

BẢN
DỊCH

Nhân Sinh CỦA TA CÓ THỂ

Vô Hạn Vô Đỉnh

TÂN BÌNH

BẢN
DỊCH

Nhân Sinh
CỦA TA CÓ THỂ
Vô Hạn Mơ Ước

TÂN BÌNH

Nhân Sinh Của Ta Có Thể Vô Hạn Mô Phỏng

☆ Mục Lục ☆

————— o O o —————

Chương 1: Máy mô phỏng nhân sinh (1)

Chương 2: Máy mô phỏng nhân sinh (2)

Chương 3: Bồi tội (1)

Chương 4: Bồi tội (2)

Chương 5: Thiên Kiêu Bảng (1)

Chương 6: Thiên Kiêu Bảng (2)

Chương 7: Bát phẩm (1)

Chương 8: Bát phẩm (2)

Chương 9: Hết tiền rồi

Chương 10: Sao mà nói nhảm nhiều như vậy

Chương 11: Lại một kiểu chết

Chương 12: Đòi người vì sao chạt vật như thế

Chương 13: Phát tài rồi

Chương 14: Lẽ nào đây là chân ái?

Chương 15: Tiểu thư nhà ta có tiền

Chương 16: Kiếm tiền không dễ

Chương 17: Kẻ cầm đầu khiến Lưu gia thôn bị diệt

Chương 18: Bảy lần mô phỏng

Chương 19: Cố tìm đường sống trong chỗ chết

Chương 20: Đứng xa một chút

Chương 21: Ta đi với người

Chương 22: Ý nghĩ thông suốt

Chương 23: Truyền công

[Chương 24: Tại sao phải đối xử với ta như vậy?](#)

[Chương 25: Người nghệ kỹ rồi?](#)

[Chương 26: Chịu nhục](#)

[Chương 27: Giải thích](#)

[Chương 28: Đỉnh cấp thế gia](#)

[Chương 29: Bây giờ đến người](#)

[Chương 30: Nhất định là bị nhằm vào](#)

[Chương 31: Ngũ phẩm](#)

[Chương 32: Thật là bệnh thần kinh](#)

[Chương 33: Đến rồi](#)

[Chương 34: Thiên hạ đệ nhất võ quán](#)

[Chương 35: Rốt cuộc có đấng ngộ nhân vật chính](#)

[Chương 36: Tai họa ngầm của công pháp](#)

[Chương 37: Giả tình giả nghĩa](#)

[Chương 38: Quận Thành Bình](#)

[Chương 39: Tàng Bảo Đồ](#)

[Chương 40: Tìm được rồi](#)

[Chương 41: Thiên kiều bá mị](#)

[Chương 42: Ba vạn lượng tới tay](#)

[Chương 43: Thịt muối cũng là thịt](#)

[Chương 44: Thân thể chịu đựng được sao?](#)

[Chương 45: Hoá ra ta là đạo đạo kỳ tài](#)

[Chương 46: Tứ phẩm](#)

[Chương 47: Tứ Đại Thánh Địa](#)

[Chương 48: Yêu cầu như vậy, cũng dám nói?](#)

[Chương 49: Tuyệt thế công pháp](#)

[Chương 50: Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết](#)

[Chương 51: Một đao kia](#)
[Chương 52: Người có phiến toái](#)
[Chương 53: Nàng cho quá nhiều](#)
[Chương 54: Ta muốn kiếm tiền](#)
[Chương 55: Tòa Nguyên Trạc](#)
[Chương 56: Phiến phức](#)
[Chương 57: Thẹn quá hóa giận](#)
[Chương 58: Sau này có thể lấy được](#)
[Chương 59: Là nàng đến thật sao?](#)
[Chương 60: Tam phẩm](#)
[Chương 61: Hạng bảy Tiềm Long bảng](#)
[Chương 62: Vang danh thiên hạ](#)
[Chương 63: Hợp tác thêm một lần nữa](#)
[Chương 64: Ta muốn hai trăm vạn](#)
[Chương 65: Diệt Thần Cửu Thức](#)
[Chương 66: Không giấu tài được nữa rồi](#)
[Chương 67: Sợ bầu không khí đột nhiên tĩnh lặng](#)
[Chương 68: Quyết chí quyết thắng](#)
[Chương 69: Bình quân thành náo nhiệt](#)
[Chương 70: Ác mộng](#)
[Chương 71: Đùng](#)
[Chương 72: Diệt trừ hậu hoạn](#)
[Chương 73: Làm ăn kiêu gì đây?](#)
[Chương 74: Thần Thông cảnh là gì](#)
[Chương 75: Truyền thừa](#)
[Chương 76: Kế hoạch B](#)
[Chương 77: Tam phẩm đỉnh phong](#)

[Chương 78: Kho báu vào tay](#)
[Chương 79: Là người nói đó](#)
[Chương 80: Tám mươi vạn](#)
[Chương 81: Cuối cùng vẫn xảy ra chuyện](#)
[Chương 82: Nhi phẩm](#)
[Chương 83: Đệ nhất Tiềm Long bảng](#)
[Chương 84: Liễu Triết](#)
[Chương 85: Liệu có dễ dàng?](#)
[Chương 86: Các người có quan hệ gì?](#)
[Chương 87: Tiền đặt cược](#)
[Chương 88: Huyết nhận cừu nhân](#)
[Chương 89: Không đáng lo](#)
[Chương 90: Nàng giàu có lắm sao?](#)
[Chương 91: Người có tên, cây có bóng](#)
[Chương 92: Thuận lợi](#)
[Chương 93: Thánh sứ](#)
[Chương 94: Treo thưởng trăm vạn](#)
[Chương 95: Thức thứ bảy](#)
[Chương 96: Nhi phẩm đỉnh phong](#)
[Chương 97: Sao lại là hắn?](#)
[Chương 98: Tuyệt đối không thể giữ lại kẻ này](#)
[Chương 99: Có thù oán gì?](#)
[Chương 100: Đao trăm nhất phẩm](#)
[Chương 101: Tu La Kiếm Thánh](#)
[Chương 102: Thành giao](#)
[Chương 103: Bản đồ Tiên môn Thượng Cổ](#)
[Chương 104: Không nói võ đức](#)

[Chương 105: Năm hung địa](#)
[Chương 106: Nhất phẩm](#)
[Chương 107: Con đường bằng phẳng](#)
[Chương 108: Vượt qua ngưỡng cửa này.](#)
[Chương 109: Đòi nợ](#)
[Chương 110: Lão gian xảo](#)
[Chương 111: Người thật can đảm](#)
[Chương 112: Vẫn thiện tâm một chút](#)
[Chương 113: Ta sợ](#)
[Chương 114: Thiên Cự Thần Công](#)
[Chương 115: Đề tâm hơn đi](#)
[Chương 116: Ta không muốn](#)
[Chương 117: Giao thần kiếm ra đây.](#)
[Chương 118: Diệt Thần thức](#)
[Chương 119: Chí tình chí nghĩa](#)
[Chương 120: Người quen ta ư?](#)
[Chương 121: Đâm lao phải theo lao](#)
[Chương 122: Thần Tiêu Lục Diệt](#)
[Chương 123: Thiên Hỏa Phần Diệt](#)
[Chương 124: Âm Ảnh đường](#)
[Chương 125: Chỉ tranh đoạt phút chốc](#)
[Chương 126: Thần Thông](#)
[Chương 127: Đề ta đâm hai đao](#)
[Chương 128: Hẳn đang nói cái gì?](#)
[Chương 129: Xích Tôn giáo](#)
[Chương 130: Thân thể Vô Cấu](#)
[Chương 131: Lôi Đình Tru Diệt](#)

[Chương 132: Nhân Hoàng kiếm](#)
[Chương 133: Sắc trời đã tối](#)
[Chương 134: Phong ấn của Phương Vũ đạo](#)
[Chương 135: Thiên Nhân](#)
[Chương 136: Lăng Linh trở về](#)
[Chương 137: Thân thể Tiên Thiên](#)
[Chương 138: Linh Tê kiếm](#)
[Chương 139: Nhất Phẩm bảng](#)
[Chương 140: Lá gan lớn đấy.](#)
[Chương 141: Bắt gian](#)
[Chương 142: Thảm Ngạo đã đến](#)
[Chương 143: Thái U Phê Nguyệt Công](#)
[Chương 144: Bạc tình](#)
[Chương 145: Bạc tình \(2\)](#)
[Chương 146: Công tử rất thiếu tiền sao?](#)
[Chương 147: Bảo tàng Hạ triều](#)
[Chương 148: U Minh tông](#)
[Chương 149: Phương pháp xử lý cục diện](#)
[Chương 150: Ai bảo người miệng tiên](#)
[Chương 151: Nhất phẩm đỉnh phong](#)
[Chương 152: Sẽ không phải lại là hấn chứ?](#)
[Chương 153: Thiên Vấn Cửu Đạo](#)
[Chương 154: Thiên Vấn Cửu Đạo \(2\)](#)
[Chương 155: Không ngờ đã luyện thành rồi?](#)
[Chương 156: Chỉ một đao chống đỡ](#)
[Chương 157: Chỉ một đao chống đỡ \(2\)](#)
[Chương 158: Một đao phá Kim Thân](#)

[Chương 159: Tĩnh Hải Vương đột phá](#)
[Chương 160: Công tử, xin tự trọng!](#)
[Chương 161: Vạn Tượng động thiên](#)
[Chương 162: Gan của phương hoàng\(1\)](#)
[Chương 163: Gan của phương hoàng.\(2\)](#)
[Chương 164: Quả nhiên là hần!](#)
[Chương 165: Người chính là Lôi Hạo?](#)
[Chương 166: Người chính là Lôi Hạo? \(2\)](#)
[Chương 167: Ta không phục](#)
[Chương 168: Tẩy Long trì](#)
[Chương 169: Thật sự không như người nghĩ](#)
[Chương 170: Thật sự không như người nghĩ \(2\)](#)
[Chương 171: Thần Đô, Thần Đô](#)
[Chương 172: Đại công tử bị bắt rồi](#)
[Chương 173: Xin mời thúc tổ ra tay](#)
[Chương 174: Xin mời thúc tổ ra tay \(2\)](#)
[Chương 175: Chiến Kim Thân](#)
[Chương 176: Như vậy từ sớm đã tốt](#)
[Chương 177: Như vậy từ sớm đã tốt \(2\)](#)
[Chương 178: Một lời đã định](#)
[Chương 179: Lai lịch của tứ đại thánh địa](#)
[Chương 180: Lai lịch của tứ đại thánh địa \(2\)](#)
[Chương 181: Lần này được cứu rồi](#)
[Chương 182: Vật đó có duyên với ta](#)
[Chương 183: Vật đó có duyên với ta \(2\)](#)
[Chương 184: Cửu Thiên Ngự Thần Quyết](#)
[Chương 185: Cửu Thiên Ngự Thần Quyết \(2\)](#)

[Chương 186: Đến Thần Đô](#)
[Chương 187: Thiên Tâm Võ Quán](#)
[Chương 188: Đại cục làm trọng](#)
[Chương 189: Trình Thiên Tâm](#)
[Chương 190: Tâm ma của Quách Thái Bình](#)
[Chương 191: Quốc trượng phu](#)
[Chương 192: Ta cũng có một tấm bản đồ kho báu](#)
[Chương 193: Ta cũng có một tấm bản đồ kho báu \(2\)](#)
[Chương 194: Tiến hành cái gì đây?](#)
[Chương 195: Khôi ấn tử thứ nhất](#)
[Chương 196: Khôi ấn tử thứ nhất \(2\)](#)
[Chương 197: Bỏ tọa đến lấy mạng chó của các người](#)
[Chương 198: Xem ai kiên nhẫn hơn](#)
[Chương 199: Xem ai kiên nhẫn hơn \(2\)](#)
[Chương 200: Trấn Yêu tháp](#)
[Chương 201: Thần Thông!](#)
[Chương 202: Thần Thông! \(2\)](#)
[Chương 203: Đã đột phá rồi sao?](#)
[Chương 204: Muốn cướp quái của ta à?](#)
[Chương 205: Muốn cướp quái của ta à? \(2\)](#)
[Chương 206: Chủ nhân](#)
[Chương 207: Thúy Nhi, lên!](#)
[Chương 208: Thúy Nhi, lên!](#)
[Chương 209: U Minh tông](#)
[Chương 210: Ta không phải người tùy tiện](#)
[Chương 211: Ta không phải người tùy tiện \(2\)](#)
[Chương 212: Ta sẽ không bán thân đâu](#)

[Chương 213: Thứ cho ta bắt lực](#)
[Chương 214: Hoàng hậu](#)
[Chương 215: Hoàng hậu \(2\)](#)
[Chương 216: Cửu Châu ấn](#)
[Chương 217: Cửu Châu ấn \(2\)](#)
[Chương 218: Đao thứ ba](#)
[Chương 219: Thật sự có kho báu](#)
[Chương 220: Thật sự có kho báu \(2\)](#)
[Chương 221: Hoàn toàn thay đổi](#)
[Chương 222: Ban hôn](#)
[Chương 223: Ban hôn \(2\)](#)
[Chương 224: Cướp hôn](#)
[Chương 225: Hai thanh thần binh](#)
[Chương 226: Hai thanh thần binh \(2\)](#)
[Chương 227: Thần binh tuyệt thế](#)
[Chương 228: Tiểu thư bị người hại còn chưa đủ thảm sao](#)
[Chương 229: Kim Thân nhị trọng](#)
[Chương 230: Kim Thân nhị trọng \(2\)](#)
[Chương 231: Bị bắt tại trận](#)
[Chương 232: Bị bắt tại trận \(2\)](#)
[Chương 233: Không phải như người nghĩ](#)
[Chương 234: Thiên Cơ các](#)
[Chương 235: Người chính là Cố Dương?](#)
[Chương 236: Người chính là Cố Dương? \(2\)](#)
[Chương 237: Người thua rồi](#)
[Chương 238: Linh khí](#)
[Chương 239: Linh khí \(2\)](#)

[Chương 240: Hoàng đế](#)
[Chương 241: Nhân gian luyện ngục](#)
[Chương 242: Nhân gian luyện ngục \(2\)](#)
[Chương 243: Người đã không còn hữu dụng](#)
[Chương 244: Bí ẩn](#)
[Chương 245: Bí ẩn \(2\)](#)
[Chương 246: Thiên Nhân](#)
[Chương 247: Một loại hệ thống tu luyện khác](#)
[Chương 248: Một loại hệ thống tu luyện khác \(2\)](#)
[Chương 249: Đây là một kho báu](#)
[Chương 250: Thắng quen rồi](#)
[Chương 251: Thắng quen rồi \(2\)](#)
[Chương 252: Chém Kim Đan](#)
[Chương 253: Chém Kim Đan \(2\)](#)
[Chương 254: Chương giáo Đạo môn](#)
[Chương 255: Kim Thân tam trọng](#)
[Chương 256: Kim Thân tam trọng \(2\)](#)
[Chương 257: Nàng thì không được](#)
[Chương 258: Chí cao vô thượng](#)
[Chương 259: Chí cao vô thượng \(2\)](#)
[Chương 260: Dã nam nhân](#)
[Chương 261: Chiến Pháp Lục](#)
[Chương 262: Chiến Pháp Lục \(2\)](#)
[Chương 263: Chém giết](#)
[Chương 264: Chém giết \(2\)](#)
[Chương 265: Kết cục kỳ lạ](#)
[Chương 266: Vật về chủ cũ](#)

[Chương 267: Vật về chủ cũ \(2\)](#)
[Chương 268: Cần hỗ trợ không](#)
[Chương 269: Chém Pháp Lược](#)
[Chương 270: Chém Pháp Lược \(2\)](#)
[Chương 271: Vào động thiên](#)
[Chương 272: Luyện Thân Thiên](#)
[Chương 273: Luyện Thân Thiên \(2\)](#)
[Chương 274: Hoàng Tuyền động thiên](#)
[Chương 275: Mộc Hoang đạo nhân](#)
[Chương 276: Hãn không thể chết](#)
[Chương 277: Hãn không thể chết \(2\)](#)
[Chương 278: Sao người lại ở đây?](#)
[Chương 279: Thi thể](#)
[Chương 280: Thi thể \(2\)](#)
[Chương 281: Bội thu](#)
[Chương 282: Nguy cơ diệt thế](#)
[Chương 283: Nguy cơ diệt thế \(2\)](#)
[Chương 284: Pháp Lược cảnh](#)
[Chương 285: Thất Mệnh Bồ Thiên đan](#)
[Chương 286: Thất Mệnh Bồ Thiên đan \(2\)](#)
[Chương 287: Một con đường tranh đoạt tuyệt đối](#)
[Chương 288: Quảng Hàn tiên cung](#)
[Chương 289: Quảng Hàn tiên cung.\(2\)](#)
[Chương 290: Ra tay.](#)
[Chương 291: Người có ngọc không hả?](#)
[Chương 292: Người có ngọc không hả? \(2\)](#)
[Chương 293: Nguy hiểm tiềm ẩn](#)

[Chương 294: Thù lớn được báo](#)
[Chương 295: Thù lớn được báo \(2\)](#)
[Chương 296: Kim Đình động thiên](#)
[Chương 297: Có thù báo thù](#)
[Chương 298: Có thù báo thù \(2\)](#)
[Chương 299: Giết tinh sứ](#)
[Chương 300: Kim Đình hệ thống](#)
[Chương 301: Kim Đình hệ thống \(2\)](#)
[Chương 302: Thông Thiên thần viên](#)
[Chương 303: Hóa thân thứ nhất!](#)
[Chương 304: Hóa thân thứ nhất! \(2\)](#)
[Chương 305: Chiến đấu với thiên tướng](#)
[Chương 306: Chém giết](#)
[Chương 307: Chém giết \(2\)](#)
[Chương 308: Chém giết \(3\)](#)
[Chương 309: Áp lực đến từ Thiên Nhân](#)
[Chương 310: Pháp Lực nhị trọng](#)
[Chương 311: Pháp Lực nhị trọng \(2\)](#)
[Chương 312: Thấy sắc quên nghĩa](#)
[Chương 313: Thấy sắc quên nghĩa \(2\)](#)
[Chương 314: Cuồng vọng](#)
[Chương 315: Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?](#)
[Chương 316: Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? \(2\)](#)
[Chương 317: Hình như rất có đạo lý](#)
[Chương 318: Hình như rất có đạo lý \(2\)](#)
[Chương 319: Tu La trường](#)
[Chương 320: Đừng hiểu nhầm](#)

[Chương 321: Đùng hiểu nhằm \(2\)](#)
[Chương 322: Thần đỉnh thứ hai](#)
[Chương 323: Thần đỉnh thứ hai \(2\)](#)
[Chương 324: Dao Quang kiếm](#)
[Chương 325: Hóa thân phương hoàng](#)
[Chương 326: Hóa thân phương hoàng.\(2\)](#)
[Chương 327: Một món pháp bảo](#)
[Chương 328: Một món pháp bảo \(2\)](#)
[Chương 329: Giết Nguyên Anh](#)
[Chương 330: Đánh không lại, làm sao bây giờ?](#)
[Chương 331: Đánh không lại, làm sao bây giờ? \(2\)](#)
[Chương 332: Thu hoạch lớn](#)
[Chương 333: Thu hoạch lớn \(2\)](#)
[Chương 334: Thiên Khư](#)
[Chương 335: Rút kiếm đi](#)
[Chương 336: Bí mật của Thiên Nhân](#)
[Chương 337: Bí mật của Thiên Nhân \(2\)](#)
[Chương 338: Làm thế nào để trở thành Thiên Nhân?](#)
[Chương 339: Làm thế nào để trở thành Thiên Nhân? \(2\)](#)
[Chương 340: Bốn câu hỏi](#)
[Chương 341: Nguyệt Hoa trì](#)
[Chương 342: Nguyệt Hoa trì \(2\)](#)
[Chương 343: Pháp Lục tam trọng](#)
[Chương 344: Tận cùng của tu hành](#)
[Chương 345: Tận cùng của tu hành \(2\)](#)
[Chương 346: Nhược điểm của Bát Lậu cảnh](#)
[Chương 347: Thảm Vận](#)

[Chương 348: Thảm Vận \(2\)](#)

[Chương 349: Thiên đường có lối người không đi](#)

[Chương 350: Chiến Bất Lậu](#)

[Chương 351: Chiến Bất Lậu \(2\)](#)

[Chương 352: Thi thể Thiên Nhân](#)

[Chương 353: Thi thể Thiên Nhân \(2\)](#)

[Chương 354: Chiêm hời](#)

[Chương 355: Dao cũng cùn rồi](#)

[Chương 356: Dao cũng cùn rồi \(2\)](#)

[Chương 357: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?](#)

[Chương 358: Sao lại trêu chọc phải kẻ địch mạnh như vậy. chứ?](#)

[Chương 359: Sao lại trêu chọc phải kẻ địch mạnh như vậy. chứ? \(2\)](#)

[Chương 360: Hóa thân Thần Viên tầng thứ bảy.](#)

[Chương 361: Hóa thân Thần Viên tầng thứ bảy \(2\)](#)

[Chương 362: Ròng?](#)

[Chương 363: Phát hiện vĩ đại](#)

[Chương 364: Phát hiện vĩ đại \(2\)](#)

[Chương 365: Ta là cha của người](#)

[Chương 366: Người không có tư cách đưa ra điều kiện với ta](#)

[Chương 367: Người không có tư cách đưa ra điều kiện với ta \(2\)](#)

[Chương 368: Bất Tử Minh Hoàng](#)

[Chương 369: Như vậy cũng được hả?](#)

[Chương 370: Như vậy cũng được hả? \(2\)](#)

[Chương 371: Cuối cùng cũng gặp mặt](#)

[Chương 372: Cuối cùng cũng gặp mặt \(2\)](#)

[Chương 373: Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi](#)

[Chương 374: Chết!](#)

[Chương 375: Chết! \(2\)](#)

[Chương 376: Đúng là nói hươu nói vượn](#)

[Chương 377: Đúng là nói hươu nói vượn \(2\)](#)

[Chương 378: Giải quyết nhân quả](#)

[Chương 379: Lỗi suy nghĩ như thế nào?](#)

[Chương 380: Lỗi suy nghĩ như thế nào? \(2\)](#)

[Chương 381: Vạn Tượng động thiên](#)

[Chương 382: Hư Không tiên đăng](#)

[Chương 383: Chí Dương đình](#)

[Chương 384: Chí Dương đình \(2\)](#)

[Chương 385: Gặp mặt](#)

[Chương 386: Gặp mặt \(2\)](#)

[Chương 387: Thiên phạt](#)

[Chương 388: Thiên phạt \(2\)](#)

[Chương 389: Không đủ](#)

[Chương 390: Không đủ \(2\)](#)

[Chương 391: Lời thề khế ước](#)

[Chương 392: Nhanh nhanh, chạy mau](#)

[Chương 393: Nhanh nhanh, chạy mau \(2\)](#)

[Chương 394: Người đáng chết](#)

[Chương 395: Tình báo](#)

[Chương 396: Tình báo \(2\)](#)

[Chương 397: Đừng ăn ta](#)

[Chương 398: Ta không giải quyết được](#)

[Chương 399: Chủ nhân Hồng Lâu](#)

[Chương 400: Chủ nhân Hồng Lôu \(2\)](#)
[Chương 401: Điều kiện](#)
[Chương 402: Truyền nhân của Bích Tiêu cung](#)
[Chương 403: Bí mật](#)
[Chương 404: Bí mật \(2\)](#)
[Chương 405: Truyền Kỳ](#)
[Chương 406: Thu phục](#)
[Chương 407: Thu phục \(2\)](#)
[Chương 408: Đông Hải Kiếm Thánh](#)
[Chương 409: Khôi Cửu Châu ấn thứ tám](#)
[Chương 410: Khôi Cửu Châu ấn thứ tám \(2\)](#)
[Chương 411: Đi chết đi](#)
[Chương 412: Xử trí](#)
[Chương 413: Xử trí \(2\)](#)
[Chương 414: Hoàng Tuyên](#)
[Chương 415: Con sủng thú thứ hai](#)
[Chương 416: Di phủ Thương Cổ](#)
[Chương 417: Di phủ Thương Cổ \(2\)](#)
[Chương 418: Ngã xuống](#)
[Chương 419: Linh bảo](#)
[Chương 420: Linh bảo \(2\)](#)
[Chương 421: Thái Huyền thiên thư](#)
[Chương 422: Tiếp tục sống](#)
[Chương 423: Chuyện](#)
[Chương 424: Chuyện \(2\)](#)
[Chương 425: Nó đến rồi](#)
[Chương 426: Phong Thần cốc](#)

[Chương 427: Phong Thần cốc \(2\)](#)
[Chương 428: Chém giết](#)
[Chương 429: Bị bắt](#)
[Chương 430: Cắn nuốt](#)
[Chương 431: Cắn nuốt \(2\)](#)
[Chương 432: Đảo khách thành chủ](#)
[Chương 433: Đã xảy ra chuyện](#)
[Chương 434: Hồng Nguyệt Đại Thánh](#)
[Chương 435: Hồng Nguyệt Đại Thánh \(2\)](#)
[Chương 436: Hẳn không phải](#)
[Chương 437: Cơ hội sai sót](#)
[Chương 438: Ước hẹn một năm](#)
[Chương 439: Ước hẹn một năm \(2\)](#)
[Chương 440: Hậu sinh khả úy](#)
[Chương 441: Không chịu nổi một chiêu](#)
[Chương 442: Không chịu nổi một chiêu \(2\)](#)
[Chương 443: Ta đến trễ rồi](#)
[Chương 444: Hủy bỏ](#)
[Chương 445: Hủy bỏ \(2\)](#)
[Chương 446: Khỏi Cửu Châu ấn thứ chín](#)
[Chương 447: Tai họa ngập đầu](#)
[Chương 448: Tai họa ngập đầu \(2\)](#)
[Chương 449: Giải thích nghi hoặc](#)
[Chương 450: Giải thích nghi hoặc \(2\)](#)
[Chương 451: Không đường để đi](#)
[Chương 452: Không đường để đi \(2\)](#)
[Chương 453: Trời không dung thứ](#)

[Chương 454: Trời không dung thứ \(2\)](#)
[Chương 455: Chém Thiên Nhân](#)
[Chương 456: Chém Thiên Nhân \(2\)](#)
[Chương 457: Xua hổ nuốt sói](#)
[Chương 458: Xua hổ nuốt sói \(2\)](#)
[Chương 459: Đột phá](#)
[Chương 460: Đột phá \(2\)](#)
[Chương 461: Nhân Hoàng kiếm xuất thế](#)
[Chương 462: Nhân Hoàng kiếm xuất thế \(2\)](#)
[Chương 463: Thiêu đốt](#)
[Chương 464: Thiêu đốt \(2\)](#)
[Chương 465: Trừ mối họa này](#)
[Chương 466: Trừ mối họa này \(2\)](#)
[Chương 467: Thu phục](#)
[Chương 468: Thu phục \(2\)](#)
[Chương 469: Nhận chủ](#)
[Chương 470: Nhận chủ \(2\)](#)
[Chương 471: Tây Đê đại lục](#)
[Chương 472: Tây Đê đại lục \(2\)](#)
[Chương 473: Người này biết cư xử](#)
[Chương 474: Người nhà của thần](#)
[Chương 475: Người nhà của thần \(2\)](#)
[Chương 476: Lại thêm một thân phận](#)
[Chương 477: Lại thêm một thân phận \(2\)](#)
[Chương 478: Thành giao](#)
[Chương 479: Thành giao \(2\)](#)
[Chương 480: Cần giúp đỡ không](#)

[Chương 481: Càn giúp đỡ không.\(2\)](#)
[Chương 482: Đồ long](#)
[Chương 483: Đồ long.\(2\)](#)
[Chương 484: Thu hoạch](#)
[Chương 485: Thu hoạch.\(2\)](#)
[Chương 486: Phụng Hoàng hội](#)
[Chương 487: Phụng Hoàng hội \(2\)](#)
[Chương 488: Quân Vương cấp](#)
[Chương 489: Bất Lộ cảnh tam trọng thiên](#)
[Chương 490: Bất Lộ cảnh tam trọng thiên.\(2\)](#)
[Chương 491: Thiên Thánh tông](#)
[Chương 492: Thiên Thánh tông.\(2\)](#)
[Chương 493: Xen vào việc của người khác](#)
[Chương 494: Xen vào việc của người khác.\(2\)](#)
[Chương 495: Tinh La động thiên](#)
[Chương 496: Tinh La động thiên \(2\)](#)
[Chương 497: Ba mươi ba trọng thiên](#)
[Chương 498: Ba mươi ba trọng thiên.\(2\)](#)
[Chương 499: Tử Điện Kim Thiên](#)
[Chương 500: Thu hoạch](#)
[Chương 501: Thu hoạch.\(2\)](#)
[Chương 502: Vì sao cứ phải ép ta chứ](#)
[Chương 503: Vì sao cứ phải ép ta chứ \(2\)](#)
[Chương 504: Sớm như vậy phải tốt không](#)
[Chương 505: Đánh sâu vào Thiên Nhân](#)
[Chương 506: Đánh sâu vào Thiên Nhân.\(2\)](#)
[Chương 507: Đỉnh phong](#)

[Chương 508: Ba vị Hóa Thần](#)
[Chương 509: Ba vị Hóa Thần \(2\)](#)
[Chương 510: Tiên thiên linh bảo](#)
[Chương 511: Tiên thiên linh bảo \(2\)](#)
[Chương 512: Uy thế của Nhân Hoàng kiếm](#)
[Chương 513: Uy thế của Nhân Hoàng kiếm \(2\)](#)
[Chương 514: Giảng co](#)
[Chương 515: Nguyên linh](#)
[Chương 516: Nguyên linh \(2\)](#)
[Chương 517: Ta thật sự là thiên tài](#)
[Chương 518: Chém Thiên Tiên](#)
[Chương 519: Chém Thiên Tiên \(2\)](#)
[Chương 520: Chiến lợi phẩm](#)
[Chương 521: Chiến lợi phẩm \(2\)](#)
[Chương 522: Ba mươi ba thiên](#)
[Chương 523: Ba mươi ba thiên \(2\)](#)
[Chương 524: Ba mươi ba thiên \(3\)](#)
[Chương 525: Con đường Thiên Nhân](#)
[Chương 526: Con đường Thiên Nhân \(2\)](#)
[Chương 527: Thiên Nhân](#)
[Chương 528: Thiên Nhân \(2\)](#)
[Chương 529: Vết ngân của trời](#)
[Chương 530: Vết ngân của trời \(2\)](#)
[Chương 531: Còn có mười năm](#)
[Chương 532: Còn có mười năm \(2\)](#)
[Chương 533: Chân tướng của đại hội Dao Trì](#)
[Chương 534: Chân tướng của đại hội Dao Trì \(2\)](#)

[Chương 535: Thiên đạo sống lại](#)
[Chương 536: Thiên đạo sống lại \(2\)](#)
[Chương 537: Hãn là Thiên Nhân?](#)
[Chương 538: Toàn quân bị diệt](#)
[Chương 539: Toàn quân bị diệt \(2\)](#)
[Chương 540: Ta tới](#)
[Chương 541: Ta tới \(2\)](#)
[Chương 542: Chém giết](#)
[Chương 543: Kiếm chủ thiên hạ](#)
[Chương 544: Kiếm chủ thiên hạ \(2\)](#)
[Chương 545: Đại kiếp nạn muôn thuở](#)
[Chương 546: Đại kiếp nạn muôn thuở \(2\)](#)
[Chương 547: Một đường hy vọng](#)
[Chương 548: Một đường hy vọng \(2\)](#)
[Chương 549: Tứ Thiên minh](#)
[Chương 550: Tứ Thiên minh \(2\)](#)
[Chương 551: Lại một quý vật](#)
[Chương 552: Đã chết](#)
[Chương 553: Đã chết \(2\)](#)
[Chương 554: Linh bảo Địa giai](#)
[Chương 555: Tác dụng của bàn đào](#)
[Chương 556: Tác dụng của bàn đào \(2\)](#)
[Chương 557: Liệp sát](#)
[Chương 558: Thần Đô đại loạn](#)
[Chương 559: Thần Đô đại loạn \(2\)](#)
[Chương 560: Người ở đâu?](#)
[Chương 561: Hãn đến rồi!](#)

[Chương 562: Hấn đến rồi! \(2\)](#)
[Chương 563: Thiên Nhân đệ nhị giai](#)
[Chương 564: Hình Thần Câu Diệt](#)
[Chương 565: Hình Thần Câu Diệt \(2\)](#)
[Chương 566: Câu Hồn sứ giả](#)
[Chương 567: Biến cố](#)
[Chương 568: Biến cố \(2\)](#)
[Chương 569: Chân tướng thiên đạo sụp đổ](#)
[Chương 570: Thế sự vô thường](#)
[Chương 571: Giao dịch](#)
[Chương 572: Giao dịch \(2\)](#)
[Chương 573: Chuyện này không lỗi](#)
[Chương 574: Xin chúc mừng](#)
[Chương 575: Xin chúc mừng \(2\)](#)
[Chương 576: Phiền toái đến cửa](#)
[Chương 577: Phiền toái đến cửa \(2\)](#)
[Chương 578: Tại sao cứ muốn ép ta](#)
[Chương 579: Lại vào Thiên Khu](#)
[Chương 580: Lại vào Thiên Khu \(2\)](#)
[Chương 581: Thiên đình](#)
[Chương 582: Kết thành đồng minh](#)
[Chương 583: Kết thành đồng minh \(2\)](#)
[Chương 584: Hợp nhất](#)
[Chương 585: Tiến vào Thiên đình](#)
[Chương 586: Tiến vào Thiên đình \(2\)](#)
[Chương 587: Thiên binh nhất giai](#)
[Chương 588: Định Phong châu](#)

[Chương 589: Địa Tiên?](#)
[Chương 590: Địa Tiên? \(2\)](#)
[Chương 591: Tiên ngục](#)
[Chương 592: Các người cuối cùng đã đến](#)
[Chương 593: Quỷ dị](#)
[Chương 594: Quỷ dị \(2\)](#)
[Chương 595: Mục đích](#)
[Chương 596: Tiên thiên linh bảo](#)
[Chương 597: Tiên thiên linh bảo \(2\)](#)
[Chương 598: Động Hư](#)
[Chương 599: Động Hư \(2\)](#)
[Chương 600: Xin mọi người làm chứng](#)
[Chương 601: Thiên đạo sống lại](#)
[Chương 602: Thiên đạo sống lại \(2\)](#)
[Chương 603: Chúc mừng Cổ chân nhân](#)
[Chương 604: Tạo Hóa \(hoàn\)](#)
[Chương 605: Tạo Hóa \(hoàn\) \(2\)](#)

————— o O o —————

Chương 1: Máy mô phỏng nhân sinh (1)

Sáng sớm, mưa rơi tí tách tí tách, khiến cả cái Lưu gia thôn đều bao phủ trong một tầng màn mưa.

Dưới mái hiên trước cửa, Nhị Nha ngồi ở trên một cái ghế trúc, hai tay chống cằm, không ngừng nhìn quanh hướng đầu hẻm.

Rốt cuộc, một bóng người cao lớn xuất hiện ở đầu hẻm.

Nhị Nha ánh mắt sáng lên, từ trên cái băng ghế nhảy xuống, giòn giòn giã giã kêu lên “Cổ Dương ca ca, hôm nay trời mưa,

không vào núi đi. Tới tiếp tục kể chuyện về Tôn hầu tử đi, sau khi hắn bị đè ở Ngũ Chỉ Sơn, thì thế nào.”

Cái nam tử kêu Cố Dương đó ngẩng đầu lên, cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng nõn “Lần sau có rảnh rồi sẽ kể cho ngươi, thương đội đến rồi, ta phải đem sản vật núi rừng cầm đi bán.”

Nhị Nha nhìn bóng người hắn rời đi, mặt có chút đỏ tới mang tai, mơ mộng nói “Cố Dương ca ca thật đẹp trai a, nếu mà sau này có thể gả cho hắn thật tốt...”

Nghĩ tới đây, lại vừa xấu hổ vừa ngọt ngào.

Nàng năm nay 11 tuổi, dựa theo thông lệ trong thôn, chừng hai năm nữa, là có thể lập gia đình.

...

Cố Dương đi ra không bao xa, lại gặp phải một vị đại thẩm, nhiệt tình hướng hắn chào hỏi “Cố Dương, vị cô nương lần trước ta đã nói với ngươi kia, ngươi cân nhắc thế nào?”

“Ta có thể nói cho ngươi, đó là cô nương xuất sắc nhất trong tám thôn quanh mười dặm, vừa đẹp lại hiền lành. Người đi nhà nàng cầu hôn, cũng phải dài đến mấy con phố. Người ta liền chọn trúng ngươi, nàng nói, cũng không cần cái lễ vật đám hỏi gì, mang mấy cân thịt muối, ra về một tí là được...”

Cố Dương nhìn vị đại thẩm nhiệt tình này, cười khổ nói “Cửu thẩm, con người của ta lang thang đã quen, sẽ không làm trễ nãi con gái nhà người ta, ngươi giúp ta cự tuyệt đi. Ta còn phải trở về cầm sản vật núi rừng...”

Vừa nói, vội vàng chuồn mất.

“Ai ai, ta còn chưa nói hết đây...”

...

...

Cố Dương sau khi tránh khỏi Cửu Thẩm, mới thở phào nhẹ nhõm.

Vị cô nương nàng nói kia, mới 14 tuổi, hết lần này tới lần khác dáng dấp cao lớn vạm vỡ, hấn nhưng mà hương thụ không nổi.

Đột nhiên, hấn cười khở một tiếng “Người xuyên việt lặn lộn thành tình cảnh như ta, cũng là không người nào.”

Trong lòng của hấn che giấu một cái bí mật lớn bằng trời, hấn thật ra thì cũng không phải là người của thế giới này, mà là tới từ Địa Cầu, hai năm trước xuyên việt tới.

Hơn nữa, vẫn là ‘thân xuyên’ rất hiếm thấy.

Hai năm rồi, hấn ngay cả tân thủ thôn đều không có đi ra khỏi.

Thôn này kêu Lưu gia thôn, nằm ở trong núi lớn. Hẻo lánh tới trình độ nào? Đi chợ phụ cận, đều phải đi một ngày một đêm.

Người lưu gia thôn, cũng là vì né tránh sưu cao thuế nặng cùng lao dịch, mới dời đến trong cái núi lớn mệnh mông này.

Hai năm trước, Cố Dương xuyên qua đến trong rừng cây phụ cận, thiếu chút nữa chết đói, nhờ có người Lưu gia thôn thu nhận.

Hấn ở chỗ này thoáng cái đã là hai năm, vừa học tập ngôn ngữ nơi này, vừa học tập như thế nào săn thú, trồng trọt, để dung nhập vào cái thế giới này.

Trong núi lớn, tin tức bế tắc. Đến bây giờ, hấn cũng chỉ biết quốc gia này gọi Đại Chu.

Lưu gia thôn thuộc về địa giới Giang Châu, nằm ở dãy núi Liên Sơn.

Hơn nữa, cái thế giới này là có các loại cường giả đi tới đi lui.

Thợ săn lợi hại nhất trong thôn, chính là Lưu Thạch Đầu cứu hấn, một quyền đem một con báo đánh chết.

Dựa theo Lưu Thạch Đầu nói, hấn đây chỉ là công phu nông cạn, đối với cao thủ chân chính mà nói, căn bản bất nhập lưu.

Cố Dương nhiều lần khẩn cầu, Lưu Thạch Đầu vẫn là đáp ứng đem công phu gia truyền truyền cho hấn.

Luyện sắp hai năm rồi, thân thể cũng chỉ cứng cáp một chút, khí lực lớn một chút. Khí cảm Lưu Thạch Đầu nói, hấn đến

bây giờ đều không có cảm giác được qua.

Lưu Thạch Đầu an ủi hắn, nói hắn là tuổi tác quá lớn, bỏ lỡ thời kỳ luyện công tốt nhất, tiến bộ mới sẽ chậm như vậy.

Cố Dương lại biết, kia là một mặt mà thôi. Tư chất của hắn, nhất định cũng là phi thường kém.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, đời này cũng đừng nghĩ trở thành võ giả.

Chẳng qua, Cố Dương cũng chưa hoàn toàn từ bỏ ý định.

Hắn còn có một cái lá bài tẩy.

Khi xuyên việt tới, trước mắt của hắn cũng có thêm một cái bảng, tên là “Máy mô phỏng nhân sinh”.

Cái này, chắc là ngón tay vàng của hắn.

Chẳng qua là, cái ngón tay vàng này còn không cách nào sử dụng, mỗi lần mở ra, cũng sẽ bắn ra một cái nhắc nhở “Số dư chưa đủ, mời nạp.”

Hắn làm qua đủ loại thử nghiệm, có thể dùng để nạp, chỉ có tiền của cái thế giới này.

Trước mắt, hắn đã nạp hơn tám nghìn đồng tiền, cũng chính là hơn tám lượng bạc.

Cố Dương tin tưởng, chỉ cần không ngừng mà nạp vào, một ngày nào đó, có thể góp đủ số lượng sử dụng ngón tay vàng.

Lúc này, đến nhà hắn rồi.

Chương 2: Máy mô phỏng nhân sinh (2)

Thôn vắng vẻ như Lưu gia thôn, cách mỗi mấy tháng, mới có thương đội tới, chủ yếu là thu mua các loại hàng da, dược liệu.

Cố Dương mang đồ vật tích góp mấy tháng này đều cầm tới, quý trọng nhất, là một tấm lông chồn hoàn chỉnh.

Sau một phen trả giá, tổng cộng bán hơn hai lượng bạc.

Giá cả như vậy, nhất định là thua thiệt.

Nhưng là không có cách nào, đây là thị trường của bên mua.

Không bán cho bọn họ, đến chợ gần đây, chỉ có thể lấy vật đổi vật, ở trong núi lớn này, không người dùng đồ chơi ngân lượng này. Những người này là thương nhân vân du bốn phương, vẫn là sau khi hấn cố ý dẫn dò, mới mang theo ngân lượng.

Cô Dương bán xong đồ vật, liền về đến nhà, đóng cửa lại.

Hấn mở ra hệ thống, hít sâu một hơi, lựa chọn “Nạp “.

Hai lượng bạc trong tay nhất thời hư không tiêu thất.

[Nạp thành công, trước mặt số dư là 10. 3.]

[Có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 10 kim tiền.]

Khi Cô Dương thấy điều nhắc nhở này, con mắt uơn uớt.

Hai năm rồi, hấn rút cuộc hoàn thành tích lũy ban đầu, góp đủ tiền có thể sử dụng ngón tay vàng.

Hấn không thể chờ đợi click là, “Vâng!”

Nhất thời, trước mắt xuất hiện từng hàng chữ viết.

[Hai mươi tuổi, người lưu lạc Lưu gia thôn, bị thôn dân Lưu Thạch Đầu thu nhận.]

[Hai mươi hai tuổi, người quyết định đi theo thương đội đi ra ngoài xông xáo, trên đường gặp phải một chi đội săn thú, gặp phải săn giết. Người nhảy đến trong sông, may mắn nhặt về một mạng.]

[Người người bị thương nặng, bị một vị thương nhân họ Vương cứu. Vì báo đáp ân cứu mạng, người đến trong tiệm của hấn làm Tiên Sinh kế toán năm năm.]

[27 tuổi, người góp đủ tiền, mua một quyển 《Huyền Nguyên Công》, bước vào con đường tu luyện.]

[37 tuổi, người tốn thời gian mười năm, rút cuộc luyện thành đệ nhất trọng, trở thành võ giả cửu phẩm.]

[Bốn mươi tuổi, ông chủ người chọc phải một vị võ giả thất phẩm, giết đến tận cửa, người liều mạng chống cự, bị đánh chết tại chỗ, kết thúc cuộc đời này.]

...

Cái này liền xong rồi?

Cố Dương sau khi xem xong, có chút cạn lời.

Tồn vài chục năm, mới trở thành võ giả phẩm chất thấp nhất.
Cái tư chất này, thật là kém làm cho người ta tức lộn ruột.

Nói cách khác, không có vàng ngón tay mà nói, hẳn cả đời này, cũng là như vậy.

Có tính hay không là người xuyên việt kém nhất đây?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc bốn mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc bốn mươi tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ lúc 40 tuổi.]

Cố Dương nhìn đến đây, trong lòng mừng như điên,

Nói cách khác, hẳn có thể lập tức nắm giữ cảnh giới bốn mươi tuổi ở bên trong nhân sinh mô phỏng, hoặc là kinh nghiệm võ đạo, hoặc là trí tuệ nhân sinh. Chọn một trong ba.

Còn có chuyện tốt như vậy!

Cố Dương không chút do dự, lựa chọn một.

Đối với hắn hiện tại mà nói, trọng yếu nhất dĩ nhiên chính là cảnh giới võ đạo.

Có câu nói, luyện võ không luyện công, đến cuối cùng toi công dã tràng.

Công lực, mới là vương đạo.

Sau một khắc, Cố Dương cũng cảm giác được một cỗ hơi nóng lưu chuyển toàn thân trong cơ thể, trong đầu, một cách tự nhiên hiện lên khẩu quyết một môn công pháp, chính là phương pháp 《 Huyền Nguyên Công 》 tầng thứ nhất.

Chân khí trong cơ thể hắn dễ điều khiển theo ý muốn, phẳng phát luyện mười năm.

Hắn đã bước vào hàng ngũ võ giả cửu phẩm.

“Như vậy liền xong rồi?”

Cố Dương còn có chút khó tin, đột nhiên một quyền đánh phía khung cửa kế bên, trong lúc đó vận chuyển chân khí, chỉ nghe phịch một tiếng, quả đấm của hắn trực tiếp xuyên thấu khung cửa.

Hắn nhìn một chút bàn tay không phát hiện chút tổn hao nào của chính mình, cùng cái lỗ thủng, có chút cảm xúc dâng trào.

Hắn biết, từ nay về sau, những thời gian khổ cực ngày trước, đã một đi không trở lại.

Chương 3: Bồi tội (1)

“Mẫu chốt vẫn là phải kiếm nhiều tiền.”

Sau khi Cố Dương bình tĩnh lại, nghĩ đến điểm quan trọng nhất.

Cái hệ thống này, liền cùng những trò chơi kiếp trước giống nhau, siêu đòi tiền.

Có tiền, mới có thể tiếp tục mô phỏng nhân sinh.

Có điều, hiện tại hắn đã là võ giả, sau khi có thực lực, kiếm tiền tự nhiên dễ dàng rất nhiều, không cần cực khổ giống như trước đây.

Lúc đó hắn vì cái con chồn kia, ở trong núi ẩn núp chừng mấy ngày, mới bắt được.

Cố Dương nghĩ trong đầu “Là thời điểm rời đi Lưu gia thôn.”

Lúc này, bên ngoài đi tới một người vóc dáng khôi ngô ” Cố Dương, không có sao chứ? Ta mới vừa nghe được có cái âm thanh gì, còn tưởng rằng nhà ngươi ở sụp.”

Người tới chính là Lưu Thạch Đầu ban đầu thu nhận hắn.

Nhà ở của Cố Dương, cũng là hắn hỗ trợ xây, là ở bên cạnh nhà hắn.

Hắn nói “Không có gì, ta chỉ là đang luyện công.”

Ánh mắt Lưu Thạch Đầu nhìn vào bên trên cái lỗ thủng trên khung cửa, thần sắc có chút khiếp sợ “Đây là... Chẳng lẽ, người —— “

Cố Dương biết hẳn muốn hỏi cái gì, cũng không dỗi gạt hẳn, gật đầu nói “Không sai, ta tu luyện ra chân khí.”

Tu luyện ra chân khí, chính là tượng trưng nhập phẩm.

Lưu Thạch Đầu bị rung động không nói ra lời.

Công phu gia truyền của hẳn, đúng là bất nhập lưu. Phụ thân hẳn, ông nội, luyện cả đời, cũng không thể luyện ra được chân khí.

Lưu Thạch Đầu đời này không có truy cầu gì lớn, luyện võ nhiều năm như vậy, đồng dạng khát vọng nhập phẩm võ đạo.

Bây giờ, Cố Dương làm được.

Hẳn là từ trong thâm tâm mà thay Cố Dương cảm thấy cao hứng.

...

“Cố huynh đệ.”

Đột nhiên, bên ngoài có một vị trung niên đến, chính là cái tên thương nhân mua đồ của Cố Dương ” Lưu huynh đệ cũng ở đây a, vừa vặn.”

Cố Dương thấy hẳn, có chút ngoài ý muốn “Lão Cao, tìm ta có chuyện gì không?”

“Quả thật có chuyện muốn thương lượng với người một chút ” Lão Cao cười ha hả nói.

“Đi vào nói. ” Cố Dương đem người mời vào trong nhà.

Lão Cao nói thẳng ra ý đồ, ” Đúng như vậy, chúng ta chuyện này, dự định đi nương Vương gia, muốn thuê người làm người dẫn đường.”

Lưu Thạch Đầu ở một bên nghe được cái tên nương Vương gia này, hơi biến sắc mặt.

Cố Dương có chút hiếu kỳ “Làm sao người biết ta biết đi nương Vương gia?”

Mương Vương gia, là một chỗ ao đầm hơn vài chục dặm, thường xuyên tràn ngập khói độc chướng khí, còn có thật nhiều độc trùng qua lại, là một chỗ hung hiểm.

Chỗ lạ chính là, phụ cận nó lại có một cái thôn, người cả thôn đều họ Vương, chính là lai lịch cái tên mương Vương gia này.

Cái thôn đó rất bài xích người ngoại lai, cũng không cùng thôn chung quanh qua lại, rất cổ quái.

Lão Cao cười nói “Người bán cho ta tấm lông chồn kia, chính là chồn đen chỉ có ở mương Vương gia.”

Cố Dương nói “Mương Vương gia rất nguy hiểm.”

Lão Cao nói ” Cố huynh đệ nếu nguyện ý làm người dẫn đường, chúng ta nguyện ra hai lượng bạc làm thù lao.”

“Toàn bộ Lưu gia thôn, biết rõ làm sao đi mương Vương gia, chỉ có ta với hắn. ” Cố Dương lộ ra hàm răng trắng nõn “Phải thêm tiền.”

“Người muốn bao nhiêu?”

“Hai mươi lượng.”

“Không có khả năng. ” Lão Cao thiếu chút nữa nhảy cõn lên.

Hắn mẹ nó nhất định chính là cướp bóc.

Cố Dương cười một tiếng, đưa ngón tay ra, đâm xuống trên bàn một cái, trực tiếp xuyên thủng mặt bàn.

Võ giả? !

Lão Cao thấy một màn như vậy, không khỏi hít vào một hơi, ánh mắt nhìn về phía Cố Dương khiếp sợ, không tin.

“Tiểu nhân có mắt như mù, mạo phạm đại nhân, cầu mong thứ tội.”

Hắn hướng về phía Cố Dương bái sâu một cái, giọng nói cung kính tới cực điểm.

Thái độ này thay đổi nhanh, ngược lại có chút ra ngoài ý liệu của Cố Dương.

Hắn cho thấy thực lực võ giả nhập phẩm của chính mình, dĩ nhiên là vì muốn tăng giá. Chẳng qua là không nghĩ tới, lại đem Lão Cao hù dọa thành cái bộ dáng này.

Xem ra, võ giả ở cái thế giới này, địa vị cao hơn bình thường nhiều.

Cố Dương không lên tiếng, trên trán lão Cao đều bắt đầu đổ mồ hôi,

Vội vàng kéo xuống túi tiền, hai tay trình đến trước mặt hắn.

Cố Dương không có nhận, mà là hỏi, “Có ý gì?”

Chương 4: Bồi tội (2)

“Giá thị trường da chồn đen, phải là ba mươi lượng. Nơi này là hai mươi lượng, còn kém tám lượng, chờ sau khi tiểu nhân trở về, nhất định bỏ tức.” Lão Cao cảm giác trên tay nhẹ một chút, trong lòng cũng theo đó nhẹ một chút.

Hắn làm sao cũng không nghĩ ra, cái người tuổi trẻ vùi ở Lưu gia thôn này, lại sẽ là võ giả.

Nếu như sớm biết, đánh chết hắn cũng không dám ra giá cả như vậy.

Nhưng mà, lão Cao trong lòng cũng ủy khuất a. Ai có thể nghĩ tới, đường đường một người võ giả, tư thái bình thường sẽ khiêm tốn như vậy đây?

Nếu mà hắn sớm tỏ rõ thân phận, nơi nào sẽ có chuyện như vậy?

Chuyện này, sợ rằng vẫn chưa xong.

Không xuất huyết lớn một lần, không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Lão Cao nghĩ tới đây, có chút lòng như đao cắt.

Lúc này, Cố Dương rốt cuộc lên tiếng “Hai mươi lượng đủ rồi, người cũng phải kiếm một chút.”

Lão Cao nghe được câu này, thiếu chút nữa không thể tin vào tai của mình, hắn dĩ nhiên lại nhẹ nhàng bỏ qua như vậy, kích

động nói “Đa tạ, ngài đại nhân có đại lượng.”

“Được rồi, chuyện dẫn đường, các người trở về lại thương lượng một chút.” Cố Dương phát tay một cái, để cho hắn rời đi.

...

Lão Cao sau khi đi, Lưu Thạch Đầu rất nhanh cũng đi nha.

Cố Dương ước lượng một chút túi tiền lão Cao lưu lại, hơi xúc động.

Trước kia, hắn liều sống liều chết thời gian hai năm, mới kiếm đến mười lượng bạc.

Bây giờ, chẳng qua là hiện ra một chút thực lực võ giả, người khác liền tự động tự giác dâng lên hai mươi lượng bạc, còn rất sợ hắn không thu.

Cái tương phản này, không khỏi quá lớn.

Cố Dương đóng cửa lại, mở ra trang bìa hệ thống ” Nạp.”

[Nạp thành công, trước mắt số dư còn lại 24. 5]

Trong cái túi này, tổng cộng có hai mươi bốn lượng.

[Có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 20 kim tiền.]

Lại lên giá, ước chừng cao gấp đôi.

Cố Dương có chút đau lòng, lựa chọn “Đúng” .

[Hai mươi tuổi, người lưu lạc Lưu gia thôn, bị thôn dân Lưu Thạch Đầu thu nhận.]

[Hai mươi hai tuổi, người thành võ giả cửu phẩm, quyết định cùng thương đội đi ra ngoài xông xáo. Ở nương Vương gia, gặp gỡ một chi đội săn thú, gặp phải đánh giết, người không phải là đối thủ, chạy trốn mà đi.]

[Người trở lại Lưu gia thôn, phát hiện thôn trang bị tàn sát. Tất cả thôn dân không một ai may mắn thoát khỏi, người thì báo thù.]

[Sau khi rời núi, người đến Phụng Hoàng Thành, gia nhập một gia tộc, thành hộ viện. Khổ tu vài chục năm, không thể đột phá bát phẩm, không kèm chế được lòng muốn báo thù, tìm tới một trong hung thủ ngày đó, lúc động thủ, bị hộ vệ của hắn giết chết. Hưởng dương 37 tuổi.]

Lần mô phỏng này, hắn khởi điểm chính là cửu phẩm võ giả, gặp gỡ cũng cùng lần trước hoàn toàn bất đồng.

Duy nhất giống nhau là, lại gặp gỡ chi đội săn thú kia.

Cố Dương về mặt có chút khó coi “Bọn họ lại đem Lưu gia thôn giết sạch!”

Hai năm qua, hắn một mực ở tại trong thôn, cùng thôn này có cảm tình rất sâu.

Hắn nắm chặt quả đấm, nếu trước thời hạn biết, vậy hắn liền tuyệt sẽ không để cho bị kịch như vậy phát sinh.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc 37 tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc 37 tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ lúc 37 tuổi.]

Lần mô phỏng này, cảnh giới của hắn không thể đột phá đến bát phẩm.

Cho nên, Cố Dương chọn hạng thứ 2, kinh nghiệm võ đạo.

Sau khi hắn làm ra lựa chọn, trong đầu nhất thời nhiều vô số kiến thức cùng kinh nghiệm, quyền pháp, cước pháp, kiếm pháp... Đủ loại kỹ xảo chiến đấu.

Những thứ này, đều là ở bên trong lần nhân sinh mô phỏng này, khổ tu vài chục năm có được.

Bây giờ, hắn mới gọi là một vị võ giả Cửu phẩm chân chính, vừa có cảnh giới, lại có thực lực tương ứng.

Chương 5: Thiên Kiêu Bảng (1)

Vào đêm hôm sau, Cố Dương xách một vò rượu, đi tới nhà Lưu Thạch Đầu sát vách, tìm hẩn uống rượu.

Rượu là chính bản thân hẩn chung cất, đến bây giờ vừa vắn một năm.

Vài chén rượu vào miệng, Cố Dương hơi xúc động nói “Hai năm trước, nếu không phải người cho ta một miếng ăn, bộ xương này của ta đã sớm rét lạnh. Ta mời người một chén.”

Lưu Thạch Đầu đem rượu trong chén uống cạn, nói “Đều là ở trong núi lớn kiếm sống, đụng phải người khó khăn, có thể giúp tự nhiên muốn giúp một chút.”

“Đối với người mà nói, chẳng qua là một cái nhấc tay, với ta, nhưng là ân cứu mạng.”

Cố Dương vừa nói, lấy ra một cái quyển sổ, nói ” đây là 《Huyền Nguyên Công》, mặc dù chỉ có tầng thứ nhất, nhưng đủ để tu luyện nhập phẩm.”

Lưu Thạch Đầu nhìn cái quyển sổ đó, phía trên viết chi chít đầy chữ, rõ ràng cho thấy Cố Dương chính mình chép tay.

Hẩn rót đầy một chén rượu, một hóp uống sạch, ợ rượu, nói “Ta lại không biết chữ.”

“Người có thể đi hỏi thôn trưởng, cũng có thể truyền cho con trai người.”

Thôn trưởng là người duy nhất biết chữ trong thôn, Cố Dương cũng là cùng hẩn học.

“Người phải đi?”

“Ừm.”

Lưu Thạch Đầu không nói thêm gì nữa, chẳng qua là yên lặng uống rượu.

Đã lâu, một vò rượu để đều thấy đáy, hẩn uống một chén rượu cuối cùng, đem chén để trên bàn một hồi, dùng thanh âm có chút khàn khàn nói “Bên ngoài rất nguy hiểm, đừng chết ở bên ngoài rồi.”

Cố Dương cười nói “Yên tâm, mạng ta quá lớn.”

Lúc ra cửa, hắn nói vào trong phòng “Người cũng bảo trọng.”

...

Sáng sớm hôm sau, mưa đã tạnh.

Cố Dương đi tới cửa thôn, chi thương đội kia đã chờ xuất phát.

Nói là thương đội, thật ra thì chính là quy mô chừng mười thớt con la, trong đó, lão Cao chỉ chiếm 1 phần 3, còn dư lại 2 phần 3, là ba tên người bán dạo khác.

Dãy núi Liên Sơn vô cùng rộng lớn, thôn giống như Lưu gia thôn, không biết có bao nhiêu. Người trong núi, đều là lấy săn thú mà sống. Hàng năm để dành tới da thú vô số.

Thương nhân chỉ cần dùng một chút gia vị giá rẻ tiêu dùng hàng ngày, các loại muối ăn, là có thể đổi được da thú cùng dược liệu trân quý.

Chính vì vậy, mặc dù trong núi có vô số hung hiểm, người bán dạo to gan lớn mật giống như lão Cao, mỗi năm vẫn là sẽ đứng lúc tới nhận hàng.

Bây giờ, lại muốn mở ra thương lộ mới, ngay cả chỗ nguy hiểm như Mương Vương gia cũng dám đánh chủ ý.

Không thể không nói, bọn họ vì lợi nhuận, thật là cái nguy hiểm gì cũng dám mạo hiểm.

Cố Dương vừa xuất hiện, lão Cao liền dẫn ba vị người bán dạo khác tới, hướng hắn hành lễ.

“Cố công tử, chúng ta ngày hôm qua thương lượng qua, nếu mà ngài nguyện ý theo chúng ta cùng đi Mương Vương gia, nguyện dâng lên một trăm lượng. Chỉ có một yêu cầu nhỏ, nếu là đụng phải nguy hiểm gì, mong rằng công tử có thể chiếu cố một, hai.”

Cố Dương xem bộ dáng nhún nhường của bọn hắn, không đề cập tới dẫn đường, chỉ nói đi cùng, còn chủ động đem chi phí tăng cao đến một trăm lượng.

Suy nghĩ một chút ngày hôm qua, hắn chỉ cần hai mươi lượng, lão Cao thiếu chút nữa giờ chân.

Hai người so sánh, trong đó khác nhau chỉ là thân phận của hấn không giống nhau.

Ngày hôm qua, ở trong mắt bọn hấn, hấn chỉ là một thợ săn thông thường trong núi sâu.

Mà bây giờ, bọn họ đã biết, hấn là một gã võ giả Cửu phẩm, nhất thời trở nên khom lưng khụy gối.

Cố Dương nói “Tốt.”

Lão Cao liền dâng lên một túi tiền nhỏ.

Cố Dương nhận lấy, cảm giác nhẹ bồng, mở ra xem, thì ra là vàng lá, đại khái khoảng một lượng.

Xem ra, tỉ suất vàng bạc cái thế giới này, ở khoảng một so với một trăm .

“Đi thôi.”

Cố Dương đem thỏi vàng thu hồi, liền mang theo bọn họ, lên đường.

...

[Nạp thành công, số dư còn lại trước mắt là 104. 5.]

[Có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 20 kim tiền.]

Cố Dương sau khi bắt được tiền, trước tiên nạp. Sau đó lựa chọn “Đúng” .

[Hai mươi hai tuổi, người thành võ giả Cửu phẩm, quyết định cùng thương đội đi ra ngoài xông xáo, ở Mương Vương gia, gặp gỡ một chi đội săn thú, gặp phải đánh giết, người sau khi liều chết giết mấy người, bị đánh chết tại chỗ. Hưởng dương hai mươi hai tuổi.]

Cái gì?

Chương 6: Thiên Kiêu Bảng (2)

Cố Dương thấy kết quả lần mô phỏng này, ánh mắt co rụt lại.

Thực lực của hắn, rõ ràng so với lần trước còn mạnh hơn nhiều. Tại sao lần trước có thể chạy mất, lần này ngược lại bị giết rồi hả?

Hơn nữa, hắn ngày hôm qua còn chơi đùa tâm cơ, để cho lão Cao cân nhắc một buổi tối, trì hoãn trễ một ngày lên đường.

Bình thường, lão Cao bọn họ sẽ không ở Lưu gia thôn qua đêm. Kết quả, vẫn là gặp một chi đội săn thú kia.

Đối phương rút cuộc là lai lịch gì?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi hai tuổi.]

Cố Dương không do dự, trực tiếp lựa chọn loại ba.

...

Từ nơi này đến Mương Vương gia, dựa theo tốc độ đội ngựa, đại khái cần hai đến ba ngày. Bên trong mô phỏng, thời gian hắn chết chắc là mấy ngày sau.

Chọn cảnh giới cùng kinh nghiệm đều không có chút ý nghĩa nào.

Ngược là trí tuệ nhân sinh này, hắn muốn nhìn một chút rút cuộc là thứ gì.

Sau một khắc, trong đầu Cố Dương, bỗng nhiên hơn một ít mẫu ký ức.

Hắn rút cuộc “Thấy” bộ dáng chi đội săn thú kia, tổng cộng mười mấy ngựa cuội, cầm đầu là một người trẻ tuổi, những người còn lại, đều là hộ vệ cùng thủ hạ của hắn.

Hắn trước khi chết, hỏi, “Các người rút cuộc là người nào?”

“Nhớ, bốn công tử họ Liễu. ” Hấn cuối cùng nghe được, là một cái thanh âm ngang ngược càn rỡ.

Cuối cùng, trong lòng Cố Dương chỉ còn lại bốn chữ “Không thể địch lại!”

Cho nên, đây chính là trí tuệ nhân sinh hấn lấy được trong lần mô phỏng này?

...

“Cố công tử, có thể hay không dừng lại nghỉ ngơi chốc lát.”

Mặt trời lên cao, lão Cao đưa ra đề nghị.

Cố Dương tự nghĩ không có gì không thể, sau khi dừng lại, những người giúp việc thương đội kia nhất thời bận rộn lên .

Hấn vừa vặn nhân cơ hội hướng lão Cao hỏi thăm “Lão Cao, người có nghe nói qua Liễu Gia?”

Lão Cao nói “Ở Quận Ba, người nào không biết Liễu Gia? Ngay cả quận trưởng, cũng phải dựa vào Liễu Gia, mới có thể ngồi vững vàng chức vị.”

Phía tây dãy núi Liên Sơn, chính là Quận Ba.

Quận là đơn vị hành chính của thế giới này, phía dưới Châu chính là Quận. Quận Ba chính là một cái Quận bên dưới Giang Châu. Phong chừng, tương đương với thành phố trong một tỉnh đi.

Cái Liễu Gia này, không thể nghi ngờ là cấp bậc vua một cõi.

Cố Dương lại hỏi “Cái Liễu Gia này, phẩm chất như thế nào?”

Lão Cao có chút chê cười nói ” cái này, tại hạ nhưng không dám phê bình Liễu Gia.”

“Cái này có gì không dám nói.”

Đột nhiên, một người bán dạo bên cạnh nói “Nếu không phải cái Liễu Gia kia bắt nạt lưng đoạn thị trường, đẩy những người tiểu thương chúng ta sống không nổi nữa. Cần gì phải chạy đến bên trong dãy núi Liên Sơn làm mấy cuộc mua bán liều mạng này?”

Cố Dương nhớ mới vừa rồi giới thiệu, người này họ Dương.

Người bán dạo họ Dương tức giận nói “Ở Quận Ba, tất cả sinh ý kiếm tiền cũng bị Liễu Gia độc chiếm, bọn họ còn chưa thấy đủ, mấy năm này, đối với tất cả lái buôn đều thu lấy thuế nặng, nghe nói, còn liên hiệp Quận Trưởng, gán tội danh cho mấy cái nhà giàu khác, khám nhà diệt tộc.”

Nhìn ra được, hẳn đối với Liễu Gia rất coi là kẻ thù.

Cô Dương hỏi ” Liễu Gia dựa vào cái gì bá đạo như vậy?”

“Đương nhiên là bằng vào người kiệt xuất của Liễu gia bọn họ, Liễu Triết xếp thứ chín Thiên Kiêu Bảng. Hai mươi tuổi nhị phẩm võ giả, bước vào thần thông cảnh, là chuyện sớm hay muộn.”

Hai mươi tuổi nhị phẩm võ giả?

Cô Dương có chút tê dại da đầu.

Hắn bây giờ mới Cửu phẩm mà thôi, cho dù có ngón tay vàng nơi tay, lấy tư chất của hắn, không biết phải mô phỏng bao nhiêu lần, mới có thể đến nhị phẩm.

Một cái thế gia của Quận mà thôi, thì có loại cao thủ cấp bậc này.

Cái thế giới này, quả nhiên không phải nguy hiểm bình thường.

Chương 7: Bát phẩm (1)

Cô Dương hỏi, “Thiên Kiêu Bảng là cái bảng danh sách gì?”

Ánh mắt mấy vị bán dạo nhìn hắn có chút cổ quái, thậm chí ngay cả Thiên Kiêu Bảng cũng không biết, đây chính là chuyện phụ nữ và trẻ con đều biết.

Vẫn là lão Cao phản ứng nhanh, nói ” Thiên Kiêu Bảng, chỉ xếp cường giả trẻ tuổi dưới hai mươi tuổi, cảnh giới ở phía trên nhị phẩm trên thiên hạ. Người có thể lên bảng, đều là thiên chi kiêu tử chân chính đương thời. Thành tựu ngày sau không thể đo đếm.”

Nói cách khác, nhị phẩm dưới hai mươi tuổi trong thiên hạ, Liễu Triết xếp hạng thứ chín, quả thật rất lợi hại.

Giống như Cố Dương, ngay cả tư cách lên bảng cũng không có.

Lão Cao tiếp tục nói “Phải nói Quận Ba chúng ta, đúng là địa linh nhân kiệt, chẳng những ra một vị xếp thứ chín Thiên Kiêu Bảng, năm ngoái, lại ra một vị xếp thứ mười ba Hồng Nhan Bảng.”

Nói xong, hấn chủ động giải thích ” Hồng Nhan Bảng, thu nhận đều là thiên hạ tuyệt sắc.”

Cái này không cần giải thích, Cố Dương cũng có thể đoán được.

Lão Dương bên cạnh nói ” Đề nói từ xưa hồng nhan bạc mệnh, leo lên cái Hồng Nhan Bảng này, nhưng không phải là cái chuyện tốt gì, Tô gia nếu không phải ra một vị Tô Thanh Chỉ, cũng sẽ không bị Liễu Gia để mắt tới, bị làm cho cửa nát nhà tan.”

Lão Cao ngạc nhiên nói ” Theo lý thuyết, gả cho thiên kiều như Liễu Triết, cũng không coi là bôi nhọ Tô Thanh Chỉ, vì sao nàng không muốn? Làm hại cả nhà bị giết.”

“Hừ, Liễu Triết đã sớm cùng Tiết gia đính hôn, cho hấn mười cái lá gan, cũng không dám lại tìm đàn bà khác. Nghe nói, Liễu Gia là muốn đưa nàng hiến tặng cho một vị đại nhân vật nào đó. Đủ loại thủ đoạn, vừa đấm vừa xoa.”

“Vậy mà Tô Thanh Chỉ kia là người cá tính cương liệt, dẫu có chết không theo. Sau đó nàng bị Tô gia lẳng lẽ đưa ra Quận Ba, Liễu Gia then quá thành giận, lại đem nhà họ Tô từ trên xuống dưới giết sạch, hành sự sự khốc liệt, khiến cho người tức lộn ruột.”

Nói đến chuyện Tô gia bị diệt môn, mấy vị người bán đạo sắc mặt rất khó coi.

Tô gia là thế gia truyền thừa nhiều năm trong Quận Ba, Liễu Gia lại nói diệt liền diệt, có thể thấy họ bá đạo, hành sự không chút kiêng kỵ.

Bọn họ cũng coi là có chút gia tài, nhà ở địa phận Quận Ba, thật là không có chút cảm giác an toàn nào có thể nói.

Cố Dương đòi một đề tài, hỏi tới Liễu Gia có những nhân vật nào.

Lão Cao nói, cái này liên rất nhiều, Liễu Gia này mấy đời nhân số hưng vượng. Bồi phận trẻ tuổi nhất, ngoại trừ Liễu Triết ra, còn có chừng mấy vị con em xuất sắc. Đếm kỹ từng người.

...

Một hồi trò chuyện này, chính là hơn nửa canh giờ.

Cố Dương mặc dù hiểu được không ít nhân vật Liễu gia, nhưng mà, vẫn là không cách nào phán đoán người tuổi trẻ của chi đội săn thú kia, là vị nào của Liễu gia.

Bọn họ cũng nghỉ ngơi tốt rồi, thương đội tiếp tục lên đường.

Cố Dương ở phía trước nhất dẫn đường, lần nữa mở ra Máy Mô Phỏng Nhân Sinh.

[có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 20 kim tiền.]

Không có tăng cao, cuối cùng có một cái tin tốt.

“Ừ.”

[Hai mươi hai tuổi, người thành Cửu phẩm võ giả, quyết định cùng thương đội đi ra ngoài xông xáo. Ở trên đường, các người lạc đường, không có đi nương Vương gia.]

[Hai tháng sau, người đi theo thương đội, đến Phụng Hoàng Thành. Dựa vào thân thủ xuất chúng, bị Thịnh gia mời chào, thành một gã hộ vệ Thịnh gia.]

[27 tuổi, trong năm năm, ở dưới sự chỉ điểm mấy lần của người, Thịnh gia buôn bán đất đai lấy được khuếch trương. Người cũng nhận được Thịnh gia gia chủ coi trọng, vì lôi kéo người, truyền cho người công pháp cao cấp 《 Xích Dương Công 》 .]

[Ba mươi tuổi, người trở lại Lưu gia thôn, phát hiện thôn ở tám năm trước, liền bị người phá hủy. Người thề báo thù.]

[Ba mươi lăm tuổi, người rút cuộc đột phá, trở thành võ giả bát phẩm.]

[36 tuổi, chuyện làm ăn Thịnh gia, khiến cho Liễu gia thêm muốn, Thịnh gia gia chủ gặp phải đánh giết, người chết trận tại chỗ. Hưởng dương 36 tuổi.]

Cố Dương sau khi nhìn xong lần mô phỏng này, sắc mặt có chút khó coi.

Coi như hẳn tránh được đội săn thú kia của Liễu Gia, Lưu gia thôn vẫn không thể nào tránh thoát vận mệnh bị tàn sát.

Đây là vì cái gì?

Liễu Gia tại sao phải tàn sát Lưu gia thôn?

Cố Dương thật sự là không nghĩ ra.

Chương 8: Bát phẩm (2)

[Mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc 36 tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc 36 tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ lúc 36 tuổi.]

Cố Dương hít sâu một hơi, bất kể nói thế nào, lần này vẫn có thu hoạch, tối thiểu, cảnh giới đột phá. Thực lực của hắn, lại có thể tăng lên một mảng lớn.

Bây giờ, số dư còn lại của hắn còn có thể lại tiến hành ba lần mô phỏng.

Hy vọng có thể tìm ra biện pháp phá cục.

Một mực chờ đến lúc lão Cao đề nghị nghỉ ngơi lần nữa, Cố Dương tìm một cái cốc, đến phụ cận tìm một địa phương không người, mở ra hệ thống, nói ” Ta chọn một.”

Nhất thời, hắn cảm giác chân khí trong cơ thể không ngừng bành trướng, nhiệt lượng đáng sợ lan ra, phảng phất ở trong

người thiêu đốt.

Đồng thời, trong đầu của hắn xuất hiện một môn công pháp mới, chính là 《 Xích Dương Công 》 hai tầng đầu.

Một lát sau, chân khí trong cơ thể Cố Dương, hoàn toàn chuyển hóa thành công lực 《 Xích Dương Công 》 .

Trước kia hắn luyện 《 Huyền Nguyên Công 》 , là một môn công pháp đạo gia, không có thuộc tính đặc thù. Chuyên tu công pháp khác, cũng không có bất kỳ chương ngại.

“Đây chính là bát phẩm?”

Cố Dương cảm thụ chân khí cường đại trong cơ thể, trong lòng có chút chấn động.

Tăng lên một cảnh giới, chân khí ít nhất tăng lên gấp ba bốn lần. Sau khi thay đổi thành Hỏa thuộc tính, uy lực cũng là nâng cao một bước.

Giữa hai cái cảnh giới, chênh lệch lại to lớn như thế.

Như thế, võ giả nhị phẩm, tu luyện lại là công pháp cao minh hơn so với 《 Xích Dương công 》 , thực lực sẽ mạnh đến mức nào?

Cố Dương lắc đầu một cái, mang cái ý niệm này ném ra khỏi đầu, nhớ lại thế khó trước mắt “Không biết bằng vào thực lực bây giờ của ta, có thể hay không địch nổi chi đội săn thú của Liễu Gia kia.”

Hắn mở ra hệ thống, muốn phải lần nữa tiến hành mô phỏng.

[Trong vòng một ngày, chỉ có thể làm hai lần mô phỏng, hôm nay số lần đã dùng xong, ngày mai trở lại.]

Lại còn có hạn chế như thế.

Cố Dương bắt đầu dĩ, chỉ có thể chờ đợi ngày mai.

...

Khi Cố Dương trở lại thương đội, mấy vị bán đạo đều rõ ràng cảm giác, hắn có chút không giống trước, nhưng là rất cuộc không giống chỗ nào, lại không nói ra được.

Chính là cảm thấy cảm giác ngọt ngào trên người của hắn cường đại hơn.

Mấy vị bán dạo đều luyện võ qua, mặc dù không thể nhập phẩm, nhưng một thân thực lực, tại trong người bình thường xem như không tệ.

Chính là vì loại cảm giác ngọt ngào này, ngay cả lão Cao quen biết với hắn nhất, cũng không dám đến gần.

Sức tưởng tượng của bọn họ lại phong phú, cũng sẽ không nghĩ tới, cứ như vậy thời gian một hồi, Cố Dương đã đột phá một cảnh giới, trở thành võ giả bát phẩm.

Cố Dương chủ động tìm được lão Cao, hỏi, “Liễu Gia sẽ phái người tiến vào trong núi Liên Sơn sao?”

Lão Cao lắc đầu nói ” Liễu Gia hắn là còn coi thường chút lợi nhuận này, đối với bọn họ mà nói, vào Liên Sơn nhận hàng, lợi nhuận quá thấp. Bọn họ lũng đoạn sinh ý hàng da cùng dược liệu trong Phượng Hoàng Thành, sản vật trong núi, bày thành trở lên đều rơi vào trong tay Liễu gia. Bọn họ cần gì phải mạo hiểm như vậy.”

Cố Dương lại hỏi ” Như thế, con em Liễu gia, có thể hay không chạy đến Liên Sơn săn thú?”

Lão Cao nghe hắn hỏi như vậy, ngần ra, vội hỏi ” Chẳng lẽ, công tử đã từng gặp được người Liễu gia vào núi?”

Cố Dương nói ” Ta chỉ hỏi bừa một chút.”

Mấy vị bán dạo nhưng là không cảm thấy hắn đang hỏi bừa, đều có chút lo lắng lên.

Liễu Gia thật phái người vào núi, đối với bọn họ những người bán dạo dựa vào thu sản vật núi rừng để kiếm tiền mà nói, tuyệt không là tin tức tốt gì.

Chỉ cần việc làm ăn bị Liễu Gia nhìn trúng, sẽ không chừa thủ đoạn nào đoạt lại. Hơn nữa, còn muốn đem người khác đều đuổi đến đường cùng.

Cho nên, ở bên trong thương nhân Quận Ba, có cách nói chỗ có Liễu Gia đến, không có một ngọn cỏ.

Chương 9: Hết tiền rồi

Ban đêm Lưu gia thôn vô cùng an tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vang lên mấy tiếng chó sủa.

Trong một tòa nhà gỗ, một lão già gầy nhom đang ngồi ở trong phòng, nhàn nhã ăn một đĩa đậu nành xào, đột nhiên cảnh giác hướng ngoài phòng nhìn lại ” Ai?”

“Là ta.”

“Cố tiểu tử?”

Lão đầu nghe được tiếng nói quen thuộc này, vừa đứng dậy mở cửa, vừa ngạc nhiên nói ” Ngươi không phải là đã đi rồi sao?”

Người tới chính là Cố Dương, hần thừa dịp thương đội qua đêm, đi suốt đêm trở về Lưu gia thôn.

Lấy thực lực của hần bây giờ, đường núi gập ghềnh, cũng là như giẫm trên đất bằng.

Chạy về Lưu gia thôn, hần tốn không tới một giờ.

Cố Dương vẻ mặt nghiêm túc nói ” Lưu lão đầu, ta tìm ngươi có chuyện.”

Vị lão già này chính là thôn trưởng, tên liền gọi Lưu lão đầu, lúc còn trẻ, đã từng xông xáo bên ngoài, là người có kiến thức nhất trong thôn. Cũng là người duy nhất biết chữ trong thôn.

Cố Dương hai năm qua ở Lưu gia thôn, thời gian ở chung với hần dài nhất, chủ yếu là vì học chữ.

Lưu lão đầu cầm lên hai hạt đậu nành xào ném vào trong miệng, nhai rọt rọt, nói ” Xem ra, chuyện còn không nhỏ.”

Cố Dương nói ” Một đám giặc cướp đang hướng Lưu gia thôn mà tới, những người này lòng dạ ác độc, người tốt nhất mang theo thôn dân rút lui rời thôn trước, đến trong núi né tránh một chút “

Đôi mắt có chút già nua vẫn đục của Lưu lão đầu nhìn chằm chằm Cố Dương một hồi, nắm lên một hạt đậu nành xào cuối

cùng ném vào trong miệng, đứng lên, từ chỗ xó xỉnh lấy ra một cái chiêng vỡ, đi ra phía ngoài, dùng sức gõ.

Cố Dương vốn tưởng rằng muốn thuyết phục hẳn sẽ phi thường khó khăn, dù sao bằng vào một lời của hẳn, liền muốn đem thôn khẩn cấp rút lui đến trong núi, loại quyết định này, không phải là dễ làm ra như vậy.

Không nghĩ tới, Lưu lão đầu một câu nói nhảm cũng không có. Tín nhiệm như vậy, để cho hẳn rất là rung động.

...

Lúc trời sắp sáng, Cố Dương mới về đến địa phương thương đội qua đêm.

Lão Cao bọn họ cũng đều biết hẳn tối hôm qua không có ở đây, lại không ai dám hỏi hẳn đi nơi nào.

Đối với bọn họ mà nói, vị lão gia này có thể trở về, thế là tốt rồi.

Ở khi thương đội chuẩn bị xuất phát, Cố Dương rút cuộc có thời gian mở ra hệ thống.

[Có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 50 kim tiền.]

Lại lên giá!

“Nói như vậy, giá cả sử dụng máy mô phỏng, cùng cảnh giới của ta có liên quan. Cảnh giới càng cao, tiêu hao kim tiền cũng càng nhiều.”

Cố Dương trầm nghĩ nói.

Lần trước tăng giá, là ở sau khi hẳn đột phá đến Cửu phẩm.

Hiện tại sau khi hẳn đột phá đến bát phẩm, một lần nữa lên giá.

Hắn hít sâu một hơi, nhân “Đúng!”

[Hai mươi hai tuổi, người trở thành võ giả bát phẩm, đi theo thương đội rời đi Lưu gia thôn, ở trên đường, gặp gỡ một nhóm sơn tặc, người ra tay tiêu diệt bọn hắn, thay đổi đường đi không hề đi nương Vương gia.]

[Một tháng sau, người đi Phụng Hoàng Thành, đạt được Huyền Tôn thượng thức, thành đây tứ nhà hấn.]

[Hai mươi lăm tuổi, người trở về Lưu gia thôn thăm viếng, phát hiện thôn đã bị san thành bình địa, thôn dân ở ba năm trước đây, đều bị giết sạch, người lập chí phải tìm được hung thủ, báo thù cho bọn họ.]

[Ba mươi tuổi, người điều tra hung thủ năm đó, chính là con cháu Liễu gia. Một ngày, Huyền Tôn mở tiệc mời một vị nhân vật trọng yếu của Liễu gia, hấn phát hiện trong lòng người ẩn giấu sát ý. Ngày kế, người bị Huyền Tôn độc giết bằng thuốc độc. Kết thúc cả đời này.]

Cố Dương nhìn xong lần mô phỏng này, trong lòng trầm xuống.

Lần này, hấn lại không đi trêu chọc cái đội săn thú Liễu gia kia, lại trước thời hạn để cho thôn dân Lưu gia thôn vào núi né tránh. Lại vẫn không thể nào tránh được một kiếp.

Tại sao người Liễu gia, nhất định phải hạ độc thủ với Lưu gia thôn?

Nếu như có thể mà nói, hấn thật là không muốn trêu chọc thế lực khổng lồ Liễu Gia này.

Nhưng là, bây giờ nhìn lại, hấn căn bản tránh không thoát.

Nhiều lần mô phỏng như vậy, hấn mỗi một lần đều là chết ở trong tay người nhà họ Liễu. Nhất định chính là số mệnh tử địch.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc ba mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc ba mươi tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ lúc ba mươi tuổi.]

Cố Dương không có làm nhiều cân nhắc, lựa chọn loại hai.

Chỉ cần cảnh giới không có tăng, như thế chọn kinh nghiệm võ đạo, dĩ nhiên là có lợi nhất.

Tức thì, trong đầu hấn nhiều vô số võ kỹ, kiếm pháp, quyền pháp, thân pháp vân vân. Hơn nữa, đều là vô cùng thuần thực, phẳng phát muốn gì được nấy.

Đây là thành quả khổ luyện tám năm trong nhân sinh mô phỏng của hấn lần này.

Đến đây, hấn mới xem như chính thức có được thực lực võ giả bát phẩm.

Cổ Dương nhìn một cái số dư còn lại, chỉ còn lại 15 lượng, không đủ tiền.

Hấn còn không biết lấy thực lực bây giờ của mình, có thể không có thể đánh được chi đội săn thú Liễu Gia kia.

Vì lý do an toàn, cuối cùng nên tiến hành thêm mấy lần mô phỏng.

Nhưng mà không tiền, làm sao bây giờ?

Hấn nhìn về phía lão Cao bọn họ, đang suy nghĩ mở miệng hướng bọn họ mượn.

Bỗng nhiên, hấn cảm giác có người đến gần, quát lên ” Người nào?”

Lão Cao mấy vị người bán đạo cùng một đám giúp việc phản ứng đều là cực nhanh, rôi rít rút vũ khí ra, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Ở chỗ này.”

Rất nhanh, một tên giúp việc phát hiện chỗ ẩn thân người kia, nắm vũ khí ép tới gần “Đi ra.”

“Đừng động thủ, ta không có ác ý.”

Một tên thiếu niên áo quần lam lũ giơ hai tay, từ trong bụi rậm chui ra, ở một bên hô lớn nói “Ta là tới báo hiệu cho các người, úi úi!”

Lời còn chưa dứt, vài tên giúp việc đã chen nhau lên, xoay hai tay thiếu niên, cầm sợi dây trói thật chặt.

“Đau, đau... Nhẹ một chút...”

Chỉ chốc lát, thiếu niên bị mang tới trước mặt Cố Dương, bị áp giải quỳ dưới đất.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được, thiếu niên này thực lực thấp kém.

Lão Cao cũng không dám xem thường, quát hỏi “Nói, ngươi là người nào, vì sao lén lút lút lút ở phụ cận?”

“Buông ta ra!”

Thiếu niên sắc mặt phồng đỏ, gắng sức giãy giụa ” Ta tốt bụng tới nhắc nhở các ngươi, các ngươi vì sao phải ân đền oán trả?”

Lão Cao lạnh lùng nói, “Không nói đúng không, người tới, chém đứt một cái tay của hắn, xem hắn có nói hay không.”

“Khoan đã.”

Lúc này, Cố Dương lên tiếng.

Lão Cao liền lui qua một bên, không lên tiếng nữa.

Cố Dương nói “Thả lỏng dây cho hắn.”

Hai gã giúp việc sau lưng thiếu niên nhìn về phía lão Cao, sau khi lấy được đồng ý, mới buông lỏng sợi dây ra cho hắn.

Cố Dương nói “Ngươi nói, ngươi là tới để báo hiệu, là chuyện gì xảy ra?”

Thiếu niên đứng lên, vuốt bả vai, hầm hừ nói “Các ngươi đã bị Quá Sơn Phong theo dõi, không muốn chết, liền mau chạy đi, lại trễ, các ngươi đều phải chết ở chỗ này.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt tất cả mọi người đều là đại biến.

Ngay cả Cố Dương không ra khỏi Lưu gia thôn, đều nghe qua danh tiếng “Quá Sơn Phong ” .

Đây là một nhóm sơn tặc hoạt động khá sôi nổi ở phía Nam Liên Sơn, chuyên cướp bóc, cướp bóc thương nhân vãng lai, hơn nữa thủ đoạn cực kỳ tàn khốc, chẳng những cướp tiền, còn muốn giết người.

Người đụng phải “Quá Sơn Phong ” , đều bị giết sạch, không có một người có thể sống sót trở về.

Đây chính là nguồn gốc danh tiếng bày sơn tặc này, ” Quá Sơn Phong ” là một loại độc có kịch độc, người bị cắn đến chắc chắn phải chết. Bày sơn tặc này, liền ác độc giống như rắn độc.

Lão Cao kích động nói, “Không có khả năng, Quá Sơn Phong từ trước đến giờ hoạt động ở khu vực Quận Tượng, làm sao sẽ chạy đến Quận Ba bên này?”

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng “Các người không tin, đều có thể ở lại chỗ này chờ chết, ta nhưng mà không muốn chết ở chỗ này.”

Lão Cao quát to “Đứng lại, không nói rõ ràng, đã muốn đi?”

Đang lúc này, vèo một cái, một mũi tên nhọn từ một bên bay ra, đâm xuyên cổ một tên giúp việc. Hắn che cổ, vẻ mặt đau đớn mà ngã xuống đất.

Lần biến cố này, tất cả mọi người đều biết, đúng là gặp phải sơn tặc.

Chương 10: Sao mà nói nhảm nhiều như vậy

Trong rừng cây chung quanh, toát ra bảy tám người, mỗi người trong tay đều cầm một cây cung, mũi tên đã lên dây cung, nhắm chuẩn mọi người tại đây.

Cầm đầu là một người đại hán vóc dáng khôi ngô, bị người cắt một lỗ tai, bên trái mặt có vết sẹo kinh khủng.

“Quá Sơn Phong Nhị đương gia, Quỷ Đòi Mạng!”

Lão Cao trông thấy thấy người này, trong lúc nhất thời bị dọa sợ đến vãi cả linh hồn.

Quá Sơn Phong ba cái đương gia, Đại đương gia cùng Tam đương gia cực ít có người từng thấy, nhưng là tướng mạo Nhị đương gia, lại là mọi người đều biết.

Bởi vì người nọ từng là một gã tội phạm tử hình, sau khi vượt ngục, mới gia nhập Quá Sơn Phong. Bức họa treo thưởng của hắn, đều dán ở Quận Ba.

Chủ yếu là tướng mạo Quỷ Đồi Mạng quá dễ nhận biết, coi như chưa từng thấy bức họa, cũng có thể liếc mắt liền nhận ra.

Mấy người khác cũng đều nhận ra vị đạo tặc đại danh đỉnh đỉnh này, mỗi một người đều là sắc mặt trắng bệch.

Lấy tác phong làm việc của Quỷ Đồi Mạng, nhất định sẽ đem bọn họ đều giết sạch.

Nghe nói, Quá Sơn Phong ba vị đương gia, đều là võ giả nhập phẩm, bọn họ mười mấy người này, tuyệt không phải đối thủ của những cường đạo cùng hung cực ác này.

Huống chi, đối phương còn có cung tên, mũi tên nhọn đối diện bọn họ.

Mấy vị người bán đạo, cộng thêm mười mấy tên giúp việc đứng ở nơi đó, cũng không dám nhúc nhích, rất sợ động một cái, là thành mục tiêu sống.

“Chẳng lẽ, hôm nay liền phải chết ở chỗ này?”

Lão Cao sắc mặt trắng bệch, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Đột nhiên, hắn nhớ tới Cố Dương bên cạnh, từ trong tuyệt vọng, sinh ra một chút hy vọng.

Cạnh mình, cũng có một vị võ giả nhập phẩm!

...

Quỷ Đồi Mạng cầm trong tay một thanh đại đao đầu quý, gánh trên vai, mặt ngáp ngáp, nhìn thấy chỉ có chừng mười thốt con la, hùng hùng hổ hổ nói ” Lão tử trời chưa sáng liền thức dậy, kết quả là những vật này? Mục nội nó, những vật này, cũng đáng giá lão tử tự mình đi một chuyến?”

Bên cạnh một tên thủ hạ khuyển nhủ ” Nhị đương gia, chúng ta sau khi đi tới nơi này, hai tháng không mở hàng, thịt muỗi cũng là thịt.”

Quỷ Đồi Mạng nhỏ một ngụm đàm, ” Được rồi, coi như là quà thành hôn đưa cho lão đại đi.”

Thủ hạ kia hướng về cái tên thiếu niên tới mặt báo tin tức kia, hỏi, “Tên phản đồ kia xử trí như thế nào?”

Quý Đồi Mạng cả giận nói ” Dám phản bội trại, bắt lại, ngay trước mọi người đốt sống.”

Người thiếu niên kia vốn là vẻ mặt sợ hãi, nghe được lời nói của Quý Đồi Mạng, ngược lại công phần, gân cổ lên nói “Trương Tiểu Hải ta gia thế thanh sạch, là bị các người bức ép mà tới, ta cũng không phải là sơn tặc.”

Quý Đồi Mạng nhìn hắn, cười gằn nói ” Ta thích nhất xương cứng như ngươi vậy, chờ một hồi ta đem xương cốt của ngươi từng cây một đập nát, xem ngươi còn có thể hay không cứng rắn như bây giờ ——”

Lời còn chưa dứt, Quý Đồi Mạng mặt liền biến sắc, đột nhiên nghiêng đầu, một hòn đá mang theo kinh phong, lướt qua mặt của hắn bay đi.

Vù vù vù..

Nương theo mấy đạo tiếng xé gió, vài tên cung tiễn thủ chung quanh toé máu tại chỗ, rên đều không rên được, liền ngã xuống.

Chín tên sơn tặc, còn đứng, cũng chỉ còn lại có một mình Quý Đồi Mạng.

Lần biến hóa ngay sát vách này, nằm ngoài ý nghĩ của tất cả mọi người.

Đám người lão Cao đầu tiên là khiếp sợ, ngay sau đó là mừng như điên.

Lần này được cứu rồi!

Chuyện bọn họ lo lắng nhất, chính là Cô Dương sợ hãi Quá Sơn Phong, bỏ lại bọn họ một người chạy trốn.

Kinh hãi nhất, không ai bằng tên thiếu niên kia, hắn ngay ngốc nhìn vị nam tử bên người so với chính mình không lớn hơn mấy tuổi này, xem quần áo ăn mặc, rõ ràng là thợ săn trong núi, ngoại trừ một điểm dáng dấp vô cùng tuấn mỹ là không giống.

Không nghĩ tới, đây lại là một vị cao thủ nhập phẩm.

Ở sơn trại, cũng chỉ có hai mươi mấy cây cung, có thể làm cung thủ, đều có thân thủ hơn người, hơn nữa còn là người cũ đi theo Quá Sơn Phong mấy năm.

Người này vừa ra tay một cái, liền giết chết bảy vị cung thủ.

Thực lực như vậy, tất nhiên là một vị cao thủ nhập phẩm.

...

“Ta lại nhìn lầm.”

Quý Đồi Mạng không có nhìn những thủ hạ bị giết, mà là nhìn chăm chặp cái người thợ săn trẻ tuổi kia, vẻ mặt âm trầm ”
Một cái thương đội nhỏ như vậy, lại mượn nổi một vị võ giả nhập phẩm, thật là hiếm lạ.”

Cô Dương không nói gì, chẳng qua là lặng lẽ cầm một thanh dao phay bên hông rút ra.

Đây là lần đầu tiên hắn giết người, lúc ra tay, tay lại không có một chút run rẩy.

Dù là hắn đã là võ giả bát phẩm, bị tám thanh trường cung chỉ vào, cũng cảm giác được uy hiếp mạnh mẽ.

Mới vừa rồi, ở lúc lực chú ý của những cung thủ này bị thiếu niên kia hấp dẫn, hắn quả quyết xuất thủ.

Quý Đồi Mạng đem Quý Đầu đao đưa ngang trước người, quát lên “Hãy xưng tên ra, đao của bố mày —— “

Ông!

Mọi người chỉ nghe tiếng chấn động khi lưỡi đao vạch phá không khí.

Sau một khắc, chỉ thấy nơi cổ họng Quý Đồi Mạng phun ra ngụm lớn máu tươi, âm âm ngã xuống đất, trên mặt còn mang vẻ không thể tin, miệng giật mình, xem khẩu hình, hắn là đang hỏi ” Người rút cuộc là người nào?”

Đám người lão Cao trông thấy thi thể trên đất, mỗi một người đều có chút khó tin.

Tam đương gia Quá Sơn Phong đại danh đỉnh đỉnh, cứ như vậy bị người một đao giết?

Thiệt thòi bọn họ mới vừa rời trong lòng còn có chút thấp
thỏm, lo lắng Cố Dương tuổi quá trẻ, không phải là đối thủ của
Quý Đồi Mạng.

Ai ngờ, trong nháy mắt, Quý Đồi Mạng đã bị mất mạng!

Cố Dương vền vền xuất ra một đao.

Ánh mắt bọn họ nhìn về người thợ săn trẻ tuổi kia, trở nên cực
kỳ kính sợ.

...

Cố Dương không có nhìn thi thể trên đất, cầm dao phay lần
nữa cắm vào hông.

Sau khi xuyên qua đến cái thế giới này, hắn liền đã làm xong
chuẩn bị giết người. Nhưng mà khi cái ngày này thật sự đến,
hắn vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

“Ở chỗ này, không phải là người giết người, người khác liền
muốn giết người.”

Trong lòng của hắn thầm nghĩ.

Mới vừa rời một ngón thủ pháp ám khí thiên nữ tán hoa kia,
cùng một đao thạch phá thiên kinh này, đều là sát chiêu hắn
tốn thời gian khổ luyện trong lần mô phỏng nhân sinh trước.

Hắn là ở đoạn nhân sinh đó, hắn tự biết thực lực quá yếu, rất
khó báo thù cho Lưu gia thôn, mới khổ luyện sát chiêu như
vậy.

Cố Dương trở lại thương đội bên này, nói “Đem thi thể xử lý
xong. Còn nữa, lần này gặp sơn tặc, sau khi trở về, phải thêm
tiền.”

“Vâng.”

Lão Cao mấy người nào dám nói nửa chữ không, hôm nay nếu
không có Cố Dương ở đây, bọn họ khẳng định đều phải chết ở
chỗ này. Coi như cho nhiều hơn một chút tiền, cũng là cam
tâm tình nguyện.

“Đúng rồi, quan phủ Quận Tượng cùng Quận Ba, đều đang
treo giải thưởng Quá Sơn Phong, mức thưởng của tên Tam

đương gia này, đạt tới một ngàn lượng.”

Cố Dương dẫm chân xuống, trong lòng đấu tranh mấy giây, sau đó nói “Đem đầu của hắn cắt đi, tìm chút vôi ướp, mang về lãnh thưởng.”

Một ngàn lượng, có thể tiến hành hai mươi lần mô phỏng.

Mang một đầu người thì sao, hoàn toàn không tính là chuyện lớn gì.

“Người theo ta tới, ta có việc hỏi người.” Cố Dương lại chỉ tên thiếu niên từ trại Quá Sơn Phong phản bội trốn ra kia, hướng bên cạnh đi tới.

Thiếu niên kia còn chưa hết kinh ngạc sau khi thấy Quý Đồi Mạng bị giết, vừa bị hắn gọi, mới tỉnh cơn mơ, đi sau lưng hắn.

Đến lúc tới một chỗ không người, thiếu niên bịch một tiếng quỳ xuống “Cầu xin tiền bồi thu tiểu nhân làm đồ đệ...”

Cố Dương nâng tay lên một chút, liền đem hắn kéo lên, lạnh nhạt nói ” Ta sẽ không thu đệ tử.”

Thiếu niên bị ánh mắt sâu thẳm của hắn đảo qua, không dám làm lần nữa.

“Ta hỏi người, trong sơn trại Quá Sơn Phong, còn có người nào?”

Không sai, Cố Dương đã nghèo đến điên rồi, đánh chủ ý lên bầy sơn tặc này.

Chương 11: Lại một kiểu chết

Nửa giờ sau, Cố Dương từ người thiếu niên kia, hiểu được tình huống căn kẽ của bầy sơn tặc này.

Thiếu niên họ Trương, tên Trương Tiểu Hải, vốn là một cái thiếu niên ở sơn thôn Quận Tượng, 11 tuổi năm ấy, bị đưa đến lò rèn trên trần học nghề.

Nửa năm trước, một nhóm Quá Sơn Phong công phá trấn nhỏ, khắp nơi đoạt tiền giết người. Trương Tiểu Hải bởi vì làm việc

ở lò rèn, tránh được một kiếp, đi theo một nhà sư phụ bị bắt đi.

Làm ác như vậy, rốt cuộc hoàn toàn chọc giận quan phủ, phái binh lên núi vây quét.

Quá Sơn Phong một nhóm đại bại, ngay cả Nhị đương gia đều bị giết, mấy trăm giặc cướp hoặc bị giết hoặc bị bắt.

Chỉ có Đại đương gia cùng Tam đương gia thấy tình thế không ổn, mang theo hơn mười tên thủ hạ trốn vào chỗ sâu trong Liên Sơn. Một đường trốn chạy, đến phụ cận nơi này. Chiếm một cái thôn coi như đất đặt chân.

Ở trong hỗn chiến, một nhà sư phụ Trương Tiểu Hải đều chết hết, hấn mơ mơ hồ hồ mà bị bức ép chạy đến nơi đây.

Chẳng qua là, hấn không muốn làm sơn tặc, đêm qua, thừa dịp Đại đương gia làm tiệc cưới, lúc đạo tặc thư giãn, trốn thoát.

Đêm qua, hấn nghe một tên đạo tặc nói, phụ cận phát hiện một nhánh thương đội, đang muốn phái người cướp một trận.

Trương Tiểu Hải biết tác phong làm việc tên này, trong lòng không đành lòng, liền cố ý qua tới nhắc nhở, ai ngờ, lại gặp phải đối xử như thế.

Hấn nói tới chỗ này, vẫn có chút tức giận.

Cố Dương đối với lời nói của hấn từ chối cho ý kiến, ngược lại hỏi tới một ít vấn đề máu chót “Vậy Đại đương gia Quá Sơn Phong là tu vi gì?”

“Bát phẩm.”

“Dùng chính là binh khí gì?”

“Đao.”

“Bên cạnh hấn còn có bao nhiêu đạo tặc?”

“Hơn ba mươi tên, còn dư lại đều là bị bọn họ chộp tới, phụ trách nuôi ngựa các loại việc vặt.”

Hơn ba mươi tên đạo tặc, trong đó một nửa là cung thủ.

Cộng thêm một tên võ giả bát phẩm.

Cố Dương cũng không có niềm tin quá lớn.

Sau đó, hắn hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất ” Tài bảo mấy năm nay Quá Sơn Phong cướp được thì sao?”

Trương Tiểu Hải nói ” Có một cái rương lớn, lúc rút lui ta đã thấy, Quá Sơn Phong chỉ cho người đáng tin tưởng nhất mang. Bên trong đựng chắc là tiền tài mấy năm nay hắn cướp được.”

Ánh mắt Cố Dương sáng lên. Một cái rương lớn, coi như tất cả đều là bạc, chắc có hơn mấy ngàn lượng đi.

Ừ, mặc dù có khó khăn, vẫn là có thể nghĩ biện pháp.

...

Cố Dương cùng Trương Tiểu Hải sau khi trò chuyện xong, trở lại thương đội bên kia.

Những thi thể này đã xử lý tốt, đầu Quý Đồi Mạng cũng cắt xuống thu xếp xong.

Lão Cao bung một đồng đồ vật tới, một mực cung kính nói ” Công tử, đây là từ trên người những người đó lục soát ra.”

Cố Dương nhìn, lại có không ít ngân lượng, còn có nửa bản sách, trang giấy đều ó vàng.

Lão Cao nói ” Tổng cộng là hơn ba mươi lượng. Còn có quyển sách này, là từ trên thân Quý Đồi Mạng tìm được, hắn vô cùng coi trọng, cất giấu trong người.”

Cố Dương đem ngân lượng thu hồi, đây cũng tính là tài sản ngoài ý muốn đi. Sau đó cầm lên nửa bản sách kia, lật xem một lượt.

Phía trên ghi lại là một môn đao pháp, lấy tầm mắt hắn bây giờ đến xem, cũng cảm thấy rất là cao thâm, hắn tiện tay thu vào trong ngực.

Lão Cao xoa xoa tay hỏi, “Còn nữa, những cung tên cùng binh khí kia, nên xử lý như thế nào?”

Nếu nói đồ vật quý trọng nhất mà những giặc cướp này lưu lại, dĩ nhiên là tám bộ cung kia, đều là cung sừng trâu thượng hạng.

Cố Dương thuận tay cầm lên một cây cung, thử kéo một chút, ít nhất có ba thạch (1).

Hỏi hẳn “Cung giống như vậy, bình thường giá thị trường bao nhiêu?”

Lão Cao đáp “Đây là cung ba thạch, bán trên chợ đen, ít nhất cũng phải năm mươi lượng một bộ.”

Một cây cung liền có thể tiến hành một lần mô phỏng nhân sinh a.

Cố Dương nói ” Hai mươi lăm lượng một bộ, bán cho các người.”

Lão Cao mấy vị bán dạo cũng có chút động tâm, cung tốt như vậy, từ trước đến giờ vô cùng khan hiếm, hoàn toàn không lo bán. Mang về, chính là gấp đôi lợi nhuận.

Tám cái cung, chính là lãi ròng hai trăm lượng, chia đều ra, mỗi người cũng có năm mươi lượng.

“Nhưng mà, chúng ta không có mang nhiều ngân lượng như vậy.”

“Không sao, viết cái giấy nợ, về sau cho thêm tiền cũng được.”

Lão Cao mấy người đều là vui mừng quá đỗi, vội vàng nói tạ ơn.

Đối với Cố Dương mà nói, giữ lại những cung này không có tác dụng gì, mang theo đều ngại rườm rà, có thể biến thành tiền, mới có giá trị.

Dù sao, đây là tài sản ngoài ý muốn.

“Còn nữa, nương Vương gia không thể đi, nơi đó đã bị đám Quá Sơn Phong kia chiếm.”

Lão Cao mấy người nghe vậy, đều là cực kỳ sợ hãi.

Nếu là không có gặp phải Quỷ Đồi Mạng, vậy bọn họ liền trực tiếp xông vào ổ trộm.

Nghĩ tới đây, bọn họ đều là nghĩ lại còn rùng mình.

...

Mấy vị bán đạo ở một bên thương lượng kế tiếp muốn đi đâu.

Cố Dương một mình đi qua một bên, sau khi nạp, số dư còn lại một lần nữa vượt qua năm mươi.

Hắn lại có thể sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh.

[Hai mươi hai tuổi, người trở thành võ giả bát phẩm. Đi theo thương đội rời đi Lưu gia thôn, ở trên đường, gặp một nhóm sơn tặc, người ra tay giải quyết bọn họ.]

[Người đi nương Vương gia, muốn phải giải quyết một nhóm Quá Sơn Phong, nhưng không địch lại Quá Sơn Phong. Thời khắc máu chót, một nhóm người giết vào, người thừa dịp loạn chạy trốn.]

[Người lạc vào một mảnh ao đầm, gặp phải một người thần bí, bị ăn. Kết thúc.]

Cái quỷ gì?

Cố Dương làm sao cũng không nghĩ tới, lần mô phỏng này, kết quả sẽ thảm như vậy. Lại bị người ăn.

Hắn rợn cả tóc gáy một hồi.

Cái ao đầm phụ cận nương Vương gia kia, nguy hiểm như vậy sao?

Một lát sau, hắn mới đem loại tâm tình tiêu cực này rũ bỏ, tự suy xét.

Lần mô phỏng này, là có giá trị.

Ít nhất cho hắn biết một chuyện, hắn bây giờ, không phải là đối thủ của Quá Sơn Phong.

Còn nữa, thời khắc máu chót, người giết vào nương Vương gia, có thể chính là chi đội ngũ kia của Liễu gia.

Mấy lần mô phỏng trước, bọn họ đều là ở phụ cận nương Vương gia đụng phải đội săn thú Liễu gia, vậy là đúng rồi.

Nói cách khác, Liễu Gia cũng là hướng về phía Quá Sơn Phong tới.

Liễu Gia sau khi giải quyết hết Quá Sơn Phong, ở trên đường trở về, đi qua Lưu gia thôn, đem thôn san thành bình địa.

Về phần nguyên nhân, còn không rõ ràng lắm.

Cố Dương chính là giống như ghép một bộ hình ghép, thông qua từng lần mô phỏng một, tới khôi phục diện mạo thật của toàn bộ sự việc.

Bây giờ, hắn đã rất gần chân tướng.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi hai tuổi.]

Lại đến thời điểm chọn một trong ba.

Cố Dương suy tư một chút, lựa chọn loại hai.

Tức thì, trong đầu hắn nhiều thêm một đoạn ký ức chiến đấu.

Chính là quá trình đánh nhau chết sống cùng Quá Sơn Phong ở bên trong nhân sinh mô phỏng, mỗi một chiêu mỗi một thức, đều sâu khắc ở trong đầu.

Cố Dương rốt cuộc biết chính mình thua ở đâu, binh khí!

Bàn về độ cứng cõi, Quá Sơn Phong liền cao hơn hắn một đường. Hắn sở dĩ thất bại thảm như vậy, cũng là bởi vì binh khí quá kém.

Đối phương sử dụng trường đao, vô cùng sắc bén.

Hắn dùng chính là thanh Quỷ Đầu Đao kia của Quỷ Đồi Mạng, đánh tới một nửa, lại chịu một gọt mà đứt. Sau đó mới thua.

Nếu là có một món binh khí tốt, hắn chưa chắc sẽ thua.

Lúc này, mấy người lão Cao lại tới ” Chúng ta thương lượng qua, chuẩn bị trở về, đi con đường thường đi trước kia.”

Cố Dương cũng thật bội phục bọn họ, dụng phải nguy hiểm như vậy, còn dám tiếp tục làm ăn.

Hắn nói “Chúng ta ở nơi này chia tay đi.”

Lão Cao đưa lên một túi tiền, nói “Nơi này là một trăm lượng, còn có tờ giấy nợ này, công tử ngày sau đến Phụng Hoàng Thành Quận Ba tìm ta.”

Hắn lưu một cái địa chỉ cận kề.

Ánh mắt Cố Dương sáng lên, tiền này tới xem như vô cùng kịp thời.

—

(1) 1 thạch: 30 kg

Chương 12: Đòi người vì sao chặt vật như thế

Rất nhanh, lão Cao bọn họ mang theo con la đi, chỉ còn lại một người Trương Tiểu Hải đi theo sau lưng Cố Dương.

Cố Dương không để ý tới hắn, tìm một tảng đá sạch sẽ, ngồi xếp bằng xuống, trước tiên đem tiền nạp đây.

Nhất thời, số dư còn lại của hệ thống biến thành 105.

[Có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 50 kim tiền.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người trở thành võ giả bát phẩm, đi theo thương đội rời đi Lưu gia thôn, ở trên đường, gặp gỡ một nhóm sơn tặc, người ra tay tiêu diệt bọn hắn, biết được ổ tặc ở nương Vương gia, đổi đường không lại đi nương Vương gia.]

[Hai tháng sau, người đi Quận Tượng Thiên Thủy Thành, dùng đầu người sơn tặc đến quan phủ lãnh thưởng. Cụ tuyệt lời mời chào của Huyền Tôn, lấy tám trăm lượng làm vốn, mở một nhà cửa hàng đồ da. Bắt đầu làm ăn.]

[Hai mươi tám tuổi, việc buôn bán của người càng ngày càng lớn, thành nhà giàu số một Thiên Thủy Thành. Cửa cải của người để cho một số người ghen ghét, chịu đủ loại chèn ép. Vì

tự vệ, người cưới con gái cao thủ lục phẩm Đổng Huyền nổi danh trong Thiên Thủy Thành làm vợ.]

[Người không dám tiếp tục khuếch trương làm ăn, duy trì hiện trạng, bắt đầu chuyên tâm với võ đạo.]

[Hai mươi chín tuổi, bởi vì Trương Tiểu Hải một mực trung thành tuyệt đối, làm việc vững vàng, vì vậy thu Trương Tiểu Hải làm đồ đệ.]

[Ba mươi tuổi, người biết được chuyện Lưu gia thôn bị tàn sát, chẳng qua là, lúc này người đã có vợ con, địch nhân thế lớn, không dám có lòng báo thù.]

[Ba mươi lăm tuổi, người luyện thành ba thức đao pháp vô danh trong quyển sách lấy được của sơn tặc kia, thực lực đại tăng.]

[36 tuổi, hiệu buôn của người gặp phải nguy cơ, người không thể không ra tay giải quyết, triển lộ ra đao pháp của người.]

[37 tuổi, ngay tại thời điểm người cảm giác là thời cơ đột phá, người phát hiện mình trúng độc. Độc là nhạc phụ của người đầu độc, làm như vậy là để tra hỏi lai lịch ba thức đao pháp kia.]

[Người sau khi đem nửa bản đao pháp giao cho hắn, hắn vẫn phớt bỏ gân mạch của người, từ nay về sau, người thành một tên phế nhân, hiệu buôn cũng bị đồ đệ của nhạc phụ tiếp nhận.]

[Người ở dòng chính hiệu buôn bị thanh trừ, một tháng sau, Trương Tiểu Hải mất tích.]

[Tám năm sau, trong nỗi buồn bực, người bệnh nặng ở giường, lúc hấp hối, Trương Tiểu Hải xách đầu của Đổng Huyền xuất hiện tại trước mặt người, nói một câu “Su phụ, ta thay người báo thù”, rồi khạc ra máu mà chết.]

[Người chết, hưởng dương bốn mươi lăm tuổi.]

“...”

Cố Dương nhìn xong kết cục lần mô phỏng nhân sinh này, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Thật là lần này bị thảm hơn lần kia a.

Lại bị cha vợ đâm sau lưng, cuối cùng phé bỏ võ công, bị chết vô cùng bực bội như thế.

Mà nhạc phụ của hắn sở dĩ làm như vậy, chỉ là vì ba thức đao pháp.

Bên trong một lần mô phỏng nhân sinh khi trước, cũng từng một lần trải qua chuyện hắn bị Huyền Tôn thưởng thức rồi đâm sau lưng.

Ở cái thế giới này, muốn sống thật tốt, thật sự là quá khó khăn.

Muốn học được võ học cao thâm, sẽ phải bán mạng cho người, coi như là như vậy, người cũng lúc nào cũng có thể bị trở thành đồ vứt đi.

Buôn bán, mới vừa có chút thành tích, liền sẽ khiến người khác mơ ước, thật vất vả tìm một người thích hợp để kết minh, kết quả bởi vì mấy thức đao pháp, cha vợ ruột cũng có thể ám toán người, nhân tiện đem sản nghiệp của người toàn bộ nuốt trọn.

Thật là từng bước khó đi, hơi có lơ là, sẽ té xuống vực sâu vạn trượng.

Có điều, lần mô phỏng nhân sinh này, cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch.

Cố Dương nhìn thoáng qua Trương Tiểu Hải có chút bối rối đứng ở cách đó không xa, trong bụng âm áp. Thật là nhìn không ra, tiểu tử này lại trung thành như thế.

Hơn nữa, thiên tư cũng khá vô cùng, hơn xa hắn.

Đồng Huyền nhạc phụ của hắn là cao thủ lục phẩm, 23 năm sau, Trương Tiểu Hải có thể giết chết Đồng Huyền, tự thân ít nhất cũng đã đến cảnh giới lục phẩm.

Phải biết, Cố Dương tiến hành nhiều lần mô phỏng như vậy, từ đầu đến cuối qua hơn một trăm năm, ngay cả cảnh giới thất phẩm đều không có sờ tới.

Thực sự là... Đau lòng.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc 37 tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc 37 tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ lúc 37 tuổi.]

Cố Dương thấy ba cái lựa chọn này, có chút xoắn xuýt.

37 tuổi, đúng là thời điểm đỉnh phong của nhân sinh hần mô phỏng lần này, khoảng cách thất phẩm, chỉ có một bước ngắn.

Chẳng qua, ba thức đạo pháp vô danh hần học được kia, có thể để cho võ giả lục phẩm như Đồng Huyền động tâm, không tiếc dùng thủ đoạn hạ cấp như vậy đối phó con rết của mình, khẳng định không phải vật phạm.

Bằng ba thức đạo pháp này, giết Quá Sơn Phong khẳng định không khó.

Hần suy nghĩ chốc lát ” Ta chọn một.”

Vẫn là câu nói kia, cảnh giới mới là căn bản.

Chỉ cần có thể đột phá đến đệ thất phẩm, một cái Quá Sơn Phong nho nhỏ, căn bản cũng không phải là vấn đề.

Tức thì, chân khí trong cơ thể hần bắt đầu tăng lên, ước chừng tăng lên hơn hai lần.

Cố Dương cảm giác phảng phất chạm tới một tầng lá chắn, chân khí của hần, đã đến cực hạn của cái cảnh giới này, cũng không cách nào tăng lên nữa, dù là một chút.

Chỉ kém một bước ngoặt, liền có thể đột phá đến cảnh giới tiếp theo.

Chẳng qua, cái cơ hội này không phải là dễ dàng đụng phải như vậy, bên trong lần mô phỏng nhân sinh này, hần tồn gần mười năm, mới tìm được một bước ngoặt.

Nếu không phải Đồng Huyền đột nhiên ra tay ngoan độc đối với hần, hần vốn là đã đột phá.

“Bằng vào thực lực bây giờ của ta, thắng được Quá Sơn Phong cũng không thành vấn đề.”

Cố Dương trầm nghĩ nói.

Chân khí tăng lên gấp đôi, đối với thực lực tăng lên rất to lớn. Trước kia hắn cùng Quá Sơn Phong là năm ăn năm thua, bây giờ, ít nhất là bảy thắng ba thua.

“Một lần nữa.”

Vì lý do an toàn, Cố Dương vẫn là đem một cái cơ hội cuối cùng sử dụng.

[Hai mươi hai tuổi, người trở thành võ giả bát phẩm, đi theo thương đội rời đi Lưu gia thôn, ở trên đường, gặp gỡ một nhóm sơn tặc, người ra tay tiêu diệt bọn hắn, biết được ổ tặc ở nương Vương gia, đổi đường không lại đi nương Vương gia.]

[Hai tháng sau, người đi Thiên Thủy Thành Quận Tượng, dùng thủ cấp sơn tặc đến quan phủ lãnh thưởng. Sau đó, người dựa vào thực lực xuất chúng, được Trịnh gia thưởng thức, người quyết định gia nhập Trịnh gia, bị trọng điểm bồi dưỡng.]

[Hai mươi lăm tuổi, người đột phá đến thất phẩm.]

[Ba mươi lăm tuổi, người chậm chạp không cách nào đột phá đến lục phẩm, bị Trịnh gia nghi ngờ, dần dần bị kỳ thị, sau này bị đày tới Thiên Thủy Thành, trở thành một tên quản sự.]

[Ba mươi tám tuổi, một tên con em Trịnh gia đi ngang qua Thiên Thủy Thành, bởi vì đùa giỡn Tào Y Y xếp thứ mười Hồng Nhan Bảng, gây ra đại họa, một tên tùy tùng của Tào Y Y tìm tới cửa, một người một kiếm, đem toàn bộ người trong Trịnh gia ở Thiên Thủy Thành giết sạch, người chỉ đỡ được một kiếm, bị kiếm thứ hai đâm rách cổ họng, chết. Hưởng dương 38 tuổi.]

Lại đổi một loại chết kiểu này.

Muôn phải an ổn trải qua cả đời, làm sao khó khăn như vậy đây?

Cố Dương sau khi nhìn xong cái nhân sinh ngắn gọn này, trong lòng cảm khái, coi như gia nhập thế gia, con đường này cũng không tiện đi a.

Cuối cùng vẫn là bởi vì cái tên con em không ra hồn của thế gia đó, ngay cả người trên Hồng Nhan Bảng cũng dám trêu đùa, tự tìm chết thì coi như xong đi, còn làm liên lụy hấn, gặp phải tai ương vô vọng như vậy.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc ba mươi tám tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc ba mươi tám tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ lúc ba mươi tám tuổi.]

Cố Dương không có bất kỳ cân nhắc ” Chọn một.”

Chương 13: Phát tài rồi

Đứng ở bên cạnh một gốc cây lớn, nhìn người tuổi trẻ lớn hơn mình không bao nhiêu tuổi cách đó không xa kia, luôn cảm thấy người này thần bí dị thường.

Từ trước tới nay hấn chưa từng gặp qua võ giả như vậy, mặc vải thô áo gai, Còn vá tới vá lui, không khác gì với thợ săn trong núi.

Trước đó, đó hấn đã từng gặp qua võ giả, hoặc là con em thế gia cao cao tại thượng, áo đẹp ngựa khỏe, hoặc là Thủ lĩnh thổ phỉ hung thần ác sát, giết người không chớp mắt giống như Quá Sơn Phong,

Cũng bởi thế, Trương Tiểu Hải cảm thấy Cố Dương cực kỳ thân thiết

Lúc hấn ở trong thôn, có một vị thợ săn sát vách, dạy hấn rất nhiều thứ.

Cho nên, lúc vừa mới rời hấn mới có chút nóng đầu, quỳ xuống bái sư.

Sau khi bị cự tuyệt, Trương Tiểu Hải vẫn chưa từ bỏ ý định. Hấn biết, đây là cơ hội thay đổi số phận duy nhất của hấn.

Nếu mà cứ đi trở về như vậy, sẽ là giống như cha mẹ hấn làm ruộng cả đời, hoặc là bị cha mẹ đưa đi làm một tên học đồ mặc cho người đánh chửi.

Chẳng qua là, do cảm giác kính sợ từ bản năng đối với võ giả, hắn cũng không dám áp sát quá gần chỉ dám đứng ở phía xa xa nhìn.

Trương Tiểu Hải nhìn một hồi, đột nhiên cảm giác được cái vị cao thủ kia trở nên không giống với lúc trước, còn không giống chỗ nào, lại không nói ra được.

Lúc này, cái vị cao thủ kia mở mắt, quay đầu trông về phía bên này.

Hắn chỉ cảm thấy một luồng ánh sáng lạnh lẽo bắn tới, trong lòng sợ hãi một trận, cả người cứng đờ.

“Người lại đây dẫn đường.”

Ngay sau đó, một thanh âm bình thản vang lên bên tai hắn.

Trương Tiểu Hải đầu tiên là sững sờ, sau đó thì cực kỳ vui mừng, liền vội vàng đứng dậy, kích động nói, “Vâng, Đại Nhân.”

“Ta tên là Cố Dương, Không phải cái gì đại nhân.”

“Vâng.”

“Đi thôi.”

...

Cố Dương cũng không có dự định Trực tiếp thu Trương Tiểu Hải làm đồ đệ.

Ở bên trong lần mô phỏng nhân sinh đó, Trương Tiểu Hải đúng là trung thành hết mực, vì báo thù cho hắn mà không tiếc tính mạng. nhưng đó là câu chuyện trong đoạn đời kia.

Trương Tiểu Hải sẽ trở thành người như vậy là bởi vì vì chuyện trải qua trong cuộc đời đó.

Bây giờ hắn chỉ có thể nói là bản tính không tệ, vẫn còn là một khối ngọc thô chưa mài dũa. Cuối cùng có thể trưởng thành như thế nào, còn phải xem hắn dạy dỗ ra sao.

Khảo nghiệm cần thiết, vẫn là phải có.

Điều này giống như dạy dỗ con nít, Nếu con nít muốn cái gì mình cho cái đó thì không được, như vậy sẽ bị nuông chiều

thành hư.

...

Không có con la vướng víu, chỉ có hai người Cố Dương cùng Trương Tiểu Hải, Tốc độ đi đường nhanh hơn rất nhiều.

Trước khi trời tối, bọn họ liền chạy tới gần mương Vương Gia.

Trước kia Cố Dương chẳng qua là ở gần ao đầm săn thú, không có đến gần thôn, người trong thôn này nổi tiếng khó gần. Luôn luôn coi người ngoài là kẻ thù.

Vị trí đại khái, thì hẳn biết.

Trương Tiểu Hải đi trước dẫn đường, chỉ ra hai chỗ trạm gác ngầm.

Cố Dương Đi qua lặng lẽ giải quyết hết.

Trương Tiểu Hải nhỏ giọng nói, “Hôm nay là ngày Đại Hỷ của Đại đương gia, thủ vệ tương đối buông lỏng. Gần như tất cả lão tặc đều uống rượu mừng rồi.”

“Người ban đầu trong thôn thì sao?”

“Đều bị giết.”

Cố Dương hướng phương hướng trong thôn nhìn, nhờ ánh trăng, có thể mơ hồ nhìn thấy độ lớn của thôn, không nhỏ hơn Lưu gia thôn bao nhiêu, hẳn khẽ nói “Trẻ nít cùng nữ nhân thì sao?”

Trương Tiểu Hải nhớ tới tình hình hôm đó, sắc mặt hơi trắng bệch, sâu thẳm nói “Tất cả đều bị giết.”

Cố Dương nói mà không có biểu cảm gì “Bên trong, người giống như ngươi, không nhuộm qua máu thôn dân, có bao nhiêu?”

“Còn có mười ba người, đều là giống như ta vậy, quần áo rách tung toé, rất dễ nhận ra.”

“Quá Sơn Phong ở căn nhà nào?”

“Căn nhà lớn nhất ở chính giữa.”

Cố Dương nắm chặt Quỷ Đầu Dao trong tay, đi vào bên trong, nói “Người ở đây chờ ta.”

Trương Tiểu Hải nhìn bóng lưng hào hùng của hắn, trong lòng có chút kích động, nhỏ giọng nhắc nhở ” Công tử, cẩn thận.”

...

Mương Vương gia thay vì nói là cái thôn, không bằng nói là cái trại, bốn phía đều xây lên tường đất cao vài thước, chỉ có một cửa trại ra vào.

Không trách sẽ bị Quá Sơn Phong vừa ý, nơi này chính là địa phương tuyệt hảo làm sơn trại thổ phỉ.

Tường như vậy, dĩ nhiên là không ngăn được võ giả như Cố Dương, một cái xoay mình, liền lặng yên không một tiếng động len tiến vào.

Hắn hướng trung tâm thôn đi tới, dọc theo đường đi không có gặp phải một người, những thổ phỉ kia, hẳn là tất cả đều chạy đi uống rượu mừng.

Một lát sau, hắn liền nghe được một chút âm thanh, là tiếng huyên náo uống rượu oản tù tì.

Cố Dương lặng lẽ đến gần, thấy trên một mảnh đất trống, bày vài cái bàn, mấy chục người đang ở nơi đó uống rượu, còn có một vài người ở bên cạnh hầu hạ.

Từ ăn mặc đến xem, quả thật rất dễ dàng phán đoán ai là thổ phỉ, ai là người bị bắt tới.

Hắn lạnh lùng nhìn những người này một cái, đi vòng qua sau nhà, lật mình vào trong sân.

Trọng yếu nhất, là tìm được cái rương tài bảo kia của Quá Sơn Phong trước.

Thổ phỉ giống như Quá Sơn Phong, nhất định là không tin được bất luận kẻ nào, chỉ có thể mang cái rương tài bảo kia để ở trong phòng. Trực tiếp đi vào phòng tìm liền không có sai.

Cố Dương hướng gian phòng sáng đèn duy nhất kia đi tới, mới vừa lại gần, chỉ thấy cửa bị đẩy ra, một cô thiếu nữ lau nước mắt đi ra.

Hai người đối diện đưng mặt, thiếu nữ nhìn thấy bên ngoài có người, mày liễu dựng lên, liền muốn phát cáu.

Cô Dương tay mắt lạnh lẽ, một tay bịt miệng của nàng, kéo nàng qua một bên.

Thiếu nữ dáng dấp mi thanh mục tú, da thịt trắng tinh, quần áo nàng mặc hình như là một loại vải vóc tơ lụa xa hoa, đến gần, càng có thể ngửi được trên người nàng có một luồng mùi thơm cơ thể nhàn nhạt.

Sau khi xuyên việt tới, đây là cô em đầu tiên phù hợp thẩm mỹ mà hấn đưng phải.

Điều kiện sinh hoạt trong Lưu gia thôn đều rất gian khổ, các cô gái đều có chút dinh dưỡng không đầy đủ, ngày ngày làm việc, da thịt cũng r ám đen, quần áo thì càng khỏi phải nói, đều là vá đi vá lại.

Dưới điều kiện như vậy, tự nhiên không có khả năng xuất hiện mỹ nữ gì.

Cô Dương một mực không muốn thành thân, đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu.

Ở trong ổ cướp đưng phải một thiếu nữ như vậy, hấn có chút không nắm chắc được thân phận của nàng.

Hấn ở bên tai nàng nói “Đừng lên tiếng. Ta có chuyện muốn hỏi cô, đứng liền gật đầu, không phải thì chỉ lắc đầu, nghe hiểu sao?”

Thiếu nữ ánh mắt trợn to, trong mắt tất cả đều là vẻ hoảng sợ, trên lông mi còn vương nước mắt, nhìn điềm đạm đáng yêu, nghe vậy dùng sức gật đầu.

“Cô biết rương tài bảo của Quá Sơn Phong giấu ở nơi nào sao?”

Thiếu nữ ngây ngẩn, trợn to tròn mắt nhìn hấn.

Cô Dương cau mày nói “Đang hỏi cô đây, có biết hay không?”

Thiếu nữ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng gật đầu.

“Ở phòng nào, chỉ cho ta.”

Thiếu nữ tay chỉ một cái, chỉ nhưng là miệng giếng trong sân kia.

Giấu ở trong giếng?

Cố Dương không có buông thiếu nữ ra, lo lắng nàng phát ra âm thanh, đem người dẫn tới.

Hắn lôi kéo thiếu nữ, đi tới bên cạnh giếng, hướng bên dưới nhìn một cái, đen như mực, chỉ có thể mơ hồ thấy một chút ánh nước.

“Cô nếu dám gạt ta, liền đem cô nhấn chìm bên trong.”

Thiếu nữ liều mạng lác đầu.

Hắn ôm lấy thiếu nữ, liền nhảy vào, một cái tay bấu vào kẽ hở vách giếng nước, từ từ tuột xuống. Chỉ chốc lát, liền rơi vào trong nước.

Nước giếng lạnh như băng thấu xương, thiếu nữ trong ngực vừa vào nước, thân thể liền không nhịn được mà run rẩy.

Nước giếng chỉ có chừng một thước sâu, Cố Dương rất nhanh lại đung phải chiếc rương dưới đáy kia, hắn nhắc nhở thiếu nữ ” Không cho phép lên tiếng. “

Sau đó buông tay ra, thiếu nữ quả nhiên mím chặt môi, không dám lên tiếng.

Cố Dương tay dò được đáy nước, đem chiếc rương kia nhắc lên, mở ra bảng hệ thống, lựa chọn nạp.

[Nạp thành công, số dư còn lại trước mắt 532 5. 5.]

Thấy cái số dư còn lại này, hắn mừng rỡ trong lòng.

Lần này, phát tài!

Chương 14: Lẽ nào đây là chân ái?

Một rương tài bảo Quá Sơn Phong mang tới này, lại có hơn 5 nghìn lượng, vượt ra khỏi dự đoán của Cố Dương.

Số tiền này, đủ cho hắn tiến hành hơn 100 lần mô phỏng.

Không đúng, cảnh giới của hắn sau khi đột phá đến thất phẩm, nhất định sẽ tăng cao.

Cố Dương mở ra hệ thống nhìn một cái.

[Có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 500 tiền tài.]

Hắn nheo mắt.

Lại tăng gấp mười lần.

Cái này liền có chút quá mức đi.

Thật may, hắn lần này thu hoạch đủ nhiều.

Năm ngàn lượng, đủ hắn tiến hành mười lần mô phỏng. Không ngừng tích lũy xuống, đột phá đến lục phẩm, cũng không thành vấn đề.

“Cách cách... Cách cách...”

Đột nhiên, một trận âm thanh hàm răng va chạm, để cho Cố Dương phục hồi tinh thần lại.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy thiếu nữ bên cạnh sắc mặt trắng bệch, cả người không nhịn được run rẩy. Hiển nhiên bị đông cứng có chút không chịu nổi.

Mới vừa muốn nói, đột nhiên nghe được phía trên truyền tới một thanh âm say lướt khướt ” Mỹ nhân, ta tới... ” Tiếp đó, chính là một tiếng đẩy cửa bịch bịch thô lỗ.

Thiếu nữ bên cạnh Cố Dương sắc mặt đại biến, đột nhiên dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn hắn ” Thiếu hiệp... Cách cách, cầu... cầu... Người... Cách cách, cứu... Cứu Tỷ... Tỷ Tỷ... Nhà ta...”

Theo phản ứng của nàng, cùng lời mới vừa nói, Cố Dương đã có thể nhớ lại đại khái nội dung cốt truyện.

Một cái tiêu thư cùng nha hoàn nhà nào đó, bị một nhóm sơn phi bắt tới, làm phu nhân áp trại.

Cũng là người đáng thương.

“Đừng lên tiếng.”

Cố Dương một tay nắm cánh tay của nàng, một cái tay khác vịn vách giếng, giống như con thằn lằn leo lên.

Rơi xuống đất rồi, hắn thấy bộ dáng thiếu nữ lạnh đến run lẩy bẩy, tay đè ở sau lưng của nàng, truyền qua một đạo Xích Dương chân khí.

Thiếu nữ vốn là sắp lạnh cóng, chỉ cảm thấy sau lưng một luồng khí nóng vọt tới, cả người ấm áp, lạnh lẽo tan hết.

Cố Dương buông tay ra, nhắc lên thanh Quỷ Đầu Dao kia, hướng căn nhà kia đi tới.

...

Trong phòng, một cái thanh âm nóng nảy truyền ra “... Người nói muốn cưới hỏi đàng hoàng, kiêu lớn tám người khiêng người xuất giá, lão tử đều làm được, người còn muốn như thế nào?”

Tiếp đó, chính là thanh âm đồ vật nện trên mặt đất.

Cố Dương đi tới trước cửa khép hờ, thấy bên trong đốt hai cái nến đỏ lớn, theo góc độ của hắn, chỉ có thể nhìn thấy một người nam nhân mặc y phục tân lang không vừa vặn, mặt đầy râu quai nón.

Người này chắc là vị tội phạm Quá Sơn Phong giết người không chớp mắt kia.

“Người đừng không biết điều, nhẫn nại của lão tử đối với người là có hạn độ. Con mụ nội nó, lão tử đối với đàn bà khác, cho tới bây giờ đều là trực tiếp xử, lúc nào giống như bây giờ...”

Cố Dương nhẹ nhàng đem cửa đẩy ra, rốt cuộc thấy được nữ nhân bên trong.

Một thân hỉ bào đỏ thẫm, ở dưới nền đỏ chiếu rơi, là một tấm mặt đẹp tuyệt vọng mà thê lương, trong tay lại nắm lấy một thanh dao găm, để ngang trên cổ, quyết tuyệt nói ” Ta cho dù chết, cũng sẽ không gả cho một tên thổ phỉ.”

Thật là đẹp!

Cô Dương cảm giác hai mắt tỏa sáng, đây là nữ nhân xinh đẹp nhất, có khí chất nhất mà hãn hai đời này gặp qua, cái vẻ mặt thần thái quyết tuyệt kia, động lòng người.

Không trách hạng người hung tàn hai tay dính đầy máu tanh như Quá Sơn Phong, cũng si mê nàng.

“Dừng tay!”

Quá Sơn Phong thấy lưỡi đao rạch vỡ làn da trắng như tuyết của nàng, có máu tươi thấm ra, kinh hãi đến biến sắc, hoảng nói ” Ngươi không nên như vậy... , ta về sau không làm thô phi, có được hay không? Ngươi buông đao xuống, ta cái gì cũng đáp ứng ngươi.”

“ ... ”

Cô Dương nhìn bộ dáng gần như cầu khẩn của Quá Sơn Phong, đều kinh ngạc.

Đây thật là Quá Sơn Phong giết người không chớp mắt, ngay cả trẻ nít nữ nhân đều không buông tha?

Chẳng lẽ, đây chính là chân ái trong truyền thuyết?

Người nữ tử mặc hỉ bào kia nói một cách lạnh lùng ” Được, ta bây giờ muốn ngươi đi chết.”

Quá Sơn Phong nghe vậy, hét ầm như sấm ” Ngươi liền hận ta như vậy sao?”

Cô gái ánh mắt như dao, “Ngươi không chết, chính là ta chết.”

“Không được, ta nếu mà chết, lão Tam nhất định sẽ đem ngươi chiếm đoạt, ta không thể để cho ngươi rơi vào trong tay của hắn.”

“Vậy ngươi trước khi đi chết, đem thủ hạ của ngươi đều giết sạch.”

“Đó là huynh đệ anh em của ta, ngươi đây là muốn đẩy ta vào bất nghĩa —— Ai?”

Quá Sơn Phong đột nhiên hét lớn một tiếng.

Tức thì, chỉ nghe một tiếng oái, dao găm trong tay nàng kia đã bị Quá Sơn Phong cướp đi.

Thằng này cao lớn thô kệch, lại sẽ giở trò lừa bịp.

Ngay cả Cố Dương đều thiếu chút nữa cho là mình bị phát hiện, không nghĩ tới, đây là kẻ sách giương đông kích tây, thừa dịp nữ tử vừa phân tâm, phi thân đi qua, đoạt lấy dao găm trong tay của nàng.

Quá Sơn Phong nhìn vết thương trên cổ nàng, trong mắt có chút thương tiếc, dùng thanh âm ôn nhu nói ” Ta sẽ không để cho người chết, tối nay, chúng ta liền động phòng hoa chúc, chờ người mang bầu con ta, tự nhiên sẽ dứt khoát đi theo ta.”

Nữ tử mặt xám như tro tàn, môi run rẩy, khăn khăn nói ” Người dám đụng ta một chút, ngày mai, ta liền đập đầu chết ở chỗ này.”

Quá Sơn Phong chân thành tình cảm nói ” Ta sẽ mười hai canh giờ canh giữ ở bên người người, sẽ không để cho người tìm cái chết. Người không ăn đồ ăn, ta liền đổ cho người nước canh... Ta tuyệt sẽ không cho người chết mất.”

Nói như vậy, nghe vào trong tai nữ tử, càng là tuyệt vọng tới cực điểm, chân chính cảm nhận được cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong.

Đột nhiên, trong ánh mắt có chút trống rỗng của nàng, nhiều hơn một vết thân thái.

Một bóng người, phản chiếu ở trong con người của nàng.

Trong phòng, lại chẳng biết lúc nào nhiều thêm một người.

“Bóp bóp bóp...”

Ba tiếng tiếng vỗ tay đột ngột vang lên, để cho Quá Sơn Phong thất kinh, chột xoay người, thấy là một tên thiếu niên áo trắng, sau lưng đeo một cây trường kiếm.

Thiếu niên khen ” Đều nói Quá Sơn Phong giết người như ngóe, là một đồ tử máu lạnh. Không nghĩ tới, người ngược lại là một người tình cảm. Có tình có nghĩa, còn là một hạt giống si tình.”

“Các hạ là ai?”

Quá Sơn Phong trong lòng kêu khổ, dạng phong thái khí độ như vậy, rõ ràng là con em thế gia.

...

Cô Dương ngoài cửa cũng là sợ hết hồn, hấn mới vừa cảm giác bên người một cái bóng xẹt qua, tốc độ nhanh đến hấn không phản ứng kịp.

Cái thiếu niên đột nhiên xuất hiện này, thoạt nhìn cũng chỉ mười sáu bảy tuổi, giọng nhưng là ông cụ non, bày ra đủ khí độ.

Chẳng qua, đã có người ra tay cứu giúp, vậy càng tốt, hấn còn tiết kiệm chút khí lực, trên tay không cần lại dính lên máu tanh.

Dù sao, thứ trọng yếu nhất đã tới tay.

“Trịnh Nhâm Kiệt!”

Thiếu niên áo trắng giọng nói bình thản, nhưng mà cái loại ngạo khí từ trong xương này, hoàn toàn không che giấu được.

Con mắt Quá Sơn Phong co rụt lại ” Trịnh gia?”

Cô gái tuyệt sắc ngồi ở mép giường trong mắt sáng lên ánh sáng hi vọng, lấy tầm mắt của nàng, tự nhiên nhìn ra được, thực lực thiếu niên này trên xa Quá Sơn Phong.

Càng rõ ràng hơn, Trịnh gia, là thế gia quan trọng hàng đầu Quận Tượng. Quá Sơn Phong ở Quận Tượng làm ác nhiều năm, vị con em Trịnh gia này, nhất định là tới tiêu diệt Quá Sơn Phong.

Lần này, rốt cuộc được cứu.

Nàng thiếu chút nữa mừng đến chảy nước mắt.

Quá Sơn Phong xoay người, nhìn nữ tử ở mép giường một cái thật sâu, sau đó xoay người, đối mặt với Trịnh Nhâm Kiệt, thản nhiên nói ” Động thủ đi, chỉ hy vọng ngươi có thể bỏ qua cho những thủ hạ của ta, còn nữa, hy vọng Trịnh công tử có thể đối xử tử tế với nàng, ta đến nay còn không có chạm qua nàng.”

” Được !”

Trịnh Nhâm Kiệt vỗ tay nói ” Quả nhiên là một tên hán tử, về sau, người liền theo bốn công tử đi.”

Những lời này, để cho ba người tại chỗ gần như không thể tin vào tai của mình.

Chương 15: Tiểu thư nhà ta có tiền

Quá Sơn Phong sững sốt một chút, sau đó phát ra một tiếng cười lạnh ” Muốn ta làm trâu ngựa cho người à? Có thể, chỉ cần người không chia rẽ chúng ta, không động tới thủ hạ huynh đệ của ta. Cái mạng này của ta, về sau sẽ là của người.”

” Được.”

Trịnh Nhâm Kiệt một tiếng đáp ứng, từ đầu tới cuối, cũng không có nhìn cô gái kia một cái. Hoàn toàn là tác phong coi mỹ nữ như mây trôi.

Quá Sơn Phong lúc này quỳ một chân trên đất, lớn tiếng nói ” Về sau, phạm là công tử có mệnh lệnh, Quá Sơn Phong ta vào nơi dầu sôi lửa bỏng, không chối từ.”

Trịnh Nhâm Kiệt lộ ra nụ cười thỏa mãn, nói ” Nhớ kỹ lời người nói, sáng sớm ngày mai, mang theo người của người, ở bên ngoài ao đầm chờ ta.”

Nói xong, người vèo một cái, liền tại chỗ biến mất.

Cố Dương lần nữa cảm giác một cái bóng từ bên người xẹt qua, quay đầu nhìn, chỉ có thể thấy một đạo bóng trắng bay qua tường viện, biến mất không thấy gì nữa.

“Lục phẩm —— “

Khinh công như vậy, chỉ có võ giả lục phẩm trở lên mới có thể có.

Tuổi như vậy, đã có tu vi như vậy. Cộng thêm hãn họ Trịnh, rất có thể chính là cái Trịnh gia hãn đã từng đầu nhập vào ở bên trong mấy lần mô phỏng kia.

Cố Dương nghĩ đến tác phong của vị Trịnh Nhâm Kiệt mới vừa rồi, cảm nghĩ đối với cái gọi là thế gia, thật sự là kém tới cực điểm.

Một câu người tình cảm, liền có thể bắt kẻ đối phương là thô phi giết người như ngóe, không có chút gánh nặng trong lòng mà thu làm thủ hạ.

Biết rất rõ ràng cô gái kia là bị bắt tới, cũng có thể mặc cho Quá Sơn Phong khi dễ, vung tay mà đi.

Cái này là dạng tam quan gì vậy?

Có thể tưởng tượng được những con em thế gia này là chịu giáo dục ra sao.

“Ngươi là người nào?”

Lúc này, Quá Sơn Phong quát một tiếng chói tai, đã đem một thanh Đại Hoàn Dao để ở trên bàn giơ cao ở trong tay, vẻ mặt tàn bạo mà nhìn Cố Dương đứng ở cửa.

...

Nữ tử ngồi ở mép giường ở lúc Trịnh Nhâm Kiệt rời đi, trái tim chìm vào đáy cốc. Hy vọng vừa mới dâng lên, lại lần nữa bị phá hủy triệt để.

Nàng làm sao cũng không nghĩ tới, vị con em Trịnh gia này, vì lôi kéo một vị thô phi, dĩ nhiên lại bắt kẻ sống chết của nàng như vậy.

Mới vừa rồi, Quá Sơn Phong dùng chân khí chế trụ nàng, nàng ngay cả mở miệng nói chuyện đều làm không được, căn bản là không có cách tỏ rõ thân phận.

Lần này thật hoàn toàn xong rồi!

Sau đó, Quá Sơn Phong nói cái gì, nàng đã hoàn toàn không nghe được, trong đầu của nàng lúc này trống rỗng.

...

“Người giết ngươi.”

Cố Dương nhắc lên Quỷ Đầu Dao, nói một cách lạnh lùng.

“Lão Tam!”

Quá Sơn Phong thấy lên Quỷ Đầu Dao trong tay hắn, ánh mắt co rụt lại, vừa kinh vừa sợ nói ” Người làm gì lão Tam?”

“Người đoán.”

Quá Sơn Phong đôi mắt tròn, sát ý sôi trào ” Ta muốn đem người ngàn đao băm thây!”

Hắn dậm chân một cái, mặt đất vỡ vụn, phi thân mà lên, mang theo khí thế vô cùng hung hãn, bổ về phía Cố Dương.

Trên người người này, có một cỗ khí thế hung tàn trời sinh, hơn nữa không sợ chết, đối mặt đối thủ thực lực ở trên hắn, cũng có thể phát huy ra mười hai thành thực lực, thật sự là chiến sĩ trời sinh.

Cố Dương ở bên trong làn mô phỏng nhân sinh đó, đã lĩnh giáo rồi.

Đôi mắt một đao khí thế hùng hổ, thế đại lực trầm này, hắn không tránh không né, cũng một đao bổ ngang mà ra.

Xuy!

Một đao này, nhanh như chớp giật.

Quá Sơn Phong cảm giác nơi cổ họng chột lạnh, một cơn gió nhẹ xẹt qua, trên mặt hung ác biến thành kinh hãi, miệng mấp máy ” Thất phẩm?”

Một ngụm lớn huyết dịch từ cổ họng của hắn văng tung tóe đi ra, âm âm ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Đến chết, hắn cũng không thể quay đầu liếc mắt nhìn nữ nhân sau lưng, trong mắt lưu lại không cam lòng cùng không nở.

Cái tên thổ phỉ giết người như ngóe này, cuối cùng kết thúc cả đời tội ác của hắn.

“Tiểu thư —— “

Cô gái một mực tránh ở ngoài cửa kia nhìn thấy cái tên đại ác nhân đó rốt cuộc chết, mừng đến phát khóc, vọt vào, ôm lấy tiểu thư nhà mình ” Chúng ta rốt cuộc được cứu —— a... “

Tại chỗ khóc rống thành tiếng.

Cố Dương không có để ý các nàng, tự mình tìm tòi chiến lợi phẩm trong phòng.

...

“Tri Tinh?”

Tô Thanh Chi đang đắm chìm trong trong tuyệt vọng, đột nhiên nghe được tiếng khóc lóc của thị nữ, rốt cuộc giật mình tỉnh lại, có chút sợ hãi nói “Người vì sao vào đây? Mau đi ra!”

Nàng tuyệt không muốn bị thị nữ tình như tử muội thấy chuyện sắp xảy ra.

“Tỷ... Tỷ, chúng... ta được cứu rồi...” Tri Tinh ôm lấy nàng, khóc không thành tiếng nói.

Được cứu rồi?

Tô Thanh Chi trong nháy mắt mờ mịt, nhìn chăm chăm thị nữ một hồi lâu, mới đột nhiên kịp phản ứng, lặp lại một lần ” Chúng ta được cứu rồi?”

Tri Tinh lau sạch nước mắt ” Đúng vậy tiểu thư, chúng ta được cứu rồi. Cái tên ác nhân kia đã chết.”

Tô Thanh Chi vừa quay đầu, nhìn thấy cỗ thi thể trên đất kia, đúng là Quá Sơn Phong không thể nghi ngờ, lực lượng cả người phảng phất bị hút hết, suy nghĩ chuyện trải qua những ngày qua, lại cũng không không chế được, nước mắt giống như sợi trân châu rớt xuống.

...

Cố Dương đem căn phòng đều lật một phen, ngay cả thi thể Quá Sơn Phong đều không bỏ qua cho.

Thu hoạch không coi là nhiều, tổng cộng tìm tới hơn 100 lượng, trên thi thể cũng không có cái công pháp bí tịch gì.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới thanh âm chém giết đánh nhau.

Cố Dương trong lòng hơi động ” Chẳng lẽ, là chi đội săn thú Liễu gia kia.”

Hắn quay đầu nhìn một đôi chủ tớ vẫn còn đang khóc rống kia, đột nhiên nghĩ thông rất nhiều sự tình lúc trước cảm thấy nghi ngờ.

Liễu Gia sợ dĩ sẽ phái người tới Liên Sơn, chính là vì nữ nhân này đi.

Là vị Tô Thanh Chi xếp hạng thứ mười ba Hồng Nhan Bảng trong tin đồn kia.

Mấy vị bán đạo kia từng nói qua, Liễu Gia muốn mang nữ nhân này hiến tặng cho một vị đại nhân vật nào đó, ai ngờ, bị nàng chạy thoát. Dưới cơn nóng giận, tiêu diệt cả nhà Tô gia.

Thì ra, nàng chạy trốn tới bên trong Liên Sơn, Liễu Gia phái người một đường đuổi tới.

Sau đó, nàng bị Quá Sơn Phong bắt đến nương Vương gia, người Liễu gia cũng truy lùng mà tới.

Đây cũng là nguyên do đội săn thú Liễu gia xuất hiện ở nương Vương gia.

Cố Dương nghĩ tới đây, lên tiếng nhắc nhở ” Người Liễu gia đến, các ngươi nếu là không đi nữa, liền không đi được.”

Hai chữ Liễu Gia, để cho một đôi chủ tớ còn đắm chìm trong mừng như điên khi thoát ra từ chỗ chết tỉnh hồn lại.

Tô Thanh Chi mặt liền biến sắc, cũng nghe đến tiếng chém giết bên ngoài, nói ” Không được! Tri Tinh, chúng ta phải mau rời đi nơi này.”

Tri Tinh thấy Cố Dương căn bản không để ý đến các nàng, sắp từ cửa sổ chui ra, gấp giọng nói “n công, có thể hay không dẫn chúng ta cùng rời đi?”

“Ta không giúp được các ngươi, tự giải quyết cho tốt đi. ” Cố Dương cũng không muốn rước họa vào thân, từ trong tay Quá Sơn Phong cứu các nàng, đã là tận tình tận nghĩa.

Tri Tinh nghe được tiếng chém giết kia càng ngày càng gần, thấy Cố Dương đã phá cửa sổ mà ra, lòng như lửa đốt, đột nhiên sáng dạ nghĩ ra, hô “Tiểu thư nhà ta có tiền, ba chục ngàn lượng!”

Vèo!

Một bóng người lẩn nấp từ ngoài cửa sổ chui vào, rơi vào bên cạnh của các nàng, không nói hai lời, một tay nắm lấy bả vai một người, phá vỡ cửa sổ, thoát đi nơi này.

Chương 16: Kiếm tiền không dễ

Một lát sau, Cố Dương mang theo hai nữ nhân, đã đến bên ngoài đầm lầy, ở trên một chỗ đất trống, buông các nàng xuống.

Hắn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hai nữ nhân ” Các ngươi thật có thể lấy ra ba chục ngàn lượng? Nếu như các ngươi dám gạt ta, ta đem các ngươi đưa về trong thôn.”

Tri Tinh vội nói ” Nô tỳ sao dám lừa gạt ân công.”

Tô Thanh Chỉ ở bên cạnh nhờ vào ánh trăng, lần đầu đánh giá vị nam tử cứu mình ra từ trong tay Quá Sơn Phong này.

Một thân ăn mặc như thợ săn, trên tay đều là vết chai, trên mặt quả thật có hằn lên dấu vết dãi nắng dầm mưa.

Nhưng đây tuyệt không phải một người thợ săn bình thường!

Bởi vì ánh mắt hắn nhìn nàng, không có nửa phần gợn sóng nào.

Tô Thanh Chỉ cũng không phải không có đụng phải nam nhân coi khuôn mặt đẹp của nàng như không, giống như là Trịnh Nhâm Kiệt mới vừa rồi, chính là một người trong đó.

Nhưng mà người như vậy, hoặc là xuất thân đại gia tộc, thường thấy sắc đẹp, lại có chí hướng thật xa, tâm chí bền bỉ, không phải là sắc đẹp có thể dao động.

Hoặc là lão hồ ly kiến thức rộng, lòng dạ thâm trầm.

Theo lý thuyết, một tên thợ săn trong núi, không nên có biểu hiện như vậy.

Còn nữa, người này có thể giết được Quá Sơn Phong, thực lực cũng không phải chuyện đùa.

Trọng yếu hơn chính là, người này lại biết người giết vào trại chính là Liễu gia...

Tô Thanh Chi có chút không nhìn thấu người đàn ông trước mắt này, trong lòng ai oán sâu bi, mở miệng hỏi “Người vì sao biết những người kia là tới từ Liễu gia?”

Cô Dương thấy nàng hoàn toàn không biết rõ tình thế, còn dùng thái độ chất vấn, hơi không kiên nhẫn nói ” Bọn họ rất nhanh sẽ truy đến, người không có bao nhiêu thời gian.”

Tô Thanh Chi thấy thái độ của hắn không chút khách khí, trong lòng buồn bực, nàng chưa từng bị nam nhân đối xử qua như thế?

Cho dù là ở Liễu Gia, ngoài mặt, bọn họ đối với nàng cũng là khách khí, không dám xem nhẹ chút nào.

Sau đó, bị bắt vào sơn trại, ở trước tối nay, Quá Sơn Phong thô lỗ không chịu nổi ở trước mặt nàng, cũng là ngoan ngoan ngoan ngoãn, không dám đối với nàng có một chút xíu vô lễ.

Lại nghĩ tới trước đây, người này sau khi biết người Liễu gia đến, không chút do dự liền bỏ lại nàng mà chạy.

Phải đến lúc Tri Tinh nói có thể cho hắn ba chục ngàn lượng, hắn liền lập tức quay trở lại.

Tham tiền, thô bỉ!

Trong lòng Tô Thanh Chi dẫn hai cái nhãn mác cho người đàn ông này.

“Tiểu thư.”

Tri Tinh biết tính tình tiểu thư nhà mình, nắm ống tay áo của nàng, nhỏ giọng khuyên nhủ ” Nếu mà chúng ta bị người Liễu gia bắt, thì xong rồi...”

Tô Thanh Chi nhớ tới đại thù của cha mẹ, chỉ có thể đề xuống không cam tâm trong lòng, xoay người, từ trong quần áo lót thân lấy ra một xấp giấy, đút vào trong tay Tri Tinh.

Tri Tinh đưa đến trong tay Cố Dương ” n công, đây là ngân phiếu ba chục ngàn lượng.”

Cố Dương nhận lấy ngân phiếu còn mang nhiệt độ cơ thể của Tô Thanh Chi, mở ra xem, tổng cộng bảy, tám tấm ngân phiếu viết Tứ Thông Tiền Trang, khoản mức từ mười ngàn đến mấy ngàn không giống nhau. Cộng lại vừa đúng ba chục ngàn lượng.

Hắn thử mở ra hệ thống, lựa chọn nạp.

Không có bất kỳ phản ứng.

Hắn nhìn Tô Thanh Chi, nói ” Các ngươi không phải lấy một chồng ngân phiếu giả tới lừa bỡn ta chứ?”

Tô Thanh Chi thấy hắn ngay cả ngân phiếu của Tứ Thông Tiền Trang đều không nhận biết, khinh thường cùng hắn nói chuyện.

Tri Tinh vội vàng giải thích ” n công yên tâm, Tứ Thông Tiền Trang, là Tiền Trang lớn nhất Đại Chu, ở mỗi cái Quận đều có chi nhánh. Ngân phiếu này là lão gia tự mình giao vào tay tiểu thư, tuyệt sẽ không là giả.”

Cố Dương thấy nàng nói như vậy, chỉ có thể tạm thời tin nàng. Dem ngân phiếu thu cất.

“Ba chục ngàn lượng này có thể cho ngươi, nhưng mà, ngươi phải dẫn chúng ta đi Quận Bình.”

Lúc này, Tô Thanh Chi nói chuyện.

Đây là một cái địa danh xa lạ.

Cố Dương hỏi ” Quận Bình ở đâu? Có xa lắm không?”

Tri Tinh thay tiểu thư giải thích ” n công, Quận Ba ở phía đông Giang Châu, Quận Bình ở phía tây Giang Châu. Đại khái một nghìn dặm, đi đường thủy mà nói, cũng chỉ nửa tháng lộ trình.”

Xa là xa một chút, chẳng qua, đi chuyến này, có thể kiếm ba chục ngàn lượng, cũng thật có lời.

Cố Dương liền đồng ý ” Có thể, ở dưới tình huống ta đủ khả năng, ta mới có thể bảo vệ được các ngươi.”

Hắn không có hứa quá chắc, nếu như dụng phải tình huống
hắn không có năng lực xử lý, vậy chỉ có thể xin lỗi.

Ba chục ngàn lượng, còn chưa đủ để cho hắn lấy mạng đi liều
mạng.

Tô Thanh Chi cảnh cáo nói ” Người cũng đừng nghĩ đánh chủ
ý nửa đường đem chúng ta bỏ rơi, mang theo ngân phiếu chạy
đi. Đây là ngân phiếu chuyên dụng của Tô gia ta, nhất định
phải có chữ ký của ta, mới có thể hồi đoái. Đến lúc tới Quận
Bình , ta sẽ tự cùng người đi Tứ Thông Tiền Trang, đem bạc
lấy ra.”

Nói cách khác, những ngân phiếu này, chẳng qua là tương
đương với sổ tiết kiệm?

Cố Dương mặc dù cảm thấy phiền toái, nhưng là không có
biện pháp.

Bất kể ở thế giới nào, tiền đều không phải là dễ dàng kiếm như
vậy.

Ba chục ngàn lượng, cũng không phải là một con số nhỏ.

Nhớ mấy ngày trước, lúc hắn còn chỉ là một thợ săn, tốn thời
gian hai năm, mới tích góp đến mười lượng bạc.

Ba chục ngàn lượng này, muốn tích góp bao nhiêu năm a?

Vừa nghĩ như thế, hắn nhất thời bình thường trở lại.

...

Cố Dương đi trước cùng Trương Tiểu Hải hội họp.

“Công tử, người đã về rồi, ồ?”

Trương Tiểu Hải liền núp ở vị trí cũ, nghe được động tĩnh,
quay đầu nhìn lại, nhận ra chính là Cố Dương, đang lúc mừng
rỡ, phát hiện phía sau hắn còn đi theo hai nữ nhân. Dưới bóng
đêm, cũng không thấy rõ tướng mạo các nàng.

Chẳng qua là, trong trại chỉ có hai nữ nhân.

Trương Tiểu Hải tự nhiên có thể đoán được thân phận hai nữ
nhân này, trong lòng có chút khiếp sợ.

Nói như vậy, Quá Sơn Phong thật bị công tử giết?

Cố Dương không có nói nhảm nhiều ” Lập tức rời đi nơi này.”

Bốn người thừa lúc bóng đêm, rời đi mảnh ao đầm này.

Hắn nhớ chuyện phía sau đầm lầy có một cái quái vật ăn thịt người, không dám hướng cái hướng kia đi.

Mang theo ba cái gánh nặng, có thể hay không né tránh tai mắt của Liễu Gia cùng Trịnh gia, hắn cũng không có niềm tin quá lớn.

Trương Tiểu Hải thì không nói, không có luyện võ qua.

Tiểu thị nữ Tri Tinh hơi chút luyện qua, còn không có nhập phẩm.

Vị đại tiểu thư xếp hàng thứ mười ba Hồng Nhan Bảng kia, cũng là tay trói gà không chặt.

Liễu Gia nhất định là có võ giả thất phẩm, có hay không lục phẩm, cũng không biết.

Vị Trịnh Nhâm Kiệt Trịnh gia kia, tu vi ít nhất ở lục phẩm trở lên.

Bằng thực lực trước mắt của Cố Dương, đụng phải một nhóm trong hai nhóm người này, đều chỉ có đường chạy, chớ nói chi là bảo vệ các nàng.

Đi không tới một giờ, đột nhiên, Tô Thanh Chỉ kêu ui cha một tiếng, thiếu chút nữa té ngã trên đất, chân nàng bị trật, bị thị nữ Tri Tinh dìu lấy, nói là cũng không muốn đi nữa.

Cố Dương khi tiếp nhận loại chuyện xấu này, liền đoán được đoạn đường này sẽ không thuận lợi. Đại tiểu thư được nuông chiều từ bé như nàng này, phỏng chừng cho tới bây giờ chưa chịu qua khổ gì.

Bây giờ là thời tiết đầu xuân, trong núi giá rét dị thường, đường núi khó đi, lại là buổi tối.

Cố Dương chỉ có thể ở phụ cận tìm cái sơn động, trước nghỉ ngơi, đợi ngày mai lại nói.

Ngược lại, hắn cũng không trông cậy vào như vậy thì có thể bắt đuôi người Liễu Gia cùng Trịnh gia.

Bọn họ có thể tìm được nương Vương gia, chứng minh trong đội ngũ có người am hiểu cách truy tung tìm dấu vết. Nhiều nhất ngày mai, phỏng chừng là có thể đuổi kịp tới.

Chạy là vô dụng, muốn giải quyết cái phiền toái này, biện pháp duy nhất, chính là giải quyết hết hai đợt người kia.

Vừa vặn, lợi dụng thời gian này, tăng cường một ít thực lực.

Cố Dương ngồi ở cửa hang, mở ra Máy Mô Phỏng Nhân Sinh.

[Có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao năm trăm tiền tài.]

“Có.”

Chương 17: Kẻ cầm đầu khiến Lưu gia thôn bị diệt

[Hai mươi hai tuổi, người thành võ giả thất phẩm, rời đi Lưu gia thôn, ở Mương Vương Gia, từ trong tay Quá Sơn Phong cứu Tô Thanh Chi. Lúc này, người Liễu gia đuổi tới Mương Vương Gia, người mang theo Tô Thanh Chi mấy người thoát đi.]

[Ngày hôm sau, người Liễu gia đuổi theo. Một trận đại chiến, người giết bốn người Liễu Gia, cuối cùng, chết tại trong tay võ giả lục phẩm Liễu Gia. Hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Bên trong chi đội ngũ Liễu Gia này, quả nhiên có võ giả lục phẩm.

Cố Dương mở mắt, lần mô phỏng này, cũng không có nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hắn bây giờ đã cơ bản thăm dò phương pháp sử dụng của cái hệ thống này, hướng đi mô phỏng nhân sinh, quyết định ở hướng ý nghĩ trước mắt của hắn.

Khi hắn suy nghĩ muốn thử một chút thực lực tên Liễu Gia này, chính hắn khi mô phỏng nhân sinh sẽ lưu lại cùng bọn họ đánh một trận.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một loại bên dưới.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi hai tuổi..]

[Ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi hai tuổi..]

Cố Dương lựa chọn loại thứ 2.

Nhất thời, trong đầu của hắn, nhiều hơn một tràng kinh lịch chém giết thảm thiết.

Hắn lấy một địch mười, ngay từ đầu, đối phương hoàn toàn là tâm tính trêu đùa.

Cho đến lúc bị hắn giết bốn người, vị võ giả lục phẩm Liễu Gia kia xuất thủ, chỉ dùng hai kiếm, liền phá vỡ phòng ngự của hắn, đâm xuyên qua trái tim của hắn.

“Kiếm pháp thật đáng sợ.”

Cố Dương lòng vẫn còn sợ hãi thảm nói.

Hai kiếm kia, để cho hắn có một loại cảm giác tuyệt vọng. Phảng phất bất kể như thế nào, đều không cách nào né tránh chiêu kiếm trí mạng cuối cùng kia.

“n... Công.”

Ngay tại lúc Cố Dương sầu não về phương pháp phá giải hai kiếm kia, tiểu thị nữ có chút run run nói ” Chuyện này...

Trong này quá lạnh, tiểu thư thân thể không chịu nổi. Ta biết cách đó không xa có một cái thôn, chúng ta có thể đi nơi đó ở một đêm.”

Phụ cận có cái thôn gì?

Cố Dương thường xuyên ở khu vực này săn thú, đối với phụ cận rất quen thuộc, ngạc nhiên nói ” Thôn người nói ở đâu?”

“Đi về phía nam là có thể đến, cái thôn đó, kêu Lưu gia thôn.”

Cố Dương đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chú tiểu thị nữ đang cùng Tô Thanh Chỉ rúc vào với nhau.

Hắn rốt cuộc biết, Lưu gia thôn tại sao năm lần bảy lượt, đều không tránh được độc thủ của Liễu gia.

Té ra, kẻ cầm đầu lại là người tiểu thị nữ này!

Trước đó hẳn nghĩ tới rất nhiều khả năng, giống như là Lưu gia thôn có bảo tàng a, hoặc là ẩn giấu cừu nhân Liễu gia a, vân vân. Lại không nghĩ rằng, chỉ là bởi vì đôi chủ tớ này muốn tìm một chỗ tá túc.

Quả nhiên là hồng nhan họa thủy, đi tới đâu, chỗ đó sẽ chết người.

Đến Mương Vương Gia , thôn dân Mương Vương Gia bị thô phi giết sạch.

Tiến vào ô thô phi, thô phi cũng bị giết sạch.

Đến Lưu gia thôn, liên lụy Lưu gia thôn cả thôn bị tàn sát...

“n... Công, thế nào?”

Tiểu thị nữ cảm giác ánh mắt hắn cứng lại, có chút sợ hãi.

Cố Dương hỏi, “Làm sao ngươi biết nơi đó có một cái thôn?”

Tiểu thị nữ giải thích ” Ông ngoại ta chính là thôn trưởng cái thôn đó, ta khi còn bé đã tới.”

Nàng lại là cháu ngoại thôn trưởng?

Cố Dương nhớ thôn trưởng nói qua, hẳn chỉ có một con gái, gả đến rất xa, cho nên rất ít trở lại.

Không nghĩ tới a, cái tiểu nha đầu trước mắt này, chính là cháu ngoại thôn trưởng.

“Cái thôn đó thật xa, trước khi trời sáng chưa chắc có thể đi đến nơi đó. Nàng bây giờ, không đi được đường xa như vậy.”

Nếu biết máu chót ở đâu, Cố Dương tự nhiên không thể đem các nàng đưa tới Lưu gia thôn, gieo họa cho người cả thôn.

“Nhưng là...”

Tri Tinh nhìn về phía tiểu thư bên người, cảm giác thân thể của nàng bởi vì giá rét mà run lẩy bẩy, vô cùng lo lắng ” Tiểu thư nàng —— “

Cố Dương nói “Các ngươi tới ngồi bên cạnh ta.”

“Tiểu thư —— “

“Không được!”

Tô Thanh Chi bị công, rãng cách cách vang dội. Nàng chỉ mặc một bộ áo cưới đơn bạc, hôm nay cũng không ăn thứ gì. Đi gần một giờ dưới gió núi, mát độ ẩm nghiêm trọng, đã có chút không kiên trì nổi.

Nhưng mà, để cho nàng ngồi vào bên cạnh người nam nhân kia, nàng dẫu có chết cũng không muốn.

Cố Dương cảm thấy có chút buồn cười, đều đã đến lúc này, còn muốn ôm kiêu căng của Đại tiểu thư.

Nếu không phải xem ở phân thượng ba chục ngàn lượng, hẳn mới lười quản.

Hắn lạnh nhạt nói ” Người nghĩ kỹ, nếu mà người chết công chết ở chỗ này, gia tộc đại thù, nhưng là không còn người thay người báo.”

Tô Thanh Chi thân thể cứng đờ.

Tri Tinh dùng sức đưa nàng kéo dậy, đi tới bên người Cố Dương ngồi xuống, nàng cuối cùng không giãy giụa nữa.

Vì đại thù của cha mẹ, nàng lựa chọn chịu nhục.

Ngồi sát bên một người nam nhân, ngửi được mùi máu tanh trên người của hắn, nàng vô cùng khó chịu, cũng chỉ có thể cắn chặt hàm răng cố nén.

Cố Dương nói “Đưa tay cho ta.”

Tri Tinh nắm lên tay tiểu thư, đặt vào trong tay của hắn.

Cố Dương đem tay hai nữ nhân đồng thời cầm, vận lên Xích Dương công, truyền tới.

Hai nữ nhân nhất thời cảm thấy một cỗ nhu hoà ấm áp theo cái bàn tay thô ráp kia truyền tới, trong nháy mắt xua tan rùng mình trên người, cả người ấm áp, thoải mái không nói ra được.

Tô Thanh Chi vốn là vừa mệt vừa buồn ngủ, chỉ cảm thấy cơn buồn ngủ dâng trào, mí mắt càng ngày càng chìm, rốt cuộc không kìm nổi, nghiêng đầu một cái, tựa vào trên bả vai Cố Dương, đã ngủ.

...

Trương Tiểu Hải ngồi tại đối diện nhưng là không có đãi ngộ như vậy, một người rúc một góc tránh gió, tự mình ôm lấy chính mình sưởi ấm.

Thật may hắn cơ trí, mới vừa rời sau khi Cố Dương giải quyết mấy tên tai mắt. Hắn từ trên người vài tên tai mắt kia lột ra mấy bộ áo bông, mặc trên người mình. Ở dưới nhiệt độ như vậy, cũng không cảm thấy lạnh.

Hắn mặc dù không nhìn thấy, nhưng mà đem lời đối phương đối thoại nghe vào trong tai, đã hiểu được.

Thì ra, hai vị này là sư mẫu tương lai a.

Trong lòng Trương Tiểu Hải, đã đem Cố Dương coi thành sư phụ tương lai của mình.

Vị võ giả này nhìn như lạnh lùng, nhưng là thông qua sống chung ngắn ngủi này, hắn đã nhìn ra, đối phương nhưng thật ra là một người rất tốt.

So với cái sư phụ thợ rèn coi hắn là thành người giúp việc sai bảo, cơm cũng không để cho hắn ăn no, tốt hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Nói là để cho hắn dẫn đường, lại để cho hắn ở lại bên ngoài thôn, không để cho hắn đi mạo hiểm. Lúc đi, cũng mang theo hắn.

Trương Tiểu Hải có thể cảm giác được, đối phương là thật coi hắn là một người. Mà không phải một kẻ khổ sai, một cái người hầu có thể làm việc, một cái nô lệ có thể tùy ý sai sử...

Mặc dù, bây giờ Cố Dương còn không có thu nhận hắn, nhưng hắn tin tưởng, nếu đủ thành tâm, trời đất cũng cảm động. Sẽ có một ngày, hắn có thể đánh động đối phương.

Trong lòng Trương Tiểu Hải, đã đem hắn coi thành sư phụ của mình.

...

Cố Dương cũng không biết tâm tư những người khác, vừa vận động thay hai nữ nhân xưa rét, vừa tiếp tục tiến hành mô phỏng.

Sau khi biết nguyên do Lưu gia thôn bị diệt, liền rất dễ giải quyết, chỉ cần không để cho hai nữ nhân đi nơi đó, cũng sẽ không có bi kịch phát sinh.

Hắn cũng buông xuống một cái khúc mắc.

Sau khi dò xét ra thực lực chi đội ngũ Liễu Gia này, tiếp đó, chính là lợi dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh tăng thực lực lên.

Tối thiểu, phải đột phá đến lục phẩm. Hơn nữa, phải nắm giữ thực lực lục phẩm hoàn chỉnh.

Bây giờ, hắn còn có chín lần cơ hội mô phỏng.

Chương 18: Bảy lần mô phỏng

[Hai mươi hai tuổi, người thành võ giả thất phẩm, rời đi Lưu gia thôn, ở Mương Vương Gia, từ trong tay Quá Sơn Phong cứu Tô Thanh Chi. Lúc này, người Liễu gia đuổi tới Mương Vương Gia. Người không muốn chọc phải phiền toái, liền một thân một mình rời đi.]

[Một tháng sau, người đến Tượng Thành dưới quản lý của Quận Tượng. Mấy tháng sau, liền bắt đầu bộc lộ tài năng, đạt được Quận Trưởng coi trọng, bị tiến cử trở thành thành một trong những tướng lĩnh vệ quân, phụ trách bắt cướp.]

[Trong năm năm, người dẫn binh lính, đem thổ phỉ trong địa vực Quận Tượng toàn bộ diệt sạch. Quận Trưởng bởi vì có công lao mà thăng chức, lại không có mang người đi Thủ Phủ. Quận Trưởng mới nhậm chức, hai tháng sau, người bị đổi chức vụ, phụ trách phòng thủ kho lương.]

[Người bắt đầu chuyên tâm võ đạo, lại tiến bộ chậm chạp, người cảm giác mình dụng phải bình cảnh.]

[Ba mươi lăm tuổi, Giang Châu lũ lụt, tình hình tai nạn đi qua, lương thực kho lương người phụ trách trông chừng tất cả đều không cánh mà bay. Người thấy tình thế không ổn, một đường giết ra Quận Thành. Từ nay gặp phải quan phủ truy nã.]

[Người trốn vào bên trong Liên Sơn, trải qua sinh hoạt ẩn cư. Tu vi lại không cách nào tiến thêm, mấy năm sau một buổi tối, bị một cái bóng đen thần bí tập kích, lúc đó tử vong. Hưởng dương bốn mươi tuổi.]

Cố Dương nhìn thấy kết quả lần mô phỏng này, trong mắt lóe lên chút lo lắng.

Chuyện hấn lo lắng nhất xảy ra, tư chất của hấn không cao, đến cảnh giới nhất định, liền sẽ đụng phải trần nhà.

Chẳng qua là không nghĩ tới, ngày này, sẽ đến được nhanh như vậy.

Hấn bây giờ mới thất phẩm a.

Đương nhiên, hấn lại nhanh như vậy gặp phải bình cảnh, hấn là không chỉ là nguyên nhân này.

Cố Dương nhớ lại lần trước mô phỏng, vị võ giả lục phẩm Liễu Gia kia xuất hai kiếm, lưu lại bóng mờ trong lòng của hấn.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc bốn mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc bốn mươi tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ lúc bốn mươi tuổi.]

Hấn trực tiếp chọn loại thứ nhất.

Chính bởi vì, lượng biến đưa tới chất biến, hấn lần lượt mô phỏng tích lũy xuống, cũng không tin không cách nào đột phá đến lục phẩm.

Ngay sau đó, Cố Dương cũng cảm giác được chân khí trong cơ thể đang không ngừng tăng lên, ước chừng tăng lên gần gấp đôi.

Đây là tích lũy suốt gần hai mươi năm bên trong lần mô phỏng nhân sinh này.

“Xem ra, con đường tông quân này, cũng không thể thực hiện được.”

Cố Dương tổng kết một chút kinh nghiệm trong lần mô phỏng nhân sinh này, cảm thấy hấn là đắc tội quá nhiều người, chạm tới lợi ích của quá nhiều người, mới có thể rơi vào kết cục như vậy.

Ngay cả Quận Trưởng vốn là thương thức hấn, đều từ bỏ hấn.

Thế đạo này, muốn làm chút chuyện, thật là quá khó khăn.

Suy đi tính lại, vẫn là bởi vì hấn xuất thân quá thấp, không có chỗ dựa.

Cố Dương nghĩ tới đây, có quyết định, lại bắt đầu một lần mô phỏng mới.. .

[... Người đến Châu Thành Giang Châu, hỏi thăm tin tức những cao thủ võ đạo trứ danh, rất nhanh có mục tiêu, muốn bái cao thủ dùng đao Sử Minh Xuyên làm sư phụ.]

[Nửa năm sau, thành ý của người đã động Sử Minh Xuyên. Hấn tiếp kiến người, nói cho người biết, tư chất người quá bình thường, không làm nổi học trò của hấn, để người không nên uổng phí khí lực. Lại còn chỉ cho người một con đường, có thể gia nhập Lâm gia.]

[Người do dự mãi, vẫn là nghe theo đề nghị của Sử Minh Xuyên, tại dưới sự đề cử của hấn, gia nhập Lâm gia, trở thành một gã hộ vệ.]

[Người khổ tu hơn mười năm, nhưng từ đầu đến cuối không cách nào đột phá bình cảnh.]

[36 tuổi, một trận ngập lụt đi qua, Giang Châu xảy ra rối loạn, loạn quân công phá Giang Châu Thành, người ở trong một trận hỗn chiến, bị loạn quân giết chết, hưởng dương 36 tuổi.]

Lần này, lại tu luyện vài chục năm, vẫn là không cách nào đột phá bình cảnh.

Cố Dương vẫn là lựa chọn cảnh giới võ đạo. Công lực lại có tăng lên, chẳng qua là so với lần trước, phải ít hơn rất nhiều.

“Tiếp tục.”

...

[... Người bị một vị võ giả trẻ tuổi đi ngang qua giết chết, hưởng dương 30 tuổi.]

...

[... Người phá vỡ một việc mưu sát, bị diệt khẩu tại chỗ, hưởng dương 32 tuổi.]

...

[... Người không biết đắc tội người nào, bị giết bằng thuốc độc, hưởng dương 27 tuổi.]

...

...

Cố Dương lần lượt mô phỏng, sắc mặt lại một lần so với một lần khó coi.

Đến lần thứ sáu, công lực của hắn gần như không tăng thêm nữa, chân chính dừng bước không tiến lên.

Chuyện này ý nghĩa là, hắn đã đến thất phẩm đỉnh phong, đi về trước nữa, chính là lục phẩm.

Nhưng mà, bước này, với hắn mà nói, nhưng là giống như rãnh trời.

Tại bên trong nhiều lần mô phỏng như vậy, hắn đều là gia nhập mấy cái thế gia mạnh nhất Giang Châu, cuối cùng kết cục cũng không tính là quá tốt.

Chủ yếu là tu vi của hắn quá thấp, tư chất lại kém, tiếp xúc không tới võ học cao thâm.

Ở một lần cuối cùng, hắn thậm chí gia nhập nhánh loạn quân công phá Giang Châu kia, đáng tiếc, vẫn là bị cuốn vào tầng tầng đấu tranh, bị chết không giải thích được.

Cố Dương nhìn một chút số dư còn lại trong hệ thống, chỉ còn lại có hơn một ngàn năm trăm lượng.

Số tiền này, còn có thể tiến hành ba lần mô phỏng.

“Xem ra, phải thay đổi ý nghĩ.”

Hắn hít sâu một hơi, triển khai lần mô phỏng mới.

[Hai mươi hai tuổi, sau khi người rời đi Liên Sơn, ở lại một cái thành nhỏ ngoài núi.]

[23 tuổi, người bắt đầu mua sắm bất động sản, lấy vợ sinh con. Trong vài năm, cưới sáu người thê thiếp.]

[Ba mươi tuổi, người đã có mười ba đứa con. Dưới sự bồi dưỡng hết lòng của người, người có hai đứa con trai biểu hiện ra thiên phú võ đạo rất tốt.]

[36 tuổi, người có một đứa con đã nhập phẩm. Bởi vì Giang Châu xuất hiện loạn quân, người mang theo người nhà vào Liên Sơn né tránh binh tai.]

[Bốn mươi tuổi, loạn quân Giang Châu bị trấn áp. Người mang theo người nhà đi Thiên Thủy Thành định cư. Người không tranh lợi nhuận với người, chẳng qua là vùi đầu sinh con.]

[Bốn mươi ba tuổi, con trai trưởng của người trưởng thành, người bắt đầu vì hấn lo liệu hôn sự, cùng các gia tộc Thiên Thủy Thành thông gia. Năm sau, cháu đích tôn của người ra đời.]

[Năm mươi tuổi, thế hệ cháu trai của người đã đạt hơn hai mươi mấy người.]

[Hai đứa con trai của người cũng tấn nhập thất phẩm, cũng bắt đầu gặp phải bình cảnh.]

[Sáu mươi tuổi, người cháu trai thứ mười hai của người ở tuổi mười bốn, triển lộ ra võ đạo thiên phú hơn người. Người tự mình mang theo hấn, đi núi Thiên Môn, để cho hấn bái nhập phái Thiên Môn.]

[Bảy mươi tuổi, vị cháu trai kia của người thành công đột phá tới lục phẩm, người cuối cùng từ trong miệng của hấn, biết được nguyên nhân người dừng bước tại thất phẩm nhiều năm như vậy, chính là vì cái tâm ma nhiều năm trước đó. Muốn tiến thêm một bước, chỉ có phá vỡ Tâm Ma.]

[Tám mươi hai tuổi, con cháu dòng chính của người, đã đạt hơn 256 người. Người cảnh giới cao nhất, nắm giữ tu vi tứ phẩm. Cô gia thành gia tộc quan trọng hàng đầu Thiên Thủy

thành. Ở một buổi sáng sớm, người mỉm cười mà chết. Kết thúc cả đời này.]

Sau khi Cố Dương xem xong, hít sâu một hơi.

Sống tám mươi hai tuổi, cả đời bình an, vô tai vô kiếp, lúc đi, lưu lại hơn hai trăm con cháu, còn bồi dưỡng được một vị võ giả tứ phẩm...

Hoá ra, đây mới là phương thức chính xác để kéo dài sống tiếp thật tốt ở cái thế giới này.

Mà giá cao là, cả một đời, cũng không cách nào đột phá đến lục phẩm.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc sáu mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc tám mươi hai tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ lúc tám mươi hai tuổi.]

Cố Dương có chút ngoài ý muốn, đây là lần đầu tiên xuất hiện lựa chọn không cùng tuổi.

Nói cách khác, lúc ở sáu mươi tuổi, là thời công lực của hắn đỉnh cao, qua sáu mươi tuổi, liền bắt đầu đi xuống dốc rồi hả?

Lần này, hắn lựa chọn là loại thứ 2.

Sau một khắc, trong đầu Cố Dương, phảng phất bị nhét vào vô số trí nhớ.

Đây là đủ loại võ kỹ hắn học tập suốt sáu mươi năm trong lần mô phỏng nhân sinh này.

Chương 19: Cố tìm đường sống trong chỗ chết

Cố Dương tốn thời gian rất lâu, mới hoàn toàn tiêu hóa hết những kinh nghiệm võ đạo kia.

Sáu mươi năm tích lũy, bề bộn tới cực điểm, nắm giữ đao pháp, kiếm pháp các loại võ kỹ, bất luận là chất, hay là lượng, đều vượt qua tổng số nhiều lần mô phỏng trước.

Hắn nhìn về phía bên ngoài sơn động, bầu trời bên ngoài đã tờ mờ sáng.

Tổng cộng tám lần mô phỏng nhân sinh, lại tốn cả một buổi tối thời gian.

Về mặt Cố Dương có chút ngưng trọng.

Số dư còn lại trong hệ thống chỉ còn lại hơn một ngàn, còn có thể tiến hành hai lần mô phỏng cuối cùng.

Hắn thử đủ loại biện pháp, đi con đường nhân sinh bất đồng, lại đều không cách nào đột phá đến lục phẩm.

Thật là quá khó khăn.

“Xem ra, muốn phải dựa vào sống tạm bợ, trở thành cường giả võ đạo, là không có khả năng.”

Võ đạo cái thế giới này, chỉ luyện công là không đủ, còn phải tu luyện tâm cảnh. Đặc biệt là cái bước ngoặt lục phẩm này.

Cửu phẩm đến thất phẩm, là hạ tam phẩm, thuộc về võ giả tam lưu.

Lục phẩm đến tứ phẩm, là trung tam phẩm, coi như là cao thủ nhị lưu.

Tam phẩm trở lên, là thượng tam phẩm, mới là cường giả hạng nhất.

Từ thất phẩm đến lục phẩm, cùng từ tứ phẩm đến tam phẩm, đều là một cái bước ngoặt, muốn phải đột phá, không phải là dễ dàng như vậy.

“Chỉ có thể mạo hiểm một chút.”

Cố Dương trong lòng định hướng, bắt đầu lần mô phỏng thứ chín.

[Hai mươi hai tuổi, người thành võ giả thất phẩm, rời đi Lưu gia thôn. Ở Mương Vương Gia, cứu Tô gia Tô Thanh Chi, đáp ứng hộ tống nàng đi Quận Bình.]

[Ngày hôm sau, người nhà họ Liễu truy lùng mà tới. Người một người một đao, trong nháy mắt, liền chém chết mười người, võ giả lục phẩm Liễu Gia lúc này ra tay. Sau mười

chiêu, bộ ngực của người bị đâm trúng một kiếm, thời khắc máu chót, tránh được chỗ hiểm trí mạng. Trở tay một đao, chém bị thương đối phương.]

[Thời khắc này, người rút cuộc phá vỡ Tâm Ma, bước vào cảnh giới lục phẩm. Đáng tiếc, người bị thương quá nặng, như cũ không là đối thủ của đối phương. Năm chiêu sau, bị một kiếm đâm thủng mi tâm, hưởng dương hai mươi hai tuổi.]

Rốt cuộc lục phẩm!

Cố Dương thở phào nhẹ nhõm.

Lần này, coi như là tìm được đường sống trong chỗ chết, lấy thực lực thất phẩm, lần nữa đối mặt vị võ giả lục phẩm Liễu Gia để lại bóng ma trong lòng hấn kia.

Cái này cùng chịu chết không có khác nhau.

Nếu mà không thể đột phá mà nói, liền lãng phí một cách vô ích một lần cơ hội mô phỏng.

Như vậy, hấn cũng chỉ có thể buông tha ba chục ngàn lượng thù lao, mang theo Trương Tiểu Hải chạy trốn.

Chuyện uống công chịu chết, hấn nhưng không làm.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi hai tuổi.]

“Ta chọn một.”

Nhất thời, chân khí trong cơ thể Cố Dương âm âm nổ tung, phảng phất bốc cháy, đem rất nhiều khiêu huyết từng cái giải khai.

“Ai ui —— “

Tiểu thị nữ Tri Tinh đang ngủ say cảm giác lòng bàn tay nóng một trận, giật mình tỉnh lại, theo bản năng rút tay về. Nàng mới vừa rời cảm giác giống như là cầm vào một cái cục sắt nung đỏ.

Chờ mở mắt nhìn một cái, lại không có dị trạng gì.

Tay tiểu thư nhà mình còn cùng ân công nắm tay nhau, cả người co ro tựa vào bên cạnh của hắn, đang ngủ ngon.

Nhìn lại ân công, cũng nhắm mắt lại, như là đang buồn ngủ.

“Thế nào?”

Ngược lại, Trương Tiểu Hải ngủ tại đối diện bị đánh thức, cảnh giác hỏi.

“Không... Không có gì...”

Tiểu thị nữ ngưng ngưng nói, nàng còn tưởng rằng mới vừa rồi là ảo giác của mình “Mơ.. thấy ác mộng.”

“Không việc gì là tốt rồi.”

Trương Tiểu Hải nhìn bên ngoài mặt trời đã sắp sáng, đứng lên, rón rén đi ra ngoài.

Tri Tinh không yên tâm tiểu thư nhà mình, vẫn là ngồi dựa vào bên người nàng, nhìn hai cái tay nắm chung với nhau, nhớ tới tới hôm qua, tay của mình cũng bị bàn tay lớn kia nắm, trên mặt có chút mắc cỡ đỏ bừng.

Nàng nhắm mắt lại, không dám lại suy nghĩ lung tung, lại không dám đưa tay đặt vào lại.

...

“Ồ?”

Nhưng nói đến Cố Dương, khi đột phá, không cách nào khống chế Xích Dương chân khí trong cơ thể. Hắn một mực đang chuyển vận chân khí cho hai nữ nhân bên người, lần này, chuyển vận chân khí quá liều.

Tiểu thị nữ bị nóng đến, rụt tay về.

Nhưng là Tô Thanh Chi lại không có bất kỳ phản ứng.

Rất nhanh, Cố Dương liền phát giác dị thường, chân khí của hắn lại xuyên thấu qua tay nàng, tràn vào trong cơ thể nàng.

Sau đó, trong cơ thể nàng liền có một đạo khí tức mát lạnh truyền ngược trở lại, hơi lạnh, cảm giác dị thường thoải mái.

“Đây là —— “

Cố Dương mặc dù không biết luồng khí tức mát lạnh này là cái gì, nhưng nhờ kinh nghiệm võ đạo của hắn vô cùng phong phú, trực giác nói cho hắn biết, chuyện này với hắn không có chỗ xấu.

Ngược lại, là một chuyện tốt.

Phải biết, 《 Xích Dương công 》 mặc dù uy lực vô cùng lớn, nhưng là cũng có thiếu sót cực lớn.

Môn công pháp này tu luyện ra được, là chân khí cực dương.

Chính bởi vì chỉ có dương thì không hay, cảnh giới càng cao, đối với thân thể tổn hại cũng càng lớn, đặc biệt là lúc đến thượng tam phẩm, thì có họa tự thiêu.

Chính vì vậy, môn công pháp này truyền lưu rất rộng, lại không có người con em thế gia nào sẽ tu luyện nó. Chỉ có thể truyền cho hộ vệ cùng thủ hạ dưới chót.

Nghe nói, chỉ có người nắm giữ thể chất đặc thù, mới có thể đem môn công pháp này tu luyện đến đại thành.

Nhưng là, người như vậy ít lại càng ít.

Dù vậy, đối với người xuất thân phổ thông lại không có thiên phú hơn người giống như Cố Dương mà nói, 《 Xích Dương công 》 đã là công pháp cao thâm nhất có khả năng có được.

Ở Đại Chu, công pháp có thể tu luyện đến thượng tam phẩm, đều bị các đại thế gia cùng môn phái đem lũng đoạn. Không phải là con em nông cốt, cũng sẽ không truyền ra ngoài.

Người bình thường muốn phải học được, so với lên trời còn khó hơn.

Cố Dương lúc đầu dự định, chờ sau khi đến lục phẩm, lại đi giải quyết cái tai họa ngầm này.

Chuyên tu công pháp mặc dù rất phiền toái, nhưng chỉ cần có đầy đủ thời gian, liền không là vấn đề.

Hắn chính là không bao giờ thiếu thời gian.

Khó khăn là làm sao lấy được một môn công pháp thuộc tính dương cương cao thâm.

Bây giờ, Cố Dương ngoài ý muốn dẫn ra khí tức lạnh lẽo trong cơ thể Tô Thanh Chi, lại có thể trung hòa một phần cường dương trong Xích Dương chân khí, để cho Xích Dương chân khí của hắn ít đi một phần bá đạo, lại thêm mấy phần tính bền dẻo.

Sau khi truyền qua lại mấy vòng tuần hoàn, chân khí của Cố Dương so với trước tăng lên gần gấp đôi, trình độ tinh thuần càng là cùng khi trước tốt hơn quá nhiều.

Cố Dương mở mắt, nhìn về phía nữ nhân bên cạnh, nàng như cũ đang trong giấc mộng, bên trên gương mặt trắng tinh có thêm hai vòng đỏ ửng nhàn nhạt, đẹp để cho người ta hoa mắt.

“m Dương điều hòa sao?”

Hắn có thể đủ chắc chắn, trên người nàng không có một chút chân khí, nhất định là không có luyện võ qua.

Như thế, chỉ có một cái khả năng, nàng có thể chất đặc biệt, trong cơ thể âm khí ứ đọng, đây chính là nguyên nhân nàng xuất thân thế gia, lại không có luyện võ qua.

Lúc này, lông mi thật dài của Tô Thanh Chi giật giật, mở mắt, vừa vịn cùng ánh mắt của hắn va vào nhau.

Nàng lúc này mới phát hiện chính mình lại dựa vào trên người người đàn ông này ngủ, tay còn cùng bị hắn cầm một buổi tối, nhất thời tức giận đan xen, người thoáng cái bắn ra, tay cũng rút đi về.

“Người —— “

Tô Thanh Chi sắc mặt đỏ bừng chỉ vào hắn, muốn mắng lên, lại thấy hắn quay đầu qua, lại nhắm hai mắt lại, lại không để ý nàng.

Trong lúc nhất thời, nàng chỉ cảm thấy đầy bụng ủy khuất, nước mắt thiếu chút nữa vỡ đê mà ra.

Tiền nghi gì đều bị hắn chiếm, hắn lại giống như là người không liên quan vậy.

Tiểu thị nữ ở một bên thấy tình thế không ổn, vội nói ” Tiểu thư, ta dìu người đi ra ngoài rửa mặt.”

Nói xong, kéo tiểu thư nhà mình, ra khỏi sơn động.

Chương 20: Đứng xa một chút

Bên trong sơn động, chỉ còn lại một mình Cố Dương, hấn lần nữa mở ra hệ thống, đã nhìn thấy một cái nhắc nhở, [số dư còn lại chưa đủ, có hay không nạp?]

Hấn còn lại hơn 830 tiền tài, nhưng mà, sau khi đột phá đến lục phẩm, giá cả mô phỏng nhân sinh lại tăng cao.

Lần này phiền toái.

Lấy thực lực của hấn bây giờ, chống lại cái tên lục phẩm Liễu gia đó, cũng không hoàn toàn chắc chắn.

“Vẫn là rút lui đi... Đúng rồi, ta còn có tiền.”

Hấn vừa muốn nửa đường bỏ cuộc, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sau khi giết Quá Sơn Phong, hấn ở trong căn phòng kia tìm ra hơn 100 lượng.

Cố Dương vội vàng đem những bạc kia lấy ra, lựa chọn nạp.

[nạp thành công, trước mắt số dư còn lại 1001.]

[có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao một ngàn tiền tài.]

Lại vừa vặn đủ dùng dùng một lần.

Vận khí thực là không tồi.

Cố Dương trong bụng buông lỏng một chút, nói thật, hấn quả thật không nỡ bỏ lần cơ hội kiếm ba chục ngàn lượng này, bỏ lỡ lần này, muốn đụng phải cơ hội một lần kiếm nhiều tiền như vậy, nhưng là không dễ dàng như thế

“Phải.”

[hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả lục phẩm, sau khi rời đi Lưu gia thôn, ở Mương Vương Gia cứu Tô Thanh Chi, sau đưa nàng mang rời khỏi thôn. Người không muốn đối địch với Liễu Gia, sáng sớm ngày hôm sau, mang theo Trương Tiểu Hải lặng lẽ rời đi.]

[một tháng sau, người đến Tương Thành, dựa vào thực lực lục phẩm, bị nhìn chăm chú. Thế lực khắp nơi rồi rít chìa ra cảnh ô liu. Người sau khi suy tính, quyết định tiếp nhận Quận Trưởng mời chào, bị tiến cử trở thành phó Thống Lĩnh Thành Vệ Quân.]

[Người lấy được công pháp tầng thứ tư 《 Xích Dương Công 》 , học được huyết sát đao pháp truyền lưu trong quân.]

[Người say mê với võ đạo, khắp nơi tìm võ giả cùng cảnh giới luận bàn, thua nhiều thắng ít. Danh tiếng mê võ nghệ của người bắt đầu lan truyền ra.]

[ba mươi tuổi, Quận Trưởng được điều đi nơi khác nhận chức, dự định mang người cùng rời đi Quận Tương.]

[đêm trước khi rời đi Quận Tương, bạn đồng sự mở tiệc cho người, trong lúc tiệc rượu, Tô Thanh Chỉ đột nhiên xông vào, một kiếm đem người chém chết tại chỗ. Hưởng dương 30 tuổi.]

Cái quỷ gì?

Một bước chuyên ngoặt sau cùng, khiến Cố Dương nhìn mà bồi hồi.

Hắn trải qua rất nhiều kiểu chết, cái gì bị gia chủ vứt bỏ, chủ có ân hạ độc vùn vùn, nhưng là cũng không có không hợp thói thường như lần này.

Hắn lại bị Tô Thanh Chỉ giết đi?

Thời điểm chết, hắn mới ba mươi tuổi, cũng chính là tám năm sau.

Bây giờ Tô Thanh Chỉ, một điểm võ công cũng không biết, tám năm sau, thì có thực lực một kiếm đem hắn giết chết. Ít nhất phải là ngũ phẩm chứ ?

Mỗi một người, tư chất cũng có thể nghiền ép hắn thật sao?

Còn nữa, hắn cùng Tô Thanh Chỉ không thù không oán.

Thậm chí còn từ Quá Sơn Phong nơi đó cứu nàng, để cho nàng giữ nguyên trong sạch, đây cũng tính là đại ân đi.

Nàng tại sao muốn giết hắn?

Cô Dương đơn giản là không giải thích được, rất muốn hỏi một chút Tô Thanh Chi bên trong nhân sinh mô phỏng tám năm sau kia một câu, tại sao?

Chẳng lẽ, cũng bởi vì hắn ở trước sự truy đuổi của Liễu Gia, bỏ lại nàng chạy, cho nên nàng hận mình rồi hả?

Hận đến nếu không lấy tính mệnh của hắn thì không được?

Cô Dương sững sờ chốc lát, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, phát ra một tiếng thở dài ” Người tốt khó làm a.”

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc ba mươi tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc ba mươi tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc ba mươi tuổi.]

Cô Dương không nghĩ nhiều cái vấn đề này, lựa chọn hai.

Sau một khắc, trong đầu hắn tức thì có thêm mấy môn đao pháp lợi hại, còn có mười mấy trận kinh nghiệm giao thủ cùng võ giả lục phẩm bất đồng.

Lúc này, hắn nghe được phụ cận có một ít động tĩnh.

Người Liễu gia đuổi tới.

Tại loại thời khắc mấu chốt này, hắn không có động, gắng hết sức tiêu hóa những trí nhớ cùng kinh nghiệm tràn vào óc này.

Hắn phải lấy trạng thái tốt nhất, tới nghênh chiến vị lục phẩm Liễu Gia kia.

Liễu Gia tốn nhiều công sức như vậy, chính là vì bắt người mà thôi, nàng sẽ không có nguy hiểm tánh mạng.

...

“Tiểu thư,

Chân của ngươi thế nào? Còn đau không?”

Tiểu thị nữ Tri Tinh dìu Tô Thanh Chi đi tới trước một dòng sông nhỏ gần đó, ân cần hỏi.

Tô Thanh Chi bị nàng hỏi mới phát hiện chân đã không đau, hoạt động một chút, nói ” Thật giống như đã tốt rồi.”

“Ta xem một chút.”

Tri Tinh ngồi xổm người xuống, cõng xuống giày của nàng, thấy mắt cá chân không có bất kỳ dị trạng, cũng không đỏ cũng không sưng, quả thật không có bị thương, lúc này mới yên lòng.

Ngẩng đầu một cái, lại thấy nàng như cũ một bộ dáng thất thần, khuyên bảo nói ” Tiểu thư, tối hôm qua đó là tình thế bất buộc, ngươi không cần để ở trong lòng.”

Tô Thanh Chi còn chưa lên tiếng, bên cạnh đột nhiên có một cái thanh âm chen vào ” Tô đại tiểu thư, cuối cùng là tìm tới ngươi, công tử nhà ta cho mời.”

Hai nữ nhân sắc mặt đều là biến đổi, ngẩng đầu nhìn lại, thấy phía trước đứng một người, một thân trang phục màu đen.

Tri Tinh trước tiên đem Tô Thanh Chi bảo hộ ở sau lưng, lớn tiếng nói ” Tiểu thư, đi mau.”

Ai ngờ, phía sau lại truyền tới một âm thanh ” Không cần uổng phí sức lực, các ngươi không chạy thoát được. Tô đại tiểu thư, mời.”

Xoay người nhìn lại, sau lưng cũng đứng một người, đồng dạng là một thân trang phục màu đen.

“Các ngươi đừng tới đây!”

Tri Tinh to tiếng nói, vừa che chở Tô Thanh Chi đi tới cạnh đại thụ, vừa gương mặt lo lắng.

Hai người kia nói ” Tô đại tiểu thư, vẫn là đi thôi, chúng ta không muốn dùng biện pháp mạnh.”

Lúc này, một trận tiếng vó ngựa vang lên, mấy thớt ngựa xuất hiện ở trước mặt các nàng, cầm đầu, là công tử ca trẻ tuổi cả người khoác áo lông màu đen, nhìn thấy các nàng, ánh mắt chính là sáng lên.

“Hồng Nhan Bạng thứ mười ba, băng cơ ngọc cốt, quả nhiên là nhân gian tuyệt sắc!”

Tô Thanh Chi vẻ mặt lạnh giá, trong mắt lộ ra cừu hận thấu xương, thanh âm phảng phất theo giữa hàm răng nghiền ra ” Tam công tử Liễu Gia, Liễu Nặc.”

Công tử ca kia có chút mừng rỡ nói, “Tô cô nương lại cũng biết tên tại hạ, thật là vinh hạnh a.”

Tô Thanh Chi lạnh giọng nói ” Liễu Gia các người mong muốn đem ta tặng cho Ngũ hoàng tử, chẳng lẽ sẽ không sợ có một ngày ta được sủng ái, để cho Ngũ hoàng tử tiêu diệt Liễu Gia các người sao?”

“Ha ha —— “

Liễu Nặc cười to mấy tiếng, ngạo nghễ nói ” chỉ cần Nhị ca ta còn sống, liền không người động được Liễu gia ta. Dù là Ngũ hoàng tử tương lai lên làm Hoàng Đế, cũng không ngoại lệ.”

Tô Thanh Chi trầm mặc.

Liễu Gia Nhị công tử Liễu Triết, hai mươi tuổi cường giả nhị phẩm, Thiên Kiêu Bảng thứ chín, sư phụ là cường giả Thần Thông cảnh, một trong mười kiếm thiên hạ, Đông Hải Kiếm Thánh.

Có người sẽ vì nàng, cùng nhân vật như thế là địch sao?

Tô Thanh Chi nghĩ tới đây, trong đầu, lại đột nhiên chột hiện ra một bóng dáng.

Liễu Nặc tựa như cười mà không phải cười nói ” Người nói nhiều như vậy, chính là vì kéo dài thời gian đi. Muốn nhắc nhở vị võ giả thất phẩm đem người cứu ra từ trong tay Quá Sơn Phong sao. Đáng tiếc a, thời gian dài như vậy, hắn đều chưa từng xuất hiện. Người đoán, hắn đi đâu? Có phải hay không là, một mình chạy?”

Tô Thanh Chi nghe được hắn nói, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Liễu Nặc cũng không gấp động thủ, vẫn ung dung thong thả nói ” Người còn phải chờ sao? Ta khuyên người hay là dẹp ý niệm này đi, ở bên trong Giang Châu nơi này, cho dù là Lâm gia, cũng sẽ không vì người, cùng Liễu gia ta là địch.”

Thanh âm của hắn, giống như là một trận gió lạnh, đem trái tim Tô Thanh Chi từng chút một kéo vào vực sâu không đáy.

XIU....XIU...

Đột nhiên, hai gã nam tử mặc trang phục màu đen ngấn ở trước sau các nàng đột nhiên ngã xuống đất.

Bóng người lóe lên, một đạo thân ảnh cũng không quá cao lớn xuất hiện ở trước mắt Tô Thanh Chi, cái thanh âm quen thuộc, thanh âm không biết khách khí là vật gì kia truyền vào trong tai.

“Đứng xa một chút.”

Giờ phút này, lòng của nàng bị đạo thân ảnh này lấp đầy.

Chương 21: Ta đi với ngươi

Liễu Nặc thấy hai tên thủ hạ bị giết, một người bộ dáng thợ săn xuất hiện, ngấn ở trước mặt Tô Thanh Chi, nụ cười trên mặt liền cứng lại.

Hắn vừa mới lớn tiếng, ở toàn bộ Giang Châu, không người nào dám lo chuyện bao đồng của Liễu gia, kết quả là có người ra mặt cho nàng.

Thần sắc hắn trầm xuống, âm lãnh nói ” Đồ điếc không sợ súng. Giết hắn đi.”

Liễu Nặc nói nhiều lời như vậy, mục đích đúng là phá hủy niềm tin của nàng, để cho nàng lâm vào vực sâu tuyệt vọng, để trong lòng nàng ám ảnh ý nghĩ Liễu Gia không thể rung chuyển.

Về sau, coi như nàng thật được Ngũ hoàng tử sủng ái, đối với Liễu Gia cũng sẽ mang trong lòng sợ hãi, không dám tùy tiện đối địch với Liễu Gia.

Ai ngờ, lại bị một tên thợ săn không biết từ nơi nào nhô ra làm hỏng, còn giết thủ hạ của hắn.

Chỉ nhìn nét mặt Tô Thanh Chi lúc này, cũng biết lời nói mới vừa rồi kia, hoàn toàn uổng phí.

Liễu Nặc trong lòng sát ý sôi trào.

Tám tên thủ hạ phía sau hấn giơ roi, giục ngựa vượt qua con suối nhỏ kia, rút binh khí ra, nương theo tiếng ngựa hí, hướng tên thợ săn kia đánh tới.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu nghiêng qua cành lá, chiếu vào bên trên binh khí, chiếu ra từng đạo từng đạo ánh sáng rét lạnh.

Tô Thanh Chi cùng tiểu thị nữ nhìn tám tên kỵ sĩ kia khí thế hung hăng xông về Cố Dương, hai tay nắm thật chặt vào nhau, trái tim đập rộn ràng.

Sau một khắc, các nàng chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên kim quang.

Chỉ thấy từng đạo máu tươi bắn tung tóe, tám tên kỵ sĩ Liễu Gia nhao nhao từ trên ngựa rơi xuống.

Mùi máu tươi nồng nặc xông lên, thiếu chút nữa làm Tô Thanh Chi nôn ói.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Cố Dương ra tay, nàng thậm chí không có thấy rõ động tác của hắn, chỉ cảm thấy thân hình hắn lóe lên, tám người đã chết rồi.

Nàng chưa từng thấy qua đao pháp nhanh như vậy, giết người lưu loát dứt khoát như vậy, giơ tay chém xuống, liền giết tám người. Một màn này mang đến cho nàng rung động cực lớn.

“Huyết sát đao pháp!”

Bên người Liễu Nặc còn có một người đàn ông trung niên, thoáng cái nhận ra đao pháp thợ săn kia sử dụng, trong mắt thêm mấy phần ngưng trọng ” Người là người trong quân đội?”

Huyết sát đao pháp này, từ trước đến giờ truyền lưu trong quân đội, chỉ có sĩ quan cấp giáo mới có thể được truyền thụ.

Hoặc là, người này là người trong quân.

Hoặc là, chính là xuất từ thế gia nhà quân. Tuyệt không phải thợ săn thông thường.

Người trong quân đội, từ trước đến giờ không dễ trêu chọc, không cần thận, rất có thể sẽ chọc tới mấy vị Sát Thần kia trong quân.

Chỉ nghe người kia lạnh nhạt nói ” Thế nào, sợ?”

Lần này, Liễu Nặc lên tiếng ” Liễu Nặc Liễu Gia Quận Ba . Không biết các hạ xưng hô như thế nào?”

Hắn lúc này, thái độ cùng vừa rồi hoàn toàn bất đồng.

Đối phương cho thấy đủ thực lực, sử dụng đao pháp còn là bí truyền trong quân, để cho hắn không thể không thận trọng. Muốn muốn biết rõ ràng lai lịch đối phương.

“Cố Dương.”

Liễu Nặc ánh mắt lăm liệt “Là Cố gia Vân Châu, hay là Cố gia Thần Đô?”

Trong thiên hạ, hai cái Cố gia trứ danh nhất, một ở Vân Châu, một ở Thần Đô.

Vân Châu Cố gia, truyền thừa ngàn năm, là thế gia quan trọng.

Thần Đô Cố gia, cùng Cố gia Vân Châu có ngàn vạn tia quan hệ, dòng dõi Võ An Hào, một trong khai quốc công thần Đại Chu, Võ An Hào bây giờ, càng là Thương Vương nổi tiếng thiên hạ.

Bất kể cái nào, đều là tồn tại Liễu Gia không dám tùy tiện đắc tội.

Người kia lại tránh không đáp, chỉ nói ” Hai nữ nhân này, ta muốn mang đi.”

Liễu Nặc nhìn hắn chăm chăm một hồi, lắc đầu nói ” Vậy cũng không được, nàng là người Ngũ hoàng tử muốn.”

Người kia như là thờ dài “Vậy thì không cần phải nói tiếp.”

Liễu Nặc đối với người này vẫn còn có chút kiêng kỵ, nói ” Các hạ cần gì phải vì một nữ nhân, cùng Liễu gia ta cùng Ngũ hoàng tử là địch? Trong thiên hạ nữ nhân còn rất nhiều, các hạ chớ có sai lầm.”

“Ra tay đi.”

Cố Dương lười nói nữa.

Thiên hạ nhiều nữ nhân là đúng, nhưng mà chịu xuất ra ba chục ngàn lượng cho hắn, sẽ không có người thứ hai

....

Tô Thanh Chi một bên nghe được Liễu Nặc nhắc tới Ngũ hoàng tử, ánh mắt gắt gao nhìn chòng chọc Cố Dương, lại thấy trên mặt hắn không có một chút do dự, một câu “Ra tay đi” biểu hiện quyết tâm không thể dao động.

Nàng đầu mũi nóng lên, tầm mắt mơ hồ. Trên tay không tự chủ dùng sức, đem tay Tri Tinh đều bóp đau. Lại không cảm giác được.

...

“Đồng thúc.”

Liễu Nặc nói với người trung niên bên người, trịnh trọng nói ” Giao cho ngươi.”

Người trung niên bước ra, trường kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, nhắm vào Cố Dương, nói ” Trương Đồng, thỉnh giáo huyết sát đao pháp của các hạ.”

Cố Dương cảm ứng được cỗ khí tức quen thuộc kia trên người đối phương, cũng biết người này chính là vị võ giả lục phẩm đã từng để lại cho hắn bóng ma trong lòng.

Ở bên trong lần mô phỏng nhân sinh trước nữa, hắn mặc dù giải trừ Tâm Ma, đột phá đến cảnh giới lục phẩm, nhưng vẫn không thể nào thắng nổi người này.

Bây giờ, hắn trải qua một lần mô phỏng nhân sinh, lấy được gần mười năm khổ tu, học được đao pháp uy lực mạnh mẽ như huyết sát đao pháp, rốt cuộc có nắm chắc cùng đánh một trận.

“Dừng tay!”

Ngay lúc chiến đấu chạm một cái liền bùng nổ, thanh âm một nữ nhân vang lên.

Ba người quay đầu nhìn, nói chuyện chính là Tô Thanh Chi, nàng đẩy ra Tri Tinh trước người, đi ra, dùng thanh âm có chút

khàn khàn nói ” Liễu Nặc, ta đi với ngươi.”

Những lời này, nằm ngoài ý nghĩ của tất cả mọi người.

“Tiểu thư —— “

Tiểu thị nữ Tri Tinh sợ ngây người.

Trong gió rét căm căm, thân thể nhu nhược của Tô Thanh Chi đứng thẳng, nàng không có nhìn Cố Dương bên cạnh mà kiên quyết nói ” Đây là chuyện của Tô gia ta, không có quan hệ gì với người ngoài.”

Liễu Nặc đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mừng rỡ, nói ” Tô cô nương có thể nghĩ thông suốt, dĩ nhiên là không thể tốt hơn nữa.”

Ánh mắt vị võ giả lục phẩm Trương Đồng kia nhìn nàng cũng là rất phức tạp, hẳn tự nhiên có thể nhìn ra được, vị Tô đại tiểu thư này, là không muốn Cố Dương vì nàng bỏ mạng.

Một người vì đôi phương, không tiếc cùng Liễu Gia cùng Ngũ hoàng tử là địch.

Một người vì không muốn đôi phương mất mạng, thà hy sinh tự thân.

Tình cảm như vậy, ngay cả người tâm địa sắt đá như hắn, cũng không khỏi cảm động lên.

“Tiểu thư —— ” Tiểu thị nữ Tri Tinh nhìn tiểu thư nhà mình, đã nước mắt giàn giụa.

Tô Thanh Chi biết, vì nàng, người chết thật sự là quá nhiều. Cha mẹ nàng, cả gia tộc, đều là bởi vì nàng mà chết.

Nàng không muốn lại có thêm người bởi vì nàng mà chết!

Tai họa của nàng, sẽ do chính nàng gánh vác.

Đại thù của nàng, cũng phải do tự nàng báo thù!

Tô Thanh Chi nhớ tới đêm qua hắn cả đêm đang thay mình xua rét, trong lòng dịu dàng vương vấn, nhẹ giọng nói ” Cố đại ca, ân đức của ngươi, kiếp sau ta...”

“Ngu đần.”

Lúc này, thanh âm Cổ Dương vang lên, tiếp theo là một luồng kinh phong nổi lên.

Keng một tiếng vang lớn, chấn động đến mức làm nàng đau màng nhĩ.

Tô Thanh Chi chợt xoay người, thấy Cổ Dương đã cùng Trương Đồng giao thủ, cuốn lên kinh phong, thổi đến nàng gần như không mở mắt ra được.

Trái tim của nàng giống như là bị một bàn tay lớn gắt gao bóp lấy, hồi hộp không thở nổi.

Một lát sau, hết thảy bình ổn lại.

Nàng trợn mắt nhìn tới, thấy Cổ Dương đứng ở nơi đó, cả người nhuốm máu, đầu óc ong một tiếng, suýt chút nữa ngất xỉu.

Chương 22: Ý nghĩ thông suốt

Người ở quanh chỗ này, chỉ có Liễu Nặc mới có thể thấy rõ tình hình giao thủ của Cổ Dương cùng Trương Đồng.

Bản thân hắn nắm giữ thực lực thất phẩm. Cùng với vị Nhị ca giống như yêu nghiệt của hắn dĩ nhiên là không cách nào so sánh được, vốn lấy tuổi của hắn mà nói, ở trong con em thế gia tầm thường, coi như là đạt yêu cầu.

Bình thường mà nói, phải sau hai mươi lăm tuổi, mới là thời kỳ tu vi nhanh chóng tăng lên, phải đến sau bốn mươi tuổi, mới tới thời đỉnh cao.

Biên thái giống như Liễu Triết, toàn bộ thiên hạ, cũng chỉ có chín vị mà thôi.

Cổ Dương cùng Trương Đồng chỉ liều mạng đấu ba chiêu, ở chiêu thứ ba, Trương Đồng liền bị một đao bêu đầu.

Liễu Nặc thấy một màn như vậy, chỉ sợ đến hồn phi phách tán, không chút do dự bỏ ngựa mà chạy.

Vèo ——

Người đang giữa không trung, đột nhiên lưng đau xót, một cổ cự lực nện hấn vào trên một cây đại thụ bên cạnh.

“Không —— “

Hắn cúi đầu nhìn một cái, thấy thân thể của mình bị một cây đao đâm xuyên qua, cả người đóng vào trên thân cây. Hắn phát ra một tiếng gào thét bi thương thống khổ, liều mạng giãy giụa.

Càng giãy dụa, chảy máu càng nhanh.

Rất nhanh, hắn liền không động đậy.

...

Cố Dương thấy Liễu Nặc rốt cuộc chết, trong lòng dâng lên một loại cảm thụ khó có thể dùng lời diễn tả được.

Từ sau khi hắn sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh, cái tên Liễu Nặc cùng Trương Đồng này, tựa như là ác mộng bao phủ ở trong đầu hắn.

Gần như mỗi một lần mô phỏng, Lưu gia thôn cũng không chạy thoát vận mệnh bị diệt.

Hắn hoàn toàn là từng bước một bị buộc đến cái tình cảnh bây giờ, không ngại dính vào đại phiền toái như Tô Thanh Chi.

Cuối cùng là tích lũy đến đủ thực lực, bây giờ giải quyết triệt để cái đại họa trong lòng này.

Cố Dương cảm giác cả người đều buông lỏng, tảng đá đè ở trong lòng bị dỡ xuống. Tâm linh đều trở nên linh động.

Hắn nghĩ thầm ” Đây chính là cái gọi là ý nghĩ thông suốt đi.”

“Công tử, ngươi không sao chứ?”

Lúc này, Trương Tiểu Hải không biết từ nơi nào nhô ra, vọt tới bên cạnh hắn, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Cố Dương biết, hắn một mực núp ở phụ cận. Tiểu tử này quả thật cơ trí, phát hiện tình huống không đúng, lập tức núp vào, không có gây thêm loạn.

Hắn cúi đầu nhìn vết thương kiếm đâm trên cánh tay phải, nói ” Không việc gì, bị thương nhẹ mà thôi.”

Huyết sát đao pháp, tất cả đều là chiêu thức liều mạng, chú trọng là một chữ ác, đối với địch nhân ác, đối với chính mình ác hơn. Tất cả đều là chiêu thức lấy mạng đổi mạng.

Đây là một môn đao pháp thuần giết chóc, vừa ra đao, không phải là địch chết, chính là ta vong.

Bí quyết trong đó, chính là một chữ nhanh. Chỉ cần ta nhanh hơn người một chút, ta liền có thể đem người giết.

Lúc ra chiêu, phạm là có một chút do dự, chết chính là mình.

Kiểm pháp của Trương Đồng cũng cực kỳ bất phạm, thực lực Cố Dương cao hơn hẳn một bậc, nhưng là phản công của hắn trước khi chết, cũng là phi thường đáng sợ.

Cố Dương vẫn bị đâm trúng cánh tay, bị thương.

Hắn phân phó nói “Đi, đem những thi thể này đều xử lý. Nhớ, đem vật trên người bọn hắn đều lục soát ra.”

Trương Tiểu Hải vốn định giúp hắn xử lý vết thương một chút, thấy tiểu thị nữ đã kéo xuống một cái góc áo, tiến lên giúp công tử băng bó, liền thức thời mà chạy qua một bên, xử lý thi thể.

Thực lực của hắn nhỏ, có thể làm, cũng chỉ có những việc chân tay này.

...

“Khóc cái gì, ta lại không chết.”

Cố Dương thấy tiểu thị nữ vừa băng bó, nước mắt lại không ngừng được mà chảy ra ngoài, phải không ngừng dùng mu bàn tay lau nước mắt, thì cười nói.

Tri Tinh nghe được, sắc mặt thoáng cái trắng bệch, vội la lên ”
n công đừng nói loại lời không may mắn này, mới vừa rồi...
Hừ chết nô tỳ —— “

Cố Dương nói ” Về sau đừng kêu ân công ân công, ta lớn hơn người mấy tuổi, người kêu ta đại ca đi.”

Tri Tinh đôi môi mím thật chặt, chỉ là lắc đầu.

Cố Dương nghiêm mặt ” Thế nào, ngươi không muốn làm em gái của ta?”

“Không phải vậy...”

Tri Tinh thấy hấn tức giận, vội vã giải thích, sợ hãi nói ” Nô tỳ chỉ là một thị nữ...”

Cố Dương không cho là đúng nói, “Ta cũng chỉ là một thợ săn trong núi mà thôi, không cha không mẹ, cao quý hơn ngươi không bao nhiêu.”

Tri Tinh ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc nói ” Không, ngài là đại anh hùng, ngài vì cứu tiểu thư nhà ta, không tiếc đấng tội Liễu Gia cùng Ngũ hoàng tử...”

“Vậy ngươi đã sai lầm rồi.”

Cố Dương sửa chữa cách nói của nàng ” Ta ra tay, chỉ là vì ba chục ngàn lượng kia mà thôi. Tiền còn chưa tới tay, dĩ nhiên không thể để cho nàng đi cùng Liễu Nặc nha. Cũng không phải là muốn làm cái anh hùng chó má gì.”

Tri Tinh nhỏ giọng nói ” Ở trong lòng nô tỳ, ngài chính là đại anh hùng.”

Cố Dương thấy đề tài kéo xa, thái độ cương quyết nói “Được rồi, để cho ngươi gọi ngươi liền gọi, ngươi nếu mà không đổi cách gọi, ta sẽ phải tức giận.”

Tri Tinh thật sự là không dám không nghe, rút cuộc cố lấy dũng khí, nhỏ giọng kêu một tiếng ” Cố đại ca.”

“Vậy thì đúng rồi.”

Cố Dương nhìn bộ dáng nàng thẹn thùng, cảm giác lần này bị chút vết thương cũng là đáng.

Hai năm qua, hấn ở Lưu gia thôn chịu không ít chiếu cố của Lưu lão đầu, hấn có thể ở lại trong thôn, cũng là vì Lưu lão đầu gạt đầu đồng ý. Bằng không, hấn ở cái thế giới này không người thân không bằng hữu, lại không có một nghề thành thạo, hoặc là đã sớm chết đói, hoặc là bị dã thú coi là bữa tối.

Lưu lão đầu còn dạy hấn biết chữ.

Tri Tinh nếu là cháu ngoại Lưu lão đầu, dĩ nhiên là có thể giúp sẽ giúp.

Hơn nữa, cô bé hiểu chuyện ngoan ngoãn như vậy, rất khó để cho người đối với nàng có ấn tượng không tốt.

So với Tô Thanh Chỉ luôn là ô-m kiêu căng của tiểu thư đại gia, luôn chỉ trích đối với việc hấn làm, gần như đem hai chữ ghét bỏ viết lên mặt thì Tri Tinh đáng yêu hơn nhiều.

Cố Dương đang suy nghĩ, chỉ thấy Tô Thanh Chỉ đi tới, nụ cười trên mặt thoáng cái biến mất, lạnh nhạt nói “Xin lỗi, người tạm thời không được làm Vương phi.”

Một câu nói, khiến Tô Thanh Chỉ tức giận đến xanh mặt “Người —— “

Phải biết vừa rồi nàng trong lòng do dự mãi, rốt cuộc mới lấy dũng khí, đi tới nói cảm ơn .

Nàng hốt mắt thoáng cái đỏ, cũng không nhìn được nữa, xoay người chạy về phía một bên rừng cây.

Nàng chạy ra thật xa, sau đó đột nhiên ngừng lại, chỉ cảm thấy trong lòng muôn vàn ủy khuất, cực kì chua xót, rốt cuộc không nhìn được ngòi chòm hòm xuống, khóc rống nghẹn ngào.

...

Tri Tinh thấy tiểu thư thoáng cái chạy ra, trong lòng có chút quýnh lên, nhưng là miệng vết thương của Cố Dương còn không có băng bó xong, lại không dám cứ như vậy bỏ đi.

Nàng vội vàng giải thích ” Những lời tiểu thư nàng mới vừa nói đó, không phải là ý đó. Nàng chẳng qua là...”

Cố Dương không chờ nàng nói xong, liền nói ” Ta biết a.”

Hắn dĩ nhiên có thể đoán được Tô Thanh Chỉ mới vừa rồi tại sao phải cùng Liễu Nặc đi, nói thật, nàng có thể làm ra hành động như vậy, thật nằm ngoài dự liệu của hắn.

Điều này cũng làm cho hắn có chút đổi cách nhìn đối với nữ nhân này.

Có điều, Cố Dương từ trước đến giờ là một người thù dai, vừa nghĩ tới bên trong lần mô phỏng nhân sinh trước, Tô Thanh Chỉ lấy oán trả ơn, giết hấn. Hấn liền trong lòng khó chịu.

Hấn thật sự là rất khó bày ra vẻ mặt tốt đẹp gì đối với nữ nhân này.

Chương 23: Truyền công

Sau nửa giờ, Trương Tiểu Hải đem mười hai cỗ thi thể kia đều xử lý tốt, cuối cùng ở trong hành lý thốt ngựa, tìm ra hơn một ngàn lượng hiện ngân.

Không hổ là công tử thế gia, đi ra một chuyến, liền mang theo hơn ngàn lượng bạc.

Cố Dương dĩ nhiên là thu nhận, xuất ra một ngàn lượng, nạp đến trong hệ thống. Sau đó, mang theo hết thầy thốt ngựa cùng binh khí, hướng phương hướng ngược với Quận Ba đi tới.

Liễu Nặc là con cháu dòng chính Liễu gia, bị người giết, Liễu Gia không có khả năng không có bất kỳ phản ứng.

Quận Ba là địa bàn Liễu gia, dĩ nhiên là cách càng xa càng tốt.

Bất kể là ngựa, hay là binh khí, đều là hàng hóa khan hiếm.

Liễu Nặc bọn họ cưới, cũng đều là ngựa khoẻ, bán mấy trăm lượng không thành vấn đề. Nơi này tổng cộng mười hai con ngựa, ít nhất trị giá hơn mấy ngàn lượng.

Binh khí mặc dù không bán được giá cả cao như vậy, nhưng mà thịt muối cũng là thịt.

Tô Thanh Chỉ cùng tiểu thị nữ Tri Tinh một người một ngựa, về phần Trương Tiểu Hải, không biết cưới ngựa, một người dắt chín con ngựa còn lại, đi theo ở phía sau.

Đường núi gập ghềnh, ngựa đạp bước sâu bước nông, đi cũng không nhanh.

Cố Dương ngay từ đầu mới đầu còn lo lắng ở đường núi như vậy, chân con ngựa đạp vào trong hố nào đó, liền phé đi. Lại thấy dưới chân những con ngựa này giống như là có mắt vậy,

chung quy có thể né qua những cái hố kia. Đi trên đường núi cũng là thông suốt không trở ngại.

Cũng không biết là cái chủng loại gì.

Hắn tâm tắc lấy làm kỳ lạ.

Sau đó nghĩ tới nơi đây nhưng là võ đạo thế giới, cũng liền bình thường trở lại.

Phải biết, võ đạo cái thế giới này, đỉnh chóp là cao vô cùng.

Cứ nhìn hắn chẳng qua là tu vi lục phẩm, một quyền đã có thể đập gãy một cây đại thụ một người ôm. Cách không chỉ một cái, có thể đâm vỡ tảng đá. Thả vào trong quân đội, làm người một địch trăm dư dã.

Vậy võ giả tam phẩm trở lên, phải mạnh đến mức nào?

Chớ nói chi là mặt trên còn có Thần Thông cảnh càng cường đại hơn.

Thế giới như vậy, chủng loại thốt ngựa cùng trên địa cầu không giống nhau, cũng là rất bình thường.

Vào buổi trưa, Cố Dương bọn họ tìm khối đất trống dừng lại nghỉ ngơi, thuận tiện ăn một chút gì.

Trên thốt ngựa Liễu Gia lưu lại, cũng không thiếu lương khô, cho nên không cần lo lắng không có đồ ăn.

Cố Dương ngồi ở trên một tảng đá, mở ra hệ thống, mở ra một lần mô phỏng mới.

[hai mươi hai tuổi, người rời đi Lưu gia thôn, ở Mương Vương Gia cứu Tô Thanh Chỉ, cùng nàng đạt thành giao dịch, đáp ứng hộ tống nàng đi Quận Bình .]

[ngày hôm sau, người Liễu gia đuổi theo. Người đem bọn họ toàn bộ giết, mang theo chiến lợi phẩm, rời đi Liên Sơn.]

[mười ngày sau, các người đến Thiên Thủy thành. Người mang chiến lợi phẩm bán đi, sau đó tiếp tục tiến lên.]

[nửa tháng sau, các người ở ngoài Thành Tượng, gặp gỡ người Liễu Gia phái tới, người và Trương Tiểu Hải bị giết chết tại chỗ. Hưởng dương hai mươi hai tuổi.]

Cố Dương sau khi xem xong, ánh mắt co rụt lại, lần mô phỏng này, không ngờ lại ngắn thế.

Nói cách khác, không tới một tháng sau, hắn cũng sẽ bị cao thủ Liễu gia đuổi kịp, hơn nữa giết chết.

” Người Liễu Gia làm sao sẽ đến được nhanh như vậy?”

Cố Dương nhíu mày, Liễu Gia sẽ báo thù cho Liễu Nặc, hắn đã sớm có tâm tư chuẩn bị.

Chẳng qua là, nơi này là ở trong núi lớn, Liễu Nặc cùng thủ hạ của hắn chết hết, lại bị chôn. Liễu Gia muốn chắc chắn tin tức cái chết của hắn, ít nhất phải cần một đoạn thời gian đi.

Đột nhiên, hắn nghe được tiếng ngựa hí, quay đầu nhìn lại, thấy con dấu trên móng ngựa, thoáng cái hiểu rõ ra.

Hắn thậm mắng mình hồ đồ.

Những con ngựa này, trên người đều có đánh dấu của Liễu gia, người khác nhìn một cái cũng biết những con ngựa này là thế nào tới.

Nhất định là những người mua ngựa thông báo Liễu Gia.

Cố Dương sau khi nghĩ thông suốt điểm này, liền biết, những con ngựa này nhất định là không thể mang đi Thiên Thủy Thành.

Nghĩ tới cứ vậy tổn thất mấy ngàn lượng, hắn liền đau lòng không thôi.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi hai tuổi.]

Cố Dương lần này chọn là cái hai.

Hắn muốn biết, sát thủ Liễu Gia phái tới, rốt cuộc là dạng thực lực gì.

Chợt, một đoạn kinh lịch chiến đấu liền hiện lên trong đầu, quá trình chiến đấu cực kỳ ngắn gọn, hắn chỉ chống được

chiêu thứ ba, liền bị người ra một kiếm đứt cổ.

“Ít nhất là ngũ phẩm!”

Cố Dương chỉ có thể đoán được, thực lực của đôi phương vượt xa lục phẩm, ít nhất cũng là tu vi ngũ phẩm, tứ phẩm cũng không phải là không thể.

Ánh mắt của hắn có chút ngưng trọng.

Bây giờ, tiền của hắn đều xài hết, không cách nào lại tiến hành mô phỏng, truy binh Liễu gia không biết lúc nào đuổi theo, cái này làm cho hắn rất không có cảm giác an toàn.

Xem ra, phải nghĩ biện pháp tìm một chút tiền.

Cố Dương nghĩ tới đây, đột nhiên hướng Trương Tiểu Hải ngoắc ngoắc tay, nói ” Ngươi biết Liễu Gia sao?”

Trương Tiểu Hải lắc đầu.

“Vậy ngươi biết Trịnh gia sao?”

Trương Tiểu Hải gật đầu, đó là thế gia lớn nhất Quận Tượng, nói là vua một cõi cũng không quá đáng.

“Liễu Gia so với Trịnh gia còn lợi hại hơn. Mới vừa rồi ta giết, chính là con ruột chủ nhà họ Liễu. Liễu Gia tuyệt sẽ không chịu để yên, một khi phát hiện con trai chết, sẽ phái cao thủ tới chặn giết chúng ta.”

Cố Dương chỉ ra chỗ đáng sợ của Liễu gia, nói ” Chuyện này không có quan hệ gì với ngươi, ta có thể cho ngươi một khoản tiền, ngươi đi về nhà đi, đặt mua chút ruộng đất, có thể trải qua ngày tháng bình an.”

Trương Tiểu Hải vừa nghe liền cuống lên, bịch một tiếng quỳ xuống đất ” Công tử, van cầu ngươi, đừng đuổi ta đi.”

Cố Dương nhìn hắn, nói ” Liễu Gia cao thủ nhiều như mây, thực lực ở trên ta chỗ nào cũng có. Đến lúc đó người Liễu gia đến, ta nhưng mà không che chở được ngươi. “

“Ta không sợ, ngày hôm qua, là Công Tử đã cứu ta một mạng. Từ đó trở đi, mạng của ta liền là của Công Tử.”

“Ngươi nghĩ kỹ?”

Trương Tiểu Hải đem đầu đập mạnh xuống, nói ” Chỉ cầu công tử để cho tiểu nhân ở lại bên người ngài.”

” Được, người đứng lên trước đi.”

Cố Dương không nói thêm nữa, về sau, liền xem biểu hiện của hắn.

“Ta bây giờ truyền cho người một đoạn khẩu quyết, người hãy nghe cho kỹ. ” Hắn vừa nói, lại quay đầu hướng tiểu thị nữ Tri Tinh ngoắc ngoắc tay ” Người qua đây cùng nghe.”

Tri Tinh đều nghe vào trong tai lời hai người nói, tự nhiên biết hắn là muốn truyền công, nghe vậy liền vội vàng lắc hai tay “Không không không, không được.”

“Lại không phải là cái công pháp cao thâm gì, người học một chút, về sau mới có thể bảo vệ tiểu thư nhà người.”

Cố Dương vừa nói, bắt đầu đọc khẩu quyết.

Hắn truyền cho bọn họ, chính là 《 Huyền Nguyên Công 》 tầng thứ nhất, đây là một môn công pháp nhập môn rất là tốt, trung chính ôn hòa, nguồn gốc từ Huyền Môn chính tông(1).

Hắn cũng không có khống chế âm lượng, chẳng những Trương Tiểu Hải cùng Tri Tinh nghe thấy, ngay cả Tô Thanh Chi cũng là nghe rõ ràng.

Trương Tiểu Hải dĩ nhiên là nghe cực kỳ nghiêm túc, Tri Tinh cũng bị câu nói mới vừa rồi kia của hắn thuyết phục, cẩn thận đem khẩu quyết ghi nhớ.

Tô Thanh Chi từ sau sự kiện buổi sáng kia, liền một câu nói đều không nói. Nàng vốn không muốn nghe những khẩu quyết kia, nhưng mà càng không muốn nghe, thanh âm kia lại càng hướng trong lỗ tai chui vào.

Từng câu khẩu quyết, chảy vào bụng dạ của nàng, trong lúc vô tình, theo bản năng dựa theo khẩu quyết vận chuyển, trong cơ thể thật sinh ra một cỗ khí cảm, ở trong người vận hành tự nhiên, không có gặp đến bất kỳ trở ngại nào.

Lúc Cố Dương đem khẩu quyết đọc xong, nàng đã vận công một Chu Thiên, đã thông một chỗ huyền quan, trong đan điền

nhiều hơn một đạo chân khí.

“Đây là —— “

Khi Tô Thanh Chi phản ứng lại, còn có chút không thể tin.

—

(1) Huyền Môn chính tông: Đạo Giáo chính thống

Chương 24: Tại sao phải đối xử với ta như vậy?

“Làm sao có thể?”

Tô Thanh Chi sau khi nhiều lần xác nhận đoàn chân khí yếu ớt trong cơ thể kia lại là tồn tại chân thật, cả người đều ngốc trệ.

Nàng xuất thân Tô gia, cũng là thế gia có uy tín trong Quận Ba. Loại gia tộc địa phương nhỏ giống như này, bên trong cực kỳ cạnh tranh cầu tiến, chỉ cần ra một người con em thiên tư xuất chúng, là có thể để cho gia tộc thịnh vượng vài chục năm.

Ngược lại, nếu là trong một hai thế hệ không có nhân vật gì ra dáng, cũng rất nhanh sẽ suy sụp xuống.

Liễu Gia là một cái ví dụ mặt phải, một vị Liễu Triết, để cho Liễu Gia nháy một cái trở thành gia tộc danh tiếng thịnh nhất Giang Châu.

Ví dụ mặt trái chính là Tô gia, Tô gia lúc trước đã từng rạn vỡ qua, sau đó liên tiếp mấy đời chưa từng sinh ra nhân vật xuất sắc, liền sa sút.

Đến một đời này, chỉ còn lại một vị ngũ phẩm giữ thể diện.

Gia tộc ở loại tình huống này, cũng không có cái gì quy củ truyền nam bất truyền nữ, bất luận nam nữ, từ nhỏ đều phải tập võ.

Phụ thân của Tô Thanh Chi chính là gia chủ đương thời, nàng từ nhỏ cũng nhận được phụ thân chỉ điểm.

Chẳng qua là, bất luận nàng cố gắng thế nào, đều không cách nào luyện được dù là một tia chân khí.

Cho tới nay, nàng đều cho là mình là một phé nhân không cách nào luyện võ.

Cho đến hai tháng trước, nàng đi miếu ngoài thành dân hương, trên đường đi gặp một vị lão đạo sĩ, lão đạo sĩ nhìn nàng một cái, liền cả kinh thất sắc, nói nàng người mang băng cơ ngọc cốt trong truyền thuyết.

Chuyện này rất nhanh thì lan truyền ra.

Sau đó, nàng không giải thích được lên Hồng Nhan Bảng, xếp hạng người thứ mười ba.

Mà, cũng vì vậy mang đến cho Tô gia họa diệt tộc.

Cái gọi là băng cơ ngọc cốt này, mang đến cho Tô Thanh Chi quá nhiều bất hạnh. Vì vậy, nàng mới từ nhỏ không cách nào tu luyện, thành phé nhân trong mắt người khác.

Lại vì vậy, leo lên cái gì Hồng Nhan Bảng, làm hại nàng cửa nát nhà tan.

Bây giờ, nàng lại có thể tu luyện, chân chân thật thật ngưng tụ ra một tia chân khí.

Vấn đề thể chất khốn nhiều nàng vài chục năm, lại không hiểu sao được giải quyết?

Tô Thanh Chi gần như mừng đến chảy nước mắt.

...

“Cái tư chất này —— “

Cố Dương ở lúc Tô Thanh Chi vận chuyển chu thiên, liền phát giác, sau khi nhìn nàng vận chuyển một vòng, trong mắt lóe lên một luồng ánh sáng kinh ngạc, trong lòng không khỏi cảm thán.

Hắn thăm dò qua hư thật của nàng, biết trong kinh mạch của nàng có tồn tại khí tức cực âm. Loại tình huống giống như nàng, là không có khả năng ngưng tụ ra chân khí.

Trừ phi, có cao thủ tam phẩm trở lên, dùng chân khí giúp nàng giải khai âm khí trong kinh mạch, mới có thể tập võ giống như người thường.

Tối hôm qua, hấn đánh bậy đánh bạ, dùng Xích Dương chân khí đem trong âm khí cơ thể nàng trung hòa xuống.

Cho nên nói, đây cũng là lần đầu tiên nàng chính thức tu luyện, không tới một phút đồng hồ, thì có khí cảm, ngưng luyện ra luồng chân khí thứ nhất.

Tư chất như vậy, tuyệt đối là đứng đầu.

Nếu là hấn có loại thiên tư này, phỏng chừng sớm đã đột phá nhất phẩm đi.

Cố Dương nghĩ tới việc này, liền có chút thẫn thức.

Hấn tiến hành nhiều lần mô phỏng nhân sinh như vậy, từ đầu đến cuối tu luyện hơn một trăm năm, tích lũy xuống, mới khó khăn lắm đột phá đến lục phẩm mà thôi. Cái tư chất kém như này, cũng là không ai bằng.

...

Một lúc lâu sau, bốn người Cố Dương tiếp tục lên đường, lần này, hấn quả quyết mà đem thốt ngựa dư thừa đều phóng sinh, chỉ để lại bốn con, còn có những binh khí in ký hiệu Liễu Gia, cũng đều cùng nhau bỏ đi.

Cứ như vậy, bọn họ ban ngày đi đường, ban đêm hạ trại nghỉ ngơi, mười ngày sau, rốt cuộc đi ra ngọn núi lớn này.

Trước lúc xuống núi, Cố Dương mang bốn con ngựa kia cũng phóng sinh, bao gồm lều vải người nhà họ Liễu lưu lại, cũng hết thầy vớt đi.

Lần này, khắp toàn thân bốn người Cố Dương, chỉ còn lại đồ vật của mình.

Sau khi xuống núi, ban đêm hôm ấy, Cố Dương cũng không có lựa chọn đi những thôn hoặc là chợ kia ngủ trọ, mà là ở trong vùng hoang dã tìm một toà miếu đổ nát, chuẩn bị ở chỗ này qua đêm.

Trương Tiểu Hải tay chân rất lạnh lẽo, đốt lên một đồng lửa, lại quét dọn một chút trong miếu, tìm chút cỏ khô trải ở trong góc.

Bốn người ngồi ở bên cạnh đống lửa, Cố Dương tiếp tục truyền thụ võ đạo cho bọn hắn.

Trương Tiểu Hải cùng Tri Tinh thiên tư cũng không tệ.

Tri Tinh có một ít cơ sở, lấy được chỉ điểm, rất nhanh thì nhập môn.

Trương Tiểu Hải thắng ở đủ chăm chỉ, biết võ đạo là cơ hội duy nhất thay đổi vận mạng tự thân, tu luyện cực kỳ khắc khổ.

Mà Tô Thanh Chi thiên phú cao nhất, lại gặp phải phiền toái.

Từ sau khi nàng phát hiện mình có thể tu luyện, đơn giản là mừng rỡ như điên, nàng rốt cuộc thấy được hy vọng báo thù.

Nhưng mà, mấy ngày kế tiếp, tiến bộ của nàng càng ngày càng chậm. Càng đáng sợ hơn chính là, chân khí nàng khổ cực tu luyện ra được, lại từng chút một biến mất.

Đến ngày hôm trước, một luồng chân khí cuối cùng trong cơ thể nàng cũng tiêu tán.

Một đêm trở lại trước giải phóng.

Tô Thanh Chi lòng nóng như lửa đốt, nhưng mà không có chút biện pháp nào, một lần nữa cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng khi từng không cách nào tu luyện kia.

Hai ngày nay, nàng nghĩ tới nghĩ lui, đoán được chân tướng chính mình đột nhiên có thể tu luyện.

Hắn là cùng đêm hôm đó, Cố Dương thay nàng vận công xua hàn có liên quan.

Nàng ngồi ở một góc, nhìn trên một mặt tường phản chiếu thân ảnh to lớn của Cố Dương, nghe hắn giảng giải lần lượt từng câu yếu quyết 《Huyền Nguyên Công》, cắn chặt môi, rốt cuộc hạ quyết tâm.

...

Đêm, đã khuya.

Trương Tiểu Hải một thân một mình ngồi ở một góc tĩnh tọa.

Cố Dương thì nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên, nghe được từng trận âm thanh răng va chạm ” cách cách... ”, hơi ngẩn

ra, ngay sau đó nhếch miệng hiện lên một nụ cười châm biếm.

Nhiều ngày như vậy, vị đại tiểu thư này không có nói câu nào với hắn, tính tình thật là bướng.

Bây giờ, rốt cuộc không nhịn được đi.

Hắn những ngày gần đây, truyền 《Huyền Nguyên Công》 cho Trương Tiểu Hải cùng Tri Tinh, cho tới bây giờ không có tránh né Tô Thanh Chi, chờ, chính là một ngày này.

“Tiểu thư, ngươi không sao chứ?”

Tiểu thị nữ Tri Tinh lo âu hỏi, lập tức kinh hô ” Cố đại ca, không xong, thân thể của tiểu thư lạnh quá, giống như là khối băng vậy, ngươi mau đến xem xem.”

Cô Dương nghe vậy đứng dậy đi tới, thấy Tô Thanh Chi rúc ở chỗ đó, đưa tay sờ về cái trán của nàng, chạm tay cảm thấy lạnh như băng.

Hắn vẻ mặt ngưng trọng nói ” Nguy rồi, nàng âm hàn nhập thể, tiếp tục như vậy, rất nhanh sẽ hạ thân nhiệt mà chết.”

Tri Tinh nghe xong liền cuống lên, mắt hết hồn vía nói ” Vậy làm sao bây giờ?”

“Muốn cứu nàng, chỉ có một biện pháp, cởi đi xiêm y của nàng, ta đem nàng ôm vào trong ngực, da thịt kề nhau, vận chuyển Huyền Công, truyền nhiệt cho nàng, có lẽ có thể cứu nàng một mạng.”

“À? Chuyện này... Chuyện này...”

Tri Tinh nghe được cái loại biện pháp cứu này, trợn tròn mắt.

“Đều loại thời điểm này, vẫn còn để ý những thứ tiểu tiết làm gì? Ngươi chẳng lẽ muốn cho nàng sống sờ sờ mà bị chết rét.”

Tri Tinh nghe được chữ chết, cắn răng một cái, nói ” Tốt. ” đưa tay liền muốn cởi đi thắt lưng tiểu thư.

Đột nhiên, một cái tay duỗi tới, nắm chặt tay nàng.

Tri Tinh nhìn một cái, đúng là tiểu thư nhà mình, người đã mở mắt, vui vẻ nói ” Tiểu thư, ngươi cuối cùng là tỉnh rồi!”

Tô Thanh Chi không để ý tới nàng, cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Cố Dương.

Nàng biết, hẳn đây là cố ý.

Cố Dương lại không nhìn nàng, nói ” Nàng nêu tình rồi, như vậy đại biểu không sao. ” Trở về lại vị trí cũ ngồi xuống.

Tô Thanh Chi mí mắt đỏ ngầu, lồng ngực phập phồng lên xuống, cũng không nhìn được nữa, chất vấn ” Tại sao phải đối xử với ta như vậy?”

Chương 25: Người nghĩ kỹ rồi?

Cố Dương nói với giọng điệu bình thản “Người vẫn chưa rõ sao, cái thế giới này, không có gì là chuyện đương nhiên. Người muốn cái gì, thì phải bỏ ra cái giá tương ứng.”

Tô Thanh Chi nghe được hẳn, thân thể run lên, sắc mặt biến thành xám trắng.

Nàng cắn chặt môi, một lát sau, lần nữa đứng thẳng người, dùng sức lau đi nước mắt trên mặt, cười lạnh nói “Hoá ra, người cùng hạng người như Quá Sơn Phong, đều là loại giống nhau...”

“Ha ha!”

Cố Dương phát ra hai tiếng cười khẽ ” Người mặc dù có mấy phần sắc đẹp, nhưng mà cái vẻ mặt tự cho là đúng, cảm thấy khắp thiên hạ đều thiếu nợ người này, thật sự là để cho người phát ngán. Ta đối với người cũng không có thú tính.”

Tô Thanh Chi làm sao cũng không nghĩ tới, hẳn sẽ nói lời như vậy, trong đầu vo vo ve ve, ánh mắt trở nên đờ đẫn, hồn bay phách lạc, thiếu chút nữa đứng không vững.

Tri Tinh bên cạnh liền vội vàng đỡ lấy nàng, nàng thấy hai người tranh cãi dữ dội như vậy, trong lòng vừa sốt ruột lại vừa sợ hãi, đều nhanh muốn khóc.

Một bên là tiểu thư nhà mình.

Một bên là ân nhân cứu mạng, là Cố đại ca đối với nàng rất tốt.

Nàng thật không biết nên làm thế nào mới phải.

Cố Dương sau khi nói xong, đã nhắm hai mắt lại.

Trương Tiểu Hải ở một góc vẫn như cũ chuyên tâm luyện công, căn bản không biết xung đột nơi này.

Trong đồng lửa đột nhiên truyền tới một tiếng đôm đốp, phá vỡ sự yên tĩnh trong toà miếu đồ nát.

Tiểu thị nữ thấy Cố Dương không lên tiếng nữa, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, đỡ tiểu thư nhà mình ngồi xuống, thấy nàng đem mặt vui trên đầu gối, bộ dáng không nói tiếng nào, trong lòng vô cùng lo lắng.

...

Ban đêm, lặng lẽ trôi qua ở trong yên tĩnh như vậy.

Chân trời vừa mới ửng lên, Trương Tiểu Hải liền tỉnh rồi, đang muốn ngồi dậy luyện công, đã nhìn thấy Tô Thanh Chi đột nhiên đứng lên, hướng Cố Dương đi tới.

“Nàng muốn làm cái gì?”

Trong lòng của hắn thật tò mò.

Lần đầu tiên khi thấy rõ chân dung vị Tô tiểu thư này, Trương Tiểu Hải cũng kinh sợ, thế nào cũng không nghĩ ra, cõi đời này lại có cô gái xinh đẹp như thế, thật là giống như là tiên nữ hạ phàm.

Với óc tưởng tượng cần cỗi của hắn, cũng chỉ có thể dùng từ ngữ như tiên nữ để hình dung.

Hắn tự nhận vị tiên nữ hạ phàm này là sư mẫu tương lai, đối với nàng cũng là một mực cung kính. Chẳng qua là, một đường tới nay, nàng cho tới bây giờ không có nhìn thẳng hắn một chút

Cái này cũng không kỳ quái, những ngày gần đây, nàng cùng Cố Dương đang giận dỗi, đối với Cố Dương cũng là lạnh như băng.

Trương Tiểu Hải đang suy nghĩ, chỉ thấy Tô Thanh Chi đi tới trước mặt Cố Dương, đột nhiên quỳ sụp xuống đất.

Không phải chứ?

Hắn còn cho là mình hoa mắt nhìn lầm rồi, xoa xoa con mắt nhìn lại, thấy nàng đúng là quỳ, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Những ngày qua, qua tiếp xúc, Trương Tiểu Hải cũng đã nhìn ra, vị đại tiểu thư như tiên nữ này, chắc cũng là xuất thân từ cái thế gia đại tộc nào đó, cái loại tư thái mắt cao hơn đầu, cao cao tại thượng này, hắn thấy cũng nhiều.

Bây giờ, vị tiểu thư đại gia tâm cao khí ngạo này, lại sẽ hướng Cố Dương quỳ xuống.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Trương Tiểu Hải đều không thể tin được.

Tiếp đó, thanh âm Cố Dương vang lên ” Ngươi làm gì vậy?”

“Ta muốn luyện võ!”

Thanh âm Tô Thanh Chi rất nhẹ, giọng nói lại kiên định lạ thường ” Ta biết, ngươi có thể giúp ta. Chỉ cần ta có thể trở thành võ giả, bất kể điều kiện gì, ta đều... Đáp ứng ngươi.”

Hoá ra là vì học võ!

Trương Tiểu Hải bừng tỉnh, một điểm này, hắn ngược lại có thể hiểu.

Nếu muốn báỉ sư, đương nhiên phải quỳ xuống, điều này không mất mặt một chút nào. Có điều, nàng tốn nhiều ngày như vậy mới quyết định, đây cũng quá phân vân rồi.

Lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Chỉ nghe Cố Dương nói ” Ngươi nghĩ kỹ?”

“Nghĩ kỹ!”

” Được. Ta có thể giúp ngươi, điều kiện là, ngươi phải làm thị nữ của ta.”

Thị nữ?

Trương Tiểu Hải nghe được Cố Dương nói lên điều kiện như vậy, có chút ngạc nhiên,

Hắn lúc đầu cho là, Cố Dương sẽ để cho nàng lấy thân báo đáp. Lại không nghĩ rằng, lại là làm thị nữ.

Chẳng lẽ, sự phụ ngay cả một cái danh phận cũng không muốn cho nàng?

Trương Tiểu Hải nghĩ tới đây, không khỏi sững sờ.

...

Tô Thanh Chi bỗng nhiên ngẩng đầu, lạc giọng nói “Cái gì?”

“Người không có nghe lầm, ta muốn người làm thị nữ cho ta.” Cố Dương lập lại một lần ” Tri Tinh bình thường làm sao hầu hạ người, người liền phải hầu hạ ta như thế. Có thể làm được không?”

Tô Thanh Chi nhìn chăm chú nam nhân trước mắt, trong lòng khuấy nhục, uất ức, tức giận, thương tâm... Đủ loại tâm tình nhét đầy ở ngực.

Nàng đã hạ mình đến mức này, đã đi quá sức chịu đựng giới hạn, hắn còn muốn làm nhục chính mình như thế.

Tại sao phải đối xử với ta như vậy?

Rằng nàng đều sắp cắn nát, hận không thể nhào tới, cùng hắn lấy mạng đổi mạng.

“Về sau, ta ngồi, người chỉ có thể đứng. Ta ăn cơm, người phải gấp thức ăn cho ta. Ta nóng, người phải vẩy quạt cho ta. Ta lạnh, người phải giúp ta mặc quần áo...”

Thanh âm Cố Dương vẫn không ngừng mà truyền tới.

“Xem như trao đổi, ta sẽ giúp người giải quyết tai họa ngầm bên trong cơ thể người, hơn nữa truyền cho người công pháp, sẽ không có chút nào giữ lại...”

“... Người yên tâm, trong lúc này, ta sẽ không đụng người. Ta đã nói rồi, ta đối với người không có hứng thú.”

“Người suy tính một chút, lúc nào suy nghĩ kỹ, cho ta một cái đáp án.”

“Không cần suy tính.”

Trong hoảng hốt, Tô Thanh Chỉ nghe được tiếng lòng của mình, trong giọng nói không chút nào dao động ” Ta đáp ứng người.”

...

Cố Dương thấy Tô Thanh Chỉ lại thật dứt khoát đáp ứng, ngược lại ngây ngẩn.

Nói thật, hấn nói điều kiện như vậy, chỉ là cố ý làm khó nàng một chút. Sẽ chờ Tri Tinh sang đây cầu tình, sau đó sẽ thuận nước đẩy thuyền, đổi một cái điều kiện khác.

Giống như là cầm mấy vạn lượng coi như học phí các loại, bây giờ không có tiền cũng không sao, có thể viết cái giấy nợ.

Cái này gọi là rao giá trên trời, khi bị trả giá thì xuống đất.

Nhưng là vạn vạn không nghĩ tới, nàng lại thật đáp ứng. Ngay cả giá cả đều không mặc cả.

Lần này, làm Cố Dương choáng ngợp.

Trong lúc nhất thời, lại không biết nên làm ra phản ứng gì.

...

Một bên Trương Tiểu Hải thấy Tô Thanh Chỉ lại đáp ứng, trong lòng bội phục tới cực điểm.

Không hổ là sư phụ, thật lợi hại, mấy cái thủ đoạn, liền đem vị tiểu thư đại gia tựa như tiên nữ trị cho dễ bảo. Ngay cả làm thị nữ cũng nguyện ý.

Chẳng qua là, hấn thật sự là không nghĩ ra, ngày hôm qua, Tô Thanh Chỉ vẫn là bộ dáng lạnh như băng kia, làm sao trong một đêm, thì trở thành như vậy?

Sư phụ rốt cuộc thi triển ma pháp gì với nàng?

“Nếu có thể học được cái bản lĩnh này của sư phụ, vậy cũng tốt.”

Trong lòng Trương Tiểu Hải sinh ra vẻ mong đợi.

...

Một lát sau, Cố Dương rút cuộc vẫn phải lên tiếng, cũng không thể một mực cứng đờ như vậy đi, nói ” Người đứng lên trước đi.”

Tô Thanh Chi theo lời đứng lên, một mực cúi đầu.

Cố Dương nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của nàng, biết lời nói tối hôm qua, khẳng định mang đến cho nàng kích thích rất lớn, bằng không, cũng sẽ không trong một đêm, có thay đổi lớn như vậy.

Trong lòng ngược lại có chút không đành lòng, lời nói tối hôm qua dường như có chút quá đáng.

Hắn nói ” Ta muốn rửa mặt.”

Tô Thanh Chi xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát, bùng một chậu nước tiến đến, sau khi đem một tấm khăn mặt vắt khô, đưa tới trước mặt hắn.

Cố Dương thấy nàng vẻ mặt thần thờ, nói ” Bộ dáng bất đắc dĩ như ngươi vậy, cũng không giống như là một thị nữ.”

Tô Thanh Chi dùng sức nắm chặt khăn mặt trong tay, đem đầu cúi xuống thấp hơn, thanh âm có chút nghẹn ngào ” Đúng... Không giống.”

Như vậy cũng không trở mặt?

Cố Dương có chút nhúc nhích đầu, chẳng lẽ, thật phải đem nàng coi là thị nữ?

Chương 26: Chịu nhục

Sau khi ra khỏi Liên Sơn, chính là Thiên Thủy Thành.

Vào lúc giữa trưa, bên ngoài Thiên Thủy Thành, có bốn người đến, hai nam hai nữ, chính là bọn người Cố Dương. Tô Thanh Chi cùng Tri Tinh dáng dấp thật xinh đẹp, để tránh làm người khác chú ý, đều đeo mạng che mặt.

“Thiên Thủy Thành!”

Cố Dương nhìn ba chữ trên cửa thành, hắn đối với tòa thành thị này ấn tượng rất sâu.

Ở bên trong một lần mô phỏng nhân sinh, hấn ở nơi này cảm
rễ, thành nhà giàu nhất nơi này...

Trương Tiểu Hải một bên hỏi, “Công tử, người đã tới qua?”

Cố Dương lắc đầu, nói ” Đi thôi.”

Lúc vào thành, bọn họ cũng không có bị gây khó dễ, bọn họ
mới nhìn qua liền biết không dễ chọc.

Bốn người đi khách sạn lớn nhất trong thành, muốn hai gian
phòng, Trương Tiểu Hải một người một gian, Cố Dương cùng
hai nữ nhân một gian.

Tô Thanh Chi là thị nữ, đương nhiên phải cùng chủ nhân một
gian.

Mà Tri Tinh là thị nữ của Tô Thanh Chi, dĩ nhiên phải cùng
tiểu thư nhà mình ở một gian.

Cố Dương dĩ nhiên là cố ý, hấn ngược lại muốn nhìn một chút,
vị đại tiểu thư này có thể nhìn bao lâu.

Mười mấy ngày nay, bốn người một mực ở trong núi, ăn gió
nằm sương. Bây giờ tiến vào thành, tự nhiên muốn thật tốt
nghỉ dưỡng sức một chút.

Cố Dương sai Trương Tiểu Hải đi ra ngoài mua chút đồ dùng
thường ngày, sau khi trở về phòng, chỉ thấy Tô Thanh Chi
đang thu dọn giường.

Tri Tinh ở bên cạnh nhỏ giọng nói ” Tiểu thư, em làm cho
—— ” Thấy hấn đi vào, vội vàng lại im miệng, xoay người,
đưa lưng về phía hấn.

Từ sau khi cô gái nhỏ này biết hấn muốn Tô Thanh Chi làm
thị nữ cho hấn, đã nổi giận, một đường đi cũng sẽ không tiếp
tục để ý đến hấn.

Còn rất có tính nóng nảy.

Cố Dương đi tới trước mặt Tô Thanh Chi, thấy nàng cúi đầu,
một bộ dáng đã chấp nhận.

Nàng lại có thể nhìn đến bây giờ, ngay cả hấn mới vừa nói
muốn cùng với nàng ở một gian phòng, cũng không có phản

đổi.

Thật là có chút để cho hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Cô Dương đưa tay ra, gỡ xuống một cây ngọc trâm cắm trên đỉnh đầu nàng, nói ” Mượn dùng một chút. Ta đi ra ngoài một chuyến, các người đợi ở chỗ này, không nên đi lung tung.”

Nói xong, xoay người rời đi.

“Ồ —— “

Tri Tinh kêu một tiếng, đang muốn ngăn trở, bị Tô Thanh Chi kéo lại.

Nàng vội la lên ” Tiểu thư, cái cây trâm kia là di vật phu nhân để lại cho người...”

Tô Thanh Chi lắc đầu ” Vật ngoại thân mà thôi, không quan trọng.”

“Tiểu thư, em đi cầu xin Cố đại ca, để cho hắn tha cho người một mạng. Em tới làm thị nữ cho hắn.” Tri Tinh không muốn nàng bị ủy khuất như vậy.

Tô Thanh Chi nói ” Ta phải sống sót, còn phải tập võ, tự mình thay cha mẹ báo thù. Bây giờ, chỉ có hắn có thể giúp ta, phải chịu nhục.”

“Tiểu thư —— “

Tri Tinh nước mắt lã chã, cảm thấy tiểu thư thật thay đổi. Trước đây, sau khi bị Quá Sơn Phong bắt đi, nàng dẫu có chết cũng không nguyện ý khuất phục.

Bây giờ, ở Cố đại ca nơi này gặp khuất nhục như vậy, lại cũng có thể nhịn xuống.

Tiểu thư ban đầu là một người kiêu ngạo biết bao, bây giờ lại làm thị nữ cho người khác.

Cố đại ca thật là rất quá đáng rồi.

...

Sau khi Cố Dương ra khỏi khách sạn, cùng người đi đường hỏi thăm một phen, đi tới một gian cửa hàng.

Hắn lấy ra cái ngọc trâm kia đưa tới, hỏi ” Cái này có thể cầm bao nhiêu bạc.”

Trong tiệm cầm đồ là một lão chương quỹ, nhìn cây ngọc trâm kia một cái, liền để mắt đánh giá Cố Dương, thấy là một gã thợ săn, nghe giọng nói, cũng biết là vùng khác tới, trong lòng liền có tính toán, nói ” Một cây ngọc trâm xanh, cầm được hai lượng bạc.”

“Ít như vậy? Không cầm.”

Cố Dương nghe một chút, đưa tay liền muốn đem cây trâm cầm về.

“Chờ một chút.”

Lão chương quỹ bắt lại tay hắn, nở nụ cười ” Tiểu huynh đệ, có thể hay không vào nhà nói chuyện?”

Cố Dương cũng là khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, nói, ” Được.”

Vào trong phòng, lão chương quỹ để cho người dâng lên nước trà, nói ” Mạo muội hỏi một chút, tiểu huynh đệ cái cây trâm này, là từ chỗ nào có được?”

“Người mặc kệ ta từ nơi nào có được. Người liền nói, có thể cầm bao nhiêu tiền?”

Lão chương quỹ cười ha ha, “Đúng dịp, bọn tiệm trước đó vài ngày bị mất trộm, bị mất mấy thứ đồ. Trong đó có một loại, chính là cây trâm này. Lão phu phỏng đoán, người nếu là tên trộm kia, cũng sẽ không ngu xuẩn cầm theo đồ vật trộm từ nơi này của chúng ta tới cầm. Cứ coi như người nhặt đi. Hai lượng bạc này, người nhận lấy, đồ vật, liền vật quy nguyên chủ.”

Nói y như thật.

Cố Dương không nghĩ tới, bọn họ đơn giản như vậy liền bị lừa. Ưông công hắn còn chuẩn bị không ít thủ đoạn, kết quả hoàn toàn không cần.

Xem ra, bọn họ lừa bịp người bên ngoài đã lừa thành quen, làm mới thuần thực như vậy.

Cố Dương “Quỳnh lên ” nói ” Thúí lắm, đây là sính lễ cho nương tử ta. Tại sao có thể là đồ vật của hàng các người? Dem đồ vật trả lại cho ta.”

Lão chương quỹ sắc mặt phát lạnh, nói ” Xem ra, cho người thể diện mà người không cần.”

Nhất thời, ngoài cửa xuất hiện hai tên tráng hán tay cầm gậy gộc.

“Dem hấn bắt lên quan phủ, liền nói hấn trộm một cây ngọc trâm giá trị ba trăm lượng của cửa hàng chúng ta. “

” Vâng.”

Hai gã tráng hán khí thế hung hăng tiến lên, lại muốn bắt người.

Cố Dương nhìn bọn hấn, cười hắc hắc “Các người thật là đủ ác.”

“Ui da ” hai tiếng.

Trong lúc hấn nói chuyện, nhắc chân liền đem hai tên tráng hán đạp lộn mào trên đất, cũng không đứng lên nổi nữa.

Lão chương quỹ nhất thời trợn tròn mắt.

Cheng!

Một cây đao để ngang trên cổ của hấn, hấn tay run run, dùng một tiếng, ly trà vỡ nát bấy.

Một cái thanh âm ngả ngón ghé vào lỗ tai hấn vang lên ”
Người nói, chuyện này phải giải quyết như thế nào?”

Lão chương quỹ trong lòng kêu khổ, làm sao không biết mình nhìn lầm, lại đá vào một khối tám sắt.

Hấn run giọng nói ” Hảo hán tha mạng, mọi việc từ từ thương lượng.”

“Được, người nói, thương lượng nha.”

Cố Dương đem đao cắm vào trên bàn, nói “Phái người thông báo chủ nhân của người, trong nửa canh giờ, hấn nếu không tìm đến ta. Ta liền sẽ tìm tới cửa, cùng hấn hảo hảo nói chuyện.”

” Vâng... Vâng... ” Lão chưởng quỹ nào dám nói một chữ không, liền vội vàng phái người đi thông báo.

...

Một phút đồng hồ sau, Cố Dương hai chân đong đưa, đang nhàn nhã uống trà.

Hắn từ trên người Tô Thanh Chi lấy ra cây ngọc trâm này, chính là vì làm mối nử.

Giả làm người bị lừa để câu con cá lớn.

Không có cách nào, hắn nghèo đến điên rồi. Trực tiếp cướp, thật giống như có chút không thích hợp, hắn liền nghĩ tới cái chủ ý này, sàng lọc chọn lựa những thương gia vì làm giàu mà bất nhân kia.

Kết quả, thuận lợi đến kỳ lạ.

“Tên tiểu tặc nào, dám chạy đến Thiên Thủy Thành giở trò lưu manh?”

Đột nhiên, bên ngoài vang lên một tiếng mắng yêu kiều, một bóng người từ bên ngoài xoay mình bay vọt đi vào, một thanh đao trong tay đâm về phía hắn.

Người tới thực lực là Cửu phẩm.

Cố Dương tiện tay vung lên, liền đem người tới đập bay.

Người kia chỉ cảm thấy một cỗ kinh lực đáng sợ vọt tới, trực tiếp đụng vào trên vách tường mới dừng lại, toàn thân bủn rủn, đao trong tay đều cầm không vững, rơi xuống đất kêu lạch cạch.

“Đại tiểu thư —— ” Lão chưởng quỹ kinh hô.

Cố Dương nhìn về nữ tử kia, cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, dáng dấp thật thanh tú.

“Nàng chắc là thê tử ta cưới ở trong lần mô phỏng nhân sinh đó chứ ?”

Hắn nghĩ tới đây, cảm giác có chút là lạ.

Không sai, ông chủ nhà cửa hàng này, chính là gã cha vợ hạ độc hắn ở bên trong lần mô phỏng nhân sinh đó.

Mặc dù, cái kia hết thầy chẳng qua là phát sinh ở trong nhân sinh mô phỏng, nhưng mà hẳn là người thù dai, cái món nợ này, thế nào cũng phải đòi trở về.

“Ngọc Nhi!”

Lúc này, một tiếng nói thô lỗ vang lên, tức khắc, một người trung niên từ ngoài cửa xông vào.

Chính chủ đến.

Chương 27: Giải thích

“Đổng Huyền, hảo thủ dùng đao nổi danh Thiên Thủy Thành, mười mấy năm trước đi tới Thiên Thủy Thành, xuất thân của hẳn không rõ ràng, nhưng nhìn chiêu thức võ công, hẳn là xuất thân môn đệ Vũ gia Thanh Châu.”

Ngoài cửa Đổng phủ, một già một trẻ đang đang bàn luận về Đổng Huyền người này.

Thiếu niên nghe vậy có chút kinh dị ” Mười tám năm trước, là cái Vũ gia một trong mười họ thiên hạ, cái Vũ gia đã bị diệt môn kia?”

Lão giả nói “Đao mộ Vũ gia từng là thánh địa Dao Đạo, cái tên Đổng Huyền này dù là học được một chút da lông, đối với Dao Đạo của người cũng rất có chỗ tốt. Lăn rèn luyện này của người, ngoại trừ mở mang kiến thức về thế gia võ đạo, cũng phải nhìn nhiều một chút võ công của những võ giả bình thường này, mới có thể hấp thu sở trường của trăm nhà.”

Thiếu niên chợt nói “Không trách tiền bối dẫn ta tới Thiên Thủy Thành.”

Lúc này, quản gia Đổng phủ đi ra, nói ” Xin lỗi, hai vị, lão gia mới vừa đi ra ngoài, tiệm cầm đồ bên kia có người gây chuyện. Hẳn trước đi xử lý.”

Lão giả sau khi hỏi rõ vị trí tiệm cầm đồ, liền cáo từ.

Một già một trẻ thi triển thân pháp, trong chốc lát, liền đi tới cái đường lớn trong thành kia, vừa vặn nhìn thấy một đạo thân

ảnh phía trước, tốc độ cực nhanh, ít nhất cũng là tu vi lục phẩm.

Người này chính là Đông Huyền không thể nghi ngờ.

Mục đích của hai người chuyên này, chính là mở mang kiến thức về đạo pháp của Đông Huyền, liền đi theo ở phía sau.

Không lâu lắm, đến cái cửa tiệm cầm đồ kia.

Đông Huyền dường như rất gấp, trước tiên vọt vào.

Một già một trẻ kia cũng theo tới cửa, lúc này mới đứng lại.

...

“Ngọc Nhi!”

Đông Huyền nhìn thấy con gái bị thương, trong lòng vừa quýnh vừa giận “Con không sao chứ?”

Người thiếu nữ kia chỉ cảm thấy cả người rã rời, chân khí trong cơ thể phảng phất đều bị đánh tan, cổ nén chỗ đau, lắc đầu nói “Cha, ta không sao.”

Đông Huyền thấy bộ dáng đau đớn của nàng, trong lòng tức giận tới cực điểm, quay đầu nhìn về phía tên thợ săn trẻ tuổi kia, ánh mắt lạnh giá ” Các hạ ra tay ngoan độc với con gái ta như thế, hôm nay nếu không cho một lời giải thích rõ, đừng hòng rời đi nơi này.”

Qua nhiều năm như vậy, hắn một mực thiện chí giúp người, đối với võ giả, đều là cho đủ lễ nghi, rất ít cùng người vạch mặt, có thể nói là giỏi về luân cú.

Duy chỉ có nữ nhi này là vậy ngược của hắn.

Hắn lập gia đình nhiều năm như vậy, Thiếp cũng nạp mấy người, lại chỉ sinh một cô con gái như vậy, từ nhỏ đã cưng chiều vô cùng.

Lúc này, nhìn thấy con gái bị thương, trong lòng của hắn sát ý sôi trào.

Cố Dương cười khẩy, nắm lên thanh dao phay trên bàn kia, lạnh nhạt nói “Đây chính là lời giải thích của ta!”

Thân hình thoát một cái, đã lướt đến trước mặt Đông Huyền, một đao chém tới thẳng mặt.

Lục phẩm?

Trong lòng Đông Huyền chấn động mạnh, hấn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, cái người tuổi trẻ thoát nhìn là thợ săn này, lại là một vị võ giả lục phẩm.

Hấn vốn cho là, đối phương nhiều nhất là tu vi bát phẩm hoặc cửu phẩm.

Đây là căn cứ vào tuổi tác người này làm ra phán đoán.

Lại không nghĩ tới, bên trong Thiên Thủy Thành, sẽ xuất hiện lục phẩm trẻ tuổi như vậy.

Loại thời điểm này, Đông Huyền đã không kịp suy nghĩ nhiều, đao trong tay đã rút ra.

Một cái chớp mắt tiếp theo, con người của hấn co rụt lại, trên trán đã là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Một đao kia, biến hoá thất thường, hấn lại không cách nào nắm bắt quỹ tích lưỡi đao, căn bản không biết làm sao ngăn cản.

Xong rồi!

Không ngăn được!

Bất kể xuất đao từ góc độ nào, cũng không đỡ nổi một đao kia.

Đông Huyền đắm chìm trong Dao Đạo vài chục năm, tự nhận ở bên trên đao pháp, có thành tựu nhất định, nhưng mà vào giờ khắc này, thậm chí ngay cả dũng khí xuất đao cũng không có.

Theo người ngoài nhìn, hấn chính là ngây ngốc đứng ở nơi đó, mặc cho một đao kia chém tới trên đầu của hấn.

Ngay tại lúc Đông Huyền cho là mình hấn phải chết, lưỡi đao dừng lại trên chóp mũi của hấn.

Từ cực động đến cực tĩnh, phần lực khổng chế này, kỳ diệu tới đỉnh phong.

“Giải thích rõ như vậy, ngươi liệu đã hài lòng?”

Khi những lời này truyền tới trong tai Đổng Huyền, hắn mới tỉnh cơn mơ, bảo đao coi như mạng sống trong tay lạch cạch một tiếng, rơi xuống đất. Hắn cũng bịch một tiếng, ngã xuống đất.

Hắn khàn giọng nói ” Tiểu nhân mạo phạm công tử, tội đáng chết vạn lần, đa tạ ơn công tử không giết... Còn có tiểu nữ, đa tạ công tử giơ cao đánh khẽ...”

...

“Thật là lợi hại.”

Ngoài cửa, thiếu niên mắt thấy toàn bộ quá trình trận chiến này ánh mắt sáng lên, hưng phấn nói “Đây là đao pháp gì?”

Lão giả trong mắt cũng có chút kinh dị, thở dài nói ” Một đao này, giống như linh dương mọc sừng, không dấu vết mà lần theo. Người này đã thấy được ngưỡng cửa Đao Đao. Bên trong Thiên Thủy Thành nhỏ nhỏ này, lại xuất hiện một nhân vật như vậy. Chỉ cần không giữa đường chết yếu, trong vòng mười năm, nói không chừng trên bảng Tiềm Long, hắn liền có một chỗ cắm dùi.”

Thiếu niên không nghĩ tới lão giả đối với tên thanh niên kia đánh giá cao như vậy.

Tiềm Long Bảng, chỉ có võ giả ba mươi tuổi trở xuống mới có thể lên bảng, tổng cộng hai mươi vị trí. Có thể lên bảng, đều là người trẻ tuổi tài giỏi xuất chúng nhất khắp thiên hạ.

Thiếu niên có chút không phục “Làm sao mà biết? Hắn mới tu vi lục phẩm, khoảng cách tam phẩm còn kém xa.”

Muốn phải leo lên Tiềm Long Bảng, không có tu vi tam phẩm, đó là chớ hòng mơ tưởng.

Lão giả vuốt râu nói “Lấy tuổi của hắn, có thể đem đao pháp luyện đến loại trình độ này, chính là kỳ tài luyện đao. Người bây giờ, cũng không phải là đối thủ của hắn. Thiên phú như vậy, chỉ cần tu vi theo kịp, leo lên Tiềm Long Bảng dĩ nhiên là không chút vấn đề nào.”

Thiếu niên biết lão giả có con mắt tinh tường, chẳng qua là, trong lòng như cũ có chút không phục, đổi một vấn đề ” Tiềm

bối có thể nhìn ra được lai lịch của hắn?”

Lão giả trầm ngâm nói ” Xem đao pháp, như là đao pháp thoát thai từ trong quân đội, nhưng căn cơ, nhưng là chiêu số Vũ gia. Hắn mang hai thứ dung hợp vào một chỗ, sáng chế ra Đao Đạo thuộc về riêng mình.”

Thiếu niên nói ” Chẳng lẽ, hắn là truyền nhân Vũ gia?”

“Chưa chắc, năm đó Vũ gia bị diệt, công pháp cũng theo đó thất lạc rải rác vào trong chôn giang hồ. Người lấy được đao pháp Vũ gia, không phải số ít.”

...

Cô Dương cũng không biết một già một trẻ ngoài cửa đang nghiên cứu lai lịch của hắn. Hắn mặc dù nhìn thấy hai người ở cửa, lại không nghe được thanh âm.

Lúc này, sự chú ý của hắn đều ở trên người Đồng Huyền.

Phản ứng của Đồng Huyền, sinh động giải thích bản chất cái thế giới này, người mạnh là vua.

Mới vừa rồi, Đồng Huyền còn khí thế hung hăng, đặng đặng sát khí, sau một chiêu bại trận, liền quỳ trước mặt hắn, thái độ hết sức hèn mọn.

Hắn đem đao thu hồi, nói ” Bây giờ, ngươi nên cho ta một câu trả lời thỏa đáng.”

Đồng Huyền nơm nớp lo sợ nói “Công tử xin bảo cho biết.”

“Ta lấy một cây ngọc trâm tới quý điếm, muốn phải cầm đồ. Người của ngươi, liền vu hại ta trộm đồ vật của các ngươi, muốn phải chiếm đoạt đồ của ta. Chuyện này, tính thế nào?”

Đồng Huyền sau khi nghe xong, ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn chằm chằm tên chưởng quỹ kia, hận không thể tạt chỗ lột da hắn.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, trận tai họa này, càng là do thủ hạ trêu chọc mà đến.

Lão chưởng quỹ thấy ánh mắt ác độc của chủ nhân, bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, tê liệt ngồi ở chỗ đó.

Đông Huyền cắn răng nói ” Tại hạ dạy dỗ không nghiêm, mới sẽ phát sinh loại chuyện này, tất nhiên sẽ cho công tử một lời giải thích.”

“Nói một chút coi, người định giải thích cho ta như thế nào?”

Đông Huyền đã hiểu “Mời công tử chỉ rõ.”

Cố Dương đưa ra một ngón tay “Một vạn lượng, hiện ngân, nội trong hôm nay, chuyên tới trước mặt của ta. Chuyện này, ta có thể coi như chưa từng xảy ra.”

Chương 28: Đỉnh cấp thế gia

Một lúc lâu sau, vài người mang hai cái rương lớn đi vào.

Đông Huyền đầu đầy mồ hôi nói “Thời gian quá gấp, thật sự là góp không đủ nhiều hiện ngân như vậy, nơi này là ngân phiếu bốn ngàn lượng, là tất cả của cải của tại hạ...”

“Được.”

Cố Dương cũng không có làm khó hấn, thu lại ngân phiếu, nhắc lên hai cái rương lớn, rời đi.

Thiên Thủy thành là một thành nhỏ, phương pháp kiếm tiền, đều bị từng cái thế lực lũng đoạn, Đông Huyền là võ giả, bản thân chi tiêu cũng lớn, số tiền này, cũng đủ để cho hấn thương gân động cốt. Phải bán lấy tiền không ít thứ mới có thể góp đủ.

Bắt chẹt một số tiền lớn như vậy, hấn cũng coi là xả được con giận, lòng muốn giết cũng nhạt đi.

Dù nói thế nào, con gái Đông Huyền và hấn ở trong nhân sinh mô phỏng từng là vợ chồng, dù sao cũng có một phần tình cảm.

Mới vừa rời một đao kia, hấn là có thể lưu lại ám ảnh ở trong lòng Đông Huyền, sau đó, võ đạo đoạn tuyệt, muốn phải tiến thêm một bước cũng rất khó.

Đây coi như là tự tay giết đi tính mệnh võ đạo của hấn, trừng phạt vậy cũng đủ rồi.

Cố Dương cứ như vậy xách hai cái rương gỗ lớn huênh hoang đi qua chợ, đưa đến người người ghé mắt, nhưng không ai dám đến gần, đều là lẩn tránh xa xa.

Có thể xách hai cái rương lớn như vậy, tất nhiên là võ giả không thể nghi ngờ, người bình thường dĩ nhiên là kính sợ tránh xa.

Trở lại khách sạn, lên lầu. Hấn thấy không người chú ý, mở ra hệ thống, lựa chọn nạp.

[nạp thành công, số dư còn lại trước mắt 8217. 4.]

Cố Dương thấy cái số dư còn lại này, trong lòng đặc biệt an tâm. Hơn tám nghìn lượng, đủ tiến hành tám lần mô phỏng. Vận khí tốt, nói không chừng có thể dựa vào mấy lần này đột phá đến ngũ phẩm.

Đến lúc đó, đối phó sát thủ Liễu Gia phái tới, liền hoàn toàn chắc chắn.

Hấn trở lại trong phòng, đem hai cái rương rỗng để xuống một góc, ngồi vào trước giường. Còn chưa mở miệng, Tô Thanh Chi đã bung một chậu nước nóng tới, giặt sạch một cái khăn mặt đưa tới trước mặt hấn.

Nhanh như vậy liền thay đổi vai trò?

Cố Dương có chút ngoài ý muốn, không thể không than thở, năng lực thích ứng của người thật là kinh người.

Tối hôm qua, nàng vẫn là làm giá như đại tiểu thư, bây giờ, lại sẽ chủ động bung nước cho hấn.

Hấn lấy ra cây ngọc trầm kia, cắm lại trên đỉnh đầu nàng, nói ” Vật quy nguyên chủ.”

Tô Thanh Chi nhị nữ đều rất tò mò hấn vì sao xách hai cái rương trở về, lại cũng không hỏi.

Cố Dương sau khi rửa mặt, nói ” Ta phải luyện công.”

Hai người Tô Thanh Chi lui ra ngoài.

...

[có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 1000 điểm tiền tài.]

“Có.”

[hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả lục phẩm, sau khi rời đi Lưu gia thôn, ở Mương Vương Gia cứu Tô Thanh Chi, ngày kế, người Liễu gia đuổi theo, người giết sạch toàn bộ bọn họ.]

[mười ngày sau, người đến Thiên Thủy Thành. Người gài bẫy bắt chẹt Đồng Huyền, được 12 ngàn lượng.]

[một màn người một đao đánh bại Đồng Huyền, bị con cháu Lâm gia Lâm Tử Thụy nhìn thấy, ngay đêm đó, hấn tới khách sạn, muốn lôi kéo người gia nhập vào Lâm gia, người cự tuyệt.]

[sau năm ngày, người ở trên đường gặp gỡ một tên kiếm khách, hấn lên tiếng khiêu chiến người, sau ba chiêu, đem người đánh chết tại chỗ, sau đó nghênh ngang mà đi. Hưởng dương hai mươi hai tuổi.]

Cố Dương sau khi xem xong, ngây ngẩn.

Lần này, lại bị chết so với lần mô phỏng trước còn nhanh hơn.

Kiểm khách này lại là nơi nào nhô ra?

Vốn cho là, sau khi đến lục phẩm, thì có một chút sức tự vệ. Ai ngờ, vẫn bị người giết loạn xạ.

Lần trước, là người Liễu Gia phái tới.

Kiểm khách một lần này, lại là ai phái tới?

“Không phải là cái tên Lâm Tử Thụy đó chứ?”

Cố Dương nghĩ tới lần mô phỏng này, biến số duy nhất chính là Lâm gia Lâm Tử Thụy muốn mời chào hấn, bị hấn cự tuyệt.

Lâm gia, hấn ở bên trong nhiều lần mô phỏng đều dụng phải, là thế gia cao cấp nhất Giang Châu.

“Mẹ nó chứ, đám con cháu thế gia này, đúng là mỗi một người đều có độc. Cự tuyệt hấn mời chào, liền muốn giết người?”

Hấn đơn giản là tức đến rét run, cái thế giới này, đối với võ giả xuất thân bình dân như hấn, cũng quá không tốt đẹp. Không

bán mạng cho thế gia, liền phải bị diệt trừ...

Ồ, không đúng, trước kia nhiều lần mô phỏng như vậy, cũng không có đụng phải loại chuyện này.

Cố Dương cẩn thận suy nghĩ một chút, trước kia cũng không phải là không có cự tuyệt lời mời chào của người khác, nhưng đều không có bị người giết.

“Nói như vậy, chính là cái tên Lâm Tử Thụy này lòng dạ đặc biệt hẹp hòi.”

Hắn cẩn thận hồi tưởng lại một chút, lúc ấy ở trong tiệm cầm đồ, lúc một đao đánh bại Đổng Huyền, ở cửa quả thật có hai người, một già một trẻ, đều là khí độ bất phàm.

Cái tên trẻ, chắc là Lâm Tử Thụy.

Chẳng qua, hai người này rất nhanh thì rời đi. Lúc ấy hắn cũng không có để ở trong lòng.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi hai tuổi.]

Cố Dương suy nghĩ một chút, lần này chọn loại thứ ba.

Rất nhanh, trong đầu của hắn liền có thêm một đoạn trí nhớ, chính là cảnh tượng lúc Lâm Tử Thụy tới mời chào hắn, còn có hình ảnh lúc hắn bị tên kiếm khách kia giết chết.

“Nhìn thật bình thường a.”

Theo đoạn trí nhớ đó đến xem, vị Lâm Tử Thụy này vẫn rất có phong độ con cháu thế gia. Bị cự tuyệt, cũng không có nổi giận, chỉ là có chút tiếc nuối, sau đó rời đi.

Cho dù ai cũng không nhìn ra người này đã có sát tâm.

“Cách những con cháu thế gia này xa một chút, bởi vì người không biết có thể hay không đụng phải một người bị bệnh thần kinh.”

Đây cũng là cảm ngộ lúc sắp chết của hắn bên trong đoạn nhân sinh mô phỏng này.

...

Cái thế giới này, thật là quá nguy hiểm.

Cố Dương một lần nữa phát ra cảm thán như vậy, hắn có thực lực lục phẩm, cũng đều có thể bởi vì một chuyện rất nhỏ, đưa tới họa sát thân.

Vẫn là quá yếu a.

Trong lòng của hắn sinh ra cảm giác nguy cơ cực lớn, phải mau sớm tăng thực lực lên mới được.

Bất quá, Cố Dương không gấp tiến hành lần mô phỏng thứ hai, mỗi một lần mô phỏng đều vô cùng quý báu, không thể tùy tiện lãng phí.

“Thanh Chỉ.”

Hắn kêu Tô Thanh Chỉ đi qua, hỏi, “Người đối với Lâm gia hiểu rõ không?”

Tô Thanh Chỉ hơi ngần ra ” Cái Lâm gia nào?”

“Ngoại trừ cái Lâm gia đó, còn có cái Lâm gia nào?”

Tô Thanh Chỉ tuy là không hiểu vì sao hắn đột nhiên hỏi điều này, vẫn là giải thích cho hắn nói ” Lâm gia, là thế gia cao cấp nhất Giang Châu, là chi nhánh của Lâm gia một trong mười họ thiên hạ. Gia chủ bọn họ là cường giả nhất phẩm, đứng hàng thứ mười lăm Nhất Phẩm Bảng...”

Nàng đem hết thấy thứ mình biết liên quan tới Lâm gia, nói ra hết.

Lâm gia là thế gia cao cấp nhất Giang Châu, không biết bao nhiêu người muốn dựa dẫm, muốn làm tay sai, nghiên cứu nhân vật Lâm gia là môn học bắt buộc của các thế lực lớn nhỏ trong địa phận Giang Châu.

Cố Dương nghe rất cẩn thận, rốt cuộc nghe được tên Lâm Tử Thụy, là con em dòng chính Lâm gia, cháu trai ruột gia chủ

hiện nay, từ nhỏ thiên phú xuất chúng, được gia chủ đích thân chỉ dạy.

Chuyện này ý nghĩa là, Lâm Tử Thụy ngày sau nhất định sẽ trở thành một nhân vật trọng yếu của Lâm gia.

Về phần tu vi cụ thể, thì không phải là điều Tô Thanh Chi có thể biết.

Cố Dương sau khi nghe xong, cảm thấy tương đối khó giải quyết.

Cái Lâm gia này, không thể nghi ngờ là một quái vật khổng lồ, cấp bậc so với Liễu Gia mạnh hơn nhiều. Chỉ là cao thủ nhất phẩm, thì ít nhất có hai vị, nhị phẩm có chừng mấy vị.

Đây chính là đỉnh cấp thế gia hùng mạnh, bá chủ một Châu.

Phải làm sao đối phó tên Lâm Tử Thụy này đây?

Chương 29: Bây giờ đến ngươi

“Được rồi, các ngươi lui xuống trước đi.”

Sau khi Cố Dương biết rõ tình huống đại thể của Lâm gia, trong lòng đại khái có chủ ý, liền đem Tô Thanh Chi đuổi đi.

Tô Thanh Chi lại đứng ở nơi đó không động, ngẩng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt, thêm mấy phần hăng hái, nói “Điều ngươi muốn ta làm, ta đã làm được, bây giờ đến ngươi.”

Cố Dương đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cười nói ” Được, ngươi ngồi lên trên giường.”

Lúc này Tô Thanh Chi, phảng phất lại biến trở về người thế gia tiểu thư lúc trước.

Nàng không có chút do dự gì, cởi giày ra, leo đến trên giường. Ngồi xếp bằng đối diện với hắn.

“Đưa tay ra.”

Tô Thanh Chi nghe lời đưa tay ra, mặc cho hắn nắm.

Sau một khắc, nàng cũng cảm giác được một cỗ khí tức âm áp trào vào bên trong cơ thể, cỗ hàn khí tích tụ ở kinh mạch kia,

trong nháy mắt tan rã biến mất.

Cỗ khí tức ấm áp này, dường như muốn đem nàng hòa tan.

“Hắn quả nhiên là tam phẩm!”

Tô Thanh Chi chấn động trong lòng, chứng thực cái phỏng đoán trong lòng đó.

Từ nhỏ, nàng liền bị hàn khí tích tụ trong kinh mạch khôn nhiều, võ đạo không cách nào nhập môn.

Phụ thân nàng từng vì nàng mời tới danh y, vị danh y kia nói, muốn giải quyết vấn đề của nàng, chỉ có cường giả tam phẩm trở lên dùng chân nguyên cưỡng ép làm tan đi hàn khí trong kinh mạch của nàng.

Đây gần như là tuyên bố nàng cả đời vô duyên với võ đạo.

Tô gia sớm đã xuống dốc, làm sao mời tới được võ giả tam phẩm?

Từ nay, Tô Thanh Chi liền dẹp bỏ tâm tư tập võ.

Cho đến mười ngày trước, nàng bỗng nhiên ngưng luyện ra một luồng chân khí, mới phát hiện, hàn khí trong kinh mạch lại biến mất.

Trong những người bên cạnh, có thể giúp nàng làm tan ra hàn khí, cũng chỉ có Cố Dương.

Lúc đó nàng liền hoài nghi, người này là võ giả tam phẩm.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến Tô Thanh Chi sau khi cân nhắc một đêm, thái độ phát sinh chuyển biến to lớn.

Nếu Cố Dương là cường giả tam phẩm, việc báo thù kia của nàng nói không chừng liền có hi vọng.

Tam phẩm trẻ tuổi như vậy, coi như không bằng Liễu Triết, vậy cũng kém không xa, bồi cảnh nhất định cực kỳ kinh người.

Chỉ có thể nói, Tô gia đúng là sa sút, mời tới danh y trình độ không đủ, cũng không biết nàng là băng cơ ngọc cốt cực kỳ hiếm thấy, để giải quyết vấn đề của nàng, nhưng mà không chỉ duy nhất một loại biện pháp.

...

Trong lúc Cố Dương đem Xích Dương công lực chuyển vận qua, hắn cảm giác một cỗ khí tức lạnh như băng truyền ngược trở lại, để cho cái chân khí nóng bỏng như hỏa diễm kia, trở nên bình hòa một chút.

Quả nhiên, âm khí trong cơ thể nàng, có thể để cho Xích Dương chân khí của hắn trở nên càng tinh thuần, đối với việc tu hành của hắn có rất nhiều lợi ích.

Cũng không uổng công hắn dùng chút mưu, để cho nàng ngoan ngoãn phối hợp.

Đương nhiên, chuyện này đối với nàng cũng là chuyện có nhiều chỗ tốt.

Sau khi vận công mấy chu thiên, Cố Dương thu công lại, nói “Hôm nay tới đây thôi.”

Tô Thanh Chi mở mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng kích động, sau khi xuống giường, hướng hắn thi lễ một cái. Ra đến bên ngoài, tự mình tu luyện tiếp.

Chỉ chốc lát, nàng lần nữa sinh ra khí cảm, rất nhanh ngưng luyện ra luồng chân khí thứ nhất.

Mất mà lại được, để cho nàng mừng đến chảy nước mắt.

Vì có thể tập võ, nàng bỏ ra quá nhiều đánh đổi.

...

Trong phòng, Cố Dương bắt đầu tiến hành một vòng mô phỏng mới.

[hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả lục phẩm, sau khi rời đi Lưu gia thôn, ở Mương Vương Gia cứu Tô Thanh Chi, ngày kế, người Liễu gia đuổi theo. Người giết sạch toàn bộ bọn họ.]

[mười ngày sau, người đến Thiên Thủy Thành. Người gài bẫy bắt chẹt Đồng Huyền, được 12 ngàn lượng.]

[ban đêm hôm ấy, Lâm gia Lâm Tử Thụy tới khách sạn, muốn lôi kéo người gia nhập vào Lâm gia, người đồng ý, nhưng là

đưa ra một cái yêu cầu, phải đưa người đi Quận Bình . Hấn đồng ý.]

[nhờ vào quan hệ của Lâm gia, một tháng sau, người đem Tô Thanh Chi đưa đến Quận Bình . Nàng cũng giữ lời hứa, dẫn người đi Tiền trang, đổi ngân phiếu ba chục ngàn lượng.]

[một tháng này, người mượn âm khí trong cơ thể Tô Thanh Chi, đem Xích Dương chân khí hóa thành Thuận Dương. Công lực nâng cao một bước. Sau khi đi Lâm gia, càng là đạt được Lâm Tử Thụy coi trọng. Thường xuyên cùng người luận bàn, người tiếp xúc được không ít đao pháp cao thâm.]

[một năm sau, Lâm Tử Thụy đột phá đến ngũ phẩm, thực lực vượt xa người. Mất đi hứng thú đối với người.]

[ba năm sau, người chậm chạp không thể đột phá đến ngũ phẩm, Lâm gia đối với người mất đi tính nhẫn nại, đưa người đày đến Quận Tượng, làm một gã quản sự.]

[27 tuổi, ngay tại ngày cưới của người, Tô Thanh Chi mấy năm không có tin tức không mời mà tới, ngay trước mọi người đã thương người, lại còn bắt người đi. Đến một chỗ rừng cây không người bên ngoài thành, nàng bắt người làm người hầu cho nàng, dùng cái này để rửa sạch sỉ nhục năm đó người buộc nàng làm thị nữ.]

[người thực lực không bằng người, chỉ có thể giả vờ đáp ứng.]

[Tô Thanh Chi đưa người rời khỏi Quận Tượng, nửa tháng sau, các người ở trên đường gặp sát thủ. Người mới biết, Liễu Gia đã điều tra rõ chân tướng cái chết của Liễu Nặc năm năm trước, phái người tới giết người.]

[người cùng Tô Thanh Chi một đường dắt tay ứng phó với kẻ địch, lần lượt bị trọng thương.]

[cuối cùng, các người trốn vào chỗ sâu trong Liên Sơn, đến Mương Vương Gia , bị cao thủ Liễu gia đuổi kịp, đột nhiên, một con quái vật xuất hiện, đem bọn người toàn bộ giết sạch.]

[người chết, hưởng dương 27 tuổi.]

Cố Dương nhìn xong lần mô phỏng này, cảm giác có chút khó chịu.

Ở bên trong nhân sinh mô phỏng, hẳn nhiều lần nhân nhượng vì đại cục, cũng chỉ sống lâu hơn năm năm mà thôi. 27 tuổi liền trắng niên mất sớm.

Tránh thoát sát thủ Lâm gia, người Liễu gia lại tới, thật sự là quá khó khăn.

Còn có nàng Tô Thanh Chi kia, lại thù dai như thế, năm năm sau, quấy nhiễu hôn lễ của hắn không nói, còn phải buộc hắn làm người hầu. Dùng cái này để rửa nhục khi trước.

Thật may, hắn có Máy Mô Phỏng Nhân Sinh.

Bằng không, sống được ở cái thế giới này cũng quá uất ức.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc 27 tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc 27 tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc 27 tuổi.]

Lần này, không cần nghĩ, trực tiếp chọn một.

Sau khi Cố Dương làm ra lựa chọn, chân khí trong cơ thể sinh ra thay đổi huyền diệu nào đó, Xích Dương chân khí cuồng bạo giống như ngọn lửa, trở nên bình hòa rất nhiều.

Nhưng mà, hắn có thể cảm giác được, uy lực chẳng những chưa giảm, ngược lại trở nên càng kéo dài, hậu kinh tràn đầy.

Một thân Xích Dương chân khí, chuyển đổi thành Thuần Dương chân khí.

Tổng số lượng, đã gia tăng gần năm phần mười.

Thời gian năm năm, mới tăng trưởng chút xíu như vậy, Lâm Tử Thụy kia, chỉ tốn một năm, đã đột phá đến ngũ phẩm.

Mà Tô Thanh Chi từ một người bình thường, chỉ dùng năm năm, thực lực liền vượt qua hắn.

Thiên phú như vậy, thật là hâm mộ không hết.

Cố Dương cẩn thận nghiên cứu một chút lần mô phỏng này, mặc dù chỉ là mấy dòng chữ giới thiệu ngắn ngủi, nhưng là từ bên trong, cũng có thể phân tích ra một vài thứ.

Nói thí dụ như, Lâm Tử Thụy ngay từ đầu mời chào hắn, là vì cảm thấy hắn thiên phú xuất chúng, sau khi hắn cự tuyệt, thậm chí động sát tâm.

Chờ sau khi phát hiện thiên phú của hắn rất phổ thông, liền vứt đi như giày hỏng.

Điều này cũng bình thường, dù sao, một thân thực lực của hắn bây giờ, đều là mở hack có được.

Theo người khác, hắn cái tuổi này, có thực lực như vậy, khẳng định đều cho rằng hắn là thiên tài.

Còn có chính là Tô Thanh Chi, sớm không tới muộn không tới, ngay tại trước mấy ngày khi Liễu Gia phái người tới giết hắn, hiện thân đưa hắn mang đi. Hắn là trước đó nhận được tin tức, cố ý tới cứu hắn đi.

Coi như nàng còn có chút lương tâm.

Chẳng qua là, cái tác phong kia, vẫn là kiêu ngạo giống như trước a.

Chương 30: Nhất định là bị nhắm vào

Cố Dương hướng ra bên ngoài phòng nhìn, có thể nhìn thấy Tô Thanh Chi ngồi xếp bằng ở một góc, đang nhắm mắt luyện công, nhìn bộ dáng của nàng, đã nhập định.

Thật đúng là tranh thủ từng giây từng phút, một chút thời gian cũng không nguyện ý lãng phí.

Thiên phú cao như vậy, còn cố gắng như vậy, khó trách thực lực tiến bộ nhanh như vậy.

Hắn thu hồi ánh mắt, lại bắt đầu một lượt mô phỏng mới.

[hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả lục phẩm, ở Muong Vương Gia cứu Tô Thanh Chi, sau khi giết sạch người Liễu gia. Đi Thiên Thủy thành.]

[người gài bẫy bắt chẹt Đồng Huyền, sau khi được 12 ngàn lượng . Cả đêm rời đi Thiên Thủy Thành, từ nay ngày ăn nấu đêm hoạt động, chuyên đi đường núi hẻo lánh không người.]

[hai tháng sau, các người rút cuộc đến Quận Bình . Tô Thanh Chỉ giữ lời hứa, dẫn người đi Tiền trang, đổi ngân phiếu ba chục ngàn lượng.]

[bởi vì chuyện Liễu Gia, người quyết định cách xa Giang Châu.]

[một năm sau, người đến trung tâm Đại Chu, Thần Đô.]

[nửa năm sau, người ở Thần Đô quen thuộc rồi, quyết định gia nhập võ quán Thiên Tâm. Một tháng sau, người thông qua khảo hạch, trở thành đệ tử chính thức của võ quán, đi theo quán chủ học tập đao pháp.]

[hai mươi lăm tuổi, đao pháp của người nâng cao một bước, trong hàng đông đảo đệ tử lục phẩm của võ quán Thiên Tâm, không người là đối thủ của người.]

[một ngày nọ, Thiên Kiêu Bảng hạng thứ bảy Quách Thái bình đến cửa phá quán, sau mười chiêu, đánh bại quán chủ, nghênh ngang mà đi. Ban đêm hôm ấy, quán chủ bị thương nặng không trị nổi.]

[quán chủ vừa chết, con gái độc nhất của hắn cũng mất tích bí ẩn, Thiên Tâm võ quán bắt đầu tan rã. Đông đảo đệ tử phần lớn đều đổi môn phái, người nhận ra được chuyện này có kỳ quặc, không muốn chạm phải thị phi trong đó, lựa chọn cách xa Thần Đô.]

[người rời đi Thần Đô không xa, đụng phải một vị con em thế gia tu vi lục phẩm, cố ý chò ở chỗ này, muốn cùng người luận bàn, sau mười mấy chiêu, người đánh bại hắn. Đối phương thẹn quá thành giận, để cho hộ vệ ra tay. Đưa người đánh chết. Hưởng dương hai mươi lăm tuổi.]

Hai mươi lăm tuổi liền gồm củ tỏi...

Cô Dương thấy kết cục này, không nhìn được lác đầu.

Thần Đô quả thật có càng nhiều cơ hội hơn, nhưng cũng càng thêm nguy hiểm. Hắn chẳng qua chỉ là ở trong một cái võ quán

xông xáo ra chút danh tiếng, liền đụng vào tên con em thế gia rất không nói lý, bởi vì đánh không lại hắn, liền để cho hộ vệ giết hắn.

Tên này thật không phải người a.

Cố Dương mặc dù không biết rõ cái Thiên Tâm võ quán đó là dạng thế lực gì, bất quá, có thể để cho người trên bảng Thiên Kiêu đến cửa phá quán, ít nhất cũng là cường giả tam phẩm trở lên đi.

Chẳng qua là, ở Thần Đô người đông, quy tắc ngầm quá nhiều, vị quán chủ này vừa chết, võ quán liền tan rã.

[mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi lăm tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi lăm tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi lăm tuổi.]

Cố Dương do dự một chút, vẫn là lựa chọn một.

Mặc dù, lần mô phỏng này, đao pháp của hắn tiến nhiều. Rất có phong thái bên trong lục phẩm không địch thủ. Nhưng mà với hắn mà nói, vẫn là cảnh giới càng trọng yếu hơn.

Dù là lần này, chỉ thêm ba năm công lực.

Một lát sau, công lực gia tăng xong. Chân khí của hắn tăng lên ước chừng một thành.

“Xem ra, thực lực vẫn là quá yếu, đi Thần Đô xông xáo, vô cùng mạo hiểm, không cẩn thận liền ngổm củ tỏi. Lần này hay là tìm cái địa phương nhỏ ẩn cư đi. Ta cũng không tin, bề quan mấy thập niên, còn không cách nào đột phá.”

Cố Dương điều chỉnh sách lược, bắt đầu tiến hành một vòng mô phỏng mới.

[hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả lục phẩm, sau khi ở Mương Vương Gia cứu Tô Thanh Chỉ, giết sạch người Liễu gia. Đi Thiên Thủy Thành.]

[người gài bẫy bắt chẹt Đông Huyền, sau khi được 12 ngàn lượng. Cả đêm rời đi Thiên Thủy Thành, từ nay ngày ẩn náu

đêm hoạt động, chuyên đi đường núi hẻo lánh không người.]

[hai tháng sau, các người rút cuộc đến Quận Bình . Tô Thanh Chỉ giữ lời hứa, dẫn người đi Tiền trang, đổi ngân phiếu ba chục ngàn lượng.]

[bởi vì chuyện Liễu Gia, người quyết định cách xa Giang Châu.]

[một năm sau, người tới đến Định Châu phía tây biên giới Đại Chu, tìm một thành nhỏ ở. Dốc lòng tu luyện.]

[hai mươi chín tuổi, ban đêm ngày nào đó, người Hồ thảo nguyên giết tới, trong đêm công phá thành nhỏ, người bị lâm vào vòng vây, sau khi giết mấy chục lính địch, kiệt lực mà chết. Hưởng dương hai mươi chín tuổi.]

Cái quý gì?

Cô Dương buồn bực, hấn vốn muốn cách Giang Châu càng xa càng tốt, kết quả chạy quá xa, ai ngờ lại sẽ bùng nổ chiến tranh. Bị cuốn vào trong đó, liền chết như vậy.

“Làm sao ta cảm giác đặc biệt xui xẻo, nhiều lần mô phỏng như vậy, bất kể đến đâu, đều sẽ đụng phải đủ loại chuyện ngoài ý muốn.”

Đến lúc này, hấn cảm giác có chút không đúng.

Coi như là xui xẻo, cũng không khả năng mỗi lần đều đen đui như vậy chứ ?

Cô Dương tự hỏi mình là mộ người cẩn thận dè dặt, có thể sống tạm bợ liên tạm bợ, nhân nhượng liên nhân nhượng, dựa vào thực lực lục phẩm, chỉ cần không chủ động gây chuyện, tìm một địa phương nhỏ, an an ổn ổn trải qua cuộc đời còn lại, hấn không phải là quá khó khăn mới đúng.

Mình nhất định là bị nhằm vào!

Có lẽ, là bởi vì thân phận người “xuyên việt” của mình, bị ý chí thế giới gạt bỏ.

Cô Dương suy đoán như vậy.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi chín tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi chín tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi chín tuổi.]

Hắn vẫn chọn một.

Lần này, công lực lần nữa tăng lên hai thành.

“Thử một lần nữa.”

...

[... Người đi đến Trung Châu trung tâm nhất Đại Chu, tìm một cái thành nhỏ ở, dốc lòng tu luyện.]

[hai mươi tám tuổi, ngày nào đó, người trên đường đi gặp Tào Y Y xếp thứ mười Hồng Nhan Bảng, chỉ vì thấy nàng xinh đẹp, liếc nhìn mấy lần, làm cho nàng không vui. Lúc này bạn trai nàng ra tay, đem người giết chết. Hưởng dương hai mươi tám tuổi.]

“Ta quả nhiên đoán không lầm.”

Cô Dương hầu như có thể khẳng định, mình đã bị ý chí thế giới nhằm vào, bất kể cẩn thận như thế nào đi nữa, dù không đi gây chuyện, chuyện đều sẽ tới chọc giận hắn.

Như này thì xui xẻo thôi rồi.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[...]

Cô Dương vẫn là chọn một, chân khí lại có chỗ tăng tiến, chẳng qua là so với mấy lần trước phải ít hơn nhiều.

Hắn cảm giác, hắn đã đến lục phẩm đỉnh phong.

“Chỉ còn lại ba lần cơ hội.”

Cô Dương nhìn qua số dư còn lại, cẩn thận tự hỏi, phải thế nào mới có thể sử dụng tốt, lợi dụng ba lần mô phỏng này tốt nhất.

Tìm một chỗ ẩn cư, con đường này cũng không thể thực hiện được.

Nếu như vậy, vậy thì tìm một cái con đường có thể tăng thực lực lên nhanh nhất.

Hắn chăm chú suy nghĩ chốc lát, đột nhiên trong đầu nảy ra ý tưởng, nhìn về phía Tô Thanh Chi đang luyện công ở góc ngoài phòng, trong đầu nghĩ “Làm sao lại quên nàng.”

Hắn trong lòng có chủ ý, bắt đầu một vòng mô phỏng mới.

[hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả lục phẩm, sau khi ở Mương Vương Gia cứu Tô Thanh Chi, giết sạch người Liễu gia. Đi Thiên Thủy Thành.]

[người gài bẫy bắt chẹt Đổng Huyền, sau khi được 12 ngàn lượng. Cả đêm rời đi Thiên Thủy Thành, từ nay ngày ẩn nấu đêm hoạt động, chuyên đi đường núi hẻo lánh không người.]

[hai tháng sau, các người rút cuộc đến Quận Bình . Tô Thanh Chi giữ lời hứa, dẫn người đi Tiền trang, đổi ngân phiếu ba chục ngàn lượng.]

[người quyết định ở lại Quận Bình , mượn thể chất đặc thù của Tô Thanh Chi tu luyện. Công lực của người càng ngày càng tinh thuần.]

[23 tuổi, ban đêm ngày nào đó, Tô Thanh Chi bị thương chạy trốn tới trong nhà người. Nàng vốn đã nương nhờ vào Thanh Huyền Môn, lại bị người của Liễu gia bắt ngờ đánh tới, nàng thừa dịp hỗn loạn trốn thoát, người mang theo nàng trốn chạy khỏi Thành Bình...]

Chương 31: Ngũ phẩm

[... Các người sau khi chạy ra khỏi Thành Bình, ngày kế, người của Liễu gia liền đuổi theo. Các người một đường chạy trốn, trong lúc nguy cấp, một tên kiếm khách mặc đồ trắng đi qua, ra tay đánh lui bọn người Liễu Gia, cứu các người.]

[Kiếm khách mặc đồ trắng tên là Thẩm Bạch Y, xếp hạng thứ ba Tiềm Long Bảng, lần này tới Giang Châu là vì khiêu chiến Liễu Triết xếp thứ chín Thiên Kiêu Bảng. Hắn đối với Tô Thanh Chi vừa thấy đã yêu, sau khi biết được cảnh ngộ của

nàng, liền muốn mang nàng đi Liễu Gia, thay nàng đòi một cái công đạo.]

[Tô Thanh Chi khéo lời từ chối, sau đó các người rời đi Giang Châu. Bắt đầu cuộc sống phiêu bạt khắp nơi.]

[một tháng sau, các người nhận được tin tức, Thảm Bạch Y thua ở dưới kiếm Liễu Triết.]

[nửa năm sau, các người ở biên giới Thương Châu, cùng người nổi lên mâu thuẫn, người trong lúc không cẩn thận gặp ám toán, trúng kịch độc. Tô Thanh Chi cũng lấy người sau lưng, đi Thảm gia. Từ Thảm Bạch Y nơi đó, cầu một viên thánh dược giải độc Thiên Vương Đan.]

[sau khi giải độc, người nhân họa đắc phúc, thực lực nâng cao một bước, đột phá đến cảnh giới ngũ phẩm.]

[thương thế của người tốt rồi, chỉ thấy được Tô Thanh Chi lưu lại một phong thư, nói đã báo ân tình của người, từ nay cùng người cắt đứt quan hệ, không gặp nhau nữa.]

[người chỉ đành âm thầm rời đi.]

[một năm sau, người Liễu gia lần nữa tìm tới người, đem người đánh chết. Hưởng dương hai mươi lăm tuổi.]

Rốt cuộc ngũ phẩm!

Cố Dương trong lòng kích động lắm a.

Ước chừng tồn sáu lần mô phỏng, mới đột phá đến cảnh giới ngũ phẩm, thật là quá khó khăn.

Lần mô phỏng nhân sinh này, chỉ có ngần ngừ ba năm, nhưng là thăng trầm nhấp nhô, lần đầu tiên đụng phải tình tiết cao thủ ra tay cứu giúp.

Đương nhiên, vị Thảm Bạch Y kia sở dĩ sẽ xuất thủ, nhất định là vì Tô Thanh Chi.

Hơn nữa, hấn lần này có thể thành công đột phá đến đệ ngũ phẩm, có thể nói là công lao của Tô Thanh Chi.

Thiên Vương Đan, vật này xem tên liền biết không phải là đan dược bình thường.

“Nàng lại sẽ vì cứu ta, đi cầu Thảm Bạch Y...”

Cô Dương thật bất ngờ, không cần nghĩ cũng biết, vì cái Thiên Vương Đan này, nàng nhất định bỏ ra đánh đổi tương đối lớn.

Hắn đột nhiên cảm thấy, vị đại tiểu thư này cũng không phải đáng ghét như vậy.

Ít nhất, nàng là ân oán rõ ràng.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi lăm tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi lăm tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi lăm tuổi.]

“Ta chọn một.”

Ầm!

Cô Dương cảm giác chân khí trong cơ thể phảng phất muốn nổ tung lên, nhanh chóng bành trướng, tốc độ này, so với bất kỳ lần nào ngày trước đều phải mãnh liệt.

Ngay cả bên ngoài, tiêu thị nữ đang hộ pháp cho Tô Thanh Chỉ đều đã bị kinh động, có chút giật mình nhìn tới, trong mắt ẩn hàm một vẻ lo âu.

...

Ước chừng qua một phút đồng hồ, chân khí trong cơ thể Cố Dương mới bình phục lại, thu về bên trong đan điền.

Hắn mở mắt, thở mạnh ra một hơi, thu lại sự sắc bén trong con ngươi.

“Ngũ phẩm!”

Chân khí của hắn so với trước, ước chừng tăng lên nhiều gấp mấy lần.

Võ đạo của thế giới này, giữa hai cái cảnh giới, chênh lệch to lớn, hơn nữa, càng đi về phía sau, càng là như thế.

Không trách ở bên trong nhân sinh mô phỏng, đụng phải võ giả cảnh giới cao hơn hắn, hắn đều không có bất kỳ năng lực chống cự, mỗi lần đều bị bại dứt khoát.

Mỗi đợt phá một cảnh giới, liền là phong cảnh hoàn toàn bất đồng.

Đương nhiên, đợt phá cảnh giới, không hoàn toàn là chuyện tốt.

Chuyện này ý nghĩa là, sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh, muốn lên giá.

Bây giờ, số dư còn lại trong hệ thống còn có hơn 2200.

[có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 2000 tiền tài.]

Cô Dương thấy điều nhắc nhở này, trong lòng vui mừng, lại chỉ cao gấp đôi.

Hắn không chút do dự lựa chọn “Xác định “.

Cái thế giới này quá nguy hiểm, hắn thân là người “xuyên việt”, gặp phải ý chí thế giới nhằm vào, cũng không ai biết sẽ đụng phải dạng ngoài ý muốn gì.

Hắn phải nắm lấy tất cả cơ hội, tới đề thăng thực lực của mình.

[hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả ngũ phẩm, sau khi cứu Tô Thanh Chi, đi Thiên Thủy thành.]

[người gái bấy bắt chẹt Đông Huyền, sau khi được 12 ngàn lượng . Cả đêm rời đi Thiên Thủy Thành, từ nay ngày ẩn náu đêm hoạt động, chuyên đi đường núi hẻo lánh không người.]

[hai tháng sau, các người rút cuộc đến Quận Bình . Tô Thanh Chi giữ lời hứa, dẫn người đi Tiền trang, đổi ngân phiếu ba chục ngàn lượng.]

[một năm sau, người đến trung tâm Đại Chu, Thần Đô. Quyết định gia nhập Thiên Tâm Võ Quán, một tháng sau, người thông qua khảo hạch, được quán chủ thu làm đệ tử thân truyền, xếp hạng thứ mười lăm, được truyền 《 Đoạn Nhạc đao pháp 》 .]

[hai mươi lăm tuổi, 《 Đoạn Nhạc đao pháp 》 của người đã có chút thành tựu, danh tiếng dần dần lan truyền ra.]

[một ngày nọ, Quách Thái bình xếp thứ bảy Thiên Kiêu Bảng đến cửa phá quán, sau mười chiêu, đánh bại quán chủ, nghênh ngang mà đi. Ban đêm hôm ấy, quán chủ bị thương nặng không trị nổi.]

[sau khi quán chủ chết, ban đêm ngày hôm sau, người phát hiện có người xông vào võ quán, khi đi xem xét, phát hiện Tam sư tử, cũng là con gái độc nhất của quán chủ bị người bắt đi. Người đuổi theo, bị cường giả thần bí kia một chưởng đánh trọng thương, nhưng cũng kinh động những cao thủ khác của võ quán, rồi rút ra tay ngăn trở.]

[cuối cùng, cường giả thần bí kia bị đánh lui, Tam sư tử thành công được cứu, xúc động với ân cứu mạng của người, Tam sư tử miệt mài ngày đêm không hề nghỉ ngơi tự mình chiêu cố người, thương thế của người dần dần chuyển biến tốt.]

[sau đó, Tam sư tử kế nhiệm quán chủ, trong hai năm, Thiên Tâm Võ Quán rủng rầy duy trì, đệ tử liên tục ra đi, lại cũng không còn huy hoàng những ngày trước.]

[một ngày nọ, Thái hậu truyền một đạo ý chỉ, ban hôn ước gả Tam sư tử cho Thái tử. Tam sư tử không dám kháng chỉ, đem vị trí quán chủ truyền cho Nhị sư huynh.]

[sau đó, người đi ra ngoài du lịch, ở trên đường vô tình gặp được Liễu Triết, bị một kiếm đánh chết. Hưởng dương 27 tuổi.]

Lần mô phỏng nhân sinh này, việc trải qua so với trước kia đều phải đặc sắc hơn nhiều.

Cố Dương không khỏi cảm thán, cuối cùng, lại còn là chết ở trong tay vị cường giả nhị phẩm Liễu Triết này.

Quả nhiên, cảnh giới cao rồi, đãi ngộ đều không giống trước.

Lần trước gia nhập Thiên Tâm Võ Quán, chẳng qua là đệ tử bình thường. Lần này, là thành đệ tử thân truyền của quán chủ. Xếp hạng thứ mười lăm, nói cách khác, đệ tử thân truyền của hắn chỉ có mười bốn vị.

Có thể tưởng tượng được, cái này có bao nhiêu hiếm thấy.

Đồng thời, hắn còn học được đao pháp lợi hại hơn, 《Đoạn Nhạc đao pháp》, nếu là vị quán chủ trên tam phẩm kia truyền thụ cho, khẳng định không phải là đao pháp thông thường.

Hắn rốt cuộc không còn là thằng ất ơ bị người không đếm xỉa, thả vào trong đại thế lực, cũng có thể đảm nhiệm đệ tử tinh anh.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc 27 tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc 27 tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc 27 tuổi.]

Không cần suy nghĩ, trực tiếp chọn hai.

Sau một khắc, thì có số lớn kiến thức tràn vào đầu Cố Dương, trong đó khắc sâu nhất, chính là một môn 《Đoạn Nhạc đao pháp》, cương mãnh tuyệt luân, phối hợp với Thuần Dương chân khí của hắn, uy lực mạnh mẽ vô cùng.

Hắn ước chừng tốn gần một giờ, mới mang những kiến thức cùng kinh nghiệm này tiêu hóa hết, chuyển hóa thành thực lực bản thân.

Đến đây, hắn từ trong ra ngoài, đều có thực lực võ giả ngũ phẩm.

Chương 32: Thật là bệnh thần kinh

“Cạch cạch.”

Lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

Cố Dương nghe tiếng bước chân ngoài cửa, cũng biết là điểm tiểu nhị, trong đầu nghĩ tới thật là khéo.

Tiểu thị nữ Tri Tinh ở phòng ngoài hỏi, “Ai?”

Bên ngoài truyền tới thanh âm điểm tiểu nhị “Khách quan, có người đưa tới một tấm bái thiếp, nói là muốn gặp mặt công tử.”

Tri Tinh mở cửa, bên ngoài quả nhiên là điểm tiêu nhị, đưa tới một tấm bái thiếp.

Bái thiếp?

Nàng có chút không tìm được manh mối, sau khi nhận lấy bái thiếp, đưa tới mấy đồng tiền, coi như tiền thưởng, đem điểm tiêu nhị đuổi đi, lần nữa đóng cửa lại.

Nàng mở ra thiếp mời nhìn một cái, cả kinh nói ” Lâm gia?”

Ở Giang Châu, người nào không biết Lâm gia?

Tri Tinh thân là thiếp thân nha hoàn của Tô Thanh Chi, cũng được huấn luyện chuyên nghiệp, có thể nhận ra cái ký hiệu Lâm gia bên trên bái thiếp.

Loại ký hiệu này, không người nào dám tùy tiện giả mạo.

Nhưng mà, người của Lâm gia, làm sao sẽ đưa bái thiếp cho Cố đại ca?

Tô Thanh Chi nghe được lời của nàng, cũng là cả kinh, ánh mắt đảo qua ở bên trên bái thiếp, quả nhiên nhìn thấy một cái con dấu của Lâm gia phía trên.

Nàng nhớ tới mới vừa rồi Cố Dương hỏi nàng chuyện liên quan tới Lâm gia, chẳng lẽ, đã sớm ngờ tới người của Lâm gia sẽ đến gặp hắn?

Hai nữ nhân không hẹn mà cùng nhìn về phía Cố Dương.

Cho tới nay, Cố Dương ở trong lòng các nàng liền dị thường thần bí, bây giờ, lại có người của Lâm gia chủ động đưa tới bái thiếp.

Đây chính là Lâm gia a.

“Cầm lại đây đi.”

Cố Dương từ trong tay Tri Tinh lấy ra tấm bái thiếp kia, mở ra xem, quả nhiên là Lâm Tử Thụy đưa tới, nói muốn gặp mặt hắn.

Người này biểu hiện coi như là tương đối hạ mình cầu hiền, lấy thân phận của hắn, có thể đưa tới một tấm bái thiếp, cũng tỏ rõ hắn đối với mình coi trọng.

Cố Dương sau khi cự tuyệt hẳn, hẳn thậm chí còn đặc biệt phái người tới giết Cố Dương, càng nói rõ độ coi trọng của hẳn.

Không để hẳn sử dụng, liền muốn giết chết.

Cố Dương một mực cảm thấy rất kỳ quái, tại sao hẳn sẽ coi chính mình là một cái uy hiếp?

Hẳn là con trai chi trưởng cao quý của Lâm gia, mí mắt không đến nỗi nông cạn như thế chứ ?

“Các người ở lại chỗ này, ta đi một lát sẽ trở lại.”

Cố Dương thu hồi bá thiếp, sau khi dặn dò một câu, liền ra cửa.

...

Lâm Tử Thụy năm nay mười sáu tuổi, lớn lên da trắng như ngọc, môi đỏ mọng, cực kỳ tuấn mỹ, mặt búng ra sữa. Cái gien này có thể nói vô cùng xuất sắc.

Hẳn cũng không có tận lực khoe khoang, chỉ là đứng ở nơi đó, liền làm cho không người nào có thể xem nhẹ.

Bên cạnh hẳn chỉ có một nam tử vóc người gầy gò, hẳn là hộ vệ, không nhìn ra tu vi chân thật.

Cố Dương chủ động thi lễ một cái “Tại hạ Cố Dương, gặp qua Thất công tử.”

Lâm Tử Thụy ở trong dòng chính Lâm gia thế hệ này, xếp hạng thứ bảy.

“Hôm nay thấy đao pháp Cố tiên sinh, không khỏi nhìn thấy mà thèm, mạo muội tới chơi, mong rằng thứ lỗi. ” Lâm Tử Thụy không chút nào kiêu căng, tuy còn trẻ tuổi, lại có một loại phong cách quý phái.

Quả thực không nhìn ra, lòng dạ của người nọ sẽ hẹp hòi như thế.

“Chỉ là đao pháp, không đáng nhắc tới. ” Cố Dương dù sao phải khiêm tốn một chút.

Lâm Tử Thụy hỏi, “Cố tiên sinh quá khiêm nhường, một đao buổi chiều kia, đã sơ nhập con đường Đao Đạo, hẳn là xuất từ

đanh gia, không biết sư thừa của Cố tiên sinh là?”

“Là người sơn dã, không môn không phái, đao pháp đều là tự mò luyện.”

Cố Dương vốn là muốn lừa bịp rằng mình có chỗ dựa, hư cấu ra một sư phụ.

Sau đó suy nghĩ một chút, coi như là như vậy, cũng chưa chắc có thể để cho hắn có chỗ kiêng kỵ, ngộ nữa đưa tới hắn coi trọng, phái cái võ giả tứ phẩm tới giết hắn, vậy thì biến khéo thành vụng.

Trong lòng Lâm Tử Thụy thật ra thì đã có suy đoán.

Lấy kiến thức của hắn, đương nhiên sẽ không làm tưởng Cố Dương xuất từ hai cái Cố gia vang danh thiên hạ kia, thiên hạ đại tộc, đều có truyền thừa võ đạo riêng biệt.

Cố Dương một đao kia, đã lộ ra ngọn nguồn.

Cho dù có sư thừa, cũng hơn nửa là võ giả cùng quân đội có chút liên hệ, lại thêm lấy được một môn đao pháp của Vũ gia, tu luyện công pháp cũng chỉ là 《 Xích Dương công 》 mà thôi.

Sư phó của hắn, tối đa cũng liền tứ phẩm.

Trong thiên hạ, tam phẩm trở lên, đều là từ danh môn đại phái cùng thế gia đại tộc.

Nguyên nhân rất đơn giản, hầu như công pháp có thể tu luyện tới cảnh giới tam phẩm trở lên, đều nắm ở trong tay danh môn đại phái cùng thế gia đại tộc.

《 Xích Dương công 》 là một ngoại lệ, môn công pháp này mặc dù có thể tu luyện đến tam phẩm trở lên, nhưng là cực kỳ hung hiểm, đến tam phẩm về sau, cỗ dương cương chi lực này liền sẽ bắt đầu mất khống chế.

Đến nhị phẩm, gần như là chắc chắn phải chết.

Có thể nói, tu luyện cảnh giới càng cao, bị chết càng nhanh.

Hơn nữa cách làm lương gạt tiền tài Đông Huyền của Cố Dương lúc chiều, càng là tỏ rõ xuất thân của hắn tuyệt đối

không cao đến đâu.

Sau khi Lâm Tử Thụy đối với nam tử trước mắt có phán đoán, trực tiếp phát ra lời mời ” Cố tiên sinh có thiên phú Dao Đạo như thế, thật không nên cứ thế mai một, không bằng gia nhập Lâm gia ta, cùng ta cùng tham khảo Dao Đạo.”

Cố Dương nghe ra, trong giọng nói của hắn rất thành khẩn, nhưng trong đó có mấy phần là diễn, thì không rõ lắm.

“Đa tạ ý tốt của Thất công tử. Chẳng qua là, tại hạ độc lai độc vãng đã quen, quả thật không chịu nổi trói buộc.”

Lâm Tử Thụy thở dài nói ” Vậy thì thật là đáng tiếc.”

...

Sau khi ra khỏi khách sạn, vẻ mặt Lâm Tử Thụy trở nên âm trầm, nói một cách lạnh lùng ” Một tên võ giả lục phẩm, lại dám cự tuyệt ta, a Ngũ!”

“Vâng!”

Cái tên nam tử gầy gò lạnh lùng như băng phía sau hắn đáp một tiếng “Thuộc hạ lập tức an bài.”

Lâm Tử Thụy cười lạnh một tiếng “Kỳ tài luyện đao? Hừ.”

Rất nhanh, thân ảnh của hai người, liền biến mất ở trong màn đêm

....

“Hắn quả nhiên động sát tâm. “

Cố Dương đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Lâm Tử Thụy rời đi, thầm nghĩ nói.

Mặc dù Lâm Tử Thụy ẩn giấu rất tốt, làm sao lừa gạt được hắn?

Đến bây giờ, hắn đã tích lũy kinh nghiệm võ đạo mười mấy năm, trong này, không chỉ có riêng là trình độ đao pháp, còn có vô số kinh nghiệm cùng người đối địch.

Bàn về kinh nghiệm chiến đấu, hắn hoàn toàn có thể được xưng là vô cùng phong phú.

Một tên tiểu tử lông đầu chưa mọc đủ như Lâm Tử Thụy, che giấu như thế nào đi nữa, một khi động sát tâm, vẫn bị hấn phát giác.

Thật là bệnh thần kinh a.

...

Một đêm yên lặng.

Sáng ngày hôm sau, Cố Dương mượn một chiếc xe ngựa, đem hai cái rương rỗng kia cũng đưa lên xe, dựa theo kế hoạch đã định lên đường.

Hắn lại không có cả đêm rời đi, cũng không có đi đường mòn vắng vẻ.

Lúc đầu đây, hắn quả thật không muốn trêu chọc Lâm gia.

Nhưng mà, nhiều lần mô phỏng nhân sinh như vậy để cho hắn hiểu được một chuyện, mặc kệ hắn cẩn thận dè dặt, phòng ngừa phát sinh mâu thuẫn cùng người khác như thế nào đi nữa. Điều sẽ có đủ loại chuyện ngoài ý muốn xuất hiện, đưa tới đủ loại nguy hiểm.

Giống như là cái chuyện của Lâm Tử Thụy này, đơn thuần là tai bay vạ gió.

Cho nên, Cố Dương cũng nghĩ thông suốt rồi, hắn cũng không nhịn cơn tức này.

Hơn nữa, võ giả một đạo, nếu như gặp phải một chút chuyện liền né tránh, sớm muộn sẽ mất lòng hăng hái, tâm cảnh bị long đong.

Nên đối mặt, liền phải dũng cảm đối mặt.

Lâm Tử Thụy này bây giờ còn không thể giết, như thế nào đi nữa cũng là con trai chi trưởng Lâm gia, Lâm gia vật khổng lồ như vậy, tạm thời không trêu chọc nổi.

Nhưng mà kiếm thủ hấn phái tới, Cố Dương liền không định bỏ qua cho.

Sau khi hắn nghĩ thông suốt, cảm giác tâm linh đều trở nên buông lỏng một chút. Tâm cảnh tu vi cũng có tăng lên.

Sau đó, chờ đợi tên kiếm thủ kia xuất hiện.

Cố Dương lấy ra thanh đao phay kia, bắt đầu dưỡng ý.

Chương 33: Đến rồi

Sáng sớm, lúc tia ánh sáng mặt trời đầu tiên xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào trước giường, Cố Dương đột nhiên mở mắt, hướng ngoài cửa sổ nhìn lại, nhướn mày một cái “Chẳng lẽ là người Liễu gia đuổi tới? Làm sao sẽ tới nhanh như vậy?”

Đây là ngày thứ tư sau khi bọn hắn rời đi Thiên Thủy thành, đêm qua ở ngôi trấn nhỏ này qua đêm, tá túc ở trong một gia đình.

Sau khi ra khỏi dãy núi Liên Sơn, liền khắp nơi là nhà ở, một cái thôn liền với một cái thôn, lại cũng không cần ăn gió nằm sương giống như trước đây.

Ngay vừa mới rồi, hắn nghe được có một trận tiếng vó ngựa tiến vào trấn, không khỏi cảnh giác.

Dựa theo nhiều lần suy diễn trước, Liễu Gia phải đến một năm sau mới biết Tô Thanh Chỉ ở Quận Bình, phái người đi.

Mà vị kiếm thủ Lâm gia phái ra kia, cũng phải đến ngày mai mới xuất hiện mới đúng.

Cố Dương không có quá mê tín kết quả mô phỏng nhân sinh, dù sao, đây chẳng qua là mô phỏng mà thôi, cũng không phải là xem bói.

Coi như thật sự là xem bói, tâm thái trước xem bói và tâm thái sau xem bói cũng là hoàn toàn bất đồng. Thay đổi trên tâm tính, sẽ ở trong rất nhiều chuyện làm ra lựa chọn không giống, từ đó sinh ra hiệu ứng cánh bướm.

Hắn đem thanh đao phay kia mang theo, đi ra ngoài, liền gặp được Tô Thanh Chỉ đang ngồi xếp bằng dưới đất luyện công, nàng vừa vận thu công lại, phun ra khí bản trong ngực, tạo thành một đạo cột khí màu trắng.

“Cửu phẩm?”

Cố Dương ánh mắt ngưng tụ, đây chính là đặc thù công thành cửu phẩm của 《Huyền Nguyên Công》.

Thời gian mấy ngày ngắn ngủi, nàng nhưng mà đã nhập phẩm.
Đây không khỏi cũng quá khoa trương đi?

Thật là trái ngược lẽ thường.

Bình thường mà nói, thiên tư cao đến đâu, muốn phải nhập phẩm, cũng cần một cái quá trình tích lũy, chân khí sẽ không vô căn cứ sinh ra, cho dù là những thế gia đại tộc, từ nhỏ được đủ loại thuốc tắm cùng đan dược phụ trợ kia, lúc vừa mới bắt đầu tu luyện, cũng cần một hai năm mới có thể nhập phẩm.

Về phần người bình thường không có tài nguyên phụ trợ, quá trình này sẽ dài hơn.

Tô Thanh Chi ngay tại dưới mí mắt hắn, không có khả năng len lén dùng các loại đan dược.

“Chẳng lẽ, là bởi vì những âm khí kia trong cơ thể nàng?”

Cố Dương dù sao có tu vi võ đạo thâm hậu, rất nhanh thì có suy đoán.

Xích Dương chân khí của hắn cùng Huyền m khí trong cơ thể nàng, một cái Chí Dương một cái Chí m, sinh ra phản ứng huyền diệu. Hai thứ dung hợp, không chỉ có mang đến cho hắn chỗ tốt cực lớn, nàng lấy được chỗ tốt sợ rằng lớn hơn.

“Chân khí của nàng cũng đều là bắt nguồn từ Huyền m khí trong cơ thể nàng, sau khi sinh ra phản ứng cùng Xích Dương chân khí của ta, bị nàng tự mình hấp thu luyện hóa. Cho nên, mới có thể trong thời gian ngắn như vậy nhập phẩm.”

Cố Dương cảm thấy cái suy đoán này hắn đến gần chân tướng.

“Liễu Gia nhìn trúng, chính là loại thể chất đặc biệt này của nàng đi.”

Trong mắt Tô Thanh Chi lộ ra vẻ vui sướng, vừa mở mắt, đã nhìn thấy Cố Dương, liền vội vàng đứng lên.

“Ta đi ra xem một chút, các người ở lại trong phòng.”

Cố Dương nói một câu, liền ra nhà.

...

Cố Dương đi tìm Trương Tiểu Hải, bảo hắn đi ra ngoài hỏi thăm một chút.

Chỉ chốc lát, Trương Tiểu Hải trở về, nói là một vị công tử ca của Trịnh gia ra ngoài dạo chơi.

Hóa ra là Trịnh gia.

Cố Dương ở bên trong nhiều lần mô phỏng, cùng Trịnh gia đã từng quen biết.

Ở Quận Tượng, Trịnh gia là gia tộc quan trọng hàng đầu. Địa vị cùng Liễu Gia ở Quận Ba không sai biệt lắm, đều là thế lực địa đầu xà ăn sâu bén rễ.

Thế gia danh vọng của Quận giống như vậy, đều có một vị võ giả tam phẩm tọa trấn.

Bất quá, một người công tử ca bình thường, bên người cũng sẽ không có cao thủ quá lợi hại.

Lấy thực lực Cố Dương bây giờ, đã không cần kiêng kỵ loại con em thế gia cấp bậc này, nếu không biết điều, giáo huấn một lần là được. Chỉ cần không phải đánh chết đánh tàn phế, Trịnh gia hơn phân nửa cũng sẽ không phái ra cao thủ tới trả thù.

Chờ ăn sáng xong, bọn người Cố Dương thu dọn đồ đạc, cứ tiếp tục lên đường.

Buổi trưa lúc dừng lại nghỉ ngơi, lại gặp đội nhân mã Trịnh gia kia, bọn họ cũng mượn một chiếc xe ngựa, phía sau đi theo bảy tám ngựa cưỡi.

Có điều, song phương cũng không có ý nghĩ bắt chuyện, đội ngũ Trịnh gia sau khi vượt lên đi qua, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Ăn cơm trưa, tiếp tục lên đường.

Nhà nhem tối, bọn họ lại ở một cái trấn nhỏ dọc đường qua đêm, còn là dùng ngân lượng tìm một gia đình tá túc.

Đúng dịp là, người Trịnh gia cũng ở ngôi trấn nhỏ này qua đêm.

Xem ra, lộ tuyến của bọn hấn là giống nhau.

Một đêm yên lặng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Dương bọn họ trước một bước lên đường.

Đi ra không bao xa, Cố Dương bên trong xe ngựa đột nhiên lòng có cảm giác, mở mắt.

Đồng thời, xe ngựa ngừng lại, bên ngoài truyền tới thanh âm phu xe ” Công tử, giữa đường có một người đứng chặn, gây khó dễ.”

Cố Dương vén màn vải lên nhìn, thấy phía trước cách đó không xa có một nam tử quần áo xám đang đứng, đội nón lá, ôm lấy một thanh kiếm đứng ở nơi đó, phảng phất đã đợi rất lâu rồi.

Đến rồi!

Tô Thanh Chi cũng nhìn thấy tên kiếm khách bên ngoài kia, trong lòng không khỏi căng thẳng.

“Ta đi một chút sẽ trở lại.”

Cố Dương nói một câu, vén rèm xe lên, đi xuống xe ngựa, hướng tên kiếm khách kia đi tới.

...

Sau lưng không xa, trong xe ngựa Trịnh gia, một lão đầu lôi thôi đang ngồi, trong tay nắm một con gà nướng, đang gặm miệng đầy dầu mỡ.

Đối diện lão đầu là một người trẻ tuổi, đang cười theo ” Tiên bối, con gà nướng này, liệu có hợp khẩu vị ngài?”

Lão đầu miệng không dừng lại, hài lòng nói “Ừ, vẫn là mùi vị mười mấy năm trước.”

“Vậy tiên bối, có thể hay không chỉ điểm một, hai?”

Lão đầu ngừng lại, nói ” Ta cũng không đáp ứng muốn dạy người cái gì.”

“Vâng vâng vâng, những thứ này đều là văn bối cam tâm tình nguyện vì tiên bối làm, tiên bối còn muốn ăn cái gì, cứ việc

cùng vãn bối nói. ” Người trẻ tuổi kia nhìn cách ăn mặc, rõ ràng xuất thân thế gia, đối mặt vị lão giả này, nhưng là một chút cái kính cũng không có.

Người này tên là Trịnh An Vũ, là con trai trưởng Trịnh gia. Một năm trước, hắn trong lúc vô tình được một câu chỉ điểm của lão giả, liền đột phá bình cảnh, hắn nhiều lần điều tra, đều tra không ra lai lịch của vị ông lão này, biết đây là một vị kỳ nhân, nên tận lực tiếp cận.

Chẳng qua là, vị lão nhân này khó chơi, đối với hắn hờ hững.

Trịnh An Vũ là một người có nghị lực, giống như là phục vụ cha ruột vậy.

Một năm qua, cuối cùng là cùng lão giả quen thuộc rồi. Ít ngày trước, lão giả nói hoài niệm thức ăn ngon một vài chỗ, hắn liền tự mình đi theo, chạy đến những hương trấn vắng vẻ này, tìm những thức ăn ngon lão giả nói kia.

Đây đã là cái địa phương thứ 7 bọn họ chạy tới.

Đang lúc này, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Trịnh An Vũ hỏi ” Đã xảy ra chuyện gì?”

Bên ngoài phu xe trả lời “Trước mặt bị chặn.”

Hắn quay kính xe xuống nhìn một cái, trông thấy một chiếc xe ngựa phía trước bị một tên kiếm khách ngăn cản, liền nói ” Tiền bối, có nào nhiệt có thể nhìn.”

Lão giả nhìn một cái, cười hắc hắc, nói “Nào nhiệt này, vẫn là không xem thì tốt hơn?”

Trịnh An Vũ trong lòng rung mình, biết lão giả sẽ không nói bậy, hỏi, “Tiền bối nhận ra người kia?”

“Lúc trước gặp một lần, thật giống như tên là Chu Thanh.”

“Chu Thanh?”

Trịnh An Vũ cảm thấy danh tự này có chút quen tai, đột nhiên sắc mặt hơi đổi một chút ” Cái vị Chu Thanh Lâm gia kia?”

Chu Thanh, trên mặt nổi, là một vị kiếm khách độc hành, cảnh giới ngũ phẩm, luôn luôn hoạt động ở Quận Tượng. Trên thực

tế, hẳn là một gã ám tử(1) của Lâm gia. Người này một tay Phong Lôi kiếm pháp hiểm khi gặp địch thủ, năm năm trước, từng đánh chết một vị võ giả ngũ phẩm, vì vậy thành danh.

Không phải là hướng mình tới chứ ?

Phản ứng đầu tiên của Trịnh An Vũ chính là cái này, trong lòng lo lắng bất an.

“Ồ?”

Đột nhiên, lão giả bên cạnh phát ra một tiếng ồ ngạc nhiên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nam tử đi xuống chiếc xe ngựa trước mặt kia.

—

(1)ám tử: người phục vụ ngầm trong tối.

Chương 34: Thiên hạ đệ nhất võ quán

Trịnh An Vũ lập tức phát hiện dị trạng của lão giả, liền vội vàng hỏi ” Tiền bối, thế nào?”

Lão giả tiếp tục ăn gà quay trong tay, trong miệng lầm bầm một câu ” Ngũ phẩm.”

Ngũ phẩm?

Trịnh An Vũ cả kinh, thuận theo ánh mắt của hắn nhìn, thấy người tuổi trẻ từ chiếc xe ngựa phía trước kia đi xuống, nhìn bình thường không có gì lạ. Lại có tu vi ngũ phẩm?

Xem người này, cũng liền tuổi tác chừng hai mươi.

Tuổi như vậy, tu vi như vậy, tất nhiên là đệ tử nòng cốt của cái thế gia hoặc môn phái nào đó.

Cho dù ở Trịnh gia, thế hệ này của hắn cũng không có nhân vật xuất sắc loại này.

Nhân vật như thế, chạy đến Quận Tượng, đó cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Vì sao khi trước không thu được bất cứ tin tức gì?

Trịnh An Vũ nhìn kỹ lại, bất luận là chiếc xe ngựa kia, hay là quần áo đối phương mặc trên người, đều không có bất kỳ thứ có thể tỏ rõ lai lịch của nó.

Bình thường tới nói, đệ tử các đại thế gia cùng môn phái đi nơi khác rèn luyện, cũng sẽ mang theo một chút đồ vật hoặc hoa văn có ký hiệu, như thế làm việc sẽ thuận lợi một chút.

Nhưng mà, trên người người này lại không có thứ gì, hoàn toàn không nhìn ra lai lịch của nó.

“Chu Thanh là hướng người này mà đến!”

Đồng thời, Trịnh An Vũ cũng suy nghĩ minh bạch một điểm này, không khỏi có chút lúng túng.

Hắn cũng rất cuộc biết ý tứ mới vừa rồi lão giả nói, cái nào nhiệt này không xem thì tốt hơn.

Lâm gia phái Chu Thanh tới chặn đánh vị võ giả ngũ phẩm không rõ lai lịch này, nhất định là không muốn để cho người ta biết, bây giờ, lại bị hắn bắt gặp.

Hắn sẽ không thuận tay đem chính mình diệt khẩu chứ ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Trịnh An Vũ không khỏi kêu khổ.

Bất quá, nghĩ đến bên người còn có một vị tiền bối, trong bụng hơi bình tĩnh.

“Có tiền bối ở đây, cũng không đến nỗi có nguy hiểm gì đi.”

...

“Ngũ phẩm?”

Cố Dương sau khi xuống xe, từng bước một đi tới, Chu Thanh cảm ứng được khí thế, khẽ ngẩng đầu, trong giọng nói có chút ngoài ý muốn.

Hắn lấy được tin tức, mục tiêu của lần này, là tu vi lục phẩm mới đúng.

Đối phương không nói gì, yên lặng rút ra một thanh dao phay.

Đó là một thanh đao đôn củi rất thông thường, chỉ có chỗ lưỡi đao mài đến sáng loáng, phía trên còn có thể thấy được mấy cái lỗ hồng nho nhỏ.

Hắn nhìn đối phương, tướng mạo cùng bức họa y chang, xác nhận không có tìm sai người, mở miệng nói “Người liền lấy cây đao này đánh với ta?”

“Giết người, vậy là đủ rồi.”

Vừa dứt lời, trên người đối phương khí thế chợt biến, một đao hướng hắn bổ tới.

Thoáng chốc, trong tầm mắt Chu Thanh ngoại trừ chuôi đao kia ra, lại cũng không nhìn thấy những vật khác.

Đây là ——

Ánh mắt của hắn co rụt lại, trên mặt chợt hiện lên vẻ kinh hãi.

Đao ý!

Một cỗ đao ý sắc bén vô cùng, trong phút chốc phá hủy tâm thần của hắn, để cho trong lòng của hắn sinh ra một loại cảm giác sợ hãi không cách nào ngăn cản.

Không ——

Khi Chu Thanh rút cuộc phản ứng lại, lưỡi đao đã đến tầm mắt.

Huyết quang chợt hiện.

Kiểm trong tay hắn, mới ra khỏi vỏ một nửa.

Chu Thanh bịch một tiếng, té xuống đất, tầm mắt bị mảng lớn màu đỏ tươi chiếm hết, chỉ nhìn thấy người tuổi trẻ kia vẩy đi vết máu trên lưỡi đao, bỗng nhiên xoay người, từng bước một hướng chiếc xe ngựa kia đi tới.

Miệng hắn giật mình, muốn nói điều gì, lại một chút âm thanh cũng không phát ra được, chợt, lâm vào trong bóng tối vô tận.

...

Trên xe ngựa Trịnh gia, Trịnh An Vũ tròn tròn mắt, hắn chính mắt thấy người tuổi trẻ kia bất chợt ra một đao, đem Chu Thanh chém chết tại chỗ giống như một loại trò đùa.

Trong một cái chớp mắt, hắn cho là mình xuất hiện ảo giác.

Chu Thanh, là một gã ám tử Lâm gia đóng vào Quận Tượng, đặc biệt làm một chút sự tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Đối với Trịnh gia mà nói, không khác nào cái đinh trong mắt, gai trong thịt.

Trịnh gia không thể không nghĩ tới diệt trừ người này, tổn giá thật lớn, mời được một vị võ giả ngũ phẩm độc hành, lại bị Chu Thanh giết chết.

Người này thực lực không phải chuyện đùa, mấy vị ngũ phẩm của Trịnh gia cũng không có nắm chắc.

Về phần tứ phẩm, Trịnh gia chỉ có mấy vị kia, một khi ra tay, nhất định là không gạt được Lâm gia, đến lúc đó, chỉ có thể càng phiền toái.

Một vị nhân vật để cho Trịnh gia nhưc đầu như vậy, lại bị người một đao chém chết!

Trịnh An Vũ nhìn Chu Thanh ngã trong vũng máu, xác nhận người này đã hoàn toàn chết hẳn, có chút chật vật nuốt nước miếng một cái.

“Tiền... Tiền bối, đó là... Là đao pháp gì?”

Lão giả bên cạnh tay run rẩy, dầu mỡ trên gà quay nhỏ xuống y phục hẳn, hẳn lại không cảm giác chút nào, một hồi lâu, mới thì thào nói “ 《 Đoạn Nhạc đao pháp 》 !”

Đoạn Nhạc đao pháp?

Trịnh An Vũ cẩn thận nhớ lại một chút, rốt cuộc nhớ tới, bật thốt lên ” Thiên Tâm Võ Quán!”

Thiên Tâm Võ Quán, được gọi là võ quán đệ nhất thiên hạ.

Việc trải qua của quán chủ Trình Thiên Tâm của bọn họ có thể xưng là nhân vật truyền kỳ, xuất thân bình dân, dựa vào một môn 《 Huyền Nguyên Công 》 , một đường tu luyện đến cảnh giới nhị phẩm.

Sau khi thành danh, không muốn gia nhập bất kỳ thế lực nào, mà là sáng lập Thiên Tâm Võ Quán, thu học trò không câu nệ xuất thân, chỉ luận thiên phú. Chỉ cần thiên phú đủ, liền có thể đi vào võ quán tập được công pháp cao thâm.

Hai mươi năm trôi qua, trước sau bồi dưỡng được ba vị võ giả tam phẩm, gần mười vị tứ phẩm, ngũ phẩm lục phẩm càng là đếm không hết.

Đối với vô số con em bản hàn mà nói, Thiên Tâm Võ Quán không thể nghi ngờ là một chỗ thánh địa võ đạo.

Giang Châu khoảng cách Thần Đô rất là xa xôi, Trịnh An Vũ đối với võ quán đệ nhất thiên hạ này, cũng chỉ là nghe nói qua mà thôi.

Cho đến nay, còn chưa bao giờ có đệ tử Thiên Tâm Võ Quán tới Quận Tượng du lịch qua.

Trịnh An Vũ có chút rối rắm, có muốn hay không tiến lên bái kiến?

Đệ tử Thiên Tâm Võ Quán phần lớn xuất thân bản hàn, nghe nói đối với con em thế gia từ trước đến giờ vô cùng căm thù.

Ngay tại lúc hấn xoắn xuýt, chiếc xe ngựa trước mặt kia có một người đi xuống, đem thi thể ven đường chôn kỹ, sau đó tiếp tục tiến lên.

“Được rồi, vẫn là đừng đi.”

Trịnh An Vũ cũng không muốn bị cuốn vào trong đấu tranh giữa Thiên Tâm Võ Quán cùng Lâm gia, hai cái thế lực này, Trịnh gia đều không trêu chọc nổi.

...

Đến đêm, đoàn người Trịnh gia lại đến một cái trấn nhỏ, vì tránh vị đệ tử Thiên Tâm Võ Quán kia, bọn họ cố ý kéo chậm tốc độ.

Trịnh An Vũ sau khi an bài xong, tự mình bụng thức ăn đi tới xe ngựa, mở cửa xe nhìn một cái, bên trong rộng tuếch, vị lão giả kia đã biến mất không thấy gì nữa.

Chỗ ngồi, chỉ để lại một mảnh vải kéo xuống, phía trên viết ngoáy mấy dòng chữ.

Hắn buồn bã thở dài, biết tiền bối vẫn là đi rồi.

Hơn nữa, hấn còn mơ hồ đoán được, vị tiên bối này rất có thể phải đi tìm vị đệ tử Thiên Tâm Võ Quán kia.

Cuối cùng, hấn nhìn cái mảnh vải nhỏ kia, trong đầu nghĩ, cuối cùng không phải là không thu hoạch được gì.

...

Bên ngoài mười mấy dặm, là một tòa thành, được đặt tên là Thiên Mộc Thành, rất là phồn hoa.

Cố Dương bọn họ lúc chạng vạng tối liền chạy tới, sau khi hấn thu xếp ổn thỏa cho Tô Thanh Chi các nạng, một người đi Tứ Hải Tiền Trang trong thành, mang ngân phiếu bốn ngàn lượng lấy được từ Đông Huyền nơi đó hối đoái thành hiện ngân.

Hấn còn lấy ra cái ngân phiếu lấy được từ Tô Thanh Chi, kết quả được cho biết, loại ngân phiếu này cần phải có mật văn mới có thể hối đoái.

Tô Thanh Chi ngược lại không lừa hấn.

Cố Dương sau khi bắt được tiền, tìm một địa phương không người, đem các loại tiền nạp vào trong hệ thống, thấy số dư còn lại biến thành hơn bốn ngàn, trong lòng nhất thời an tâm hơn nhiều.

Có tiền, mới có thể trở nên mạnh mẽ.

Bây giờ, hấn lại có thể tiến hành hai lần mô phỏng nhân sinh, thực lực có thể nâng cao một bước.

Chương 35: Rốt cuộc có đấng ngộ nhân vật chính

Lúc Cố Dương đến Thiên Mộc Thành, trong một tòa miếu đồ nát ở núi hoang bên ngoài thành mấy dặm, một lão đầu lôi thôi đang nung thử hoang ở trên đồng lửa.

Đột nhiên, một đạo bóng người màu đen lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trong miếu đồ nát, ngồi xồm bên cạnh lão đầu, ân cần hỏi, “Nhị gia gia, tiểu tử Trịnh gia kia không có làm khó ngươi chứ?”

Nghe thanh âm, là một cô gái trẻ tuổi.

Lão đầu cũng không ngáng đầu, vẫn nhìn chăm chăm vào thỏ hoang nướng trước mặt, nói ” Nếu mà ngay cả một cái tiểu tử như vậy ta đều đối phó không được, với tuổi tác này của ta, há chẳng phải là sống uổng.”

Nữ tử thở phào nhẹ nhõm ” Nhị gia gia, người tìm ta vội như vậy, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.”

“Đúng là có chuyện.”

Lão đầu cười hắc hắc, nói ” Ta đụng phải một người nắm giữ Thuần Dương chân khí.”

“Thật?”

Nữ tử trong giọng nói cực kỳ kinh hi ” Người kia ở đâu?”

Trên cái thế giới này, người tu luyện ra cực dương chân khí cũng không hiếm thấy, không ít thế lực, đều có công pháp tương tự.

Nhưng mà người nắm giữ Thuần Dương chân khí, nhưng là cực kỳ hiếm thấy.

Nàng và Nhị gia gia đã tìm gần mười năm, đi khắp toàn bộ Đại Chu, thậm chí đi ra đại sa mạc, Tây Vực, ra xa quần đảo Đông Hải, đều không thể tìm được một người nắm giữ Thuần Dương chân khí.

Thuần Dương, máu chốt liền ở một chữ thuần, gần như Tiên Thiên.

Công pháp thuộc tính Dương trên thiên hạ rất nhiều, nhưng mà thể xác phàm tục, chân khí tu luyện ra được, tất nhiên sẽ dính khí bản.

Trừ phi là Thuần Dương Chi Thể trong truyền thuyết. Nhưng mà loại thể chất này, có thể gặp không thể cầu.

Bây giờ, Nhị gia gia rốt cuộc tìm được người nắm giữ Thuần Dương chân khí, bảo sao nàng không kinh hi.

Ngay sau đó, nàng lại lo lắng ” Người kia là tu vi gì? Không phải là Thần Thông cảnh chứ ?”

Đến Thần Thông cảnh, đã là lột đi phàm thai, trở về Tiên Thiên, tu thành Thuần Dương chân khí là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhân vật thân thông cảnh, đối với nàng mà nói, không có ý nghĩa.

Lão giả chắc chắn nói ” Nhị gia gia của ngươi còn chưa tới tình trạng mất mờ, người kia thoát nhìn cũng chỉ chừng hai mươi, tu vi ngũ phẩm.”

Nữ tử giật mình nói ” Ngũ phẩm? Điều này sao có thể?”

Cảnh giới càng thấp, mức độ tinh thuần của chân khí lại càng kém, cảnh giới ngũ phẩm, nghĩ muốn đem chân khí mài tới cảnh giới thuần dương, gần như là không có khả năng.

Lão giả thở dài nói ” Tiểu tử này cũng là có phúc, nếu ta không nhìn lầm, hẳn tu luyện hẳn là 《 Xích Dương Công 》 , bên người lại đi theo một vị nữ tử băng cơ ngọc cốt.”

“Vị nữ tử tên là Tô Thanh Chỉ kia lại ở bên cạnh hẳn, thì ra là như vậy.”

Nữ tử bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Băng cơ ngọc cốt, chính là thể chất Thuần m mấy trăm năm khó gặp.

Loại thể chất này, đối với võ giả tu luyện loại công pháp cực dương như Xích Dương Công, Đại Nhật Chân Pháp mà nói, là lô đỉnh tuyệt hảo. Có thể để cho chân khí tự thân chuyển hóa thành Thuần Dương.

Cho nên, Tô Thanh Chỉ mới vừa leo lên Hồng Nhan Bảng, liền bị người nhắm vào, khiến cho cửa nát nhà tan, người cũng mất tích.

Nữ tử oán hận nói ” Cái Hồng Nhan Bảng này, thật là hại người rất nặng, cuối cùng sẽ có một ngày, ta nhất định muốn dỡ bỏ cái Hồng Lô này.”

Lúc này, lão đầu thấy thỏ hoang rớt cuộc nường xong, xé một miếng, ăn miếng đầy dầu mỡ, vừa nói ” Ngươi vẫn là suy nghĩ một chút, như thế nào mới có thể đến gần nam tử kia đi.”

“Yên tâm đi, ta tự có biện pháp.” Nữ tử tràn đầy tự tin nói.

...

Bên kia, Cố Dương sau khi nạp đầy tiền, trực tiếp trở về khách sạn, đóng cửa lại.

Tô Thanh Chỉ vẫn ở chỗ cũ luyện công, phảng phất đang tranh thủ từng phút từng giây, tiểu thị nữ Tri Tinh như thường ngày, ở một bên trông coi.

Cố Dương không có quấy rầy các nàng, vào trong phòng, ngồi ở mép giường, mở ra hệ thống.

[có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 2000 tiền tài.]

” Ừ.”

[hai mươi tuổi, người đã là võ giả ngũ phẩm, ở Thiên Thủy Thành, người cự tuyệt Lâm Tử Thụy mời chào. Sau khi rời đi Thiên Thủy thành, ngày thứ năm, gặp gỡ kiếm thủ Chu Thanh, người một đao đem hắc chém chết.]

[người mang theo Tô Thanh Chỉ, tiếp tục đi Quận Bình, trên đường, gặp phải một nữ tử tướng mạo đẹp ở ven đường bán thân mai táng cha. Người nhìn thoáng qua, liền rời đi.]

[lại một ngày, người đang ở bên trong Thiên Thanh Thành, gặp phải một nữ tử lập xuống lôi đài, tỷ võ cầu hôn. Người không hề liếc mắt nhìn, trực tiếp rời đi.]

[rốt cuộc, các người đã tới Bình Quận Thành. Tô Thanh Chỉ giữ lời hứa, dẫn người đi Tiên Trang, đổi ngân phiếu ba chục ngàn lượng. Sau đó, nàng đi Thanh Huyền môn. Người thì tại trong Bình Quận Thành định cư lại.]

[một tháng sau một ban đêm nọ, một tên nữ tử người mặc y phục dạ hành xông vào sân trong của người, té xỉu ở trước mặt người. Người cảm thấy chuyện có kỳ quặc, đưa nàng ném ra ngoài nhà, sau đó liền quay trở lại bên trong nhà.]

[lại một tháng nữa, người chuẩn bị trở về Liên Sơn một chuyến, thăm người Lưu gia thôn. Tại dã ngoại, trong lúc vô tình thấy một nữ tử tướng mạo đẹp ở trong sông tắm.]

[người đang chuẩn bị rời đi, nàng kia người khoác lụa mỏng xuất hiện tại trước mặt người, một thanh kiếm để ngang trước cổ của người. Cho người hai cái lựa chọn, hoặc là cưới nàng, hoặc là chết ở dưới kiếm của nàng.]

[nữ tử này nắm giữ tu vi tứ phẩm, người không phải là đối thủ, chỉ có thể nhượng bộ.]

[người cùng vị nữ tử tên là Lăng Linh kia quay về Bình Quận Thành, sau hôn lễ đơn sơ, kết thành vợ chồng. Ngay đêm đó, nàng lưu lại cho người công pháp 《 Xích Dương công 》 hoàn chỉnh, nói nàng đang bị kẻ thù đuổi giết, vì không liên lụy người, chỉ có thể cùng người chia lìa. Chờ sau khi người đột phá đến tứ phẩm, nàng liền sẽ trở về tìm người. Sau đó thân nhiên mà đi.]

[23 tuổi, ban đêm ngày nào đó, Tô Thanh Chỉ bị thương chạy trốn tới trong nhà người, người nhà họ Liễu tập kích Thanh Huyền Môn, nàng thừa dịp loạn trốn thoát. Người mang theo nàng, giết trở về Thanh Huyền Môn, đem người Liễu gia toàn bộ giết sạch.]

[người mang theo Tô Thanh Chỉ cùng môn nhân Thanh Huyền Môn còn sót lại, rời đi Bình Quận Thành. Ngày kế, ở trên đường vô tình gặp được Thảm gia Thảm Bạch Y, hấn chủ động cùng các người bắt chuyện.]

[sau khi cùng Thảm Bạch Y tách ra, ngày thứ năm, các người gặp gỡ một tên đạo tặc độc hành, sau một phen kịch đấu, người người bị thương nặng. Lúc nguy cấp, Thảm Bạch Y kịp thời xuất hiện, đem tên đạo tặc kia đánh lui, cứu các người.]

[người trọng thương hôn mê, Tô Thanh Chỉ cũng bị thương không nhẹ, Thảm Bạch Y cam kết sẽ chữa trị các người. Bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo Thảm Bạch Y đi Quận Tượng, Thảm Bạch Y muốn khiêu chiến Liễu Triết.]

[đến Quận Tượng rồi, ban đêm ngày nào đó, sát thủ chọt tới, mắt thấy người sắp bỏ mạng ở trong tay hấn, thê tử Lăng Linh của người kịp thời tìm đến, đem người cứu. Dẫn đi khỏi nơi này.]

[Lãng Linh cũng vì vậy lộ ra dấu tích, mấy ngày sau, kẻ thù của nàng đuổi theo tới, là một gã cường giả tam phẩm, hai người các người bị dồn vào tuyệt lộ, cùng mệnh tang hoàng tuyền. Hưởng dương 23 tuổi.]

Sau khi Cố Dương nhìn xong một hàng chữ cuối cùng, không khỏi ngây ngẩn.

Lần mô phỏng này, thời gian có thể nói là tương đối ngắn, 23 tuổi, vẹn vẹn một năm.

Tuy nhiên lại phát sinh thật là nhiều chuyện, độ dài vượt qua bất kỳ lần mô phỏng nào ngày trước.

Đặc biệt vị Lãng Linh kia, nàng là chuyện gì xảy ra?

Không giải thích được xuất hiện, không giải thích được muốn gả cho hắn.

Cái này chẳng lẽ chính là số đào hoa trong truyền thuyết sao?

Vị Lãng Linh này, không rõ lai lịch, thực lực cường đại, còn có kẻ thù càng cường đại hơn...

Đây quả thực là đãi ngộ nhân vật chính mới có.

Đáng tiếc a, hắn không có số mệnh nhân vật chính, kết cục không tốt lắm.

Chương 36: Tai hoạ ngầm của công pháp

Cố Dương cũng không gấp tiến hành lần mô phỏng thứ hai, mà là rơi vào trầm tư.

Cái nữ nhân kêu Lãng Linh đó, tại sao phải trăm phương ngàn kế tiếp cận hắn, sau đó buộc hắn cưới nàng?

Lúc trước bên trong nhiều lần mô phỏng như vậy, nữ nhân này cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện, lần này có thể nói là đột nhiên nhô ra.

Nàng rốt cuộc là có cái mưu đồ gì?

Sau khi thành thân, để lại một quyển 《Xích Dương công》 cho hắn, liền biến mất.

Chờ hấn có nguy hiểm tánh mạng, lại liều lĩnh mà tới cứu hấn, cuối cùng, càng là vì vậy mà bỏ mạng.

Đơn giản là không giải thích được a.

Cố Dương thật sự là không nghĩ ra.

Nếu nói tới, nữ nhân này tuyệt đối được gọi là có tình có nghĩa, nhưng là, nàng làm như vậy, dù sao cũng phải có một cái lý do chứ ?

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc 23 tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc 23 tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc 23 tuổi.]

Cố Dương thấy cái tuyển hạng bắn ra ngoài này ,do dự một chút, lựa chọn loại hai.

Chủ yếu là cả bộ 《 Xích Dương công 》 quá trọng yếu, có cái này, về sau liền không cần phải vì vấn đề công pháp mà phiền não nữa, đủ hấn tu luyện đến tam phẩm trở lên.

Sau khi làm ra lựa chọn, trong đầu của hấn liền nhiều hơn rất nhiều trí nhớ, liên quan tới đủ loại võ đạo, bao gồm cả bộ 《 Xích Dương công 》 .

Môn công pháp này, lại có chín tầng, mỗi một tầng đối ứng một cảnh giới, ý nghĩa dựa vào môn công pháp này, hoàn toàn có thể tu luyện tới cảnh giới nhất phẩm.

“Bất quá, môn công pháp này có chút quái thật đấy.”

Cố Dương sau khi mừng trong lòng, cũng cảm giác có chút lo lắng âm thầm.

Môn công pháp này, quá chệch hướng, quá cực đoan, đặc biệt là đến tầng thứ bảy về sau, các loại phương pháp tu luyện, luôn cảm giác không giống như là công pháp nghiêm chỉnh.

Tầng thứ bảy, yêu cầu ngưng tụ Tâm Hỏa. Mà phương pháp, chính là thiêu đốt lửa giận của mình, lấy tức giận tự thân làm nhiên liệu.

Phương thức tu luyện, chính là không ngừng chọc giận chính mình, càng tức giận càng tốt.

Mà tầng thứ tám, thì càng cô quái, phải ngưng tụ m Hỏa. Phương thức tu luyện là luyện ngược 《 Xích Dương công 》, từ cực dương chuyển thành cực âm.

Cái này cùng tự sát khác nhau ở chỗ nào?

Tầng thứ chín, vậy đơn giản liền là nói chuyện vớ vẩn, muốn tự tay giết chết ba vị nhất phẩm cường giả, mượn Sinh Mệnh Chi Hỏa của bọn họ, đạt tới Xích Dương cảnh.

Tầng thứ tám, cũng chỉ cảnh giới nhị phẩm, muốn đi giết cường giả nhất phẩm, nghĩ như thế nào? Hơn nữa một lần giết liền muốn giết ba vị.

“Không trách cái thể lực ban đầu ta đầu nhập vào kia, sẽ đem 《 Xích Dương công 》 truyền cho ta. Té ra đây là một cái hồ lớn a.”

Cố Dương rất cuộc hiểu rõ.

Môn công pháp này, tu luyện tới hậu kỳ, đơn giản là phản nhân loại, có thể luyện thành mới là lạ.

“Ta bảo sao, cái Xích Dương chân khí này uy lực bá đạo như vậy, hóa ra là một môn công pháp tà đạo.”

Trong lòng hắn có chút vui mừng, cũng còn khá có Tô Thanh Chi ở đây, mượn Huyền m khí trong cơ thể nàng, chân khí của hắn biến hóa đến mức dị thường tinh thuần, giải quyết một cái tai hoạ ngầm to lớn.

“Xem ra, phải đổi một môn công pháp mới.”

Cố Dương trong lòng có quyết định.

Chuyện này cũng không dễ dàng, hầu như tất cả công pháp cao thâm, đều bị thế gia vọng tộc cùng môn phái lũng đoạn, sẽ không dễ dàng truyền ra ngoài.

“Thử trước một chút đi.”

Bất quá, đầu tiên phải tránh vị Lăng Linh kia, nàng bị một vị cường giả tam phẩm đuổi giết, quá nguy hiểm.

Hắn chính là nam nhân bị ý chí thế giới nhằm vào, nàng một người, lúc đầu sẽ không bị tìm tới. Đi cùng với hắn, nhất định sẽ dính vào vận xui của hắn.

Sau khi Cố Dương nghĩ xong, mở ra lần mô phỏng kế.

[hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả ngũ phẩm, ở Thiên Thủy Thành, người cự tuyệt Lâm Tử Thụy mời chào. Sau khi rời đi Thiên Thủy Thành, ngày thứ năm, gặp gỡ kiếm thủ Chu Thanh, người một đao đem hắn chém chết.]

[tiếp đó, người cùng Tô Thanh Chỉ các nàng tách ra. Một thân một mình đi cả ngày lẫn đêm, đi Thần Đô.]

[một tháng sau, người gia nhập Thiên Tâm Võ Quán, trở thành đệ tử thân truyền của quán chủ Trình Thiên Tâm.]

[qua hai tháng, một nữ tử tên là Lăng Linh gia nhập Thiên Tâm Võ Quán, thành sư muội của người. Hai người các người thường xuyên luận bàn võ nghệ, đao pháp của người ngày càng tinh tiến.]

[hai mươi lăm tuổi, Quách Thái Bình xếp thứ bảy Thiên Kiêu Bảng đến cửa phá quán, Trình Thiên Tâm không địch lại, sau 20 chiêu thất bại.]

[ngay đêm đó, một tên cường giả tam phẩm thần bí xông vào võ quán, đánh úp Lăng Linh, Trình Thiên Tâm gắng dùng thân thể bị thương nặng đem tên võ giả tam phẩm kia đánh lui, sau đó bị thương nặng không trị nổi mà chết.]

[ban đêm ngày hôm sau, lại có cường giả thần bí xông vào, muốn phải đánh úp con gái Trình Thanh Vũ của Trình Thiên Tâm, may mắn không đắc thủ.]

[sau đó, Trình Thanh Vũ kế nhiệm chức vị quán chủ. Một năm sau, nàng đột phá tới tam phẩm võ đạo, trở thành tam phẩm trẻ tuổi nhất thiên hạ, danh chấn thiên hạ.]

[lại một năm nữa, người Hồ ngoài sa mạc phái sứ giả đi Thần Đô, thay Đại Hãn(1) của bọn họ cầu hôn Vô Song công chúa. Người Hồ ở Thần Đô điều võ dương oai, phái một tên võ giả thiếu niên, khiêu chiến thiếu niên anh tài Đại Chu. Trong nửa tháng, đánh bại liên tiếp bảy tên tam phẩm.]

[Trình Thanh Vũ dưới sự áp lực, lên đài ứng chiến, bị đánh trọng thương.]

[ngày đó, Lăng Linh mang theo người rời đi Thần Đô. Mấy ngày sau, truy binh chợt tới, Lăng Linh chủ động dẫn dắt rời đi truy binh, cùng người chia ra mà đi, hẹn gặp mặt tại Quận Bình .]

[một tháng sau, người vừa tới Quận Bình , đột nhiên Thẩm Bạch Y xuất hiện tại trước mặt người, ra tay đưa người đánh chết, hưởng dương hai mươi sáu tuổi.]

“Cái tên Thẩm Bạch Y này quả nhiên không là người tốt a.”

Cố Dương thấy kết cục sau cùng, ngược lại không phải là quá ngoài ý muốn.

Cái tên Thẩm Bạch Y này không quan hệ mà ân cần, không phải lừa đảo thì là đạo tặc. Hai lần mô phỏng trước, sẽ đụng phải ngoài ý muốn như vậy, khẳng định cùng hắn thoát không khỏi liên quan.

“Còn nữa, lần mô phỏng này, thế nào cùng khi trước không quá giống nhau?”

Cố Dương càng cảm thấy kỳ quái chính là, Thiên Tâm Võ Quán biến hóa.

Hai lần trước, quán chủ Trình Thiên Tâm đều là đánh không lại mười chiêu, ban đêm hôm ấy trọng thương mà chết.

Đến lần này, chẳng những kiên trì tới 20 chiêu, còn có dư lực có thể đánh lui một tên võ giả tam phẩm.

Thực lực của hắn, so với trước, rõ ràng trở nên mạnh mẽ rất nhiều.

Còn có nữ nhi Trình Thanh Vũ của hắn cũng giống như vậy, lại đột phá đến tam phẩm, gánh vác lãnh đạo nổi Thiên Tâm Võ Quán.

Lần này, cùng hai lần trước chỗ không giống, chỉ là nhiều hơn Lăng Linh mà thôi.

Nói cách khác, Trình Thiên Tâm cha con thực lực đại tiến, khẳng định cùng với nàng có chút quan hệ.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi sáu tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi sáu tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi sáu tuổi.]

Cố Dương lần này lựa chọn một, đầu gì là bốn năm công lực.

Sau một khắc, hắn cũng cảm giác chân khí trong cơ thể tăng trưởng một mảng lớn, ít nhất phòng năm phần mười. Nhưng mà bên trong chân khí, so với trước kia thêm mấy phần cuồng bạo, thậm chí để cho hắn cảm thấy kinh mạch có một loại cảm giác bồng.

Vốn là Thuận Dương chân khí tinh thuần vô cùng, lại biến trở về Xích Dương chân khí.

Cố Dương có chút hoài nghi, lúc đột phá đến tứ phẩm, phỏng chừng thân thể của hắn liền không chịu nổi chân khí cuồng bạo như vậy.

Hắn nói ” Thanh Chi, người qua đây.”

Tô Thanh Chi đã kết thúc tu luyện hôm nay, nghe vậy đi tới, thuận thực lên giường, ngồi xếp bằng đến đối diện, cầm tay hắn.

Rất nhanh, nàng cũng cảm giác được chân khí của Cố Dương trào vào bên trong cơ thể, chẳng qua là, cùng bình thường có chút không giống, so với bình thường phải bá đạo hơn rất nhiều, mơ hồ để cho nàng có một loại cảm giác đau như kim chích.

Nàng nhắm mắt lại, cố chịu đựng.

Một lát sau, cái loại cảm giác đau nhói này biến mất, trở nên ấm áp, dường như muốn đem nàng hòa tan.

Chương 37: Giả tình giả nghĩa

Sau ba ngày, lúc chạng vạng tối, xe ngựa sắp lái đến một cái trấn nhỏ, đột nhiên nghe được bên đường truyền tới một trận tiếng khóc.

Xe ngựa cũng theo đó ngừng lại, Trương Tiểu Hải ở bên ngoài lái xe nói ” Công tử, có người chặn lại đường đi.”

Cô Dương cầm trong tay một quyển sách, đang chăm chú xem, nghe vậy trong lòng hơi động ” Chẳng lẽ là nàng?”

Hắn buông xuống sách cầm trong tay, vén màn vải lên nhìn, liền thấy được trên đường trước mặt có một nữ tử mặc vải bố để tang ngồi chồm hồm, bên cạnh có một cỗ thi thể dùng chiếu đắp lại, mà trên đó viết bốn chữ “Bán mình chôn cha “.

Nữ tử dáng dấp cực đẹp, mặc dù không như Tô Thanh Chi, cũng là mỹ nữ trong một vạn không có một.

Với tướng mạo như vậy, chạy tới địa phương khi ho cò gáy này bán thân chôn cha, dù là ai cũng sẽ cảm thấy có cái gì không đúng.

Trương Tiểu Hải nhỏ giọng nhắc nhở ” Công tử, cô gái này sợ rằng có chút vấn đề.”

Ngay cả Trương Tiểu Hải đều nhìn ra vấn đề, cứ như vậy, còn muốn lừa gạt ai?

Cô Dương gật đầu một cái, sau đó xuống xe ngựa, đi tới trước mặt cô gái kia, hỏi, “Người tên là gì?”

Nữ tử ngẩng đầu lên, là một tấm khuôn mặt nước mắt như mưa, da thịt nhẵn nhụi, vô cùng mịn màng, khóc thút thít nói ” Tiểu nữ Lăng Linh, gia phụ bất hạnh nhiễm bệnh bỏ mình, lộ phí đã xài hết, không cách nào chôn cất...”

Màn khóc này, có thể nói là tương đối gượng gạo.

Cô Dương trong lòng thầm mắng, lại phải phối hợp diễn xuất của nàng, thở dài nói ” Thật là đáng thương, Tiểu Hải, người ngày mai đến trấn trên mua bộ quan tài, đem người chôn đi, nhập thổ vi an.”

Trương Tiểu Hải có chút muốn nói lại thôi, nhưng vẫn là không nói gì, đáp một tiếng ” Vâng.”

“Đa tạ công tử, đại ân đại đức của người, tiểu nữ không bao giờ quên.” Lăng Linh lay xuống, nước nỏ nói.

Cố Dương nói ” Một cái nhấc tay, không cần để ở trong lòng. Cô nương, người nhưng còn có thân nhân?”

Lăng Linh chán nản nói ” Không có, tiểu nữ số khổ, người nhà cũng đã không có ở đây.”

Những lời này, ngược lại giống như thật.

Cố Dương từ trong ngực lấy ra một túi bạc, nói ” Số tiền này người cầm đi, trở về quê quán làm chút mua bán nhỏ.”

Lăng Linh khẩn cầu ” Công tử, để cho ta đi với người, ta thật sự là không chỗ có thể đi...”

Cố Dương sau khi từ chối đôi câu, thuận thế đáp ứng ” Đã như vậy, người liền làm nha hoàn cho ta đi.”

...

Trên xe ngựa, chủ tớ Tô Thanh Chỉ nghe vào trong tai đôi thoại của hai người, không khỏi có chút trở mắt nhìn nhau.

Các nàng không khỏi nhớ tới cảnh tượng lúc lần đầu tiên cùng Cố Dương gặp mặt, hẳn đối đãi với các nàng, có thể nói là thô lỗ.

Vừa gặp, liền kéo Tri Tinh nhảy vào trong giếng nước, không một chút nào thương hoa tiếc ngọc.

Cho dù là sau khi cứu Tô Thanh Chỉ, vừa đụng đến nguy hiểm, liền không chút do dự vứt bỏ các nàng chạy.

Bây giờ, cái nữ tử bán mình chôn cha này rõ ràng có gì đó quái lạ, hẳn nhưng là chủ động giúp người ta mai táng cha, còn hào phóng mở hầu bao, đưa tiền cho nàng.

Cái đãi ngộ này, kém cũng quá xa chứ ?

Lúc này, Cố Dương đã dẫn theo cái cô nương tên là Lăng Linh tới, giới thiệu cho các nàng ” Đây là Thanh Chỉ, là thị nữ của ta. Đây là Tri Tinh, thị nữ của Thanh Chỉ. Đây là Lăng Linh, nha hoàn ta mới thu.”

Lăng Linh chỉnh đôn trang phục hành lễ ” Thanh Chỉ muội tử, về sau xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Tô Thanh Chỉ lạnh nhạt đáp lễ lại.

Xe ngựa cũng không phải là rất lớn, ngồi ba người cũng còn tốt, thêm một người, liền có vẻ hơi chật chội, chẳng qua, vấn đề không lớn.

Xe ngựa tiếp tục tiến lên, chỉ có Trương Tiểu Hải ở lại ở phía sau, ôm lấy thi thể “Cha” Lăng Linh, đi theo ở phía sau.

...

Sau khi đến một toà trần nhỏ, theo thường lệ tìm một gia đình tá túc.

Trương Tiểu Hải thì đem thi thể vác đến nghĩa trang để đó trước.

Trong đội ngũ thêm một người, bầu không khí trở nên cổ quái, bất luận là Trương Tiểu Hải, hay là chủ tớ Tô Thanh Chi, đối với nữ tử tên Lăng Linh không rõ lai lịch này, đều ôm lấy phòng bị sâu đậm.

Bọn họ đều rất không hiểu, tại sao Cố Dương từ trước đến giờ đối với người lạnh nhạt, sẽ đối với nàng Lăng Linh này nhìn với con mắt khác?

Giải thích duy nhất, chính là Cố Dương ngấp nghé sắc đẹp của đối phương.

Trương Tiểu Hải có lòng muốn khuyên nhủ một chút, lại không biết mở miệng thế nào, trong lòng rất rầu rĩ, chỉ có thể bí mật quan sát nhất cử nhất động của Lăng Linh kia, tùy thời cảnh giác.

...

Lúc tiểu thị nữ Tri Tinh rửa mặt, nhân cơ hội kéo tiểu thư nhà mình ra ngoài, lo lắng nói ” Tiểu thư, trên người ả Lăng Linh đó khắp nơi lộ ra cổ quái, đến gần Cố đại ca, sợ rằng không có hảo ý. Chúng ta phải nghĩ biện pháp nhắc nhở hắn một chút “

Nàng mặc dù cũng bởi vì chuyện Cố Dương muốn tiểu thư làm thị nữ cho hắn mà tức giận, nhưng là gặp phải loại sự tình này, vẫn là không nhịn được lo lắng cho hắn.

Tô Thanh Chi nói mà không có biểu cảm gì ” Coi như hắn ngòm ở trong tay người đàn bà này, cũng là đáng đời! Ai bảo

hắn đầu óc mê gái.”

Nói xong, liền xoay người đi, không cho Tri Tinh cơ hội tiếp tục nói chuyện.

Tri Tinh quỳnh đến độ không ngừng giậm chân.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể tự đi, thừa dịp Lăng Linh không ở trong phòng, tiến lên nói ” Cố đại ca, cái ả Lăng Linh đó xuất hiện có cổ quái, ngươi vẫn nên cẩn thận một chút.”

Cố Dương cười nói ” Ta còn tưởng rằng, ngươi về sau sẽ không để ý ta.”

Cô em này tính tình cũng là đủ cố chấp, từ sau khi Tô Thanh Chỉ làm thị nữ cho hắn, cũng chưa có chủ động nói chuyện với hắn.

Tri Tinh vội la lên ” Ngộ nhỡ nàng gây bất lợi cho ngươi...”

“Yên tâm đi, nàng đối với ta không có ác ý.”

Cố Dương trấn an một câu.

Ít nhất, trong thời gian ngắn, nàng sẽ không gây bất lợi cho hắn.

Nếu mà được chọn, Cố Dương muốn cách Lăng Linh này càng xa càng tốt. Vấn đề là, hắn không tránh khỏi.

Lần mô phỏng trước đã chứng minh, hắn coi như chạy đến Thần Đô, gia nhập Thiên Tâm Võ Quán, Lăng Linh vẫn là bám dai như đĩa mà ra hiện ra ở bên cạnh hắn.

Đánh thì không đánh lại, tránh cũng tránh không xong, hắn có thể làm sao?

Lần này nếu là không thu nàng, lần kế, chính là tỷ võ cầu hôn, lần kế nữa, chính là giả vờ bị kẻ thù đuổi giết. Lần kế kế nữa, liền trực tiếp mạnh bạo.

Cùng với chờ đến phía sau, bị người dùng kiếm để ngang trên cổ buộc lấy vợ, còn không bằng ngay từ đầu, lúc nàng nguyện ý diễn trò, cùng nàng đồng thời diễn xuất.

Ít nhất, bây giờ nàng trên danh nghĩa là thị nữ, còn phải phục vụ hắn.

Về phần nàng có cái mưu đồ gì, một ngày nào đó sẽ biết rõ.

Cố Dương cần, chính là thời gian, việc cần thiết trước mắt, chính là đi Quận Bình, chờ đến khi ba chục ngàn lượng tới tay, liền có thể tiến hành mười lăm lần suy diễn, thuận lợi, có thể một lần đột phá đến cảnh giới tứ phẩm, cũng không cần sợ nàng.

Bây giờ nha, chỉ có thể giả tình giả nghĩa một chút.

Buổi tối hôm đó, trong phòng Cố Dương, liền có thêm một người nữ nhân.

Lăng Linh lễ thẳng khí hùng ” Ta là nha hoàn của Công Tử, tự nhiên muốn cùng người ở một gian phòng, các nàng không phải cũng vậy sao?”

Cố Dương thật sự là không hiểu, xem tuổi của nàng, hẳn không đến 20, tu vi tứ phẩm, không nghi ngờ chút nào là một vị võ đạo kỳ tài, đặt vào bất kỳ một thế lực nào, đều là đối tượng đào tạo trọng điểm.

Lại cam nguyện làm thị nữ cho một kẻ ngũ phẩm như hắn, là nghĩ như thế nào?

“Chẳng lẽ, thân phận người xuyên việt của ta bị nàng phát hiện?”

Cố Dương nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể nghĩ tới cái lý do này.

Chương 38: Quận Thành Bình

Cố Dương ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt lại, chân khí trong cơ thể lưu chuyển.

Đến cảnh giới này của hắn, đã có thể dùng ngồi tĩnh tọa để thay thế giấc ngủ, tiến vào trạng thái tương tự với minh tướng, so với giấc ngủ hiệu quả tốt hơn.

Hơn nữa, ở trong trạng thái như vậy, đối với ngoại giới cũng cực kỳ nhạy cảm, bất kỳ gió thổi cỏ lay cũng có thể sớm nhận ra được.

Chẳng qua là, hắn là người hiện đại, tâm tư đã quen nhộn nhịp, đã nhiều năm như vậy, cũng không có cách nào làm được chân chính bình tĩnh lại. Mỗi lần tu luyện, luôn là phải tốn thời gian rất lâu, mới có thể đi vào trạng thái minh tưởng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến chân khí của hắn tiến bộ chậm rãi.

Đến bây giờ, hắn đều không cách nào nhanh chóng tiến vào trạng thái minh tưởng. Mỗi lần đều phải tốn trên một hai giờ, chất lượng cũng không quá được.

Hôm nay, hắn lại cảm giác có chút không giống, trong mũi phảng phất ngửi thấy một cỗ dị hương nhàn nhạt, rất nhanh, tâm thần liền trầm tĩnh lại, tiến vào bên trong cái loại trạng thái huyền diệu này.

...

Lúc Trương Tiểu Hải ở căn phòng cách vách từ trên giường thức dậy, Cố Dương liền tỉnh lại một cách tự nhiên, cảm giác tốt trước đó chưa từng có, ngay cả chân khí trong cơ thể, đều có tăng trưởng nhỏ xíu.

Lần này hiệu quả trong một đêm ngồi tĩnh tọa, có thể so với tiến bộ một tháng khi trước.

“Đây chính là minh tưởng chất lượng cao sao?”

Hắn kinh hãi. Hướng ra phía gian ngoài nhìn, vừa vặn nhìn thấy Lăng Linh tĩnh lại, khóe miệng còn mang theo vẻ mỉm cười.

Cố Dương cười lại một cái, liền đứng dậy.

Rất hiển nhiên, loại biến hóa này, sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, nhất định là tác phẩm của nàng.

Loại hương liệu có thể giúp người nhanh chóng tiến vào trạng thái minh tưởng này, đều là hàng cao cấp, thứ tốt có tiền cũng mua không được.

Nàng lại không tiếc.

Cố Dương đối với nữ nhân này càng hiếu kỳ hơn.

...

Trong đội ngũ thêm một người, đối với tốc độ tiến lên cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Cố Dương dựa theo đường đi khi trước, đi đường bộ tới Quận Bình, dọc theo đường đi lại không có dụng phải cái gì ngoài ý muốn.

Nửa tháng sau, Quận Thành Bình rốt cuộc trong tầm mắt.

Một ngày này, Lăng Linh tìm một cái cơ, đi một mình đi ra ngoài, đến trên đường mua vài món đồ, trong lúc vô tình, đi tới trong một cái hẻm nhỏ vắng vẻ, cùng một lão đầu lồi thoi chạm mặt.

Lão đầu ngồi chồm hóm dưới đất, cầm trong tay một chai rượu, nói ” Nha đầu, nhìn dáng vẻ của ngươi, rất thuận lợi.”

“Đó là tự nhiên, bản cô nương làm chút kế nhỏ, liền trà trộn đến bên người người đó.” Lăng Linh có chút đặc ý nói.

“Thế nào, Nhị gia gia không có gạt ngươi đi, Thuần Dương chân khí của người này, cực kỳ tinh thuần. Chờ hấn đến tứ phẩm rồi, liền có thể giúp ngươi luyện thành 《 Dương Cực Chân Cương 》 .”

Lăng Linh nghe vậy chân mày nhưng là nhíu lại ” Sợ rằng, không đơn giản như vậy.”

“Có vấn đề gì?”

“Theo quan sát của ta trong mấy ngày qua, hấn tiên cảnh thật chậm, cho dù là có trợ giúp của ta, hơn nữa cùng cái nữ tử băng cơ ngọc cốt kia song tu, muốn phải đột phá đến tứ phẩm, ít nhất phải mười năm. Thật là kỳ quái, tư chất như vậy, hấn là như thế nào tu đến ngũ phẩm?”

Đây là vấn đề Lăng Linh không hiểu nhất, lấy tiên cảnh của Cố Dương, theo lý thuyết, tuyệt đối không thể ở tuổi như vậy, nắm giữ tu vi như vậy.

Lão đầu như có điều suy nghĩ nói ” Xem ra, trên người người này có chút kỳ ngộ.”

“Có thể từ trong tay một tên thổ phỉ cứu xuống một vị đại mỹ nhân băng cơ ngọc cốt, vận may đúng thật không nhỏ.”

Lăng Linh đã từ Trương Tiểu Hải nơi đó nghe được quá trình Cố Dương cùng Tô Thanh Chi kết duyên.

Nàng có chút cười trên nỗi đau của người khác nói ” Nghe nói cái tên Triệu Hãn kia tu luyện chính là 《Phân Thiên Thần Quyết》, Liễu Gia vốn định mang Tô Thanh Chi hiến tặng cho hắn, ai ngờ, lại tiện nghi người này.”

Triệu hãn, chính là Ngũ hoàng tử Đại Chu hoàng triều.

Giọng điệu lão giả nhiều hơn một phần ngưng trọng ” Nghe cái tên Triệu Hãn kia thiên phú thật tốt, tuổi gần 20, cũng đã là cảnh giới tam phẩm. Nếu mà vị băng cơ ngọc cốt này rơi vào trong tay hắn, hai mươi năm sau, Triệu gia sợ rằng lại sẽ nhiều một tên Thần Thông cảnh.”

“Bây giờ, trong cơ thể Tô Thanh Chi đã dung hợp Xích Dương chân khí của Cố Dương, Triệu Hãn nếu mà biết, đoán chừng sống sờ sờ tức chết.”

Thuần Dương chân khí, trọng yếu nhất chính là một chữ thuần. Tô Thanh Chi đã cùng người khác song tu, dù là Triệu Hãn đoạt lấy, cũng không cách nào tu thành Thuần Dương.

Dù là có một tí tỳ vết nào, đều không cách nào thành tựu Thần Thông cảnh.

Lão giả nhắc nhở “Người Triệu gia từ trước đến giờ lòng dạ hẹp hòi, nếu là biết chuyện này, tuyệt sẽ không chịu để yên.”

“Khó đi nữa ta cũng không sợ, so với loại thời gian không thấy được bất kỳ hy vọng nào trước kia, mới thật sự là khó chịu đựng. Bây giờ, rốt cuộc tìm được, trước mặt coi như là núi đao biển lửa, ta cũng muốn lội qua.”

Lão giả thở dài một tiếng “Khó cho ngươi rồi.”

...

Quận Thành Bình, nằm ở phía tây nhất Giang Châu, lại đi nữa, chính là Quận Thông Ngọc Châu.

Đây là một tòa thành thị kích thước rất lớn, ra vào vị trí hiểm yếu Giang Châu, thương khách phồn hoa.

Lúc xe ngựa Cố Dương lái vào Quận Thành Bình, chính là vào buổi trưa.

Hắn đột nhiên nói ” Đến rồi.”

Tô Thanh Chi có chút kích động, vén một góc màn cửa lên, nhìn ra ngoài, thấy trên đường ngựa xe như nước, ánh mắt có chút ươn ướt.

Có rất ít người biết, môn chủ Thanh Huyền Môn ở Quận Thành Bình, chính là sư tôn của mẫu thân nàng.

Trước khi nàng đi, mẫu thân nói cho nàng biết, có thể tới Thanh Huyền Môn, môn chủ sẽ bảo vệ được nàng chu toàn.

Bây giờ, nàng trải qua gian hiểm, cuối cùng đã tới Quận Thành Bình.

Nghe được lời nói của Cố Dương, nàng tự nhiên biết ý tứ của hắn, nói ” Ta tự sẽ giữ đúng cam kết, bây giờ, chúng ta phải đi Tứ Hải Tiền Trang, mang ngân phiếu ba chục ngàn lượng hối đoái ra.”

Cố Dương phân phó với bên ngoài nói ” Đi hỏi đường, Tứ Hải Tiền Trang gần đây.”

“Chờ một chút.”

Đột nhiên, Lãng Linh chen lời nói ” Người mang ngân phiếu, là từ trong nhà mang ra ngoài?”

Tô Thanh Chi hỏi ngược lại ” Có vấn đề sao?”

Lãng Linh có thể cảm giác được địch ý của nàng đối với mình, cười híp mắt nói ” Các người có biết, cái Tứ Hải Tiền Trang này là của nhà nào?”

“Người nào không biết, chủ nhân Tứ Hải Tiền Trang, là Tiền gia giàu có đệ nhất thiên hạ.”

Tứ Hải Tiền Trang trải rộng các Châu Đại Chu, thậm chí là mỗi cái Quận đều có chi nhánh, tới chỗ nào cũng có thể hối đoái, có thể nói là Tiền trang có thực lực nhất.

“A.”

Lăng Linh lắc đầu ” Tiền gia này, chẳng qua là thay mặt kinh doanh Tiền trang mà thôi, chủ nhân chân chính sau lưng nó, đang là đương kim hoàng thất Triệu gia. Các người ở chỗ này hội đoái khoản lớn bạc, chẳng khác gì là nói cho Ngũ hoàng tử, chúng ta ở nơi này.”

Tô Thanh Chi nghe vậy, sắc mặt chính là biến đổi.

Trong lòng Cố Dương cũng là rùng mình, không trách người Liễu gia nhanh như vậy tìm được tung tích Tô Thanh Chi, hóa ra là như vậy.

Trên thực tế, Đại Chu mặc dù là một cái đại hoàng triều thống nhất, nhưng mà cơ sở đều bị thế gia môn phái lũng đoạn, càng tới chỗ xa, lực khống chế lại càng yếu.

Quận Thành Bình là địa bàn Lâm gia, Liễu gia vươn tay không tới, theo lý thuyết Liễu Gia không dễ dàng như vậy tìm tới Tô Thanh Chi mới đúng.

Nếu như là như vậy, vậy thì liền nói xuôi được.

Trong lòng Cố Dương rất nhanh thì có tính toán, nói ” Trước tiên tìm một nơi đặt chân lại nói.”

Tiền giấy ngay tại hấn nơi này, chỉ cần biết mật mã, liền có thể đến những Châu khác lấy tiền, nhiều nhất chạy xa một chút, đó cũng không phải việc khó gì.

Chương 39: Tàng Bảo Đồ

Quận Thành Tượng, Lâu Như Ý, đang cử hành một tràng yến hội long trọng, nhân vật chính hôm nay, chính là Thất công tử Lâm gia Lâm Tử Thụy.

Đang lúc rượu say tai nóng, đột nhiên, một tên tùy tùng đi tới sau lưng Lâm Tử Thụy, thì thào mấy câu, hấn sắc mặt hơi đổi một chút.

Chợt lúc này, các tân khách vốn náo nhiệt đều yên tĩnh lại, rồi rít buông xuống ly rượu.

Lâm Tử Thụy rất nhanh khôi phục bình thường, bung một ly rượu lên, nói “Hôm nay chỉ tới đây thôi, Lâm mỗ còn có chút chuyện.”

Hắn đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, sau đó rời chỗ mà đi.

Ra khỏi tử lâu rồi, thần sắc của hắn thoáng cái trở nên âm trầm ” Chu Thanh lại bị tiểu tử kia giết, điều này sao có thể? Ô tiên bối chính miệng nói qua, hắn là tu vi lục phẩm.”

Ô tiên bối nhưng là xuất từ tòa Hồng Lô ở Thần Đô kia, Nhất Phẩm Bảng, Tiềm Long Bảng vân vân các bảng danh sách, đều là xuất từ tay toà Hồng Lô này. Từ ngàn năm nay, chưa bao giờ xuất hiện qua sai lầm.

Lần này Ô tiên bối đến Quận Tượng, tất nhiên là vì vị mới lên cấp nhị phẩm của Trịnh gia kia mà tới.

Hắn mắt sáng như đuốc, tuyệt đối sẽ không thể nhìn lầm.

Hộ vệ sau lưng đáp ” Theo báo cáo, Chu Thanh là chết tại bên dưới Đoạn Nhạc đao pháp, bị một đao đánh chết.”

“Thiên Tâm Võ Quán?”

Lâm Tử Thụy nhướng mày một cái ” Thiên Tâm Võ Quán vị nào chạy đến Giang Châu rồi?”

“Tạm thời không có nhận được tình báo phương diện này.”

Lâm Tử Thụy lạnh lùng nói ” Thính Phong Đường thật là càng ngày càng phế vật.”

“Công tử bớt giận.”

“Cái tên Cố Dương thì sao? Hiện tại đi đâu hả?”

“Quận Thành Bình, công tử, cần lại phái người sao?”

Trong mắt Lâm Tử Thụy có chút phiến muộn ” Đó là địa bàn của nhị ca, hắn nhất ghét bàn tay của người khác duỗi vào trong địa bàn của hắn. Coi như hắn tốt số.”

Lâm gia mặc dù gia đại nghiệp đại, nhưng là chết ngũ phẩm như Chu Thanh, hắn bị khiển trách một trận là không tránh khỏi.

...

Cùng lúc đó, Cố Dương mang theo Lăng Linh, đã cả đêm rời đi Quận Thành Bình.

Chuyến này, bọn họ không có ngòi xe ngựa, ngay cả hành lý đều không mang bao nhiêu, dùng khinh công đi đường, tốc độ nhanh không biết bao nhiêu.

Mục đích của hắn là Ngọc Châu cách vách, đến Ngọc Châu Thành hối đoái ngân phiếu ba chục ngàn lượng kia, Tô Thanh Chi đã đem mật văn cùng con dấu hối đoái đều cho hắn, bằng những thứ này, là có thể mang những ngân phiếu kia hối đoái ra.

Lúc đầu, Cố Dương là nghĩ một mình đi, Lăng Linh lại nhất định muốn đi theo, hơn phân nửa là lo lắng một mình hắn chạy mất.

Hắn biết, coi như không để cho nàng đi theo, nàng khẳng định cũng sẽ len lén theo tới, liền đồng ý mang theo nàng.

Về phần chủ tớ Tô Thanh Chi, đã đi Thanh Huyền Môn.

Mà Trương Tiểu Hải, Cố Dương cho hắn một chút bạc, để cho hắn trước tiên tìm một nơi nghỉ ngơi.

Dưới bóng đêm, hai đạo nhân ảnh ở trên đường bay vút, tốc độ thật nhanh, dường như lướt nhanh như gió.

“Phía trước có một tòa miếu đồ nát, nghỉ ngơi một chút đi.”

Đột nhiên, người nam trong đó mở miệng nói.

Hai người này, chính là Cố Dương cùng Lăng Linh chạy đi đường giữa đêm.

Đi đường như vậy, đối với chân khí tiêu hao rất lớn, chân khí trong cơ thể hắn đã tiêu hao gần một nửa.

Lăng Linh như cũ mặt không đỏ hơi thở không gấp, sau khi dừng lại, có chút chột dạ nói ” Ta từ nhỏ đi theo cha vào nam ra bắc, cho nên cước trình nhanh một chút...”

” Ừ, rất bình thường.”

Cố Dương thuận theo lời của nàng nói, nàng đã muốn diễn, liền phụng bồi nàng diễn chứ sao.

Tiếp xúc mười mấy ngày nay, hắn cũng đã nhìn ra, cô em này có chút thiếu thông minh, dường như thật cho là, cái kỹ thuật diễn xuất vụng về kia của nàng lừa gạt được hắn.

Nói trắng ra là, chính là thiếu đi một chút thường thức, không quá thông hiểu đời nhân xử thế, mà lại kiến thức tương đối uyên bác, đối với các thế lực lớn đều hết sức hiểu rõ.

Cái này ngược lại phù hợp suy đoán của hắn, xuất thân một cái thế lực lớn, một lòng tu luyện, được bảo hộ quá tốt, thiếu rèn luyện, mới có thể thiếu thường thức.

Đương nhiên, nàng cũng không phải là cái loại chỉ đáng yêu mà thiếu tâm cơ, lòng cảnh giác ngược lại cực cao.

Nhiều ngày như vậy, sớm chiều sống chung, Cố Dương lại không tìm được bất kỳ cơ hội táy máy.

“Ồ?”

Lúc hai người gần đi tới tòa miếu đồ nát kia, Lăng Linh đột nhiên dừng bước, cảnh giác nói ” Bên trong có người.”

Cố Dương lúc này mới nhận ra được trong miếu đồ nát cách đó không xa, quả thật có chút động tĩnh, không khỏi có chút xấu hổ, lòng cảnh giác của nàng, quả thật mạnh hơn chính mình nhiều lắm.

Hắn nhỏ giọng nói ” Đi thôi.”

Hắn nhưng mà không muốn cuốn vào bên trong phiền toái gì, làm trễ nãi lấy tiền.

Lăng Linh gật đầu, nàng cũng là nghĩ như vậy.

“Họ Tiêu, đem Tàng Bảo Đồ giao ra!”

Đột nhiên, tòa miếu đồ nát bên kia truyền tới một câu nói.

Bước chân Cố Dương nhất thời ngừng tại chỗ, quay đầu nói “Nếu không thì, hay là qua xem một chút đi.”

Lăng Linh gật đầu.

Thân phận của nàng bây giờ là nha hoàn, tự nhiên phải nghe công tử.

Mà lại, bên trong không có cao thủ gì, Cố Dương một người đủ để ứng phó.

Hai người lặng yên không một tiếng động lên tới.

Trong miếu đồ nát, sáu người tay cầm binh khí, vây quanh một người tuổi trẻ máu me khắp người, tay phải hấn cầm đao, tay trái mềm nhũn buông lỏng, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Hấn dựa lưng vào vách tường, vẻ mặt tàn bạo ” Nếu muốn Tàng Bảo Đồ, vậy hãy tới đây a, chỉ sợ một tấm Tàng Bảo Đồ không đủ các người những người này chia.”

Sáu người kia sắc mặt hơi đổi một chút.

Một người trong đó quát lên ” Đừng nghe hấn khích bác ly gián, trước hết giết tiêu tử này, lấy được Tàng Bảo Đồ, đem bảo tàng Ảnh Đạo lấy ra, chúng ta sáu người chia đều.”

...

Cố Dương ở bên ngoài rình coi truyền âm hỏi, “Ảnh Đạo là người nào? Lưu lại bảo tàng đáng tin không?”

“Ảnh Đạo là một vị đạo tặc thần bí hơn một trăm năm trước, làm mười mấy cọc kinh thiên đại án, tung hoành thiên hạ vài chục năm, cũng không bị người ta tóm lấy. Cho đến cuối cùng, trộm tuyệt thế công pháp 《Phượng Vũ Cửu Thiên》 của Thảm gia, rút cuộc chọc tới lão quái vật Thần Thông cảnh của Thảm gia, một đường đuổi giết, đem đánh chết bên ngoài thành Thần Đô.”

” Trong lúc hấn bị đuổi giết, mang chín bộ Tàng Bảo đồ phát tán ra ngoài, nói bảo bồi hấn trộm được, đều giấu ở chín cái địa phương này. Trong đó, thì có quyển 《Phượng Vũ Cửu Thiên》 kia.”

Tuyệt thế công pháp!

Ánh mắt Cố Dương không khỏi sáng lên.

Cái thế giới này, ở trên nhất phẩm, còn có Thần Thông cảnh, những cường giả này, mới là chúa tể của cái thế giới này.

Trước đó, nhiều lần mô phỏng như vậy, cảnh giới của hắn đều quá thấp, với không tới cái tầng thứ kia.

Nhưng mà hắn biết, chỉ khi có thể tu luyện tới Thần Thông cảnh, mới có thể được gọi là tuyệt thế công pháp.

Thậm gia trong lời Lăng Linh muốn nói, không nghi ngờ gì chính là cái Thâm gia bên trong chín họ thiên hạ kia, chín họ này, đều là thế gia cường đại nhất trong thiên hạ, phía sau đều có Thần Thông cảnh tọa trấn.

Bên tai, thanh âm Lăng Linh tiếp tục truyền tới ” Hơn một trăm năm qua, Tàng Bảo Đồ Ảnh Đạo mỗi lần xuất hiện, cũng có thể gây nên một phen sóng gió trong giang hồ, chẳng qua là đại đa số đều là giả. Đến nay, Tàng Bảo đồ có thể chắc chắn là thật, chỉ có ba tấm.”

“Về phần những địa điểm giấu bảo tàng khác, có hay không bị người lên đào đi, liền ai cũng không biết. Trước mắt tấm Tàng Bảo Đồ này, cũng không cách nào chắc chắn là thật hay giả.”

Cố Dương nhìn về trong miếu đồ nát, bảy người bên trong, thực lực cũng chưa tới ngũ phẩm.

Quả thực không được, còn có vị tứ phẩm Lăng Linh này ở đây, ngộ nhờ không địch lại, toàn thân trở ra cũng là có nắm chắc.

Đây là một cơ hội.

Về phần thiệt giả, với hắn mà nói, muốn phải xác định, cũng không phải là rất khó.

Đột nhiên, thanh âm chợt dạ của Lăng Linh truyền tới ” Cái truyền âm thuật này, là cha ta truyền cho ta, thủ đoạn cần thiết để hành tẩu giang hồ...”

” Ừ, cái này rất hợp lý.”

Cố Dương cho nàng một cái ánh mắt khẳng định.

Chương 40: Tìm được rồi

Trong miếu đồ nát, Tiêu Thư Mặc dùng ánh mắt cừ hận nhìn sáu người trước mặt, hận không thể uống máu bọn hắn, dùng

da bọn hắn đắp chặn.

Trước hôm nay, hắn vốn có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Tiêu gia ở trấn trên, cũng coi là một võ đạo thế gia, truyền tới cái thời đại này, có hơn hai trăm năm. Tổ tiên từng ra võ giả tam phẩm. Chẳng qua là chẳng biết tại sao, phải ở cái trấn nhỏ này an cư.

Đến một đời này, Tiêu gia cũng chỉ thuộc hạng tầm tầm.

Phụ thân hắn là lục phẩm. Hắn càng là thiên phú xuất chúng, tuổi gần mười tám, cũng đã có tu vi thất phẩm, bị cha coi là hy vọng chấn hưng gia tộc.

Cho đến tối ngày hôm qua, hết thầy đều không còn.

Sáu người này, đều là bạn tốt của cha hắn, mấy ngày trước đây, đến trong nhà hắn làm khách. Tối hôm qua, bọn họ trong lúc vô tình phát hiện một căn phòng bí mật của Tiêu gia, bên trong lại cất giấu một phần Tàng Bảo Đồ tổ tiên lưu lại.

Cũng chính là phần bản đồ kho báu này, làm hại hắn cửa nát nhà tan.

Phụ thân hắn phát hiện căn phòng bí mật bị mở ra, hướng sáu người kia đòi về Tàng Bảo Đồ, ngay tại trong nháy mắt cầm lại Tàng Bảo đồ, bị sáu người đánh lén, trọng thương tại chỗ.

Phụ thân hắn liều chết trốn thoát, mang phần bản đồ kho báu kia giao vào tay hắn, để cho hắn nhanh chạy.

Lúc này, sáu người kia đuổi theo tới, mẹ hắn ngăn lại sáu người kia, cũng bỏ mình tại chỗ.

Tiêu Thư Mặc một đường chạy trốn, vẫn bị bọn họ đuổi kịp.

Hắn căn bản không phải đối thủ của sáu người này, bọn họ sở dĩ không giết hắn, chỉ vì muốn ép hỏi ra phần bản đồ kho báu kia ở nơi nào.

“Nghĩ muốn Tàng Bảo Đồ? Nằm mơ!”

Tiêu Thư Mặc trong lòng biết hắn phải chết, cũng không nguyện ý bị bọn họ hành hạ, không chút do dự, trường kiếm trong tay liền hướng cổ vượt qua.

“Không được!”

“Dừng tay!”

...

Sáu người đều hoàn toàn biến sắc, kinh hô thành tiếng.

Đang lúc này, một bóng người xuất hiện ở bên người Tiêu Thư Mặc, đem kiếm trong tay hấn đoạt lấy, cứu hấn một mạng.

Sáu người kia thấy cái người đột nhiên xuất hiện này, trong lòng đều có chút kinh sợ.

Người này dùng một tấm vải vóc che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt, trên người mặc là cái chủng loại quần áo tầm thường nhất kia.

Vấn đề là, không có bất kỳ người nào nhìn ra hấn là như thế nào xuất hiện, chuyện này ý nghĩa là thân thủ người này vượt xa bọn họ.

Kinh hãi nhất, không ai bằng bản thân Tiêu Thư Mặc, hấn vốn là ôm lấy quyết tâm liều chết, thế nào cũng không nghĩ tới, lại sẽ toát ra một người, đưa hấn cứu.

Hấn quay đầu nhìn, chỉ thấy được một đôi mắt bình tĩnh như nước.

“Người hận bọn hấn sao?”

Một thanh âm đầy truyền cảm truyền vào trong tai hấn.

Nào chỉ là hận?

“Người đem Tàng Bảo Đồ cho ta, ta giúp người giết sạch bọn họ, như thế nào?”

Tiêu Thư Mặc nghe được câu này, không chút do dự nói

“Tốt.”

Tại trước khi hấn đáp ứng, sáu người kia toàn bộ đều là sắc mặt kịch biến, không hẹn mà cùng bỏ chạy tứ tán.

Chờ đến khi tiếng nói của hấn vừa dứt, tên thần bí nhân bên người hấn kia liền biến mất, thân hình giống như quỷ mị, đuổi theo từng tên, một đao một tên, sáu người còn chưa chạy ra khỏi toà miếu đồ nát, đã ngã xuống toàn bộ.

Sau đó, thần bí nhân kia trở về lại bên cạnh của hắn, giống như không có động qua vậy.

Trong vòng mấy cái hít thở, sáu tên hung thủ giết chết cha mẹ thân thiết nhất của hắn, đã toàn bộ ngã vào trong vũng máu.

Tiêu Thư Mặc thật là như ở trong mơ, nhất thời lại không phản ứng chút nào.

“Người ta đã giết, đồ đâu?”

Khi thanh âm của thần bí nhân truyền vào trong tai hắn, hắn mới tỉnh cơn mơ, bịch một tiếng quỳ xuống ” Tiên bối đã giúp ta báo đại thù, ân này đức này, không bao giờ quên.”

“Đây chẳng qua là một cuộc giao dịch, đem đồ vật cho ta, liền thanh toán xong.”

Tiêu Thư Mặc ngẩng đầu lên, có chút chân chờ nói ” Vật kia bị vãn bối ném vào trong hồ, muốn tìm được, sợ rằng phải tốn một ít thời gian.”

“Mang ta tới.”

...

Hồ trong lời Tiêu Thư Mặc muốn nói, ngay tại không xa bên ngoài trấn.

Khi hai người chạy tới cái mảnh hồ nhỏ kia, trời đã sáng.

“Chính là ở vị trí này, vãn bối đi xuống tìm đây. ” Tiêu Thư Mặc tìm được vị trí ném Tàng Bảo Đồ, cởi xuống áo ngoài, liền chìm vào trong nước.

Cố Dương đứng ở ven hồ chờ, nhìn chăm chăm mặt hồ.

Tiểu tử này thực lực không cao, hắn cũng không lo lắng đối phương đùa bỡn bịp bợm. Chút thời gian này, hắn vẫn nán lại nổi.

Đang lúc này, hắn nghe được cách đó không xa có tiếng bước chân, lắc người một cái, trốn vào phía sau một thân cây bên bờ hồ.

Một thanh âm nũng nịu từ xa xa truyền tới ” Lưu công tử, nơi này chính là Tiên Nữ Hồ người nói? Nhìn không có gì khác

thường nha.”

“Tào cô nương có chỗ không biết, cái Tiên Nữ Hồ này có một truyền thuyết mỹ lệ...”

Tiếp đó, là một trận tiếng vó ngựa dồn dập, thanh âm lo lắng của một người đàn ông khác truyền tới “Tào cô nương, người vì sao phải ra đi không từ già. Có phải hay không cái tên Lưu Trạch này cưỡng ép mang người đi?”

Cái thanh âm kiều mỹ đó nói ” Lưu công tử, làm sao bây giờ? Hắn đuổi tới.”

“Yên tâm, có ta ở đây, không người có thể tổn thương người. ” Người nam nhân lúc trước nói, lớn tiếng nói ” Trương An, Tào cô nương đã nhiều lần cự tuyệt người, người vì sao còn phải quán quít lấy nàng?”

“Người nói bậy! Nhất định là người ở giữa cản trở, Lưu Trạch, người lập tức rời đi, nếu không, đừng trách ta không khách khí.”

“Hừ, người nghĩ rằng ta sợ người à?”

Sau đó, chính là một trận tiếng binh khí đánh nhau.

Cố Dương nhíu mày, lại đụng phải loại tiết mục hai nam cạnh tranh một nữ này, theo thanh âm hai người đánh nhau để phán đoán, đều là tu vi thất phẩm.

Rất nhanh, theo một tiếng hét thảm, hai người kia phân ra được thắng bại.

“Lại thật nháo đến mất mạng. “

Cố Dương nhíu mày lại sâu hơn, hẳn nơi này mặc dù không nhìn thấy, nhưng là nghe được thanh âm binh khí vào thịt, sợ rằng ổ bụng đều bị đâm xuyên, đây chính là thương thế phải chết.

“Tào cô nương, ta đã giúp người giết thằng nhãi này... Hắn về sau, cũng sẽ không bao giờ dây dưa người...”

Cái thanh âm này là của Lưu An, hiển nhiên hẳn là người thắng cuối cùng. Thanh âm của hắn có chút run rẩy, cũng không biết là kích động hay là hoảng hốt.

Thanh âm cô gái lúc trước kia lại trở nên lạnh như băng
“Trương An này cùng ngươi mấy đời thân nhau, ngươi hôm nay vì ta lại có thể nhẫn tâm giết hấn, vô tình vô nghĩa cực kỳ, thật sự là làm người ta khinh thường, ngươi rút đi, đừng để cho ta lại gặp ngươi.”

Lưu An không dám tin nói ” Tào... Cô nương, ta... Ta cũng là vì ngươi a...”

“Hôm nay, ngươi có thể vì ta, đem bạn tốt giết. Ngày khác, há chẳng phải là sẽ vì cô gái khác, đem ta giết?”

“Ta làm sao có thể sẽ làm như vậy? Lòng của ta đối với ngươi, Nhật Nguyệt chứng giám...”

“Ngươi chứng minh như thế nào?”

“Tào cô nương, ta... Ta hận không thể đem tim móc ra cho ngươi xem...”

” Được a, bây giờ ngươi đem tim móc ra, ta sẽ tin ngươi.”

“Hả?”

“Thế nào, không muốn? Ta giúp ngươi.”

Một tiếng cười khúc khích.

“Thật xấu xí.”

Cuối cùng, là thanh âm nữ nhân kia ché.

Sau đó, liền không còn tiếng thở nữa.

Cổ Dương núp ở sau cây nghe đến mấy lời đối thoại này, đều sợ ngây người, làm sao cũng không nghĩ tới, sự tình lại sẽ là kết thúc như vậy.

Phong cách này, từ ngôn tình máu chó, biến thành kinh dị hồi hộp.

Thay đổi quá nhanh quá mạnh, hấn suýt chút nữa không phản ứng kịp.

Lúc này, tiếng nước chảy vang lên, đầu Tiêu Thư Mặc nhô ra, hưng phấn nói “Tiền bối, tìm được rồi.”

Chương 41: Thiên kiều bá mị

“Có người đến, mau đem đồ vật ném qua đây.”

Cố Dương nói với Tiêu Thư Mặc trong nước.

“Ồ.”

Tiêu Thư Mặc đem tấm Tàng Bảo Đồ thấm ướt kia ném về bên bờ.

Cố Dương sau khi nhận lấy, mở ra nhìn một cái, bức tranh này là dùng loại da nào đó chế thành, phía trên là một tấm bản đồ, dưới cùng nhất còn có một cái con dấu kỳ lạ.

Bức tranh này nhìn qua đã cũ rồi.

Lúc đang trên đường tới, Tiêu Thư Mặc nói qua, trước đó, hắn cũng không biết trong nhà có một tấm bản đồ bảo tàng như vậy. Hắn cũng là từ trong miệng sáu gã cừu nhân giết cha kia, mới biết đây là một trong chín tấm bản đồ bảo tàng Ảnh Đạo lưu lại.

Cố Dương mang Tàng Bảo Đồ thu vào trong ngực.

Lúc này, hai đạo nhân ảnh xuất hiện ở bờ hồ, một nữ một nam.

Nữ tử chất vấn ” Các ngươi lén lút lút lút ở chỗ này làm gì?”

Cố Dương quay đầu nhìn lại, thấy một người thiếu nữ mặc quần áo màu hồng, để cho hắn không khỏi sinh ra một loại cảm giác kinh diễm.

Trong các nữ nhân hắn đã gặp, bàn về mức độ đẹp đẽ, chỉ có Tô Thanh Chi có thể so sánh cùng với nàng.

Chẳng qua là khí chất hai người hoàn toàn bất đồng.

Tô Thanh Chi là lạnh lùng, làm cho người ta một loại cảm giác khó mà tới gần.

Vị trước mặt này, nhưng là nhu mì, nhất cử nhất động, một cái nhãn mày một tiếng cười, đều có một sức hấp dẫn khó mà hình dung. Gọi lên dục vọng nguyên thủy trong lòng hắn.

“Không phải là loại yêu nữ Ma Môn chứ?”

Cố Dương phát hiện nội tâm lại có hơi chút rục rịch, trong lòng nhất thời cảnh giác lên.

Hắn lưu lại một câu ” Cáo từ. “

Muôn rời khỏi.

Nữ tử thấy hắn hoàn toàn không để ý tới chính mình, không khỏi giận, nói ” A Phúc, đừng để cho hắn đi nha.”

Tên nam tử quần áo xám phía sau nàng kia lập tức ra tay, hướng Cố Dương nhào tới, tốc độ thật nhanh.

Tứ phẩm!

Cố Dương trong nháy mắt đoán được thực lực của đối phương, trong lòng giật mình, không có chút ý muốn cứng chọi cứng, đột nhiên quay người lại, cầm trường đao trong tay ném ra, ném bay về phía người thiếu nữ kia.

Vèo!

Tên nam tử quần áo xám kia thấy thanh trường đao kia thể đi mạnh, mặt liền biến sắc, người đang giữa không trung, lại gắng gượng lộn ngược trở lại, trong tay ném ra một vật.

Một tiếng vang Coong.

Chuôi đao kia sau khi bị đập trúng, thay đổi quỹ tích bay, vô cùng hiểm hóc mà từ bên người cô gái bay qua, cắm vào bên trong một cây đại thụ phía sau.

Toàn bộ quá trình, thiếu nữ không có làm ra bất kỳ phản ứng nào, cho đến khi nam tử quần áo xám đập vào bên cạnh nàng, nàng mới ý thức được là mới vừa rời mình vừa dạo qua một vòng Quỷ Môn Quan.

Nàng bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, nhìn trường đao cắm vào thân cây, cắm sâu đến chỉ còn cán đao, thanh âm run rẩy nói ” Hắn lại dám... Lại dám...”

Nếu là A Phúc mới vừa rời phản ứng chậm một chút, nàng nhất định phải chết.

Cái tên nam nhân giấu đầu lòi đuôi đó, lại hạ độc thủ với nàng như vậy.

Nam tử quần áo xám quỳ xuống đất, hoảng sợ nói ” Tiểu thư, A Phúc hộ vệ bắt lặc, xin tiểu thư trách phạt.”

Tri hoãn một phen như vậy, người bịt mặt kia đã đi xa.

Thiếu nữ đột nhiên nhìn về phía Tiêu Thư Mặc trong hồ, quát lên ” Túm hấn lên đây.”

Thiếu nữ vừa xuất hiện, Tiêu Thư Mặc liền nhìn ngây người, cứ như vậy ngâm mình ở trong hồ nước lạnh như băng, lại quên từ trong nước đi ra.

Hấn từ nhỏ lớn lên ở trong trấn nhỏ, nơi nào thấy qua nữ tử đẹp như vậy, thật là giống như tiên nữ giáng trần, trong lúc nhất thời, nhìn mà không khỏi ngây dại.

Lúc thấy thiếu nữ gặp nạn, trái tim hấn đều nhảy lên, sợ đến chảy mồ hôi lạnh cả người.

Lúc này, hấn thấy thiếu nữ nhìn sang, như là cùng hấn nói chuyện, vội vàng nói “Tự ta đi lên.”

Hấn xoay mình bò lên bờ.

Thiếu nữ thấy người thanh niên trẻ này si ngốc mà nhìn mình, đối với ánh mắt như vậy đã sớm nhìn mãi thành quen, thần sắc nhu hòa lại, hỏi, “Mới vừa rồi người nọ là ai?”

Tiêu Thư Mặc thấy lời nói thiếu nữ nhỏ nhẹ ấm áp, có chút thụ sủng nhược kinh “Không biết, tại hạ cũng không quen.”

Thiếu nữ thần sắc lạnh lẽo ” Người nói láo, ta mới vừa rồi rõ ràng nhìn thấy người đem một vật ném cho hấn, làm sao lại không quen?”

Tiêu Thư Mặc thấy thiếu nữ dường như tức giận, trong lòng quýnh lên, vội vàng giải thích ” Ta quả thật không quen hấn, đêm qua, hấn đã cứu ta một mạng, lại ngay cả tên họ đều không lưu lại.”

“Vậy người mới vừa rồi cho hấn, là vật gì?”

“Cái này...”

“Chuyện nhỏ này, người đều không nguyện nói cho ta biết sao?”

Tiêu Thư Mặc chưa từng chịu qua lời mềm mại nũng nịu như vậy, xương đều nhẹ thêm vài phần, kích động một hồi, bật thốt lên “Đó là Tàng Bảo Đồ gia truyền của ta.”

Ánh mắt thiếu nữ hơi hơi sáng lên ” Tàng Bảo Đồ? Vị công tử này, có thể nói tường tận sao?”

Tiêu Thư Mặc một mạch đem toàn bộ sự tình nói một lần, còn đem phần Tàng Bảo Đồ gia truyền kia vẽ một phần cho nàng.

Hắn trí nhớ cực tốt, sớm đã đem phần bản đồ kho báu kia nhớ kỹ ở trong đầu.

Sau khi Tàng Bảo Đồ tới tay, thiếu nữ liền nói với người hầu bên người ” Chúng ta đi.”

Tiêu Thư Mặc thấy nàng muốn đi, trong lòng dâng lên tiếc nuối mãnh liệt, hỏi, “Cô nương, người đây là muốn đi đâu?”

Thiếu nữ nói một cách lạnh lùng ” Có liên quan gì tới người?”

Tiêu Thư Mặc làm sao nghĩ tới, nàng trở mặt lại nhanh như vậy, mới vừa rồi còn cùng hắn cười nói xinh đẹp, bây giờ thoáng cái liền trở mặt.

“Người kia cứu người một mạng, người quay đầu liền bán đứng hắn, vong ân phụ nghĩa như thế, cách ta xa một chút. ”
Thiếu nữ nói xong, cứ vậy rời đi.

Tiêu Thư Mặc như bị sét đánh, đứng chết trân tại chỗ.

...

“Hô —— “

Bên kia, Cố Dương đã chạy xa, thấy sau lưng không người đuổi theo, mới thở phào nhẹ nhõm.

May mà hắn chạy nhanh, nếu không lại là một phen phiền toái.

Hắn hô một tiếng ” Lãng Linh?”

“Có ta.”

Một bóng người từ bên cạnh nhảy ra, chính là Lãng Linh che mặt.

Hai người sớm ước định xong, do Cố Dương hiện thân, nàng không muốn lộ diện, ở một bên tiếp ứng.

Cố Dương hỏi, “Vừa mới người nữ kia là người nào? Lại có một tên tứ phẩm làm hộ vệ?”

Lăng Linh nói ” Họ Tào, dáng dấp lại đẹp như vậy, hẳn chính là thứ mười Hồng Nhan Bả, thiên kiều bá mị Tào Y Y.”

Cố Dương đối với danh tự này có ấn tượng rất sâu, có hai lần mô phỏng nhân sinh, đều là bởi vì nàng mà chết.

“Nàng là lai lịch gì?”

“Tào gia đại tiểu thư, một trong mười họ thiên hạ, con gái duy nhất của Thương Thánh.”

Cố Dương kinh ngạc ” Con gái cường giả Thần Thông cảnh?”

Hắn mặc dù không biết Thương Thánh là vị nào, nhưng mà có thể được gọi là Thánh, tất nhiên là cường giả Thần Thông cảnh. Cái gia thế này, thật là cứng đến nỗi không thể cứng hơn nữa.

Lăng Linh nhắc nhở ” Không sai. Cô gái này tính cách cổ quái, lòng dạ hẹp hòi, người lần này đắc tội nàng, sợ rằng nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua người.”

Cố Dương nghĩ đến cách Tào Y Y hành sự mới vừa rồi, nào chỉ là tính cách cổ quái, đơn giản là bệnh thần kinh đúng không?

Không giải thích được chộc phải một nữ nhân điên như vậy, thật là xui.

Quả nhiên, chỗ tốt không phải là dễ cầm như vậy, thật vất vả đụng phải một cái Tàng Bảo Đồ, cũng phải chạm tới một cái phiền phức.

May mà hắn có tính toán trước, che lại mặt, về sau chỉ cần ẩn núp một chút, không cùng với nàng đối mặt, cũng sẽ không bị nhận ra.

Cố Dương nghĩ tới một chuyện ” Mới vừa rồi người nói thiên kiều bá mị, chính là ngoại hiệu của nàng?”

Lăng Linh gật đầu ” Mỗi một vị nữ tử leo lên Hồng Nhan Bảng, đều sẽ có được một cái ngoại hiệu. Giống như là Tô Thanh Chi xếp hạng thứ mười ba, ngoại hiệu chính là băng cơ ngọc cốt.”

Cô Dương nghĩ đến Huyền m khí trong cơ thể Tô Thanh Chi, trong lòng hơi động ” Ngoại hiệu này, có phải hay không có ý tứ gì?”

Lăng Linh rốt cuộc không nhịn được, hỏi, “Người vì sao ngay cả thường thức như vậy cũng không biết?”

Chương 42: Ba vạn lượng tới tay

Cô Dương nói ” Trước kia ta một mực ở trong núi, không người nói với ta những thứ này.”

Trong lòng Lăng Linh thật tò mò sự phó hấn là người nào, nhưng mà cũng không tiện hỏi nhiều, nói ” Mỗi một vị nữ tử có thể bị đánh giá lên Hồng Nhan Bảng, bản thân đều có điểm đặc biệt.”

“Giống như là băng cơ ngọc cốt, liền là một loại thể chất đặc thù, lần trước xuất hiện, đã là mấy trăm năm trước. Trong cơ thể trời sinh một cỗ khí Thuần m, đối với nam tử tu luyện công pháp thuộc tính Dương mà nói, là đỉnh lô tuyệt hảo.”

Cô Dương lần này coi như là thêm kiến thức, thì ra cỗ âm khí trong cơ thể Tô Thanh Chi, còn có cách nói như vậy.

“Mỗi một vị nữ tử nắm giữ thể chất băng cơ ngọc cốt, ngọc cốt trời sinh, chỉ sinh ra cũng đã nửa bước bước vào Thần Thông cảnh, chỉ cần có thể đến nhất phẩm, Thần Thông cảnh chính là sự tình chạm một cái liền thành.”

Lăng Linh lúc nói lời này, trong giọng nói có nồng nặc hâm mộ.

Đối với người khác mà nói, Thần Thông cảnh không thể nghĩ ngờ là một đạo rãnh trời, khó như lên trời. Không biết bao nhiêu hạng người thiên tư tung hoành bị kẹt ở bước này, cả đời dừng bước tại nhất phẩm.

Người trời sinh đã nửa bước giẫm vào Thần Thông cảnh giống như vậy, giống như là đang biểu dương trời cao không công bằng.

“Nói như vậy, ta đem một vị Thần Thông cảnh tương lai, thu làm thị nữ?”

Cố Dương trong đầu không hiểu thoáng qua ý nghĩ như vậy.

Khỏi phải nói, vừa nghĩ như thế, còn rất kích thích.

Hắn lại hỏi ” Vậy thiên kiều bá mị thì sao? Lại có chỗ đặc biệt gì, có thể xếp hạng phía trước băng cơ ngọc cốt?”

Lăng Linh nói ” Hồng Nhan Bảng xếp hạng, cũng không phân cao thấp, xếp hàng ở phía trước, chẳng qua là thời gian xếp hạng tương đối sớm.”

“Thiên kiều bá mị, chính là mị cốt trời sinh, đối với nam nhân có lực mị hoặc tự nhiên, dễ dàng có thể lấy lòng nam tử.”

Cố Dương biết, chính là như mang vàng sáng cảm dỗ.

“Hơn một ngàn năm trước, một vị nữ tử người mang thiên kiều bá mị, kỳ tài ngút trời, tự nghĩ ra một môn 《Xá Nữ Tâm Kinh》. Đem loại mị lực này hóa thành vũ khí cường đại, cảm dỗ vô số võ đạo cường giả vì nàng bán mạng.”

“Nàng lưu lại Xá Nữ Môn, mỗi khi có nữ tử thiên kiều bá mị xuất hiện, sẽ trăm phương ngàn kế thu làm môn hạ, ở trên giang hồ nhắc lên gió tanh mưa máu.”

Cố Dương tò mò hỏi ” Vậy Tào Y Y thì sao? Nàng liền dám đi lang thang khắp nơi như vậy?”

Lăng Linh nói ” Mấy năm trước, sau khi Tào Y Y lên Hồng Nhan Bảng, phụ thân nàng liền một người một thương giết tới Xá Nữ Môn, đem người ở bên trong toàn bộ giết sạch, cuối cùng một mối lửa đốt rụi. Hoàn toàn đem môn phái này xoá tên.”

“ ... ”

Cố Dương đột nhiên có chút vui mừng, mới vừa rồi nếu mà không cẩn thận, một đao mang Tào Y Y kia giết đi, đây chẳng

phải là có một vị Thần Thông cảnh xách một cây trường thương đuổi giết hấn.

Hấn đối với Hồng Nhan Bảng, bộc phát tò mò ” Vậy những người khác bên trên Hồng Nhan Bảng thì sao?”

“Những thứ này ngươi về sau tự sẽ biết, ta đói bụng rồi, trước tiên tìm một nơi ăn đồ ăn đi. ” Lăng Linh dòi đi đề tài.

...

Sau đó, lại không có đụng phải chuyện ngoài ý muốn.

Mấy ngày sau, Cố Dương hai người tới Ngọc Châu Thành, đây là một tòa thành lớn dân số vượt qua trăm vạn.

Ở thời đại này, thuộc về thành thị to lớn, nhìn vô cùng náo nhiệt.

Cố Dương tìm một cái cơ, đem Lăng Linh đuổi đi, một thân một mình đi Tứ Hải Tiên Trang. Hấn đem tiền lấy ra, là muốn trực tiếp nạp đầy vào bên trong hệ thống. Cũng không thể để cho nàng đi theo, nếu không không dễ giải thích.

Hấn đều nghe ngóng kỹ, chỉ là Ngọc Châu Thành, thì có bốn nhà chi nhánh.

Hấn mỗi một nhà lấy mấy ngàn lượng, chia nhiều lần lấy, dùng một bao quần áo chứa, không một chút nào gai mắt, ra cửa, trực tiếp nạp, thần không biết quỷ không hay.

Một buổi chiều, Cố Dương liền đem ba chục ngàn lượng đều rút ra ngoài, nạp đầy vào hệ thống.

Thấy số dư còn lại cao tới ba chục ngàn trong giao diện hệ thống, trong lòng của hấn đặc biệt an tâm.

Không uổng công hấn dính vào nguy hiểm như vậy, hộ tống Tô Thanh Chỉ đến Quận Bình .

Số tiền này, đủ cho hấn tiến hành mười lăm lần mô phỏng.

Cố Dương sau khi ở địa phương hẹn trước tìm tới Lăng Linh, liền rời đi toà Ngọc Châu Thành này.

Nơi này là địa bàn Thẩm gia, cũng chính là địa bàn của cái tên Thẩm Bạch Y lòng dạ khó lường gặp phải ở nhân sinh mô

phòng đó.

Mấy ngày nay, Cố Dương đi đường, đồng thời cũng từ miệng Lăng Linh biết rất nhiều chuyện, không giống như kiêu trước đây hai mắt tối thui.

Thẩm gia, đồng dạng là một trong chín họ thiên hạ, đúng dịp là, mẫu thân Ngũ hoàng tử đương triều, chính là xuất từ dòng thứ Thẩm gia.

Mà Thẩm Bạch Y, là Thẩm gia thiếu chủ, 27 tuổi nhập nhị phẩm, đứng hàng thứ ba Tiềm Long Bảng. Cho dù so với tuyệt thế thiên kiêu như Liễu Triết có chỗ không bằng, cũng là thiên tài đứng đầu nhất.

Tương lai, nhất định phải chấp chương Thẩm gia, hơn nữa, Thần Thông cảnh có hy vọng.

Nhân vật như thế, một năm sau, lại đột nhiên xuất hiện ở Quận Bình, cùng Tô Thanh Chỉ vô tình gặp được, đây thật là tình cờ sao?

Cố Dương hai người sau khi rời đi Ngọc Châu Thành, ban đêm hôm ấy, hẳn không có lại ngủ tại dã ngoại, mà là lựa chọn ở trong nhà dân ở trấn nhỏ tá túc.

[có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 2000 tiền tài.]

Hắn thấy điều nhắc nhở này, trong lòng có chút kích động, gần nửa tháng, rốt cuộc lại thấy điều nhắc nhở này ” Có.”

[hai mươi hai tuổi, người mang theo Lăng Linh, đi Ngọc Châu Thành hồi đoái ngân phiếu. Ở nửa đường, gặp phải một chuyện bất bình, người cứu Tiêu Thư Mặc, lấy được một tấm bản đồ bảo tàng, lại bị Tào Y Y gặp, cùng nàng xảy ra mâu thuẫn.]

[tiếp đó, người trở lại Quận Thành Bình, dốc lòng tu luyện.]

[hai mươi lăm tuổi, một ngày ban đêm, một cao thủ thần bí xuất hiện ở trong nhà người, sau khi hỏi rõ tên họ của người, một kiếm đưa người đánh chết, Lăng Linh cùng người cùng phòng không kịp ngăn cản. Hưởng dương hai mươi lăm tuổi.]

Cố Dương nhìn một đời ngắn gọn này, không nhìn được thờ dài.

Ở trong này là nhân sinh mô phỏng a, nhất định chính là vô số loại muôn vẻ kiểu chết của hắn.

Thật vất vả thay đổi tương lai, một năm sau sát thủ Liễu gia cũng chưa từng xuất hiện. Kết quả ba năm sau, lại tới một vị cao thủ thần bí. Không nói hai lời, liền giết chết hắn.

Hắn cũng không biết đối phương tại sao phải giết chính mình.

Lấy thực lực Lăng Linh, đều không cách nào ngăn cản, nhất định là cường giả tam phẩm trở lên.

“Tào Y Y trả thù? Sát thủ Liễu gia? Hay là người Ngũ hoàng tử phái tới?”

Cố Dương nghĩ một lát, không bắt được trọng điểm. Chủ yếu là tin tức quá ít.

Chỉ biết một chút, đối phương là hướng về phía hắn tới, vậy khẳng định thì không phải là kẻ thù của Lăng Linh.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi lăm tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi lăm tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi lăm tuổi.]

Cố Dương không có xem xét, trực tiếp chọn một.

Chợt, trong cơ thể hắn tràn vào một cỗ chân khí khổng lồ tinh thuần, tăng lên ước chừng gấp đôi.

“Làm sao nhiều như vậy?”

Hắn có chút giật mình, ngỡ ngàng trong thời gian ba năm, chân khí của hắn lại phòng cao gấp đôi, tốc độ như vậy, thật sự là vượt quá hắn tưởng tượng.

Hiệu suất như vậy, so với trước kia, không phải là đề cao một điểm nửa điểm.

“Là bởi vì cùng Tô Thanh Chỉ song tu, cộng thêm an thần hương Lăng Linh cung cấp sao?”

Trong lòng của hắn rất nhanh thì có suy đoán.

Những ngày gần đây, tốc độ tu luyện của hắn đột nhiên tăng mạnh, công thần lớn nhất, chính là an thần hương Lăng Linh cung cấp, chất lượng minh tưởng cực cao.

Đương nhiên, chỉ dựa vào nàng là không đủ.

Còn có Thuần m khí trong cơ thể Tô Thanh Chi, đối với chân khí của hắn giúp ích cực lớn.

Lần mô phỏng này, hắn một mực ở lại Quận Thành Bình, có hai nàng này ở bên người, mới có thể ở trong ba năm ngắn ngủn, công lực tăng lên nhiều như vậy.

Nếu không, dựa hết vào chính hắn, tu luyện mười năm tám năm, cũng chưa chắc có cái hiệu quả này.

...

Cùng lúc đó, bên trong căn phòng, Lăng Linh đang nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên mở mắt, có chút ngạc nhiên nghi ngờ mà nhìn Cố Dương trên giường ” Vì sao công lực của hắn lại đột nhiên lại tăng mạnh?”

Chương 43: Thịt muối cũng là thịt

“Chuyện gì xảy ra?”

Lăng Linh có chút khiếp sợ nhìn Cố Dương trên giường, tại sao đột nhiên, chân khí của hắn sẽ tăng vọt?

Hai người sống chung một phòng, cách nhau chỉ có vài mét, chút tối tăm này, đối với một tên võ giả tứ phẩm mà nói, căn bản không phải trở ngại. Cố Dương có cái động tác nhỏ gì, tuyệt đối không gạt được nàng.

Mới vừa rồi Cố Dương liền ngồi ở chỗ đó, cũng luyện công như bình thường, cũng không thấy hắn ăn vào các loại đan dược gì.

Vả lại, loại đan dược gì, có thể để cho công lực của người ta trong thời gian cực ngắn chọt tăng một mảng lớn?

...

Cố Dương cũng không biết ý nghĩ của Lăng Linh, tổng kết một chút kinh nghiệm lần mô phỏng này.

Hắn vốn định một hơi đột phá đến tứ phẩm lại nói, nhưng bây giờ nhìn lại, có chút khó khăn. Lão thiên gia sẽ không đơn giản mà để cho hắn thuận lợi đột phá như vậy, dù sao cũng phải gặp phải một chút thủ đoạn xấu.

Mười lăm lần mô phỏng, nhìn như không ít, nhưng vừa sử dụng tới, cũng là rất nhanh thì dùng xong.

Cố Dương quyết định, trước xác minh thiệt giả của cái bảo tàng đó.

[hai mươi hai tuổi, người mang theo Lăng Linh, đi Ngọc Châu Thành, ở nửa đường cứu Tiêu Thư Mặc, lấy được một tấm bản đồ bảo tàng. Lại bị Tào Y Y gặp, cùng với nàng xảy ra mâu thuẫn.]

[sau khi trở về Quận Thành Bình, người tốn mấy tháng thời gian, rốt cuộc nghiên cứu ra vị trí tấm bản đồ bảo tàng kia.]

[người thừa dịp lúc Lăng Linh trở về quê quán tế bái mẫu thân, đi vị trí Tàng Bảo Đồ. Đó là một tòa nhà cũ bên trong Thành Giang Châu, người ban đêm lặng lẽ lên vào, mới vừa tìm tới cửa vào, phát hiện Tào Y Y đã tới trước một bước, canh giữ ở nơi này.]

[người hầu của Tào Y Y ra tay, đưa người đánh bại tóm vào tay. Người rất thức thời, lúc này hướng Tào Y Y nói xin lỗi cầu xin tha thứ, nàng nhưng là vẻ mặt chán ghét, để cho người hầu đem người giết chết. Hưởng dương hai mươi hai tuổi.]

Quả nhiên, muốn có được bảo tàng, không phải là dễ dàng như vậy.

Còn phải qua một cửa ải của Tào Y Y kia.

Cái tên người hầu của nàng, là võ giả tứ phẩm, hôm nay, nếu không phải hắn phản ứng khá nhanh, phỏng chừng chính là kết quả như vậy.

Tiêu Thư Mặc vẫn là đem chuyện bảo tàng nói ra.

Điều này cũng không thể trách hấn, mị lực của Tào Y Y, không phải là người tuổi trẻ không từng va chạm xã hội như hấn có thể ngăn cản.

“Xem ra, muốn qua cửa ải này, hoặc là ta đột phá đến tứ phẩm, hoặc là mang theo Lăng Linh.”

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi hai tuổi.]

“Ta chọn ba.”

Chỉ có ngăn ngừa mấy tháng, bất kể là cảnh giới cùng kinh nghiệm, giá trị cũng không lớn. Hấn càng cần chính là vị trí cụ thể của bảo tàng.

Tiếp theo đó, trong đầu Cố Dương nhiều thêm một đoạn trí nhớ, chính là liên quan tới vị trí cái bảo tàng này.

Vị trí ngay tại bên trong Thành Giang Châu, nằm ở bên trong sân nhỏ một tòa nhà ở khu sầm uất.

Vị Ảnh Đạo kia, lại mang bảo vật giấu ở trong đại thành thị, thật là ẩn dật giữa thành phố náo nhiệt.

Bất quá, chỗ giấu bảo, còn bố trí cơ quan, không phải là dễ dàng phát hiện như vậy.

Trí nhớ sau cùng, chính là sau khi hấn bị bắt sống, bộ dáng dương dương đắc ý của Tào Y Y, chờ đến khi hấn bắt đầu cầu xin tha thứ, sắc mặt nàng chính là biến đổi.

“Té ra, người chỉ là một đồ hèn nhát.”

Lúc này để cho thủ hạ đem hấn giết đi.

À Tào Y Y này, chính là một ả bệnh thần kinh!

Đây chính là nhân sinh trí tuệ hấn tổng kết ra được trong nhân sinh mô phỏng.

“Trở lại!”

...

[hai mươi hai tuổi, người mang theo Lăng Linh, đi Ngọc Châu Thành, ở nửa đường cứu Tiêu Thư Mặc, lấy được một tấm bản đồ bảo tàng, lại bị Tào Y Y gặp, cùng nàng xảy ra mâu thuẫn.]

[sau khi trở về Quận Thành Bình, người lập tức mang theo Lăng Linh, đi Giang Châu thành, tìm vị trí bảo tàng. Đến tòa sân nhỏ kia, người mới vừa tìm tới cửa vào, Tào Y Y đột nhiên hiện thân.]

[Lăng Linh ngăn trở người hầu của Tào Y Y, người đang muốn đem Tào Y Y bắt, đột nhiên toát ra một người, một chiêu đưa người chế trụ. Hẳn là cao thủ tam phẩm, Lăng Linh tại chỗ bị kinh sợ thối lui.]

[người rơi vào trong tay Tào Y Y, biết được cầu xin tha thứ cũng là vô dụng, dứt khoát không nói một lời, nhắm mắt chờ chết. Tào Y Y lại không có giết người, sau khi phong cấm tu vi của người, mang người tiến vào bên trong Tàng Bảo Thất, giới thiệu bảo vật bên trong.]

[từ đó, Tào Y Y liền đem người mang theo bên người, cùng người thân thiết không rời, đối với người ăn nói nhỏ nhẹ, nói cười dịu dàng. Y hết một đôi tình lữ.]

[nửa năm sau, người mất đi tu vi, dần dần không chống đỡ được mị lực của Tào Y Y, ban đêm ngày nào đó, người không khống chế được, muốn ôm chặt nàng, bị đẩy ra. Sau đó, Tào Y Y rút ra trường kiếm, đưa người một kiếm xuyên tim. Hưởng dương 23 tuổi.]

“ ... ”

Nữ nhân này có độc chứ ?

Cố Dương có chút đau răng, đây cũng không phải là biến thái bình thường.

Khó khăn nhất là, bên người nàng còn có một vị cao thủ tam phẩm.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, nàng đâu gì có một vị cha Thần Thông cảnh, làm sao có thể chỉ phái một vị tứ phẩm bảo vệ nàng?

Thu hoạch duy nhất chính là, hẳn làm rõ ràng, bảo vật bảo tàng vẫn còn ở đó.

Phiền toái là, nếu muốn muốn lấy được bảo tàng bên trong, ít nhất phải có thực lực tam phẩm.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi hai tuổi.]

Chọn cái nào thật ra thì đều không khác nhau gì cả.

Cuối cùng, Cố Dương vẫn là chọn một, hẳn cũng không muốn giữ lại cái loại trí nhớ không ngừng bị Tào Y Y cảm dỗ, cuối cùng không khống chế được, lại bị một kiếm giết chết này.

Quá thảm.

Chân khí của hắn, lần nữa tăng lên một chút.

Chỉ có thể nói, thịt muối cũng là thịt.

...

“Lại tới!”

Bên trong căn phòng, Lăng Linh lần nữa cảm giác chân khí của Cố Dương có chút tăng trưởng, mặc dù lần này số lượng phòng lên rất ít, nếu không phải tất cả tâm thần của nàng đều đặt trên người của hắn, cơ hồ không cảm giác được.

Thế nhưng quả thật là tăng trưởng không bình thường.

Bất luận kẻ nào tu hành, đều là tiến hành theo chất lượng, dù là dùng đan dược, công lực cũng là từng điểm tăng lên. Trong nháy mắt tăng lên một đoạn, là chuyện cực kỳ khác thường.

“Trên người của hắn, rốt cuộc cất giấu bí mật gì?”

Lăng Linh vô cùng hiếu kỳ, ở trong đầu nhớ lại hồi lâu, nhưng nghĩ tới vài cách nhanh chóng tăng lên công lực, chỉ có vài loại thần vật trong truyền thuyết.

Cũng không đúng a, những ngày gần đây, nàng cùng Cố Dương sớm chiều sống chung, trên người hắn thật sự có thần

vật như vậy, nhất định là không gạt được nàng.

Không trách hấn tư chất như vậy, lại có thể ở cái tuổi này, nắm giữ cảnh giới như vậy!

Lăng Linh thâm nghĩ nói, vẫn rất bình tĩnh, tiếp tục quan sát.

Chương 44: Thân thể chịu đựng được sao?

Cố Dương đã chắc chắn Tàng Bảo Đồ là thật, bảo vật bên trong cũng vẫn còn ở đó. Nhưng là, không có thực lực tam phẩm, căn bản không khả năng qua được cửa ải Tào Y Y kia.

Tam phẩm...

Bây giờ còn dư lại mười hai lần cơ hội mô phỏng, có thể tới tứ phẩm cũng là không tệ rồi.

“Không có sao, còn có thời gian.”

Hấn an ủi mình như vậy.

Một lần mô phỏng trước, Tào Y Y ở nơi đó đợi chừng mấy tháng, hiển nhiên, là đang chờ hấn mắc câu.

Có thời gian mấy tháng, chỉ cần có thể lấy được thật nhiều tiền, đột phá đến tam phẩm cũng không là vấn đề.

Phải biết, không tới một tháng trước, hấn còn chỉ là một người bình thường mà thôi.

Bây giờ, đã là ngũ phẩm, tốc độ như vậy, nói ra không phải hù chết một đám người?

Tiếp tục.

[hai mươi hai tuổi, người mang theo Lăng Linh, đi Ngọc Châu Thành, ở nửa đường cứu Tiêu Thư Mặc, lấy được một tấm bản đồ bảo tàng. Lại bị Tào Y Y gặp, cùng nàng xảy ra mâu thuẫn.]

[sau khi trở lại Quận Thành Bình, người dốc lòng tu luyện.]

[hai năm sau, người cưỡng ép mang đi Tô Thanh Chi từ Thanh Huyền Môn, mang theo Lăng Linh đồng thời trốn vào

trong dãy núi Liên Sơn, trải qua sinh hoạt ẩn cư.]

[lại qua ba năm, ban đêm ngày nào đó, một con quái vật đột nhiên xuất hiện, đánh úp các người. Tô Thanh Chỉ tại chỗ bỏ mình, người cùng Lăng Linh dưới sự liên thủ, cũng không phải đối thủ của quái vật, lần lượt bị đánh chết. Hưởng dương 27 tuổi.]

Lại là con quái vật kia!

Cố Dương thấy kết cục lần mô phỏng nhân sinh này, chân mày cau lại.

Con quái vật này, chắc là trong ao đầm phía sau Mương Vương Gia kia, cũng không biết là thứ gì. Hắn đã chết ở trên tay cái thứ này nhiều lần.

Bất quá, so với ở lại Quận Bình , lại sống nhiều hơn hai năm.

Đó chính là có thêm hai năm công lực.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc 27 tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc 27 tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc 27 tuổi.]

“Ta chọn một.”

...

“Lại tới!”

Bên trong phòng Lăng Linh lần nữa cảm giác chân khí trong cơ thể Cố Dương tăng vọt, cái khí tức tràn ra ngoài kia, để cho nàng cảm giác được rõ ràng.

Mặc dù nàng phán đoán không ra hẳn cụ thể tăng lên bao nhiêu công lực, nhưng liên tiếp ba lần xuất hiện loại sự tình khác thường này. Để cho nàng từ khiếp sợ lúc mới bắt đầu, biến thành sợ hãi.

Nàng biết, trên người Cố Dương, nhất định xảy ra một ít chuyện không giống tầm thường.

Chuyện như vậy, lấy kiến thức của nàng, thật sự là không cách nào đạt được một cái giải thích.

Có lẽ, chỉ có thể đi hỏi Nhị gia gia một chút.

Lăng Linh đang suy nghĩ, trải qua chốc lát, nàng lần nữa cảm giác khí tức Cố Dương tăng vọt, theo bản năng nuốt nước miếng một cái.

Trái tim nàng cũng không khỏi hồi hộp ” Tiếp tục như vậy, thân thể của hắn có thể chịu được sao?”

...

Cố Dương lại tiến hành một lần mô phỏng, lần này, hắn lựa chọn vùng khác mà ẩn cư, một cái trấn nhỏ bên cạnh Thiên Thủy Thành.

Nhưng vẫn là ở 27 tuổi năm ấy ngỏm củ tỏi, nguyên nhân cái chết là bị kẻ thù của Lăng Linh tìm tới cửa.

Lần này, sau khi giữ nguyên cảnh giới võ đạo năm 27 tuổi, chân khí trong cơ thể hắn cũng đến một cái cực hạn, đạt tới ngũ phẩm đỉnh phong.

Sau đó, chính là đột phá cực hạn, bước vào cảnh giới tứ phẩm.

Đây cũng là lúc mệt nhọc nhất.

Cố Dương quyết định, hôm nay tới đây thôi.

Một buổi tối, sử dụng năm lần mô phỏng, đã đủ mệt óc, hắn quyết định trước nghỉ ngơi một chút, thật tốt tiêu hóa những thu hoạch này.

Trong phòng Lăng Linh thấy hắn rốt cuộc dừng lại, nàng không còn ý muốn ngủ, một mực nghĩ một cái vấn đề, trên người hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

...

Sáng ngày hôm sau tỉnh lại, Cố Dương ngoài ý muốn phát hiện, ánh mắt Lăng Linh nhìn mình có chút không giống trước.

Bình thường nàng mặc dù biểu hiện không rõ ràng, nhưng là trong lúc lơ đãng, vẫn sẽ toát ra một tia khinh thường. Cái kia

là thái độ của võ giả lúc đối mặt người thực lực không bằng chính mình.

Nhưng là bây giờ, có thể rõ ràng cảm giác ánh mắt nàng trở nên ngưng trọng.

Cố Dương biết, nàng nhất định là phát hiện sự thật thực lực của chính mình tăng vọt.

Đây là không gạt được.

Lăng Linh cũng không phải là Tô Thanh Chi các nàng, thực lực của nàng, còn ở phía trên hẳn, rất dễ dàng liền phát hiện dị thường.

Cố Dương ra vẻ không thấy, liền giống như thường ngày, sau khi ăn sáng xong, liền mang theo nàng lên đường.

Ở bên trong nhân sinh mô phỏng, hẳn cùng Lăng Linh đồng sinh cộng tử nhiều lần như vậy, đại đa số thời điểm, nàng đối với hẳn đều là không rời không bỏ.

Điểm tín nhiệm này, hẳn vẫn phải có.

Trên đường, Cố Dương đột nhiên hỏi một cái vấn đề ” đến Quận Thành Bình, có biện pháp gì kiếm tiền không?”

Lăng Linh thuận miệng đáp ” Tìm một cái hiệu buôn, chỉ cần người nguyện ý ra mặt bảo vệ bọn họ, bọn họ tự nhiên nguyện ý dâng lên ngân lượng.”

“Như vậy một năm nhiều nhất kiếm một hai ngàn lượng đi. Còn không có biện pháp có thể kiếm càng nhiều tiền sao?”

“Người muốn bao nhiêu?”

“Càng nhiều càng tốt.”

“Người muốn nhiều tiền như vậy làm gì? Người cũng đã biết, tiền bạc, là thứ vô dụng nhất trên cái thế giới này.”

Với ta mà nói, tiền bạc là thứ hữu dụng nhất.

Câu nói sau cùng, Cố Dương không có nói ra, đây chính là bí mật lớn nhất của hẳn.

Hắn tiếp tục suy tính.

Chính bởi vì, người không kiếm tiền của phi nghĩa không giàu, ngựa không lên ăn cỏ ban đêm thì không mập.

Muốn phải giàu đột ngột, chỉ có kiếm tiền phi nghĩa. Trước kia một vụ của Tô Thanh Chi là như vậy, bây giờ Tàng Bảo Đồ cái vụ này cũng giống như vậy.

Bằng không, giống như lúc ở Thiên Thủy Thành, tìm một nhà thương gia bất lương, gỡ một khoản cũng là lựa chọn không tồi, tính nguy hiểm cũng không cao.

Lăng Linh đột nhiên nói ” Thật ra thì, người nếu là có thể khiến cho vị Tào Y Y kia vui vẻ, coi như muốn núi vàng biển bạc, đó cũng là không khó.”

“Cái người bị bệnh thần kinh kia? Hay là thôi đi.”

Cố Dương cảm thấy, chính mình còn không có sa đọa đến loại trình độ đó.

Loại nữ nhân một giây trước vẫn là mối tình thâm kín, một giây kế tiếp đâm dao thọt tim người, vẫn là tránh xa một chút mới tốt.

Hắn quyết định không lại vòng vo, trực tiếp nói ra ” Người có tiền không? Có thể hay không cho ta mượn mười vạn lượng, một năm sau, trả lại người 15 vạn.”

Lăng Linh ngẩn ra, không nghĩ tới hắn sẽ nói lên yêu cầu cổ quái như vậy, lắc đầu nói ” Trên người của ta chỉ có mười bảy lượng ba đồng, cũng là người cho ta.”

Cố Dương nghe lời này của nàng không giống như là lời viện cớ, chỉ có thể bỏ đi cái chủ ý này.

“Bằng không, tìm Thanh Huyền Môn mượn một chút?”

Sau đó, hắn lại đem chủ ý đánh tới trên người Thanh Huyền Môn.

Thanh Huyền Môn, cũng là thế lực không nhỏ ở Quận Thành Bình, mấy vạn lượng hắn có thể cầm ra được.

...

Ban đêm hôm ấy, Cố Dương bọn họ liền trở về Quận Thành Bình, so với khi trước, ước chừng tiết kiệm thời gian một ngày.

Thực lực của hắn có tăng lên trên diện rộng, tốc độ tự nhiên nhanh hơn không ít.

Trương Tiểu Hải thuê một tòa viện, đem trong trong ngoài ngoài đều quét dọn sạch sẽ, cái gì cũng mua sắm đầy đủ hết, trực tiếp có thể vào ở.

Xuyên việt tới đây hai năm thời gian, một mực ở là nhà tranh, điều kiện rất kém cỏi, bây giờ cuối cùng là ở vào nhà ở tốt.

Cố Dương đầu tiên là tắm một phen, thay một thân quần áo mới, sau đó mới trở lại gian phòng của mình, ngồi xếp bằng trên giường.

[có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 2000 tiền tài.]

“Có.”

Chương 45: Hoá ra ta là đạo đạo kỳ tài

[hai mươi hai tuổi, người mang theo Lăng Linh, đi Ngọc Châu Thành, ở nửa đường cứu Tiêu Thư Mặc, lấy được một tấm bản đồ bảo tàng. Lại bị Tào Y Y gặp, cùng nàng xảy ra mâu thuẫn.]

[người mang theo Tô Thanh Chỉ cùng Lăng Linh đi Thần Đô, gia nhập Thiên Tâm Võ Quán.]

[hai năm sau, thân phận Tô Thanh Chỉ bị người phát hiện, mấy ngày sau, một cường giả thân bí đưa người đánh giết, hưởng dương hai mươi bốn tuổi.]

... ..

[...]

[người cùng Lăng Linh hai người đi Thần Đô, gia nhập Thiên Tâm Võ Quán]

[người chậm chạp không cách nào đột phá, hướng Trình Thiên Tâm thỉnh giáo, hẳn đề nghị người ở trong chiến đấu tìm tới thời cơ đột phá. Vì vậy, người khắp nơi hướng người khiêu chiến.]

[một năm sau, người ở bên trong một lần luận bàn, bị người giết chết, hưởng dương hai mươi bốn tuổi.]

... ..

[... Lúc người cùng một tên con em Nghiêm gia tử thí, lỡ tay giết đối phương, sau đó bị cao thủ Nghiêm gia đánh chết, hưởng dương hai mươi lăm tuổi.]

... ..

[... Thanh danh của người quá lớn, đưa tới một vị con em Lâm gia bất mãn, phái cao thủ đưa người đánh chết, hưởng dương 27 tuổi.]

... ..

[... Người bị người Thẩm gia giết chết, hưởng dương hai mươi tám tuổi.]

...

... ..

Liên tiếp bảy lần mô phỏng, đều không thể đột phá đến tứ phẩm, mặt Cố Dương cũng sắp tái mét rồi.

Thử thay mình vào đó, hẳn nếu như không có Máy Mô Phỏng Nhân Sinh mà nói, đời này thật là quá bi thảm, dù là có tu vi ngũ phẩm, cuối cùng cũng là mấy năm sau liền chết yểu đầu đường.

Một lần dài nhất, cũng chỉ là sống đến hai mươi tám tuổi.

Bảy lần mô phỏng, khen thưởng sau bảy lần này, hẳn đều là lựa chọn bảo lưu kinh nghiệm võ đạo.

Bây giờ, thực lực của hắn, chân chính đạt tới ngũ phẩm đỉnh phong, bất luận là công lực, hay là đao pháp, đều đã đến một cái độ cao người bên cạnh khó mà sánh bằng.

Bên trong ngũ phẩm, không người có thể địch.

Mấy lần mô phỏng phía sau, cũng là bởi vì danh tiếng quá lớn, lại không có núi dựa cường đại, bị thế gia đổ ky, phái cao thủ đưa hấn giết chết.

Những thế gia này không nói võ đức, phái tới đều là cường giả tam phẩm, căn bản không cho hấn cơ hội chạy trốn.

“Tiếp tục như vậy không được, võ giả ngũ phẩm có thể đỡ được ba chiêu của ta đã ít lại càng ít, căn bản không thể mang đến cho ta áp lực.”

Cố Dương biết vấn đề ở nơi nào.

Những võ giả ngũ phẩm thực lực mạnh mẽ kia, đều là đối tượng đào tạo trọng điểm của các thế lực lớn. Hấn ngay cả mặt cũng không thấy, chớ nói chi là so tài.

Hấn vừa không có gia thế, vừa không có sư thừa lợi hại, căn bản không người đem hấn coi vào đâu.

Coi như gia nhập Thiên Tâm Võ Quán, ở địa phương như Thần Đô, nhị phẩm như Trình Thiên Tâm, ở trong mắt thế gia, cũng không có bao nhiêu phân lượng, đồng dạng không có ý nghĩa gì.

Cố Dương cắn răng một cái ” Xem ra, vẫn là phải mạo hiểm chút!”

Số lần hấn mô phỏng có hạn, vốn là không muốn mạo hiểm. Nhưng là, bảy lần đầu đều thất bại, trên căn bản có thể tuyên cáo nếu cứ tiếp tục giống như trước, cũng tuyệt đối không thể đột phá.

Phải làm ra một chút thay đổi.

Liên như lần trước, như lúc từ thất phẩm đột phá đến lục phẩm vậy, khiêu chiến vượt cấp, ở giữa làn ranh sinh tử, tìm tới một tia thời cơ đột phá kia.

“Như thế, tìm ai đây?”

Cố Dương suy tư cái vấn đề này, đột nhiên trong đầu nảy ra ý tưởng, nghĩ tới một cái nhân tuyển tuyệt hảo.

[có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 2000 tiền tài.]

”Ừ.”

[hai mươi hai tuổi, người mang theo Lăng Linh, đi Ngọc Châu Thành, ở nửa đường cứu Tiêu Thư Mặc, lấy được một tấm bản đồ bảo tàng. Lại bị Tào Y Y gặp, cùng nàng xảy ra mâu thuẫn.]

[sau khi trở về Quận Thành Bình, người một thân một mình đi Giang Châu Thành, tìm vị trí bảo tàng. Đến tòa viện kia, người mới vừa tìm tới cửa vào, Tào Y Y đột nhiên hiện thân.]

[người cùng người hầu kia chiến đấu với nhau, mấy chiêu đi qua, đối phương bắt đầu chú trọng, sử dụng ra tuyệt học bình sinh, người cảm thấy áp lực tăng mạnh, đau khổ chống đỡ, ba chiêu đi qua, chân khí trong cơ thể người không thể tiếp tục được nữa, mắt thấy sắp phải chết ở dưới kiếm đối phương, thời khắc sinh tử, người đột nhiên hiểu được một thức đao pháp vô danh, ở trong lúc trúng kiếm, một đao đâm vào lồng ngực của đối phương, cùng hấn lấy mạng đối mạng. Hưởng dương hai mươi hai tuổi.]

Cố Dương thấy kết quả như thế, ngây ngẩn.

Hắn cũng không có đột phá đến tứ phẩm, lại cùng một vị võ giả tứ phẩm lấy mạng đối mạng.

Cái này, hấn thật không biết nên buồn rầu hay là cao hứng.

Thực lực của hấn đều mạnh đến có thể vượt cấp giết địch, lại còn không cách nào đột phá.

Nên nói tư chất của hấn quá kém, hay là ngộ tính trên đao pháp quá tốt?

Cái thức đao pháp vô danh kia, chính là ghi lại ở bên trên quyển đao phổ không trọn vẹn lấy được ở Tam đường gia Quá Sơn Phong, phía trên tổng cộng có ba thức đao pháp.

Cho tới nay, Cố Dương đều cho là mình đã học được ba thức đao pháp này, đến sau khi hấn học được 《Đoạn Nhạc đao pháp》, trên căn bản sẽ không dùng qua ba thức đao pháp này, gần như quên lãng.

Không nghĩ tới, thời khắc mấu chốt, hấn vẫn dựa vào nhất thức trong ba thức đao pháp này, cùng một vị võ giả tứ phẩm

lấy mạng đổi mạng.

Xem ra, ba thức đao pháp này, chính mình trên thực tế chẳng qua là học được da lông mà thôi.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi hai tuổi.]

Cũng không cần xem xét, trực tiếp chọn hai.

Một tiếng nổ.

Cố Dương cảm giác trong đầu có cái gì nổ tung, tiến vào một loại trạng thái vô cùng huyền diệu, trong lòng sinh ra một loại tự tin trước đó chưa từng có, một đao nơi tay, địch nhân mạnh đi nữa, cũng có thể một đao chém.

Đây là một loại tín niệm vô địch, một loại tự tin bồi dưỡng ra được sau mấy lần mô phỏng nhân sinh, sau mười mấy lần luận bàn với võ giả cùng cảnh giới.

Cố Dương rốt cuộc biết, chính mình ngộ ra là cái gì.

Đao ý!

Ba thức đao pháp vô danh kia, lại dính đến phạm trù đao ý.

Thông thường mà nói, chỉ có võ giả tam phẩm trở lên, mới có thể ngộ được đao ý cùng kiếm ý của bản thân.

Hắn mới ngũ phẩm mà thôi, khoảng cách tam phẩm kém xa, cũng đã ngộ được đao ý.

Cố Dương chấn kinh rồi ” Hoá ra, ta hẳn là Đao Đạo kỳ tài!”

Đây thật là điều hắn hoàn toàn không nghĩ tới.

Đương nhiên, trọng yếu nhất, là vì bảy lần mô phỏng trước kia, hắn khắp nơi khiêu chiến võ giả cùng cảnh giới, không ngừng thắng lợi tích lũy xuống, bồi dưỡng ra được tự tin vô địch, mới có thể ngộ được một đao này.

“Ba thức đao pháp này, rốt cuộc là lai lịch gì?”

Cố Dương từ trong bọc đồ tùy thân, tìm ra quyển đao phổ không trọn vẹn kia, lần nữa mở ra nhìn.

Vì sao đao pháp lợi hại như vậy, sẽ rơi vào trong tay võ giả bất nhập lưu như Tam đương gia Quá Sơn Phong?

Coi như là 《 Đoạn Nhạc đao pháp 》 , cũng không có liên quan đến phạm trù đao ý.

Cái vấn đề này, phỏng chừng rất khó chiếm được đáp án.

Lần này hắn xem quyển đao phổ này, cùng khi trước có cảm thụ hoàn toàn bất đồng, đối với đao pháp, có rất nhiều cái nhìn mới tinh.

Vừa nhìn một cái, hắn liền trầm mê vào.

Không biết qua bao lâu.

Một tiếng gõ cửa, để cho Cố Dương giật mình tỉnh lại, lúc này mới phát hiện, trời đã sáng.

Hắn vuốt ve quyển đao pháp không trọn vẹn trong tay, trong lòng mừng rỡ.

Một buổi tối này, hắn thu hoạch cực lớn, gần như là lần nữa xây dựng hệ thống Đao Đạo của chính mình, đao pháp nâng cao một bước.

Chương 46: Tứ phẩm

“Công tử, Tô cô nương đến rồi, còn mang theo một vị trưởng bối tới.”

Bên ngoài gõ cửa là Trương Tiểu Hải, hắn ở bên ngoài nói.

Cô Dương đáp một tiếng “Ta đây tới ngay.”

Tô Thanh Chi mang theo người tới, khẳng định chính là người của Thanh Huyền Môn, hắn tạm thời còn phải ở chỗ này đặt chân, tự nhiên muốn cùng với các nàng giữ quan hệ tốt, như vậy hành sự sẽ thuận lợi hơn một chút.

Hắn từ Lăng Linh nơi đó đã hỏi thăm được không ít chuyện về Thanh Huyền Môn.

Mấy chục năm trước, một vị đạo cô đi tới Quận Thành Bình, sáng lập Thanh Huyền Cư, vị đạo cô này chính là cường giả tam phẩm, nghe nói xuất thân từ Đạo Môn.

Dự tính ban đầu sáng lập Thanh Huyền Cư, chính là thu nhận những nữ tử bỏ vợ không chỗ nương tựa kia, bất kỳ cô gái nào đến Thanh Huyền Cư, đều có thể được che chở. Sau đó, đạo cô còn truyền võ công cho những cô gái này.

Số người càng nhiều, tự nhiên tạo thành một cái môn phái, biến thành Thanh Huyền Môn, là một cái môn phái thuần túy do nữ tử tạo thành.

Vị đạo cô này sau khi về cõi tiên, Thanh Huyền Môn liền sẽ không có cao thủ gì ra dáng, môn chủ kế nhiệm, chỉ có thực lực ngũ phẩm.

Dự tính ban đầu năm đó cũng thay đổi, vì duy trì chi tiêu môn phái, thu không ít nữ tử nhà giàu làm đồ đệ.

Bất quá, hổ chết uy vẫn còn, Thanh Huyền Môn cũng coi là chi nhánh Đạo Môn, đối với thế lực khác trong Quận Thành Bình lại không có uy hiếp gì, tự nhiên không người động các nàng.

Cố Dương mang quyển đao phổ không trọn vẹn kia cất kỹ, mặc quần áo tử tế, mang theo Lăng Linh cùng nhau đi gặp Tô Thanh Chi cùng người của Thanh Huyền Môn.

“Bản ni Tĩnh Ngọc, hồ thẹn làm chương môn Thanh Huyền Môn, gặp qua Cố công tử.”

Tới đây là một người đạo cô trung niên, nhìn mặt mũi hiền lành, không có chút khí thế sắc bén nào của võ giả, thi lễ một cái thật sâu “Đoạn đường này, đạt được nhiều hỗ trợ của công tử, Thanh Chi mới có thể bình an đến Quận Thành Bình .”

Cố Dương không nghĩ tới nàng thả thấp tư thái như vậy, hấn da mặt dù dày, nhiều ít cũng có chút ngượng ngùng, khiêm tốn nói ” Một cái nhắc tay, chương môn không cần như thế.”

Hấn chính là thu tiền.

Thật ra thì, Tĩnh Ngọc đạo cô là nghe Tô Thanh Chi nói, hấn là một vị cường giả tam phẩm, mới có thái độ như vậy.

Tĩnh Ngọc đạo cô lại nói ” Chuyện Thanh chi ở Thanh Huyền Môn, mong rằng Cố công tử thay mặt bảo mật, nàng về sau sẽ dùng tên giả Thanh Thanh, ở lại trong môn. Biết thân phận nàng, chỉ có bản ni một người.”

“Đó là tự nhiên. ” Cố Dương nói ” Bất quá, cách mỗi hai ngày, ta muốn cùng nàng gặp mặt một lần, ừ, giúp nàng chữa bệnh, không biết có tiện hay không?”

Tô Thanh Chi bên cạnh một mực cúi đầu không lên tiếng, nghe vậy sắc mặt nhưng là ứng đỏ, tựa hồ có hơi ngượng ngùng.

Tĩnh Ngọc đạo cô trịnh trọng gật đầu, nói ” Chuyện này, Thanh chi đã cùng ta nói. Chẳng qua là, nàng ra vào không tiện. Còn phải làm phiền Cố công tử chịu khổ một chút, đến Thanh Huyền Môn giúp nàng chữa trị.”

” Được.”

...

Tĩnh Ngọc đạo cô cùng Tô Thanh Chi nói xong chính sự, liền rời đi.

Cố Dương cũng không có nói chuyện kiếm tiền, chuyện này không gấp, chờ gặp mặt nhiều mấy lần, quen thuộc rồi, sau đó nhắc lại hạng mục hợp tác kiếm tiền, mới tương đối thỏa đáng.

Hắn điếm tâm cũng không ăn, trở lại trong phòng, thừa dịp trạng thái đang tốt, dự định mang hai lần mô phỏng còn thừa lại đều dùng, thừa thế xông lên, xem có thể hay không đột phá đến tứ phẩm.

[hai mươi hai tuổi, người mang theo Lăng Linh, đi Ngọc Châu thành, ở nửa đường cứu Tiêu Thư Mặc, lấy được một tấm bản đồ bảo tàng. Lại bị Tào Y Y gặp, cùng nàng xảy ra mâu thuẫn.]

[sau khi trở lại Quận Thành Bình , người dốc lòng tu luyện.]

[ba năm sau, ban đêm ngày nào đó, người đang tu luyện, dự cảm đến nguy hiểm sắp tới, trong lòng hơi động, một cách tự nhiên đột phá đến cảnh giới tứ phẩm. Một lát sau, một tên cao thủ thần bí xuất hiện.]

[người cùng Lăng Linh liên thủ ứng địch, như cũ không phải là đối thủ, trong lúc nguy cấp, Lăng Linh vận dụng thuật cảm kị, đem cao thủ kia đánh chết, nàng cũng bị thương nặng, không kịp nói một câu, liền hương tiêu ngọc vẫn.]

[người cố nén đau buồn, chạy tới Thanh Huyền Môn, nhìn thấy nhưng là tình cảnh Tô Thanh Chỉ đem đao đâm vào lòng ngực chính mình. Người dưới sự tức giận, giết sạch toàn bộ những sát thủ kia.]

[người đem các nàng chôn cất, sau đó đi Thần Đô, gia nhập thiên tâm võ quán, ngày đêm trui luyện Đao Đạo, thề phải vì các nàng báo thù.]

[một tháng sau, Quách Thái bình đến cửa khiêu chiến, Trình Thiên Tâm không địch lại, ngay đêm đó trọng thương bỏ mình.]

[ban đêm, có thần bí nhân xông vào, muốn cướp đi Trình Thanh Vũ, bị người gặp, cứu Trình Thanh Vũ.]

[Trình Thanh Vũ kế nhiệm vị trí quán chủ, trong hai năm, Thiên Tâm Võ Quán rảnh duy trì. Một ngày, một đạo ý chỉ của

Thái hậu, đưa Trình Thanh Vũ gả cho Thái tử. Nàng không dám kháng chỉ, mang vị trí quán chủ truyền cho Nhị sư huynh.]

[sau đó, người đi ra ngoài du lịch, nơi người đến, rất nhiều thế gia tất cả đối đãi người như thượng khách. Người một thân một mình, không bị cuốn vào bên trong bất cứ phiền phức gì.]

[năm năm sau, người vô tình gặp được Tào Y Y, bị nàng nhận ra, để cho người hầu ra tay, người ba đao đem đối phương đánh bại, ngênh ngang mà đi.]

[nửa năm sau, Tào Y Y lần nữa tìm tới người, lần này mang đến một vị cường giả tam phẩm, người không phải là đối thủ, ép đối phương vận dụng toàn lực, người bị đánh chết tại chỗ. Hưởng dương 33 tuổi.]

Rốt cuộc tứ phẩm!

Cố Dương kích động lắm a.

Quá khó khăn.

Ước chừng dùng mười bốn lần mô phỏng, có thể nói là trải qua trăm ngàn cay đắng, mới rốt cục đột phá.

Hơn nữa, lần này cuối cùng không phải là trước khi chết mới đột phá, sau đó còn sống bảy tám năm.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc 33 tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc 33 tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc 33 tuổi.]

Cái này còn phải nói sao, trực tiếp chọn một.

Một cỗ khí tức vô cùng rạo rục, ở trong cơ thể hần bộc phát ra, chân khí giống như là một đám lửa đang liên tục tăng lên, chân khí nguyên bản vô cùng tinh thuần, cũng biến thành dị thường cuồng bạo.

Cố Dương cảm giác kinh mạch sắp bị căng nứt, bên dưới đau đớn kịch liệt, trong lòng không hiểu dâng lên một cỗ tâm tình tàn bạo, muốn đem hết thầy bên người đều phá hủy.

...

“Đây là —— “

Ngoài phòng, Lăng Linh đang dùng cơm, đột nhiên nhận ra được một cỗ khí tức cuồng bạo, mặt liền biến sắc, chột đứng lên. “Vèo ” một cái, người đã biến mất tại chỗ.

Trương Tiểu Hải ở cạnh thấy một màn như vậy, cả kinh trợn mắt hốc mồm, trước đó, hắn cũng không biết Lăng Linh biết võ công.

Lăng Linh đâm thủng cửa phòng, nhìn Cố Dương ngồi ở trên giường, cảm thụ nhiệt lực kinh người trên người hắn truyền tới, không khỏi hít vào một hơi.

Hắn vậy mà đã đột phá đến cảnh giới tứ phẩm!

Cái này, làm sao có thể?

Nàng cảm giác bộ óc mình có chút không đủ dùng.

Dựa theo phán đoán ban đầu của nàng, lấy tư chất của hắn, muốn phải đột phá đến tứ phẩm, ít nhất yêu cầu thời gian mười năm.

Ban đêm ngày hôm trước, thực lực Cố Dương đột nhiên tăng vọt, đã đủ để cho nàng kinh hãi, bây giờ, càng là một lần đột phá đến cảnh giới tứ phẩm.

Hắn rốt cuộc là làm sao làm được?

“Không được!”

Lăng Linh rất nhanh liền phát hiện không đúng, Cố Dương tu vi tăng lên quá nhanh, chân khí lại biến thành Xích Dương chân khí cuồng bạo, bây giờ, lại có dấu hiệu mất khống chế.

《 Xích Dương công 》 môn công pháp này, thuộc về công pháp tà đạo, đến tứ phẩm về sau, thì có nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma, một khi mất khống chế, cũng sẽ bị cỗ chân khí cuồng bạo kia đốt chết tươi.

Nàng không chút do dự xoay người rời đi.

Loại thời điểm này, có thể cứu hắn, chỉ có một người.

Tô Thanh Chi!

Chương 47: Tứ Đại Thánh Địa

Trên một chiếc xe ngựa giản dị, Tĩnh Ngọc và Tô Thanh Chi đeo mạng che mặt ngồi ở bên trong, đang bàn luận vị Cố công tử Cố Dương kia.

Tô Thanh Chi hỏi, “Su tồ, ngài có thể nhìn ra lai lịch của hắn?”

Tĩnh Ngọc đạo cô là sư phụ mẫu thân nàng, theo bối phận tới nói, chính là sư tồ của nàng.

Tĩnh Ngọc đạo cô nói ” Vị Cố công tử này, hẳn không phải là xuất thân từ thế gia đại tộc, không chút nào biết lễ nghi. Bất quá, người này khí độ bất phàm, trong lúc nói chuyện để cho người như gió xuân ấm áp, không có kiêu căng gì của cường giả, đúng là một người có thể kết giao.”

Nàng vốn xuất thân phong trần, nam nhân thấy cũng nhiều. sau khi trở thành chưởng môn Thanh Huyền Môn, đem môn phái tiếp tục kinh doanh đến bây giờ, không tránh được giao thiệp cùng các thế lực Quận Thành Bình, nhìn người khá chuẩn.

Đột nhiên, cửa xe ngựa từ bên ngoài bị vén lên, một cô gái đưa tay đi vào, bắt lại Tô Thanh Chi, nói “Mượn nàng dùng một chút. ” sau đó kéo người, nhảy xuống xe ngựa.

Tĩnh Ngọc đạo cô trong lòng khiếp sợ tới cực điểm, nàng nhận ra vị nữ tử mang đi Thanh Chi này, chính là nha hoàn mới vừa rời đứng ở sau lưng vị Cố công tử kia.

Đối phương đáp xuống trên xe ngựa, nàng cũng không thể sớm phát hiện, chuyện này ý nghĩa là, thực lực cái người nha hoàn này, cũng cao hơn nàng.

Rất có thể, là tứ phẩm!

Tứ phẩm trẻ tuổi như vậy, coi như là đặt tại bên trong cao môn đại phiệt như chín họ thiên hạ, cũng là đối tượng đào tạo trọng điểm đi. Lại sẽ làm nha hoàn cho người ta?

Vị Cố công tử này, rốt cuộc là lai lịch gì?

Tĩnh Ngọc đạo cô có một loại cảm giác cao thâm khó lường.

... ..

Một lát sau, Cố Dương đã hơi không chế chân khí cuồng bạo bùng nổ, trong lòng thất kinh ” Xích Dương công sau khi luyện đến đệ lục trọng, lại có tai họa ngầm to lớn như vậy!”

Mới vừa rồi, hắn cảm giác thiếu chút nữa liền muốn tẩu hỏa nhập ma.

Môn công pháp này, tu luyện đến nước này, đã đến cực hạn.

Nếu mà tiếp tục luyện tiếp, nửa phút sau có thể muốn cái mạng nhỏ của hắn.

Tìm một môn công pháp hoàn toàn mới, thành sự tình cấp bách ở trước mắt.

“Hiện tại tiền tài trong hệ thống chỉ còn lại hơn bốn ngàn, không biết sau khi đến tứ phẩm, giá cả nhắc tới bao nhiêu.”

Cố Dương quan tâm nhất, vẫn là chuyện này, hắn mở ra hệ thống nhìn một cái.

[số dư còn lại chưa đủ, có hay không nạp?]

Số dư còn lại quả nhiên không đủ.

Còn phải đi kiếm tiền!

Cố Dương đang lo lắng, đột nhiên nghe được động tĩnh, ngẩng đầu nhìn lại, thấy Lăng Linh kéo Tô Thanh Chỉ đi vào, đầu tiên là ngăn ra, sau đó chính là vui mừng.

Quá tốt, như vậy đỡ cho hắn cố ý đi Thanh Huyền Môn một chuyến.

Chân khí trong cơ thể hắn bây giờ, đã đến biên giới mất không chế, có thể giải trừ cái tai họa ngầm này, cũng chỉ có Tô Thanh Chỉ.

Lăng Linh trở lại trong phòng, thấy Cố Dương đem chân khí bùng nổ chế trụ, trong bụng buông lỏng một chút, cũng không nói gì, đem Tô Thanh Chỉ lưu lại, xoay người đi ra khỏi phòng, thuận tay khép cửa lại.

Tô Thanh Chi vẫn còn trong khiếp sợ, nàng đã sớm phát giác, Lăng Linh biết võ công, nhưng mà làm sao cũng không nghĩ tới, thực lực của đối phương sẽ cường đại như thế, ở trước khi sư tử kịp phản ứng, liền đem nàng mang đi.

Đọc theo đường đi, Lăng Linh kéo nàng, dường như nhanh như điện chớp, không thấy rõ cảnh vật ven đường, trong vòng mấy cái hít thở, cũng đã trở lại trong nhà Cố Dương.

“Tới đây.”

Nàng ngẩng đầu một cái, thấy Cố Dương ngồi ở trên giường, đang hướng nàng vẫy tay.

Cảnh tượng như vậy, nàng không thể quen thuộc hơn được, là Cố Dương tìm nàng luyện công.

Bất đồng chính là, lúc trước đều là ở buổi tối, nhưng bây giờ là ban ngày.

Tô Thanh Chi lúc này đầy bụng nghi ngờ, nhưng vẫn là thuận theo đi tới, ngồi vào đối diện Cố Dương, đưa tay đặt ở trong lòng bàn tay của hắn.

Sau một khắc, một cỗ luồng không khí nóng bức trước đó chưa từng có tiến vào trong cơ thể nàng, thật là giống như là một đoàn ngọn lửa đốt phỏng kinh mạch của nàng.

Nàng rốt cuộc biết Lăng Linh gấp như vậy mang nàng trở lại là tại sao, thì ra là chân khí của Cố Dương xảy ra vấn đề.

Nàng dù sao cũng là xuất thân võ đạo thế gia, từ nhỏ thường nghe thấy, đối với võ đạo có hiểu biết nhất định.

Tập võ quan trọng nhất là cân bằng, chân khí Cố Dương bây giờ, rõ ràng cho thấy m Dương mất thăng bằng.

Đây chính là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Tô Thanh Chi cắn răng cố nén loại đau đớn giống như ngọn lửa đốt người này.

Rất nhanh, trong cơ thể nàng bắt đầu không ngừng tràn ra một cỗ Huyền m khí, đem cỗ sức mạnh bạo ngược này mài đi từng chút một, cuối cùng trở nên bình thản.

...

Không biết qua bao lâu, sau khi Cố Dương vận chuyển mười mấy chu thiên, Xích Dương chân khí phảng phát bị trui luyện qua, lại không có nửa phần khí tức cuồng bạo, trở nên tinh thuần vô cùng.

Hắn mở mắt, thấy Tô Thanh Chi ngồi tại đối diện trên trán phủ đầy mồ hôi hột, trên mặt vẫn còn vẻ thống khổ. Giơ tay lên, dùng tay áo giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán.

Một lát sau, Tô Thanh Chi phun ra một ngụm khí bản thật dài, mở mắt, đưng phải ánh mắt ôn nhu của hắn, trong tim thành thịch mà nhảy lên, tránh khỏi ánh mắt hắn.

Thanh âm đầy truyền cảm của Cố Dương vang lên ở trong tai nàng “Lần này, khổ cực ngươi.”

Tô Thanh Chi xuống giường, mang giày vào, đứng lên, như là phải đi, lại dừng lại, nói một câu “Ta đột phá ” liền vội vã rời đi.

Nhanh như vậy liền bát phẩm rồi hả?

Không hổ là thể chất trời sinh nửa chân đạp vào Thần Thông cảnh, tốc độ này, thật là quá nhanh.

Nàng trở thành Cửu phẩm đến bây giờ, cũng bắt quá là hơn nửa tháng.

Cố Dương nói với Lăng Linh bên ngoài ” đưa nàng trở về đi thôi.”

Bên ngoài Lăng Linh đáp một tiếng “Tốt.”

...

Một lát sau, Lăng Linh trở về, sau khi vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Cố Dương vẫn còn đang suy tư đi nơi nào kiếm một khoản tiền, thấy Lăng Linh đi tới trước mặt hắn, vẻ mặt nghiêm túc trước đó chưa từng có, ngạc nhiên nói ” có chuyện?”

Lăng Linh nghiêm nghị nói “Quả thật có một việc, muốn cầu ngươi hỗ trợ.”

Rốt cuộc phải ngửa bài sao?

Cố Dương hứng thú, từ trên giường ngồi dậy, ngồi vào trên ghế, nói “Ngồi xuống nói.”

Lăng Linh trầm giọng nói “Tình huống của ngươi bây giờ, vô cùng nguy hiểm.”

“Ra làm sao?”

“Ngươi có biết lai lịch 《 Xích Dương công 》 ?”

“Xin lắng tai nghe. ” Cố Dương rót một ly nước cho nàng.

Lăng Linh nói “ 《 Xích Dương công 》 truyền lưu cực kỳ rộng lớn, lại có rất ít người biết, môn công pháp này, là xuất xứ từ Tam Thánh Môn một trong Tứ Đại Thánh Địa.”

Cố Dương không nhịn được cắt đứt nàng ” Tứ Đại Thánh Địa? Vậy đó là cái gì, ta vì sao cho tới bây giờ chưa có nghe nói qua?”

” Tứ Đại Thánh Địa, là bốn cái môn phái xưa nhất trong thiên hạ, mấy ngàn năm trước cũng đã tồn tại, siêu nhiên bên ngoài hậu thế, đã nhiều năm không xuất thế. Trong tin đồn, bên trong Tứ Đại Thánh Địa này, đều có Thiên Nhân trấn giữ.”

“Thiên Nhân? ” Cố Dương lại nghe được một cái danh từ mới.

“Thần thông cảnh, cũng không phải là võ đạo cực điểm, trên thần thông cảnh, chính là Thiên Nhân cảnh, đó đã là tồn tại như thần tiên.”

Cố Dương cảm giác mình mở khóa bản đồ mới, con đường tương lai, trở nên càng dài dằng dặc.

“Ngươi nói tiếp.”

“Ở bên trong Tứ Đại Thánh Địa, tác phong làm việc Tam Thánh Môn là tà dị nhất, có một ít gần như tà đạo. Công pháp của môn phái này, cũng đều tương đối tà môn. Rất nhiều người cũng hoài nghi, Tam Thánh Môn mang 《 Xích Dương công 》 lưu truyền ra, là dụng ý bất lương.”

“Xưa nay, một khi có người mang môn công pháp này tu luyện tới đệ tam phẩm, hoặc là nổi điên mà chết, hoặc là mất tích bí

ấn. Cho nên, con em thế gia cùng con em Tông môn, đều tuyệt sẽ không đụng môn công pháp này.”

“Người mặc dù có Tô Thanh Chỉ băng cơ ngọc cốt, có thể giải trừ cái tai họa ngằm này, nhưng là một khi đột phá đến tam phẩm, rất có thể sẽ gặp tai họa.”

Cô Dương nghe xong lời của nàng, vẻ mặt cũng không có gì thay đổi, hỏi, “Cho nên, người có biện pháp giúp ta giải trừ cái tai họa ngằm này?”

Lăng Linh nói “Không sai.”

Chương 48: Yêu cầu như vậy, cũng dám nói?

“Tán công trọng tu!”

Lăng Linh trịnh trọng nói ra bốn chữ này.

Cô Dương sửng sốt một chút, không nghĩ tới nàng sẽ nói ra biện pháp ngoại hạng như vậy, cái này không phải nói nhảm sao?

Ai sẽ nguyện ý mang công lực khổ tu có được tản đi, bắt đầu luyện lại từ đầu?

Lăng Linh tiếp tục nói ” Chuyện này, cũng cùng chuyện ta muốn cầu xin người có liên quan.”

À đúng, nàng lúc mới bắt đầu, nói có chuyện cầu hấn, kết quả trọng tâm câu chuyện lượn tới đây, thiếu chút nữa quên.

Cô Dương muốn nghe một chút lời giải thích của nàng ” Người nói.”

Lăng Linh nói ” Ta tu luyện, chính là một môn công pháp tuyệt thế của đạo gia, được đặt tên là 《 Dương Cực Chân Cương 》 , môn công pháp này, chỉ có nữ tử có thể luyện, nhưng sau khi đến tứ phẩm, sẽ gặp phải một cái quan ải cực lớn, nếu không cách nào đột phá, cả đời dừng bước tại tứ phẩm.”

Cảnh chính rốt cuộc đã tới, nàng đường đường một vị tứ phẩm, lại cam nguyện làm thị nữ cho một cái ngũ phẩm như hấn, nguyên do trong đó, hấn vẫn nghĩ không thông, bây giờ, nàng rốt cuộc phải nói ra sự thật.

“ 《 Dương Cực Chân Cương 》 sau khi đến tứ phẩm, cần phải tìm một vị võ giả tứ phẩm có tu Thuần Dương chân khí, đem toàn bộ Thuần Dương chân khí truyền tới, coi như củi đốt, mới có thể một lần tu thành Cương Nguyên, đột phá đến cảnh giới tam phẩm.”

“ ... ”

Cố Dương rất muốn hỏi, ngươi có phải hay không coi ta ngốc?

Nếu không phải xem ở phân thượng bên trong nhiều lần mô phỏng như vậy, nàng đều đối với hấn không rời không bỏ. Hấn cũng không nhịn được muốn mắng.

Muốn hấn mang công lực trọn đời truyền cho nàng, giúp nàng đột phá đến tam phẩm...

Yêu cầu như thế, nàng cũng dám nói ra?

Hấn không nhịn cười được ” Ngươi thật là đủ thẳng thắn.”

Lăng Linh thản nhiên nói ” Chuyện này ngươi phải cam tâm tình nguyện phối hợp mới được, nếu mà ngươi trong lòng không muốn, ta cũng không cách nào cưỡng bách.”

“Ngươi sẽ không cho là, hai lời ba câu, là có thể để cho ta mang công lực khổ tu có được đưa cho ngươi đi? Trong thiên hạ, không có chuyện tốt như vậy.”

Lăng Linh dùng ánh mắt trong suốt nhìn hấn ” Ngươi nếu là nguyện ý giúp ta, ta có thể truyền cho ngươi một môn công pháp tuyệt thế, dốc hết khả năng, giúp ngươi tu tới cảnh giới tam phẩm.”

Nàng vừa nói, dừng một chút, tiếp tục nói ” Ngươi còn có thể hướng ta nói ra bất kỳ yêu cầu gì, chỉ cần ta có thể làm được, ta đều có thể đáp ứng ngươi.”

Cố Dương mất đi hứng thú tiếp tục nói chuyện cùng với nàng, hạ lệnh trực khách ” Ngươi đi ra ngoài đi, ta mệt mỏi.”

Lăng Linh thần sắc có chút ảm đạm, thi lễ một cái, lui ra khỏi phòng.

...

Cô Dương đương nhiên sẽ không xem xét đề nghị của nàng, đối một môn công pháp thuộc tính Dương, đối với người khác mà nói, có lẽ khó như lên trời. Nhưng đối với chính hấn nắm giữ Máy Mô Phỏng Nhân Sinh mà nói, lại không phải là không thể.

Chỉ cần không ngừng tiến hành mô phỏng, một ngày nào đó, có thể tìm được phương pháp.

Điều kiện tiên quyết là, hấn phải lấy được thật nhiều bạc.

Bất quá, đối với một vị võ giả tứ phẩm mà nói, có thừa biện pháp kiếm tiền.

Cô Dương kêu Trương Tiểu Hải đi qua, để cho hấn đi ra bên ngoài hỏi thăm tin tức, tra một chút ngọn ngành các đại tiểu thương bên trong Quận Thành Bình. Còn hỏi thăm một chút xem phụ cận có cái gì sơn tặc thổ phỉ không.

Mấy ngày kế tiếp, hấn liền đợi ở trong nhà, làm quen một chút tu vi tứ phẩm.

Ngay tại lúc hấn chuẩn bị đi ra cửa kiếm tiền, Tĩnh Ngọc đạo cô lần nữa tới cửa viếng thăm, lần này, nàng là một người tới, không có mang theo Tô Thanh Chi.

Cô Dương có chút kỳ quái ” Không biết chương môn tới, có chuyện gì quan trọng?”

Tĩnh Ngọc đạo cô lần này trạng thái không tốt lắm, cau mày, thở dài một cái, nói ” Thật không dám giấu giếm, Thanh Huyền Môn đựng phải 1 cọc phiến toái, này đến, là hướng công tử nhờ giúp đỡ.”

“Ồ? ” Cô Dương ánh mắt sáng lên, đây không phải là cơ hội kiếm tiền đưa tới cửa sao?

Hấn nói ” Không biết là dạng phiến toái gì?”

“Nhắc tới, cũng là oan nghiệt...”

Nguyên lai, Thanh Huyền Môn đã sớm chuyển hình, nghiệp vụ chủ yếu là thu một ít con gái phú hộ làm đồ đệ, truyền thụ các nàng võ công.

Thanh Huyền Môn đồng loạt đều là nữ tử, cho nên bên trong Quận Thành Bình, đều thích để cho con gái bá nhập bên trong Thanh Huyền Môn.

Có một ít không nỡ lòng đưa con gái đến Thanh Huyền Môn, cũng sẽ mời người Thanh Huyền Môn đến nhà truyền thụ, giống như là mời tiên sinh gia sư vậy.

Nhưng vấn đề, vừa vặn nằm ở chỗ này.

Một vị nữ đệ tử trong đó, lúc đi một gia đình truyền thụ, thường xuyên qua lại, lại cảm dỗ nam chủ nhân.

Liên tại ngày trước, hai người bọn họ lại bỏ trốn.

Nữ chủ nhân nhà kia phát hiện chồng mất tích, rất nhanh tra rõ nguyên do hẳn mất tích, tức giận tìm tới Thanh Huyền Môn, đòi một câu trả lời hợp lý.

Nữ nhân này, khá có lai lịch, phụ thân là một vị võ giả tứ phẩm, đặt ở Quận Thành Bình, đã được tính là cao thủ.

Vị võ giả tứ phẩm này chỉ có một con gái, từ nhỏ yêu thương có thừa, dưỡng thành tính cách nuông chiều nàng, ngay cả con rể kia, cũng là tuyển tới nhà.

Bây giờ, chồng người đàn bà kia cùng nữ đệ tử Thanh Huyền Môn bỏ chạy, nơi nào nuốt được cơn tức này, nháo tới cửa, không tha thứ, nhất định đòi Thanh Huyền Môn cho lời giải thích.

Nàng đã bắn tiếng, nếu trong vòng 3 ngày, không đem trượng phu của nàng tìm trở về, liền một cây đuốc đem Thanh Huyền Môn đốt.

Tĩnh Ngọc cũng chỉ có thể phái ra nhân thủ đi tìm tên kia cùng người đệ tử bỏ trốn, chẳng qua là biến người mênh mông, nơi nào dễ dàng tìm như vậy.

Một bên khác, nàng khắp nơi đi tìm người, mời nhờ quan hệ, muốn để đối phương giơ cao đánh khẽ. Nhưng là, những

người nàng tìm đó, toàn bộ đều tránh không gặp.

Đối phương thế nhưng là một vị võ giả tứ phẩm, tính khí nổi danh kém, bây giờ mất một người quan trọng như vậy, làm sao có thể chịu để yên? Lúc này đi thay Thanh Huyền Môn cầu tha thứ, đó là tự rước lấy nhục.

Tĩnh Ngọc quả thực không có cách nào, cuối cùng chỉ có thể tới Cổ Dương nơi này thử vận khí một chút.

Cổ Dương nghe bà ta giải thích xong, sau đó hỏi, “Vị võ giả tứ phẩm kia là lai lịch gì?”

Tĩnh Ngọc nói “Người này việc trải qua rất là truyền kỳ, vốn là xuất thân bình dân, sau đó đầu quân, nhiều lần lập chiến công, luyện thành một thân võ công. Sau đó, chủ tướng của hắn bởi vì phạm tội bị bỏ tù, hắn mất hết ý chí, liền từ quan về quê. Ở Quận Thành Bình lấy vợ, cuối cùng chỉ sinh một đứa con gái như vậy.”

Xuất thân quân đội, chủ tướng bị bỏ tù, nói cách khác, không có núi dựa gì.

Cổ Dương trong lòng băn khoăn một chút, cảm thấy cái chuyện này có thể làm.

Tĩnh Ngọc khom người thi lễ một cái, nói ” Xin công tử làm viện thủ.”

Cổ Dương nói ” Muốn ta giúp các ngươi, cũng được, chẳng qua là, ta cũng có một chuyện khó xử.”

“Công tử cứ việc nói, bản đạo có thể giúp được, quyết không từ chối.”

“Ta cần bạc.”

Tĩnh Ngọc không nói hai lời, từ trong ngực lấy ra mấy tấm ngân phiếu ” Nơi này là 15,000 lượng, là tất cả tích góp qua nhiều năm của Thanh Huyền Môn, xin công tử nhận lấy.”

Hiển nhiên, nàng trước khi tới, đã sớm ở Tô Thanh Chỉ nơi đó nghe qua sở thích của hắn. Mới có thể chuẩn bị đầy đủ như vậy.

Lên đường!

Cố Dương trong lòng khen một tiếng, không có trả giá, nể mặt Tô Thanh Chi, coi như là cho một giá cả hữu nghị.

Hắn đem ngân phiếu lấy tới, nhìn một cái, thấy mặt trên có chữ đôi ngay, mặt hiện lên vẻ tươi cười nói ” Chuyện này bao trên người ta. Người đem địa chỉ người kia cho ta, sáng sớm ngày mai, ta đi gặp hắn.”

Tĩnh Ngọc thấy hắn thu tiền, không khỏi như trút được gánh nặng, nói ” Làm phiền công tử vất vả rồi.”

...

Cố Dương sau khi tiễn Tĩnh Ngọc đi, phải đi Tiền trang, mang 15,000 lượng bạc hối đoái đi ra, lập tức nạp.

Số dư còn lại bên trong hệ thống, đạt tới mười chín ngàn.

[có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 5000 tiền tài.]

Chương 49: Tuyệt thế công pháp

“Thật là đắt a.”

Cố Dương nhìn thấy giá cả bây giờ tăng tới năm ngàn lượng, cảm giác một trận đau lòng. Năm ngàn lượng, gia đình người bình thường cả đời đều kiếm không tới nhiều tiền như vậy.

Đồng thời, hắn lại có chút vui mừng, cũng còn may không có tăng nhiều hơn.

Hắn thật sự trực tiếp tăng nhiều đến trên một vạn.

Hiện tại hắn có hơn 19 ngàn lượng, lại có thể sử dụng ba lần mô phỏng.

Cố Dương về đến nhà, lập tức triển khai mô phỏng.

[hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả tứ phẩm, mang theo Tô Thanh Chi cùng Lăng Linh đi tới Quận Thành Bình , Thanh Huyền Môn gặp phải phiền toái, hướng người nhờ giúp đỡ, người quyết định trọng nghĩa giúp đỡ.]

[ngày kế, người mang theo Lăng Linh, đến cửa cùng đối phương lý luận, thành công thuyết phục đối phương, đáp ứng cứ vậy dừng tay, hơn nữa làm ra bồi thường tương ứng.]

[Tĩnh Ngọc đạo cô vì đáp tạ người, tặng người một tấm bản đồ bảo tàng, chính là một trong chín tấm bản đồ bảo tàng của Ảnh Đạo, chính là sư tôn bà ta lưu lại.]

[người nghiên cứu mấy tháng, đoán được vị trí giấu bảo đại khái ở Ngọc Châu. Người mang theo Lăng Linh đi Ngọc Châu, phát hiện sơn trang giấu bảo kia sau nhiều lần đổi chủ, bây giờ thành biệt viện của Thâm Bạch Y, hẳn ngày thường ngay tại trong sơn trang tiềm tu.]

[ban đêm ngày nào đó, người lập kế dẫn đi Thâm Bạch Y, sau đó lên vào sơn trang, rốt cuộc tìm được mật thất giấu bảo, bên trong chỉ để một tấm thẻ ngọc, lúc người đưa tay đi lấy, dẫn phát biến hóa kinh người, lấy được một môn công pháp, 《Phượng Vũ Cửu Thiên》.]

[mật thất biến hóa, kinh động hộ vệ sơn trang, người bị phát hiện. Một đường giết ra khỏi trùng vây, khi sắp chạy ra khỏi sơn trang, Thâm Bạch Y đột nhiên quay về, ra tay đưa người đánh chết. Hưởng dương hai mươi hai tuổi.]

Cố Dương nhìn xong cái nhân sinh ngắn ngủi này, có chút vui mừng không thôi.

《Phượng Vũ Cửu Thiên》, chính là môn tuyệt thế công pháp của Thâm gia mà trước kia Lăng Linh nói qua, sau khi Ảnh Đạo đem nó trộm đi, đưa đến cường giả Thần Thông cảnh Thâm gia ra tay đuổi giết.

Không nghĩ tới, Ảnh Đạo lại mang môn công pháp này, giấu ở địa bàn Thâm gia.

Vị Ảnh Đạo này, đúng là xuất chúng.

Mặc dù lần mô phỏng nhân sinh này ngắn đi một tí, nhưng là có thể được một môn tuyệt thế công pháp, tuyệt đối không thiệt thòi.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi hai tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi hai tuổi.]

Đây còn phải nói, đương nhiên là chọn hai.

Nhất thời, trong đầu Cố Dương, hiện ra một con Phượng Hoàng toàn thân đắm mình trong ngọn lửa màu đỏ, ở trong hư không bay lượn, để cho hắn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

...

Ngoài phòng, Lăng Linh đang buồn rầu, nàng đã ngựa bài, nhưng mấy ngày nay, Cố Dương lại làm như chẳng có chuyện gì phát sinh vậy. Nàng không biết rõ làm sao mới có thể đã động hắn.

Đột nhiên, nàng cảm thấy trong lòng kinh sợ, chợt đứng lên, có chút khiếp sợ nhìn về phía Cố Dương bên kia.

Mới vừa rồi, nàng cảm thấy một cỗ ý niệm cực kì khủng bố quét qua, ngọn nguồn chính là căn phòng của Cố Dương.

Thần Thông cảnh?

Không, không đúng, dường như so với Thần Thông cảnh càng đáng sợ hơn.

Một cái ý nghĩ không tưởng tượng nổi ở trong óc nàng thoáng qua, chẳng lẽ, là Thiên Nhân?

Không, tuyệt đối không thể.

Thiên Nhân, chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, đã rất nhiều rất nhiều năm không có xuất hiện qua ở trong trần thế.

Lăng Linh gạt đi cái ý niệm này, đột nhiên, trong óc nàng giống như là có một tia chớp đánh qua ” Chẳng lẽ là, truyền thừa tuyệt thế công pháp?”

Nàng tu luyện 《 Dương Cực Chân Cương 》 , chính là đạo môn vô thượng thần công, lúc lấy được truyền thừa công pháp, trong đầu xuất hiện, chính là một đạo ý niệm hào hùng chí cực.

Nhưng mà, Cố Dương tại sao có thể có truyền thừa tuyệt thế công pháp?

Lăng Linh nghĩ tới những ngày này, trên người Cố Dương phát sinh các loại chuyện khó mà tin nổi, trong lòng càng lo lắng, hẳn bây giờ ngay cả tuyệt thể thần công đều có, nàng còn có cái tiền đặt cược gì để cho hắn động tâm?

...

“Trúng số độc đắc!”

Bên kia, Cố Dương sau khi hấp thu tất cả kinh nghiệm, trong lòng có một loại vui sướng khó mà hình dung.

Cái môn 《Phượng Vũ Cửu Thiên》 này, lại chính là công pháp thuộc tính hỏa, hắn muốn chuyển tu, không có bất kỳ chướng ngại.

Đáng tiếc là, hắn chỉ đạt được công pháp bảy tầng đầu, nói cách khác, chỉ có thể tu luyện tới cảnh giới tam phẩm.

Muốn có được công pháp sau này, còn phải đi một chuyến Ngọc Châu, đem cái tấm thẻ ngọc này thu hồi lại.

Cố Dương suy nghĩ, sắc mặt đột nhiên trở nên có chút cổ quái ” Bất quá, Lăng Linh vận khí nhưng mà thật không tệ a, chẳng lẽ nàng mới là khí vận chi tử?”

《Phượng Vũ Cửu Thiên》 môn công pháp này, phương thức tu luyện so với 《Xích Dương công》 còn phải cổ quái. Muốn phải tu luyện môn công pháp này, bước đầu tiên chính là tán công.

Hơn nữa, mỗi đột phá một cảnh giới, sẽ phải tán công một lần, đây là niết bàn.

Sau chín lần niết bàn, là sẽ đục hỏa trùng sinh, đột phá đến Thần Thông cảnh, tu được thân thể Thiên Phượng.

Đổi lại người khác, thấy điều kiện hà khắc như thế, hơn phân nửa muốn nửa đường bỏ cuộc.

Thời kỳ đỉnh cao của người chỉ có vài chục năm, một khi qua bốn mươi tuổi, liền bắt đầu đi xuống dốc. Môn công pháp này, yêu cầu tán công chín lần, trọng tu chín lần, đó cũng không phải là đùa giỡn.

Đây chính là tuyệt thế công pháp, đối với độ tinh thuần của công lực yêu cầu cực cao, dù là tư chất cao hơn nữa, tu luyện cũng không nhanh bao nhiêu.

Đến cuối cùng, rất có thể cuối cùng phí thời gian nửa đời, cũng chỉ là cao không được, thấp không phải.

Nhưng mà cái vấn đề này, đối với Cố Dương mà nói, căn bản không gọi được vấn đề, hẳn chính là không bao giờ thiếu thời gian.

Quan trọng nhất là, môn công pháp này, sẽ không đụng phải bình cảnh. Sau khi tu đến cửu phẩm đỉnh phong, trực tiếp niết bàn, khi trọng tu, đột phá đến bát phẩm sẽ không gặp chướng ngại.

Chỉ là điều này, cũng đủ để cho Cố Dương động tâm.

Hắn lo lắng nhất, liền là tư chất của mình không đủ, sau khi đến trần nhà, vô luận như thế nào đều không cách nào đột phá đến cái cảnh giới kế tiếp.

Giống như là đạo rãnh trời phải đôi mặt khi đến tam phẩm kia.

Coi như bước này vượt qua, còn có cửa ải khó hơn, đó chính là Thần Thông cảnh.

Có môn công pháp này, cái vấn đề này, liền giải quyết dễ dàng.

Cố Dương nếu quyết định muốn chuyển tu cái môn 《Phượng Vũ Cửu Thiên》, bây giờ cái thân công lực này, tự nhiên không thể uổng công phế bỏ, chỉ có thể tiện nghi Lăng Linh.

“Phải mạnh mẽ gỡ nòng một khoản mới được, đợi nòng đột phá đến tam phẩm, kiếm tiền còn không phải chuyện dễ dàng...”

Trong lòng của hắn đã tính toán, muốn bao nhiêu tiền mới thích hợp.

Vấn đề đến rồi, một vị võ giả tam phẩm, trị giá bao nhiêu tiền?

Muốn một một triệu lượng, không quá đáng chứ?

...

[có hay không sử dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao 5000 tiền tài.]

Cô Dương nghĩ một lát, lại triển khai một lần mô phỏng.

Vì lý do an toàn, hắn muốn nhìn một chút, sau khi đem công lực đưa cho Lăng Linh, nàng có thể hay không tuân thủ lời hứa.

[hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả tứ phẩm, mang theo Tô Thanh Chỉ cùng Lăng Linh đi tới Quận Thành Bình, Thanh Huyền Môn gặp phải phiền toái, hướng người nhờ giúp đỡ, người quyết định trượng nghĩa giúp đỡ.]

[ngày kế, người mang theo Lăng Linh, đến cửa cùng đối phương lý luận, thành công thuyết phục đối phương, đáp ứng cứ vậy dừng tay, hơn nữa làm ra bồi thường tương ứng.]

[Tĩnh Ngọc đạo cô vì đáp tạ người, tặng người một tấm bản đồ bảo tàng, chính là một trong chín tấm bản đồ bảo tàng của Ảnh Đạo, chính là sư tôn bà ta lưu lại.]

[sau chuyện này, người đồng ý thỉnh cầu của Lăng Linh, mang một thân Thuần Dương chân khí đưa cho nàng, giúp nàng bước vào cảnh giới tam phẩm...]

Chương 50: Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết

[... Người sau khi đem Thuần Dương chân khí truyền cho Lăng Linh, nàng bắt đầu bế quan.]

[người mất hết tu vi, chuyên tu 《Phượng Vũ Cứu Thiên》, lần nữa tấn nhập Cứu phẩm.]

[ba tháng sau, Lăng Linh chính thức đột phá đến tam phẩm, sau khi xuất quan, y theo lời hứa, truyền cho người tuyệt thế công pháp 《Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết》. Từ nay, người bế quan khổ tu.]

[năm năm sau, người đến Cứu phẩm đỉnh phong, mở ra lần niết bàn đầu tiên. Cùng năm, Lăng Linh tấn nhập nhị phẩm.]

[lại qua năm năm, người thành công bước vào cảnh giới bát phẩm. Cùng năm, Tô Thanh Chi bước vào tam phẩm.]

[tám năm sau, người đạt tới bát phẩm đỉnh phong, lần thứ hai niết bàn. Tô Thanh Chi bước vào nhị phẩm, Lăng Linh bắt đầu trùng kích Thần Thông Cảnh, mấy vị cường giả nhất phẩm xuất hiện, đem vây giết. Người cũng bị liên lụy, bỏ mình tại chỗ, hưởng dương bốn mươi tuổi.]

Cố Dương sau khi nhìn xong lần kết quả mô phỏng này, trong lòng vẫn là vui mừng.

Lăng Linh vẫn tính là có lương tâm, cũng không có qua sông hủy đi cầu.

Lần này mô phỏng tương đối ngắn gọn, ý nghĩa không đụng phải đại sự gì, có một vị cao thủ tam phẩm che chở, tự nhiên có thể an tâm tu luyện.

Chẳng qua là, tốc độ tu luyện này, không khỏi quá chậm.

Từ đầu đến cuối mười tám năm, mới hoàn thành lần niết bàn thứ hai.

Lăng Linh đều bắt đầu trùng kích Thần Thông Cảnh, ngay cả Tô Thanh Chi, cũng đã nhị phẩm.

Như vậy tính toán, muốn tu luyện 《Phượng Vũ Cửu Thiên》 tới cảnh giới nhất phẩm, phỏng chừng, thế nào cũng phải mấy trăm năm đi?

Quả nhiên, tư chất không đủ, gượng ép tu luyện công pháp tuyệt thế như vậy, thật là tự mình chuốc lấy cực khổ.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc bốn mươi tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc bốn mươi tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc bốn mươi tuổi.]

Cố Dương chọn hai.

Chợt, trong đầu của hắn, nhiều hơn một đạo đao ý kinh khủng, mang theo khí tức hủy diệt cùng giết chóc.

Trong nháy mắt khi đạo đao ý này xuất hiện, ý thức của hắn một mảnh trống rỗng, còn cho là mình đã chết.

... ..

“Đây là —— “

Ngoài cửa, Lăng Linh đang nghi ngờ không thôi ánh mắt co rút lại, một lần nữa kinh hãi, nàng cảm ứng được một đạo đao ý kinh khủng hàng lâm, mặc dù thoáng qua rồi biến mất, nhưng so với đạo ý niệm đáng sợ mới vừa rồi kia, không kém chút nào.

“Lại một môn công pháp tuyệt thế?”

Đầu nàng có chút tê cứng.

Hắn rốt cuộc là lai lịch gì, lại có thể được truyền thừa hai môn công pháp tuyệt thế?

Trong thiên hạ, nắm giữ loại công pháp cấp bậc này, cũng chỉ mười họ thiên hạ, hoàng thất, còn có mấy cái đại phái mà thôi...

Hơn nữa, nàng cảm thấy, đạo đao ý kia, có chút quen thuộc.

...

“Đây xác định không phải là một môn ma công?”

Cố Dương sửa sang lại 《 Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết 》 lấy được từ Lăng Linh, trong lòng không khỏi sinh ra nghi vấn như vậy.

Hắn lấy được, vền vẹn là tầng thứ nhất.

Môn công pháp này, so với 《 Xích Dương công 》 càng tà môn. Phương thức tu luyện, chính là cảm ngộ đến đạo ý, đem bồi dưỡng lớn mạnh. Phương thức bồi dưỡng đạo ý, chính là giết người.

Mỗi giết một người, là có thể dùng linh hồn đối phương coi như nhiên liệu, bồi bổ đạo ý.

Giết người tu vi càng cao, hiệu quả càng tốt.

Theo đạo ý không ngừng lớn mạnh, tu vi tự thân tự nhiên sẽ theo đó không ngừng tăng lên.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một môn đao pháp sát hại triệt triệt để. Chỉ cần không ngừng giết người, liền có thể không ngừng tăng lên thực lực.

Đương nhiên, tu luyện cái môn đao pháp này, so với Xích Dương Công càng hung hiểm. Sơ ý một chút, cũng sẽ bị đao ý xâm nhiễm tâm trí, biến thành một cái cỗ máy giết chóc chỉ biết giết người.

“Quá nguy hiểm, loại đao pháp này, có thể không luyện, cũng không cần luyện đi.”

Cố Dương nhìn mà trực tiếp lắc đầu.

So sánh, vẫn là 《Phượng Vũ Cửu Thiên》 tốt hơn, mặc dù quá tốn thời gian, nhưng thắng ở an toàn. Thời gian với hắn mà nói, hoàn toàn không là vấn đề.

“Bây giờ chỉ còn lại một lần mô phỏng, trước không vội chuyển tu công pháp.”

Một khi chuyển tu 《Phượng Vũ Cửu Thiên》, thực lực của hắn sẽ quay ngược lại đến Cửu phẩm,

Quá yếu, một điểm cảm giác an toàn cũng không có.

Muốn chuyển tu, trước tích góp một số tiền lớn lại nói, có tiền, mới có thể lợi dụng Máy Mô Phỏng Nhân Sinh, bước nhanh qua cái thời kỳ suy yếu này.

Ít nhất, cũng phải mười vạn lượng đi.

“Bây giờ, trước giải quyết phiền toái cho Thanh Huyền Môn.”

Cố Dương trong lòng rất nhanh có chủ ý, một lần nữa mở ra Máy Mô Phỏng Nhân Sinh, đem một lần cuối cùng cũng sử dụng.

[hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả tứ phẩm, mang theo Tô Thanh Chỉ cùng Lăng Linh đi tới Quận Thành Bình, Thanh Huyền Môn gặp phải phiền toái, hướng người nhờ giúp đỡ, người giải quyết hết phiền toái, sau đó lấy được một tấm Tàng Bảo Đồ của Ảnh Đạo.]

[tiếp đó, người mang theo Lăng Linh cùng Tô Thanh Chỉ đi Thần Đô, gia nhập Thiên Tâm Võ Quán, trở thành đệ tử thân

truyền của Trình Thiên Tâm.]

[hai mươi lăm tuổi, Thiên Kiêu Bàng thứ bảy Quách Thái Bình đến cửa phá quán, Trình Thiên Tâm bại trận.]

[ban đêm hôm ấy, một tên võ giả tam phẩm thần bí xông vào, tập kích Lăng Linh, Trình Thiên Tâm lôi kéo thân thể bị thương nặng, đem đánh lui, sau đó trọng thương không trị được mà chết.]

[sau đó, Lăng Linh rời đi, chẳng biết đi đâu.]

[ban đêm ngày hôm sau, lại có cường giả thần bí xông vào, bị chúng đệ tử võ quán phát hiện mà chạy mất.]

[sau đó, Trình Thanh Vũ kế nhiệm chức vị quán chủ, một năm sau, nàng đột phá tới tam phẩm, ổn định lại xu thế suy sụp của võ quán.]

[lại một năm nữa, sứ đoàn người Hồ ngoài thảo nguyên đến Thần Đô, phái một tên thiếu niên tam phẩm lập xuống lôi đài, khiêu chiến anh tài Đại Chu, trong nửa tháng, đánh bại liên tiếp bảy tên tam phẩm. Trình Thanh Vũ lên đài ứng chiến, bại trận, người bị thương nặng, võ đạo đoạn tuyệt.]

[ban đêm hôm ấy, một tên cường giả tam phẩm thần bí xông vào trong phủ của người, mười chiêu đi qua, người sử xuất ra một chiêu đao pháp lấy mạng đổi mạng, chém xuống một cái ngón tay của đối phương, sau đó lực kiệt mà chết. Hưởng dương hai mươi sáu tuổi.]

“Thần Đô nước vẫn là quá sâu a.”

Cố Dương than thở, hắn đã là tứ phẩm, lần mô phỏng này, lại cùng lần trước kết cục cơ hồ không khác nhau gì cả, căn bản không ảnh hưởng được đại cuộc.

Trình Thiên Tâm vẫn phải chết, Trình Thanh Vũ cũng thua ở dưới tay cái tên thiếu niên cường giả người Hồ.

Bất quá, cũng không phải là không có thu hoạch.

Cuối cùng, hắn đổi mất một vị cường giả tam phẩm, bị đánh chết trước, cũng làm bị thương đối phương.

Cái này chứng minh đao pháp của hắn, so với trước, có tinh tiến cực lớn.

Hắn lần này lựa chọn đi Thiên Tâm Võ Quán, chính là muốn để Trình Thiên Tâm chỉ điểm cho một chút đao pháp.

Hắn mặc dù tại ngũ phẩm, lĩnh ngộ đao ý. Nhưng là, sau khi đột phá đến tứ phẩm, đao pháp liền có chút theo không kịp.

Bây giờ, mới xem như bỏ túi điểm yếu.

[mô phỏng kết thúc, người có thể bảo lưu một loại bên dưới.]

[một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi sáu tuổi.]

[hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi sáu tuổi.]

[ba, nhân sinh trí tuệ lúc hai mươi sáu tuổi.]

Cố Dương quả nhiên chọn hai.

Trong đầu của hắn, nhất thời hiện lên vô số đao pháp ảo nghĩa, hơn bốn năm tích lũy, trong chốc lát cũng đã hấp thu xong.

Hắn mở mắt, trong mắt hiện ra một tia chiến ý.

“Vừa vặn ngày mai có thể thử đao một chút.”

Cố Dương đưa tay sờ về phía một thanh đao bên cạnh, đây là một thanh đao thép ròng bách luyện hắn mới mua sau khi đến Quận Thành Bình, giá trị một trăm lượng bạc ròng.

Ngày mai, hắn phải đi tìm vị võ giả tứ phẩm kia, đến cuối cùng, tự nhiên không tránh được đánh một trận, vừa vặn thử một chút xem đao pháp của hắn bây giờ tới trình độ nào.

Chương 51: Một đao kia

C51:

Sáng sớm, một chiếc xe ngựa lái vào Quận Thành Bình .

Bên ngoài xe ngựa, một tên lão giả có chòm râu dê nói ” Công tử, nơi này chính là Quận Thành Bình .”

Ngồi ở trong xe ngựa, là một gã nam tử trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn đẹp trai tới cực điểm, mặc quần áo trắng, không nhiễm

một hạt bụi, trên người lộ ra khí thế vô cùng sắc bén, giống như chuôi bảo kiếm ra khỏi vỏ.

“Cái Quận Bình này , có thể có cao thủ gì?”

Thanh âm người này lạnh lạnh, rõ ràng là một vị nữ tử mặc nam trang.

Lão giả râu dê nói ” Thế gia nổi danh Quận Bình là Phương gia, tứ phẩm là có một ít, chẳng qua là, phần lớn quen sống trong nhung lụa rồi, nhiều năm chưa từng cùng người từng giao thủ. Chỉ có hai vị thực lực còn tính là được, trước mắt đang bế quan, đoán chừng là không thấy được bọn họ.”

“Ngoài ra chính là Nhị công tử Lâm gia, ở chỗ này xây một cái bang phái, dưới quyền có hai vị tứ phẩm thực lực rất là tốt. Chẳng qua là, vị Lâm nhị công tử này nổi danh háo sắc thành tính, hành sự không chút kiêng kỵ, công tử cũng không cần cùng người này gặp phải thì tốt hơn, tránh cho rước lấy phiền toái.”

“Công tử ” bên trong xe ngựa từ chối cho ý kiến, chờ hấn nói tiếp.

Nàng biết, lão giả mang nàng tới Quận Bình , tự nhiên sẽ không bắn tên không đích.

Quả nhiên, lão giả nói tiếp ” Ngoài ra, còn có một vị võ giả tứ phẩm thực lực không tệ, Điền Phi, xuất thân quân đội. Vốn là du kích dưới quyền Võ An Hầu. Hai mươi mấy năm trước, sau khi Võ An Hầu chịu tội bỏ tù, hấn mất hết ý chí, liền rời đi quân đội, ở Quận Thành Bình, một mực đến nay.”

“Công tử ” bên trong xe ngựa thần sắc khẽ động ” Dưới quyền Võ An Hầu, không biết Bá Vương Thương Võ An Hầu, hấn tập được mấy thành?”

Võ An Hầu, nguyên là cường giả hai mươi mấy năm trước danh chấn thiên hạ, một tay Bá Vương Thương, không địch thủ, bị liệt vào thứ ba Nhất Phẩm Bảng.

Nàng lần này đi ra du lịch, chính là dự định kiếm thử thiên hạ, coi đây là bậc thang, bước vào cảnh giới tam phẩm.

Nửa năm trôi qua, nàng gặp phải đối thủ, lại để cho nàng rất là thất vọng, những vị cao thủ đó, không có một người có thể đỡ được nàng ba kiếm.

Hy vọng vị Điền Phi này, có thể cho nàng một chút kinh hỉ đi.

...

Không lâu lắm, xe ngựa đã tới bên ngoài Điền phủ, lại thấy một đôi nam nữ đứng ở trước cửa, cất cao giọng nói “Kẻ học sau, tới thăm Điền tiên bối.”

m thanh xa xa truyền ra, biểu hiện công lực thâm hậu của họ.

“Công tử ” bên trong xe ngựa từ trong thanh âm này, liền đoán được người này là tu vi tứ phẩm, nói là viếng thăm, trong lời nói khá không khách khí, hiển nhiên người tới không thiện.

“Lại bị người giành trước một bước.”

Trong nội tâm nàng càng nhiều hơn chính là hiếu kỳ, hỏi, “Ngô thúc, người này là lai lịch ra sao?”

Lão giả râu dê cũng có chút buồn bực ” Không nhìn ra, nhìn dáng dấp, cũng bất quá chừng hai mươi. Chưa nghe nói qua Quận Bình có một nhân vật như vậy a.”

Tứ phẩm võ giả, đó cũng không phải là cái trắng, sẽ không vô duyên vô cớ nhô ra một vị.

Lúc này, một cái thanh âm giống như chuông lớn vang lên “Được, lão phu cũng muốn muốn mở mang kiến thức một chút, là dạng gì trẻ tuổi tuấn kiệt. Dám ở bên ngoài phủ lão phu gọi cửa.”

Cánh cửa từ bên trong mở ra.

Đôi nam nữ kia đi vào.

Lão giả râu dê nói ” Công tử —— “

“Đi, đi vào nhìn một chút.”

“Công tử ” quần áo trắng đẩy cửa xe ra đi xuống, nàng có thể nghe ra mùi thuốc súng giữa hai người, nếu là giao thủ, đúng lúc mở mang tầm mắt một chút.

Lão giả râu dê theo ở sau lưng nàng, cùng tiến vào Điền phủ.

Người làm Điền phủ tướng là bốn người là một phe, cũng không có ngăn trở.

Chỉ chốc lát, bọn họ liền ở trong sân gặp được Điền Phi, hắn một thân trang phục màu đen, chấp tay sau lưng đứng ở nơi đó, ánh mắt giống như ưng quét qua ở trên người bốn người.

Nhìn thấy ” Công tử ” quân áo trắng, dừng lại thêm một cái chớp mắt, chân mày nhíu một cái nhanh không thể thấy.

Phong thái khí độ như vậy, chỉ có cao môn đại phiệt mới có thể bồi dưỡng được.

Cuối cùng, Điền Phi nhìn chằm chằm vị nam tử anh tuấn uy vũ phía trước nhất kia, lạnh lùng nói ” Các ngươi là vì Thanh Huyền Môn mà đến?”

Tên nam tử kia nói,

” Không sai.”

“Vậy ngươi có thể đi. ” Điền Phi giọng cứng rắn, không có bất kỳ chỗ thương lượng.

“Đã như vậy, vậy thì quy củ giang hồ, chúng ta đấu một hồi phân thắng thua.”

Điền Phi nhìn chằm chằm, nói ” Người tuổi trẻ, ngươi tu hành không dễ, chớ vì can thiệp vào, bỏ lỡ tánh mạng chính mình.”

Cái này vừa là khuyên nhủ, cũng là cảnh cáo.

Người thanh niên trẻ không để ý nói ” Thật ra thì, giúp Thanh Huyền Môn, là thứ yếu. Chủ yếu là ta gần đây tình hình kinh tế có chút túng thiếu, coi trọng hiệu buôn cùng kho hàng của ngươi.”

Điền Phi ánh mắt lạnh lẽo, không những không giận mà còn cười nói ” A, xem ra, ngươi là đem lão phu xem thành dê béo.”

“Đánh nhau, dù sao phải có một ít tiền thưởng mới phải, ta thắng, hiệu buôn cùng kho hàng của ngươi thuộc về ta. Ngươi thắng, ta trả ngươi mười vạn lượng bạc.”

” Được !”

Diên Phi quát to một tiếng, cầm một thanh trường thương bên người, phi thân mà ra, trường thương trong tay hóa thành một đầu Độc Long, hướng đối phương đâm tới.

...

“Tốt một cây Bá Vương Thương!”

“Công tử ” quần áo trắng thấy một thương này, ánh mắt chính là sáng lên.

Ra ngoài lâu đến như vậy, cuối cùng là đụng phải một vị đáng dấp giống như cao thủ. Một thương này, có thể làm cho nàng cảm thấy áp lực thật lớn, nàng bây giờ cần nhất, đang là áp lực như vậy.

Nàng trong lòng dâng lên vẻ hưng phấn, suy tính nếu như là chính mình, nên ứng đối một thương này ra sao.

Một thương này, vừa nhanh lại độc, xảo trá tới cực điểm, trong giây lát, đã đến trước mặt tên nam tử kia.

Lúc này, nam tử rút cuộc ra đao.

Vù vù!

Chỉ một thoáng, “Công tử ” quần áo trắng cảm giác đầu trống rỗng, tầm mắt phảng phất xuất hiện một thanh đao, thế tới thật chậm, nhưng mà nàng nhưng là cả người cứng ngắc, nghĩ không ra bất kỳ phương pháp phá giải.

Thậm chí, nàng ngay cả dũng khí xuất kiếm cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn chuôi đao kia chém xuống.

“Đao ý!”

Lão đầu râu dê bên cạnh con người co rụt lại, kinh hô thành tiếng ” Không được!”

Khoảng cách gần như vậy, “Công tử ” bên cạnh cũng nhận được đao ý ảnh hưởng.

Hắn chợt một chưởng vỗ ở trên vai “Công tử ” quần áo trắng .

Nàng lúc này mới giật mình tỉnh lại, cả người mồ hôi ra như tương, giống như mọt lả, thiếu chút nữa đứng không vững.

Lão đầu râu dê nhìn thấy bộ dáng này của nàng, trong lòng kêu hồng hét, nàng vẫn là không có tránh thoát đao đao ý kia, bị một đao phá đạo tâm.

Lần này phiền toái!

Lạch cạch một tiếng.

Thương thép trong tay Điền Phi rơi xuống trên đất, hắn nhìn lưỡi đao lơ lửng ở nơi mi tâm, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt ảm đạm, cả người giống như già mười mấy tuổi.

Một đao này, chẳng những phá thương pháp của hắn, cũng thiếu chút nữa phá tu vi mười mấy năm của hắn.

Hắn dùng thanh âm khàn khàn nói ” Vì sao không giết ta?”

Người thanh niên trẻ nói ” Người mới vừa rồi lên tiếng khuyên nhủ, người cũng không tệ lắm. ” Sau đó, mang đao thu hồi lại.

“Để cho con gái của ngươi không nên lại đi Thanh Huyền Môn gây chuyện, còn nữa, hiệu buôn cùng kho hàng của ngươi chuẩn bị xong, ngày mai ta tới tiếp thu. ” Hắn sau khi nói xong, xoay người rời đi.

Điền Phi ánh mắt có chút phức tạp, môi động mấy cái ” Các hạ cao tính đại danh?”

“Ta gọi là Cố Dương, hoan nghênh ngươi tùy thời tới báo thù.”

Báo thù?

Điền Phi cười khổ một tiếng, mới vừa rồi một đao kia, hắn đã vỡ đạo đoạn tuyệt, nói chi là báo thù?

Chương 52: Ngươi có phiền toái

“Công tử ” quần áo trắng nhìn bóng lưng người thanh niên trẻ kia rời đi, lồng ngực nhấp nhô kịch liệt, tay đặt trên chuôi kiếm, mấy lần muốn phải rút kiếm, tuy nhiên cũng không thể đem kiếm trong tay rút ra.

Chờ đến thân ảnh của đối phương biến mất, nàng chán nản mà buông tay ra, trên trán hiện đầy tầng mồ hôi mịn, môi có chút tái nhợt.

Lão giả bên cạnh nhìn nàng cái bộ dáng này, trái tim không ngừng trầm xuống.

Tình huống của nàng, so với hần nghĩ còn nghiêm trọng hơn, thậm chí ngay cả dũng khí rút kiếm cũng không có.

Xem ra, hần không có nhìn lầm, mới vừa rồi vị trẻ tuổi kia sử dụng chính là bí mật bất truyền của Vũ gia, 《 Diệt Thần Cửu Thức 》 , đặc biệt lấy đao ý phá đao tâm võ giả.

Từ mười mấy năm trước, sau khi Vũ gia bị diệt môn, cái môn đao pháp này đã thất truyền, không nghĩ tới, hôm nay lại tái hiện giang hồ.

Hơn nữa, đao ý của cái môn đao pháp này, lại là một vị võ giả tứ phẩm luyện thành.

Thông thường mà nói, chỉ có võ giả tam phẩm trở lên, mới có thể tu thành đao ý.

Ở thời đại thượng cổ, võ giả tam phẩm đến nhất phẩm, còn gọi là Luyện Thần cảnh.

Ở tu vi tứ phẩm mà có thể lĩnh ngộ đao ý, giống như phượng mao lân giác. Chỉ có cực ít mấy vị võ giả tứ phẩm lâu năm không cách nào bước vào cảnh giới tam phẩm, mới có bản lĩnh như vậy.

Mà mới vừa rồi vị trẻ tuổi kia, nhìn bất quá chừng hai mươi, thiên phú Đao Đao như vậy, xưa nay ít có.

“Chẳng lẽ, đúng là truyền nhân Vũ gia?”

Lão giả trong lòng suy đoán nói.

Loại thế gia truyền thừa vượt qua ngàn năm giống như Vũ gia, lại làm sao dễ dàng bị diệt tuyệt như vậy. Có một hai truyền nhân lưu trên đời này, không thể bình thường hơn được.

“Tại sao hết lần này tới lần khác là 《 Trảm Thần Chín Thức 》 ?”

Lão giả lòng như lửa đốt, công pháp tu luyện của ” Công tử “, trọng nhất đao tâm, dụng phải đao pháp chuyên phá đao tâm như 《 Trảm Thần chín thức 》 , hậu quả, không thể tưởng tượng nổi.

...

Bên kia, Cố Dương mang theo Lãng Linh rời đi Điền gia, tâm tình rất là khoái trá.

Lần này, có thể coi là một mũi tên trúng ba con chim, một là giúp Thanh Huyền Môn giải quyết phiền toái, thu hoạch 15000 lượng, cộng thêm một tấm bản đồ bảo tàng.

Hai là, tiếp thu hiệu buôn cùng kho hàng của Điền Phi. Bàn về kích thước, hiệu buôn Điền gia ở Quận Thành Bình thuộc về năm vị trí đầu, kích thước không nhỏ, dù dè dặt phỏng đoán thì lợi nhuận hàng năm đều có hơn mười ngàn lượng.

Ba, hẳn cũng là dùng cái này chấn nhiếp Lãng Linh.

Lúc này không giống ngày xưa, bây giờ, thực lực của hắn đã cao hơn nàng, cũng không phải là nàng có thể bắt chẹt được.

Chỉ nhìn vẻ mặt mới vừa rời Lãng Linh chấn kinh đến hoàn toàn thất thố, cũng biết lần này biểu diễn rất thành công.

Đương nhiên, Cố Dương cũng không biết, chính mình mới vừa rời một đao kia, lại ngộ thương người khác.

Lúc sắp về đến nhà, Lãng Linh rốt cuộc mở miệng, âm thanh có chút khô khốc ” Chiêu đao pháp này, là từ nơi nào học được?”

“Từ chỗ một tên sơn tặc, trong lúc vô tình lấy được một quyển đao phổ không trọn vẹn, chỉ có ba thức. ” Cố Dương cũng không dối gạt nàng.

Lãng Linh trầm mặc một hồi, đột nhiên nói ” Ngươi có phiền toái.”

Cố Dương ngạc nhiên nói ” Phiền toái?”

“Mới vừa rời hai người kia, một vị trong đó, là đệ tử cuối cùng của Kiếm Cung Chi Chủ, Hồng Nhan Bạng thứ sáu Không Cốc U Lan, Từ Nhược Mai. Nàng tu luyện, chính là bí mật bất truyền của Kiếm Cung 《 Hồng Trần kiếm pháp 》 .”

Kiếm Cung, Cố Dương cũng đã nghe nói qua, là một trong môn phái mạnh mẽ nhất thiên hạ, thánh địa vô số người luyện kiếm hướng tới.

Đệ tử cuối cùng của Kiếm Cung Chi Chủ, cái lai lịch này thật không nhỏ.

“Vậy thì thế nào?”

Lăng Linh nói “ 《 Hồng Trần kiếm pháp 》 , tu chính là đạo tâm, phải lấy tâm cảnh xuất trần, trà trộn hồng trần, du lịch thế gian. Cảm ngộ nhân gian bách thái, cuối cùng chặt đứt hồng trần, thành tựu Thần Thông Cảnh.”

“Nhưng là, nếu mà lúc công pháp không đại thành, bị người phá đạo tâm, nhẹ thì võ đạo đoạn tuyệt, nặng thì tu vi hủy hết.”

“Người mới vừa rồi một đao kia, đã phá đạo tâm của nàng.”

“Không phải vậy chứ?”

Cô Dương sợ ngây người ” Ta mới vừa rồi không có ý chĩa vào nàng, đạo tâm của nàng dễ dàng bị phá như vậy? Tim thủy tinh sao?”

Lăng Linh nghe được một cái tên kỳ quái, hỏi ” Tim thủy tinh? Đó là cái gì?”

Thủy tinh cũng không biết?

Cô Dương trong lòng hơi động, nghĩ như vậy, sau khi chuyển kiếp tới, quả thật từ trước tới nay chưa từng gặp qua chế phẩm thủy tinh.

Hắn đột nhiên phát hiện một cái con đường tài lộ. Người xuyên việt cần thiết chế tạo thủy tinh...

Không đúng, bây giờ không phải là thời điểm nghĩ cái này.

Đây chính là Kiếm Cung a, quái vật khổng lồ so với Lâm gia Hùng Bá Giang Châu còn còn đáng sợ hơn nhiều lắm, Kiếm Cung Chi Chủ tự mình chính là cường giả Thần Thông Cảnh.

Đem đệ tử cuối cùng của người ta phế bỏ đi, cái thù này, coi như là kết lớn.

Cô Dương ôm lấy hy vọng nhỏ nhoi, hỏi, “Chuyện này, có còn chỗ vãn hồi hay không?”

“Có, để cho nàng giết người, nàng tự nhiên có thể trọng tổ đạo tâm, tu vi còn có thể nâng cao một bước.”

“ ... ”

Cô Dương trong mắt lóe lên hung ác ” Bằng không, tìm một địa phương không người, mang hai người bọn họ giết.”

Lăng Linh sâu kín nói ” Vị lão giả bên người Từ Nhược Mai kia là một vị kiếm nô, tu vi nhị phẩm.”

Nhị phẩm...

Liên như vậy, phỏng chừng chính mình ngay cả một kiếm của người ta cũng không đỡ nổi.

Suy nghĩ một chút cũng phải, đường đường đệ tử quan môn của Kiếm Cung Chi Chủ, bên người không có ai hộ pháp, đó cũng quá bất thường.

Cô Dương có chút chắt lưỡi “Tu vi nhị phẩm, kiếm nô?”

Lăng Linh giải thích ” Ở Kiếm Cung, đệ tử sau năm mươi tuổi, không cách nào đột phá nhất phẩm, muốn tiếp tục ở lại kiếm Cung, cũng chỉ có thể làm kiếm nô, cả đời hầu hạ chuôi thân kiếm của kiếm cung.”

“Dĩ nhiên, ngươi cũng không cần quá lo lắng. Ngươi nếu không phải là ý lớn hiệp nhỏ, chỉ cần Từ Nhược Mai một ngày không chết, vị kiếm nô kia cũng sẽ không ra tay với ngươi. Mà là để cho nàng tự mình giải quyết.”

Cô Dương nghe được nàng nói bóng gió ” Nói cách khác, Từ Nhược Mai nếu là chết, hẳn liền sẽ xuất thủ đem ta giết chết?”

“Chẳng những sẽ giết ngươi, còn phải giết cả nhà ngươi.”

Lăng Linh lời nói, bỏ đi một tia ảo tưởng sau cùng của hắn.

Xem ra, cái loại danh môn chính phái nói quy củ trong tiểu thuyết, không tồn tại ở trên thế giới này.

Chuyện này quả thật là tai bay vạ gió a.

Cô Dương không nhịn được than thở, trên người lại thêm phiền toái.

Bấm ngón tay tính toán, hẳn rời núi vẫn chưa tới một tháng, cũng đã kết nhiều cái kẻ thù, một cái Liễu Gia, một cái Ngũ

hoàng tử, một cái Thảm gia, bây giờ lại tặng thêm một cái Kiếm Cung...

Như vậy vừa so sánh, Liễu Gia ngược lại là cái yếu nhất.

Cho nên nói, Máy Mô Phỏng Nhân Sinh cũng không phải vạn năng.

Lần trước mô phỏng, hắn liên thủ với Lăng Linh, dễ dàng bãi bình Điền Phi, căn bản cũng không có cái vụ này.

Nhưng là lần này, hắn thực lực đại tăng, không nhìn được nghĩ khoe khoang một chút, sử dụng ra đao ý mạnh nhất, ai ngờ, liền chọc tới một cái phiền phức ngập trời như vậy.

Một cái đại lượng biến thiên, sẽ để cho vận mệnh tương lai biến hóa được hoàn toàn khác nhau.

Đây là một cái giáo huấn a.

Cố Dương sau khi về đến nhà, đem Trương Tiểu Hải kêu đi qua ” Đi liên lạc Phương gia còn có Thiên Long Bang, hỏi bọn hắn đối với Điền thị hiệu buôn cùng kho hàng có hứng thú hay không.”

Trương Tiểu Hải sợ hết hồn, lo lắng hiểu sai ý, hỏi, “À? Công tử, ý của ngài là?”

“Bắt đầu ngày mai, Điền thị hiệu buôn cùng kho hàng đều thuộc về ta. Ta dự định đem nó bán đi.”

Cố Dương lúc đầu dự định giữ cái hiệu buôn này, làm ăn lâu dài. Nhưng là bây giờ tình huống có biến, cần tăng cường thực lực gấp, chỉ có thể đem nó biến thành hiện kim.

Chương 53: Nàng cho quá nhiều

Tin tức Cuồng Phong Thương Điền Phi bị một tên võ giả trẻ tuổi đánh bại, rất nhanh thì truyền khắp toàn bộ Quận Thành Bình, nhất thời thành tin tức bùng nổ nhất trước mắt.

Điền Phi, là cường giả tứ phẩm có uy tín của Quận Thành Bình, thành danh hai mươi năm, lòng bàn tay một cây thiết thương, hiếm có địch thủ.

Bây giờ, đột nhiên không biết từ nơi nào nhô ra một người trẻ tuổi, lại một lần đem đánh bại.

Có tin đồn nói, người trẻ tuổi này bất quá chừng hai mươi.

Trong lúc nhất thời, Cô Dương cái tên này, vang dội Quận Thành Bình .

Đầu đường cuối ngõ, rất nhiều người đều đang suy đoán, người này rốt cuộc là lai lịch gì.

Đoán được nhiều nhất, đương nhiên là hai cái Cố gia kia.

Tứ phẩm chừng hai mươi, nhất định là xuất thân thế gia, hoặc là đệ tử đại phái.

Rất nhanh, lại có tin tức truyền ra, người này là ra mặt vì Thanh Huyền Môn.

Con rể Điền Phi cùng đệ tử Thanh Huyền Môn bỏ trốn, chuyện này đã sớm truyền ra.

Mấy ngày nay, con gái Điền Phi ngày ngày chạy đến Thanh Huyền Môn đại náo, đã sớm truyền ra nhốn nháo.

Không nghĩ tới, Thanh Huyền Môn có thể mời được một vị cao thủ trẻ tuổi như vậy.

Dân thường nguồn tin tức có hạn, chẳng qua là thảo luận náo nhiệt.

Mà mấy thế lực lớn, ban đêm hôm ấy, đã được đến tin tức chính xác.

Ở Quận Bình , thế lực chủ yếu nhất có tam phương, Quận Trưởng, đại biểu là triều đình.

Long Hồ Bang, phía sau là Nhị công tử Lâm gia, Lâm Tử Thịnh.

Phương gia, là thế gia danh vọng của Quận, địa đầu xà của Quận.

Ba phe này, đối với Cố Dương vị tứ phẩm không rõ lai lịch này, thái độ mỗi người không giống nhau.

Quận Trưởng là vui lòng thấy vậy, thậm chí nổi lên tâm tư lôi kéo, tốt nhất có thể nâng đỡ người này, cùng Phương gia cùng

Long Hồ Bang đấu một trận. Như vậy, hẳn có thể từ hai phe này đoạt được quyền lực nhiều hơn.

Long Hồ Bang cùng Phương gia thì là cảnh giác, bọn họ đều nhận được tin tức, vị người tuổi trẻ kêu Cố Dương này, sau khi đánh bại Điền Phi, muốn đi hiệu buôn cùng kho hàng Điền thị.

Chuyện này ý nghĩa là, đối phương muốn ở Quận Thành Bình cắm rễ.

Cái này kích động thần kinh nhạy cảm của bọn họ.

Vị người tuổi trẻ kêu Cố Dương này, cùng Điền Phi cũng không không giống nhau.

Khi Điền Phi đến Quận Bình, tuổi tác đã không nhỏ, lại không có bối cảnh gì, đối với Phương gia mà nói, cũng không có gì uy hiếp.

Cố Dương bản thân thực lực còn không coi vào đâu, máu chột là sau lưng đại biểu phe thế lực nào?

Đây mới là chuyện Long Hồ Bang cùng Phương gia lo lắng nhất.

Ngay tại lúc Long Hồ Bang cùng Phương gia đang đang thảo luận Cố Dương người này, đột nhiên lấy được thông báo, nói Cố Dương phái người tới, nói có chuyện thương lượng.

Chờ biết rõ ý đồ Cố Dương phái người tới, bọn họ mới rõ ràng, hoá ra là cầu tài.

Cái này dễ thôi, tiền tài đối với bọn họ mà nói, không đáng kể chút nào.

...

Một ngày sau, Cố Dương ở tửu lầu lớn nhất Quận Thành Bình mở tiệc, làm một buổi đấu giá đối với cái thời đại này mà nói thì hoàn toàn mới, vật bán, chính là quyền sở hữu hiệu buôn cùng kho hàng Điền thị.

Ba phe thế lực đều thật cho mặt mũi, phái người tâm phúc tới.

Quận trưởng phái tới, là một vị trợ lý.

Long Hồ Bang tới là một vị Phó bang chủ.

Phương gia cũng phái một vị đại chương quỹ tới.

Cuối cùng, hiệu buôn cùng kho hàng Điền thị, bị Phương gia lấy giá cả năm chục ngàn lượng đập xuống, tuyên cáo cuộc bán đấu giá này kết thúc.

Người tới xem náo nhiệt không ít, đối với cái tràng đấu giá trước đây chưa từng thấy này, đều nói chuyện hăng say, thành đề tài câu chuyện sau khi ăn xong của rất nhiều người.

...

“Tin đồn Phương gia cùng Long Hồ Bang chính là cùng một bọn, xem ra thật đúng là như vậy.”

Cố Dương sau khi bắt được năm chục ngàn lượng ngân phiếu, ít nhiều có chút bất đắc dĩ.

Phải nói thua thiệt, nhất định là có chút thua thiệt, Điền thị hiệu buôn hàng năm có thể kiếm hơn mười ngàn lượng.

Nhưng là, muốn phải bán ra cái giá cao, cũng không thực tế.

Dám đấu giá, liền chỉ ba nhà kia, Quận Trưởng chỉ mấy năm nhiệm kỳ, đương nhiên sẽ không ở chỗ này mua sắm tài sản.

Chân chính sẽ ra giá, liền Long Hồ Bang cùng Phương gia.

Kết quả, hai nhà này trên căn bản không làm sao cạnh tranh,

Phương gia ra giá năm chục ngàn lượng, Long Hồ Bang sẽ không ra giá nữa.

Bất quá, thua thiệt là thua thiệt chút, nhưng là một lần có thể lấy được năm chục ngàn lượng, có thể nói là giúp hẩn thoát cảnh lửa sém lông mày.

Năm chục ngàn lượng, hẩn có thể tiến hành mười lần mô phỏng.

Một bên Lăng Linh nói ” Phương gia hôm nay là một vị nữ nhân làm chủ, nàng là tình nhân của Lâm Tử Thịnh, hai nhà quan hệ, không giống bình thường.”

“Còn có loại sự tình này.”

Cố Dương lúc này mới chợt hiểu, hai nhà này cũng sắp thân như một nhà, muốn nhìn bọn họ cướp bể đầu, đương nhiên là

không thực tế.

“Từ mười năm trước, sau khi gia chủ tiền nhiệm của Phương gia trùng kích Thần Thông Cảnh thất bại mà chết, liền bắt đầu sa sút. Bây giờ, chỉ còn lại một vị nhị phẩm, hai vị tam phẩm, tuổi tác đều đã không nhỏ. Trong thế hệ trẻ, không có nhân vật quá mức xuất sắc. Cho nên, kết thân với Lâm gia, cũng là vì không thể làm gì hơn.”

“Thật ra thì, thế gia hưng suy, ai cũng không tránh được, bao nhiêu thế gia ngàn năm, thành bụi bậm mai táng ở bên trong lịch sử rồi hả?”

Trong giọng nói của Lăng Linh có chút tiêu điều.

Cố Dương nhìn nàng như vậy, cũng biết nàng bị xúc động tâm sự, thật tò mò xuất thân của nàng, chẳng qua là chuyện này liên quan đến riêng tư, hẳn cũng không tiện hỏi nhiều.

Hai người về đến nhà, Tĩnh Ngọc đạo cô đã chờ ở nơi đó.

“Đa tạ công tử ra tay giúp đỡ.”

Bà ta là đặc biệt tới nói cảm ơn ” Đây là di vật của sư tôn bản đạo, nghe nói chính là một trong Tàng Bảo Đồ của Ảnh Đạo, tặng cho công tử, bày tỏ tâm ý.”

“Sư thái quá khách khí. ” Cố Dương cũng không từ chối, nhận lấy.

Cái tám bản đồ bảo tàng này, chính là tờ trân quý nhất trong chín cái bản vẽ Ảnh Đạo lưu lại, có giấu Thảm gia tuyệt thế công pháp 《Phượng Vũ Cửu Thiên》.

Tĩnh Ngọc đạo cô muốn nói lại thôi, vốn định sửa chữa cách hấn xung hô, nàng là đạo nhân, cũng không phải là ni cô.

Cố Dương mang Tàng Bảo Đồ thu hồi, rồi hỏi ” Sư thái còn có chuyện gì sao?”

“Vây bản đạo xin cáo từ trước.”

Tĩnh Ngọc đạo cô đứng lên, thi lễ một cái. Dù sao đi nữa bất quá là một xung hô mà thôi, không cần quan trọng gì cả.

Nàng vừa đi, Lăng Linh nói ” Người cùng cái bảo tàng Ảnh Đạo kia, ngược lại có duyên phận.”

“Loại chỗ tốt này, không phải là dễ cầm như vậy.”

Cố Dương nhớ tới trước đây không lâu, lấy được một tấm bản đồ bảo tàng, kết quả chọc tới Tào Y Y người nữ nhân điên này.

Bây giờ tấm bản đồ này, nhất định sẽ cùng Thẩm gia kết thành tử thù.

Nếu là hấn luyện thành 《Phượng Vũ Cửu Thiên》, Thẩm gia nhất định sẽ phái người đuổi giết hấn.

Cho nên, hấn phải tích góp thật nhiều tiền.

Năm chục ngàn lượng, còn thiếu rất nhiều.

Cố Dương nghĩ tới đây, trong lòng có quyết định ” Người nói chuyện lần trước, ta có thể đáp ứng ngươi. Bất quá, trừ những thứ ngươi đáp ứng ra, ta còn có một cái điều kiện.”

Lăng Linh nghe được hấn, thần sắc run lên, ngay sau đó nghiêm nghị nói ” Người nói!”

Cố Dương nói ” Ta muốn một triệu lượng bạc. Chỉ cần ngươi đem tiền cầm đến trước mặt của ta, ta liền đem một thân công lực toàn bộ tặng cho ngươi. Giúp ngươi đột phá đến cảnh giới tam phẩm.”

“Lời này là thật?”

“Quân tử nhất ngôn.”

” Được !”

Lăng Linh không chút do dự đồng ý, vì thời khắc này, nàng chờ quá lâu. Vì thế, cam nguyện làm thị nữ cho Cố Dương.

Ngày đó, cùng Cố Dương nói thẳng, nàng liền làm xong chuẩn bị bỏ ra hết thảy.

Bây giờ, hấn rốt cuộc chấp nhận, đừng nói là một triệu lượng, cho dù là lên núi đao, xuống biển lửa, nàng cũng sẽ không một chút nhú mày.

Nàng rốt cuộc nhìn thấy ánh rạng đông báo thù.

...

Ngày hôm sau, Lăng Linh liền đi.

Cô Dương đang mong đợi ngày nàng trở về, bất kể nàng dùng biện pháp gì, chỉ cần có thể lấy được một triệu lượng, phỏng chừng đột phá đến nhất phẩm đều đủ rồi.

Hắn cũng lặng lẽ rời đi Quận Thành Bình, đến thành thị phụ cận, lần lượt đem ngân phiếu năm chục ngàn lượng đổi đi ra, nạp đến trong hệ thống.

Lấy xong tiền, ngày đó hắn liền trở về Quận Thành Bình.

Ngay cả Trương Tiểu Hải cũng không biết hắn đi nơi nào, làm cái gì.

Đêm, lạnh như nước.

Cô Dương đang trong phòng, liếc nhìn một quyển sách, hắn đối với cái thế giới này hiểu quá ít, vừa có thời gian sẽ cầm sách lên xem.

Chẳng qua là, hắn cũng chỉ biết chữ mà thôi, xem những cổ văn này có chút cố hết sức.

“Ai?”

Đột nhiên, hắn cảnh giác quay đầu, trong tay đã nắm chặt thanh kiếm.

Thanh âm một nữ nhân từ ngoài cánh cửa truyền tới ” Đêm khuya tới chơi, mong rằng công tử không nên phiền lòng.”

“Ta không thấy người lén lén lút lút.”

“Thiếp lần này đến, là muốn cùng công tử nói một cộc làm ăn lớn.”

Két một tiếng.

Cô Dương mở cửa ra, đứng ở phía ngoài là một người nữ tử mặc áo dài màu đen, trên đầu còn mang mũ khoác, ngẩng đầu một cái, lộ ra một tấm gương mặt kiều diễm.

“Nói đi, làm ăn gì.”

“Đây chính là đạo đãi khách của công tử?”

“Con người của ta ghét nhất, chính là người giả thần giả quỷ.”

Nữ cười trên mặt nữ tử thu lại, nói ” Ta muốn mời công tử giết một người, thù lao là năm chục ngàn lượng.”

“Không có hứng thú. ” Cô Dương vừa nói, liền muốn đóng cửa.

Cô gái nói ” Mười vạn lượng.”

Động tác đóng cửa của Cố Dương ngừng một lát, mí mắt hơi hơi nháy một cái.

Người tốt, một tý liền gấp bội, thật là có tiền a.

Hắn trầm giọng nói ” Quá ít.”

Nữ tử cắn răng một cái, nói “150 ngàn, ta chỉ có thể xuất ra nhiều như vậy.”

Cố Dương kéo cửa ra, nói ” Đi vào nói.”

Hắn lúc đầu không muốn lợi vũng nước đục này, nhưng là, nàng cho quả thực quá nhiều.

Người tốt, 150.000 lượng, ước chừng ba mươi lần mô phỏng.

Đây là một cái bảng giá hẳn khó mà cự tuyệt.

Chương 54: Ta muốn kiếm tiền

“Người muốn giết ai?”

Sau khi Cố Dương vào nhà, hắn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Nữ nhân cũng thấy người này không thích nói chuyện vô nghĩa, bèn nói: “Đại chương quỹ của Phương gia, Lâm Cách, tứ phẩm, am hiểu sử dụng độc.”

Cố Dương cũng không cảm thấy quá bất ngờ với người được lựa chọn này.

Nàng có thể trả mười lăm vạn lượng, cho nên đương nhiên người nàng muốn giết không phải là người tầm thường. Nói chung, nếu để hắn giết Lâm Tử Thịnh hay là nhị phẩm của Phương gia, vậy thì hắn chỉ có thể thẳng tay tiễn khách.

Một tứ phẩm, mỗi làm ăn này hẳn nhận được.

Cố Dương tỏ vẻ bình tĩnh, nói:

“Ta e rằng ta không thể giúp gì được cho ngươi. Giết đại chương quỹ Phương gia, mối thù này, lỡ họ báo thù thì ta không đỡ nổi đâu.”

Nữ nhân bỏ mũ xuống, để lộ mái tóc dài đen như thác nước, sau đó nói: “Xin tự giới thiệu, thiếp thân Tiết Nga, hiện tại đang thay trọng phụ đã khuất quản lý Phương gia.”

Cố Dương ngạc nhiên. Người trước mặt hẳn là thê tử của nguyên chủ Phương gia, cũng là người đang nắm quyền quyết định ở Phương gia, đồng thời cũng là người tình trong tin đồn của nhị công tử Lâm gia.

Nữ nhân này không đơn giản, nàng xuất thân từ một gia đình giàu có bình thường, được nguyên chủ tài hoa trí thức của Phương gia nhắm trúng, nhất quyết lấy nàng về làm thê tử.

Sau đó, nàng trở thành góa phụ khi còn rất trẻ, nhưng nàng lại có thể khuất phục được già trẻ lớn bé Phương gia, dùng thân phận nữ nhi để trở thành người đứng đầu Phương gia.

Ban đầu, hẳn nghĩ rằng nàng nhờ vào nhị công tử Lâm gia mới có thể khuất phục được Phương gia.

Bây giờ nhìn lại thì có vẻ như không phải vậy.

Không ngờ nàng bí mật tìm đến cửa, bỏ ra mười lăm vạn lượng để giết đại chương quỹ của nhà mình.

Đây là một khoản tiền không hề nhỏ.

Tiết Nga thở dài nói: “Chắc hẳn công tử cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao thiếp thân lại muốn giết đại chương quỹ của nhà mình. Thực ra, tên Lâm Cách này là do Lâm Tử Thịnh gài vào Phương gia ta. Hắn muốn từng bước hao mòn và chiếm lấy vốn liếng của Phương gia ta. Nếu còn không diệt trừ thì sự nghiệp hàng trăm năm của Phương gia ta sẽ bị đục rỗng hết.”

“Trên dưới Phương gia ta đã muốn diệt trừ con rết này từ lâu rồi, nếu công tử chịu trừ khử hẳn, Phương gia ta nhất định sẽ thay ngươi che đậy.”

Nghe xong lời của nàng, Cố Dương trầm nghĩ, giới quyền quý loạn thật.

“Người nói cho ta biết chuyện này không sợ ta sẽ nói cho Long Hồ bang biết sao?”

Tiết Nga buồn rầu nói: “Dù sao thì cũng chỉ là liều mạng, cá chết lưới rách với Lâm Tử Thịnh thôi.”

Cố Dương gõ nhẹ ngón tay vào mặt bàn, như đang suy nghĩ, nhưng thực ra hắn đã bật hệ thống lên rồi.

Có thể làm việc này hay không thì còn phải xem mức độ nguy hiểm của nó như nào.

Dùng máy mô phỏng nhân sinh thử một lần là rõ ràng ngay.

Chi phí hắn bỏ ra chỉ là năm ngàn lượng, nhưng thu lợi tới mười lăm vạn lượng, mỗi làm ăn này hắn làm được.

...

Tiết Nga thấy Cố Dương có vẻ đang suy nghĩ, nàng không hề làm phiền mà im lặng ngồi một bên chờ đợi.

Nàng nhìn nam tử còn quá trẻ trước mặt. Rõ ràng hắn có sức mạnh to lớn, nhưng không hề phô trương chút nào. Hắn nội liễm thành thực, khác hẳn với những võ giả thiên tài mà nàng từng gặp.

Trọng phu đã khuất của nàng là thiên tài kiệt xuất nhất trong lịch sử Phương gia, ba mươi tuổi nhất phẩm, không hề thua kém những thiên kiêu đó.

Đáng tiếc, cuối cùng hắn vẫn không vượt qua được bước đó.

Nếu trọng phu nàng vẫn còn đó, làm sao Phương gia có thể rơi vào bước đường cùng như ngày hôm nay?

Trong lòng nàng cảm thấy buồn bã.

Lúc này, ngón tay gõ trên bàn của Cố Dương dừng lại. Hắn nói: “Ta có thể đồng ý với người, nhưng ta phải lấy một nửa số tiền đặt cọc trước. Cuối cùng, dù có thành công hay không, ta cũng sẽ không hoàn trả tiền đặt cọc.”

“Được.”

Tiết Nga cũng là người quyết đoán, nàng đồng ý ngay: “Ngay sáng ngày mai ta sẽ đưa ngân phiếu tới phủ.”

Sau khi thương lượng ổn thỏa, nàng lập tức rời đi.

Lúc nàng rời khỏi sân, một nữ nhân lớn tuổi bước ra từ bóng tối: “Phu nhân, hẳn đồng ý rồi?”

Tiết Nga gật đầu, nhưng nét mặt không hề thoải mái chút nào.

“Người đang lo lắng rằng hẳn sẽ thất hứa?”

Nàng lắc đầu: “Ngay cả khi hẳn không ra tay, chúng ta vẫn phải ra tay. Lần này, ta chỉ đang thử chút thôi. Thành công là tốt nhất, nhưng nếu không thành công thì cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta.”

Kể từ khi nàng biết rằng Cố Dương đánh bại Điền Phi là vì tiền thì nàng đã nghĩ ra ý tưởng này. Nếu như có thể giải quyết Lâm Cách bằng tiền thì quá tốt rồi.

Nàng không đặt tất cả hy vọng của mình vào võ giả trẻ tuổi mà trước giờ nàng không hề quen biết.

Lão bà lại hơi lo lắng: “Bắt đầu bây giờ liệu có gấp quá không? Bên phía thiếu gia...”

“Chúng ta không còn thời gian nữa rồi.”

Tiết Nga ngắt lời lão bà: “Sau khi đoạt được thứ đó, thực lực của Lâm Tử Thịnh tăng vọt. Có lẽ không bao lâu nữa hẳn sẽ thành công đột phá nhất phẩm. Đến lúc đó sẽ là dấu chấm hết của Phương gia. Bây giờ là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

Nói rồi, nàng cười lạnh: “Lâm Tử Thịnh phát điên vì sắc dục, đến mức dám thềm muốn đệ tử cuối cùng của cung chủ Kiếm cung. Người của Kiếm cung bao che nhất. Nếu hẳn không thuận lợi, sau này cùng lắm tên đệ tử đó sẽ tìm hẳn tính sổ. Nếu mà hẳn thật sự đoạt được vào tay thì cái chết ở ngay trước mắt. Sợ rằng cả Lâm gia sẽ bị xóa sổ.”

“Dù sao đi nữa, Lâm gia sẽ không cho phép hẳn làm loạn như thế. Mà đây chính là cơ hội cho ta, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.”

Lão bà không nói tiếp, rõ ràng là đã bị thuyết phục.

...

Sau khi tiễn Tiết Nga, Cố Dương xem mô phỏng của hệ thống.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là một võ giả tứ phẩm. Người đã đưa Tô Thanh Chi và Lăng Linh đến Bình quận thành, một kiếm đánh bại Điền Phi, danh tiếng vang dội cả Bình quận thành.]

[Ban đêm, Tiết Nga của Phương gia đến, muốn nhờ người ra tay giết đại chưởng quỹ Lâm Cách, thù lao mười lăm vạn lượng. Người đồng ý mỗi giao dịch này.]

[Vài ngày sau, người lên vào nhà Lâm Cách và giết hấn ta.]

[Đêm ngày hôm sau, Tiết Nga đã đưa cho người một tờ ngân phiếu có mệnh giá mười lăm vạn lượng theo như đã hứa.]

[Nửa năm sau, Từ Nhược Mai đến thách đấu với người và sử dụng cấm thuật, cưỡng ép đột phá lên tam phẩm, sau khi giết người, tự mình bị thương nặng mà chết. Kết thúc cuộc đời năm hai mươi ba tuổi.]

Từ kết quả này, sau khi hấn giết Lâm Cách, cả Phương gia và Lâm Tử Thịnh đều không trả thù hấn.

Ít nhất là như vậy trong nửa năm.

Sau đó, nửa năm sau, hấn bị giết bởi Từ Nhược Mai, người đứng thứ sáu trong Hồng Nhan bảng.

Không phải nói là đạo tâm bị hấn một đao đâm thủng sao? Tại sao nàng vẫn có thể cưỡng ép đột phá lên tam phẩm được, điều này là hoàn toàn không hợp lý.

Bây giờ Cố Dương đã hiểu rõ rồi. Bất cứ khi nào hấn nhận được một vài lợi ích, hấn đều sẽ gặp phải rắc rối lớn.

Nhận ba vạn lượng của Tô Thanh Chi, hấn lập tức đắc tội với Liễu gia và ngũ hoàng tử, bị truy sát không biết bao nhiêu lần.

Sau khi lấy được bản đồ kho báu của ảnh đạo, hấn lại chọc vào Tào Y Y nhất quyết không bỏ qua cho hấn.

Đánh bại Điền Phi, kiếm được sáu vạn năm ngàn lượng, cộng thêm một bản đồ kho báu, thế là vô duyên vô cớ kết thù không

đội trời chung với đệ tử Kiếm cung Từ Nhược Mai.

Đây rõ ràng là nhắm vào hấn.

Nếu hấn giết Lâm Cách, không cần nghĩ cũng biết, hấn nhất định sẽ đắc tội Lâm Tử Thịnh.

Đừng nghĩ ai ai cũng là kẻ ngốc, Lâm Cách bất ngờ bị ám sát, không nghi ngờ gì hấn mới là lạ ấy.

Nhị công tử Lâm gia là cường giả nhị phẩm.

Dù vậy, Cố Dương vẫn quyết định nhận mỗi giao dịch này, mười lăm vạn lượng, quá thơm.

Hấn đã sớm nghĩ thông suốt rồi, ngay cả khi hấn không làm gì, không đắc tội với ai, bằng một cách thần kì nào đó hấn cũng sẽ vướng phải rắc rối rồi vô duyên vô cớ chết toi luôn.

Chỉ cần có thể kiếm tiền và không bị giết ngay lập tức thì hấn đều dám làm.

Còn những rắc rối mà nó mang lại, đừng nói nửa năm, chỉ cần có đủ tiền, mấy tháng sau đột phá lên nhất phẩm cũng không phải chuyện gì khó.

Quan trọng vẫn là kiếm tiền.

Chương 55: Tỏa Nguyên Trạc

Sáng sớm hôm sau đã có người đến cửa cầu kiến, đó là một nam tử tướng mạo không có gì đặc biệt, sau khi nhìn thấy Cố Dương, hấn nói chủ nhân nhà hấn bảo hấn đến đưa đồ.

Nói xong thì đưa cho Cố Dương một phong thư.

Bên trong chứa một xấp ngân phiếu, tổng cộng là bảy vạn năm ngàn lượng.

Còn có một phần bản đồ, chính là bản đồ Bình quận thành, mặt trên đánh dấu chi tiết chỗ ở của Lâm Cách, bên cạnh còn viết rõ quy luật xuất hành ngày thường của người này.

Ngoại trừ cái đó ra còn có thêm một bức chân dung của Lâm Cách.

Cố Dương kiểm tra xong, nói: “Bảo chủ nhân nhà người tối nay chờ tin tức.”

Sau khi tiễn người đi, hắn lại lần nữa lặng lẽ rời khỏi Bình quận thành.

Lần này hắn tới thành khác, chạy khắp ba tòa thành mới đòi được hết bảy vạn năm ngàn lượng.

Sau khi nạp tiền, số dư của hệ thống đạt hơn mười một vạn chín ngàn.

Đây là một con số trước giờ chưa từng có, làm cho hắn cảm thấy đặc biệt yên tâm.

Chờ đêm nay giết chết Lâm Cách rồi lấy được bảy vạn năm ngàn lượng còn lại, số dư sẽ là khoảng hai mươi vạn.

Hai mươi vạn đủ để hắn tiến hành bốn mươi lần mô phỏng.

Giả sử như mỗi lần mô phỏng đều có thể sống mười năm, bốn mươi lần sẽ là bốn trăm năm.

Thời gian dài như vậy, hắn là đủ để tu luyện “Phượng Vũ Cửu Thiên” tới cảnh giới tam phẩm rồi.

Điều kiện tiên quyết là phải giải quyết được Từ Nhược Mai tới trả thù vào nửa năm sau.

Cố Dương nghĩ đến chuyện này thì lại thấy đau đầu.

Lúc chia tay Lăng Linh, quả thật hắn không ngờ lại có biến số Từ Nhược Mai làm cho kế hoạch của hắn hoàn toàn bị đảo lộn.

Hắn vốn nghĩ rằng để cho Lăng Linh đi kiếm thêm chút tiền, nếu như thật sự có thể kiếm ra được một trăm vạn lượng, không chừng hắn có thể đột phá đến nhất phẩm, thậm chí là Thần Thông cảnh.

Người tính không bằng trời tính.

Hiện tại chỉ có thể nhanh để Lăng Linh trở về.

...

Lúc Cố Dương trở lại Bình quận thành thì đã là đêm khuya. Hắn không về nhà mà tới thẳng Lâm phủ.

Không lâu sau, hắn đã đi tới bên ngoài một khoảng sân.

Dựa theo quy luật xuất hành hàng ngày của người này thì chắc hẳn là lúc này hắn đang ở nhà.

Cố Dương xoay người đi vào trong sân, tránh hạ nhân trong phủ rồi đi thẳng đến phòng chính.

Nếu có thể, hắn không muốn làm tổn thương đến người vô tội.

Kẻ như Lâm Cách, giết thì giết, nhưng hạ nhân trong phủ có thể không giết thì tốt nhất là không giết.

Khoảng sân này cũng không quá lớn, kết cấu tương tự với nơi hắn ở, cho nên chẳng mấy chốc hắn đã tìm được nhà chính.

Cố Dương vì muốn một kích đắc thủ nên dùng một loại thuật ẩn thân mà hắn lấy được trong một lần mô phỏng nào đó. Hắn nín thở, phong bế lỗ chân lông, ngay cả nhịp tim cũng đập chậm lại, nhiệt độ cơ thể cũng được điều chỉnh theo hoàn cảnh.

Linh giác của hắn cực kỳ nhạy bén sau khi đến tứ phẩm, cũng chỉ có loại phương pháp này mới có thể gạt giò được đối phương.

Cố Dương bước tới ngoài cửa phòng chính, trực giác nói cho hắn biết, bên trong không có ai.

“Không có trong phòng.”

Hắn nhướn mày, chẳng lẽ phải bắt hạ nhân đến hỏi?

Đúng lúc này, tiếng bước chân bên ngoài vang lên.

Cố Dương trốn sau một cây cột rồi nhìn về phía âm thanh truyền đến thì thấy một cái kiệu được nâng vào thẳng trong phòng.

Người đi đầu rất giống bức họa kia, hẳn là mục tiêu Lâm Cách của hắn trong chuyện này.

Bên trong kiệu là ai?

Cố Dương nghe được tiếng tim đập từ trong kiệu truyền đến rất rõ ràng, cho nên không khỏi suy đoán.

Rất nhanh, người nâng kiệu rời đi, Lâm Cách đóng cửa lại.

“Tù cô nương, đắ tội rồi.”

m thanh của Lâm Cách truyền đến từ trong phòng.

Họ Từ, chẳng lẽ là nàng?

Cố Dương nghĩ đến một người, nhưng lại cảm thấy không có khả năng. Bên cạnh nàng có một vị kiếm nô nhị phẩm, làm sao có thể bị người ta cưỡng ép đưa đến nơi này.

Ngay sau đó, một giọng nói lạnh lùng truyền ra: “Bỏ bàn tay dơ bẩn của ngươi ra.”

“Tù cô nương ở đây nghỉ ngơi một lát, có lẽ công tử sắp về rồi.”

“Nếu không phải... Ngươi không thể chịu được một kiếm của ta.”

“Cô nương hãy nghỉ ngơi thật tốt, cho dù là võ giả nhất phẩm cũng không thoát được khỏi Tòa Nguyên Trạc, không cần phải uổng phí khí lực như vậy.”

Lâm Cách nói xong rồi đẩy cửa ra ngoài.

Bất chợt, con ngươi của hắn co rụt lại, một đạo mũi nhọn bỗng lóe lên trước mắt hắn.

Không ổn...

Trong đầu hắn vừa hiện lên ý nghĩ này thì trong nháy mắt tiếp theo đã cảm thấy cổ họng lạnh buốt, cả người nhẹ bẫng rồi mềm nhũn ngã xuống đất, không hề hay biết vì sao bản thân chết.

Cố Dương một kích đắ thủ nhìn thi thể dưới đất.

Thế này cũng quá yếu đi.

Hoàn toàn không thể so được với Điền Phi.

Đêm nay, hắn cố ý mang theo một thanh kiếm, mục đích làm như vậy là vì hắn không muốn để cho người ta hoài nghi hắn.

Đương nhiên cũng khó nói là có thể có bao nhiêu hiệu quả.

“Su bá?”

m thanh trong trẻo lạnh lùng vừa rồi truyền đến từ trong phòng.

Cố Dương bước qua thi thể đi vào bên trong, trông thấy một người quen.

Thật sự là nàng.

Đây chính là Từ Nhược Mai mà hắn đã từng gặp mặt. Nàng vẫn mặc bạch y, chẳng qua thoát nhìn hơi chật vật, y phục trên người dính không ít bụi bặm, mái tóc cũng hơi rối.

Nàng không còn khí chất sắc bén như lần gặp trước, mà có thêm vài phần nhu nhược.

“Ai cũng nói Lâm Tử Thịnh là một tên háo sắc, nhưng không ngờ lá gan của hắn lại lớn đến mức độ này, ngay cả đệ tử của chủ nhân Kiếm cung cũng dám động vào.”

Cố Dương sao còn có thể không rõ là chuyện gì đã xảy ra.

Có điều, tại sao chuyện này lại không xảy ra trong mô phỏng ngày hôm qua?

Hắn thấy rất kỳ lạ, theo lý thuyết, nếu hắn cứu Từ Nhược Mai thì trong mô phỏng nhất định sẽ đề cập tới.

“Chẳng lẽ đơn giản là bởi vì ta chạy ra ngoài một chuyến để đổi tiền làm chậm trễ thời gian?”

Trong mô phỏng, dĩ nhiên là hắn không cần đổi ngân phiếu thành bạc, cho nên chắc chắn là thời gian đến giết Lâm Cách sẽ sớm hơn một chút.

Chênh lệch có một chút thời gian mà lại gặp phải một chuyện như vậy.

Chỉ có thể nói là thế sự vô thường.

“Là người!”

Từ Nhược Mai ở trong phòng cũng nhìn thấy Cố Dương, liếc mắt một cái đã nhận ra hắn.

Mặc dù Cố Dương che mặt, nhưng đối với nàng thì dù cho nam tử này có hóa thành tro bụi, nàng vẫn có thể nhận ra.

Cố Dương nói: “Xem ra, người gặp phải một ít phiền toái.”

“Người...”

Ánh mắt Từ Nhược Mai vô cùng phức tạp. Sau khi bị phá đạo tâm, tu vi của nàng cũng tổn hại lớn, cho nên mới bị Lâm Cách bắt giữ.

Trong lúc nguy cấp, không ngờ nàng lại được Cố Dương cứu.

Cố Dương nói: “Không cần cảm ơn, ta đến đây không phải để cứu người, mà là để giết hấn.”

Từ Nhược Mai nghe được lời hấn nói thì biến sắc, dường như như tái nhợt đi vài phần, nói: “Người cứu ta là sự thật, ơn này ngày sau tất báo.”

“Muốn báo đáp rất thì đơn giản, đưa tiền là được, người có tiền không?”

Từ Nhược Mai ngần ra, sau đó lấy một cái túi từ trong ngực ra rồi ném qua.

Cố Dương nhận lấy rồi mở ra nhìn, bên trong là một ít hạt châu vàng và vàng lá, cùng lắm chỉ đáng giá một hai ngàn lượng, hấn có chút thất vọng: “Mạng của người chỉ đáng giá chút tiền này thôi à?”

Từ Nhược Mai cắn răng nói: “Coi như là ta nợ người, lần sau nhất định sẽ đưa ngân lượng.”

“Hy vọng người nói được làm được.”

Đương nhiên Cố Dương sẽ chẳng có lòng tốt gì với địch nhân tiềm ẩn này.

Nếu không phải nàng có một sư phụ Thần Thông cảnh, hấn đã dùng một kiếm giết chết tại chỗ chứ sao còn nói nhảm nhiều như vậy.

“Đi thôi, ta dẫn người ra ngoài.”

“Không cần, ta tự đi...” Từ Nhược Mai nói xong thì lập tức đứng lên, nhưng lại đột nhiên đứng không vững rồi ngã xuống đất.

Cố Dương hơi sửng sốt. Đường đường là một võ giả tứ phẩm, thế mà lại té ngã ở trên mặt đất, như này cũng quá không hợp

lý.

Ánh mắt của hắn dừng lại ở chiếc vòng bạc trên cổ tay Từ Nhược Mai.

Vừa rồi nghe Lâm Cách nói, đây là Tỏa Nguyên Trạc.

Chẳng lẽ là bởi vì cái này sao?

Chương 56: Phiền phức

Cố Dương bước qua đó đỡ Từ Nhược Mai dậy.

“Không cần người giúp.”

Sau khi đứng lên, Từ Nhược Mai muốn hất tay hắn ra, nhưng lại hoàn toàn không dùng sức được.

Nàng không muốn nợ nhân tình của nam nhân này nữa.

Cố Dương nói với thái độ không tốt: “Người tưởng ta muốn lo cho người à, nếu không phải Kiếm cung các người hành sự quá bá đạo, ta còn lâu mới thêm bận tâm tới sống chết của người. Người muốn chết thì cũng đừng kéo theo ta.”

Nếu hắn vớt nàng ở nơi này, lỡ như nàng cứ thế chết đi, chẳng mấy chốc Kiếm cung sẽ truy xét tới đầu hắn.

Tiết Nga sẽ giấu giếm Lâm gia là vì Lâm gia muốn nuốt chửng Phương gia, nhưng khi đối mặt Kiếm cung thì chắc chắn nàng sẽ không giấu giếm giúp hắn.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

“Suýt.”

Cố Dương nắm lấy cánh tay của Từ Nhược Mai, nhảy qua khỏi tường rào, biến mất trong màn đêm.

Hắn vừa đi thì người đến đã phát hiện Lâm Cách nằm trong vũng máu, Lâm phủ bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

...

Cố Dương dẫn Từ Nhược Mai về nhà. Hắn đáp xuống sân, vừa buông tay thì cơ thể nàng loạng choạng, suýt nữa vấp té.

Không đúng!

Cố Dương quan sát tỉ mỉ, thấy trên mặt nàng không hề có màu máu, nhiệt độ cơ thể cũng đang không ngừng trôi mất, thân thể càng lúc càng yếu ớt.

Hắn kéo tay áo chỗ cổ tay nàng lên, chỉ thấy chiếc vòng bạc đó dán chặt trên làn da của nàng, dưới ánh trăng hiện ra tia sáng yêu dị.

Hắn dùng ngón tay chạm nhẹ, cảm thấy chân khí trong cơ thể cũng bị lôi kéo, bị hút vào phía trong chiếc vòng này.

Cố Dương giật mình nói: “Đây là thứ gì vậy?”

“Toả Nguyên Trạc... chuyên dùng để phong cấm... chân khí của võ giả tam phẩm...” Từ Nhược Mai hơi thở hổn hển nói.

Hóa ra là thứ dùng để đối phó võ giả tam phẩm, chẳng trách nàng không chịu nổi, nàng mới tứ phẩm thôi.

Hơn nữa, trông thứ này không chỉ hút chân khí, mà còn hút sinh mệnh lực của người khác nữa.

Nếu không nàng cũng sẽ không yếu đuối thành dáng vẻ như này.

Thẻ phách của võ giả tương đối mạnh mẽ, vượt xa người bình thường.

Cố Dương trầm giọng nói: “Phải nhanh chóng tháo bỏ nó mới được, ta thấy ngươi không cầm cự được bao lâu đâu.”

“Chắc... chỗ Lâm Tử Thịnh có... chìa khoá...”

Nói đùa sao, Lâm Tử Thịnh kia là nhị phẩm, hắn không trêu chọc nổi.

Hắn hỏi: “Vị kiếm nô đó của ngươi đâu?”

“Bị Lâm Tử Thịnh... giữ chân rồi.”

“Hay là ta đưa ngươi về Kiếm cung đi, chắc sư phụ ngươi có cách tháo bỏ Toả Nguyên Trạc này.”

“Không được.”

Giọng nói Từ Nhược Mai rất yếu, nhưng thái độ khá cứng rắn: “Kiếm cung... tự có phép tắc, không thành tam phẩm... không được về núi!”

“Phép tắc rách nát gì chứ, chẳng lẽ còn quan trọng hơn tính mạng của người sao? Người tiếp tục như vậy sẽ chết đấy.”

“Không được sỉ nhục Kiếm cung ta.”

Ánh mắt của Từ Nhược Mai trở nên vô cùng nghiêm túc.

Được thôi, một con người đã bị môn phái tẩy não.

Cố Dương lười biếng nói nhiều, trực tiếp ném nòng vào căn phòng Lăng Linh ở trước kia cho xong chuyện.

“Quả nhiên mười lăm vạn lượng không dễ kiếm, ta biết ngay chắc chắn sẽ gặp phải phiền phức mà.”

Đây đúng là củ khoai lang bỏng tay, thế nhưng cũng không thể cứ để nòng chết ở nơi này.

Cố Dương suy nghĩ một hồi, quyết định tới Thanh Huyền môn một chuyến, có lẽ nòng biết cách tháo bỏ Toả Nguyên Trạc này.

...

“Toả Nguyên Trạc?”

Tịnh Ngọc đạo cô không ngờ Cố Dương đến tìm bà ta vào lúc nửa đêm lại là để hỏi vấn đề này. Bà ta nói: “Đây là dị bảo của thời kỳ Thượng Cổ lưu truyền lại, dù là cường giả nhất phẩm bị khoá, chân nguyên cả người cũng sẽ bị phong cấm, không thể thoát khỏi.”

“Trên đời này, Toả Nguyên Trạc cũng chỉ có một vài chiếc thôi. Muốn tháo bỏ thì chỉ có hai cách, một là dùng chìa khoá mở ra, còn cách kia là cường giả Thần Thông cảnh dùng pháp lực bản thân đánh vỡ nó, sau đó tự khắc sẽ tháo ra được.”

“Gì cơ, võ giả tứ phẩm bị Toả Nguyên Trạc khoá lại? Vậy thì nguy hiểm rồi, cách duy nhất chính là tìm người giúp đỡ, chủ động dồn chân khí vào đó, giúp người kia gánh vác một phần lực hút của Toả Nguyên Trạc.”

Sau khi Cố Dương nghe xong thì lập tức từ biệt: “Đa tạ sư thái chỉ bảo.”

...

Một đi một về, Cố Dương trước sau cũng chỉ dùng chưa tới một giờ. Sau khi trở về, hắn chỉ thấy trạng thái của Từ Nhược Mai trở nên tệ hơn.

Đột nhiên hắn nhớ ra một vấn đề, nếu hôm nay hắn không cứu nàng, dựa theo kết quả mô phỏng hôm qua, nàng cũng không hề nguy hiểm đến tính mạng.

Dù sao nửa năm sau, nàng vẫn sống khoẻ mạnh chạy đến tìm hắn trả thù.

“Không lẽ ta cứu nàng ngược lại là hại nàng ư?”

Cố Dương không khỏi suy xét về vấn đề này.

Tuy nhiên hành động trên tay hắn không chậm. Hắn dùng tay ấn lên Tỏa Nguyên Trắc thì lập tức cảm nhận được luồng lực hút kinh khủng đó, trong chớp mắt đã hút đi hơn nửa chân khí của hắn.

Hắn buông tay ra, khoan chân ngồi trên giường, bắt đầu điều hoà hơi thở, hồi phục chân khí tiêu hao.

...

Cuối cùng một đêm dài đằng đẵng cũng đã trôi qua.

Cố Dương mở mắt ra, nhìn thấy Từ Nhược Mai đã tỉnh dậy, khí sắc cả người trông tốt hơn nhiều, không trắng bệch giống như trước đó, trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm.

Trông dáng vẻ này, tạm thời nàng không chết được rồi.

Ánh mắt của Từ Nhược Mai nhìn hắn hơi phức tạp, khẽ hé đôi môi, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng rốt cuộc lại không thốt lên lời nào cả.

“Người ở lại nơi này trước đi, đợi khi nào kiếm nô của người tìm tới hãy đi.”

Từ Nhược Mai sửa lời hắn, nói: “Đó là sư bá của ta.”

“Đừng quên, ngươi đã nợ ta hai lần. Muốn báo đáp rất đơn giản, cho tiền là được.” Cố Dương nhấn mạnh thêm một lần.

Chương 57: Thẹn quá hóa giận

Màn đêm mù sương, cả Cố Dương và Từ Nhược Mai đều không để ý rằng trên mái nhà, một đôi mắt đang dõi theo họ từ lúc nào không hay.

Cho đến sau khi Cố Dương rời đi và đến Thanh Huyền môn, người đó mới xuống sân, đứng trước cửa sổ, liếc nhìn Từ Nhược Mai đang ở trong phòng, vuốt râu trầm ngâm.

Người này là kiếm nô ở bên cạnh Từ Nhược Mai và cũng là người bảo vệ đồng hành cùng nàng.

Ngay từ khi ở Lâm phủ, khi Cố Dương cứu Từ Nhược Mai, hắn đã theo đến kịp, nhưng không hề xuất hiện.

Sau đó, hắn đi theo hai người họ đến tận đây, nghe hết cuộc nói chuyện giữa họ, nhưng không hề có ý định hiện thân cứu người.

Cả Cố Dương và Từ Nhược Mai đều không hề phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Hắn sử dụng bí truyền Tàng Kiếm Quyết của Kiếm cung để che giấu bản thân không bị phát hiện.

Lão giả là người bảo vệ, không phải bảo mẫu.

Chỉ khi tính mạng của Từ Nhược Mai bị đe dọa thì hắn mới hành động.

Cho dù nàng có bị Cố Dương chém vỡ đạo tâm, hay bị người của Lâm Tử Thịnh bắt đi, cuối cùng được Cố Dương cứu thì đều không có gì nguy hiểm đến tính mạng của nàng.

Vì vậy, hắn không hề can thiệp vào.

Bởi vì Từ Nhược Mai đã tu luyện “Hồng Trần Kiếm Pháp” đặc biệt nhất trong Ngũ Đại Kiếm Điển của Kiếm cung.

Đã rất lâu rồi không có người luyện thành công kiếm pháp này, người cuối cùng luyện thành công kiếm pháp này đã là

chuyện cách đây năm trăm năm trước, có thể nói kiếm pháp này gần như đã thất truyền.

Để luyện được kiếm pháp này, người luyện cần phải lăn lộn hồng trần, trải nghiệm khói lửa nhân gian, và sau đó một kiếm cắt đứt trần duyên, thái thượng vong tình, từ đó bước vào Thần Thông cảnh .

Hậu duệ Kiếm cung từ bao đời nay rất ít người lựa chọn kiếm pháp này, đó là bởi vì nó quá khó để đạt đến cảnh giới thái thượng vong tình.

Thái thượng vong tình, không chỉ phải quên hết tình yêu, mà còn phải quên hết hận thù, từ xưa đến nay có mấy ai làm được như vậy?

Cho đến khi Từ Nhược Mai xuất hiện, nàng được đưa vào Hồng Nhan bang, được người đời gọi là Không Cốc U Lan.

Đây là một thể chất đặc biệt, những người sở hữu thể chất này không chỉ có tư chất tuyệt đỉnh, mà điều hiếm thấy hơn nữa là họ bẩm sinh đã có tâm thái siêu nhiên, không quá bận lòng với mọi thứ.

Nghe nói vào thời kỳ Thượng Cổ, đây là một loại thể chất tu đạo trời ban.

Đương nhiên thể chất và tâm thái này là ứng cử viên tốt nhất để tu luyện “Hồng Trần Kiếm Pháp”.

Ban đầu, Từ Nhược Mai thực sự tiến cảnh rất nhanh, nhưng sau khi đạt đến tứ phẩm, nàng lại không thể đột phá. Nguyên nhân của việc này là tính cách của nàng quá lạnh lùng, sau khi xuất sơn du ngoạn thì không có cách nào hòa nhập trần thế.

Đến nay, nàng bị phế đạo tâm, bị Tỏa Nguyên Trạc phong cấm tu vi, lại gặp một nam tử không sợ cái danh Kiếm cung, cũng không hề bị vẻ đẹp của nàng mê hoặc.

Mất hết tất cả chỗ dựa, nàng bất lực và yếu ớt hơn bao giờ hết, trong tình cảnh như vậy, tâm thái của nàng chắc chắn sẽ có thay đổi.

Đây rất có thể là cơ hội để nàng hòa nhập trần thế.

Vì vậy, lão giả không những không có ý định ngăn cản mà thậm chí còn vui khi thấy điều này xảy ra.

Kiểm cung đã đợi người kế thừa “Hồng Trần Kiếm Pháp” xuất hiện rất lâu rồi.

...

Ngày hôm sau, sau khi Trương Tiểu Hải dậy, hắn không khỏi sửng sốt khi phát hiện trong nhà có thêm một người nữa.

Cố Dương giải thích: “Nàng là Lan cô nương, nàng tạm thời sẽ ở đây một thời gian.”

Đề che giấu tai mắt, hắn đã nói ra một cái tên giả.

Nếu như Lâm Tử Thịnh biết Từ Nhược Mai được hắn cứu, hắn sẽ gặp rắc rối.

Trương Tiểu Hải ngay lập tức hiểu ra, nói: “Đây là nha hoàn mà công tử mới thu nhận đúng không?”

Hắn biết sở thích của công tử, nha hoàn mà công tử thu nhận đều là tuyệt sắc giai nhân, Lan cô nương này chắc chắn trông cũng như tiên nữ.

“... Làn này không phải.”

Trương Tiểu Hải nghe xong, trong lòng càng có thêm vài phần xem trọng vị Lan cô nương này: “Vậy thì là phu nhân tương lai rồi.”

Cố Dương tức giận nói: “Trong đầu ngươi ngoài những thứ này ra thì không còn gì khác sao?”

“Công tử bớt giận.”

Trương Tiểu Hải thấy hắn thẹn quá hóa giận thì nhanh chóng nhận lỗi.

Lúc này lại có một người khác đến thăm.

Người này vẫn là người ngày hôm qua tới.

Lần này hắn vẫn đưa cho Cố Dương một phong bì, trong đó vẫn có bảy vạn năm ngàn lượng bạc.

Trong đó còn có một mảnh giấy, bên trên có dòng chữ thêu bằng lụa: “Công tử quả là người giữ chữ tín.”

Cô Dương cất ngân phiếu cẩn thận. Chỉ vì kiếm thêm mười lăm vạn lượng này, bên cạnh hắn đã có thêm một quả bom hẹn giờ.

“Kệ đi, mô phỏng trước một lần xem sao đã.”

Bảy vạn năm ngàn lượng đến tay, cuối cùng hắn cũng hạ quyết tâm, bỏ ra năm ngàn lượng để mô phỏng, xem thử xem khi nào thì quả bom hẹn giờ Từ Nhược Mai này sẽ phát nổ?

[Hai mươi hai tuổi, người đã là một võ giả tứ phẩm. Tại Bình quận thành, người một kiếm đánh bại Điền Phi, danh tiếng vang dội. Trong đêm, Tiết Nga đến tìm và nhờ người ám sát Lâm Cách.]

[Ngày hôm sau, khi người đến Lâm phủ giết Lâm Cách, người đã vô tình giải cứu Từ Nhược Mai - người đã bị phong cấm tu vi. Người bắt đắc dĩ đã đưa nàng về nhà.]

[Kiếm nô chậm trễ không chịu xuất hiện. Người và Từ Nhược Mai sớm tối ở gần nhau, người phát hiện dường như nàng có tình cảm với người.]

[Ba tháng sau, Lâm gia gửi chìa khóa của Tòa Nguyên Trạc tới, Từ Nhược Mai tháo giải xiềng xích của Tòa Nguyên Trạc, ngay lập tức tiến vào cảnh giới tam phẩm.]

[Một năm sau, Lăng Linh mang theo một trăm vạn lượng trở về, người dùng tu vi của bản thân giúp nàng tiến vào tam phẩm. Người tán công trùng tu “Phượng Vũ Cửu Thiên”.]

[Cùng năm đó, Từ Nhược Mai đột phá lên nhị phẩm, xông vào Lâm gia, một kiếm lấy đầu Lâm Tử Thịnh. Sau khi trở về, nàng hỏi người có muốn lấy nàng không?]

[Sau ngày đại hôn, một năm sau, Từ Nhược Mai sinh cho người một nữ nhi. Không lâu sau đó, nàng bước vào cảnh giới nhất phẩm.]

[Một ngày nọ của ba năm sau, Từ Nhược Mai bỏ đi, bỏ lại người và nữ nhi rồi biến mất không rõ tung tích. Lúc này,

ngươi vừa đạt đến cửu phẩm đỉnh phong, bắt đầu lần niết bàn đầu tiên.]

[Năm năm sau, ngươi thành công đạt đến cảnh giới bát phẩm.]

[Sau tám năm nữa, ngươi đã đạt tới bát phẩm đỉnh phong, niết bàn lần thứ hai. Lăng Linh bắt đầu đột phá vào Thần Thông cảnh, một số cường giả nhất phẩm xuất hiện bao vây và truy sát nàng, ngươi bị liên lụy, chết ngay tại trận. Kết thúc cuộc đời năm bốn mươi tuổi.]

Sau khi xem đoạn mô phỏng này, Cố Dương không khỏi sửng sốt, đây là kiểu phát triển thần tiên gì vậy?

Từ Nhược Mai thích ta?

Còn chủ động đề nghị kết hôn với ta?

Cuối cùng, thậm chí còn sinh cho ta một nữ nhi?

Rồi sau đó nàng bỏ rơi trượng phu và nữ nhi, đột nhiên biến mất khỏi nhân gian...

Đây là như thế nào?

Điều này là cực kỳ vô lý.

[Mô phỏng kết thúc, ngươi có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm bốn mươi tuổi.]

Cho đến khi ba lựa chọn hiện ra trước mắt, Cố Dương mới định thần lại và chọn điều thứ ba.

Ngay lập tức, rất nhiều mảnh ký ức hiện lên trong đầu hắn, trong đó sâu sắc nhất, tất nhiên là sự bàng hoàng khi Từ Nhược Mai đột ngột bỏ đi, bốc hơi khỏi nhân gian.

Sau đó là trận chiến bi thảm khi các cường giả nhất phẩm bao vây và giết chết Lăng Linh.

Lúc đó, Lăng Linh hoàn toàn không thể bảo vệ hắn, chỉ với một đòn, hắn đã ngã xuống.

“Tránh xa nữ nhân xấu tính.”

Đây là bài học cuộc sống mà Cố Dương năm bốn mươi tuổi học được trong lần mô phỏng này.

Nói ra thì hành vi đùa bỡn tình cảm của Từ Nhược Mai thực sự là hành vi của nữ nhân xấu tính.

Chương 58: Sau này có thể lấy được

Khoảnh khắc Cố Dương đi gặp Từ Nhược Mai, đôi mắt đã tĩnh lặng như giếng sâu. Hắn đã hiểu rõ, nữ nhân này luôn xem hắn như công cụ tu luyện.

Rèn luyện hồng trần, nói trắng ra là trải qua cuộc sống như một người thường, kết hôn rồi sinh con. Thế nhưng thật trùng hợp, bị hắn vấp phải.

Đợi đến khi rèn luyện xong, tu vi đột phá, sẽ cắt đứt duyên trần, đạt được Thần Thông cảnh rồi vô mộng bỏ của chạy lấy người.

Công pháp của thế giới này, thật là bộ sau còn tà môn hơn bộ trước.

“Hồng Trần Kiếm Pháp” thật sự không phải kiếm pháp tà ma sao?

Thật ra nhiều đó chưa là gì. Chuyện khiến trái tim hắn thật sự lạnh giá là mãi đến sau này khi hắn sắp chết thì Từ Nhược Mai vẫn không xuất hiện. Khi đó, chắc chắn là nàng đã ở Thần Thông cảnh rồi, chỉ cần nàng niệm chút tình cũ, chịu ra tay cứu giúp hắn thì hắn sẽ không phải chết.

Nữ nhân này đúng là lòng dạ sắt đá, lạnh lùng vô tình.

Nếu như Cố Dương đã biết đó là một cái hố to, tất nhiên sẽ tránh để không giẫm vào lần nữa.

Hiện tại hắn càng thấu hiểu bốn chữ “thế sự vô thường” này. Lần mô phỏng trước, Từ Nhược Mai vì giết hắn mà không tiếc bất cứ giá nào, thậm chí là đồng quy vu tận, thế mà giờ đây lại chủ động gả cho hắn.

Vận mệnh đi theo hướng hoàn toàn trái ngược thế này chỉ là vì hấn phải chạy đến tòa thành khác đổi ngân phiếu, dẫn đến việc giết Lâm Cách trễ hơn chút.

Cố Dương đã biết rõ tương lai nên cũng đã biết phải đối xử với Từ Nhược Mai thế nào, ít nhất thì nàng cũng sẽ không chết vì Tòa Nguyên Trạc.

Còn cả Lâm Tử Thịnh nữa, hấn sẽ không đến gây chuyện. Nhìn từ hành động đưa chìa khóa của Lâm gia đã nói rõ, sau này Lâm gia vẫn điều tra ra chuyện Từ Nhược Mai đang trốn ở chỗ hấn.

Ba tháng sau, khi chìa khóa được mang đến đây, thì nàng đã đột phá tam phẩm.

Hấn còn thời hạn ba tháng.

Thế giới này suy cho cùng thì vẫn là dùng thực lực để nói chuyện, chỉ cần thực lực của hấn cao hơn nàng thì nàng cũng sẽ không còn cách nào.

Từ Nhược Mai không hề phát giác ra những suy nghĩ biến hóa trong đầu Cố Dương. Từ khi nàng sinh ra đến giờ, chưa bao giờ phải trải qua cảnh chật vật thế này.

Mất đi tất cả tu vi khiến một người vốn lạnh lùng dửng dưng như nàng cũng không tránh khỏi thấy bàng hoàng yếu đuối.

Nàng nhìn nam nhân trước mắt, người đã phá đạo tâm của mình, cũng là người đã cứu mình, bất tri bất giác, tận đáy lòng bỗng sinh ra chút cảm giác ỷ lại. Loại cảm xúc này, nàng chưa bao giờ có.

Lúc này đây, Cố Dương đang ngồi ở phía đối diện, đưa chân khí vào Tòa Nguyên Trạc. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ len lỏi vào chiếu lên mặt hấn, thật chói mắt.

Một lát sau, hấn thu hồi chân khí, đứng dậy ra ngoài mà không nói lời nào. Từ Nhược Mai nhìn theo bóng dáng hấn rời đi, lòng bỗng thấy phiền muộn.

Những cảm xúc thế này, nàng chưa từng trải qua bao giờ.

Nàng đột nhiên hiểu ra, mình phải dung nhập với hồng trần thế nào rồi.

.....

“Cố đại ca.”

Cố Dương bước ra khỏi phòng Từ Nhược Mai thì thấy một bóng dáng quen thuộc, đúng là thị nữ Tri Tinh. Thấy bộ dạng vui vẻ của nàng, tâm trạng của hắn cũng tốt lên theo.

“Sao ngươi lại đến đây?”

“Tiểu thư sai ta đi mua ít vải dệt, cho nên tiện đường ghé thăm Cố đại ca.” Tri Tinh còn cầm một cái rổ trên tay: “Đây là bánh nhân thịt ta tự tay làm đó, ngươi ném thử đi.”

Sau khi đến Bình quận thành, chút thứ không vui trước kia, cuối cùng thành quá khứ.

Cố Dương cười ha hả nhận bánh rồi hỏi: “Sao rồi, ở Thanh Huyền môn đã quen chưa?”

“Ồn lắm, mọi người và sư phụ trong môn đều rất tốt, rất săn sóc...” Tri Tinh nói được một nửa, đột nhiên sững sờ, chỉ tay ra sau lưng Cố Dương.

Nàng thấy một nữ tử xinh đẹp đang bước đến.

Đây là lần đầu tiên Tri Tinh gặp một nữ tử có nhan sắc lẫn khí chất không thua kém gì tiểu thư nhà mình cả.

Quan trọng nhất là... nàng bước từ trong phòng ra.

Nàng hỏi: “Cố đại ca, vị này là...?”

Cố Dương cũng không ngờ Từ Nhược Mai lại đi ra, bèn giới thiệu: “Đây là Lan cô nương.”

“À...” Tri Tinh nói xong thì trầm mặc.

Ngồi chưa được bao lâu nàng đã đứng dậy cáo từ. Trương Tiểu Hải đứng dậy tiễn nàng.

Mãi đến khi ra tới cửa Tri Tinh mới hỏi: “Vị Lan cô nương đó... là ai?”

“Ồ thì...” Nhất thời Trương Tiểu Hải cũng không biết phải trả lời thế nào cho phải.

Tri Tinh thấy bộ dáng áp úng của hắn thì hiểu ra, tức giận đậm chân: “Vậy tiểu thư nhà ta phải làm sao bây giờ?”

Trương Tiểu Hải chỉ đành khuyên nhủ: “Mấy chuyện này cũng không thể tính theo thứ tự đến trước đến sau được. Ai làm chính thất, ai làm thiếp phải xem công tử nhà ta coi trọng ai hơn. Tiểu thư nhà ngươi tuy rằng từng đồng sinh cộng tử với hắn, nhưng lại không hợp ý hắn, bị người ta nâng tay trên, biết trách ai bây giờ?”

“Cái gì?”

Tri Tinh giận đến nổi hai mắt đỏ hoe: “Tiểu thư nhà ta tuyệt đối không thể chịu kiếp chung trượng phu với nữ nhân khác được. Đừng có mà nằm mơ, hắn cũng đừng có mà mơ tưởng hảo huyền quá.”

Nàng nói xong thì bật khóc chạy đến một chiếc xe ngựa đang đỗ ven đường.

Trương Tiểu Hải nhìn theo bóng lưng nàng, lắc đầu nguây nguây. Với cái tính tình thích trêu hoa ghẹo nguyệt của công tử, sau này nữ nhân bên cạnh chắc chắn sẽ ngày một nhiều hơn.

Nói gì đến Lan cô nương, vẫn còn một Lăng Linh cô nương kia kia.

Mới nhiều đây đã không thể chấp nhận sao? Sau này cũng phải chấp nhận thôi.

Vả lại, vị Lan cô nương này quả thật y hệt tượng tượng của hắn. Xinh đẹp y như tiên nữ, chẳng kém cạnh Tô cô nương chút nào.

.....

Cố Dương không hề hay biết việc bản thân trong mắt người khác giờ đây đã thành kẻ lãng nhãng mê gái. Sau khi về phòng, hắn viết một bức thư, đặt dưới tảng đá lớn cạnh cái đình cách thành mười dặm.

Đó chính là cách liên lạc mà hấn và Lăng Linh đã thống nhất từ trước, có việc gấp thì sẽ dùng cách này để thông báo cho nàng biết.

Hiển nhiên bên cạnh Lăng Linh có trợ thủ, vẫn chưa có lộ diện.

Hôm sau, Cố Dương lại đến chỗ tảng đá thì quả nhiên thư đã biến mất.

Hấn viết bức thư này là để bảo Lăng Linh bỏ hết mọi việc đang dang dở, nhanh chóng quay về.

Dựa theo tình hình mô phỏng, mãi đến một năm ba tháng sau Lăng Linh mới có thể mang một trăm vạn lượng trở về.

Cố Dương không đợi kịp nữa rồi. Hiện giờ trong tay hấn còn gần mười chín vạn, có thể tiến vào lần mô phỏng thứ ba mươi tám.

Nếu mỗi lần mô phỏng có thể sống đến bốn mươi tuổi thì chắc chắn có thể đột phá tam phẩm.

Dự tính lên nhị phẩm là được, vì không biết sau khi lên tam phẩm, hấn còn phải tốn bao nhiêu nữa.

Tam phẩm đã đủ dùng rồi, chỉ cần lên được tam phẩm thì những vấn đề lúc trước đều có thể giải quyết dễ dàng.

Tại Giang Châu thành còn có kho báu của một ảnh đạo đang chờ hấn, nơi đó chắc chắn có không ít tiền tài.

Sau khi Cố Dương xác định thư đã được gửi đi thì bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Trong thời gian đó còn xảy ra một vài chuyện. Cứ cách ba ngày hấn lại đến Thanh Huyền môn một chuyến tìm Tô Thanh Chỉ luyện công. Chẳng qua không biết tại sao, nàng đột nhiên lại tỏ ra lạnh lùng với hấn.

Cũng không biết hấn đã đắc tội nàng lúc nào nữa.

Đương nhiên chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hấn. Hấn đến tìm nàng chỉ đơn thuần là vì luyện công mà thôi.

Mười ngày cứ thế trôi qua.

Tối hôm nay, cuối cùng Lăng Linh đã trở lại, thế nhưng nàng lại bị thương, trạng thái cũng hơi nhếch nhác.

“Chỗ này là mười một vạn ba trăm hai mươi lượng, còn thiếu tám mươi tám vạn bảy ngàn bảy trăm hai mươi.”

Nàng lấy ra một xấp ngân phiếu, đủ loại mệnh giá, đến từ khắp các tiền trang.

Cố Dương có thể đoán được đại khái đồng tiền giấy này từ đâu ra, trong lòng cảm thấy âm áp.

Đúng là chỉ có nàng mới khiến người ta bết lo.

Chương 59: Là nàng đến thật sao?

“Sao nàng lại ở đây?”

Lúc Lăng Linh phát hiện Từ Nhược Mai ở trong nhà thì rất ngạc nhiên.

Ngày ấy, nàng tận mắt nhìn thấy Cố Dương một đao phá đao tâm của Từ Nhược Mai. Theo lý thuyết, hai người gặp mặt, tất có một trận đánh, thậm chí không chết không ngừng mới đúng.

Sau đó, Lăng Linh nhìn thấy một cái vòng tay màu bạc trên tay nàng, đồng tử lập tức co rút lại: “Tỏa Nguyên Trạc?”

Từ Nhược Mai bị người khác đeo Tỏa Nguyên Trạc lên tay!

Nàng quay đầu nhìn về phía Cố Dương, vẻ mặt khiếp sợ.

Lẽ nào là ngươi làm?

Cố Dương lắc đầu, nói: “Là Lâm Tử Thịnh làm đấy, ta vừa mới cứu nàng, dù sao cũng không thể ném nàng sang một bên bỏ mặc không quan tâm.”

Còn có chuyện này sao?

Lăng Linh trợn mắt há hốc mồm, mình rời đi không đến mấy ngày đã xảy ra chuyện không thể tưởng tượng như vậy.

Đường đường là đệ tử quan môn của chủ nhân Kiếm cung, vậy mà lại lưu lạc đến hoàn cảnh như vậy. Cuối cùng được từ địch cứu, cũng không biết lúc này tâm tình của nàng như thế nào.

Từ Nhược Mai lúc này đã không còn loại sắc bén như lúc gặp mặt lần trước nữa, từ trong xương cốt lộ ra một tia yếu đuối, chỗ nào còn có phong thái nữ kiếm khách cao ngạo trước đó.

Cố Dương nói: “Không cần quan tâm nàng. Ngươi từ từ dưỡng thương, đợi ngươi khỏi hẳn rồi thì truyền công cho ngươi.”

“Vậy tiên...”

“Cứ thiếu trước đi, không vội, nếu như ngươi cảm thấy không tiện, tính vào lỗi ta cũng không ý kiến.”

“Được. “ Lăng Linh nghiêm túc gật đầu.

...

Thời gian mười ngày nháy mắt đã qua.

Trong lúc này, Cố Dương lại ra ngoài một chuyến, đổi tất cả mười một vạn lượng ngân phiếu Lăng Linh mang thành hiện ngân, nạp tiền vào trong hệ thống.

Lập tức, số dư của hệ thống đã vượt qua mức lớn ba mươi vạn.

Điều này có nghĩa là, hắn có thể tiến hành mô phỏng tối đa sáu mươi lần.

Lúc này đây, cho dù thế nào cũng phải tu luyện “Phượng Vũ Cửu Thiên” đến cảnh giới tam phẩm.

Vết thương của Lăng Linh đã hoàn toàn khỏi rồi, vì sợ bị người khác làm phiền, hai người ra khỏi thành, đi đến một ngọn núi cao nhất ở vùng ngoại ô, chọn một cái hang động không người.

Nàng tỏ vẻ nghiêm túc, nói: “Trước tiên ta dạy cho ngươi một đoạn khẩu quyết, ngươi nhớ kỹ, tuyệt đối không thể có một chút sai sót nào.”

Đây là một đoạn khẩu quyết vận công, phải làm thế nào để truyền chân khí trong cơ thể của Cố Dương vào trong cơ thể nàng, quá trình này đòi hỏi hai người phải toàn tâm toàn ý phối hợp, hễ xảy ra một chút sai sót thì hai người đều sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Chẳng trách nàng không mạnh bạo ép hắn, cũng không phải là do nhân phẩm của nàng tốt, mà là không thể thực hiện được.

Cố Dương cũng gỡ bỏ được nghi ngờ, chỉ có hắn tâm cam tình nguyện đồng ý phối hợp thì mới có thể thành công.

Sau khi hắn nhớ kỹ đoạn khẩu quyết này, cuối cùng bắt đầu truyền công.

Hai người ngồi đối mặt nhau, hai tay chống vào nhau, Cố Dương chậm rãi truyền chân khí qua, từng đợt từng đợt nhẹ dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Toàn bộ quá trình cực kì chậm chạp.

“Dương Cực Chân Cương” chính là công pháp thiên hạ chí dương chí cương, chỉ có thân thể nữ tử mới có thể luyện thành.

Dương cương của môn công pháp này quá mức bá đạo, nếu như nam tử tu luyện, kết cục chỉ dẫn đến bạo thể mà chết.

Thế chất nữ tử thuần âm, có thể hình thành một sự cân bằng, không đến mức khiến cho chân khí cuồng bạo đến không cách nào khống chế.

Cũng bởi vì như vậy, tu thành chân khí, khuyết điểm của loại chí dương này là tối đa chỉ có thể tu đến cảnh giới tứ phẩm.

Cho nên cần phải có chân khí thuần dương của một vị võ giả tứ phẩm giúp nâng bù đắp điểm này của chí dương, tu thành cương khí, từ đó đột phá đến cảnh giới tam phẩm.

Chính là bởi vì điều kiện hà khắc như vậy, từ xưa đến nay, nữ tử có thể tu thành môn công pháp này đã ít lại càng ít, trước đó chỉ có hai người luyện thành.

Hôm nay, Lăng Linh là người thứ ba.

Theo chân khí thuần dương của Cố Dương không ngừng tuôn vào, Lăng Linh cảm thấy chân khí trong cơ thể mình đang không ngừng thăng hoa.

Không biết đã qua bao lâu, nàng đột nhiên mở mắt ra, trong đôi mắt sáng lên quang mang cực nóng, chân nguyên khổng lồ xuyên qua cơ thể ra ngoài, cả người lơ lửng bay lên.

Cuối cùng nàng cũng tu thành “Dương Cực Chân Cương”, bước vào cảnh giới tam phẩm.

Lăng Linh hít sâu một hơi, một lần nữa đáp xuống.

Bây giờ, việc nàng cần phải làm chính là củng cố cảnh giới.

Nàng đẩy tay về phía trước, dùng một sức lực nhu hòa đẩy Cố Dương đang ở trước mặt ra cửa hang, sau đó đánh sập cửa hang xuống.

Bên tai Cố Dương truyền đến giọng nói của Lăng Linh: “Ta phải bắt đầu bế quan, ba tháng sau, ta đi tìm ngươi. “

Điều này đã được nói trước.

Cố Dương đứng lên, lúc này, trong cơ thể hắn trống không, một tia chính khí cũng không thừa lại, một loại cảm giác suy yếu trước nay chưa từng có khiến bản năng hắn cảm thấy có chút bất an.

Nhưng khí lực của hắn vẫn còn, nguyên nhân là do hắn luyện công nhiều năm, khí lực khỏe mạnh do trải qua thiên truy bách luyện đạt được, tóm lại là không phải hoàn toàn bị đánh về nguyên hình.

Hắn xuống núi, thấy một chiếc xe ngựa dừng ở ven đường, Trương Tiểu Hải đang chờ ở đó.

“Trở về thành.”

Sau khi lên xe ngựa, Cố Dương mở hệ thống ra, triển khai lần mô phỏng đầu tiên.

[...Người giúp Lăng Linh bước vào tam phẩm, tu vi mất hết, trùng tu “Phượng Vũ Cửu Thiên”. Mất đi trợ giúp của người, tình huống của Từ Nhược Mai càng ngày càng kém.]

[Một ngày nọ, lão tam - một trong Mai Sơn Lục Hung tìm đến cửa trả thù, Trương Tiểu Hải liều chết ngăn cản, tranh thủ thời gian cho người và Từ Nhược Mai chạy thoát thân.]

[Sau khi đối phương giết Trương Tiểu Hải thì tiếp tục truy sát, Từ Nhược Mai vì cứu người, cơ thể bị trọng thương. Thời khắc mấu chốt, cao thủ Phương gia đã tìm đến, đánh chết tên hung đồ đó.]

[Ngày tiếp theo, Lâm gia đưa chìa khóa của Tỏa Nguyên Trạc đến, Từ Nhược Mai tháo bỏ ràng buộc của Tỏa Nguyên Trạc, tu vi phục hồi, thương thế của nàng có chuyển biến tốt, nhưng lại chậm chạp không muốn rời đi.]

[Hai tháng sau, Lăng Linh xuất quan trở về, người tuyên bố muốn thành hôn với Lăng Linh.]

[Ngày đại hôn đó, Từ Nhược Mai buồn bã rời đi.]

[Bốn năm sau, người đạt tới cửu phẩm đỉnh phong, bắt đầu niết bàn lần đầu tiên.]

[Năm năm lại trôi qua, người tu đến cảnh giới bát phẩm.]

[Tám năm sau, người đến bát phẩm đỉnh phong, bắt đầu niết bàn lần thứ hai. Cùng năm đó, Lăng Linh bắt đầu đột phá Thần Thông cảnh. Ngày đó, mấy vị cường giả nhất phẩm xuất hiện, bao vây tấn công Lăng Linh. Thời khắc mấu chốt, Từ Nhược Mai đột nhiên hiện thân, cứu người đi.]

[Mấy ngày sau, một tên cường giả nhất phẩm đuổi tới, đánh người trọng thương. Từ Nhược Mai phẫn nộ, bước vào cảnh giới nhất phẩm, dùng kiếm chém chết tên nhất phẩm kia.]

[Thương thế của người quá nặng, đã không còn sức hồi phục. Từ Nhược Mai vẫn mang theo người, trở về Kiếm cung, cầu xin sư tôn của nàng cứu người một mạng, nhưng bị từ chối. Ngày tiếp theo, người trọng thương mà chết, hưởng thọ bốn mươi tuổi.]

Cố Dương xem xong mô phỏng khi còn sống lần này, có chút mông lung.

Nhìn tình cảnh này, dĩ nhiên tình cảm của Từ Nhược Mai đối với hắn là thật.

Quả nhiên, không có được chính là tốt nhất.

Lúc này đây, hắn không đi cùng nàng thì nàng vẫn luôn nhớ mãi không quên, lúc đến bốn mươi tuổi còn liều mạng đến cứu hắn.

Cố Dương rất tò mò lần mô phỏng kế tiếp, Từ Nhược Mai có bởi vì cái chết của hắn mà đoạn tuyệt với sư môn hay không.

Đáng tiếc, mỗi lần mô phỏng đều dừng lại ở cái chết của hắn, không nhìn thấy phát triển sau đó.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm bốn mươi tuổi.]

Này còn phải nghĩ sao, đương nhiên là chọn một.

Ngay sau đó, Cố Dương cảm thấy một ngọn lửa trong cơ thể bốc lên, đó là một thứ còn đáng sợ hơn cả chân khí xích dương, nhưng sức mạnh uy áp vô song lại không tạo thành bất cứ tổn hại nào đối với cơ thể hắn.

Tiếc là, đạo chân khí này quá yếu.

Ở trong mô phỏng, hắn vừa tiến hành niết bàn lần thứ hai, trở về tu vi cửu phẩm.

Chương 60: Tam phẩm

Trương Tiểu Hải đang đánh xe ở phía trước, đột nhiên cảm thấy có hơi nóng từ phía sau truyền đến. Hắn không nhìn được mà quay lại nhìn vào trong xe, cảm thấy hơi kỳ lạ, công tử đang làm gì vậy?

Công tử đang luyện công sao?

Hắn không hề biết rằng Cố Dương đã từ bỏ tu vi của mình để thành toàn cho Lăng Linh. Chuyện này là tuyệt mật, chỉ có hai bên đương sự liên quan biết về nó, bọn họ không nói với bất kỳ ai.

Tuy nhiên, Trương Tiểu Hải không hỏi gì mà tiếp tục tập trung lái xe.

Hắn cũng mới học lái xe không lâu nên không dám lơ là.

...

Trong xe ngựa, Cố Dương đang tính toán thời gian cần thiết để tu luyện công pháp “Phượng Vũ Cửu Thiên”.

Phải mất năm năm mới có thể tu luyện đến cửu phẩm đỉnh phong.

Sau khi niết bàn, hắn sẽ lại mất thêm năm năm để bắt đầu lại từ đầu, từ cửu phẩm lên bát phẩm, sau đó sẽ mất thêm tám năm nữa để đạt đến bát phẩm đỉnh phong, cuối cùng tiến hành lần niết bàn thứ hai.

Trong thời gian mười tám năm ròng rã, hắn chỉ mới tiến hành hai lần niết bàn mà thôi.

Hơn nữa, ngay sau một lần niết bàn, toàn bộ chân khí lại trở về con số không, chỉ còn lại tu vi cửu phẩm.

Phải mất mười ba năm mới có thể tu luyện đến thất phẩm, còn về thất phẩm đỉnh phong thì không biết phải mất bao lâu nữa...

Tính như vậy, nếu muốn tu luyện đến nhất phẩm thì phải mất cả vài trăm năm sao?

“Đây thực sự không phải là công pháp thần tiên sao?”

Cố Dương thực sự hoài nghi rằng môn công pháp này căn bản không phải cho con người tu luyện.

Cho dù thiên phú có cao siêu cỡ nào, tuyệt thế thiên kiêu như Lưu Triết cả đời có thể tu luyện đến nhất phẩm hay không thì điều này vẫn còn là một dấu hỏi chấm lớn.

Phải biết rằng, bản thân hắn đã có cảnh giới tứ phẩm, tu vi võ đạo cực kỳ cao, cộng thêm có lô đỉnh xuất sắc như Tô Thanh Chỉ này ở bên cạnh, việc tu luyện cũng trở nên rất thông dong.

Nếu không phải vì hắn có hack thì có đánh chết hắn cũng không chọn một môn công pháp mà gần như không thể tu luyện thành công như vậy.

Cố Dương bắt đầu lần mô phỏng thứ hai.

[...Mười ba năm sau, người đã đột phá đến cảnh giới thất phẩm. Năm năm nữa, Lăng Linh đột phá Thần Thông cảnh, bị mấy cường giả nhất phẩm vây giết... Người chết, kết thúc cuộc đời năm bốn mươi tuổi.]

[...Tám năm sau, người đạt đến thất phẩm đỉnh phong và bắt đầu lần niết bàn thứ ba... Người chết ở tuổi bốn mươi.]

...

.....

.....

Cố Dương đã mô phỏng lại nhiều lần, mỗi lần hắn đều chết ở tuổi bốn mươi. Khi Lăng Linh đột phá Thần Thông cảnh,

cường giả nhất phẩm sẽ luôn xuất hiện đúng lúc và giết chết hắn.

Hắn cũng từng thử ngày đó không ở cùng với Lăng Linh, nhưng mỗi lần vẫn đều sẽ bị một vị nhất phẩm truy sát, cho dù lúc đó tu vi của hắn có tột đến mức nào.

Hơn nữa, mỗi lần Từ Nhược Mai đều sẽ xuất hiện đúng lúc.

Đôi khi, hắn bị giết ngay tại chỗ.

Đôi khi hắn bị thương rất nặng, sau đó Từ Nhược Mai đưa hắn về Kiếm cung cầu cứu, lần nào cũng bị từ chối một cách lạnh lùng.

Chuyện này hết như dạo chơi quý môn quan vậy.

Cố Dương biết rằng ngay cả khi hắn đột phá đến nhất phẩm, sợ rằng hắn cũng không thể thoát khỏi thảm cảnh này.

Bên kia không hề nói đạo nghĩa giang hồ, vừa tới là mấy cường giả nhất phẩm đã vây giết.

Cách duy nhất để phá vỡ cục diện này là hắn phải bước vào Thần Thông cảnh, như vậy tự nhiên hắn sẽ có thể giết những cường giả nhất phẩm đó.

Không biết qua bao lâu.

Mỗi lần Cố Dương xem gần như cùng một cốt truyện, hắn cảm thấy mắt mình sắp xem đến mù mắt rồi.

Hơn nữa, sau mỗi lần mô phỏng, tu vi lại khác nhau, lúc cao lúc thấp.

Ngay giây trước vẫn còn là lục phẩm, giây sau đã rớt xuống cửu phẩm rồi. Cảm giác này rất kỳ quái.

Ngay khi Cố Dương sắp tê liệt, một lời nhắc xuất hiện, [...
Người đã đột phá đến cảnh giới tam phẩm, bốn năm sau, Lăng Linh đột phá Thần Thông cảnh...]

Hắn liếc nhìn chữ tam phẩm. Lúc đó lòng hắn cảm thấy hết sức xúc động, nhìn kỹ lại thì quả thật là tam phẩm.

“Cuối cùng thì cũng đến tam phẩm rồi.”

Trong lòng hắn ngập tràn sự phấn khích.

Đây là lần thứ mấy hấn mô phỏng nhỉ?

Đúng, hai mươi bốn lần, hai mươi bốn lần tròn trĩnh, cộng lại thì đã là bốn trăm ba mươi hai năm. Mà hấn chỉ vừa tu luyện đến tam phẩm.

Đây thực sự là công pháp để con người tu luyện sao?

Tu luyện xong có thành tiên được không?

Cố Dương hơi nghi ngờ nhân sinh.

Phải mất tận năm mươi năm để từ tứ phẩm tu luyện đến tứ phẩm đỉnh phong.

Mất năm năm để luyện từ cửu phẩm đến cửu phẩm đỉnh phong.

Mất tám năm để luyện từ bát phẩm đến bát phẩm đỉnh phong.

Mất mười ba năm để luyện từ thất phẩm đến thất phẩm đỉnh phong.

Mất hai mươi năm để luyện từ lục phẩm đến bát phẩm đỉnh phong.

Mất ba mươi năm để luyện từ ngũ phẩm đến ngũ phẩm đỉnh phong.

Mất năm mươi năm để luyện từ tứ phẩm đến tứ phẩm đỉnh phong.

Từ tam phẩm trở lên có khi nào phải tính bằng con số hàng trăm năm không?

Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Thực ra hấn cũng biết môn công pháp này một mặt là nó rất khó, còn nguyên nhân chính là do tư chất của hấn quá kém.

[Mô phỏng đã kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm bốn mươi tuổi.]

“Ta chọn một.”

Bùm!

Giây tiếp theo, Cố Dương cảm thấy ý thức của mình nổ bùm một tiếng, ngọn lửa xuất hiện, trong khoảnh khắc, nó ngưng tụ thành một con phượng hoàng đang đắm chìm trong ngọn lửa.

Chân khí trong cơ thể hắn giống như hỏa diễm tràn ra khỏi lỗ chân lông, cả người như bị ngọn lửa bao bọc.

Chân khí hỏa diễm vô hình đó dần dần trở nên rõ ràng, gần như muốn đốt cháy cả cỗ xe ngựa.

Đây là dấu hiệu đột phá lên tam phẩm, ngưng tụ chân nguyên!

Vào thời kỳ Thượng Cổ, tam phẩm đến nhất phẩm còn được gọi là Chân Nguyên cảnh.

Chân nguyên, bất khả chiến bại, chỉ một ngón tay là có thể đâm xuyên kim loại.

Đến lúc này, võ sĩ đã thực sự trở thành một món vũ khí. Ngay cả trên chiến trường, hắn có thể tiêu diệt những người lính mặc áo giáp hạng nặng chỉ với một vài động tác. Chỉ cần chân nguyên không cạn kiệt, binh lính bình thường sẽ không có cách nào chống lại được.

Tất nhiên, cho dù là võ giả nhất phẩm, chân nguyên cũng không phải là vô tận, không ai ngu ngốc đến mức chiến đấu trực diện với một đội quân được huấn luyện bài bản.

Nếu bị bao vây bởi hàng ngàn binh lính không sợ chết, ngay cả cao thủ nhất phẩm cũng khó mà thoát được.

Tu luyện đến tam phẩm, ở Đại Chu cũng đã được gọi là cường giả.

Cố Dương đột nhiên nhớ ra gì đó, hắn thu chân nguyên lại, để cỗ xe không bị đốt cháy.

“Công tử, người không sao chứ?”

Động tĩnh lần này quá lớn khiến Trương Tiểu Hải đang lái xe giật mình, hắn còn tưởng rằng đã có chuyện gì xảy ra.

“Không sao đâu, người cứ lái đi.”

Cố Dương đáp lại, tập trung sự chú ý vào con phượng hoàng nhỏ được bao phủ bởi lửa trong ý thức của mình. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của nó.

“Không lẽ đây là nguyên thần sao?”

Hắn rất tò mò.

Theo thuyết pháp trong công pháp Phượng Vũ Cửu Thiên, sau khi đạt đến tam phẩm, ý chí võ đạo sẽ được thể hiện, đó có lẽ là chỉ cái này.

Nhưng mà hắn cảm thấy điều này giống với nguyên thần được mô tả trong những cuốn tiểu thuyết mà hắn đã đọc ở kiếp trước hơn.

Có lẽ sau khi đạt tới Thần Thông cảnh thì cũng không khác gì như tu tiên.

Cố Dương nghĩ ngợi, phân kích hắn lên.

Chương 61: Hạng bảy Tiềm Long bảng

Cố Dương đang rất lo lắng, cho nên hắn lại mở hệ thống ra lần nữa.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Một lần sử dụng tốn hai vạn lượng.]

Nhìn con số lên đến hai vạn trước mắt, tim hắn đau nhói, đột nhiên tăng lên gấp bốn lần lặn, đúng là vô nhân đạo mà.

Hiện tại trong tay hắn chỉ còn dư mười tám vạn, trong phút chốc chỉ còn lại chín lần mô phỏng mà thôi.

Cũng may hắn đã dự liệu từ trước, cho nên đã nhanh chóng bình tĩnh lại, tắt hệ thống đi rồi nhắm mắt, làm quen với chân nguyên trong cơ thể.

Từ tứ phẩm nhảy lên tam phẩm là sự biến đổi về chất, từ chân khí ban đầu biến thành chân nguyên khác xa hoàn toàn.

Lúc này, bỗng nhiên Cố Dương chợt có một ý nghĩ: “Minh mạnh mẽ quá.”

Hắn cảm thấy thực lực của mình còn mạnh hơn lúc ở tứ phẩm gấp mười lần.

...

Trong lúc ngồi trên xe ngựa về nhà, Cố Dương đã có thể chuyển hóa thành thảo chân nguyên trong cơ thể, thu phát tùy ý.

Lúc này đây, sắc trời đã tối muộn.

Hắn xuống xe ngựa, nhoáng cái đã đứng trước cửa phòng Từ Nhược Mai. Hắn đẩy cửa đi vào thì thấy nàng đang ngồi xếp bằng trên giường, mặt mày trắng bệch, đang đau khổ găng sức.

Tòa Nguyên Trạc chỉ chuyên dùng để giam cầm cường giả tam phẩm trở lên. Nàng đang chỉ ở tứ phẩm, dù cho có luyện được công pháp tuyệt thế, công lực đứng đầu trong hàng ngũ tứ phẩm thì cũng không chịu nổi.

Cố Dương tiến lên đặt tay trên Tòa Nguyên Trạc, đẩy chân nguyên vào trong. lát sau, khi nó đã được chân nguyên lấp đầy thì mới yên tĩnh lại.

Cái thứ Tòa Nguyên Trạc này như có sự sống vậy, mỗi ngày cứ đến đúng giờ sẽ khởi động, không hút đủ chân nguyên chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Mấy hôm nay nếu không có sự trợ giúp của hắn, có khi Từ Nhược Mai đã bị tổn thương đến căn nguyên.

“Người...”

Tuy rằng Từ Nhược Mai bị phong cấm chân khí, nhưng vẫn còn khả năng quan sát, lúc nhìn thấy Cố Dương thì có hơi bất ngờ.

Cố Dương của hiện tại khiến Từ Nhược Mai thấy thật lạ lẫm, có cảm giác áp bách chưa từng có. Loại cảm giác áp bách này nàng khá quen thuộc, chính là võ đạo bản thân tự ngưng tụ thành mà chỉ đặc biệt có ở tam phẩm.

Hắn đã lên tam phẩm rồi ư?

Hơn nữa, thuộc tính chân nguyên của hắn cũng đã thay đổi, từ chân khí thuần dương ban đầu, nay đã biến thành một ngọn lửa

có trí tuệ, có bóng dáng pháp lực của cường giả Thần Thông cảnh.

Mới chỉ một ngày không gặp, sao người này lại có thể thay đổi nhiều đến vậy? Từ Nhược Mai nghĩ mãi không ra.

“Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt.” Cố Dương để lại một câu rồi quay lưng bỏ đi.

Thái độ của hắn với Từ Nhược Mai bất tri bất giác đã thay đổi.

Hai mươi bốn lần mô phỏng hôm nay, đến thời điểm cuối cùng, lúc nào Từ Nhược Mai cũng liều chết cứu hắn, khiến cách nhìn về nàng đã đổi mới.

Mặc dù nàng từng cư xử như nữ nhân xấu, nhưng không còn đoạn tuyệt hồng trần như trước đây mà đã có tình người hơn rồi.

Chỉ có thể trách Hồng Trần Kiếm Pháp nàng tu luyện quá phản nhân loại mà thôi.

Sau khi Cố Dương về phòng đóng cửa lại thì đột nhiên chạy đến cửa sổ, nhủ thầm trong lòng: “Quả nhiên...”

Lần này hắn trở về cứ mơ hồ có cảm giác bị theo dõi, nhất là khi vào phòng Từ Nhược Mai thì cảm giác ấy càng rõ ràng, thậm chí hắn còn cảm nhận được vị trí đại khái của đối phương.

Vị cường giả đang ẩn nấp xung quanh quả nhiên là kiếm nô bên cạnh Từ Nhược Mai. Người này đã tìm được đến đây từ sớm, nhưng lại không có ý định giải cứu Từ Nhược Mai, mặc kệ nàng bị Tòa Nguyên Trạc tra tấn, sống chung với nam nhân có thể được xem là kẻ thù truyền kiếp.

Từ hành vi tàn nhẫn này có thể đoán được đại khái Kiếm cung là môn phái kiểu gì rồi.

“Nhị phẩm...”

Bàn tay Cố Dương vuốt ve Bách Luyện Cương Dao, có chút nóng lòng muốn thử.

Hắn muốn xem thử uy lực của công pháp Phượng Vũ Cửu Thiên liệu có thể đối kháng với nhị phẩm hay không?

Nhưng hắn đã nhanh chóng kiềm chế lại.

“Bây giờ còn chưa được.”

Cô Dương nói thầm trong lòng rồi thả lỏng bàn tay đang cầm đao ra.

Hiện giờ hắn chỉ đang ở tam phẩm, thủ đoạn chiến đấu, đao pháp hay võ công đều chỉ dừng ở tứ phẩm, chưa thể so chiêu với nhị phẩm được.

Hắn lại mở hệ thống ra lần nữa.

[Có muốn sử dụng mô phỏng cuộc đời hay không? Mỗi lần sử dụng tốn hai vạn lượng.]

Một lần tận hai vạn, hắn lại thấy đau lòng.

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi đã lên tam phẩm, hạng bảy Tiềm Long bảng, danh chấn thiên hạ.]

[Một hôm, lão tam của Mai Sơn Lục Hung đến cửa trả thù, nhưng chưa vào cửa đã bị thống lĩnh vệ quân trong thành đánh chết. Người đó dâng thiệp mời lên, nói rằng thành chủ mời người dự tiệc.]

[Một hôm khác, đại công tử Lâm gia đích thân đến tạ lỗi với người, dâng chìa khóa của Tỏa Nguyên Trạc, tặng rất nhiều quà, lúc giao lưu có ý thăm dò môn phái của người.]

[Nửa tháng sau, người dẫn Tô Thanh Chi đến Thần Đô, còn Từ Nhược Mai đã khôi phục tu vi.]

[Người dự định gia nhập Thiên Tâm võ quán. Trình Thiên Tâm cũng không muốn nhận người làm đồ đệ, hai người dùng thân phận sư huynh đệ đàm luận đao pháp mỗi ngày. Đao pháp của người ngày càng tiến bộ.]

[Hai tháng sau, người nhận được thư của Lăng Linh, trong thư nàng nói kẻ thù của nàng ở Thần Đô nên không thể đến, sẽ ở lại Bình quận thành chờ người.]

[Một năm sau, thân phận của Tô Thanh Chi bại lộ, một gã cường giả lên vào muốn bắt nàng đi bị người chém chết tại

chỗ.]

[Lại qua nửa năm, hạng bảy Thiên Kiêu bảng – Quách Thái Bình đến võ quán kiếm chuyện, Trình Thiên Tâm đấu không lại, khi sắp bị giết thì người ra tay cứu giúp, ép lui hấn chỉ bằng một đao, nhưng lại bị một nhát kiếm tổn thương tâm mạch.]

[Nửa tháng sau, Trình Thiên Tâm đang dưỡng thương bị hạ độc chết, nhất thời cả Thiên Tâm võ quán dâng trào phần nộ. Trong Lúc hỗn loạn, Trình Thanh Vũ mất tích bí ẩn. Đến đây, Thiên Tâm võ quán sụp đổ.]

[Sau đó, người dẫn Tô Thanh Chỉ lặng lẽ rời khỏi Thần Đô. Chợt có cường giả xuất hiện muốn cướp Tô Thanh Chỉ, Từ Nhượng Mai trùng hợp xuất hiện, đánh lui địch.]

[Từ Nhượng Mai hộ tống người về Bình quận thành, trong vòng vài năm, thương thế của người vẫn không thể khỏi hẳn.]

[Một ngày nọ, Lăng Linh đột phá nhị phẩm, khiêu chiến Quách Thái Bình, sau vài chiêu thì bị đánh chết tại chỗ.]

[Thêm mấy năm nữa, người dóc lòng cho đao đao, tâm thần suy kiệt mà chết, hưởng dương ba mươi tuổi.]

Cố Dương xem xong cả đời này, nhíu chặt mày.

Tiền Long bảng này là cái quỷ gì đây?

Xem ra bên này hẳn vừa đột phá tam phẩm thì đã tiến vào Tiền Long bảng, sau đó vài ngày thì Phương gia và Lâm gia nhận được tin.

Người viết cái bảng này sao lại biết hẳn đột phá tam phẩm?

Cố Dương thầm cảm thấy khó hiểu, hẳn không phải là người cao ngạo, chuyện hẳn đột phá còn chưa nói cho bất cứ ai.

Vừa nãy có lẽ Từ Nhượng Mai đã nhận ra, chẳng lẽ là nàng làm lộ tin tức?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi lăm tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo ở tuổi ba mươi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ ở tuổi ba mươi.]

Lần này lại xuất hiện tình trạng tuổi và cảnh giới không tương ứng.

Chuyện này cũng dễ hiểu, hai mươi lăm tuổi là lúc đỉnh cao của hấn, sau đó bởi vì bị thương nên trạng thái không tốt, cho nên hệ thống tự động lựa chọn cảnh giới lúc đỉnh cao.

Cố Dương không hề do dự chọn mục hai.

Lần này hấn chọn đến Thiên Tâm võ quán trước chính là để luyện đao pháp.

Kết quả cho thấy, hấn còn không phải là đối thủ của thiên tài tuyệt thế Quách Thái Bình.

Chương 62: Vang danh thiên hạ

Sáng sớm, ở Thần Đô - nơi cách Giang Châu hàng ngàn dặm, trời đổ mưa.

Bên ngoài cổng võ viện có một tấm bảng được làm bằng gỗ, được đặt ở đó chịu nắng chịu gió nên lớp sơn trên bề mặt gần như bong tróc hoàn toàn, hiển nhiên đã được đặt ở đó lâu lắm rồi.

Trên tấm bảng có một hàng giấy đỏ viết tên của từng người.

Có một số giấy đỏ đã lâu không thay đổi, gần như đã hoàn toàn phai màu.

Bỗng từ xa có hai chiếc ô giấy dầu từ đằng xa đi tới, người tới là một già một trẻ, trên người đều mang vũ khí, rõ ràng là nhân sĩ võ lâm.

Khi cả hai đến trước tấm bảng, thiếu niên trẻ tuổi nhìn vào tấm bảng không đáng để mắt tới trước mặt, có chút khó tin nói: “Đây chính là Thiên Đạo bảng trong truyền thuyết sao?”

Lão giả vuốt râu, nhìn lướt qua tấm bảng, cười nói: “Lần đầu tiên lão phu ta đến đây còn ngạc nhiên hơn cả ngươi.”

Bảng xếp hạng trong bảng này chính là Tông Sư bảng, Nhất Phẩm bảng, Thiên Kiêu bảng, Tiềm Long bảng và Hồng Nhan bảng nức tiếng trên giang hồ...

Tất cả các bảng xếp hạng đều xuất phát từ bảng này.

Nghe nói rằng tấm bảng này đã tồn tại hơn một nghìn năm, trong nhiều năm nay, chúng đã chứng minh được độ chính xác của mình.

Thiếu niên nhìn vào tấm bảng trước mặt, bên trên bảng được dán bằng giấy đỏ bình thường, mỗi cái tên được ghi đều là một cường giả tiếng tăm lừng lẫy, sự tương phản này khiến lòng hắn không rõ là tư vị gì.

Lão giả xúc động nói: “Nếu thế hệ chúng ta có võ giả nào có thể ghi tên mình vào bảng này thì đời này ta sống thật không uổng công.”

Thiếu niên cũng không nhịn được mà tưởng tượng, nếu như có một ngày tên hắn được ghi danh lên một trong những bảng này thì hãnh diện biết bao, chỉ cần nghĩ tới thôi cũng đủ để nhiệt huyết sôi trào.

Tuy nhiên, xét theo mức độ phai màu của tờ giấy đỏ, bảng mới nhất là Hồng Nhan bảng, bảng này cũng đã tồn tại được gần một năm rồi.

Bảng cũ nhất là Tông Sư bảng, những cái tên được ghi trên bảng này đều là cường giả tuyệt thế của Thần Thông cảnh, mà bảng này đã nhiều năm không có thay đổi.

Trong khi cả hai đang nói chuyện, đột nhiên, một lão giả khập khiễng đi tới, tay này cầm ô, tay kia cầm một chiếc xô, dưới vai còn kẹp một mảnh giấy đỏ.

“Soạt” một tiếng.

Lão giả đột nhiên xé một trong các bảng xếp hạng.

“Ngươi đang làm gì vậy...”

Thiếu niên vừa mới tiếp nhận được sự thật là tấm bảng thần thánh trong lòng hắn thực tế chỉ đơn giản như vậy, nhìn thấy

có người dám phá hoại tấm bảng, hẳn không khỏi cảm thấy tức giận, chưa kịp nói xong đã bị lão giả bên cạnh che miệng.

Lão giả phân khích nói: “Im miệng, đây là người thay bảng. Bảng xếp hạng đã có sự thay đổi.”

Cái gì?

Thiếu niên không khỏi choáng váng, hẳn không bao giờ nghĩ rằng người chịu trách nhiệm thay bảng xếp hạng lại là một lão giả què.

Chờ chút, lão giả vừa nói gì, bảng xếp hạng đã bị thay đổi sao?

Thiếu niên đột ngột ngẩng đầu lên và phát hiện thứ mà lão giả vừa xé ra chính là Tiềm Long bảng.

Tiềm Long bảng chỉ ghi tên những người dưới ba mươi tuổi có tu vi tối cao và chỉ có hai mươi người được ghi danh trên bảng.

Những người có thể lọt vào bảng này đều là võ giả có tu vi tam phẩm trở lên, không có ngoại lệ.

Năm người đầu danh sách, thậm chí có người là nhị phẩm.

Trong Tiềm Long bảng, tất cả đều là võ giả thiên tài xuất sắc nhất hiện nay. Mặc dù nó không lóa mắt như những nhân vật tuyệt thế vô song trong Thiên Kiêu bảng, nhưng cũng không hề tệ một chút nào.

Trên thực tế, số lượng Thần Thông cảnh xuất thân từ Tiềm Long bảng là nhiều hơn so với Thiên Kiêu bảng.

Nếu nhớ không lầm thì Tiềm Long bảng thay bảng đã chuyện của hơn một năm trước rồi.

Trên giang hồ có ba bảng xếp hạng được mọi người chú ý nhất, một là Hồng Nhan bảng, hai là Thiên Kiêu bảng và ba là Tiềm Long bảng.

Mỹ nhân tuyệt thế ai ai cũng thích, chẳng qua muốn gặp thì khó như lên trời.

Thiên Kiêu bảng đầy những huyền thoại, nhưng về cơ bản thì họ đều đang bế quan khổ luyện, hiếm khi xuất hiện trên giang

hồ, chỉ còn lại những truyền thuyết về họ.

Chỉ những nhân vật trong Tiềm Long bảng, một vài người trong số họ khá sôi nổi, sự tích của bọn họ thường được lưu truyền, mức độ nổi tiếng cũng là cao nhất.

Thiếu niên nắm rõ trong lòng bàn tay tất cả các nhân vật trong Tiềm Long bảng, không ai trong số hai mươi người họ đã bước qua tuổi ba mươi.

Có nghĩa là, lần thay đổi bảng xếp hạng này không phải vì một số người đã đến tuổi, những người đứng sau sẽ thay thế vào chỗ trống, mà là do ai đó đã vượt qua các nhân vật trong bảng và lọt vào Tiềm Long bảng.

Nghĩ đến đây, thiếu niên đột nhiên trở nên phấn khích và nhìn chằm chằm vào lão giả đang phụ trách việc thay đổi bảng xếp hạng, hy vọng xem người mới được ghi danh lên Tiềm Long bảng rốt cuộc là ai.

Nhưng lão giả động tác chậm rãi, cầm bút lông lên, quét một lớp hồ dán lên bảng, sau đó mới dán bảng xếp hạng mới lên.

Một già một trẻ không thể chờ đợi mà tiến lên một bước, không hẹn mà cùng nhìn từ cái tên cuối cùng nhìn lên, đều là những cái tên quen thuộc, thứ hạng của mỗi người đều bị lùi đi một bậc.

Họ nhìn tới thứ hạng thứ mười, không ngờ lại là người đứng ở thứ hạng thứ chín trước đó.

Sự bàng hoàng trong lòng họ không thể diễn tả được.

Lần đầu tiên được ghi danh lên bảng xếp hạng mà đã lọt vào hạng mười người đứng đầu. Làm sao điều này có thể xảy ra?

Cuối cùng, ở thứ hạng thứ bảy, họ nhìn thấy một cái tên lạ lẫm.

“Đứng thứ bảy, Cố Dương, đến từ Giang Châu.”

Chỉ trong tám từ ngắn gọn lại khiến lòng họ dậy sóng.

Thường thì trong Tiềm Long bảng xuất thân lai lịch của võ giả sẽ được ghi rõ ràng, giống như xuất thân từ thế gia nào đó hoặc một môn phái nào đó.

Họ chưa bao giờ thấy một đoạn giới thiệu ngắn gọn như vậy.

Điều này có nghĩa là ngay cả Hồng Lô cũng biết rất ít về người này, thậm chí không biết xuất thân của hắn.

Thật là bí ẩn.

Mưa tạnh dần, trước tấm bảng có thêm một người khác đến, nhận ra bảng xếp hạng đã bị thay đổi, hắn vội vàng xem qua rồi vội vã rời đi.

Không lâu sau đó, người đứng trước tấm bảng ngày càng nhiều.

Đối với việc Tiềm Long bảng có thay đổi, cũng như cái tên Cố Dương đã bắt đầu được lan truyền, không bao lâu nữa sẽ vang danh khắp giang hồ.

...

Ở Bình quận thành, người đầu tiên nhận được tin này là quận thủ phủ, mà mật báo của triều đình là nhanh nhất.

“Cố Dương?”

Khi quận trưởng Ngô Hoài nhìn thấy tên của người mới đứng ở vị trí thứ bảy của Tiềm Long bảng thực sự là cái tên này, mắt hắn nheo lại, hắn nhìn thêm lần nữa, thấy Cố Dương xuất thân từ Giang Châu.

Lẽ nào là hắn?

Cố Dương một kiếm đánh bại Điền Phi là chuyện mới chỉ cách đây một tháng thôi, Ngô Hoài vẫn còn ấn tượng.

Nhưng không phải hắn là tứ phẩm sao?

Sao lại đột nhiên trở thành tam phẩm rồi, còn xếp thứ bảy trong Tiềm Long bảng!

Tam phẩm và tứ phẩm chỉ khác nhau một cảnh giới, nhưng phân lượng thì hoàn toàn khác nhau.

Đứng thứ bảy trong Tiềm Long bảng có nghĩa là người này có tiềm năng vô hạn và chắc chắn có thể đạt tới nhất phẩm trong tương lai, thậm chí rất có thể còn đạt được tới Thần Thông cảnh.

Hắn vội vàng gọi trợ tá hẳn tin tưởng nhất đến để thảo luận về vấn đề này.

...

Bên thứ hai nhận được tin tức là Phương gia. Dù gì thì đây cũng là thế gia cũ. Dù thực lực đã suy giảm nhưng nguồn tin tức thì vẫn còn đó.

“Đứng thứ bảy trong Tiềm Long bảng?”

Sau khi Tiết Nga nhìn thấy tin tức này, nàng đã rất sửng sốt, phản ứng đầu tiên của nàng là: “Có khi nào là trùng họ trùng tên thôi không?”

Lão bà bên cạnh nàng lắc đầu và nói: “Không có khả năng đâu.”

Những người trùng họ trùng tên trong thiên hạ có nhiều, nhưng người có tu vi cao cường như vậy thì gần như là không thể.

Hơn nữa, Tiềm Long bảng có ghi rằng Cố Dương đến từ Giang Châu, sao có thể có nhiều sự trùng hợp như vậy được?

Tiết Nga nuốt nước bọt: “Lần trước bọn ta gặp nhau, rõ ràng hẳn chỉ mới là tứ phẩm. Chẳng lẽ hẳn vừa đột phá lên tam phẩm thì đã leo lên hạng bảy của Tiềm Long bảng...”

Lão bà nghiêm mặt nói: “E rằng công pháp mà người này tu luyện không phải là công pháp bình thường.”

“Người đang nói tới tuyệt thế thần công sao?”

Chương 63: Hợp tác thêm một lần nữa

Ngày hôm sau, sau khi Cố Dương giúp Từ Nhược Mai gánh chịu một phần sức hấp thụ của Tỏa Nguyên Trạc, hẳn không rời đi ngay mà hỏi: “Rốt cuộc là thế lực nào làm ra cái bảng xếp hạng đó vậy?”

Từ Nhược Mai hơi ngạc nhiên. Những ngày này, hẳn đến đây hút xong chân khí thì đi ngay, không bao giờ nói với nàng thêm một lời nào, thái độ khá lạnh nhạt.

Cho đến ngày hôm qua, thái độ của hắn cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Bây giờ, hắn chủ động trò chuyện với nàng hơn, nàng vui mừng nói: “Tông Sư bảng, Thiên Kiêu bảng, Tiềm Long bảng... đang lưu truyền trong giang hồ đều là do Hồng Lô lập ra.”

“Hồng Lô?”

“Hồng Lô thần bí này ở Thần Đô, lịch sử của Hồng Lô còn lâu đời hơn chín danh gia vọng tộc trong thiên hạ. Theo ghi chép trong một số cuốn sách của Kiếm cung, hơn một nghìn năm trước Hồng Lô bắt đầu lập ra bảng xếp hạng này. Người ta nói rằng chủ nhân của Hồng Lô chưa bao giờ bước chân ra khỏi Hồng Lô, đây là một thế lực thần bí giống như Tứ Đại Thánh Địa.”

Cố Dương cảm thấy điều này chẳng có ý nghĩa gì cả: “Theo lý mà nói, để có thể làm được một bảng xếp hạng bao gồm cường giả khắp thiên hạ như vậy nhất định phải có mạng lưới tình báo khổng lồ. Sau một nghìn năm, tổ chức này đã phải bành trướng thế lực đến mức nào chứ? Làm sao có thể duy trì sự thần bí?”

Từ Nhược Mai lắc đầu nói: “Trong tòa Hồng Lô đó tối đa chỉ có mười mấy người, chỉ có mười hai người chịu trách nhiệm hành tẩu giang hồ, điều tra tình báo.”

Cố Dương bày tỏ nghi ngờ: “Độ chuẩn xác của bảng xếp hạng do mười hai người lập ra có thể tới mức nào?”

“Nghe nói Hồng Lô có thể biết được trình độ cảnh giới của võ giả Đại Chu là đều dựa vào một thần vật Thượng Cổ, chẳng qua cho đến nay cũng không có ai nhìn thấy, chẳng ai biết được liệu tin đồn này là đúng hay sai.”

Thần vật?

Cố Dương đã tưởng tượng ra sức mạnh của thần vật này, hắn nghĩ, cái địch, đây không phải chính là pháp bảo sao?

Hơn nữa nó không phải pháp bảo bình thường, ít nhất nó cũng phải là linh bảo.

Hắn đoán không sai, giới hạn thực lực ở thế giới này cao đến mức vô lý, sau khi tu luyện đến một cảnh giới nhất định thì không khác gì so với tu tiên cả.

Tuy nhiên, hắn vẫn có một thắc mắc: “Tại sao bọn họ lại đưa ra một bảng xếp hạng như vậy, lại còn công khai? Lẽ nào chỉ để quấy loạn thiên hạ thôi sao?”

Từ Nhược Mai nói: “Không ai biết mục đích của họ là gì. Hành động của Hồng Lô không biết đã đắc tội với bao nhiêu người, nhưng hơn một nghìn năm nay, Hồng Lô đã đứng vững ở Thần Đô. Đã từng có cường giả Thần Thông cảnh xông vào đó, muốn lý luận với bọn họ, sau đó hắn không bao giờ ra ngoài nữa.”

Chẳng trách Hồng Lô được so sánh ngang với Tứ Đại Thánh Địa, ngay cả Thần Thông cảnh cũng không thể ép chủ nhân của Hồng Lô hiện thân.

Cố Dương ghi nhớ tòa Hồng Lô này.

Đột nhiên, Từ Nhược Mai hỏi: “Người có phải đã lọt vào Tiềm Long bảng?”

Nàng đột nhiên hỏi đến bảng xếp hạng, chắc chắn không phải vô duyên vô cớ.

Cố Dương thở dài: “Đúng vậy, sau này chắc chắn sẽ liên tiếp có một loạt rắc rối, tòa Hồng Lô này hại người không ít.”

Không nói cái khác, người bị hắn đẩy khỏi thứ hạng thứ bảy chắc chắn sẽ không phục, phải đến để phân tài cao thấp với hắn.

Còn những tam phẩm khác, những người muốn thành danh, những người muốn chứng tỏ võ đạo của bản thân đều sẽ đến tìm hắn tập luyện.

Đến lúc đó, nếu hắn ra tay quá mạnh, đả thương người ta, giết người ta, hắn sẽ đắc tội các thế lực phía sau.

Nếu hắn ra tay quá nhẹ và không chế lực độ cho đến khi kết thúc, sau khi danh tiếng lan rộng, sẽ ngày càng có nhiều người tìm đến hắn học hỏi kinh nghiệm, đến lúc đó hắn không phiền chết mới lạ.

Dù hấn giải quyết bằng cách nào đi chăng nữa thì cũng đều là rắc rối.

Cô Dương đột nhiên nghĩ đến Tô Thanh Chi, có thể nói chính vì nàng lọt vào Hồng Nhan bảng mà gia đình nàng mới tan nát, nàng mới rơi vào tình cảnh như hiện tại.

Nếu nói hận, nàng thực sự hận Hồng Lô đến tận xương tủy.
Cốc cốc.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa: “Có khách quý đến thăm.”

Cô Dương đứng dậy cáo biệt.

.....

Khi Cố Dương đến phòng khách, hấn nhìn thấy vị khách quý đó.

Người này mặc một chiếc áo bào đen. Khi nhìn thấy người đó mới bỏ mũ xuống, hấn lập tức nhận ra đó là Tiết Nga - chương môn nhân hiện tại của Phương gia. Nàng cúi người thi lễ: “Chúc mừng công tử lọt vào hạng bảy của Tiềm Long bảng, tương lai có hi vọng đạt Thần Thông cảnh.”

“Tin tức của ngươi nhanh thật đấy.”

Cô Dương hơi ngạc nhiên. Hấn mới chỉ đột phá lên tam phẩm vào hôm qua. Hôm nay, ngay cả Phương gia cũng biết rồi, cũng không biết bọn họ lấy thông tin từ đâu nữa.

“Tiềm Long thay bảng là một đại sự. Một ngày là đủ để truyền tin khắp Đại Chu. Bây giờ, công tử có thể nói là nổi tiếng khắp thiên hạ.” Tư thái của Tiết Nga rất thấp, khác hoàn toàn so với lần gặp trước.

Nói xong, thấy hấn thờ ơ, biết những lời nịnh nọt này chẳng có tác dụng gì với hấn, nàng bèn hỏi sang chính sự: “Không biết công tử gọi ta có chuyện gì?”

Lần này, Cố Dương chủ động cho Trương Tiểu Hải đến Phương phủ tìm nàng qua đây.

Cố Dương thẳng thắn nói: “Lần trước chúng ta hợp tác khá vui vẻ. Vì vậy, lần này, ta muốn hợp tác với ngươi một lần nữa.”

“Xin rửa tai lắng nghe.”

“Ta có thể giúp ngươi và Phương gia thoát khỏi sự kiểm soát của Lâm Tử Thịnh.”

Những lời này khiến cả người Tiết Nga chấn động. Nàng ngay lập tức ngẩng đầu, hơi nghi ngờ.

Nàng không bao giờ ngờ rằng Cố Dương sẽ nói những điều như vậy.

Hắn lấy tự tin từ đâu ra?

Mặc dù Lâm gia chỉ là một nhánh của Lâm thị trong chín danh gia vọng tộc thiên hạ, nhưng xét về thực lực thì cũng là hàng đầu.

Còn Lâm Tử Thịnh là nhị công tử của Lâm gia, có tu vi nhị phẩm. Cho dù không nói đến xuất thân của hắn như thế nào, chỉ nói về thực lực thì Cố Dương - người chỉ dựa vào tu vi tam phẩm, lại có thể tự tin nói rằng có thể giải quyết được hắn?

Tất nhiên, qua lần tiếp xúc trước, nàng không nghĩ rằng nam tử trước mặt mình là một kẻ ngu xuẩn ngông cuồng tự đại, hắn nhất định là có chỗ dựa.

Suy nghĩ của Tiết Nga thay đổi, nàng nhanh chóng trở lại dáng vẻ tự nhiên. Nàng hỏi vấn đề quan trọng nhất: “Ta và Phương gia phải trả cái giá như thế nào?”

“Ta không có hứng thú với ngươi và cả Phương gia. Ta sẽ không nhúng tay vào công việc của Phương gia, càng đừng nói đến gài người vào đó.”

Cố Dương vừa nói vừa quan sát sự thay đổi trong biểu hiện của nàng, cuối cùng hắn nói: “Ta chỉ muốn tiền.”

Tiết Nga trầm giọng hỏi: “Ngươi muốn bao nhiêu?”

“Điều đó còn phải xem Phương gia đáng giá bao nhiêu tiền trong lòng ngươi.” Cố Dương cười nhẹ, hiện tại quyền chủ động nằm trong tay hắn, tự nhiên phải chờ nàng ra giá.

“Đừng vội, người về nhà từ từ suy nghĩ. Ta sẽ cho người hai ngày để suy nghĩ. Ta xem thành ý của các người đến đâu.”

Đôi mắt của Tiết Nga khẽ lay động, nàng nghiêng răng nói: “Người thực sự có thể giải quyết Lâm Tử Thịnh và Lâm gia sau lưng hắn?”

Nếu nói đến nhị phẩm thì Phương gia cũng có, và không chỉ có một người. Không phải là không thể loại bỏ Lâm Tử Thịnh, nhưng Lâm gia sau lưng hắn mới là quái vật khiến bọn họ sợ hãi.

Nếu như Cố Dương thực sự có thể giải quyết được Lâm gia mà không can thiệp vào công việc của Phương gia, nàng sẵn sàng trả bất cứ cái giá nào.

Cố Dương mỉm cười: “Ta có thể làm việc trước, sau đó mới lấy tiền.”

Tiết Nga không nói thêm gì nữa mà thi lễ: “Thiếp thân xin được cáo lui trước.”

Tư thái của nàng hạ thấp xuống.

Cố Dương thấy nàng như vậy, biết rằng thỏa thuận gần như đã thành công.

Chẳng qua hắn không biết danh gia vọng tộc như Phương gia có thể trả bao nhiêu tiền.

Chương 64: Ta muốn hai trăm vạn

Ngày hôm sau, một người tự xưng là gia chủ tương lai của Phương gia đến nhà thăm hỏi.

Bởi vì Cố Dương cảm thấy tò mò, bèn gặp mặt hắn thử, trông người này đã ngoài ba mươi tuổi, tự xưng tên Phương Khai Huy, là dòng chính thống Phương gia.

Bọn họ vừa gặp mặt thì Phương Khai Huy nói đĩnh đạc: “Tại hạ vốn là gia chủ Phương gia, hiện giờ thay thế Phương gia đến đây để bàn chuyện hợp tác với công tử, chỉ cần công tử dọn dẹp Lâm Tử Thịnh và Lâm gia giúp Phương gia bọn ta, Phương gia bọn ta đồng ý đem tặng một nửa gia tài...”

“Chờ đã.”

Cô Dương cắt ngang lời hắn: “Tiết Nga biết người tới bàn mấy việc này với ta chứ?”

Trong mắt Phương Khai Huy hiện lên một vẻ khinh bỉ, nói: “Đây là việc nhà của Phương gia ta, tuy nàng là quả phụ của ca ca ta, nhưng nàng không giữ đạo chồng, cầu kết dụ dỗ nam nhân khác, đâu có tư cách làm người chủ quản của Phương gia ta?”

Chợt Cô Dương mất đi hứng thú tiếp tục nói chuyện với hắn, hạ lệnh đuổi khách: “Người có thể đi rồi.”

“Hả?”

Phương Khai Huy cứng mồm cứng lưỡi, như thế nào cũng không ngờ rằng mình đưa ra điều kiện có thành ý như vậy, đối phương lại phản ứng như thế, hắn nén ra một câu: “Thế này là sao?”

Giọng điệu Cô Dương lạnh nhạt: “Nếu Phương gia các người đều là hạng người vong ơn bội nghĩa, qua cầu rút ván như người, ta cũng chẳng hề muốn nhìn. Muốn bàn thì bảo Tiết Nga đến đây.”

Sắc mặt Phương Khai Huy đỏ bừng, xấu hổ giận dữ lẫn lộn, lại không dám buông lời hăm dọa gì, chỉ đành phát tay áo bỏ đi.

...

Đến buổi trưa, Tiết Nga tới nơi với vẻ mặt hơi mệt mỏi, trên mặt nở một nụ cười cay đắng: “Đề công tử chê cười rồi.”

Sau khi trượng phu nàng mất, hai người lần lượt tiếp nhận vị trí gia chủ đều tử vong một cách lạ lùng trong vòng một tháng, Phương gia sa vào bấp bênh.

Lâm Tử Thịnh ép sát từng bước, sau cùng còn tìm thẳng tới tận nhà với điệu bộ muốn trực tiếp thu nạp Phương gia.

Một đám nam tử già trẻ Phương gia lại bị khiếp sợ bởi hung danh của Lâm Tử Thịnh, không một người nào dám ra mặt phản đối, vẫn là hạng nữ nhân như nàng đứng ra, dựa vào lý lẽ tranh thuận, mới bảo toàn được Phương gia.

Mấy năm nay, Lâm Tử Thịnh thay đổi sách lược, từng bước nuốt chửng Phương gia. Đám người Phương gia cũng giả mù giả điếc, ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

Nếu không phải nàng tìm cách đọ sức thì Phương gia đã bị Lâm Tử Thịnh nuốt chửng từ lâu rồi.

Hiện tại, cuối cùng cũng có cơ hội thoát khỏi nanh vuốt của Lâm Tử Thịnh, con cháu Phương gia như Phương Khai Huy bèn gấp rút muốn hất nàng ra, tự cho mình là gia chủ Phương gia, chạy đến đây tìm Cố Dương bàn hợp tác.

Cố Dương có thể tưởng tượng được, một nữ nhân được gả tới, lại gánh vác danh tiếng như thế kia, chấp chưởng một đại gia tộc sẽ khó khăn biết chừng nào, nói: “Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, có thể hiểu được.”

Vành mắt của Tiết Nga hơi ửng đỏ, không hề vờ vịt. Nàng nghe nói về việc sáng nay Phương Khai Huy tới tìm Cố Dương bị chửi mắng té tát thì sinh lòng cảm kích với nam nhân trước mắt này.

Nếu Cố Dương cũng hất nàng ra, thì nàng không còn chỗ đứng ở Phương gia nữa.

Tuy trong lúc Phương gia khó khăn nhất, nàng cố gắng xoay chuyển tình thế, giữ lại cơ nghiệp mấy trăm năm của Phương gia.

Thế nhưng, nàng cũng khiến danh tiếng Phương gia bị tổn hại. Chờ sau khi giải trừ nguy cơ, Phương gia tuyệt đối không thể dung nạp nàng nữa.

Chính nhờ Cố Dương bày tỏ thái độ, cho nên mới khiến trên dưới Phương gia không thể không tiếp tục thừa nhận địa vị của nàng.

“Sau khi thiếp trao đổi với mấy vị tộc lão, đồng ý đưa ra năm mươi vạn lượng, đây là tất cả ngân lượng tích trữ của Phương gia bây giờ. mấy năm nay, vì ứng phó Lâm Tử Thịnh ép sát từng bước, xài rất nhiều ngân lượng, đã tiêu hao khá nhiều tiền tích góp.”

Tiết Nga thành khẩn nói.

Cảm kích thì cảm kích, nhưng nàng vẫn phải dốc hết sức giành lợi ích cho Phương gia.

Cô Dương không hề dao động, nói: “Người biết Phương Khai Huy đưa giá bao nhiêu không? Một nửa tài sản của Phương gia.”

Đôi mắt Tiết Nga khựng lại, trong lòng cảm thấy bức bối. Phương Khai Huy này, hẳn là dòng chính của Phương gia, vì đoạt lại quyền lực, lại đưa ra điều kiện như vậy.

Đúng là đời sau bán ruộng của đời trước nên không biết đau xót.

Đây là cơ nghiệp mà tổ tiên Phương gia tích góp vài trăm năm mới có được, hẳn vừa mở miệng thì tặng đi một nửa.

Quả là quân đàn độn.

Cô Dương giơ hai ngón tay lên, nói: “Hai trăm vạn lượng.”

“Cái này...”

Khí thế của Tiết Nga hoàn toàn bị câu nói vừa rồi của hắn phá vỡ rồi, ngay cả can đảm trả giá cũng không còn.

Nàng chỉ đành than khổ: “Trong thời gian ngắn, e rằng không thể gom được nhiều ngân lượng có sẵn như vậy. Chi bằng, dùng đất đai và cửa hàng...”

“Ta chỉ lấy ngân lượng có sẵn.”

Cô Dương không cho nàng cơ hội đàm phán, gia tộc lớn như Phương gia tuyệt đối không thể nào không lấy ra nổi hai trăm vạn.

Không nói những thứ khác, chỉ đồng ruộng thôi thì đã không biết chiếm hết bao nhiêu. Phương gia là địa chủ lớn nhất Bình quận thành, mỗi năm riêng phần thu tiền thuê cũng là một khoản thu nhập lớn rồi.

“Vậy đi, đưa năm mươi vạn lượng trước, một tháng sau đưa thêm năm mươi vạn lượng, nửa năm sau trả tiếp một trăm hai mươi vạn.”

Cô Dương vẫn lùi lại một bước.

Tất nhiên, hai mươi vạn dư ra kia là lãi suất.

Tiết Nga nghe xong điều kiện này, trong lòng thở phào. Nếu như đã nói rộng thêm nửa năm, vậy thì thử suy nghĩ cách vẫn có thể gom đủ.

“Còn nữa, sau này mỗi năm phải chia hoa hồng cho ta, tạm thời định mức mười vạn.”

Cố Dương lại đề xuất một yêu cầu.

Nếu hẳn dọn dẹp Lâm Tử Thịnh giúp Phương gia, người ngoài nhìn vào chính là hẳn đang bảo vệ Phương gia, sau này Phương gia chắc chắn sẽ lấy tên tuổi của hẳn để hành sự.

Đương nhiên phải thu tiền, xem như phí bảo vệ.

“Được.”

Tiết Nga không hề nghĩ ngợi thì đã đồng ý. Mười vạn lượng không ít, song nếu có thể bảo toàn Phương gia không sao thì chút tiền này có là gì chứ?

Lúc này, Trương Tiểu Hải đi qua đó, trong tay đang cầm một tấm thiệp: “Công tử, ngoài cửa có người cầu kiến, khá phờ trương đấy.”

Cố Dương cầm tấm thiệp đó mở ra xem, trên mặt hiện lên một nét cười, đây chẳng phải trùng hợp sao.

Tiết Nga đứng trước mặt hẳn nhìn thấy tấm thiệp kia, sắc mặt nàng hơi biến đổi.

Hoa văn trang trí phía trên tấm thiệp này là thứ Lâm gia chuyên dùng, hơn nữa chỉ có nhân vật cốt lõi trong Lâm gia mới được sử dụng.

Nhân vật cốt lõi trong Lâm gia lại tới đây thăm Cố Dương.

Cố Dương nói với nàng: “Người đi ra phía sau bình phong.”

...

Tiết Nga trốn sau bình phong, nín thở theo bản năng, chẳng mấy chốc, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Lâm gia Lâm Tử Hoa mạo muội đến thăm hỏi, vẫn mong Cố huynh đệ thứ lỗi.”

Trong lòng nàng giật bắn, Lâm Tử Hoa là đại công tử của Lâm gia, gia chủ tương lai.

Nghe nói, Lâm Tử Thịnh vì muốn tranh giành với vị đại công tử này, cho nên mới bị đày tới Bình quận thành.

Đây là nhân vật chủ chốt của Lâm gia.

Điều khiến nàng kinh ngạc hơn là, hắn lại dùng giọng điệu bình đẳng nói chuyện với Cố Dương.

Rốt cuộc Cố Dương có lai lịch như thế nào?

Lúc này, đối thoại bên ngoài tiếp tục: “Xá đệ nhất thời hồ đồ, lại làm ra sự việc như thế kia, Lâm mỗ chắc chắn sẽ đưa ra bàn giao thỏa đáng cho Từ cô nương.”

Từ cô nương?

Đột nhiên, Tiết Nga nghĩ tới gì đó, chẳng lẽ là người ấy?

Cố Dương nói: “Lâm công tử nên nói lời này với Từ cô nương mới đúng.”

“Lâm mỗ không còn mặt mũi đối mặt Từ cô nương, vẫn xin Cố huynh đệ truyền đạt giúp.”

“Truyền đạt là được, nhưng Lâm công tử nên biết, từ trước đến nay đệ tử Kiếm cung có thù tất phải trả.”

Lâm Tử Hoa than thở: “Không lẽ chuyện này không còn cách cứu vãn sao?”

“Khoảnh khắc Lâm Tử Thịnh đeo Toả Nguyên Trạc lên tay nàng thì nên biết sẽ có hậu quả như thế nào.”

Lâm Tử Hoa im lặng.

“Đương nhiên, tính tình của Từ cô nương sẽ không giận cá chém thớt.”

“Vẫn mong Cố huynh đệ nói tốt cho.”

Cố Dương chợt chuyển đề tài khác: “Lâm công tử có hay biết về chuyện Phương gia không?”

Tiết Nga nghe tới đây, trong lòng giật thon thót.

Cuối cùng nàng cũng biết tại sao Cố Dương nắm chắc có thể dẹp sạch Lâm Tử Thịnh và Lâm gia đến mức này rồi.

Quan hệ giữa hắn và đệ tử của chủ nhân Kiếm cung không hề bình thường.

Chương 65: Diệt Thần Cửu Thức

Lâm Tử Hoa nghe thấy Cố Dương nhắc đến Phương gia, ánh mắt khẽ lay động, nói: “Đây là ý của Tử cô nương ư?”

Phía dưới Giang châu tổng cộng có mười bảy quận, Bình quận là một trong số năm quận lớn dẫn đầu, sao Lâm gia lại dễ dàng từ bỏ một địa bàn như vậy chứ.

Cố Dương mỉm cười, nói tới một sự việc hoàn toàn không liên quan: “Trên đường ta đến Bình quận, một kiếm khách tên là Chu Thanh đã ngăn cản xe ngựa của ta để ra tay với ta, nhưng lại bị một đao của ta giết chết. Lâm công tử biết lai lịch của Chu Thanh này không?”

Lâm Tử Hoa gật đầu nói: “Người này là một kiếm khách độc hành của Tượng quận, không ngờ lại trêu chọc Cố huynh đệ, quả thật chết chưa hết tội.”

Cố Dương không hề nhìn ra sự khác thường nào từ trên mặt hắn, không khỏi khen thầm, không hổ danh là người kế thừa của đại gia tộc, lòng dạ này thật không tầm thường.

Nếu không phải hắn biết Chu Thanh đó là người của Lâm gia từ sớm, rất có thể hắn đã bị lừa.

Hắn nói: “Thật ra ta là người thích phiêu bạt, ở đâu cũng không thể ở quá lâu, ngắn là một năm, dài thì hai ba năm thì sẽ rời khỏi Bình quận.”

Câu nói này tỏ rõ hắn không có suy nghĩ cắm rễ ở Bình quận, mấy năm sau thì sẽ rời đi.

Lâm Tử Hoa hơi lấy làm tiếc, nói: “Nếu như Cố huynh đệ bằng lòng ở lại nơi này lâu dài thì tốt biết mấy, sau này ta người có thể thường xuyên cùng nhau đàm luận võ đạo.”

Giả dối!

Cố Dương nở nụ cười, nhưng không cất lời, trong lòng lại nghĩ rằng người này không thể thâm giao, sau này vẫn nên ít giao lưu, trong miệng không câu nào là nói thật.

Lâm Tử Hoa suy nghĩ một hồi, nói: “E rằng ta không thể làm chủ chuyện của Phương gia. Dù sao, chỗ này vẫn là địa bàn của nhị đệ ta, nếu ta cưỡng chế can thiệp, trong lòng hẳn chắc chắn sẽ không phục.”

Ý ngoài lời là Lâm gia sẽ không nhúng tay vào chuyện của Bình quận. Nếu người muốn lấy Bình quận thì xem người có thể xử lý Lâm Tử Thịnh hay không.

Dáng vẻ người này vẫn chưa tới bốn mươi tuổi, mà tác phong hành sự đã cáo già xảo quyết, chẳng hề chịu thiệt thòi.

Vận mệnh của cả Bình quận và Phương gia đã đưa ra quyết định trong dăm ba câu của hai người này.

Tiết Nga đang lắng nghe phía sau bình phong hồi hộp đến nỗi siết chặt tay áo, nghe xong đối thoại của hai người, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, tiếp theo hai người lại trò chuyện tới đề tài khác, nàng hoàn toàn không còn tâm tư nghe nữa.

...

Cuối cùng, Lâm Tử Hoa cũng cáo từ rời khỏi, ngoài đàm phán việc của Bình quận và Phương gia ra, hẳn còn nói cạnh nói khoé muốn thăm dò lai lịch sự thừa của Cố Dương.

Đương nhiên, mục đích chủ yếu nhất của hẳn trong chuyến đi này chính là xin Từ Nhược Mai thứ lỗi và tặng chìa khoá của Toả Nguyên Trạc.

Cố Dương gọi Trương Tiểu Hải đi mời Từ Nhược Mai, nàng cũng không có ý muốn ra đây gặp Lâm Tử Hoa, nhưng chìa khoá thì nhận rồi.

Tất nhiên Lâm Tử Hoa biết rõ, lần này đắc tội nàng, e rằng chuyện này sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế kia, thế nhưng cũng không biết nên làm sao, đôi mắt thế lực bậc nhất như Kiếm cung, Lâm gia cũng không đắc tội nổi.

Nếu đã là do Lâm Tử Thịnh gây ra mối hoạ này thì cứ để tự hẳn đi gánh vác.

Đây chính là mục đích chuyến đi này của hắn, thể hiện thái độ vạch rõ ranh giới với Lâm Tử Thịnh.

Lâm Tử Hoa vừa rời khỏi thì Tiết Nga bước ra, trịnh trọng thì lễ: “Ngày mai ta sẽ đưa năm mươi vạn lượng tới.”

Đối với Phương gia, điểm đáng sợ nhất của Lâm Tử Thịnh không nằm ở tu vi của hắn, mà là Lâm gia sau lưng hắn.

Bây giờ, gia chủ tương lai Lâm Tử Hoa này buông lời Lâm gia sẽ không nhúng tay vào chuyện của Phương gia, chỉ còn lại một Lâm Tử Thịnh và Long Hồ bang thì dễ dàng đối phó hơn nhiều rồi.

Được lắm!

Cô Dương thầm khen một câu, không uổng công hắn từ chối sự dụ dỗ một nửa gia tài Phương gia đó của Phương Khai Huy, lựa chọn hợp tác với nàng.

...

Sau khi Lâm Tử Hoa ra khỏi Cố phủ, hắn bước lên một chiếc xe ngựa sang trọng, bắt đầu trầm tư.

Lúc này, bên ngoài vang lên một giọng nói: “Đường chủ Thính Phong đường bá kiến đại công tử.”

Hắn hỏi: “Lần hành động cuối cùng của Chu Thanh là nhận mệnh lệnh của ai?”

Người bên ngoài trả lời: “Là thất công tử.”

“Tại sao lão thất lại phái Chu Thanh đi giết hắn?” Lâm Tử Hoa nhíu mày lại, lão thất không phải kẻ ngu xuẩn, sao lại phái một cường giả ngũ phẩm đi giết tam phẩm chứ?

Hắn hạ lệnh: “Truyền một bức thư cho lão thất, hỏi xem rốt cuộc sự việc là như thế nào.”

“Vâng.”

“Đã từng điều tra rõ về lai lịch của Cố Dương này chưa?”

“Chưa từng, chỉ biết lần đầu tiên người này xuất hiện chắc là ở Thiên Thủy thành. Bên cạnh có ba người đi theo, một nam hai

nữ. Hai nữ tử kia đều đeo mạng che mặt, nói với bên ngoài là thị nữ của hấn.”

Lâm Tử Hoa như nghĩ ra điều gì đó: “Thiên Thuỷ thành, chẳng lẽ là từ Liên Sơn ư?”

“Còn một việc nữa, sau khi tới Bình quận thành thì hai nữ tử kia rời khỏi hấn. Mấy hôm trước, một trong số đó ngồi xe ngựa của Thanh Huyền môn đến đây.”

“Tới Thanh Huyền môn điều tra rõ thân phận của bọn họ.”

“Vâng.”

Lâm Tử Hoa lạnh lùng nói: “Vớ lại, truyền tin tức cho Long Hồ môn, nói hai thuộc hạ của lão nhị biết Cố Dương có ý đồ tranh giành Bình quận thành.”

Muôn lấy Bình quận thành thì phải xem hấn có bản lĩnh này hay không rồi.

“Vâng.”

...

Một bên khác, Cố Dương trở về phòng, đang suy xét một việc: “Kế tiếp, tình thế sẽ phát triển ra sao?”

Mỗi lần khi hấn có được một ít lợi ích, thì sẽ gặp phải rắc rối to lớn.

Lần này hấn vớt được hơn hai trăm vạn lượng từ Phương gia, vậy thì sẽ lại dính phải phiền phức gì đây?

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng đời người hay không, sử dụng một lần tiêu hao hai vạn lượng]

“Có.”

Số dư của hệ thống chột khấu trừ hai vạn, chỉ còn lại mười bốn vạn.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là tu vi tam phẩm, lọt vào hạng bảy trên Tiềm Long bảng, danh chấn thiên hạ. Người đồng tình cảnh ngộ của Tiết Nga, quyết định giúp đỡ Phương gia thoát khỏi kiểm soát của Lâm gia, đàm phán với Lâm Tử Hoa, nhận được lời hứa hẹn của hấn.]

[Vài ngày sau, một cường giả nhị phẩm thần bí đột kích, khiến người bị trọng thương. May mắn được Từ Nhược Mai tranh thủ một ít thời gian cho người, thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.]

[Sau đó, người bị người khác truy sát dọc đường, đối phương muốn bắt sống người, nương tay mấy lần bị người tìm được cơ hội trốn thoát. Cuối cùng, người nhận được sự giúp đỡ của một lão giả thần bí, chữa lành vết thương, thành công chạy thoát.]

[Dưới chỉ điểm của lão giả thần bí đó, người khổ luyện vài tháng, đao pháp tiến bộ vượt bậc. Lúc này, kẻ địch lần nữa tìm tới, người vừa đánh vừa chạy, chạy hết nửa năm, giao chiến với đối phương mấy chục lần, cuối cùng cũng giác ngộ được một thức trong “Diệt Thần Cửu Thức”.]

[Sau cùng, người quyết chiến một trận cuối cùng với đối phương, dùng “Diệt Thần Cửu Thức” chết cùng đối phương, hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Không biết lại có một cường giả nhị phẩm xuất hiện từ đâu, cứ muốn giết hấn cho bằng được.

Cô Dương đã không cảm thấy bất ngờ nữa, chỉ cần hấn kiếm được một khoản tiền thì sẽ dẫn đến mối họa sát thân.

Điều khiến hấn bất ngờ là hấn lại có thể gặp được một lão giả thần bí, cứu hấn một mạng, còn chỉ điểm đao pháp cho hấn.

Không ngờ mình còn có đãi ngộ như thế.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ đời người năm hai mươi ba tuổi.]

Đây còn phải nói sao, chắc chắn là chọn mục hai rồi.

Hấn giết chết được một cường giả nhị phẩm là nhờ vào Diệt Thần Cửu Thức mới giác ngộ ra kia mà, tuy rằng bản thân cũng ngẫm theo.

Nhưng đó là giết địch vượt cấp đấy!

Chương 66: Không giấu tài được nữa rồi

“Sát Thân Thức!”

Cô Dương mở to mắt, ánh mắt đờ đờ sát khí, một lát sau mới trở lại bình thường.

Hắn vừa kế thừa được kinh nghiệm võ đạo trong lần mô phỏng nhân sinh này, vừa nắm bắt được thức thứ hai trong “Diệt Thần Cửu Thức”.

Cuối cùng hắn cũng biết vì sao bản thân mình lại có thể đồng vu quy tận với một cường giả nhị phẩm trong mô phỏng.

Tất cả đều là nhờ thứ đao pháp ngọc nát đá tan kia.

Sát Thân Thức khiến hắn sục sôi ý chí võ đạo của bản thân, rèn luyện sát ý đến cực hạn, từ đó sử dụng để giết kẻ địch.

Có thể gọi là giết mình trước, giết địch sau.

Đây là phương thức giết địch tương tự như Thiên Ma Giải Thể, chỉ khi bị dồn đến bước đường cùng mới có thể sử dụng.

Lần nọ khi mô phỏng, Lăng Linh cũng từng dùng bí pháp nào đó để cường chế nâng cao cảnh giới, cuối cùng vượt cấp giết chết kẻ địch.

Phương thức Cố Dương học được trước kia tên là Phá Ngọc Thức. Phương thức này chủ yếu là mượn đao dọa người, cốt lõi vẫn là ý chí võ đạo, đừng chỉ đánh giá hắn chỉ qua lần trước đánh bại Điền Phi một cách dễ dàng.

Nếu như đối đầu với kẻ địch có ý chí võ đạo mạnh mẽ thì có lẽ hắn đã thua thảm bại.

Từ hai phương thức đao pháp này có thể nhận thấy, “Diệt Thần Cửu Thức” là một đao pháp vô cùng cực đoan, hoặc là nhanh chóng tiêu diệt được kẻ địch, hoặc là bị kẻ địch một đao chém chết, hoặc là đồng vu quy tận.

Dù có như thế nào thì Sát Thân Thức vẫn có thể được coi là con át chủ bài.

Đương nhiên, thứ Cố Dương đạt được không chỉ dừng lại ở đó.

Đạo pháp của hắn đã đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới. Muốn biết được năng lực hiện tại của hắn chỉ có thể tìm người đến so tài tỉ thí.

“Không biết lão giả thần bí kia rốt cuộc là người như nào, vì sao lại giúp đỡ ta.”

Cố Dương không thể không nghĩ đến lão giả thần bí chỉ cho hắn đạo pháp ở trong mô phỏng, không biết lần mô phỏng sau có thể gặp lại hắn hay không.

Lão giả mới chỉ dạy cho hắn mấy tháng mà đạo pháp của hắn đã tiến bộ vượt bậc, chắc chắn vị này là tuyệt thế cao thủ.

Tiếc thay Cố Dương không rõ danh tính của hắn, sau này khó mà tìm gặp được.

Thực sự ngậm ngùi tiếc nuối.

Đúng lúc này, Cố Dương chợt nghĩ ra gì đó, quay đầu nhìn nhìn về hướng nọ. Hắn cảm nhận được một luồng khí tức đang lao đến, giống như một lưỡi kiếm vậy.

Phía bên kia là Từ Nhược Mai, sau khi thoát khỏi phong cấm của Toả Nguyên Trạc, cuối cùng tu vi của nàng cũng đã khôi phục.

Nghĩ đến nàng, Cố Dương lập tức nghĩ đến vị kiếm nô luôn túc trực ở gần đó.

Vị kiếm nô này chính là cường giả có tu vi nhị phẩm.

Có lẽ, có thể lợi dụng một chút...

Một lát sau, khí thế “hùng hổ” của Từ Nhược Mai vơi bớt. Cố Dương cũng nhắm mắt lại, bình tĩnh lại để tiêu hoá thành quả của lần mô phỏng này

...

Sáng sớm hôm sau, mới tờ mờ sáng, một đám người bỗng đứng xuất hiện ở ngoài cửa Cố phủ.

Sau khi Trương Tiểu Hải mở cửa, đám người đang vác rất nhiều rương đứng đầy bên ngoài kia lập tức tiến lên.

Hỏi ra thì mới biết, hoá ra là Phương gia phái người mang quà đến biếu.

Hắn không dám tự ý quyết định, đành kêu đám người đó chờ một chút, rồi vội đi hỏi ý kiến Cố Dương.

Cố Dương đã sớm nghe được tiếng ồn ào ngoài đó, Trương Tiểu Hải chưa thông báo, hắn đã nói luôn: “Bảo bọn họ mang đồ vào trước phòng chính.”

“Vâng.”

Trương Tiểu Hải tiếp lời, đi chỉ đạo đám người làm việc.

Chắc chắn bên trong những chiếc rương lớn này là ngân lượng.

Năm mươi vạn lượng là chừng nào nhỉ?

Năm vạn cân, hai mươi lăm tấn.

Từng chiếc rương xếp chồng lên nhau, chắc cũng cỡ hơn hai mét khối.

Nếu chia thành từng khối nhỏ, xếp gọn vào trong rương, mỗi rương một vạn lượng, từng đó cũng đầy năm mươi rương, đủ để lấp đầy trước phòng.

Sau khi chuyên năm mươi rương ngân lượng vào trong phòng, Cố Dương cũng không hề kiểm kê, chỉ để người của Phương gia rời đi.

Sau đó, hắn lại bảo Trương Tiểu Hải ra ngoài, còn một mình hắn ở trong phòng, đóng cửa lại, nhắm mắt lại cảm nhận một hồi, cái cảm giác bị theo dõi đã biến mất.

Trên thực tế, sau khi tin tức hắn leo lên Tiềm Long bảng truyền ra ngoài, cảm giác bị theo dõi rình mò cũng bớt đi nhiều.

Vị kiếm nô kia cũng không còn trắng trợn ở bên cạnh nhìn trộm hắn giống như trước đó.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, Cố Dương bắt đầu nạp tiền cho hệ thống.

Hắn sớm chẳng còn suy nghĩ sợ người khác tò mò tọc mạch.

Lần mô phỏng này tự nhiên xuất hiện một vị cường giả nhị phẩm, vì để bắt sống hắn mà theo đuổi ròng rã một năm trời. Mục đích của kẻ đó là gì, đại khái hắn cũng có thể đoán được.

Kẻ đó do ai phái đến, trong lòng hắn sớm đã biết rõ.

Đại công tử của Lâm gia mất trước mất sau phái cao thủ nhị phẩm đến truy sát hắn, không phải do hắn ta thì làm gì còn kẻ nào khác?

Chỉ tại cảnh giới của hắn tăng lên quá nhanh, cho nên không tránh khỏi kéo theo phiền phức.

Ở Thiên Thủy thành gặp phải Lâm Tử Thủy, cũng chẳng qua là không đến một tháng trước. Ngày đó, hắn chỉ có tu vi lục phẩm.

Tu vi người ở bên cạnh Lâm Tử Thủy lúc đó chắc chắn không thấp, có thể nhìn ra cảnh giới của hắn là chuyện quá bình thường.

Hơn một tháng, từ lục phẩm tăng lên tam phẩm, Lâm Tử Hoa không quan tâm mới là lạ.

Mấu chốt là trong mô phỏng trước đó, Lâm Tử Hoa cũng đã gặp hắn, nhưng không hề phát sinh chuyện gì. Theo lý mà nói, thân là trưởng tử của Lâm gia, chắc chắn sẽ phái người đến điều tra hắn.

Mà lần này lại phái người tới.

Nếu nói cả hai lần này, có vấn đề gì phát sinh thì chính là Cố Dương ra mặt muốn bảo vệ Phương gia.

Điều này không hề động chạm gì đến lợi ích của Lâm gia.

Cái tên Lâm Tử Hoa này, nhìn thì bên ngoài đẹp trai bên trong nhiều tiền, thực chất lại là một kẻ bụng dạ hẹp hòi, có nợ phải trả.

Sau khi leo lên Tiềm Long bảng, Cố Dương sớm đã chuẩn bị tâm lý, mọi người không phải hạng ngu xuẩn, hẳn tiến bộ nhanh như vậy chắc chắn không thể giấu được.

Vì thế, hẳn mới căm thù Hồng Lôu.

Vốn dĩ hẳn có thể tiếp tục giấu tài tu luyện.

Hiện tại, bị lộ trên Tiềm Long bảng, thì ai mà giấu tài được nữa.

Điều mà Cố Dương muốn làm chính là nhanh chóng nâng cao thực lực, chỉ cần thực lực đủ mạnh, bí mật bị bại lộ cũng không là vấn đề?

Cái đám Thần Thông cảnh kia, làm gì có ai là không có bí mật và cơ duyên? Nào có người nào dám có ý định gì với bọn họ?

Tiếp đó, hẳn lần lượt mở từng rương ra, sau khi nạp tiền xong thì đập nắp rương lại.

Hoàn tất công việc, hẳn mở hệ thống, số dư đã vượt qua mốc sáu mươi tư vạn.

Cố Dương mừng thầm, có được số tiền này, hẳn lại có thể tiếp tục mô phỏng ba mươi hai lần nữa.

Đợi đến tháng sau, kiếm thêm năm mươi vạn doanh thu, số dư sẽ cán mốc một trăm vạn.

Điều kiện trước tiên là vẫn phải có tháng sau.

Vài ngày sau, cường giả nhị phẩm kia chắc chắn sẽ tới đòi mạng.

Mặc dù hẳn đã luyện thành công “Sát Thân Thức”, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là đồng quy vu tận.

Làm thế nào để qua cửa ải này đây?

Khi đi về phòng chính, Cố Dương vẫn đang trầm trọc suy nghĩ về vấn đề này thì đột nhiên lóe lên suy nghĩ.

Sau khi quay trở lại phòng chính, hẳn lại tiếp tục khởi động mô phỏng một lần nữa.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là tu vi tam phẩm, hạng bảy Tiềm Long bảng, vang danh thiên hạ. Người đồng cảm cho cảnh ngộ

của Tiết Nga, quyết định trợ giúp Phương gia thoát khỏi sự kiểm soát của Lâm gia, cùng Lâm Tử Hoa thương lượng đàm phán và nhận được lời cam kết từ hắn.]

[Ngày hôm sau, người dẫn Tô Thanh Chỉ lẳng lặng rời khỏi Bình quận thành, tiến về Thần Đô, gia nhập Thiên Tâm võ quán. Trình Thiên Tâm biết được lý do người đến, nhất định không chịu nhận người làm đệ tử, sẽ cùng người kết bái huynh đệ. Người cũng trở thành tiểu sư thúc của Thiên Tâm võ quán...]

Chương 67: Sợ bầu không khí đột nhiên tĩnh lặng

[Một tháng sau, khi ra ngoài, người bị tấn công bởi một cường giả nhị phẩm. Người và hắn đọ sức hàng chục chiêu, bất phân thắng bại. Trận đấu của các người truyền đến tận tai một vị thống lĩnh ngự lâm quân, sau khi hắn đến thì cường giả nhị phẩm kia kinh hãi bỏ chạy.]

[Trận chiến này khiến danh tiếng của người vang khắp Thần Đô.]

[Nửa tháng sau, hạng sáu Tiềm Long bảng là La Phái Nguyên đến khiêu chiến người. Trước mắt nhiều người, người chỉ dùng vòn vẹn mười chiêu đã đánh hắn tơi tả. Từ đây, người được trở thành tam phẩm đệ nhất.]

[Một tháng nữa trôi qua, ngũ hoàng tử phái người đưa thư đến khiêu chiến, muốn cùng người tỉ thí một trận. Người vốn dĩ muốn từ chối, nhưng trong đêm hôm ấy, Trình Thiên Tâm dẫn người đi gặp một vị quý nhân. Quý nhân ấy nói, chỉ cần người có thể đánh bại ngũ hoàng tử thì sẽ cho người toàn bộ bí kíp của “Diệt Thần Cửu Thức”.]

[Sau một hồi suy nghĩ, người cũng nhận lời.]

[Thâm thoát một tháng trôi qua, người cùng ngũ hoàng tử Triệu Hãn so tài tại Thiên Tâm võ quán, sau khoảng mười mấy chiêu, Triệu Hãn sử dụng Phá Ngọc Thức của Diệt Thần Cửu Thức, người rơi vào bước đường cùng, chỉ có thể dựa vào Phá

Ngọc Thúc để phản kích, đánh bại ngũ hoàng tử, phá vỡ ý chí võ đạo của hắn.]

[Người có được toàn bộ bí kíp của “Diệt Thần Cửu Thức”, nhưng cũng đắc tội với hoàng thất. Để tránh liên lụy tới Thiên Tâm võ quán, người bèn rời khỏi Thần Đô. Trên đường đi, người gặp một vị cường giả nhất phẩm. Người sử dụng Sát Thân Thức, tự phá cương khí hộ thân, sau cùng sức cùng lực kiệt mà chết. Hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Sau khi xem hết những chuyện trải qua, Cố Dương cau mày: “Con đường này cũng không được.”

Kinh thành, đất chật người đông quá phức tạp. Thực lực của hắn so với trước kia thực sự quá mạnh, nếu như lại bị kéo vào vòng xoáy tranh đấu luân quần, kết cục cũng phải bỏ mạng.

Người không có xuất thân như hắn, trước khi có được thực lực, đến kinh thành không khác gì đi vào chỗ chết.

Cũng có thể thực lực càng cao càng chết sớm.

Trước kia, khi hắn chưa đạt tam phẩm thì còn có thể luyện đao pháp ở Thiên Tâm võ quán được mấy năm.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm hai mươi ba tuổi.]

Đương nhiên hắn sẽ chọn mục thứ hai, toàn tập “Diệt Thần Cửu Thức” chính là thứ hắn dùng tính mạng để đổi lấy trong lần mô phỏng này.

Ngay lập tức, trong đầu của Cố Dương có thêm sáu thức đao pháp nữa, hợp thành một bộ với ba thức trước đó của hắn.

Trên thực tế, Phá Ngọc Thức mà hắn luyện thành là thức thứ tư, còn Sát Thân Thức là thức thứ năm.

Ngoại trừ những thứ đó ra, mấu chốt chính là quá trình khiêu chiến cùng với vị cường giả nhị phẩm, trận chiến cùng hạng

sáu Tiềm Long bảng La Phái Nguyên, cuối cùng là ngũ hoàng tử Triệu Hãn.

Vị cường giả nhị phẩm không cần bàn đến, nhưng còn La Phái Nguyên, so về tu vi thì chắc chắn cao hơn hẳn.

Trên Tiềm Long bảng, từ hạng năm trở lên đều là tu vi nhị phẩm, hạng sáu La Phái Nguyên là tam phẩm đỉnh phong, mạnh không ai bằng, tiếc là còn lâu mới là đối thủ của Cố Dương.

Nếu như chiến đấu một sống một còn, chỉ trong ba đao, Cố Dương có thể dễ dàng giết hẳn.

Ngược lại, nếu là ngũ hoàng tử Triệu Hãn, thực lực có phần hơn La Phái Nguyên, chân nguyên toàn thân như thể phát ra vàng hào quang, sức mạnh phi thường, không hề thua chân nguyên “Phượng Vũ Cửu Thiên” của hẳn.

Triệu Hãn cũng dùng đao, mỗi một đao pháp đều vô cùng tinh xảo, khiến hẳn cũng chật vật đôi phó.

Chẳng qua xét về tu vi đao đạo, Cố Dương vẫn hơn hẳn một bậc. Khi Triệu Hãn xuất chiêu “Diệt Thần Cửu Thức” thì đó cũng chính là lúc hẳn xuống mồ.

Dưới tình hình đó, nếu Cố Dương dừng tay, thì kẻ ngã xuống chính là bản thân hẳn.

Trong lòng Cố Dương trời dậy một cảm giác kì lạ.

Trước đó hơn một tháng, hẳn vì ba vạn lượng đồng ý dẫn Tô Thanh Chỉ đến Bình quận, mà lúc đó hẳn mới chỉ bát phẩm mà thôi. Đối với hẳn mà nói. Liễu gia và ngũ hoàng tử là điều gì đó vô cùng đáng sợ, khó mà tưởng tượng nổi.

Vỏn vẹn hơn một tháng, ngũ hoàng tử - người mà tưởng chừng không thể với tới, lại không xứng làm đối thủ của hẳn.

Cho dù là Liễu Triết, không phải hẳn không đấu lại được.

Trong bất tri bất giác, hẳn lại trở nên mạnh mẽ đến như vậy.

Cứ như một giấc mơ.

Tâm trí của Cố Dương như được gột rửa, trở lên minh mẫn, linh động hơn.

Đột nhiên, tâm trí hắn xuất hiện một lĩnh ngộ mới. Hắn đã nắm bắt được chiêu thức thứ nhất của “Diệt Thần Cửu Thức”, Tàng Dao Thức.

Cái gọi là Tàng Dao, chính là đem toàn bộ sự sắc bén thu liễm lại.

Mục đích chính là trong khoảnh khắc rút đao ra sẽ càng phát ra ánh sáng sáng chói.

Đây cũng là một loại kỹ thuật tích lũy năng lượng, thời gian tích lũy càng lâu thì khi xuất chiêu, uy lực sẽ khiến cho kẻ địch phải khiếp sợ.

Cố Dương nhắm mắt lại, một lát sau, chân nguyên trong cơ thể đều được tập trung lại, vô tình toả ra một luồng khí thể đáng sợ, nhưng cũng biến mất không dấu vết, trông thì có vẻ không khác người bình thường là mấy.

Hắn rất ngạc nhiên về sự bí ẩn của đao pháp này.

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên mở toang, một dáng người uyển chuyển xông vào, không ai khác chính là Từ Nhược Mai.

Bảo kiếm trong tay nàng đã sẵn sàng, toàn thân đờ đờ sát khí.

Sau khi tiến vào, Từ Nhược Mai trông thấy Cố Dương ngồi trên giường, nhìn xung quanh, nàng sững người lại.

Cố Dương đoán được ngay tại sao nàng lại xông tới, chắc chắn nàng đã phát giác được khí tức của hắn, tưởng hắn không may xảy ra chuyện gì nên phi tới trợ giúp.

Kết quả, lại lúng túng như vậy.

Sợ nhất là bầu không khí tự nhiên yên tĩnh.

E là Từ Nhược Mai từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới nay chưa từng có khoảnh khắc xấu hổ và gượng gạo như này. Trong lúc nhất thời, nàng cứ đứng như trời trồng, không biết phản ứng như nào.

“Người đến thật đúng lúc.”

Cố Dương hiểu được tình thế của nàng, mở lời trước cho nàng bớt xấu hổ: “Ta cũng đang có việc muốn hỏi người.”

Từ Nhược Mai ngượng ngùng e thẹn, thu kiếm lại, cảm xúc có chút phức tạp nói: “Không ngờ rằng đao pháp của người đã đạt tới cảnh giới này.”

Nàng xuất thân hào môn, mặc dù luyện kiếm đao, nhưng là võ đạo gì thì cuối cùng vẫn trầm sông đổ về một biển.

Trong Kiếm cung cũng có kiếm pháp như Tàng Kiếm Thức, cho nên nàng lập tức đoán được đao pháp của Cố Dương đã đạt tới cảnh giới nào.

Từ trước đến nay Kiếm cung không thiếu người tài, phải nói là người nào tiến được vào Kiếm cung thì người đó chính là thiên tài.

Nhưng ở độ tuổi của Cố Dương, có thể luyện kiếm pháp tới cảnh giới này, ở Kiếm cung hiện nay chỉ có mỗi đại sư huynh.

Cố Dương chỉ cười không nói, nghĩ bụng, người chẳng thể biết, đao pháp của ta có được như ngày hôm nay đều là nhờ ta đã phải lao tâm khổ tứ, nỗ lực như nào đâu.

Hắn vào việc chính luôn, hỏi: “Người biết Thiên Tâm võ quán chứ?”

Từ Nhược Mai gật đầu, nói: “Đại sư huynh của ta từng nói, Trình Thiên Tâm là một người không tầm thường.”

“Vậy người có biết hắn là người của ai không?”

Trong lần mô phỏng này, Cố Dương coi như mở khoá được nhân vật mới.

Hắn muốn làm rõ, rốt cuộc vị quý nhân mà Trình Thiên Tâm dẫn hắn đến gặp kia là thần thánh phương nào.

Về sau hắn chắc chắn còn phải đến phó bản Thần Đô, hiểu tường tận những chuyện này, sau này còn dễ bề hành sự.

Từ Nhược Mai đáp: “Nghe nói Trình Thiên Tâm từng nhận được đại ân của trưởng công chúa.”

Hoá ra là trưởng công chúa, quả nhiên là một người máu mặt, xem ra nàng và ngũ hoàng tử có hiềm khích, cho nên mới sai hấn đánh bại ngũ hoàng tử.

Cố Dương bèn hỏi: “Vị trưởng công chúa này là người như nào vậy?”

Từ Nhược Mai lắc đầu đáp: “Ta cũng không rõ nữa. Nhưng sư tôn đã từng nói, đừng dây dưa với nhất phẩm, tuyệt đối không được tới Thần Đô.”

Cố Dương có chút thất vọng, nhìn bộ dạng của nàng, biết ngay là một người toàn tâm toàn ý với võ thuật.

Lúc này, hấn thật sự nhớ Lăng Linh.

Mấy chuyện thế sự như này, Lăng Linh nắm rõ trong lòng bàn tay, chắc chắn biết rõ tình hình của Thần Đô.

Chương 68: Quyết chí quyết thắng

Cố Dương hỏi: “Từ cô nương, chuyện của Toả Nguyên Trạc đã giải quyết xong xuôi, về sau ngươi có dự định gì không?”

“Đa tạ sự giúp đỡ của Cố huynh trong suốt thời gian qua, hai ngày nữa tiểu muội sẽ khởi hành, tiếp tục cuộc hành trình.” Từ Nhược Mai tự nhiên thay đổi cách xưng hô.

Trong bất tri bất giác, quan hệ của hai người có sự thay đổi.

“Vậy còn Cố huynh thì sao, vẫn muốn tiếp tục ở lại Bình quận thành ư?”

Ánh mắt của nàng hiện rõ sự mong chờ.

Đối với nàng mà nói, câu hỏi vừa rồi thực sự đã đạt tới giới hạn của nàng.

Cố Dương hiểu rõ sự mong chờ của nàng trong lời nói vừa rồi, nhưng lại không định trả lời ngay, hấn đáp: “Có lẽ ta cũng không ở lại đây lâu nữa. Con đường giang hồ này còn dài, ắt sẽ có ngày phải nói lời tạm biệt.”

Từ Nhược Mai thâm thất vọng, tâm ý này người ngoài khó mà hiểu được, lay động tâm trí từ trước đến nay vẫn tĩnh lặng của

nàng, khiến hiện giờ nàng phải cố gắng định thần lại.

Trước khi rời đi, nàng đột nhiên nói: “Tốt nhất là người đừng dây dưa với thị nữ kia.”

Cố Dương mỉm cười đáp, “Đa tạ vì đã nhắc nhở.”

Xem ra Từ Nhược Mai đã biết rõ xuất thân lai lịch của Lăng Linh.

Chẳng qua hắn không muốn hỏi.

Thật ra cũng không cần hỏi.

Chỉ cần nhìn lúc Lăng Linh đột phá Thần Thông cảnh, có bao nhiêu cường giả nhất phẩm đến ngăn cản là biết được ngay nàng dính vào bao nhiêu phiền phức.

Dù sao mấy chuyện phiền phức hắn cũng có thừa, chưa nói đến những cái khác, chỉ riêng mỗi chuyện công pháp hắn tu luyện là “Phượng Vũ Cửu Thiên” truyền ra ngoài thì đúng là gây họa tày trời.

Chắc chắn Thẩm gia sẽ phái người tới đòi lại công pháp.

Thẩm gia là một trong chín danh gia vọng tộc trong thiên hạ, một trong những thế lực mạnh nhất Đại Chu, có Thần Thông cảnh trấn thủ.

Rắc rối của Lăng Linh có lớn mấy cũng chẳng bằng “quả tạ” này.

Chỉ cần không “căng” lắm thì đều có thể gánh hộ.

Rắc rối của Lăng Linh phải mười tám năm nữa mới ập xuống... Hắn cũng không rảnh để nghĩ đến.

Đến lúc đấy rồi tính.

...

Sau khi Từ Nhược Mai rời khỏi, Cố Dương lại khởi động hệ thống một lần nữa.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là tu vi tam phẩm, đứng hạng bảy Tiềm Long bảng, vang danh thiên hạ. Người cảm thương cho cảnh ngộ của Tiết Nga, quyết định giúp đỡ Phương gia thoát

khỏi sự kiểm soát của Lâm gia, cùng với Lâm Tử Hoa đàm phán, nhận được lời cam kết từ hắn.]

[Ngày mai, người cảm nhận được sự nguy hiểm, một thân một mình rời đi. Từ đó, người trở thành một thợ săn sống mai danh ẩn tích ở sơn thôn nọ. Không một ai biết người từng là một võ giả tam phẩm.]

[Ba năm sau, một đám sơn tặc xông vào sơn thôn, chém giết người trong thôn, chỉ có một mình người may mắn trốn thoát. Người không báo thù, tiếp tục mai danh ẩn tích.]

[Một ngày nọ, người gặp một con ngựa giật mình chạy như điên, nhưng đột nhiên lại dừng ngay trước mặt người. Vị tiểu thư cười trên lưng ngựa nghĩ rằng là người cứu mạng nàng, thấy người y phục lôi thôi rách rưới, bèn dẫn người về sơn thôn, giúp nàng chăn ngựa.]

[Hai năm sau, vị tiểu thư không chịu hôn nhân do gia đình sắp đặt, bèn cưỡi ngựa trốn khỏi nhà, khiến người bị liên lụy, đành chạy khỏi sơn trang.]

[Ngày nọ, người vô tình gặp Tào Y Y, bị nàng nhầm trúng, cưỡng ép người làm người chăn ngựa cho nàng. Từ đó, người lái xe ngựa, dẫn nàng đi du ngoạn không có mục đích, tìm tên nam nhân khiến nàng căm hận đến nghiến răng nghiến lợi.]

[Trên đường đi, Tào Y Y chuyên buông lời ong bướm tán tỉnh, lấy việc trêu đùa đám nam tử bị nàng làm thần hồn điên đảo để kiếm niềm vui.]

[Ba năm sau, cuối cùng Tào Y Y chọn phải một vị cường giả nhất phẩm, con trai duy nhất của hắn bị nàng giết chết. Trong cơn giận dữ, hắn muốn tìm nàng báo thù. Nhân cơ hội trong lúc Tào Y Y hoang mang sợ hãi, người lén lút rời đi trong đêm.]

[Thời gian trôi qua, người vô tình gặp Từ Nhược Mai, nàng đã trở thành nhị phẩm, cũng giết chết Lâm Tử Thịnh. Nàng đứng bên thân bên bờ sông. Người cũng không ra gặp mặt, lặng lẽ rời đi.]

[Người lại ở trong sơn thôn, một năm sau, Lăng Linh tới đưa cho người “Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết”. Người không

giữ nàng ở lại, nàng bèn lập tức rời đi.]

[Một năm lại trôi qua, Lăng Linh quay trở lại báo tin Tô Thanh Chỉ và Trương Tiểu Hải bị Thẩm Bạch Y giết hại. Người không nói gì, nàng lại rời đi.]

[Năm năm sau, Lăng Linh lại đến thông báo Từ Nhược Mai sau khi trở thành nhất phẩm, “Kiếm Trảm Hồng Trần” thất bại nên tự sát. Người chỉ im lặng, Lăng Linh lại rời đi.]

[Ba năm sau, Lăng Linh lại lui tới, thông báo với người nàng lấy được vị trí đầu trong Nhất Phẩm bảng, sau đó nhanh chóng rời đi.]

[Từ đó về sau, Lăng Linh không quay trở lại nữa.]

[Mười năm sau, sơn trang đột nhiên xảy ra chuyện. Hai vị cường giả Thần Thông cảnh đại chiến, người bị liên lụy, chết ngay tại chỗ, hưởng thọ năm mươi tuổi]

Cô Dương cạn lời khi nhìn thấy cục kết lần này.

Hắn náu mình đến mức đây mà lại chết vì ngoài ý muốn, quá nhạt nhẽo.

Hắn cố tình ẩn mình lâu như vậy, thật không ngờ lại chết vì trận đại chiến của hai vị cường giả Thần Thông cảnh.

Cho dù nói là không phải là ý thức thể giới nhắm vào hắn thì hắn cũng không thêm tin.

Thực lực tam phẩm, không giao chiến với bất kỳ kẻ nào, hễ dính vào nguy hiểm là chạy, cho dù là như vậy cũng chỉ sống được tới năm mươi tuổi mà thôi.

Cả đời này sống chịu quá nhiều khổ cực, dường như những người hơi có quan hệ chút đều chết sạch.

Lần mô phỏng này, việc duy nhất hắn làm được là tu dưỡng đạo ý.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm năm mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm mươi tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm năm mươi tuổi.]

“Ta chọn hai.”

Ngay sau đó, Cố Dương cảm nhận được có một cỗ sát khí lờ mờ hiện lên. Đó là đao ý tu dưỡng trong gần ba mươi năm qua.

Trong lần mô phỏng này, mục đích của hắn chính là tu dưỡng ý chí đao pháp.

Sử dụng Tàng Đao Thức, ẩn giấu đao pháp này hai mươi tám năm!

Sau đó là chờ đợi, chờ đợi cường giả nhị phẩm kia xuất hiện.

...

Lúc này, cách Bình quận thành vài trăm dặm, Lâm Tử Hoa đang ngồi thiền trên xe ngựa, đột nhiên Đường chủ Thính Phong đường đến bẩm báo: “Đại công tử, tên Cố Dương kia đúng là có chút kỳ lạ.”

Lâm Tử Hoa không mở mắt, bình thản nói: “Bẩm báo đi.”

“Theo thất công tử nói, hơn một tháng trước, khi hắn ở Thiên Thuỷ thành gặp Cố Dương, lúc đó Cố Dương chỉ có tu vi lục phẩm.”

“Tiểu thất không nhìn nhầm chứ?”

“Lúc đó Ô Lão của Hồng Lô cũng có mặt, do chính miệng hắn nói.”

Lâm Tử Hoa mở to mắt, trong ánh mắt phát ra ánh nhìn đáng sợ, “Chỉ hơn một tháng, từ lục phẩm lên tam phẩm, rốt cuộc trên người hắn đang che giấu bí mật gì?”

“Còn nữa, thân phận của hai vị cô nương bên cạnh Cố Dương cũng đã tra rõ, chính là Tô Thanh Chi hạng mười ba Hồng Nhan bang và thị nữ của nàng.”

“Hồng Nhan bang...”

Lâm Tử Hoa im lặng một hồi, nói: “Hạ lệnh Mạc Vũ ra tay, bắt sống Cố Dương đưa đến trước mặt ta. Bản công tử ta muốn xem xem rốt cuộc trên người hắn có bí mật gì.”

“Vâng.”

Mạc Vũ là thuộc hạ của Lâm gia, tu vi nhị phẩm, chỉ khi có chuyện cấp bách mới hạ lệnh cho hắn động thủ.

Lâm Tử Hoa ra lệnh cho Mạc Vũ, có thể thấy hắn coi trọng Cố Dương đến mức nào.

Chương 69: Bình quận thành náo nhiệt

“Ô tiền bồi?”

Bên ngoài Bình quận thành, Lâm Tử Thụy đang cười bạch mã thì đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, vui mừng gọi to.

Cách đó không xa, một lão giả áo đen cũng đang cười ngựa nhanh chóng ghìm dây cương, ngoảnh lại nhìn, nói: “Thì ra là Lâm công tử.”

Lâm Tử Thụy dẫn mấy tên tay sai đuổi theo, hưng phấn nói: “Không ngờ lại gặp tiền bồi ở đây, không biết người đang đi đâu?”

Ô tiền bồi mỉm cười, nói: “Giống người.”

Bấy giờ Lâm Tử Thụy mới kịp phản ứng lại. Chức trách của Ô tiền bồi là quan sát tình huống của các võ giả trên các bảng, giờ đây lại ra một Cố Dương, tất nhiên hắn phải đến kiểm tra.

Hắn vội hỏi han: “Tiền bồi, lần trước người tận mắt nhìn thấy vị Cố Dương đó rõ ràng là lục phẩm, chắc là không nhầm chứ?”

Mấy hôm trước, hắn hay tin Tiềm Long bảng có biến động và người nhảy dù lên hạng bảy là một người tên Cố Dương đến từ Giang châu, hắn còn nghĩ là trùng tên trùng họ.

Mãi đến hôm trước, khi hắn nhận được truyền tin từ đại ca, hỏi hắn lần trước phái Chu Thanh đi làm nhiệm vụ gì, hắn mới nhớ lại.

Chu Thanh chỉ mới đến ngũ phẩm mà thôi, đại ca căn bản không cần quan tâm.

Hắn đến Thính Phong đường nghe ngóng mới biết được, vị Cố Dương nhảy lên hạng bảy Tiềm Long bảng đúng là người mà hắn đụng độ lúc trước.

Hắn thật sự khó mà tin được, đứng ngồi không yên, suốt đêm chạy đến Bình quận thành.

Hắn muốn tận mắt nhìn xem. người đó có thật là vị Cố Dương đã gặp ở Thiên Thủy thành hay không.

Về phần chuyện hắn phái Chu Thanh đi chặn giết Cố Dương, hắn cũng không để trong lòng.

Nơi này là Giang châu, Cố Dương không dám làm gì hắn.

Hơn nữa còn có đại ca ở đây.

Đại ca của hắn có tu vi nhị phẩm.

Lúc này gặp Ô tiên bối ở đây nên hắn vội vàng chứng thực.

Ô lão lại lắc đầu: “Trên đời này luôn có một vài kỳ công diệu pháp, không chừng có thể nguy trạng tu vi.”

Hắn rất tự tin với mắt nhìn của mình. Đồng Thuật mà hắn tu luyện là do lâu chủ đích thân truyền dạy, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu cảnh giới của người khác. Từ khi hắn đảm nhiệm chức vụ Tuần Sát Sử đến nay chưa từng xảy ra sai sót.

Thế nhưng hắn càng rõ, không có chuyện Tiềm Long bảng nhận sai.

Hoặc là, lần trước hắn đã nhìn nhầm.

Hoặc là, trong vòng một tháng ngắn ngủi, Cố Dương đã vượt qua ba cảnh giới, nhảy từ lục phẩm lên tam phẩm.

Bất kể là trường hợp nào thì đây vẫn là chuyện trọng đại, bằng mọi cách Ô lão phải gặp được tên Cố Dương này.

Hai người nếu đã đụng mặt, lại có cùng đích đến nên quyết định kết bạn đồng hành.

...

Không bao lâu sau, hai người đã đến cửa Bình quận thành.

Đột nhiên, phía sau có một người chạy vội đến, nhanh chóng vượt qua bọn họ, chạy như bay vào thành.

Lâm Tử Thụy thấy con ngựa của người nọ toàn thân trắng như tuyết, thần tuấn dị thường, rõ ràng là một con ngựa quý, thì biết người này lai lịch bất phàm nên hỏi: “Ô tiên bói biết người này không?”

Ô lão chỉ liếc mắt một cái, đã biết thân phận người này: “Hạng tám Tiềm Long bảng hiện tại – Tào Húc.”

Thì ra là hấn.

Lâm Tử Thụy bừng tỉnh, Tào Húc vốn là hạng bảy Tiềm Long bảng, sau khi Cố Dương nhảy lên bảng thì rớt xuống hạng tám, chắc chắn trong lòng không phục.

Lần này hấn đến Bình quận thành, hơn nửa là tới tìm Cố Dương đánh nhau.

Lâm Tử Thụy nhớ ra một chuyện, mầm họa của Tào gia hiện đang gây chuyện khắp nơi tại Giang châu, xem ra Tào Húc chính là người phụ trách bảo hộ vị Đại tiểu thư này.

Đường đường hạng tám Tiềm Long bảng cũng chỉ là tùy tùng của một nữ tử tính tình không tốt.

Thật đáng tiếc, ai bảo hấn xuất thân là dòng dõi Tào gia.

Lần này, có náo nhiệt để xem rồi.

Lâm Tử Thụy nghĩ đến chuyện sắp có thể nhìn thấy hạng bảy giao đấu với hạng tám Tiềm Long bảng, hăng hái phấn chấn hẳn lên.

Trận chiến giữa các võ giả ở cấp bậc này là khả ngộ bất khả cầu.

Hấn hỏi: “Ô tiên bói, người cảm thấy nếu hai người này đánh nhau, ai sẽ thắng?”

“Khó nói.”

Ô tiên bói nói: “Năm năm trước Tào Húc đột phá tam phẩm, hai năm trước lên Tiềm Long bảng, từng bước leo lên hạng bảy. Cố Dương lại trong một đêm đột nhiên nhảy lên hạng bảy.”

Luận công lực, tất nhiên là Cố Dương cao hơn, nhưng luận kinh nghiệm, đoán chừng Tào Húc tốt hơn. Hai người cho dù có khoảng cách thì cũng là rất hữu hạn. Ai thắng ai thua, chỉ có đánh rồi mới biết được.”

Hắn nói rất đúng trọng tâm, chủ yếu hiểu biết về Cố Dương quá ít, lần trước gặp có ra tay, nhưng khi đó không phải thực lực thật sự của hắn nên vẫn còn là một câu đố.

Trong lúc hai người nói chuyện đã bất giác đi sâu vào thành, thấy Tào Húc thả chậm tốc độ, thế mà lại thành thành thật thật đi theo sau một chiếc xe ngựa, không dám vượt qua nửa bước.

Lâm Tử Thụy không khỏi ngạc nhiên: “Người ngồi trên xe ngựa đó là ai mà có thể khiến Tào Húc nhường đường?”

“Xe ngựa của Sở gia.”

Ô lão nói: “Nếu lão phu không đoán sai, người ngồi trong xe ngựa là hạng nhất Tiềm Long bảng - Sở Tích Nguyệt.”

Lâm Tử Thụy nghe đến cái tên ấy, không tránh khỏi động lòng: “Hạng chín Hồng Nhan bảng - hoa nhường nguyệt thẹn Sở Tích Nguyệt? Nàng đến Giang châu!”

Nếu đúng thật là nàng, tất nhiên Tào Húc không dám lỗ mãng.

Tiềm Long bảng có hai mươi người, chỉ có ba nữ tử, Sở Tích Nguyệt là một nữ tử lại đề đầu một đám nam tử, ngồi vững ở hạng nhất Tiềm Long bảng.

Hơn nữa nàng còn đứng hạng chín Hồng Nhan bảng, càng làm tăng thêm sự truyền kỳ.

Nghe nói, năm hai mươi một tuổi nàng mới bước vào nhị phẩm, cho nên không thể lên Thiên Kiêu bảng. Nhưng thiên phú cũng rất cao, không thua kém chín vị thiên kiêu đương thời.

Sau khi nàng lên Tiềm Long bảng thì khiêu chiến một loạt hạng trên, không một ai là đối thủ.

Cuối cùng, Hồng Lô phá lệ vì nàng, xếp nàng vào hạng nhất Tiềm Long bảng, lập kỷ lục lên hạng nhất Tiềm Long bảng trong thời gian ngắn nhất.

Một năm trước, nàng khiêu chiến Trần Hằng - hạng tám Thiên Kiêu bảng, không phân thắng bại. Chứng minh thực lực của nàng không thua kém tuyệt thế thiên kiêu.

Một nhân vật như vậy lại đến Giang châu, mà trước đó, hần căn bản không nhận được tin tức.

Ô lão nói: “Nghe nói, Tần gia lấy Minh Nguyệt đao làm sính lễ, cầu hôn Sở Tích Nguyệt, Sở gia đã đồng ý. Có điều, nàng từng ăn nói bậy bạ, ai muốn lấy nàng, phải mạnh hơn nàng. Vị thế tử Tần gia, chỉ sợ không vừa mắt nàng. Nên nàng trốn khỏi nhà.”

Lâm Tử Thụy nghe thấy thì sửng sốt: “Chuyện lúc nào vậy?”

Tin tức quan trọng như vậy, thế nhưng hần chưa từng nghe nói.

“Vừa mới tháng trước.”

Lâm Tử Thụy không khỏi cảm thán, đúng là chỉ có Hồng Lâu tin tức linh hoạt.

Đây là một tin tức cực kỳ chấn động, Tần gia và Sở gia đều là một trong chín danh gia vọng tộc thiên hạ, từng là kẻ thù truyền kiếp.

Mà thanh Minh Nguyệt đao kia vốn là chí bảo của Sở gia, bị Tần gia đoạt đi.

Giờ Tần gia lấy Minh Nguyệt đao làm sính lễ, Sở gia không thể từ chối.

Mà đám cưới của hai nhà Tần Sở, rất có thể sẽ thay đổi vận mệnh của Đại Chu.

Lâm Tử Thụy thật sự không ngờ một chuyến đến Bình quận thành, thế nhưng có thể tình cờ gặp hai vị trên Tiềm Long bảng.

Không đúng, hần là ba vị.

Nếu như Sở Tích Nguyệt ở đây, như vậy thì vị nào đó tất nhiên cũng có mặt.

Hắn nhìn kỹ lại thì nhanh chóng thấy một nam tử cưỡi ngựa, lưng đeo trường kiếm.

Người này, chắc là hạng hai Tiềm Long bảng - Ô Hành Vân.

Lần này, quá là náo nhiệt.

Chương 70: Ác mộng

“Hạng nhất Tiềm Long bảng sao?”

Trong lúc Lâm Tử Thụy và Ô lão đang bàn luận, không xa phía sau là một lão giả áo xanh đang thả chậm bước chân, lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người.

Hắn nhìn về phía chiếc xe ngựa đang trước, quả nhiên nhìn thấy hoa văn của Sở gia.

Ánh mắt hắn trở nên sâu thẳm, nhớ năm đó, hắn cũng có thiên phú xuất chúng, chưa đến hai mươi đã lên tứ phẩm, có hy vọng được lên Tiềm Long bảng.

Đáng tiếc công pháp hắn tu luyện quá bình thường, dừng chân ở tứ phẩm gần mười năm, chỉ có thể trợ mắt nhìn đám con cháu thế gia thiên phú không bằng mình lần lượt qua mặt.

Sau này hắn gia nhập Lâm gia, cuối cùng cũng có được một công pháp cao thâm, thuận lợi đột phá tam phẩm. Sau đó còn cưới thứ nữ Lâm gia, cũng được xem là một nửa người Lâm gia.

Đến khi hắn đột phá nhị phẩm thì được Lâm gia cung phụng, đây đã là đỉnh cao mà một người ngoại tộc có thể đạt tới trong Lâm gia.

Hắn biết, mình chỉ có thể dừng tại đây.

Công pháp Lâm gia cho hắn muốn lên nhất phẩm thì quá gian nan, đòi hỏi điều kiện rất khắc nghiệt, gần như không có cơ hội thành công.

Mà vốn với thiên phú của hắn thì thành tựu phải cao hơn thế này. Hắn không kém gì ai cả, chỉ là xuất thân không tốt mà thôi. Mà cái xuất thân này đã định cả đời hắn cao nhất cũng

chỉ có thể lên đến nhị phẩm. Lâm gia sẽ không để một ngoại tộc lên đến nhất phẩm để uy hiếp mình đâu.

Trong đầu lão giả áo xanh hiện lên suy nghĩ này, thế nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến nhịp chân của hắn. Hắn bắt đầu tự hỏi những người này xuất hiện ở đây sẽ ảnh hưởng gì đến nhiệm vụ của mình.

Hạng nhất Tiềm Long bảng - Sở Tích Nguyệt, tu vi nhị phẩm, từ khi xuất đạo đến nay đã khiêu chiến mười người, chưa từng bại trận.

Vị còn lại tên là Ô Hành Vân - hạng hai Tiềm Long bảng, nghe đồn sau khi hắn bị Sở Tích Nguyệt đánh bại thì biến thành tùy tùng của nàng, vẫn luôn đi theo bên cạnh.

Nơi đâu có mặt Sở Tích Nguyệt, nơi đó có mặt hắn.

Tu vi của hắn hơn bọn họ mười năm, tất nhiên là nhị phẩm đỉnh phong, kiếm pháp cũng đã luyện đến cảnh giới hoà hợp hoàn mỹ, trong nhóm nhị phẩm không có đối thủ.

Nếu chỉ có một người hắn có thể không coi trọng, nhưng nếu hai người hợp lực, sẽ có chút nan giải.

Về phần người còn lại, hắn không thèm để ý.

Thế nhưng mục tiêu nhiệm vụ lần này chỉ là cái tên Cố Dương hạng bảy Tiềm Long bảng chỉ mới tam phẩm mà thôi, dễ như trở bàn tay.

Vốn là hắn chỉ phải đề phòng cái tên kiếm nô bên cạnh Từ Nhược Mai. Giờ đây tình hình biến động, lại tới thêm hai cường giả nhị phẩm nữa.

“Tốc chiến tốc thắng.”

Lão giả áo xanh, cũng chính là người được Lâm gia cung phụng - Mạc Vũ. Nhoáng cái hắn đã chui vào một ngõ nhỏ, tăng nhanh tốc độ đuổi theo hướng mục tiêu.

Lâm Tử Thụy và Ô lão ở đằng trước không hề phát hiện ra.

...

“Chính là chỗ này.”

Lúc này, một nam tử vẻ mặt dữ tợn đang đứng ngoài cửa Cổ phủ, trong tay hắn là một thanh đại đao, đập mạnh một cái đá văng cửa, quát: “Tặc tử, trả mạng lại cho huynh trưởng ta.”

Một câu này như sấm dậy đất bằng, đột nhiên nổ tung, âm thanh truyền xa.

Người đầu tiên chạy ra là Trương Tiểu Hải, thấy nam tử thì vừa sợ vừa tức: “Ai đó, dám đến tận đây gây chuyện!”

Nam tử quát to: “Lão tử đi không thay tên, ngồi không đổi họ, đứng hàng thứ ba của Mai Sơn Lục Kiệt - Trương Tiến. Các ngươi giết huynh đệ ta cướp tiền, hôm nay lão tử đến đây báo thù, chịu chết đi.”

Dứt lời thì ra tay.

Người này là cao thủ ngũ phẩm, còn Trương Tiểu Hải chỉ mới cửu phẩm, nào dám đối đầu.

Lúc Trương Tiểu Hải sắp uổng mạng dưới lưỡi đao thì ngoài cửa vang lên một tiếng hét lớn: “Mai Sơn Lục Hung, dám đến Bình quận thành giết người, đúng là chán sống.”

Trương Tiến cảm nhận được uy hiếp phía sau, xoay người nhảy sang bên cạnh, cẩn thận phòng thủ, đề phòng đánh lén.

Người lên tiếng mặc một bộ quan phục, chính là phó thống lĩnh của thành vệ quân.

Trương Tiến thấy đối phương thì tràn ngập cảnh giác: “Ta không có ý định gây rối ở Bình quận thành, báo thù xong sẽ đi ngay, nếu các hạ mặc kệ chuyện này, ta sẽ nợ ngươi một nhân tình.”

Phó thống lĩnh như nghe được chuyện cười: “Ngươi chạy đến đây báo thù có hỏi thăm trước chỗ này là nơi ở của ai không?”

Một tên ngũ phẩm nho nhỏ lại dám đến nhà của cường giả hạng bảy Tiềm Long bằng kêu gào đòi báo thù, đúng là lần đầu được nghe.

Vẻ mặt của Trương Tiến vô cùng hung hăng: “Dám giết huynh đệ của ta, mặc kệ hắn là ai, lão tử cũng sẽ khiến hắn chết không có chỗ chôn.”

Ngay lúc đang giương cung bạt kiếm, một âm thanh lạnh nhạt vang lên: “Cuối cùng ngươi cũng đến.”

Lúc này hai người mới phát hiện, không biết từ lúc nào trong viện đã có thêm một lão giả mặc áo xanh.

Khoảnh khắc thấy người nọ, cho dù là Trương Tiên hay phó thống lĩnh đều có cảm giác sorn gai ốc, toàn thân cương cứng không dám động đậy.

Cường giả trên tam phẩm!

Lão giả áo xanh không hề che giấu tu vi của bản thân, chỉ khí thể bên ngoài đã đủ để áp đảo cả hai.

Người đến chính là Mạc Vũ, hấn chẳng thèm liếc mắt đến hai tên lâu la bên cạnh mà nhìn thẳng về hướng phòng trong, có hơi ngạc nhiên: “Ngươi biết ta sẽ đến?”

Khi đang nói chuyện, một nam tử bước từ trong ra, không hề có chút khí thế nào, che giấu tất cả sự sắc bén, thoạt nhìn không có chỗ nào thần kỳ cả.

Đôi mắt của Mạc Vũ trở nên nghiêm nghị, trực giác của võ giả khiến hấn cảm nhận được sự uy hiếp.

“Ngươi chính là Cố Dương?”

“Là ta.”

Cố Dương nói xong còn nhàn rỗi liếc nhìn Trương Tiên đứng bên cạnh, cũng đã hiểu tại sao lão tam của Mai Sơn Lục Hung lại tìm đến đây.

Hấn là rắc rối mà Lăng Linh đem tới, tiền nạng đưa đến chắc là cũng có một phần thuộc về Mai Sơn Lục Hung, thế nhưng lại chưa rút đuôi sạch sẽ nên bị người ta tìm đến nhà.

Thực lực của người này không đáng nhắc đến, nhưng vẫn mang lại rắc rối không hề nhỏ đến cho hấn trong một lần mô phỏng nào đó.

“Ngươi...”

Mạc Vũ thấy hấn đối mặt với mình mà còn dám phân tâm thì ánh mắt lạnh xuống, vừa mới nói một chữ đã cảm nhận được

đao ý đáng sợ tập trung lên người mình.

Mà ngọn nguồn của đao ý lại đến từ người trẻ tuổi trước mặt.

Đồng tử hấn co rút lại, trong lòng giật mình.

Chuyện này sao có thể?

Cố Dương cầm chuôi đao nhưng lại không rút đao ra. Bởi vì hấn cảm ứng được còn có mấy khí tức lạ đang đến gần, trong đó có hai cường giả nhị phẩm.

Chẳng lẽ Lâm gia lại thay đổi phái ba cường giả nhị phẩm đến đây? Chuyện này khiến hấn cảm nhận được uy hiếp thật lớn.

Với thực lực bây giờ của hấn, đối phó với một cường giả nhị phẩm còn được, nếu hai người thì chỉ sợ hấn trốn không thoát.

Mà một đao này hấn chỉ có thể sử dụng một lần.

Trong nháy mắt Cố Dương đã ra quyết định. Đợi hai người kia đuổi đến, tùy thời hành động!

...

Sau khi Mạc Vũ bị đao ý tập kích thì vận chuyển chân nguyên trong cơ thể đến cực hạn, quanh người hình thành màn sức mạnh khủng bố.

Dưới sức mạnh toàn lực phát động của nhị phẩm, hai tên ngũ phẩm gần đó là Trương Tiên và phó thống lĩnh bị ép đến suýt hộc máu.

“Nhị phẩm!”

Sau khi Trương Tiên ý thức được tu vi của vị này thì suýt đá ra quần.

Vị lão giả này là nhị phẩm, vậy người trẻ tuổi kia có tu vi gì?

Vậy mà mình lại dám đến đây đập cửa gây chuyện... Hấn sắp khóc đến nơi rồi.

Thế nhưng hấn chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn mọi chuyện, không thể chạy trốn.

Đúng lúc này, hai bóng dáng một trước một sau tiến vào sân, đi vào khu vực bị đao ý bao phủ. Hai người đều kinh hãi dừng

lại, chân nguyên trong cơ thể bùng nổ, ba sức mạnh đáng sợ gần như xé rách cả không khí.

“Lại có thêm hai vị...”

Trương Tiên sắp phát điên rồi, hắn cảm thấy mình đang gặp ác mộng.

Chương 71: Đùng

“Đây là...”

Từ Nhược Mai đang vận công điều tức trong phòng thì đột nhiên hoảng sợ, nàng cảm giác được một cỗ đao ý quen thuộc lớn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với trước kia.

Chính là đao ý đã chém nát tâm cảnh “Hồng Trần Kiếm Pháp” của nàng cách đây không lâu.

Hiện giờ, đao ý này mang theo sát khí nồng đậm đến cực hạn, kiên quyết thẳng tiến không lùi.

“Không ổn!”

Trong lòng Từ Nhược Mai chấn động, tất nhiên là hắn đã gặp phải địch nhân vô cùng đáng sợ, bị ép đến tuyệt cảnh, nên mới có thể bộc phát ra đao ý như vậy.

Ngay sau đó, nàng cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ vô cùng bức bách ập đến.

Nhị phẩm!

Đôi đồng tử nàng hơi co rút lại, bỗng nhiên bay lên, cầm lấy bảo kiếm bên cạnh, muốn phá vỡ cửa sổ.

Đột nhiên, một lực đạo mạnh mẽ vọt tới, không ngừng ép nàng lui trở về.

Giọng nói của một nữ tử vang lên, “Từ cô nương, xin hãy ở lại trong phòng.”

Tam phẩm!

Chân khí trong cơ thể Từ Nhược Mai sôi trào, phán đoán ra thực lực của người ngoài cửa, ánh mắt nàng lạnh lẽo: “Lâm

gia?”

Ở Bình quận thành, có thể phái một cường giả nhị phẩm chặn giết Cố Dương, lại phái thêm một người tam phẩm đến chặn đường nàng thì chỉ có Phương gia và Lâm gia.

Nhưng hiện tại quan hệ giữa Phương gia và Cố Dương là quan hệ hợp tác, tuyệt đối sẽ không trở mặt vào lúc này.

Vậy nên chỉ có thể là Lâm gia.

Người ngoài cửa nói: “Khâu Ngọc Hồ của Long Hồ bang, bá kiến Từ cô nương.”

Trong Long Hồ bang của Lâm Tử Thịnh có một long một hồ, đều là tam phẩm, người tên Khâu Ngọc Hồ này chính là con hồ cái nổi danh trong Bình quận thành.

Lúc này, Từ Nhược Mai lại cảm nhận được có hai cường giả nhị phẩm tới, khí tức mạnh mẽ kia không hề thua kém cường giả nhị phẩm trước.

Lâm gia mạnh tay thật, không ngờ lại có thể phái ra ba cường giả nhị phẩm đến đối phó Cố Dương.

Cố Dương chỉ có tam phẩm, nên ứng phó như thế nào?

Lòng Từ Nhược Mai nóng như lửa đốt, bảo kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, quát: “Cút đi.”

Nhân kiếm hợp nhất, đâm về phía người ngoài cửa sổ, thức thứ nhất của Hồng Trần Kiếm Pháp xuất ra, cuộn cuộn hồng trần!

Lập tức, một đường kiếm ý dày đặc tập trung vào người ngoài cửa.

Khâu Ngọc Hồ cảm thấy cảnh tượng bốn phía thay đổi, người trước mắt biến thành Lâm Tử Thịnh, từng tia nhu tình trong lòng trời dậy, làm sao còn chút ý chí chiến đấu nào.

Không đúng!

Dù sao nàng cũng là cường giả tam phẩm, rất nhanh đã phản ứng lại, nhưng đáng tiếc đã muộn, không còn thấy bóng dáng Từ Nhược Mai đâu.

Trong lòng nàng hoảng sợ, đây là kiếm pháp gì?

Nếu lúc nàng thất thần vừa rồi, đối phương đâm một kiếm tới thì nàng căn bản không có cách nào tránh né, chỉ có thể chết ngay tại chỗ.

Kiếm pháp của Kiếm cung này thật sự quá tà môn, lại có thể làm cho nàng bất tri bất giác mắc lừa.

...

Từ Nhược Mai cũng không muốn giết Khâu Ngọc Hổ, chỉ là nàng vừa mới lĩnh ngộ ra kiếm ý cuồn cuộn hồng trần, nên không có cách nào thu phát tự nhiên được.

Trong lòng nàng nghĩ tới an nguy của Cố Dương, vì thế cũng không muốn dây dưa lâu.

Từ Nhược Mai nhảy lên mấy cái đã đi ra đến sân bên ngoài, nàng nhìn thấy bốn người đang đối đầu giữa sân là Cố Dương và ba cường giả nhị phẩm.

Bên cạnh đó còn có hai võ giả đứng giữa hai bên giống như hai pho tượng điêu khắc cứng đờ ở đó.

Còn có vài người đang xem cuộc chiến từ trên nóc nhà phía đối diện.

Cảnh tượng này có chút ngoài dự tính của Từ Nhược Mai.

Chân nguyên của ba cường giả nhị phẩm kia đã vận chuyển đến cực hạn, dáng vẻ như lâm phải đại địch, rõ ràng là đã chuẩn bị ra tay thật tốt, nhưng lại chậm chạp không động thủ.

Nàng chưa suy nghĩ cẩn thận đã không chút do dự đi về phía Cố Dương.

Từ Nhược Mai tuyệt đối không thể để Cố Dương chết ở đây.

Nàng còn nợ hắn hai lần.

“Đừng!”

Đột nhiên, một tiếng quát chói tai vang lên, sau đó có một bóng dáng quý mị xuất hiện, chính là vị kiếm nô vẫn luôn canh giữ ở gần đó.

Trong số những người ở đây, chỉ có tam phẩm trở lên mới biết được có bao nhiêu hung hiểm trong đó.

Ở trong mắt người bên ngoài chính là ba người này đang đối đầu, nhưng kì thực là đang tiến hành đọ sức ý chí võ đạo.

Chỉ có tam phẩm Cố Dương, lấy sức một mình đấu với ba nhị phẩm, mà không hề rơi vào thế hạ phong. Điều này đã đủ để người ta cảm thấy kinh ngạc.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bất luận thế nào hẳn cũng sẽ không tin thiên hạ lại có chuyện như vậy.

Từ trước đến nay, Kiếm cung và mộ đao của Vũ gia, lần lượt là Kiếm Đạo Thánh Địa và Đao Đạo Thánh Địa, hai bên tranh đấu trong âm thầm.

Đương nhiên là hẳn nhìn ra được, Cố Dương dùng kiểu Tàng Đao, nuôi dưỡng đao ý vượt xa thực lực bản thân.

Nhưng mà tiểu tử này mới mấy tuổi chứ? Làm sao có thể nuôi dưỡng ra đao ý đáng sợ như vậy?

Trong lúc hẳn đang khiếp sợ thì nhìn thấy Từ Nhược Mai xông vào khu vực giao tranh của bốn người, sự kinh động này không phải chuyện đùa.

Hành động này của nàng chắc chắn sẽ phá vỡ thế cân bằng giữa bốn người, kích nổ cái thùng thuốc súng này, cho dù là hẳn cũng không chịu nổi uy lực trong đó.

...

“Tàng Đao thức!”

Trên nóc nhà gần đó, khi Ô lão chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng này thì không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hắn liếc mắt một cái đã nhận ra, người Cố Dương trước mắt này đúng là Cố Dương mà hẳn đã từng gặp.

Người này cũng đúng là tu vi tam phẩm.

Tất nhiên, điều này không còn quan trọng nữa.

Cảnh tượng trước mắt càng làm cho người ta khiếp sợ hơn, Cố Dương chỉ có tam phẩm, nhưng lại dùng sức của một mình

mình áp chế ba nhị phẩm như lâm phải đại địch, không dám nhúc nhích.

Ba cường giả nhị phẩm này đều là những người có tiếng tăm.

Mạc Vũ, Lâm gia cung phụng, thiên phú trác tuyệt, vốn có hy vọng đạt nhất phẩm, nhưng đáng tiếc là xuất thân quá kém, chỉ có thể khuất thân vào Lâm gia.

Sở Tích Nguyệt, đứng đầu Tiềm Long bảng, từ khi xuất đạo tới nay, mấy chục trận chiến lớn nhỏ cũng chưa từng phải nếm qua thất bại.

Ô Hành Vân, đứng thứ hai Tiềm Long bảng, con thứ của Tĩnh Hải Vương, xuất thân võ viện, được ca ngợi là đệ tử thiên phú cao thứ hai trong võ viện từ trước đến nay.

Ba người này, nhị phẩm tầm thường đều không phải là đối thủ của bọn họ, bây giờ lại cùng bị một tam phẩm áp chế.

Lâm Tử Thụy bên cạnh tu vi quá thấp, nên không nhìn ra được môn đạo trong đó, hắn cảm thấy cảnh tượng này cổ quái không nói nên lời: “Ô tiên bối, vì sao Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân lại muốn giúp Cố Dương?”

Hắn quả thật không nghĩ ra, vì sao Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân lại có dáng vẻ như muốn động thủ.

Theo hắn thấy thì hai người này muốn đối phó Mạc cung phụng. Rất tự nhiên cho rằng là bọn họ muốn cứu Cố Dương.

Ô lão nói, “Bọn họ cũng là thân bất do kỷ...”

Hiển nhiên, sau khi hai người này tiến vào viện thì cũng đã bị Cố Dương xem như địch nhân nên cùng lúc tập trung vào hai người này khiến bọn họ bị buộc phải chiến đấu.

Về phần vì sao Cố Dương lại chậm chạp không động thủ.

Trong lòng Ô lão mơ hồ có một suy đoán là hắn muốn đồng thời giết chết ba người này ngay tại chỗ, chẳng qua Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân đứng quá xa, hắn không chắc chắn nắm chắc nên mới hình thành giằng co như vậy.

Một tam phẩm, vậy mà lại muốn đồng thời giết chết ba nhị phẩm, Ô lão cảm thấy ý nghĩ này quá điên cuồng.

Nhưng đó là suy đoán hợp lý nhất.

Nếu không phải như thế, không còn cách nào khác để giải thích vì sao Cố Dương lại chậm chạp không động thủ.

Hắn muốn gây áp lực cho đối phương, chờ bọn họ không chịu nổi nữa, phải chủ động ra tay. Lúc đó hắn mới tìm kiếm được cơ hội tốt nhất.

Ô lão đang nói thì giữa sân lại xuất hiện biến số, Từ Nhược Mai đi ra xông vào trong sân hình thành biến số giữa hai ý chí võ đạo đang đối đầu.

Lúc này, thế cân bằng lập tức bị phá vỡ.

Đột nhiên xảy ra biến hóa kinh ngạc.

Trong chốc lát, tất cả mọi người ở đây chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, không nhìn thấy gì, còn lại chỉ có một ánh đao quét qua.

Một đao kia đã ra khỏi vỏ.

Chương 72: Diệt trừ hậu hoạn

Sở Tích Nguyệt chẳng thể nào nghĩ rằng chỉ trong một phút bốc đồng lại khiến mình gặp phải nguy cơ như vậy.

Trên đường đi, nàng nghe nói rằng Cố Dương, người mới xếp thứ bảy trong Tiềm Long bảng, đang ở Bình quận thành, thế là chỉ một chốc húng lên bèn qua đó để diện kiến kẻ mạnh vừa mới trèo lên hàng ngũ thứ bảy của Tiềm Long bảng này.

Bởi vì ngay cả nàng và Ô Hành Vân khi lần đầu tiên được xếp vào Tiềm Long bảng cũng là bắt đầu ở thứ mười mấy hơn.

Ô Hành Vân còn từng bước leo lên.

Nàng là đánh từng cái từng cái một mới leo lên được.

Kiểu người mới lần đầu tiên được vào bảng đã trực tiếp nhảy dù ngay vào vị trí thứ bảy như Cố Dương là chuyện xưa nay chưa từng có.

Vừa rồi khi ở trong xe ngựa, nàng cảm nhận được khí tức của một cường giả nhị phẩm, vì tò mò nên nàng đã rời khỏi xe ngựa, chạy qua xem sao.

Ai ngờ, vừa bước chân vào sân, đã bị một đạo đao ý khóa chặt lấy.

Đao ý đó tuy ẩn ngầm không phát ra, nhưng lại mang đến một áp lực chưa từng có cho nàng.

Trực giác mách bảo nàng rằng đạo đao ý này cực kỳ nguy hiểm.

Điều khiến nàng càng không thể tin được chính là nguồn gốc của đạo đao ý này lại là từ một nam tử trẻ tuổi.

Nếu nàng đoán không lầm, người này chắc là chủ nhân ở đây, Cố Dương.

Không phải hửn là tam phẩm sao?

Tại sao đạo ý của hửn dường như còn đáng sợ hơn cả cường giả nhất phẩm vậy?

Sở Tích Nguyệt có kinh nghiệm thực chiến vô cùng dày dặn, tuy ngạc nhiên nhưng không hoảng sợ, nàng vẫn đứng tại chỗ, đẩy chân nguyên của mình lên đến cực điểm, thủ vững tư thế để đối phó với đòn tấn công có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Ô Hành Vân ở phía sau nàng cũng ứng phó như thế.

Cứ như vậy, bởi vì sự xuất hiện của hai người họ, cuộc chiến vốn chỉ cần khơi mào một chút là sẽ nổ ra lại đột nhiên rơi vào một thế cân bằng kỳ lạ.

...

“Thật đáng tiếc!”

Cố Dương ấn tay vào chuôi đao, cố gắng hết sức để kiềm chế ý muốn rút đao, chờ đợi thời cơ tốt nhất, cho đến khi Từ Nhược Mai xuất hiện và đi về phía này.

Trong lòng hắn âm thầm thở dài, không còn do dự nữa, rút đao ra.

Đao ý được dưỡng trong hai mươi tám năm, cuối cùng đã nở rộ trên thế giới này.

Trong một khoảnh khắc, như thể tình hình đã vì vậy mà biến động.

Đao ý đáng sợ dường như nuốt chửng tất cả ánh sáng, tầm nhìn của tất cả mọi người có mặt đều chìm trong bóng tối, tất cả những gì có thể nhìn thấy chỉ có duy nhất ánh sáng của thanh đao.

...

“Vũ Nhi, ngươi có tài như vậy, xem ra Mạc gia của ta đại hưng thì đều phải nhờ vào ngươi...”

“Vũ Nhi, công pháp gia truyền của Mạc gia thì cùng lắm chỉ có thể tu luyện đến tứ phẩm mà thôi...”

“Vũ Nhi, ngươi thực sự muốn bước vào Lâm gia sao? Vậy thì có khác gì với việc gả qua đó đâu? Nếu ngươi dám đi thì cứ coi như ta không có nhi tử như ngươi!”

“Vũ Nhi, nếu như không phải người sinh ra ở Mạc gia thì người đã không phải chịu nhiều đau thương như vậy...”

...

Trong phút chốc, ý thức của Mạc Vũ trở nên rời rạc, cảnh tượng cuối cùng bị đóng băng ngay tại khoảnh khắc trước khi phụ thân hắn qua đời, phụ thân hắn nắm lấy tay hắn và nói trong nước mắt.

Ngay lập tức hắn đã chìm vào một vùng tối đen vĩnh hằng.

Cho đến khi chết, thanh kiếm trong tay hắn vẫn chưa thể rút ra.

...

Những người ở xa hơn một chút như Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân, cả hai đều “phụt” một tiếng, phun ra một ngụm máu lớn, ngã gục xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Ngoài ra, những người khác có mặt ở đó cũng đều gục xuống.

Những người duy nhất vẫn còn giữ được sự tỉnh táo chính là kiếm nô đến giải cứu Từ Nhược Mai và hai cường giả tam phẩm Ô Lão và Tào Húc đang theo dõi trận chiến từ xa mà thôi.

Những người còn lại đều đã ngất xỉu.

Sức mạnh của nhất đao này không ngờ lại đến mức đó.

Một nhị phẩm bị chém chết ngay tại chỗ, hai cường giả nhị phẩm cũng bị thương nặng, những võ giả xung quanh cũng bị ảnh hưởng và bị thương ở các mức độ khác nhau.

...

Cổ Dương sau khi chém ra một đao đó, cả người như bị rút cạn sức lực.

Một đao này với hắn mà nói thì tiêu hao quá lớn, sức lực của hắn gần như tiêu hao hết, mà hắn gần như không thể cầm chắc được thanh đao trong tay.

Hắn lúc này thậm chí đến việc tiến lên để chém thêm một đao nữa cũng không thể làm được.

Đôi mắt của hắn quét qua khuôn mặt của tên kiếm nô.

Mí mắt tên kiếm nô khẽ giật, chấp tay với hắn rồi quay người rời đi.

Một đòn đao như kinh thiên động địa đó.

Là đã xứng với một lễ này của hắn.

Hắn biết mình chắc chắn là không tiếp nổi nhát đao này, nếu trực tiếp đối mặt với nhát đao này, hắn nhất định sẽ chết.

Người trong giang hồ chỉ nói chuyện bằng thực lực.

Một đao này của Cố Dương đã giành được sự tôn trọng của hắn.

Còn về hai vị còn lại vẫn tinh táo kia đều đã mang theo đôi chút ngân ngơ.

Uy lực của nhát đao này đã vượt qua giới hạn trong trí tưởng tượng của họ.

Một cường giả tam phẩm lại có thể xuất đao một đòn tấn công ba cường giả nhị phẩm.

Cảnh tượng này quá mức chấn động, nếu không phải tận mắt chứng kiến, có đánh chết bọn họ cũng không tin.

Từ xưa đến nay, những người có thể chiến đấu vượt cấp, một tam phẩm tấn công nhị phẩm đều là những chuyện chỉ có trong truyền thuyết.

Nói đến người trước lập được kỳ tích nghịch thiên như vậy thì phải truy ngược lại vào khoảng thời gian bốn trăm năm trước, người đó tung hoành ngang dọc không ai địch lại, chỉ với sức mạnh của một mình hắn đã có thể tạo ra danh gia vọng tộc thứ mười – Tần Vũ.

Hôm nay Cố Dương lấy một địch ba, lại đã có thể giết chết một nhị phẩm và đả thương nặng hai cường giả nhị phẩm còn lại chỉ bằng một nhát đao, đây thực sự giống như một câu chuyện thần thoại.

Vào lúc này, Ô lão và Tào Húc nhìn nam tử đang đứng tại đó, trong lòng bất giác nghĩ ngợi, lẽ nào Đại Chu lại sắp có một

Tàn Ngũ thứ hai rồi sao?

Đột nhiên, một bóng dáng như ma quái xuất hiện. Nàng chính là lão bà đi theo Tiết Nga, vừa rồi náo động lớn như vậy, nàng bị kinh động nên hoảng hốt chạy tới ngay lập tức.

Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nàng hơi nghi hoặc, nhưng trong nháy mắt ánh mắt chợt dừng lại. Nàng nhìn chăm chăm vào thi thể Mạc Vũ, trong lòng dấy lên một cơn sóng lớn.

Đó là Mạc Vũ được cung phụng của Lâm gia?

Hắn đã chết rồi sao?

Là ai đã giết hắn?

Nổi bàng hoàng trong lòng nàng không sao tả xiết.

Vài năm trước, Mạc Vũ đã từng đến Bình quận thành, đến Phương gia để tìm nàng và một cường giả nhị phẩm khác.

Cuối cùng, cả hai người đều chết thảm dưới thanh kiếm của Mạc Vũ. Cũng kể từ đó, Phương gia giống như bị gãy xương sống, hoàn toàn không dám làm trái lời Lâm gia nữa.

Lâm gia tùy ý cử đi một tên cung phụng cũng đủ để san bằng Phương gia, vậy bọn họ làm sao có dũng khí nói không được?

Bây giờ, người khiến Lâm gia phải cung phụng hùng mạnh đến thế, ấy vậy mà lại bỏ mạng ở đây.

Rốt cuộc là ai đã giết hắn?

Ánh mắt lão bà nhìn vào Cố Dương, người duy nhất còn đang đứng tại đó, trong lòng nảy ra một ý nghĩ cực kỳ hoang đường, lẽ nào là hắn sao?

...

Cố Dương sống người khi nhìn thấy lão bà xuất hiện, tình trạng lúc này của hắn vô cùng tệ, không còn một chút sức lực tự vệ nào cả.

Hắn thật sự không ngờ rằng lượng tiêu hao của một đòn xuất đao đó lại lớn như vậy, hơn nữa việc khôi phục lại chậm đến mức này.

Hắn bật hệ thống lên mà không chút do dự, trước mặt hắn xuất hiện một lời nhắc nhở:

[Mô phỏng đã kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm bốn mươi tuổi.]

Trước khi ra trận, Cố Dương đã chuẩn bị và thực hiện mô phỏng từ trước, nhưng vẫn giữ phần thưởng lại, không hề lấy đi, điều hắn chờ đợi chính là giây phút này.

“Ta chọn cái đầu tiên.”

Ngay lập tức, một luồng chân nguyên trào ra từ không khí loãng trong thể hắn, năng lượng vừa nãy bị tiêu hao chỉ trong chốc lát đã được khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

“Quả nhiên được việc.”

Cố Dương thầm an tâm.

Trước đó hắn đã đoán được rằng sau khi nhận được phần thưởng, trạng thái hiện tại sẽ được trạng thái mới đề lên. Bất kể công lực bị tiêu hao nghiêm trọng như thế nào, nó đều có thể ngay lập tức trở lại trạng thái ban đầu.

Bây giờ, hắn cũng đã xác nhận rằng cách này là khả thi.

Hoàn toàn có thể được coi là một con át chủ bài.

Điều đầu tiên mà Cố Dương làm sau khi hồi phục là tiến về phía hai cường giả nhị phẩm đang bị thương nặng kia, một đao chém xuống, diệt trừ hậu hoạn.

Chương 73: Làm ăn kiểu gì đây?

Trong chốc lát, Sở Tích Nguyệt đã khôi phục ý thức, phát hiện mình nằm trên mặt đất, chân nguyên trong cơ thể tiêu tán, phủ tạng bị thương, đã bị thương rất nặng.

Uy lực của một đao kia thật đáng sợ!

Nghĩ đến một đao vừa rồi, trong lòng nàng vẫn hơi run rẩy.

Đột nhiên, nàng nghe thấy tiếng bước chân đi về phía mình, khẽ ngẩng đầu nhìn lên, nàng thấy nam tử kia đã đi đến bên cạnh mình, từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt đó vô cùng lạnh khốc, lộ ra sát ý một cách trần trụi.

Trong chớp mắt, nội tâm nàng bị nỗi sợ chết chiếm lấy, cảm giác lạnh buốt da đầu.

Lúc này, kiếm của nàng chẳng biết đang ở nơi nào, ngay cả sức phản kháng cũng không có, chỉ có thể mặc người xâu xé.

Ngay lúc Sở Tích Nguyệt nghĩ cái chết sắp đến, một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai nàng : “Người là ai?”

“Sở Tích Nguyệt.”

Nàng vừa mở miệng, mùi máu tanh nồng lập tức xộc thẳng lên xoang mũi, xé rách vết thương, đau đớn vô cùng khiến sắc mặt nàng trở nên tái nhợt.

Nam tử dùng ánh mắt sắc bén nhìn nàng chằm chằm, lại hỏi: “Người không phải do Lâm Tử Hoa phái tới sao?”

Lâm Tử Hoa?

Hô hấp của Sở Tích Nguyệt trở nên dồn dập, cảm giác như bị sỉ nhục: “Hắn là cái thá gì, cũng đáng... Khụ...”Lời còn dứt, nàng đã ho khan dữ dội.

...

Từ phản ứng của nữ tử này, Cố Dương biết mình đã nhầm lẫn.

Vừa rồi đúng là hắn muốn giết người, nhưng sau khi nhìn thấy nàng, dung mạo và khí chất của nàng không thua kém gì Tô Thanh Chỉ và Từ Nhược Mai. Hắn nhận ra rằng nàng không có khả năng được Lâm Tử Hoa phái tới.

Tuổi của nàng so ra còn nhỏ hơn Lâm Tử Hoa rất nhiều, nhưng lại có tu vi nhị phẩm, hẳn là một trong năm người đứng đầu trong Tiềm Long bang.

Xét về tiềm lực thì cao hơn Lâm Tử Hoa rất nhiều, có chỗ nào mà hắn có thể sai khiến được chứ?

“Còn một câu hỏi nữa.”

Cô Dương cảm thấy có chút may mắn, nhân vật như vậy, chắc chắn là xuất thân từ thế lực lớn nào đó, nếu thật sự muốn giết, có lẽ ngày hôm sau trường bồi bên kia sẽ cầm đao đến đuổi giết hắn.

Để có thể nuôi dưỡng được những đệ tử xuất chúng như vậy, ít nhất các sư trưởng phải từ nhất phẩm trở lên.

Người không chết thì tốt, không cần lo lắng trường bồi của đối phương lập tức tìm tới báo thù.

Cô Dương đã thương hai người này, nhưng hắn không hề thấy hối hận.

Cảnh tượng vừa rồi, hắn chỉ có cơ hội để ra tay, đột nhiên có hai cường giả nhị phẩm xông tới, dĩ nhiên cách an toàn nhất là giết chết bọn họ.

Bằng không, lỡ như hai người này là kẻ thù thì sau khi một đao của hắn đi qua, ngay cả cơ hội chạy thoát hắn cũng không có.

Hắn sẽ không lấy tính mạng của mình ra đặt cược.

Dù có lỡ tay làm bị thương hai cường giả nhị phẩm trẻ tuổi có xuất thân cao thì cũng không có gì đáng nói.

Chỉ có thể coi như bọn họ xui xẻo.

Cô Dương thu đao lại, nói: “Ta tên Cô Dương, ngày sau muốn báo thù thì có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào.”

Nếu hai người này là người của Lâm gia, giết cũng liền giết, dù sao, nháo đến loại trình độ này, hắn cùng Lâm gia cũng coi là vạch mặt.

Nếu hai người này là người của Lâm gia, vậy thì giết đi, dù sao cũng âm ỉ đến như vậy, hắn và Lâm gia cũng coi như đã trở mặt với nhau.

Nhưng họ đã không phải người của Lâm gia, vậy thì quên đi.

Hắn không giết hai người họ, cũng không giải thích nhiều, chém thì chém, căn bản không cần giải thích.

...

Sở Tích Nguyệt nhìn Cố Dương xoay người dứt khoát rời đi, không thèm nhìn mình một cái. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, cố đứng dậy, nói: “Nửa tháng sau, Sở Tích Nguyệt sẽ báo thù một đao này.”

Cố Dương không quay đầu lại, bế Từ Nhược Mai đang nằm trên mặt đất, đi về phía hậu viện.

Trương Tiểu Hải rất thông minh, chờ khi hắn xuất hiện thì chạy thật xa, thêm vào đó tu vi của hắn thấp nên không bị ảnh hưởng bởi công kích của một đao kia.

Cố Dương đưa hắn rời khỏi tiểu viện nơi mà hắn đã sống gần một tháng. Đi về phía Thanh Huyền môn, tiếp đến định mang bọn họ rời khỏi Giang châu, cao chạy xa bay.

Đối với hắn bây giờ, Lâm gia là một con quái vật khổng lồ chính cống, chỉ riêng nhất phẩm đã có hai vị, nói không chừng phía sau còn có Thần Thông cảnh.

Cố Dương hiểu rất rõ thực lực của bản thân, đôi mắt với nhị phẩm có thể không bị rơi xuống thế hạ phong, nhưng đánh bại nhị phẩm đã khó, về phần giết lại càng khó hơn.

Dao ý đã nuôi dưỡng trong máy mô phỏng hơn hai mươi mấy năm như hôm nay, không thể sử dụng như vũ khí thông thường, mà chỉ có thể dùng làm át chủ bài.

Đã không đánh lại, đương nhiên phải tính cách rút lui.

Đợi khi thực lực đầy đủ, đến lấy lại danh dự sau.

Cái này không mất mặt.

...

Thanh Huyền môn, trong một tòa tiểu viện, Tô Thanh Chỉ đang luyện kiếm trong đó, trông thấy Cố Dương nhảy qua tường, nàng cảm thấy kì lạ. Trước đây, buổi tối Cố Dương mới đến luyện công cùng với nàng.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy Cố Dương ôm một nữ nhân xa lạ trên tay, sắc mặt lập tức thay đổi, lạnh lùng hỏi: “Người tới đây làm gì?”

Cố Dương nói: “Giang châu không ở được nữa, thu dọn đồ đạc, chúng ta lập tức rời khỏi đây.”

Tô Thanh Chi vẻ mặt lạnh lùng: “Dựa vào cái gì mà phải đi cùng người?”

“Ta và Lâm gia đã trở mặt với nhau, danh tính của người chắc chắn không gạt được bọn họ, nếu người không đi thì sẽ không kịp.”

Tô Thanh Chi nghe đến hai chữ Lâm gia, sắc mặt không khỏi thay đổi nhưng vẫn tức không nhìn nổi, quay đầu sang hướng khác nói: “Không cần người lo. Cho dù ta có chết ở đây, cũng không liên quan gì đến người...A...”

Lời còn chưa dứt, phần gáy đã bị Cố Dương đập một cái, ngã oặt vào ngực hắn, hôn mê bất tỉnh.

Tiểu thị nữ Tri Tinh ở một bên thấy cảnh này, không biết phải làm sao.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Tranh thủ thời gian dọn ít đồ đạc, mang chút vàng bạc châu báu là được rồi.”

Cố Dương mỗi tay ôm một người, nói với Tri Tinh.

“Vâng.”

Lúc này Tri Tinh mới phản ứng lại, cuống quýt bước vào phòng, một lúc sau xách ra hai cái túi.

Sau đó, Cố Dương viết một bức thư và đưa nó cho Tĩnh Ngọc đạo cô của Thanh Huyền môn, nhờ nàng chuyển nó đến Tiết Nga của Phương gia.

Nội dung trong bức thư là nhờ Phương gia thay trông nom Thanh Huyền môn.

Về phần ước định một trăm năm mươi vạn lượng kia, Cố Dương không đề cập đến.

Lâm gia đã phái người truy sát hắn, hơn phân nửa trong hiệp định trước đó, hầu hết không còn được tuân theo. Tiền này, hắn đương nhiên cũng ngại lấy.

Năm người vạn lượng lấy lúc trước, xem như là hấn nợ Phương gia một ân tình, sau này sẽ trả lại.

...

“Cái gì, chết rồi?”

Giang châu thành, Lâm Tử Hoa vừa trở về Lâm phủ thì đột nhiên nhận được báo cáo của Thính Phong đường, vẻ mặt thay đổi: “Là vị kiếm nô bên cạnh Từ Nhược Mai xuất thủ?”

“Không phải.”

Người tới báo tin là người của Thính Phong đường, hơi khó khăn nuốt nước bọt: “Tin tức nói, Mục cung phụng... chết dưới... dưới tay của Cố Dương.”

Trong chốc lát, Lâm Tử Hoa tưởng tai mình có vấn đề, nghe lầm rồi.

“Người nói cái gì?”

Người của Thính Phong đường kia run giọng: “Đại công tử, tình báo nói như thế.” Nói rồi còn trình tờ giấy lên.

Lâm Tử Hoa cầm lên xem, quả nhiên trên đó viết rằng Mạc Vũ bị Cố Dương giết ngay tại chỗ, lúc đó còn có Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân, hai người họ đều bị liên lụy, bị trọng thương.

Nói cách khác, Cố Dương vừa đột phá đến cảnh tới tam phẩm, lấy một địch ba, đánh lại ba cường giả nhị phẩm?

Đây quả thật là làm trò cười cho thiên hạ!

“Thính Phong Đường làm ăn kiêu gì mà ngay cả tình báo hoang đường như vậy cũng dám viết?”

Trong cơn tức giận, Lâm Tử Hoa tung một cước, người trước mặt bị đá văng ra xa mấy trượng, chỉ thấy đã tắt thở.

Vẻ mặt hắn hơi vặn vẹo, tay khẽ run, ngoài mặt tức giận, không giấu được sợ hãi trong lòng.

Chương 74: Thần Thông cảnh là gì

“Ô tiên bối?”

Khi Sở Tích Nguyệt nhìn thấy Ô lão, nàng rất ngạc nhiên: “Tại sao ngươi lại ở đây?”

Ô lão cảm thấy có chút xúc động: “Là do cơ duyên trùng hợp. Vết thương của ngươi thế nào rồi?”

“Không chết được.”

Lúc này, Sở Tích Nguyệt đã hồi phục một ít chân nguyên trong cơ thể, nàng không còn thảm hại như vừa nãy nữa: “Ô tiên bối, người có biết lai lịch của người này không?”

Ô lão lắc đầu nói: “Người này cứ như tự dung xuất hiện, đến giờ ta vẫn chưa tìm ra lai lịch xuất thân cũng như người sư phụ truyền dạy của người này.”

“Với con mắt của một bậc tiên bối, chắc hẳn ngươi đã nhìn ra công pháp và võ công mà người này tu luyện.”

Ô lão do dự một chút, sau đó nói: “Nếu ta không nhìn lầm, một đao vừa rồi hẳn dùng chính là Tàng Đao thức, chiêu thức thứ nhất trong Diệt Thần Cửu Thức của Vũ gia.”

Hắn không hề nhắc đến công pháp mà Cố Dương tu luyện.

Đương nhiên Sở Tích Nguyệt biết Diệt Thần Cửu Thức là đao pháp nổi tiếng của Vũ gia, nhưng sau khi Vũ gia bị tiêu diệt, đao pháp này không hề xuất hiện trên giang hồ.

Nàng nói có phần ngờ vực: “Vậy thì một đao này hẳn phải luyện tập trong bao lâu mới có thể uy lực như vậy?”

Nếu không luyện hơn mười năm thì tuyệt đối không có khả năng luyện được uy lực đáng sợ như này.

Nhìn dáng vẻ người này mới ngoài hai mươi tuổi thôi mà?

Ô lão lắc đầu nói: “Người này có cái gì đó rất kỳ lạ.”

Cách đây không lâu, hắn đã tận mắt chứng kiến Cố Dương xuất chiêu, một khi hắn ra tay, đao ý mà Cố Dương bồi dưỡng tự nhiên sẽ vô hiệu.

Chẳng lẽ chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Cố Dương đã bồi dưỡng ra đao ý đáng sợ như vậy?

Người này chỗ nào cũng lộ ra điểm quái lạ, ngay cả Ô lão kiến thức sâu rộng cũng không dám vội đưa ra lời khẳng định.

Hơn nữa, hấn chưa bao giờ đề cập đến những điều bí mật liên quan đến người này.

Mọi người đều biết, chủ nhân của Hồng Lôu không bao giờ bước ra khỏi tòa Hồng Lôu nửa bước. Ngay cả khi những người tuần tra như bọn họ bị giết thì cũng không có ai báo thù cho bọn họ.

Vì vậy, khi đối mặt với cường giả tam phẩm hàng đầu, bọn họ có thể không đắc tội thì sẽ cố gắng không đắc tội.

Vào lúc này, Ô Hành Vân cuối cùng cũng tỉnh lại, nhưng hấn nằm đờ đẫn ở đó hồi lâu vẫn không nói một lời.

Ô lão nhìn thấy hấn như vậy, biết rằng lần này hấn đã phải chịu một đòn đả kích rất nặng.

Phụ thân của Ô Hành Vân - Tĩnh Hải Vương, là người đứng đầu trong Nhất Phẩm bảng và là đệ nhất cao thủ chỉ dưới Thần Thông cảnh.

Hấn là nhi tử của tiêu thiếp trong gia đình, từ nhỏ đã không được coi trọng, bị mẹ cả kiêng dè xa lánh, hấn chưa bao giờ được luyện tập võ công.

Cho đến năm mười ba tuổi, khi mẫu thân hấn qua đời, hấn rời Tĩnh Hải vương phủ đến Thần Đô. Sau khi gia nhập võ viện, hấn đã bộc lộ thiên phú đáng kinh ngạc và bắt đầu tỏa sáng. Trong vòng mười năm, hấn đã đứng thứ nhất trong Tiềm Long bảng.

Phụ tử lần lượt chiếm vị trí đầu tiên của hai bảng, đây là lần đầu tiên xảy ra tình huống như vậy, trở thành giai thoại một thời.

Cho đến khi Sở Tích Nguyệt tung hoành xuất thế đánh bại hấn, hấn mới bị đẩy lùi về vị trí thứ hai Tiềm Long bảng.

Bại dưới tay của Sở Tích Nguyệt là do hấn không mạnh bằng người khác, cho nên không có gì để nói.

Bây giờ, hấn thực sự đã bại dưới tay một võ giả tam phẩm, điều này đối với một kẻ kiêu ngạo như hấn là khó có thể chấp nhận được.

Mong muốn cả đời này của Ô Hành Vân là leo lên vị trí đầu tiên của Nhất Phẩm bảng, đâm đạp phụ thân hấn dưới chân.

Vì vậy, hấn không thể chấp nhận được một thất bại như vậy.

Nếu đến một tam phẩm hấn cũng không thể đánh bại được, làm sao hấn có thể khiêu chiến với phụ thân nhất phẩm vô địch của mình?

...

Ban đêm, vầng trăng khuyết treo trên cao.

Trong rừng, một đồng lửa đang bùng cháy, đám người Cố Dương vây xung quanh đồng lửa, đang nướng thịt rừng.

Sau khi Tô Thanh Chỉ tỉnh lại, nàng không cúi gắt nữa, chẳng qua một lời cũng không nói, không nhìn Từ Nhược Mai, cũng không nhìn Cố Dương.

Từ Nhược Mai tỉnh dậy sớm hơn một chút, nhưng tình trạng của nàng lại trở nên vô cùng tồi tệ.

Mặc dù đao ý không nhằm vào nàng, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, nàng vẫn bị ảnh hưởng, đao tâm vốn dĩ đã vỡ vụn từ trước lại gần như bị phá hủy hoàn toàn bởi một đao này.

Bây giờ, tu vi của nàng đã hoàn toàn bị phế, có thể nói rằng nàng đã trở thành một phế vật.

Đây cũng là lý do vì sao Cố Dương để nàng ở bên cạnh, dù sao lúc đó nàng cũng muốn cùng hấn sống chết có nhau nên mới rơi vào kết cục như thế này.

Hấn lo lắng rằng, với tác phong làm việc của Kiếm cung, nàng đã trở thành phế vật, khi trở về đó thì chỉ có trời mới biết nàng sẽ bị đối xử như thế nào.

Hấn có chút hối lỗi, Từ Nhược Mai ngậy ra một lúc, nhưng nhanh chóng quay mặt đi và nói: “Ta đã trả cho ngươi một lần rồi, ta vẫn còn nợ ngươi một lần.”

Nàng thoả mái nói như vậy, nhưng Cố Dương trong thâm tâm còn cảm thấy hối hận hơn.

Hắn không muốn rắc muối lên vết thương của nàng mà nhắc lại chuyện này nữa nên đã đổi chủ đề: “Người có biết Sở Tích Nguyệt không?”

Từ Nhược Mai nói: “Sở Tích Nguyệt là người đứng vị trí thứ nhất của Tiềm Long bảng, là hoa nhường nguyệt then đứng thứ chín Hồng Nhan bảng, xuất thân Sở gia.”

Đứng đầu trong Tiềm Long bảng?

Cố Dương có chút đau đầu, biết được điều này, hắn không thể giấu tài thêm được nữa.

Muốn trách thì chỉ trách được hệ thống này. Mỗi lần mô phỏng đều giới thiệu rất ngắn gọn về kinh nghiệm sống, còn một số chuyện không quan trọng thì hoàn toàn không đề cập đến.

Giống như lần này, Lâm Tử Hoa phái nhị phẩm tới, lại còn có nhiều người xem như vậy, hắn hoàn toàn không biết. Nếu không, sẽ không xảy ra sai sót lớn như vậy.

Hắn lại hỏi: “Sở gia có những cao thủ nào vậy?”

“Gia chủ tên là Sở Liên Tinh, là mẫu thân của nàng. Đứng thứ mười Nhất Phẩm bảng. Ngoài ra vẫn còn vài cường giả nhất phẩm, nhưng hiếm khi lộ diện, người ngoài cũng khó biết.”

Còn nhị phẩm, nàng hoàn toàn không đề cập đến.

“Vậy còn Thần Thông cảnh thì sao?”

“Ít nhất cũng có hai người, tổ tiên Sở gia, không rõ tên tuổi. Ngoài ra còn có một người khác tên là Sở Mi, một trăm năm mươi năm trước đã đạt tới Thần Thông cảnh, hiện tại đang là Pháp Lực cảnh.”

Hai vị Thần Thông cảnh, quả nhiên thực lực đằng sau những danh gia vọng tộc lớn trong thiên hạ này sâu không thể đoán được.

Cố Dương lại hỏi: “Sau khi đạt tới Thần Thông cảnh thì phân chia thực lực như thế nào?”

Từ Nhược Mai biết gì nói nấy: “Thần Thông cảnh được chia thành ba tầng: Kim Thân cảnh, Pháp Lực cảnh và Bất Lậu cảnh.”

“Sau khi đạt được Kim Thân cảnh, chur tà bất xâm, sắt đá bình thường khó có thể khiến họ bị thương, họ còn có sức mạnh long tượng. Lúc này, võ giả nhân gian cũng không còn có thể đe dọa được họ nữa.”

“Còn sau Kim Thân cảnh, họ phải ngưng luyện pháp lực, từ đó có thể điều khiển nguyên khí của trời đất để sử dụng cho bản thân, sở hữu đủ loại thủ đoạn không thể tưởng tượng được, giống như thần tiên vậy.”

“Pháp lực ngưng luyện đến cực hạn, pháp thân hợp nhất, tu luyện thành cơ thể Bất Lậu, lúc này họ sẽ có được thọ nguyên dài đằng dặc. Vì vậy, cảnh giới này còn được gọi là Trường Sinh cảnh.”

Ánh mắt Cố Dương sáng lên: “Nói cách khác, sau khi đạt đến Bất Lậu cảnh thì có thể trường sinh?”

Từ Nhược Mai nói: “Trường thọ là cách nói phóng đại, nhưng nếu trong một hoàn cảnh đặc biệt, sống hơn nghìn năm cũng không phải việc gì khó.”

Một nghìn năm tuổi thọ.

Cố Dương đếm bằng đầu ngón tay, hấn bây giờ đã là tam phẩm, khoảng cách đến Bất Lậu cảnh chỉ là năm cảnh giới mà thôi.

Cuộc trò chuyện giữa hai người không hề né tránh những người khác.

Đám người Tô Thanh Chi bên cạnh nghe được lời của hai người cũng không khỏi khao khát, có thể sống cả ngàn năm thì không khác gì thần tiên cả.

Chương 75: Truyền thừa

Đêm đã khuya, Tô Thanh Chi và Từ Nhược Mai cũng đã ngủ rồi, chỉ có một mình Trương Tiểu Hải vẫn còn thức, ngồi ở

một bên gác đêm.

Cô Dương trông có vẻ như đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng trên thực tế, hần đã lặng lẽ mở máy mô phỏng nhân sinh.

Muôn đạt đến Thần Thông cảnh, đầu tiên phải giải quyết vấn đề công pháp, “Phượng Vũ Cửu Thiên” hần chỉ đạt tới được bảy tầng công pháp đầu.

Đầu tiên, phải đến chỗ Thâm Bạch Y một chuyến, giải quyết bản công pháp này.

Nhân tiện, thử may rủi một phen.

Lần này, hần vừa giết chết nhị phẩm do Lâm gia phái tới, vừa làm trọng thương Sở Tích Nguyệt, cũng không biết sẽ gây nên những biến số gì.

Cô Dương trước tiên nhìn vào số dư còn lại, còn lại năm mươi tám vạn, chỉ đủ để tiến hành hai mươi chín lần mô phỏng.

Điều tại Lâm Tử Hoa làm cho hơn một trăm vạn lượng còn lại của Phương gia đều không dùng được.

Coi như đã kết thù oán lần này rồi.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh? Sử dụng một lần, tiêu tốn hai vạn lượng.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, thực lực của ngươi đã là tam phẩm, đứng thứ bảy trong Tiềm Long bảng. Tại Bình quận thành, ngươi một đao đánh bại ba cường nhị phẩm, danh tiếng được truyền khắp thiên hạ, được biết đến là cường giả tam phẩm đệ nhất.]

[Ngươi dẫn theo Tô Thanh Chỉ và Từ Nhược Mai rời khỏi Bình quận thành, hơn mười ngày sau, một cường giả nhất phẩm đuổi theo đến, vào thời điểm nguy cấp, Sở Tích Nguyệt đã tìm đến, dùng thái độ hung hăng khiến cho cường giả nhất phẩm kia tạm thời rút lui.]

[Sau đó, Sở Tích Nguyệt khiêu chiến với ngươi, sau một trăm chiêu, ngươi thắng hiểm được một chiêu. Các ngươi giao hẹn sau một tháng nữa sẽ tái chiến. Sau đó, nàng đi theo ngươi suốt cả chặng đường.]

[Một tháng sau, các người lại luận bàn lần nữa, sau một trăm năm mươi chiêu, người lại thắng được một chiêu lần nữa.]

[Ba tháng sau, các người tỷ thí lần thứ ba, ba trăm chiêu, bắt phân thắng bại.]

[Nửa năm sau, lần tỷ thí thứ tư, sau hai trăm năm mươi chiêu, người thua. Các người giao hẹn, chờ đến lúc người đạt đến nhị phẩm thì tái chiến. Sau đó, Sở Tích Nguyệt tiêu sái rời đi.]

[Đêm hôm đó, người một thân một mình rời đi, một mình đi đến Ngọc châu, tới sơn trang của Thảm Bạch Y, đi vào khu cất kho báu của ảnh đạo, sau đó lại kích hoạt tấm thẻ ngọc kia một lần nữa, có được công pháp tầng thứ tám của “Phượng Vũ Cửu Thiên”.]

[Thảm Bạch Y bị kinh động, chạy đến, các người trải qua một phen chiến đấu kịch liệt. Sau khi đánh bại hắn, người mang theo thẻ ngọc chạy trốn.]

[Mấy tháng sau, người trốn bên trong một ngọn núi lớn, chính vào lúc đang lĩnh ngộ “Phượng Vũ Cửu Thiên”, đột nhiên một đầu ngón tay nhấn lên trán của người, người chết. Hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Sau khi xem hết đoạn nhân sinh ngắn ngủi này, Cố Dương cũng không quá bất ngờ.

Cường giả nhất phẩm đến truy sát kia nhất định là đến từ Lâm gia. Lâm gia muốn loại bỏ mối nguy hại về sau, nhân lúc hắn còn chưa kịp cường đại thì giết chết hắn trước.

Chuyện khiến hắn ngạc nhiên là, không ngờ Sở Tích Nguyệt cứu hắn chỉ là vì muốn so tài với hắn một lần nữa.

Nàng mới chỉ là nhị phẩm, nhưng lại có thể khiến cường giả nhất phẩm kia phải nhượng bộ.

Từ đó có thể nhìn thấy được sức mạnh của Sở gia.

Kể từ đó, Sở Tích Nguyệt vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, cường giả nhất phẩm của Lâm gia kia vẫn không dám ra tay, trước sau tổng cộng là một năm.

Nói cách khác, một năm sau đó, chỉ cần đối phó qua loa với cường giả đệ nhất Tiềm Long bảng này là hẳn có thể đảm bảo sự an toàn của bản thân.

Mà cuối cùng người giết hấn hấn là người của Thảm gia, nói không chừng là cường giả Thần Thông cảnh kia của Thảm gia tự mình ra tay.

Nhưng mà không sao cả, hẳn đã có được công pháp tầng thứ tám của “Phượng Vũ Cửu Thiên”.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm hai mươi ba tuổi.]

“Ta chọn hai.”

Ngay sau đó, trong tâm trí của Cố Dương lại hiện lên một con phượng hoàng tẩm trong ngọn lửa đỏ một lần nữa, vô số công pháp phẩm bí quyết truyền đến theo con phượng hoàng kia.

...

“Ồ?”

Từ Nhược Mai đang ngồi điều tức thì đột nhiên giật mình tỉnh lại, nhìn về Cố Dương phía đối diện, trong lòng có chút kinh ngạc.

Rõ ràng lúc có được truyền thừa của một môn công pháp vô song mới có động tĩnh như vậy.

“Hồng Trần Kiếp Pháp” mà nàng tu luyện chính là một môn công pháp tuyệt thế, không phải được viết ra, mà là được truyền thừa bằng một kiếm ý.

Kiểm ý kia có nguồn gốc từ một thanh kiếm thần, có tên là Hồng Trần kiếm, chỉ chờ tới khi nàng đột phá đến Thần Thông cảnh là có thể rút thanh kiếm thần kia ra.

Từ trước đến nay trong Kiếm cung đã có năm vị kiếm chủ, hiện tại chỉ còn lại Hồng Trần kiếm là chưa có chủ nhân.

Công pháp tuyệt thế của thế gia tông môn khác cũng được truyền thừa như vậy.

Chẳng qua ở nơi hoang vu hẻo lánh như thế này, việc tiếp nhận truyền thừa không tránh khỏi quá qua loa.

Thần ý truyền ra từ trên người Cố Dương mang thuộc tính hỏa, còn kèm theo cả chút tư vị thần thánh.

Từ Nhược Mai giật nảy mình, suy đoán chút ít: “Chẳng lẽ là môn công pháp kia?”

Nghe nói, “Phượng Vũ Cửu Thiên” của Thảm gia đã thất truyền gần trăm năm. Trước đó, mỗi một đời của Thảm gia đều có người tu luyện môn công pháp này, nhưng cho đến nay vẫn chưa có ai tu luyện môn công pháp này đến cảnh giới nhất phẩm, chứ đừng nói là Thần Thông cảnh.

Hơn nữa, truyền nhân của Thảm gia tu hành “Phượng Vũ Cửu Thiên” các đời trước chưa từng có ai ra ngoài du ngoạn, cho nên cũng không có người nào được chứng kiến uy lực của môn công pháp này.

Không ngờ rằng, môn công pháp này lại rơi vào tay Cố Dương, hơn nữa hắn trẻ tuổi như vậy mà cũng đã tu đến cảnh giới tam phẩm.

Nếu như bị người của Thảm gia biết được, chỉ sợ là một tai họa lớn.

Từ Nhược Mai nghĩ tới đây, chân mày hơi nhíu lại, vô thức nhìn liếc Tô Thanh Chỉ và tỳ nữ bên cạnh một cái, thấy các nàng vẫn chìm vào giấc ngủ, hoàn toàn không phát hiện được là đã xảy ra chuyện gì thì mới yên tâm một chút.

Thực lực của hai người này quá kém, cho nên không thể cảm ứng được thần ý kia.

“Thảo nào hắn lại muốn dẫn theo nàng.”

Cuối cùng nàng cũng hiểu được vì sao Cố Dương vẫn luôn muốn dẫn theo nữ nhân này.

Đối với người tu luyện công pháp thuộc tính hỏa mà nói, nữ nhân này bằng cơ ngọc cốt, thật sự là hiếm có. Cố Dương có

thể tiến cảnh nhiều như vậy cũng nhờ công lao của nữ nhân này.

Một lát sau, thần ý kia biến mất. Từ Nhược Mai lại nhắm mắt dưỡng thần một lần nữa, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

...

Lách tách.

Trong đồng lửa đang cháy phát ra tiếng nổ tách tách.

Trương Tiểu Hải ngồi dưới một tảng đá cách đó không xa cảnh giác nhìn qua, thấy không có chuyện gì xảy ra thì lại quay đầu đi, tiếp tục gác đêm.

Cố Dương đã có được công pháp tầng thứ tám “Phượng Vũ Cửu Thiên”, cuối cùng có thể bắt đầu tiến tới cảnh giới nhị phẩm.

Hắn cũng không biết để tu đến tam phẩm đỉnh phong thì cần bao nhiêu thời gian.

Số dư còn lại của hắn lúc này chỉ còn lại năm mươi sáu vạn, chỉ đủ cho hai mươi tám lần mô phỏng.

Nhưng một vấn đề là, môn công pháp này cần có thời gian tích lũy, mà nửa tháng sau lại có một vị cường giả nhất phẩm đến đây truy sát.

Cho nên, trước hết phải giải quyết rắc rối này mới được.

Lần này, cho dù đi đến Thần Đô, Thiên Tâm võ quán cũng không giữ được hắn, bởi vì suy cho cùng Trình Thiên Tâm cũng chỉ mới là nhị phẩm mà thôi. Cường giả nhất phẩm kia của Lâm gia truy sát tới, Trình Thiên Tâm cũng không cứu được.

Phải nghĩ cách khác.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Cố Dương lại nảy ra ý tưởng mới, khởi động máy mô phỏng nhân sinh.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu tốn hai vạn lượng.]

“Có.”

Chương 76: Kế hoạch B

[Hai mươi hai tuổi, thực lực của người đã là tam phẩm, đứng thứ bảy trong Tiềm Long bảng. Ở Bình quận thành, người dùng một đao đánh bại ba cường giả nhị phẩm, danh tiếng được truyền khắp thiên hạ, được biết đến là cường giả tam phẩm đệ nhất.]

[Sau khi gửi gắm Tô Thanh Chi và Từ Nhược Mai cho Lăng Linh, người một thân một mình rời đi, đến bờ biển phía nam Đại Chu ẩn cư, mai danh ẩn tích, khổ tu công pháp.]

[Ba năm sau, một đám người xông vào trong nhà người, không nói một lời đã ra tay với người. Người bèn giết chết mấy người, làm cho bọn chúng khiếp sợ. Sau đó rời khỏi nơi này.]

[Từ đó về sau, không ngừng có người đến truy sát người, hóa ra trên ngọn núi người ẩn cư kia có một vị cường giả Thần Thông cảnh đã để lại công pháp truyền thừa, hiện giờ chỗ cất giữ kho báu đã trống không, bọn họ nghi ngờ là người đã chiếm được truyền thừa.]

[Một tháng sau, một gã cường giả nhất phẩm đuổi tới, người tự biết không trốn thoát được, tung Sát Thân thức đồng quy vu tận. Hưởng thọ hai mươi lăm tuổi.]

Có Dương lại một lần nữa cảm nhận được sự ác ý của thế giới.

Hắn chạy bừa đến một nơi để ẩn cư, thế nhưng lại là nơi một vị Thần Thông cảnh để lại truyền thừa.

Vì phần truyền thừa kia, đến cả cường giả nhất phẩm cũng ra tay.

Xem ra, con đường này đúng là không đi được, dù cho hắn hiện tại đã đến tam phẩm, thực lực có thể so với nhị phẩm, nhưng qua vài năm nữa, tai họa bất ngờ ập đến vẫn như nhau.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm hai mươi ba tuổi.]

Đương nhiên Cố Dương chọn một, “Phượng Vũ Cửu Thiên” của hắn chỉ có thể đột phá thông qua việc tích lũy như vậy.

Sau ba năm khổ tu, công lực tăng lên cực kì ít.

Không thể không nói, không có Tô Thanh Chi bên cạnh, tốc độ công lực của hắn tiến bộ thật sự là kém xa.

Hắn cũng ý thức được sự quan trọng của băng cơ ngọc cốt.

“Xem ra chỉ có thể dùng cách khác.”

Cố Dương suy nghĩ một lát, vẫn quyết định đi tìm chỗ dựa.

Thiên Tâm võ quán không ổn, nhưng mà ở Đại Chu vẫn còn có nhiều thế lực khác.

“Ngày mai ta đi nghe ngóng với Từ Nhược Mai một chút, sau đó tính toán lại sau.”

Cố Dương trầm nghĩ.

Mỗi một cơ hội mô phỏng đều rất quý giá, không thể thử và sai lầm được, tốt nhất là nên làm rõ thế lực nào đáng để dựa dẫm thì hơn.

...

Cho đến nửa đêm, Cố Dương để cho Trương Tiểu Hải đi ngủ, còn hắn thì gác đêm.

Một đêm tĩnh lặng, lúc trời hừng sáng, Từ Nhược Mai tỉnh dậy.

Cố Dương trực tiếp hỏi: “Nếu như ta muốn một gia nhập thế lực nào đó, người cảm thấy thế lực nào đáng dựa dẫm nhất?”

Từ Nhược Mai trầm tư một chút rồi nói: “Triều đình Đại Chu.”

Câu trả lời này có chút vượt qua dự đoán của Cố Dương. Hắn hỏi: “Tại sao?”

“Ngoại trừ tứ đại thánh địa thần bí nhất ra thì thế lực mạnh nhất thiên hạ này chính là sáu môn phái lớn và chín danh gia vọng tộc, cộng thêm triều đình Đại Chu.”

“Bình thường sáu môn phái lớn sẽ không thu nhận đệ tử tu luyện giữa chừng, cho dù có thu nhận cũng sẽ không coi người như người một nhà. Về phần chín danh gia vọng tộc, người đầu quân cho bọn họ thì chẳng khác nào tự tay hủy tiền đồ. Chấn dung thân duy nhất cho người chính là triều đình Đại Chu.”

“Người đừng có mà coi thường Đại Chu. Trong thiên hạ, ngoại trừ tứ đại thánh địa thần bí ra, thế lực mạnh nhất chính là triều đình Đại Chu. Mười tám năm trước, thiên hạ còn có một danh gia vọng tộc là Vũ gia. Bọn họ bị chính triều đình tiêu diệt, xoá sổ trong vòng một đêm. Từ đó về sau, mười danh gia vọng tộc thiên hạ biến thành chín danh gia vọng tộc trong thiên hạ.”

Cố Dương nghe vậy thì lòng hơi dao động. Quả thật triều đình Đại Chu mới là chủ nhân của quốc gia này, có thể áp chế nhiều thế lực lớn nhỏ ở trong nước như vậy thì chắc chắn thực lực rất mạnh.

Thế lực này có thể làm phương án thay thế được.

Thế nhưng cũng chỉ dừng lại ở hai chữ “thay thế”. Trước đây, hắn đã từng lĩnh giáo bộ mặt tàn nhẫn của lũ quan trường này. Bọn chúng bán đứng thủ hạ vô cùng dứt khoát, so với đám danh gia vọng tộc kia cũng không tốt hơn là bao.

Hắn hỏi: “Trong triều đình Đại Chu này có ai đáng để dốc sức phò tá không?”

Từ Nhược Mai lắc đầu: “Các phe phái bên trong triều đình Đại Chu rất phức tạp, mà hiểu biết của ta thì có hạn. Nếu nói là danh khí lớn nhất thì chỉ có ba người là Lạc vương, Trần quốc công và Tĩnh Hải vương.”

Cố Dương nhớ kỹ ba cái tên này, sau này có thể thử cùng bọn họ tiếp xúc một thời gian.

Kế tiếp, hắn lại nghe ngóng không ít chuyện về sáu môn phái lớn và chín danh gia vọng tộc từ Từ Nhược Mai, cuối cùng đã hiểu cơ bản về các thế lực lớn của Đại Chu.

Sau khi ăn sáng xong, năm người tiếp tục lên đường.

Cố Dương cố hết sức tránh xa Ngọc châu, xuôi theo hướng nam, đi về phía Vạn châu.

Bọn họ chỉ lựa chọn hành tẩu trên đường nhỏ vắng người, bởi vì dù gì bọn họ cũng còn phải dẫn theo Trương Tiểu Hải và Tri Tinh còn chưa nhập phẩm, bên cạnh đó là Từ Nhược Mai mất hết tu vi.

Trên đường đi, bọn họ để lại không ít dấu vết, cho nên những người am hiểu việc truy lùng tung tích có thể dễ dàng mò tới đây.

Bất tri bất giác, một ngày lại trôi qua.

Sau khi màn đêm buông xuống, Cố Dương ngồi ở bên cạnh đồng lửa, tiếp tục tiến hành mô phỏng.

[...Người dẫn theo Tô Thanh Chỉ tới nương nhờ Lạc vương phủ, nhưng bị từ chối.]

[Người lại tới Thần Đô, muốn ra nhập môn hạ của Trần quốc công, nhưng không ngờ thế tử Trần quốc công lại nhìn trúng Tô Thanh Chỉ. Người bị hãm hại, bị hộ vệ của phủ Trần quốc công truy sát. Người dẫn theo Tô Thanh Chỉ trải qua nguy hiểm, tháo chạy ra khỏi Thần Đô.]

[Trên đường đi đến Đông Châu, người bị cường giả nhất phẩm Lâm gia đuổi kịp, chết trong chiến đấu, hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Cố Dương cũng không phải quá thất vọng sau khi thấy kết cục lần mô phỏng lần này, bởi vì thật ra hắn đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Nếu không đi cửa sau thì việc đầu quân cho những nhân vật lớn này không hề dễ dàng.

Khỏi phải nói đến việc hắn dẫn theo Tô Thanh Chỉ có thể nói là hồng nhan họa thủy. Nữ nhân càng xinh đẹp, phiền phức mang lại càng nhiều.

Xem ra đến chỗ Tĩnh Hải vương thì có lẽ kết cục cũng sẽ giống như vậy

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm hai mươi ba tuổi.]

Cố Dương chọn một.

Méo mó có hơn không.

Tiếp theo, hắn lại bắt đầu một lượt mô phỏng mới, lần này, hắn lựa chọn kế hoạch B.

[...Người dẫn theo Tô Thanh Chỉ và Từ Nhược Mai rời khỏi Bình quận thành. Nửa tháng sau, một cường giả nhất phẩm đuổi đến, vào thời điểm quan trọng, Sở Tích Nguyệt đã tìm tới, dùng thái độ mạnh mẽ khiến cho cường giả nhất phẩm kia tạm thời rút lui.]

[Sau đó, Sở Tích Nguyệt khiêu chiến với người. Người đồng ý, cố gắng hết sức mình. Sau năm mươi chiêu, người thắng được một chiêu. Các người giao hẹn sau một tháng nữa sẽ tái chiến.]

[Từ đó về sau, Sở Tích Nguyệt vẫn luôn đi theo người suốt cả chặng đường. Trên đường đi, hai người các người đàm luận võ đạo, cùng nhau trau dồi võ học của bản thân. Dần dà, các người nảy sinh tình cảm với nhau.]

[Một tháng sau, các người lại tỷ thí một lần nữa. Sau tám mươi chiêu thức, Sở Tích Nguyệt đã dùng thứ kiếm pháp đồng quy vu tận kia, người không nỡ lòng khiến nàng bị thương, đành chịu một kiếm làm trọng thương.”

[Kể từ lúc đó, Sở Tích Nguyệt ngày đêm canh giữ ở bên cạnh người, cùng người dưỡng thương. Từ đó, bắt đầu yêu đương...]

Chương 77: Tam phẩm đỉnh phong

[...Mấy tháng sau, thiên hạ đồn rằng, Sở gia kết thông gia với Tần gia.]

[Một ngày nọ, mẫu thân của Sở Tích Nguyệt tìm thấy người, bảo người rời xa nữ nhi nàng, Sở gia có thể cung cấp chỗ ẩn náu cho người. Người cân nhắc nhiều lần, quyết định đồng ý. Sau đó, người dẫn theo Tô Thanh Chi bế quan khổ tu ở cấm địa của Sở gia.]

[Bảy năm sau, Sở Tích Nguyệt đột nhiên xuất hiện trước mặt người, thực lực nàng đã là nhất phẩm đỉnh phong. Nàng nhìn thấy người giống như kẻ thù gặp mặt nhau. Khi một kiếm đâm tới, người nhắm mắt đợi chết. Tô Thanh Chi chắn trước mặt người, kiếm khí xuyên qua nàng, cách không khí đâm thẳng vào tim của người, người chết. Hưởng thọ ba mươi tuổi.]

Khi nhìn thấy kết cục cuối cùng, Cố Dương không khỏi thở dài.

Dối lòng làm một nam tử bạc tình, tốt xấu gì cũng đã làm được mười năm.

Ai có thể ngờ rằng, Sở gia sẽ kết thông gia với Tần gia đâu.

Hắn đã từng nghe Từ Nhược Mai nói, Sở gia và Tần gia kẻ thù truyền kiếp từ thời tổ tiên, bảo vật gia truyền của Sở gia bị Tần gia lấy đi mất.

Kết quả, không ngờ Sở gia vẫn gả nữ nhi cho Tần gia, đúng là yếu đuối ăn sâu vào xương cốt.

Trong hoàn cảnh như vậy, nếu như hắn không đồng ý rời khỏi Sở Tích Nguyệt thì sẽ đắc tội với hai thế gia đứng đầu là Sở gia và Tần gia, kết cục còn thê thảm hơn.

Lão thiên khôn kiếp này, đúng là không chừa đường sống mà.

Cuối cùng, hắn chết dưới kiếm Sở Tích Nguyệt, không còn lời gì để nói.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm ba mươi tuổi.]

Đương nhiên Cố Dương sẽ chọn một.

Lần này, rõ ràng chân nguyên có tăng lên, ít nhất cũng tăng gần năm phần.

Thật là không dễ dàng mà.

“Lại nữa.”

Cố Dương đã tìm được một phương pháp để ẩn mình bảy năm, cho nên đương nhiên hắn vẫn sẽ tiếp tục dựa theo kế hoạch để tiến hành mô phỏng.

.....

.....

.....

Cố Dương tiến hành mô phỏng hết lần này đến lần khác.

[...Năm năm sau, cuối cùng người cũng tu đến tam phẩm đỉnh phong.]

[Hai năm nữa trôi qua, Sở Tích Nguyệt xuất hiện trước mặt người, đánh chết người, hưởng thọ ba mươi tuổi.]

Cuối cùng cũng tam phẩm đỉnh phong rồi.

Vào lần mô phỏng thứ mười bốn, cuối cùng hắn thấy được nhắc nhở tu vi đã đạt đến tam phẩm đỉnh phong, trong lòng bỗng chốc trở nên nhẹ nhõm hơn hẳn.

Hắn bấm tay tính toán, từ tam phẩm tích lũy đến tam phẩm đỉnh phong tốn gần một trăm năm.

Đó là còn có Tô Thanh Chỉ ở bên cạnh, nếu như không có nàng, hắn còn tốn nhiều thời gian hơn.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

...

Cố Dương chọn điều thứ nhất. Tiếp theo đó, hắn cảm thấy chân nguyên trong cơ thể đã đạt đến cực hạn, có thể tiến hành niết bàn bất cứ lúc nào, công lực tiêu tán hết, bắt đầu lại từ

đầu. Sau đó, hắn có thể tu thẳng đến nhị phẩm, không còn bị kẹt lại nữa.

Hắn kìm nén cảm giác kích động này.

Bây giờ số dư còn lại của hắn chỉ có hai mươi hai vạn, còn có thể tiến hành mười một lần mô phỏng, nếu như mà trùng tu thì đừng nói nhị phẩm, đến tam phẩm cũng không đạt được.

Cho nên, hắn không thể niết bàn vào lúc này.

Chuyện quan trọng nhất trước mắt vẫn là kiếm tiền .

Về việc đi đâu để kiếm tiền, trong lòng hắn đã có ý tưởng.

...

Cố Dương liên tiếp tiến hành mười bảy lần mô phỏng đã kinh động đến Từ Nhược Mai ở bên cạnh. Ánh mắt nàng nhìn hắn từ kinh ngạc, cuối cùng trở thành kinh hãi.

Ở khoảng cách gần như vậy, rõ ràng nàng cảm nhận được, cứ cách một khoảng thời gian, chân nguyên trong cơ thể Cố Dương sẽ bùng nổ một lần.

Hơn nữa loại bùng nổ này liên tiếp xuất hiện vài chục lần.

Việc như vậy khiến nhận thức của nàng hoàn toàn sụp đổ, nàng suy nghĩ nát óc cũng không thể hiểu nổi rốt cuộc trên người Cố Dương đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, Tô Thanh Chỉ đang ngồi bên kia mở to mắt, ánh mắt đảo qua khuôn mặt nàng, thấy nàng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, khóe miệng nhếch lên.

Nàng hiện tại chỉ có tu vi thất phẩm, ở khoảng cách gần như vậy, đương nhiên cũng có thể cảm thấy được sự thay đổi của chân nguyên trong cơ thể Cố Dương.

Chẳng qua đây không phải lần đầu tiên nàng nhìn thấy chuyện như thế này, sớm đã không cảm thấy kì lạ nữa.

Thời gian nàng ở bên cạnh Cố Dương là lâu nhất, chứng kiến đủ thứ kỳ lạ trên người hắn. Cho dù ngay sau đó, hắn nói mình là cường giả nhất phẩm, nàng cũng không cảm thấy lạ.

Tô Thanh Chi thầm cười nhạo sự ngạc nhiên của vị đệ tử Kiếm cung này, sau đó lại lần nữa nhắm mắt lại.

...

Sau khi trời sáng, khi tất cả mọi người tỉnh dậy, Từ Nhược Mai cũng không hỏi Cố Dương đêm qua đã xảy ra chuyện gì, nàng cảm thấy đây nhất định là một bí mật lớn cần che giấu.

Việc này liên quan đến bí mật tu luyện, không thể tùy tiện nghe ngóng được.

Sau khi ăn sáng xong, Cố Dương đột nhiên nói: “Hôm nay không lên đường, ta muốn đi làm một việc, khoảng hai ngày sau sẽ về, các người ở đây chờ ta.”

Dứt lời, không chờ bọn họ kịp phản ứng, hắn đã biến mất tại chỗ.

Chỉ còn lại Từ Nhược Mai và đám người Tô Thanh Chi ngờ ngạc nhìn nhau.

...

Vì lần xuất hành này, tối hôm qua Cố Dương còn bỏ ra hai vạn lượng, sử dụng một lần mô phỏng, chắc chắn là không có chuyện gì xảy ra mới yên tâm rời đi.

Hắn không chậm trễ chút nào, lập tức thi triển khinh công, đi thẳng tới Giang châu thành.

Đường hắn đi là đường nhỏ vắng vẻ, phát hiện có người thì sẽ tránh đi ngay, tránh để người khác phát hiện.

Chẳng mấy chốc bầu trời đã tối đen, cuối cùng Cố Dương đã tới Giang châu thành. Hắn leo vào từ tường thành, không làm kinh động bất kì ai.

Một lát sau, Cố Dương đi tới trung tâm Giang châu thành, đến một đại viện nằm sâu trên con đường phồn hoa nhất.

Chỗ này đúng là chỗ giấu kho báu mà ảnh đạo để lại.

Lần trước, Cố Dương lấy được bản đồ kho báu từ chỗ Tiêu Thư Mặc, mà cũng chính lần đó, hắn đã đắc tội Tào Y Y, từ đó về sau, nữ nhân điên này lúc nào cũng nhắm vào hắn.

Không biết Tào Y Y dùng cách gì mà cũng lấy được vị trí của kho báu từ chỗ Tiêu Thư Mặc, đến đây từ trước, chờ hấn chui đầu vào rọ.

Cuối cùng bây giờ Cố Dương cũng có đủ thực lực để đến lấy kho báu này rồi.

Cố Dương đi đến trước cánh cổng rồi nhẹ nhàng vươn tay đẩy ra, dùng chân nguyên cắt đứt then cửa, sau đó bước vào trong.

Hắn đi thẳng tới trước sân đằng sau, vừa vào đã chợt nghe đã có người vỗ tay, mừng rỡ nói: “Rất cuộc người cũng tới rồi, không uổng công ta đợi lâu như vậy.”

Một thiếu nữ mang theo một chiếc đèn lồng bước ra khỏi phòng. Dưới ánh lửa đèn, nàng hiện lên với vẻ xinh đẹp động lòng người, mà phía sau lưng nàng còn có một nam tử áo xám đi theo. Người này chính là võ giả tứ phẩm, tên là A Phúc.

Cố Dương chấp tay nói: “Lần trước là tại hạ đã mạo phạm, lúc ấy tình thế bất đắc dĩ, mong cô nương thứ lỗi.”

Tào gia là một trong chín danh gia vọng tộc thiên hạ, mà nữ nhân điền này lại là nữ nhi của một vị cường giả Thần Thông cảnh, cho nên những lễ nghĩa nên có thì vẫn phải thực hiện.

Tào Y Y hừ một tiếng, đắc ý nói: “Hiện tại muốn cầu xin tha thứ thì đã muộn rồi. Lần trước, người suýt nữa giết chết ta. Trên đời này chưa từng có người nào dám ra tay độc ác với ta như vậy. Mấy ngày nay, ta vẫn luôn suy nghĩ, chờ khi người tới rồi, phải tra tấn người như thế nào thì mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng của ta.”

Cố Dương thở dài, nói: “Xem ra hôm nay không ổn rồi.”

“Người nói xem?”

Tào Y Y mỉm cười, nói với bảo tiêu đằng sau: “A Phúc, bắt lấy hắn, nhớ kỹ, ta muốn bắt sống.”

“Vâng.”

Nam tử mặc áo xám sau lưng nàng bước ra. Lúc này đây, trông hắn cực kỳ nghiêm túc.

Lần trước, hắn sơ sẩy một chút, suýt nữa làm tiểu thư bị thương, đối với hắn mà nói thì vô cùng nhục nhã. Hôm nay, hắn quyết không thể tiếp tục mắc sai lầm.

Hắn vừa đặt tay lên chuôi đao, chỉ thấy người trẻ tuổi phía đối diện đã dùng một ngón tay chỉ về phía hắn.

Không ổn!

Trong nội tâm A Phúc vừa hiện lên một tia cảnh báo thì lồng ngực đã thắt lại, mất đi ý thức trong nháy mắt.

Tam phẩm?

Trước lúc hắn hôn mê, trong lòng đã sợ hãi đến tột độ.

Tào Y Y vừa nãy vẫn còn mỉm cười, giờ đây sắc mặt lại tái mét.

Chương 78: Kho báu vào tay

Chân nguyên!

Tam phẩm?

Tuy thực lực của Tào Y Y yếu kém, nhưng nàng vẫn có chút học thuật từ truyền thừa gia đình, cũng có kiến thức. Khi nhìn thấy nam nhân ở đối diện chỉ dùng một ngón tay cách khoảng không đã đánh A Phúc ngất xỉu, hơn nữa rõ ràng thứ hắn sử dụng chính là chân nguyên chỉ có võ giả từ tam phẩm trở lên mới có thể có, sắc mặt của nàng không khỏi tái xanh.

Điều này thật sự nằm ngoài dự tính của nàng.

Nửa tháng trước, khi gặp nhau ở Ngọc châu, rõ ràng người này mới chỉ là ngũ phẩm mà thôi, hơn nữa điều này còn là do chính miệng A Phúc nói ra.

Chẳng lẽ lúc đó hắn che giấu thực lực?

Tào Y Y thâm kinh ngạc, nhưng nàng chưa từng nghĩ tới chuyện liệu có phải mình đã nhận lầm người hay không.

Nàng trời sinh đã có một loại năng lực, chỉ cần nhìn thấy ánh mắt của đối phương là có thể liếc một cái đã nhận ra.

Lần trước, người này che mặt, nhưng lần này hắn vừa hiện thân, nàng liếc mắt một cái là đã nhận ra. Đây chính là tên suýt nữa giết chết nàng.

“Thú vị.”

Đột nhiên, Tào Y Y sáng mắt, hưng phấn nói: “Lần trước người che giấu thực lực đúng không? Rõ ràng có tu vi tam phẩm, lúc đối mặt với A Phúc chỉ phòng thủ mà không đánh. Một đao kia người cũng là cố ý đúng không? Muốn dọa ta một phen, coi như là một hình phạt nhỏ?”

“...”

Cố Dương rất muốn nói, người nghĩ nhiều quá rồi.

“Người không muốn xung đột với ta đúng không? Thế nhưng, lúc này đây người lại không che giấu thực lực mà lựa chọn ra tay.”

Tào Y Y càng nói càng đắc ý, tỏ vẻ ta đã nhìn thấu người.

“Ta thấy, kho báu ảnh đạo này rất quan trọng với người có đúng không?”

Nữ nhân điên này thực sự khá thông minh, mặc dù phỏng đoán không đúng lắm, nhưng nếu đổi lại là bất cứ ai khác thì chắc chắn cũng sẽ không nghĩ ra được vì sao trong vòng nửa tháng ngắn ngủn hắn đã đột phá từ ngũ phẩm lên tam phẩm.

Cố Dương không muốn nói nhảm với nàng, đang định đánh ngất xỉu nàng.

Đúng lúc này, sau lưng Tào Y Y xuất hiện một bóng người, khí thế không hề yếu, hẳn là vị cao thủ tam phẩm đang bảo vệ bên cạnh nàng.

Đây cũng là lý do mà nàng vẫn rất bình tĩnh, dù cho sau khi phát hiện Cố Dương là ram phẩm cũng không hoảng hốt chút nào.

...

Người xuất hiện ở sau lưng Tào Y Y là nam tử trẻ tuổi tên Tào Húc.

Năm nay hắn hai mươi bảy tuổi, xếp thứ bảy trong Tiềm Long bảng. Mấy hôm trước, hắn bị người ta đẩy xuống vị trí thứ tám. Xét về thiên phú, chắc chắn hắn là người đứng đầu trong thế hệ này của Tào gia.

Điều đáng xấu hổ là, hắn xuất thân từ dòng phụ của Tào thị, nhưng lại đoạt mất danh tiếng của dòng chính. Để bảo vệ mình, hắn chỉ có thể ôm một cái đuôi bên trong Tào thị.

Hắn chọn cái đuôi to nhất trong Tào thị, chính là phụ thân của Tào Y Y, cường giả Thần Thông cảnh Thương Thánh.

Bởi vì vị Thương Thánh này chỉ có một hậu đại duy nhất. Sự quật khởi của hắn không chỉ không uy hiếp đến địa vị của Tào Y Y, mà trái lại còn trở thành người ủng hộ nàng.

Vì vậy, Tào Húc trở thành đệ tử ký danh của Thương Thánh.

Sau khi Tào Y Y rời khỏi gia tộc, nàng chỉ dẫn theo một cường giả tứ phẩm bên mình. Nàng lang thang khắp nơi, trên đường đi gây không ít chuyện thị phi. Tào Húc không yên lòng, sợ nữ nhi bảo bối của sư tôn xảy ra điều gì ngoài ý muốn, cho nên luôn đi theo sau, giúp nàng dọn dẹp.

Thế nhưng, Tào Húc thật sự không biết phải làm sao.

Đại tiểu thư này ngay cả lời của phụ thân còn không nghe, chứ đừng nói đến một sư huynh như hắn.

Hắn cảm thấy đại tiểu thư này hoàn toàn không coi hắn là sư huynh, mà chỉ coi là một tên tùy tùng có thể sai khiến.

Mặc dù là như vậy, thế nhưng Tào Húc cũng chỉ có thể đi theo phía sau để bảo vệ nàng. Nếu nàng xảy ra chuyện gì, hắn nhất định phải chết.

Chẳng qua, dù gì hắn cũng ở vị trí thứ bảy trong Tiềm Long bảng, à là thứ tám, ngày nào cũng bị một thiếu nữ sai sử sẽ rất tổn hại đến tôn nghiêm của hắn, cho nên bình thường hắn sẽ không xuất hiện trước mặt nàng.

Cho đến lúc này, Tào Húc mới nhận thấy có gì không đúng, ngay lập tức chạy tới.

Trong lòng hắn vô cùng tức giận, một tên không có mắt từ đâu tới mà lại dám động thủ với đại tiểu thư của Tào gia?

Cho đến khi Tào Húc tới nơi đây, vừa nhìn thấy người ở đối diện Tào Y Y thì lập tức chấn động, sao lại là hắn?

Lửa giận của hắn ngay lập tức bị một chậu nước đá dập tắt. Một cơn ớn lạnh vọt lên từ sau lưng, bay thẳng lên óc, da đầu tê dại.

Tào Y Y vừa thấy hắn tới thì hạ lệnh: “Tào Húc, bắt hắn.”

Tào Húc đứng ở vị trí thứ bảy trong Tiềm Long bảng, nhận được sự chỉ điểm của phụ thân nàng, thực lực vô cùng mạnh mẽ. Trong hàng ngũ tam phẩm của Tào gia, không ai có thể thắng được hắn.

Tính cả toàn bộ Đại Chu, thực lực của hắn trong hàng ngũ tam phẩm cũng là đứng đầu.

Nếu hắn ra tay, chẳng phải đối phó với một tam phẩm bình thường là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Ai ngờ, Tào Húc lại không có ý định động thủ, mà cúi người thi lễ: “Tạ hạ Tào Húc, bái kiến Cố công tử.”

Tào Y Y ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Tào Húc tỏ vẻ khiêm nhường, thế là trợn mắt há hốc mồm.

Mặc dù nàng cảm thấy tên đệ tử ký danh này của phụ thân nàng khi ở trước mặt nàng luôn tỏ vẻ khúm núm giống như nô tài, nhưng nàng chưa bao giờ thấy hắn khiêm tốn như vậy ở trước mặt người ngoài.

Giống như người mà hắn phải đối mặt không phải là một cường giả tam phẩm, mà là cao nhân tiền bối.

Lúc này đây, cuối cùng nàng cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

...

“Là người à.”

Vừa rồi Cố Dương đã cảm thấy người này khá quen mắt, ngay khi Tào Húc mở miệng, hắn đã lập tức nhớ ra ngay. Vào hai

ngày trước, lúc hắn chiến đấu với cường giả nhị phẩm của Lâm gia, Tào Húc là một trong những người vây xem.

“Tào Húc, ta nhớ ra rồi, trước đó ngươi đứng hạng bảy trong Tiềm Long bảng. Ngày đó, sở dĩ ngươi tới Bình quận thành là muốn thách đấu với ta có đúng không?”

Tào Húc nghe vậy không khỏi run lên, liên tục nói: “Không dám không dám, tại hạ tâm phục khẩu phục.”

Người này chính là một tên mãnh nhân đã đánh bại Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân chỉ bằng một đao. Nếu bàn về thực lực, chắc chắn hắn chính là đệ nhất trong Tiềm Long bảng.

Sau khi tận mắt nhìn thấy một đao kia, lúc đối mặt với Cố Dương, ngay cả dũng khí rút kiếm Tào Húc cũng không có.

“Ngươi chính là Cố Dương?”

Lúc này, giọng điệu nói chuyện và nét mặt của Tào Y Y có chút kích động: “Ngươi chính là Cố Dương không lâu trước leo lên được vị trí thứ bảy trong Tiềm Long bảng, ba ngày trước dùng một đao đánh bại ba cường giả nhị phẩm?”

Không đúng, tại sao ngươi lại kích động như vậy? Bây giờ chúng ta đang đối địch với nhau đó!

Cố Dương cảm thấy đầu óc của nữ nhân này thật sự có vấn đề.

Lúc này Tào Húc mới nói: “Cố công tử, không biết vị sư muội này của ta có chỗ nào đắc tội ngươi, mong ngươi rộng lòng tha thứ. Nể tình gia sư, mong ngươi đừng so đo với nàng.”

Cái bậc thang này cho thật tốt, biết làm người.

Cố Dương thầm khen trong lòng rồi nói: “Lần này ta tới đây là vì kho báu ảnh đạo.”

“Kho báu ảnh đạo?”

Tào Húc sửng sốt, hiển nhiên trước đó không hề hay biết có chuyện này.

Tào Y Y trợn mắt nói: “Kho báu ảnh đạo là do ta phát hiện ra trước. Mọi thứ đều phải kể đến thứ tự trước sau. Như vậy đi, ta và ngươi mỗi người một nửa.”

“Được.”

Cố Dương đồng ý ngay lập tức.

Cho tới bây giờ, tất cả đều phát triển theo tình huống mô phỏng.

Nàng có thể lấy được một nửa cũng không sao, dù gì bối cảnh của Tào Y Y cũng quá vững chãi, nàng chịu lùi một bước thì không thể tốt hơn. Hấn cũng không thể giết nàng, nếu không phụ thân nàng đến thì đúng là được một mất mười.

Tào Húc ở bên cạnh thấy hai người thoả thuận như vậy thì cuối cùng tảng đá trong lòng cũng được thả xuống.

Sau đó, Tào Y Y dẫn Cố Dương đến nơi chứa kho báu.

Cố Dương không hề lo lắng nàng sẽ nghĩ ra mấy quỷ kế gì. Dựa theo mô phỏng vào tối hôm qua, sau khi hấn vào phòng kho báu, lấy đồ rồi thành công rời đi, không xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Sau khi bước vào một mật thất dưới lòng đất, Tào Y Y nói: “Báu vật ở đây tổng cộng có chín món, mỗi một món đều là kỳ trân dị bảo. Người xem phải chia thế nào đây?”

Cố Dương sững sờ khi nhìn thấy những thứ được đặt trên bàn.

Hấn không ngờ rằng thứ được gọi là kho báu chính là chín món đồ. Trong mô phỏng chỉ nói, một nửa kho báu mà hấn chia ra có giá trị trăm vạn, nhưng lại không nói mấy thứ này đều là một vài món đồ cổ và tác phẩm nghệ thuật.

Lúc này hấn mới nhận ra một vấn đề nghiêm trọng, làm sao để đổi ngân lượng đây?

Chương 79: Là người nói đó

Trong mật thất, chín món đồ được bày ra trước mặt, có món lớn như tranh cuộn và pho tượng ngọc, nhưng cũng có một số hộp chưa được mở ra.

Có thể được Tào Y Y gọi một câu là kỳ trân dị bảo thì tất nhiên là thứ vô cùng đáng giá.

Nhất định là bảo vật gia truyền bị ảnh đạo đánh cắp từ những gia tộc khác nhau.

Đây là đồ ăn trộm, càng đáng giá, càng khó bán.

Trong khắp Đại Chu cũng chẳng có mấy gia tộc có đủ tài lực để mua những thứ này. Nếu như chào mời công khai, người ta biết đây là đồ ăn trộm, bộ sẽ không chơi xấu uy hiếp người hay sao?

Quả thật trước đây Cố Dương không hề cân nhắc đến điều này.

Lần này phiền phức thật rồi.

Những thứ không thể nhanh chóng đổi ra tiền thì hiện tại đối với hắn mà nói thì đều không có giá trị gì.

Không, cũng không phải không có chút giá trị nào.

Hắn nhìn thấy một thanh đao toàn thân đen nhánh, thoạt nhìn thì không thu hút chút nào.

Nhưng nếu nó có thể được đặt ở trong một đồng kỳ trân dị bảo thì đương nhiên đây không phải là binh khí bình thường.

Cố Dương vươn tay, cầm lấy thanh đao kia, thấy cực kỳ nặng tay.

Trọng lượng như này ít nhất phải nặng hơn vàng gấp mấy lần, không biết là được làm bằng chất liệu gì.

Hắn rút một tia chân nguyên vào thanh đao, nhưng không hề có chút phản ứng nào.

Hắn cảm thấy hơi thất vọng, nghe nói những thần binh nổi tiếng trên thế gian kia đều có linh tính, có thể dùng chân nguyên để sử dụng, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Nếu có thần binh ở trong tay, ít nhất thực lực cũng phải tăng lên mấy phần.

Nếu như rút chân nguyên vào mà không có phản ứng thì chứng minh thanh đao này không phải là thần binh.

Y Y ở một bên thấy hắn cầm lấy thanh đao này thì nói: “Thanh đao này tên là Phượng Vũ, vốn là chí bảo truyền thừa của Cố gia. Tuy không phải là thần binh, nhưng lại vô cùng cứng rắn,

ngay cả thần binh cũng không thể gây ra chút tổn hại nào cho nó. Tổ tiên Cố gia từng dùng thanh đao này đấu một trận với chủ nhân của Thanh Lân kiếm, bất phân thắng bại. Về sau, bị ảnh đạo trộm mất.”

Thanh Lân kiếm là một trong mười thanh kiếm nổi tiếng thiên hạ, là tuyệt thế thần binh.

Cố Dương vuốt ve thân đao, mặc dù không phải là thần binh, nhưng vô cùng rắn chắc, cũng không tệ, vừa khéo hẵn đang thiếu một binh khí phù hợp. Hắn nói: “Ta muốn lấy thanh đao này.”

“Đến lượt ta.”

Tào Y Y không phản đối, tiện tay lấy một cái hộp.

Cứ như vậy, hai người người chọn một món, ta chọn một món, chia đều các món đồ trên bàn.

Cuối cùng, mỗi người được chia bốn món, trên bàn còn thừa một món.

Cố Dương nhìn quyền trục cuối cùng kia, chắc hẳn là một bức tranh: “Còn thừa một món, chia kiểu gì đây?”

“Đơn giản.”

Tào Y Y rút một thanh đoản kiếm ra, định bụng quyền trục kia ra làm hai nửa.

Cố Dương sao có thể để nàng phá bức tranh này. Hắn cong ngón tay búng một cái, một sợi chân nguyên bay ra, đánh bay đoản kiếm trong tay Tào Y Y.

“Á.”

Tào Y Y cảm thấy một luồng sức mạnh đánh tới, đoản kiếm rời khỏi tay, gan bàn tay đau nhức, vẻ mặt tức giận mà trừng hẳn: “Ngươi làm đau ta.”

Cố Dương thấy thần thái và giọng điệu lúc này của nàng giống làm nũng, trong lúc lơ đãng lộ ra vẻ tà mị, tựa như có một cây lông vũ đang khuấy động, khiến trái tim hắn ngứa ngáy, thế là không khỏi lập tức cảnh giác.

Nàng đang cố ý muốn quyến rũ ta?

Hắn sa sầm mặt mày, cất lời: “Nếu như ngươi không muốn thì cho ta, đừng có làm hỏng.”

Tào Y Y xoa cổ tay tê dại, rầu rĩ nói: “Đâu có, đã nói mỗi người một nửa thì là mỗi người một nửa mà.”

Tào Húc đứng bên cạnh thấy vậy thì toát mồ hôi lạnh, trong lòng thầm kêu khổ: “Đại tiểu thư của ta ơi, hiện tại không phải là thời điểm để đùa giỡn đâu. Cái mạng nhỏ của chúng ta đều đang nằm trong tay hắn đấy.”

Hắn đã tận mắt thấy một đao của Cố Dương suýt nữa giết chết Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân, ra tay không chút lưu tình.

Cho dù là Sở Tích Nguyệt hay là Ô Hành Vân, Sở gia và Tĩnh Hải hầu sau lưng bọn họ cũng không kém Tào gia bao nhiêu.

Tên này dám xuống tay với hai người kia thì chứng tỏ bởi cảnh của hắn rất sâu.

Thật sự chọc giận hắn, sau đó bị giết, đó mới gọi là oan uổng.

...

Không biết lúc này Tào Y Y lại nghĩ đến cái gì. Nàng liên tục đảo mắt, đột nhiên nở nụ cười, nói: “Có phải ngươi rất thiếu tiền không?”

Nàng có một loại bản lĩnh bẩm sinh, đó là có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư của nam nhân.

Trên đường đi, nàng có thể đùa bỡn những nam tử tiếp cận nàng trong lòng bàn tay chính là bởi vì bản lĩnh này.

Cũng bởi vậy, nàng coi thường nam nhân trong thiên hạ. Tất cả bọn họ đều là kẻ ngu ngốc, đầu óc đơn giản, dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc, liếc một cái là có thể nhìn thấu.

Cho dù là những tên nam tử tiếp cận nàng hay là A Phúc đi theo bên cạnh nàng, thậm chí là Tào Húc, người được xưng là nhân trung long phượng trong tam phẩm thì tất cả tâm tư đều viết ở trên mặt.

Cho đến khi nàng gặp được Cố Dương – kẻ dùng một đao suýt giết chết nàng.

Đó là lần đầu tiên nàng cách quý môn quan gần như vậy.

Mà đó cũng là lần đầu tiên nàng gặp phải một nam nhân có ý chí sắt đá, lãnh huyết vô tình, vừa gặp đã tàn nhẫn muốn mạng của nàng.

Chính vì thế, Tào Y Y luôn giữ khư khư một mối hận, nhất định phải tìm ra người này, không xé hấn ra thành tám mảnh thì khó xua tan được mối hận trong lòng nàng.

Ai mà ngờ được, vất vả lắm mới đợi được người này xuất hiện, nhưng thực lực của hấn lại vượt xa tưởng tượng của nàng, đến cả Tào Húc cũng sợ tới mức ngay cả kiếm cũng không dám rút ra.

Tiền Long bằng cái gì chứ, đúng là một tên phé vật!

Trong lòng Tào Y Y sinh ra một loại cảm giác bất lực.

Trước đó, ở trước mặt nam nhân, nàng có thể thuận lợi làm tất cả mọi việc, bởi vì thứ nhất là dựa vào bối cảnh cường đại, thứ hai là dựa vào mỹ mạo của bản thân.

Thế nhưng nam nhân trước mắt này không chỉ không sợ hãi bối cảnh sau lưng nàng, mà còn làm như không thấy mỹ mạo của nàng, cho nên nàng chẳng có cách gì cả.

Nhưng mà, Tào Y Y vẫn nhìn ra một điều, đó là hấn rất cần tiền.

Tâm tư của nàng lại lần nữa sống lại.

...

Cố Dương không muốn quan tâm đến nàng, mở quyển trục kia ra rồi đặt trên mặt bàn.

Quả nhiên là một bức tranh. Bên trong vẽ một con thuồng luồng đang hóa rồng, bầu trời mây đen bao phủ, vô số tia chớp lấp ló trong đó, trông như đang vượt kiếp.

Vẽ rất tốt, nhưng chẳng qua ngoài điểm đó ra thì không có gì đặc biệt.

Tào Y Y nói: “Ta có tiền. Nếu người xin ta, nói không chừng ta có thể cân nhắc giúp người.”

Cô Dương vẫn không quan tâm đến nàng. Hắn nhìn một hồi, không nhìn ra được điểm dị thường nào nữa mới cuộn bức tranh lại, sau đó nói: “Coi như nửa bức tranh này là thứ để người bồi tội với ta. Về sau, hai chúng ta không nợ gì nhau.”

Cái gì?

Tào Y Y sững sốt, nàng chưa bao giờ thấy người nào vô liêm sỉ như thế, rõ ràng là hắn đả tội mình.

Thế mà làm như nàng đả tội hắn vậy.

Nàng vô cùng tức giận, nhưng khi thấy hắn cầm lấy đồ rồi quay người đi ra ngoài, nàng lại vội quỳnh lên, nhanh chóng đuổi theo rồi nói: “Những thứ này không hề dễ bán, người biết phải bán cho ai sao?”

Cô Dương lạnh lùng nói: “Việc này không phiền đến cô nương.”

Lúc nhìn hắn sắp bước ra khỏi mật thất, lần này đi rồi thì không biết tương lai phải đi đâu tìm hắn, muốn báo thù cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể thực hiện, cho nên dưới sự vội vàng, Tào Y Y bật thốt lên: “Người bán cho ta đi.”

Cuối cùng Cố Dương cũng dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng, nói: “Là chính miệng người nói đó.”

Tào Y Y nhìn vẻ mặt không biểu cảm của hắn, chẳng biết tại sao nàng lại lơ mơ có một loại cảm giác dường như hắn đang đờ mình nói ra lời này.

Toi rồi, bị lừa rồi.

Chương 80: Tám mươi vạn

“Bốn thứ này bao nhiêu tiền?”

Cô Dương lấy ra bốn món đồ vừa mới chia chác, còn Phượng Vũ đao thì hắn định để lại sử dụng, có thể tìm được một món vũ khí hợp tay cũng chẳng dễ dàng gì.

Tào Y Y cảm thấy bị lừa rồi, cố ý nói một cái giá thấp: “Đây là đồ ăn trộm, ta chỉ có thể trả tối đa bốn mươi vạn lượng.”

Giỏi lắm, trực tiếp giảm xuống bốn phần.

Cố Dương lập tức đồng ý: “Được. Đồ cho ngươi, đưa tiền đây.”

Chỉ cần có thể lập tức bán lấy tiền, bốn mươi vạn lượng cũng không tệ. Nếu như để ở trong tay hắn, cho dù đáng giá thế nào thì đối với hắn mà nói cũng chẳng khác nào đồ bỏ đi.

Nói khó nghe một chút thì qua mấy tháng nữa, có khi bốn mươi vạn lượng này cũng chẳng có giá trị gì đối với hắn nữa.

Giống như lúc hắn vừa ra khỏi Lưu Gia thôn, một trăm lượng đã được coi là một khoản tiền khổng lồ, nhưng bây giờ một trăm lượng đối với hắn mà nói có tính là gì chứ?

Tào Y Y thấy hắn không hề do dự chút nào đã đồng ý, trong lòng không khỏi có chút buồn phiền.

Từ sau khi gặp nam nhân này, nàng chưa từng chiêm bất cứ tí hời nào trên người hắn, lúc nào cũng rơi vào thế hạ phong.

Nàng đảo mắt, lại có chủ ý: “Bây giờ trên người ta không có nhiều ngân lượng như vậy.”

Cố Dương dùng đôi mắt sắc bén nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Ngươi đang đùa ta sao?”

Tào Y Y bị hắn nhìn đến mức run chân, tim đập thành thạch loạn xạ.

Trong nháy mắt đó, nàng cảm thấy hắn thật sự sẽ giết mình.

Cổ họng nàng hơi căng lên, run giọng nói: “Ai... ai mà mang nhiều tiền như vậy trên người chứ, sáng mai người ta đi lấy... Được chưa?”

“...”

Cố Dương nhìn thấy trong mắt nàng hiện lên một tia cầu xin, tạm thời không biết nên nói gì cho phải.

Chẳng lẽ đây chính là sở thích bị ngược đãi trong truyền thuyết ?

Tia sát ý vừa rời của hắn là thật.

Cùng với hiểu biết về đao ý càng ngày càng tinh thâm của hắn, việc phóng sát ý ra ngoài đối với hắn mà nói là một chuyện rất đơn giản, võ giả cấp thấp bình thường cho dù ý chí vững đến đâu cũng sẽ sợ hãi ngay lập tức.

Nàng phản ứng như vậy lại khiến hắn không biết phải nói sao.

Cố Dương không chút do dự sắc lấy bốn món đồ đó lại, nói: “Ta không có thời gian.”

Nơi đây là Giang châu thành, là đại bản doanh của Lâm gia, đến đây lấy kho báu đã rất mạo hiểm rồi, nếu Tào Y Y để lộ ra bên ngoài, có lẽ cường giả nhất phẩm của Lâm sẽ lập tức chạy tới, hắn muốn trốn cũng không thể nào trốn được.

“Sáu mươi vạn!”

Tào Y Y đột nhiên nâng cao giá, thấy Cố Dương không thèm quay đầu thì lại nói lớn: “Tám mươi vạn.”

Tào Húc bên cạnh quan sát tới gần cả người, hoàn toàn không thể hiểu nổi đại tiểu thư đang muốn cái gì.

Cố Dương muốn đi, nàng lại trăm phương ngàn kế tìm cách giữ lại.

Người ta không so đo với chúng ta đã là vô cùng may mắn rồi, còn gọi hắn lại làm cái gì?

...

“Tám mươi vạn.”

Cuối cùng Cố Dương cũng dừng bước, nhắm hai mắt lại, mở hệ thống ra, bắt đầu mô phỏng lần một.

Không thể nào, nàng cho nhiều quá.

Số tiền này đủ để hắn đột phá đến nhị phẩm, đến lúc đó, cho dù là cường giả nhất phẩm của Lâm gia đến đây, hắn cũng có sức mạnh cùng độ sức, không cần nhờ nữ nhân che chở, cuốn vào hôn ước giữa Sở gia và Tần gia nữa.

Nhưng tiền đề là Tào Y Y không giở trò gian. Hành động lần này cũng sẽ không khiến phụ thân nàng để mắt đến.

Một lát sau, Cố Dương mở to mắt. Hắn đã có đáp án từ trong kết quả mô phỏng, trong nháy mắt đã nghĩ xong một kế hoạch.

Hắn xoay người, nói: “Tám mươi vạn, trong ba ngày, nếu như người không lấy ra được, tự gánh lấy hậu quả.”

Tiếp đến, hắn lại truyền âm cho Tào Húc: “Người đến La Châu thành chờ, yên tâm, ta sẽ không làm hại đến tính mạng của nàng.” Nói xong, hắn dùng một tay tóm lấy cánh tay của Tào Y Y, biến mất ngay tại chỗ.

Tào Húc nhìn hai người biến mất, thật sự khóc không ra nước mắt.

Đã bảo là đừng đi gọi hắn rồi, bây giờ thì hay, bị Cố Dương bắt đi rồi.

Lỡ như nàng hấp chuyện bất trắc thì kết cục của hắn chính là vạn kiếp bất phục.

“Làm sao đây?”

Nội tâm Tào Húc bắt đầu đấu tranh kịch liệt.

Đương nhiên cách tốt nhất là lập tức báo tin cho sư tôn.

Sư tôn sẽ tự phái người đi cứu nàng.

Nhưng mà làm như vậy, hắn sẽ bị đánh giá là một hộ vệ bất lực, sau này sư tôn sẽ còn tín nhiệm hắn sao?

Cố Dương đã nói, hắn sẽ không làm hại đến tính mạng của nàng...

Chỉ cần hắn tuân thủ ước hẹn, đến La Châu thành thả Tào Y Y về thì sẽ không có ai biết nàng đã từng bị người ta bắt đi.

Với hiểu biết của hắn về Tào Y Y, nàng sẽ không đi mách lẻo với phụ thân nàng.

Một lát sau, trong lòng Tào Húc đã có lựa chọn...

...

Cố Dương mang theo một người mà tốc độ cũng không giảm chút nào, chẳng mấy chốc đã rời khỏi Giang Châu thành.

Dựa theo kết quả của mô phỏng, khi đưa Tào Y Y đi, hẳn có thể thuận lợi lấy được tám mươi vạn lượng kia, hơn nữa cũng sẽ không dẫn dụ cao thủ của Lâm gia tới.

Chẳng qua việc này sẽ mang lại chút rắc rối về sau.

Nhưng cũng chẳng tính là gì so với phiền phức Sở Tích Nguyệt mang đến.

Với thực lực hiện tại của hẳn, chỉ cần Tào Y Y không gọi phụ thân nàng đến, vậy thì sẽ không tạo thành bất cứ uy hiếp nào cho hẳn.

Đương nhiên trong vài lần mô phỏng trước hẳn đều chết vì nàng, cho nên tất nhiên hẳn sẽ chẳng hòa hoãn với nàng chút nào

Khi trời sắp sáng, đám người Cố Dương đã rời khỏi khu vực của Giang châu, đến lân cận La châu.

La châu cùng Giang châu và Ngọc châu lân cận với nhau, chính là địa bàn của Sở gia.

Hai người đến Lâm Phong thành tìm quán cơm.

Sau khi chạy trên đường cả một đêm, tốc độ của Cố Dương vẫn nhanh hơn ngựa. Tô Y Y sắp bị đông cứng rồi, sắc mặt tái nhợt, môi khô nứt nẻ, vừa nhìn là biết đã chịu không ít cực khổ.

Rõ ràng nàng có một một phụ thân là cường giả Thần Thông cảnh, nhưng tu vi nàng quá thấp kém, chỉ mới cửu phẩm, cho nên không cách nào chống lại gió lạnh.

Tào Y Y ăn xong một bát mì sợi nóng hôi mới cảm thấy mình đã sống lại.

Nàng chưa từng ném trái khổ cực như vậy, cho nên oán hận trừng mắt Cố Dương ở trước mặt, trong lòng hận không thể ngàn đao băm thây hẳn.

Cố Dương làm như không thấy ánh mắt của nàng, nhàn nhã nhấp một ngụm trà, nói: “Ăn xong rồi thì đi lấy tiền đi.”

Tào Y Y tức giận trừng hẳn một hồi, nghiêng răng nghiêng lợi đưa ra yêu cầu: “Ta muốn tắm rửa, đổi một bộ y phục mới.”

Cố Dương chưa kịp nói gì thì đột nhiên bên cạnh có người nói chen vào một câu: “Cô nương, có cần giúp gì không?”

Cố Dương với Tào Y Y vừa đi vào tử lâu thì đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Với dung mạo của Tào Y Y, hấp dẫn sự chú ý là chuyện rất bình thường.

Không khí giữa một nam một nữ này ngập tràn mùi thuốc súng, đương nhiên dễ dàng khiến người khác liên tưởng.

Người tới để làm “anh hùng cứu mỹ nhân” là một nam tử trẻ tuổi, dáng vẻ tướng mạo bình thường, tay cầm trường kiếm, vừa nhìn đã biết thực lực không tầm thường.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ tử lâu đều yên tĩnh lại, chờ xem náo nhiệt.

“Cút!”

Tào Y Y vốn đang uất ức và tức giận đầy mình, không dám phát cáu với Cố Dương, nam tử này có thể nói là đã đụng vào thùng thuốc nổ. Nàng mắng mỏ: “Ai cho người xen vào việc của người khác? Còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân? Quay về soi gương đi, đồ xấu xí.”

Mấy người chờ xem náo nhiệt trong tử lâu cũng đều sợ ngây người.

Sao kịch bản này lại không giống với tưởng tượng của bọn họ vậy?

“Đi thôi.”

Lúc này, nam tử ngồi cùng bàn với nữ tử đẹp như thiên tiên này đứng lên, đi ra bên ngoài. Nàng cũng âm ức đi theo sau lưng hắn.

Đợi hai người đi rồi, tử lâu lập tức bùng nổ, ồn ào suy đoán quan hệ của hai người là gì.

Chương 81: Cuối cùng vẫn xảy ra chuyện

Hiện giờ thiên hạ có sáu môn phái lớn, chín danh gia vọng tộc. Bọn họ đều là thế lực đứng đầu ở Đại Chu, mỗi một thế lực đều có thương hội lớn của riêng mình, có thể buôn bán khắp các châu, cho nên mỗi năm kiếm được rất nhiều tiền.

Trong đó có vài thương hội kinh doanh xuyên khắp các châu, giống như liên doanh vậy, hầu như đã hình thành độc quyền trong nghề.

Thương hội thiên hạ của Tào gia chính là một trong số đó. Bọn họ bán tơ lụa trên toàn bộ Đại Chu, chất lượng không ai có thể sánh kịp, được vô số người săn lùng.

Tuy rằng La châu là đại bản doanh của Sở gia, nhưng thiên hạ thương hội Tào gia vẫn mở vài cửa tiệm ở đây, mang tên Cẩm Tú Các.

Một trong số đó ở ngay Lâm Phong thành.

Lâm Phong thành là thành lớn thứ ba ở La châu, nằm ven sông Đại Vân, buôn bán sầm uất.

Tào Y Y và Cố Dương đi vào Cẩm Tú Các náo nhiệt. Nàng lấy một khối lệnh bài ra, nói một câu: “Gọi trưởng quầy đến gặp ta.” Sau đó đi thẳng vào bên trong.

Chỉ chốc lát, một nam tử trung niên khôn khéo lập tức vội vã chạy đến, sau khi nhìn thấy Tào Y Y thì không hề nghi ngờ quỳ xuống đất cái bịch: “Thuộc hạ Nghiêm Tinh bái kiến đại tiểu thư.”

Trước đó sớm đã có người dâng trà lên, mà Tào Y Y còn chẳng thèm nhìn chưởng quầy kia lấy một cái. Nàng nâng chén trà lên, nhẹ nhàng vớt đi bọt nổi, môi đỏ mọng khẽ mở, hỏi: “Bây giờ trong sổ sách của Cẩm Tú các còn có bao nhiêu tiền?”

“Bẩm đại tiểu thư, tổng cộng có năm vạn ba nghìn bốn trăm bảy mươi lượng...”

“Lấy năm vạn lượng ra đây, bản tiểu thư có việc cần dùng.”

Nghiêm Tinh kia vừa nghe thì trên trán lập tức toát mồ hôi lạnh, vội nói: “Nhưng mà...”

“Hừm?”

Động tác trên tay Tào Y Y ngừng lại, đặt chén trà xuống, ánh mắt liếc qua đó, lạnh nhạt nói: “Ta không muốn nói lại lần thứ hai.”

Đôi môi Nghiêm Tinh run run vài cái, cuối cùng chỉ đành nói một câu: “Vâng...”

Cố Dương ngồi bên cạnh quan sát cũng cảm thấy khó chịu thay tên Nghiêm Tinh này, bởi lẽ quả thật đụng tới vị đại tiểu thư đây là chuyện cực kỳ xui xẻo.

Ở trong mấy lần mô phỏng, hắn cũng đã từng nương nhờ ở thế gia, chắc hẳn hoàn cảnh cũng không khác tên Nghiêm Tinh này là bao.

Không bao lâu, Nghiêm Tinh mang theo chồng ngân phiếu đến, dùng một hộp gỗ tử đàn nhỏ để chứa, dâng lên cho Tào Y Y.

Tào Y Y không thèm đếm, bèn cầm lấy, nói một câu: “Trà Bắc Sơn Ngân Châm này chưa đủ tháng, sau này đừng lấy để chiêu đãi khách nữa.”

Nói xong, nàng đứng dậy rời đi.

Thứ nàng nói chính là chén trà vừa rồi, mà nàng chưa hề uống ngụm nào.

Nghiêm Tinh lúng túng không dám nói, vẫn tiến đến cửa, nhìn nam tử bên người nàng đã biến mất không thấy đâu.

...

Kế tiếp, Tào Y Y và Cố Dương lại tới mấy Cẩm Tú các khác trong khu vực La châu, lấy hết tất cả tiền trong sổ sách.

Khoản tiền nhiều nhất lên đến năm mươi tám vạn lượng, vốn là lợi nhuận phải nộp lên thương hội vào tháng sau.

Bây giờ lại đều là món hời cho Cố Dương.

Một chuyến này, hắn lấy được tổng cộng bảy mươi lăm vạn lượng.

Dù sao thì La châu nhiều cửa tiệm như vậy, toàn bộ vốn lưu động trong sổ sách hầu như đều bị bọn họ lấy đi, có thể cảm được nhiều tiền thế này đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Sau đó, Cố Dương để Tào Y Y ở lại Cẩm Tú các của La châu thành.

Về phần ở lại thế nào, đương nhiên là trực tiếp đánh ngất, sau đó dặn dò người của Cẩm Tú các chăm sóc tốt cho nàng, Tào Húc sẽ nhanh chóng đến La châu thành.

Tiếp đến, Cố Dương mang theo tiền thông dong rời đi.

Đám người Tô Thanh Chi còn đang đợi hắn, lúc đầu nói đi hai ngày rồi về, bây giờ đã là ngày thứ tư rồi, nếu còn không về thì bọn họ sẽ lo lắng.

Trên đường trở về, hắn lại chậm trễ mất một ngày, ở thành thị dọc đường, đi đến tiền trang ở khắp nơi, đổi ngân lượng đổi thành vàng bạc, nạp toàn bộ vào trong hệ thống.

Sau khi đổi toàn bộ ngân lượng, số dư trong hệ thống của hắn đạt đến mức lớn chín mươi ba vạn.

Cố Dương chạy suốt đêm, sáng sớm ngày hôm sau, cuối cùng cũng về đến nơi dựng trại.

“Người đâu?”

Hắn đến nơi lại không nhìn thấy bóng dáng của đám người Tô Thanh Chi đâu, trong lòng không khỏi lộ bộ một tiếng.

Quả nhiên cuối cùng vẫn xảy ra chuyện.

Từ dấu vết trên mặt đất, có lẽ bọn họ rời khỏi chưa lâu, trên mặt đất có không ít dấu chân.

Còn có vài vết máu.

Cách đó không xa có vết bánh xe rất dài.

Cố Dương lập tức sa sầm mặt mày.

Tuy rằng thời gian hắn tiếp xúc với đám người Tô Thanh Chi ở trong hiện thực không dài, nhưng ở trong mỗi lần mô phỏng, phần lớn thời gian đều đối chọi với thử thách sinh tử.

Ở trong lòng hắn sớm đã coi bọn họ là bạn bè.

“Chậm trễ mất ba ngày, cuối cùng vẫn thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Trong lòng hắn khá bức bối.

Ở trong lần mô phỏng lần trước, hắn dẫn theo Tào Y Y đến đây phối hợp với đám người Tô Thanh Chi, mặc dù cuối cùng thành công lấy được ba mươi vạn lượng, nhưng trên đường đi Tào Y Y lại tác oai tác quái, gặp phải phiền phức cực kỳ lớn.

Nàng chọc Tô Thanh Chi tức giận rời đi, kết quả chọc cho Thẩm Bạch Y tới, sau đó Thẩm Bạch Y phát hiện thứ hắn tu luyện là “Phượng Vũ Cửu Thiên”...

Tiếp theo đó, cường giả nhất phẩm của Thẩm gia đuổi đến, truy sát hắn suốt mấy tháng trời, cuối cùng hắn không còn chỗ nào để trốn, chỉ có thể sử dụng Sát Thân thức liều mạng với đối phương.

Cho nên, Cố Dương không dẫn theo Tào Y Y về đây, mà đưa nàng đi lấy tiền trước.

Kết quả trễ mất ba ngày, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mặc dù sau khi lấy được bảy mươi lăm vạn lượng từ chỗ Tào Y Y, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý chắc chắn sẽ gặp phải phiền phức cực lớn.

Nhưng không ngờ lại là đám người Tô Thanh Chi gặp tai nạn.

Sẽ là ai chứ?

Tên cường giả nhất phẩm đó của Lâm gia đuổi tới rồi sao?

Hay là người nào khác?

Cố Dương cũng không vội lần theo dấu vết. Đầu tiên, hắn cẩn thận quan sát xung quanh, xác nhận không có tờ giấy hay thứ gì giống ám hiệu thì rời khỏi nơi này, đến gần đây tìm một chỗ kín, ngồi xếp bằng mở máy mô phỏng nhân sinh ra.

Muốn tìm người, dùng hệ thống sẽ dễ dàng hơn một chút.

[Hai mươi hai tuổi, người đã có tu vi tam phẩm, dùng một đao đánh bại ba cường giả nhị phẩm, leo lên hạng nhất Tiềm Long bảng, danh chấn thiên hạ.]

[Người dẫn theo Tô Thanh Chi và Từ Nhược Mai rời khỏi Bình quận thành, trên đường đi, một mình người tới lấy báu vật ảnh đạo để lại, sau khi trở về thì phát hiện đám người Tô Thanh Chi đã biến mất, người men theo vết bánh xe trên đường lần theo dấu vết, rất nhanh đã phát hiện ra tung tích của đối phương.]

[Người vừa đến gần thì bị người khác phát hiện. Người ra tay chính là Liễu Triết người xếp thứ chín trong Thiên Kiêu bảng, các người giao đấu hơn mười chiêu, bất phân thắng bại, lúc này, bên cạnh lại xuất hiện thêm hai cường giả nhị phẩm gia nhập trận chiến.]

[Người lấy một địch hai, chẳng mấy chốc đã rơi xuống thế hạ phong, sau hơn mười chiêu, người bị đẩy đến bước đường cùng, người sử dụng Sát Thân thức, Liễu Triết bị thương nặng, bản thân cũng chết tại chỗ. Hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Thì ra là Liễu gia!

Sau khi Cố Dương biết rõ đối phương là ai thì trái tim hẳn cũng buông lỏng xuống, ít nhất đám người Tô Thanh Chi sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Liễu Triết, tên thiên kiêu này tự mình đến đây, bắt bọn họ đi, chắc chắn không phải giết cho hả giận.

Trương Tiểu Hải và Tri Tinh chắc là không sao, nếu như thật sự bị giết rồi, chắc chắn nhóm người Liễu gia kia không thể nào mang cả thi thể đi được.

Về phần Từ Nhược Mai, nàng là đệ tử của chủ nhân Kiếm cung, cho Liễu Triết một trăm lá gan hẳn cũng không dám làm gì bất lợi với nàng.

Biết rõ người đang ở đâu là tốt rồi.

Đợi hẳn đột phá đến nhị phẩm, đến lúc đó thù mới hận cũ tính luôn một thể.

Sau khi Cố Dương lựa chọn phần thưởng của mô phỏng lần này thì mở một lần mô phỏng khác, bắt đầu tiến sâu vào cảnh giới nhị phẩm.

Chương 82: Nhị phẩm

[...Người phát hiện đám người Tô Thanh Chi mất tích, đến Bình quận thành, tìm được Sở Tích Nguyệt vẫn còn đang dưỡng thương, tìm kiếm sự trợ giúp của nàng. Nàng đồng ý, tiện thể kéo theo Ô Hành Vân.]

[Ba người các người đuổi kịp đoàn xe Liễu gia, chiến đấu một trận, sau đó thành công cứu được đám người Tô Thanh Chi và Từ Nhược Mai ra. Các nàng đều ổn, không tổn hại gì, chỉ có Trương Tiểu Hải bị thương không nhẹ.]

[Về sau, các người kết bạn đồng hành với hai người Sở Tích Nguyệt, đàm luận võ đạo dọc đường. Mấy ngày sau, cường giả nhất phẩm Lâm gia đuổi tới, bị Sở Tích Nguyệt đuổi đi.]

[Sau khi vết thương của Sở Tích Nguyệt tốt lên, nàng chính thức khiêu chiến người, bảo người nhất định không được nương tay, sau hai mươi chiêu, thua dưới tay người.]

[Một năm sau, các người giao thủ ba lượt, Sở Tích Nguyệt đều thua. Vào một lần cuối cùng thua dưới tay người, nàng nói mình phải về kết hôn, thấy người không có phản ứng, thất vọng rời đi.]

[Sau đó, Ô Hành Vân mời người đến Thần Đô, gia nhập Võ viện. Người đồng ý, dẫn theo Tô Thanh Chi, từ biệt Từ Nhược Mai, tiến đến Thần Đô.]

[Nhờ có Ô Hành Vân giới thiệu, người gặp được viện trưởng Võ viện, được hắn coi trọng, trở thành một giáo thụ của Võ viện, có thể thoải mái xem bí tịch của Võ viện.]

[Từ đó về sau, người và Tô Thanh Chi ở lại trong Võ viện, vừa dạy đệ tử Võ viện, vừa tu luyện võ đạo.]

[Năm năm sau, vì viện trưởng Võ viện phản đối hoàng hậu đương triều, cho nên dính dáng đến một án lớn mưu phản, bởi vậy bị tống vào ngục. Mấy vị giáo thụ đều bị liên quan, người cũng nằm trong hàng ngũ bị bắt.]

[Người không muốn bó tay chịu trói, dẫn theo Tô Thanh Chi định trốn đi, bị một cường giả nhất phẩm đánh chết tại chỗ,

hưởng thọ hai mươi tám tuổi.]

Sau khi Cố Dương xem hết mô phỏng nhân sinh lần này, lo lắng trong lòng cuối cùng đã buông xuống.

Tô Thanh Chi và Từ Nhược Mai đều bình an vô sự.

Vả lại lần này lại xuất hiện nhân vật mới, bởi vì Ô Hành Vân đề cử hần gia nhập Võ viện, cho nên mới yên ổn sống năm năm trong Võ viện.

Có thêm một con đường mới, xem như là niềm vui ngoài ý muốn.

Mặc dù chỉ có năm năm, nhưng cũng coi như không tệ.

Hần mô phỏng lần này chủ yếu để xác nhận an nguy của đám người Tô Thanh Chi.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi tám tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi tám tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm hai mươi tám tuổi.]

Cố Dương lập tức lựa chọn kinh nghiệm võ đạo.

Hần đã là tam phẩm đỉnh phong, lựa chọn cảnh giới không có chút ý nghĩa nào, dù sao lần sau phải tiến hành niết bàn, lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Sau một khắc, trong đầu hần xuất hiện thêm rất nhiều cảm ngộ trên phương diện võ đạo.

Thu hoạch lúc này đây còn lớn hơn dự đoán rất nhiều.

Trước đó, hần chỉ đi bừa, đông học một chút, tây học một chút, không có hệ thống, cho dù học được công pháp tuyệt thế “Phượng Vũ Cửu Thiên” này cũng không có biến hóa tính thực chất.

Cho đến lần này, sau khi tiến vào Võ viện, cuối cùng có thời gian sửa sang lại võ đạo bản thân đã học thành hệ thống.

Thời gian năm năm, lý giải của hắn về võ đạo đã nâng cao một bước.

Do đó, đối với công pháp tuyệt thế “Phượng Vũ Cứu Thiên” này, hắn cũng có nhận thức càng sâu.

Lợi ích tiềm ẩn lớn quá.

Cố Dương không khỏi sinh lòng hiếu kỳ về vị viện trưởng Võ viện kia, hiển nhiên tu vi võ đạo của người này vô cùng cao thâm.

Võ viện, vài ngày trước mới nghe Từ Nhược Mai nhắc đến, là bộ máy bồi dưỡng nhân tài của quan phương Đại Chu.

Lúc trước thái tử Đại Chu thiết lập Văn viện và Võ viện, toan tính phá vỡ độc quyền của thế gia và môn phái, bồi dưỡng nhân tài cho triều đình.

Hiện giờ, hơn bốn trăm năm trôi qua, Văn viện đã thoát khỏi triều đình, đã thành một trong sáu môn phái lớn. Còn về phần Võ viện, vẫn nửa chết nửa sống, không có cảm giác tồn tại gì.

Địa vị của hai bên có thể nói cách biệt một trời một vực.

Cho đến mấy năm gần đây, Ô Hành Vân xuất hiện, Võ viện mới lại một lần nữa lọt vào tầm mắt đại chúng.

Đương nhiên, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, cho dù Võ viện sa sút như thế nào, che chở một tam phẩm như hắn vẫn không thành vấn đề. Đáng tiếc, đến cuối cùng vẫn bị cuốn vào phân tranh triều đình, đã thành vật hy sinh chính trị.

Những suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Cố Dương, nhưng cũng nhanh chóng bị hắn vứt sang bên, tiếp tục bắt đầu mô phỏng.

[...Sau khi phát hiện đám người Tô Thanh Chi mất tích, người trở về Bình quận thành, tìm kiếm Lăng Linh, đợi mãi cho đến sau khi nàng xuất quan, dưới sự bảo hộ của nàng mà bắt đầu niết bàn.]

[Từ đó về sau, Lăng Linh dẫn theo người trốn đông trốn tây.]

[Năm năm sau, người tu luyện đến bát phẩm.]

[Tám năm sau, người tu luyện đến thất phẩm.]

[Năm năm sau, Lăng Linh leo lên đứng đầu Nhất Phẩm bảng, chuẩn bị đột phá Thần Thông cảnh, dẫn đến việc bị cường giả nhất phẩm vây công. Người bị liên lụy, chết trong đó, hưởng thọ bốn mươi tuổi.]

Cố Dương nhìn đến đây thì phát hiện một chuyện thần kỳ, vì sao lúc ở chung với Lăng Linh thì có thể bình yên vô sự, cho tới khi nàng tu luyện đến nhất phẩm đỉnh phong, chuẩn bị đột phá Thần Thông cảnh thì mới bị vây giết?

Thoạt nhìn bản lĩnh chạy trốn của nàng thật sự rất mạnh.

Sau khi Cố Dương nhận phần thưởng thì lại mở mô phỏng tiếp.

...

.....

.....

Cứ như vậy, hần lần lượt mô phỏng, vào lần mô phỏng thứ mười ba, thay đổi xuất hiện.

[...Một ngày nào đó mười năm sau, người cảm nhận được gì đó, chân nguyên xuyên ra ngoài cơ thể, hóa thành một con phượng hoàng, bay lượn trên trời hai vòng rồi lại lần nữa chui vào thân thể người. Người thành công bước vào cảnh giới nhị phẩm.]

[Tám năm kế tiếp, Lăng Linh chuẩn bị đột phá Thần Thông cảnh, bị mấy vị cường giả nhất phẩm vây công, người miễn cưỡng chặn được một cường giả nhất phẩm. Một khắc cuối cùng, Lăng Linh thân mang trọng thương nỗ lực bước vào Thần Thông cảnh, sau khi đánh chết hết mấy cường giả nhất phẩm, cũng dầu hết đèn tắt mà chết.]

[Tiếp đến, người nghe được một câu “Vũ gia dư nghiệt”, cũng theo đó bạo thể mà chết, hưởng thọ bốn mươi tuổi.]

Cố Dương nhìn thấy nhắc nhở lần này, trong lòng hơi kích động.

Cuối cùng nhị phẩm rồi.

Thật sự quá khó khăn, trước sau cộng lại, hẳn tu luyện khoảng chừng bốn trăm năm, cuối cùng đã đến nhị phẩm.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm bốn mươi tuổi.]

“Ta chọn một.”

Ầm!

Cố Dương cảm thấy chân nguyên trong cơ thể lập tức sôi trào, phượng hoàng nho nhỏ trong ý thức kia lập tức thoát thể lao ra, hút toàn bộ chân nguyên của hắn.

Chỉ thấy một con phượng hoàng to chừng nắm tay chui ra từ mi tâm của hắn, theo một tiếng rít xông thẳng mây xanh, giương cánh bay lên, bay lượn hai vòng, thân hình to thêm mấy vòng, cuối cùng lại một lần nữa chui vào mi tâm của hắn.

“A...”

Cố Dương kêu thảm một tiếng, cả người bốc lên ngọn lửa hừng hực, đã hóa thành một hỏa nhân.

Một lát sau, ngọn lửa dập tắt, tất cả mọi thứ trên người hắn đều bị đốt thành tro bụi, thứ duy nhất không tổn hao gì chỉ có thanh Phượng Vũ đao kia.

Cố Dương mở mắt, nhìn hai tay mình, chỉ thấy làn da trơn bóng, vốn có mấy vết sẹo thật nhỏ, giờ đây đều đã biến mất không thấy gì nữa.

Hắn cảm thấy thân thể mình tuyệt vời như chưa từng có, giống như thoát thai hoá cốt.

Hắn đột nhiên nghĩ đến tầng thứ nhất của Thần Thông cảnh, mang tên Kim Thân cảnh.

Môn công pháp “Phượng Vũ Cửu Thiên” này ở nhị phẩm đã bắt đầu gây dựng cơ sở vững chắc cho Thần Thông cảnh, chẳng trách được gọi là công pháp tuyệt thế.

Chương 83: Đệ nhất Tiềm Long bảng

Cổ Dương vận khởi chân nguyên, ngưng tụ trong lòng bàn tay, một luồng nhiệt lực kinh người lập tức lan ra, trông hết như một ngọn lửa vô hình.

Chân nguyên của hắn đã có được đặc tính của lửa, uy lực đâu chỉ tăng gấp đôi.

Trong lần mô phỏng này, hắn vừa đột phá không lâu, dưới tình huống đao pháp còn chưa thăng cấp đã có thể đánh được mấy chiêu với cường giả nhất phẩm, có thể thấy được thực lực của hắn tăng lên bao nhiêu.

Sau khi đến nhị phẩm, cuối cùng môn công pháp “Phượng Vũ Cửu Thiên” này đã thể hiện ra uy lực thật sự của công pháp tuyệt thế.

Cổ Dương thu hồi chân nguyên, hít sâu một hơi, nghiêm túc mở hệ thống ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao mười vạn lượng.]

Mười vạn lượng!

Khi thấy con số này, hắn không nhịn được che ngực, hít thở cũng thấy hơi khó khăn.

Hệ thống rác rưởi này đúng là không có tình người mà.

Nói cách khác, số dư sáu mươi ba vạn hiện giờ của hắn chỉ có thể đủ mô phỏng sáu lần.

Tào Y Y vợ vét toàn bộ vốn lưu động của tất cả các chi nhánh Cẩm Tú các của một châu cũng chỉ có bảy mươi lăm vạn mà thôi, chỉ có thể mô phỏng bảy lần.

Về sau phải kiếm tiền ở đâu đây?

Trừ khi cướp sạch chín danh gia vọng tộc trong thiên hạ, bằng không đoán chừng rất khó gom đủ tiền bạc để đột phá đến Thần Thông cảnh.

Thôi, trước không nghĩ chuyện này.

Hắn mô phỏng thêm lần nữa, nâng đao pháp lên, cứu đám người Tô Thanh Chi ra rồi nói.

Cô Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói một chữ “có”.

...

Thần Đô.

Mưa tầm tã mấy ngày liên tục cuối cùng đã ngừng, trời vừa sáng, mặt trời đã nhô lên từ bên kia núi.

Thời tiết tốt khó có được.

Ngoài cổng Võ viện có hai nam tử oai hùng phấn chấn đi tới, một người mặc áo lam, một người mặc áo đen, đứng trước cửa, chờ đợi môn Võ viện mở ra.

Nam tử áo đen nhìn đại môn Võ viện, hơi cảm khái nói: “Nhớ năm đó lúc thái tổ Đại Chu sáng lập Võ viện, tự chưởng quản Võ viện, mấy vị đại tướng khai quốc làm giáo thụ, đệ tử nghèo hèn trong thiên hạ chen chúc tới, muốn gia nhập Võ viện. Lúc đó huy hoàng cỡ nào, ai ngờ mấy trăm năm ngắn ngủi lại rơi đến tình trạng này.”

Nói xong, hắn quay đầu hỏi: “Tần huynh, lần này ngươi đến Thần Đô không tới Văn viện mà lại tới Võ viện trước là vì sao vậy?”

Người được gọi là Tần huynh này là nhân vật có lai lịch lớn, thế tử Tần gia, Tần Thượng, xếp hạng tư trên Tiềm Long bảng.

Tần Thượng nhìn về phía Võ viện, nói: “Năm đó, viện trưởng có ơn chỉ điểm cho gia phụ. Trước khi đi, gia phụ cố ý dặn dò, cần phải tới Võ viện bái kiến viện trưởng.”

“Thì ra là thế.”

Địa vị của nam tử áo đen cũng không thấp. Hắn chính là trưởng tử Cố gia ở Thần Đô, Cố Vân Phi, xếp hạng hai mươi trên Tiềm Long bảng.

Mấy năm trước, hai người mới quen đã thân, thành bạn chí cốt.

Lần này, Tần Thượng đến Thần Đô, Cố Vân Phi với tư cách chủ nhà, đương nhiên phải tiếp đón.

Bỗng nhiên, Cố Vân Phi nhìn về phía một cái bảng không tầm thường ở đối diện, mỉm cười nói: “Nghe nói chuyện tốt của Tần huynh và Sở cô nương sắp đến, tiểu đệ ở đây chúc mừng trước.”

Chuyện Tần gia dùng Minh Nguyệt đao làm sinh lễ, cầu thân Sở Tích Nguyệt của Sở gia đã truyền ra ngoài.

Tần Thượng nghe thấy hẳn nhắc đến Sở Tích Nguyệt, da mặt hơi giật giật.

Vết thương cũ đã khỏi hẳn trên mặt, dường như vẫn còn hơi đau nhói.

Một năm trước, nữ nhân xếp hạng dưới hẳn đến cửa khiêu chiến, sau hơn mười chiêu, dùng một kiếm hủy dung hẳn.

Không ngờ hẳn lại thua trong tay một nữ nhân xếp hạng thấp hơn hẳn.

Việc này vẫn luôn khiến hẳn cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Tần Thượng không ngờ rằng phụ thân hẳn lại muốn để hẳn lấy nữ nhân này.

Hẳn cự tuyệt từ trong lòng.

Nhưng mà đây là ý của lão tổ tông, hẳn vốn không có cách nào cự tuyệt.

Ở Tần gia, không có ai có thể ngỗ nghịch mệnh lệnh của lão tổ tông, kể cả phụ thân hẳn cũng không được.

Cho dù hẳn không tình nguyện cũng phải lấy.

Lúc này, trên đường đối diện xuất hiện một bóng người khập khiễng đi tới bên này.

“Ồ.”

Cố Vân Phi thốt lên một tiếng, hơi ngạc nhiên, nói: “Hôm nay lại đổi bảng rồi.”

“Đổi bảng?”

Tần Thượng nhìn theo ánh mắt của hắn, nhìn thấy một lão già què chân.

Cố Vân Phi giải thíchL “Vị này chính là người chuyên môn phụ trách đổi bảng, hắn vừa xuất hiện, thì có nghĩa là đổi bảng, cũng không biết lần này là bảng nào xuất hiện thay đổi.”

Cho dù là bảng nào có thay đổi đều là một chuyện lớn.

Lần đổi bảng ngay trước đó là nửa tháng trước, một người tên là Cố Dương từ đâu nhảy vào hạng bảy Tiềm Long bảng, đã thành chủ đề nóng bỏng nhất vừa qua ở Thần Đô.

Vừa khéo người này họ Cố, Cố Vân Phi đã không chỉ một lần nghe được có người bàn luận người tên Cố Dương này có phải con riêng lưu lạc bên ngoài của Cố gia hay không.

Chỉ thấy lão già kia đi tới trước Tiềm Long bảng, gỡ Tiềm Long bảng mới dán lên chưa đến nửa tháng xuống, quét hồ dán, dán bảng mới lên.

Cả Tần Thượng và Cố Vân Phi đều hơi kinh ngạc: “Lại là Tiềm Long bảng?”

Một lát sau, cuối cùng lão già đã dán xong bảng mới, xách thùng rời đi.

Hai người Tần Cố tập trung nhìn vào, đột nhiên đồng tử đều co rút lại, vẻ mặt khiếp sợ.

Cố Vân Phi thất thanh nói: “Sao lại là hắn?”

Sở dĩ hai người thất thố như thế đều bởi vì danh sách xếp hạng trên bảng vô cùng kỳ lạ.

Chỉ thấy danh sách trên bảng, xếp hạng đệ nhất đã thay đổi người, không còn là Sở Tích Nguyệt.

Mà đứng đầu bảng hiện giờ không phải ai khác, chính là Cố Dương mới vừa lên bảng không lâu.

Cố Dương, tam phẩm, Giang châu.

Hai người vô ý thức liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

Trong lúc nhất thời, bọn họ đều không nói gì, bầu không khí trở nên hơi quỵ dẹt.

Cố Vân Phi khẽ nuốt nước miếng, “Không... phải nhầm rồi chứ?”

Cố Dương này leo lên Tiềm Long bảng chưa tới nửa tháng, mới vừa lên bảng đã leo lên hạng bảy là chuyện nghe rợn cả người rồi, bây giờ chớp mắt cái đã leo lên đứng đầu bảng.

Phản ứng đầu tiên của bất kỳ ai đều là không tin.

Hắn chỉ có tu vi tam phẩm, nào có tư cách xếp đến đệ nhất?

Phản ứng đầu tiên của Cố Vân Phi chính là có phải nhầm lẫn rồi không.

Tần Thượng nhìn chăm chăm cái tên trên Tiềm Long bảng, sâu xa nói: “Người cảm thấy thế nào? Bảng danh sách này đã tồn tại một ngàn năm, đến nay chưa bao giờ xuất hiện sai sót.”

Cố Vân Phi cẩn thận ngẫm lại, đúng thật là chưa từng nghe nói đến việc Hồng Lô sẽ viết sai bảng danh sách.

Hắn làm bầm nói: “Thế nhưng sao có thể có chuyện này được?”

Một võ giả tam phẩm leo lên hạng nhất Tiềm Long bảng, chuyện này chưa bao giờ có.

Tần Thượng chua chát nói: “Người đã quên sao? Lúc trước Sở Tích Nguyệt leo lên đứng đầu bảng như thế nào?”

Cố Vân Phi nghĩ tới điều gì, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, bật thốt lên: “Người nói rằng, người này đã đánh bại nữ ma đầu kia?”

Nói thẳng ra thì không ít người đều muốn gọi Sở Tích Nguyệt là nữ ma đầu.

Nữ nhân này chưa bao giờ giữ thể diện cho người khác, hai năm trước đã khiêu chiến tất cả nam nhân xếp hạng trước nàng, đánh bại nguyên một đám, khiến bọn họ mất hết mặt mũi, đặc tội không chỉ một hai người, cho nên danh tiếng của nàng tất nhiên không tốt lắm.

Tần Thượng cũng không biết đáp án chính thức, hẳn nhớ tới trận chiến một năm trước với Sở Tích Nguyệt. Đến nay, hẳn vẫn không tin mình có thể đánh bại được nàng của một năm trước, chứ đừng nói tới hiện tại.

Sở Tích Nguyệt mạnh mẽ hiện giờ sẽ bị một võ giả tam phẩm đánh bại sao?

Hắn không tưởng tượng ra được.

Lúc này, trước bảng danh sách, có mấy người vây quanh đang sôi nổi thảo luận ở đó.

Một võ giả tam phẩm leo lên hạng nhất Tiềm Long bảng, chuyện này quá đáng kinh ngạc.

Bọn họ đều nói nhất định là bảng danh sách sai, có lẽ lúc sao chép đã chép sai.

Ngay trong lúc ồn ào, lão giả kia lại xách thùng tới.

“Tại sao hắn lại tới nữa rồi?”

Tần Thượng và Cố Vân Phi lại một lần nữa liếc nhìn nhau.

Chỉ thấy lão giả kia lại một lần nữa đi tới trước Tiềm Long bảng, gỡ bảng danh sách mới vừa dán lên xuống, một lần nữa dán bảng mới lên.

Mọi người gấp rút nhìn sang.

Cái tên Cố Dương vẫn xếp hạng đứng đầu bảng, thay đổi duy nhất chính là tu vi của hắn từ tam phẩm đổi thành nhị phẩm.

Cố Vân Phi thở phào một hơi rõ ràng, nói: “Ta đã nói rồi, nhất định là bảng danh sách bị sai mà.”

Nói xong, hắn lại cảm thấy có gì không đúng, rõ ràng Cố Dương này mới vừa đột phá đến nhị phẩm, vì sao có thể leo lên đứng đầu bảng.

Năm người vốn từng xếp hạng phía trước đều đã đạt tới nhị phẩm ít nhất một hai năm, hắn có tài đức gì mà có thể xếp lên đầu bảng?

Đúng lúc này, một bóng người bay tới, đáp xuống sau lưng Tần Thượng, bẩm báo: “Công tử, xảy ra chuyện lớn.”

Tần Thượng cất lời: “Nói.”

“Năm ngày trước, ở Bình quận thành Giang châu, Cố Dương hạng bảy Tiềm Long bằng một đao đánh bại ba cường giả nhị phẩm, nhị phẩm Mạc Vũ của Lâm gia chết ngay tại chỗ, Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân trọng thương.”

Tin tức này được nói ra, hai người chân động hồi lâu nói không ra lời.

Một đao đánh bại ba cường giả nhị phẩm, trong đó còn bao gồm cả Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân - hai vị cường giả hạng nhất và hạng hai của Tiềm Long bang, chuyện này có thật không vậy?

Chương 84: Liễu Triết

[Hai mươi hai tuổi, người đã tới cảnh giới nhị phẩm, leo lên hạng nhất Tiềm Long bang, danh chấn thiên hạ.]

[Người đến Giang châu thành lấy kho báu ảnh đao, phát hiện không thấy bóng dáng đám người Tô Thanh Chỉ. Đoán chừng chắc do Liễu gia gây nên, nên tiến đến Bình quận thành, mời Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân hỗ trợ.]

[Ba người các người liên thủ, giải cứu đám người Tô Thanh Chỉ ra.]

[Về sau, người và Sở Tích Nguyệt kết bạn đồng hành, mấy ngày tiếp theo, cường giả nhất phẩm Lâm gia đã tìm đến, bị Sở Tích Nguyệt đuổi đi.]

[Sau khi vết thương của Sở Tích Nguyệt khỏi rồi, nàng khiêu chiến người, chưa tới mười chiêu, đã bại dưới đao của người. Về sau, các người luận bàn mấy lần, nàng đều bại dưới tay người.]

[Một năm sau, nàng từ biệt người, tiêu sái rời đi.]

[Ô Hành Vân mời người đến Thần Đô, người đã đáp ứng. Nhờ hấn giới thiệu, người thành công gia nhập Võ viện, trở thành một giáo thụ.]

[Năm năm sau, viện trưởng Võ viện bị cuốn vào triều đình phân tranh, vì vậy bị bắt vào ngục, mấy giáo thụ cũng bị dính dáng đến, người cũng nằm trong danh sách bị bắt.]

[Người không muốn bó tay chịu trói, đành dẫn theo Tô Thanh Chỉ rời khỏi Thần Đô. Thống lĩnh nội vệ Thích Liên Thành đuổi tới, người bị ép ứng chiến, sau năm mươi chiêu bị thua bởi tay hắn. Thích Liên Thành sinh lòng tiếc tài, không giết người, mà cho hai người lựa chọn, hoặc chết, hoặc gia nhập nội vệ.]

[Người đã trở thành một thành viên nội vệ, danh hiệu Phụng Hoàng. Người được hoàng hậu đương triều tiếp kiến, nhận một nhiệm vụ, đổi tên đổi họ, tiến vào Văn viện ẩn náu, Tô Thanh Chỉ làm con tin, bị giam trong cung.]

[Dưới bàn tay kỳ diệu của một vị ngự y, người làm phẫu thuật chỉnh hình, thay hình đổi dạng. Ở nơi bí ẩn nào đó, được một vị Đạo Thánh chỉ điểm, khổ tu một năm, người lĩnh ngộ ba chiêu “Diệt Thần Cửu Thức” khác. Đạo pháp tiến bộ nhanh.]

[Về sau, người tiến vào Văn viện, nguy trang thành một đạo khách từ biển xa trở về, thuận lợi gia nhập Văn viện.]

[Người dựa vào thực lực vô cùng cao minh, thời gian một năm đã trở thành nhân vật phong vân trong Văn viện.]

[Ngày nào đó, cuối cùng người nhận được một nhiệm vụ, đánh bại thủ tịch Văn viện Diệp Lăng Ba, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này sẽ thả người và Tô Thanh Chỉ rời đi.]

[Rất nhanh, cơ hội đã xuất hiện, người không chút do dự ra tay. Sau mấy chiêu, người ý thức được thực lực của đối phương ở trên người. Nhưng mà, đối phương từng kiếm đoạt mệnh, không để cho người cơ hội thở dốc, người đã đâm lao phải theo lao, trong lúc nguy cấp, người tung Sát Thân thức, bộc phát ra một đao mạnh nhất từ lúc chào đời cho đến nay, đánh trọng thương nòng. Người chết, hưởng thọ ba mươi tuổi.]

Cố Dương xem hết cả đời này, đau lòng không thôi.

Bỏ ra mười vạn lượng, vậy mà chỉ sống được đến ba mươi tuổi.

Thật ra dùng thực lực của hắn hiện giờ hoàn toàn có thể dẫn theo Tô Thanh Chi cùng với Lăng Linh trốn đi, ít nhất có thể sống đến bốn mươi tuổi.

Nhưng mà hắn cân nhắc rồi, cảm thấy ở Võ viện thì có thể học được càng nhiều thứ hơn.

Một người xa rời thực tế, thành tựu có hạn. Kho võ học uyên bác ở Võ viện, càng có ích cho hắn hơn.

Khỏi phải nói tới lần này còn có niềm vui ngoài ý muốn, được một vị Đạo Thánh chỉ điểm, thời gian chừng một năm đã lĩnh ngộ ba chiêu “Diệt Thần Cứu Thức”.

Sau đó, hắn còn ở lại trong Văn viện - một trong sáu môn phái lớn một năm.

Cũng không tính là đặc biệt thua lỗ.

Cố Dương tự an ủi mình như vậy.

Về phần đệ tử thủ tịch Văn viện Diệt Lăng Ba kia, xếp hạng ba trên Thiên Kiêu bảng, vả lại còn là cường giả nhỏ tuổi nhất trong chín vị thiên kiêu đương đại, hiện giờ chỉ có mười sáu tuổi.

Đồng thời nàng còn xếp hạng ba trên Hồng Nhan bảng, danh hiệu Tiên Tử Hạ Phàm.

Theo như Từ Nhược Mai nói, nghe đồn rất có thể nàng là nữ tiên Thượng Cổ chuyển thế, có phong thái Thiên Nhân.

Cũng không trách được vị hoàng hậu kia muốn mượn tay hắn tới diệt trừ tiên tử thiên kiêu tuyệt thế hạ phàm này.

Sau khi tu vi của Cố Dương đến nhị phẩm, hắn đã có tư cách cuốn vào trong đấu tranh cấp cao này. Đáng tiếc, trong mắt những nhân vật lớn kia, hắn vẫn chỉ là một quân tốt nhỏ nhỏ mà thôi.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm ba mươi tuổi.]

“Ta chọn hai.”

Cố Dương vừa dứt lời, trong đầu đã hiện lên đủ loại tâm đắc và nhận thức trên phương diện võ đạo, khiến hắn đắm chìm vào trong đó, không thể tự kiềm chế.

...

Cố Dương bỏ ra thời gian nửa ngày. Cuối cùng, hắn thở phào một hơi, trong mắt lộ vẻ vui sướng.

Cảm giác thực lực lập tức tăng lên một bậc thật tốt.

Thu hoạch lớn nhất chắc chắn là được vị Đạo Thánh kia chỉ điểm.

Có thể được xưng là thánh thì chắc chắn là cường giả Thần Thông cảnh, thời gian một năm kia giúp đạo pháp của hắn nâng cao một bước, lĩnh ngộ ra ba chiêu trong “Diệt Thần Cửu Thức”.

“Giờ là lúc đi cứu người.”

Cố Dương đứng lên, cầm Phượng Vũ đao trong tay, đứng dậy rời đi.

...

Cách đó mấy trăm dặm, hai chiếc xe ngựa lặc lư chạy nhanh trên đường lớn, trước sau xe ngựa còn có bảy tám tên kỵ sĩ vây quanh.

Ven đường, người có ánh mắt vừa nhìn đã có thể nhận ra, đây là đoàn xe của Liễu gia Ba quận.

Liễu gia Ba quận vốn chỉ là một nhà có tiếng trong quận, nhưng kể từ sau khi ra một thiên kiêu Liễu Triết, thanh thế càng lúc càng thịnh, có xu thế theo kịp Lâm gia.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, Lâm gia với tư cách bá chủ Giang châu, đã không bức bách được Liễu gia nữa.

Đợi đến khi Liễu Triết trưởng thành, Giang châu có còn họ Lâm không thì rất khó nói.

Đương nhiên, Lâm gia cũng không phải kiểu ngồi không, chủ gia chính là một trong chín danh gia vọng tộc thiên hạ, hươu chết về tay ai còn chưa biết được.

Từ mức độ xa hoa của hai chiếc xe ngựa này, tất nhiên người ngồi trên xe là nhân vật quan trọng của Liễu gia.

Bọn họ đoán không sai, người ngồi trên một trong hai chiếc xe ngựa chính là thiên kiêu trong truyền thuyết của Liễu gia kia - Liễu Triết.

Liễu Triết có khuôn mặt như quan ngọc, khí chất bất phàm, khoác lên mình cẩm y ngọc bào, giống như quý công tử.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, thần sắc hơi khó chịu nói: “Thúc phụ quá hồ đồ!”

Ngồi ở đối diện hắn là một lão giả, nghe vậy cúi đầu, không dám tiếp lời.

Thúc phụ trong miệng Liễu Triết chính là gia chủ Liễu gia.

Mà lão giả lại là đại quản gia Liễu gia, đương nhiên không dám nghị luận gia chủ.

“Có rất nhiều biện pháp để Tô Thanh Chi cam tâm tình nguyện đi hầu hạ ngũ hoàng tử, thế nhưng thúc phụ lại đi chọn cách làm ngu xuẩn nhất, cuối cùng náo loạn đến mức như vậy.”

Liễu Triết hơi bất mãn với chuyện này.

Trước đây, hắn vẫn luôn ở Đông Hải luyện võ với môn hạ của sư phụ, cho đến tháng trước mới được cho phép có thể ra ngoài du ngoạn.

Nơi dừng chân đầu tiên của hắn chính là quay về Liễu gia.

Về đến nhà, hắn mới nghe nói đến chuyện của Tô Thanh Chi.

Trong cái nhìn của hắn, ép không được, thì giết cả nhà Tô Thanh Chi, quả thật ngu không ai bằng.

Thật sự cho rằng trên thế giới này tưởng thực lực nhà mình mạnh, có bối cảnh, thì có thể tùy ý làm bậy sao?

Trên đời luôn có nhân vật mạnh hơn người, có bối cảnh hơn người.

Chút đạo lý ấy cũng không hiểu, còn định vọng tưởng khiêu chiến Lâm gia? Ngại bị chết không đủ nhanh hả?

Liễu Triết nói: “Bây giờ, Tô Thanh Chi đi chung với Cố Dương hạng bảy Tiềm Long bảng. Người này lai lịch thần bí, vừa lên bảng đã leo thẳng lên vị trí thứ bảy, tuyệt đối không đơn giản. Kế duy nhất bây giờ, chỉ có thể dùng Tô Thanh Chi làm mồi nhử, dụ dỗ hấn tới, giết chết, chấm dứt hậu hoạn.”

“Sau khi loại bỏ người này, tiễn Từ Nhược Mai lên đường, sau đó giết luôn cả Tô Thanh Chi.”

Giọng điệu Liễu Triết rất bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

Vị quản gia kia mấp máy môi, vừa định nói gì, bị ánh mắt của Liễu Triết khiến cho run rẩy, toàn thân lập tức phát lạnh, không nói được gì nữa.

Chương 85: Liệu có dễ dàng?

Cuối cùng vị đại quản gia Liễu gia kia vẫn không nhịn được mà hỏi một vấn đề: “Thiếu gia, Cố Dương kia không rõ lai lịch, nếu sau lưng cũng có cường giả Thần Thông cảnh...”

Liễu Triết lạnh lùng nói: “Vậy thì càng phải giết. Đã kết thù rồi thì tuyệt đối không thể để yên, phải dùng thủ đoạn ác độc để diệt trừ. Nếu thế lực sau lưng hắn muốn trả thù thì tự khắc sẽ có sư tôn ta trợ giúp.”

“Nếu không chờ sau khi người này thành nhị phẩm hay thậm chí nhất phẩm, muốn giết hắn lại càng khó hơn, mà thế lực sau lưng hắn cũng sẽ ủng hộ hắn nhiều hơn.”

Liễu Triết là học trò của Đông Hải Kiếm Thánh, đã có kinh nghiệm về việc này.

Khi hắn chưa lên tam phẩm đã thể hiện ra tư chất ưu tú, nhưng địa vị ở trong môn phái lại không cao, thậm chí ngay cả diện mạo của sư tôn cũng chưa từng thấy qua.

Dù gì thiên phú cũng chỉ là thiên phú, nếu vẫn chưa thể hiện ra thực lực thì đều không đáng nhắc tới.

Vào thời điểm đó, nếu hắn không may bị giết, sư tôn hắn chắc chắn sẽ không làm to chuyện vì hắn rồi tự mình ra tay giúp hắn báo thù.

Sau đó hắn tiến lên thế như chẻ tre, đến tam phẩm rồi đến nhị phẩm, địa vị của hắn mới như nước lên thì thuyền lên, hơn nữa còn có được sự hướng dẫn của sư tôn, trở thành đệ tử được coi trọng nhất trong môn phái.

Bây giờ, hắn đã chính thức được sư tôn lập làm truyền nhân y bát.

Dù hắn chọc phải cường giả Thần Thông cảnh, sư tôn hắn cũng sẽ thay hắn đối phó.

Chắc hẳn sư môn của Cố Dương kia cũng như thế. Nếu như bị giết khi đã tam phẩm, dù rằng thế lực sau lưng hắn tức giận,

nhưng cũng phải cân nhắc xem có nên vì một đệ tử đã chết mà gây sự với Đông Hải Kiếm Thánh hay không.

Đợi đến sau này khi hắn trở thành nhị phẩm hay thậm chí nhất phẩm, có được sự coi trọng của thế lực sau lưng, muốn giết hắn sẽ không còn dễ dàng nữa.

Đúng lúc này, ngoài xe ngựa truyền tới một giọng nói mềm mại: “Tiểu sư đệ, kẻ mà ngươi chọc phải thật không đơn giản.”

“Nhị sư tỷ?”

Liễu Triết nghe được giọng nói này, vẻ mặt cung kính hơn mấy phần, hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Giọng nói mềm mại kia trả lời: “Nếu không phải lão già nhắc ta để ý ngươi một chút thì ta cũng lười đi chuyến này.”

Lão già trong miệng nàng tất nhiên là sư tôn của bọn họ.

Liễu Triết không có bất kỳ phản ứng nào với cách xưng hô bất kính của nàng.

Nếu vị nhị sư tỷ này gọi sư tôn là lão già ngay trước mặt sư tôn, sư tôn cũng đồng ý.

Có thể thấy được địa vị của nàng trong lòng sư tôn khá đặc biệt.

Đồng thời, thực lực của vị nhị sư tỷ này sâu không lường được, tất nhiên hắn không dám bất kính chút nào.

Hắn hỏi: “Nhị sư tỷ nghe ngóng được lai lịch của Cố Dương kia sao?”

Nhị sư tỷ chuyên môn phụ trách tình báo đối ngoại, mặc dù người của Đông Hải môn bọn họ rất ít khi rời khỏi địa bàn, nhưng vẫn phải biết động tĩnh ở bên ngoài, không thể làm kẻ điếc người mù.

“Không phải, ta nghe ngóng một chuyện khác. Ngươi hẳn là có được tình báo từ Lâm gia nên mới biết được những người này trốn ở nơi nào nhỉ.”

Giọng nói mềm mại bên ngoài vang lên: “Lâm gia không có nói cho ngươi biết mấy ngày trước hắn phái một cường giả nhị

phẩm đi bắt người này?”

Liễu Triết lắc đầu nói: “Cũng không có.”

“Ngươi đoán kết quả như thế nào?”

“Xin sư tử cho biết.”

Giọng nói bên ngoài đứng đắn hơn một chút, nói: “Ngày đó, Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân vừa khéo cũng ở Bình quận thành. Bọn họ cùng cường giả nhị phẩm của Lâm gia kia đến địa bàn của Cố Dương. Sau đó, đao của người này khóa chặt ba người lại, sau một đao, ba cường giả nhị phẩm một chết hai thương nặng.”

Liễu Triết nghe được lời này, đồng tử co rụt lại.

Đương nhiên hắn biết đến Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân, đặc biệt là Sở Tích Nguyệt. Nàng từng khiêu chiến Trần Hằng hạng tám Thiên Kiêu bảng, nghe nói trận chiến đó bất phân thắng bại.

Thực lực của nàng tuyệt đối không kém.

Cố Dương kia chỉ có tu vi tam phẩm, chiến tích như này thì quả thật quá đáng sợ.

Nhưng việc này từ miệng nhị sư tử nói ra, chắc chắn không phải là giả.

Nhị sư tử bên ngoài nói: “Chắc, một đao đánh bại ba cường giả nhị phẩm, cho dù là ta cũng không có năng lực như vậy. Nếu như Cố Dương này còn có thể tung ra một đao như vậy, e rằng tiêu sư đệ chỉ sợ phải ngậm đắng nuốt cay.”

“Đa tạ sư tử đến đây nhắc nhở.”

Liễu Triết trịnh trọng nói lời cảm tạ.

Dựa theo lẽ thường mà nói, Cố Dương kia đánh ra một đao uy lực đáng sợ như vậy chắc chắn phải trả ra cái giá rất lớn, nhưng cẩn thận là tốt nhất.

Ai biết người này còn có át chủ bài khác hay không?

Trong lòng Liễu Triết đã nâng mức độ nguy hiểm của người này lên cấp cao nhất.

“Một câu đa tạ là đã được rồi sao?”

“Tiểu đệ nợ nhị sư tỷ một ân tình.”

“Thế còn tạm được.”

Giọng nói bên ngoài kia vừa dứt thì không còn động tĩnh gì nữa.

...

Lúc này, bên trong một chiếc xe ngựa khác, Tô Thanh Chỉ, Từ Nhược Mai và tiểu thị nữ Tri Tinh đang ngồi trong đó, không hề bị hạn chế tự do thân thể.

Xe ngựa lặc lư, ba nữ nhân với ba sắc mặt khác nhau, hiển nhiên đều mang tâm sự riêng.

Đột nhiên, Tô Thanh Chỉ nhỏ giọng nói: “Đa tạ.”

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói chuyện với Từ Nhược Mai.

Cũng là lần đầu tiên hai người nói chuyện.

Buổi sáng hôm nay, đoàn người Liễu Triết đột nhiên xuất hiện, vốn định muốn ra tay với nàng, nếu không phải Từ Nhược Mai đứng ra, nàng và Tri Tinh đều đã chết.

Đây là ân cứu mạng, Tô Thanh Chỉ dù có chán ghét nữ nhân này cũng phải thừa nhận chuyện này.

Từ Nhược Mai lại lắc đầu, trong mắt lộ vẻ sầu lo: “Sát ý của tên Liễu Triết kia đối với ngươi quá đậm, ta cản được một lần, nhưng không cản được lần thứ hai.”

Tô Thanh Chỉ buồn bã cười một tiếng: “Sống chết có số, nếu ta thật sự phải chết dưới tay Liễu gia thì cũng không oán trách được bất kỳ ai.”

Tiểu thị nữ Tri Tinh thấy dáng vẻ này của tiểu thư nhà mình thì nắm chặt tay của nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, Cố đại ca nhất định sẽ tới cứu chúng ta.”

Trong ba nữ nhân, thực lực nàng yếu nhất, nhưng lòng tin với Cố Dương lại lớn nhất.

Từ Nhược Mai muốn nói lại thôi, cuối cùng trong lòng thảm than một tiếng, không đành lòng đả kích hy vọng cuối cùng của nàng.

Thế nhân chỉ biết uy danh của Đông Hải Kiếm Thánh, nhưng không biết về Đông Hải môn của hắn, đệ tử mà hắn thu nhận ngoại trừ thiên kiêu Liễu Triết, còn có hai người đều là nhất phẩm.

Liễu Triết là truyền nhân y bát mà Đông Hải Kiếm Thánh đã lựa chọn, trước khi tới nhất phẩm, nếu ra ngoài du ngoạn thì chắc chắn sẽ sắp xếp người đi theo bảo vệ.

Dù rằng Cố Dương có thực lực nhị phẩm tuyệt đỉnh, nhưng muốn cứu các nàng liệu có dễ dàng không?

Giữa nhị phẩm và nhất phẩm có một khoảng cách khó mà vượt qua nổi.

Nhất phẩm là tuyệt đỉnh nhân gian chân chính.

Trong lòng nàng còn hy vọng rằng Cố Dương đừng tới cứu các nàng.

Chỉ là lời này không thể nói ra miệng.

Tô Thanh Chỉ không lên tiếng nữa, hai cánh tay đan vào nhau để yên một chỗ, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ngoài xe ngựa, Trương Tiểu Hải bị trói cả tay lẫn chân, nằm trên lưng một con ngựa, chậm rãi đi theo bên cạnh xe ngựa. Hắn cảm giác bụng mình trào ngược còn cào, trong lòng mắng mấy lần mười tám đời tổ tông Liễu gia.

“Chờ công tử tới, ta nhất định phải trói từng người các ngươi lại, khiến các ngươi phun ra bữa cơm ăn hôm qua...”

Chương 86: Các ngươi có quan hệ gì?

Trong một tòa đình viện bên trong sơn trang bên ngoài Bình quận thành, Sở Tích Nguyệt hất áo choàng màu trắng, đứng ở một góc cây ngô đồng, nhìn qua dãy núi phía xa xa, nhíu chặt lông mày.

Bảo kiếm chưa từng rời thân cũng không ở trong tay.

Một lúc lâu sau, trong mắt nàng hiện lên một tia mờ mịt, thì thào nói: “Tiểu di, nên phá giải một đao kia như thế nào?”

Phía sau nàng chẳng biết lúc nào xuất hiện một nữ tử mặc áo choàng màu đen.

Nữ tử lạnh nhạt nói: “Điều này thì cần chính ngươi đi tìm đáp án.”

Nói xong, nàng tan biến vào hư không.

Ngay sau đó, một tiếng xé gió vang lên, một người nhảy vào trong đình viện, đứng ở cách đó không xa, chấp tay nói: “Sở cô nương, mạo muội tới thăm, xin hãy thứ lỗi.”

“Là người?”

Ánh mắt Sở Tích Nguyệt cứng lại, vô thức muốn cầm kiếm, khẽ vươn tay, nhưng lại cầm vào hư không.

Nàng lúc này mới nhớ ra, hôm nay nàng không mang bảo kiếm bên người.

Người tới chính là Cố Dương vài ngày trước dùng một đao đánh nàng trọng thương.

Mấy ngày nay, nàng vừa dưỡng thương, vừa suy nghĩ cách làm sao phá giải một đao kia.

Đến nay vẫn không có đầu mối.

Hiện tại, nam nhân này đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, đương nhiên nàng sẽ lộ ra địch ý: “Ngươi tới làm gì?”

Cố Dương nói: “Lần này ta tới là muốn nhờ Sở cô nương giúp một chuyện.”

“Giúp?”

Sở Tích Nguyệt sững sờ, dù có thể nào không ngờ rằng hắn sẽ nói ra lời như này.

Vài ngày trước, hắn không phân tốt xấu đã ra một đao đánh nàng trọng thương. Kết thành thù oán lớn như thế, vậy mà hắn còn dám tới tìm nàng, nói muốn nàng giúp đỡ.

Nàng vô thức hỏi: “Có chuyện gì?”

Cô Dương nói: “Ta có mấy vị bằng hữu bị Liễu Triết của Liễu gia bắt đi. Ta một người thế lực đơn bạc, cho nên muốn nhờ cô nương hỗ trợ.”

Hắn cuối cùng vẫn lựa chọn tìm Sở Tích Nguyệt hỗ trợ.

Với thực lực hiện tại của hắn, đối mặt với cường nhị phẩm không biết mạnh yếu ra sao như Liễu Triết kia cũng không cần e ngại.

Chẳng qua hắn không muốn làm phức tạp vấn đề, bởi lẽ mô phỏng trước hắn có thể thành công cứu đám người Tô Thanh Chỉ dưới sự hỗ trợ của Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân.

Như vậy thì dựa theo trong mô phỏng đi.

Nếu chỉ có một mình hắn đi, không biết sẽ đưa tới biên số gì.

Về mặt này, hắn chịu thiệt, tổn hại, bất lợi cũng không phải lần một lần hai, lần này cũng dự định rút kinh nghiệm.

Dù sao thì sự an toàn của đám người Tô Thanh Chỉ là quan trọng nhất.

...

Trong lòng Sở Tích Nguyệt có một loại cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Nếu là bại tướng dưới tay nàng chạy tới tìm nàng, nói muốn nhờ nàng hỗ trợ cứu người, đương nhiên nàng sẽ không phản ứng lại.

Nhưng nam nhân trước mắt này chính là thất bại đầu tiên nàng gặp phải từ lúc chào đời đến nay. Hắn có thể tìm đến nàng cũng chính là một dạng tán thưởng nàng.

Nàng lúc này mới đồng ý: “Được!”

“Chuyện như vậy sao có thể thiếu ta đây.”

Lúc này, một giọng nói trong trẻo từ cửa truyền đến, không ai khác chính là Ô Hành Vân. Hắn vừa khéo đến tìm Sở Tích Nguyệt, cho nên cũng nghe được đối thoại của hai người, bèn chủ động lên tiếng.

Về phần giúp Cố Dương có đắc tội Liễu Triết hay không, hai người đều không để ý.

Hai thiên kiêu đương thời như bọn họ từ trước đến nay luôn nghiền ép Tiềm Long bằng, đều là hạng người tâm cao khí ngạo, cho nên trong lòng cũng không quá phục những thiên kiêu kia.

Đúng lúc nhân cơ hội này đến thử năng lực của Liễu Triết xem sao.

...

Cố Dương không ngờ rằng hai người này lại đồng ý thoả mái như vậy. Lúc đầu hắn đã nghĩ kỹ không ít lời giải thích, kết quả lại hoàn toàn không cần dùng đến.

Hai người này không khỏi quá ngây thơ, chẳng trách trong mô phỏng hắn lại trở thành bằng hữu với hai người, cùng nhau đồng hành một chuyến.

Đây đúng là người có thể kết giao.

Tiếp đó, Cố Dương dẫn hai người xuất phát.

...

Một bên khác, nhóm người Liễu gia.

Một bóng người lướt qua, leo lên xe ngựa của Liễu Triết.

Liễu Triết ngay lập tức cảm nhận được gì đó, nói: “Tam thúc, sao ngươi lại tới đây?”

Người tới chính là nhân vật thứ ba của Liễu gia - Liễu Trùng, cường giả nhị phẩm, thực lực còn cao hơn gia chủ Liễu gia, đảm đương võ lực của Liễu gia.

Trên trán Liễu Trùng có một vết thương rất đáng sợ, bên trái trán bị lõm một phần, nhìn giống như ác ma, trông cực kỳ đáng sợ.

Giọng nói của hắn khàn khàn khó nghe: “Nhị ca lo lắng cho ngươi, bảo ta tới hỗ trợ.”

Liễu Triết biết vị tam thúc này xưa nay không thích nói nhảm, ngôn từ đơn giản, ý nghĩa rõ ràng, chắc chắn là nhị thúc nghe

nói Cố Dương một đao đánh bại ba cường giả nhị phẩm nên không yên lòng, mới phái tam thúc tới.

Hắn mỉm cười nói: “Tam thúc lo lắng rồi. Nhưng mà Cố Dương kia cũng không đáng để lo. Hắn chỉ có tu vi tam phẩm, mặc dù không biết tại sao hắn có thể tung ra một đao kinh người như vậy, nhưng chắc chắn hắn phải trả ra cái giá cực kỳ lớn, thậm chí có khả năng ảnh hưởng tới căn cơ, không có một năm nửa năm thì chắc sẽ không khôi phục lại được.”

Muôn bực phát ra sức mạnh vượt xa khả năng của bản thân, đương nhiên phải trả ra một cái giá tương ứng.

Tại Đông Hải môn cũng có chiêu thức tương tự.

Liễu Trùng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên xảy ra biến cố.

Xoẹt xoẹt... Mấy tiếng xé gió vang lên, sau đó chính là âm thanh có người ngã xuống đất.

“Kẻ nào?”

Liễu Triết biến sắc, nháy mắt đánh vỡ trần xe ngựa, phi thân lên. Hắn phát hiện toàn bộ hộ vệ nhà mình đều đang nằm dưới đất, có vẻ không còn sống nữa.

Hắn nhìn chằm chằm ba người bên cạnh chiếc xe ngựa, đồng tử hơi co rụt lại.

Mặc dù hắn chưa từng gặp ba người này, nhưng chỉ cần nhìn tư dung tuyệt thế của nữ tử đứng đó, trong lòng đại khái đoán được thân phận của nàng.

Người có phong thái như thế ở Giang châu bây giờ chỉ có Sở Tích Nguyệt.

Nam tử áo đen bên cạnh nàng cũng có khí chất bất phàm như thế, hẳn là người vẫn luôn đi theo bên cạnh Sở Tích Nguyệt - Ô Hành Vân.

Về phần nam tử còn lại kia...

Liễu Triết nói ra một cái tên: “Cố Dương?”

Nam tử kia nói: “Nghe nói kỳ lân tử Liễu gia thông minh tuyệt đỉnh, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Trái tim Liễu Triết chùng xuống, hắn không ngờ được ba người này sẽ ở cùng một chỗ.

Hắn không hề coi Cố Dương ra gì, dù có thêm một Ô Hành Vân hắn cũng không sợ.

Nhưng mà Sở Tích Nguyệt lại là gia chủ tương lai của Sở gia - một trong chính danh gia vọng tộc trong thiên hạ.

Không phải là Cố Dương đánh trọng thương hai người này sao?

Vì sao lúc này lại đồng hành với nhau.

Mặc dù Liễu Triết kinh hãi, nhưng không hề hoảng loạn. Hắn nhìn về phía Sở Tích Nguyệt, nói: “Vị này chắc là Sở cô nương? Liễu mạo tự hỏi ta không đắc tội người chỗ nào, vậy Sở cô nương có ý gì đây?”

Sở Tích Nguyệt lạnh nhạt nói: “Sớm đã muốn thỉnh giáo kiếm pháp của thiên kiêu đây, chẳng qua vết thương của ta chưa lành, hôm nay có thể nhìn thấy trận chiến giữa ngươi và Cố huynh cũng coi là hoàn thành tâm nguyện.”

Liễu Triết nghe rõ, chỉ cần hắn công bằng đánh một trận với Cố Dương, nàng sẽ không nhúng tay.

Hắn nhìn về phía Cố Dương, nhếch miệng cười một tiếng, nói: “Cố huynh đúng là giao du rộng rãi, đã có hồng nhan tri kỷ là Từ tiên tử Kiếm Cung, lại có thể kết giao với Sở cô nương. Chẳng qua Liễu mạo có một chuyện không rõ, ngươi và Tô Thanh Chỉ kia có quan hệ gì? Vì sao muốn ra mặt thay nàng?”

Chương 87: Tiên đặt cược

“Là Cố đại ca!”

Trong xe ngựa, tiểu thị nữ Tri Tinh nghe thấy động tĩnh phía bên ngoài, kích động bắt lấy tay Tô Thanh Chỉ.

Quả nhiên, sau đó bọn họ lập tức nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Liễu Triết vang lên: “Cố Dương?”

Tô Thanh Chi bỗng nhiên ngẩng đầu, hốc mắt lập tức đỏ lên, trở tay nắm chặt tay Tri Tinh.

Tri Tinh cảm giác tay của nàng vô cùng lạnh lẽo, không có một chút độ ấm nào.

Sắc mặt Từ Nhược Mai bên cạnh hơi tái, không ngờ Cố Dương vẫn đuổi tới.

Đúng là tự chui đầu vào lưới!

Nàng vô cùng lo lắng cho an nguy của Cố Dương.

Tiếp đó, bọn họ nghe thấy Liễu Triết hỏi: “Vị này chắc là Sở cô nương?”

Sở cô nương?

Ba nữ nhân trong xe ngựa nhận ra Cố Dương không tới một mình, mà còn cùng một Sở cô nương nữa.

Họ Sở...

Không phải là người kia chứ?

Ba nữ nhân đồng thời nghĩ tới đệ nhất Tiềm Long bảng Sở Tích Nguyệt.

Có thể khiến cho Liễu Triết như lâm đại địch cũng chỉ có Sở cô nương này.

Thế nhưng tại sao nàng lại đi cùng Cố Dương.

Theo lẽ thường, với kiểu quan hệ giữa hai người này thì khi gặp lại phải giương cung bạt kiếm mới đúng.

...

Xe ngựa bên cạnh, dây thừng trên tay chân Trương Tiểu Hải đều đã được cắt đứt, khi đang hoạt động tay chân, nhìn thoáng qua nữ tử đẹp đến mức không gì sánh được đứng cách đó không xa, trong lòng cảm thán: “Không hổ là công tử, dù là ở đâu cũng có tuyệt sắc giai nhân làm bạn.”

Lúc này, Liễu Triết đột nhiên chất vấn: "...Người có quan hệ gì với Tô Thanh Chi kia? Vì sao muốn ra mặt thay nàng?"

Trương Tiểu Hải thâm kêu hồng bét, tên tiểu tử này không có ý tốt, cố ý hỏi vấn đề này là muốn đào hố cho công tử.

Câu hỏi này dù có trả lời thế nào cũng đều cực kỳ bất lợi cho công tử.

...

Trong xe ngựa, sắc mặt Từ Nhược Mai và Tô Thanh Chi đều căng thẳng, hai tay nắm lại một chỗ, chờ câu trả lời từ Cố Dương.

Một lát sau, chỉ nghe được Cố Dương lạnh nhạt nói: "Ta nhận của nàng ba vạn lượng, từng hứa hẹn sẽ bảo vệ nàng an toàn."

Từ Nhược Mai khẽ giật mình, đây là một câu trả lời mà nàng không hề ngờ tới, vô ý thức nhìn về phía Tô Thanh Chi ở đối diện, thấy sắc mặt nàng hơi trắng bệnh.

Nàng đột nhiên ý thức được lời Cố Dương nói rất có thể là thật.

...

Ngoài người trong cuộc ra, tất nhiên những người khác không hề tin.

Thậm chí Liễu Triết còn cho rằng Cố Dương đang mượn việc này để hạ nhục bản thân hắn.

Không có ai tin rằng Cố Dương sẽ chỉ vì ba vạn lượng mà đối địch với Liễu Triết.

Người tâm tư thâm trầm như hắn cũng không khỏi lộ ra vẻ tức giận. Hắn dù sao cũng là thiên chi kiêu tử, từ khi tập võ đến nay đã thể hiện ra thiên phú tuyệt đỉnh, nhanh chóng được Đông Hải Kiếm Thánh nhìn trúng, nhận vào trong sư môn.

Sau đó, mười chín tuổi đạt tới nhị phẩm, leo lên Thiên Kiêu bảng, trở thành đệ tử của Đông Hải Kiếm Thánh.

Cả đời này của hắn có thể nói là cực kỳ thuận buồm xuôi gió, chưa từng gặp bất cứ cản trở nào, từ khi rời núi du ngoạn cũng

chưa từng gặp ai không cung kính với hắn.

Hắn chưa từng bị người khinh thường như bây giờ.

Liễu Triết lạnh lùng cười một tiếng: “Đã như vậy, Liễu mỗ nguyện dùng ba mươi vạn lượng mua một cái mạng của nàng. Không biết Cô huynh thấy như thế nào?”

Cô Dương nói: “Liễu gia các ngươi gia nghiệp lớn mạnh như vậy mà chỉ đưa ra được có ba mươi vạn lượng, không khỏi quá mức hẹp hòi nhỉ. Như vậy đi, nếu như Liễu gia các ngươi nguyện hiến dâng tất cả gia sản, vậy thì ta còn có thể cân nhắc một chút.”

“Mặc dù Liễu gia ta chỉ là một môn hộ nhỏ, nhưng không phải ai cũng có thể khinh thường, chỉ bằng ngươi thì còn chưa đủ tư cách.”

“Nếu không thì chúng ta đánh cược nhé? Ta và ngươi đánh một trận, ta thắng, tất cả gia sản của Liễu Gia các ngươi thuộc về ta. Ngươi thắng, ta chờ đợi bị xử lý.”

“Ha ha ha...”

Liễu Triết giận quá hóa cười: “Được, để ta lĩnh giáo tài năng của các hạ một chút.”

Nói xong, hắn rút trường kiếm trong tay ra, kiếm này tên Tử Tinh, do chính sư tôn hắn ban tặng.

Thân kiếm hiện ra ánh tím nhàn nhạt, khi lay động giống như có sao trời màu tím ào ào rơi xuống, trông cực kỳ chói mắt.

Khi kiếm nằm trong tay, khí thế cả người hắn lập tức biến đổi, kiếm ý ngưng tụ nhưng không phát, mơ hồ có phong thái đại sư.

Sở Tích Nguyệt cũng là người luyện kiếm, khi thấy khí thế của hắn, sắc mặt lập tức trở nên căng thẳng.

Thực lực của người này tuyệt đối không kém hơn Trần Hằng xếp thứ tám trong Thiên Kiêu bảng.

Bên ngoài đồn rằng, nàng đánh với Trần Hằng một trận, cả hai bất phân thắng bại, nhưng thực ra nàng biết rõ Trần Hằng không hề sử dụng toàn lực, mà còn nhường nàng.

Phong cách hành sự của Trần gia xưa nay đã như vậy, không muốn đắc tội ai, luôn luôn để lại mặt mũi cho người khác.

Luận về thực lực, nàng không chỉ kém hơn Trần Hằng một bậc.

Cho nên từ đó về sau, nàng không còn khiêu chiến với người trong Thiên Kiêu bang nữa, không dám làm loại chuyện tự rước nhục này.

Liễu Triết này, nhìn không kém hơn Trần Hằng, có thể lên Thiên Kiêu bang, quả nhiên bất phàm.

Nhìn kiếm ý của hắn mênh mông cuồn cuộn, hắn là tu “Phá Lãng Kiếm Pháp” của Đông Hải Kiếm Thánh.

Mấy chục năm trước, Đông Hải Kiếm Thánh là dựa vào môn kiếm pháp này mà tạo ra uy danh hiển hách, trở thành một trong mười danh kiếm nổi tiếng nhất thiên hạ.

Sở Tích Nguyệt thâm nghĩ: “Không biết hắn sẽ đối phó như thế nào.”

Nói thật, nàng cũng đoán không ra thực lực của Cố Dương. Một đao trước đó đương nhiên là vô cùng cường đại, hiển nhiên không phải là thủ đoạn thông thường.

Nếu như Cố Dương có thể tùy ý xuất ra đao pháp như thế, vậy thì sẽ phá vỡ lý luận võ đạo, danh lưu thiên cổ.

Trong lòng nàng vô cùng chờ mong, muốn nhìn thấy thực lực chân chính của hắn.

Lúc này, Cố Dương quay đầu nhìn nàng: “Vậy xin nhờ Sở cô nương làm chứng một phen.”

Nàng gật đầu: “Được.”

Tiếp đó, Cố Dương rút một thanh đao ra, toàn thân đao đen nhánh, nhìn hơi kỳ lạ.

Hắn giơ thân đao ngang trước người, bất động như núi, nhìn chằm chằm Liễu Triết đối diện, nói một chữ: “Mời.”

Lúc này, tu vi của hắn lộ rõ.

“Nhị phẩm?”

“Nhị phẩm?”

Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân đều giật mình.

Không ngờ lại là nhị phẩm, khó trách dám đến khiêu chiến Liễu Triết!

“Đây là đao pháp gì?”

Sở Tích Nguyệt thấy Cố Dương đưa đao ngang trước người, làm một động tác vô cùng đơn giản, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác không có kẽ hở, cảm thấy hơi kinh hãi.

Lúc này, bên tai nàng vang lên âm thanh thì thào như muỗi vằn kêu: “Là Tiệt Đao thức, thức thứ ba trong “Diệt Thần Cửu Thức” của Vũ gia...”

Lời còn chưa dứt, một kiếm ý kinh người đâm tới, khiến âm đường của nàng nhói lên một trận.

Kiểm pháp hay!

Ánh mắt của nàng sáng lên, cuối cùng thấy được kiếm pháp khiến Đông Hải Kiếm Thánh thành danh.

Phá Lãng Kiếm Pháp chỉ có một thức, tên là “Một Kiếm Phá Tan Ngàn Tầng Sóng”!

Mặc dù chỉ có một thức, nhưng lại trọng ý mà không nặng thức, đối mặt với gợn sóng khác biệt, kiếm thế tự nhiên sinh ra biến hóa.

Có thể nói là một chiêu, cũng có thể nói là có vô số chiêu.

Năm đó Đông Hải Kiếm Thánh chỉ dựa vào một kiếm này chống lại vô số cường giả, lấy được uy danh Kiếm Thánh.

Quả nhiên danh bất hư truyền.

Sở Tích Nguyệt xem xét, biết một kiếm này mình tuyệt đối không tiếp nổi.

Nàng cẩn thận trải nghiệm biến hóa trong kiếm thế của Liễu Triết, cảm giác dường như cả thân thể rơi vào trong biển lớn mênh mông, lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm, như thể sắp bị mất phương hướng dưới kiếm ý của đối phương.

Nhưng vào lúc này, một luồng sức mạnh khó mà hình dung được bở ra từ bốn phía biển cả.

Sở Tích Nguyệt chỉ cảm thấy một vàng sáng màu đen hiện lên, một tiếng “keng” vang lên, chấn động đến mức màng nhĩ nàng đau nhức.

Nàng tập trung nhìn, chỉ thấy Liễu Triết thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Nàng trợn mắt hốc mồm, thế là thua rồi?

Chương 88: Huyết nhận cừu nhân

“Một Kiếm Phá Tan Ngàn Tầng Sóng!”

Liễu Triết học một kiếm này mất năm năm. Mãi cho đến khi hắn đột phá lên nhị phẩm mới có thể nắm được kiếm ý trong đó và có thể sử dụng một chiêu tuyệt học này.

Từ đó về sau, hắn chính thức trở thành truyền nhân y bát của sư tôn.

Năm đó, sư tôn của hắn chỉ bằng một kiếm này đại sát tứ phương, đánh bại tất cả cao thủ trong thiên hạ, cuối cùng bước vào Thần Thông cảnh, trở thành một truyền kỳ.

Sau khi rời khỏi sơn môn, hắn rất hăng hái, lập chí muốn đi theo bước chân của sư tôn, tạo ra một truyền kỳ thuộc về chính mình.

Đáng tiếc, đối thủ đầu tiên mà hắn đụng phải chính là Cố Dương.

Một đao long trời lở đất kia dưới tình huống không thể xảy ra đã đánh trúng điểm yếu nhất trong kiếm thế của hắn.

Đây là điểm yếu mà ngay cả chính hắn cũng chưa từng phát hiện ra!

Hàm nghĩa của “Một Kiếm Phá Tan Ngàn Tầng Sóng” chính là tìm ra điểm yếu trong chiêu thức của đối phương và phá vỡ nó.

Hôm nay, hắn lại bị đánh bại bởi phương thức mà hắn am hiểu nhất.

Phụt!

Đao ý xẹt qua cơ thể làm Liễu Triết phun ra một búng máu, nhưng trong đầu lại trống rỗng.

Hắn khó có thể chấp nhận sự thật rằng mình lại bị đánh bại chỉ bằng một đao.

Tiếp theo trong nháy mắt.

Một vòng đao quang đập vào tâm mắt của hắn, sự sợ hãi trước cái chết bao trùm lấy hắn.

Đột nhiên, hai ngón tay trắng nõn thon dài từ bên cạnh duỗi ra, nắm chặt lấy lưỡi đao khiến nó không thể tiến thêm một tấc.

Liễu Triết vừa mới bước ra khỏi quỹ môn quan, trái tim đập loạn xạ, vô cùng sợ hãi.

Thiếu một chút nữa là hắn đã chết rồi.

Hắn ho ra một búng máu, suy yếu nói: “Đa... Đa tạ sư tỷ...”

Trong tình huống khẩn cấp trước mắt, chính nhị sư tỷ của hắn đã cứu hắn một mạng.

...

Sau khi Cố Dương dùng một đao đánh bại Liễu Triết, hắn ra tay không chút lưu tình, vung một đao tiếp theo đâm thẳng về phía đầu của Liễu Triết.

Cho đến khi có hai ngón tay kẹp chặt Phượng Vũ đao, một người xuất hiện từ hư vô, bắt lấy một đao kia của hắn bằng tay không.

Chân nguyên của hắn giống như trâu đất xuống biển, Phượng Vũ đao đánh đâu thắng đó bị hai ngón tay trắng nõn mỏng manh kẹp chặt khiến nó không nhúc nhích được tý nào.

Nhất phẩm!

Hơn nữa, còn không phải là nhất phẩm bình thường.

Cố Dương tự biết mình đụng phải một cường giả vô cùng đáng sợ, không chút do dự buông Phượng Vũ đao ra. Hắn nhanh chóng lùi lại, kéo giãn khoảng cách.

Người dùng tay không tiếp được một đao tăt sát này của hắn là một nữ tử mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, nơi mi tâm có một nốt ruồi đỏ, toàn thân lộ ra loại khí tức lười biếng chỉ có ở những nữ tử trưởng thành.

Cặp môi đỏ của nàng khê mở, giọng nói có chút khàn khàn: “Đao pháp tuy luyện tốt, nhưng sát tâm lại khá nặng.” Nói xong, nàng tiện tay cầm lấy Phượng Vũ đao, không có ý định trả lại.

Cố Dương giật mí mắt, thanh Phượng Vũ đao này có giá trị hai mươi vạn.

Hắn trầm giọng nói: “Cô nương xưng hô thế nào?”

Nữ tử nhìn hắn một lúc, có chút thích thú nói: “Thế nào, người không phục, muốn sau này lấy lại danh dự sao?”

Cố Dương vô cùng thỏa đáng nói: “Ta chỉ muốn biết trận chiến vừa rồi là như thế nào? Hay là cô nương có ý định ỷ lớn hiếp nhỏ?”

“Ha ha, bôn cô nương ta làm việc chưa bao giờ để ý cái nhìn của người khác. Thậm chí nếu ta có giết người, vậy thì sao?” Nói xong, trong mắt nữ tử hiện lên khí tức nguy hiểm.

Lần này, tất cả mọi người có mặt ở đây đều tỏ vẻ giống như gặp phải một đối thủ đáng sợ.

Đó là do võ giả cảm ứng được uy hiếp theo bản năng.

Cố Dương vẫn bất động, lạnh nhạt nói: “Nếu cô nương muốn giết ta thì vừa rồi đã động thủ. Nếu như ta đoán không sai, người muốn ta làm đá mài đao cho hắn.”

Hắn rất bình tĩnh, phần bình tĩnh này đến từ hệ thống.

Cho tới bây giờ, hắn đều làm việc dựa theo lần mô phỏng trước.

Điều này có nghĩa là, trong mô phỏng, đương nhiên hắn cũng gặp phải nữ tử này, kết quả nàng cũng không giết hắn.

Cho nên, trong hiện thực, nàng cũng sẽ không động thủ giết người.

Trong mắt nữ tử hiện lên một đạo dị sắc, khóe miệng nở nụ cười, có một loại mỉa mai kỳ lạ: “Người can đảm đấy. Cố Dương đúng không, ta sẽ nhớ kỹ người. Nếu muốn lấy lại đao của người thì tới Đông Hải tìm ta. Nhớ kỹ, tên của ta là Lan Xu.”

Nói xong, nàng ngay lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Thậm chí Cố Dương còn không thấy rõ thân pháp của nàng.

Cuối cùng thì hắn cũng biết khoảng cách giữa mình và cường giả nhất phẩm đứng đầu lớn như thế nào.

Nhưng mà rõ ràng nàng đã lấy mất đao của hắn.

Hắn sẽ nhớ kỹ chuyện này.

Đúng lúc này, một bóng người ôm lấy Liễu Triết trên mặt đất, xoay người bỏ chạy. Người đó chính là Liễu Trùng thấy tình thế không ổn, tranh thủ thời gian chạy trốn.

“Muốn chạy?”

Cố Dương cười lạnh một tiếng, chớp mắt một cái đã đuổi theo phía sau Liễu Trùng.

“Triết Nhi, chạy mau.”

Liễu Trùng nghe thấy tiếng xé gió ở sau lưng, biết mình trốn không thoát nên ném Liễu Triết đang ở trong ngực ra ngoài rồi quay người đâm về phía Cố Dương, dùng kiếm đâm thẳng về phía hắn, dùng phương pháp chiến đấu đồng vu quy tận.

Cố Dương ở giữa không trung, tiện tay bẻ ra một đoạn cành cây, xoẹt một cái, đâm vào ngực của Liễu Trùng.

Trong mắt hắn, kiếm pháp của người này quá mức bình thường, không thể so sánh với Liễu Triết, hắn chỉ cần một chiêu.

Chiêu thức mà hắn đang sử dụng cũng là chiêu mà hắn dùng để đánh bại Liễu Triết, thức thứ ba trong “Diệt Thần Cửu Thức” - Tiệt Đao thức.

Một chiêu này chuyên phá chiêu thức thiên hạ, dùng bất biến ứng vạn biến. Khi đối phương ra chiêu trong nháy mắt, chỉ cần tìm ra sơ hở của đối phương và phá nó chỉ bằng một đao.

Tương tự như “Phá Lãng Kiếm Pháp” .

Nếu muốn luyện thành một chiêu này thì cần phải có sự hiểu biết sâu sắc đối với các loại đao pháp và kiếm pháp. Hắn có thể luyện thành cũng nhờ có máy mô phỏng. Mô phỏng nhiều lần như vậy giúp hắn đã có được rất nhiều kinh nghiệm về võ đạo mà người thường không thể nào tưởng tượng được.

Sau khi luyện thành một chiêu này, đối mặt với người không mạnh bằng hắn thì hầu như đều có thể giải quyết bằng một chiêu.

Liễu Trùng nôn ra một ngụm máu ngay tại chỗ, cả người ủ rũ.

Mặt hắn tái đi, một nhát đâm này của Cố Dương đã phá vỡ khí pháp của hắn, làm chân nguyên của hắn mất hết, không còn sức phản kháng.

“Tam thúc...”

Liễu Triết ở cách đó không xa thấy cảnh tượng như vậy thì trờng mắt như sắp nứt.

Cố Dương nhìn lại hắn, ánh mắt lạnh như băng, như muốn nói kế tiếp chính là ngươi.

Việc cô nương Lan Xu kia rời đi đã cho thấy một thái độ rằng, Liễu Triết không thể giết, chuyện khác nàg mặc kệ.

Cho nên, hắn ngang nhiên ra tay.

Liễu Triết không giết được, chẳng lẽ hắn còn không giết được những người bên cạnh hắn sao?

Lan Xu cũng không xuất hiện, có nghĩa là suy đoán của hắn đã chính xác.

...

Liễu Trùng dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Cố Dương, thở hắt hắt nói: “Triết... Nhi nhất định sẽ thay ta báo thù...”

Cố Dương không quan tâm tới hấn, kéo hấn đến bên cạnh xe ngựa, đến trước mặt Tô Thanh Chi, nói: “Giao cho người.”

Tô Thanh Chi đã sớm nhận ra Liễu Trùng, người này là nhân vật thứ ba trong Liễu gia, cũng là đao phủ của Liễu gia. Tất cả mọi chuyện bản thủ đều do người này làm.

Trên dưới Tô gia bị diệt hấn cũng do người này làm.

Cừu nhân gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

Tô Thanh Chi rút đoản kiếm bên người của mình ra, tiến lên dùng một kiếm chém vào cổ Liễu Trùng, máu phun ra tung toé, phun lên cả mặt nàng. Nàng vẫn còn chưa hết hận, chém hết kiếm này đến kiếm khác...

Chỉ trong chốc lát, cổ của hấn gần như đã bị chém đứt, chỉ còn dính một chút máu, đầu rũ xuống, chết đến mức không thể chết hơn nữa.

Cuối cùng Tô Thanh Chi ngừng lại, nằm rạp trên mặt đất, gào khóc.

Cố Dương không mở miệng, mặc cho nàng trút oán hận.

Chương 89: Không đáng lo

“Thật lợi hại.”

Ô Hành Vân đứng bên xem chiến đấu mà như đắm chìm vào trận giao phong kinh thế hãi tục của hai người kia. Hấn cẩn thận tìm hiểu đao pháp của Cố Dương và kiếm pháp của Liễu Triết.

Đến giờ phút này, hấn mới nhận ra khoảng cách giữa mình và hai người này lớn như thế nào.

Cùng là nhị phẩm, nhưng thực lực hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Mặc dù hấn bị Sở Tích Nguyệt đánh bại, nhưng hấn tự nhủ vẫn có cơ hội vượt qua nàng.

Nhưng một đao kia của Cố Dương cùng với một kiếm này của Liễu Triết, cho dù là năm năm sau, hấn cũng không chắc mình

có thể tiếp được.

Ô Hành Vân lẩm bẩm: “Đây mới là thực lực của thiên kiêu đương thời ư?”

Nhớ rõ khi trước, lúc hắn leo lên đệ nhất trong Tiềm Long bảng cũng là lúc hắn sinh ra ý muốn muốn phân cao thấp với người ở Thiên Kiêu bảng.

Vì vậy, hắn đã đi hỏi viện trưởng, mình so sánh với thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng thì như thế nào.

Lúc ấy, viện trưởng hỏi hắn hai vấn đề.

Một là, hắn có tu luyện công pháp tuyệt thế nào không?

Hắn lắc đầu.

Hai là, hắn đã luyện thành công pháp tuyệt thế nào chưa?

Hắn vẫn lắc đầu.

Viện trưởng nói tại sao Thiên Kiêu bảng lại đặt hai mươi tuổi là giới hạn đều có lý do cả.

Nếu người tu luyện là công pháp bình thường thì cho dù thiên phú có xuất chúng như thế nào cũng không thể tu luyện đến nhị phẩm trước năm hai mươi tuổi. Bởi vì thân thể còn chưa hoàn toàn trưởng thành, không thể chịu được sức mạnh của nhị phẩm.

Nếu muốn tu luyện đến nhị phẩm trước năm hai mươi tuổi thì chỉ có thể tu luyện công pháp tuyệt thế.

Những công pháp tuyệt thế này đều được lưu truyền từ thời kỳ Thượng Cổ, bên trong là phương pháp tu luyện đến Thiên Nhân cảnh. Mỗi một môn đều có điểm độc đáo, trong quá trình tu luyện có thể liên tục cải tạo thể chất.

Chính bởi vì như thế mới có thể phá bỏ giới hạn của cơ thể, đạt được nhị phẩm trước năm hai mươi tuổi.

Những người này hoàn toàn xứng đáng là thiên chi kiêu tử. Sự thần kỳ của công pháp cùng với thực lực mạnh mẽ không phải người cùng một cảnh giới có thể so sánh.

Trong võ viện cũng có truyền thừa một môn công pháp tuyệt thế do thái tổ để lại lúc mới thành lập Đại Chu, tông cộng có hai môn. Nhưng đến nay đã hơn bốn trăm năm còn chưa có một người nào lọt vào Thiên Kiêu bảng.

Có thể thấy được muốn tu luyện công pháp tuyệt thế đến cảnh giới nhị phẩm trước năm hai mươi tuổi khó như thế nào.

Nói chung, chỉ có thể chất cực kỳ phù hợp môn công pháp này, đồng thời lại có tư chất tuyệt đỉnh mới có thể trở thành thiên kiêu.

Ô Hành Vân thật không may khi sinh ra trong thời đại này, thời đại bùng nổ thiên kiêu.

Đồng thời có chín vị thiên kiêu là điều cực kỳ hiếm thấy.

Nói chung, có thời đại có ba vị trên Thiên Kiêu bảng.

Lúc ít thì chỉ có một vị.

Thậm chí có lúc ngay cả một vị cũng không có.

Lúc trên Thiên Kiêu bảng xuất hiện chín danh ngạch cũng chỉ có ở năm trăm năm trước, những năm cuối của triều đại trước, khi thời đại hỗn loạn mới có thể rầm rộ như vậy.

“Thiên kiêu, vậy thì đã sao!”

Sau khi Ô Hành Vân nhận ra khoảng cách giữa mình và thiên kiêu như Liễu Triết, trái lại lại càng khơi dậy sự hào hùng ở trong lòng hắn.

Hắn nhìn về phía Cố Dương đang ở cách đó không xa, ánh mắt nóng rực.

Cố Dương cũng xuất thân từ Tiềm Long bảng, cũng có thể đánh bại thiên chi kiêu tử như Liễu Triết.

Nếu hắn có thể làm được, vì sao ta không thể?

...

“Một Kiếm Phá Tan Ngàn Tầng Sóng!”

“Diệt Thần Dao Pháp! “

Sở Tích Nguyệt cũng rất kinh ngạc, trong lòng có chút không cam lòng.

Sở gia các nàng cũng có hai võ kỹ “Minh Nguyệt Đao” và “Ảnh Nguyệt Kiếm Pháp” không hề kém cạnh.

Nhưng mẫu thân của nàng không hề truyền lại cho nàng, chỉ nói rằng thực lực nàng không đủ, không thể tu luyện.

Nếu nàng có thể luyện thành bất kỳ một môn nào cũng không hẳn là không thể cạnh tranh được với hai người này.

Sở Tích Nguyệt thầm tính toán, sau đó truyền âm: “Tiểu di, lần này trở về, ta sẽ xin mẫu thân truyền thụ ‘Ảnh Nguyệt Kiếm Pháp’ cho ta.”

Bên tai của nàng lại vang lên tiếng thở dài của tiểu di: “Tích Nguyệt, không phải là mẫu thân của ngươi không muốn truyền cho ngươi, mà là không thể. Minh Nguyệt đao bị mất, lão tổ lại đang bế quan, ngươi muốn học cũng không biết học từ đâu.”

Sở Tích Nguyệt khẽ sùng sốt.

Nàng biết rõ chuyện chí bảo gia truyền Minh Nguyệt đao bị Tần gia đoạt mất.

Lúc ấy, khi khiêu chiến Tần Thượng, nàng ra tay vô cùng hung ác chính là vì muốn trút bỏ cơn tức này.

Thế nhưng không ngờ rằng, sau khi Minh Nguyệt đao bị mất, đao pháp lợi hại nhất và kiếm pháp truyền thừa của Sở gia đều xảy ra vấn đề, phải chờ lão tổ xuất quan mới có thể được truyền thụ.

Cuối cùng nàng cũng biết vì sao Tần gia cho người đến cầu hôn, mẫu thân lại không đuổi bọn họ ra ngoài.

Bởi vì sính lễ của Tần gia chính là Minh Nguyệt đao.

Thanh đao này rất quan trọng với Sở gia.

Nghĩ tới đây, lòng của nàng không khỏi rối bời.

...

Tô Thanh Chi khóc một hồi, cuối cùng ngừng lại, đứng lên, mặt hướng về phía Ba quận, quỳ xuống, dập đầu mấy cái, dùng điều này để an ủi mấy chục người trong Tô gia trên trời có linh thiêng.

Sau khi nàng đứng dậy thì đi tới bên cạnh Cố Dương, nói: “Có thể rời đi rồi.”

Cố Dương có thể cảm thấy rõ nàng có chút khác lúc trước, xem ra sau khi chính tay giết chết cừu nhân, oán hận mà nàng tích tụ trong lòng đã tan đi một chút.

Hắn nói: “Bây giờ chưa phải là lúc diệt trừ Liễu gia, nữ nhân kia rất lợi hại.”

Giết một người Liễu gia còn chưa tính, nếu thật sự muốn giết cả Liễu gia, giết tất cả người ở Liễu gia, khó có thể đảm bảo Liễu Triết sẽ không nổi điên. Đến lúc đó, nữ nhân tên là Lan Xu kia mà ra tay, hậu quả khó lòng mà gánh được.

Loại chuyện báo thù này không thể vội vàng được.

Tô Thanh Chi gật đầu, ôn nhu nói: “Tất cả đều nghe theo người.”

Cố Dương để nàng lên xe trước, quay đầu lại nói với Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân: “Sở cô nương, Ô huynh, đa tạ hai người trọng nghĩa xuất thủ. Không biết kế tiếp hai người muốn đi đâu, nếu không chê thì có thể cùng đồng hành với bọn ta, vừa khéo ta cũng có thể thỉnh giáo hai vị.”

Lúc này, Ô Hành Vân cười nói: “Cầu còn không được.”

Sở Tích Nguyệt cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

...

Lúc nhá nhem tối, hai bóng người bay tới.

Trong đó có một nam tử trung niên bất ngờ nhìn Liễu Trùng đầu thân chia lìa, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc: “Thậm chí ngay cả Liễu Triết cũng không phải là đối thủ của hắn, nếu không nhanh chóng tiêu diệt kẻ này thì ngày sau nhất định sẽ là đại địch với Lâm gia. Nhị trưởng lão, chuyến này phải mời người tự mình ra tay thôi.”

Bên cạnh hắn là một nam tử trung niên cao ngạo mặc bạch y, dưới cằm có ba chòm râu, thoát nhìn khí chất bất phàm. Hắn cười khinh miệt: “Một tên nhị phẩm mà thôi, không đáng lo.”

Hai người này đều là nhân vật trọng yếu của Lâm gia.

Người nói chuyện trước chính là đường chủ của Thính Phong đường, chuyên môn phụ trách công tác tình báo.

Còn người kia là nhị trưởng lão của Lâm gia, cường giả nhất phẩm, có địa vị cao trong Lâm gia.

Chuyến này, đại công tử của Lâm gia Lâm Tử Hoa mời hắn ra ngoài, có thể thấy quyết tâm muốn giết chết Cố Dương của hắn.

Lâm Tử Hoa hiểu rất rõ, khi hắn phái Mạc Vũ đi giết Cố Dương, hắn và Cố Dương đã kết tử thù.

Cố Dương luyện “Diệt Thần Cửu Thức”.

Từ lâu, phong cách hành sự của Vũ gia chính là có thù tất báo, kẻ nào đắc tội với người của Vũ gia thì đều không chết không thôi, giống như một con chó điên.

Người của Vũ gia có tính cách như vậy liên quan rất nhiều đến công pháp mà bọn họ tu luyện.

Nếu như Cố Dương luyện đao pháp của Vũ gia thì khó có thể đảm bảo hắn sẽ không giống với người Vũ gia trước kia.

Lâm Tử Hoa không muốn mạo hiểm như vậy, cho nên đã phái người đến muốn dứt điểm hắn.

“Quay về chờ tin tốt của lão phu. Trong vòng ba ngày chắc chắn sẽ lấy được mạng của tên tiểu tử kia.” Nhị trưởng lão còn chưa nói hết thì người đã biến mất ở tại chỗ, đuổi theo vết bánh xe.

Đường chủ của Thính Phong đường còn muốn nói điều gì đó nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Chương 90: Nàng giàu có lắm sao?

Lâm Lượng mang trên mình một cây trường kiếm cổ, mặc y phục màu trắng, chân giẫm lên những cành cây, đi một bước thôi đã là mười mấy mét, cứ như tiên bước trên không trung vậy.

Từ đằng xa, hắn nhìn thấy trên đường ở trước có một cỗ xe ngựa, trên thân xe có ký hiệu của Liễu gia, chắc đây là mục tiêu của chuyến đi này rồi.

Một nụ cười xuất hiện trên gương mặt hắn: “Được mà chẳng mất công sức.”

Đã rất nhiều năm rồi hắn chưa ra tay, người đời sợ là đã quên mất Lâm gia còn có một vị Vô Ảnh Kiếm.

Vô Ảnh Kiếm, chính là danh hiệu của hắn.

Sau khi bước vào cảnh giới nhất phẩm, hắn đã có được danh hiệu này.

Mấy năm nay, hắn trông coi gia tộc, rất ít khi ra tay.

Đây là lần đầu tiên hắn nhận nhiệm vụ sau hai mươi năm đăng đẳng. Người hắn phải giết còn chỉ là một người vừa mới đột phá nhị phẩm.

Thế nhưng một thân phận khác của đối phương lại khiến hắn khá có hứng thú.

Đứng đầu Tiềm Long bảng.

Có thể tự tay giết chết người đứng đầu Tiềm Long bảng, nghĩ thôi đã thấy rất phấn khích rồi.

Chiếc xe ngựa đã sắp đến gần, Lâm Lượng đang định bay qua.

“Cút!”

Đột nhiên, có một giọng nói vang lên bên tai, dường như âm thanh đó đã đánh bay cả chân nguyên của hắn ra ngoài. Hắn bị bước hụt chân, cả người rơi xuống, ngã thẳng xuống đất.

Đường đường là một cường giả nhất phẩm mà lại ngã vô ếch như vậy.

Cả người Lâm Lượng bật lên, vụt một cái, hắn xoay người rồi đi ngay lập tức với tốc độ nhanh hơn ban nãy gấp mấy lần.

Trước xe ngựa, đám người Cố Dương cười ngựa, đang nói chuyện rất vui vẻ thì đột nhiên, Cố Dương quay đầu lại nhìn, đó chính là nơi Lâm Lượng ngã.

Đương nhiên Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân cũng nghe thấy động tĩnh đó nhưng lại không muốn bị mấy chuyện không liên quan làm mất hứng. Nàng tiếp tục nói: “Những lời Cố huynh nói ban nãy thực sự khiến tiểu muội được mở mang đầu óc.”

Ô Hành Vân cảm khái, nói: “Không ngờ Cố huynh lại hiểu biết về kiếm pháp nhiều như vậy.”

“Có hiểu sơ sơ thôi.”

Cố Dương nói rất khiêm tốn.

Cùng là cảnh giới nhị phẩm, thế nhưng nếu bàn về võ thuật không thôi thì hẳn hơn hẳn hai vị trước mắt rất rất nhiều, đó là do được tích lũy qua năm tháng.

Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân gặp phải vấn đề, mà hẳn cũng đã từng gặp phải vấn đề này nên chỉ mới chỉ bảo đôi chút thôi mà đã giải quyết được vấn đề của họ rồi.

Đó cũng chỉ được coi là có qua có lại thôi.

Nếu không phải là do có Sở Tích Nguyệt đi theo thì hẳn nào có thể ung dung như bây giờ chứ, có khi đã sớm bị cường giả nhất phẩm Lâm gia kia truy sát cho lên bờ xuống ruộng rồi.

Nửa tháng sau, đám người Cố Dương đổi sang đi đường thủy, họ thuê một con thuyền rồi cứ đi thuận theo dòng chảy.

Kể từ khi Cố Dương xuyên không đến thế giới này, hiếm có khi nào mà nhàn nhã được đến nửa tháng, trên đường đi cứ nhẹ nhàng thong thả. Ban ngày bàn luận về võ đạo với Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân, thưởng thức cảnh sắc ven đường.

Đến tối thì luyện công với Tô Thanh Chi.

Xung quanh có ba vị mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần như vậy, ngày tháng trôi qua vui vẻ lắm. Đáng tiếc là cuộc sống yên bình như vậy sẽ bị phá vỡ rất nhanh thôi.

Nhiều ngày sau, ban đêm.

Cố Dương đang luyện công với Tô Thanh Chỉ ở trong phòng. Hai người họ ngồi trên giường, để hai lòng bàn tay chạm vào nhau, chân nguyên của hắn vận chuyển trong cơ thể Tô Thanh Chỉ một hồi rồi lại quay về cơ thể của hắn.

Song tu thể này, rất không hiệu quả với hắn.

Sau khi đạt đến nhị phẩm, chân nguyên của hắn mà muốn tăng lên thì phải tính bằng năm.

Thế nhưng đối với Tô Thanh Chỉ thì lại rất tốt.

Đột nhiên, chân khí trong cơ thể nàng như sôi lên sùng sùng, khiến kinh mạch đều được đả thông, nàng đột phá cảnh giới lục phẩm một cách rất đột ngột.

Cố Dương thu tay về, nhìn nàng, trong lòng tự dung thấy có chút ngưỡng mộ.

Tư chất của nàng quá vượt trội.

Tính qua một chút, từ khi nàng bắt đầu song tu đến giờ cũng chỉ mới có hơn một tháng mà đã biến từ người bình thường thành lục phẩm.

Tốc độ như vậy đúng là khiến người ta phải kinh ngạc.

Đương nhiên rồi, nàng có thể tiến bộ nhanh như vậy, công lao của hắn là không thể phủ nhận được.

Cảnh giới của Cố Dương càng cao thì khi hai người họ cùng tu luyện, Tô Thanh Chỉ sẽ càng có lợi.

Hắn đang nghĩ thì tự nhiên nghe thấy có tiếng hét là “giết” từ đằng xa truyền tới. Hắn thấy hơi kỳ lạ nên rời khỏi phòng, đi ra ngoài boong tàu.

Bọn họ thuê một chiếc thuyền hoa lớn, không gian rất rộng, có đủ chỗ cho bọn họ ở.

Ô Hành Vân đã xuống trước, đang nhìn lên mặt sông ở nơi xa. Ở đó có một con thuyền đang bốc cháy, tiếng hét “giết” được truyền đến từ đó.

Cố Dương đã thấy con thuyền đó từ ban ngày rồi, hình như đó là một chiếc thuyền buôn bán. Điều khiến hắn bất ngờ là động

tĩnh ở phía đối diện, đó rõ ràng là ba cường giả nhị phẩm đang đánh nhau.

Kỳ lạ thật, trên một chuyến thuyền thương mại mà lại có đến ba cường giả nhị phẩm.

Hắn hỏi: “Ô huynh, đây là một vụ cướp tài sản hay là giết người để báo thù thế?”

Mặt Ô Hành Vân có vẻ hơi nghiêm trọng, hắn nhỏ giọng nói.

“Trong đó có hai người là cao thủ bên quân đội.”

Bên quân đội?

Cô Dương lại càng thấy tò mò.

Ở Đại Chu, quân đội là một thế lực rất đặc biệt, rất ít khi bị cuốn vào những ân oán giang hồ. Đây là người có thể khiến bên quân đội phải ra tay, vậy nên thân phận của người trên thuyền kia chắc chắn là không đơn giản.

Đương nhiên, hắn cũng không có ý định định lo chuyện bao đồng. Ô Hành Vân thì lại càng không.

Đệ tử Võ viện sau khi ra ngoài, đa số đều gia nhập vào quân đội, chưa kể phụ thân của hắn là Tĩnh Hải vương, đó là một nhân vật lớn trong quân đội.

Lúc này, Sở Tích Nguyệt cũng đi ra, nhìn vào con thuyền lớn đó, nói: “Trên con thuyền đó khả năng là có đại tiểu thư của Tiên gia.”

Ô Hành Vân mặt không biến sắc: “Người đang nói đến người nữ nhân dòng chính của Tiên gia sao?”

Tiên gia không phải là một trong chín danh gia vọng tộc trong thiên hạ, thế nhưng nếu nói về danh tiếng thì cũng không hề thua kém chín thế gia kia.

Đó là gia tộc giàu có nhất trong thiên hạ, nói là giàu bằng cả một đất nước thì cũng không quá đâu.

“Người Tiên gia mấy đời đều có rất ít con cái. Đến đời này, huyết mạch dòng chính thì chỉ còn lại một nữ nhi này thôi. Hai tháng trước, vị thần tài kia của Tiên gia qua đời. Thế nhưng tự

nhiên có một người không biết nhảy từ đâu ra tự xưng là con riêng của Tiền gia, hơn nữa hắn cũng nhận được sự ủng hộ của rất nhiều người, bắt đầu tiếp quản Tứ Hải tiền trang.”

Giọng của Sở Tích Nguyệt hòa vào tiếng gió, nghe rất lạnh lùng.

“Vị đại tiểu thư đó của Tiền gia mấy năm nay luôn ở Tĩnh châu, nghe tin xấu đó, đương nhiên là nàng muốn quay về Trung châu, lấy lại Tứ Hải tiền trang.”

Cố Dương nghe đến đây thì tự nhiên nói: “Ta nghe nói chủ nhân thật sự của Tứ Hải tiền trang là hoàng thất, Tiền gia chỉ là quản lý thay thôi, có thật là vậy không?”

Ô Hành Vân cười khỏ: “Vậy mới nói, chuyện này ắt hẳn có liên quan đến đấu tranh nội bộ của hoàng thất. Người có thể sai khiến cao thủ bên quân đội, ngoài người trong hoàng thất ra thì còn có ai nữa?”

Cố Dương lại hỏi: “Tại sao vị đại tiểu thư Tiền gia này chỉ có hộ vệ là võ giả nhị phẩm vậy? Lẽ nào Tiền gia không có cường giả nhất phẩm sao?”

Ô Hành Vân nói: “Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ cả, cường giả nhất phẩm thì nổi bật quá. Nếu đưa một cường giả nhất phẩm bên mình thì cũng bằng nói với tất cả mọi người là nàng muốn về Trung châu giành lại Tứ Hải tiền trang rồi.”

“Chắc nàng muốn giấu về chuyến đi này, kết quả là vẫn bị để lộ hành tung.”

Sở Tích Nguyệt thở dài, nói: “Tứ Hải tiền trang là túi tiền của hoàng thất, người đứng sau không biết đã mưu tính bao lâu, sao có thể để nàng phá hỏng kế hoạch được.”

Chuyện này liên quan đến nhiều người quá.

Cố Dương hỏi câu hỏi cuối cùng: “Tiền đại tiểu thư, giàu có lắm sao?”

Ô Hành Vân nói: “Đâu chỉ là có tiền chứ, vị Tiền đại tiểu thư này mấy năm nay ở Tĩnh châu. Nàng đã xây dựng một đội tàu thuyền chuyên vượt biển, một chuyến đi như vậy có thể thu về cả chục vạn đấy.”

Cố Dương đột nhiên nhảy đi, nói: “Ta đi chút rồi về.”

Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân ngo ra, nhìn hấn bay về phía chiếc thuyền kia mà cùng nghĩ thầm, không phải chứ.

Chương 91: Người có tên, cây có bóng

Những ngày này, Cố Dương sống rất mãn nguyện, nhưng không quên đi mỗi nguy hiểm.

Sở Tích Nguyệt không thể đồng hành cùng hấn mãi được, nhiều nhất là sau một năm, nàng sẽ rời đi. Đến lúc đó, sẽ không có người ngăn cản cường giả nhất phẩm kia của Lâm gia.

Số dư còn lại của chỉ còn lại năm mươi ba vạn, chỉ đủ cho năm lần mô phỏng, chắc chắn không thể đột phá đến nhất phẩm.

Vậy nên, hấn vẫn luôn suy xét làm sao để có thể kiếm được một khoản lớn.

Ngoại trừ đàm luận võ đạo với Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân ra, hấn cũng nghe ngóng một ít chuyện về các thế lực lớn.

Bây giờ, cuối cùng hấn cũng gặp được cơ hội tuyệt hảo.

Tiền gia, nhà giàu nhất thiên hạ.

Nữ nhân dòng chính duy nhất của Tiền gia, hiện giờ bị lọt vào tập kích.

Có cơ hội nào tốt hơn thế này không?

Cố Dương ngay lập tức mở hệ thống, tiêu phí mười vạn lượng, mở một lần mô phỏng.

Mấy ngày nay, hấn vẫn luôn đang tiêu hóa những thu hoạch của lần mô phỏng trước đó, chứ không hề mô phỏng.

Trong nháy mắt, kết quả mô phỏng đã hiện ra.

Hấn chỉ vừa mới kịp nhìn liếc qua, nhìn chữ thuận lợi cứu được Tiền Hi Vân, sau đó còn sống được vài năm, trong lòng đã định.

Chỉ cần không lập tức gây ra nguy hiểm trí mạng, với hắn mà nói sẽ không tính là phiền toái.

Như người ta hay nói, truy cầu phú quý trong cảnh nguy hiểm.

Nhu cầu về tiền bạc của hắn bây giờ quá lớn, muốn đột phá đến nhất phẩm, không có mấy trăm vạn lượng đoán chừng cũng không thực hiện được.

Ví như đẳng cấp của Liễu gia và Phương gia này, có lấy hết của cải cũng chưa chắc là lấy được nhiều tiền như vậy.

Trừ khi có thể cướp sạch Lâm gia.

Hắn lại không có năng lực đó.

Đúng lúc đụng phải đích nữ Tiền gia đang gặp phiền phức, đúng là trời ban cho cơ hội tốt mà.

...

Cố Dương phi thân lên ba mươi mét, sau đó đáp xuống, bước chân dừng lại trên mặt nước một chút, sau đó mới lần nữa bay lên trời.

Sau vài lần như vậy, hắn đã đến mũi thuyền của con thuyền kia.

“Ồ, Đoạn Nhạc Dao Pháp?”

Hắn liếc một cái trông thấy trong trận hỗn chiến của ba cường giả nhị phẩm, trong đó nữ tử đang bị vây đánh kia lại đang sử dụng Đoạn Nhạc Dao Pháp, hơn nữa còn luyện đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Nàng dưới sự vây đánh của hai cường giả nhị phẩm đã vô cùng nguy hiểm, trên người lại có vài chỗ bị thương, toàn thân nhuốm máu, nhưng vẫn ngoan cường mà ngăn chặn hai người này.

Ở sau lưng nàng, có một người toàn thân choàng áo đen, trong tay cầm một quả cầu thủy tinh màu đen, tạo nên một lồng ánh sáng màu đen.

Bên cạnh, hai tên võ giả tam phẩm lấy đao bổ chém vào màn ánh sáng bảo vệ đó, thế nhưng không cách phá vỡ được tầng

ánh sáng mỏng đó được.

“Đây là cái quý gì vậy?”

Cố Dương nhìn mà tấm tắc lấy làm lạ kỳ.

Tầng ánh sáng này nhìn giống như là vòng cương khí bảo vệ trong truyền thuyết, chỉ có cường giả nhất phẩm đỉnh phong mới có thể thi triển ra được.

Nhưng mà nếu như người mặc áo đen kia là nhất phẩm đỉnh phong, tiện tay cũng có thể bóp chết hai tên tam phẩm kia, sao có thể để cho họ mạo phạm như vậy được.

Hai cường giả tam phẩm mỗi người chém một đao, thân thể người áo đen kia thoáng run rẩy, hiển nhiên không cách nào chống chọi quá lâu.

Cố Dương vô cùng ngạc nhiên, không thể không nhìn thêm: “Đây là hệ thống sức mạnh gì vậy?”

...

Sự xuất hiện của Cố Dương lập tức thu hút sự chú ý của cả hai bên, đặc biệt là đối với bên đầu đầu lộ đuôi kia mà nói, nhìn thấy đối phương đang không chống trụ nổi, đột nhiên lại xuất hiện một cao thủ, đương nhiên là vô cùng cảnh giác.

Một người trong đó dùng giọng nói khàn khàn cảnh cáo: “Xin khuyên các hạ chớ có xen vào việc của người khác, miễn cho rước họa vào thân.”

Cố Dương không để ý tới hắn mà nhìn về phía chính chủ, cũng chính là nữ tử đang được bảo vệ dưới tầng ánh sáng màu đen kia.

Nữ tử mặc một bộ lụa trắng, trên đầu cài một đóa hoa trắng, tướng mạo khá thanh tú, thần sắc có chút bi phần và đau khổ.

Hắn hỏi: “Ngươi có phải là Tiên cô nương Tiên gia?”

Nữ tử ngẩng đầu nhìn hắn, trịnh trọng nói chuyện: “Là ta.”

“Ta muốn đàm phán với ngươi một vụ làm ăn, ta cứu ngươi một mạng, ngươi phải trả tiền.”

“Ngươi muốn bao nhiêu?”

Cố Dương nở nụ cười, nếu nàng đến hỏi cũng không hỏi mà đã đồng ý ngay thì mới là có vấn đề.

Hắn nói chuyện: “Ba trăm vạn lượng, ta muốn tiền mặt, trong vòng ba tháng thanh toán tiền.”

Nữ tử không chút do dự nói: “Thành giao! “

Ngay trong lúc hai người đang nói chuyện, chiêu thức tấn công của hai cường giả nhị phẩm kia đã thay đổi, chiêu thức trở nên linh hoạt hơn.

Nữ tử bị vây đánh vốn đã thế suy sức yếu, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn trở một người trong đó. Thanh đao trên tay người còn lại nhanh như chớp chém về phía cổ nàng.

Mắt thấy nàng sắp chết ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, Cố Dương đã ra tay rồi, khoảng cách hơn hai mươi mét, trong nháy mắt đã tới, trường đao trong tay đã tuốt khỏi vỏ.

Sau khi Phượng Vũ đao bị nữ tử tên là Lan Xu kia cướp mất, hắn đã mua thanh đao này trên đường.

Vù!

Khi đao bổ xuống, một cỗ sát khí khủng khiếp, lập tức bao trùm lên hai người kia.

Hai vị võ giả nhị phẩm này, đồng tử đều co rụt lại.

Kinh nghiệm chiến đấu bọn họ đều vô cùng phong phú, người này vừa ra tay, bọn họ đã biết mình đều không phải là đối thủ.

“Rút! “

Hai người không chút do dự nhanh chóng lùi lại, nhảy vào trong nước.

Hai cường giả tam phẩm khác đang ra sức muốn phá màn ánh sáng cũng phản ứng cực nhanh, đồng thời lùi lại, phi thân rồi nhảy vào trong nước.

Cố Dương không đuổi theo, chỉ tra đao vào vỏ.

Giết bốn người này không khó, chỉ là không cần thiết.

Từ Nhược Mai đã từng nói, người trong quân đội, từ trước đến nay cực kỳ đoàn kết, có thể không trêu chọc thì đừng trêu chọc.

Giết bọn chúng, đối với hắn mà nói không có chỗ nào tốt cả.

Hắn giao dịch với Tiên cô nương, chẳng qua là cứu nàng một mạng, cũng không phải giết người.

...

Sau khi bốn người tập sát kia rút lui, Tiên Hi Vân cảm thấy thả lỏng, nói với người áo đen canh giữ ở phía trước: “Ly Ly, thu lại đi.”

Màn ánh sáng bảo vệ trên đầu lập tức biến mất, người mặc áo đen kia gần như tê liệt ngã xuống trên mặt đất. Đương nhiên, để duy trì màn ánh sáng này, đối với nàng mà nói cũng là một gánh nặng rất lớn.

Tiên Hi Vân đi đến trước mặt Cố Dương, trịnh trọng hành lễ: “Đa tạ ơn cứu mạng của các hạ.”

Người kia lại nói: “Ừm, còn phiền Tiên cô nương viết một tờ giấy nợ.”

Tiên Hi Vân không khỏi khẽ giật mình, sau đó gật gật đầu, lấy ra một tấm khăn lụa màu trắng mang bên người, cắn đầu ngón tay, nhanh chóng viết một tờ giấy nợ: “Nợ ân công ba trăm vạn lượng bạc, trong vòng ba tháng thanh toán tiền. Người nợ, Tiên Hi Vân.”

Cuối cùng, nàng lại trịnh trọng lấy ra một con dấu từ trong người một ấn vào bên trên.

Cố Dương nhận tấm khăn lụa, nhìn thấy nội dung trước mặt, rất hài lòng.

Không hổ danh là người làm ăn, làm việc đúng là chú ý.

Tiên Hi Vân lại nói: “Xin ân công hộ tống bọn ta đến Trung châu.”

Cố Dương đã sớm nghĩ tới việc nàng sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, hai hộ vệ bên cạnh nàng đều bị thương không nhẹ. Trong tình hình như vậy, có thể trở về đến Trung châu mới là lạ.

Hắn lại mở ra hệ thống lần nữa nhìn thoáng qua, xác nhận được ở trong mô phỏng, cuối cùng thành công đưa nòng đến Trung châu, hơn nữa lấy được ba trăm vạn lượng, mới lên tiếng: “Được.”

Cố Dương nói xong, hướng về phía chiếc thuyền hoa ở cách xa hơn một trăm mét nói: “Phiền nhà đò lái thuyền tới đây.”

m thanh của hắn truyền đi ra rất nhanh, chiếc thuyền hoa kia lập tức thay đổi phương hướng, lái tới hướng bên này.

Tiền Hi Vân thấy hắn đồng ý, cũng không đòi điều kiện khác, trong lòng cảm thấy cảm kích, hỏi: “Không biết đại danh quý tánh của ân công?”

“Cố Dương.”

Sắc mặt Tiền Hi Vân chấn động: “Hóa ra là Cố công tử đứng thứ nhất trong Tiềm Long bảng, một đao đánh bại thiên kiêu Liễu Triết, Hi Vân thất lễ rồi.”

Trong hơn nửa tháng này, chuyện Cố Dương đứng thứ nhất Tiềm Long bảng một đao đánh bại Liễu Triết - người đứng thứ chín trong Thiên Kiêu bảng, đã sớm truyền khắp toàn bộ Đại Chu, lập tức trở thành sự kiện gây chấn động.

Bởi vì cái gọi là “người có tên, cây có bóng”, cho nên sau khi Cố Dương nói ra tên của mình, thái độ của Tiền Hi Vân và cường giả nhị phẩm kia đã hoàn toàn khác.

Chương 92: Thuận lợi

“Hai vị này là...?”

Cố Dương nhìn hai hộ vệ bên cạnh Tiền Hi Vân, hắn rất tò mò về hai người kia.

Tiền Hi Vân trả lời: “Các nàng đều là đồng bạn của ta.”

Nữ tử toàn thân nhuốm máu kia chấp tay nói: “Thiên Tâm võ quán, Trình Tuyết.”

Quả nhiên là đệ tử của Thiên Tâm võ quán.

Cố Dương nhìn thấy Đoạn Nhạc Dao Pháp mà nàng vừa sử dụng thì đã có thể đoán ra được.

Hắn mỉm cười nói: “Quả nhiên là đệ tử tài giỏi của Trình quán chủ.”

Trên thực tế, hắn chưa từng gặp mặt Trình Thiên Tâm, nhưng trong mô phỏng đã từng giao thiệp với hắn rất nhiều lần, vô cùng quen thuộc.

Không ngờ Trình Thiên Tâm đã bồi dưỡng ra được một cường giả nhị phẩm.

Vả lại, nếu như dựa theo dòng chảy lịch sử ban đầu, Trình Tuyết sẽ chết ở nơi này, vì vậy mấy năm sau khi Trình Thiên Tâm chết, Thiên Tâm võ quán không còn ai chủ trì đại cuộc, rất nhanh đã tan rã.

Cố Dương nghĩ đến đây, tâm trạng vô cùng tốt.

Hắn lấy được rất nhiều lợi ích từ Thiên Tâm võ quán trong nhiều lần mô phỏng, Trình Thiên Tâm đối xử với hắn cũng không tệ. Có thể cứu Trình Tuyết, cũng coi như báo đáp cho Thiên Tâm võ quán.

Trình Tuyết hỏi: “Cố công tử quen biết nghĩa phụ ta sao?”

Cố Dương nói: “Chưa từng gặp mặt, nhưng đã là bạn tri kỷ từ lâu.”

Trình Tuyết nghe ra ý tốt trong lời nói của hắn, vẻ mặt vốn nghiêm túc cũng dịu hơn chút.

Cố Dương lại nhìn sang người áo đen khác, cuối cùng đã thấy rõ khuôn mặt của nàng. Rõ ràng nàng là người dị tộc, làn da rất trắng, đồng tử màu xanh ngọc, sống mũi cao thẳng, bên dưới mũi lộ ra lọn tóc màu vàng óng.

Hắn là một người da trắng.

Có thể nhìn thấy một người da trắng tóc vàng mắt xanh ở thế giới này, thật sự là chuyện ly kỳ hiếm lạ.

Chỉ nghe thấy nàng dùng vốn tiếng Đại Chu sứt sẹo của mình nói: “Ta tên là... Ly Ly.”

Tiền Hi Vân ở bên cạnh giải thích: “Ly Ly đến từ đại lục phía tây bên ngoài đại dương xa xôi.”

Cô Dương không nhịn được nói: “Không phải thứ nàng vừa sử dụng là ma pháp đấy chứ?”

Dường như Ly Ly nghe hiểu lời hấn nói, sắc mặt hơi thay đổi, sửa lại: “Ta là một thuật sĩ, sử dụng pháp thuật nghiêm chính.”

Đột nhiên Cô Dương cảm thấy e rằng bản đồ của thế giới này lớn hơn tưởng tượng trước đó rất nhiều, mà hệ thống sức mạnh cũng không chỉ có một con đường là võ đạo.

Lúc này thuyền hoa đến rồi, chỉ còn cách mười mấy mét.

“Đi thôi.”

Cô Dương dẫn ba người lên thuyền hoa, sắp xếp một gian phòng trống cho các nàng.

...

“Xin lỗi, chưa nhận được sự đồng ý của các người mà đã dẫn người khác lên thuyền rồi.”

Cô Dương trở lại boong thuyền, bày tỏ áy náy với Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân.

Sở Tích Nguyệt cũng không để ý đến chuyện này, lên tiếng: “Cố huynh làm việc, tất nhiên có lý do của người.”

Nàng không muốn chủ động rước phiền phức vào người, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sợ phiền phức.

Quan hệ giữa hoàng thất và chín thế gia lớn trong thiên hạ khá là khó nói, nếu như có cơ hội, dù là thế gia nào thì cũng rất sẵn lòng chơi hoàng thất một ván.

Mà hoàng thất cũng giống vậy.

Ô Hành Vân trêu ghẹo: “Chẳng lẽ Cố huynh coi trọng vị Tiên cô nương kia? Ta thấy Tiên cô nương này đoan trang phóng khoáng, quả thật rất phù hợp với huynh.”

Trong lòng Cô Dương âm áp, hai người này đúng là khéo hiểu lòng người, quả thật là người có thể giao du.

Lời của Ô Hành Vân khiến lòng hắn hơi dao động, nếu như làm con rể của Tiền gia, chẳng phải về sau không cần buồn lo chuyện tiền bạc hay sao?

Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân thấy hắn không phản bác, còn tưởng rằng hắn ngầm thừa nhận rồi, đều hơi kinh ngạc, vốn định khuyên vài câu, cuối cùng lại không nói gì.

Tiền gia này quá phức tạp.

Lấy thủ đoạn khi còn sống của lão thần tài kia mà vẫn không thể bảo vệ được huyết mạch ruột thịt, từng người từng người chết một cách khác thường, cuối cùng chỉ sót lại duy nhất một mình Tiền Hi Vân này, lại còn là nữ tử.

Về sau, hắn chỉ có thể đưa tôn nữ còn sót lại này đến Tĩnh châu cách xa vạn dặm, làm vậy mới có thể bảo vệ huyết mạch này.

Bây giờ, lão thần tài kia đã chết, Tiền Hi Vân lại muốn đi Trung châu tranh Tứ Hải tiền trang, chuyện này không khác gì tự tìm đường chết.

Đừng nói là nhị phẩm như Cố Dương, cho dù là Thần Thông cảnh cũng không chắc bảo vệ được nàng.

Tiền gia cũng không phải không có cường giả Thần Thông cảnh.

Vòng xoáy như vậy, người khác còn sợ tránh không kịp.

Nếu như Cố Dương thật sự muốn nhảy vào, kết cục cuối cùng sẽ không quá tốt.

...

Đêm đã khuya, Cố Dương về đến phòng mới có cơ hội mở hệ thống ra, xem xét kết quả của mô phỏng vừa rồi.

[...Người đồng hành với đám người Sở Tích Nguyệt, ngồi thuyền rời đi từ La Giang, gặp thuyền của Tiền Hi Vân bị tấn công bất ngờ. Người ra tay cứu nàng, nàng viết một tờ giấy nợ ba trăm vạn lượng. Người đồng ý hộ tống nàng về Trung châu.]

[Trong một đêm vào mấy ngày sau, người lạng lẽ dẫn Tiền Hi Vân và Ly Ly lên bờ. Ngày ngủ đêm đi suốt cả dọc đường. Nửa tháng sau, cuối cùng đã đến được Trung châu.]

[Ở cửa Trung châu thành, các người bị một vị cường giả nhất phẩm tập kích, người chống đỡ ba chiêu thì không chịu nổi nữa, khi đang định trốn đi, một cường giả nhất phẩm của Tiền gia kịp thời đuổi đến, đánh lui đôi phương.]

[Sau đó, thuật sĩ Ly Ly đến từ đại lục khác nhận nhiệm người là thánh sứ, sống chết muốn đi theo người.]

[Sau khi an toàn đến Tiền phủ, Tiền Hi Vân thực hiện lời hứa, giao cho người một con dấu và một tờ khế ước chuyển nhượng, bên trong định giá hiệu buôn của Tĩnh châu và mười mấy chiếc thuyền biển là ba trăm vạn lượng, nhượng lại cho người.]

[Về sau, người và Ly Ly rời khỏi Trung châu, trở lại La Giang, hội tụ với đám người Sở Tích Nguyệt. Sau đó, các người thay đổi tuyến đường đi đến Tĩnh châu.]

[Một tháng sau, các người đến Tĩnh châu, trải qua hai tháng triển khai hoạt động, sau khi đấu giá hiệu buôn thu được ba trăm năm mươi vạn lượng.]

[Ô Hành Vân và Tĩnh Hải vương hóa giải hiềm khích lúc trước, người cũng trở thành khách quý của vương phủ.]

[Mười tháng sau, Sở Tích Nguyệt tạm biệt người, tiêu sái rời đi.]

[Người ở lại Tĩnh châu, đưa ra mấy đề nghị về mặt buôn bán, vương phủ thu hoạch được khá phong phú. Người cũng được Tĩnh Hải vương coi trọng, biết người say mê võ đạo nên giới thiệu người cho một lão giả. Dưới sự chỉ dạy của hắn, đao đạo của người đã có tiến bộ vượt bậc.]

[Tám năm sau, Tịch Thiên Dục đứng thứ hai Nhất Phẩm bảng khiêu chiến Tĩnh Hải vương. Trong cuộc chiến, hai người cùng nhau bước vào Thần Thông cảnh. Đột nhiên, một cường giả Thần Thông cảnh thần bí xuất hiện, dựa vào thực lực mạnh mẽ tuyệt đối giết chết hai người ngay tại chỗ.]

[Ô Hành Vân kế thừa chức vị của Tĩnh Hải vương, một đại tướng bên dưới không phục, bỗng nhiên nổi binh tạo phản, người rơi vào trận chiến, không cách nào xông ra khỏi vòng vây, cuối cùng kiệt sức mà chết. Hưởng thọ ba mươi một tuổi.]

Sau khi xem xong, Cố Dương đã nắm chắc.

Ít nhất, lần hộ tống Tiên Hi Vân này có sợ hãi nhưng không nguy hiểm. Cuối cùng cũng thuận lợi lấy được ba trăm năm mươi vạn lượng, còn nhiều hơn năm mươi vạn lượng so với lúc nàng cam kết.

Mặc dù đã trải qua một số khó khăn trắc trở.

Hơn nữa, hấn còn thúc đẩy Ô Hành Vân giảng hòa với phụ thân Tĩnh Hải vương, thông qua hấn lấy được sự coi trọng của vị cường giả đứng đầu Nhất Phẩm bảng này, có Tĩnh Hải vương phủ che chở, thuận lợi sống qua tám năm.

Ô Hành Vân này thật sự là phúc tướng của hấn.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm ba mươi một tuổi.]

Cố Dương cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng vẫn chọn số hai.

Ở thời điểm bây giờ, kinh nghiệm chiến đấu vẫn quan trọng hơn cả.

Chương 93: Thánh sứ

Đêm đã khuya.

Cố Dương đang chuẩn bị nghỉ ngơi, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến: “Cố huynh.”

Nghe giọng nói thì chính là Sở Tích Nguyệt.

Hấn mở cửa, thấy nàng xách hai bầu rượu, mời hấn ra bên ngoài uống một chén, hấn cũng vui vẻ đồng ý.

Ra đến mũi thuyền, hai người dựa vào mép thuyền, vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm.

Trên bầu trời, ánh trăng tựa nước chảy, chiếu rọi trên mặt sông, lộ ra sóng nước lăn tăn lấp lánh.

Trên thuyền hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy róc rách, càng tăng thêm phần tĩnh lặng nơi đây.

Cố Dương nhìn Sở Tích Nguyệt ở trước mặt. Nàng mặc váy trắng, dưới bóng đèn, làn da trắng nõn tỏa ra ánh sáng rung động lòng người, xinh đẹp đến mức khiến người ta say mê.

Dưới bầu không khí thế này, trái tim hắn cũng không nhin được mà đập thình thịch.

Cuối cùng hắn đã biết được vì sao nàng lại có được danh hiệu hoa nhường nguyệt thẹn.

Ánh mắt dịu dàng của Sở Tích Nguyệt nhìn chăm chú nam tử trước mắt, trong tay cầm bầu rượu, cụng vào bầu của hắn một cái, sau đó ngửa đầu uống một ngụm, thoáng chốc hai gò má đã hiện lên sắc ửng đỏ nhàn nhạt.

Chóp mũi Cố Dương vờn vờn mùi thơm thoang thoảng, là mùi rượu và mùi thơm trên người nàng trộn lẫn truyền đến, chỉ uống một ngụm rượu mà đã có cảm giác lâng lâng bay bổng.

“Cố huynh, người có biết lai lịch của Tiền gia không?”

Trong gió nhẹ truyền đến tiếng nói nho nhỏ của Sở Tích Nguyệt.

Cố Dương tỉnh táo hơn chút, rốt cuộc biết mục đích nàng tìm mình, lắc đầu nói: “Không biết.”

“Tổ tiên của Tiền gia vốn là quản gia của thái tổ Đại Chu, vì vậy mới có thể quản lý túi tiền cho hoàng thất. Bốn trăm năm qua, túi tiền này vẫn luôn do các thế hệ Tiền gia quản lý, rất được hoàng thất tin tưởng.”

Nói như vậy, Tiền gia chẳng khác gì làm không công cho hoàng thất, dùng cách nói của thời phong kiến thì chính là đây đó.

Tin tưởng là một thứ rất không đáng tin cậy, đặc biệt là đã trôi qua bốn trăm năm, lại càng không có cái gì là tin tưởng nữa.

Cô Dương trầm nghĩ, nhưng cũng không xen vào, chỉ lẳng lẳng nghe nàng nói.

“Mãi đến khi quản lý đời trước của Tiên gia xuất hiện một nhân vật có tài năng xuất chúng, được người trong thiên hạ gọi là lão thần tài, khiến cho buôn bán của Tiên gia đạt đến trình độ trước nay chưa từng có.”

“Nếu chỉ như vậy, hoàng thất cũng sẽ không để ý, nhưng một nhi tử của lão thần tài này lại leo lên Thiên Kiêu bảng, đó là chuyện vào bốn mươi năm trước.”

Cô Dương nghe đến đó thì hơi hiểu ra rồi.

Dù rằng Tiên gia có thể kiếm tiền thì cũng sẽ không có bất kỳ uy hiếp gì đối với hoàng thất, cũng vẫn chỉ là máy rút tiền cho họ mà thôi.

Nhưng khi Tiên gia sinh ra một thiên kiêu, vậy chuyện đã khác nhiều rồi.

Leo lên Thiên Kiêu bảng đồng nghĩa với việc có hy vọng đạt đến Thần Thông cảnh.

Một khi Tiên gia xuất hiện một cường giả Thần Thông cảnh, như vậy sẽ khó mà khống chế.

Sở Tích Nguyệt nói tiếp: “Mấy năm sau, thiên kiêu kia của Tiên gia bị một thiên kiêu khác khiêu chiến, chết trong trận đấu. Hơn nữa, từ đó về sau, con cháu của Tiên gia đều chết vì các chuyện ngoài ý muốn. Sau đó, chỉ còn lại Tiên Hi Vân kia.”

Cô Dương không khỏi cảm thán, hoàng thất đúng là điên rồi, vừa phát hiện chó mình nuôi có dấu hiệu không nghe lời thì đã ra tay ác độc như vậy.

Hơn nữa loại thủ đoạn diệt trừ thiên kiêu này rất quen thuộc.

Trong một lần mô phỏng trước đó, hoàng hậu kia cũng muốn lợi dụng hắn để tiêu diệt đệ tử tài giỏi nhất của Văn viện.

Đã nhiều năm như vậy rồi mà vẫn dùng một loại thủ đoạn.

“Lão thần tài của Tiền gia kia đưa cháu gái duy nhất đến Tĩnh châu cách xa vạn dặm, vì vậy nàng mới có thể giữ được mạng sống. Đây là hiểu ngầm giữa hoàng thất và Tiền gia, dùng việc đời sau của Tiền gia sẽ không tham gia vào Tứ Hải tiền trang để bảo vệ huyết mạch cuối cùng của Tiền gia.”

“Nếu như Tiền Hi Vân ở lại Tĩnh châu thì có thể bình an vô sự. Nhưng mà, bây giờ nàng muốn đến chen chân vào vũng nước đục kia, thật sự quá nguy hiểm...”

Còn chưa dứt lời, một giọng nói căm giận ở bên cạnh truyền đến: “Gia gia ta chết không rõ ràng, cho dù có nguy hiểm, ta cũng phải đòi lại công bằng cho hắn.”

Cố Dương và Sở Tích Nguyệt đều giật nảy mình.

Dựa vào thực lực của bọn họ, vậy mà không phát hiện có người ở bên cạnh nghe lén.

Chỉ thấy cách họ vài mét, bỗng nhiên có hai bóng hình xuất hiện, chính là Tiền Hi Vân và thuật sĩ tên là Ly Ly kia.

Cố Dương lập tức hiểu ra, đây là pháp thuật của Ly Ly, kiểu loại như ẩn thân thuật, có thể giấu giếm được giác quan của hắn, quả là thần kỳ.

Trong mắt Sở Tích Nguyệt lóe ra vẻ khác lạ: “Pháp sư của đại lục khác?”

Ly Ly nhắc váy lên thi lễ, sửa lại cách nói của nàng: “Ta tên là Ly Ly, là một thuật sĩ.”

Hiểu biết của Sở Tích Nguyệt về đại lục khác có hạn, cũng không rõ khác biệt giữa thuật sĩ và pháp sư là gì, chỉ gật đầu mà không hỏi tiếp nữa.

Nửa đêm nàng tìm Cố Dương uống rượu, vốn dĩ là muốn khuyên nhủ hắn, khuyên hắn đừng lộn vào vũng nước đục Tiền gia này. Nào ngờ lại bị người trong cuộc nghe được, ít nhiều gì cũng hơi xấu hổ.

Sau khi nói xong câu kia, Tiền Hi Vân lập tức thi lễ: “Xin lỗi đã nghe lén hai vị nói chuyện.”

Sở Tích Nguyệt nói: “Với cảnh ngộ lúc trước của ngươi, có lòng đề phòng với chúng ta cũng rất bình thường.”

Tiền Hi Vân quay đầu nhìn về phía Cố Dương: “Giống như Sở cô nương này nói, cảnh ngộ của tiểu muội cực kỳ nguy hiểm, trên đường đi, không biết có bao nhiêu người muốn lấy tính mạng của ta, nếu Cố huynh muốn rời đi, tiểu muội không một lời oán hận. Chỉ là, nếu tin tức tiểu muội chết truyền ra, e rằng Cố huynh không cách nào lấy được thứ mình muốn.”

Cố Dương cảm thấy lời của nàng không sai, nếu chủ nhân của thương hội là nàng chết đi, vậy thương hội ở Tĩnh châu hoặc là bị thế lực khác chiếm giữ, hoặc là bị người bên dưới phân chia. Nào còn đến lượt hần?

Hần cao giọng nói: “Ta đã đồng ý đi với ngươi một chuyến thì sẽ không nuốt lời. Cô nương cứ trở về nghỉ ngơi trước đi.”

Tiền Hi Vân không nói gì, cúi người thi lễ rồi dẫn Ly Ly trở về.

Cố Dương quay đầu nói với Sở Tích Nguyệt: “Ta hiểu được ý của ngươi, chuyến này, ta đưa nàng đến Trung châu rồi sẽ rời đi.”

Sở Tích Nguyệt thấy hần nói như vậy thì không khuyên nhủ tiếp nữa, nhắc bầu rượu lên.

Hai người cùng một cái, uống một hơi cạn sạch rượu trong bầu.

Cả hai đều không nói thêm lời nào.

...

Hai ngày sau.

Nhân lúc buổi đêm, Ly Ly lấy quả cầu thủy tinh màu đen kia ra, trong miệng thầm thì chú ngữ, lát sau, một luồng sức mạnh vô hình bao phủ nàng, Cố Dương và Tiền Hi Vân lại, bóng dáng ba người biến mất trong hư không.

Dưới sự giúp đỡ của ẩn thân thuật, Cố Dương lặng yên không một tiếng động dẫn các nàng rời khỏi thuyền hoa, đi lên trên bờ.

Còn Trình Tuyết thì lưu lại dưỡng thương trong thuyền hoa.

Quan trọng hơn là, ẩn thân thuật của Ly Ly chỉ có thể bao trùm ba người.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tiền Hi Vân chỉ dẫn theo hai người, vốn muốn bất ngờ trở về Trung châu, đánh cho người khác trở tay không kịp.

Nào ngờ vẫn bị tập kích.

Điều này cũng có nghĩa là, bên cạnh Tiền Hi Vân có kẻ phản bội.

Cố Dương đều đã nghĩ đến điểm này, đương nhiên người trong cuộc như Tiền Hi Vân sẽ không thể không nghĩ đến.

Có điều, nhìn dáng vẻ liêu mạng khi ở trên thuyền của Trình Tuyết, chắc hẳn nàng không phải là kẻ phản bội kia.

Ly Ly thì càng không thể.

Mãi đến khi đi được hơn trăm dặm, Ly Ly mới thu ẩn thân thuật lại.

Đoạn đường này đều là Cố Dương dẫn các nàng đi.

Hắn đề nghị dừng lại nghỉ ngơi một lát, nhìn dáng vẻ của Ly Ly là biết thi triển ẩn thân thuật tiêu hao rất nhiều sức lực của nàng.

Cố Dương cũng ngồi xếp bằng dưới đất, vận công điều tức.

Một lát sau, chỉ thấy một ngọn lửa nóng rực vờn quanh người hắn, như đã ngưng thành thực chất.

Tiền Hi Vân ở bên cạnh nhìn đến ngây người, bản thân nàng cũng có tu vi ngũ phẩm, lại có sư tôn giỏi giang chỉ dạy, tất nhiên biết rõ đây là cái gì.

Chân nguyên của hắn sắp ngưng tụ thành thực chất, cương khí có thể so với cường giả nhất phẩm rồi.

Không thể nghi ngờ gì nữa, hắn đang tu luyện một môn công pháp tuyệt thế.

Chẳng trách có thể trở thành người đứng đầu Tiềm Long bảng.

Với tuổi tác của hấn, nếu trẻ thêm một hai tuổi thì đủ để leo lên Thiên Kiêu bằng rồi.

Cơ thể của Ly Ly bên cạnh nàng không kìm nén nổi mà run lấy bậy, lấp bắp nói: “\$%#...”

Sau đó “bịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Tiền Hi Vân thấy phản ứng này của nàng, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Hiệu buôn của nàng cũng làm ăn với người của Tây Đê đại lục, khá là thông thạo ngôn ngữ của dị vực, nghe ra được từ mà nàng vừa mới nói kia, ý lời đó là “thánh sứ”!

Chương 94: Treo thưởng trăm vạn

Cố Dương mở to mắt, nhìn Ly Ly thành kính quỳ trên mặt đất, hỏi: “Người có ý gì?”

Ly Ly hiển nhiên hơi kích động, miệng rì rầm nói ra một loại ngôn ngữ kỳ quái.

Hấn nhìn sang Tiền Hi Vân đang ngơ ngẩn ở đó, hỏi: “Người có thể nghe hiểu lời nàng nói à?”

Ánh mắt Tiền Hi Vân nhìn hấn biến thành kỳ dị, khẽ nuốt nước miếng, nói: “Hình như nàng coi người là thánh sứ gì đó, một môn phái tên là Thần Điều hội. Nói muốn người quay về Tây Đê đại lục, giải cứu tín đồ gì đó.”

Nói xong, nàng không nhịn được hỏi: “Cố huynh từng đi tới Tây Đê đại lục?”

“Không hề.”

Cố Dương lắc đầu nói, hấn biết rõ, vấn đề hơn phân nửa là do hấn tu luyện môn công pháp “Phượng Vũ Cửu Thiên” này.

Thần Điều hội gì, hơn phân nửa là Phượng Hoàng hội, Tiền Hi Vân phiên dịch không đến nơi đến chốn.

Hấn từ trong mô phỏng biết được Ly Ly ngộ nhận hấn thành thánh sứ, nên thử lộ chân nguyên ra, quả nhiên nàng lập tức dập đầu.

Hắn nói với Ly Ly: “Ngươi đứng lên trước.”

Nàng mới bò dậy khỏi mặt đất, vể mặt cung kính.

Cố Dương nói: “Ta không phải thánh sứ gì cả, ngươi nhận nhầm người.”

Ly Ly lại lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm nói gì đó, còn kèm theo một hai lời Đại Chu.

Cố Dương đại khái nghe hiểu, xem ý tứ của nàng là nhận đúng mình.

Hắn hàn huyên với nàng vài câu, vốn định từ chỗ nàng biết rõ ràng phương thức tu hành của thuật sĩ.

Đáng tiếc, hai người ông nói gà bà nói vịt, ngôn ngữ không thông, trao đổi với nhau quá mức khó khăn.

Tiền Hi Vân cũng bất lực, nàng có thể trao đổi thông thường tầm tàm bằng ngôn ngữ Tây Đê đại lục, nhưng dính đến thuật ngữ chuyên nghiệp lại chẳng hiểu gì cả.

Cố Dương chỉ có thể nghe hiểu đại khái, nàng nói thứ mình dùng là minh tướng.

Xem ra, chỉ có thể đợi sau khi nàng học tinh thông ngôn ngữ Đại Chu rồi mới có cơ hội biết rõ ràng phương thức tu luyện của thuật sĩ.

Tiền Hi Vân nói: “Thật ra Tĩnh châu có một ít thuật sĩ và pháp sư đến từ Tây Đê đại lục, còn có vài thần quan. Phương thức tu hành của bọn họ hoàn toàn khác với Đại Chu. Đại khái thông qua minh tướng, câu thông với thần linh, hoặc ý chí thiên địa nào đó, từ đó thu được pháp thuật.”

Trong lời nói, nàng có phần xem thường phương thức tu hành này.

Võ đạo Đại Chu đều dựa vào bản thân, chướng mắt phương thức cầu thần linh ban cho sức mạnh là rất bình thường.

Cố Dương lại hỏi Ly Ly: “Vì sao ngươi muốn đến Đại Chu?”

Ly Ly lại lẩm bẩm một phen.

Tiền Hi Vân phiên dịch: “Nàng nói, nàng đi chuyến này là vì tìm kiếm một quyển thánh điển thất lạc.”

Thánh điển?

Không phải môn công pháp “Phượng Vũ Cửu Thiên” này đó chứ?

Ý nghĩa này vừa mới lóe lên đã bị Cố Dương loại bỏ.

Mặc dù môn công pháp “Phượng Vũ Cửu Thiên” này thần dị, nhưng là công pháp võ đạo nghiêm chỉnh, tuyệt đối không thể đến từ dị vực.

Hắn lại hỏi Ly Ly bản thánh điển kia thất lạc ở đâu, nàng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Kể cả ở đâu cũng không biết, vậy chỉ có thể dựa vào vận may.

Ba người nghỉ ngơi không lâu lắm, tiếp tục lên đường.

...

Lần này, Cố Dương thuận lợi thu được một tiểu tùy tùng, Tiền Hi Vân không hề tỏ vẻ gì.

Tiếp theo, Ly Ly dùng một pháp thuật, tên là ngụy trang thuật, thay hình đổi dạng ba người, đến một tòa thành trấn mua ba con ngựa để đi đường.

Như vậy không cần lo lắng để lộ hành tung, cũng có thể nghe ngóng được một ít tin tức.

Ba ngày sau, ba người đã đến một bến đò, nhìn thấy ven đường có một lều trà, đúng lúc khát, nên dừng lại, vào bên trong gọi ba chén nước trà.

Bên cạnh truyền đến giọng hai nhân sĩ giang hồ nói chuyện với nhau.

“...Nghe nói chưa, vị đại tiểu thư Tào gia xếp hạng mười Hồng Nhan bảng, treo thưởng một trăm vạn lượng, tìm kiếm hành tung một gã nam tử.”

Cố Dương dừng uống nước, ánh mắt liếc nhìn hai người kia.

“Chậc chậc, không hổ danh là một trong chín thế gia lớn, vừa ra tay đã tung một trăm vạn lượng, đúng là rộng lượng. Cũng

không biết nam tử kia là kẻ thù, hay là tình lang của nàng.”

“Nhất định là kẻ thù, nghe nói Tào Y Y kia trời sinh phong lưu, tình lang vô số, nào sẽ nhớ mãi không quên một nam nhân chứ...”

“Suyt, đừng nói. Người muốn chết hả, nếu bị người Tào gia nghe thấy, chẳng phải người tự tìm phiền phức sao?”

“Là tiểu đệ sai...”

“Ta cảm thấy, vị đại tiểu thư Tào gia này rất có thể lừa bịp người khác, nếu thật sự muốn tìm người, vì sao không có tên và tướng mạo chứ, thế làm sao tìm được?”

“VẬY CHƯA CHẮC, MỘT TRĂM VẠN LƯỢNG TIỀN MẶT, ĐANG CHẤT ĐÓNG TRONG MỘT VIỆN Ở TỈNH CHÂU THÀNH...”

...

Cố Dương nghe đến đó, đã biết Tào Y Y có chủ ý gì.

Nàng thả tin đồn chẳng khác nào muốn để cho hấn chủ động tìm tới cửa.

Nàng rất thông minh, thoáng cái đã tìm ra được điểm yếu của hấn, đó chính là tiền.

Một trăm vạn lượng.

Cố Dương rất động lòng, nhưng mà nàng dám thả tin tức, nhất định đã dựng cạm bẫy. Nếu hấn đi, vậy chính là chui đầu vào lưới.

Nhưng mà, hấn vẫn nhớ kỹ chuyện này.

Chờ hấn có thực lực, đi lấy tiền không muộn.

...

Sau khi ba người nghỉ ngơi, tiếp tục lên đường.

Lúc này, bọn họ đã rời khỏi La châu, đến Tĩnh châu.

Màn đêm buông xuống, đám người Cố Dương dừng lại trong một tòa thành.

Vào canh ba, hai bóng người từ trong quán trọ chạy ra, chính là Cố Dương và Lý Ly bọc kín áo bào đen.

“Đi.”

Hắn vung tay lên, Ly Ly đã dùng ẩn thân thuật, hai người biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Một lát sau, Cố Dương và Ly Ly đã ẩn thân đi đến Tứ Hải tiền trang trong thành, nhảy thẳng vào trong đó.

Hai người nhanh chóng tìm được ngân khố giữ vàng bạc, trên đường đi, không kinh động bất cứ kẻ nào.

Ly Ly dùng pháp thuật, mở khóa cửa ngân khố ra.

Sau khi hai người tiến vào ngân khố, Cố Dương nạp toàn bộ vàng bạc trong đó vào trong hệ thống, số dư vốn chỉ còn lại bốn mươi ba vạn lượng, lập tức biến thành năm mươi bảy vạn.

Ly Ly thấy những vàng bạc này hư không biến mất, trong mắt tỏ vẻ lấy làm lạ.

Chiêu thức ấy hoàn toàn không có dao động thuật pháp.

Nàng còn tưởng rằng là pháp thuật bản địa Đại Chu, cho nên không quá để tâm.

Trong cái nhìn của nàng, thánh sứ đại nhân biết pháp thuật là chuyện rất bình thường.

...

Trước khi Cố Dương rời đi, hắn để lại một hàng chữ trên tường: “Lấy vàng bạc quý kho dùng một chút.” Ký tên phía dưới là “Nhất Chi Mai”.

Toàn bộ quá trình không đến mười phút, cực kỳ thuận lợi.

Cố Dương rời khỏi tiền trang, tâm tình vui sướng.

Ngày đó sau khi phát hiện Ly Ly biết ẩn thân thuật, hắn đã nảy sinh ý tưởng dùng pháp thuật này đến ngân khố tiền trang trộm tiền.

Ngày đó cố ý lộ ra chân nguyên bản thân, hoàn toàn có mưu tính trước.

Sự thật chứng minh, trong lúc chiến đấu, pháp thuật của nàng mặc dù quá mức lèo lẹt, tác dụng không lớn, nhưng ở phương diện khác, thật sự có hiệu quả.

Mặc dù trước đó Cố Dương thiếu tiền, nhưng chưa từng nghĩ tới việc đi cướp tiền trang.

Thứ nhất, hắn không muốn đả thương quá nhiều người vô tội.

Thứ hai, làm như vậy quá phách lối, không bao lâu, tất cả mọi người sẽ biết, hắn có thể khiến ngân lượng đột nhiên biến mất, do đó dẫn tới nghi kỵ.

Chuyện này, lợi ích quá thấp, nguy hiểm rất cao.

Hiện giờ có Ly Ly phối hợp lại khác, trộm bạc trong ngân khố ra, thần không biết, quỷ không hay.

Cuối cùng, Cố Dương dặn dò: “Chuyện này, không thể nói cho bất cứ kẻ nào, kể cả Tiền cô nương.”

Ly Ly nghe hiểu những lời này, nghiêm túc gật đầu.

Chương 95: Thức thứ bảy

Bên bờ La Giang, trong một rừng cây nhỏ, hai bóng dáng một cao một thấp nhìn chăm chăm một chiếc thuyền hoa trên sông, vừa trao đổi.

Hai người này chính là Lâm Lượng - nhị trưởng lão Lâm gia và Lâm Khải Minh - đường chủ Thính Phong đường Lâm gia.

Lâm Lượng vẫn cao ngạo như trước, chấp tay sau lưng, hỏi: “Thăm dò được chưa?”

Lâm Khải Minh hơi hưng phấn nói: “Nhị trưởng lão nói ngày ấy trên thuyền có một nữ tử, tu vi nhị phẩm, sử dụng Đoạn Nhạc Dao Pháp. Vậy chỉ có nhị đệ tử Trình Tuyết của Thiên Tâm võ quán. Nghe đồn, hiện giờ nàng đảm nhiệm hộ vệ bên người đại tiểu thư Tiền gia.”

“Đại tiểu thư Tiền gia?”

Ánh mắt nhị trưởng lão Lâm Lượng sáng lên: “Chẳng trách, ta đã nói sao hai vị sát thủ kia lại dùng võ công quân đội. Ha ha, tiểu tử này chết chắc rồi, dám dính vào trong chuyện Tiền gia.”

Nói xong, hắn đột nhiên biến sắc: “Không ổn rồi, hắn nhất định đã lén lút rời thuyền rồi. Bảo sao mấy ngày nay không nhìn thấy hắn xuất hiện trên boong thuyền.”

Từ sau lần trước bị cường giả nhất phẩm thân bí kia làm kinh sợ chạy mất, hắn đã thay đổi sách lược, theo sát từ xa.

Hắn đã đoán được, cường giả nhất phẩm thân bí kia nhất định là người bảo vệ Sở Tích Nguyệt.

Cho nên, hắn một mực chờ, chờ ngày tiểu tử kia tách khỏi Sở Tích Nguyệt.

Hiện giờ, cuối cùng bị hắn chờ được.

Mặc dù không biết tiểu tử kia tránh được tai mắt của hắn như thế nào, nhưng mà hắn tin tưởng trực giác của mình, tiểu tử kia nhất định đã mang theo đại tiểu thư Tiền gia rời đi.

“Lần này, chính là ngày chết của hắn.”

Lâm Lượng cười lạnh, bay lên không trung, lên xuống vài lần đã biến mất không thấy gì nữa.

Nếu như mang theo đại tiểu thư Tiền gia, vậy điểm đến của bọn họ chính là Trung châu.

Lâm Khải Minh đường chủ Thính Phong đường nhìn bóng lưng tràn đầy tự tin của hắn rời đi, đột nhiên nhớ tới lần trước, hắn cũng đã buông lời, nói trong ba ngày lấy tính mạng của tiểu tử kia, kết quả...

Không biết vì sao, trong lòng hắn sinh ra dự cảm không được tốt.

...

Mười ngày sau, Lâm Lượng đội mũ rộng vành cuối cùng đi tới ngoài Trung châu thành, bao hết một sương phòng trong tử lâu bên cạnh cửa thành, cửa sổ vừa vặn nhìn thấy cửa thành.

Nếu như Cố Dương đi vào từ cửa thành này, không trốn được mắt của hắn.

Lỡ tai Lâm Lượng cũng không nhận rồi, nghe khách nhân khác trong tử lâu nói chuyện phiếm, nghe được một lúc, hắn

đã mất hứng thú.

Người bên ngoài đều đang bàn luận về một đạo tặc thần bí tên là “Nhất Chi Mai”, đã có nhiều ngân khố của nhà Tứ Hải tiền trang bị trộm sạch, tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Trung châu, chính là đại bản doanh của Tứ Hải tiền trang, cho nên việc Tứ Hải tiền trang gặp chuyện không may mới gây ra chấn động lớn như vậy.

Lâm Lượng không hề có hứng thú với Tứ Hải tiền trang, trong lòng hẳn chỉ có một chuyện, đó chính là hoàn thành nhiệm vụ.

...

Cùng lúc đó, ba người Cố Dương cũng đã đến Trung châu, cách Trung châu thành chỉ hai trăm dặm.

Vào đêm trước, bọn họ ở lại trong một tòa thành.

Trước khi vào khách sạn, Ly Ly dùng ánh mắt dò hỏi, đêm nay hành động chứ?

Cố Dương khẽ lắc đầu, tỏ vẻ đêm nay không làm, chỉ thấy trong ánh mắt xanh thẳm của nàng hiện lên vẻ thất vọng.

Có phải nàng trộm đồ thành nghiện rồi không vậy?

Sau khi vào phòng, hẳn mở hệ thống ra, nhìn số dư trên đó, tổng cộng một trăm năm mươi vạn.

Đây chính là thu hoạch nửa tháng này của hẳn.

Hẳn không khỏi cảm khái, kiếm tiền không dễ, hẳn mang theo Ly Ly cướp sạch bảy chi nhánh Tứ Hải tiền trang mới lấy được gần một trăm vạn lượng.

Sau đó, hôm trước khi tìm đến Tứ Hải tiền trang, vàng bạc trong ngân khố đã bị dời đi, bên trong chỉ để lại đó mấy ngàn lượng.

Không thể không nói, Tứ Hải tiền trang phản ứng rất nhanh, chẳng mấy chốc đã nghĩ ra biện pháp ứng đối.

Cố Dương suy xét đã lập tức đến Trung châu thành rồi, ai biết Tứ Hải tiền trang có bố trí một vài cường giả ở xung quanh chi

nhánh Tứ Hải tiền trang không. Nén hấn tạm thời buông bỏ đường tiền tài này.

Ngày mai, bọn họ sẽ đến Trung châu thành.

Dựa theo tình huống mô phỏng lần trước, bọn họ sẽ bị một cường giả nhất phẩm chặn giết ngoài cửa Trung châu thành. Sau đó có một vị cường giả nhất phẩm kịp thời xuất hiện, cứu bọn họ.

Nhưng mà đoạn đường này Cố Dương trộm nhiều Tứ Hải tiền trang như vậy, căn cứ vào kinh nghiệm của hấn, hơn phân nửa sẽ gây ra hiệu ứng hồ điệp.

Ngày mai, vị cường giả nhất phẩm Tiền gia kia có thể kịp thời xuất hiện không, vẫn là dấu chấm hỏi.

Vẫn phải dựa vào bản thân.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Một lần sử dụng, tiêu hao một trăm vạn tiền tài.]

“Có!”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả nhị phẩm, leo lên hạng nhất Tiềm Long bảng, đánh bại Liễu Triết hạng chín Thiêu Kiêu bảng, danh chấn thiên hạ.]

[Sau khi người cứu Tiền Hi Vân, mang theo nàng và Ly Ly lặng lẽ đến Trung châu, lúc cách Trung châu thành còn hơn mười dặm, người đòi thù lao chỗ Tiền Hi Vân, sau đó rời đi.]

[Nửa tháng sau, người và Sở Tích Nguyệt hội họp, chợt nghe thấy tin tức Tiền Hi Vân bị giết.]

[Một tháng sau, người tiến đến Tĩnh châu, phát hiện hiệu buôn nhà Tiền Hi Vân đã sụp đổ.]

[Ô Hành Vân và Tĩnh Hải vương tiêu tan hiềm khích lúc trước, người cũng thành khách quý của Vương phủ.]

[Chín tháng sau, Sở Tích Nguyệt tạm biệt người, tiêu sái rời đi.]

[Từ đó, người ở lại trong Tĩnh Hải vương phủ tiềm tu.]

[Bảy năm sau, người từ biệt Ô Hành Vân, mang theo đám người Tô Thanh Chi rời khỏi Tĩnh châu, đi tụ họp với Lăng Linh, tìm một nơi tiếp tục tu.]

[Một năm sau, người nghe được tin tức, Tĩnh Hải vương đã chết, sau khi Ô Hành Vân kế thừa vương vị đã gặp phải phản loạn, chết trong loạn quân.]

[Cùng năm, cuối cùng người đã học xong ngôn ngữ Đại Chu chỗ Ly Ly, chiếm được phương pháp tu hành thuật sĩ.]

[Trong chín năm sau đó, người mượn dùng minh tướng thuật của thuật sĩ tìm được phương pháp dẫn nguyên khí trời đất nhập thể, thành công luyện thành thức thứ bảy của “Diệt Thần Dao Pháp”.]

[Ngày nào đó, Lăng Linh chuẩn bị đột phá Thần Thông cảnh, bị mấy vị cường giả nhất phẩm vây công, người ngăn chặn một cường giả nhất phẩm trong đó, Tô Thanh Chi và Ly Ly miễn cưỡng ngăn chặn một cường giả nhất phẩm để tranh thủ thời gian cho Lăng Linh, nàng thành công đột phá đến Thần Thông cảnh, đánh chết mấy cường giả nhất phẩm.]

[Đột nhiên, trên bầu trời xuất hiện một bàn tay khổng lồ, đè người xuống, Lăng Linh xuất hiện trước người người, chặn một đòn trí mạng này. Ầm ầm một tiếng, người và Lăng Linh gãy xương mà chết tại chỗ. Hưởng dương bốn mươi tuổi.]

Cố Dương nhìn kết cục cuối cùng, không ngoài ý muốn.

Liên tưởng đến kết cục của Tĩnh Hải vương và Tịch Thiên Dục, sau màn thế giới này có một bàn tay to, giống như chuyên môn săn giết những người vừa đột phá Thần Thông cảnh.

Rốt cuộc bàn tay to sau màn kia là thế lực nào?

“Như vậy, xem ra ở thế giới này, không có chỗ dựa cường đại, cho dù có thể đột phá đến Thần Thông cảnh đều sẽ bị người xử lý trong vài phút. Hoàn toàn không nói đạo lý.”

Cố Dương cảm thấy có lẽ mình nên sớm tính toán.

Bằng không thì vốn không thể nào đột phá đến Thần Thông cảnh.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm bốn mươi tuổi.]

Lúc này đây, hắn vẫn chọn điều thứ hai.

Thứ thứ bảy của “Diệt Thần Đao Pháp”, bằng vào một chiêu đao pháp này, hắn thành công giữ chân được một vị cường giả nhất phẩm, có thể thấy được sự cường đại của một chiêu đao pháp này.

Chương 96: Nhị phẩm đỉnh phong

Thời gian quay lại mấy ngày trước.

Bên ngoài Tỉnh châu thành có một sơn trang, mà trong đình giữa hồ của sơn trang có một thiếu nữ mặc váy màu vàng nhạt ngồi trên ghế mây thật dài, đầu gối lên cánh tay, tóc dài đen nhánh tự nhiên buông xuống, làm nổi bật lên da thịt trắng như mỡ đông của nàng.

Nàng để chân trần, lơ lửng, nhẹ nhàng lắc lư. Móng tay vô ý thức móc ghế mây, chỉ chốc lát sau, đã móc ra một lỗ hồng.

Lúc này, một người tới đây bầm báp, nói lại có người muốn đến lĩnh thưởng.

Thiếu nữ không đợi hắn nói xong, đã không kiên nhẫn nói: “Đuổi người ra.”

Tên hạ nhân kia tuân mệnh rời đi.

Sau lưng thiếu nữ, không biết từ khi nào nhiều thêm một mỹ phụ, nói: “Y Y, người làm loạn đủ rồi chứ. Gia chủ đã trách cứ đến chỗ ta rồi.”

Mặc dù nàng đang chỉ trích, nhưng giọng điệu lại khá cung chiều.

Thiếu nữ áo vàng đúng là Tào Y Y. Nàng vô tình nói: “Không phải chỉ rút hơn một trăm vạn lượng thôi sao, có gì lớn lao chứ, cháu trai đúng là chuyện bé xé ra to.”

Cháu trai trong miệng nàng chính là gia chủ Tào gia.

Phụ thân nàng là cường giả Thần Thông cảnh, sau khi trở thành Thần Thông cảnh mới sinh nàng, bồi phận cực kỳ cao. Gia chủ hiện giờ của Tào gia phải gọi nàng một tiếng cô cô.

Mỹ phụ không có cách nào với nàng cả, mỹ phụ chẳng qua chỉ là thị nữ của phụ thân nàng mà thôi, không quản được vị đại tiểu thư này.

Tào Y Y hỏi: “Cầm di, chuyện bảo người nghe ngóng thế nào rồi?”

Vị Cầm di này, phụ trách công việc tình báo trong gia tộc, tin tức linh thông nhất.

Như Cầm nói: “Cố Dương này đúng là gan to bằng trời, kể cả chuyện Tiên gia cũng dám nhúng tay vào. Ở trên La Giang, hấn cứu Tiên Hi Vân từ trên tay mấy sát thủ.”

Tào Y Y đột nhiên hỏi: “Tiên Hi Vân này có đẹp không?”

“Ta đã thấy một lần, không được coi là đại mỹ nhân.”

“So với ta như thế nào?”

Như Cầm nhìn dung nhan kiều mị trời sinh của nàng, cảm khái nói: “Đương nhiên là kém xa.”

Lời này là lời thật tình của nàng, nếu bàn về dung mạo, có thể lên Hồng Nhan bằng đều là tuyệt sắc có một không hai.

Tào Y Y lẩm bẩm nói: “Vậy vì sao hấn lại làm như không thấy ta, nhưng rất lấy lòng những tiểu tiện nhân kia?”

Như Cầm thấy nàng như vậy, khuyên nhủ: “Đó là do hấn có mắt không trông. Vì nam nhân như vậy, không đáng tức giận.”

“Không, ta cũng muốn nhìn xem, tiểu tiện nhân họ Tiên kia có đáng về như thế nào.”

Tào Y Y nói xong, đứng lên, nói: “Cầm di, dẫn ta tới Trung châu thành.”

Như Cầm vốn định khuyên nàng, nhưng thấy dáng vẻ quật cường của nàng, lại mềm lòng, cuối cùng không đành cự tuyệt thỉnh cầu của nàng.

...

Trung châu, trong tòa phủ đệ nào đó.

“Trang công công, tính thời gian, vị muội muội kia của ta sắp đến rồi.”

Trên đại đường, một nam tử ngọc thụ lâm phong nói chuyện với một người trung niên phúc hậu ngồi ở chủ vị.

Người này tên Tiền Hi Dương, chính là chương sự mới của Tứ Hải tiên trang, con riêng lưu lạc bên ngoài của Tiền gia. Tuổi ngoài ba mươi đã là gia chủ Tiền gia giàu có bậc nhất thiên hạ, có thể nói một bước lên trời.

Nam tử trung niên phúc hậu ngồi ở chủ vị chính là một vị phó tổng quản phủ nội vụ hoàng gia, cũng đại diện cho hoàng thất, đến chuyên môn giám sát Tiền gia.

Trang tổng quản lạnh lùng nói: “Một tiểu nha đầu hôi sữa, không tạo nổi sóng gió gì, không cần để ý đến.”

Ánh mắt Tiền Hi Dương trở nên sắc bén: “Ta lại nghe nói, vị muội muội này của ta đây có thể sống đến bây giờ là do vị kia lên tiếng.”

Vẻ mặt Trang tổng quản tối sầm.

Bầu không khí lập tức trở nên nghiêm túc.

Tiền gia có thể phát triển Tứ Hải tiên trang lớn mạnh đến mức độ này chính là vì có một vị cường giả Thần Thông cảnh giúp đỡ.

Đương nhiên Tiền Hi Dương không để một tiểu nha đầu hôi sữa vào mắt, nhưng mà, hẳn không thể không để ý đến thái độ của vị cường giả Thần Thông cảnh kia.

Nếu vị kia lựa chọn ủng hộ muội muội đó, cho dù là người ở trong nội cung cũng phải nhường bước.

Ánh mắt Trang tổng quản lóe lên vẻ ác lạnh rồi biến mất, lại biến thành dáng vẻ cả người lẫn vật vô hại, lạnh nhạt nói: “Người cho rằng không có vị đó ngầm đồng ý, lão thần tài kia sẽ chết vừa khéo như vậy sao?”

Tiền Hi Dương khom lưng thấp thêm một chút, nói: “Thì ra là thế, đa tạ Trang công công giải thích nghi hoặc.”

Sau khi nói xong, hắn lập tức cáo lui.

Chờ hắn vừa đi, Trang tổng quản lầm bầm nói: “Nói cho Hình Côn, nếu như tiểu nha đầu hôi sữa và tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia thật sự dám đến Trung châu thành, vậy giết chúng.”

“Dạ.”

Trong bóng tối, truyền đến một giọng nói.

Trang tổng quản này đến Trung châu thành, nội vệ phái ba cường giả nhất phẩm đi theo chính là vì đàn áp thanh âm phản đối có thể xuất hiện trong Tứ Hải tiên trang.

Hình Côn chính là một trong ba cường giả nhất phẩm đó.

Trong mắt hắn, một tiểu tử nhị phẩm, kể cả là hạng nhất Tiềm Long bang, nếu thật sự dám đến, Hình Côn đã đủ để giải quyết.

Về phần Tiền Hi Vân, hoàn toàn không đáng kể gì.

...

Trong quán trọ, Cố Dương vẫn còn tiếp tục.

Hắn vừa mới phát tài một chút, đang định dùng những số tiền này thông qua nhiều lần mô phỏng chuyển hóa thành thực lực của mình.

[...Lúc mà Lăng Linh chuẩn bị đột phá Thần Thông cảnh, người mang theo đám người Tô Thanh Chi và Ly Ly ngồi trên một chiếc thuyền lớn, giương buồm rời đi. Một tháng sau, gặp trận đại chiến giữa hai cường giả Thần Thông cảnh, bị liên lụy, thuyền hỏng người mất, hưởng dương bốn mươi tuổi.]

Được rồi, tốt xấu gì sống lâu thêm một tháng.

...

[...Lúc mà Lăng Linh chuẩn bị đột phá Thần Thông cảnh, người mang theo đám người Tô Thanh Chỉ và Ly Ly, ngồi trên một chiếc thuyền lớn, giương buồm rời đi. Hai tháng sau, gặp được đại chiến giữa hai vị cường giả Thần Thông cảnh, bị liên lụy, thuyền hỏng người mất, hưởng dương bốn mươi tuổi.]

Không phải chứ, ta rõ ràng đã thay đổi đường biển khác, tại sao vẫn gặp phải bọn họ?

Không đúng, thời gian gặp bọn họ không giống trước, lần trước đó là sau khi rời bến một tháng.

Lần này là sau khi rời bến hai tháng.

Chẳng lẽ trận chiến này của bọn họ đánh hơn một tháng sao?

Cố Dương khó hiểu.

...

[...Lúc Lăng mà Linh chuẩn bị đột phá Thần Thông cảnh, người mang theo đám người Tô Thanh Chỉ và Ly Ly, trốn lên trên một hải đảo xa xôi. Nửa năm sau, ngọn núi lửa dưới hải đảo phun trào, bao phủ hải đảo, người chết, hưởng dương bốn mươi một tuổi.]

Được rồi, cuối cùng phá ma chú bốn mươi tuổi, thành công sống đến bốn mươi một tuổi.

...

Cứ như vậy, Cố Dương lần lượt mô phỏng, lần lượt ném thử, muốn tìm được phương pháp sống sót sau khi Lăng Linh chết.

Suốt mười lần mô phỏng, lần dài nhất chỉ sống lâu thêm một năm mà thôi.

Thật sự quá khó khăn.

Cố Dương nghiên răng nghiên lợi: “Tiếp tục, ta không tin đâu.”

[...Tu vi của người đã đến nhị phẩm đỉnh phong...]

[...Lúc mà Lăng Linh chuẩn bị đột phá Thần Thông cảnh, người mang theo đám người Tô Thanh Chỉ và Ly Ly, đi đến

Sở gia, tìm kiếm Sở Tích Nguyệt che chở. Sau đó không lâu, Tần Thượng đã bước lên nhất phẩm tự mình ra tay, đánh chết người. Hưởng dương bốn mươi tuổi.]

Quả nhiên, con đường này cũng không đi được.

Có lẽ Sở Tích Nguyệt sẽ nhớ tình xưa bạn cũ, nhưng Tần Thượng tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Không đúng!

Cố Dương đột nhiên kịp phản ứng, nhìn kỹ lại, thảm mùng rờ.

Cuối cùng nhị phẩm đỉnh phong rồi!

Sau khi đến nhị phẩm đỉnh phong, nhất phẩm sẽ còn xa sao?

Cuối cùng Cố Dương đã có đầy đủ sức mạnh đi đối mặt với vị cường giả nhất phẩm ngày mai.

Chương 97: Sao lại là hắn?

Sáng hôm sau, lúc Cố Dương nhìn thấy Tiên Hi Vân và Ly Ly, cả hai nàng đều nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ.

Tiên Hi Vân muốn nói gì đó nhưng lại thôi, muốn hỏi gì lại không hỏi, rõ ràng trong thái độ đối với hắn có thêm mấy phần kính sợ.

So với Cố Dương, tu vi của nàng không tính là cao, nhưng nàng ở sát vách với hắn, chỉ cách nhau một bức tường, bên kia có động tĩnh gì, nàng đều có thể cảm giác được.

Đêm hôm qua, cứ cách một khoảng thời gian, nàng có thể cảm nhận được rõ chân nguyên của Cố Dương tăng lên một phân loại khí thể áp bách kia ập tới khiến nàng gần như không thở nổi, hơn nữa còn tới những mười một lần.

Liên tục mười một lần.

Thật đáng sợ!

Điều này khiến nàng cả đêm không được nghỉ ngơi tốt.

Nàng không biết đã có chuyện xảy ra với Cố Dương, nhưng chỉ sau một đêm, thực lực của hắn đã tăng vọt lên.

Nghĩ đến việc hấn vừa xuất đạo đã làm rất nhiều việc khiến giang hồ khiếp sợ.

Trong lòng chỉ cảm thấy lai lịch của người này càng ngày càng thần bí.

Về phần Ly Ly thì là vừa kích động vừa kính sợ. Nàng là thuật sĩ, thần niệm vô cùng mạnh mẽ nên đối với những biến hoá trên người Cố Dương, nàng càng hiểu rõ hơn.

Có vẻ như huyết mạch phượng hoàng trong cơ thể của thánh sứ đại nhân đang thức tỉnh.

Với sức mạnh thần diễm phượng hoàng cao cao tại thượng này, nàng đã từng cảm nhận được từ trong tượng thần khi tấn thăng thuật sĩ bát giai, tuyệt đối không sai.

Đương nhiên thánh sứ đại nhân được thần linh phái đến nhân gian, khi sức mạnh hồi phục hoàn toàn sẽ có thể dùng thần diễm tinh khiết để tẩy rửa nhân gian ô uế này.

...

Đối với những ánh mắt như thế này, Cố Dương đã quen rồi.

Hấn biết lúc chân nguyên tăng lên sẽ có động tĩnh, điều này hấn không khống chế được.

Tô Thanh Chi, Lăng Linh và Từ Nhược Mai đều từng có phản ứng như vậy, hấn đã quen với điều này.

Dù sao chỉ cần thực lực của hấn tăng lên đủ nhanh, cho dù chuyện này bại lộ cũng không có vấn đề gì.

“Đi thôi.”

Hấn nói một câu, sau đó ra khỏi quán trọ trước.

Hai người Tiền Hi Vân nhanh chóng theo sau, lên ngựa tiến về phía Trung châu thành.

Nửa ngày sau, Trung châu thành đã trong tầm mắt.

“Cố huynh, dừng một chút.”

Bỗng nhiên, Tiền Hi Vân đột ngột ghìm ngựa, dừng lại.

Cố Dương cũng dừng theo, hỏi: “Sao thế?”

Tiền Hi Vân lấy từ trong ngực ra hai thứ, nói: “Thật không dám giấu, ta không bỏ ra nổi ba trăm vạn hiện kim. Đây là kế ước chuyển nhượng thương hội ở Tĩnh châu của ta, đây là dấu ấn của chủ thương hội. Kể từ bây giờ, người chính là chủ nhân của thương hội này.”

“Người đến Tĩnh châu tìm tổng chương quỹ Du Thiệu Khang của thương hội, hắn sẽ giúp người quản lý thương hội. Về sau, xử lý như thế nào đều nghe theo Cố huynh. Thương hội này cũng có giá trị từ ba đến năm trăm vạn lượng.”

Cố Dương cũng không khách khí với nàng, nhận hết hai thứ đó.

Tiền Hi Vân lại nói: “Chờ đến khi Trung châu thành, nếu có nguy hiểm gì, Cố huynh có thể tự rời đi, chớ vì chuyện của ta mà mạo hiểm.”

Cố Dương nhìn vào mắt nàng, mỉm cười: “Yên tâm đi, ta rất coi trọng cái mạng nhỏ của mình, sẽ không mạo hiểm vì người khác đâu.”

Tiền Hi Vân lại quay đầu nói với Ly Ly: “Khi đến Trung châu thành, người đi theo Cố công tử đi. Trong hai năm qua, người đã giúp đỡ ta rất nhiều. Xem như ta nợ người một mối ân tình.”

Ly Ly nắm chặt tay nàng, trên mặt có chút thương cảm, chỉ nói hai chữ: “Bảo trọng.”

“Đi thôi.”

Tiền Hi Vân kéo dây cương một cái, dẫn đầu đi về hướng cổng thành.

Có vẻ như nàng dự cảm được rằng chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, nhưng lại đi không chút do dự, còn không muốn làm liên lụy đến người khác.

Trong lòng Cố Dương không khỏi cảm thấy có chút kính nể.

Trên thế gian này vẫn còn người tốt.

...

Cổng thành Trung châu thành.

Một thanh niên khoảng ba mươi tuổi, cưỡi con chiến mã toàn thân trắng tuyết, mà con tuấn mã đang thông thả đi bên cạnh một ông lão cưỡi con lừa xanh.

Thanh niên cười hì hì hỏi: “Ô tiên bối, người thấy thực lực của ta so với những cường giả Nhất Phẩm bảng thì thế nào?”

Ông lão cưỡi lừa xanh chính là tuần tra sứ Ô lão của Hồng Lô. Sau khi rời Bình quận, hắn đã đến tận Bình châu, bởi lẽ nơi này có thứ hắn muốn điều tra.

Cho đến mấy ngày trước, hắn đụng phải tên mặt dày này, làm sao cũng không dứt ra được, mà tên kia cũng nặng nề đòi hắn đưa ra đánh giá.

Làm sao có thể đánh giá được?

Thanh niên này tên là Trần Thế Lâm, thuộc Trần gia, một trong chín danh gia vọng tộc trên thiên hạ.

Hiện tại, người này là nhất phẩm trẻ tuổi nhất trong thiên hạ.

Chưa đến ba mươi một tuổi đã bước vào nhất phẩm, mà hiện tại mới ba mươi ba tuổi.

Nhưng mà vận may của người này không được tốt lắm, năm hai mươi một tuổi mới nhị phẩm, không đủ tư cách để lọt vào Thiên Kiêu bảng.

Trong Tiềm Long bảng luôn bị người khác áp chế, từ năm hai mươi một tuổi đến năm ba mươi tuổi, ròng rã chín năm vẫn luôn đứng ở vị trí thứ hai.

Kết quả là đến năm ba mươi một tuổi, hắn đã đạt đến nhất phẩm. Bỏ lại đằng sau những người đã từng xếp trên hắn.

Ô lão bất lực nói: “Với tư chất của người, nếu không gấp rút, biết nghĩ xa, trong tương lai nhất định có cơ hội lọt vào Nhất Phẩm bảng.”

Trần Thế Lâm vẫn không buông tha, hỏi: “Ý của tiên bối là ta còn kém rất xa mấy người trong Nhất Phẩm bảng sao?”

Ô lão bị quán lấy không biết phải làm sao, lại không muốn dùng lời nói dối qua loa để trả lời hắn, tránh bị mất uy tín, cuối cùng nói: “Người muốn nghe lời thật không?”

“Đương nhiên là muốn rồi.”

Ô lão nói: “Cùng là võ giả nhất phẩm nhưng thực lực của mỗi người không giống nhau, theo thực lực của họ có thể chia thành bốn loại.”

“Loại thứ nhất là nhất phẩm thông thường, công pháp tu luyện chỉ có thể đạt tới nhất phẩm, võ kỹ học được cũng không có chỗ nào thần kỳ. Nhất phẩm vừa mới đột phá cũng được xếp vào đây.”

“Loại thứ hai là các cường giả nhất phẩm, tu luyện công pháp từ Thần Thông cảnh trở lên, võ kỹ cũng rất mạnh.”

“Loại thứ ba là nhất phẩm đỉnh phong, công lực đã đạt tới trạng thái đỉnh cao, võ kỹ cũng đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa.”

“Loại thứ tư là những cường giả tuyệt thế trong Nhất Phẩm bảng.”

Trần Thế Lân nghe xong lời của hắn, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, một lúc sau mới hỏi: “Tại sao người trong Nhất Phẩm bảng lại có cấp độ cao hơn nhất phẩm đỉnh phong.”

Ô lão nói: “Những cường giả trên bảng đều tu luyện những công pháp tuyệt thế. Phần lớn những thần công này đều được lưu truyền từ thời Thượng Cổ, sau khi luyện thành, có rất nhiều điểm thần kỳ, sức chiến đấu mạnh mẽ, vượt xa nhất phẩm đỉnh phong “

“Đương nhiên là có ưu điểm cũng có nhược điểm. Người luyện công pháp tuyệt thế, muốn đột phá tới Thần Thông cảnh càng khó khăn hơn. Người nhìn Nhất Phẩm bảng, đã qua mười năm vẫn không thay đổi. Lần cuối cùng, trong Nhất Phẩm bảng có người đột phá đến Thần Thông cảnh đã là chuyện của hai mươi năm trước.

Cả người Trần Thế Lân ỉu xìu như bị dội một chậu nước.

Hai năm trước hắn đột phá lên nhất phẩm, theo phân loại của Ô lão thì vẫn thuộc cấp độ thứ nhất, chủ yếu là do công lực còn thấp, khoảng cách đến Nhất Phẩm bảng còn rất xa.

Hầy, nếu cứ tiếp tục như vậy thì đến bao giờ hấn mới có thể leo lên Nhất Phẩm bảng?

Không đúng, hấn có thể leo lên Nhất Phẩm bảng hay không cũng là một vấn đề.

Mặc dù tu luyện công pháp tuyệt thế gia truyền, nhưng khi tu luyện vẫn nhờ may mắn mới bút phá lên nhất phẩm một cách nhanh chóng như vậy.

Nghĩ đến đây, hấn cảm thấy cuộc sống có chút ảm đạm, không có ánh sáng.

Chẳng lẽ đời này hấn đều vô duyên với đứng đầu bảng sao?

Khi Ô lão nói tới đây, vừa khéo nhìn thấy một cường nhất phẩm ở gần đó. Hấn chỉ vào người nọ, nói: “Người đó là Hình Côn nội vệ, xuất thân từ quân đội, dậm chân ở nhất phẩm đã mười năm. Tu luyện là “Hỗn Nguyên Công” thường thấy nhất trong quân, giỏi về “Huyết Chiến Dao Pháp”, cũng đã tu luyện đến mức xuất thần nhập hóa nhưng hấn vẫn thuộc loại thứ nhất.”

Sau đó, hấn chú ý tới một người khác, chỉ vào cửa sổ của tửu lâu đối diện và nói: “Người đó là nhị trưởng lão của Lâm gia, Lâm Lượng, đã ở nhất phẩm hai mươi năm, tu luyện “Thương Hải Chân Công” của Lâm gia, giỏi “Vô Ảnh Kiếm Pháp”, tiếc là tư chất có hạn, chỉ có thể chạm đến cấp độ thứ hai.

Lúc này, Ô lão phát bệnh cũ, tiến vào trạng thái chỉ điễm giang sơn. Giữa lúc này, ý niệm chợt lóe lên, hấn quay đầu nhìn về phía cửa thành, thấy một chiếc xe ngựa, trên xe ngựa có đánh dấu của Tào gia.

Hấn cảm ứng được rất rõ, trên xe có một vị cường giả rất đáng sợ.

Hấn nghiêm túc nói: “Người trên xe ngựa kia chắc là Như Cầm của Tào gia. Nàng là thị nữ của Thương Thần, tu vi của nàng đã gần đến nhất phẩm đỉnh phong rồi. Vài năm nữa, nàng nhất định sẽ có thể tiến vào cấp độ thứ ba.”

Ô lão nói đến nơi này, đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng.

Tại sao trong Trung châu thành lại xuất hiện nhiều thế lực nhất phẩm như vậy?

Trần gia Trần Thế Lâm, Giang châu Lâm gia Lâm Lượng, Tào gia Như Cầm...

Ngoài ra, còn có Hình Côn nội vệ, không ngờ hội tụ ở cửa Trung châu thành này.

Các cường giả nhất phẩm đều đến từ các thế lực trụ cột. Thông thường, nếu không có sự kiện gì quan trọng thì sẽ rất ít khi hành tẩu giang hồ.

Đối với nhất phẩm, tu luyện mới là điều quan trọng nhất.

Trong lòng Ô lão đột nhiên có dự cảm mãnh liệt rằng ở đây sẽ xảy ra chuyện lớn!

Đột nhiên, từ ngoài cổng thành truyền đến tiếng vó ngựa.

Hắn quay đầu nhìn về hướng cổng thành, một lúc sau lập tức thấy ba người dắt ngựa đi vào, một nam hai nữ, khuôn mặt xa lạ.

“Lại là hắn!”

Ô lão có kỹ năng nhận diện đặc biệt, nhìn thoáng qua đã nhận ra nam tử đi đầu kia chính là Cố Dương mới gặp cách đây một tháng.

Chương 98: Tuyệt đối không thể giữ lại kẻ này

Bên trên cổng thành, Hình Công khoác lên mình bộ đồ màu đỏ thẫm của nội vệ, trong tay cầm bảo đao được ban cho, ánh mắt sắc bén như chim ưng, chăm chú quan sát xung quanh, quan sát từng người một tiến vào thành.

Nội vệ là người trực tiếp nghe lệnh của Hoàng Đế, phụ trách bảo vệ sự an toàn của Thần Đô.

Hắn là một trong mười nội vệ xuất sắc nhất, luyện được một loại đồng thuật bí truyền. Bí thuật này có nguồn gốc ở Hồng Lô, có thể nhìn ra tư vi thực sự của người khác.

Dựa vào đồng thuật này, mỗi ngày có cao thủ võ đạo nào ra vào Thần Đô, nội vệ đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Hiện tại, người hắn cần tìm bây giờ là một nam nhân nhị phẩm đỉnh phong và một nữ tử ngũ phẩm.

Ngay từ sáng sớm, Hình Côn đã đứng gác ở đây, cả người như bức tượng, đứng yên bất động quan sát.

Đứng phía sau hắn là tướng lĩnh của thành vệ quân, còn có chút mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng kiên trì đứng quan sát.

Đối với người của Thần Đô mà nói, nội vệ giống như khâm sai đại nhân.

Bọn họ không so bì được với Hình Côn, bởi lẽ hắn là cường giả nhất phẩm, đứng đầu trong số các nội vệ.

Ngoại trừ bảo vệ Thần Đô ra, nội vệ còn có chức trách khác, đó là một khi đại thần trong triều phạm tội, nội vệ sẽ phụ trách thanh tra và tịch thu tài sản.

Đặc biệt những năm gần đây, trong hậu cung còn có người nhúng tay vào nội các, trực tiếp ra lệnh cho nội vệ tiêu diệt những kẻ đối lập, gây nên hai phen sóng gió, không biết bao nhiêu quan viên bị liên lụy.

Hiện tại, địa vị của nội vệ cực kỳ lớn, đến cả Các Lão của nội các cũng phải dè chừng kiêng nể.

Trung châu thành là châu thành, cấp bậc của thủ lĩnh thành vệ cũng không thấp, nhưng đối diện với nội vệ số một cũng không dám thử mạnh.

Chuyện này, người trong hậu cung kia phái ba nội vệ đứng đầu đến Trung châu, có thể thấy được sự xem trọng của người đó đối với Tứ Hải tiền trang.

...

Khi Hình Côn nhìn thấy Lâm Lượng tiến vào trong thành, hẳn không có phản ứng gì.

Trông thấy Trần Thế Lâm và Ô lão, cũng không phản ứng gì.

Cho đến khi hẳn trông thấy trên cỗ xe ngựa có kí hiệu của Tào gia, sắc mặt mới thay đổi một chút, ánh mắt có chút kiêng dè.

Hẳn cảm nhận được, người ngồi trong xe ngựa là một vị cường giả đáng sợ.

Trong thời điểm nhạy cảm như này, Tào gia phái một cao thủ đến Trung châu thành là có ý gì đây?

Trong số chín danh gia vọng tộc có ba thế gia cần đặc biệt cảnh giác. Ba thế gia này kiểu gì cũng xuất hiện người làm việc theo cảm tính, làm ra những việc không ai ngờ tới.

Tào gia chính là một trong số đó, nổi bật nhất chính là Tào Y Y, chuyện hoang đường nàng từng làm nhiều vô kể.

Lúc đang trầm ngâm suy nghĩ, Hình Côn đột nhiên phát hiện ra gì đó.

Trong xe ngựa còn có một người nữa, nhưng tu vi thấp không cần quan tâm.

Có thể ngồi cùng xe với cường giả nhất phẩm, nhất định không phải là người bình thường.

“Lẽ nào người ngồi trong xe ngựa chính là Tào Y Y?”

Nếu như là nàng thì cần không quá lo lắng.

Đại tiểu thư của Tào gia, mặc dù toàn làm chuyện không đâu, nhưng mấu chốt là từ trước đến nay, nàng không tự dung đi “đụng độ” với người của các thế lực lớn kia.

Có khả năng nàng đến Trung châu thành chỉ để thăm thú, hóng hớt, xem náo nhiệt.

Giang châu thành bây giờ tốt xấu lẫn lộn, nàng dẫn theo một vị cường giả nhất phẩm cũng là chuyện bình thường.

Suy nghĩ một hồi, Hình Côn sai một tên thuộc hạ đi bẩm báo việc này cho Trang công công.

Công việc lần này là do Trang công công chỉ đạo.

Một khắc sau, cách đường lớn không xa, Hình Côn trông thấy ba người đang cười ngạ.

Ngay lập tức, ánh mắt của hắn dính chặt vào đám người một nam hai nữ kia.

Đặc biệt là nam tử dẫn đầu kia, chân nguyên bên trong cơ thể hắn giống như có một mối lửa lớn khiến mắt Hình Côn đau nhói.

“Thật đáng sợ!”

Hình Côn có chút lo lắng, trước nay hắn chưa từng thấy võ giả nhị phẩm nào mà có chân nguyên mạnh đến vậy.

Cho dù là viện trưởng Văn viện cũng thua xa.

Cường giả mang chân nguyên thuộc hệ hỏa mạnh nhất hắn từng thấy qua là ngũ hoàng tử tu luyện thần công tuyệt thế “Đại Nhật Chân Hoa”.

Nhưng so với nam nhân trước mắt thật sự chỉ là tép riu.

“Rốt cuộc hắn tu luyện tuyệt thế công pháp gì?”

Hình Côn nghĩ hết tất cả tuyệt thế công pháp thuộc hệ hỏa mình biết ra, tâm trạng lo lắng, hoảng sợ.

Người này khoảng hơn hai mươi tuổi, có thể luyện được tuyệt thế công pháp đến trình độ này, nếu so với hạng đầu Thiên Kiêu bảng cũng không kém là bao.

Hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào?

“Không có chuyện đến từ bốn nơi kia chứ?”

Ánh mắt Hình Côn lộ vẻ lo lắng.

Bốn nơi được nhắc tới trong truyền thuyết đến tận ngày này vẫn luôn khép mình với thế giới, trước nay không quan tâm đến thế sự.

Nhưng mà hễ có người từ đó xuất hiện thì thiên hạ sẽ xảy ra nhiều chuyện.

Lần trước, khoảng hai mươi mấy năm về trước, có một vị đệ tử kỳ lạ xuất hiện từ một trong những thánh địa kia, đánh bại quân thần của Đại Chu, giết hại tiên hoàng, khiến thiên hạ từ mười thế gia rút xuống còn chín thế gia. Các cường Thần Thông cảnh đều ngã xuống...

Cũng từ đó trở đi, Đại Chu bắt đầu suy thoái.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hình Côn dâng lên nỗi thống hận.

n nhân của hắn chính là quân thần của Đại Chu năm đó, Vũ An hầu.

Hắn xuất thân bản hàn, có thể nói là có được ngày hôm nay chính là nhờ ơn của Vũ An hầu.

Thời điểm hắn còn dưới trướng Vũ An hầu chính là lúc Đại Chu hưng thịnh nhất, không một thế lực nào dám bén mảng đến Đại Chu!

Vũ An hầu vừa ra đi, tiên hoàng băng hà, Vũ gia bị diệt...

Những biến cố liên tiếp xảy ra, vòng vắn hai mươi năm, Đại Chu từ hưng thịnh chuyển sang suy yếu.

Ngày nay, những bộ tộc nhỏ của thảo nguyên còn dám đến xâm phạm.

Đường đường là Đại Chu thiên triều, vậy mà lại lưu lạc đến tận tình cảnh này.

Hình Côn tận mắt chứng kiến hết toàn bộ quá trình diệt vong của Đại Chu. Hắn vô cùng đau đớn, nhưng lại không thể làm gì được.

Theo hấn, tất cả mọi chuyện đều xuất phát từ truyền nhân đến từ thánh địa kia.

Nhưng truyền nhân kia bây giờ đã là Thần Thông cảnh, hấn cũng không có cách nào xoay chuyển.

Còn bây giờ, Hình Côn lại trong thấy một kẻ truyền nhân đến từ thánh địa, cơn tức giận trong hấn lại sôi trào.

Một âm thanh tức giận quanh quần trong đầu hấn: “Nhân lúc tên kia còn chưa trưởng thành thì giết hấn đi, trừ họa cho nhân gian!”

...

Cô Dương còn chưa tiến vào thành mà đã cảm nhận được nguy hiểm, khiến hấn cảm thấy rất áp lực.

Nguy hiểm này đến từ một vị cường giả nhất phẩm.

“Tình huống gì đây? Mục tiêu của hấn không phải là Tiên Hi Vân sao?”

Hấn cảm nhận được bất thường, rõ ràng là cường giả nhất phẩm này hướng về hấn.

Đây cũng không phải cường giả nhất phẩm mà Lâm gia phái đến lần trước?

Cô Dương nghĩ mãi không ra, từ khi nào hấn lại đắc tội với cường giả nhất phẩm này, hơn nữa khiến đối phương căm thù mình đến thế.

Bây giờ cũng không phải lúc suy nghĩ nữa, hấn nắm chặt đao trong tay, toàn bộ tâm trí đều đổ dồn về cường giả nhất phẩm trên cổng thành kia, sẵn sàng phòng bị khi bị tấn công bất ngờ.

Đối diện với nhất phẩm, hấn không dám chủ quan.

Vị nhất phẩm trên thành kia cũng không lập tức ra tay, có vẻ hấn cũng đang dẫn đo suy nghĩ.

Mà Tiên Hi Vân và Ly Ly bên cạnh chưa phát hiện ra nguy hiểm, đến cổng thành thì lập tức xuống ngựa, dắt ngựa tiến vào thành.

Cô Dương chỉ có thể theo bọn họ, dẫn ngựa đi tiếp.

...

Xe ngựa của Tào gia đột nhiên dừng lại.

Quả thật trong xe ngựa là Tào Y Y và Như Cẩm.

Như Cẩm nhìn trên công thành, kích động nói: “Đúng là hoàng thất có nhiều cao thủ, còn phái một cường giả nhất phẩm đến đây, rất có thực lực.”

Khắp thiên hạ, nơi nhiều cường giả nhất phẩm nhất chính là hoàng thất và triều đình.

Chỉ riêng là nội vệ đã có những mười mấy nhất phẩm, hơn hẳn chín thế gia và sáu môn phái lớn.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến hoàng thất có thể trụ vững thiên hạ.

Tào Y Y ở bên cạnh vén rèm ra xem, hỏi: “Có phải hấn đến rồi không?”

Như Cẩm nhìn dáng vẻ của nàng, tiếc nuối nói: “Ở trên công thành có cường giả nhất phẩm đến từ nội vệ, đã phát hiện ra hấn rồi, nhưng kỳ lạ là cường giả nhất phẩm này lại vô cùng căm thù hấn, dường như là kẻ thù không đội trời chung.”

Nói xong, nàng dừng lại một chút rồi nói: “Có cần ta giúp hấn không?”

Tào Y Y nghiên răng nghiên lợi nói: “Cứu hấn làm gì? Ta muốn hấn chết ngay lập tức còn không được, tốt nhất là đem hấn đi ngũ mã phanh thây mới có thể xóa tan cơn giận trong lòng ta.”

“Được thôi, vậy ta không cứu hấn nữa.”

Tào Y Y nhìn chằm chằm về hướng công thành, nắm chặt rèm xe ngựa, tỏ rõ vẻ nói một đằng làm một nẻo.

...

“Có sát khí!”

Ở bên này, Trần Thế Lâm cũng cảm nhận được sát ý, cương nguyên trong cơ thể lập tức có phản ứng, tay cũng đã nắm chặt chuôi kiếm, phát ra khí thế lạnh người.

Ô lão không phản ứng gì, ánh mắt của hắn hướng về phía cổng thành, tâm trạng xuất hiện lo lắng.

Sao có thể như vậy được?

Cho đến bây giờ, hắn gặp Cố Dương mới ba lần.

Lần thứ nhất là tại Thiên Thủy thành, khi đó Cố Dương mới chỉ có tu vi lục phẩm.

Lần thứ hai là nửa tháng sau tại Bình quận thành, khi đó Cố Dương đã thành tu vi tam phẩm, một đao “xử đẹp” ba cường giả nhị phẩm.

Nhiều đó cũng đủ làm hắn bất ngờ rồi.

Mà mới mấy ngày sau, nghe nói Cố Dương là tu vi nhị phẩm, còn đánh bại thiên kiêu Liễu Triết.

Cái này có thể tạm chấp nhận.

Nhưng mà thời gian mới trôi qua được một tháng từ lúc ở Bình quận thành đến này, tu vi của Cố Dương lại nhị phẩm đỉnh phong, chân nguyên bên trong cơ thể mạnh khủng khiếp.

Lần trước hắn đã biết, thứ Cố Dương tu luyện là “Phượng Vũ Cửu Thiên” thất truyền của Thảm gia, chẳng qua lại cảm thấy chuyện này không quan trọng nên không vạch trần.

“Phượng Vũ Cửu Thiên” nổi tiếng là khó tu luyện. Trong quá khứ, có rất nhiều thế hệ giới giang của Thảm gia tu luyện, nhưng cũng không thể luyện tới nhất phẩm.

Vậy mà Cố Dương lại bất thành linh lên nhị phẩm đỉnh cấp, chỉ kém chút nữa là đạt nhất phẩm.

Mấu chốt là trước đó hơn tháng, hắn mới là tam phẩm mà thôi.

Một tháng, cho dù là hắn lên được nhị phẩm đi, nhưng trong vòng một tháng hắn lại từ tam phẩm lên nhị phẩm đỉnh cấp, hắn làm thế quái nào vậy?

Ô lão còn tưởng mắt mình có vấn đề?

Chương 99: Có thù oán gì?

Trong sương phòng của tử lâu, trong khi quan sát cổng thành, Lâm Lượng đột nhiên cảm nhận được sát ý, tự nhiên rùng mình hoảng hốt, dọa hấn suýt chút nữa rút kiếm ra.

Nhưng rất nhanh, hấn hiểu ra hoá ra sát ý này không nhắm vào hấn.

Ngay giữa Trung châu thành mà lại có cường giả như vậy sao?”

Lâm Lượng vẫn còn chưa hoàn hồn.

Trung châu là địa bàn của Tiền gia.

Tuy nhiên, người của Tiền gia chẳng có mấy ai là cường giả, lão tài thần cũng chết rồi, có đào cũng không ra vị cường giả nhất phẩm xuất sắc nào.

Vị cường giả này cũng không rõ xuất thân lai lịch.

“Tuy nhiên so với Sở gia thì người này còn thua xa.”

Lâm Lượng lại cầm chén rượu lên uống một ngụm.

Ngay sau đó, hấn lập tức cảm nhận được một luồng khí thể đáng sợ khác, kèm theo một sức mạnh khiến người ta run sợ, dường như hấp thụ hết sức mạnh của thiên hạ vào vậy.

Tay hấn run cầm cập, không cầm chắc chén rượu. Một tiếng “choang” vang lên, chén rượu vỡ tan.

“Thần... Thần... Thông cảnh?”

Lâm Lượng suýt thì tè ra quần.

Năng lực này có thể lôi kéo nguyên khí của thiên địa để sử dụng, đây chính là dấu hiệu của cường giả Thần Thông cảnh!

Cách đó không xa, có một vị Thần Thông cảnh chuẩn bị “ra tay”.

Với khoảng cách gần như vậy, một khi bị liên lụy, hấn chết là cái chắc.

Hấn sợ kinh khủng khiếp, như muốn vắt chân lên cổ mà chạy luôn

“Không đúng!”

Tự nhiên, hấn nhận ra.

Nếu thật sự là Thần Thông cảnh, tại sao chỉ có ngàn ấy động tĩnh?

Chỉ mỗi khí thể toả ra cũng đủ khiến hấn sợ không thở nổi.

Lâm Lượng đã từng đi theo gia chủ cúng bái tổ tiên, may mắn gặp một vị lão tổ Thần Thông cảnh, người ta nhìn hấn một cái cũng đủ khiến chân hấn mềm nhũn ra, không đứng nổi.

Hấn ngạc nhiên nghi ngờ, hướng mắt về phía phát ra khí tức kia.

Chỉ thấy ở phía cổng thành, có một thanh niên đứng ở đó, nắm chặt đao ở trong tay, khí thể thô bạo phát ra, quanh người không một ngọn gió, một sức mạnh vô hình toả ra, khuấy động nguyên khí của đất trời.

Vừa nhìn cái, Lâm Lượng trở mắt ra, đầu ong ong.

“Thế nào lại là hấn?”

Mặc dù hấn chưa từng gặp người nọ, nhưng đã từng nhìn thấy tranh vẽ chân dung của người này, ghi nhớ tướng mạo này.

Lâm Lượng nhìn cái nhận ra ngay, người thanh niên này chính là Cố Dương mà hấn luôn muốn giết.

Thế nhưng sao mà hấn lại có thực lực mạnh như này vậy?

Chẳng phải hấn chỉ có nhị phẩm thôi sao?

Người thanh niên trước mắt này lại khiến cường giả nhất phẩm như Lâm Lượng thấy hoảng sợ.

Trực giác của võ giả cho hấn biết, đối phương là kẻ vô cùng nguy hiểm.

“Hừ, cùng lắm chỉ là phô trương thanh thế mà thôi, một tên nhị phẩm cõn con, dính một kiếm của ta... xem ta giết người như nào!”

Thân là cường giả nhất phẩm, lòng tự tôn của Lâm Lượng không cho phép hấn lùi bước. Hấn đứng lên, muốn rút kiếm ra khỏi vỏ.

Chính vào lúc này, hắn cảm giác được khí cơ của cường giả nhất phẩm ở phía trước, hơn nữa còn đang giao chiến với khí cơ của Cố Dương, trong chốc lát khó phân cao thấp.

“Hả?”

Ánh mắt Lâm Lượng sáng lên.

Hoá ra mục tiêu của vị cường giả nhất phẩm này cũng là Cố Dương.

Hắn vui mừng: “Tốt lắm, ngư ông đắc lợi, ta ngồi xem kịch hay.”

Lâm Lượng thu kiếm lại, yên lặng theo dõi diễn biến.

...

“Đây là...”

Khi Trần Thế Lâm cảm nhận được khí tức đáng sợ phát ra từ người Cố Dương, sắc mặt có chút lo lắng, sợ hãi.

Hắn xuất thân trí thức, hiển nhiên biết đây là chuyện gì.

Một tên nhị phẩm lại có thể luyện được chiêu thức chỉ có Thần Thông cảnh mới nắm bắt được.

Điều này ngay cả đệ đệ kỳ tài ngút trời của hắn cũng không làm được.

Rốt cuộc hắn là người như thế nào?

Ô lão bên cạnh hít một hơi dài: “Chậc... ngay cả chiêu thức này hắn cũng luyện được!”

Hắn từng thấy Cố Dương ra tay, biết được đao pháp hắn luyện là “Diệt Thần Cửu Thức”, tự nhiên biết được đối phương đã nắm bắt được chiêu thức nào.

Chiêu thức thứ bảy, Thôn Thiên thức!

Ba chiêu thức phía sau của đao pháp này, chỉ khi đạt đến Thần Thông cảnh mới có thể luyện thành.

Kẻ có thiên chất hơn người, khi đạt được nhất phẩm đỉnh phong thì cũng có thể nắm bắt được. Giống như những cao thủ

của Nhất Phẩm bång, ai nấy đều luyện thành một hai chiêu thức tuyệt đỉnh.

Tuy nhiên, võ giả nhị phẩm tu luyện được đao pháp đến trình độ này thì thật sự hẳn chưa từng nghe nói đến.

Ô lão cảm thấy kinh nghiệm tích lũy nửa đời người của mình so với Cố Dương chẳng đáng là bao.

Hắn ý thức được, kẻ này tuyệt đối không thể đối phó bằng cách thông thường.

“Lẽ nào kẻ này đến từ những thánh địa kia?”

Trong đầu Ô lão không ngừng hiện lên những suy nghĩ kia.

Thực sự không dám nghĩ tiếp.

Nếu như thực sự là vậy, e rằng thiên hạ này sẽ loạn lạc.

...

Trong xe ngựa.

Cuối cùng Tào Y Y cũng thấy bóng người kia đang một thân một mình đứng ở cổng thành, đối diện với cường giả nhất phẩm, không chút sợ hãi, khí thế phát ra vô cùng kinh khủng.

Nàng chỉ cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài, đột nhiên nắm chặt lấy tay của Như Cầm: “Như Cầm, ta nghĩ lại rồi. Đợi đến khi hẳn bị người ta đánh gần chết, hấp hối thì người ra cứu hẳn đi. Ta muốn đích thân trả thù, Cầm đi?”

Tào Y Y thấy nàng không phản ứng gì, kinh ngạc quay đầu qua, thì thấy sắc mặt hoảng hốt của Như Cầm.

“Như Cầm, ngươi sao vậy?”

Từ trước đến này Tào Y Y chưa thấy Như Cầm như vậy, cho nên có chút lo lắng hỏi.

Như Cầm thở dài một hơi, ánh mắt phức tạp nói: “Hẳn không cần ta cứu.”

Tào Y Y ngạc nhiên hỏi: “Ý của ngươi là?”

Như Cầm nghiêm túc nói: “Nghe lời ta, về sau không được dây dưa với kẻ này.”

Tào Y Y nhìn nàng một cách khó hiểu.

...

Hình Côn giống như một lão thợ săn với kinh nghiệm phong phú, sát khí đằng đằng nhưng lại vô cùng kiên nhẫn.

Rõ ràng biết đối phương lai lịch không đơn giản, thực lực cũng không tầm thường.

Truyền nhân của thánh địa, làm gì có chuyện dễ dàng giết được chứ?

Hắn chỉ có một cơ hội duy nhất.

Hắn chờ đợi, đợi đối phương để lộ sơ hở. Sau đó, điên cuồng xuất chiêu giết chết kẻ địch.

Cố Dương phát hiện ý đồ của đối phương, biết rõ không nên bị dắt mũi, đứng trời chông chịu đòn, không phải phong cách của hắn.

“Đi!”

Hắn cảnh báo Tiên Hi Vân và Ly Ly một tiếng, sau đó bộc phát chân nguyên của bên trong cơ thể ra ngoài.

Chiêu thức hắn vừa xuất ra là chiêu thức mạnh nhất, thức thứ bảy của “Diệt Thần Cửu Thức” - Thôn Thiên thức!

Ở bên trong mô phỏng, nhờ phương pháp tu hành của thuật sĩ, hắn mới luyện được thức này.

Cái gọi là thôn thiên, chính là thu tóm sức mạnh của bốn phía xung quanh về cho mình, cho dù là sức mạnh của đối phương cũng có thể thu tóm được một phần, chuyển thành sức mạnh của bản thân.

Sau khi sử dụng chiêu thức này, hắn có thể điều động nguyên khí thiên địa giống như một cường giả Thần Thông cảnh.

Cường giả nhất phẩm kia muốn mượn sức đề người, sử dụng thần niệm khổng lồ tạo thành một lồng giam, chậm chậm “tiêu hoá” tinh khí của hắn.

Hắn bèn lấy cứng chọi cứng, dùng phương thức mạnh nhất, triệt để đánh tan tính toán của kẻ địch.

...

“Chết tiệt!”

Sau khi nguyên khí thiên địa bị khuấy đục, sát khí của Hình Côn giảm mạnh, không còn cách nào trói buộc được Cố Dương.

Hắn ý thức được tình hình không ổn, nếu như kẻ địch muốn tháo chạy thì bản thân sẽ mất đi cơ hội ra tay.

Trong chốc lát, trong đầu Hình Côn hiện lên vô số suy nghĩ.

Hắn nghĩ đến cảnh Vũ An hầu bị trói tay giải đi...

Nghĩ đến lúc tiên hoàng băng hà, toàn thành chìm trong tang tóc...

Nghĩ đến lúc Vũ gia bị diệt vong, toàn bộ Vân châu biến thành mảnh đất hoang tàn, xác người la liệt, dân chúng tan tác, phiêu bạt khắp nơi...

Nghĩ đến Man tộc của thảo nguyên xâm phạm biên giới, điên cuồng làm loạn...

Cuối cùng, tất cả những hình ảnh này hóa thành sát ý không thể nào nguôi đi của hắn.

“Hầu gia, kiếp sau gặp lại!”

Hình Côn mặc niệm một câu, rút bảo đao ra khỏi vỏ, cùng lúc này, khí thế trên người hắn không ngừng tăng lên, cương nguyên trong nội thể không ngừng lớn mạnh.

Đây chính là đao pháp mà Vũ An hầu năm đó truyền lại cho hắn, đồng quy vu tận!

Mỗi một người dưới trướng của Vũ An hầu, khi đến bước đường cùng đều sử dụng chiêu thức này, cùng kẻ địch đồng quy vu tận.

Vì để giết Cố Dương, hắn không tiếc trả giá bằng tính mạng của mình.

...

Sự thay đổi của Hình Côn lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Đám người vây quanh đều hoảng sợ.

“Đây là... đồng quy vu tặc?”

Trần Thế Lân bủn rủn chân tay.

Hắn thực sự không hiểu được tại sao vị cường giả nhất phẩm của nội vệ lại suy nghĩ không thấu đáo như vậy.

Chỉ vì muốn giết tên nhị phẩm lại không tiếc sử dụng đao pháp ngọc đá cùng võ.

Lẽ nào, giữa hai người này có mối thù sâu hận gì?

Tâm trạng Ô lão có chút phức tạp.

Hắn luôn ở Thần Đô, tính cách của vị nội vệ Hình Côn này hẳn hiểu rõ, đại khái cũng đoán được ý đồ của đối phương.

Hắn thở dài một hơi: “Thật đáng tiếc...”

Chương 100: Đao trăm nhất phẩm

Hình Côn thiêu đốt tất cả tinh khí thần mà mình có thành cương nguyên rồi đổ dồn vào bảo đao được vua ban ở trong tay.

Trên bảo đao hiện lên một đường cương nguyên màu đỏ tươi.

Chiêu thức cuối cùng của “Huyết Chiến Đao Pháp” - Huyết Chiến Bát Phương.

Trong nháy mắt, trạng thái của hắn đạt đến cực hạn, một lần nữa “trói buộc” được Cố Dương.

“Chết đi!”

Trong khoảnh khắc, bảo đao trong tay hắn, bắt chấp tất cả lao tới Cố Dương.

Hắn không chỉ thiêu đốt tu vi tích lũy cả đời của mình, mà còn là tính mạng và tinh thần để dồn hết cho lần tấn công này.

...

Đao còn chưa đến, Cố Dương đã cảm nhận được mùi máu tanh nồng nặc, sát ý đáng sợ kia dường như đã ngưng tụ lại,

mạnh mẽ kim hãm đè chặt hẳn.

Hắn có chút “nóng máu”.

Hắn không biết tại sao kẻ kia lại muốn giết hắn đến như vậy, đường đường là nhất phẩm, vậy mà không tiếc sử dụng cấm thuật để đồng quy vu tận.

Thật vô lý.

Tuy nhiên, muốn giết được hắn thì không dễ như thế đâu.

Việc liên quan đến sống còn, Cố Dương không chần chừ, vận chân nguyên trong cơ thể đạt đến giới hạn, quanh người bùng lên ngọn lửa đỏ rực giống như cương khí hộ thể.

Nguyên khí thiên địa cũng điên cuồng tràn vào trong cơ thể của hắn, được hắn dồn hết vào bên trong đao.

Cùng lúc đó, bảo đao trong tay Hình Côn tỏa ra một luồng ánh sáng rực rỡ.

Ngay lúc này, đao của Hình Côn đã lao đến.

Đao của Cố Dương đỡ lấy đòn tấn công.

Keng!

Bỗng nhiên, trong không trung loé lên luồng ánh sáng chói mắt, khiến đám người vây quanh muốn mù con mắt.

Luồng ánh sáng vô cùng khủng bố tỏa ra mọi hướng.

Trong nháy mắt, cổng thành kiên cố ngay bên cạnh bị phá huỷ, trên tường thành cũng xuất hiện rõ mồn một hai vết đao.

Mặt đất lúc đó cũng chấn động.

Trong khoảnh khắc, đất đá bay mù trời, bụi mù tung bay, cản trở tầm nhìn của tất cả mọi người.

...

Chết rồi sao?

Trận chiến kinh thiên động địa này khiến mọi người được mở mang tầm mắt.

Hiếm thấy trận chiến thảm khốc nào diễn ra trong nháy mắt như vậy.

Đạt đến cảnh giới nhất phẩm, thông thường mà nói, trong lúc tấn công, chắc chắn sẽ thăm dò tỉ mỉ thực lực của đối phương, không có chuyện mới tấn công đã sử dụng sát chiêu.

Huống chi hầu hết nhất phẩm trong khi tấn công, ngay cả khi một bên bị đánh bại, muốn trốn thoát thì bên còn lại dù muốn kết liễu đối phương cũng rất khó.

Trừ khi thực lực của hai bên khác biệt quá lớn.

Có điều, chẳng cường giả nhất phẩm nào lại ngốc đến mức muốn đối chiến với người có thực lực hơn mình.

Đại Chu hiện giờ đã nhiều năm không xuất hiện trường hợp cường giả nhất phẩm nào chết trong lúc đối chiến.

Lần gần đây nhất là từ năm năm về trước, một vị cường giả nhất phẩm trong quân đội trên chiến trường bị vô số cường giả của Man tộc thảo nguyên vây giết.

Từ mười tám năm trước, sau trận chiến của Vũ gia, người chết la liệt, các danh gia vọng tộc đều thấy sợ hãi, do đó đạt đến trình độ nhất phẩm rất ít khi phát sinh ra tranh chấp.

Giống như ngày hôm nay, cường giả nhất phẩm Hình Côn này, không tiếc sử dụng cấm thuật đồng quy vu tận chỉ để giết một tên võ giả nhị phẩm, quả là chuyện hiếm thấy, khiến mọi người không thể hiểu nổi.

Điều mọi người ở hiện trường quan tâm nhất chính là Cố Dương có chết hay không?

...

Sắc mặt Trần Thế Lâm trắng bệnh, mắt hấn vẫn còn bị ảnh hưởng bởi luồng sáng vừa rồi, chỉ có thể nhìn thấy một tấm màn màu trắng.

Tay của hấn cũng bất giác chạm lên chuôi kiếm, có chút run rẩy.

Dao vừa rồi, hấn không chống đỡ nổi.

Nếu như là hắn bị chém một đao kia, hắn chết thẳng cẳng là cái chắc.

Đây chính là nhất phẩm hàng đầu mà Ô lão nhắc tới sao?

Sự kiêu ngạo, tự tin của hắn, của một tên nhất phẩm trẻ tuổi nhất, vừa bị đao vừa ròi của Hình Côn đánh cái bịch xuống đất.

Một lát sau, thị lực của hắn được hồi phục, cuối cùng cũng có thể thấy được kết quả của trận chiến này, dường như không thể tin nổi những gì xảy ra trước mắt.

...

Ô lão ở bên cạnh nhắm chặt mắt lại, khoé mắt tuôn ra dòng máu, sắc mặt có chút lo sợ.

Vừa ròi, hắn trực tiếp quan sát trận đấu của hai người, sử dụng đồng thuật lên đến cực hạn, lại nhìn thấy thứ không nên nhìn khiến mắt bị tổn thương, đồng thuật khổ luyện mấy chục năm lại bị phế đi.

Hắn lẩm bẩm: “Thì ra là như thế...”

Kết quả của trận chiến này, hắn đã biết.

...

Xe ngựa của Tào gia đỗ bên đường có vẻ không bị tổn hại gì.

Hai mắt Tào Y Y mở trừng trừng, có cương khí của Như Cầm ở bên cạnh bảo vệ, dường như nàng không bị thương tích gì.

Chẳng qua khi nhìn thấy bảo đao nhuốm máu chém về phía Cố Dương, sắc mặt nàng trở lên lo lắng, há hốc mồm, muốn nói gì đó nhưng đã trở mất ròi.

Sau đó, nàng không nhìn thấy gì nữa.

“Không...”

Sắc mặt nàng trắng bệch, đột nhiên nàng hét lên, tức giận nói: “Tại sao ngươi không cứu hắn? Tại sao hả?”

Như Cầm ngồi ở bên cạnh, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt vô cùng kinh ngạc và lo lắng, bị Tào Y Y gắt gỏng, nàng lập

tức ngoái đầu lại, nhìn dáng vẻ của nàng lúc này, ánh mắt lộ vẻ ưu tư.

Nàng nhẹ nhàng nói: “Hắn không chết.”

“Cái gì cơ?” Tào Y Y sững sờ.

“Người nhìn đi.”

Như Cẩm chỉ ra ngoài.

Tào Y Y nhìn bên ngoài cửa sổ.

Lúc này, bên ngoài cũng đỡ khói bụi, có thể mờ mờ nhìn thấy một bóng người ở đó. Đó chính là Cố Dương, hắn còn đang di chuyển, chậm chậm bước ra ngoài.

“May quá...”

Đôi mắt Tào Y Y rung rung, thì thào nói: “Ta biết ngay mà, hắn không dễ dàng chết như vậy được. Kể cả có chết, cũng phải chết dưới tay của ta...”

Giọng nàng âm áp mà điên cuồng khiến người ta không khỏi lạnh gáy.

Đến cả Như Cẩm cũng phải rùng mình.

Quả nhiên, Tào gia chả có lấy một móng bình thường.

Nàng nói: “Chân nguyên của hắn bây giờ chắc đã cạn rồi, muốn bắt hắn đến đây không?”

“Không cần.”

Tào Y Y từ chối thẳng thừng: “Giờ mà bắt hắn đến đây, hắn nhất định không phục, ta muốn đợi đến khi hắn hồi phục rồi thì tự tay xử lý hắn, hạ gục sự kiêu ngạo và tự tin của hắn...”

Như Cẩm nghe được lời này của nàng, sắc mặt đột nhiên biến đổi: “Y Y, nguoi...”

Tào Y Y cười ha ha: “Người tàn khốc vô tình như phụ thân, đến cả mẫu thân còn không hạ thủ lưu tình. Nhưng lại chiều chuộng ta hết mực, không phải muốn ta toàn tâm toàn ý trở thành vật chứa của thứ kia sao? Ta đồng ý rồi, phụ thân không phải sẽ rất vui sao?”

Như Cầm kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng có chút tư vị khó tả. Đối với mưu đồ của chủ nhân, nàng cũng đoán được vài phần, chỉ là nhiều năm trôi qua, đối với vị tiểu thư trước mắt này cũng có chút tình cảm.

Thứ đồ kia nguy hiểm như nào, nàng rất rõ.

Muốn chịu được sức mạnh đó, nếu không cẩn thận chắc chắn sẽ chết.

...

Trong tửu lâu, Lâm Lượng bản thân, nhắm chặt hai mắt, khoé mắt tuôn ra dòng lệ.

Uy lực của đao vừa rồi, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Cách xa như vậy mà hắn vẫn cảm nhận được uy lực.

Một đao này, chỉ sợ đến cả thúc phụ cũng không chống đỡ nổi.

Thúc phụ của hắn, chính là cao thủ số một của Lâm gia Giang châu.

“Chắc là hắn chết rồi nhỉ?”

Sau khi bớt sợ, Lâm Lượng nghĩ đến chuyện chính.

Lúc này, thị lực của hắn đã được hồi phục, mắt nhìn về phía trước, chỉ nhìn thấy khói bụi mù mịt, có một bóng người đang chậm rãi di chuyển, tim hắn đập nhanh, trong khoảnh khắc, miệng đắng lưỡi khô.

Vậy mà hắn vẫn còn sống.

Điều này...

Sao có thể như vậy được?

Dường như Lâm Lượng không dám tin vào mắt mình.

Khi đòn tấn công kia ập đến, hắn đã nghĩ chắc chắn là sẽ chết.

Vậy mà Cố Dương lại đỡ được, vẫn còn sống nhăn răng.

Lẽ nào một cường giả nhị phẩm lại có thể mạnh hơn cường giả nhất phẩm là mình?

Không, tuyệt đối không thể được.

Nhất định trên người hắn có thứ gì đó bảo vệ.

Lâm Lượng nhanh chóng kiếm một lý do.

Đột nhiên, hắn phát hiện ra dáng người của Cố Dương có chút lão đảo, trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ mạnh động.

“Nếu tấn công hắn một đao nữa, hắn đương nhiên không chống đỡ nổi. Nếu như lúc này ra tay, hắn nhất định sẽ chết...”

Nghĩ tới đây, Lâm Lượng kích động.

Đây chính là cơ hội ngàn năm có một!

Hắn đưa tay định rút kiếm ra, đột nhiên, hắn trông thấy Cố Dương bất ngờ dừng lại, hình như đang nhìn về hướng này.

Trong khoảnh khắc, tim hắn như ngừng lại.

“Không được, lợi dụng người ta đang gặp khó khăn, việc gì ta phải làm vậy?”

Lâm Lượng thu tay lại, bụng chén rượu lên làm một hơi hết sạch, nhưng tay hắn không tự chủ được, cứ run lẩy bẩy.

Sau đó, hắn quay người rời đi, rất nhanh không thấy bóng dáng đâu.

...

Ở phía bên này, Cố Dương thu hồi ánh mắt.

Vừa rời hắn cảm nhận được luồng sát khí có chút quen thuộc, bèn quay đầu lại nhìn.

Có vẻ hắn đã dọa kẻ kia phải bỏ chạy rồi.

Hắn cũng không để tâm nữa.

Lúc này, nhìn Cố Dương rất thảm, toàn thân đẫm máu, bị thương không hề nhẹ.

Đao vừa rời uy lực quá khủng khiếp, vượt ngoài khả năng chống đỡ của Thôn Thiên thức, khiến hắn bị nội thương không hề nhẹ.

Tuy nhiên, lúc này thân thể của hắn đã cực kỳ cường hãn, chút tổn thương này không lấy được mạng của hắn.

Nguy hiểm hơn chính là, chân nguyên của hắn đã cạn, như ngọn đèn cạn dầu vậy.

May mắn thay, hắn đã sớm chuẩn bị.

Biết là khi vào thành sẽ gặp cường giả nhị phẩm, hắn trước đó đã tiến vào mô phỏng một lần.

Sau trận chiến, hắn lập tức nhận được phần thưởng, chân nguyên của nội thể lập tức được hồi phục.

Chẳng qua vết thương trên người vẫn còn.

Điều này cũng chứng minh một việc, phần thưởng nhận được từ hệ thống không thể hồi phục được vết thương.

Sự mệt mỏi đau đớn lúc này toàn bộ đều là vở kịch của Cố Dương. Hắn muốn xem có kẻ nào lợi dụng lúc này để tấn công hắn không.

Hắn bước đến cường giả nhất phẩm trước mặt, đối phương đã đầu lia khỏi xác.

Thôn Thiên thức là võ học của Thần Thông cảnh, đã vượt qua phạm trù của võ công bình thường, càng đánh càng mạnh.

Đòn tấn công của đối phương bị hắn thôn tẩm sức mạnh gần ba phần, kết hợp với chân nguyên của bản thân hắn, trong nháy mắt lập tức phá hủy đao pháp của đối phương, một đao chém bay đầu.

Người có mặt ở hiện trường, chỉ có duy nhất hai người có thể nhìn rõ quang cảnh trận chiến.

Một là Ô lão, hai là Như Cầm.

Chấn động mà hai người này cảm nhận được cũng là lớn nhất.

...

Lúc này Cố Dương nhìn thi thể của cường giả nhất phẩm kia, lắc đầu, mắng xuống một câu: “Tên điên!”

Hắn chỉ có thể lí giải chuyện này là ác ý của thế giới phức tạp này.

Cũng là bởi vì hắn trộm gần một trăm vạn lượng bạc của Tứ Hải tiền trang, cho nên cường giả nhất phẩm này mới nổi khùng lên, nhất định phải giết hắn bằng được.

Dù sao mấy chuyện như này, hắn gặp cũng không phải lần một lần hai.

Cô Dương quay đầu nhìn Ly Ly và Tiền Hi Vân cách đó không xa, nói: “Đi thôi, ta đưa ngươi đến Tiền phủ.”

May có Ly Ly che chở, cho nên Tiền Hi Vân không có một vết thương, chẳng qua lúc này nàng vẫn chưa hoàn hồn khi thấy Cố Dương một đao xử nhất phẩm. Khi nghe thấy lời của hắn, nàng không khỏi nuốt nước bọt, ánh mắt lộ rõ sự kính sợ.

Dựa vào cảnh giới nhị phẩm mà giết chết nhất phẩm.

Rốt cuộc đây là chuyện quái gì đây?

Chương 101: Tu La Kiếm Thánh

“Phé vật!”

Ở trong phủ đệ xa hoa nọ, một người trung niên phúc hậu chính miệng phát ra hai từ vừa rồi, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Đường đường là nhất phẩm lại bị một tên nhị phẩm đánh chết ngay tại chỗ.

Làm xấu hết mặt mũi của nội vệ.

Bên trong bóng tối phía sau hắn, một âm thanh lạnh lạnh truyền tới: “Bọn họ sẽ nhanh chóng đến Nhạn Đông hồ, có cần phái hai người còn lại tới chặn đầu không?”

Lần này, nội vệ phái ba người đầu bảng đến, Hình Côn chết rồi, nhưng vẫn còn lại hai người, nếu bọn họ cùng động thủ thì chắc chắn sẽ ngăn cản được.

Mí mắt Trang công công rủ xuống, suy nghĩ một hồi, nín lại cơn giận, lắc đầu nói: “Kẻ này tuyệt đối không đơn giản, không nên kéo thêm kẻ địch cho nương nung. Cứ bí mật quan sát, thăm dò thái độ rồi quyết định tiếp.”

Một cường giả nhị phẩm có thể giết chết cường giả nhất phẩm ngay tại chỗ, đây là chuyện quái quỷ gì vậy.

Trang công công hiểu rõ thực lực của Hình Côn, chính bởi như vậy, hắn càng phải tìm hiểu rõ thanh niên mang tên Cố Dương này, rốt cuộc thực lực của hắn đáng sợ đến mức nào.

Bất kỳ ai cũng phải kính sợ, thiên tài võ đạo đáng sợ như vậy, rốt cuộc là đến từ đâu?

Ánh mắt hắn đăm chiêu: “Điều động hết nhân lực, điều tra kẻ này. Ta muốn biết mọi thứ về hắn.”

“Rõ.”

Người trong bóng tối đáp, sau đó không thấy tăm hơi nữa.

...

Nhạn Đông hồ là thắng cảnh của Trung châu thành, chẳng qua không biết từ khi nào, nơi đây trở thành cấm địa, không ai dám tự ý lại gần.

Tất cả mọi người ở Trung châu đều biết, ở đây có một vị Kiếm Thánh, còn là Thần Thông cảnh, cường giả tuyệt đỉnh.

Lúc này, dưới sự chỉ dẫn của Tiên Hi Vân, Cố Dương đã đến Nhạn Đông hồ, trên đường không gặp bất kỳ kẻ địch nào.

Cuối cùng Cố Dương cũng biết, Tiên Hi Vân lấy đâu ra tự tin đoạt lại Tứ Hải tiền trang với con riêng bỗng dưng xuất hiện của Tiên gia.

Hoá ra nàng cũng quen biết vị Kiếm Thánh này.

Tu La Kiếm Thánh, hơn hai trăm năm trước là sát thần tiếng tăm lừng lẫy. Trong truyền thuyết, vị Kiếm Thánh này hề xuất chiêu là đầu rơi máu chảy, giết người mọi lúc mọi nơi, cũng vì vậy mà có không biết bao nhiêu kẻ địch. Đây cũng là lí do nàng được người đời gọi là Tu La.

Nghe nói, nàng còn từng giết một nhân vật quan trọng của Thảm gia, bị Thần Thông cảnh của Thảm gia truy sát khắp nơi.

Về sau, nàng bước vào Thần Thông cảnh, giao chiến mấy trận với Thần Thông cảnh của Thảm gia. Sau khi cho Thảm gia “ăn” mấy đòn, bọn họ mới không dám tìm nàng tính toán nữa.

Sau khi đột phá Thần Thông cảnh, Tu La Kiếm Thánh lập tức bế quan, những câu chuyện về nàng cũng dần trở thành truyền thuyết.

Cố Dương không ngờ rằng Thần Thông cảnh của Tiên gia lại là một Kiếm Thánh giết người nổi danh.

Cũng không hiểu sao Tiên gia lại có quan hệ với nàng.

Nhưng mà Cố Dương cảm thấy nếu như Tiên Hi Vân định nhờ vả vị Kiếm Thánh này, vậy thì có lẽ sẽ phải thất vọng.

Nếu như vị Kiếm Thánh này đáng tin thật, làm sao Tiên gia lại rơi vào tình thế như ngày hôm nay?

Tiên Hi Vân bên cạnh hồ, quỳ cái “bịch”, hai tay dâng một miếng ngọc bội cổ lên, cung kính hô lớn: “Hậu nhân Tiên gia, cầu kiến Kiếm Thánh!”

Một lúc sau, chỉ nhìn thấy trên mặt hồ có một người mặc đồ trắng bay tới giống như đi trên không trung vậy, nhoáng một cái đã bay qua mấy chục mét, nhẹ nhàng đáp xuống bờ hồ.

Nữ tử mặc đồ trắng kia thoạt nhìn thì rất trẻ, chẳng qua sắc mặt lạnh lùng, cả người như khối băng, toát ra khí tức ớn lạnh.

Ánh mắt nàng đổ dồn về phía miếng ngọc bội Tiên Hi Vân cầm trên tay, sau đó lạnh nhạt nói: “Năm đó sư tôn bị thương nặng, nhận được sự cứu giúp của tổ tiên Tiên thị, mới có thể biến nguy thành an. Sư tôn tặng tấm ngọc bội này cho ân nhân cứu mạng, có căn dặn về sau có thể thỉnh cầu nàng ba điều, đến tận ngày này chỉ còn lại một điều, hãy nói ra thỉnh cầu của người.”

Lúc này Cố Dương mới biết, mối quan hệ của Tiên gia và Tu La Kiếm Thánh còn có sự việc này.

Càng không ngờ là, vị Kiếm Thánh giết người nổi danh này lại có ơn tất báo như vậy.

Tiền Hi Vân nói: “Tiểu nữ muốn thỉnh cầu Kiếm Thánh đoạt lại cơ nghiệp của Tiên gia.”

Sắc mặt của nữ tử bạch y không có bất kỳ thay đổi nào. Nàng nói “Chuyện này sư tôn cũng bất lực.”

Sắc mặt Tiền Hi Vân trắng nhợt, lại đổi một yêu cầu khác: “Vây xin Kiếm Thánh hãy giúp đỡ ta.”

Nữ nhân áo trắng nhìn nàng một lúc, nói: “Một năm, ta có thể bảo vệ ngươi trong vòng một năm.”

“Đa tạ.”

Tiền Hi Vân cắn răng đồng ý.

Nàng cũng không dám hy vọng quá nhiều.

Tuy rằng thời gian một năm ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để làm nhiều việc.

Tiếp đến, nữ tử bạch y quay sang nhìn Cố Dương, ánh mắt sắc lạnh, đột nhiên có chuyển biến: “Ngươi rất mạnh.”

Cố Dương khiêm tốn đáp: “Cô nương quá khen rồi.”

Nữ tử này là đệ tử của Tu La Kiếm Thánh, chỉ là đứng tại chỗ cũng khiến hắn cảm thấy nguy hiểm.

Thực lực của nàng cao hơn rất nhiều cường giả nhất phẩm vừa rồi.

Nữ tử bạch y nói: “Sư tôn muốn gặp ngươi.”

Cố Dương sửng sốt, không ngờ rằng vị Tu La Kiếm Thánh này lại muốn gặp hắn.

“Xin mời.”

Nữ tử bạch y nói xong thì nhảy lên một cái, mũi chân chạm trên mặt hồ, nhẹ nhàng lướt về một hòn đảo nhỏ giữa hồ.

Cố Dương không chút do dự đi theo.

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì muốn tránh cũng không được.

Nếu như cường giả Thần Thông cảnh thật sự muốn gây bất lợi cho hắn, hắn chạy cũng không thoát.

...

Trên hòn đảo có một thôn trang, nhìn kiến trúc thì vô cùng cổ kính.

Cố Dương đi theo phía sau nữ tử bạch y, hướng về kiến trúc lớn nhất trong đó, trong lòng vô cùng thấp thỏm. Đây là lần đầu tiên hắn gặp một cường giả Thần Thông cảnh.

Trong mô phỏng, mỗi lần gặp Thần Thông cảnh đều không phải là chuyện tốt, hầu hết đều không thấy mặt của đối phương là đã ngỏm luôn.

Nữ tử bạch y dừng lại trước một căn phòng, cung kính bẩm báo: “Su tôn, người đã dẫn đến rồi.”

“Cho hắn vào.”

Bên trong vang lên giọng nói già nua.

Tiếng cửa đẩy “cót két” vang lên, nữ tử bạch y nói: “Xin mời.”

Bên trong gian phòng không có lấy một tia sáng.

Khi bước vào, Cố Dương cảm nhận được một luồng khí tức lạnh lẽo.

Cuối cùng hắn cũng có thể nhìn rõ người trong phòng là một lão bà đầu tóc bạc phơ, cơ thể gầy yếu xanh xao, đôi mắt đục ngầu, còn có khí tức yếu ớt toát ra từ thân thể, không cần nói cũng biết, sinh mệnh của người trước mắt sắp đến hồi kết.

Cho dù có như thế nào đi chăng nữa thì Cố Dương cũng không thấy mối liên hệ giữa lão bà sắp gần đất xa trời này với vị Tu La Kiếm Thánh nổi danh kia.

Điều này khiến hắn khá sốc, trong lòng kinh ngạc không nói lên lời.

Cho dù là cường giả Thần Thông cảnh từng tung hoành giang hồ, để thiên hạ phải kính cẩn nghiêng mình, cũng không tránh khỏi sức mạnh của thời gian.

Lão bà nhìn thấu sự kinh ngạc của hắn, lạnh nhạt nói: “Thần Thông cảnh cũng chỉ là người phạm, đến được Pháp Lực cảnh cũng chỉ có ba trăm tuổi mà thôi.”

Cố Dương cũng định thần lại, thi lễ: “Vãn bối Cố Dương, bái kiến tiên bối.”

Tuy rằng lão bà này sớm muộn gì cũng chết, nhưng chí ít vẫn là cường giả Thần Thông cảnh, hẳn không dám thất lễ.

Đến lúc này, hẳn cũng hiểu ra nhiều chuyện.

Tại sao Tiên gia lại lâm vào cảnh này, đó là bởi vì Tu La Kiếm Thánh sắp chết, không thể bảo vệ Tiên gia được nữa.

“Ngươi không phải là người của Thảm gia?”

Cố Dương giật mình: “Vãn bối họ Cố, đương nhiên không phải người nhà Thảm gia.”

“Ta chỉ là tò mò và thắc mắc rốt cuộc kẻ nào có thể luyện “Phượng Vũ Cửu Thiên” đến nhị phẩm đỉnh cấp.”

Lão bà chế nhạo: “Thảm gia coi môn công pháp này như bảo bối, mỗi thế hệ đều chọn ra đệ tử xuất chúng nhất luyện công pháp này, đến tận bây giờ vẫn không có kẻ nào đạt nhất phẩm.”

“Nếu như cái lão già Thảm gia kia biết sự tồn tại của ngươi, chắc tức đến hộc máu.”

Cố Dương sớm đã dự liệu, công pháp của mình sớm muộn cũng có người phát hiện ra.

May thay, vị Kiếm Thánh trước mắt này có thù oán với Thảm gia, nếu không thì rắc rối to.

Hắn chấp tay nói: “Kính mong tiên bối vì vãn bối mà giữ kín chuyện này.”

Lão bà đột nhiên hỏi: “Ngươi có biết vì sao ta muốn gặp ngươi không?”

“Xin tiên bối chỉ điểm.”

“Ta muốn làm một giao dịch với ngươi.”

Lão bà không đợi hắn hỏi đã nói luôn: “Ta sắp chết rồi, chỉ có một điều không yên tâm, chính là tiểu đồ đệ của ta. Ta muốn cho nàng đi cùng ngươi, để ngươi bảo vệ nàng. Chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ truyền lại bí pháp thần công cho ngươi.”

Cố Dương cảm thấy kỳ lạ: “Nữ đệ tử bên ngoài kia của tiền bối thực lực hơn xa văn bối, vì sao không giao phó cho nàng ta?”

“Nàng sắp bị cuốn vào thế sự của Tiền gia, thập tử nhất sinh, ở bên cạnh nàng càng không an toàn.”

Vậy cũng không chắc.

Rắc rối của Cố Dương cũng không ít hơn Tiền Hi Vân là bao.

Hắn lại hỏi: “Vì sao lại là văn bối?”

Lão bà nói: “Người chắc chắn cũng vì chuyện của Tiền Hi Vân, giết người của nội vụ, có thể thấy người là người giữ chữ tín.”

Không hổ danh là Kiếm Thánh, quả là có mắt nhìn.

Cố Dương ngậm tán thưởng.

Lão bà lại nói: “Chỉ cần người đồng ý, không cần biết người muốn gì, chỉ cần ta có, người cũng có được.”

Cố Dương thốt lên: “Ta cần tiền!”

Chương 102: Thành giao

“Tiền?”

Dù là Tu La Kiếm Thánh trải qua nhiều chuyện suốt ba trăm năm qua, nhưng nghe thấy yêu cầu của Cố Dương cũng không khỏi giật mình.

Hắn không muốn bí pháp thần công, cũng không muốn thần binh lợi khí hay thần đan dược diệu.

Cho dù cái hắn muốn là mỹ nữ, lão bà còn có thể hiểu, đằng này thứ hắn muốn lại là tiền.

Dựa vào thực lực của hắn, thứ như tiền mà còn phải đòi hỏi sao?

Nhưng mà lão bà chỉ giật mình đôi chút, sau đó lập tức truyền lệnh: “Băng Dao, mang tất cả khế đất vào đây.”

“Vâng.” Bên ngoài vang lên tiếng trả lời.

Giọng nói vừa rồi chính là của nữ tử bạch y, hóa ra nàng tên là Băng Dao.

Một lúc sau, nữ tử bạch y bước vào, trong tay bưng một rương gỗ tinh xảo, đặt lên trước mặt lão bà, rồi đi ra ngoài.

Lão bà nói: “Ồ trong đây là khế đất của Nhạn Đông hồ, còn có vài cỗ phần, chút ngân phiếu, ngươi xem đủ không.”

Cố Dương cũng không khách sáo, mở rương ra, cầm đồ bên trong lên xem, đều là ngân phiếu giá trị lớn, mỗi phiếu trị giá mười vạn lượng, tổng cộng của bảy tờ, tính ra là bảy mươi vạn lượng.

Còn có khế đất của các vị trí xung quanh Nhạn Đông hồ, còn có cỗ phần của một vài cửa tiệm.

Lão bà nói: “Khế đất và cỗ phần có thể đổi lấy bao nhiêu tiền thì dựa vào ngươi.”

“Thành giao!”

Cố Dương tiêu sái nhận lời.

Hắn là người thức thời, bây giờ, nếu hắn nói “không” thì có lẽ hôm nay hắn không thể rời khỏi căn phòng này.

Đừng thấy lão bà trước mắt này có thể chết bất cứ lúc nào mà coi thường. Đây là một vị Kiếm Thánh, cho dù chỉ còn một hơi thở thoi thóp cũng không thể xem nhẹ.

Dù sao đồng ý còn nhận được chút lợi lộc, thế cũng là quý hoá lắm rồi.

Đột nhiên, lão bà ho mấy tiếng, có vẻ đã yếu đi vài phần. Lão bà lấy một miếng ngọc giản ra, thều thào nói: “Đây là ‘Tu La Kiếm Pháp’ truyền lại cho ngươi. Ngươi ra ngoài cửa chờ đi, ta có vài câu muốn nói với Mộng Linh...”

Cố Dương cầm lấy miếng ngọc giản, hành lễ một cái, rời khỏi gian phòng bị bủa vây bởi khí tức mực nát này.

Ra đến bên ngoài, trong lòng hắn có chút lẩn tẩn.

Cho dù ngươi là cường giả của Thần Thông cảnh, Kiếm Thánh nổi danh, đến cuối cùng ngươi cũng không thắng được sức

mạnh của thời gian, rồi cũng đến ngày già yếu.

“Trừ khi có thể tu tới Bất Lậu cảnh.”

Tu đến Bất Lậu cảnh có thể sống lâu ngàn năm.

Thậm chí, còn có Thiên Nhân cảnh, tuổi thọ dài dằng dặc.

Đương nhiên, dựa vào tư chất của bản thân hẳn, muốn tu đến Thiên Nhân cảnh căn bản không thể, còn phải dựa vào hệ thống.

Cho nên vẫn phải nghĩ cách kiếm tiền đã.

Một lát sau, Cố Dương rời khỏi đảo giữa hồ, quay về nơi ban đầu, nhìn thấy Tiền Hi Vân, lấy ra khế đất và cổ phần ra nói: “Tiền cô nương, người xem hộ ta từng đây đáng giá bao nhiêu tiền.”

Tiền Hi Vân cầm lấy khế đất và cổ phần xem, ánh mắt bất ngờ, nhưng lại không dám hỏi, chỉ dám nói: “Đây là Nhạn Đông hồ, năm đó quan phủ tặng cho Kiếm Thánh, đoán chừng không ai dám mua.”

Cố Dương suy nghĩ, vẫn là không nên nói việc Tu La Kiếm Thánh sắp chết nói cho nàng, chỉ gật gù.

Từ Hi Vân tiếp tục nói: “Năm cổ phần này, đã lâu rồi, có ba cửa tiệm đã đóng cửa, chỉ còn lại hai tiệm vẫn kinh doanh, hơn nữa kinh doanh rất phát đạt, mỗi tiệm có thể đổi được ít nhất một trăm vạn lượng.”

Cố Dương nghe thấy vậy, vô cùng hài lòng.

Thế này không lỗ, tính ra được hai trăm bảy mươi vạn lượng. Tuy rằng phải trả giá, nhưng mà chẳng qua chỉ là giúp Kiếm Thánh Tu La chăm sóc đệ tử, dù sao mấy người kiểu như này bên cạnh hẳn cũng nhiều, thêm người nữa cũng không sao.

Hắn nói: “Xem ra ta nên ở lại Trung châu thêm mấy ngày nữa.”

...

Đợi gần nửa giờ, cuối cùng hai đệ tử của Tu La Kiếm Thánh cũng xuất hiện, hai người đều khoác lên mình bạch y.

Đại đệ tử Băng Dao lạnh lùng như băng, còn tiểu đệ tử Mộng Linh kia lại hồn nhiên ngây thơ.

Nàng tầm mười tuổi, có chút ngây ngô, ánh mắt lạnh lợi, lướt nhìn ba người rồi dừng lại trên mặt Cố Dương: “Ngươi là Cố Dương, sư tôn dặn ta về sau đi theo ngươi, ta là Hàn Mộng Linh, ngươi có thể gọi ta là Linh Nhi.”

Ấn tượng đầu tiên của Cố Dương về nàng không tồi, nhìn cũng không phải nha đầu khó dạy bảo. Hắn cười thân thiện nói: “Xin chào.”

Hàn Mộng Linh quan sát hắn, lại hỏi: “Ngươi không dùng binh khí sao?”

“Thứ ta dùng là đao.”

Trong trận chiến vừa rồi, đao của Cố Dương vì không chịu được chân nguyên khổng lồ của hắn nên đã bị phá hủy.

Hàn Mộng Linh kích động nói: “Đao pháp của ngươi thế nào? Chúng ta đàm luận chút đi.”

“Trời ơi, đây là ngựa sao? Ta chưa từng được thấy nó bao giờ.”

“Tại sao mắt của nàng ta lại màu xanh dương? Nàng ta thật kì lạ.”

“Nhiều người quá, nhìn xem, cái người kia mập quá...”

Cố Dương không ngờ rằng nha đầu này lại nói nhiều như vậy, trên đường đi nhìn cái gì cũng thấy tò mò, như chưa từng ra ngoài vậy, nói ríu ra rít rít không dứt.

Trái lại sư tử của nàng lại lạnh lùng, suốt quãng đường không nói một lời.

Đôi sư tử muội này, tính cách hoàn toàn là hai thái cực.

...

Khi đám người Cố Dương đến Tiên phủ, một nam tử đã đứng chờ ở đó từ lâu. Hắn chính là đứa con riêng không biết từ đâu chui ra của Tiên gia Tiên Hi Dương.

“Muội muội vất vả rồi, nghe nói các người ở cổng thành gặp phải nguy hiểm, không vấn đề gì chứ?”

“Đạ tạ quan tâm...”

Hai “huynh muội” chưa từng gặp mặt, mà diễn như thân thiết lắm.

Tiền Hi Dương thi lễ với Băng Dao: “Diện kiến Dư cô nương.”

Dư Băng Dao gật đầu, coi như chào hỏi.

Tiền Hi Dương quay đầu nhìn Cố Dương, khách khí nói: “Diện kiến Cố công tử, khách quý tới nhà, ta lấy làm vinh hạnh.”

“Tiền công tử khách khí quá.” Cố Dương đáp

Hàn Mộng Linh đứng phía sau hấn nhỏ nhẹ nói: “Người này đẹp trai quá.”

Tiền Hi Dương nhìn nàng hỏi: “Người này là...?”

Hàn Mộng Linh lờm hấn cái: “Liên quan gì đến người?”

Tiền Hi Dương ngạc nhiên.

Nàng thì thầm: “Su tôn nói rồi, đẹp trai toàn là đồ không ra gì.”

Cố Dương bật cười, cười xong có chút ngưng ngừng.

...

Bọn họ ở trong Tiên phủ, Tiền Hi Vân và Dư Băng Dao ở cùng nhau.

Cố Dương, Ly Ly và Hàn Mộng Linh ở cùng nhau. Hai nơi cách nhau không xa, có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Mấy ngày sau, dưới sự giúp đỡ của Tiền Hi Vân, Cố Dương liên hệ với cổ đông của hai cửa tiệm kia, muốn bán lại số cổ phần mình có.

Chẳng qua tiến hành không suôn sẻ lắm, bởi lẽ trong đó chỉ có một vài người đồng ý gặp mặt.

Xem ra hầu hết mọi người đều không coi trọng Tiền Hi Vân, hoặc là không muốn cuốn vào cuộc chiến của Tiền gia.

Chuyện này hơi rắc rối, bởi lẽ nếu như không thể bán ra, vậy thì hai cổ phần này chỉ là đồ bỏ đi.

Cố Dương cũng không muốn vì chuyện này mà tốn thời gian.

Trung châu bây giờ là một mớ hỗn độn, Tiền gia chính là trung tâm của mớ hỗn độn này, thời gian hấn ở đây chờ đợi, sớm muộn cũng bị liên lụy, đây cũng không phải điều hấn mong muốn.

Trong khi hấn đang suy nghĩ xem có nên bỏ hai trăm ngàn lượng này hay không thì ngay trong đêm hôm đó, hạ nhân của Tiền gia đến bẩm báo là có người xin gặp.

Những ngày gần đây, người muốn gặp hấn không ít, đều là ngưỡng mộ thực lực của hấn.

Cứ như trong một đêm, hấn bỗng nhiên trở thành thần tượng của Trung châu thành.

Trận chiến ở công thành đã truyền đi xa, kỳ tích của Cố Dương một đao chém chết nhất phẩm quá hấp dẫn khiến hấn được nhiều người sẵn đón.

Tuy nhiên, người có thể khiến Tiền gia thay mặt thông báo lại chẳng có lấy một ai.

Cố Dương cảm thấy tò mò, lập tức nhận lời gặp mặt, sau khi gặp lại thấy kỳ lạ hơn.

Người đến báo kiến hấn lại là một danh kỹ, hoa khôi nổi tiếng nhất Trung châu thành, Nguyên Trân Trân.

Trung châu là khu vực phát triển thương nghiệp mạnh nhất Đại Chu, sinh ra vô số phú thương. Bởi vì thương nghiệp phát triển mạnh, cho nên cũng tự phát triển ngành giải trí.

Địa vị không khác sông Tần Hoài(1) kiếp trước cổ đại là bao.

Chọn hoa khôi là sự kiện lớn tổ chức thường niên của Trung châu thành, thu hút các công tử nhà giàu đến vung tiền.

Những hoa khô được chọn ra mỗi năm tự nhiên nhận được sự săn đón của mọi người, rất nhiều người muốn gặp còn không được.

Hiện giờ, một hoa khô lại tự chủ động đến tìm Cố Dương.

Chuyện này nhìn thế nào cũng thấy lạ.

Cố Dương nói: “Mau mời Nguyên cô nương vào.”

—

(1)sông Tần Hoài: là một con sông nổi danh với những kỹ nữ nổi Tiếng ở thời cổ đại Trung Quốc

Chương 103: Bản đồ Tiên môn Thượng Cổ

Vẫn trong tòa phủ đệ xa hoa đó.

Một người trung niên phúc hậu ngồi trên ghế thái sư đang xem tình báo trong tay, nội dung bên trên không dài nên hần nhanh chóng đọc xong.

Hần nhíu mày nói: “Điều tra mấy này nay mà chỉ được có chút vậy thôi sao?”

Trong bóng tối chỉ có sự im lặng.

Người trung niên phúc hậu đó dùng sức xoa mày rồi khẽ lẩm bẩm: “Lần đầu tiên xuất hiện là ở Thiên Thủy thành, bên cạnh Liên Sơn, Liên Sơn...”

Động tác trên tay hần bỗng nhiên dừng lại, sau đó nói: “Bảo người đi điều tra tất cả tình báo về Liên Sơn.”

Lúc này, trong bóng tối vang lên một tiếng trả lời: “Vâng.”

Người trung niên phúc hậu vẫn cứ nhắc mãi: “Tô Thanh Chỉ, Từ Nhược Mai, Sở Tích Nguyệt... Xem ra người này thích nữ sắc, vậy thì dễ thôi...”

Trong lòng hần nhanh chóng có tính toán.

...

Buổi tối cùng ngày, trong Trung châu thành, Nguyên Trân Trân - hoa khôi đang nổi danh đi tới trước Tiền phủ đưa bài thiếp xin được gặp Cố Dương.

Nguyên Trân Trân vốn là người của Giáo Phường ti(1) của Thần Đô, sau đó lại được một thanh lâu ở Trung châu mua về bằng một số tiền lớn làm đại diện thanh lâu, ở đại hội hoa khôi năm nay còn lấy được vị trí đầu.

Không ai biết thân phận thật sự của nàng là gián điệp của nội vệ.

Nàng vốn dĩ là quan viên phạm tội, bị đưa tới Giáo Phường ti, nếu không có nội vệ sắp xếp thì sao có thể thoát khỏi Giáo Phường ti?

Không biết nội vệ đã rải bao nhiêu gián điệp như nàng ra ngoài để nghe ngóng tin tức.

Nguyên Trân Trân khoác một chiếc áo choàng, sau khi vào phòng khách mới cởi áo choàng ra để lộ ra diện mạo thật sự.

Trong lòng Cố Dương cảm thấy có hơi thất vọng khi nhìn thấy người thật.

Tuy nàng đã rất xinh đẹp, khí chất cũng không hề tầm thường, nhưng mà so với mấy người trên Hồng Nhan bảng vẫn kém một chút.

Không thể không nói, Hồng Nhan bảng không hổ danh là đỉnh cao của giá trị nhan sắc ở thế giới này.

Trong số những nữ nhân mà hắn từng gặp, quả thật mấy người trên Hồng Nhan bảng có thể nói là nghiền ép những nữ nhân khác.

Hoa khôi trước mắt đẹp thì đẹp đó, nhưng so với Tô Thanh Chỉ thì thiếu mất vài phần kiêu ngạo, so với Tào Y Y thì thiếu vài phần quyến rũ, so với Từ Nhược Mai thì thiếu vài phần lạnh lùng, so với Sở Tích Nguyệt lại thiếu vài phần xinh đẹp.

Nhưng tất nhiên Cố Dương sẽ không biểu hiện ra cảm xúc của mình ở trên mặt. Hắn tò mò hỏi: “Nguyên cô nương, không biết người tìm ta là có chuyện gì?”

Nguyên Trân Trân chịu huấn luyện ở một nơi như Giáo Phường ti từ nhỏ, lại ở một nơi như thanh lâu nên đã quá quen với việc nghiên ngẫm suy nghĩ của nam nhân.

Nàng vừa nhìn vào ánh mắt của nam nhân trước mặt đã nhạy bén phát hiện ra hắn không hứng thú với mình.

Trong lòng nàng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, không phải nói rằng người này yêu thích sắc đẹp sao?

Suy nghĩ trong đầu Nguyên Trân Trân nhanh chóng thay đổi, nhưng trên mặt vẫn không để lộ ra bất cứ điều gì. Nàng sửa sang y phục rồi hành lễ: “Thật ra thiếp thân là được người khác nhờ tới đây để hỏi công tử vài câu.”

Nàng bỏ qua những thủ đoạn quyến rũ ban đầu mà nói thẳng ý đồ mình đến đây.

Không phải trước kia nàng chưa từng gặp nam nhân nào làm lơ vẻ đẹp của mình, dùng những thủ đoạn đó sẽ chỉ làm đối phương càng thêm phản cảm thôi.

“Ồ?”

Quả nhiên Cố Dương nghe thấy nàng nói vậy thì lập tức có hứng thú. Hắn hỏi: “Không biết cô nương nhận sự nhờ vả của ai?”

Nguyên Trân Trân nói với vẻ mặt khó xử: “Công tử đừng làm khó thiếp thân.”

“Thôi được rồi, ta không hỏi.”

“Công tử thật sự định nhúng chân vào vũng nước đục của Tiên gia sao?”

Cố Dương nghe vậy cũng đoán được nàng do ai phái tới, nghĩ thầm cuối cùng cũng tới rồi.

Hắn cười tủm tỉm hỏi: “Cô nương định đến đây can ngăn sao?”

“Thiếp thân chỉ là một nữ tử phong trần, cũng không có tư cách này, chỉ là tới để thăm dò ý của công tử thế nào thôi.”

Cố Dương cảm thấy nàng thật sự là một người kì lạ, thế mà lại nói thẳng nhiệm vụ của mình ra như vậy. Hấn hỏi ngược lại: “Người cảm thấy sao?”

“Mấy ngày nay đại tiểu thư Tiền gia vẫn luôn liên hệ với người của hai thương hội, hình như muốn bán cổ phần của hai thương hội này. Thiếp thân to gan đoán nàng chạy đi chạy lại như vậy là vì công tử đúng không?”

Cố Dương khen: “Người rất thông minh.”

Hấn cũng không phủ nhận, bởi hành động của Tiền Hi Vân không thể lừa được người khác.

Thế giới này không thiếu người thông minh, có thể đoán được cũng không kỳ lạ.

Nguyên Trân Trân nhân cơ hội nói: “Nếu công tử bằng lòng rời khỏi Trung châu thành, thiếp thân bằng lòng giới thiệu môi cho công tử, bảo đảm có thể cho công tử một giá cả phù hợp.”

Cố Dương lắc đầu: “Điều kiện này không đủ. Ta và Tiền cô nương là đồng bạn cùng trải qua sống chết.”

“Ý của công tử là?”

“Phải thêm tiền!”

...

“Hấn đòi tiền?”

Trong toà phủ đệ xa hoa đó, người trung niên phúc hậu cảm thấy ngoài ý muốn sau khi nhận được câu trả lời của Nguyên Trân Trân.

Trong mắt hấn, dường như chuyện này đang cho hấn một bậc thang.

Với võ giả mà nói, tiền bạc là thứ vô dụng nhất.

Nhưng mà hấn lại cảm thấy khá khó giải quyết.

Lí do vị nào đó trong cung muốn mạo hiểm ra tay với Tiền gia trong khi vị Kiếm Thánh kia vẫn chưa chết chính là vì số bạc của Tứ Hải tiền trang.

Chi nhánh của Tứ Hải tiền trang trải rộng toàn bộ Đại Chu, trong kho của mỗi chi nhánh đều có một số lượng bạc khổng lồ. Đó là một khối tài sản kếp xù khó có thể tưởng tượng nổi.

Nương nương vốn muốn điều động một phần bạc trong kho ra, nhưng lão già chết tiệt kia lại ngăn cản.

Chuyện này là lí do hẳn phải chết.

Bây giờ, Tiền gia và Tứ Hải tiền trang đều rơi vào tay nội vệ, Tiền gia và số bạc cất trong kho của Tứ Hải tiền trang Trung châu thành đều đã bị dò đi.

Nói cách khác, hiện tại hẳn hoàn toàn không có tiền.

Phải làm thế nào để thoả mãn Cố Dương kia đây?

Đúng là đau đầu.

Nương nương vừa mới hạ lệnh là hẳn không cần phải dây dưa với Cố Dương, miễn làm hỏng chuyện lớn.

Có thể thấy rằng, ngay cả nương nương cũng rất kiêng kỵ người này.

Hắn sâu xa nói: “Xem ra chỉ có thể lấy tiền ở nơi khác...”

Những thứ khác thì Trung châu thành không có nhiều, nhưng người có tiền thì rất nhiều.

...

Hai ngày sau, Cố Dương đã bán cổ phần của hai thương hội kia, tổng cộng được ba trăm vạn lượng.

Hắn chưa bao giờ giàu như bây giờ, cho nên tâm trạng rất vui vẻ.

Đôi số tiền này ra rồi lại bán thương hội kia của Tiền Hi Vân đi là dư để đột phá tới nhất phẩm.

“Quả nhiên Nguyên cô nương làm việc rất đáng tin.”

Sau khi tiền tới tay, Cố Dương rất tán thưởng với hiệu suất làm việc của Nguyên Trân Trân.

Cổ phần vốn chỉ trị giá hai trăm vạn lượng lại bán được ba trăm vạn lượng, giá cả này cũng là thành ý của thế lực sau

lung nàng.

Nguyên Trân Trân nói: “Mong công tử sẽ tuân thủ lời hứa.”

Cố Dương cười nói: “Yên tâm, nói cho người sau lưng ngươi rằng đêm nay ta sẽ đi.”

Hắn vốn dĩ không muốn ở lại Trung châu thành quá lâu.

Mấy ngày nay hắn nhìn Tiền Hi Vân gặp khó khăn khắp nơi, cũng biết phân nửa là nàng không đấu lại vị ca ca kia.

Dựa vào tính cách của Tiền Hi Vân thì sao có thể dễ yên, cuộc chiến sau này sẽ chỉ càng ngày càng kịch liệt.

Cố Dương cũng không muốn bị cuốn vào.

Duyên phận của hắn và Tiền Hi Vân cuối cùng cũng chỉ là ba trăm vạn lượng mà thôi.

Cố Dương đang định cáo từ thì đột nhiên nghe thấy Nguyên Trân Trân nói: “Thiếp thân muốn dùng thân phận cá nhân để làm một cuộc giao dịch với công tử.”

“Ồ?”

Hắn cảm thấy thú vị bèn hỏi: “Giao dịch gì?”

Nguyên Trân Trân lấy một thứ ra rồi nói: “Đây là một tấm bản đồ gia truyền của thiếp thân, được lưu truyền từ thời đại Thượng Cổ tới nay. Gia phụ dùng mười mấy năm, tìm đọc vô số điển tịch, cuối cùng cũng tra ra được vị trí đánh dấu trên bản đồ. Theo gia phụ phỏng đoán, đây hẳn là vị trí của một tông môn trong Tiên môn Thượng Cổ.”

Tông môn trong Tiên môn Thượng Cổ?

Cố Dương cảm thấy khá thú vị, nhưng điều hắn càng tò mò là: “Ngươi muốn dùng tấm bản đồ này để đổi cái gì?”

Nguyên Trân Trân nói: “Thiếp thân có một đệ đệ hiện giờ là người làm một số việc lặt vặt ở Võ viện Thần Đô, chỉ xin công tử hãy dẫn hắn ra khỏi Thần Đô, thoát khỏi thân phận hèn kém, truyền cho hắn một chút võ công để có thể bảo vệ bản thân, thiếp thân đã cảm thấy mãn nguyện rồi.”

“Người không sợ ta cầm đồ của người rồi mặc kệ đệ đệ người à?”

“Công tử đưa đại tiểu thư Tiên gia tới Trung châu thành, hành hiệp trọng nghĩa, giết chết nhất phẩm đã truyền khắp thiên hạ từ lâu. Thiếp thân tin công tử.”

Vậy nên là nổi tiếng một chút vẫn có ích lợi.

Cố Dương nói: “Được rồi, ta sẽ giúp người làm chuyện này. Tên của đệ đệ người là gì?”

Chuyện này với hắn mà nói không phải là chuyện gì khó khăn.

Dù sau hắn cũng phải tới Thần Đô một chuyến.

“Đạ tạ công tử, hắn tên là Viên An, năm năm trước vào Võ viện, trên cánh tay trái còn có một nốt ruồi đỏ.” Nàng nói xong bèn đưa tấm bản đồ đó vào tay Cố Dương.

...

Cố Dương nói lời giữ lời, ngay trong ngày hôm đó đã dẫn Ly Ly và Hàn Mộng Linh rời khỏi Trung châu thành. Ba người mỗi người cưỡi một con ngựa biến mất trên đường lớn.

Hắn vừa đi, rất nhiều người trong Trung châu thành đều thờ phào nhẹ nhõm.

Quy củ cũ, trên đường trở về, Cố Dương không ngừng lấy ngân phiếu ra đổi thành ngân lượng rồi nạp tiền vào trong hệ thống.

Nhưng mà lúc này hắn lại cảm thấy không đúng lắm.

Hình như Tứ Hải tiền trang bắt đầu thiếu ngân lượng.

Khi hắn muốn đổi mấy vạn lượng, quản sự tiền trang nhà nào cũng nói phải đợi hai ngày.

Có vấn đề.

Mười ngày qua, hắn chạy mười mấy nơi cuối cùng cũng chỉ đổi được hơn sáu vạn lượng.

“Vô lý, tính cả số tiền ta đổi lúc trước với số tiền khoảng thời gian trước trộm tổng cộng cũng chỉ mấy trăm vạn lượng, sao có thể đào rỗng Tứ Hải tiền trang được?”

Cố Dương cảm thấy rất có vấn đề.

Hắn cảm thấy hơn nữa có thể chính là do cuộc nội đấu bên trong Tiên gia.

Lần này, Cố Dương không thể ngồi yên được, vì lẽ như Tứ Hải tiên trang đóng cửa thì số ngân phiếu này sẽ thật sự biến thành những tờ giấy không có giá trị.

Hắn không vội vàng hội họp với nhóm người Sở Tích Nguyệt mà vòng đường xa chạy tới mấy nhà tiên trang khác, mất một tháng mới đổi được toàn bộ ba trăm bảy mươi vạn lượng ngân phiếu thành bạc, nạp tiền vào trong hệ thống.

Số tiền trong hệ thống đã lên tới ba trăm chín mươi vạn.

Chẳng qua Cố Dương vẫn hơi lo lắng: “Không ngờ ta còn chưa lên nhất phẩm đã bắt đầu thiếu tiền, xem ra sau này lấy tiền tốt nhất là phải lấy bạc thật, không lấy ngân phiếu.”

Sau khi số dư đủ đầy, ngay đêm đó, tắm gội rồi, thắp hương cầu nguyện xong, Cố Dương mở máy mô phỏng ra, dự định một hơi đột phá cảnh giới nhất phẩm.

“Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tốn mười vạn tiền tài.”

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã ở tu vi nhị phẩm. Ở Trung châu thành, người một đao giết chết nhất phẩm Hình Côn làm thiên hạ khiếp sợ, được tôn là cường giả đứng đầu nhị phẩm.]

[Một tháng sau, Dịch Nhất - người đứng đầu Thiên Kiêu băng tới khiêu chiến người. Sau mười chiêu, thấy mình sắp chết dưới đao của người, sống chết ngay trước mắt, hắn đột phá tới cảnh giới nhất phẩm, dùng tuyệt học Vô Cực Chuyển Sinh của Thiên Thánh môn giết chết người tại chỗ. Hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Chương 104: Không nói võ đức

Trong lần mô phỏng đầu tiên, Cố Dương vốn định bói một quẻ để xem thử xem sau khi có được nhiều lợi như thế thì sẽ rước

lấy những phiến phức như nào.

Được lắm, lập tức chạm mặt với một người mà hình như là vai chính của thế giới này.

Người đứng đầu Thiên Kiêu bảng, đột phá giữa tuyết cảnh, giết ngược hẳn.

Đây không phải là hào quang của nhân vật chính à?

Dịch Nhất, nhị phẩm, xuất thân từ Thiên Thánh tông.

Đây là tất cả thông tin mà Từ Nhược Mai biết về người này, thậm chí người này là nam hay nữ cũng không rõ, có thể nói là cực kỳ bí ẩn.

Nếu không phải là trên Thiên Kiêu bảng có tên của người này thì cả Đại Chu cũng không biết ở Thiên Thánh tông tồn tại một thiên tài tuyệt thế như vậy.

Thiên Thánh tông là một trong sáu môn phái lớn, cũng là môn phái thần bí nhất trong sáu môn phái đó.

Danh tiếng của môn phái này có thể so với danh tiếng của chín danh gia vọng tộc.

Nhưng mà nếu nói môn phái này từng có chuyện gì nổi danh không thì hình như lại không có.

Cũng không có ai biết sơn môn của Thiên Thánh tông ở đâu, rất ít khi nghe nói có truyền nhân của môn phái này xuất hiện.

Ngay cả truyền nhân của Kiếm cung như Từ Nhược Mai cũng không rõ Thiên Thánh tông là môn phái thế nào.

Dường như điều duy nhất có thể chứng minh môn phái này tồn tại chỉ có Nhất Phẩm bảng và Thiên Kiêu bảng.

Dường như mỗi một thế hệ, trên Nhất Phẩm bảng và Thiên Kiêu bảng đều sẽ xuất hiện tên của người trong Thiên Thánh tông.

Giống như đây là một môn phái chỉ tồn tại trên bảng xếp hạng vậy.

Ai ngờ một tháng sau, Dịch Nhất - người đứng đầu Thiên Kiêu bảng chưa bao giờ xuất hiện trên giang hồ lại khiêu chiến hẳn.

“Hãy, mệt mỏi vì nổi tiếng.”

Cố Dương cảm thán, hắn trở thành người đứng đầu nhị phẩm, ngay cả truyền nhân của Thiên Thánh tông cực kỳ thần bí cũng bị kinh động.

Người đứng đầu Thiên Kiêu bang kia tới khiêu chiến hắn, rõ ràng là coi hắn như một hòn đá kê chân, dùng hắn để đột phá tới nhất phẩm.

Thiên tài như vậy, e rằng vừa đột phá tới nhất phẩm thì thực lực cũng sẽ vượt qua tên Hình Côn nội vệ kia.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Ba, nhân sinh trí tuệ năm hai mươi hai tuổi.]

Cố Dương không suy nghĩ nhiều mà lập tức chọn hai.

Ngay sau đó, trong đầu hắn đã có thêm một phần kinh nghiệm chiến đấu.

Trận chiến này, hắn tấn công cực kỳ nôn nóng, chân nguyên của đối phương rất mạnh mẽ, kiếm pháp tinh thâm không thua hắn chút nào.

Tới chiêu thứ mười bảy, hắn mới có thể cưỡng chế đối phương bằng Thôn Thiên thức, dường như sắp có thể lập tức giết chết đối phương.

Thế nhưng sau đó, đối phương đột nhiên bùng nổ ra một sức mạnh đáng sợ, đánh tan Thôn Thiên thức của hắn, sau đó giết ngược hắn.

Hắc lặc đầu một cách bất đắc dĩ: “Đúng là không nói đạo lý.”

Loại tình huống này mà cũng có thể giết ngược, quả thật rất quá đáng.

Sau khi Dịch Nhất kia đột phá tới nhất phẩm, chiêu thức hắn sử dụng hắn là kiếm pháp cùng đẳng cấp với Diệt Thần Cửu Thức.

Điều quan trọng hơn là, sau khi Dịch Nhất tới nhất phẩm, chân nguyên còn thâm hậu hơn hẳn, nội công tu luyện cũng đồng nhất với kiếm pháp của đối phương, uy lực rất mạnh mẽ.

Cố Dương thi triển Diệt Thần Cửu Thức và thôi giục chân nguyên Phượng Vũ Cửu Thiên, nhưng suy cho cùng không phải công pháp nguyên bộ thì chắc chắn uy lực sẽ giảm đi vài phần.

Không đánh lại người ta cũng không có gì kỳ lạ.

Nguyên bộ công pháp của Diệt Thần Cửu Thức là Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết.

Chẳng qua công pháp này quá tà môn, vừa nhìn đã thấy là không đứng đắn, hẳn cũng không định luyện.

“Không biết Phượng Vũ Cửu Thiên có chiêu thức nguyên bộ không?” Cố Dương thầm nghĩ.

Hắn suy nghĩ một lúc, sau đó nghĩ ra một ý tưởng, lại mở máy mô phỏng ra thêm lần nữa.

[...Một mình ngơoi lặng lẽ đi tới Ngọc châu, lên vào biệt viện của Thẩm Bạch Y, có được ngọc giản, đoạt được truyền thừa Phượng Vũ Cửu Thiên. Cùng lúc đó, ngơoi cũng kinh động Thẩm Bạch Y.”

[Sau khi giết chết Thẩm Bạch Y, ngơoi tiếp tục diệt khẩu tất cả mọi người trong sơn trang, cuối cùng rời đi.]

[Nửa tháng sau, Dịch Nhất - người đứng đầu Thiên Kiêu băng xuất hiện trước mặt và khiêu chiến ngơoi. Trong trận chiến kịch liệt, Dịch Nhất lâm trận đột phá tới cảnh giới nhất phẩm, giết chết ngơoi ngay tại đó. Hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Lại là hắn?

Rõ ràng Cố Dương đã tách khỏi nhóm người Sở Tích Nguyệt chạy đến Ngọc châu, cuối cùng vẫn đụng phải Dịch Nhất này.

Người này tìm thấy hắn bằng cách nào?

[Mô phỏng kết thúc, ngơoi có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm hai mươi hai tuổi.]

Hắn chọn hai mà không cần suy nghĩ.

Trong đầu Cố Dương lập tức có thêm công pháp Phượng Vũ Cửu Thiên tầng thứ chín, có thể trực tiếp tu đến Thần Thông cảnh.

Đáng tiếc, công pháp tầng thứ chín lại không có võ kỹ.

Ngoài trừ điều này ra thì hắn còn có thêm ký ức của hai trận chiến, một là trận chiến giết Thẩm Bạch Y, cái còn lại là trận chiến với Dịch Nhất.

Trận chiến với Dịch Nhất lần này hoàn toàn khác so với lần trước.

Cố Dương chỉ dùng chín chiêu đã ép Dịch Nhất tới đường cùng. Nhưng cuối cùng đối phương vẫn bùng nổ, lâm trận đột phá tới cảnh giới nhất phẩm.

Có thể thấy đây không phải là một chuyện có xác suất nhỏ.

Tích lũy của Dịch Nhất đã cực kỳ thâm hậu, chỉ thiếu một cơ hội là đối phương có thể đột phá tới nhất phẩm.

Mà trận chiến với hắn chính là cơ hội đó.

“Nếu như vậy, ta trực tiếp niết bàn thì hắn hẳn sẽ không gây chuyện với ta nữa.”

Cố Dương trầm nghĩ trong lòng rồi mở mô phỏng lần thứ ba ra.

[...Người tìm một nơi không người bắt đầu niết bàn, tu vi quay trở lại cửu phẩm. Một tháng sau, Dịch Nhất - người đứng đầu Thiên Kiêu bỗng xuất hiện trước mặt người, sau khi nhìn thấy người thì không nói một lời, rút kiếm giết người. Hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Không phải chứ, vậy mà cũng giết à?

Cố Dương thấy khó hiểu, cái tên Dịch Nhất này đúng là không có tí khí độ cao thủ nào, đường đường là người đứng đầu

Thiên Kiêu báng, thế mà ngay cả một cửu phẩm cũng giết.

Quá đáng.

Hơn nữa, hình như cái tên Dịch Nhất này có một kỹ xảo tìm người đặc biệt, chạy trốn cũng không có tác dụng.

Đánh thì không đánh lại, trốn thì không trốn xong, phiền phức lớn rồi.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

Chọn một chắc chắn là không được, nếu quay trở về cửu phẩm thì ngay cả chút năng lực chống lại nguy hiểm cũng không có.

Chọn hai thì không cần thiết, chẳng lẽ lại muốn có thêm ký ức bị một kiếm đâm chết à?

Vậy nên Cố Dương chọn ba.

Ngay sau đó, trong đầu hắn có thêm một đoạn ký ức khi gặp Dịch Nhất. Hắn rõ ràng nghe thấy trước khi đối phương rút kiếm đã nói mấy chữ: “Phượng Vũ Cửu Thiên?”

Hiển nhiên là Dịch Nhất nhìn ra công pháp tu luyện của hắn.

Từ giọng điệu ngạc nhiên của đối phương, hình như đối phương cũng biết tới công pháp này.

Chẳng lẽ lí do đối phương bắt buộc phải giết mình có liên quan tới công pháp này?

Cuối cùng, trước khi hắn chết trong mô phỏng, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: “Cái tên này không nói võ đức!”

...

Cố Dương suy nghĩ một lúc rồi mở máy mô phỏng ra thêm một lần nữa.

[Người quay về Bình quận thành, tìm tới Lăng Linh còn chưa xuất quan và nói cho nàng biết người gặp phải phiền phức. Nàng xuất quan trước thời hạn, cùng người đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ.]

[Nửa năm sau, Dịch Nhất - người đứng đầu Thiên Kiêu băng xuất hiện trước mặt các người. Sau trận chiến kịch liệt, hắn lâm trận đột phá, giết chết người. Hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Cô Dương nhìn đến đây, không khỏi hít sâu một hơi.

Lần này thật sự phiền phức rồi.

Ngay cả năng lực tránh tai họa của Lăng Linh cũng không tránh khỏi sự truy tung của Dịch Nhất.

Trốn được gần nửa năm đã bị hắn tìm tới cửa.

Quan trọng là thứ này lần nào cũng có thể bùng nổ rồi đột phá, căn bản không có cách nào đánh bại.

Đây là lần đầu tiên Cô Dương gặp phải người khó chơi như vậy.

Chủ yếu là thời gian của hắn quá ngắn, cho dù kéo thêm Lăng Linh cũng chỉ có thể trốn nửa năm, cho dù dùng hết tất cả số lần cộng lại cũng chỉ có mười mấy năm.

Chương 105: Năm hung địa

[...Người theo đuổi Sở Tích Nguyệt, chẳng mấy chốc các người đã bắt đầu yêu đương...]

[Một tháng sau, người đứng đầu Thiên Kiêu băng là Dịch Nhất xuất hiện, khiêu chiến với người... Người chết, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Quả nhiên là không ổn.

Cô Dương xem xong kết quả của lần mô phỏng lần này, không khỏi thở dài.

Lần trước khi cường giả nhất phẩm của Lâm gia bị khiếp sợ chạy mất, lúc ấy hắn đã đoán được, có lẽ ở gần có nhất phẩm của Sở gia đi theo, mà người kia chính là người bảo vệ Sở Tích Nguyệt.

Không thể không nói, mỗi người bảo vệ của đệ tử cốt cán của thế lực lớn, mỗi người đều là kẻ có lòng dạ sắt đá, thiết diện

vô tư, ngoại trừ sự an nguy của đệ tử nhà mình, người khác sống chết thế nào cũng không để tâm chút nào.

Cho dù là tình lang của đệ tử nhà mình.

Hoặc là nói, đối với cường giả nhất phẩm của Sở gia, hận không thể cho tình lang của Sở Tích Nguyệt chết càng nhanh càng tốt.

Dù sao giữa Sở Tích Nguyệt và Tần gia có hôn ước.

Con đường này không đi được.

...

[... Người dẫn theo đám người Sở Tích Nguyệt đi đến Tĩnh châu bằng tốc độ nhanh nhất. Khi đang lên kế hoạch cho Ô Hành Vân và Tĩnh Hải vương gặp nhau, người đứng đầu Thiên Kiêu băng Dịch Nhất xuất hiện... Hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Đáng tiếc, thời gian không kịp.

Con đường tìm kiếm sự bảo vệ của Tĩnh Hải vương này cũng không đi được.

...

[... Người đi đến Thần Đô, chủ động liên hệ với nội vệ, lấy việc gia nhập nội vệ làm cái giá, tìm kiếm sự bảo vệ của bọn họ...]

[Hai năm sau, trong một lần người đang chấp hành nhiệm vụ nào đó, người đứng đầu Thiên Kiêu băng Dịch Nhất xuất hiện... Hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Dùng sức mạnh của hoàng thất thì cùng lắm cũng chỉ có thể qua được hai năm mà thôi.

Hơn nữa, qua được hai năm, đối với Cố Dương mà nói không có ý nghĩa gì, đợi sau khi hấn niết bàn, thực lực giảm sút, nội vệ sẽ còn bảo vệ hấn ư?

Đáp án dĩ nhiên là không rồi.

Cho nên con đường này cũng thế, không thể thực hiện được.

...

[... Người dẫn theo Hàn Mộng Linh và Ly Ly quay lại thành Trung Châu, cầu kiến Tu La Kiếm Thánh, nhưng khi đến Nhạn Đông hồ lại phát hiện nàng đã trở thành một cỗ thi thể.]

[Người lấy “Tu La Kiếm Pháp” ra để tìm hiểu, nhưng mà không hiểu được nội dung chính, định bụng đến chỗ Hàn Mộng Linh thỉnh giáo thì mới biết nàng cũng không tu luyện loại kiếm pháp này, chỉ có thể tự tìm hiểu.]

[Một tháng sau, người đứng đầu Thiên Kiêu băng là Dịch Nhất xuất hiện trước mặt người... Hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Không ngờ Tu La Kiếm Thánh lại chết nhanh như vậy rồi, hẳn vốn muốn đến để xem có thể đạt được sự bảo vệ của bà ấy không.

Muốn tìm chỗ dựa sao lại khó như vậy chứ.

Xem ra, chỉ có thể nghĩ cách khác.

...

[... Sau khi người tự hợp với đám người Sở Tích Nguyệt, từ biệt Sở Tích Nguyệt, dẫn theo đám người Tô Thanh Chỉ đi đến Tĩnh châu ngồi thuyền rời bến, rời khỏi Đại Chu.]

[Mấy tháng sau, một bóng người từ trên trời giáng xuống, chính là người đứng đầu Thiên Kiêu băng Dịch Nhất... Hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Thế này cũng được sao?

Cô Dương nhìn thấy cách mà Dịch Nhất xuất hiện vô cùng vi diệu.

Chạy đến trên biển cả mênh mông, đối phương vẫn có thể từ trên trời giáng xuống, sao có thể như vậy được?

Có một điểm có thể chắc chắn là, sở dĩ Dịch Nhất có thể tìm được hẳn, sau lưng nhất định có cường giả Thần Thông cảnh tương trợ.

Nếu không, cảnh giới nhất phẩm lại không bay, cho dù có biết là hẳn ở chỗ đó, cũng không thể đuổi tới trên biển được.

Trái tim của Cố Dương chùng xuống, chẳng lẽ thật sự là mọc cánh cũng khó chạy thoát ư?

“Không, cường giả Thần Thông cảnh cũng không phải là không làm gì được. Gia nhập nội vệ có thể khiến cho bọn họ có phải kiêng dè, chờ đến hai năm sau bọn họ mới có thể tìm ra cơ hội.”

“Cho nên chỉ cần đi tới một nơi mà Thần Thông cảnh cũng tìm không thấy được.”

Cố Dương nghĩ tới đây, trong lòng thông suốt.

Rất nhanh, hắn nảy ra một ý tưởng.

Ví dụ như hắn cứ đi qua những cấm địa nổi tiếng kia, cuối cùng sẽ tìm được một nơi có thể trốn được tai mắt Thần Thông cảnh.

Hắn liếc nhìn số dư còn lại của hệ thống, vừa vặn còn lại ba trăm vạn, còn có thể tiến hành ba mươi lần mô phỏng.

...

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Dương bỏ ngựa lại, mang theo Ly Ly và Hàn Mộng Linh rời đi, mỗi tay dẫn một người tới La châu bằng tốc độ nhanh nhất.

Ly Ly và Hàn Mộng Linh không hiểu gì, cũng không biết vì sao hắn lại vội vã như vậy, nhưng lại chẳng có cơ hội để hỏi.

Trên đường đi, tốc độ của Cố Dương đạt đến cực hạn, nhanh chóng hết như tia chớp.

Hai ngày sau, bọn họ lập tức chạy tới La Giang, bỏ thời gian nửa ngày tìm đến thuyền hoa trên sông, thành công tụ họp với đám người Sở Tích Nguyệt.

Đám người Sở Tích Nguyệt nhìn thấy Cố Dương dẫn theo Ly Ly trở về, còn thêm một tiểu cô nương ngây ngô khờ khạo đều cảm thấy kỳ lạ.

Cố Dương không đợi các nàng hỏi đã cho người xếp phòng cho Ly Ly và Hàn Mộng Linh, sau đó kéo Sở Tích Nguyệt và

Ô Hành Vân sang một bên, nghe ngóng xem Đại Chu có những cấm địa nào, nơi mà Thần Thông cảnh cũng không dễ dàng tiếp cận.

“Cấm địa?”

Ô Hành Vân ngạc nhiên nói: “Vì sao Cô huynh lại hỏi chuyện này?”

Sở Tích Nguyệt nhìn ra hình như Cố Dương đang vô cùng vội vã, chen lời: “Nếu nói nơi mà Thần Thông cảnh cũng không dễ dàng tiếp cận, cũng chỉ có năm hung địa kia.”

“Nơi thứ nhất, n Khư, nằm trung tâm nhất của Đại Chu. Trong truyền thuyết, nơi đây chính là đô thành của hoàng triều thời Thượng Cổ. Ở nơi này đã từng diễn ra một trận đại chiến, khiến nó trở thành phế tích, biến thành một tử địa.”

“Nơi thứ hai, Tử Hồn Cốc, nằm ở cực tây của Đại Chu. Quanh năm bao trùm bởi thi khí màu đen, cho dù là Thần Thông cảnh khi vào trong đó, thời gian dài cũng sẽ bị nhiễm khí độc. Nghe đồn, nơi này chính là nơi đặt sơn môn của một trong sáu môn phái lớn - Thiên Thi tông.”

“Nơi thứ ba, U Linh Hải, nằm ở bên bờ Nam Hải, từ xưa tới nay, người đi vào trong đó không có một ai có thể sống sót ra ngoài. Không ai biết bên trong nơi đó có cái gì.”

“Nơi thứ tư, Lôi Đình Nhai, nằm ở nơi cực đông của Đại Chu. Nghe nói, trên vách núi quanh năm sấm sét không ngừng, trong vòng trăm dặm không có lấy một ngọn cỏ, con người một khi đến gần sẽ có sấm sét kéo đến, cho dù là Thần Thông cảnh, cũng khó có thể chịu đựng được.”

“Nơi thứ năm, Thần Uyên, đây cũng là hung địa thần bí nhất, vị trí cũng không cố định, có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào, một khi rơi vào trong đó thì sẽ không thể đi ra được.”

Cố Dương sau khi nghe xong, cảm thấy năm hung địa này cũng chỉ có n Khư là có thể lánh nạn được, bốn nơi khác hoặc là đến gần thì phải chết, hoặc là căn bản không biết ở chỗ nào.

Hắn nói : “Còn có nơi nào khác không? “

Ô Hành Vân cũng nói mấy nơi. So với năm hung địa thanh danh lớn nhất kia, mức độ nguy hiểm thấp hơn một chút, đều là được ghi lại trên điển tịch của Võ viện.

Cố Dương ghi nhớ tất cả lại.

Cuối cùng Ô Hành Vân cười nói: “Thật ra vẫn còn hai nơi, một là mộ đao Vũ gia, một nơi khác là Kiếm cung. Hai nơi này trước kia cũng thuộc về cấm địa, về sau mới bị Vũ gia và Kiếm cung chiếm giữ.”

Cố Dương kinh ngạc: “Hai nơi này có gì đặc biệt?”

Ô Hành Vân nói: “Nghe đồn là, mộ đao và Kiếm cung đều là cấm địa do Tiên môn Thượng Cổ để lại, đi vào trong đó sẽ phải qua một cuộc khảo nghiệm, thông qua được khảo nghiệm thì có thể nhận được một thanh thần binh, nhưng chỉ cần thất bại thì nhất định sẽ chết. Đáng tiếc là hai nơi này người ngoài không có cách nào đi vào được.”

Cố Dương nói: “Không phải Vũ gia đã bị diệt rồi ư? Bây giờ mộ đao bị người nào chiếm?”

Ô Hành Vân nói: “Có lẽ là một vị cường giả của hoàng thất.”

Cố Dương cũng nghe người khác nói, Vũ gia là bị hoàng thất tiêu diệt, cho nên không cảm thấy kỳ lạ chút nào.

Trong thiên hạ, có thực lực tiêu diệt Vũ gia căn bản không có mấy thế gia, rất dễ dàng có thể đoán được.

Lăng Linh, chính là người sống sót cuối cùng của Vũ gia.

Trước đó trong một lần mô phỏng, sau khi Lăng Linh đột phá Thần Thông cảnh có thể tạm coi là thành công, Thần Thông cảnh sau đó ra tay giết chết nàng, chỉ để lại một câu “dur nghiệt Vũ gia”, đó chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Ngoài ra còn công pháp nàng cho hắn - tuyệt học Vũ gia “Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết”, cũng là một minh chứng.

Cố Dương tò mò hỏi: “Năm đó vì sao hoàng thất phải tiêu diệt Vũ gia?”

Những ngày này sống với nhau, Ô Hành Vân sớm đã biết hắn thiếu hiểu biết ở rất nhiều phương diện, về việc hắn hỏi câu

hỏi như vậy cũng không cảm thấy kỳ lạ. Hắn nói: “Bởi vì một vị cường giả Thần Thông cảnh của Vũ gia giết chết hoàng đế Đại Chu, kể cả mười mấy nữ nhi của hắn và trên trăm vị phi tần trong hậu cung đều bị giết sạch.”

Trên trăm vị phi tần?

Trời đất, hắn kham nổi ư?

Sự chú ý của Cố Dương đã tập trung đến một điều quái lạ khác.

Ô Hành Vân tiếp tục nói: “Ngay khi chuyện này xảy ra, thiên hạ chấn động. Sau khi giúp đỡ tân hoàng đăng cơ, Lạc vương đã xuất ra phần đông cường giả của triều đình, hướng thẳng đến Tinh châu, san bằng Vũ gia thành bình địa. Trận chiến ấy, đánh cho thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang. Cuối cùng, cường giả Thần Thông cảnh kia của Vũ gia bị đánh chết tại chỗ, từ đó về sau mười danh gia vọng tộc chỉ còn chín danh gia vọng tộc trong thiên hạ.”

“Đợi một chút, Lạc vương này có thể giết chết một cường giả Bất Lậu cảnh sao?”

Cố Dương vô cùng kinh ngạc.

Hắn nhớ rõ Từ Nhược Mai đã từng nói, chín danh gia vọng tộc thiên hạ, sau mỗi thế gia đều có lão quái vật Bất Lậu cảnh tọa trấn.

Vũ gia có thể đặt ngang hàng với chín danh gia vọng tộc thì chắc chắn cũng giống như vậy.

Ô Hành Vân thở dài, nói: “Nếu không có Lạc vương trấn áp thiên hạ, Triệu gia sao có thể giữ vững giang sơn? Sớm đã bị người ta lật đổ rồi.”

Nói như vậy, hoàng thất chẳng những hơn về số lượng, vượt xa các thế lực lớn, ngay cả sức chiến đấu cũng là đỉnh cao nhất, chẳng trách có thể trở thành chủ nhân thiên hạ.

Thế này mới hợp lý chứ, ở một thế giới võ công cao cường, không có thực lực tuyệt đối thì sao có thể lập nên vương triều?

Ô Hành Vân lại nói: “Nhưng mà ta từng nghe đồn rằng, Lạc vương đã chạm đến ngưỡng cửa Thiên Nhân cảnh, đang bế quan, không rảnh để ý tới chuyện thế tục, chính vì thế, Man tộc trên thảo nguyên mới bắt đầu rục rịch.”

Cố Dương còn muốn hỏi tiếp thì đột nhiên mới kịp phản ứng lại, là mình đang hỏi Đại Chu có cấm địa nào, nhưng không ngờ là chủ đề lại đi lệch hướng.

Hắn nhanh chóng đưa chủ đề trở lại về cấm địa.

Hàn huyền hồi lâu, trong lòng hắn dần dần nảy ra ý tưởng.

...

Sau khi đêm đến, Cố Dương ngồi ở trong phòng, lại mở hệ thống ra một lần nữa, sau đó khởi động mô phỏng.

[...Người một thân một mình rời khỏi La Giang, đi đến trung tâm Đại Chu, tới n Khư...]

Chương 106: Nhất phẩm

[Người mới vừa vào khu vực ngoài n Khư đã gặp phải một người điên điên khùng khùng, lầm bầm nói mấy câu, sau đó đột nhiên đánh úp người, người chết, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Quả nhiên nơi đứng đầu trong số năm hung địa không phải nói đùa.

Cố Dương xem được kết cục như vậy thì chỉ có thể chuyển đổi mục tiêu, triển khai mô phỏng một lần nữa.

[...Người gặp phải một hung thú đáng sợ, bị xé sống, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

[...Người kích động một cấm chế nào đó, lập tức thịt nát xương tan, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

[...Người bị nhốt trong cấm chế, không tìm thấy đường ra, mấy tháng sau bị đói chết, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

[...Người gặp phải sao chổi trời giáng, bị đập chết, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

[...Người vừa đến gần mộ đao, một đường đao ý từ trên trời đến, chém giết người, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

...

Cả người Cố Dương đã tê rần, năm lần mô phỏng liên tiếp, lần nào cũng chết một cách khó hiểu.

Cấm địa này thật sự quá nguy hiểm.

Đến lần thứ sau, hấn nhìn nhắc nhở [Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không], hấn chậm chạp không lựa chọn.

Cố Dương có một dự cảm, mấy cấm địa khác chắc cũng nguy hiểm giống vậy.

Có lẽ con đường này không thể đi được.

“Giờ phải làm sao?”

Hấn nhìn thoáng qua số dư, còn có hai trăm bốn mươi vạn.

Giờ khắc này dường như, hấn rơi vào tuyệt cảnh.

“Không tìm thấy chỗ dựa, kẻ thù thì khắp nơi đều có, muốn tìm nơi nào mà Thần Thông cảnh cũng không cảm ứng được lại khó khăn đến vậy...”

Cố Dương thở dài, cẩn thận hồi tưởng lại tài nguyên bên người.

Đúng rồi!

Đột nhiên, hấn nhớ tới một việc, lấy một chiếc khăn tay tơ tằm còn mang theo mùi hương từ trong lòng bàn tay ra.

Lúc ở Trung châu thành, hoa khôi Nguyên Trân Trân đã cho hấn chiếc khăn tay này, nói là một phần bản đồ, vị trí đánh dấu là của Tiên môn Thượng Cổ.

Hấn cầm lấy, tiện tay nhét vào trong ngực, cũng không để ý.

Không phải vì hấn hoài nghi sự thật giả của bản đồ, hoàn toàn bởi vì cảm thấy thực lực của bản thân không đủ mạnh, cho nên tạm thời không có ý tưởng đi thăm dò tông môn tiên môn.

“Có lẽ có thể thử tới xem sao.”

Cố Dương mở khăn tay ra, cẩn thận nghiên cứu.

Bản đồ trên khăn tay rõ ràng mới vẽ, chắc là Nguyên Trân
Trân vẽ lại bằng trí nhớ, trên đó đánh dấu vị trí bản đồ.

“Hóa ra là ở Giang châu, Thiên Trụ sơn ngoài Giang châu
thành...”

Cô Dương ghi nhớ bản đồ, sau khi xác nhận không có sai sót
gì thì lại mở hệ thống ra một lần nữa.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng
một lần, tiêu hao mười vạn tiền tài.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả nhị phẩm, hạng nhất
Tiềm Long bảng, một đao chém giết một cường giả nhất
phẩm, được ca tụng là nhị phẩm đệ nhất.]

[Sau khi tụ họp với đám người Sở Tích Nguyệt ở La Giang,
ngày hôm sau, người đã từ biệt các nàng, một thân một mình
đến Giang châu, mấy ngày sau đã đến Thiên Trụ sơn.]

[Người đến ngọn núi cao nhất của Thiên Trụ sơn, căn cứ vào
hai câu trên bản đồ, thông qua cấm chế của đỉnh núi, tiến vào
trong một bí cảnh.]

[Người tìm kiếm trong bí cảnh, thời gian dần trôi qua, người
phát hiện nơi này có không ít sinh vật cường đại, nhưng lại
không chủ động công kích người.]

[Một tháng sau, người tìm được một động phủ. Người dùng
hết tất cả các cách, vẫn không cách nào mở được cánh cổng
của động phủ này ra. Người chỉ đành từ bỏ.]

[Người bắt đầu tìm kiếm phương pháp rời khỏi bí cảnh này,
một tháng sau, người đã thất bại. Vì vậy, người quyết định niết
bàn, tu vi lui về cảnh giới cứu phẩm.]

[Người tiềm tu trong bí cảnh, đói bụng ăn trái cây trong rừng,
khát nước uống nước suối trên núi. Ngày qua ngày, năm qua
năm.]

[Bốn năm sau, người trở lại cảnh giới bát phẩm.]

[Sáu năm sau, người tu luyện đến cảnh giới thất phẩm.]

[Mười năm sau, người tu luyện đến cảnh giới lục phẩm.]

[Một tháng trôi qua, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một khe hở, một người xông vào bí cảnh, phát hiện sự tồn tại của người, tiện tay dùng một kiếm đánh chết người. Hưởng thọ bốn mươi ba tuổi.]

Thành công rồi!

Cố Dương thầm kích động.

Đúng là trời không tuyệt đường người.

Bản đồ Nguyên Trân Trân cho hắn là thật, nơi đó thật sự có một bí cảnh của Tiên môn Thượng Cổ. Bí cảnh kia, kể cả Thần Thông cảnh của Thiên Thánh tông cũng không tìm thấy.

Không chỉ như vậy, hắn ở trong đó sống suốt hai mươi một năm.

So với lúc trước đi theo bên cạnh Lăng Linh thì hơn được hơn ba năm.

Với hắn mà nói, nơi đó chắc chắn là một bảo địa phong thủy đối với hắn.

Và lại khi ở trong bí cảnh, tốc độ tu luyện của Cố Dương cũng nhanh hơn.

Vốn từ cửu phẩm lên bát phẩm cần năm năm, hiện giờ chỉ cần bốn năm.

Vốn từ bát phẩm lên thất phẩm cần bảy năm, hiện giờ chỉ cần sáu năm.

Tốc độ nhanh hơn một chút.

Đây là tình huống Tô Thanh Chi không ở bên cạnh.

Rất có thể do nguyên khí trời đất trong bí cảnh sung túc hơn, hoặc là nói trái cây nơi đó không phải vật phạm.

Nói tóm lại, đó là một nơi vô cùng thích hợp để tu luyện.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi ba tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm bốn mươi ba tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Sau một khắc, Cố Dương cảm thấy chân nguyên khổng lồ trong cơ thể giảm xuống, tu vi không ngừng lùi lại.

Một cảm giác suy yếu cực độ khiến hắn có một cảm giác không an toàn mãnh liệt.

Hắn hít sâu một hơi, đè cảm giác bất an này xuống, mở hệ thống ra, tiếp tục mô phỏng.

[...Người dẫn theo Tô Thanh Chỉ, đến Giang châu, đến Thiên Trụ sơn, thông qua cấm chế, tiến vào một bí cảnh, ở lại trong đó.]

[Từ đó về sau, người và Tô Thanh Chỉ dốc lòng tu luyện.]

[Mười sáu năm sau, người đã tu luyện đến cảnh giới ngũ phẩm.]

[Lại bốn năm nữa, ngày nào đó, trên bầu trời xuất hiện một khe hở, một người xông vào bí cảnh, phát hiện ra sự tồn tại của các người, tiện tay dùng một kiếm đánh chết các người. Hưởng thọ bốn mươi ba tuổi.]

Rất tốt, ngũ phẩm.

Tiếp nào.

...

.....

.....

Tiếp theo, Cố Dương lần lượt mô phỏng, đến lần thứ chín, cuối cùng hắn trở lại cảnh giới nhị phẩm.

Một lần nữa tìm về được sức mạnh cường đại, trong lòng của hắn có một cảm giác yên tâm trước giờ chưa từng có.

Cảm giác sau khi mất đi sức mạnh rồi tu luyện lại một lần nữa này chính là một kiểu tôi luyện bản thân.

Việc tu luyện “Phượng Vũ Cửu Thiên” phải trải qua chín lần, thật đúng là biến thái quá mà.

Tiếp đến nhất phẩm chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cố Dương không hề nghĩ nhiều, tiếp tục mô phỏng.

[...Ngươi và Tô Thanh Chỉ ở trong bí cảnh dốc lòng tu luyện.]

[Mười chín năm sau, ngày nào đó, Tô Thanh Chỉ bước vào cảnh giới nhất phẩm, trong lúc vô tình mở được cánh cổng của động phủ kia, tiến vào trong đó. Nàng có được được một công pháp truyền thừa “Băng Phách Huyền Quang Kiếm” và một thanh Băng Phách thần kiếm.]

[Lại một năm nữa, ngày nào đó, một người xâm nhập vào bí cảnh, phát hiện động phủ bị mở ra, đánh hai người, ngươi và Tô Thanh Chỉ liên thủ, không địch lại đối thủ, chết trận tại chỗ, hưởng thọ bốn mươi ba tuổi.]

Không ngờ nàng còn đến nhất phẩm trước ta.

Cố Dương kinh ngạc. Thức mà Tô Thanh Chỉ tu luyện là “Huyền Nguyên Công” bình thường nhất, thế nhưng nàng chỉ tốn mười chín năm đã tu luyện đến nhất phẩm, tư chất như vậy không khỏi quá nghịch thiên.

Không hổ là hạt giống tu đạo trong truyền thuyết thời đại Thượng Cổ.

Đương nhiên cũng phải nhờ hấn hỗ trợ.

Nếu không phải hấn và nàng song tu mỗi ngày, nàng không có khả năng tu luyện tới nhất phẩm nhanh như vậy.

[Mô phỏng kết thúc, ngươi có thể giữ lại một trong số những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi ba tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm bốn mươi ba tuổi.]

Lúc này đây, Cố Dương hơi do dự, nhìn thoáng qua sổ dư, còn có tám mươi vạn. Hấn cắn răng, nghĩ thầm, nhìn xem may mắn của ngươi như nào.

Hắn nói: “Ta chọn điều hai.”

Một lát sau, trong đầu hắn nhiều thêm một công pháp truyền thừa, chính là “Băng Phách Huyền Quang Kiếm”.

Cố Dương thở phào một hơi.

Thứ hắn đánh cược là Tô Thanh Chi sẽ truyền lại môn truyền thừa này cho hắn.

Nếu không, sẽ lãng phí vô ích lần mô phỏng này.

“Băng Phách Huyền Quang kiếm”, môn thần công tuyệt thế nhằm vào Thiên Nhân cảnh này, quan trọng hơn cả, vô cùng phù hợp với thể chất của Tô Thanh Chi.

Đây là lý do vì sao nàng có thể mở được tòa động phủ này.

Về sau, Cố Dương có thể truyền kiếm pháp này ngược lại cho Tô Thanh Chi, tốc độ tu hành của nàng nhất định sẽ nhanh hơn.

Nếu nàng có thể sớm ngày đột phá đến Thần Thông cảnh, vậy càng tốt hơn. Nhiều thêm một đòn đánh mạnh... Không đúng, là trợ thủ.

Tiếp theo, Cố Dương mở mô phỏng lần thứ mười bảy ra.

[... Sau khi người và Tô Thanh Chi đến bí cảnh, dốc lòng tu luyện.]

[Người truyền “Băng Phách Huyền Quang kiếm” cho Tô Thanh Chi, mười năm sau, nàng bước vào cảnh giới nhất phẩm. Mở động phủ ra, lấy Băng Phách thần kiếm kia.]

[Mười năm qua đi, vào ngày nào đó, một người xâm nhập vào bí cảnh, phát hiện động phủ bị mở ra, hướng hai người các người đánh tới. Tô Thanh Chi đánh nhau với hắn, thế nhưng không hề rơi vào thế yếu. Đột nhiên, người nọ đổi hướng lao về phía người, Tô Thanh Chi lo lắng cho an nguy của người, bị đối phương nắm lấy sơ hở, một kiếm đánh chết. Người chết, hưởng thọ bốn mươi ba tuổi.]

Cố Dương xem đến một câu cuối cùng, cảm giác trong lòng khó chịu khó nói.

Đến cuối cùng, hấn lại thành kẻ kéo chân sau.

Tô Thanh Chi bây giờ gặp cảnh khốn cùng, đến hai mươi năm sau lại mạnh mẽ như vậy, đối mặt với một cường giả Thần Thông cảnh cũng không hề rơi vào thế yếu.

Lúc đó, nàng cách Thần Thông cảnh cũng không xa.

Đây đúng là trước khác nay khác mà!

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

Lúc này đây không cần phải cân nhắc, trực tiếp chọn điều một.

Chân nguyên của Cố Dương lại một lần nữa tăng lên, nhưng lần này là tăng vọt, vượt xa lần trước đó.

Hấn có một dự cảm, hấn sẽ nhanh chóng được đến nhất phẩm.

Xem ra, sau khi tu vi của Tô Thanh Chi vượt qua hấn, hấn cũng có thể có được lợi ích lớn.

“Tiếp nữa.”

Lần mô phỏng thứ mười tám.

[...Mười lăm năm sau, người bước vào cảnh giới nhất phẩm...]

[...Hưởng thọ bốn mươi ba tuổi.]

Lúc nhìn thấy câu nhắn nhở kia, trong lòng Cố Dương không khỏi kích động.

Cuối cùng cũng đến nhất phẩm rồi.

Thật sự chẳng dễ dàng chút nào.

Đây có thể nói đây là một lần khó khăn nhất, suýt chút nữa hấn đã bị Dịch Nhất – người đứng đầu Thiên Kiêu bảng kia đuổi giết đến lên trời không có đường, xuống đất không có cửa.

Nếu không phải Nguyên Trân Trân cho hấn tám bản đồ kia, hấn suýt chút nữa không còn đường để đi.

Hiện giờ, tất cả đều đã qua.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm bốn mươi ba tuổi.]

Cổ Dương không chút do dự: “Ta chọn một.”

Nhất phẩm, ta tới đây!

Chương 107: Con đường bằng phẳng

Ban đêm, vầng trăng khuyết cong như lưỡi liềm phản chiếu trên mặt sông êm dịu, bị dòng nước chảy kéo ra không còn hình dạng gì.

Thuyền hoa lững lờ xuôi dòng.

Trong phòng nào đó, Sở Tích Nguyệt đang tĩnh tọa luyện công đột nhiên giật mình tỉnh lại, hơi hoài nghi nhìn về phía nào đó.

Ngay mới vừa rồi, nàng cảm ứng được khí tức của Cổ Dương đột nhiên suy yếu.

Lòng nàng giật thon thót, đứng phắt dậy, định đi qua xem.

Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên trên vai nàng.

“Đừng đi, hấn đang luyện công.”

Sở Tích Nguyệt nghe ra được đây là giọng tiểu di, ngẩn ra:

“Luyện công?”

“Thứ hấn đang tu luyện chính là ‘Phượng Vũ Cửu Thiên’ của Thẩm gia.”

Sở Tích Nguyệt nói: “Môn thần công tuyệt thế trăm năm trước bị ảnh đạo trộm mất, không ngờ rằng hấn lại lấy được. Nhưng mà hấn bị sao vậy? Chẳng lẽ tẩu hỏa nhập ma ư?”

Giọng nói trong bóng tối kia nói: “Không phải. Môn công pháp ‘Phượng Vũ Cửu Thiên’ này cực kỳ đặc thù, mỗi lần đột

phá một cảnh giới phải niết bàn một lần, bắt đầu luyện lại từ đầu.”

“Cái gì?”

Sở Tích Nguyệt không thể tưởng tượng nổi nói: “Chẳng phải có nghĩa là muốn tu luyện tới nhất phẩm phải trùng tu chín lần hay sao?”

Công pháp như vậy, nàng mới nghe lần đầu.

“Không sai, hơn nữa môn công pháp này tu luyện cực kỳ chậm. Mỗi một ngàn năm, các thế hệ Thảm gia đều phải lựa chọn đệ tử xuất chúng nhất tu luyện môn công pháp này, nhưng không một ai có thể tu luyện đến nhất phẩm.”

“Lão quái vật Thảm gia kia coi trọng môn công pháp này như thế, bên trong nhất định có bí mật gì. Nếu hắn biết được một người ngoài mới ngoài hai mươi tuổi đã tu luyện môn công pháp này đến nhị phẩm có tức chết không đây?”

Trong giọng nói của nàng hàm chứa tràn đầy hả hê.

Cuối cùng Sở Tích Nguyệt đã hiểu được: “Mới vừa rồi Cố huynh vừa niết bàn sao?”

“Không sai, một khi niết bàn, tu vi của hắn sẽ thụt lùi xuống cửu phẩm... Ái chà, không đúng, sao hắn lại là lục phẩm?”

Người trong bóng tối nói đột nhiên kinh ngạc thốt lên.

Khi nói chuyện, khí tức bên gian phòng kia lại một lần nữa tăng lên.

Lần này, người trong bóng tối vô cùng ngạc nhiên: “Ngũ phẩm? Sao có thể như vậy?”

Từ khi Cố Dương niết bàn đến khi hắn khôi phục lại cảnh giới ngũ phẩm chỉ trong vài giây.

Trong thiên hạ tuyệt đối không có ai có thể có tốc độ tu hành nhanh như vậy.

Trong lúc nàng ngạc nhiên, khí tức bên kia lại bắt đầu không ngừng tăng lên.

Gần như cách vài giây lại tăng lên một lần.

Trong phòng không còn tiếng động, chỉ còn hai tiếng hít thở hơi nặng nề.

Tứ phẩm...

Tam phẩm...

Nhị phẩm...

Khi Cố Dương lại đột phá đến nhị phẩm một lần nữa, nữ nhân trong bóng tối, đã ngăn ngó cả người.

Chốc lát sau, khí tức của hắn đạt đến đỉnh phong.

Ầm một tiếng!

Trong toàn bộ thuyền hoa, trước mắt mọi người xuất hiện một con phượng hoàng bay lượn, toàn thân tắm ngọn lửa màu đỏ.

Cảnh tượng này quá mức kinh hãi lòng người, tất cả người chèo thuyền đều cho rằng gặp được thần vật, ai nấy đều quý xuống, không dám nhúc nhích.

Chỉ có mấy người như Sở Tích Nguyệt, Ô Hành Vân, Từ Nhược Mai xuất thân từ thế lực lớn mới biết được cảnh tượng trước mắt có ý nghĩa như thế nào.

Con phượng hoàng này chính là ý chí võ đạo của Cố Dương hiện hóa, mà việc khiến nó hiện hóa ra đồng nghĩa với việc hắn đã chính thức bước vào cảnh giới nhất phẩm.

Ô Hành Vân khiếp sợ: “Nhất phẩm!”

Từ Nhược Mai mê man: “Nhất phẩm?”

Hàn Mộng Linh thì thào tự nói: “Nhất phẩm...”

Lý Ly hưng phấn tới cực điểm: “%&*#...”

“Hắn tới nhất phẩm rồi...”

Sau khi dị tượng biến mất, trong phòng, Sở Tích Nguyệt khẽ nói.

Trong bóng tối, tiêu di Sở Ngân Tinh của nàng khiếp sợ đến nói không ra lời.

Vậy đã nhất phẩm rồi?

Chẳng phải người ta nói rằng chưa từng có ai có thể tu luyện “Phượng Vũ Cửu Thiên” đến cảnh giới nhất phẩm sao?

Chẳng lẽ những truyền nhân các thời kỳ của Thâm gia kia đều là thùng cơm à?

Điều khiến cho nàng không cách nào tiếp nhận nhất chính là đối phương mới vừa vào nhất phẩm mà ý chí võ đạo đã linh động như thể sống lại, rõ ràng căn cơ đã ổn định đến trình độ cực kỳ thâm hậu.

Sau này, con đường đến Thần Thông cảnh của hắn sẽ là một đường bằng phẳng.

Sở Ngân Tinh bước vào nhất phẩm đã mấy chục năm, còn chưa ngưng luyện được ý chí võ đạo đến mức độ như vậy.

Nàng kẹt ở bình cảnh trước mắt đã rất nhiều năm.

Nếu như không có cách nào đột phá bình cảnh này, có lẽ tu vi cả đời này của nàng cũng không tiến lên được nữa.

Cho nên khi nhìn thấy một nhị phẩm dễ dàng bước vào nhất phẩm, sau đó vượt trên nàng, đã kích không lồ này, thật sự khó có thể hình dung.

Sở Ngân Tinh hiểu rất rõ, cho dù hiện giờ Cố Dương có thực lực kém xa nàng, nhưng cho hắn một chút thời gian tích lũy, tu luyện cương nguyên, vượt trên nàng chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

...

Người bị đả kích không chỉ có một mình Sở Ngân Tinh.

Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân mới chịu đả kích lớn nhất.

Hai tháng trước, khi lần đầu tiên bọn họ gặp Cố Dương, hắn vẫn chỉ ở cảnh giới tam phẩm, nhưng đã một đao đánh bại hai người, gần như để lại bóng ma trong lòng bọn họ.

Mấy ngày sau, Cố Dương đã đột phá đến nhị phẩm.

Như vậy còn có thể lý giải vì trước đó hắn đã tích lũy được.

Hiện giờ, còn chưa đến hai tháng, Cố Dương đã bước vào cảnh giới nhất phẩm.

Tốc độ tu hành như vậy thật sự hết như thần thoại.

Đừng nói bọn họ, kể cả những thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng kia, lâu nhất là Dịch Nhất xếp hạng đầu tiên cũng đã ở nguyên trên bảng mười năm.

Thiên Kiêu bảng là một bảng đặc thù nhất trong phân lớn các bảng danh sách, mặc dù có hạn chế tuổi, nhưng nếu quá tuổi cũng sẽ không xuống bảng.

Xuống bảng chỉ có hai tình huống, một là đột phá đến Thần Thông cảnh, hai là tử vong.

Xếp hạng trên Thiên Kiêu bảng là sắp xếp dựa theo thứ tự lên bảng, cộng với việc một khi lên bảng, xếp hạng sẽ không thay đổi, trừ khi có người xuống bảng.

Nếu có ai chậm chạp không cách nào đột phá đến Thần Thông cảnh thì có thể sẽ ở trên bảng vài chục năm.

Mười năm trước, lúc Dịch Nhất lên bảng là nhị phẩm, hiện giờ vẫn là nhị phẩm.

Rất nhiều công pháp tuyệt thế, khi cảnh giới càng cao, muốn đột phá lại càng khó khăn. Tương tự, một khi đột phá, căn cơ sẽ đánh càng vững chắc.

Chính bởi vì như thế, trong thời gian hai tháng, Cố Dương từ tam phẩm vượt qua nhị phẩm, bước thẳng vào nhất phẩm, đúng là nghe quá rợn người.

Trên thuyền hoa, không ít người đều có cảm giác như đang ở trong mộng, hầu như không thể tin được đây là sự thật.

Trong mọi người, bình tĩnh nhất là Tô Thanh Chỉ và Trương Tiểu Hải. Hai người này theo Cố Dương lâu nhất, phát hiện ra động tĩnh thì mở to mắt nhìn thoáng qua, rồi tiếp tục tu luyện.

Chuyện này đã không phải là lần đầu tiên.

Chẳng có gì đáng nói.

...

Sau khi phượng hoàng kia bay về trong thân thể Cố Dương, hần chậm rãi mở to mắt, trong đôi mắt lộ ra một tia sáng khiến

người ta sợ hãi.

“Đây là nhất phẩm sao?”

Hắn cúi đầu nhìn bàn tay mình, chỉ thấy nơi lòng bàn tay ngưng tụ ra một luồng chân nguyên, cảm nhận được sức mạnh khủng bố trong đó.

Sau khi đến nhất phẩm, chân nguyên trong cơ thể hóa thành cương nguyên, có thể thật sự được gọi là đánh đầu thắng đó, cho dù là bách luyện tinh cương cũng có thể phá hủy một cách đơn giản.

Đến cảnh giới này có thể chân chính gọi là đại sát khí hình người, kể cả rơi vào trong đội quân toàn thân giáp nặng, trước khi chân nguyên hao hết thì căn bản không ai có thể ngăn cản được.

Nếu thật sự muốn chạy trốn, quân đội phổ thông căn bản không ngăn cản được.

Điểm cường đại của nhất phẩm không chỉ vẻn vẹn vậy.

Cố Dương không cần ngẩng đầu nhìn đã có thể rõ ràng nắm giữ được tình huống trong mấy thước chung quanh, kể cả một con muỗi bay qua từ phía sau cũng có thể lập tức cảm ứng được.

Hắn có cảm giác phạm vi mấy thước quanh thân chính là lĩnh vực của bản thân, có thể tùy ý khống chế.

Cố Dương khép bàn tay, tinh táo lại.

“Chỉ như vậy còn chưa đủ.”

Hắn lại mở hệ thống ra một lần nữa, nhắc nhở lập tức bắn ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Một lần sử dụng, tiêu hao năm mươi vạn tiền tài.]

Năm mươi vạn!

Cố Dương hít sâu một hơi.

Đúng là quá đáng, hắn mới chỉ là nhất phẩm, nếu đến Thần Thông cảnh thì chắc lên tới trăm vạn hả?

Tiếp tục như vậy, nếu hấn muốn đến Thần Thông cảnh thì có lẽ kim loại quý toàn thế giới đều không đủ cho hấn.

Mà bây giờ số dư của hấn chỉ còn lại sáu mươi vạn, chỉ đủ sử dụng một lần này.

Hấn thở dài, nói: “Có.”

Thật ra hấn không có lựa chọn khác. Với thực lực hiện giờ của hấn, đương nhiên không sợ tên Dịch Nhất kia nữa.

Mấu chốt là cường giả Thần Thông cảnh sau lưng Dịch Nhất kia. Nếu đối phương nhúng tay, phiền toái sẽ lớn hơn.

[Hai mươi hai tuổi, người đã đến cảnh giới nhất phẩm, hạng nhất Tiềm Long bảng, chấn động thiên hạ.]

[Người từ biệt đám người Sở Tích Nguyệt, mang theo mấy người Tô Thanh Chỉ và Ly Ly đến Thần Đô, gia nhập nội vệ, trở thành phó thống lĩnh nội vệ.]

[Từ đó về sau, người tìm người luận bàn khắp bốn phía Thần Đô, không ngừng tôi luyện đao pháp, thường xuyên đi thỉnh giáo vị Kiếm Thánh kia, tu vi đao pháp càng ngày càng tiến bộ!]

[Tám năm sau, Giang châu sinh phản loạn, người phụng mệnh đến thảo phạt...]

Chương 108: Vượt qua ngưỡng cửa này

[...Một năm sau, trong trận quyết chiến cuối cùng với quân phản loạn, người và Tô Thanh Chi liên thủ, giết chết trùm thỏ phi tại chỗ, bình ổn phản loạn.]

[Người lập nhiều công lớn, được phong làm Bình Giang hầu, lên chức thống lĩnh nội vệ.]

[Chín năm sau, người nhận được mệnh lệnh, dẫn theo bốn cường giả nhất phẩm tiến hành vây giết Lăng Linh hạng nhất Nhất Phẩm báng.]

[Trên đường, người và Tô Thanh Chi đột nhiên đánh lén, chém giết cả bốn cường giả nhất phẩm, chạy đến tụ họp với Lăng Linh.]

[Lăng Linh bắt đầu đột phá Thần Thông cảnh, lúc sắp thành công, biến cố bất ngờ ập đến, một cường giả Thần Thông cảnh tìm tới. Người và Tô Thanh Chi liên thủ chặn lại.]

[Sau mấy giây, Lăng Linh chính thức bước vào Thần Thông cảnh, đánh lui vị cường giả kia, sau đó ba người các người cao chạy xa bay.]

[Cùng năm, Tần gia khởi binh phạt Chu, thế như chẻ tre, lúc sắp đánh vào Thần Đô, Định Hải Thần Châm Lạc vương của Đại Chu xuất hiện, bắt đầu trận chiến lớn kinh thiên động địa với lão tổ Tần gia Tần Vũ.]

[Tần Vũ và Lạc vương đều đã bước vào cảnh giới Thiên Nhân, trận chiến lớn đánh đến mức trời đất đảo ngược. Đột nhiên, hai cường giả Thiên Nhân cảnh gia nhập vào trận chiến.]

[Dưới một đòn đánh cuối cùng của bốn vị Thiên Nhân, một phong ấn cổ xưa rung chuyển, mở ra một thông đạo dị giới. Từ đây, Vũ Hóa môn đến từ thế giới động thiên kia xâm lấn trên quy mô lớn.]

[Người và Tô Thanh Chi cùng Lăng Linh trốn trên đảo nhỏ nào đó ở Đông Hải. Mười năm sau, Tô Thanh Chi bước vào Thần Thông cảnh, động tĩnh kéo đệ tử Vũ Hóa môn đến, các

người bị truy sát liên tiếp. Mấy tháng sau, cuối cùng bọn họ cũng đuổi kịp, một trận đại chiến nổ ra, các người đều chết trận tại chỗ. Hưởng thọ năm mươi tuổi.]

Không dễ dàng mà, cuối cùng vượt qua ngưỡng cửa bốn mươi tuổi này, sống đến năm mươi tuổi rồi.

Cố Dương thậm chí có chút vui mừng.

Nhưng mà Vũ Hóa môn kia là cái quỷ gì?

Thế giới động thiên...

Thế giới võ đạo đã nói đâu?

Lần này thay đổi phong cách à.

Kể cả bốn cường giả Thiên Nhân cũng không thể ngăn cản Vũ Hóa môn sao? Thực lực của môn phái này mạnh tới mức độ nào vậy?

Cố Dương không đoán ra được bao nhiêu tin tức có ích từ lần mô phỏng này.

Thôi, không nghĩ nữa.

Dù gì đó cũng là chuyện của gần hai mươi năm sau.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm năm mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm năm mươi tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm năm mươi tuổi.]

Cố Dương không do dự, lập tức chọn hai.

Hắn mô phỏng lần này chính là vì tôi luyện đạo pháp.

Gia nhập nội vệ cũng xuất phát từ mục đích này. Hoàng hậu kia còn có thể giúp hắn thỉnh giáo một cường giả Thần Thông cảnh. Thần Đô có rất nhiều nhất phẩm, bằng vào thân phận phó thống lĩnh nội vệ cũng có thể tìm những người đó luận bàn, không cần lo lắng bị hạ độc thủ.

Tuy bí cảnh bên Thiên Trụ sơn tốt, cũng đủ an toàn, nhưng chỉ có hai người là hắn và Tô Thanh Chi, xa rời thực tế, đạo pháp

tiền bộ có hạn.

Sau một khắc, trong đầu Cố Dương tự nhiên xuất hiện thêm vô số chiêu thức võ công, còn có kinh nghiệm chiến đấu.

Hắn hoàn toàn đắm chìm trong biển tri thức võ học, tiến vào một cảnh giới quên cả người lẫn vật.

Thu hoạch lớn lần này vượt xa tưởng tượng của hắn.

Không kể đến khi hắn ở trong nội vệ đã luận bàn với rất nhiều cường giả nhất phẩm, sau khi rời khỏi nội vệ còn có cường giả Thần Thông cảnh là Lăng Linh này bên cạnh.

Suốt hai mươi tám năm, đạo pháp của hắn đã hoàn toàn lột xác, tiến vào một cấp độ mới.

Cố Dương bế quan rỗng rã ba ngày.

Trong thuyền hoa không có bất kỳ ai đi quấy rầy hắn, thậm chí khi mỗi người nói chuyện đều vô ý nhỏ giọng đi, sợ quấy nhiễu đến hắn.

...

Thần Đô, sau mấy ngày mưa dầm liên tiếp, cuối cùng cũng trời quang mây tạnh.

Sáng sớm, ngoài cửa Võ viện, hai người trẻ tuổi khí thế bất phàm bước tới.

Hai người đó đã tới từ một tháng trước, một là thế tử Tần gia Tần Thượng, người còn lại là Cố Vân Phi của Cố gia Thần Đô.

Hai người nhìn bên cạnh bảng danh sách có không ít người đứng đó, trông có vẻ là hạ nhân các thế gia tới tìm hiểu tin tức.

Cố Vân Phi giải thích: “Mấy tháng này thay đổi bảng mấy lần, có vài người rảnh rỗi nhàm chán nên phái hạ nhân tới đây trông chừng, một khi trên bảng danh sách xuất hiện thay đổi thì có thể nhận được tin tức trước tiên.”

Tần Thượng bưng tỉnh đại ngộ, nói: “Thì ra là thế.”

Cố Vân Phi cười nói: “Bọn họ đang ủng hộ công phu. Dựa vào tần suất thay đổi danh sách trước kia, thường thì một hai năm mới đổi bảng một lần. Chính vì sự xuất hiện của một quái

thai, cho nên trong mấy tháng gần ngủi, bảng danh sách đã thay đổi những ba lần.”

Nhắc tới quái thai kia, sắc mặt Tần Thương biến thành hơi phức tạp.

Dùng tu vi nhị phẩm, lấy đao chém nhất phẩm!

Một tháng trước, khi tin tức kia truyền đến Thần Đô đã dẫn tới chấn động cực lớn.

Lần đầu tiên khi Tần Thương nghe được chuyện này, phản ứng đầu tiên chính là không tin.

Bản thân hắn chính là nhị phẩm đỉnh phong, tu luyện công pháp gia truyền tuyệt thế, tự nhận thực lực bản thân đã gần đến nhị phẩm đỉnh phong.

Hắn biết rõ giữa nhị phẩm và nhất phẩm, chênh lệch lớn đến cỡ nào.

Nhị phẩm giết nhất phẩm!

Cũng chỉ có tổ tiên nhà hắn từng có chiến tích như vậy.

Nhưng mà tổ tiên nhà hắn là ai chứ? Là cường giả Thần Thông cảnh đỉnh phong, nửa bước đạp đến Thiên Nhân cảnh.

Sao người khác có thể so sánh được?

Sau khi Ô tiên bối của Hồng Lô trở lại Thần Đô, chi tiết về trận chiến ấy mới truyền ra.

Tần Thương không tin cũng phải tin. Hồng Lô tiếng tăm lẫy lừng, nếu Ô lão đã tận mắt nhìn thấy, vậy thì tuyệt đối không thể là giả.

Hắn mới ý thức được suy nghĩ trước đó của mình nực cười biết bao, thật ra bản thân mình còn xa mới đến được nhị phẩm đỉnh phong.

Chẳng qua cho dù như thế nào hắn cũng không thể nghĩ ra được làm thế nào mà tên Cố Dương kia ở cảnh giới nhị phẩm đã nắm giữ được một chiêu đao pháp cấp bậc Thần Thông cảnh?

Gần đây có nhiều người nhắc đến cái tên Cố Dương ở trước mặt Tần Thượng, mỗi lần đều khiến hắn cảm thấy không được thoải mái.

Cố Vân Phi chú ý tới thần sắc của hắn hơi tối tăm, tự biết nói lời miêng, vội vàng đổi chủ đề: “Tần huynh muốn rời khỏi Thần Đô nhanh như vậy ư, sao không ở lại thêm một thời gian nữa?”

Cố Vân Phi tự nhiên biết rõ vì sao Tần Thượng chán ghét Cố Dương kia như thế.

Gần đây có tin tức truyền ra, Sở Tích Nguyệt và Cố Dương kia ở cùng trên một con thuyền, rõ ràng là một đôi tình nhân.

Là vị hôn phu của Sở Tích Nguyệt, trong lòng Tần Thượng không chướng mắt Cố Dương kia mới là lạ.

Tần Thượng nói: “Gia phụ có việc gọi, không thể không về.”

Chuyện này, hắn tới nói lời từ biệt viện trưởng Võ viện. Khi tới, hắn trước tiên đến thăm hỏi, khi đi cũng cố ý tới nói lời từ biệt.

Có thể thấy được địa vị của viện trưởng Võ viện trong lòng hắn.

Hai người đang tán gẫu, đột nhiên nghe được tiếng bàn tán, vô ý thức nhìn sang chỗ bảng danh sách kia, chỉ thấy một lão giả quen thuộc khập khiễng thẳng bước sang đây.

Hắn chính là lão giả phụ trách đổi bảng, dưới nách kẹp một tờ danh sách mới.

Trong đầu hai người đều không hẹn mà cùng hiện lên một suy nghĩ: “Không phải chứ, lại đổi bảng?”

Sau đó, chỉ thấy lão giả kia đi đến trước Tiềm Long bảng.

Lại là Tiềm Long bảng!

Cố Vân Phi vô ý thức nói: “Không thể lại là hắn chứ?”

“Tuyệt đối không thể.”

Tần Thượng vô ý thức đáp lại một câu.

Tiền Long phát sinh thay đổi, hoặc là thứ hạng của người nào đó tăng lên, hoặc cảnh giới tăng lên, hoặc là đã chết.

Người kia đã đứng đầu, về phần cảnh giới tăng lên thì càng không có ai nghĩ đến phương diện này, hấn đột phá đến nhị phẩm mới bao lâu chứ?

Trừ khi hấn đã chết!

Hai người đều nhìn chăm chăm vào lão giả què chân kia, xem hấn chậm rãi gỡ bảng cũ xuống, sau đó bôi hồ dán, cuối cùng dán bảng mới lên.

Với thị lực của bọn họ, cho dù cách hơn mười thước cũng có thể thấy rõ chữ trên bảng, cho nên bọn họ nhanh chóng nhìn quét qua.

“Chậc, thứ hạng không hề thay đổi... shhh...”

Cố Vân Phi nói xong, đột nhiên hít vào một luồng khí lạnh.

Trên bảng danh sách, thứ hạng không hề thay đổi gì.

Thay đổi duy nhất chính là Cố Dương đứng đầu bảng, tu vi biến thành nhất phẩm.

Nhất phẩm?

Hấn đã nhất phẩm rồi?

Tần Thượng nhìn chăm chăm vào bảng danh sách, hai chữ “nhất phẩm” kia sao mà chướng mắt đến vậy. Trong phút chốc, hấn cảm thấy suy nghĩ của mình trống rỗng.

Cuối cùng ngưng tụ thành một nghi vấn, sao có thể chứ?

...

Nơi trung tâm nhất Thành Đô, chính quyền trọng yếu của Đại Chu, hoàng cung.

Sở dĩ Thần Đô được gọi là Thần Đô, chính bởi vì có hoàng cung này tồn tại.

Trong sử sách, nơi đây chính là hoàng cung của các thời kỳ hoàng triều, trung tâm hoàng quyền chân chính.

Vô Cực điện là một trong những chủ điện của hoàng cung.

Bên cạnh là một noãn các(1), được gọi là Phượng Tê các, là nơi hoàng hậu xử lý chính vụ hàng ngày.

Một hàng rèm châu thật dài ngăn cách trong ngoài.

Sau rèm châu, một bóng dáng duyên dáng sang trọng ngồi trên một chiếc giường êm, trong tay mở một tờ giấy. Sau khi nhìn thoáng qua, nàng tiện tay vê thành bột phấn, một lát sau mới mệp mõi thở dài một tiếng: “Nhất phẩm à...”

—

(1)noãn các: lầu các có lò sưởi

Chương 109: Đòi nợ

Ba ngày sau, cuối cùng Cố Dương cũng đã ra khỏi phòng.

Hắn vừa ra khỏi cửa thì đụng trúng tiểu thị nữ Tri Tinh, nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói: “Cố đại ca, cuối cùng người đã xuất quan rồi.”

Tâm trạng của Cố Dương rất tốt, vỗ đầu nàng nói: “Đúng vậy, có gì ăn không? Bụng ta sắp đói xẹp lép luôn rồi.”

“Ta đi làm ngay.”

Tri Tinh nhanh chóng quay đi, nhưng vừa đi được mấy bước lại dừng, quay đầu lại nói: “Cố đại ca, mấy ngày nay tiểu thư rất lo lắng cho người.”

Cố Dương mỉm cười, nghĩ đến ở trong mô phỏng nhiều lần như thế, Tô Thanh Chi không oán không hời đi theo chính mình, đồng sinh cộng tử, phần tình nghĩa này đúng là hiếm thấy.

Ngay từ đầu, ấn tượng của hắn đối với vị đại tiểu thư này quả thật rất kém, trong một lần mô phỏng, hắn còn chết dưới kiếm của nàng.

Nhưng mà đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sau nhiều lần mô phỏng như thế, nàng cũng không rời không bỏ.

Ở trong lòng Cố Dương đã xem nàng là đồng đội.

Trong lòng hấn nghĩ: “Đã đến lúc làm rõ nhân quả giúp nàng.”

Hấn bước ra khoang thuyền, lập tức nhìn thấy hai người Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân ở đối diện.

“Chúc mừng Cố huynh!”

Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân đều chấp tay, trịnh trọng chúc mừng hấn.

Đột phá đến cảnh giới nhất phẩm mới xem như là đã bước vào hàng ngũ đứng đầu thiên hạ.

Thời đại hiện giờ, cường giả đạt cảnh giới Thần Thông cực kì hiếm hoi, nhất phẩm đã là cường giả đứng đầu nhân gian, đủ để tung hoành thiên hạ.

Bất cứ một thế lực nào có thể có nhiều hơn một cường giả nhất phẩm đều là chuyện tốt đáng chúc mừng, nói chung đều sẽ mở tiệc rượu linh đình để chiêu cáo thiên hạ.

Hấn chấp tay đáp lễ, cười nói: “Ta chỉ là đi trước các ngươi một bước mà thôi, ta tin rằng các ngươi sẽ nhanh chóng bắt kịp.”

Cố Dương xuất quan là một chuyện vui.

Tri Tinh và Trương Tiểu Hải cùng nhau nhanh chóng sắp xếp ra một bàn tiệc rượu, bày trên boong tàu.

Tất cả mọi người trên thuyền đều đến ngồi quây quần bên nhau, xem như là chúc mừng Cố Dương trở thành cường giả nhất phẩm.

Cố Dương đảo mắt quét qua mọi người, Sở Tích Nguyệt, Ô Hành Vân, Từ Nhược Mai, Tô Thanh Chỉ, Ly Ly, Hàn Mộng Linh.

Ngoài Hàn Mộng Linh ra, những người đang ngồi đây đều là đồng đội của hấn, trong mô phỏng đều từng có vương mặc ân ân oán oán.

Tri Tinh và Trương Tiểu Hải ở bên cạnh phụ trách rót rượu.

Đáng tiếc, Lăng Linh không có ở đây.

Xem như là một chút tiệc nuôi nho nhỏ đi.

Cố Dương nâng ly lên, cạn một ly cùng những người đang ngồi ở đây.

Không khí hôm nay cũng xem như là hòa hợp.

Thật ra giữa mấy nữ nhân ở đây cũng không tính là hòa thuận, đặc biệt là ba vị nữ nhân trên Hồng Nhan bảng là Sở Tích Nguyệt, Từ Nhược Mai và Tô Thanh Chi, giữa bọn họ có chút đối chọi gay gắt mơ hồ.

Cố Dương rất lo lắng trong khoảng thời gian hấn rời đi ba người các nàng sẽ đánh nhau.

May mà các nàng còn để cho hấn mặt mũi, không có chuyện gì xảy ra.

Hơn một tháng đều sống yên ổn với nhau không gây ra chuyện gì.

Hiện giờ, bọn họ có thể cùng nhau ngồi chung một bàn, cùng nhau uống một ly rượu, đã là một tiến bộ lớn.

Cố Dương cũng không mong đợi có thể khiến các nàng gạt bỏ thành kiến, trở thành khuê mật gì đó.

Kinh nghiệm sống kiếp trước nói cho hấn biết, đừng bao giờ tham gia vào chuyện giữa các nữ nhân.

Rượu quá ba lần, Cố Dương nói: “Tiếp theo, ta định thay đổi tuyến đường đi tới Giang châu, đã đến lúc đi tìm Liễu gia tính sổ một phen.”

Tô Thanh Chi lập tức giật mình, quay đầu nhìn sang hấn, đôi mắt dần đỏ lên.

Cả một chặng đường đi đến bây giờ, bọn họ đều đi ngược hướng với Giang châu.

Nếu muốn đi Giang châu, phải quay ngược về lại.

Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân tất nhiên là không có dị nghị gì.

...

Giang châu, Ba quận, Phượng Hoàng thành.

Trong một tử lâu, Dương Đắc Lợi đang uống rượu cùng mấy người, lúc uống đến cao hứng đột nhiên nghe được bàn gàn đó có người nhắc đến cái tên Cố Dương.

Hai tháng gàn đây, cái tên Cố Dương này có thể nói là cái tên được nhắc đến nhiều nhất trong các quán trà tử lâu, thanh danh lập tức tăng cao không gì sánh kịp.

Cho dù là lúc tam phẩm một đao đánh bại ba vị nhị phẩm, hay là lúc nhị phẩm một đao chém nhất phẩm, hoặc là trong thời gian ngắn ngủi hai tháng từ tam phẩm đột phá lên nhất phẩm ...

Mỗi một sự kiện đều mang tính truyền kỳ cực cao.

Nhưng tiềm thức của tất cả mọi người đều sơ xuất bỏ qua một một chuyện trong đó, đó chính là chuyện Cố Dương đã đánh bại Liễu Triết.

Phượng Hoàng thành là địa bàn của Liễu gia, Liễu Triết là bộ mặt của Liễu gia, ít nhất ở ngoài sáng không ai dám nhắc đến chuyện này.

Đột nhiên, một người ngồi cùng bàn ồn ào hỏi: “Lão Dương, không phải lần trước ngươi nói ngươi biết Cố Dương sao? Có thật hay không?”

Dương Đắc Lợi cũng đã uống nhiều, lớn tiếng nói: “Ta quả thật biết một vị võ giả tên Cố Dương, hấn còn là ân nhân cứu mạng của lão Dương ta đây.”

Một câu này hấp dẫn sự chú ý của tất cả người trong tử lâu.

Có người đưa ra nghi ngờ: “Thật hay giả?”

Dương Đắc Lợi thấy nhiều người chú ý mình như vậy, càng cảm thấy đắc ý, nói: “Còn có thể giả sao? Lúc ấy, ta và lão Cao, còn cả lão Trương vào Liên Sơn thu lâm sản, ở nơi tên là Lưu gia thôn tìm một nhóm thợ săn trẻ tuổi dẫn đường ...”

“... trên đường đi đến Mương Vương Gia, ngươi đoán xem thế nào?”

“Không ngờ lại gặp phải tam đương gia của Quá Sơn Phong, Quỷ Đồi Mạng. Lúc đó, bọn ta đều cho rằng lần này nhất định

sẽ phải chết thì vị thợ săn đó đột nhiên ra tay, hung danh Quý Đồi Mạng rõ ràng không thể chối cãi, không ngờ không địch nổi một đao của hắn ...”

Dương Đắc Lợi nói mà nước miếng tung bay, đột nhiên cửa tửu lâu truyền đến một trận hỗn loạn.

“Tránh ra, đều tránh hết ra ...”

Hai tên thuộc hạ thô lỗ đẩy người trong tửu lâu sang một bên tạo thành một lối đi, sau đó, một đệ tử thế gia đi vào, lập tức đi thẳng đến trước mặt Dương Đắc Lợi, dùng ánh mắt âm u lạnh lẽo nhìn chằm chằm hắn hỏi: “Người nói, người biết Cố Dương?”

Cả tửu lâu yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Tất cả mọi người đều nhận ra vị đệ tử thế gia này, chính là Lục công tử của Liễu gia, hoành hành ngang ngược nhất.

Dương Đắc Lợi bị dọa như vậy, chút chéch choáng say kia lập tức không cánh mà bay, nghe thấy câu hỏi của Lục công tử, sắc mặt trở nên trắng bệch, lắp bắp nói: “Lục... công tử, người... hãy nghe ta nói, cái tên Cố Dương mà ta biết kia, không phải là Cố Dương đó, bọn... họ không phải... là một người...”

Lúc này, trong lòng hắn hồi hận đến xanh ruột, không nên chỉ vì khoe khoang, nói chuyện biết Cố Dương ra.

Cố Dương từng đánh bại Liễu Triết, chuyện này đối với Liễu gia mà nói là một chuyện vô cùng nhục nhã, đường đường là thiêu kiều chi tử lại bị người trên Tiềm Long bảng đánh bại.

Liễu gia không đối phó được Cố Dương kia, muốn trừng phạt mình không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Hắn đã hoàn toàn đụng phải họng súng rồi.

Trong lòng Dương Đắc Lợi sợ hãi đến tột cùng, đến cuối cùng nói cũng không nói lưu loát nổi.

Liễu Vĩ đưa tay vỗ má của hắn, vẻ mặt hung ác độc địa nói: “Người biết không, bản công tử ghét nhất là nghe được cái tên

này, không ngờ người không chỉ nhắc một lần, mà còn nhắc đến ba lần, người thật sự rất to gan đấy.”

Đột nhiên, bên ngoài vang lên một giọng nói: “Cái tên Cố Dương này đã làm gì người?”

Liễu Vĩ giận tím mặt, quay đầu nhìn lại: “Ai? Dám quản chuyện của bản công tử?”

Trong tử lâu, những người bị ánh mắt hắc nhìn tới đều lùi lui sau, sợ bị hiểu nhầm thành mình là người nói câu nói kia.

Ngay lúc đó, người ở cửa tử lâu lập tức dạt sang bên, để lộ ra một nam tử đang đứng ngoài cửa, vừa nhìn đã biết là người từ nơi khác đến.

Khoảnh khắc Dương Đắc Lợi nhìn thấy người bên ngoài thì lập tức vừa mừng vừa sợ.

Người ngoài cửa chính là Cố Dương đã cứu hắn và tính mạng mấy người buôn bán từ dưới lưỡi đao của quỷ đòi mạng vào mấy tháng trước.

Hắn mừng chính là có thể gặp lại ân nhân cứu mạng.

Sợ chính là ân nhân cứu mạng không biết trời cao đất dày này ngay cả lục công tử Liễu gia cũng dám động đến.

Dương Đắc Lợi chưa bao giờ liên hệ vị ân nhân cứu mạng này với cái vị Cố Dương trên Tiềm Long bảng kia với nhau.

Người đứng đầu Tiềm Long bảng cách thế giới của hắn quá xa, năng lực tưởng tượng của hắn có phong phú đi nữa cũng không thể sinh ra liên tưởng như thế.

...

Liễu Vĩ là người xếp thứ sáu ở Liễu gia, gia gia hắn là Liễu Trùng chết trong tay Tô Thanh Chỉ.

Liễu Trùng vừa chết, hắn lập tức mất đi một chỗ dựa lớn vững chắc, từ đó trở đi, cuộc sống của hắn không còn tốt nữa, tâm trạng phiền muộn.

Lúc này ở cửa tử lâu, nghe thấy có người ở bên trong khoe khoang có quen biết Cố Dương, nhất thời trong lòng dâng lên

một trận tức tối dị thường kỳ lạ.

Nếu không phải do Cố Dương, gia gia hắn sẽ không chết, gia gia hắn không chết, hắn sẽ không phải lưu lạc đến nông nổi như hiện nay.

Cho nên, Liễu Vĩ bèn xông vào tửu lâu, chuẩn bị xả một trận buồn bực trong lòng ra.

Hiện giờ, nghe có người dám quản chuyện của hắn, chẳng khác nào lửa cháy đổ thêm dầu.

Chỉ thấy nam tử ngoài cửa nhoẽn miệng cười lộ tám cái răng, nói: “Ta là Cố Dương.”

“Tên gì không tên, cô tình cứ phải là Cố Dương!”

Liễu Vĩ nghe thấy cái tên này, trong lòng sát ý sôi trào, giống như người trước mắt chính là kẻ thù không đội trời chung của Liễu gia bọn họ vậy: “Vậy thì ngươi đi chết đi!”

Hắn quát một tiếng chói tai, rút bội kiếm ra.

Đột nhiên, thấy nam tử tên Cố Dương ngoài cửa phẩy một cái Rắc!

Liễu Vĩ chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh to lớn vọt tới, gan bàn tay đau nhức, trường kiếm suýt chút nữa tuột tay rơi xuống.

“Rắc” một tiếng, bảo kiếm trong tay hắn đã bị bẻ gãy ngay trung tâm, một nửa rơi trên mặt đất.

Cả người hắn ngây ngốc nhìn chằm chằm nam tử ngoài cửa, vẻ mặt hoảng sợ giống như nhìn thấy ma quỷ.

...

Người trong tửu lâu nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người đều ghen hòng nhìn trần trời, như đang nằm mơ.

Phượng Hoàng thành là địa phương nhỏ, không có nhân vật nào quá lợi hại, vị Liễu Vĩ lục phẩm này đã xem như là cao thủ rồi.

Chuyện một cái phẩy tay cách bảy tám mét khoảng không đánh gãy lợi kiếm, bọn họ cũng chỉ từng nghe trong truyền

thuyết.

Người khiếp sợ nhất chắc là Dương Đắc Lợi.

Lúc này hắn còn lo lắng cho ân nhân, chỉ trong nháy mắt, Cố Dương lập tức bộc lộ tài nghệ chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Chỉ thấy Cố Dương đi tới chỗ hắn, nở nụ cười tươi, nói: “Lão Dương, lâu rồi không gặp.”

Nụ cười trên mặt hắn vẫn giống như lúc trước, vô cùng thu hút.

Dương Đắc Lợi kích động nói không ra lời: “Cố ... Cố công tử...”

Cố Dương lấy một tờ giấy nợ, nói: “Ta đến lấy tiền. Số tiền này, phiền ngươi thanh toán.”

“Hả?”

Chương 110: Lão gian xảo

Ba quận thành, đình viện Liễu gia.

Trong một gian thư viện, hai lão giả ngồi đối diện nhau, nhìn phía sau núi, trên mặt đều có chút lo lắng.

“Từ sau khi Triết Nhi thua người nợ thì nhốt mình lại sau núi, đến giờ đã hai tháng, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Hai lão giả này là hai nhân vật quan trọng nhất Liễu gia hiện giờ. Liễu Hải và Liễu Dương, cùng với Liễu Trưng bị Tô Thanh Chỉ giết kia là huynh đệ ruột, được gọi là tam kiệt Liễu thị.

Người nói chuyện là lão nhị Liễu Dương, Liễu Triết là tôn tử của hắn.

Hai tháng trước, Liễu Triết đơn độc trở lại Liễu gia, một câu cũng không nói, lập tức trốn sau núi bế quan.

Mấy ngày sau, bọn họ mới biết được, Liễu Triết thua dưới tay người khác, ngay cả tam đệ của bọn họ cũng chết ở chỗ đó.

Chỉ như vậy thì cũng thôi đi.

Nhưng một tháng trước, bọn họ nghe được một tin đồn, nói rằng Cố Dương đứng đầu Tiềm Long bang ở Trung châu thành đã chém chết một cường giả nhất phẩm tại chỗ.

Tin tức này khiến trong lòng bọn họ kinh sợ, chỉ cảm thấy ớn lạnh thấu xương.

Không ngờ Liễu gia lại trêu chọc phải một cường địch như vậy!

Mà tất cả mọi chuyện đều có liên quan đến mầm tai họa Tô gia kia.

Đúng là hồng nhan gây họa, hai huynh đệ bọn họ mới xem như biết được hàm nghĩa chân chính của những lời này.

Trong lòng hai người bọn họ không chỉ hối hận, lúc đó nên giết chết nàng, tham niệm nhất thời lại để lại một mầm tai họa lớn như vậy.

Nhưng giờ hối hận thì cũng đã muộn.

Trái lại lại Liễu Hải lại bình tĩnh hơn nhiều, an ủi nói: “Nhị đệ đừng lo lắng, Triết Nhi chưa từng làm chúng ta thất vọng?”

Liễu Dương không nói thêm gì nữa, chỉ là trong mắt vẫn có chút lo lắng.

Từ sau khi Liễu Triết được Đông Hải Kiếm Thánh thu làm đồ đệ, leo lên Thiên Kiêu bang, hẳn trở thành hi vọng lớn nhất để quật khởi Liễu gia. Nếu hẳn vì ngã một cú mà không thể gượng dậy nổi, đối với Liễu gia chính là mầm tai họa.

“Không ổn rồi!”

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng hô hoảng hốt.

Liễu Hải nghe ra là giọng của nhi tử mình, nhưng mảy, quát lớn: “Hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì?”

Lúc này, cửa bị đẩy ra, người đi vào là một nam tử trung niên với vẻ mặt hoảng sợ. Hắn nói: “Cha, có người đánh tới cửa, tam ca bị một đao chém chết...”

“Cái gì?”

Vẻ mặt Liễu Hải và Liễu Dương đều tái mét.

Lão tam là người duy nhất đạt cảnh giới tam phẩm trong đám con cháu thế hệ thứ hai của Liễu gia, thực lực chỉ kém bọn họ một chút mà thôi, không ngờ lại bị một đao giết chết.

Người tới ít nhất phải là nhị phẩm!

Ra tay tàn nhẫn như vậy, chắc chắn là kẻ thù của Liễu gia.

Liễu Hải và Liễu Dương liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy kinh hãi trong mắt đối phương.

Bọn họ đồng thời nghĩ đến một cái tên.

Liễu Hải cũng là người đã từng trải qua sóng to gió lớn, tóm lấy bả vai của nhi tử, quát lên: “Người lập tức đến sau núi, thông báo cho Triết Nhi, lập tức rời đi, quay về Đông Hải, không đến cảnh giới Thần Thông thì tuyệt đối không được về.”

“Dạ?”

Người trung niên kia chưa từng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm khắc như vậy của phụ thân nên bị dọa sợ.

“Còn thất thần làm gì, nhanh đi. Liễu gia chúng ta có thể vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt được hay không, phải xem các người rồi.”

“Dạ dạ.”

Người trung niên lúc này như vừa mới tỉnh mộng, chạy ra ngoài.

Liễu Hải hít sâu một hơi, nói: “Đi, chúng ta đi gặp người đứng đầu Tiềm Long bang kia một chút.”

Trong lòng hắn hiểu rõ, lúc này chính là thời điểm sinh tử tồn vong của Liễu gia.

Nhưng chỉ cần Liễu Triết còn, đối phương sẽ còn chút kiêng dè.

Lùi một vạn bước cho dù hôm nay toàn bộ người Liễu gia chết ở đây cũng phải bảo vệ Liễu Triết. Hắn còn sống, Liễu gia sẽ không bị diệt sạch.

...

Hôm qua Cố Dương đến Phụng Hoàng thành chỉ là nhất thời hứng khởi, nhớ đến mấy người buôn bán dẫn hấn rời khỏi Lưu gia thôn kia, bọn họ còn thiếu tiền của hấn, mặc dù không nhiều nhưng cũng là tiền.

Vừa lúc đụng trúng lão Dương, thuận tay cứu, thu hồi tiền nợ, tổng cộng sáu mươi lăm lượng.

Sau đó, hấn dẫn theo tên đệ tử Liễu gia kia, tịch thu cửa hàng của Liễu gia, được hơn ba vạn lượng.

Chút tiền ấy không bằng số lẻ một lần sử dụng mô phỏng.

Hôm nay, Cố Dương đi thẳng đến Ba quận thành, nơi này là đại bản doanh của Liễu gia.

Hấn dẫn theo hai người Sở Tích Nguyệt và Tô Thanh Chi, tránh mang theo quá nhiều người lại thành ra bản thân ức hiếp Liễu gia.

Một người là nhân chứng, một người là khổ chủ.

Cố Dương đến ngoài cửa Liễu phủ, nói rõ ý đồ đến với người gác cổng: “Ta là người đến đòi nợ.”

Bên cạnh truyền đến một tiếng cười lạnh lùng: “Dám đến Liễu gia giương oai, thật sự là chán sống rồi sao.”

Cố Dương nhìn sang, là hai người trung niên vừa từ ngoài trở về, nhìn quần áo đẹp đẽ quý giá thì biết là nhân vật quan trọng của Liễu gia.

Hấn vừa định mở lời, chợt nghe đối phương lạnh lùng nói: “Đánh gãy chân, ném ra ngoài.”

Kế đó, hai gã thuộc hạ đi qua chỗ hấn.

Muốn trách chỉ có thể trách Sở Tích Nguyệt và Tô Thanh Chi đều đã đeo mạng che mặt, diện mạo của các nàng quá thu hút người khác lại không thích bị người khác vây xem, vào trong thành thì lập tức dùng khăn che khuất khuôn mặt.

Nếu không, hấn là người Liễu gia có thể nói chuyện đàng hoàng.

Hai gã thuộc hạ kia còn chưa đến gần, thân thể đột nhiên cứng đờ, cắm đầu ngã xuống đất.

Lúc này người trung niên mới cảm thấy không ổn, biết được mình đã nhìn nhầm, đột nhiên cổ họng chột lạnh, một cây đao đã kề ngang trên cổ hắn.

Người nam nhân kia đang đứng trước người hắn, hơi bất mãn nói: “Sao không chịu nghe lời ta nói cho hết chứ?”

Lập tức, trên trán hắn toát ra lớp mồ hôi tinh mịn, trong mắt vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ.

Hắn cũng là tu vi tam phẩm, từ nhỏ đến lớn, ít khi gặp được địch thủ, ngoài tôn tử kia ra, hắn chưa từng phục ai.

Lúc này, hắn ý thức được, hắn đã gặp phải một vị cường giả vô cùng đáng sợ.

Ngay cả bóng dáng của đôi phương hắn cũng chưa nhìn thấy, khi đao đã kề lên cổ hắn, hắn cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Hắn run giọng nói: “Tiền... tiền bồi... tha mạng...”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh thấu xương truyền vào lỗ tai hắn: “Giết hắn đi.”

Xoẹt...

Giây tiếp theo, hắn cảm thấy yết hầu chột lạnh, nghe thấy tiếng máu từ trong mạch máu phun ra, trước mắt phủ một màn sương máu.

Một tay hắn bụm cổ lại, quay đầu nhìn sang nơi truyền đến giọng nói, thấy được một nữ nhân đeo mạng che mặt, trong đôi mắt đỏ lóe lên cừ hận thấu xương.

Là người...

Hắn nhận ra cặp mắt kia, miệng mở ra muốn nói chuyện, nhưng trong yết hầu chỉ có thể phát ra tiếng ậm ờ, máu không ngừng hộc ra.

Sớm biết...

Sớm biết...

...

Mắt hắn tròn tròn, chết không nhắm mắt.

...

Cảnh tượng này khiến những người Liễu gia có mặt ở đây sợ ngây người.

Cố Dương nói: “Gọi chủ quản Liễu gia ra đây.”

Tên trung niên còn lại kia hốt hải bỏ chạy, về phần mấy tên thuộc hạ kia đều đứng xa lắc xa lơ, căn bản không dám đến gần.

Ngay cả tam gia cũng bị người này một đao giết chết, bọn họ làm sao có thể là đối thủ của người ta?

Một lát sau, hai lão giả đi ra.

Vừa đến, lão giả cầm đầu lập tức khom người nói: “Lão hủ Liễu Hải là gia chủ Liễu gia, gặp mặt công tử.”

Lúc mà Tô Thanh Chi nhìn thấy hai người này, hận ý trong mắt càng thêm dày đặc hơn, hai lão tặc này chính là đầu sỏ gây ra chuyện diệt môn Tô gia.

Những người khác của Liễu gia đều là tay sai của hai người mà thôi.

Nàng hận không thể lập tức xông lên, ngàn đao bằm thây hai người này.

Nhưng một tia lý trí cuối cùng trong não vẫn bảo nàng phải khắc chế lại.

Tô Thanh Chi biết, chỉ sợ hiện giờ Cố Dương trêu chọc phải một cường giả cảnh giới Thần Thông.

Nếu bây giờ giết hai lão tặc này, mối quan hệ giữa Cố Dương và Liễu Triết chính là mối thù không đội trời chung, không chết không ngừng, lỡ như sư phụ của Liễu Triết ra mặt thay đệ tử, hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Mối thù lớn này, sau này báo cũng không muộn.

Có thể giết một tên tam gia của Liễu gia, coi như là đòi lại một chút lãi.

Hôm nay, Cố Dương đến đây là thay nàng xả một cơn giận, tất cả cứ dựa vào hắn làm chủ.

...

Sở Tích Nguyệt đứng bên cạnh thấy Tô Thanh Chi có thể kiềm chế hận thù trong lòng, cảm thấy có chút bất ngờ.

Tất nhiên nàng nhìn ra được, quan hệ giữa nữ nhân này và Cố Dương rất đặc biệt.

Cộng thêm thể chất băng cơ ngọc cốt đặc thù, theo góc độ nào đó mà nói, nữ nhân này chính là đạo lữ của Cố Dương.

Chẳng qua tu vi hai người quá cách biệt, thay vì nói Cố Dương nhờ vào nàng luyện công, không bằng nói hắn đang giúp nàng tu luyện.

“Trên đời này cũng không phải chỉ có băng cơ ngọc cốt mới có thể cùng ‘Phượng Vũ Cửu Thiên’ song tu!”

Sở Tích Nguyệt có chút tiếc nuối nghĩ.

Nếu không phải đã có hôn ước với Tần gia ...

Nghĩ đến đây, nàng lắc đầu, không dám nghĩ tiếp nữa.

...

Cố Dương cũng không biết tâm tư của hai nữ nhân sau lưng, nhìn thấy gia chủ Liễu gia đến thì nói: “Hai tháng trước, ta quyết đấu với Liễu Triết của quý phủ, đã lập giao kèo, nếu ta thắng, tất cả tài sản của Liễu gia sẽ thuộc về ta.”

Lời này vừa nói ra, Liễu gia lập tức ồn ào một phen.

Chỉ có Liễu Hải và Liễu Dương vẫn bất động thanh sắc, quả nhiên là người đã gặp qua sóng to gió lớn.

Cố Dương tiếp tục nói: “Vị Sở cô nương sau lưng ta đây chính là nhân chứng, nếu không đủ, ta còn có thể gọi Ô Hành Vân đến, ngày đó hắn cũng có mặt ở đó.”

“Không cần.”

Liễu Hải càng khom lưng cúi thấp, dùng giọng khàn khàn nói: “Liễu gia ta đã thua cược, ta lập tức triệu tập con cháu Liễu

gia, trong vòng hai ngày rời khỏi Ba quận, quyết không mang theo bất cứ tài sản nào.”

Lập tức bốn phía lặng ngắt như tờ.

Cố Dương thấy hấn nhanh chóng đồng ý, trong lòng rất bất ngờ. Lão quỷ này, không ngờ hấn thật sự có thể quyết tâm dứt khoát như vậy.

Vốn dĩ hấn nghĩ Liễu gia nhất định sẽ cự tuyệt, một khi Liễu gia dám phản kháng thì giết hết toàn bộ, Liễu Triết cũng không thể nói gì.

Hiện giờ, Liễu gia đồng ý nhanh như vậy, hấn cũng không tìm ra cơ hội ra tay.

Suy cho cùng, Cố Dương vẫn có chút kiêng dè Lan Xu bên cạnh Liễu Triết.

Hấn vừa vào nhất phẩm, công lực còn thấp, đối đầu với nữ nhân kia không hề nắm chắc toàn phần.

Đúng lúc này, hậu viện truyền đến một tiếng hét.

“Cố... Dương!”

Một tiếng hét vang dội trong không khí, chiến ý mười phần, chẳng ai khác ngoài Liễu Triết!

Nghe thấy giọng nói đó, vẻ mặt của Liễu Hải và Liễu Dương đều biến đổi.

Chương 111: Người thật can đảm

Đỉnh núi phía sau, Liễu Triết ngồi bất động trên một tảng đá, trong tay nâng bảo kiếm được sư tôn ban cho, mắt nhìn chăm chăm phía trước, đang ngưng thần suy nghĩ.

Hấn giữ nguyên tư thế như vậy đã rất lâu.

Từ ngày ấy thua dưới đao của Cố Dương, hấn quay về Liễu gia với trạng thái như vậy.

Hấn vẫn luôn suy tư tìm tòi làm sao để phá được một đao đó của Cố Dương.

Trong đầu của hắn tua đi tua lại mỗi một chi tiết của trận giao thủ ngày ấy.

Àm âm!

Dường như hắn lại quay về Đông Hải, nơi nào đó trên hải đảo, trước mắt là từng cơn sóng thần, trong tai lại lần nữa vang lên lời dạy bảo của sư tôn.

Trong phút chốc, đao thế một đao kia của Cố Dương liền cùng cơn sóng thần trước mắt hợp thành một.

Keng!

Sau hai tháng, Liễu Triết lần đầu tiên rút kiếm ra khỏi vỏ, trường kiếm trong tay đâm xuyên con sóng trập trùng, phá giải một đao kia của Cố Dương!

Hắn mở to mắt, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, lấy việc này thể hiện sảng khoái trong lòng.

Cuối cùng hắn đã phá giải được một đao kia của Cố Dương!

Cũng khiến “Một Kiếm Phá Tan Ngàn Tầng Sóng” nâng cao một bước, đạt đến tầng thứ hai.

Lúc Liễu Triết mở mắt, thấy một người co quắp ngồi trên đất, vẻ mặt hoảng sợ, là ngũ thúc.

Hắn chậm rãi thu hồi kiếm, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Người nọ vội nói: “Có người giết đến tận cửa, cha bảo ta thông báo cho ngươi, lập tức rời khỏi Liễu gia, quay về Đông Hải.”

Liễu Triết rất thông minh, vừa nghe thì biết, tất nhiên là Cố Dương đã tìm tới cửa.

“Ha ha ha...”

Hắn phát ra một trận cười to: “Ta đang lo không biết đi đâu tìm hắn, không ngờ hắn lại tự đưa mình đến cửa.”

“Cố... Dương!”

Trong lòng Liễu Triết dấy lên ý chí chiến đấu hùng hực, một tiếng quát giận dữ này là tín hiệu khiêu chiến với đối phương.

“Vèo” một cái, người đã biến mất tại chỗ.

Người trung niên kia thấy hấn đi về hướng Liễu phủ, sắc mặt đột ngột thay đổi, không ổn rồi!

Nhưng tốc độ của Liễu Triết rất nhanh, hấn không cách nào đuổi kịp.

Vẻ mặt hấn biến đổi mấy lần, cuối cùng hấn cũng chạy ngược hướng với Liễu phủ.

...

Trong Liễu phủ, nhiều người nghe nói có người đến gây chuyện đều cảm phần trào dâng chạy đến cổng lớn.

Sau đó, khi nhìn thấy thi thể tam gia nằm trên đất, lần này mọi người đều nổi giận.

Dám đến Liễu gia hành hung!

Nhiều năm như vậy, đến tận bây giờ chỉ có Liễu gia giết người, đâu ra có người giết đến tận cửa?

Cho đến lúc người ngoài cửa kia nói, đánh cược với Liễu Triết, tiền đặt cược là tất cả tài sản của Liễu gia, tất cả người Liễu gia ở đây đều cảm như hén.

Cuối cùng bọn họ đã biết người trước mắt là ai.

Cố Dương cường giả nhất phẩm đứng đầu Tiềm Long bảng!

Đây chính là cường giả nhất phẩm, ngay cả thiên tài kiêu ngạo của Liễu gia cũng thua dưới tay đối phương.

Nhưng thứ hấn muốn lại là toàn bộ tài sản của Liễu gia.

Thật sự là khinh người quá đáng!

“Liễu gia ta đặt cược chịu thua, ta lập tức triệu tập con cháu, trong vòng hai ngày rời khỏi Ba quận, quyết không mang theo bất cứ tài sản gì.”

Lúc bọn họ nghe thấy lời của gia chủ, gần như không dám tin vào tai mình.

Trăm năm cơ nghiệp của Liễu gia cứ như vậy chấp tay dâng cho người khác?

Trong lòng mọi phần nô, ghen ghét, không cam lòng, nhưng lại ngại uy nghiêm của gia chủ và uy danh của kẻ thù nên không dám đưa ra lời dị nghị gì.

Lại đúng vào lúc này, sau ngọn núi bên kia, một tiếng gầm giận dữ vang vọng như sấm sét.

“Cố... Dương!”

Là Liễu Triết!

Cuối cùng hắn cũng xuất quan rồi.

Bầu trời Liễu gia lập tức vang lên một loạt tiếng hoan hô.

Bọn họ cuối cùng đã nhìn thấy cứu tinh rồi.

Chỉ có vẻ mặt Liễu Hải và Liễu Dương là biến sắc, thậm kê không ổn, vừa muốn lên tiếng nhắc nhở, đột nhiên một trận áp bách cực lớn lao đến, không ngờ lại có thể ép bọn họ không thể động đậy được, ngay cả nói cũng nói không được.

Bọn họ nhìn thấy khoe miệng Cố Dương trào ra một nụ cười đắc ý.

Hai lão giả đã nhìn quen sóng to gió lớn lúc này cũng sinh ra sợ hãi từ đáy lòng, tay chân lạnh lẽo.

Trong khoảng thời gian Liễu Triết bế quan, bọn họ nghiêm cấm người khác đến quấy rầy hắn.

Đến bây giờ hắn vẫn không biết chuyện Cố Dương đã đột phá đến nhất phẩm.

Một khi hắn ra tay với Cố Dương, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Lúc bóng dáng Liễu Triết xuất hiện, vẻ mặt Liễu Dương đột nhiên đỏ lên, phá tan cương khí vô hình giam cầm quanh thân, dùng sức lực toàn thân quát: “Triết Nhi, chạy mau...”

Vèo!

Liễu Triết làm sao nghe vào tai lời người khác, lúc này ngoài Cố Dương ra, không còn ai lọt vào mắt hắn.

Thua dưới đao của Cố Dương là sỉ nhục lớn nhất trong đời hắn, chỉ có máu tươi của người này mới có thể rửa sạch được!

Liễu Triết đứng giữa không trung, cầm kiếm trong tay, khí thế giống như mặt trời lớn nhô lên cao.

Giọng hấn như sấm vang rền: “Nhận lấy một kiếm này của ta đây!”

Trong phút chốc, kiếm thế ngập trời trút xuống Cố Dương, khiến đất trời biến sắc.

Tất cả người của Liễu gia bên dưới đều chưa từng gặp kiếm pháp như vậy, nhìn mà rung động như mê như say.

...

Cố Dương ngẩng đầu, nhìn Liễu Triết trên không, trong mắt có chút thương thức.

So với hai tháng trước, Liễu Triết vẫn dùng một chiêu kiếm pháp đó, nhưng đã có biến hóa thoát thai hoán cốt, đổi lại nếu là hấn trước đây cũng chưa chắc có thể phá được một kiếm trước mắt này.

Không hổ danh là tuyệt thế thiên tài, chỉ hai tháng đã khiến kiếm pháp nâng cao lên một tầng.

Để biểu thị kính ý, Cố Dương quyết định xuất ra đao pháp mạnh nhất, thức thứ tám “Diệt Thần Cửu Thức” vừa mới luyện thành.

Tay hấn nắm thanh đao.

Phút chốc, những người ở đây cảm giác thiên địa mất đi màu sắc vốn có, chỉ còn lại một màu trắng đen.

Không còn nghe thấy tiếng hoan hô nữa.

Trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ mờ mịt.

Ngay cả hai cường giả tam phẩm Liễu Hải và Liễu Dương, sự sợ hãi và tuyệt vọng trong lòng cũng giống như biến mất theo làn gió, tất cả kiên trì hơn mười năm qua giống như đều không có gì đáng kể cả.

Hai người đều ý thức được bản thân không đúng, lại hoàn toàn không thể không chế, chẳng mấy chốc nội tâm biến thành một hồ nước lặng, yên lặng không có gợn sóng.

Giống như tất cả mọi chuyện trên thế gian này đều không thể khiến trong lòng sinh ra một chút lẫn tã nào.

Liễu Triết đang ở giữa không trung, ý chí chiến đấu hùng hực trong lòng, giống như ở trong gió bắc lạnh lẽo liên tục biến mất.

Cùng lúc đó, kiếm thế trong một kiếm cuộn cuộn kia của hắn cũng liên tục suy thoái, càng ngày càng yếu.

Trong lòng hắn cuộn trào một nỗi bất an, muốn huy động ý chí chiến đấu trong lòng, lại trong nháy mắt tan thành mây khói.

Liễu Triết bừng tỉnh lại, có chút mê mang nghĩ: “Ta ở đâu? Ta đang làm gì?”

“Dừng tay!”

Đúng lúc này có một tiếng quát chói tai vang lên.

Là nhị sư tử!

Liễu Triết nhận ra giọng nói đó, ngay sau đó, hắn cảm thấy ngực đau xót, cúi đầu nhìn, một thanh đao đã đâm vào trong ngực hắn.

Dưới sự uy hiếp mãnh liệt của tử vong, cuối cùng hắn cũng thoát khỏi ảnh hưởng của cỗ sức mạnh vô hình kia, khôi phục cảm giác và thị giác.

Sau đó, hắn lập tức cảm giác được cơn đau đớn xâm nhập cốt tủy.

“A...”

Hắn cầm chuôi đao, khoe miệng trào máu liên tục, nhìn chằm chằm Cố Dương trước mắt, gằn từng tiếng hỏi: “Đây là đao pháp gì?”

Cố Dương nói: “Tuyệt Tình thức!”

Thức thứ tám của “Diệt Thần Cửu Thức”, Tuyệt Tình thức.

Hắn dùng hai mươi tám năm để lĩnh ngộ ra thức này trong trong mô phỏng.

Một đao này có thể ở trong khoảng thời gian ngắn cưỡng chế cắt đứt thất tình lục dục của người khác, khiến người ta tâm

như nước lặng, ngay cả một tia ý chí chiến đấu cũng không thể sinh ra, thậm chí đến lúc chết cũng không thể nhận biết được nguy hiểm cận kề.

Thức đạo pháp này, quả thật đáng sợ vô cùng.

“Hay cho một chiêu... Tuyệt... Tình... thức...”

Liễu Triết gian nan nói ra mấy từ này, trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng và phần hận...

Chớp mắt, trong mắt hấn mất đi tia sáng.

Thiêu kiều chi tử, cứ như vậy chết yểu.

...

“Không.”

Liễu Hải phía dưới cũng phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy Liễu Triết bị người xuyên một đao qua tim, thế là phát ra một tiếng rống tuyệt vọng, lập tức phun ra một búng máu, hôn mê bất tỉnh.

Tất cả đều kết thúc rồi.

Hy vọng quật khởi Liễu Triết của Liễu gia đã chết, mưu toan tính toán nửa cuộc đời của hấn, tất cả đều đã tan thành mây khói.

Hấn không thể chịu nổi đả kích lớn như vậy, hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

...

“Thật can đảm!”

Một bóng người xuất hiện bên cạnh Liễu Triết, thấy hấn đã thành một khối thi thể, dưới cơn thịnh nộ, trên người phát ra hơi thở cực kỳ đáng sợ.

Người đến chính là nhị sư tỷ Lan Xu của Liễu Triết, lúc nàng cảm thấy không đúng thì lập tức chạy đến nhưng vẫn chậm một bước.

Nàng nhìn chằm chằm nam nhân đối diện đó, lạnh lùng nói:
“Ngươi thật sự không sợ chết sao?”

Cố Dương cảm giác được một cỗ sát khí khủng bố khóa chặt bản thân, sắc mặt không hề biến đổi, thả lỏng nói: “Người cũng thấy đấy, là hấn ra tay với ta trước, ta chỉ là tự vệ mà thôi.”

Chương 112: Vẫn thiện tâm một chút

Khí thể trên người Lan Xu rất khủng bố, Sở Tích Nguyệt và Tô Thanh Chi ở đằng sau Cố Dương cũng chịu ảnh hưởng một chút, đều kinh hồn khiếp vía.

Ngay lúc các nàng cho rằng nữ nhân đáng sợ trước mắt này sẽ ra tay thì khí thể trên người nàng đột nhiên thu lại, trở nên nhẹ như mây gió.

Nàng nói: “Ta rất tò mò sức mạnh người đến từ đâu? Người nên biết “Diệt Thần Cửu Thức” nửa vời đó của người không làm gì được ta.”

Trong lời của nàng thì đối với chiêu Tuyệt Tình thức vừa rồi của Cố Dương, nàng không hề coi trọng.

Theo trình độ nào đó mà nói, “Diệt Thần Cửu Thức” của Cố Dương quả thật không không phải chính tông, dù sao hấn cũng không tu luyện “Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết”, chẳng qua, không phải mỗi một cường giả nhất phẩm đều có tư cách nói như vậy.

Cố Dương có thể cảm nhận được, tu vi của vị Lan Xu này ở trên mình. Nếu thật sự đánh nhau, bản thân sẽ chịu thiệt.

Nhưng nếu nàng không ra tay ngay tại đây, như vậy khả năng cao là không ra tay.

Nói thật, chuyện này hấn cũng không nghĩ có thể giết được Liễu Triết.

Không có cách nào, lúc này tư thế của Liễu Triết bày ra quá tốt, hấn phản xạ theo thói quen mà ra tay.

Cố Dương mỉm cười: “Người đoán xem.”

“Mà thôi, cũng chẳng liên quan gì đến ta.”

Lan Xu lại khôi phục thái độ lười biếng lúc trước, nói: “Dù sao, cũng tự có người tìm người tính sổ, người tự lo cho tốt đi.”

“Khoan đã.”

Cố Dương thấy nàng muốn đi bèn gọi lại: “Lần trước cô nương mượn đao của ta đi, bây giờ cũng nên trả lại rồi chứ.”

Lan Xu nghe vậy, sờ Phượng Vũ đao trong tay, trong mắt có chút không muốn nhưng cuối cùng vẫn vung tay, ném đao qua, sau đó bay đi, đối với những người Liễu gia ở đây cũng không thèm nhìn một cái.

Cố Dương tiếp nhận Phượng Vũ đao, lấy lại được vật đã mất nên tâm trạng rất tốt.

Thanh đao này giá những hai mươi vạn.

Quả nhiên hắn đã đoán đúng, nữ nhân này cũng không quá để tâm tới Liễu Triết, hơn nữa rất thận trọng, sẽ không dễ dàng ra tay.

Lần trước lúc đối mặt với nàng, Cố Dương đã phát hiện ra điểm này, lúc ấy hắn vẫn chỉ là nhị phẩm mà thôi, nhưng Lan Xu vẫn không ra tay với hắn.

Nói gì mà phong thái cường giả, không làm chuyện vô nghĩa.

Từ trước đến nay, võ giả mà hắn đụng phải, không có một ai có cái gọi là phong thái cường giả.

Cố Dương thà tin là do nàng có điều kiêng dè.

Lúc đó, người có thể khiến nàng kiêng dè cũng chỉ có cường giả nhất phẩm bên cạnh Sở Tích Nguyệt.

Cho nên, lần này hắn cố ý kéo theo Sở Tích Nguyệt, không chỉ để nàng làm nhân chứng.

Quả nhiên hắn đã thành công.

Sau khi Liễu Triết chết, Lan Xu không ra tay, thậm chí ngay cả Phượng Vũ đao cũng trả lại.

Tiếp theo, Cố Dương nhìn sang người của Liễu gia, nghĩ xem nên xử lý những người này thế nào.

Lúc này, Liễu Hải mở mắt tỉnh lại, liếc mắt nhìn thấy thi thể của Liễu Triết, trong mắt tràn đầy đau thương, hấn gắng gương quỳ xuống trước mặt Cố Dương: “Cố công tử, ta nguyện dâng tất cả gia sản, chỉ cầu xin ngài bỏ qua cho những người khác của Liễu gia.”

“Ô cô nương, tiêu diệt Tô gia là lệnh của ba huynh đệ bọn ta, ra tay là tam đệ ta, không liên quan đến những người khác, người muốn báo thù, thì cứ giết ta đi.”

Nói xong, hấn nhắm mắt lại, ngẩng cổ chịu chết.

Tô Thanh Chi nắm chặt thanh kiếm trong tay, ngực phập phồng kịch liệt. Mấy tháng nay không lúc nào nàng không nghĩ đến một ngày này, có thể tự tay đâm kẻ thù của mình.

Bây giờ ngày này cuối cùng đã đến.

Lúc này, một giọng nói ôn nhu vang lên bên tai nàng: “Nếu người muốn bọn họ chết, thì để bọn họ chôn cùng Tô gia đi.”

Vừa nói xong lời này, vẻ mặt tất cả người của Liễu gia ở đây đều biến đổi.

Có người phẫn nộ nói: “Muốn giết cứ giết, ai sợ...”

Bụp!

Lời còn chưa dứt, trên ót đã nhiều hơn một cái lỗ, dịch thể đỏ đỏ trắng trắng chảy ra.

Vù vù vù!

Gần như cùng lúc, mấy bóng người bỏ chạy tứ phương.

Bịch bịch bịch!

Mấy tiếng xé gió vang lên, mấy bóng người đó từ trên không trung rơi xuống, trên người tóe máu, ngã trên mặt đất không dậy được nữa.

Lần này tất cả người Liễu gia kinh hồn bạt vía, cũng không dám... lộn xộn nữa.

Cả quá trình, Cố Dương đều không quay đầu, vẫn nhìn Tô Thanh Chi, từ trong đáy mắt nàng nhìn thấy được một tia do dự và không đành lòng.

Hắn lập tức hiểu, nói với Liễu Hải và Liễu Dương: “Người, người nữa, mỗi người tự viết ra tất cả những người có tham gia vào chuyện diệt môn Tô gia, chỉ cần có một cái tên không khớp, bọn họ đều phải chết.”

Cố Dương tiện tay chỉ một gia đình bảo hắn đi lấy giấy bút.

Chờ sau khi giấy bút được đưa đến, Liễu Hải và Liễu Dương đỡ đầu quỳ rạp trên mặt đất viết ra danh sách.

Bầu không khí ở nơi đây giống như đã bị ngưng lại.

Mỗi lần hai lão giả kia viết ra một cái tên nghĩa là có một sinh mệnh biến mất.

“Ta liều mạng với người!”

Rốt cuộc cũng có người chịu không nổi, như nổi điên tấn công Cố Dương.

Nhưng vừa lao ra được hai bước, trên ót lập tức xuất hiện một cái lỗ.

...

Lúc này trên đường nhìn như thoáng đặng, thật ra lại ẩn nấp không biết bao nhiêu người đến xem tình hình, vừa nhìn đã biết lần này Liễu gia tiêu rồi, trong lòng đều vô cùng hưng phấn.

Mấy năm nay, Liễu gia đắc tội rất nhiều người, ai cũng tức giận nhưng không dám nói, bây giờ thấy Liễu gia xui xẻo, quá thật hả lòng hả dạ.

...

Đợi Liễu Hải và Liễu Dương viết xong danh sách, Cố Dương tìm quản gia của Liễu phủ, để hắn xác nhận người trên danh sách, chỉ cần còn ở đây thì lần lượt giết chết.

Một lát sau, người Liễu gia ở đây gần một phần tư đều đã trở thành thi thể.

Cố Dương giết xong người đáng chết cuối cùng, nói với Liễu Hải: “Nói cho ta biết nơi giấu tiền bạc của Liễu gia các người, ta sẽ bỏ qua cho những người này.”

Trong đôi mắt trống rỗng của Liễu Hải, rốt cuộc đã có tia sáng, dùng giọng khàn khàn nói: “Được.”

Hắn nhỏ giọng nói ra mấy vị trí.

Cố Dương cũng không vội đi xác nhận thật giả, quay đầu nhìn sang Tô Thanh Chi: “Giao cho ngươi.”

Tô Thanh Chi cầm kiếm ra, đi lên trước, một kiếm một người, tự tay báo huyết thù cho phụ mẫu và toàn bộ gia tộc.

...

Cố Dương nói lời giữ lời, mặc kệ những người Liễu gia còn thừa rời đi. Sau đó đi vào Liễu gia, đến mấy chỗ mà Liễu Hải nói, lấy tất cả tiền bạc chôn giấu của mấy đời Liễu gia ra.

Ba nơi, đều là hầm ngầm đào rất sâu cất giấu hoàng kim và bạc trắng rất nhiều.

Liễu phủ có một nơi, hai nơi khác là biệt viện Liễu gia và sơn trang.

Cố Dương đổi toàn bộ số tiền bạc này, tổng cộng thu được hai trăm ba mươi vạn lượng, xem như kiếm được một khoản tiền phi nghĩa.

Sau đó, hắn lại lấy tất cả tiền bạc của mấy cửa hàng Liễu gia trong Ba quận thành, thêm vào tài khoản hai mươi mấy vạn lượng.

Thứ còn lại cuối cùng là những khế đất cửa hàng, hắn khó mà ra tay. Hắn không có thời gian xử lý, lập tức mang trên người.

Hôm sau, nhóm Cố Dương lập tức rời khỏi Ba quận, đi đến đích tiếp theo.

...

“Cố huynh vẫn còn quá thiện lương.”

Sau khi Ô Hành Vân nghe nói hành trình đi Liễu gia của Cố Dương thì phát ra một tiếng cảm khái như vậy.

Cố Dương chỉ mỉm cười không nói, dù sao hắn cũng là người lớn lên ở trái đất, đến tận bây giờ vẫn không có cách nào coi mạng người như cỏ rác giống như võ giả của thế giới này.

Sở Tích Nguyệt ở bên cạnh chuyển đề tài, nói tới phương diện võ đạo.

...

Lúc này, mười mấy dặm ngoài Ba quận thành, một đám người đang chạy trời chết, có nữ nhân có tiểu hài tử, cầm đầu là mấy nam tử, đều có tu vi ngũ lục phẩm, chính là đoàn người Liễu gia.

Bọn họ may mắn thoát được một mạng, sau khi ra khỏi Ba quận thành, lập tức liều mạng chạy trốn, sợ Cố Dương lật lọng, đuổi giết bọn họ.

Một đêm này bọn họ đều kinh hồn táng đảm.

Lúc này, cuối cùng bọn họ cũng dừng lại nghỉ ngơi, nghĩ đến hoàn cảnh hiện giờ, cảm xúc của mỗi người đều sa sút hết sức.

Trước đêm qua, Liễu gia bọn họ vẫn uy danh hiển hách như mặt trời ban trưa, trải qua cuộc sống cơm ngon áo đẹp.

Qua một đêm thì Liễu gia đã kết thúc rồi.

Liễu Triết đã chết, gia chủ Liễu Hải và Liễu Dương cũng đã chết.

Bọn họ hoang mang sợ hãi như chó nhà có tang.

Đột nhiên một người cầm đầu vẻ mặt phẫn hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thù này không báo, thề không làm người!”

Đúng lúc này, một giọng nói âm u lạnh lẽo vang lên: “Các ngươi mạng cũng không giữ được, còn muốn báo thù?”

Tất cả người Liễu gia kinh sợ, người cầm đầu suyt chút nữa nhảy dựng lên: “Ai?”

Chỉ thấy một đám người bịt mặt từ rừng cây bên cạnh nhảy ra, bao vây bọn họ.

Tất cả người Liễu gia hoảng sợ nói: “Các ngươi muốn làm gì?”

“Giết!”

Người bịt mặt không thềm nhiều lời vô nghĩa với bọn họ, xông lên, gặp người thì giết.

Trong đó, người Liễu gia thực lực mạnh nhất đó nhận ra võ công mà người bịt mặt sử dụng, trên mặt phần nộ không cam lòng: “Sở gia... vì sao...”

Người bịt mặt cầm đầu một kiếm đưa chém đầu hấn xuống, xác nhận Liễu gia không còn người sống, tra kiếm vào vỏ, nói: “Có thể báo cáo với tiểu thư rồi.”

Sau đó, những người bịt mặt đó lập tức biến mất không thấy bóng dáng, chỉ để lại thi thể trên mặt đất.

Chương 113: Ta sợ

Trong một tòa thành nào đó ở Ba quận.

Tòa viện trên danh nghĩa vốn thuộc về Liễu gia đã vườn không nhà trống, trên đất còn một ít vết máu, cũng không thấy thi thể, đồ đạc trong phòng vẫn chỉnh tề, nhìn không giống bị giết người cướp của.

Cố Dương cảm thấy có chút kỳ lạ, cũng lười nghĩ ở đây xảy ra chuyện gì, quyết định hôm nay qua đêm ở đây.

Trên thực tế, Liễu gia còn có không ít tộc nhân phân tán trong các thành Ba quận, muốn giết tất cả bọn họ cũng không thực tế, hấn cũng không muốn lãng phí thời gian tinh lực trên chuyện này.

Vẫn cứ nhanh chóng đến Tĩnh châu, tiếp nhận cửa hàng của Tiền Hi Vân mới đúng đắn.

Nếu như Tiền Hi Vân không thể kiên trì chống đỡ. vậy thì hơn ba trăm vạn lượng kia như nước trôi sông.

Đêm khuya.

Trong một tòa tiểu viện, Sở Tích Nguyệt mặc áo lót mỏng ngồi trước gương, vừa chải mái tóc dài, vừa nhìn bản thân trong gương, không biết đang nghĩ gì.

“Người nên quay về rồi.”

Đột nhiên, giọng nói tiểu di Sở Ngân Tinh của nàng truyền đến.

Sở Tích Nguyệt không có phản ứng gì, vẫn chải đầu như trước.

“Mẫu thân ngươi đã biết chuyện ngươi dùng người của gia tộc truy sát người Liễu gia.”

Động tác trên tay Sở Tích Nguyệt dừng một chút, chậm rãi nói: “Ta là gia chủ tương lai, giết mấy tên tôm tép, chẳng lẽ còn phải xin chỉ thị của mẫu thân sao?”

Sở Ngân Tinh sâu kín nói: “Ngươi phái người đuổi theo giết dư nghiệt Liễu gia là vì ai?”

“Ô Hành Vân đồng hành với ngươi hơn một năm, ngươi chưa bao giờ làm chuyện như vậy cho hắn.”

“Tích Nguyệt, đừng quên, ngươi đã có hôn ước với Tần gia.”

Sở Tích Nguyệt quát cường nói: “Ta không muốn gả thì tính sao?”

Sở Ngân Tinh im lặng thở dài một tiếng: “Lão tổ tông đã làm chủ đồng ý mối hôn sự này rồi.”

Vẻ mặt Sở Tích Nguyệt lập tức trắng bệch.

“Ngươi hẳn nên biết tính tình của lão tổ tông, nếu nàng biết ngươi vì một người nam nhân, cự tuyệt gả đến Tần gia...” Sở Ngân Tinh nói tới đây, lập tức im bật.

Cốc cốc

“Sở cô nương.”

Bên ngoài truyền đến tiếng của Cố Dương.

Sở Tích Nguyệt thả lược trong tay xuống, phủ thêm áo khoác, đi ra mở cửa.

Cố Dương đứng ngoài cửa, trong tay cầm theo hai bình rượu, gửi lời mời: “Uống một ly không?”

“Được.”

...

Hai người đến sân ngoài, ngồi trước bàn đá.

Cố Dương cảm thấy Sở Tích Nguyệt hôm nay rất khác thường ngày, không còn cái loại cao ngạo sắc bén như bình thường, thoạt nhìn vô cùng yếu đuối.

Hắn có thể đoán được chuyện gì xảy ra.

Phiền não của nàng không ngoài chuyện gả cho Tần gia, từ kết quả mấy lần mô phỏng trước, cuối cùng nàng vẫn không thể phản kháng sự sắp xếp của gia tộc.

Vậy thì khó xử rồi.

Cố Dương vốn định tìm nàng hỏi thăm chút chuyện về Tĩnh Hải vương, hiện giờ tâm trạng người ta không tốt, không thích hợp mở miệng lắm.

Sau khi hai người cụng ly, uống chút rượu.

Tạm thời Cố Dương không biết nên mở đầu thế nào.

Sở Tích Nguyệt lại bắt đầu trước: “Người có biết gốc gác của Tần gia không?”

Cố Dương lắc đầu.

“Năm trăm năm trước, vương triều Đại Tần sụp đổ, quần hùng tranh giành, cuối cùng thái tổ Triệu thị thừa cơ quật khởi, đoạt được thiên hạ. Sau khi Tần gia diệt vong, một vị hoàng tử ngang nhiên xuất thế, chỉ mười năm ngắn ngủi, lấy thế vô địch, bước vào Thần Thông cảnh, ngay cả Thái Tổ Đại Chu và nhiều Thần Thông cảnh cũng không làm gì được hắn.”

“Đáng tiếc, Triệu thị đại thế đã thành, người này nhiều lần lên vào Thần Đô, nhưng đều không ám sát được. Hắn bèn dùng tên giả Tần Võ, lấy vương triều Đại Tần làm họ, sáng lập nên Tần gia.”

“Lúc ấy, Sở gia ta có một cường giả Thần Thông cảnh là đại tướng dưới trướng thái tổ Đại Chu, chết dưới đao Tần Võ. Sau khi lão tổ xuất quan, muốn báo thù, nhưng lại thất bại thảm hại mà về.”

Cố Dương nghe đến đó, không khỏi cảm thán một câu, mãnh nhân.

Thì ra ân oán giữa Sở gia và Tần gia là như thế này mà có.

Sở Tích Nguyệt tiếp tục nói: “Ta từ nhỏ đã lập lời thề, sau này nhất định phải san bằng Tần gia, đoạt lại Minh Nguyệt đao, rửa sạch mỗi nhục của gia tộc...”

Nói tới đây, nàng uống một ngụm rượu, trong lòng vô cùng khổ sở.

Cố Dương cũng không nhịn được mà thở dài.

Từ kết quả nhìn ra được, cuối cùng Sở gia đã đồng ý mỗi hôn sự này, có thể nói là ngay cả thể diện cũng không cần.

Một khi Sở Tích Nguyệt thật sự gả qua đó, Sở gia dĩ nhiên sẽ trở thành trò cười cho người trong thiên hạ.

Từ chuyện này cũng có thể nhìn ra được, thanh Minh Nguyệt đao này, nhất định rất quan trọng với Sở gia.

Cố Dương cũng không biết nên nói gì để an ủi, chuyện này hẳn là người ngoài nên cũng không tiện mở miệng.

Lúc lâu sau.

Sở Tích Nguyệt uống sạch một bầu rượu, đứng dậy cáo từ: “Tiểu muội uống rượu thất lễ, khiến Cố huynh chê cười rồi.”

“Không sao.”

“Ngày mai ta phải rời đi, nên lúc này nói lời tạm biệt trước với huynh, bảo trọng.” Nói xong, nàng lướt đi.

Cố Dương nhìn bóng lưng rời đi của nàng, không khỏi ngây người.

Không nên a.

...

“Chấn chấn lại có vấn đề.”

Cố Dương quay về tiểu viện mình ở thì biết nhất định là sau khi mình diệt trừ Liễu gia dẫn đến hiệu ứng cánh bướm.

Dựa theo tình hình mấy lần mô phỏng lúc trước, Sở Tích Nguyệt sẽ đi theo mình đến Tĩnh châu, cỡ gần một năm sau mới rời đi.

Chẳng qua lần này hiệu ứng cánh bướm, không ngờ lại ứng lên người Sở Tích Nguyệt, đây là chuyện hấn chưa nghĩ đến.

Sao việc xử lý Liễu gia lại ảnh hưởng đến Sở Tích Nguyệt?

Mối quan hệ giữa bọn họ có bản đại bác cũng không tới a.

Nhưng Cố Dương rất rõ, mỗi lần sau khi hấn kiếm được một khoản tiền đều sẽ dẫn phiền toái đến.

Lần này chắc cũng không ngoại lệ.

Hấn vừa mở hệ thống ra, chợt nghe có tiếng bước chân bên ngoài.

Là Tô Thanh Chi.

“Két” một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Tô Thanh Chi bung một cái chậu đồng, trong chậu bốc lên hơi nước.

Nàng đi thẳng đến bên giường, đặt chậu đồng trên mặt đất, ngồi xổm xuống, cởi giày giúp Cố Dương.

Cố Dương nói: “Đừng như thế, người đã không còn là thị nữ của ta nữa.”

Tô Thanh Chi không nói gì, cởi nốt chiếc giày còn lại của hấn, dùng hành động thay cho câu trả lời.

Sau đó, nàng thả chân hấn vào trong chậu, lấy khăn ra, cọ rửa giúp hấn.

Cố Dương cảm nhận được ngón tay của nàng sượt qua kẽ chân, vừa tê vừa ngứa, không khỏi nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp nàng, cười nói: “Mấy tháng trước, lúc ở Liên Sơn, ta có nằm mơ cũng không nghĩ đến người sẽ rửa chân cho ta.”

Cho dù lúc đó trên danh nghĩa nàng là thị nữ của hấn, nhưng hấn cũng không có loại đãi ngộ này.

Động tác trên tay Tô Thanh Chi đột nhiên dừng lại.

Mấy tiếng “lách tách lách tách” vang lên, mặt nước trong chậu đồng có nước mắt nhỏ xuống.

Cố Dương nhẹ giọng nói: “Ta đã nói rồi, ngươi không cần làm những việc này.”

“Ta từng thề, có ai giúp ta báo được thù lớn của gia tộc, ta lập tức làm trâu làm ngựa cho người đó suốt đời.”

Tô Thanh Chi dán mặt lên đầu gối của hắn, ghen ngào nói: “Cố đại ca, ta biết thực lực của mình kém cỏi, chuyện có thể làm cho ngươi cũng chỉ có những việc này, ngươi đừng chê...”

Trong lòng Cố Dương âm áp.

Với tính cách của nàng, có thể nói được như vậy, cũng không biết phải lấy bao nhiêu dũng khí.

Hắn duỗi tay nâng cằm của nàng lên, nhìn khuôn mặt lệ như mưa rào của nàng, nói: “Ai nói ngươi chỉ có thể làm mấy thứ này?”

Tô Thanh Chi không khỏi cảm thấy xấu hổ, trên mặt nhanh chóng nổi lên hai vầng đỏ ửng, dùng sức siết chặt quần hắn, lắp bắp nói: “Cố... Cố đại ca... ta... ta sợ...”

“Luyện công mà thôi, đừng sợ. Hôm nay, ta truyền cho ngươi một môn công pháp, ngươi phải dụng tâm tu luyện, mấy năm sau, ngươi có thể giúp được ta.”

“Hả?”

“Đứng lên đi. Nghe cho kỹ ...”

Cố Dương truyền tầng thứ nhất công pháp “Băng Phách Huyền Quang Kiếm” lấy được trong bí cảnh cho nàng.

...

Hơn một canh giờ sau, Tô Thanh Chi ngồi xếp bằng ở cuối giường, bắt đầu tu luyện.

Cố Dương thấy dáng vẻ này của nàng, khá vừa lòng.

Với tư chất của nàng thì chẳng mấy chốc có thể lập tức có thể tu luyện thành công. Công pháp này rất phù hợp với thể chất của nàng, căn cứ vào tình hình mô phỏng mà nói, chưa đến mười năm nàng có thể đạt đến nhất phẩm.

Cố Dương để nàng tu luyện ở đây, nhắm mắt lại, mở hệ thống ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu tốn năm mươi vạn tiền tài.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, ngươi đã là tu vi nhất phẩm, danh chấn thiên hạ. Ngươi giết Liễu Triết, diệt cả nhà Liễu gia ở Ba quận.]

[Ngày hôm sau, Sở Tích Nguyệt chia tay với ngươi, rời đi.]

[Nửa tháng sau, ngươi bị một vị cường giả nhất phẩm đánh úp, sau một trận chiến đấu kịch liệt, ngươi tự biết không phải đối thủ, lập tức bỏ chạy...]

Chương 114: Thiên Cực Thần Công

[...Ngươi chạy suốt dọc đường, nhưng cuối cùng thì ngươi vẫn chẳng thể cắt đuôi được đối phương, nhiều lần bị đuổi kịp, bị thương không nhẹ. Ngươi bất giác đã trốn vào trong Liên Sơn.]

[Khi đã vào sâu trong Liên Sơn, ngươi lại bị đuổi kịp một lần nữa. Đang chiến đấu kịch liệt thì đột nhiên có một trận gió thổi qua, một bóng đen vờ về phía hai ngươi. Trong trận hỗn chiến, ngươi phát hiện ra bóng đen đó không hề e dè chân nguyên của ngươi. Ngươi đang muốn thoát khỏi bị vây công thì lại bị cường giả nhất phẩm giữ chân lại.]

[Trong trận hỗn chiến, ngươi phát hiện ra sức mạnh của bóng đen kia có tính ăn mòn cực mạnh, đó là khắc tinh của cường giả. Nếu cứ tiếp tục đánh như vậy thì người và võ giả còn lại chỉ có nước kiệt sức mà chết thôi. Vậy nên ngươi đề nghị hợp tác, nếu không thì đừng ai hòng sống mà rời khỏi đây cả.]

[Vì hai ngươi hợp tác nên đã không chế được bóng đen kia.]

[Cuối cùng, cường giả nhất phẩm đã cố gắng hết sức để giữ chân bóng đen, ngươi thì dùng hết sức để sử dụng Thôn Thiên thức, giết luôn bóng đen kia.]

[Ngay sau đó, cường giả nhất phẩm tự nhiên đánh lén, khiến người bị trọng thương. Đúng lúc nguy hiểm, một sức mạnh kỳ lạ trong cơ thể người bùng phát, hóa thành một luồng khói đen, bao vây lấy cường giả nhất phẩm. Chân nguyên khổng lồ tràn vào cơ thể của người.]

[Khi luồng khói đen đó biến mất, cường giả nhất phẩm biến thành một cỗ thi thể khô khốc. Người ngồi khoanh chân trên mặt đất, mắt nửa thảng để luyện hóa chân nguyên vừa mới hấp thu được.]

[Trong cơ thể người có thêm một luồng ý thức, tự xưng là Thiên Cực đạo nhân, nói là đã truyền hết Thiên Cực Thần Công mà hắn tự tạo ra cho người. Nó có thể nuốt chân nguyên của võ giả khác về cho mình, là thần công đầu tiên từ cổ xưa đến nay.]

[Người biết luồng ý thức đó chắc chắn là do bóng đen ban nãy hóa thành nên trấn áp nó sâu bên trong thức hải.]

[Nhiều ngày sau, người tụ họp với Tô Thanh Chi và những người khác.]

[Người phát hiện ra người bắt đầu không khống chế được tà niệm trong lòng. Vậy nên trên đường đến Tĩnh châu, người đã không nhìn được mà thu hết những nữ nhân xung quanh làm thê thiếp.]

[Khi sắp đến Tĩnh châu, Dịch Nhất đứng đầu Thiên Kiêu băng tự nhiên xuất hiện trước mặt người, trong lòng người nảy sinh sát ý, người giết hắn ngay tại đó chỉ với một nhát đao.]

[Nhiều ngày sau, tin người tu luyện “Phượng Vũ Cửu Thiên” truyền khắp thiên hạ, khiến một cường giả nhất phẩm của Thẩm gia tìm đến. Người không phải đối thủ của người đó nên phải trả cái giá là bị trọng thương. Người nắm bắt cơ hội, sử dụng Thiên Cực Thần Công, hút hết công lực của người này.]

[Thực lực của người tăng mạnh, không khống chế nổi sự tham lam trong lòng. Người bắt đầu giết các cường giả nhất phẩm, dùng Thiên Cực Thần Công để hút hết công lực.]

[Nhiều tháng sau, tu vi của người đạt đến mức nhất phẩm đỉnh phong, người đã nhắm vào Tĩnh Hải vương, định mượn công

lực của hắn để bước vào Thần Thông cảnh. Người vẫn chưa ra tay thì đã bị rất nhiều vị cường giả nhất phẩm bao vây tấn công.]

[Người hút hết công lực của những người này, khi chuẩn bị tiến được một bước thì có một vị Kiếm Thánh xuất hiện, giết người chỉ bằng một nhát kiếm. Người hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Cô Dương xem xong cảnh mô phỏng của lần này mà bất giác cảm thán. Lần này lại có cách chết mới rồi, chết dưới tay một vị Kiếm Thánh, cũng coi như là hoành tráng đấy.

Thì ra bóng đen ở Liên Sơn kia lại đáng sợ đến vậy.

Trong mấy lần mô phỏng, hắn đều gặp quái vật bóng đen ở Liên Sơn, rồi bị ăn sống mất.

Hắn phải hợp tác với cường giả nhất phẩm thì mới giết được con quái vật đó, kết quả là người ta chơi trò ký sinh, khiến hắn thành người xấu.

Hắn là một thanh niên ngoan ngoãn tuân thủ pháp luật sinh ra và lớn lên trong xã hội mới, sao mà lại làm mấy chuyện như cướp mất công lực của người khác được.

Chắc chắn là do bị ký sinh.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm hai mươi ba tuổi.]

Cô Dương nhìn ba lựa chọn này, đây là lần đầu tiên hắn thấy phân vân như vậy.

Đó là nhất phẩm đỉnh phong, hắn không biết phải tu luyện bao nhiêu năm, mất bao nhiêu lần mô phỏng mới đạt được đến cảnh giới đó.

Đáng tiếc thật.

Trong mô phỏng, hẳn chắc chắn đã bỏ “Phượng Hoàng Cửu Thiên” để tu luyện môn Thiên Cực Thần Công có thể hút hết công lực của người khác rồi.

Đề tu luyện “Phượng Vũ Cửu Thiên”, ít nhất hẳn phải mất chín lần mô phỏng. Khó khăn lắm mới tu luyện đến được cảnh giới nhất phẩm, không ngờ lúc này lại quay sang tu luyện công pháp khác, đúng là mất não mới làm vậy.

Lại càng đừng nói đến việc cái môn Thiên Cực Thần Công đó có tác dụng phụ mạnh như vậy.

Muốn luyện kiểu này thật thì ban đầu hẳn đã chọn “Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết” không tốt sao?

Cố Dương nghi ngờ, nếu như hẳn chọn một thì luồng ý thức kỳ dị đó, nói không chừng sẽ xuất hiện trong cơ thể hẳn.

“Ta chọn hai.”

Tự dung hẳn thấy trong đầu mình có thêm rất nhiều tri thức phức tạp. Trong đó có phương pháp để nuốt hết công lực của người khác.

Cố Dương nhìn một cái, hừ lạnh một tiếng: “Hừ, Thiên Cực Thần Công cái khí gió gì chứ, đây hoàn toàn là một lời nói dối.”

Cái gọi là Thiên Cực Thần Công thực ra chỉ là phụ thuộc vào bóng đen bên trong cơ thể hẳn đó thôi.

Không có bất cứ tâm pháp hay cách tu luyện gì cả. Khi muốn hút công lực của người khác thì sử dụng suy nghĩ để điều khiển. Bóng đen đó sẽ vồ tới, bao trùm quanh người này, nuốt hết công lực rồi lại chuyển hóa thành chân nguyên của Cố Dương.

Trong cả quá trình đó, hẳn đều phải phụ thuộc vào sự chỉ dẫn của ý thức kỳ lạ đó.

“Cái tên này chỉ ít chỉ là cường giả Thần Thông cảnh, không biết nguồn gốc tới từ đâu thôi.”

Cố Dương giữ kinh nghiệm võ đạo lại sau lần mô phỏng này, cũng biết được một chút thông tin gốc gác của thứ kỳ dị này.

Sở dĩ hấn bị đối phương nhập vào là vì hôm đó là vì khi đang chiến đấu với nó, hấn sử dụng Thôn Thiên thức, bị đối phương nhân cơ hội đó để chui vào cơ thể, nhưng lại không đuổi nó đi được, dẫn đến việc tâm tính, tinh thần bị xâm nhập.

Cô Dương nhìn Tô Thanh Chi đang ngồi ở cuối giường, cảm giác nhiệt độ xung quanh nàng thấp đi vài độ là hấn biết nàng đang tu luyện một cách rất thuận lợi rồi.

“Lại lần nữa.”

Trong lòng hấn đã có kế sách đề ứng phó rồi.

Cường giả nhất phẩm muốn giết hấn kia kiếm pháp không mạnh hơn hấn, chỉ có công lực thâm hậu hơn thôi.

Muốn đối phó với người này không khó, chỉ cần nâng tu vi cao lên là được rồi.

[Hai mươi hai tuổi, người đã có tu vi nhất phẩm, vang danh thiên hạ. Khi ở Ba quận, người đã giết Liễu Triết, diệt cả nhà bọn họ.]

[Ngày hôm sau, Sở Tích Nguyệt đến tìm người đề từ biệt rồi ra đi một cách dứt khoát.]

[Sau đó, người đưa Tô Thanh Chi đến tìm Lăng Linh, đưa bọn họ cùng vào nơi bí cảnh trong Thiên Trụ sơn để trốn.]

[Các người ở đó, tĩnh tâm lại, tu luyện khổ cực.]

[Năm năm sau, Lăng Linh bước vào nhất phẩm.]

“Ba năm nữa trôi qua, Tô Thanh Chi bước vào nhất phẩm, phá được cấm chế trong động phủ, lấy được “Băng Phách thần kiếm”.]

[Bảy năm qua đi, Lăng Linh đột phá Thần Thông cảnh, phá vỡ cấm chế trong bí cảnh, về lại Thiên Trụ sơn.]

[Lăng Linh quyết định vào mộ đao, lấy cây thần đao mà gia tộc đã bảo vệ suốt nhiều thế hệ. Các người đột nhập vào mộ đao, nhưng đều gặp phải thử thách. Khi người phá vỡ được cửa ải đó thì tự nhiên trời đất rung chuyển, trong mộ đao có một đao ý chỉ thẳng lên trời, phá vỡ cả bầu trời.]

[Đột nhiên, một bàn tay khổng lồ vươn ra từ trong mộ đao, giết chết Lăng Linh chỉ bằng một chưởng. Nó nắm lấy chuôi cây thần đao, dưới sức mạnh đáng sợ đó, cả mộ đao bị phá nát. Người bị ảnh hưởng, chết ngay tại chỗ, hưởng thọ ba mươi bảy tuổi.]

Cố Dương xem xong phần kết cục mà đau lòng đến mức không thở nổi. Nó ít hơn hẳn lần trước mười ba năm, hẳn mười ba năm đấy.

Bây giờ hẳn mô phỏng một lần là phải mất năm mươi vạn lượng. Mỗi một năm đều rất đáng giá. Mười ba năm, có những lúc mô phỏng hẳn còn chẳng sống được đến mười ba năm.

Hắn cảm giác mình bị tổn thất mất cả trăm triệu.

Nhưng mà ít nhất là biết được một điều, trong mộ đao còn có một thứ kinh khủng như vậy.

Lăng Linh đã là Thần Thông cảnh mà còn chết vì một chưởng như vậy, thế thì tu vi của người ở trong đó phải cao đến mức nào?

Pháp Lực cảnh? Hay là Bất Lậu cảnh?

Người này liệu có phải là vị Định Hải Thần Châm Lạc vương của Đại Chu không?

Rất nhiều sự suy đoán nảy ra trong đầu Cố Dương.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi bảy tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi bảy tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm ba mươi bảy tuổi.]

Hắn chọn một.

Chẳng mấy chốc sau hắn đã cảm nhận được cảm giác sáng khoái khi chân nguyên tăng mạnh.

...

“Vẫn chưa đủ, lại một lần nữa.”

Cố Dương lại mở hệ thống ra.

Chương 115: ĐỂ tâm hơn đi

[Hai mươi hai tuổi, người đã có tu vi nhất phẩm, vang danh thiên hạ. Khi ở Ba quận, người đã giết Liễu Triết, diệt cả nhà bọn họ.]

[Ngày hôm sau, Sở Tích Nguyệt đến tìm người để từ biệt rồi ra đi một cách dứt khoát.]

[Sau đó, người đưa bốn nữ tử là Tô Thanh Chỉ, Từ Nhược Mai, Ly Ly và Hàn Mộng Linh đến Thiên Trụ sơn, đi vào trong bí cảnh.]

[Tám năm sau, Tô Thanh Chỉ bước vào nhất phẩm, mở cấm chế trong động phủ, lấy được “Băng Phách thần kiếm”.]

[Lại một năm nữa qua đi, Từ Nhược Mai bước vào nhất phẩm.]

[Hai năm sau đó, Hàn Mộng Linh đạt đến Thần Thông cảnh. Nàng cười lớn, phá vỡ cấm chế của bí cảnh rồi biến mất.]

[Các người nhân cơ hội này rời khỏi bí cảnh, đến họp mặt với Lăng Linh.]

[Bảy năm sau, Lăng Linh bắt đầu đột phá Thần Thông cảnh, gặp phải rất nhiều vị nhất phẩm vây công. Người, Tô Thanh Chỉ và Từ Nhược Mai ngăn mấy cường giả nhất phẩm lại, Lăng Linh thành công đột phá được Thần Thông cảnh.]

[Đúng lúc này, một vị cường giả Pháp Lực cảnh đi đến, định giết hết bọn họ. Vào lúc nguy hiểm, một nhát kiếm giáng từ trên trời xuống ngăn vị cường giả Pháp Lực cảnh đó lại. Lăng Linh nhân cơ hội đó để đưa mọi người trốn đi.]

[Chuyện này vừa kết thúc thì Từ Nhược Mai từ biệt người. Khi nàng đang đi thì đạt đến Thần Thông cảnh nên quay lại Kiếm cung.]

[Không lâu sau, Tàn Vũ khởi binh đánh Đại Chu, bốn vị Thiên Nhân đánh nhau, làm mở ra một lối đi nào đó dẫn đến thông

đạo động thiên, Tinh La tông tấn công xâm lược với quy mô lớn.]

[Các người đi đến Tĩnh châu, tìm một con thuyền lớn rồi căng buồm ra biển.]

[Hai tháng sau, các người ở trên biển gặp hai cường giả Thần Thông cảnh đang chiến đấu rất kịch liệt nên bị ảnh hưởng. Thuyền viên tử vong và bị thương rất nghiêm trọng. Các người bị mất phương hướng trên biển. Một tháng sau thì lưu lạc đến một đại lục xa lạ.]

[Các người quyết định dừng chân lại ở đại lục này, tìm một nơi để ẩn cư rồi chuyên tâm tu luyện.]

[Năm năm sau, Tô Thanh Chỉ bước vào Thần Thông cảnh. Lúc này, các người cũng nghe ngóng được tình hình đại khái trên đại lục đó, quyết định không giấu mình nữa mà chiếm một mảnh đất để làm địa bàn.]

[Ba năm sau, mấy chiếc thuyền lớn từ Đại Chu đến đại lục này. Các người tiếp xúc với họ thì mới phát hiện, họ chính là hoàng thất Đại Chu đang trốn nạn. Lăng Linh biết thân phận của đối phương xong, quyết định ra tay.]

[Một trận đại chiến diễn ra, cuối cùng đối phương lập mưu để bắt sống người. Lăng Linh và Tô Thanh Chỉ thầy vậy cũng sợ nên chỉ đành dừng lại.]

[Nửa tháng sau, nhiều cường giả Thần Thông cảnh của Tinh La tông tìm đến, không nói lời nào đã ra tay luôn. Lăng Linh và Tô Thanh Chỉ bất đắc dĩ, đành phải tham chiến.]

[Sau một trận đại chiến, hai bên bắt tay nhau giết gần hết đệ tử Tinh La tông. Hoàng thất Đại Chu bị tổn thất nghiêm trọng, Lăng Linh và Tô Thanh Chỉ đều bị thương nặng. Hoàng hậu Đại Chu thả người về. Sau đó, mọi người ngồi lên chiếc thuyền lớn duy nhất còn lại, đi về phía biển khơi mênh mông.]

[Sau vụ việc này, Lăng Linh cũng không còn tâm tư để báo thù nữa. Hai nữ tử dưỡng thương xong, chèo chiếc thuyền họ tạo ra suốt bao nhiêu năm nay rồi rời khỏi đại lục đó.]

[Nhiều tháng sau, một đêm nào đó, có một bóng đen xuất hiện trên biển và nuốt trọn con thuyền. Người chết, hưởng thọ bốn mươi tuổi.]

Cô Dương xem xong mà lạnh cả sống lưng.

Hàn Mộng Linh sao vậy hả? Nàng mất có mười năm để đột phá Thần Thông cảnh.

Tu vi hiện giờ của nàng cũng chỉ mới là lục phẩm thôi mà. Với độ tuổi của nàng, năng khiếu như vậy đã là khá ổn rồi.

Thế nhưng mất có mười năm đã bước vào được Thần Thông cảnh, chuyện này khoa trương quá.

Thì ra trong đám người bên cạnh hắn, nàng ta mới là người có tư chất tốt nhất.

Còn cả Từ Nhược Mai nữa, nàng cũng tự nhiên được khôi phục công lực. Chín năm sau, nàng đã lên đến nhất phẩm.

Trong những lần mô phỏng trước đó, điều này chưa từng được nhắc tới.

“Lẽ nào là vì bí cảnh đó sao?”

Cô Dương nghĩ tới nghĩ lui nhưng cũng chỉ nghĩ ra được lý do đó thôi.

Trước đó, hắn chưa từng nghĩ mình sẽ đưa theo Từ Nhược Mai, Ly Ly và cả Hàn Mộng Linh vào trong bí cảnh.

Nói trắng ra thì là hắn không đủ tin tưởng bọn họ.

Cho đến lần này, hắn đã là nhất phẩm rồi, có đủ thực lực rồi nên mới tiện thì đưa bọn họ theo luôn.

Ai mà biết được, tất cả bọn họ đều khiến hắn phải bất ngờ.

Người duy nhất bình thường được chút là Ly Ly.

Những gì xảy ra sau đó cũng hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Xem ra cả Đại Chu đều không ngăn nổi Tinh La tông.

Chín gia tộc lớn đó, còn cả sáu môn phái lớn nữa, chắc là tình hình đều không được ổn lắm, chỉ là không biết bốn thánh địa

lớn trong truyền thuyết thế nào rồi thôi.

“Tiếc là tin tức trong lần mô phỏng này quá vắn tắt, cho dù là chọn trí tuệ rồi thì cũng không thể kế thừa được ký ức đó. Nếu không thì với năng lực biết trước, cảm nhận được trước, hẳn đã có thể khiến bản thân mình trở thành người bất bại.”

Cô Dương nghĩ mà thấy hơi nuôi tiếc.

Bây giờ, hẳn chỉ biết mười tám năm sau, Tần Vũ đã khởi binh chinh phạt Đại Chu, khiến một cánh công bị mở ra, Tinh La tông xâm nhập vào với số lượng lớn.

Lai lịch của Tinh La tông và cả thực lực của họ nữa, hẳn đều không biết gì cả.

“Còn nữa, lần này chết đột ngột thật đấy.”

Cô Dương nhìn kết cục mà thấy hơi thắc mắc.

Đã gắng qua được vị cường giả Pháp Lực cảnh muốn truy sát Lăng Linh rồi, gắng qua cả trận chiến với Đại Chu rồi, còn cả sự truy sát của cường giả Tinh La tông nữa, thế mà kết quả là sau khi ra biên thì lại tự nhiên chết như thế, đến cả việc chết thế nào cũng không biết nữa.

Lẽ nào là U Linh Hải, một trong năm hung địa trong truyền thuyết sao?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi chín tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi chín tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm bốn mươi chín tuổi.]

Lần này không cần suy nghĩ nữa, hẳn chọn một.

Cô Dương lại cảm nhận được niềm vui khi tu vi tăng mạnh, chân nguyên tăng lên gần hai phần.

Đúng là một bất ngờ lớn.

Đừng xem thường hai phần này, với tu vi hiện tại của hẳn, chân nguyên đã hùng hậu lắm rồi, hai phần còn mạnh hơn toàn bộ chân nguyên của nhị phẩm.

Hắn chỉ cần nghĩ một chút thôi đã đoán được tại sao tu vi lần này của hắn lại cao lên nhiều như vậy rồi.

Bởi vì tu vi của Tô Thanh Chỉ đạt đến Thần Thông cảnh, hai người họ song tu, hắn nhận được rất nhiều lợi ích.

Xem ra tiềm lực băng cơ ngọc cốt của nàng không chỉ dừng lại ở Thần Thông cảnh.

Cố Dương nhìn Tô Thanh Chỉ đang khoan chân ngồi ở cuối giường, hắn cười vì thấy mừng, vì ban đầu hắn không cứu nhầm người.

Hắn không tiếp tục mô phỏng mà bắt đầu vận công, điều chỉnh khí tức, làm quen với công lực mới tăng này đã.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, thị nữ Tri Tinh đã đến đứng ngoài viện của Cố Dương rồi, nàng cứ ngó vào bên trong.

Đêm qua, tiểu thư cả đêm không về phòng, khiến nàng vô cùng hoang mang. Nếu tiểu thư không kiểm nỏ thì phải làm sao đây?

Không danh không phận thế này là cái kiêu gì chứ?

Không nói đến việc mai mối đàng hoàng, có kiêu tám người khiêng rước qua cửa nhưng ít nhất thì cũng phải bái thiên địa chứ.

Cuối cùng, bên trong cũng mở cửa ra, Tri Tinh thấy tiểu thư đi ra ngoài, một mặt thất thần, nên vội vàng chạy đến; “Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ?”

“Ta thì làm sao được?” Tô Thanh Chỉ chỉ trả lời bừa một câu. Nàng vẫn đang chìm đắm trong công pháp mà Cố Dương truyền cho nàng.

Công pháp này cao minh hơn “Huyền Nguyên công” không biết bao nhiêu lần, khiến nàng chìm đắm trong đó, không dứt ra được.

Nàng vừa nói vừa đi ra ngoài.

Tri Tinh thấy nàng như vậy, sốt ruột đến mức phải giậm giậm chân. Mấy chuyện kiêu vậy, làm sao mà nàng mở lời hỏi được

cơ chứ?

Tiểu thị nữ như nàng đúng là lo sốt vó lên vì tiểu thư nhà mình.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều thức dậy, ngồi lại cùng ăn sáng.

Ngoại trừ Sở Tích Nguyệt vẫn chưa đến.

Khi đang ngồi, tự dung Tri Tinh phát hiện Cố Dương cứ nhìn Hàn Mộng Linh, không thèm để ý gì đến tiểu thư nhà mình, nàng tức đến mức muốn xì khói.

Vừa mới lừa được đến tay mà đã quay sang tâm tía nữ nhân khác rồi sao? Hơn nữa, nha đầu này thì mới được có mấy tuổi?

Cô đại ca quá đáng quá đi mất.

Tri Tinh quay đầu lại nhìn tiểu thư thì thấy tiểu thư nhà mình vẫn ngồi ngây ra, không hề chú ý xem Cố Dương thế nào. Nàng lại càng tức hơn.

Tiểu thư, tiểu thư để tâm hơn đi!

Chương 116: Ta không muốn

Cố Dương gần đây bận quá nhiều việc, đây là lần đầu hấn nhìn nhận Hàn Mộng Linh một cách nghiêm túc.

Đệ tử mà Tu La Kiếm Thánh dùng hơn hai trăm vạn lượng làm thù lao để nhờ hấn dạy dỗ, rốt cuộc nàng có bí mật gì đây?

Trong đợt mô phỏng này, Tô Thanh Chỉ có thể chất băng cơ ngọc cốt, là hạt giống để tu luyện Thượng Cổ, thứ nàng tu luyện lại còn là “Băng Phách Huyền Kiếm Quang”, rất phù hợp với thể chất của nàng, thế nhưng cũng phải mất hai mươi năm mới đạt tới Thần Thông cảnh được.

Hàn Mộng Linh thì sao, nàng chỉ mất có mười năm.

Nếu nói nàng không có bí mật gì thì đánh chết hấn cũng không tin.

Hàn Mộng Linh đã chú ý đến ánh nhìn của hắn. Nàng chớp chớp mắt, quay qua nhìn, nở một nụ cười rất ngọt ngào.

Ngày tháng còn dài, sau này sẽ có cơ hội để tìm ra bí mật đó thôi.

“Chúc mừng Cố huynh tu vi tăng mạnh.”

Ô Hành Vân ngồi ở bên cạnh nâng ly trà lên: “Tiêu đệ lấy trà thay rượu, chúc Cố huynh sớm bước vào Thần Thông cảnh.”

Lúc này, tất cả mọi người trên bàn đều quay ra nhìn hắn. Cố Dương biết động tĩnh của mình tối qua lớn quá, không giấu được bọn họ nên cũng nâng ly trà lên, cụng ly với hắn, cười nói: “Mong được như lời chúc của người.”

Hắn đang định uống hết trà trong ly thì Ô Hành Vân tự dưng kéo tay hắn lại, nói trước mặt tất cả mọi người: “Tích Nguyệt sắp đi rồi, Cố huynh lẽ nào không định làm gì cả sao?”

Cố Dương ngờ ra, không ngờ hắn lại hỏi câu này trước mặt mọi người.

Thấy hắn nghiêm túc, nếu câu trả lời hôm nay không thỏa mãn được hắn thì chắc hắn sẽ lật mặt với Cố Dương mất.

Tự dưng, hắn cảm giác bầu không khí xung quanh như ngưng đọng lại. Đến cả Tô Thanh Chỉ ban nãy còn ngồi ngờ ra cũng phải ngẩng đầu lên, nhìn về phía hắn.

Cố Dương hơi cau mày, đang định nói thì bên cạnh hắn đã có tiếng bước chân phá vỡ bầu không khí yên lặng đó, chính chủ đến rồi đây.

“Cố huynh, Ô huynh.”

Sở Tích Nguyệt khoác một chiếc áo choàng màu tím, quay lại với khí chất cao quý lạnh lùng thường ngày. Dường như nàng không nhìn ra sự căng thẳng giữa hai nam nhân này nên nói: “Ta phải đi đây, ta đến để cáo từ.”

Ô Hành Vân nhìn nàng, tự dưng thở dài một hơi, biểu cảm có vẻ gì chán nản.

Sở Tích Nguyệt giơ tay lên chào những người khác rồi quay người rời đi.

“Ta tiễn ngươi.” Cố Dương đuổi theo.

Sở Tích Nguyệt không từ chối, hai người họ sánh vai nhau, tự dừng lại không nói gì.

Khi sắp đến cổng, có thể nhìn thấy bên ngoài cổng có một con tuần mã màu đỏ thẫm.

Cố Dương cuối cùng cũng lên tiếng: “Sao lại đi gấp thế?”

Lúc này, một mùi hương bay tới, bên đường có trồng rất nhiều loài hoa quý, chúng đua nhau nở, trông rất rực rỡ.

Sở Tích Nguyệt đưa tay ra hái bông mẫu đơn đỏ nổi bật nhất, cắm bên tai, mỉm cười, nói: “Những lời Ô Hành Vân nói, ngươi không cần để bụng đâu. Với ta mà nói, tâm nguyện duy nhất cả đời này là khiến Sở gia đứng trên cả tám gia tộc kia. Ngoài ra thì không có gì quan trọng cả.”

Cố Dương thấy nàng cười, những bông hoa sắc sỡ xung quanh đều như ảm đạm hơn vậy. Chúng đều trở thành phong nền cho nàng. Tự dừng, hắn thấy mình hơi rung động, nói: “Nếu ngươi không muốn gả thì ta có thể giúp ngươi.”

Sở Tích Nguyệt nhìn hắn đầy kinh ngạc, nước mắt ứa lên, một nụ cười đầy ý vị phức tạp hiện lên trên gương mặt nàng. Vui vẻ, ngọt ngào, thất vọng, chua xót, cả trăm trạng thái đan xen lẫn nhau.

Cuối cùng, nó hóa thành một tiếng thở dài: “Đúng là ta không muốn gả, ta không muốn lấy lại bảo vật gia truyền bằng cách nhục nhã như vậy, chỉ là mệnh lệnh gia đình khó mà làm trái được.”

Nói xong, nàng bỏ đóa hoa bên tai xuống, để vào tay Cố Dương, nói: “Bảo trọng”

Nói rồi, nàng xoay người rời đi, nhảy lên con tuần mã ngoài cửa, hất dây thừng rời đi mất.

Cố Dương nhìn bóng lưng của nàng, chiếc áo choàng màu tím bay cao, trong những hạt cát đỏ bay lên bởi vó ngựa có mấy giọt nước mắt lấp lánh.

Xem ra, đúng là nàng không muốn gả đến Tàn gia. Hấn nhớ lại những chi tiết kể từ khi hai người họ quen nhau. Nàng đã giúp hấn không ít. Nếu không có nàng ở đó, có mấy lần chắc hấn không thoát được.

Lần đầu tiên hấn và Sở Tích Nguyệt gặp nhau còn có chuyện rất không vui xảy ra, kết mối thù.

Ngay sau đó hấn lại tìm nàng giúp, nàng không tính toán mà đồng ý luôn.

Tính như vậy thì Cố Dương đã nợ ân tình của nàng.

Tàn gia...

Đêm qua Sở Tích Nguyệt đã nhắc đến Tàn gia với hấn, đây chính là một lời cảnh báo đây.

Cùng là chín gia tộc lớn trong thiên hạ, lão tổ của Sở gia không phải đối thủ của Tàn Vũ, có thể thấy thực lực của hấn đáng sợ đến mức nào.

Tàn gia thành lập tuy muộn hơn nhưng thực lực của gia tộc chắc chắn được xếp đầu tiên trong chín gia tộc.

Hơn nữa tám mươi năm sau Tàn Vũ đã là Thiên Nhân cảnh rồi, bây giờ cho dù chưa đến cảnh giới đó thì sợ là cũng không còn xa nữa đâu.

Còn thời gian một năm nữa, theo mấy lần mô phỏng trước thì chắc là một năm sau Sở Tích Nguyệt sẽ gả qua đó.

Một năm...

Cố Dương mặt rất nghiêm túc, nhìn về phía Sở Tích Nguyệt đi rồi nói: “Đến khi đó, nếu ta có đủ thực lực thì chắc chắn sẽ cứu ngươi ra khỏi biển lửa.”

...

Tĩnh châu, Kiếm Sơn.

“Thế tử, ngươi chậm chút thôi, đợi ta với.”

Dưới chân núi, có một người trung niên béo mập đang đuổi theo một thiếu niên mặc áo cảm tầm mười hai, mười ba tuổi.

Thân thủ thiếu niên nhanh nhẹn, đang dùng cả tay lẫn chân để leo lên vách núi dựng đứng, tốc độ không chậm chút nào.

“Thế tử, đừng lên trên nữa, nơi đó nguy hiểm lắm.”

Người trung niên ở bên dưới kia gọi hắn vài tiếng nhưng thiếu niên đang leo vách núi kia thì lại coi như không nghe thấy.

Hắn bắt lực quá chỉ đành đuổi theo, vừa đuổi theo vừa hỏi:

“Thế tử, ngươi bò lên trên đó làm gì chứ?”

Thiếu niên vừa cố gắng bò lên trên vừa nói: “Truyền thuyết bảo trên Kiếm Sơn có một cây thần kiếm, ta muốn lấy thần kiếm đó ra tặng cho mẫu phi làm quà sinh nhật.

“Thế tử thế này là làm bừa đấy, phu nhân mà biết thì chắc chắn sẽ dùng gia pháp.”

Thiếu niên không thèm quan tâm những lời hắn nói. Trèo cả nửa ngày rồi, khi thấy sắp đến đỉnh núi rồi thì kinh ngạc. Đột nhiên, có một bóng người lướt qua hắn, bay lên trên đỉnh núi.

Hắn sốt ruột ngay lập tức nên tăng tốc độ, bò lên núi.

...

“Đây chính là thần kiếm trong truyền thuyết sao?”

Thiếu nữ nhìn thấy thanh kiếm trên tảng đá, cả thân kiếm đều có vết gỉ sét, miễn cưỡng nhìn ra được là cây kiếm, khiến nàng vô cùng tò mò.

Mà thiếu nữ này chính là Hàn Mộng Linh.

Ô Hành Vân ở bên cạnh cũng dính mắt vào cái kiếm sắt đó, gật đầu nói: “Không sai, theo ghi chép thì cây kiếm sẽ được cắm ở đây, qua hơn một ngàn năm rồi. Bao đời nay, có vô số người nghĩ đủ mọi cách cũng không lấy nó ra được. Đến cả cường giả Thần Thông cảnh cũng không được.”

Đã mười ngày kể từ khi Sở Tích Nguyệt rời đi, mười ngày này bọn họ vội vàng đi để đuổi kịp với lộ trình, cuối cùng hắn tiến vào địa phận của Tĩnh châu rồi.

Họ vô tình đi qua Kiếm Sơn. Khi nghỉ ngơi, Ô Hành Vân nói kiếm này là kiếm thần. Nhiều năm lịch sử rồi, Hàn Mộng Linh

rất tò mò nên nói muốn đến thử xem sao.

Nếu là trước đây thì Cố Dương sẽ không quan tâm nàng đâu. Nhưng mà từ khi biết những bí mật của nàng rồi, thái độ đương nhiên là cũng sẽ khác. Cho tất cả mọi người xem.

Hàn Mộng Linh rất muốn thử: “Ta thử có được không?”

Ô Hành Vân gật đầu, nói: “Đương nhiên là được rồi.”

Hàn Mộng Linh lại không biết ở đây ai làm chủ, nàng nhìn Cố Dương.

Cố Dương quét mắt nhìn một vị quái nhân ngồi trên tảng đá. Người đó quần áo xộc xệch, ngồi im bất động, nhìn qua cứ như một cái xác vậy.

Thế nhưng thực ra đó là một võ giả rất mạnh, là một nhất phẩm.

Người này cứ ngồi ở đây, rõ ràng là mục đích của hắn cũng là cây thần kiếm.

Cố Dương gật gù đầu. Tiểu nha đầu đi đến, nắm lấy chuôi kiếm toàn là vết gỉ sét, hắn ra sức kéo lên.

“Không ổn rồi.”

Hàn Mộng Linh dùng hết sức bình sinh nhưng cây kiếm vẫn không hề động đậy. Nàng có hơi buồn lòng.

Trong suốt cả quá trình, người kỳ lạ đó luôn im lặng, không hề phản ứng lại.

Sau đó, đám người Tô Thanh Chỉ tò mò muốn thử. Không ngoài tưởng tượng, họ không thể nhổ được.

Chỉ có Cố Dương, Ô Hành Vân và Từ Nhược Mai vẫn chưa động đậy thôi.

“Cố huynh sao không thử chút nhỉ?” Ô Hành Vân nói, lúc trước hắn và Từ Nhược Mai đến đây nên đã từng thử rồi.

Cố Dương lắc đầu nói: “Không cần đâu.”

Hắn rất tự biết mình. Cây kiếm này cắm ở đó cả ngàn năm rồi, đến cả Thần Thông cảnh cũng không rút ra được, hắn không cần mất sức làm gì cả.

Lúc này, thiếu niên kia cuối cùng cũng bò lên. Thấy một đám người đang vây quanh thần kiếm, trong đó có một người trông giống thị nữ đang muốn rút kiếm nên hấn hét lớn: “Dừng lại, bỏ tay ra khỏi thần kiếm của ta.”

Chương 117: Giao thần kiếm ra đây

Ô Hành Vân thấy lực chú ý của Cố Dương đặt trên người quái dị đó, nhỏ giọng nói: “Người kia tên là Mạnh Bình, từng là kiếm khách hoành hành một thời ở phương bắc, mười mấy năm trước, thua dưới tay Bắc Sơn Kiếm Thánh khi vị Kiếm Thánh này vẫn chỉ ở cảnh giới nhất phẩm. Về sau, đã đi khắp thiên hạ tìm kiếm thần binh lợi khí.”

“Mười năm trước, sau khi Bắc Sơn Kiếm Thánh tu thành Thần Thông cảnh, người này đã tới Kiếm Sơn, một mực ngồi bất động ở đây, không hề rời đi, giống như đang tham ngộ bí ẩn của thanh kiếm thần bí này. Nhưng mà hấn chưa bao giờ làm tổn thương ai cả, đừng lo lắng.”

Cố Dương thế mới biết, người quái dị kia còn có một đoạn chuyện cũ, hỏi: “Hấn xuất thân từ thế lực nào?”

“Một môn phái nhỏ, cho đến nay chỉ được một mình hấn là nhất phẩm.”

Giới đây, đào tạo được một cường giả nhất phẩm, hơn nữa chỉ là một môn phái nhỏ thôi.

Xem ra ngoại trừ chín danh gia vọng tộc trong thiên hạ, sáu môn phái lớn thì sẽ không có môn phái lớn nào khác nữa.

Cố Dương lại sinh lòng đồng cảm với người này, hấn quá hiểu nỗi khổ của việc không có truyền thừa công pháp cao cấp.

Nhưng đã là không có biện pháp, vị cường giả nhất phẩm này, tại sao lại ngồi bất động ở đây mười năm?

Đang nói...

“Dừng tay!”

Một tiếng quát lớn vang lên khiến tiểu thị nữ Tri Tinh càng hoảng sợ, buông chuỗi kiếm ra, lui một bước.

Nàng chỉ thuần túy xuất phát từ tò mò, tiến lên sờ thử thôi.

Thiếu niên mặc áo gấm kia bước nhanh tới, đôi mắt với đám người Cố Dương, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị nói: “Thần kiếm là của ta, không ai được động vào!”

Cố Dương cảm thấy hơi buồn cười, đã lâu rồi chưa gặp được một tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng như vậy, đang định mở miệng thì đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Chỉ thấy một bóng dáng hơi mập mạp im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng thiếu niên kia, rõ ràng là một vị cường giả nhất phẩm.

Có thể khiến một vị cường giả nhất phẩm đi theo, thân phận chắc chắn không đơn giản.

Lần này Cố Dương tới là vì kiếm tiền, không muốn nhiều chuyện, chế giễu một câu: “Nếu ngươi có thể rút được nó ra, nó mới tính là của ngươi.”

Thiếu niên áo gấm hừ một tiếng: “Bản thể tử nhất định có thể rút nó ra.”

Nói xong, hắn xoay người, vén tay áo lên, cầm chặt chuôi kiếm.

Cố Dương nghe được hắn tự xưng, trong lòng giật thon thót, nhìn kỹ thì thấy tướng mạo của hắn đúng là hơi tương tự người nào đó, nên đoán được thân phận của thiếu niên này.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy Ô Hành Vân vẻ mặt phức tạp, đã biết mình đoán không sai.

Thiếu niên này chính là nhi tử của Tĩnh Hải vương.

Nhìn tuổi tác chắc là đệ đệ của Ô Hành Vân.

Cố Dương chỉ biết Ô Hành Vân là thứ tử của Tĩnh Hải vương, sau này rời nhà trốn đi, một mình chạy đến Thần Đô, gia nhập Võ viện.

Về phần vì sao Ô Hành Vân lại rời nhà trốn đi, chi tiết trong đó hắn cũng không rõ ràng.

Thiếu niên mặc áo gấm đứng tẩn, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, hà hơi, hét lớn một tiếng: “Lên!”

Lập tức, mặt đất bắt đầu chấn động.

Lần này, tất cả mọi người ở đây không khỏi ngạc nhiên, bao gồm cả vị cường giả nhất phẩm sau lưng thiếu niên mặc áo gấm đều tỏ vẻ không thể tin nổi.

Nơi mặt đất bắt đầu chấn động chính là vị trí của thanh kiếm trong tay thiếu niên mặc áo gấm.

Vẻ mặt Cố Dương hơi cổ quái, nhìn thiếu niên kia, trong lòng hiện lên một suy nghĩ kỳ lạ.

Như này là như nào?

Không phải nói thanh kiếm này kể cả Thần Thông cảnh cũng không rút ra được sao?

Chẳng lẽ tiểu tử này chính là khí vận chi tử trong truyền thuyết sao?

Nói đến vấn đề này.

Lúc trước trong mấy lần mô phỏng, sau khi Tĩnh Hải vương chết, tại sao là do Ô Hành Vân kế thừa vương vị?

...

Theo mặt đất chấn động càng ngày càng kịch liệt, chuôi kiếm gỉ sét loang lổ này đột nhiên sáng lên ánh sáng chói mắt.

Chôn dưới đá đã ngàn năm, lần đầu tiên nó lộ ra mũi nhọn của mình.

Thiếu niên mặc áo gấm nhắm chặt hai mắt, toàn thân run rẩy, vẻ mặt vắn vẹo, gân xanh trên trán nổi lên, hiển nhiên đã dùng hết khí lực từ khi sinh ra đến nay.

Chuôi thần kiếm này được rút lên từng tấc một, ánh sáng càng lúc càng mạnh, gần như phóng lên trời, che khuất cả người thiếu niên.

“A...”

Thiếu niên kia gầm lên.

Cuối cùng, hắn đã rút toàn bộ thanh kiếm kia ra.

Một tiếng nổ mạnh vang lên.

Cả ngọn núi đá đang kịch liệt chấn động, âm âm vỡ ra.

Cố Dương hét lớn lên: “Ly Ly.”

Ly Ly phản ứng cực nhanh, lấy quả cầu thủy tinh kia ra, nhanh chóng đọc một đoạn chú ngữ, một luồng lực trong nháy mắt bao phủ mọi người ở đây.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, giống như lông vũ, bay lơ lửng xuống đất.

Vũ Lạc thuật!

“Ngươi dám!”

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng gầm.

Sau đó chính là một đường kiếm ý kinh người, tiếp theo là đủ loại tiếng xé gió, thực lực kinh người mang theo vô số đá vụn quét ngang đến, khiến đám người Cố Dương đều bị ảnh hưởng.

Cố Dương giơ tay lên, chém tới trước, một bức tường khí vô hình xuất hiện trước mặt, chặn toàn bộ những đá vụn đang bay tới kia.

“Cố huynh!”

Đột nhiên, Ô Hành Vân ở bên cạnh túm lấy tay hắn, trong mắt hiện lên vẻ khẩn cầu.

Không cần nhiều lời, Cố Dương đã biết hắn định nói gì, hỏi lại một câu: “Ngươi chắc chắn chứ?”

Ô Hành Vân nói: “Cho dù như thế nào hắn vẫn là đệ đệ của ta.”

“Được.”

Cố Dương không nói lời vô nghĩa nữa, quay đầu lại nói với Ly Ly: “Mang bọn họ đến nơi an toàn, ta chút nữa sẽ tới.”

Nói xong, hắn rút Phượng Vũ đao ra, người đã bay vút ra.

...

Một lát sau, Cố Dương tìm được đến chỗ hai bên đang kịch chiến, bọn họ đánh từ trên núi xuống dưới núi, đang một đuổi một chạy.

Từ rất xa, hắn đã nhìn thấy thế tử phủ Tĩnh Hải vương bị người trung niên kia vác trên vai, trên thân người trung niên kia nhuốm máu, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Vị thế tử kia rõ ràng đã hôn mê rồi, trong tay nắm thật chặt chuôi thần kiếm trong truyền thuyết này.

Sau lưng không xa, Mạnh Bình đang đuổi theo mãi.

“Giao thần kiếm ra đây.”

Giọng hắn khô khốc khó nghe, ẩn chứa sát ý lạnh như băng trong đó.

Giống như cảm ứng được sau lưng có người đuổi theo, trên người hắn đột nhiên bộc phát ra kiếm ý kinh người, kiếm trong tay rời tay, hóa thành một đường kiếm cầu vòng, bắn nhanh ra.

Người trung niên cảm nhận được nguy hiểm, ý thức được không tránh khỏi, bất ngờ ném thế tử trên vai đi, xoay người nghênh đón một kiếm kia.

Xoẹt!

Kiếm trong tay hắn lập tức bị cắt thành hai đoạn, đường kiếm cầu vòng kia còn chưa tiêu tan, chém ngang người hắn thành hai khúc, lập tức mất mạng.

...

Lúc này, Cố Dương cuối cùng đã đến, đón được thế tử ở giữa không trung, quay đầu nhìn người quái dị quần áo rách nát, tóc tai bù xù kia.

Mạnh Bình dùng giọng nói khó nghe giống như kim loại cà vào nhau nói: “Người cần gì phải xen vào việc của người khác?”

Cố Dương nói: “Không có cách nào, nợ nhân tình của người ta.”

Đương nhiên không chỉ vì Ô Hành Vân.

Lần này đi Tĩnh châu, hấn muốn bán thương thành của Tiền Hi Vân được giá tốt, nếu như có thể kéo quan hệ với Tĩnh Hải vương, làm việc sẽ dễ dàng rất nhiều.

Vả lại, hấn cứu được tiểu tử này, Tĩnh Hải vương còn không tỏ vẻ gì sao?

Nể mặt mũi Ô Hành Vân, giảm giá tối đa, cũng phải được hai trăm vạn, không quá mức đúng không?

Trong lòng Cố Dương tính toán kỹ càng.

Mạnh Bình liếc nhìn đã thấy rõ hấn nghĩ một đằng nói một nẻo, lạnh lùng nói: “Dối trá! Mặc kệ ngươi có mục đích gì, người dám cản ta, chết!”

Thanh kiếm kia vòng một vòng, quay trở lại trên tay hấn.

Một kiếm trong tay, sát ý trong mắt hấn càng mạnh.

...

Bên kia, Ly Ly mang theo mọi người cuối cùng cùng đáp xuống đất, nhìn xem ngọn núi đá cao gần nghìn mét này đã biến mất không còn tung tích thì chưa hết kinh hồn bạt vía.

Lần này nếu không có pháp thuật của Ly Ly, dưới tai họa này, bọn họ vốn không cách nào may mắn thoát khỏi được.

Cố Dương chỉ có hai tay, liệu có thể cứu được mấy người?

Tiểu thị nữ Tri Tinh lo lắng nói: “Cố đại ca không sao chứ?”

Nghe được lời của nàng, trên mặt mọi người đều có vẻ lo lắng.

Vừa rồi nghe Ô Hành Vân nói, Mạnh Bình kia mười mấy năm trước đã là cường giả nhất phẩm, thực lực hiện giờ không biết mạnh đến mức độ nào.

Hàn Mộng Linh nhỏ giọng nói: “Hai đánh một, cho dù đánh không lại, có lẽ cũng có thể chạy trốn được.”

Đúng lúc này, cách đó không xa có một chiếc xe ngựa chạy nhanh như bay đến, thoạt nhìn cực kỳ xa hoa, ngựa kéo xe toàn thân trắng như tuyết, trên thân không có chút lông tạp nào, vô cùng thần tuấn, quả là thần mã đệ nhất trong thiên hạ.

Nơi này đã không có đường, xe ngựa vẫn như giẫm trên đất bằng.

Khi Ô Hành Vân nhìn thấy chiếc xe ngựa này thì sắc mặt lại thay đổi.

Chỉ chốc lát, xe ngựa đã dừng lại bên người bọn họ, đánh xe là một nữ tử, ăn mặc kiêu thị nữ hỏi: “Các người có từng gặp thể tử nhà ta không?”

Trương Tiểu Hải phản ứng lại nhanh nhất, nói: “Có người đuổi giết thể tử nhà người, mau đi cứu người...”

Lời còn chưa dứt, xe ngựa đã vỡ mui, một bóng người màu trắng bay lên, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

“Công tử nhà ta... A, đã được cứu rồi.”

Thị nữ đánh xe thấy thể không khỏi khẩn trương: “Phu nhân, chờ ta một chút.” Nàng đánh xe, vội vàng đuổi tới.

Chương 118: Diệt Thần thức

Giữa trưa, hai ngựa sánh bước đi, trên ngựa là hai người một béo một gầy, béo là một nam tử trung niên trắng trẻo, gầy là người trẻ tuổi vừa đen vừa gầy kia.

Ngựa hai người cưỡi đều rất gầy, chạy cũng rất chậm.

Người trẻ tuổi lau mồ hôi, không nhịn được hỏi: “Su phụ, còn bao xa mới đến thành Tĩnh châu?”

Người đàn ông trung niên trả lời: “Sắp rồi sắp rồi, đi thêm một ngày nữa là đến.”

“Ta nói này su phụ, sinh nhật của Tĩnh Hải vương phi thì liên quan gì đến chúng ta? Tại sao phải đi quãng đường xa xôi như vậy đến tặng quà cho nàng?”

“Ngu ngốc, đó là Tĩnh Hải vương phi, chỉ cần có thể nịnh bợ được nàng, chẳng phải sau này sẽ được ăn ngon uống say hay sao?”

“Ngọc Môn Phái chúng ta đã bại thành thế này rồi, lấy cái gì để nịnh bợ vương phi người ta? Người đừng tưởng rằng ta

không biết, người bán nốt tòa nhà của tông môn để lại mới gom góp được phí đi đường.”

“Người thì biết cái gì, lần này là vi sư lấy chí bảo môn phái để lại ra, nghe nói vương phi kia say mê gươm kiếm, tặng thanh kiếm này cho nàng, chắc chắn có thể khiến nàng vui vẻ.”

Chính là thanh kiếm sắt gỉ sét này? Người ta để ý đến mới lạ đó.

Phùng Thiên Tứ không nhịn được phì nhò trong lòng.

Khỏi phải nói bây giờ hấn hối hận nhường nào, khi còn nhỏ nghe lời hoang đường của nam tử này, bái hấn làm sư phụ.

Từ trên xuống dưới Ngọc Môn Phái này nghèo rớt mồng tơi, đừng nói ăn ngon uống say, bình thường hấn còn phải ra ngoài kiếm tiền nuôi sống cả một môn phái.

Chỉ có thể trách bản thân năm đó quá ngây thơ.

“Lỡ như, ta nói là lỡ như, vương phi chương mắt thanh kiếm này thì phải làm sao bây giờ?”

“Vậy người đến bến đò làm khuân vác, tranh thủ kiếm lại phí đi đường đã tiêu.”

Phùng Thiên Tứ nhìn thấy dáng vẻ đương nhiên này của sư phụ, trong lòng mắng chửi hấn một trăm lần.

Một lát sau.

Cuối cùng hấn vẫn cảm thấy buồn phiền, hỏi: “Rốt cuộc vương phi này là loại người gì?”

Tinh thần nam tử trung niên tên Cao Phàm lập tức tỉnh táo hấn lên: “Vương phi này thật sự không đơn giản, trước đây đứng thứ năm trong Tiềm Long bảng, bây giờ là thứ sáu...”

“Chờ một chút.”

Phùng Thiên Tứ nghe vậy thì cảm thấy không đúng: “Nàng vẫn chưa đến ba mươi?”

“Đó là đương nhiên, nếu không thì có thể leo lên Tiềm Long bảng à?”

“Tĩnh Hải vương lên làm Tĩnh Hải vương sắp ba mươi năm rồi?”

“Chuyện này người không biết đâu, vị vương phi này là thiếp của Tĩnh Hải vương, nói đến chuyện này, không thể không nhắc đến Ô Hành Vân đứng thứ hai trong Tiềm Long bảng, không đúng, bây giờ là thứ ba rồi.”

Nhắc đến loại chuyện đào hoa nam nữ này, Cao Phàm lập tức nói liên tục không ngắt.

“Mẫu thân của Ô Hành Vân vốn là thị nữ của Tĩnh Hải vương, về sau chính thất của Tĩnh Hải vương qua đời. Khi đó, Ô Hành Vân đã lộ rõ thiên phú tuyệt vời, theo lý thuyết, Tĩnh Hải vương nên đưa mẫu thân hẳn lên làm chính thất.”

“Ai ngờ Tĩnh Hải vương lại cưới vị vương phi mới còn nhỏ tuổi hơn Ô Hành Vân này. Sau đó không lâu, mẫu thân Ô Hành Vân qua đời, từ đó về sau, hẳn đoạn tuyệt với Tĩnh Hải vương, một mình đi đến Thần Đô, gia nhập võ viện.”

Phùng Thiên Tứ nghe vậy thì trợn mắt há hốc miệng.

Dù thế nào cũng không ngờ trong chuyện này còn có chuyện xưa máu chó như vậy.

Càng máu chó hơn chính là, hai “mẫu tử” này còn đồng thời leo lên Tiềm Long bảng, nhi tử xếp ở phía trước kế mẫu.

Cao Phàm nói: “Người đời đều nói, Tĩnh Hải vương vì một nữ tử mà đoạn tuyệt với nhi tử có thiên tư trác tuyệt, làm ra một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.”

Phùng Thiên Tứ hỏi: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Cao Phàm lắc đầu: “Từ xưa tới nay, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, vương phi kia đứng trong Hồng Nhan bảng, Hồng Lô đã có lời bình rằng trời sinh quyền rũ. Hơn nữa phụ thân nàng là bạn chí cốt của Tĩnh Hải vương. Nhân vật như Tĩnh Hải vương có thể không màng ánh mắt thế gian, dứt khoát thu nàng làm vợ, có thể thấy sức quyền rũ của nàng...”

“...”

Vẫn là lần đầu tiên Phùng Thiên Tứ nghe thấy chuyện phong lưu của Tĩnh Hải vương, trong lúc nhất thời, cách nhìn về vị cường giả đứng đầu Nhất Phẩm bảng này trở nên cực kém.

Trầm mê sắc đẹp, nào có thể được xưng là anh hùng?

“Ồ?”

Cao Phàm đột nhiên phát ra tiếng ồ ngạc nhiên.

“Sao vậy?”

Phùng Thiên Tứ nhìn theo ánh mắt của hắn, lập tức khiếp sợ trợn mắt há hốc miệng, chỉ thấy trên một ngọn núi cách đó không xa xuất hiện một vùng sáng chói xông thẳng lên trên trời cao.

Hắn lắp bắp hỏi: “Đó... là cái gì?”

Cao Phàm nghiêm túc lắc đầu.

Nhưng vào lúc này, mặt đất rung động, chỉ thấy đỉnh núi kia bắt đầu sụp đổ, tan nát toàn bộ.

Con ngựa hai người cưỡi sợ hãi, suýt nữa hất họ ngã xuống.

Khó khăn lắm mới khống chế được ngựa, Phùng Thiên Tứ gian nan nuốt nước miếng: “Su... sư phụ...”

“Đừng nói gì, chạy.”

Cao Phàm quyết đoán kéo dây cương, điều khiển ngựa quay đầu rồi chạy.

Phùng Thiên Tứ vội vàng đuổi theo.

...

Chạy chưa được bao xa, hai con ngựa đột nhiên loạn choạng hai chân, ngã quỵ xuống đất, miệng sùi bọt mép, mắt không nhìn được đường nữa.

Hai sư đồ không một lời thừa thãi, bỏ ngựa chạy đi.

Họ vừa chui vào rừng rậm bên cạnh thì nghe thấy tiếng xé gió ở trên đầu.

“Giao thân kiếm ra đây!”

Một âm thanh khiến cho lòng người rét lạnh vang lên.

Phùng Thiên Tứ tỏ ra sợ hãi, từ khí thế mạnh mẽ trên người hai người bên ngoài, hẳn có thể đoán được thực lực người bên ngoài mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, không những thế còn dính dáng đến thần kiếm gì đó.

Nếu như bị bọn họ phát hiện, chắc chắn hai người bọn họ sẽ bị diệt khẩu.

Cao Phàm dựng ngón tay lên môi, ra hiệu hẳn đừng lên tiếng.

Ngay sau đó, bên ngoài truyền đến tiếng giễu cợt, chỉ thấy một người bị chém ngang thành hai đoạn, cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Vù...

Đảo mắt, lại có một người xuất hiện ôm lấy thiếu niên đang hôn mê, mà rõ ràng trong tay thiếu niên cầm một thanh kiếm. Chỉ là cách xa nên nhìn không rõ ràng lắm.

Giọng nói không lưu loát khó nghe kia lại vang lên lần nữa: “Sao ngươi phải xen vào việc của người khác?”

Nam tử ôm lấy thiếu niên nói: “Hết cách rồi, nợ nhân tình của người ta.”

“Dối trá, cho dù ngươi có mục đích gì, dám ngăn cản ta, chết!”

...

“Mạnh Bình, thanh thần kiếm trên sườn núi kia...”

Phùng Thiên Tứ nghe thấy tiếng lầm bầm của sư phụ, trái tim nhảy lên tận cổ họng, sợ bị hai cường giả bên ngoài phát hiện.

Lại nghe thấy nam tử kia nói: “Đúng lúc lấy ngươi ra thử một đao này của ta.”

Còn chưa dứt lời, Phùng Thiên Tứ đã cảm thấy thời gian như ngừng lại, ý thức trở nên vô cùng chậm chạp.

Trong tầm mắt của hắn, con ngươi của sư phụ dần to lên, biểu cảm trên mặt thay đổi cũng cực kỳ chậm chạp, bờ môi từ từ mở ra: “Diệt... Thần... thức...”

Khi nghe thấy chữ “thức” này, đầu hấn ong lên một tiếng, hai mắt tối sầm lại, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Cao Phàm đỡ lấy đồ đệ, nhìn nam tử bên ngoài kia, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Thế mà thức cuối cùng của Diệt Thần Cửu Thức đã xuất hiện lại trên thế gian.

Một lát sau, hấn lại thở dài nhẹ nhõm.

May mà không phải là “Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết”, nếu không...

...

Thứ mà Cố Dương vừa sử dụng chính là Diệt Thần thức - thức cuối cùng trong Diệt Thần Cửu Thức.

Đây là chiêu thức mà hấn vừa nắm giữ được trong mấy ngày nay, thật ra trước đó hấn đã lĩnh ngộ được thức này rồi, chỉ là giới hạn ở tu vi, không cách nào sử dụng.

Bây giờ công lực của hấn đã tăng lên, cuối cùng có thể sử dụng thức này.

Đúng lúc lấy Mạnh Bình ra thử uy lực của chiêu này.

Đây cũng là sức mạnh mà hấn theo đuổi.

Một luồng đao ý quý dị khó mà hình dung được bộc phát ra ngoài, kẻ đứng mũi chịu sào chính là Mạnh Bình.

Không ngờ sắc mặt sớm đã cứng ngắc của hấn lại lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Đây là...”

Mạnh Bình há to miệng, chỉ mới nói hai chữ, cả người đã cứng lại ở đó, thời gian giống như ngừng lại.

Đôi mắt hấn trở nên đờ đẫn, ánh sáng trong mắt cũng dần dần mờ nhạt.

...

“Tiểu Long...”

Đột nhiên, một bóng người cách đó không xa bay đến, kèm theo đó là tiếng gọi đầy lo lắng.

Cuối cùng, nàng nhìn thấy thiếu niên trong ngực nam tử ở cách đó không xa, nhanh chóng vọt thẳng đến.

Tốc độ của nàng cực nhanh, chỉ thoáng chốc đã đến gần phạm vi ba mươi mét.

Bỗng nhiên, trong lòng nàng cảm thấy hồi hộp, dường như suy nghĩ cũng ngưng trệ lại.

Bên trong suy nghĩ, một thanh đao vô cùng lớn từ trên trời chém xuống.

Trước mặt cây đao này, nàng cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, chỉ có thể trơ mắt nhìn lưỡi đao rơi xuống người.

Ánh mắt nàng lập tức mất đi ý thức, bịch một tiếng, từ trên không trung rơi xuống.

...

“Nguy rồi!”

Khi Cố Dương nhìn thấy bóng người màu trắng kia thì biết tình hình không ổn rồi.

Hắn chỉ vừa mới nắm giữ một đao này, vẫn chưa đạt đến cảnh giới thu phát tự nhiên.

Nếu như cưỡng ép thu hồi lại, cho dù hắn không chết cũng bị trọng thương.

Cố Dương không chút do dự chém xuống.

Ánh mắt của Mạnh Bình cách gần nhất hoàn toàn tối lại, cơ thể hắn ngã xuống đất.

Thần trí của hắn đã bị một đao kia xóa sạch hoàn toàn, cơ thể trở thành một cái xác không hồn, chết đến không thể chết thêm nữa.

Chương 119: Chí tình chí nghĩa

Cố Dương nhìn nơi Mạnh Bình đã mất hết hơi thở sinh mạng ngã xuống, trong lòng hơi khiếp sợ.

Một đao kia, vô cùng ngang ngược, không nói đến chiêu thức không liên quan gì đến sức mạnh, mà nó còn im hơi lặng tiếng, dễ dàng chém vỡ nguyên thần của đối phương, tiêu diệt tính mạng của đối phương trong vô hình.

Đao pháp thế này, dưới Thần Thông cảnh, ai có thể chống đỡ?

Ngay sau đó, hắn chỉ cảm thấy hai mắt sầm lại, ý thức dường như bị rút đi một phần, loại đau đớn kịch liệt đến từ linh hồn khiến hắn không cách nào kiềm chế nổi mà run lẩy bẩy.

Một lát sau Cố Dương mới từ từ tỉnh lại từ trong cơn đau nhức kịch liệt này, nhưng đầu óc vẫn hơi choáng váng.

“Tại sao lại như vậy?”

Hắn nhìn Phượng Vũ đao trong tay, đáy lòng vô cùng khiếp sợ.

Cảm giác vừa rồi giống như linh hồn của mình bị một thứ gì đó không biết tên cướp mất một phần.

Môn đao pháp này có vấn đề!

Ngày sau nhất định phải tìm Lăng Linh hỏi rõ ràng mới được.

Lòng hắn vẫn còn sợ hãi mà trầm nghĩ.

Trước lúc đó, tuyệt đối không thể sử dụng môn đao pháp này nữa.

Một lát sau, cuối cùng Cố Dương khôi phục lại, nhìn thế tử Tĩnh Hải vương trong tay, vừa nhìn lông mày đã không nhìn được nữa lại.

Tình huống của tiểu tử này hơi không ổn, dường như chìm vào trong một loại trạng thái kỳ lạ, nhiệt độ cơ thể cực cao, nhịp tim đập cực nhanh, nếu người bình thường có biểu hiện giống hắn, chắc chắn cách cái chết không còn xa.

Nhưng mà sinh mệnh của hắn lại cực kỳ dồi dào.

Mà dường như tất cả biến hóa này đều là do thanh thần kiếm trong tay hắn đưa đến.

Cô Dương không dám tùy tiện lấy thanh kiếm trong tay hắn đi, lỡ như biến khéo thành vụng, ơn cứu mạng về vang lại biến thành thù giết nhi tử rồi.

“Còn một người.”

Hắn lắc mình một cái, lướt đến bên cạnh nữ tử bị Diệt Thần thức liên lụy kia, thoạt nhìn tình trạng của nàng còn kém hơn, nhịp tim và hô hấp đã sắp không còn, chỉ lát nữa là chết rồi.

Cô Dương thầm nói một tiếng: “Đúng là xui xẻo.”

Chắc hẳn nữ nhân này đến tìm thể tử Tĩnh Hải vương, từ xung hô của nàng có thể thấy được, chắc chắn thân phận hai người không tầm thường.

Nhìn tuổi tác của nàng cũng không lớn, còn nhỏ hơn Ô Hành Vân một chút, chắc hẳn là tỷ tỷ của thể tử.

“Hầy, lần này còn thêm mối thù giết nữ nhi này nữa.”

Cô Dương ngồi xổm xuống, đầu ngón tay điểm lên thiên trung của nàng, đưa một luồng chân nguyên vào bên trong.

Ngay lập tức, trái tim nàng đập mạnh hơn một chút.

Đây là phương pháp cấp cứu mà hắn học được trong lần mô phỏng nào đó, lấy chân nguyên kích thích trái tim, nguyên lý tương tự máy tạo nhịp tim trên địa cầu.

Hắn đã trải qua nhiều lần mô phỏng, kinh nghiệm võ đạo được kế thừa không chỉ có đánh đánh giết giết, cũng có không ít kinh nghiệm về mặt chữa bệnh.

Trong lòng hắn vui vẻ: “Hắn là còn có thể cứu.”

Sau đó, Cô Dương giơ một tay ôm lấy nữ tử rời khỏi nơi này.

Hắn muốn tìm một nơi không ai quấy rầy để cứu người.

Nơi này vừa xảy ra động tĩnh lớn như vậy, nói không chừng sẽ dẫn người nào đó đến.

...

Sau khi Cố Dương mang người rời đi, Cao Phàm bên trong rừng ôm đờ đệ đang hôn mê đi ra, nhìn phương hướng Cố Dương rời đi, sắc mặt mang theo sầu lo.

“Diệt Thân Cứu Thức lại có truyền nhân...”

Hắn đột nhiên cười khỏ một tiếng: “Thôi, chuyện này cũng không liên quan gì đến ta, cứ dẫn đồ đệ rời đi đã.”

Lại một lát trôi qua, một chiếc xe ngựa chạy như bay đến, nữ tử đánh xe không ngừng la lên: “Phu nhân... thế tử...”

Nhưng không có người nào trả lời.

...

.....

Ở một hang động trong một ngọn núi, Cố Dương đặt thế tử Tĩnh Hải vương nằm ngang ở một nơi khô ráo, sau đó tập trung tinh thần cứu chữa nữ tử kia.

Trong tay hắn không có mấy loại đồ vật như thuốc, ngân châm, chỉ có thể sử dụng biện pháp quen thuộc nhất, cấp cứu.

Dùng chân nguyên kích thích trái tim, cũng giống như máy tạo nhịp tim.

Lại lấy chân nguyên độ khí, cũng giống như hô hấp nhân tạo.

Dựa vào kinh nghiệm trong mô phỏng của hắn, phương pháp như vậy vô cùng hiệu nghiệm, đã nhiều lần cứu được người sắp chết.

Đương nhiên, có thể cứu sống nữ nhân này hay không, hắn cũng không quá tự tin.

Dù sao, nàng bị thương về mặt ý thức.

Cho dù sống lại, cũng có thể trở thành người thực vật.

Cố Dương chỉ có thể làm hết sức mình mà thôi.

Mấy phút sau, trái tim của nữ nhân đã đập trở lại, hơi thở cũng khôi phục bình thường.

Mí mắt nàng mở ra, nhưng thoảng cái đã yếu ớt đóng lại.

“Cuối cùng đã cứu sống được rồi.”

Trong lòng Cố Dương thở phào nhẹ nhõm.

Hắn dùng một bàn tay dán lên sau lưng nàng, chậm rãi đưa chân nguyên vào, kích thích cơ năng của các bộ phận trong cơ thể nàng.

Chân nguyên của hắn là thuần dương, vô cùng thích hợp để cứu người.

...

.....

“A!”

Bùi Thiến Lan đột nhiên giật mình tỉnh lại, cử động cơ thể, cảm thấy đầu đau như búa bổ, đau đến mức muốn tắt thở.

“Phu nhân, ngươi không sao chứ?”

Một cánh tay từ bên cạnh duỗi ra đỡ nàng dậy, lo lắng hỏi.

Qua một lúc lâu.

Nàng mới thở ra một hơi, cố gắng mở mắt ra, thấy bên cạnh là thị nữ Xuân Đào, suy yếu hỏi: “Tiểu Long sao rồi?”

Xuân Đào nói: “Thế tử không sao, đang ở trong phòng khác, Thu Nguyệt đang chăm sóc hắn.”

Trong lòng Bùi Thiến Lan nhẹ nhõm hẳn, ngay sau đó lại cảm thấy không đúng, hỏi: “Đây là đâu?”

“Nơi đây là biệt viện tại Kiếm Dương thành, phu nhân nghỉ ngơi thêm đi, đại phu nói cơ thể ngươi suy yếu, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian.”

Lúc này, đau nhức trên đầu nàng đã hoàn toàn biến mất, cuối cùng cũng nhớ đến chuyện lúc trước, hơi ngỡ ngàng hỏi: “Tại sao ta lại ở chỗ này, ta nhớ có người muốn gây bất lợi cho Tiểu Long, ta đang muốn đi cứu hắn, đột nhiên hôn mê bất tỉnh...”

“Là Cố công tử cứu ngươi và thế tử.”

“Cố công tử?”

Trước mắt Bùi Thiến Lan lóe lên một khuôn mặt vô cùng mờ hồ.

“Cố công tử chính là Cố Dương, người đã từng giết chết qua thiên kiều, nhất phẩm trẻ tuổi nhất thời nay, đứng đầu Tiềm Long bảng.” Khi nhắc đến Cố công tử này, ánh mắt Xuân Đào như đang tỏa sáng.

Thiên hạ ngày nay, có thể nói danh tiếng của Cố Dương như mặt trời ban trưa, không có bất kỳ người nào có thể so sánh với hắn, vô số người đều bàn tán hăng say về những sự tích truyền kỳ liên quan đến hắn.

Tĩnh châu ở vùng cực nam của Đại Chu, nhưng các loại sự tích về Cố Dương cũng đã truyền đến từ lâu.

Dùng cách nói của hiện đại, bây giờ hắn chính là siêu sao của Đại Chu, bên ngoài có vô số fan hâm mộ, rõ ràng Xuân Đào cũng là một người trong đó.

“Cố Dương?”

Bùi Thiến Lan cảm thấy đầu óc hơi hỗn loạn, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Xuân Đào kể lại toàn bộ chuyện xảy ra.

Thật ra quá trình cũng không phức tạp, buổi sáng nàng đánh xe tìm rất lâu cũng không tìm được người, trong lòng không khỏi nóng như lửa đốt.

Sau đó Cố Dương dẫn phu nhân và thế tử xuất hiện, nói là đi ngang qua gần đó, thấy có kẻ xấu muốn gây bất lợi cho bọn họ, thuận tay cứu bọn họ.

“...Cố công tử nói có chuyện quan trọng, không tiện ở lâu, sau khi giao phu nhân và thế tử cho ta thì rời đi. Làm ơn không mong báo đáp, Cố công tử đúng là có phong thái của quân tử.”

Xuân Đào tỏ vẻ khen ngợi nói.

Bùi Thiến Lan lại cảm thấy không thích hợp.

Nàng nhớ rõ rằng mình không mất bao nhiêu công sức đã tìm được Tiểu Long, sau đó thì hôn mê.

Xuân Đào lại nói, nàng tìm rất lâu mới gặp được Cố Dương kia.

Như vậy, trong khoảng thời gian nàng hôn mê, Cố Dương dẫn nàng và Tiểu Long đến nơi nào?

Trong đầu Bùi Thiên Lan lại hiện lên mấy hình ảnh, trái tim như bị ai đó siết chặt, sắc mặt trở nên trắng bệch.

...

“May mắn không làm nhục sứ mệnh.”

Một nơi khác, sau khi giao hai người con của Tĩnh Hải vương cho nữ nhân đánh xe ngựa kia, Cố Dương lập tức tụ họp với đám người Tô Thanh Chi, lời vừa rồi là nói với Ô Hành Vân.

Hắn biết, Ô Hành Vân vẫn còn rất nhiều khúc mắc với “tỷ đệ” cùng cha khác mẹ này, vì vậy không mang bọn họ đến, cái này gọi là nhắm mắt làm ngơ.

Đương nhiên, trong này có bao nhiêu chột dạ, chỉ có mình hắn biết.

Ô Hành Vân trịnh trọng làm một đại lễ: “Đa tạ.”

Cố Dương giơ tay đỡ lấy hắn, nói: “Người như thế này là khách khí rồi.”

Trong lòng hắn không nhịn được thở dài một hơi, chắc chắn Ô Hành Vân sẽ không biết, vì việc hắn nhờ mình đi cứu đệ đệ cùng cha khác mẹ kia mà khiến cho tương lai thay đổi hoàn toàn.

Dựa theo phát triển ban đầu, sau khi thế tử Tĩnh Hải vương rút thanh thần kiếm kia ra, lẽ ra hắn phải chết dưới tay Mạnh Bình.

Về sau, Tĩnh Hải vương đau buồn vì mất nhi tử mà xóa bỏ hiềm khích lúc trước với Ô Hành Vân, về sau nữa, còn để cho Ô Hành Vân kế thừa vương vị.

Bây giờ thế tử kia không chết, còn có được một thanh thần kiếm, ngày sau ắt sẽ có thành tích kinh người.

Tĩnh Hải vương còn có thể nhận Ô Hành Vân hay không, mọi việc đều phải thêm một dấu chấm hỏi.

Mà dẫn đến thay đổi hàng loạt này, chỉ bởi vì Hàn Mộng Linh đề nghị muốn đến Kiếm Sơn mở mang kiến thức, mà hắn thì muốn xem nàng đang muốn giở trò gì, vì vậy đồng ý.

Một thay đổi không đáng chú ý lại thay đổi hoàn toàn vận mệnh của ba, không đúng, là bốn con người.

Mạnh Bình, vốn dĩ hai tử đệ kia sẽ chết trong tay Mạnh Bình, ngoài ra chính là Ô Hành Vân.

Trong lòng Cố Dương không khỏi thổn thức.

Nhưng mà dù thế nào hắn cũng không lỡ.

Hắn cứu được nhi tử và nữ nhi của Tĩnh Hải vương, Tĩnh Hải vương cũng không thể nào không bày tỏ chút gì?

Nhi tử hai trăm vạn, nữ nhi giảm một nửa, còn một trăm vạn. Cộng lại ba trăm vạn, cũng không quá đáng lắm nhỉ?

Chương 120: Người quen ta ư?

Ban đêm, Cố Dương và những người khác dừng chân tại quán trọ trong một thị trấn nhỏ.

Trong phòng, sau khi Cố Dương giúp Tô Thanh Chi bước vào trạng thái tu luyện huyền diệu vô cùng đó, hắn mở hệ thống ra, liếc nhìn thoáng qua số dư, là một trăm mười vạn.

Hắn cắn răng bắt đầu một lần mô phỏng.

Môn đao pháp Diệt Thần Cửu Thức này có vấn đề. Hắn phải nhanh chóng tìm một đao pháp mới, một đao pháp mà không có tác dụng phụ.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là võ giả nhất phẩm, đứng đầu trong Tiềm Long bảng, đao trảm nhất phẩm, danh tiếng vang dội khắp thiên hạ.]

[Người ở Tĩnh châu, cứu được Thái tử Tĩnh Hải vương. Ngày hôm sau, người lặng lẽ rời đi cùng với Tô Thanh Chi. Vài

ngày sau, người đứng đầu Thiên Kiêu bẻ Dịch Nhất xuất hiện trước mặt người, gửi lời thách đấu tới người.]

[Sau khi đọc một vài chiêu thức, Dịch Nhất đột phá đến cảnh giới nhất phẩm, không ngờ vẫn thất bại thảm hại dưới tay người. Người không giết hẳn mà thả hẳn đi.]

[Đúng lúc này, tên nhất phẩm ẩn nấp đã lâu bất ngờ tấn công, người tiêu hao rất nhiều, tự cảm thấy khó có thể chống lại. Trong tình cảnh bất lực, người đã sử dụng chiêu Diệt Thần thức giết chết tên đó, người cũng hôn mê ngay tại chỗ.]

[Khi người tỉnh dậy, người nhận ra rằng bản thân có điều gì đó không đúng. Người dẫn theo Tô Thanh Chỉ, nhanh chóng quay về Thần Đô.]

[Người gia nhập nội vệ, trở thành phó chỉ huy nội vệ và học được Thần Tiêu Lục Diệt.]

[Kể từ đó, người và Tô Thanh Chỉ chuyên tâm tu luyện.]

[Mười tám năm sau, người được lệnh dẫn người đi giết Lăng Linh. Trên đường đi, người và Tô Thanh Chỉ giết chết một vài tên nhất phẩm cấp dưới. Sau đó đi gặp Lăng Linh.]

[Lăng Linh thành công tiên vào Thần Thông cảnh, một vị cường giả Pháp Lực cảnh xuất hiện, một chương giáng xuống, các người sắp thịt nát xương tan. Dưới tình huống tuyệt vọng như vậy, người đành sử dụng chiêu Diệt Thần thức một đao chặt đứt bàn tay không lồ kia. Lăng Linh nhân cơ hội dẫn các người rời đi.]

[Khi người tỉnh dậy lần nữa, người phát hiện bản thân bị một kẻ đáng sợ ký sinh, cuối cùng người nhìn thấy ánh sáng chói mắt của kiếm quang, người chết năm bốn mươi lăm tuổi.]

Sau khi đọc đến dòng cuối cùng, Cố Dương nheo mắt, chiêu Diệt Thần thức này quả nhiên có vấn đề.

Uy lực của chiêu thức này thực sự có hơi mạnh quá, đến cuối cùng, mặc dù nó có thể một đao chém đứt lòng bàn tay của cường giả Pháp Lực cảnh.

Vấn đề là sau khi sử dụng một đao này, hẳn sẽ bị một sinh vật tương tự như một sinh vật ngoại lai ký sinh, không khác gì với

chết rồi cả.

Đợi hấn hồi phục ý thức đã là năm năm sau, chớp mắt đã bị người ta giết chết.

Hấn cũng không biết chuyện gì đã xảy ra trong năm năm này.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm bốn mươi lăm tuổi.]

Có vẻ như hệ thống không cho rằng sau bốn mươi tuổi, sau khi bị sinh vật ngoại lai ký sinh, là bản thân hấn.

Hấn thực sự muốn nông nổi một lần mà chọn điều thứ ba, nhưng rất tiếc, số dư của hấn quá ít nên vẫn tiếc không muốn hoang phí.

“Ta chọn hai.”

Giây tiếp theo, vô số ký ức và kiến thức tràn ngập trong não hấn, trong số đó có một môn đao pháp, đó là Thần Tiêu Lục Diệt.

Đây là kiếm pháp không thua kém gì đao pháp Diệt Thần Cửu Thức.

Hoàng hậu đó có thể kết giao, đao pháp tuyệt thế mà nói cho lập tức cho.

Cố Dương không khỏi thầm khen ngợi nàng trong lòng, đúng là điều kiện để làm nên chuyện lớn.

...

Ba ngày sau, bên ngoài Cự Dương thành, một đôi thầy trò, một béo một gầy, đó là Cao Phàm và Phùng Thiên Tứ.

“Su phụ, tại sao tòa thành này lại tra xét nghiêm ngặt như vậy?”

“Làm sao ta biết được?”

“Ta đã nghe ai đó thảo luận trước đây, nói là thế tử Tĩnh Hải vương đã bị tấn công ở Kiếm Sơn, chẳng lẽ là ngày đó...”

Cao Phàm giận dữ ngắt lời hắn: “Người không nói cũng không ai tưởng người câm đâu.”

Đột nhiên, Phùng Thiên Tứ như nhìn thấy điều gì đó khủng khiếp, hắn đột ngột cúi đầu xuống, kéo ống tay áo của Cao Phàm, lắp bắp nói: “Sự phụ, người mau nhìn qua chỗ đó, người đó...”

Cao Phàm cũng nhìn thấy, nhìn thoáng qua cũng nhận ra, chính là nam tử ngày đó luyện thành Diệt Thần Cửu Thức.

Vậy mà lại gặp hắn ở đây.

Có vẻ như mục tiêu của hắn cũng là Tĩnh châu thành.

Ngay khi Cao Phàm đang suy nghĩ, ánh mắt cũng không dấu vết quét qua vài người xung quanh hắn, khi hắn nhìn thấy Tô Thanh Chỉ, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Nhưng khi nhìn thấy Từ Nhược Mai, hắn lại cau mày.

Cuối cùng, khi mắt hắn quét qua người Hàn Mộng Linh, đồng tử hơi co lại.

Đột nhiên, có người hét lên: “Mau nhìn kia, là Quách Thái Bình, Quách Thái Bình đứng thứ sáu trong Thiên Kiêu bảng!”

Dòng người xung quanh lúc này ngay lập tức xôn xao, thi nhau chen qua đây, chen lấn để nhìn phong phạm của thiên kiêu tuyệt thế.

Sư đồ hai người Cao Phàm bị chen lấn đến ngã trái đổ phải, ngay lập tức bị tách ra.

Đột nhiên, Phùng Thiên Tứ nhìn thấy một tiểu cô nương tầm bảy tám tuổi bị chèn ngã xuống đất, một vài bước chân dẫm lên người tiểu cô nương, nàng ngay lập tức đau đến bật khóc.

Hắn không khỏi tức giận, thân thể bay lên không trung, đáp xuống bên cạnh tiểu cô nương, hất văng mấy người định giẫm lên người nàng, đột nhiên cả một đám người xung quanh đổ ập xuống.

“Nàng không sao chứ?”

Phùng Thiên Tứ đang đỡ tiểu cô nương dậy thì hắn ngẩng đầu lên và nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, cả người hắn cứng đờ.

Người trước mặt hắn là cường giả đáng sợ đã xuất hiện gần Kiếm Sơn ba ngày trước.

...

“Người biết ta?”

Cố Dương vừa nhìn thấy tiểu cô nương bị ngã, đang định chạy tới đỡ, kết quả có ai đó đã nhanh hơn hắn một bước.

Đó là một thanh niên giản dị, trông dáng vẻ hắn mới mười bảy mười tám tuổi. Hắn ăn mặc giản dị, nước da ngăm đen, sau lưng đeo một tay nải lớn, giống như là đệ tử nông thôn mới vào thành.

Nhưng tu vi của hắn không hề thấp, là cảnh giới tứ phẩm.

Ở tuổi của hắn mà có tu vi như vậy, tư chất của hắn đã là cực cao rồi.

Điều hiếm có hơn nữa là thanh niên này có một trái tim hành hiệp trọng nghĩa.

Võ giả mà Cố Dương từng gặp, có một người tính một người, không ai trong số họ liên quan gì đến từ hành hiệp trọng nghĩa này.

Hắn rất tò mò, một thanh niên trẻ như vậy thuộc gia tộc nào.

Điều khiến hắn tò mò hơn nữa là khi người thanh niên nhìn thấy hắn, giống như nhìn thấy ma vậy, trong mắt không giấu được sự sợ hãi, nên hắn lập tức hỏi một câu.

Khi nghe xong câu hỏi này Phùng Thiên Tứ đã rất kích động, hắn lắc đầu nguây nguây, vì quá căng thẳng nên hắn thậm chí không thể nói nên lời.

...

Lúc này, một cỗ xe ngựa hào hoa chạy vào cổng thành, nó được bốn con ngựa cao cấp kéo. Đó là xe của Quách Thái

Bình, người đứng thứ sáu trong Thiên Kiêu bảng.

Hắn sinh ra trong Quách gia, một trong chín danh gia vọng tộc trong thiên hạ.

Người này luôn rất phô trương. Dù đi đâu, hắn cũng phải ngồi chiếc xe ngựa này và sử dụng bốn con ngựa cao cấp kéo xe. Trong thiên hạ này, hắn là người duy nhất làm vậy.

Chỉ cần nhìn thấy chiếc xe ngựa này lập tức biết đó là hắn, mỗi khi xuất hiện hắn đều khiến mọi người xôn xao.

Đây chính là thiên chi kiêu tử, những người bình thường có khi cả một đời cũng không bao giờ nhìn thấy một người như vậy.

Ngay cả người đánh xe cũng là một võ giả tam phẩm.

Xe ngựa chạy vào cổng thành, đám người phía trước tự động nhường đường, họ chỉ chạy theo phía sau, muốn nhìn thấy mặt của vị thiên kiêu này.

Đột nhiên, hai người phía trước đứng giữa đường, chắn ngang đường đi, không có ý định nhường đường.

Rất nhanh, xe ngựa đã tới gần, người đánh xe không chút do dự cầm một cây roi dài mười mét bên hông, vút một tiếng, vung về phía người đang cản đường.

Chương 121: Đâm lao phải theo lao

“Phu nhân, đã đến Cự Dương thành.”

Ngoài thành, trên một xe ngựa hào hoa khác, thị nữ Xuân Đào nhỏ giọng nói với Bùi Thiển Lan.

Tay nàng đang vuốt ve một thanh trường kiếm toàn thân trắng như tuyết, tinh thần không được tập trung, nghe vậy chỉ đáp lại một tiếng.

Trong lòng Xuân Đào hơi lo lắng, từ ba ngày trước, sau khi phu nhân bị thương tinh lại vẫn rất không đúng lắm, tinh thần vô cùng uể oải. Dựa theo cách nói của đại phu, phu nhân bị ảnh hưởng tới nguyên thần.

Cộng thêm thế tử cũng vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Lúc trời tối, nàng quyết đoán, lập tức lên đường, chuẩn bị chạy về Tĩnh châu thành, tìm thân y trị liệu.

Kiểm Dương thành phái một đội hộ vệ hộ tống, thậm chí còn phái hai vị cường giả nhất phẩm hộ tống.

Ở trong Tĩnh châu thành, bất cứ thế lực gì đều rất ngưỡng mộ khí khái Tĩnh Hải vương. Hai vị cường giả nhất phẩm kia, một vị đến từ quân đội, một vị đến từ thế gia trong quận, trên đường đi đều tận tâm tận lực.

Vương phi và thế tử của Tĩnh Hải vương bị tập tích ở Kiếm Sơn, kể cả cường giả nhất phẩm bảo hộ bên người đều mất mạng. Đây chính là chuyện lớn kinh thiên động địa, không biết bao nhiêu người đêm không thể say giấc.

Một khi Tĩnh Hải vương trách tội xuống, không biết sẽ có bao nhiêu người đầu rơi xuống đất.

Bùi Thiên Lan đột nhiên hỏi: “Tiểu Long tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa tỉnh.”

Nàng thở dài, nhìn Ngọc Tinh kiếm trong tay, cảm thấy cả người mệt mỏi, mệt mỏi khó có thể xua đi, kể cả cầm bảo kiếm yêu thích nhất cũng không thể lên tinh thần được.

Lần bị thương này khiến nàng suy giảm đến bản nguyên, đã lâu rồi nàng chưa từng có cảm giác suy yếu như vậy.

Đột nhiên, xe ngựa dừng lại.

Bên ngoài có người bẩm báo: “Cửa thành bị chặn.”

Xuân Đào hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nói là Quách Thái Bình đến khiêu chiến Chương Phi Phàm, rất nhiều người đến xem náo nhiệt.”

“Quách Thái Bình hạng sáu trên Thiên Kiêu bảng? Chương Phi Phàm là ai?”

“Là một cường giả nhị phẩm Cự Dương thành, nghe nói thực lực bất phàm, từng qua được mười chiêu dưới tay một cường giả nhất phẩm.”

Xuân Đào hừ lạnh một tiếng: “Hừ, nghe đồn Quách Thái Bình chỉ biết chọn quả hồng mềm để bóp, quả nhiên đúng là thế.”

Bắt đầu từ năm trước, Quách Thái Bình bắt đầu du lịch bốn phía, khiêu chiến võ giả nhị phẩm khắp nơi, hiển nhiên là vì tích lũy để tiến vào cảnh giới nhất phẩm.

Đây là phương pháp rất nhiều đệ tử thế gia thường dùng, Quách Thái Bình không phải người đầu tiên, cũng sẽ không phải người sau cùng.

Chẳng qua, lúc này Xuân Đào lo lắng cho thương thế của phu nhân và thế tử, thấy cửa thành bị chặn, bị chậm trễ hành trình, trong lòng tự nhiên không vui.

Xuân Đào lạnh lùng nói: “Các người tiến tới trước, xua đuổi đám người, tiếp tục tiến lên.”

Nàng là thị nữ bên người vương phi, có lúc cũng có thể thay thế vương phi ra lệnh.

“Dạ.”

Xe ngựa tiếp tục tiến lên trước.

...

“Vì sao người lại sợ hãi như vậy?”

Cố Dương thấy dáng vẻ run rẩy của người trẻ tuổi chất phác kia, càng cảm thấy kỳ lạ. Hắn hoàn toàn không có ấn tượng gì với người này.

Khi nói chuyện, xe ngựa của Quách Thái Bình đã đến, người đánh xe vốn không định giảm tốc độ, còn lấy một cây roi dài ra, quất về phía bọn họ.

Cố Dương nhướn mày, những đệ tử thế gia này thật sự không coi mạng người là quan trọng.

Chát!

Roi dài quất vào vị trí cách sau lưng Phùng Thiên Tứ một mét, đụng phải một tầng ngăn cách vô hình.

Người đánh xe chỉ cảm thấy roi dài trên tay chấn động, roi dài đứt gãy từng khúc, một lực đạo lớn không thể chống cự vọt tới

đụng vào lồng ngực hắn.

“Phụt...”

Hắn phun ra một búng máu ngay tại chỗ, thân thể bay ra sau, phá vỡ tấm ván gỗ của xe ngựa, lăn vào trong xe ngựa.

Bốn con ngựa cao cấp giống như cảm nhận được nguy hiểm, đồng thời nhảy lên, không dám tới trước.

Theo quán tính, thùng xe tiếp tục tiến tới trước, bị bốn con ngựa xé toạc ra, thoáng cái lật tung trên đất.

Biến cố này khiến tất cả mọi người đang xem náo nhiệt đều sợ ngây người.

Xe ngựa của Quách Thái Bình lại bị người ta lật ngược, khiến vị thiên kiêu chi tử này bị xấu mặt.

Là ai mà to gan như vậy, dám ra tay với Quách Thái Bình?

Người có kiến thức đều biết rõ, một kích mới vừa rồi là cương khí vô hình, có nghĩa là người ra tay tất nhiên là cường giả nhất phẩm.

Một bóng dáng bay ra khỏi xe, đứng trên đất.

Chỉ thấy hắn mặc bộ quần áo trắng, ngọc thụ lâm phong, mặt như quan ngọc, dáng dấp cực kỳ tốt, nhưng mà lúc này sắc mặt tái nhợt, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào một gã nam tử đứng cách đó không xa, lạnh giọng nói: “Người là ai?”

Người này chính là Quách Thái Bình.

Trong thiên hạ, võ giả nhất phẩm có rất nhiều, nhưng dám ra tay với hắn lại không có mấy ai.

Ở Tĩnh châu lại càng ít, kể cả Tĩnh Hải vương phủ cũng sẽ không muốn kết thù với Quách gia này.

...

Lúc này xe ngựa của Bùi Thiên Lan đã chạy vào cửa thành, dưới sự xua đuổi của hơn mười hộ vệ, rất nhiều người ở cửa thành đã tản đi.

Nhưng mà phía trước có xe ngựa lật tung, ngăn cản đường đi.

Xe ngựa lại một lần nữa dừng lại.

Lúc này đây, Xuân Đào nổi giận, đẩy cửa xe ra, quát: “Lại xảy ra chuyện gì vậy... Ồ, là Cố công tử!”

Ngay mới đầu, nàng còn nổi giận đùng đùng, chờ thấy rõ bóng người phía trước, giọng điệu lập tức biến thành vui mừng.

Trong xe, Bùi Thiến Lan đang vô cùng mệt mỏi, gần như muốn ngủ nghe được ba chữ “Cố công tử” này, đột nhiên tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn, vừa vặn Xuân Đào quay đầu lại, vẻ mặt kích động nói: “Phu nhân, mau nhìn, đó chính là Cố công tử.”

Bùi Thiến Lan vội vàng đi ra, liếc nhìn lại, chăm chú vào một bóng dáng.

Chính là hắn!

Ba ngày trước, hình ảnh trước khi nàng mất đi ý thức lại một lần nữa hiện lên trước mắt.

Còn có, khi ý thức mơ hồ, gương mặt đã nhìn thấy...

Bùi Thiến Lan nghĩ đến chuyện lúc đó hắn đã làm với mình, toàn thân nóng hầm hập, xấu hổ khó nén.

Xuân Đào nhanh chóng biết được tình hình bên ngoài, hơi gấp gáp nói: “Ôi trời, không tốt, hình như Cố công tử nảy sinh xung đột với Quách Thái Bình, phu nhân, làm sao bây giờ, cần giúp hắn không?”

“Không cần.”

Bùi Thiến Lan theo bản năng muốn trốn tránh, bật thốt lên.

“Nhưng mà...”

“Trước... trước xem đã.”

Bùi Thiến Lan cũng biết như vậy không ổn, dù sao là hắn cứu mình và Tiểu Long.

“Lúc ấy hắn là vì cứu ta.” Nàng nói với chính mình như vậy.

Nhưng mà, nàng vẫn không muốn đối mặt với nam nhân này.

...

“Cố Dương.”

Quách Thái Bình nghe được cái tên này, không khỏi sa sầm mặt mày.

Hắn không ngờ rằng sẽ gặp được người này ở Cự Dương thành nơi nhỏ bé như vậy.

Hắn đứng trên Thiên Kiêu bảng, từ trước đến nay dùng tâm thái nhìn xuống người trên Tiềm Long bảng, kể cả hạng nhất Tiềm Long bảng thì như thế nào chứ?

Nhưng mà Cố Dương trước mắt này lại là ngoại lệ.

Bởi vì hắn là nhất phẩm, nhất phẩm hai mươi mấy tuổi.

Quách Thái Bình rõ ràng hơn bất cứ kẻ nào, đây là một khái niệm gì.

Hắn đến cảnh giới nhị phẩm đã ba năm rồi, cách nhất phẩm còn xa xôi không kỳ hạn.

Trưởng bối trong nhà từng khẳng định, ít nhất cần năm năm hắn mới có thể bước vào cảnh giới nhất phẩm. Đến lúc đó, hắn đã qua ba mươi tuổi.

Vậy thì thôi đi, càng quan trọng hơn là lai lịch về Cố Dương, có lời đồn đại hắn là truyền nhân của một trong bốn thánh địa kia.

Cho dù Quách Thái Bình kiêu ngạo như thế nào cũng không tránh khỏi sinh lòng kiêng kỵ bốn thánh địa kia.

Nhưng mà, nếu lúc này nhận sợ, mặt mũi thiên kiêu chi tử của hắn phải đặt ở đâu?

Trong lúc nhất thời, hắn lại có phần tiến lùi không được.

Nhưng vào lúc này, Quách Thái Bình lại nhận ra cái gì, ngẩng đầu nhìn lại.

Đối diện đường cái, một bóng hình cao lớn chậm rãi đi tới, người này đi giày vải, trong tay cầm một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa. Mới vừa xuất hiện, đã hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tướng mạo hấn bình thường, nhưng lại có một đôi mắt khiến người ta vừa nhìn thấy đã khó quên.

Rõ ràng ăn mặc phổ thông, lại tản ra một khí chất cực kỳ đặc thù, thoát nhìn sắc sỡ lóa mắt.

Quách Thái Bình ngây ngẩn cả người, hấn chưa bao giờ thấy nhân vật như vậy, thậm chí trong lòng sinh chán ghét.

Ở trước mặt người này, kể cả hấn cũng ảm đạm biến sắc.

Nam nhân cao lớn dừng lại, dùng giọng nói không được lưu loát: “Dịch Nhất, đến đây khiêu chiến.”

Chương 122: Thần Tiêu Lục Diệt

Dịch Nhất?

Nghe được hấn báo tên, mọi người ở đây đều chấn động.

Hóa ra, hấn chính là Dịch Nhất thần bí đến cực điểm, chưa bao giờ có ai nhìn thấy, chỉ tồn tại trên Thiên Kiêu bảng kia sao?

Không ngờ hôm nay hấn lại đến Cự Dương thành.

Trong phút chốc, gần như ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Cổ Dương.

Khi hấn nói ra tên, thoáng nghĩ cũng có thể đoán được hấn đến đây nhất định là vì Cổ Dương.

Về phần Quách Thái Bình, đã bị tất cả mọi người bỏ qua.

Mặc dù Quách Thái Bình có xuất thân từ Quách gia - một trong chín danh gia vọng tộc trong thiên hạ, hạng sáu Thiên Kiêu bảng, nhưng so sánh với nhất phẩm trẻ tuổi nhất thiên hạ, còn có Dịch Nhất đứng đầu Thiên Kiêu bảng, cho dù là tiếng tăm, hay trình độ truyền kỳ đều còn xa mới bằng.

Tuy rằng Cổ Dương là hạng nhất Tiềm Long bảng, nhưng chiến tích của hấn vô cùng truyền kỳ, nhị phẩm chém nhất phẩm, giết chết thiên kiêu, trong thời gian cực ngắn bước vào nhất phẩm.

Hắn chắc chắn là nhân vật xuất chúng nhất thời đại này, nhân vật trên Thiên Kiêu bảng ở trước mặt hắn cũng ảm đạm thất sắc.

Dịch Nhất đứng đầu Thiên Kiêu bảng, có lẽ là người duy nhất miễn cưỡng có thể so sánh được với hắn.

Dịch Nhất quá thần bí, tám năm trước leo lên Thiên Kiêu bảng, trở thành đứng đầu bảng.

Không có ai từng thấy hắn, cũng không có ai biết hắn tu luyện công pháp gì, nhân vật thần bí đến mức chỉ tồn tại trên Thiên Kiêu bảng này.

Chính là vì thần bí khiến trên người hắn bao phủ một quang sáng đặc biệt.

Hôm nay, là lần đầu tiên hắn xuất hiện trước mặt người đời, xuất hiện trước mặt Cố Dương, tuyên bố khiêu chiến.

Đây là hai người trẻ tuổi xuất chúng nhất thiên hạ hiện giờ.

Bọn họ sắp sửa quyết ra, ai mới là người đệ nhất thế hệ trẻ này.

Một trận chiến này, chắc chắn trở thành truyền kỳ.

...

“Đáng chết!”

Quách Thái Bình hoàn toàn bị xem nhẹ, phát hiện mình lại làm nền cho người khác, không, còn không được tính là làm nền, cho nên trong lòng căm phẫn tới cực điểm.

Hắn đường đường là gia chủ tương lai của Quách gia, thiên kiêu tuyệt thế, nào đã từng bị người ta xem thường như vậy?

Hắn hận không thể gọi Lục thúc ra, bằm hai người trước mắt kia cho chó ăn.

...

“Dịch Nhất hạng nhất Thiên Kiêu bảng? Hắn lại khiêu chiến Cố công tử, vậy thì... Cố công tử có thể ứng phó được không?”

Trong xe ngựa phía sau, Xuân Đào nghe được lời người kia nói, không khỏi bối rối.

Bên ngoài, một vị nhất phẩm đảm nhiệm hộ vệ kín đáo nói: “Cố Dương là nhất phẩm, Dịch Nhất chỉ có nhị phẩm.”

Lúc này Xuân Đào mới kịp phản ứng lại, đúng vậy, Dịch Nhất chẳng qua chỉ là nhị phẩm mà thôi.

Nàng cực kỳ khó hiểu: “Vậy hẳn lấy sức mạnh đâu ra dám khiêu chiến Cố công tử?”

Cường giả nhất phẩm bên ngoài kia nói: “Nếu ta đoán không sai, hẳn muốn mượn tay Cố Dương đột phá cực hạn, bước vào cảnh giới nhất phẩm.”

Nhân vật trên Thiên Kiêu bảng, muốn đột phá đến nhất phẩm cũng rất khó khăn, đều cần tích lũy trên mười năm.

Quái thai như Cố Dương là thiên cổ hiếm thấy, cho nên mới gây nên chấn động lớn như thế.

Muốn tốc độ đột phá nhanh hơn thì cần có đối thủ đủ cường đại, vào thời khắc sinh tử kích phát tiềm lực bản thân, từ đó bước vào nhất phẩm.

Nhưng mà phương pháp này cực kỳ nguy hiểm, lỡ sơ suất sẽ chết tại chỗ.

Dịch Nhất dám đến, có thể thấy được sự tự tin cường đại kia.

Xuân Đào vô cùng tức giận: “Dám lấy Cố công tử ra làm đá kê chân, thật nực cười, không sợ Cố công tử giết hẳn sao?”

Cường giả nhất phẩm nói: “Dịch Nhất là đệ tử Thiên Thánh tông.”

Thiên Thánh tông, một trong sáu môn phái lớn, cũng là một tông thần bí nhất trong sáu môn phái lớn, hiếm có truyền nhân xuất thế, nhưng mỗi một thời đại đều có đệ tử leo lên Thiên Kiêu bảng, sau đó leo lên Tông Sư bảng.

Xếp hạng trên Tông Sư bảng, tất cả đều là cường giả Thần Thông cảnh.

Thú vị là mỗi một thời đại của Thiên Thánh tông đều có Thần Thông cảnh ra đời.

Tỷ lệ thành tài này, bất cứ môn phái nào đều không làm được.

Nhưng mà ước chừng mỗi một trăm năm sẽ có một cường giả Thần Thông cảnh của Thiên Thánh tông biến mất khỏi Tông Sư bảng.

Thiên Thánh tông có không ít Thần Thông cảnh, từ leo lên Thiên Kiêu bảng lại đến Tông Sư bảng, cuối cùng biến mất khỏi Tông Sư bảng, chưa hề hiện thân trên giang hồ.

Môn phái này được người đời xưng tụng là tông môn chỉ tồn tại trên bảng danh sách không phải không có lý do.

Nhưng mà vẫn có một vài đệ tử môn đồ của Thiên Thánh tông từng lưu lại dấu vết ở nhân gian.

Trong lịch sử, Thiên Thánh tông từng có hai vị đệ tử, lúc hành tẩu giang hồ bị người giết chết. Không lâu sau, kẻ giết hai người kia, trong vòng một đêm đã bị người diệt môn.

Người ra tay chính là cường giả Thần Thông cảnh.

Từ đó về sau, không ai dám động vào đệ tử Thiên Thánh tông.

Trong xe ngựa, Bùi Thiển Lan nghe hai người nói chuyện, trong lòng không khỏi sinh ra lo lắng, nếu Dịch Nhất kia dám đến khiêu chiến, chắc chắn có sức mạnh...

Nghĩ tới đây, tay nàng không khỏi siết chặt góc áo.

...

Trong đám người, Cao Phàm nhìn chăm chăm vào Dịch Nhất kia, chân mày hơi nhíu lại, hình như hơi nghi hoặc.

Sau đó, hấn liếc mắt sang, nhìn thấy đồ đệ ngóc nhà mình còn đang ngẩn người, không khỏi thở dài, tiểu tử ngốc này còn không chạy, chờ chết hả?

Hai người này đánh nhau một trận, dư ba là có thể lấy mạng của hấn rồi.

Lúc này, Cố Dương đẩy Phùng Thiên Tứ sang một bên. Cả người hấn bay lên, trong ngực ôm tiểu cô nương bị té ngã kia,

đáp xuống phía ngoài hơn mười thước.

Điều này vượt qua dự đoán của Cao Phàm. Trong truyền thuyết, Cố Dương có tính tình thích giết chóc này, giết người còn muốn tru tâm.

Ngày đó, rõ ràng hắn đã đáp ứng bỏ qua cho người Liễu gia, về sau lại lật lọng, giết sạch người Liễu gia, chó gà không tha. Xem ra, lời đồn không thể tin.

...

Bên kia, đám người Tô Thanh Chỉ đứng ở xa xa, các nàng hiểu rất rõ, bản thân mình không giúp đỡ đượ gì, quan trọng nhất là đừng kéo chân sau.

“Dịch Nhất!”

Ô Hành Vân nhìn bóng dáng đứng cách đó không xa, tâm tình vô cùng phức tạp, cách đây không lâu, đó là mục tiêu hắn theo đuổi.

Bất cứ một ai từng leo lên hạng nhất Tiềm Long bảng đều từng nghĩ cách lật đổ tất cả nhân vật trên Thiên Kiêu bảng, dùng nó để chứng minh bản thân không hề kém hơn bất cứ ai.

Hắn từng có, Sở Tích Nguyệt cũng từng có.

Mà Dịch Nhất đứng đầu Thiên Kiêu bảng chắc chắn là mục tiêu cuối cùng.

Hiện giờ, cuối cùng hắn có thể tận mắt nhìn thấy cuộc chiến giữa đệ nhất Tiềm Long bảng và đệ nhất Thiên Kiêu bảng.

Có lẽ hôm nay hắn có thể chứng kiến lịch sử, nhìn thấy Cố Dương hoàn thành tâm nguyện lớn nhất của đệ nhất Tiềm Long bảng các thời kỳ, đánh bại người đứng đầu Thiên Kiêu bảng.

Ô Hành Vân hiện giờ có tín nhiệm tuyệt đối với thực lực của Cố Dương.

Khi hắn ở nhị phẩm đã có thể giết chết nhất phẩm, huống chi sau khi thành nhất phẩm, thực lực không biết đã cường đại đến trình độ nào.

...

Cô Dương đẩy thiếu niên bên cạnh ra, không nói một lời, cầm chặt Phụng Vũ đao trong tay, trong mắt lộ ra sát ý.

Dịch Nhất này, ở trong mô phỏng, giết hẳn nhiều lần như vậy. Mặc dù chỉ là mô phỏng, nhưng khi mô phỏng, tiêu tiền lại là sự thật.

Hắn khiến mình lãng phí nhiều tiền như vậy.

Hiện giờ, cuối cùng đã đến lúc tính sổ.

Theo sát ý lan tràn từ trên người hắn ra, toàn bộ cửa thành biến thành tĩnh mịch.

Tất cả mọi người cảm giác được, một luồng khí tức kinh khủng bắt đầu khởi động, khiến người ta sờn hết cả gai ốc.

...

“Hả?”

Đám người Ô Hành Vân và Từ Nhược Mai quen biết Cố Dương nhất đều kinh sợ, khí thế như vậy tuyệt đối không phải là “Diệt Thần Cửu Thức” mà hắn vẫn thường xuyên sử dụng.

Dĩ nhiên thứ hắn dùng là một đao pháp khác, dường như uy lực của nó còn trên cả Diệt Thần Cửu Thức.

...

“Đây là...”

Cao Phàm núp trong đám người càng khiếp sợ tới cực điểm, trong lòng dậy sóng to gió lớn: “Là ‘Thần Tiêu Lục Diệt’ ư? Sao hắn lại có ‘Thần Tiêu Lục Diệt’ của người kia?”

Chương 123: Thiên Hỏa Phần Diệt

“Đây là...”

Quách Thái Bình bị bỏ quên ở một bên đột nhiên rùng mình một cái, bản năng của võ giả khiến hắn ngửi ra được khí tức của cái chết.

Toàn thân hấn sấn hết cả gai ốc, không tài nào chịu nổi loại áp lực đáng sợ này, thân hình vừa thoáng qua một cái đã lùi về phía sau ba mươi mét.

Chờ sau khi hấn đứng vững lại, da mặt nóng bừng bừng một phen.

Hấn, một thiên kiêu đương thời, vậy mà lại không dám đối mặt với Cố Dương – người đứng đầu Tiềm Long Bảng này.

Nếu truyền ra ngoài, hấn còn mặt mũi nào nữa?

Quách Thái Bình vô thức liếc nhìn xung quanh, thấy đám người đã gần như giải tán từ lâu, chỉ còn lại mấy người, căn bản không ai chú ý tới hành vi đáng xấu hổ vừa rồi của hấn, trong lòng lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Một giây sau, sắc mặt của hấn lại trở nên khó coi.

Hấn, với tư cách là thiên kiêu đương thời, lại bị người khác phớt lờ như thế.

Trái lại, Dịch Nhất - người cùng đứng trong Thiên Kiêu bảng như hấn, khi đối diện với áp lực từ Cố Dương cảnh giới nhất phẩm này lại có vẻ như đang chống đỡ được.

Cao thấp đã rõ.

Thiên Kiêu bảng khác với các bảng khác, thứ hạng trên bảng với cảnh giới và thực lực của bản thân không liên quan tới nhau, được xếp lên trước bảng sẽ được xếp hạng trước.

Dịch Nhất xếp thứ nhất, chỉ có thể nói thời gian hấn đột phá đến nhị phẩm tương đối dài, nhưng cũng không có nghĩa là thực lực của hấn mạnh hơn so với những người khác trên Thiên Kiêu bảng.

Cho tới bây giờ, Quách Thái Bình cũng không cho rằng mình kém cõi hơn Dịch Nhất.

Nhưng tại giờ khắc này, cuối cùng hấn biết được giữa mình với Dịch Nhất quả thật có chênh lệch.

Bùm!

Nhưng đúng lúc này, một luồng chân nguyên màu trắng bắn ra khỏi cơ thể của Dịch Nhất, hóa thành một tầng cương khí hộ thể, khí thể toàn thân liên tục tăng vọt, có thể tạm thời chống đỡ lại Cố Dương.

“Đây là...”

Quách Thái Bình vô cùng chấn động, chỉ cảm thấy trong miệng chua xót: “Nhất phẩm!”

Không ngờ rằng dưới áp lực cực kỳ lớn đến từ Cố Dương, Dịch Nhất lại thành công bước vào cảnh giới nhất phẩm.

Điều này có nghĩa là hắn đã đi trước những người khác trong Thiên Kiêu bảng một bước!

Lúc này, Quách Thái Bình sâu sắc ý thức được, mình đã bị hai người trước mắt kia bỏ lại phía sau.

...

“Nhất phẩm!”

Bên cạnh xe ngựa, võ giả nhất phẩm phụ trách hộ vệ biến sắc, thất thanh nói.

Không ngờ Dịch Nhất lâm trận đột phá, bước vào cảnh giới nhất phẩm, hơn nữa vừa mới đột phá mà phạm vi cương khí hộ thể đã lớn như này, có thể thấy tích lũy rất thâm hậu.

Người có thể lên Thiên Kiêu bảng đều tu luyện công pháp tuyệt thế. Sau khi đạt đến nhất phẩm thì bắt đầu bộc lộ uy lực, cho nên dù rằng vừa mới đột phá, song thực lực cũng đã vượt qua cường giả nhất phẩm bình thường.

Trong xe ngựa, Xuân Đào nghe vậy, trong lòng lại thấp thỏm: “Hắn cũng là nhất phẩm ư? Cố công tử có thể ứng phó được không?”

Võ giả nhất phẩm kia không nói gì. Hắn không hề biết hai người trước mắt này đều là người trẻ tuổi kinh tài tuyệt đỉnh nhất hiện nay, hai mươi mấy tuổi đã đến nhất phẩm, nếu như ở quá khứ thì khó có thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ thoảng cái đã xuất hiện hai người, hơn nữa cũng đều tu luyện công pháp tuyệt thế.

Vậy nên trong hai người, ai thắng ai thua, cũng đều có khả năng.

Lúc này, trong xe ngựa, Bùi Thiên Lan mở miệng nói: “Phan tướng quân, Cố công tử đã từng cứu mạng thế tử, nếu như hãn gặp nạn, mong rằng Phan tướng quân ra sức cứu giúp.”

Phan tướng quân, cũng chính là cường giả nhất phẩm bên ngoài kia, nghe thấy vậy thì sắc mặt lập tức căng cứng. Hãn đồng ý, nói: “Ti chức nhất định dốc hết toàn lực, bảo vệ tính mạng Cố công tử.”

Thái độ của hãn với Cố Dương, đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ.

Người đã cứu mạng thế tử thì chính là ân nhân của toàn bộ Tĩnh Hải vương phủ.

...

Bên kia, đám người Tô Thanh Chỉ nhìn thấy Dịch Nhất đột phá đến nhất phẩm thì không khỏi lo lắng.

Thậm chí Ly Ly còn lấy quả cầu thủy tinh ra, chuẩn bị sử dụng pháp thuật trợ giúp bất cứ lúc nào.

...

Ngay khi bước vào nhất phẩm, miệng Dịch Nhất hà hơi ra như thể sinh ra cả mây mù. Hãn nhìn chăm chăm vào Cố Dương ở đối diện, trong mắt hiện lên ý chiến đấu mạnh mẽ.

Hãn đã im hơi lặng tiếng hơn hai mươi năm, vẫn luôn đi theo sư tôn khổ tu trong núi, tình nguyện cô đơn lạnh lẽo, không màng tới phàm trần.

Cuối cùng, hãn tìm đến một đối thủ có đủ sức mạnh.

Hãn biết rõ, thời khắc xuất thế của mình đã đến, cho nên mới thỉnh cầu sư tôn.

Sư tôn đồng ý, dẫn theo hãn, đi tới trước mặt Cố Dương.

Hơn hai mươi năm im hơi lặng tiếng, cuối cùng vào thời khắc này hãn cũng bước vào cảnh giới nhất phẩm.

Theo quy tắc của sư môn, kế tiếp hấn sẽ bắt đầu bế quan cho đến khi đạt đến Thần Thông cảnh.

Đây là trận đấu tiên trên thế gian của hấn trước khi đạt đến Thần Thông cảnh.

Cũng là trận chiến cuối cùng.

Hấn nhất định sẽ không phụ cơ hội tốt như vậy. Hôm nay, hấn sẽ đạp lên trên thi cốt của Cố Dương, tuyên bố với thế gian, hấn, Dịch Nhất, mới là người mạnh nhất trong tương lai.

Dịch Nhất nói: “Tiếp lấy một kiếm của ta!”

Một kiếm ý hùng mạnh lập tức đâm thủng bầu trời, chấn động không gian, đối kháng với đao ý đáng sợ trên người Cố Dương.

...

“Sơn Hà Kiếm Pháp?”

Cao Phàm trốn trên lầu hai của một tửu quán sát đường phố, vừa ăn con gà quay còn để lại trên bàn, vừa xem trận chiến bên ngoài. Vào thời điểm Dịch Nhất ra tay, hấn đã nhìn ra ngay lai lịch của kiếm pháp này.

Đây là kiếm pháp làm nên thanh danh của Sơn Hà Kiếm Thánh, cũng là nguồn gốc danh xưng Kiếm Thánh của người đó.

Tên tiểu tử Dịch Nhất này có quan hệ thế nào với Sơn Hà Kiếm Thánh?

Cao Phàm rất tò mò.

Trước đó hấn chưa từng nghe nói tới việc Sơn Hà Kiếm Thánh có liên quan gì tới Thiên Thánh tông.

...

“Sơn Hà Vạn Lý!”

Dịch Nhất người kiếm hợp nhất, hóa thành một vệt kiếm quang bay về phía Cố Dương.

Dường như trước mắt những người ở đây hiện ra một bức tranh thiên nhiên non nước hùng vĩ, linh hồn nhất thời khiếp

sợ.

Đầu óc hai cường giả nhất phẩm bên cạnh xe ngựa không khỏi xuất hiện cảm giác bất lực. Đứng trước kiếm ý hùng mạnh, bản thân họ lại lộ ra vẻ nhỏ bé đến thế, nhỏ bé đến mức không thể sinh ra nổi ý nghĩ phản kháng.

Hai cường giả nhất phẩm này đã như thế, huống chi những người khác. Dưới nhát kiếm vô cùng chói sáng này, ai nấy đều chìm đắm trong vẻ kinh ngạc.

Nhát kiếm này đã vượt ra khỏi phạm vi của nhân gian, là chiêu kiếm cấp bậc Thần Thông cảnh.

“Đây là...?”

Đột nhiên, một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai mọi người, lập tức đánh thức bọn họ khỏi ảo giác.

Khoảnh khắc tiếp theo, một ngọn lửa bùng bùng bốc lên.

Trước sự chứng kiến của mọi người, thiên hỏa giáng xuống từ trên trời, phá hủy hầu hết mọi thứ trước mặt.

...

“Thiên Hỏa Phần Diệt!”

Cao Phàm trên lầu hai của tửu quán run tay, đùi gà trong tay rơi xuống đất. Hắn lẩm bẩm nói: “Quả nhiên là ‘Thần Tiêu Lục Diệt’.”

Trong đầu hắn hiện lên một câu hỏi cực kỳ lớn, cái tên Cố Dương này, chẳng những đã luyện thành “Diệt Thần Cửu Thức”, mà còn có cả “Thần Tiêu Lục Diệt”. Rốt cuộc là hắn đến từ gia tộc nào?

Hai môn đao pháp này lần lượt có nguồn gốc từ hai thánh địa.

Người này lại đã luyện thành cả hai môn này...

Cao Phàm hoàn toàn mờ mịt, cảm thấy quả thật người này là sương mù trùng trùng điệp điệp, bối cảnh sâu không lường được.

...

Ngay khi Cố Dương vừa ra tay, chiêu thứ nhất của “Thần Tiêu Lục Diệt” - Thiên Hỏa Phần Diệt lập tức được thi triển.

Chiêu thức này như được sinh ra cho riêng hắn, chân khí của hắn có thể làm cho uy lực của một chiêu đao pháp này được phát huy đến mức tận cùng.

Đây cũng là đại lễ hắn chuẩn bị cho Dịch Nhất.

Ầm!

Thiên hỏa thiêu rụi mọi thứ ở khắp mọi nơi, không có gì là không đốt cháy, chỉ thấy non sông tan biến, ảo giác biến mất, chân thân của Dịch Nhất hiện ra.

Dưới ánh lửa màu đỏ, trong mắt Dịch Nhất ánh lên vẻ kinh ngạc và không thể tin nổi.

“Sao có thể như vậy được?”

Cố Dương chỉ mới đột phá đến nhất phẩm tròn một tháng, cứ coi như chân nguyên thâm hậu hơn hắn, nhưng cũng sẽ cực kỳ có hạn.

Công pháp mà hắn tu luyện, nếu xét về độ hùng hậu chân nguyên, có thể coi là đệ nhất thiên hạ, tên là “Tiên Thiên Nhất Khí Thần Công” .

Từ đó có thể thấy được uy lực của chân ý được thể hiện trong chiêu thức “Sơn Hà Kiếm Pháp” mà hắn tu luyện mạnh mẽ đến mức nào.

Sư tôn từng nói, khi hắn đạt đến nhất phẩm, bất cứ ai dưới bậc ba trong nhất phẩm đều không thể ngăn cản nhất kiếm này của hắn.

Tại sao?

Tại sao chân nguyên của Cố Dương còn thâm hậu hơn cả mình?

Tại sao đao pháp hắn sử dụng còn mạnh hơn cả mình?

Rõ ràng hắn mới đột phá nhất phẩm trước mình không đến một tháng mà thôi.

Đao ý của Dịch Nhất đã vỡ nát, ngay cả cương khí hộ thể cũng bị phá trong nháy mắt. Trong cơn khiếp sợ tuyệt vọng, ngọn lửa màu đỏ kia đã cuốn lên người hắn, nuốt chửng hắn.

...

“Thật bại rồi sao?”

Dưới ánh lửa đỏ rực chiếu, Quách Thái Bình tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, vả lại cũng có chút mê man.

Bất kể là kiếm pháp của Dịch Nhất, hay là đao pháp của Cố Dương, đều hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của hắn, khiến hắn sinh một cảm giác bất lực sâu sắc.

Trong một năm nay, hắn khiêu chiến võ giả nhị phẩm khắp nơi, tạo nên lòng tin, vậy mà ngay trong khoảnh khắc này lại âm ảm sụp đổ.

Đứng trước hai nam nhân trước mặt, cảnh giới và kiếm pháp mà hắn vẫn luôn tự hào đều nhỏ bé không đáng kể, không đáng nhắc tới.

Trong đầu Quách Thái Bình không ngừng quanh quẩn nghĩ về nhất đao kia của Cố Dương, nhưng cho dù có nghĩ thế nào, hắn cũng không thể tìm ra cách phá giải, chỉ có nước chờ chết.

Sắc mặt Quách Thái Bình lúc xanh lúc trắng, sau đó đột nhiên “phụt” một tiếng, nôn ra một ngụm máu, cả người ủ rũ nản lòng.

Chương 124: Âm Ảnh đường

“Thật lợi hại!”

Trong xe ngựa, Bùi Thiển Lan nhìn một đao kia của Cố Dương, trái tim không khỏi rung động.

Từ nhỏ nàng đã si mê kiếm pháp, những năm này cũng chiếm được một tên tuổi, được gọi là kiếm si. Trên con đường kiếm pháp, trình độ của nàng cũng khá cao.

Một kiếm kia của Dịch Nhất đã vượt qua tưởng tượng của nàng, không ngờ một võ giả vừa đột phá nhất phẩm lại đã có

thể đánh ra được kiếm pháp cấp bậc Thần Thông.

Nhưng một đao mà Cố Dương chém ra kia lại phá tan kiếm ý tràn đầy khí thế kia của Dịch Nhất.

Nó giống như thiên hoả giáng xuống từ trên không, vô cùng ngang ngược mà thiêu rụi tất cả đến mức gần như không còn lại gì.

Nghi kỵ nào đó trong lòng Bùi Thiển Lan cũng theo đó mà tan thành mây khói.

Nàng nhớ mang máng lại cảnh tượng ba ngày trước, từng hoài nghi mình bị tổn thương dưới một đao ý của Cố Dương.

Bây giờ nhìn thấy một đao này của Cố Dương, nàng lập tức kết luận không phải hẳn.

Hai đao ý hoàn toàn khác nhau.

Có lẽ một vài cường giả nhất phẩm đứng đầu có thể đồng thời nắm giữ hai loại đao ý, nhưng mà Cố Dương này mới bao nhiêu tuổi chứ? Cho dù hẳn là thiên tài đi chăng nữa, có thể nắm giữ được một môn đao ý đã vô cùng tài giỏi rồi.

Ngày đó, chắc chắn kẻ đánh nàng bị thương là hung đồ tên Mạnh Bình kia.

Bùi Thiển Lan nhìn Dịch Nhất bị một đao đánh bay, trước ngực có một vết thương đáng sợ, miệng vết thương cực sâu, không khỏi hơi khiếp sợ, Cố Dương ra tay không hề nể tình chút nào.

Một đao kia mà sâu hơn một chút cũng đủ để lấy mạng Dịch Nhất.

Nhưng cũng chỉ như vậy, thương thế của hẳn đã rất nặng.

Hả?

Đột nhiên, Bùi Thiển Lan cảm thấy không đúng.

Thân thể Dịch Nhất không ngừng bay ra ngoài, hơn nữa không có xu thế dừng lại, trái lại càng lúc càng nhanh, giống như bị một sức mạnh vô hình nâng lên, càng bay càng cao, nhanh

chóng vượt qua tường thành, mãi cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Cảnh tượng khác thường này khiến mọi người ở đây đều kinh sợ.

Ngoài xe ngựa, Phan tướng quân hít một hơi khí lạnh: “Thần Thông cảnh!”

Lời này vừa dứt, Bùi Thiên Lan mới bừng tỉnh đại ngộ. Đúng vậy, chỉ có cường giả Thần Thông cảnh mới có thủ đoạn như vậy.

Nhất định là sư trưởng của Dịch Nhất! Tiền bối Thần Thông cảnh của Thiên Thánh tông!

Bùi Thiên Lan nghĩ đến mới vừa rồi có một vị cường giả Thần Thông cảnh ở gần đây, không khỏi hoảng sợ một phen.

Nếu vị cường giả Thần Thông cảnh của Thiên Thánh tông kia phân nộ mà ra tay, Cố Dương vốn không cách nào ngăn cản được.

Cố Dương là ân nhân cứu mạng nàng và Tiểu Long, nàng lo lắng cho hắn là chuyện bình thường.

...

“Vậy mà lại không ra tay?”

Lầu hai tửu quán, Cao Phàm thầm thở dài một hơi.

Ai cũng nói Thần Thông cảnh của Thiên Thánh tông cực kỳ bao che khuyết điểm, đệ tử dưới trướng bị đánh trọng thương, người kia ở bên cạnh quan sát, thế nhưng lại không ra tay trả thù.

Quả nhiên, lời đồn không thể tin.

...

“Đây là đao pháp gì?”

Bên kia, Ô Hành Vân tỏ vẻ kinh ngạc.

Sau khi Cố Dương đột phá đến nhất phẩm, đây là lần đầu tiên Ô Hành Vân nhìn thấy hắn ra tay.

Mặc dù biết thực lực của Cố Dương rất mạnh, nhưng khi tận mắt nhìn thấy một đao này, hắn vẫn bị kinh ngạc sâu sắc.

Nhưng thứ mà Cố Dương sử dụng lại không phải là “Diệt Thần Cửu Thức”, mà là một môn đao pháp khác, đến cả hắn cũng không biết.

Từ Nhược Mai ở bên cạnh lẩm bẩm nói: “Thần Tiêu Lục Diệt.”

Ô Hành Vân nghe được cái tên này, cuối cùng không cách nào giữ được bình tĩnh nữa, thất thanh kêu lên: “Cái gì?”

Tô Thanh Chi và Hàn Mộng Linh thấy hai người có phản ứng lớn như vậy thì thấy hơi khó hiểu, hỏi: “Đao pháp này có vấn đề gì sao?”

Ô Hành Vân làm như không nghe thấy lời các nàng nói, nhìn chằm chằm vào Cố Dương ở trong viện, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, hóa ra lời đồn là thật...

Từ Nhược Mai hít sâu một hơi, áp chế cảm xúc trong lòng, trầm giọng nói: “Hơn hai mươi năm trước, một nữ tử đột nhiên xuất thế, dùng một môn đao pháp đánh bại vô số cao thủ. Người này chính là truyền nhân của thánh địa Bích Tiêu Cung, mà đao pháp nàng sử dụng là ‘Thần Tiêu Cửu Diệt’.”

Tô Thanh Chi quay đầu nhìn Cố Dương, giống như tự nhủ nói: “Nói cách khác, Cố đại ca thật sự là truyền nhân của thánh địa sao?”

Nếu như tin đồn Cố Dương là đệ tử của tứ đại thánh địa trước đó chỉ là lời đồn, hôm nay, hắn sử dụng đao pháp bí truyền của thánh địa, vậy thì chắc chắn đó là sự thật.

Nhưng mà cho dù là Tô Thanh Chi, hay là Hàn Mộng Linh, đều không thể lý giải được sự nghiêm trọng của việc liên quan đến thánh địa.

Chỉ có đệ tử môn phái lớn như Ô Hành Vân và Từ Nhược Mai mới hiểu rõ, bốn thánh địa kia, rốt cuộc đại diện cho điều gì.

Tô Thanh Chi đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng mờ nhạt xuất hiện sau lưng Cố Dương. Nàng kinh hãi, vừa định lên tiếng nhắc nhở, nhưng đã không còn kịp.

...

“Chết!”

Tần Viễn nhìn Cố Dương gân trong gang tấc, sát ý vẫn giấu kín mới bùng nổ ra, đoản kiếm hẹp dài trong tay, đâm vào sau lưng hắn.

Một kiếm này, hắn nắm chắc đến bảy phần.

Hắn ản núp gân Cố Dương hai ngày, cuối cùng tìm được cơ hội tuyệt hảo này, phải một kích tất trúng.

Chỉ cần có thể giết chết người này, công hiến mà hắn tích góp từng chút một sẽ đủ, có thể tiến vào tổ đường, được lão tổ chỉ điểm.

Tần Viễn là phó đường chủ Âm Ảnh đường của Tần gia.

Âm Ảnh đường do Tần gia lập nên, chuyên môn thu thập tin tức và ám sát.

Hắn là sát thủ cường đại nhất trong Âm Ảnh đường, trước đó chưa bao giờ sảy tay.

Lần này đây là gia chủ tự mình truyền mệnh lệnh.

Hắn không biết vì sao gia chủ muốn giết người trẻ tuổi tên Cố Dương này, cũng chưa bao giờ hỏi vì sao.

Tần gia có ơn lớn với hắn, cho dù hắn máu chảy đầu rơi cũng khó có thể báo đáp.

Nhưng mà lúc nhìn thấy mục tiêu, Tần Viễn lại có một trực giác, thực lực của kẻ này cực kỳ đáng sợ, không hề yếu hơn mình.

Cho nên, hắn không tùy tiện ra tay, mà ản núp gân đó.

Hắn có phương thức che giấu khí tức đặc thù, dưới Thần Thông cảnh, tuyệt đối không cách nào phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Hai ngày này, Tần Viễn vẫn luôn chờ đợi.

Hiện giờ, cuối cùng hắn đã chờ được.

Uy lực một đao kia của Cố Dương lớn không thể tưởng tượng nổi, nhưng đi kèm với đó, tiêu hao tự nhiên cũng rất lớn. Thêm việc mới vừa rồi đánh bại kẻ địch mạnh, tinh thần thả lỏng, chính là cơ hội tốt ngàn năm có một.

Tần Viễn quyết đoán ra tay!

...

“Chỉ đợi ngươi.”

Trước đó khi mô phỏng, Cố Dương đã biết rõ sau khi đánh bại Dịch Nhất, vị cường giả nhất phẩm thần bí kia sẽ ra tay, cho nên đã sớm đề phòng rồi.

Khi đối phương đến gần hấn trong vòng mười mét, hấn đã phát hiện ra, một đao tụ thể đã lâu, chém ra phía sau.

Khi Tần Viễn phát hiện cương khí hộ thể quanh người Cố Dương vẫn còn tồn tại, trong lòng lập tức kinh hãi.

Sao có thể chứ?

Đây chính là đao pháp cấp bậc Thần Thông cảnh, sau khi đánh ra một đao, sao trong cơ thể hấn vẫn còn sót lại chân nguyên thâm hậu như thế được?

Không phải hấn mới vừa đột phá đến nhất phẩm không lâu sao?

Tần Viễn chỉ thâm kinh ngạc trong nháy mắt, nhưng đao trong tay không hề dừng lại.

Đối với sát thủ mà nói, tuyệt đối không thể có bất cứ do dự gì.

Sau một khắc, thứ nghênh đón hấn là một thanh đao toàn thân đen kịt.

Đây là việc ngoài ý muốn thứ hai.

Cho dù như thế nào Tần Viễn cũng nghĩ không thông, tại sao phản ứng của hấn lại nhanh như vậy, giống như đã biết trước mình muốn ám sát hấn vậy.

Đánh lén ban đầu, giờ biến thành giao chiến chính diện.

Khi Cố Dương còn toàn thịnh, hấn không hề nắm chắc.

Một đao mới vừa rồi, uy lực thật sự kinh thiên động địa, hấn tuyệt đối không tiếp được.

Nhưng mà, Cố Dương lúc này, sau khi sử dụng một đao, công lực còn có thể sót lại mấy phần?

Tần Viễn vẫn có năm chắc bốn phần.

Huyết Ảnh Đao Pháp, ra đao nhất định thấy máu. Đây chính là một môn đao pháp được xưng quý dị, am hiểu lấy yếu thắng mạnh.

Trong chốc lát, đôi mắt của hấn biến thành màu đỏ sậm, chân nguyên quý dị tăng mạnh, sức bật và tốc độ đã vượt qua cực hạn ban đầu.

Tốc độ của lưỡi đao trong tay lại nhanh hơn một phần, để lại một tàn ảnh đỏ sậm dưới ánh mặt trời.

Đây chính là ý nghĩa sâu xa của Huyết Ảnh Đao Pháp, khi ra tay, lấy tàn ảnh mê hoặc đối phương, chỉ cần trong nháy mắt, hấn đã có thể rạch cổ họng đối phương ra, một kích mất mạng.

Hấn đã từng dựa vào đao pháp này ám sát hai gã nhất phẩm.

Vù!

Tần Viễn chợt cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một luồng đao ý sắc bén tới cực điểm đánh úp lại, giống như chẻ ý thức của hấn ra thành hai nửa.

“Vù” một tiếng.

Đao ý của hấn, lưỡi đao trong tay, tay cầm đao, còn có...

Cả người hấn, đều bị bỏ ra từ giữa, một tách làm hai.

Bên tai truyền đến một giọng nói khinh thường: “Loè loẹt.”

Đoạn Nhạc thức!

Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Tần Viễn, sau đó, hấn đã rơi vào trong bóng tối vô tận.

Một đao kia đúng là chiêu thứ sáu trong Diệt Thần Cửu Thức, Đoạn Nhạc thức, chú trọng khí thế một đao chặt đứt núi cao.

Một đao của Cố Dương chém cường giả nhất phẩm đánh lên kia thành hai nửa, cuối cùng giải quyết hết phiến toái từng quấy nhiễu hắn trong rất nhiều lần mô phỏng.

Lần này thoải mái rồi.

Chương 125: Chỉ tranh đoạt phút chốc

Cố Dương dùng một lần duy nhất giải quyết hết hai phiến toái, tâm trạng khoan khoái dễ chịu, mang theo đám người Tô Thanh Chỉ nghênh ngang rời đi.

Bọn họ tìm một nhà trọ nghỉ lại, không ít người đang bàn luận xôn xao, đều bàn về trận chiến ở cửa thành, huyền não âm ỉ.

Nhưng mà thế giới này không có mấy thứ như điện thoại máy tính, người trong nhà trọ vốn không biết, nam nhân mới vừa vào nhà trọ chính là nhân vật chính trong trận chiến bọn họ đang bàn luận.

Cố Dương mới vừa vào ở, đột nhiên có người đến thăm, là một thị nữ khí chất bất phàm, nói là chủ nhân nhà nàng mời bọn họ đến phủ quận phủ một chuyến.

Hắn trực tiếp khéo léo từ chối.

Vừa rời ở cửa thành, hắn đã chú ý tới xe ngựa kia, không cần đoán cũng biết chủ nhân của thị nữ này là ai, chắc chắn là một đôi nhi nữ kia của Tĩnh Hải vương.

Cố Dương cũng nên để tâm đến cảm nhận của Ô Hành Vân.

Đương nhiên, trong lòng hắn cũng thoáng nghĩ, nếu có thể đắp nên một hình tượng ban ơn không cần báo, vậy thì Tĩnh Hải vương phủ sẽ càng coi trọng hắn.

...

Vài ngày sau, cuối cùng hắn đã đến Tĩnh châu thành.

Đây là thành thị phồn hoa nhất, lớn nhất mà Cố Dương đã từng gặp ở thế giới này, chỉ riêng công thành đã lớn hơn các thành của những châu khác vài lần, người đi đường và xe ngựa ra vào đều phải xếp hàng.

Sau khi vào thành, trên đường phố ngựa xe như nước.

Vả lại, hẳn còn có thể nhìn thấy không ít người nước khác, tướng mạo và y phục đều khác với con dân Đại Chu.

Nghe nói Tĩnh châu thành là thành lớn thứ hai của Đại Chu, chỉ đứng sau Thần Đô, dân số trên trăm vạn, ở thời đại này thuộc về thành lớn siêu cấp.

Tĩnh châu ở cực nam của Đại Chu.

Tĩnh châu thành nằm bên cạnh con sông lớn nhất Tĩnh châu, cửa biển của Tĩnh giang, có hải cảng lớn nhất toàn bộ Đại Chu. Vô số hàng hóa thông thương qua đây, vận chuyển đến nước ngoài xa xôi.

Hàng năm cũng có vô số thương nhân đến từ nước ngoài, vận chuyển hàng hóa từ ngàn dặm xa đến đây buôn bán.

Từ Nhược Mai đột nhiên cảm khái nói: “Tĩnh Hải vương quả nhiên là nhân kiệt một đời, trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủi đã kinh doanh mảnh đất Tĩnh châu căn cõi xưa kia thành phen hoa như thế.”

Cố Dương cuối cùng nhớ tới chuyện mấy ngày trước đã định hỏi: “Tĩnh Hải vương này là người như thế nào?”

Đi vào địa bàn của người ta, cũng nên tìm hiểu chút tính cách của hẳn.

Từ Nhược Mai nói: “Luận về thành tựu võ đạo, hẳn là đệ nhất Nhất Phẩm bảng. Luận về công tích, hẳn là người khác họ đầu tiên được phong vương từ khi Đại Chu khai quốc đến nay. Luận về năng lực thống trị, thống trị mảnh đất vốn là nơi biên cảnh hoang dã đến phen hoa như thế, đủ để được xưng tụng là anh hùng trị thế.”

Có thể thấy được, nàng vô cùng tôn sùng Tĩnh Hải vương.

Đương nhiên, người ta đúng là bản lĩnh thật.

Tiếp theo, Từ Nhược Mai bắt đầu thuật lại cuộc đời mạnh mẽ vang dội của Tĩnh Hải vương.

Trước giờ Tĩnh châu là nơi hải tặc hoành hành, khi Đại Chu mới thành lập thì còn phái cường giả đến tiêu diệt, nhưng qua

vài chục năm sẽ lại xuất hiện hải tặc mới.

Thời gian lâu dài, triều đình sẽ không quản nữa, tồn thời gian tồn sức, lại không có ích lợi gì.

Vài chục năm trước, Tĩnh châu xuất hiện một vị vua hải tặc, khuất phục tất cả hải tặc, còn thành lập nên một hệ thống trật tự, bất cứ thương thuyền gì ra vào hải vực này đều phải giao phí bảo hộ cho hắn.

Toàn bộ thế lực Tĩnh châu đều không thể không thần phục dưới quyền uy của vị vua hải tặc này.

Chính vào lúc này, một thiếu niên có xuất thân ngư dân ven biển xuất thế, mang theo mười đồng hương khởi xướng chống lại vua hải tặc.

Trong mười năm ngắn ngủi, thế lực trên đất liền của vua hải tặc đã sụp đổ, không thể không lui về trên biển.

Vị thiếu niên kia được châu mục Tĩnh châu thưởng thức, dựa vào chiến công, chức quan càng lúc càng lớn, cuối cùng làm đến đô đốc hải quân, đã trở thành nhân vật thứ hai ở Tĩnh châu, cũng có được danh vọng cực kỳ lớn.

Hai năm sau, hắn dưới nội ứng ngoại hợp, giết vào hang ổ vua hải tặc, một trận đánh chết, thu hoạch vô số.

Vài năm sau đó, hắn tiêu diệt từng thế lực của vua hải tặc còn sót lại, trở thành người thống trị thật sự của Tĩnh châu và hải vực này. Cho dù là danh vọng hay quyền lực, hắn đều vượt qua vua hải tặc trước đó.

Đúng lúc ấy, hoàng đế Đại Chu băng hà, sau khi tiêu diệt Vũ gia, triều đình cũng tổn thương nguyên khí, vì trấn an người này, cho nên phong hắn làm Tĩnh Hải vương.

...

Cố Dương nghe đến đó, cảm thấy hơi kỳ lạ. Hành động này, hắn xem không hiểu.

Nếu thật sự cảm thấy người này là uy hiếp thì có rất nhiều biện pháp, một biện pháp trực tiếp nhất là điều vào trung tâm. Khi

đã rời khỏi Tĩnh châu, chẳng phải mặc cho bọn họ vắn bóp xoa tròn sao?

Nhưng lại cố tình lựa chọn cách làm ngu xuẩn nhất, phong cho hấn một vương tước. Đây chẳng phải để cho hấn danh chính ngôn thuận mà làm Tĩnh châu vương sao? Người ta vốn không có dã tâm gì, nhưng cũng phải sinh ra dã tâm.

Nhìn thế nào cũng thấy phương diện này có vấn đề, nhất định có nội tình gì đó không muốn người biết.

Bọn họ liên tục bàn luận về chuyện Tĩnh Hải vương. Đột nhiên, Cố Dương dừng lại trước cửa một hiệu buôn, ngẩng đầu lên nhìn, hiệu buôn Tiên thị.

Cuối cùng đến nơi rồi.

“Ba trăm năm mươi vạn, ta tới rồi.”

Hấn đi vào hiệu buôn này, nói với nhân viên phục vụ tiên đến tiếp đón: “Kêu đại chương quỹ của các người đến gặp ta.”

...

Năm nay Chu Lâm ba mươi tuổi, là đại chương quỹ trẻ tuổi nhất Tĩnh châu thành. Nhưng không có bất cứ kẻ nào dám coi thường hấn, chính người này trong vài năm ngắn ngủi, kinh doanh một hiệu buôn mới thành lập đến mạnh mẽ thịnh vượng.

Thậm chí còn đả thông cả nguồn tiêu thụ đến Tây Đê đại lục.

Phải biết, đường đến Tây Đê đại lục là đường biển xa xôi nhất, nguy hiểm nhất, nhưng đi kèm với đó cũng là nơi dễ kiếm tiền nhất, đi một chuyến sẽ có lợi nhuận mấy chục lần.

Tiệm buôn Tiên thị có thể đứng vững gót chân ở Tĩnh châu thành trong thời gian vài năm chính bởi vì thế.

Phần lớn thương gia ở Tĩnh châu thành đều biết đến vị đại chương quỹ trẻ tuổi này còn có nữ chủ nhân càng trẻ tuổi hơn ở sau lưng hấn, không thể khinh thường.

Hôm nay chính là lúc hiệu buôn bận rộn nhất trong một năm, khi Chu Lâm nhận được thông báo có người tới tìm hấn, vốn

không định để ý đến, bởi lẽ trên tay hắn còn có một đống chuyện cần làm.

“Đại chương quỹ vẫn nên tới gặp thì hơn.”

Chu Lâm dừng việc trong tay lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Người nói chuyện là người hắn rất tín nhiệm, từ trước đến nay lão luyện thành thực, sẽ không bán tên mà không có mục đích.

“Được.”

...

“Không biết các hạ tìm tề nhân có việc gì?”

Chu Lâm thấy là một người trẻ tuổi ngoài hai mươi tuổi, hơi nghi hoặc, nhưng không thiếu cấp bậc lễ nghĩa.

“Ta là Cố Dương.”

Người trẻ tuổi kia lấy ra hai món đồ.

Chu Lâm đang cảm thấy cái tên này hơi quen tai, vừa nhìn thấy đồ vật mà hắn lấy ra, đồng tử co rụt lại. Con dấu kia chính là của chủ nhân, nàng chưa từng không để rời khỏi người, tại sao lại ở trong tay người này?

Nam tử tên Cố Dương kia đưa một tờ giấy cho hắn: “Người xem cái này sẽ biết.”

Chu Lâm đã từng gặp sóng gió, chờ xem hết văn kiện chuyển nhượng kia, trong đầu vẫn ong ong lên.

Không ngờ rằng chủ nhân lại chuyển hiệu buôn này cho người trước mắt?

“Xem kỹ rồi chứ?”

Chu Lâm không phải người thường. Hắn thâm hít sâu một hơi, đứng lên, thì lễ: “Đã xem kỹ, tại hạ Chu Lâm đại chương quỹ hiệu buôn Tiên thị, bái kiến chủ nhân mới.”

Cố Dương thấy hắn phối hợp như vậy, trong lòng rất cao hứng, cũng bớt đi không ít nước miếng của hắn, nói: “Tốt. Ta hỏi ngươi, sổ sách của hiệu buôn hiện giờ, dưới tình huống không ảnh hưởng đến vận hành hàng ngày, có thể rút ra bao nhiêu tiền?”

Vẻ mặt Chu Lâm hơi chán nản, vừa đến đã muốn lấy tiền từ trong hiệu buôn, vị chủ nhân mới này còn có thể kinh doanh hiệu buôn sao?

Hắn vẫn đưa ra một con số: “Hai mươi vạn lượng.”

Cố Dương nhíu mày: “Ít như vậy?”

“Năm trước hiệu buôn mới vừa mua bốn chiếc thuyền lớn, còn có lượng lớn tiền bạc phải lấy ra mua sắm hàng loạt hàng hóa, tháng sau phải ra khơi rồi...”

“Tiền về lần sau là khi nào?”

“Ít nhất phải mười tháng sau.”

Sau khi nghe xong, Cố Dương triệt để dập tắt tâm tư này. Mười tháng quá dài, hắn chỉ tranh thủ được ít thời gian.

Xem ra, chỉ có thể bán hiệu buôn này đi.

Hắn nói: “Người quen biết người ở Tĩnh châu thành, có biết nhà nào có thể mua hiệu buôn này không?”

“Cái gì?”

Chu Lâm thay đổi sắc mặt: “Người muốn bán hiệu buôn này đi?”

Chương 126: Thần Thông

Ở Tĩnh châu thành, Cố Dương không quá rành rọt. Chuyện bán hiệu buôn này giao cho đại chương quỹ Chu Lâm đi triển khai, việc chuyên nghiệp, để người chuyên nghiệp đi xử lý.

Tiền Hi Vân đã từng nói, đại chương quỹ này là người đáng tin nhiệm.

Cho nên, ngoại trừ ngày hôm sau, hắn triệu tập nhân viên quản lý của hiệu buôn Tiền thị tới, tuyên bố hắn trở thành chủ nhân mới, sau đó hắn vẫn luôn ở trong viện của Tiền Hi Vân trước kia.

Đương nhiên phòng ở, cửa hàng ở Tĩnh châu của Tiền Hi Vân đều thuộc về hắn.

Viện rất lớn, mấy người bọn họ ở còn thừa chỗ, người hầu bên trong đều có sẵn, vô cùng thuận tiện.

Mỗi ngày, ngoại trừ luyện công và đọc sách ra, Cố Dương thường bàn luận chuyện giang hồ với Ô Hành Vân và Từ Nhược Mai, chủ yếu là tin tức về chín danh gia vọng tộc và sáu môn phái lớn.

Thời gian nhàn nhã như vậy chỉ kéo dài năm ngày.

Sáng sớm ngày thứ sáu, ngoài cửa lớn đã có một nhóm người xếp thành hàng dài, đưa từng rương hòm một vào trong, gần như chất đầy viện.

Đương nhiên thanh thế lớn như vậy hấp dẫn vô số người vây xem, những người đứng ở xa xa đều đang bàn luận, suy đoán xem người dọn đến Tiên phủ mấy ngày trước này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Vùng này đều là nhà quyền quý, có ánh mắt nhìn người, rất nhanh đã nhận ra được tặng lễ chính là người của Tĩnh Hải vương phủ.

Có khả năng khiến Tĩnh Hải vương phủ giống trông khoa chiêng tặng lễ như vậy, có thể thấy được người ở bên trong tuyệt đối có lai lịch không đơn giản.

Rất nhanh, đã có người tin tức nhanh nhạy thăm dò được, ở bên trong đó chính là Cố Dương hạng nhất Tiềm Long bảng, trên đường đã cứu thế tử một mạng.

Mấy tháng này, danh khí của Cố Dương có thể nói như mặt trời ban trưa. Trận chiến giữa hắn và Dịch Nhất hạng nhất Thiên Kiêu bảng ở Cự Dương thành cũng đã truyền ra.

Trong lúc nhất thời, tiếng thảo luận bên ngoài càng sôi nổi.

...

Cố Dương nhìn từng rương lễ vật chất đồng trong sân, một tên quản sự vương phủ đứng đó, khi mỗi cái rương được mang vào thì đọc bên trong là đồ gì.

Tổng kết lại một câu, tất cả đều là dị bảo quý hiếm.

Hắn rất muốn nói với vị quản sự vương phủ kia, không bằng trực tiếp quy thành ngân lượng là được.

Đưa những vật này đến đây, sau đó hắn còn phải cầm lấy đi bán, thật lãng phí thời gian.

Nhưng mà xuất phát từ phép lịch sự, hắn không nói những suy nghĩ này ra.

Dù sao Tĩnh Hải vương phủ cũng rất hào phóng.

Vừa rồi, Cố Dương cho người đến hiệu buôn mời một vị chương quỹ qua đây để hắn tính toán xem những lễ vật này giá trị bao nhiêu tiền.

Tên chương quỹ kia nhỏ giọng trả lời, chỉ riêng đồ trong sân đã giá trị bốn mươi năm mươi vạn lượng, mà phía sau vẫn còn, nói chung đồ vật càng phía sau càng quý giá.

Tâm trạng Cố Dương thật tốt, cũng không uổng công hắn mạo hiểm ra tay cứu được một đôi nhi nữ của Tĩnh Hải vương.

Không hổ danh là chủ nhân Tĩnh châu, rất biết cách làm việc.

Cuối cùng vị quản sự vương phủ kia cũng đọc xong danh sách thật dài, sau đó gửi lời mời tới Cố Dương, buổi tối hôm nay vương phi mở tiệc chiêu đãi hắn trong vương phủ.

Lúc này đây, Cố Dương không chối từ nữa, đáp ứng.

Cuối cùng đã tới lúc thu hoạch.

Quản sự vương phủ chân trước vừa đi, Cố Dương đã để chương quỹ hiệu buôn định giá những lễ phẩm trong viện, sau đó cầm lấy đi bán.

Vốn tưởng rằng những vật này sẽ rất khó bán đi, ai ngờ mới đến chiều, một gã chương quỹ đến đây bẩm báo, nói tất cả những vật kia đều đã bán đi, được tám mươi tám vạn lượng bạc.

Cố Dương có nhận thức hoàn toàn mới với ngành nghề buôn bán phồn vinh của thành thị này.

Đồ vật gần trăm vạn lượng mà một buổi sáng đã bán hết, tất cả đều là vật xa xỉ cả đó.

Hắn không nói lời thừa, để người chuyển toàn bộ ngân phiếu thành vàng, đưa đến phủ hắn.

Trước khi trời tối, vàng đã đưa tới.

Cô Dương nạp số vàng này vào trong hệ thống, số dư còn lại biến thành một trăm sáu mươi vạn.

Trước đó, hắn chỉ còn lại hơn sáu mươi vạn, cộng thêm hai mươi vạn trên sổ sách hiệu buôn Tiên thị, cộng thêm tám mươi tám vạn bây giờ, vừa vặn một trăm sáu mươi vạn.

...

Ban đêm, không ít nơi ở Tĩnh châu thành vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Trong một ngõ tối, có hai bóng dáng một béo một gầy lén lén lút lút xuất hiện.

Người gầy nhỏ giọng nói: “Sur phụ, chúng ta định đi đâu?”

Người còn lại nói: “Tới thăm một người bạn cũ.”

Hai người này chính là sư đồ trong Ngọc Môn Phái, Cao Phàm và Phùng Thiên Tứ.

“Vì sao không đến vào ban ngày?”

“Không tiện lắm.”

Khi nói chuyện, Cao Phàm đã mang theo đồ đệ bay qua một bức tường, tiến vào trong viện.

Mới vừa đáp xuống đất, chân hắn khựng lại, cả người cứng đờ tại chỗ.

Phùng Thiên Tứ theo phía sau chỉ cảm thấy một luồng hàn ý đánh úp lại, không khỏi rùng mình, nói: “Sur phụ, người có cảm thấy nơi này không được thích hợp không?”

Vừa ngẩng đầu đã thấy có một người đứng trên một thân cây trong viện, toàn thân chìm trong bóng đêm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng.

Không biết vì sao Phùng Thiên Tứ vừa nhìn thấy người kia liền cảm thấy sồn cả gai ốc một trận, trái tim không kiềm chế được mà đập mạnh thành thịch..

Khi hắn cảm thấy trái tim càng đập càng nhanh, gần như muốn nổ tung. Cao Phàm chặn trước mặt hắn, cảm giác quý dị này mới biến mất.

Nhưng mà, sợ hãi trong lòng Phùng Thiên Tứ vẫn không hề giảm bớt chút nào. Hắn đứng ở đó, đừng nói nhúc nhích, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Một Thần Thông tự phong bệ tu vi ư? Thú vị.”

Đột nhiên, một giọng nói như đao đúc búa khắc vang lên bên tai hắn, từng chữ đều giống như đánh lên trên trái tim hắn.

Trong phòng, một giọng nói già nua truyền đến: “Người là ai?”

Người tới trước kia nói: “Ta là ai không quan trọng. Chỉ cần buổi tối hôm nay người không bước ra khỏi viện này một bước thì có thể bình an vô sự.”

“Người thật sự cho rằng kiếm của lão phu không chém được người?”

“Danh tiếng Hoàng Cực Kiếm Thánh như sấm dộng bên tai. Nhưng mà, mười tám năm trước, một đao kia của Vũ Đại, e rằng không dễ chịu gì nhỉ? Những năm này, người ẩn cư ở Tĩnh châu thành là vì mượn long khí của Ô Thiên Khải dưỡng thương. Nếu làm bừa, đương nhiên ta không đỡ được mấy kiếm của người, người cũng không áp chế được thương thế, cần gì phải vậy?”

Người trong nhà trầm mặc một lúc, nói: “Mục tiêu của các người là thanh kiếm kia?”

“Không sai.”

“Thanh kiếm kia, chỉ có người mang huyết mạch Long tộc mới có thể sử dụng.”

“Chuyện này không cần Kiếm Thánh quan tâm.”

Tiếp theo chính là khoảng thời gian dài im lặng.

Cao Phàm chặn trước người Phùng Thiên Tứ, không nói một lời, hận rằng tà mình chưa tới.

Hắn vốn định buổi tối tới thì sẽ không khiến người khác chú ý, ai ngờ đụng phải một vị Thần Thông cảnh chặn cửa ở đây, thật đúng là xui tám đời.

Mà tất cả, đều bởi vì một thanh kiếm.

Cao Phàm nhớ tới ngày đó, đúng là thứ trong tay thiếu niên mà Cô Dương mang theo là một thanh kiếm.

Hắn lại liên tưởng đến tin đồn gần đây nghe được, chuyện Kiếm Sơn sụp đổ, thanh thần kiếm cắm trên kiếm nhai gần ngàn năm không cánh mà bay. Hắn đã đoán được chân tướng.

Không ngờ thanh thần kiếm này lại liên quan đến một cường giả Thần Thông cảnh.

...

Lúc này, trong thành, Cô Dương một thân một mình đang đập trên ánh trăng đến đại môn Tĩnh vương phủ. Hắn dựa vào tấm thiệp mời kia, nhanh chóng được mời vào.

Vương phủ rất lớn, một người dẫn đường phía trước cầm theo đèn lồng, dẫn hắn vào trong.

Mới đi được một nửa, Cô Dương cảm thấy có gì không đúng, trong vương phủ mang lại cho hắn một bầu không khí tiêu điều, hắn còn ngửi thấy được mùi máu tươi.

“Không phải chứ?”

Hắn cảm thấy khó hiểu, mới vừa được hơn một trăm vạn lượng đã gặp phải phiên toái.

Còn không phải là phiên toái bình thường.

Nơi này chính là Tĩnh vương phủ, Tĩnh Hải vương chính là hạng nhất Nhất Phẩm bạng, được ca tụng là đệ nhất chỉ dưới Thần Thông cảnh.

Dám đến đây giết người, không phải người bình thường.

“Nên đi hay không?”

Trong đầu Cô Dương sinh ra suy nghĩ này, sau lại đã mở hệ thống ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không, sử dụng một lần, tiêu hao năm mươi vạn tiền tài.]

“Có.”

Dùng máy mô phỏng bói một quẻ lành dữ trước.

Chương 127: Để ta đâm hai đao

[Hai mươi hai tuổi, người đã có tu vi nhất phẩm, ở Cự Dương thành, người đánh bại Dịch Nhất hạng nhất Thiên Kiêu bảng, danh chấn thiên hạ.]

[Sau khi đến Tĩnh châu thành, người được mời đến Tĩnh Hải vương phủ. Người phát hiện trong vương phủ có mấy tên sát thủ lén vào, muốn ám sát thế tử, người rút đao hỗ trợ, nhưng không địch lại đối phương, bị trọng thương. May nhờ cao thủ trong thành đã tìm đến, người giữ được một mạng, Vương phi và thế tử Tĩnh Hải vương chết tại chỗ.]

[Sau khi thương thế của người lành, nhận được sự tín nhiệm của Tĩnh Hải vương.]

[Năm năm sau, dưới đề nghị của người, Tĩnh Hải vương giả chết làm mỗi nhử, truyền vương vị cho Ô Hành Vân. Sau đó, một vị tướng lĩnh ở dưới quyền không phục, dấy binh tạo phản. Tĩnh Hải vương xuất hiện, một mẻ hốt gọn người phản loạn.]

[Bốn năm sau, Tịch Thiên Dục xếp hạng hai Nhất Phẩm Bảng khiêu chiến Tĩnh Hải vương. Sau một trận đại chiến, hai người cùng bước vào Thần Thông cảnh. Đột nhiên, một vị cường giả Pháp Lực cảnh thần bí xuất hiện, đang định ra tay đánh chết hai người, ngoài trời có một kiếm bay tới, kinh sợ đẩy lui người này.]

[Chín năm nữa, dưới sự che chở của Tĩnh Hải vương, Lăng Linh thành công bước vào Thần Thông.]

[Cùng năm, Tần Vũ khởi binh phạt Chu, bốn vị Thiên Nhân đại chiến, phá vỡ thông đạo không gian, Tinh La tông xâm lấn quy mô lớn.]

[Người và đám người Lăng Linh trốn vào trong bí cảnh ở Thiên Trụ sơn. Mấy người hợp lực, đánh chết một vị Thần Thông cảnh chiếm bí cảnh đó. Từ đó về sau, ở trong bí cảnh tiềm tu.]

[Tám năm sau, Tô Thanh Chỉ thuận lợi bước vào Thần Thông cảnh.]

[Năm năm kế tiếp, bên ngoài có Thiên Nhân đại chiến, cửa vào bí cảnh bị phá hủy, bí cảnh này bị lộ ra giữa trời đất. Lăng Linh và Tô Thanh Chỉ che chở người, thoát khỏi nơi này.]

[Người nghe ngóng biết được, mấy năm trước, lại có một cấm chế Thượng Cổ bị phá vỡ, xuất hiện một thông đạo đi tới thế giới động thiên, Vạn Tượng môn xuất thế, tranh đoạt thế giới này với Tinh La tông.]

[Các người nhanh chóng bị đệ tử Vạn Tượng môn phát hiện ra, gặp phải một vị Pháp Lực cảnh rồi bị truy sát. Mấy tháng sau, người không đường có thể trốn, bị đánh chết ở bến Đông Hải. Hưởng thọ năm mươi ba tuổi.]

Cố Dương xem mấy hàng phía trước, tâm trạng không khỏi thả lỏng, chuyện này, mặc dù có nguy hiểm, nhưng không đến mức chết.

Xong việc còn chiếm được tín nhiệm Tịnh Hải vương, một loạt biến hóa sau đó chính là chứng cứ rõ ràng.

Mỗi làm ăn này làm có lời.

Tiếp theo, nội dung cốt truyện phát triển rất bình thường.

Cho đến...

Vạn Tượng môn lại là cái quỷ gì?

Cố Dương thật sự đau lòng thay thế giới này, một Tinh La tông tới trước gây họa mà còn chưa đủ, mấy năm tới lại có thêm một Vạn Tượng môn tới. Mạnh đại lục này còn có thể chống lại giày vò như vậy sao?

Thoạt nhìn Vạn Tượng môn này không phải thứ tốt gì, phát hiện võ giả của thế giới này thì liên tục truy sát.

Thật sự không để lại dù chỉ một con đường sống.

Cố Dương cảm thấy, con đường trường sinh của bản thân quá gian nan. Giờ mới ba mươi năm, đã nhảy ra nhiều kẻ địch nguy hiểm như vậy rồi, muốn chạy cũng không có chỗ chạy.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm năm mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm năm mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm năm mươi ba tuổi.]

Cố Dương do dự vài giây, vẫn quyết định chọn điều một. Có lẽ công lực ba mươi một năm không ít, đủ để thực lực hắn tăng lên vài phần.

Người hầu dẫn đường phía trước đột nhiên cảm thấy kinh hãi, bất ngờ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy khách quý sau lưng đã bộc phát chân nguyên, áp lực đáng sợ bức bách đến khiến chân hắn mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống.

Nhưng vào lúc này, trong vương phủ nổ mạnh một tiếng “ầm”, hai luồng khí thể cường đại đang giao phong.

Người hầu kia vốn sững sờ, sau đó trên mặt hoảng sợ, thất thanh kêu: “Kẻ địch tập kích...”

Hắn cũng không để ý đến Cố Dương nữa mà bò lăn bò càng chạy đi, đi thông báo cho những người khác.

Bên cạnh đột ngột vang lên giọng nói của một nữ tử: “Người chính là Cố Dương?”

Cố Dương vận chuyển chân nguyên đang bùng nổ, lần này chân nguyên tăng lên nhiều hơn lần trước chừng ba phần.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử vóc người cao ráo đang đứng trên đầu tường, trong tay cầm hai thanh dao găm, thoạt nhìn khá trẻ tuổi.

Nữ nhân trên đầu tường nhìn xuống hắn từ trên cao, khoe miệng mang theo ý cười: “Bọn họ đều nói ngươi là kỳ tài tuyệt thế, không biết có thể đỡ nổi mấy đao của ta.”

Cố Dương mơ hồ cảm giác được một tia uy hiếp từ trên người nàng, hơi sa sầm hỏi: “Ngươi là ai?”

Nữ nhân nói: “Nhớ kỹ, ta tên là Phượng Tiểu Tiêu.”

Cố Dương thoáng nghĩ, bất cứ bảng danh sách nào đều không có cái tên này.

Lúc này, trong nội viện vương phủ, trận chiến nổ ra.

Hai vị cường giả nhất phẩm.

Cộng thêm người trước mắt này, chí ít có ba người.

Đây tuyệt đối không phải là thế lực bình thường.

Thế gia cấp Châu bình thường, ví dụ như Lâm gia Giang châu, trong gia tộc chỉ có hai ba cường giả nhất phẩm.

Thế lực có thể phái ra ba cường giả nhất phẩm trong một lượt, ngoại trừ chính danh gia vọng tộc trong thiên hạ và sáu môn phái ra cũng chỉ có vài thế gia ít ỏi.

Đột nhiên, Cố Dương chợt nghĩ ra gì đó, thanh kiếm mà thế tử Tịnh Hải vương rút ra kia!

Đây chính là thần kiếm mà ngay cả Thần Thông cảnh cũng không thể rút ra, khiến người khác ngáp nghe là chuyện rất bình thường.

Trong lúc nhất thời, hấn sáng tỏ thông suốt.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, cùng lắm chỉ đâm hai đao trên thân thể ngươi. Ngươi là đệ tử thánh địa, chủ thượng không cho ta giết.”

Phượng Tiểu Tiêu nói xong, ánh mắt sáng lên, giống như đang nghĩ tới cảnh khi đâm đao vào người nam nhân trước mặt này sẽ tuyệt vời cỡ nào.

Thân hình Cố Dương lóe lên, biến mất tại chỗ.

Phượng Tiểu Tiêu ở trên đầu tường nhìn thấy thân pháp như quỷ mị của hấn, trong mắt càng thêm hưng phấn, nói: “Đừng chạy.”

Nàng vừa quay đầu đã bắt được bóng dáng của hấn một lần nữa, bèn đuổi tới.

...

Ầm ầm!

Khi hậu viện Tĩnh Vương phủ đang nổ ra một trận chiến, rất nhiều nô bộc đều sợ ngậy người, người ở gần thì chạy trốn bốn phía, người ở xa thì nơm nớp lo sợ.

Chỉ có một tên đầy tớ nuôi ngựa tầm thường trong mắt hiện lên ánh sáng không phù hợp với tướng mạo của hắn, thừa dịp hỗn loạn mà đi vào trong viện.

Tên thật của hắn là Kim Ngọc, là một sát thủ.

Hắn tiêu tốn ba năm mới trà trộn vào vương phủ, đến bây giờ đã hơn một năm, hắn vẫn luôn chờ cơ hội để tiếp cận mục tiêu ám sát.

Hiện giờ, cuối cùng hắn cũng đợi được cơ hội ngàn năm có một.

Tĩnh Hải vương không ở vương phủ.

Đại quản gia đã chết.

Hai cường giả nhất phẩm khác ở vương phủ đều bị người xông vào giữ chân.

Lúc này, trong vương phủ không còn ai có thể ngăn cản hắn.

Cho dù vậy, Kim Ngọc vẫn không hề chủ quan, thân thể gần như hoàn toàn dung nhập vào trong bóng tối.

Trong vương phủ lúc này, lòng người bàng hoàng, tất cả cao thủ đều chạy đến hậu viện, vốn không có ai chú ý tới hắn đang giấu mình trong bóng tối.

Hắn đã sớm hiểu rõ địa hình vương phủ, sau vài góc cua, cuối cùng đi tới chỗ mục tiêu.

Bên trong vang lên một giọng nói lo lắng: “Phu nhân, đừng đi qua, quá nguy hiểm.”

“Không được, Tiểu Long ở bên kia, ta không yên lòng.”

“Có Tiêu đại nhân và Đặng đại nhân ở đó, nhất định có thể bảo vệ thể tử.”

Trong viện, Xuân Đào đang cố hết sức ngăn cản phu nhân, đột nhiên, trước mặt xuất hiện một người, nhìn y phục kia, là nô bộc cấp thấp trong phủ.

Hắn đứng ở đó, chặn cửa viện, ngẩng đầu nhìn sang bên này, trên mặt không tỏ vẻ gì.

Trong lòng Xuân Đào lộ bộp, bất giác chắn trước mặt phu nhân: “Người là ai?”

“Bùi Thiến Lan!”

Kim Ngọc gần từng tiếng nói ra tên của vương phi Tịnh Hải vương, lấy ra một vật: “Chủ thượng kêu ta hỏi người, người có nhớ rõ thứ này không?”

Bùi Thiến Lan nhìn thấy đồ trong tay hắn, sắc mặt thay đổi: “Người do Lôi... phái tới?”

Kim Ngọc cười khan: “Bùi Khánh Đông dám can đảm phản bội lão chủ nhân, chủ thượng đã từng nói muốn tru di cửu tộc hắn, không buông tha cho một tên. Người thật sự cho rằng Ô Thiên Khải có thể bảo vệ người sao?”

Chương 128: Hắn đang nói cái gì?

Bùi Thiến Lan nghe thấy đối phương sỉ nhục phụ thân thì không khỏi giận dữ, trả lời lại một cách mỉa mai: “Nếu chủ tử nhà người có bản lĩnh thì sẽ không co đầu rụt cổ ở Long Môn đảo. Hắn dám lên bờ sao?”

Kim Ngọc không thay đổi sắc mặt, nói: “Đợi đến khi chủ thượng thân công đại thành thì sẽ đích thân đến Tĩnh châu thành, giết chết Hoàng Cực Kiếm Thánh xen vào việc của người khác kia, sau đó vắn đầu chó của Ô Thiên Khải để tế lão chủ nhân trên trời có linh thiêng. Đáng tiếc, ngày đó, người không nhìn thấy.”

Nói xong, giọng điệu của hắn biến thành buồn rười rượi: “Hôm nay, Ô Thiên Khải bế quan ở Thiên Long sơn, Tiêu Nguyệt và Đặng Tử Ngôn thân mình còn lo chưa xong, người cảm thấy còn có ai có thể tới cứu người?”

Keng!

Bùi Thiên Lan đẩy Xuân Đào sang bên, bi tráng nói: “Vậy ra tay đi.”

Nàng tự biết lần này lành ít dữ nhiều.

Mặc dù người trước mắt nhìn tầm thường, nhưng lại mang đến cho nàng một cảm giác cực kỳ nguy hiểm, một luồng sát khí vẫn luôn tập trung vào nàng, vốn không cho nàng đường lui.

Bây giờ việc nàng có thể làm chính là dựa vào thanh kiếm trong tay, liều chết đánh cược một lần!

Kim Ngọc lại không vội vã ra tay, nói: “Chủ thượng đã từng dặn dò, không thể tùy tiện giết chết người, như vậy quá hời cho người. Muốn để người ném vài khổ hình, muốn sống không được, muốn chết không xong...”

Giọng hần vô cùng âm u giống như mang theo hàn khí tuôn ra từ âm phủ.

Xuân Đào ở bên cạnh nghe được sớn hết cả gai ốc: “Sao người ác như thế...”

Nàng còn chưa dứt lời, cả người giống như bị trúng đòn, hộc máu ngã xuống, ngất đi.

Nhất phẩm!

Bùi Thiên Lan nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ cảm thấy tay chân lạnh buốt.

Không ngờ người trước mắt này lại là cường giả nhất phẩm.

Nàng thấy hần mặc y phục của nô bộc trong vương phủ thì đã biết được hần ẩn núp trong phủ khá lâu, trăm phương ngàn kế như thế chính là vì giết nàng.

Nếu là nhị phẩm, nàng còn có thể liều một chút.

Đôi mắt với một cường giả nhất phẩm, nàng tự biết không có bất cứ cơ hội nào.

Nàng không phải Cố Dương, không có thực lực giết địch vượt cấp.

Trong đầu Bùi Thiến Lan không khỏi nhớ tới thảm trạng khi phụ mẫu và ca ca chết đi.

Người kia tính tình tàn nhẫn, hận phụ thân thấu xương, tuyệt đối nói được làm được.

“Phụ thân, thứ cho nữ nhi bất hiếu.”

“Vương gia, ân tình của ngài, kiếp sau lại báo.”

Nàng nghĩ đến đây, kè kiếm lên cổ, định tự kết thúc.

Nhưng một kiếm này lại không cách nào cắt được, cho dù nàng dùng sức ra sao, thanh kiếm trong tay vẫn không hề nhúc nhích.

Bùi Thiến Lan trợn mắt nhìn, chỉ thấy Kim Ngọc không biết từ khi nào đã xuất hiện trước mặt nàng, dùng hai ngón tay kẹp thân kiếm.

Trên mặt hắn hiện lên nụ cười âm trầm: “Muốn chết? Không dễ dàng như vậy đâu.”

Trong lòng Bùi Thiến Lan đã phẫn nộ đến cực điểm, một chưởng toàn lực đánh vào lòng ngực hắn, còn chưa đụng vào y phục của hắn đã bị cương khí hộ thể chấn đến tê dại cánh tay.

Chân nguyên trong cơ thể nàng gần như bị đánh tan.

Một nhị phẩm hạng năm trên Tiềm Long bảng, ở trước mặt một vị cường giả nhất phẩm, thật sự như một đũa nít ranh, không có cả năng lực phản kháng.

“Lát nữa, ta sẽ lột sạch y phục của ngươi, để hạ nhân cả vương phủ đều được thưởng thức xem thân thể của vương phi Tĩnh Hải vương có tiếng trên Hồng Nhan bảng tuyệt vời cỡ nào.”

Lời nói ác độc của Kim Ngọc giống như một mũi tên nhọn lập tức đâm rách phòng tuyến trong lòng của Bùi Thiến Lan, khiến gương mặt nàng mất hết huyết sắc, trong mắt sợ hãi tới cực điểm.

Đây là chuyện còn đáng sợ hơn cái chết đối với nàng.

Đến lúc đó, không chỉ có nàng, ngay cả thanh danh của Tĩnh Hải vương đều hỏng hết.

Bùi Thiến Lan lúc này chân chính cảm nhận được cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong.

Kim Ngọc nhìn dáng vẻ tuyệt vọng mà bất lực của nàng, lè lưỡi liếm môi, thỏa mãn nói: “Nếu chủ thượng nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của ngươi, nhất định rất cao hứng. Nhớ kỹ, đây là cái giá phải trả cho phụ thân ngươi vì đã phản bội lão chủ nhân. Quỳ xuống, sám hối với lão chủ nhân, ta có thể cân nhắc, để ngươi chết thoải mái một chút.”

“Này, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nói nhân vật phản diện chết vì nói nhiều à?”

Đúng lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên.

Kim Ngọc đang tỏ vẻ đắc ý bỗng khựng lại, quay đầu nhìn, chỉ thấy sau lưng xuất hiện thêm một người.

Nói đúng ra là hai người, cách đó không xa còn có một bóng người đang xẹt sang bên này.

Đó là một nam tử còn trẻ tuổi, tướng mạo anh tuấn, đôi mắt sáng ngời, cả người hòa thành một thể với cảnh vật xung quanh.

Chuông báo động trong lòng Kim Ngọc vang lên, không ngờ hẳn lại không hề phát hiện ra người này đến gần, có thể thấy được thực lực của người này tuyệt đối không dưới mình.

Sao trong Tĩnh Hải vương phủ còn có một cường giả nhất phẩm vậy?

Những năm này, Tĩnh Hải vương vẫn luôn bế quan, trong vương phủ chỉ nên có ba gã nhất phẩm mới đúng. Đại quản gia đã chết, chỉ còn lại Tiêu Nguyệt và Đặng Tử Ngôn.

Người trước mắt này chui từ đâu ra?

“Cố công tử...”

Khi nhìn thấy rõ tướng mạo người này, Bùi Thiến Lan như thể đang rơi xuống địa ngục mà nhìn thấy một tia sáng từ nhân gian, quét sạch sẽ tất cả yêu ma quỷ quái bốn phía, nước mắt vỡ òa trào ra.

...

Từ trong mô phỏng, Cố Dương đã biết được Tĩnh Hải vương phi và thế tử đều bị nguy hiểm đến tính mạng, cho nên mới không dây dưa nhiều với nữ nhân đầu óc có vấn đề kia, cứu người quan trọng hơn.

Lần trước hấn phí sức lực lớn như vậy mới cứu được nhi tử và nữ nhi của Tĩnh Hải vương, nếu chết đi, chẳng phải cứu phí công sao?

Lúc này đây, hấn tiện tay cứu cả vương phi, Tĩnh Hải vương còn không đền đáp hấn sao?

Hấn thi triển thân pháp “Di Hình Hoán Ảnh” học được trong một lần mô phỏng nào đó từ Võ viện, thích hợp thi triển trong những nơi phức tạp như vương phủ, để nữ nhân điên ở sau lưng hít khói.

Vừa tới hậu viện, hấn đột nhiên cảm ứng được một khí tức quen thuộc cách đó không xa.

“Là nàng sao? Nàng cũng gặp phải nguy hiểm ư?”

Hấn nhận ra đây chính là nữ nhi Tĩnh Hải vương đã bị hấn ngộ thương khi ở Kiếm Sơn lần trước.

Cố Dương không hề chần chừ, quyết định tới đây cứu nàng trước.

Dù sao bên kia có hai cường giả nhất phẩm, tạm thời còn chưa phân thắng bại được.

Hơn nữa lần trước không dễ dàng gì mới cứu sống được nàng, nếu như bị người khác giết chết, vậy chẳng phải cứu vô ích rồi sao?

Hấn vừa mới tới viện đã nghe được một nam nhân hèn mọn đang uy hiếp nàng, lập tức không nghe nổi nữa, không nhịn được nói: “Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nhân vật phản diện chết vì nói nhiều à?”

Sau đó, hấn nghĩ đến đằng sau còn có truy binh, cho nên không hề lãng phí thời gian nữa, sấn người tới trước, tay cầm chuôi đao, khí thế cả người thay đổi.

Đao ý vô cùng đáng sợ!

Kim Ngọc biến sắc, cảm giác áp bách cực kỳ lớn kia khiến hấn ý thức được mình gặp phải đối thủ đáng sợ nhất từ khi chào đời đến nay, cũng không để ý đến Bùi Thiến Lan ở sau lưng nữa, tất cả tinh thần đều đặt lên trên người kẻ địch mạnh trước mắt.

Cô Dương rút đao ra, vàng sáng chói mắt bắn ra trong bóng đêm, cho dù là Bùi Thiến Lan hay Kim Ngọc đang đối mặt với một đao này, hoặc là Phượng Tiểu Tiểu đang đuổi theo đằng sau, đều bị ánh đao này làm chói mắt.

Trong phút chốc, không gian giống như bị bỏ trôi dưới một đao.

Một đao kia nhanh đến mức không cách nào hình dung.

Trong mắt Kim Ngọc phản chiếu ánh đao sáng chói kia, cả người cứng đờ, miệng há ra, giống như định nói gì.

Xoẹt!

Đột nhiên, cổ hấn ào ào phun máu, cái đầu rơi xuống, lăn đến bên chân Bùi Thiến Lan.

Chiêu thứ hai của Diệt Thần Cửu Thức, Bạt Đao thức!

...

Phượng Tiểu Tiểu cách đó không xa nhìn thấy một đao kia mà ánh mắt như thể tỏa sáng, sợ hãi than lên: “Đao pháp hay lắm, người có tư cách để cho ta sử dụng một chiêu kia. Đừng chạy nữa.”

Bên kia, Cô Dương đã ôm Bùi Thiến Lan chạy đi, trong lòng thậm mẫn một tiếng, thần kinh.

Hấn nói với nữ nhân mình đang ôm trong ngực: “Nói cho ta biết, đệ đệ và mẫu thân của ngươi ở đâu?”

“Hà?”

Bùi Thiến Lan nghe xong lời hấn nói, cả người đều mơ hồ.

Đệ đệ và mẫu thân của ta?

Hấn đang nói cái gì vậy?

Chương 129: Xích Tôn giáo

Cô Dương thấy nữ nhân trong ngực đang để đầu óc đầu đầu, dường như đã bị dọa sợ, trong lòng nhin không được mắng thắm: “Tố chất tâm lý này, ngay cả Thanh Chi cũng không bằng.”

Nghĩ đến năm đó... à không đúng, hình như mấy tháng trước, Tô Thanh Chi bị sơn tặc bắt, nàng vẫn có thể trở mình đối phó với sơn tặc. So với nàng, xem ra Tô Thanh Chi vẫn có dũng khí có mưu trí hơn.

Quả nhiên không nên so sánh người với người.

Mà sau cơn ngây ngẩn ngẩn ngủi, cuối cùng Bùi Thiển Lan cũng hiểu rõ tiền căn hậu quả, cũng hiểu được hấn nhằm tưởng mình là nữ nhi của Tĩnh Hải vương.

Khóe miệng nàng giật giật, vừa định giải thích, lại không biết nghĩ đến điều gì, cuối cùng không nói gì cả.

Gò má tựa lên lồng ngực của hấn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hấn khiến nàng cảm nhận được loại cảm giác an toàn trước nay chưa bao giờ có.

Lúc này, Bùi Thiển Lan nhắm mắt lại, tạm thời quên đi thù lớn của phụ mẫu, quên hết đi tất cả mọi thứ.

Chỉ hy vọng con đường này không có điểm cuối, có thể cứ như thế này mãi mãi.

...

Rầm!

Trước tâm cung thế tử, một bóng người đập vỡ cửa lớn, đập nền nhà lát gạch thành một cái hố.

Người trong hố trèo lên, lau vết máu nơi khóe miệng, nhìn chằm chằm người ở ngoài sân, hoảng sợ hỏi: “Xích Viêm Thần Công, ngươi là thánh tử của Xích Tôn giáo?”

Người ngoài sân mặc một bộ đồ đen kín mít, chỉ lộ ra đôi mắt tà mị, dùng giọng âm u lạnh lẽo nói: “Không hổ danh là người

do Tĩnh Hải vương bồi dưỡng, có thể ép bọn tọa dùng Xích Viêm Thần Công, người cũng có thể lấy đó làm kiêu ngạo.”

Tiêu Nguyệt thấy hắn thừa nhận, trong lòng nặng nề vô cùng.

Xích Tôn giáo là một trong sáu môn phái lớn, có thể nói là tiếng xấu vang xa, cứ cách trăm năm sẽ dấy lên chiến loạn, phát động chiến tranh ở nhân gian.

Mặc dù lần nào cũng sẽ bị trấn áp, nhưng cứ cách mấy chục năm lại tro tàn bùng cháy lần nữa.

Môn phái này làm việc chưa bao giờ nhìn hậu quả, cho dù là chín gia tộc lớn, hay người của năm môn phái lớn, chỉ cần bị bọn họ theo dõi thì đều chắc chắn sẽ chết.

Trận nổi loạn lần trước của Xích Tôn giáo là vào bảy mươi năm trước, nơi bắt nguồn chính là Tĩnh châu.

Lúc ấy, triều đình vì muốn diệt trừ hoàn toàn Xích Tôn giáo, đã giết chết toàn bộ tín đồ của giáo phái này, ngay cả người Tĩnh châu gần như cũng bị giết sạch cả.

Hiện tại người dân Tĩnh châu đều là người từ nơi khác đến, bổ sung dân số vào bản địa.

Bây giờ mới bảy mươi năm trôi qua, Xích Tôn giáo lại xuất hiện, đánh đến tận Tĩnh Hải vương phủ, hơn nữa còn là thánh tử tự mình ra tay.

Ở Xích Tôn giáo, thánh tử là nhân vật lớn xếp hạng trước năm, Xích Viêm Thần Công chính là công pháp đặc trưng của bọn họ.

Người mặc áo choàng đen trước mắt này đã đạt đến nhất phẩm đỉnh phong, chỉ sợ cách Nhất Phẩm bảng không xa. Thực lực hắn quá mạnh, cho dù nàng và Phùng Tử Ngôn liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Lúc này, Vương gia không ở trong phủ, không có ai có thể chống lại hắn.

Thánh tử đó nói: “Hôm nay bọn tọa đến lấy lại thanh thân kiếm đó, chỉ cần giao nó ra, bọn tọa có thể tha cho các người không chết.”

Tiêu Nguyệt nghe thấy lời của hắn thì biết hôm nay không ỏn rồi, chỉ đành dùng trường thương trong tay chống đỡ, hơi khó nhọc đứng lên, vung trường thương ngang trước người, gằn từng chữ nói: “Không thể!”

Từ sau khi trở về, thế tử vẫn luôn hôn mê không tỉnh.

Nàng đặc biệt mời lão tiên sinh đó tới, lão tiên sinh nói, sở dĩ thế tử vẫn hôn mê không tỉnh vì thanh kiếm kia, nhưng việc này là phúc hay họa thì vẫn chưa biết được.

Nhưng có một điều là tuyệt đối không được ép buộc lấy thanh thần kiếm này khỏi tay thế tử, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng của hắn.

Thánh tử của Xích Tôn giáo muốn lấy thanh kiếm này chỉ chẳng khác nào muốn lấy mạng của thế tử.

Bây giờ Tiêu Nguyệt chỉ có thể liều chết chiến đấu.

Người khoác áo choàng đen lạnh lùng nói: “Vậy thì ngươi đi chết đi.”

Khí thế của hắn lập tức biến đổi, một luồng khí tức khiến người ta sợ hãi phóng ra.

Nếu đã bị nhận ra thân phận, vậy thì không cần nguy trang nữa, rốt cuộc lúc này hắn cũng dùng thực lực chân chính.

Cơ thể hắn bất động, cách khoảng không xuất ra một chương.

Không khí như bị đốt cháy.

Tiêu Nguyệt cảm thấy có một luồng nhiệt độ cực cao vọt tới giống như một ngọn lửa vô hình.

“A!”

Nàng hét lớn một tiếng, gom góp chân nguyên còn sót lại trong cơ thể, đâm trường thương trong tay ra.

Răng rắc...

Cây thương bạc đi theo nàng hai mươi năm kia gãy thành từng khúc, cả người nàng trong nháy mắt bị châm lửa biến thành một quả cầu lửa.

...

“Thật độc ác!”

Lúc này, Cố Dương vừa chạy tới, từ xa nhìn thấy cường giả nhất phẩm trấn thủ đại môn bị người ta đánh thành một ngọn lửa, không khỏi tắc lưỡi.

Thực lực của người khoác áo choàng đen kia rất mạnh, là người mà cuộc đời của hắn hiếm khi gặp được.

Mấy cường giả nhất phẩm hắn gặp lúc trước đều vĩnh viễn không thể so sánh với người này.

Ngay cả hắn cũng không nắm chắc được có thể thắng người này.

Thảo nào ở trong mô phỏng, bản thân sẽ rơi vào kết cục bị trọng thương.

Phải biết rằng, hắn còn có sát chiêu Diệt Thần thức, nhưng lại không thể dùng đến.

“Nhưng mà sao ta thấy chân nguyên của người này có chút quen thuộc vậy nhỉ?”

Cố Dương cảm thấy rất kỳ lạ, cẩn thận suy xét, rất nhanh đã nghĩ ra: “Đây không phải là là Xích Dương Công sao? Không đúng, so với Xích Dương Công thì còn mạnh hơn nhiều. Chẳng lẽ đây là bản thăng cấp của Xích Dương Công.”

Trước tam phẩm, thứ mà Cố Dương tu luyện là “Xích Dương Công”, bởi vậy mới quen thuộc với môn công pháp này, có thể nhận ra công pháp mà người khoác áo choàng đen kia tu luyện cực kỳ giống với Xích Dương Công.

“Có nghĩa là Xích Dương Công mà ta tu luyện là một bản bị thiếu, thứ người kia tu luyện mới là bản đầy đủ.”

Cố Dương bỗng chốc bừng tỉnh hiểu ra.

Lúc này, Phượng Tiểu Tiểu đằng sau đã đuổi tới gần. Mặc dù nữ nhân này điên điên khùng khùng, nhưng thực lực thì không thể xem thường, chẳng qua thân pháp hơi kém một chút.

Lấy một chọi hai...

Không đúng, mắt thấy một gã hộ vệ khác của vương phủ cũng sắp không kiên trì nổi, vậy thì phải lấy một chọi ba, hẳn không đối phó nổi đâu.

Cho dù như vậy, Cố Dương cũng không hề lo lắng lúng túng chút nào, chỉ bình tĩnh mở hệ thống ra.

Nếu tạm thời đánh không lại, vậy thì tăng thực lực lên một chút trước đã.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Một lần sử dụng, tốn năm mươi vạn tiền tài.]

“Có.”

...

Lúc này, người khoác áo choàng đen cũng nhận ra Cố Dương đã đến, nhưng không để ý lắm, mục tiêu của hắn là thanh thần kiếm kia.

Giáo chủ từng nói, cho dù như thế nào cũng không thể để thanh kiếm này rơi vào tay Ô Thiên Khải, nếu không hắn sẽ trở thành kẻ địch lớn của bản giáo, ngăn cản sự nghiệp vĩ đại của bản giáo.

Cho nên ngay cả Chương Kinh trưởng lão cũng được điều động để ngăn cản vị Hoàng Cực Kiếm Thánh trong thành kia.

Nếu không, mấy người bọn họ, một kiếm của người ta cũng không chặn được.

Hắn chắc chắn phải lấy được thanh thần kiếm này, cho dù là kẻ nào chặn đường, hắn cũng sẽ giết chết không hề do dự.

Dù cho có là Cố Dương xuất thân từ thánh địa trong lời đồn thì cũng giết không tha.

Người khoác áo choàng đen đã tập trung tinh thần vào chủ nhân của thanh thần kiếm kia, cũng chính là nhi tử của Ô Thiên Khải. Hắn cất bước đi vào trong, nhưng lại bỗng chốc sợ hãi, bởi lẽ một luồng khí tức hủy diệt khủng bố truyền đến từ phía sau.

“Đây là...?”

Người khoác áo choàng đen đột nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào nơi phát ra khí tức đó, mà nơi phát ra chính là nam tử vừa chạy đến kia.

Nếu như không có gì bất ngờ thì người này có lẽ là đệ tử thánh địa trong lời đồn kia, Cố Dương.

Vốn dĩ hắn không thèm để ý đến người này, một tên vừa đột phá nhất phẩm, cho dù có truyền thừa thánh địa thì thế nào?

Sự chênh lệch tu vi vẫn còn đó.

“Xích Viêm Thần Công” mà hắn tu luyện cũng là một môn công pháp tuyệt thế. Hắn tự nhủ tuyệt đối sẽ không thua những người trên Nhất Phẩm bảng, sở dĩ thua thì chẳng qua là chưa đủ kinh nghiệm mà thôi. Qua mấy năm nữa, hắn có lòng tin sẽ bước lên được Nhất Phẩm bảng.

Công lực của Cố Dương ít nhất là kém hắn hai mươi năm. Chênh lệch như thế, cũng không phải là thứ mà thiên tài thì có thể bù đắp được.

Nhưng lúc này, khí tức trên người Cố Dương lại khiến hắn cảm nhận được uy hiếp.

Sao có thể như vậy được?

Hắn thật sự không tài nào hiểu được.

Trong lòng người khoác áo choàng đen kia đột nhiên sinh ra một luồng sát khí vô cùng nồng đậm.

Trực giác nói cho hắn biết, tính uy hiếp của tên Cố Dương này còn trên cả Ô Thiên Khải, nếu không nhân lúc này loại bỏ hắn, tương lai sẽ trở thành kẻ địch lớn của bản giáo!

Chương 130: Thân thể Vô Cấu

[Hai mươi hai tuổi, tu vi của người đã là nhất phẩm. Lúc ở Cự Dương thành, người đánh bại Dịch Nhất - người đứng đầu Thiên Kiêu bang, danh chấn thiên hạ.]

[Sau khi người đến Tĩnh châu thành, người nhận lời mời đi đến Tĩnh Hải vương phủ, phát hiện trong vương phủ có mấy vị cường giả nhất phẩm muốn cướp đoạt thanh thân kiếm đó. Thời khắc mấu chốt, người rút đao tương trợ, dựa vào uy năng của Diệt Thần thức, khiến kẻ địch sợ hãi rút lui, cứu thế tử một mạng.]

[Người trở thành ân nhân của Tĩnh Hải vương phủ.]

[Tĩnh Hải vương gấp gấp quay về vương phủ, dựa vào thân kiếm, thành công bước vào Thần Thông cảnh. Lúc đó, một vị cường giả Pháp Lực cảnh thần bí xuất hiện, muốn tập kích hắn, trong thành đột ngột xuất hiện một đường kiếm ý, làm hắn bị thương.]

[Hai năm sau, người đi theo Tĩnh Hải vương ra trận, đi đến Long Môn đảo, giết chết cường giả Thần Thông cảnh Lôi Hạo chiếm cứ trên đảo, chiếm Tủy Long trì trên đảo.]

[Tĩnh Hải vương dẫn người đến Tủy Long trì, để người tu luyện trong phúc địa này.]

[Một năm sau, người ngộ ra được thức thứ hai của “Thần Tiêu Lục Diệt”, tiêu hao hết năng lượng trong Tủy Long trì.]

[Người xuất quan, trở lại Tĩnh châu, phát hiện Tĩnh châu đại loạn, biết được Tĩnh Hải vương bị giết, người dưới trướng chết thảm, mà mấy châu phía nam đều sa vào chiến loạn.]

[Người đang muốn đi vào trong bí cảnh của Thiên Trụ sơn trốn tránh thì thánh tử của Xích Tôn giáo xuất hiện trước mặt người, muốn báo mối thù năm xưa. Người phát hiện hắn đã bước vào Thần Thông cảnh, sau khi chém ra một đao mạnh nhất trong cuộc đời thì bị đánh chết tại chỗ, hưởng thọ hai mươi lăm tuổi.]

Cố Dương xem xong mô phỏng lần này, suýt chút nữa chửi một câu mẹ nó.

Mới hai mươi lăm tuổi đã ngòm!

Năm mươi vạn đấy, vậy mà chỉ đòi được ba năm ngắn ngủi.

Trái tim hấn sắp nhỏ máu rồi.

An ủi duy nhất chính là lần này đã luyện thành thức thứ hai của “Thần Tiêu Lục Diệt”, cũng không tính là không có thu hoạch gì.

Hơn nữa, cuối cùng hấn cũng biết được lai lịch của những người này, thánh tử của Xích Tôn giáo.

Một trong sáu môn phái lớn, chuyên tạo phản, cứ cách trăm năm sẽ xảy ra một lần như thế.

Chẳng qua chưa có một lần nào thành công, kết cục cuối cùng, hoặc là bị đại quân triều đình tiêu diệt, hoặc là chọc phải người không nên chọc, bị người ta trực tiếp giết chết.

Lần trước, Xích Tôn giáo nổi loạn, chính là bị Trấn Quốc công đương thời trấn áp, vị Trấn Quốc công này, còn có một danh hiệu khác là Trấn Quốc Kiếm Thánh.

Hấn cảm thấy, thế lực này chính là nơi để kiếm thành tựu của nhân vật chính trong thời đại đó, là bàn đạp để nổi danh của người khác.

Nhưng bàn về trình độ hung ác tàn nhẫn, Xích Tôn giáo hoàn toàn xứng đáng đứng đầu trong sáu môn phái lớn, mỗi lần phát động phản loạn đều sẽ cuốn theo vô số nơi.

Ngàn năm đến nay không biết có bao thế gia vừa và nhỏ bị tiêu diệt trong tay Xích Tôn giáo này.

Thế lực này mỗi lần xuất hiện đều sẽ đẩy lên một trận tinh phong huyết vũ của trong thiên hạ, khiến mấy cường giả Thần Thông cảnh ngã xuống cũng là chuyện thường.

Mấy năm sau, tên thánh tử trước mắt này sẽ đạt đến Thần Thông cảnh, càng khởi phải nhắc đến giáo chủ của hấn.

Không dễ trêu chọc.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi lăm tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi lăm tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm hai mươi lăm tuổi.]

Cố Dương quyết đoán chọn hai.

Ngay tức khắc, trong đầu hắn xuất hiện một trận sấm sét âm âm, chân nguyên trong cơ thể trở nên cuồng bạo, một luồng sức mạnh có tính hủy diệt chấn động mở ra.

Thứ thứ hai “Thần Tiêu Lục Diệt”, Lôi Đình Chu Diệt!

“Không ổn rồi!”

Cố Dương cảm nhận được chân nguyên trong cơ thể không đủ để xuất ra một chiêu này, nếu cưỡng chế sử dụng, kẻ địch còn chưa ngóm, hắn đã ngóm trước rồi.

Hắn nhận ra chắc chắn là do ở trong mô phỏng, cơ thể hắn sau khi trải qua cải tạo trong Tẩy Long trì mới có thể xuất ra một thức này.

Đối với hắn hiện tại mà nói, cường độ của một thức này quá sức, cơ thể hắn không chịu nổi sức mạnh cuồng bạo như vậy.

Cố Dương lập tức không chế Hủy Diệt Lôi Đình kia trong đầu, khiến nó bình ổn lại, chân nguyên trong cơ thể cũng khôi phục lại.

Đúng lúc này, một luồng sát khí đáng sợ khóa chặt lấy hắn.

Ngọn nguồn của sát khí chính là người khoác áo choàng đen vừa thoải mái đánh bại cường giả nhất phẩm của Vương phủ kia. Giờ phút này, hắn đột nhiên nhìn chòng chọc vào Cố Dương.

“Hết cách rồi.”

Cố Dương cắn răng, quyết đoán dùng cơ hội mô phỏng một lần cuối cùng.

Lúc này, hắn không thể do dự nữa.

[...Người rút đao tương trợ, dùng thái độ đồng quy vu tận, khiến người mặc áo choàng đen hoảng sợ rút lui, cứu thể tử một mạng.]

[Người thành ân nhân của Tĩnh Hải vương phủ.]

[Tĩnh Hải vương hay tin chạy về vương phủ, dựa vào thanh thần kiếm kia, bước vào Thần Thông cảnh...]

[Hai năm sau, người đi theo đội quân của Tĩnh Hải vương, đánh chết Lôi Hạo ở Long Môn đảo...]

[Người nhờ vào Tây Long Trì, nâng cao thể chất.]

[Mười tháng sau, người xuất quan, dẫn theo đám người Tô Thanh Chi đi vào bí cảnh Thiên Trụ sơn.]

[...]

[Hai mươi tám năm sau, Thiên Nhân cảnh ở ngoại giới đại chiến, cửa vào bí cảnh bị phá hủy. Các người chạy khỏi cấm chế, không lâu sau bị đệ tử Vạn Tượng môn phát hiện, bị một vị cường giả Pháp Lực cảnh truy sát, cuối cùng bị giết chết ở biên giới Nam Hải, hưởng thọ năm mươi ba tuổi.]

Cố Dương nhanh chóng đảo qua nội dung của lần mô phỏng này, nhìn thấy mấy chữ hưởng thọ năm mươi ba tuổi, cuối cùng thở phào một hơi.

Trước đó tìm cách trốn tránh nhiều nguy hiểm như vậy, cuối cùng cũng có được lợi ích cao nhất.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong số những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm năm mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm năm mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm năm mươi ba tuổi.]

“Chọn một.”

Àm âm!

Lần này, hắn cảm thấy cơ thể như bị một luồng sức mạnh vô hình xé rách từng đoạn, đau đớn bất ngờ không kịp đề phòng khiến hắn suýt nữa đã hô ra tiếng.

Cố Dương cảm thấy mình giống như là đang bị một chiếc xe tải lớn cán qua cán lại mười mấy vòng, bắp thịt và xương cốt đều nát vụn hoàn toàn, quả thật vô cùng đau đớn.

Đau đớn cực hạn qua đi, một loại cảm giác tê ngứa khó mà hình dung được lại xuất hiện. Cơ thể hắn bị nghiền nát, sau đó tự động liền lại, cái loại ngứa ngứa cào tim cào phổi đó khiến hắn dục tiên dục tử.

...

Bùi Thiển Lan lúc này đã giãy khỏi lồng ngực hắn từ lâu, đứng bên cạnh, nhìn thấy vẻ mặt vụn vẹo của hắn, tỏ vẻ lo lắng, lại không biết làm sao cho phải.

Nàng hoàn toàn không biết rốt cuộc trên người Cố Dương đã xảy ra chuyện gì.

Chốc chốc khiến người ta sợ hết hồn.

Chốc chốc khí tức bành trướng, đáng vẻ lại vô cùng đau đớn.

Nàng muốn giúp đỡ, lại không biết làm thế nào, chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng suông.

...

“Đây là...”

Người khoác áo choàng đen vừa định ra tay, nhưng lại cảm ứng được sự biến hóa của cơ thể Cố Dương, đồng tử co rút lại, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Thân thể Vô Cầu!

Không ngờ hắn lại ngưng kết thân thể Vô Cầu ngay lúc này.

Với kiến thức của người khoác áo choàng đen, tất nhiên hắn biết sự biến hóa của cơ thể Cố Dương lúc này có ý nghĩa gì.

Nhưng sao có thể xảy ra chuyện này được?

Điều kiện quan trọng nhất khi nhất phẩm đỉnh phong muốn vượt qua ngưỡng cửa để đạt được Thần Thông chính là rèn luyện cơ thể không ngừng nghỉ, cho đến lúc chuyển hóa thành thân thể Vô Cầu.

Đây là một cửa ải mà bất cứ ai muốn bước vào Thần Thông cảnh nào đều phải trải qua, cũng là cửa ải khó khăn nhất.

Không biết có bao nhiêu nhất phẩm đỉnh phong bị kẹt lại ở bước này, mấy mươi năm cũng không thể nào tôi luyện cơ thể đến trình độ không nhiễm bụi trần.

Cái tên Cố Dương này mới đột phá đến nhất phẩm mới bao lâu chứ?

Cho dù hấn tích lũy thâm hậu, công pháp huyền bí, nhưng hấn cách nhất phẩm đỉnh phong còn rất xa, sao có thể luyện thành thân thể Vô Cấu?

Trong lời đồn có mấy thứ thiên địa dị bảo có thể giúp con người lột đi xác phàm, trở về tiên thiên.

Trong giáo bọn họ cũng có dị bảo như thế.

Ngoài thứ đó ra, mấy môn phái lớn khác và chín gia tộc lớn cũng có thứ tương tự, đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất để mấy thế lực lớn này truyền thừa đời đời.

Chẳng qua những dị bảo này xuất hiện cực kỳ ít, một trăm năm cũng không chưa chắc đã ngưng tụ được một phần, vì vậy số lượng cường giả Thần Thông cảnh mới hạn chế.

Trong Xích Tôn giáo cũng tương tự, muốn có được dị bảo như vậy, chỉ có lập được công lớn.

Nếu lần này hấn có thể đoạt được thanh thần kiếm kia, nói không chừng có thể được sư tôn ban thưởng, có cơ hội được lột bỏ xác phàm.

Vấn đề là cho dù Cố Dương sở hữu dị bảo như vậy thì cũng tuyệt đối không thể ở trong thời gian ngắn đạt được thân thể Vô Cấu, bởi lẽ dị bảo cũng không phải là thượng cổ tiên đan trong truyền thuyết.

Trong chốc lát, người khoác áo choàng đen nghĩ mình hoa mắt nhìn nhầm thôi.

Nhưng chính vào lúc hấn nghĩ người lại cho Cố Dương một cơ hội.

Ngay sau khi tắt cả tê ngứa biến mất, Cố Dương cảm thấy khỏe khoắn tới mức trước nay chưa từng có, nội thương trước kia và một số ẩn tật khó phát hiện đều đã khỏi hẳn.

Hơn nữa, dường như hắn còn thức tỉnh một chút “dị năng”.

Hắn có thể khống chế sự sinh trưởng của tóc, móng tay, cho dù là nhanh hơn hay là chậm lại.

Bị thương cũng có thể nhanh chóng lành lại.

Hắn của hiện tại thật sự đã trở thành một “siêu nhân”, gần như có thể khống chế thân thể, bao gồm xương cốt nội tạng, mạch máu, hệ thống bạch huyết, thậm chí là nội tiết tố một trăm phần trăm!

Cố Dương sinh ra một loại cảm giác mình cách Thần Thông cảnh gần trong gang tấc.

Nhưng mà đó chỉ là cảm giác mà thôi. Cách “gang tấc” đó phải cần thời gian dài đằng dặc để vượt qua.

Bởi vì thứ hắn tu luyện là “Phượng Vũ Cửu Thiên”, cho dù đến nhất phẩm đỉnh phong cũng phải niết bàn trùng sinh, tu luyện lại từ đầu mới có thể vượt qua cửa ải đó.

Cố Dương nhìn người khoác áo choàng đen cách đó không xa, mỉm cười: “Ta đã chuẩn bị xong, ngươi thì sao?”

Chương 131: Lôi Đình Tru Diệt

Trong một tiểu viện nào đó cách vương phủ mấy con phố, yên ắng không một tiếng động.

Phùng Thiên Tứ không chịu nổi bầu không khí áp lực này, lồng ngực khó chịu, nhưng chỉ có thể cố nén, việc đứng quá lâu khiến cơ bắp của hắn đều đã cứng ngắc lại.

Ngay khi hắn cho rằng cảnh yên lặng như vậy sẽ kéo dài liên tục mãi thì bóng dáng trên cây chột nhúc nhích, giống như nhìn về phía bên trái.

Giây tiếp theo, Phùng Thiên Tứ cảm thấy bầu không khí gần như cứng lại cuối cùng bị phá vỡ, bèn len lén thở phào một

hơi. Nếu tiếp tục như vừa rồi, hấn hoài nghi mình sẽ bị ngộp chết.

Lúc này, giọng nói già nua trong phòng kia lại vang lên một lần nữa: “Xem ra ngươi đã tính sai.”

“Phượng Vũ Cửu Thiên? Thâm gia?”

Giọng nói của bóng dáng trên cây vẫn khiến người ta cảm thấy cực kỳ không thoải mái, sắc bén đến giống như muốn đâm rách màng nhĩ người ta.

Cao Phàm cũng nhìn về phía đó, mặc dù không cảm ứng được gì, nhưng trong lòng đã đoán được, nhất định là nam nhân kia lại đi ra phá rối.

Đến cả hấn cũng không thể nhìn thấu người trẻ tuổi tên Cố Dương kia.

Có người này ở đây thì nhất định có thể mang đến cho Xích Tôn giáo một kinh hỉ.

Cao Phàm vừa liếc nhìn bóng dáng trên cây kia đã nhìn ra được thân phận, là người của Xích Tôn giáo.

Từ phản ứng của đối phương, lần này Xích Tôn giáo chắc chỉ có một mình hấn là Thần Thông cảnh đến vương phủ cướp đoạt thần kiếm, còn lại đều là nhất phẩm.

Bóng người trên cây không nói thêm gì nữa, trong viện lại trở nên trầm mặc.

...

Vương phủ, trong tâm cung của thế tử.

Một nữ tử cầm kiếm trong tay đứng trước giường, trên mặt tràn ngập lo lắng, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, thấy thế tử nằm trên giường vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, trong lòng lại càng nóng như lửa đốt.

Đặc biệt là khi đại môn ở bên ngoài bị phá vỡ, nàng lại càng kinh hãi đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Một lát sau vẫn không có kẻ địch xông tới.

Đột nhiên, thị nữ Thu Nguyệt canh giữ bên ngoài reo lên nói: “Là Cố công tử, Cố công tử tới rồi.”

Cố Dương tới rồi?

Dương nhiên nữ tử biết rõ Cố công tử trong lời Thu Nguyệt chính là Cố Dương đệ nhất Tiềm Long bảng, đánh bại đệ nhất Thiên Kiêu bảng, nhất phẩm trẻ tuổi nhất thiên hạ hiện giờ.

Vả lại, còn cứu ngoại tôn của nàng một mạng.

Nhưng mà khi nghe thấy cái tên này, trên mặt nữ tử chẳng những không hề vui mừng, trái lại nhiều thêm vài phần nặng nề.

Nàng tên Mạc Phi Yến, là muội muội ruột của Tĩnh Hải vương phi đã qua đời, dì của thế tử.

Sau khi Mạc gia biết được nữ nhi qua đời, Tĩnh Hải vương mới nạp một vương phi, cho nên đã phái nàng tới đây, chuyên môn chiếu cố đứa cháu này.

Nói trắng ra, chính là sợ địa vị của đứa cháu này bị dao động.

Năm đó, Tĩnh Hải vương có thể đuổi thế lực của vị vua hải tặc kia ra khỏi Tĩnh châu, Mạc gia cũng đã phải bỏ một phần sức, cho nên tuyệt đối sẽ không tha thứ cho việc địa vị của thế tử bị uy hiếp.

May mắn thay, đã nhiều năm như vậy, Bùi Thiển Lan không hề sinh hạ một người con nào.

Theo như Mạc Phi Yến được biết, vương gia chưa từng qua đêm chỗ Bùi Thiển Lan, ngay cả đêm tân hôn cũng như thế.

Nữ nhân này không hề có uy hiếp.

Nhưng mà điều này không có nghĩa rằng địa vị của cháu nàng sẽ vững như Thái Sơn.

Đừng quên, vương gia còn có một thứ tử đã từng đứng đệ nhất trên Tiềm Long bảng.

Ô Hành Vân mới là đối thủ cường đại nhất của cháu nàng.

Trước đó, hẳn hoặc ở Thần Đô, hoặc trở thành tùy tùng của Sở Tích Nguyệt, thì coi như thôi.

Hiện giờ, hấn lại đến Tĩnh châu rồi.

Đây chính là hồi chuông cảnh báo cho Mạc Phi Yên.

Mà Cố Dương suốt đường đồng hành cùng Ô Hành Vân, hiển nhiên có giao tình rất sâu đậm.

Mặc dù hấn đã cứu Tiểu Long, nhưng mà hấn nhất định sẽ đứng về phía Ô Hành Vân, mà thực lực của hấn càng mạnh sẽ càng bất lợi cho Mạc gia.

Chỉ có điều trong lúc nguy cấp, tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mắt này, thực lực của Cố Dương càng mạnh càng tốt. Nếu như những kẻ địch kia xông vào, hấn giết sạch bọn chúng, vậy thì mọi thứ sẽ không còn gì đáng lo.

Trong lòng Mạc Phi Yên vô cùng mâu thuẫn, vừa hy vọng Cố Dương có thể giết hết tất cả những người bên ngoài kia, lại không hy vọng thực lực của hấn quá mạnh mẽ, rồi rầm tới cực điểm.

...

Bên ngoài tâm cung.

Cuối cùng Phượng Tiểu Tiểu cũng đuổi theo kịp, thấy Cố Dương chỉ coi Đường Duệ là đối thủ, vốn không để ý đến mình, trong lúc nhất thời tức đến phát điên.

Nàng hét lớn một tiếng: “Đối thủ của ngươi là ta!”

Khí thể trên người nàng tăng vọt, hai thanh dao găm rời khỏi tay, hóa thành hai vệt hào quang màu lam nhạt, bay về phía Cố Dương.

Cố Dương không thèm nhìn, thân thể bay lên trời, thoát khỏi nơi Phượng Tiểu Tiểu nhắm vào, khiến hai vệt hào quang kia mất đi mục tiêu, đánh lên trên mặt tường rồi xuyên qua, đảo mắt không thấy bóng dáng.

Tách tách...

Cơ thể Cố Dương đứng giữa không trung, không khí quanh người xuất hiện tiếng nổ rất nhỏ.

Đôi mắt hấn biến thành màu tím, một luồng dao động khiến lòng người sợ hãi truyền ra bốn phương tám hướng.

Đứng mũi chịu sào chính là người trong viện.

Hai bên địch ta, cho dù là Bùi Thiên Lan hay là Phùng Tử Ngôn đang đau khổ chèo chống, hay là Tiêu Nguyệt đang trọng thương trên mặt đất thì đều cảm thấy kinh hãi, trực giác của võ giả khiến cho các nàng sinh ra một loại hoảng sợ giống như tai họa sắp đến.

Tên giáo đồ Xích Tôn giáo đang điên cuồng công kích Phùng Tử Ngôn đột nhiên ngừng lại, lui sang bên, nhìn nam nhân đang đứng giữa không trung, như gặp phải kẻ địch mạnh.

Phượng Tiểu Tiểu mới vừa sẩy tay đang nổi trận lôi đình, bị khí thế của Cố Dương đè xuống, sắc mặt cuối cùng thay đổi, trong mắt lộ ra một chút sợ hãi, còn có một chút hưng phấn nhẹ nhẹ.

“Mạnh quá đi, người luyện như thế nào vậy? Sao lại mạnh mẽ như vậy?”

...

Trong viện, thánh tử Đường Duệ của Xích Tôn giáo đã nhận lấy phần lớn áp lực, cảm ứng được khí tức giống như hủy thiên diệt địa trên đỉnh đầu kia, thâm kinh hãi.

Thần Tiêu Lục Diệt!

Hơn nữa còn là Lôi Đình Tru Diệt!

Đây là lần thứ ba Đường Duệ bị Cố Dương làm cho khiếp sợ.

Con mẹ nó, rốt cuộc đây là quái vật gì, còn chưa tới Thần Thông cảnh mà đã có thể nắm giữ được chiêu thức cấp bậc này.

Còn có để cho người ta sống hay không?

Mặc dù Đường Duệ cũng nắm giữ một sát chiêu cấp Thần Thông cảnh, nhưng ở trước mặt Lôi Đình Tru Diệt thì lại chẳng đáng nhắc đến.

Lôi Đình Tru Diệt vừa khéo có thể khắc chế “Xích Viêm Thần Công” của hắn.

Ở dưới chiêu này, cùng lắm thực lực của hắn chỉ có thể phát huy ra tám phần.

Đây chính là đao pháp tuyệt thế của thánh địa Bích Tiêu cung lưu truyền ra, trừ khi hắn có thể luyện thành kiếm pháp chí cao vô thượng trên thánh điển thì mới có nắm chắc phá vỡ chiêu này.

Cũng không thể trách Xích Tôn giáo tin tức lạc hậu, hiện giờ chỉ có rải rác mấy người biết được Cổ Dương có “Thần Tiêu Lục Diệt”. Xuất phát từ nguyên nhân của từng người, cho nên không hề lan truyền rộng rãi chuyện này.

Cho nên người biết rõ việc này cực kỳ ít.

...

Bên kia, trong viện.

Phùng Thiên Tứ đột nhiên cảm thấy tim đập hơi nhanh, giống như từ xa xa có một uy hiếp đáng sợ đến cực điểm.

“Thần Tiêu Lục Diệt!”

Bóng người trên cây nói, vả lại cái cây còn khẽ rung, chứng minh tâm trạng của hắn không còn bình tĩnh.

Giọng nói già nua trong phòng vang lên theo: “Người cho rằng, chỗ của ta ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

Trong những lời này ẩn chứa một tia sát ý.

Lông tơ toàn thân Phùng Thiên Tứ dựng đứng lên, cả người cứng đờ tại đó, dừng hít thở. Hắn cảm thấy có vô số chuỗi kiếm chỉ lên người mình, chỉ cần khẽ nhúc nhích là có thể đâm hắn thành cái sàng.

Thật đáng sợ!

Trong viện, rõ ràng cái cây kia rung rung kịch liệt hơn.

Bên ngoài, một trận gió thổi tới, lúc thổi tới phạm vi trong viện lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

...

Toàn bộ Tỉnh Hải vương phủ, tất cả mọi người có một cảm giác sợ hãi như tai họa sắp ập đến.

Trên có võ giả cao phẩm, dưới có nô bộc không biết võ công, đều ngẩng đầu nhìn lên trời, đứng đó run cầm cập giống như thiên tai sắp giáng xuống.

“Đi!”

Đường Duệ biết rõ không thể làm gì, lập tức không do dự nữa, cả người hóa thành một luồng ảo ảnh, như biến mất vào hư không.

Một tên nhất phẩm khác cũng không chậm trễ, vèo một cái, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Ngay cả Phượng Tiểu Tiểu điên điên khùng khùng, lúc đối mặt sinh tử cũng lý trí lựa chọn chạy trốn.

Không thấy ngay cả Đường Duệ cũng chạy trốn à, chỉ dựa vào một mình nàng thì sao có thể tiếp được một đao kia của Cố Dương.

Thần Tiêu Lục Diệt, mỗi một chiêu đều có sức mạnh mang tính hủy diệt.

Đặc biệt là chiêu Lôi Đình Tru Diệt này ẩn chứa sức mạnh thiên lôi, cho dù là cương khí hộ thể gì đó cũng không thể ngăn cản. Nếu còn không đi, sẽ bị sét đánh thành xác cháy.

“Muốn chạy?”

Cố Dương hừ lạnh một tiếng, chém ra một đao.

Ầm ầm!

Trên bầu trời vang lên một tiếng sấm.

Một đường đao khí ẩn chứa lôi quang xé rách không gian, trong giây lát bay ra ngoài hơn mười mét, đánh trúng một bóng dáng.

Một tiếng nổ ầm vang lên, điện quang đáng sợ lập tức nuốt chửng bóng người kia.

Người nọ không kịp hừ một tiếng đã biến thành một thi thể, ngã thẳng xuống đất.

Chương 132: Nhân Hoàng kiếm

Trong viện nhỏ này, Phùng Thiên Tứ nhìn thấy trên bầu trời có một tia chớp xé toang đêm tối trước mắt, ánh sáng vô cùng rực rỡ chói mắt.

Nhờ ánh sáng này, hắn cũng thấy rõ được hình dáng của bóng người trên cây, toàn thân hắn bao phủ trong một trường bào màu đen, không thấy rõ tướng mạo.

Trên trường bào còn thêm một đồ án hình ngọn lửa màu đỏ, không biết dùng sợi tơ gì thêu thành, thoáng nhìn giống như ngọn lửa thật sự đang bùng cháy.

Trong phòng, giọng nói già nua kia cất lên: “Hay cho một chiêu Lôi Đình Tru Diệt, truyền nhân của Bích Tiêu cung lại một lần nữa hiện thế. Các ngươi chọn nhầm thời điểm rồi.”

“Hừ!”

Cùng với một tiếng hừ lạnh, bóng người trên cây đã biến mất.

Cuối cùng, lão giả trong phòng kia vẫn không ra tay.

Một cơn gió thổi vào trong viện nhỏ khiến cành lá trên cây kia vang lên rì rào.

Lúc này, Phùng Thiên Tứ cảm thấy áp lực bốn phía đã buông lỏng, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống đất. Hắn thở phì phò, sinh ra cảm giác sống sót sau tai kiếp.

Hắn đang định đứng lên, nhưng không vận nổi chút chân khí nào, chân khí trong cơ thể không biết từ khi nào đã tiêu hao sạch sẽ.

Cao Phàm không để ý đến đồ đệ đã ngồi phịch trên mặt đất, thoáng nhìn về phía tia chớp vừa đánh xuống, vẻ mặt phức tạp nói: “Hắn tiến bộ còn thần tốc hơn nữ nhân hai mươi mấy năm trước kia.”

Trong phòng, Hoàng Cực Kiếm Thánh nói: “Ngươi thật sự cho rằng người này là truyền nhân của Bích Tiêu cung sao?”

Bích Tiêu cung là một trong tứ đại thánh địa trong truyền thuyết kia.

Tổ sư sáng lập ra môn phái Đạo môn - một trong sáu môn phái lớn, năm đó chỉ là đệ tử ký danh của Bích Tiêu cung mà thôi.

Tứ đại thánh địa là nơi hư vô mờ mịt đối với phần lớn mọi người, chưa từng có ai biết rõ bốn thánh địa này ở nơi nào, cái gọi là đệ tử thánh địa hiện thế, thường đều là thoáng qua, rất nhanh đã không thấy tung tích.

Cho dù là tổ sư Đạo môn hay là nữ nhân hai mươi mấy năm về trước kia, người từng thấy chân dung của họ không nhiều lắm, thứ để lại chỉ có truyền thuyết mà thôi. Trong đó có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả, không ai biết cả.

Giọng nói thông thả của Hoàng Cực Kiếm Thánh truyền từ trong phòng ra: “Ngay cả là nữ nhân hai mươi mấy năm trước kia cũng chưa bao giờ thừa nhận nàng chính là truyền nhân của Bích Tiêu cung.”

Cao Phàm hơi giật mình, năm đó Hoàng Cực Kiếm Thánh có quan hệ không hề tầm thường với nữ nhân kia, nếu nói như vậy thì tuyệt đối không phải giả.

Nếu như nữ nhân kia không phải đệ tử của Bích Tiêu cung, vậy thì thật đáng sợ. Thú vị, nàng đùa giỡn cả Tiên Hoàng Đại Chu và Vũ gia, thậm chí đem toàn bộ thiên hạ xoay vòng vòng.

Phải biết rõ, trong truyền thuyết, hoàng hậu của thái tổ Đại Chu chính là truyền nhân của Bích Tiêu cung. Hoàng thất Đại Chu từ trước đến giờ đều tự nhận mình là một nhánh huyết mạch của Bích Tiêu cung.

Nếu không có tầng quan hệ kia, sao vị hoàng đế Đại Chu đòi trước lại tín nhiệm nữ nhân kia như thế?

Mà Hoàng Cực Kiếm Thánh vốn là cung phụng của hoàng thất ...

Kết quả sau cùng, Vũ gia bị diệt, một cường giả Trường Sinh cảnh ngã xuống.

Đại Chu tôn thất một vị Kiếm Thánh, mấy vị Thần Thông, võ giả phía dưới Thần Thông thì nhiều vô số kể.

Thế lực tham gia trận chiến ấy đều thương vong nghiêm trọng...

Cao Phàm càng nghĩ càng thấy kinh hãi.

Giọng điệu của Hoàng Cực Kiếm Thánh lại hơi hồ hững:
“Người đừng quên, môn công pháp Phượng Vũ Cửu Thiên này xuất phát từ Thâm gia. Địa vị của Thâm gia, người còn hiểu rõ hơn ta. Nếu hấn thật sự xuất thân từ Bích Tiêu cung, vậy thì tuyệt đối sẽ không tu luyện môn công pháp này.”

Cao Phàm rơi vào trầm tư.

Một lúc sau, Hoàng Cực Kiếm Thánh mới hỏi ý đồ đến đây của hấn: “Người đến tìm ta làm gì?”

Lúc này Cao Phàm mới nhớ tới chính sự, nghiêm túc nói:
“Gần đây trong giang hồ có tin đồn về triều Đại Hạ tám trăm năm trước, khi vương triều sụp đổ đã giấu tất cả của cải của hoàng thất và Nhân Hoàng kiếm trong truyền thuyết kia vào trong một bí cảnh. Mà vị trí và phương pháp mở bí cảnh này được giấu trong một tấm bản đồ bảo tàng.”

“Nhân Hoàng kiếm?”

“Kẹt” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, lão giả trong phòng đi ra ngoài.

...

“Hả?”

Khi thi thể kia rơi xuống, Cố Dương kinh ngạc thốt lên, bởi lẽ thi thể kia không phải là tên thánh tử đó, mà là một gã hộ vệ trong vương phủ.

“Đây là thân pháp gì?”

Mới vừa rồi hấn rõ ràng đã tập trung vào vị thánh tử kia, nhưng trong chớp mắt cuối cùng, đối phương trao đổi vị trí với một tên hộ vệ vương phủ.

Tốc độ cực nhanh, ngay cả hấn cũng bị qua mắt, có thể nói cực kỳ quỷ dị.

Xích Tôn giáo này không hổ danh là một trong sáu môn phái lớn, không thể xem thường.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bí thuật di hình hoán vị này.

Lúc này, từ rất xa, có một giọng nói lạnh lùng truyền đến:

“Một đao được ban này, ngày sau nhất định báo đáp.”

Cố Dương không thềm để ý, dù cho có để lại lời nói hung ác thì cũng không che giấu được sự thật đối phương chạy trốn như chó nhà có tang.

Lần sau nếu có gặp mặt lại, chém một đao nữa là được.

Người mà hắn cần đề phòng hơn là cường giả Thần Thông cảnh của Xích Tôn giáo.

Chín thế gia trong thiên hạ đều có cường giả Trường Sinh cảnh trấn giữ, sáu môn phái lớn có thể được thừa nhận là thế lực cùng cấp bậc thì ít nhất cũng phải có vài vị Thần Thông cảnh.

Cố Dương quét mắt nhìn sang bên cạnh, không thấy nữ nhân mới vừa cứu đâu, không biết đã chạy đi đâu rồi.

Quả nhiên những nữ nhân xuất thân thế gia này không biết cảm ơn gì cả, cứu nàng hai lần, ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không có.

Tính ra còn chẳng bằng Thanh Chi.

“Đa tạ ơn cứu giúp của Cố công tử, trên dưới vương phủ khắc ghi trong lòng.”

Đúng lúc này, Đặng Tử Ngôn bị thương khá nhẹ đỡ Tiêu Nguyệt bị trọng thương đến đây, trịnh trọng nói lời cảm ơn với hắn.

Hôm nay nếu không có hắn ở đây, bọn họ chết thì không sao, lỡ như thế tử có gì mệnh hệ gì, bọn họ sẽ muôn lần chết cũng không chuộc hết tội.

Cảm kích trong lòng hai người không cần nói cũng hiểu.

Ngay cả Tiêu Nguyệt bị bỏng diện tích lớn trên toàn thân cũng cố gắng chống đỡ tới đây.

Vương phủ vẫn có người hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Cố Dương mỉm cười nói: “Tiện tay mà thôi, vương phi và thế tử không có việc gì chứ?”

Đặng Tử Ngôn đáp: “Vương phi và thế tử đều ở bên trong, nhưng mà thế tử còn chưa tỉnh lại, không có cách nào tự mình nói cảm tạ công tử.”

“Không có việc gì.”

Ngày đó Cố Dương đã phát hiện ra, vị thế tử kia bị hôn mê là do thanh thần kiếm đó tạo thành. Lúc ấy, hấn vội vã trả người lại cho thị nữ đánh xe ngựa chính là vì cảm thấy đây là một củ khoai nóng bỏng tay.

Quả nhiên, nhiều ngày như vậy rồi, hấn vẫn còn chưa tỉnh lại.

“Hôm nay không tiện quấy rầy, tùy tiện sắp xếp cho ta một chỗ ở lại là được.” Cố Dương rất quan tâm mà chủ động đề nghị ở lại đây.

Tránh cho người của Xích Tôn giáo lại đánh úp, vẫn ở lại đây trông chừng thì hơn, đợi đến khi Tĩnh Hải vương trở về thì không cần hấn quan tâm nữa.

Hấn khó khăn lắm mới cứu được người, vì thế còn định dùng hết cơ hội mô phỏng hai lần cuối cùng, trước khi nhận được thù lao, sao hấn có thể đi chứ.

Đặng Tử Ngôn vốn có lo lắng chuyện này, nghe được đề nghị hấn chủ động đưa ra, trong lòng càng cảm kích: “Tại hạ lập tức cho người đi sắp xếp.”

Cố Dương không nhịn được nói: “Người cứ tranh thủ thời gian đưa nàng đi điều trị đi, ta thấy nàng sắp không ổn rồi.”

...

Trong tầm cung, Bùi Thiển Lan nhìn Cố Dương được quản gia dẫn đi, trái tim vẫn thấp thỏm cuối cùng buông lỏng xuống. Không biết vì sao, nàng rất không hy vọng hấn biết được thân phận chân thật của mình.

Nếu mới vừa rồi hấn nói muốn tới bái kiến vương phi, nàng cũng không biết nên làm thế nào mới được.

Tay nàng buông khỏi trước ngực, hít sâu một hơi, đi vào bên trong.

Sau vài chục bước, nàng lại biến trở về vị vương phi duyên dáng cao quý.

“Bái kiến vương phi.”

Mấy thị nữ trông cửa nhìn thấy nàng thì đồng loạt bái kiến.

Bùi Thiến Lan hỏi: “Tiểu Long không sao chứ?”

Thị nữ Thu Nguyệt nói: “Không có việc gì, Mạc a di đang ở cùng trong đó.”

“Mở cửa đi.”

Sau khi cửa mở, nàng đi vào, chỉ thấy nhi tử trên danh nghĩa còn nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, trong lòng vô cùng lo lắng.

Hắn đã hôn mê sắp được mười ngày.

Mạc Phi Yến ở bên cạnh cũng không thiếu lễ phép: “Bái kiến vương phi. Kẻ địch ở bên ngoài đâu?”

“Đã bị đánh chạy.”

Mạc Phi Yến nghe được câu trả lời này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó lại cảm thấy hơi sợ hãi thực lực của Cố Dương kia.

Hôm nay trong vương phủ có hai cường giả nhất phẩm, Tiêu Nguyệt và Đặng Tử Ngôn đều đã từng trải qua chiến trận, hơn nữa còn được vương gia tự mình chỉ điểm, thực lực đều không kém.

Hai người bọn họ đều không đỡ nổi kẻ địch đêm nay, nhưng một mình Cố Dương lại đánh lùi bọn họ, thực lực của hắn cường đại đến mức độ nào rồi?

Nàng lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Khi nào vương gia về? Tiểu Long mà tiếp tục như vậy, chỉ sợ tình huống không ổn.”

Bùi Thiến Lan nghe được nàng nhắc đến vương gia là lập tức thất thần.

Đúng vậy, nàng là phụ nhân có trượng phu, là vương phi của Tĩnh Hải vương phủ!

Nàng lập tức siết chặt tay, móng tay cắm thật sâu vào trong lòng bàn tay.

Mạc Phi Yên phát hiện nàng không đúng lắm, lại hiểu sai, khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ bên chỗ vương gia, xảy ra điều gì ngoài ý muốn?”

Lúc này Bùi Thiên Lan mới giật mình tỉnh lại, nói: “Ta đã phái người đi thông báo cho vương gia rồi, có lẽ mấy ngày nữa sẽ nhanh chóng quay về thôi.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Bùi Thiên Lan nói mấy câu rồi rời đi.

Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng ra mặt trấn an hạ nhân trong vương phủ, miễn cho lại xảy ra nhiều loạn gì.

Dù sao nàng đã là vương phi bảy tám năm rồi, cho nên xử lý những chuyện này cũng vô cùng thuần thục.

Đợi đến khi trấn an hạ nhân trong vương phủ xong đã là nửa đêm về sáng.

Lúc này, nhị tổng quản bị đứt một tay tới đây bẩm báo: “Đã sắp xếp cho Cố công tử ở Xuân Tùng viện, có thể bảo vệ phụ nhân và thế tử ở khoảng cách gần nhất.”

Xuân Tùng viện nằm ngay giữa tâm cung của vương phi và tâm cung của thế tử.

“Ừm. Vết thương của người thế nào?”

Nhị tổng quản không thèm để ý nói: “Vết thương nhỏ mà thôi, không có gì đáng ngại. Phụ nhân mệt nhọc đêm hôm, về nghỉ ngơi trước đi ạ.”

“Phụ nhân!”

Lúc này, Xuân Đào đã chạy như bay từ ngoài cửa đến, nhìn thấy Bùi Thiên Lan mà nước mắt ào ào chảy xuống: “Người không sao, thật sự quá tốt rồi.”

Nàng mới vừa tỉnh lại, biết được kẻ địch đã lui, chạy tới trước, nhìn thấy vương phi bình yên vô sự, trong lòng vô cùng kích động.

“Đi thôi, quay về tẩm cung.”

Bùi Thiên Lan không muốn nói chuyện mình đã gặp phải sát thủ, vội vã mang nàng rời đi.

Nhị tổng quản vốn định phái người bảo vệ, nhưng bị nàng từ chối.

Hiện giờ trong vương phủ, hai cường giả nhất phẩm đều bị thương, nhị phẩm còn lại thì không có ai thực lực vượt trên nàng, nếu thật sự có nguy hiểm thì còn không biết là ai bảo vệ ai đâu.

Xuân Đào cầm đèn lồng đi phía trước, chỉ chốc lát đã đến Xuân Tùng viện.

Bùi Thiên Lan nhìn viện kia, ánh mắt hơi âm đạm.

“Người đặc biệt đến cảm ơn ta sao?”

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc trêu đùa nói.

Bùi Thiên Lan chấn động, chỉ thấy trong bóng tối, một bóng dáng từ trong viện đi ra, dáng người cao to, không phải Cố Dương thì là ai.

Chương 133: Sắc trời đã tối

Cố Dương không nghỉ ngơi mà ngồi ở trong viện, vừa thưởng trăng, vừa tiêu hóa thu hoạch của hai lần mô phỏng hôm nay.

Trong hai lần mô phỏng này, chắc chắn thu hoạch lớn nhất chính là bước đầu rèn luyện ra thân thể Vô Cầu.

Không ngờ rằng trên Long Môn đảo kia lại còn có thứ tốt như vậy.

Giai đoạn đầu tiên của Thần Thông cảnh tên là Kim Thân cảnh, có thể thấy được tầm quan trọng của việc rèn luyện thân thể, chỉ có luyện thành thân thể Vô Cầu trước, sau đó mới có

thể thừa nhận nhịp cầu nối thông thiên địa, thiên địa nguyên khí điên cuồng tẩy rửa thân thể, từ đó đúc thành Kim Thân.

Hiện giờ, hần bước đầu rèn luyện ra thân thể Vô Cấu, tương đương với việc dựng lên trụ cột vô cùng kiên cố, về sau khi đột phá đến Thần Thông cảnh sẽ càng thêm thuận lợi.

Không chỉ như vậy còn có một lợi ích trước mắt.

Thân thể Vô Cấu cũng tăng sức chiến đấu lên cực kỳ cao.

Cố Dương đang nghĩ, chợt nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc đang đến gần, hơi giật mình, nên đứng dậy đi ra ngoài, trêu chọc nói: “Người đặc biệt đến cảm ơn ta sao?”

Quả nhiên nữ nhân bên ngoài bị dọa sợ nhảy dựng lên.

Nhưng mà nàng vẫn không nói gì, thị nữ sau lưng lại kích động trước kêu lên: “Cố công tử...”

Cố Dương nhìn sang, thấy là thị nữ đánh xe ngựa ngày đó, nói: “Xin chào.”

Xuân Đào kích động nói: “Nghe nói lại là người cứu được phu nhân và thể tử...”

Cố Dương đã nghe những lời cảm ơn như vậy đến chai tai, hai cường giả nhất phẩm, đến quản gia, lại thêm hộ vệ trên đường, ngay cả thị nữ và nô bộc hầu hạ trong viện đều nói lời cảm ơn.

Chỉ có nữ nhân trước mắt này chưa từng nói một lời cảm ơn.

Cố Dương nói: “Chỉ có điều dường như có vài người không hề coi đây là chuyện quan trọng.”

“Hả?” Xuân Đào nghe nói như thế, không biết phải làm sao, còn tưởng rằng Cố Dương ở trong phủ bị lừa đi, cho nên tức giận.

“Xuân Đào!”

Lúc này, giọng nói hơi nghiêm khắc của phu nhân truyền đến. Nàng lập tức ý thức được mình thất lễ, nhưng điều càng khiến cho nàng kinh hãi chính là phu nhân chưa từng nghiêm khắc như vậy.

Nàng lui ra sau, không dám lên tiếng nữa.

Bùi Thiến Lan hạ thấp người thi lễ, nói: “Ôn cứu mạng hai lần của công tử, tiểu nữ tử suốt đời khó quên.”

Xuân Đào ở đằng sau nhìn phu nhân nhà mình, miệng càng há to.

Dưới ánh sáng đèn lồng trong tay chiếu rọi, đôi mắt phu nhân gợn sóng nước, hiện lên vẻ sáng chói mà nàng chưa từng thấy. Sắc mặt Xuân Đào dần dần trở nên trắng bệch, trong mắt cũng lộ vẻ hoảng sợ.

Mới vừa rồi phu nhân dùng lễ là lễ của nữ tử chưa chồng, chứ không phải là lễ của phụ nhân đã gả.

Hơn nữa, nàng còn tự xưng là tiểu nữ tử...

Xuân Đào là đại nha hoàn đắc lực nhất bên người Bùi Thiến Lan, trong phủ có địa vị cực cao, mặc dù nàng không quá thông minh, bình thường đã nhìn quen đây đó đâu đó nhau, cũng hiểu được suy đoán lòng người.

Nàng cũng không mù, tâm tư của phu nhân, sao không nhìn ra được.

Làm sao bây giờ.

Lần này, Xuân Đào thật sự luống cuống tay chân, đây là chuyện lớn đó.

Cố Dương lại không biết lễ tiết trong quý tộc nhà cao cửa rộng này, thấy thái độ của nàng không tệ, nên không làm khó nàng nữa, nói: “Thật ra thực lực của ngươi không tệ, nhưng mà thiếu kinh nghiệm chiến đấu với người khác...”

“Tiểu... tiểu thư, sắc... sắc trời đã muộn, cần phải trở về.”

Xuân Đào hơi nơm nớp lo sợ cắt lời Cố Dương, nhắc nhở.

Bùi Thiến Lan nghe được xưng hô của nàng, trong lòng vốn buông lỏng, sau đó trên mặt nóng bừng lên, biết rõ đã bị thị nữ thiếp thân này nhìn thấu tâm tư.

Nàng lại hạ thấp người thi lễ, cáo từ Cố Dương.

Trên đường về, Xuân Đào đầy tâm sự, mấy lần đều muốn nói lại thôi.

Mãi cho đến sau khi trở lại trong phòng, Bùi Thiển Lan cuối cùng mở miệng: “Chuyện hôm nay không được nói cho bất cứ kẻ nào. Người yên tâm, ta biết thân phận của mình, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện khiến vương phủ nhục nhã ...”

Xuân Đào nhìn thoáng qua gương mặt bình tĩnh đến cực điểm của nàng, đột nhiên trong lòng chua xót, kêu lên một tiếng: “Phu nhân...”

Không có ai rõ hơn nàng, vị vương phi này mấy năm nay sống như thế nào.

Từ khi thành hôn đến nay, vương gia chưa từng bước vào đây một bước, ngay cả là đêm tân hôn cũng không hề.

Thậm chí trước khi thành hôn, vương gia cũng chưa từng đến gặp nàng.

Đó vốn không phải là phu thê.

Nhưng mà ở trong mắt người khác, nàng chính là vương phi, chỉ cần một ngày nàng vẫn là vương phi, tất cả hành động đều đại diện cho toàn bộ Tĩnh Hải vương phủ.

Phu nhân, thật sự quá khổ...

...

Thoáng cái, năm ngày đã qua.

Cố Dương vẫn luôn ở trong vương phủ, hẳn đã sớm kêu người của vương phủ gửi lời nhắn cho đám người Tô Thanh Chỉ, bảo các nàng đừng lo lắng.

Vì để tránh nguy hiểm, hẳn không để các nàng cùng tới đây chứ cũng không hoàn toàn vì lo lắng cho tâm trạng của Ô Hành Vân.

Ngày thứ sáu, cuối cùng Cố Dương thu được một tin tức tốt.

Có người bằng lòng tiếp nhận hiệu buôn Tiền thị, tổng cộng bán được năm trăm vạn lượng.

Còn cao hơn dự đoán lúc trước một trăm năm mươi vạn.

Quả nhiên, lưng dựa cây to thì bóng mát. Hiện giờ, toàn bộ Tĩnh châu thành đều biết rõ hẳn là ân nhân cứu mạng của thế

từ Tĩnh Hải vương, cho nên không dám tùy tiện ép giá.

Nói không chừng người mua còn tăng giá lên.

Tự dung được thêm một trăm năm mươi vạn, tương đương với cơ hội mô phỏng ba lượt.

Đây chính là đầu tư ít mà thu lợi nhiều.

Sau đó là việc bàn giao.

Cố Dương tìm một chỗ gần vương phủ tiến hành bàn giao với người mua, tiêu tốn thời gian nửa ngày, cuối cùng hoàn thành xong giao dịch giá trị năm trăm vạn này.

Hắn yêu cầu đối phương đưa vàng, tròn năm vạn lượng.

Trước mắt, tỷ lệ đổi vàng bạc của quốc gia chính là một trăm đổi một.

Dưới sự trợ giúp của hộ vệ vương phủ, hắn chuyển năm vạn lượng vàng này về trong viện hắn đang ở.

Đám người này vừa đi, Cố Dương lập tức nạp toàn bộ số vàng này, số dư nhanh chóng biến thành năm trăm vạn, hắn lập tức cảm thấy đủ tự tin.

Số tiền này đủ để hắn tiến hành mười lần mô phỏng, nâng cao thực lực lên một hai cấp bậc.

Ai cũng nói tiền mang lại sự can đảm cho anh hùng, lời này không hề sai chút nào.

Về phần số vàng này mất tích khó hiểu có thể khiến người khác hoài nghi hay không, hắn không để trong lòng.

Khi đến cấp bậc hiện giờ, hắn đã không quan tâm chút phiền toái nhỏ này.

Người khác biết thì sao?

Kế tiếp chỉ cần chờ Tĩnh Hải vương trở về, xem hắn có thể cho mình kinh hỉ hay không.

Phải nói Tĩnh Hải vương thật sự rộng lượng, Hóa Long trì trên Long Môn đảo kia có thể khiến cho người ta rèn luyện ra thân thể Vô Cầu, cơ hội như vậy mà lại tặng cho hắn.

Hiển nhiên là vì để báo đáp ân tình đã cứu nhi tử và nữ nhi của hấn hai lần.

Cố Dương mở hệ thống ra, chuẩn bị mô phỏng một lần trước.

Dựa theo kinh nghiệm trước kia, khi được số tiền lớn như vậy, hấn nhất định sẽ gặp phải phiền toái cực kỳ lớn.

Đúng lúc này, hấn cảm ứng được gì đó, vội cầm Phượng Vũ đao ở bên cạnh lên, nói: “Ai?”

Bên ngoài vang lên một giọng nữ: “Tào gia, Như Cầm, cầu kiến Cố công tử.”

Tào gia?

Hóa ra là nàng.

Mới vừa rồi Cố Dương đã cảm thấy khí tức người này hơi quen thuộc, nghe nàng tự giới thiệu, cuối cùng nhớ tới người đã từng gặp khi ở Trung châu thành. Lúc ấy, nàng ở bên cạnh Tào Y Y, chắc là trưởng bối của Tào Y Y.

Mặc dù lúc ấy không thấy mặt, nhưng hấn vẫn còn nhớ rõ sóng chân nguyên của đối phương.

Dù sao đây cũng là cường giả nhất phẩm.

Nhưng mà sao nàng lại chạy đến Tĩn châu cầu kiến mình chứ?

Cho dù nàng xuất hiện ở Tĩn châu hay dùng hai từ cầu kiến đều quá mức hiếm thấy.

Cố Dương tò mò, mở cửa ra.

Ngoài cửa là một vị phụ nhân, rất khó đoán tuổi của nàng, có thể là hơn hai mươi, cũng có thể là ba bốn mươi tuổi. Sau khi đến nhất phẩm, muốn đoán được số tuổi thật thì chẳng dễ dàng gì.

Hấn đi thẳng vào vấn đề: “Ngươi đến tìm ta có chuyện gì?”

Như Cầm nhìn Cố Dương trước mắt, tâm trạng phức tạp lạ thường.

Nàng vẫn còn nhớ rõ lần trước khi ở Trung châu, hấn vẫn chỉ là nhị phẩm mà thôi, trong hai tháng ngắn ngủi, hấn đã bước

vào nhất phẩm, đứng cùng trên một đường thẳng với mình.

Chẳng mấy chốc, nàng đã điều chỉnh xong tâm trạng, nói đến chuyện chính: “Lần này ta đến đây là muốn cầu khẩn Cố công tử cứu tính mạng Y Y.”

Cái quái gì đây?

Cố Dương còn tưởng lỗ tai mình có vấn đề.

Nàng ngàn dặm xa xôi chạy đến Tĩnh châu chính là vì nhờ mình đi cứu Tào Y Y?

Việc này sao mà vớ vẩn như vậy chứ.

Nàng dựa vào cái gì cảm thấy mình sẽ bằng lòng đi cứu người?

Hơn nữa tại sao nàng lại cảm thấy mình có thể cứu được Tào Y Y?

Giữa hắn và Tào Y Y từng có xích mích rất lớn, đối với Tào Y Y mà nói, bản thân hắn là kẻ thù của nàng cũng không ngoa.

“Xin lỗi...”

“Nếu công tử bằng lòng giúp đỡ, Tào gia tình nguyện ra hai trăm vạn lượng làm thù lao.”

“...Thứ cho ta...”

“Ba trăm vạn lượng!”

“Không thể...”

“Năm trăm vạn, Tào gia có thể lấy ra nhiều nhất từng đó tiền mặt.”

“Thật ra giữa ta và Tào cô nương cũng có chút giao tình, để ta cân nhắc một chút.”

Chương 134: Phong ấn của Phượng Vũ đao

Như Cầm nhanh chóng rời đi, lặng yên không một tiếng động giống như lúc nàng đến.

Cố Dương không khỏi cảm khái, ở nơi thế giới võ công cao cường này, cho dù có chức vị cao, nhưng nếu không đủ thực lực thì vẫn sẽ không hề có một chút cảm giác an toàn nào.

Nơi như Tĩnh Hải vương phủ lại trở thành nơi cho nhất phẩm có thực lực mạnh một chút muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Vương phủ quá lớn, mà chỉ có hai nhất phẩm, một người còn bị thương nặng, còn phải bảo vệ vương phi và thế tử, vương phủ lớn như vậy, thật sự không chú ý hết được.

Hắn không lập tức từ chối điều kiện mà Tào gia đưa ra, chỉ nói muốn cân nhắc một chút.

Cho dù chuyện này nhìn thế nào cũng thấy giống một cái bẫy.

Bởi vì cơ hội có thể chỉ một lần mà kiếm được năm trăm vạn đã không còn nhiều lắm.

Ở khắp Đại Chu, chẳng có mấy thế gia có thể lập tức lấy ra năm trăm vạn tiền mặt, hơn nữa bằng lòng lấy ra nhiều tiền như vậy đến nện vào hắn lại càng không có mấy.

Cũng chỉ có chín thế gia trong thiên hạ truyền thừa trên mấy trăm ngàn năm mới có thể làm được.

Về phần đây có phải là một cái bẫy không, mô phỏng một chút chẳng phải sẽ biết sao.

Hắn có thể dùng năm mươi vạn để xác nhận một mối làm ăn năm trăm vạn.

Cố Dương lập tức mở hệ thống ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao năm mươi vạn kim tiền.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã có tu vi nhất phẩm, đánh bại Dịch Nhất hạng nhất Thiên Kiêu bảng, danh chấn thiên hạ.]

[Người đến Tĩnh Hải vương phủ theo lời hẹn, phá hồng âm mưu của Xích Tôn giáo, cứu vương phi và thế tử của Tĩnh Hải vương, được trên dưới vương phủ coi là ân nhân.]

[Mấy ngày sau, Tĩnh Hải vương trở lại vương phủ, đồng thời Thảm gia phái một vị cường giả nhất phẩm đến, định đoạt lại “Phượng Vũ Cửu Thiên”. Người không phải là đối thủ, thời khắc máu chót, Tĩnh Hải vương đã tìm đến, tung một quyền đánh thành trọng thương.]

[Về sau, người đáp ứng điều kiện của Tào gia, đi theo Như Cầm đến Ninh châu. Khi sắp đến Tào gia, người bị gia chủ Thảm gia đuổi kịp. Lúc sắp bị bắt, một vị Thần Thông cảnh của Tào gia ra tay, đánh lui hắn.]

[Người nhìn thấy Tào Y Y biến thành người thực vật, bởi vì nàng không chịu nổi sức mạnh của một món dị bảo, rơi vào giấc ngủ say.]

[Phụ thân Tào Y Y dùng một loại dị thuật để ý thức của người tiến vào trong món dị bảo đó, đánh thức thần thức của Tào Y Y.]

[Mấy tháng sau, nguyên thân của người khô kiệt mà chết, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Sau khi Cố Dương xem xong, suy nghĩ đầu tiên chính là quả nhiên năm trăm vạn lượng này không dễ kiếm.

Nhưng mà quả thật Như Cầm không nói dối, Tào Y Y thật sự sắp tèo rồi. Về phần tại sao tìm hắn, đoán chừng là định kích thích nàng thông qua hắn.

Nhưng mà phương thức cứu người này vô cùng nguy hiểm, không ngạc nhiên chút nào, hắn dứt khoát ngỏm củ tỏi rồi.

Còn một chuyện khác, đó là Thảm gia sẽ nhanh chóng biết rõ công pháp mà hắn tu luyện là “Phượng Vũ Cửu Thiên”, sau đó phái một vị cường giả nhất phẩm đến đây, hơn nữa còn là người có thực lực rất mạnh.

Sau lần đầu thất bại, đến cả gia chủ Thảm gia đều ra tay, mà người này chính là nhân vật xếp hạng năm trên Nhất Phẩm bảng.

Cuối cùng mối nguy này cũng ập đến rồi.

Không cần phải nói, hơn phân nửa là do người của Xích Tôn giáo.

Mô phỏng lần này vốn chính là vì thăm dò để biết có nguy hiểm gì trước, sau đó mới biết nên tránh né như thế nào, là chi tiêu cần thiết, không tránh được.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng hấn vẫn cảm thấy đau lòng.

Hấn kiếm chút tiền dễ dàng sao?

Mỗi lần đều phải liều mạng đó.

Cứ như vậy, năm mươi vạn đã không còn.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm hai mươi hai tuổi.]

Ánh mắt Cố Dương đảo qua hai điều trước, chỉ thời gian mấy tháng, công lực tăng lên có thể không đáng kể, cũng không có khả năng luyện thành đao pháp lợi hại gì.

“Vẫn chọn điều ba đi.”

Sau một khắc, trong đầu Cố Dương nhiều thêm vài đoạn trí nhớ.

Một là đối mặt với một người trung niên, rõ ràng chỉ có tu vi nhất phẩm, nhưng bằng vào khí thế đã ép hấn đến gần như không cách nào nhúc nhích, vừa định thi triển Thần Tiêu Lục Diệt đã bị đánh bay ra ngoài.

Không ngờ thực lực của người xếp hạng năm Nhất Phẩm bằng lại mạnh đến mức độ này!

Đoạn trí nhớ thứ hai cũng là một người trung niên, hấn lại hoàn toàn không nhớ nổi tướng mạo của người này, ở trước mặt của người này, hấn giống như một tên tiểu tử, có thể tùy tiện đùa bỡn.

Từ khi nhìn thấy Tào Y Y, cho đến khi ý thức tiến vào trong món dị bảo đó, hấn đều không thể không chế bản thân mình, ngay cả cơ hội nói chuyện không cũng không có.

Lúc hấn chết trong mô phỏng chỉ có một cảm ngộ: “Cách Thần Thông cảnh này xa chút.”

Một lát sau, Cố Dương rời khỏi hai đoạn trí nhớ kia, hít sâu một hơi, bình ổn tâm trạng.

Trong lòng hấn hơi tiếc nuối, xem ra năm trăm vạn lượng này không kiếm được rồi.

Hiển nhiên phụ thân của Tào Y Y không phải là cường Thần Thông cảnh bình thường, tối thiểu nhất cũng là Pháp Lực cảnh.

Nếu thật sự tới Tào gia, sống chết của hấn không phải do bản thân nói tính là tính.

Chờ khi hấn đến Pháp Lực cảnh, muốn kiếm tiền còn không đơn giản sao? Cần gì phải đến Tào gia tranh ăn với hổ chứ?

Tào gia là một trong chín thế gia trong thiên hạ, sau lưng còn có một lão quái vật Bất Lộ cảnh, không dễ trêu chọc.

Cố Dương nghĩ tới đây, trong đầu đập tắt luôn suy nghĩ làm vụ làm ăn này.

Hấn không tiếp tục mô phỏng, bởi vì cái gọi là biết mình biết người, đi nghe ngóng chi tiết về Thẩm gia trước mới sắp xếp được mục tiêu cụ thể.

Đúng lúc này lại có người đến.

Lần này là người hầu trong vương phủ đến bẩm báo có người cầu kiến.

Cố Dương còn tưởng rằng là đám người Tô Thanh Chỉ, cho nên kêu hấn dẫn người vào.

...

Bên ngoài Tĩnh Hải vương phủ.

Phùng Thiên Tứ đứng trước đại môn xa hoa khí phái nhưng không mất đi vẻ uy nghiêm, khẩn trương đến không biết để tay vào đâu.

Nơi này chính là Tĩnh Hải vương phủ a, cho dù là đệ nhất Nhất Phẩm bang hay là vương gia khác họ duy nhất của Đại

Chu, hai thân phận này đều cao đến mức hấn không thể chạm tới.

Hấn mất tự nhiên kéo áo sư phụ, bất an nói: “Sư phụ, tốt nhất là thôi đi, Cố Dương kia là nhân vật như thế nào, sao sẽ gặp chúng ta chứ...”

Lúc này, người trước đó đi vào thông báo đã đi ra, nói: “Cố công tử đáp ứng gặp các người, đi theo ta.”

Phùng Thiên Tứ ngây ngẩn cả người, hấn thật sự đáp ứng gặp mình và sư phụ?

Giọng nói Cao Phàm vang lên bên tai hấn: “Đi thôi, còn đứng ngây ra đó làm gì.”

Hấn giật thót, tỉnh táo lại, đuổi sát theo.

Sau khi vào vương phủ, nhìn nơi đại viện tường cao này, Phùng Thiên Tứ càng thêm bất an, kéo ống tay áo của Cao Phàm, nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ, chúng ta đến tìm Cố Dương làm gì?”

Cao Phàm nhỏ giọng nói: “Đương nhiên muốn kết giao một phen.”

Phùng Thiên Tứ vốn định nói hấn quả là hy vọng hảo huyền, nhưng vừa nghĩ đến đêm hôm đó, nhớ tới cảnh ngộ đã gặp phải ở viện nhỏ kia, lời vừa ra đến khóe miệng đã lại nuốt vào.

Không ngờ sư phụ lại quen biết một vị Kiếm Thánh, đến bây giờ hấn vẫn không thể nào tin nổi.

Đã nhiều năm như vậy, ấn tượng mà sư phụ này mang tới cho hấn chính là rất không đáng tin cậy, chuyện xảy ra đột ngột như vậy thật sự khiến hấn không thích ứng được.

Mấy ngày nay, hấn vẫn không khỏi nghĩ ngợi, chẳng lẽ sư phụ của ta đây chính là cao nhân tuyệt thế thâm tàng bất lộ?

Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ lười nhác của hấn, Phùng Thiên Tứ thật sự không cách nào kéo hấn lên ngang hàng với cao nhân tuyệt thế được.

...

Chờ khi Cố Dương nhìn thấy đôi sư đồ này cũng hơi sững sốt.
Hóa ra là hiểu lầm.

Nhưng mà hắn rất có ấn tượng với người trẻ tuổi này, võ giả chất phác có tinh thần trọng nghĩa như hắn thật sự không nhiều lắm.

Hắn cười nói: “Hóa ra là ngươi à, lần trước quên hỏi tên ngươi.”

Phùng Thiên Tứ đã không còn e ngại Cố Dương như lần trước, nhưng khi đối mặt với một vị cường giả nhất phẩm, hắn vẫn lộ ra vẻ vô cùng khản trương: “Tại hạ Phùng Thiên Tứ của Ngọc Môn Phái, bái kiến Cố công tử. Vị này chính là sư phụ của tại hạ, Cao Phàm.”

Cố Dương đánh giá Cao Phàm, cảm thấy hơi khó hiểu: “Cao tiên sinh nhìn như người không hề có tu vi, không ngờ có thể dạy dỗ được đệ tử xuất sắc như vậy.”

Cao Phàm thở dài nói: “Năm đó ta từng bị thương nặng, mất hết tu vi, chỉ có thể trốn đi, dạy đồ đệ.”

Thì ra là thế.

Cố Dương cảm thấy Cao Phàm này là người có lai lịch, hỏi: “Không biết hai vị tới tìm ta là có chuyện gì?”

Cao Phàm nói: “Thật sự không dám giấu giếm, ta đã không còn gì để dạy dỗ tên đồ đệ này rồi, thiên phú của hắn không tệ, ở lại chỗ của ta sẽ bị chậm trễ, thật sự đáng tiếc, cho nên muốn để Cố công tử chỉ điểm một chút.”

Phùng Thiên Tứ ở bên cạnh không ngờ sư phụ mình sẽ nói như vậy: “Sư phụ, ngươi...”

“Hãy nghe ta nói hết.”

Cao Phàm ra hiệu hắn yên tâm, dùng nóng vội, sau đó tiếp tục nói: “Thân ta không có thứ gì nên hồn, chỉ có tin tức tương đối linh thông, nếu công tử bằng lòng, ta nguyện nói cho công tử biết phương pháp giải trừ phong ấn trên Phượng Vũ đảo.”

Chương 135: Thiên Nhân

“Phong ấn trên Phượng Vũ đao?”

Cố Dương nghe đến đó thì rất cuộc cũng có hứng thú, cầm Phượng Vũ đao trong tay lên, nói: “Người nhận ra thanh đao này?”

Cao Phàm không trả lời luôn, mà thay đổi chủ đề: “Công tử cũng biết, thần binh thiên hạ chia thành nhiều loại, giống như là giữa nhất phẩm cũng có phân chia cao thấp.”

Cố Dương thấy hắn nói thẳng thắn, cười nói: “À, vậy người xem trong nhất phẩm ta thuộc về cấp độ nào?”

“Trong nhất phẩm, dựa theo chiến lược, có thể chia làm năm cấp độ, thấp nhất là người mới vào nhất phẩm.”

“Hạng hai là nhất phẩm nhiều năm.”

“Tiếp theo là nhất phẩm đỉnh phong.”

“Tiếp theo nữa là từ hạng hai mươi đở lên trong Nhất Phẩm bảng.”

“Cao cấp nhất là từ hạng mười đở lên trong Nhất Phẩm bảng.”

“Chiến lược giữa năm cấp bậc này có chênh lệch rõ ràng, mà đương nhiên đây là một kiểu phân chia không rõ ràng. Giữa từng cấp độ, thực lực cũng có chút khác biệt.”

Sau khi hắn nói xong mới bắt đầu đánh giá thực lực của Cố Dương: “Đương nhiên kỳ tài ngút trời như công tử và Dịch Nhất, mới vừa vào nhất phẩm đã có thể nắm giữ sát chiêu của Thần Thông cảnh, chiến lược vượt xa cấp độ đầu tiên.”

“Thực lực hiện giờ của công tử đại khái ở loại thứ ba.”

Ánh mắt Cố Dương nhìn hắn lập tức có khác biệt, hắn liệt kê những võ giả nhất phẩm trước đó mình đã gặp phải, dựa theo phương thức này để phân chia, quả nhiên trở nên rõ ràng.

Ví như Hình Côn trước đó chết trên tay hắn, còn có cường giả nhất phẩm của Lâm gia kia, chắc thuộc về loại thứ nhất.

Dịch Nhất vừa đột phá xong và sát thủ ở Cự Dương thành kia, còn có hai hộ vệ trong Tĩnh Hải vương phủ thì ở cấp độ thứ hai.

Nhất phẩm bên cạnh Sở Tích Nguyệt, hay Như Cầm của Tào gia, còn có thánh tử Xích Tôn giáo thì thuộc về loại thứ ba.

Kế tiếp, cường giả nhất phẩm do Thảm gia phái tới chắc là cấp bốn.

Hừ, Thảm gia đúng là coi trọng hãn, không ngờ lại phái một cường giả trên Nhất Phẩm bằng đến truy sát hãn.

“Xin nhận chỉ dạy.”

Cố Dương chấp tay nói, có thể phân chia cảnh giới nhất phẩm ra kỹ càng như vậy, Cao Phàm này tuyệt đối không đơn giản.

Tri thức như vậy, ngay cả Từ Nhược Mai và Ô Hành Vân xuất thân danh môn cũng không biết.

Đương nhiên đây là vì cảnh giới của bọn họ chưa tới, chưa cần biết rõ chuyện này.

Những kiến thức này rất quan trọng đối với hãn, giúp hãn có thể biết rõ ràng được vị trí thực lực của bản thân, bên cố gắng theo phương hướng nào.

Cao Phàm nheo mắt lại, dường như hơi hưởng thụ, tiếp tục nói: “Đều là nhất phẩm, sở dĩ sẽ có chênh lệch to lớn như thế là vì công pháp tu luyện, nền móng do bản thân tạo nên, còn có trình độ cao thấp của võ kỹ tập luyện tạo thành.”

“Những nhất phẩm này phần lớn đều không có duyên với Thần Thông cảnh, chỉ có người lên Nhất Phẩm bằng mới có vài phần hy vọng, nhưng công tử thì khác. Thứ người tu luyện là công pháp tuyệt thế, lại bước đầu có thành tựu thân thể Vô Cấu, đến Thần Thông cảnh gần như là chuyện nước chảy thành sông.”

Trong lòng Cố Dương kinh ngạc hơn rồi, hãn còn có thể nhìn ra cái này hả?

Tiếp theo, Cao Phàm lại kéo đề tài về: “Mà thần binh cũng giống vậy. Trong thiên hạ, thần binh cao cấp nhất tổng cộng có hai mươi một món, trong đó có mười món là kiếm, công tử đoán thử xem là mười món nào?”

Cố Dương thoáng nghĩ: “Người đang nói là mười vị Kiếm Thánh kia?”

Đại Chu có tổng cộng mười vị Kiếm Thánh, tất cả đều là Thần Thông cảnh.

Bọn họ có xuất thân không giống nhau, phần lớn đều không thuộc về sáu môn phái lớn và chín danh gia vọng tộc, thậm chí có không ít người xuất thân nhà nghèo, đây là một chuyện tương đối thần kỳ.

Đương nhiên có thể được gọi là Kiếm Thánh là bởi vì kiếm pháp đã đạt đến mức độ không thể tưởng tượng nổi, tung hoành thiên hạ, không đâu địch nổi.

Nhưng mà cùng một thời đại lại có mười vị Kiếm Thánh, danh xưng này không khỏi hơi tràn lan.

“Không sai.”

Cao Phàm gật đầu nói: “Sở dĩ Kiếm Thánh được gọi là Kiếm Thánh chính bởi vì kiếm họ cầm trong tay đều là thần binh cao nhất từ thượng cổ lưu truyền đến nay. Thần binh trong tay, bằng Pháp Lực cảnh đã có thể đánh một trận với lão quái vật Bất Lậu cảnh.”

Từ trong giọng điệu của hắn, Cố Dương nghe được một chút hâm mộ.

Hắn cũng hiểu được, hóa ra sẽ có nhiều Kiếm Thánh như thế, không phải bởi vì là kỳ tài kiếm đạo nghịch thiên, mấu chốt là do thanh kiếm trong tay bọn họ.

“Danh hào Kiếm Thánh có liên quan đến kiếm trong tay họ. Trong tay Tu La Kiếm Thánh, chính là Tu La thần binh, trong tay Trấn Quốc Kiếm Thánh chính là Trấn Quốc thần kiếm...”

Cố Dương nghe đến đó, đột nhiên thoáng nghĩ, trong bí cảnh ở Thiên Trụ sơn có một thanh Băng Phách thần kiếm, có phải về sau Tô Thanh Chi đến Thần Thông cảnh cũng sẽ được người coi là Băng Phách Kiếm Thánh hay không?

Lúc này, cuối cùng Cao Phàm cũng trở lại chủ đề ban đầu: “Phượng Vũ đao trong tay công tử vốn là chí bảo gia truyền của Cố gia Thần Đô, cũng là một món thần binh tối cao. Tổ

tiên Cố gia năm đó bằng vào đao này gây dựng nên danh hào vô địch, gần như khiến Cố gia trở thành danh gia vọng tộc thứ mười một trong thiên hạ.”

“Đáng tiếc, người đó chọc phải một vị Thiên Nhân, cuối cùng rơi vào tình cảnh bản thân trọng thương, Phượng Vũ đao cũng bị phong ấn. Từ đó về sau, Phượng Vũ đao chỉ là một cục sắt bình thường, không cách nào lộ ra vẻ sắc bén xưa kia.”

Cố Dương không ngờ rằng đằng sau thanh Phượng Vũ đao này còn có một câu chuyện cũ như vậy.

Hắn nói: “Đã là phong ấn của Thiên Nhân, vậy muốn giải trừ, chỉ sợ khó như lên trời.”

Cao Phàm vốn lắc đầu, sau đó lại gật đầu, nói: “Nói khó cũng khó, nói không khó cũng không khó.”

“Xin chỉ giáo?”

“Cởi chuông còn cần người buộc chuông, muốn giải trừ phong ấn của Phượng Vũ đao này thì tìm người phong ấn lúc trước là được.”

“...”

Người ta là Thiên Nhân cảnh đó! Nói không hề khoa trương, hiện giờ người đó chính là cường giả đỉnh cao nhất của chuỗi thực vật trong thế giới này.

Hắn mới chỉ là nhất phẩm mà thôi, đi tìm người ta hỗ trợ, với tới được sao?

Vậy thì chẳng khác nào một người bình thường đến tìm hắn, bảo hắn sửa chữa lại một thanh đao đã từng bị hắn bẻ gãy vậy. Không nói đến việc người này có gặp hắn hay không, cho dù gặp được, nói ra yêu cầu như vậy, người này cũng sẽ không thèm để ý.

Đổi lại là người tính tình hung tàn một chút, có khi còn làm thịt người ngay tại chỗ.

Dường như Cao Phàm nhìn ra vẻ bất mãn của hắn, giải thích: “Vị Thiên Nhân kia ở ngay Thần Đô, muốn gặp hắn thì chỉ cần

đạt được một điều kiện là có thể. Hơn nữa, muốn hấn ra tay, cũng chỉ cần giúp đỡ hoàn thành một chuyện là được.”

Nói đến đây, hấn lại ngừng lại, không nói tiếp.

Cố Dương hiểu được ý của hấn, nhìn Phùng Thiên Tứ ở bên cạnh, hỏi: “Người tu luyện công pháp gì? Dùng vũ khí gì?”

Sau khi vào cửa, Phùng Thiên Tứ đã lộ ra vẻ vô cùng mất tự nhiên, nhìn sư phụ bình thường không biết điều chậm rãi nói chuyện ở trước mặt Cố Dương, bình luận về cường giả nhất phẩm mà ngây người.

Lúc này, nghe thấy Cố Dương hỏi, hấn lập tức khản trương: “Thứ mà ta... tu luyện chính là ‘Hỗn Nguyên Công’, thứ mà ta sử dụng... sử dụng chính là đao.”

Cố Dương cười nói: “Vậy thì ta sẽ truyền cho người một môn ‘Hỗn Nguyên Vô Cực Công’ được không?”

Phùng Thiên Tứ nghe xong mà như thể nhận được một cái bánh từ trên trời rớt xuống, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

“Hỗn Nguyên Công” và “Huyền Nguyên Công” tương tự nhau, đều là công pháp tương đối cơ bản, nghe nói được truyền từ Đạo môn, môn công pháp này chỉ có thể tu luyện đến tầng thứ tư là cao nhất mà thôi.

Mà “Hỗn Nguyên Vô Cực Công” là bản thăng cấp của “Hỗn Nguyên Công”, là công pháp chân truyền của Đạo môn để đột phá Thần Thông cảnh, có thể nói là thích hợp nhất với hấn.

Cao Phàm thấy tên đồ đệ này ngây ngốc đứng ở đó, cười mắng: “Còn không mau cảm ơn Cố công tử.”

Phùng Thiên Tứ vội vàng khom người: “Đa tạ Cố công tử truyền công.”

Cố Dương đã mô phỏng nhiều lần, cho nên tính ra cũng tích lũy không dưới mười môn công pháp đẳng cấp như này. Hấn lại hỏi: “Nếu là đao pháp, người muốn học môn nào?”

Phùng Thiên Tứ vốn hơi choáng váng, hiện giờ lại bị một cái bánh nện lên đầu, nhất thời kích động đến không biết làm thế nào cho phải.

Cao Phàm thấy dáng vẻ không có tiền đồ của hắn thì giận đến mức không có chỗ xả: “Cố công tử hỏi người đó, nhanh lên đi.”

Bị sư phụ mắng, Phùng Thiên Tứ đột nhiên trở nên linh hoạt hơn: “Vãn bối muốn học ‘Diệt Thần Cửu Thức’!”

Tiểu tử này, dã tâm không hề nhỏ.

Trong nhiều môn đao pháp mà hắn đang nắm giữ, “Diệt Thần Cửu Thức” rất gần với “Thần Tiêu Lục Diệt”.

Cố Dương cười nói: “Ta có thể truyền cho người sáu chiêu phía trước, ba chiêu phía sau vô cùng nguy hiểm, cũng đừng học.”

Lúc này đây, Phùng Thiên Tứ không cần sư phụ nhắc nhở đã vái lạy: “Đa tạ Cố công tử.”

Cố Dương nói: “Mấy ngày nay người ở lại, ta truyền cho người ‘Hồn Nguyên Vô Cực Công’ và chiêu đầu tiên của ‘Diệt Thần Cửu Thức’. Chờ khi nào người luyện thành chiêu thứ nhất rồi hãy tới tìm ta, ta truyền cho người chiêu thứ hai.”

Ý ở mặt chữ là không cho hắn đi theo bên cạnh mình.

Thứ nhất, Cố Dương không có nhiều tinh lực như vậy.

Thứ hai, đi theo bên cạnh hắn sẽ rất nguy hiểm.

“Vâng.”

Phùng Thiên Tứ nói xong, đứng thẳng dậy, đứng sau lưng sư phụ.

Cao Phàm chấp tay khen: “Cố công tử cao thượng.”

Lời này thật sự xuất phát từ đáy lòng, lúc ấy hắn thu nhận đệ tử này chỉ thuận tay mà thôi.

Ai biết tiểu tử này người thì hồ đồ, nhưng tư chất lại cực kỳ cao, riêng môn “Hồn Nguyên Công” cơ bản nhất thì trong mười năm đã tu luyện đến cảnh giới tứ phẩm.

Giờ thì khó xử rồi, hắn không hề có “Hồn Nguyên Vô Cực Công”, mà công pháp của bản thân lại tuyệt đối không thể truyền.

Lần này Cao Phàm khởi hành đến Tỉnh châu này, ngoại trừ đến tìm Hoàng Cực Kiếm Thánh ra thì cũng sinh tâm tư muốn tìm một sư phụ mới cho đồ đệ ngọc.

Ban đầu hắn có ý định gửi gắm cho Hoàng Cực Kiếm Thánh, đáng tiếc bị từ chối.

Vì vậy, hắn lại tới tìm Cô Dương.

Không ngờ rằng Cố Dương cho hắn kinh hỉ lớn như vậy, môn công pháp “Hỗn Nguyên Vô Cực Công” này, ngoại trừ Đạo môn ra, cũng chỉ có hoàng thất mới có.

Đây là công pháp thích hợp nhất cho Thiên Tứ, sau khi có môn công pháp này, không bao lâu nữa, hắn có thể đột phá đến tam phẩm, ngày sau leo lên Tiềm Long bảng cũng không phải việc khó.

Cô Dương giới hạn việc này thành một lần giao dịch càng hợp với tâm ý của hắn.

Nói thật, nếu có thể, Cao Phàm thật sự không muốn để đồ đệ ngọc có liên quan quá sâu với vị trước mắt này.

Quan hệ như vậy, không gì tốt hơn.

Cao Phàm nói: “Cố công tử chỉ cần đến Thần Đô, hoàn thành vấn đề khó khăn treo trước Trích Tinh Các của Văn viện thì sẽ được gặp gỡ vị Thiên Nhân kia. Đến lúc đó, hắn sẽ để ngươi đi làm một chuyện, chỉ cần hoàn thành thì có thể đề ra một yêu cầu với hắn.”

Nói cách khác, trong Văn viện ở Thần Đô có một vị Thiên Nhân.

Cô Dương cảm thấy mình biết được một bí mật cực kỳ kinh khủng, thảo nào Văn viện được coi là đứng đầu sáu môn phái lớn, quả nhiên vô cùng trâu bò.

Dường như Cao Phàm thấy một tin tức đổi một môn công pháp và một môn đạo pháp quá mức chiếm hời, cho nên nói thêm một tin tức: “Công tử phải cẩn thận Thảm gia, nếu bọn họ biết được công pháp mà ngươi tu luyện, tuyệt đối sẽ không chịu để yên.”

“Vừa khéo, nói cho ta nghe về Thảm gia đi.”

Chương 136: Lãng Linh trở về

“Thảm gia.”

Cao Phàm không khỏi trầm ngâm, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn một chút: “Chín gia tộc lớn trong thiên hạ, bao gồm cả Vũ gia đã bị diệt môn, không có gia tộc nào là đơn giản cả.”

Nhớ lại trận chiến tiêu diệt Vũ gia năm đó, trong lòng hắn vẫn tràn ngập sợ hãi.

“Thần Thông cảnh của Thảm gia sẽ không dễ dàng ra tay hành động, người cần chú ý ba người.”

“Gia chủ Thảm Phá, người đứng thứ năm trong Nhất Phẩm bảng, tuyệt đỉnh cường giả. Nếu hắn ra tay, với thực lực hiện tại của ngươi, hoàn toàn không có cơ hội đấu lại hắn.”

“Thảm Ngạo, tộc thúc của Thảm Phá, đã từng lọt vào hạng ba mươi Nhất Phẩm bảng, sau đó tuy bị đẩy ra khỏi bảng xếp hạng nhưng vẫn luôn có thực lực của nửa cuối Nhất Phẩm bảng.”

“Thảm Nghiên, muội muội của Thảm Phá, nhất phẩm đỉnh phong. Ba người này là những người có chiến lực cao nhất dưới Thần Thông cảnh của Thảm gia.”

Cố Dương nghe xong, hắn đoán chắc người mà Thảm gia sắp phái tới là Thảm Ngạo. Với thực lực đứng nửa cuối Nhất Phẩm bảng, hơn hắn hẳn một bậc. Trong lần mô phỏng trước, hắn không thể đánh bại người này là chuyện bình thường.

Tuy nhiên, hắn được Tĩnh Hải vương giúp ngăn chặn, cho dù Thảm Phá đến cũng không phải là điều đáng sợ.

Quan trọng là Thần Thông cảnh của Thảm gia.

Hắn hỏi: “Tại sao lại nói rằng Thần Thông cảnh của Thảm gia sẽ không dễ dàng ra tay?”

“Thảm gia cũng có đối thủ của họ.”

Cao Phàm thở dài nói: “Trên thế giới này, dù cho tu vi của người có cao tới đâu, sẽ luôn có người mạnh hơn người. Dù người có trở thành Thiên Nhân, người cũng không thể làm bất cứ điều gì mà người muốn.”

Có thể thấy rằng hắn đã cảm nhận được một điều gì đó nên mới nói ra những lời như vậy.

Sau khi trò chuyện với Cao Phàm, trong lòng Cố Dương đã tính toán trước rồi.

...

Đến buổi chiều, Cố Dương đang thảo luận về võ đạo với Cao Phàm thì có người tìm đến cửa.

“Công tử.”

Trương Tiểu Hải bước vào dưới sự dẫn dắt của người hầu.

Cố Dương thấy người đến, hắn gọi cả Phùng Thiên Tứ đến. Sau khi để hai người bọn họ giới thiệu lẫn nhau, hắn nói: “Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ truyền cho hai người ‘Hỗn Nguyên Vô Cực Công’.”

Một người cũng là dạy, hai người cũng là dạy, vì vậy hắn đã nhờ người trong vương phủ đi tìm Trương Tiểu Hải.

Đúng lúc Trương Tiểu Hải cuối cùng cũng đột phá đến cảnh giới cửu phẩm. Tốc độ như vậy tuy rằng không thể so sánh với hắn và Tô Thanh Chỉ, nhưng theo tiêu chuẩn của người bình thường thì đúng là một võ giả kỳ tài.

Trương Tiểu Hải suýt nữa đã bật khóc vì sung sướng, hắn quỳ trên mặt đất, khuyu chân xuống và nói: “Cảm ơn công tử.”

Hắn theo Cố Dương đã lâu, cuối cùng đã có được những gì hắn mong ước.

Cố Dương đỡ hắn lên và nói: “Học cho tốt.”

Hắn rất hài lòng với Trương Tiểu Hải, nhưng hắn không đề cập đến việc nhận đồ đệ, hắn không phải là không muốn, mà là không thể nhận đồ đệ.

Hắn bây giờ quá nổi tiếng, nổi tiếng đến mức tất cả những kẻ thù mà hắn chọc vào đều là nhất phẩm. Nếu như Trương Tiểu Hải trở thành đồ đệ của hắn, Trương Tiểu Hải chắc chắn sẽ bị nhắm vào.

Hơn nữa có thể thấy trước rằng, không lâu nữa kẻ thù của hắn có khả năng sẽ trở thành Thần Thông cảnh.

Trương Tiểu Hải chỉ là cửu phẩm nho nhỏ, không nắm chắc được.

Đợi tới khi hắn lên tới tam phẩm thì nhận làm đệ tử cũng không muộn.

...

Trương Tiểu Hải và Phùng Thiên Tứ bằng tuổi nhau, nhưng thực lực lại khác nhau rất nhiều. Một người cửu phẩm, một người tứ phẩm.

Tuy nhiên Phùng Thiên Tứ có tính cách chất phác, vì vậy hắn sẽ không vì điều này mà coi thường Trương Tiểu Hải, cả hai rất hòa hợp.

Vài ngày sau, sau khi Cố Dương truyền dạy xong “Hỗn Nguyên Vô Cực Công” và chiêu thức thứ nhất của “Diệt Thần Cửu Thức”, sư đồ hai người Phùng Thiên Tứ đã chủ động cáo từ.

Thành thật mà nói, hắn vẫn có chút không ổn, trong những ngày qua, ngoài việc dạy dỗ hai người, hắn đã thu được rất nhiều từ việc đàm đạo võ đạo với Cao Phàm.

Cao Phàm này, mặc dù không có tu vi, nhưng kiến thức võ đạo lại rất sâu, có thể gọi hắn là tông sư một phái.

Cố Dương rất tò mò, một người như vậy chắc chắn không phải là một người vô danh, chỉ là nếu người ta không nhắc tới thì hắn cũng không tiện hỏi thăm.

Ngay khi người rời đi, cuối cùng hắn cũng có thể yên tâm mà mở hệ thống ra, bắt đầu mô phỏng.

Hắn rất cảnh giác với sư đồ Cao Phàm, chủ yếu là vì hắn không thể nhìn thấu Cao Phàm. Người này mang lại cho hắn

một cảm giác thâm sâu khó lường.

Chính vì có sự đề phòng, cho nên hắn không muốn sử dụng hệ thống trước mặt Cao Phàm.

Lúc này lại có người gõ cửa, là người hầu của vương phủ: “Cố công tử, có người muốn gặp ngài.”

Lại nữa?

Cố Dương lúc này không có tâm tư gặp người khác, nên hắn dứt khoát nói: “Không gặp.”

“Vâng.”

Người hầu đáp lại rồi chuẩn bị rời đi.

Vẫn chỉ có Trương Tiểu Hải thông minh, hỏi: “Người đó có nói tên là gì không?”

“Nàng nói nàng tên là Lãng Linh.”

Trong phòng, khi nghe thấy cái tên đó, Cố Dương vừa định mở máy mô phỏng ngay lập tức đẩy cửa bước ra và nói: “Chờ đã, cho người vào.”

Cuối cùng Lãng Linh cũng xuất quan rồi.

Tính bằng ngón tay, sau khi đột phá lên tam phẩm, nàng đã bế quan hơn ba tháng rồi.

Mấy tháng không gặp, cũng khá nhớ nàng.

Một lúc sau, Lãng Linh mặc một chiếc váy màu vàng xuất hiện trong tầm mắt hắn, theo sau là một vài người mang theo vài chiếc rương lớn.

Lãng Linh dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn hắn, như có ngàn lời muốn nói, nhưng khi đi đến trước mặt hắn, nàng lại chỉ bật ra một câu: “Bái kiến công tử.”

Sau khi xuất quan, nàng đã nghe nhị gia gia kể về sự tích truyền kỳ của Cố Dương trong khoảng thời gian này, nàng kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Nếu không phải nàng biết rằng nhị gia gia sẽ không bao giờ nói dối nàng thì nàng sẽ không bao giờ tin vào điều đó.

Nàng có thể đột phá lên tam phẩm và tu luyện “Đương Cực Chân Cương” đều là nhờ vào sự thành toàn của Cố Dương.

Một nửa chân nguyên trong cơ thể nàng là công lao của hắn.

Theo lý mà nói, lẽ ra Cố Dương phải trở lại thành một người bình thường không có tu vi.

Lúc đó, hắn thực sự đã tiêu hao hết tu vi của mình, Lăng Linh không bao giờ nhầm được.

Làm sao đến khi nàng xuất quan Cố Dương có thể trở thành nhất phẩm được?

Trong ba tháng qua, nàng đã bỏ lỡ điều gì?

Lăng Linh thực sự không thể hiểu được.

Trên đường đi, mỗi ngày nàng đều nghe mọi người bàn tán về sự tích truyền kỳ của Cố Dương, hắn leo lên vị trí đầu tiên của Tiềm Long bảng, nhị phẩm chém nhất phẩm, trong hơn một tháng ngắn ngủi từ tam phẩm đột phá lên nhất phẩm, đánh bại người đứng thứ nhất Thiên Kiêu bảng...

Cả đồng sự tích này, từng điều đều khiến nàng cảm thấy vô cùng không chân thực.

Lăng Linh thực sự muốn chạy đến trước mặt Cố Dương và hỏi hắn rốt cuộc là có chuyện gì.

Ngay cả nhị gia gia cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trong mắt những người khác, chỉ trong vài tháng Cố Dương đã đột phá từ tam phẩm lên nhất phẩm, chỉ có nàng biết rằng hắn từ một người bình thường không có tu vi trở thành nhất phẩm.

Tốc độ tu luyện như vậy giống như một câu chuyện thần thoại.

Nàng thậm chí còn nghĩ rằng Cố Dương đó không phải là người mà nàng biết.

Lúc này, Lăng Linh đứng trước Cố Dương, nhạy bén cảm nhận được tu vi khó lường trên người hắn, cuối cùng nàng cũng có thể xác nhận rằng những tin đồn đó đều là sự thật.

Cố Dương trong tin đồn chính là Cố Dương trước mặt nàng.

Lúc này, hai bàn tay to nắm lấy vai nàng kéo vào trong lòng ngực rộng lớn. Tai nàng đột nhiên đỏ bừng, vô thức muốn đẩy ra, nhưng giọng nói vui vẻ của Cố Dương lại vang lên bên tai nàng: “Cuối cùng người cũng đến rồi.”

Đáy lòng Lăng Linh cảm thấy ấm áp, nàng hạ tay xuống để mặc cho hắn ôm, nhưng tai nàng lại càng ngày càng nóng.

Cố Dương thả nàng ra rất nhanh rồi hỏi: “Những thứ này là gì?”

Lăng Linh nhìn chằm chằm vào hắn một lúc, thấy khuôn mặt của hắn không có gì bất thường, trong lòng thất vọng khôn tả, nàng thì thầm nói: “Một vạn lượng vàng.”

Sau đó Cố Dương nhớ lại thỏa thuận trước đây giữa hắn và nàng, rằng hắn sẽ truyền tất cả công lực của mình cho nàng, và đổi lại nàng phải đưa cho hắn một trăm vạn lượng.

Sau đó xảy ra một số việc ngoài ý muốn, nàng chỉ kiếm được mười một vạn lượng, số còn lại nàng nợ hắn.

Thật không ngờ sau khi xuất quan, nàng đã đi kiếm tiền trước.

Một vạn lượng vàng chính là một trăm vạn lượng bạc.

Quả nhiên rất giữ lời hứa.

Điều mà Cố Dương tán thưởng nhất chính là điểm này của nàng.

Chương 137: Thân thể Tiên Thiên

Ngày hôm đó, Cố Dương đã tổ chức một yến tiệc trong viện để chào đón sự trở lại của Lăng Linh.

Trong yến tiệc chỉ có hai người họ, Trương Tiểu Hải rất biết điều, hắn không đến làm phiền họ.

Lăng Linh cầm ly rượu lên, kính hắn một ly trước, như thể nàng đã hạ quyết tâm, nàng nói: “Ta phải nói với người một chuyện.”

Lúc này trời đã vào chiều, trong nhà thấp nển, dưới ánh lửa, trong mắt nàng dường như có những vì sao sáng.

Cố Dương đặt ly rượu trên tay xuống: “Người nói đi.”

“Thực ra ta không phải mang họ Lãng.”

Lãng Linh khẽ nói: “Họ ban đầu của ta là Vũ, ta phải đổi tên của mình chỉ để che giấu tai mắt.”

Cố Dương mỉm cười: “Vậy nên người tên là Vũ Linh Linh, quốc sắc thiên hương đứng thứ năm Hồng Nhan bảng chính là người.”

Lãng Linh, không đúng, Vũ Linh Linh thấy hắn có vẻ không ngạc nhiên chút nào, nàng không khỏi giật mình: “Người đã biết chuyện này từ trước rồi?”

“Thực ra cũng không quá khó đoán.”

Cố Dương sẽ không nói rằng trong một lần mô phỏng hắn mới biết được xuất thân lai lịch của nàng.

Một khi biết rằng nàng là người của Vũ gia, cộng với việc có một người tên là Vũ Linh Linh trong Hồng Nhan bảng, tự nhiên sẽ rất dễ dàng để ghép những manh mối này lại với nhau.

Nàng vẫn quá thành thật, nàng đổi tên đổi họ mà cũng không biết đổi cho hết.

Tuy nhiên, Cố Dương vẫn có chút tò mò: “Dáng vẻ này của người, người đã từng dịch dung đúng không?”

Lãng Linh gạt đầu, lấy ra một chiếc mặt dây chuyền từ trong y phục. Đó là một hạt tròn cỡ móng tay, tỏa ra ánh sáng màu tím nhạt: “Đây là Huyền Linh Châu, nó có thể dịch dung, ngay cả Thần Thông cảnh cũng không thể nhìn thấu được.”

Nàng vừa nói vừa giải thích thêm: “Một viên Huyền Linh Châu chỉ có thể sử dụng một lần, một khi đã tháo ra, nó sẽ mất tác dụng vĩnh viễn...”

Ý của nàng là bây giờ vẫn chưa đến lúc để nàng tiết lộ dung mạo thật cho hắn xem, bây giờ vẫn chưa phải lúc nàng có thể công khai thân phận.

Cố Dương hiểu: “Không quan trọng, tương lai sẽ có cơ hội.”

Hắn lại hỏi: “Bây giờ ta nên gọi ngươi là Vũ Linh Linh hay Lãng Linh?”

Lãng Linh đảo mắt, nàng nhẹ nhàng nói: “Trước mặt ngươi, ta sẽ luôn là Lãng Linh.”

Cố Dương nghe ra rằng điều này chứng tỏ mối quan hệ của họ sẽ không bởi vì thân phận thay đổi mà thay đổi.

Hắn cầm ly rượu lên và rót đầy ly cho nàng.

Lãng Linh cầm ly rượu lên, một lần nữa uống cạn, cảm giác nóng và đắng dâng lên, nàng nói: “Sau này ta không thể ở bên ngươi thường xuyên được nữa.”

Cố Dương hơi giật mình.

“Cái tên Vũ Linh Linh đã xuất hiện trong Tiềm Long bảng rồi.”

Hắn hiểu ngay lập tức.

Kẻ thù của Vũ gia khi đó, nhìn thấy con cháu Vũ gia có tên trong Tiềm Long bảng nhất định sẽ không ngồi yên mà để nàng trưởng thành.

Họ chắc chắn sẽ cử ai đó tới nhỏ cọng cỏ này đi.

Kẻ thù của nàng không phải là người thường.

Hắn giờ lại rất nổi tiếng, mỗi bước đi của hắn đều thu hút sự chú ý của cả thiên hạ. Lãng Linh ở bên cạnh hắn, rất dễ dàng bại lộ, như vậy không có lợi cho cả hắn lẫn nàng.

Yến tiệc này ban đầu là một yến tiệc chào mừng, nhưng bây giờ nó đã trở thành một yến tiệc tạm biệt.

Trong lòng Cố Dương có phần u uất.

...

Đêm đó, Lãng Linh rời đi.

Cố Dương không hề níu kéo, hắn biết rằng nếu hắn lên tiếng, nàng vẫn sẽ ở lại.

Chỉ là cuộc đời không có bữa tiệc nào là không tàn.

Ngay cả Tô Thanh Chi - người có mối quan hệ thân thiết nhất với hắn, nói không chừng một ngày nào đó vì một số biến cố nào đó mà cũng phải chia tay.

Nhân sinh vô thường, người đến người... Ôi!

Cô Dương lắc đầu, ném tất cả những suy nghĩ lộn xộn này ra khỏi đầu, cứ nạp một vạn lượng vàng mà Lăng Linh mang tới vào hệ thống trước đã.

Bỗng chốc, số dư của hệ thống trở thành năm trăm sáu mươi vạn.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Một lần mô phỏng tiêu tốn năm mươi vạn tiền tài.]

Lần này, cuối cùng cũng không bị ai làm phiền.

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, tu vi của ngươi đã là nhất phẩm. Sau khi đánh bại Dịch Nhất, ngươi danh chấn thiên hạ.]

[Ở trong Tĩnh Hải vương phủ, ngươi phá hỏng âm mưu của Xích Tôn giáo. Ngươi cứu được thế tử và vương phi Tĩnh Hải vương, được trên dưới vương phủ coi là ân nhân.]

[Vài ngày sau, Tĩnh Hải vương trở lại vương phủ, cùng lúc đó, Thảm gia đã phái Thảm Ngạo đến, muốn đoạt lại công pháp “Phượng Vũ Cứu Thiên”. Thời khắc quan trọng, Tĩnh Hải vương xuất hiện, đánh trọng thương hắn.]

[Không lâu sau, nhờ sự trợ giúp của thần kiếm, Tĩnh Hải vương bước vào Thần Thông cảnh. Ngươi ở lại vương phủ, chuyên tâm tu luyện.]

[Một năm sau, một vị Thần Thông cảnh của Thảm gia đuổi tới Tĩnh châu thành, một vị Kiếm Thánh trong thành hiện thân, khiến hắn sợ hãi mà rút lui.]

[Một năm sau nữa, ngươi theo chân Tĩnh Hải vương xuất chinh, san bằng Long Môn đảo, chiếm Tủy Long trì trên đảo.]

[Tĩnh Hải vương tặng Tủy Long trì cho ngươi, để ngươi tu luyện ở phúc địa này, thể chất của ngươi tăng mạnh.]

[Mười tháng sau, người xuất quan và đưa Tô Thanh Chỉ cùng những người khác đến bí cảnh trên Thiên Trụ sơn.]

[...]

[Hai mươi tám năm sau, ngoại giới diễn ra đại chiến giữa Thiên Nhân, lối vào bí cảnh bị phá hủy...]

[Các người bị Pháp Lực cảnh của Vạn Tượng môn giết chết, hưởng thọ năm mươi ba tuổi.]

Đọc xong, Cố Dương thở phào nhẹ nhõm.

May mắn thay, Tĩnh Hải vương đủ sức mạnh để chặn Thảm gia.

Quả nhiên, dựa vào một cái cây lớn tốt thì có thể tận hưởng bóng râm, có một chỗ dựa sẽ rất tốt cho việc tu luyện.

Hơn nữa, ở Tĩnh châu thành còn có một vị Kiếm Thánh ẩn thân, chính là vị Thần Thông cảnh chỉ điểm kiếm pháp cho hắn trong lần mô phỏng trước kia.

Không ngờ, người đó thực sự là một vị Kiếm Thánh.

Theo cách nói của Cao Phàm, Kiếm Thánh được phong thánh vì chiến lược của hắn là độc nhất, những người dưới Bất Lộ cảnh không ai có thể đánh bại được hắn.

Lão quái vật Thảm gia kia không ra, Thần Thông cảnh còn lại của Thảm gia có lẽ cũng không phải là đối thủ của vị Kiếm Thánh đó.

Tĩnh Hải vương được phong vương tước xem ra là có lý do cả, thì ra có một vị Kiếm Thánh chống lưng cho hắn.

Cố Dương mượn thế của Tĩnh Hải vương để vượt qua sự truy sát của Thảm gia.

Đợi tới khi mọi chuyện lắng xuống, hắn sẽ trốn vào bí cảnh Thiên Trụ sơn.

Như vậy sẽ chẳng ai tìm được hắn nữa, hoàn mỹ.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

“Ta chọn một.”

Cố Dương một lần nữa trải qua cảm giác đau đớn khi nạo xương tủy tủy, nhưng lần này nhẹ hơn lần trước rất nhiều, không quá khó để vượt qua.

Một lúc sau, hắn đã mồ hôi đổ ướt áo, nhưng trên khuôn mặt lại lộ ra một nụ cười mãn nguyện.

Lần mô phỏng này thu hoạch cực kỳ lớn.

Hắn có thể cảm nhận được rằng thể chất của mình đã được nâng cao rất nhiều. Tây Long trì thực sự là bảo địa, nơi đó rất có lợi cho việc rèn luyện thân thể.

Chân nguyên trong cơ thể đã tăng gần hai phần.

Chỉ một lần mô phỏng, thực lực của hắn đã một lần nữa tăng lên đáng kể.

Nếu bây giờ có thể gặp lại vị thánh tử Xích Tôn giáo đó, Cố Dương sẽ không để hắn trốn thoát.

Đôi mắt của Cố Dương hừng hực tinh thần chiến đấu: “Mô phỏng thêm lần nữa!”

Bây giờ hắn đã tìm ra con đường có thu hoạch lớn nhất, điều hắn cần làm là liên tục lặp lại.

...

Sau khi mô phỏng hết lần này đến lần khác, thể chất của Cố Dương càng ngày càng mạnh, tuy rằng cường độ gia tăng càng ngày càng nhỏ, nhưng chồng lên thì đã rất khả quan.

Cho đến lần mô phỏng thứ chín.

[...Mười tháng sau, người đã ngưng tụ thành thân thể Tiên Thiên.]

[Người xuất quan và đi đến bí cảnh Thiên Trụ sơn. Trong hai mươi tám năm, người đã ngưng tụ thành Tiên Thiên Chi Khí.]

[... Với Tiên Thiên Chi Khí đó, người đã chặn được một đòn của cường giả Pháp Lực cảnh... Người chết, hưởng thọ năm mươi ba tuổi.]

Thân thể Tiên Thiên?

Cố Dương nhận thấy làn mô phỏng này đã xuất hiện biến hóa, không ngờ ngưng tụ ra cái gì mà thân thể Tiên Thiên.

Cái tên này thoạt nhìn là có thể thấy không phải thứ đơn giản.

Thật không may, bây giờ không có ai để hấn hỏi.

Thành thật mà nói, hấn đã mô phỏng lại nhiều lần và mỗi lần tu luyện ở Tây Long trì, thể chất của hấn sẽ được tăng cường.

Đến lần mô phỏng thứ tám, hấn cảm thấy rằng mình thực sự trở thành siêu nhân.

Chỉ với sức mạnh của xác thịt, không cần sử dụng đến chân nguyên, hấn cũng có thể đánh bại những nhất phẩm có thực lực yếu hơn.

Bây giờ, hấn ngưng tụ được cả thân thể Tiên Thiên.

Đây chắc là sự thay đổi về lượng đã gây ra sự thay đổi về chất.

Mà Tiên Thiên Chi Khí đó thực sự có thể chặn một đòn của Pháp Lực cảnh!

Điều này cũng quá khoa trương, đó là Pháp Lực cảnh đấy, tầng đầu tiên của Thần Thông cảnh là Kim Thân cảnh, sau đó mới đến Pháp Lực cảnh.

Tiếc là Tiên Thiên Chi Khí đó bị dùng hết trong làn mô phỏng này rồi.

Hấn thật quá đau lòng, lãng phí quá đi mất. Nếu không dùng hết nó, hấn có thể giữ lại, thêm một con át chủ bài cực kỳ lớn.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm năm mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm năm mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm năm mươi ba tuổi.]

“Ta chọn một.”

Chương 138: Linh Tê kiếm

Đoàng!

Trên bầu trời Tĩnh Hải vương phủ đột nhiên có một tia chớp phá vỡ đêm tối, một tiếng sấm nổ vang lên khiến nhiều người đang ngủ giật mình tỉnh dậy.

Sau đó lại thêm mấy tia chớp xẹt qua, chiếu rọi bên ngoài sáng như ban ngày.

Trong tâm cung vương phi, Bùi Thiển Lan vốn trần trọc không ngủ được nên khoác áo vào rồi đứng trước cửa sổ, nhìn lên bầu trời liên tiếp có vài tia sét đánh xuống, lông tơ dựng đứng cả lên, bản năng cảm thấy hơi sợ hãi.

Đột nhiên, nàng cảm thấy có chút không đúng, chẳng phải vị trí mà những tia sét kia đánh xuống là Xuân Tùng viện hay sao?

Hắn ta sẽ ổn chứ?

Hay là qua đó xem nhỉ?

Nhưng mà, hộ vệ bên ngoài...

Nhất thời, tâm tư Bùi Thiển Lan xoay chuyển liên tục, trăm mối tơ vò.

...

Trên một ngọn núi bên ngoài Tĩnh châu thành có hai sư đồ đang ở một miếu hoang trong núi qua đêm.

Khi tiếng sấm đầu tiên vang lên, Cao Phàm đột nhiên tỉnh lại, đứng lên, nhìn về phía Tĩnh châu thành, vẻ mặt ngạc nhiên và nghi ngờ: “Có người đang đột phá Thần Thông cảnh sao?”

Lôi điện kiểu này cho hắn một loại cảm giác quen thuộc mãnh liệt. Nó đại diện cho việc đột phá Thần Thông cảnh, dẫn đến thiên tượng biến hóa.

“Không đúng, động tĩnh quá nhỏ.”

Cao Phàm lẩm bẩm trong miệng, nhú mày càng sâu hơn.

Nếu như trong Tĩnh châu thành thật sự có người đột phá Thần Thông cảnh, tuyệt đối không chỉ có chút động tĩnh như vậy, phạm vi thiên lôi ít nhất sẽ lớn hơn gấp mười lần.

Nếu vậy thì đây là xảy ra chuyện gì? Hấn không thể giải thích được.

“Su phụ, làm sao vậy?”

Phùng Thiên Tứ cũng bị đánh thức, dụi mắt đi tới hỏi.

Hấn lắc đầu không nói gì.

Phùng Thiên Tứ nhìn theo ánh mắt của hấn, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một vài ánh chớp, nói: “Tự nhiên lại sấm sét, sẽ không mưa chứ?”

Hấn hơi lo lắng, bởi vì bọn họ không mang theo ô, nhất định sẽ bị chậm trễ hành trình. Nếu như phải trì hoãn thời gian đi đường, lộ phí đi đường cũng không đủ.

Rất nhanh, hấn đã phát hiện có chỗ không đúng, kỳ quái nói: “Sao lại không có mây?”

Tuy rằng trên trời có chớp, nhưng lại không thấy có mây đen.

Thật kỳ lạ.

...

Bên trong một tòa tiểu viện trong Tĩnh châu thành, dưới mái hiên xuất hiện một bóng dáng già nua, nhìn tia chớp trên bầu trời, im lặng không nói.

Dưới ánh sáng được chiếu rọi bởi những tia chớp, có thể nhìn thấy trên mặt hấn có một vết sẹo màu đen kéo dài đến tận dưới cổ, bên trên còn có hắc khí quanh quẩn giống như vật sống.

“Cố Dương...”

Trong đó mơ hồ nghe được một tiếng tự nói, không biết là nghi hoặc là sợ hãi.

...

Cùng lúc đó, cách đó mấy trăm dặm, trong sơn cốc ít người qua lại, bốn phía thung lũng bao phủ một tầng khói đen sền sệt.

Đột nhiên, sơn cốc chấn động một chút, một bóng đen từ trong khói đen toát ra, rõ ràng là một bóng người, bóng đen đó nhìn về phía Tĩnh châu thành, dùng mũi ngửi một chút.

“Thần Thông? Không phải, kỳ lạ...”

Khói đen quay cuồng vài cái, rất nhanh đã yên tĩnh trở lại, dường như sau khi phán đoán ra không phải Thần Thông cảnh thì mất đi hứng thú.

...

Cuối cùng, những tia chớp trên bầu trời Tĩnh Hải vương phủ biến mất, tất cả lại khôi phục sự yên tĩnh.

Trong Xuân Tùng viện, Cố Dương cũng hoàn thành lột xác bản thân, mở mắt ra nhìn, toàn bộ thế giới mơ hồ trở nên khác biệt.

Hắn cảm giác như mình như có thêm một đôi “mắt” có thể nhìn thấy nguyên khí phân bố và lưu động giữa thiên địa, đây là một loại góc nhìn hoàn toàn khác.

Dưới góc nhìn như vậy, các vật thể như tường không còn là trở ngại của hắn nữa.

Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng nhân thể đứng ở ngoài cửa màu vàng nhạt, hẳn là Trương Tiểu Hải không thể sai được.

Phía xa xa có năm nhân thể gần kề màu đỏ, đó là hộ vệ Vương phủ tuần tra.

Xa hơn chút nữa, có hai nhân thể đỏ đến phát sáng, chắc chắn là hai võ giả nhất phẩm Tiêu Nguyệt và Đặng Tử Ngôn của Vương phủ.

Cố Dương sử dụng góc nhìn như vậy, toàn bộ người trong vương phủ đều có thể thu hết vào mắt, thậm chí có thể thông qua màu sắc và trình độ sáng tối nguyên khí của những người đó mà phán đoán ra tu vi của họ.

Lần này, rốt cuộc cũng có mùi vị tu tiên rồi.

“Nơi này quả nhiên là thế giới tu tiên, cho rằng khoác một lớp da võ đạo thì có thể giấu được ta sao.”

Một lát sau, hắn cảm thấy hơi mệt mỏi, hắn biết là dưới góc nhìn như vậy sẽ tiêu hao tinh thần của bản thân nên lập tức thu hồi lại.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Trương Tiểu Hải hỏi: “Công tử, không sao chứ?”

“Làm sao vậy?”

“Bên vương phi phái người đến hỏi thăm, lo lắng thiên lôi quấy nhiễu công tử.”

“Nói với các nàng là ta không sao.”

“Vâng.”

Trương Tiểu Hải đáp một tiếng xong thì không quấy rầy nữa.

Cố Dương lại ngồi xuống, vận khí.

“Ta đã ngưng tụ thành thân thể Tiên Thiên, thế mà vẫn còn chưa tới nhất phẩm đỉnh phong.”

Hắn càng cảm thấy môn công pháp “Phượng Vũ Cửu Thiên” này có gì đó kỳ lạ.

Hiện tại, hắn vừa tu luyện, vừa vận dụng phương pháp quan sát trong thân thể, rốt cuộc cũng phát hiện một ít manh mối.

Hắn hấp thu nguyên khí thiên địa vào trong cơ thể, sau khi luyện hóa thành chân nguyên, trong quá trình vận khí có một phần lớn tự nhiên biến mất không rõ tung tích.

Cuối cùng, chân nguyên chân chính còn lưu lại không đến một phần mười.

Phát hiện này khiến trong lòng hắn kinh hãi.

Ta đã nói mà, tu luyện môn công pháp này sao có thể chậm đến thái quá như thế.

Thì ra là có một cái hố lớn như vậy.

Mấy tháng nay, Cố Dương đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, tuy rằng khiếp sợ, nhưng cũng không hoảng loạn, rất nhanh đã định thần lại.

Việc cấp bách trước mắt là tìm được những chân nguyên biến mất kia đi đâu.

Hắn hít sâu một hơi, nhắm mắt lại rồi vận khí hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng, hắn đã tìm thấy thủ phạm ăn cắp chân nguyên của mình.

Chính là phượng hoàng hỏa diễm trong không gian ý thức của hắn, cũng chính là thứ thể hiện ý chí võ đạo của bản thân hắn.

Ánh mắt Cố Dương không tốt cho lắm: “Vậy nên mỗi lần ta niết bàn, những chân nguyên kia là bị người hấp thu sao?”

Trong ý thức, cả người con phượng hoàng tắm trong hỏa diễm kia vẫn giương cánh bay cao như trước.

Cuối cùng, hắn cũng chỉ có thể thở dài.

Thứ này thể hiện ý chí võ đạo của hắn, về bản chất là cùng một thể với hắn.

Hắn cũng không thể phê nó đi, như vậy không khác gì tự sát.

“Hy vọng sau khi đến Thần Thông cảnh, người có thể thể hiện ra giá trị vốn có.”

Bước vào Thần Thông cảnh, ý chí võ đạo sẽ chuyển hóa thành hạt giống Thần Thông.

Thần Thông Thần Thông, sau khi thành tựu Thần Thông, võ giả sẽ có thể nắm giữ thần thông, mà nguồn gốc thần thông chính là hạt giống Thần Thông.

Thông thường thì khi còn ở nhất phẩm, ý chí võ đạo tôi luyện càng mạnh mẽ, sau khi tới Thành Thông cảnh, thần thông nắm giữ cũng sẽ càng mạnh mẽ.

Ý chí võ đạo của Cố Dương hấp thu nhiều chân nguyên như vậy, tới lúc đạt Thành Thông cảnh không biết sẽ thức tỉnh loại thần thông gì.

Hiện tại, số dư còn lại của hắn là một trăm mười vạn, đủ cho hai lần mô phỏng.

Tuy nhiên, hắn không tiếp tục nữa, cần phải để lại một số tiền đề phòng lúc khẩn cấp.

Hắn cảm thấy, cho dù có dùng tới hai lần mô phỏng đó thì cũng không đạt tới nhất phẩm đỉnh phong.

Thực lực hiện tại của hắn là đã đủ để ứng phó với Thâm Ngạo rồi.

Cố Dương đặt Phượng Vũ đao lên gối, bắt đầu chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

...

Tâm cung vương phi.

Bùi Thiến Lan đứng trước cửa sổ nhìn về phía Xuân Tùng viện, vẻ ưu sầu bao phủ giữa hai hàng lông mày không thể xóa nhòa được.

Phía sau, Xuân Đào đi lên trước, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, đã phái người đến Xuân Tùng viện hỏi rồi, Cố công tử bình an vô sự.”

Bùi Thiến Lan thả lỏng, vốn định nói gì đó nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Xuân Đào lại nói: “Phu nhân, bên cửa sổ gió lớn, vào gian trong thôi.”

Bùi Thiến Lan lắc đầu, nói: “Tới Kiếm các.”

Mỗi khi tâm trạng nàng phiền muộn, nàng đều tới Kiếm các ngắm những danh kiếm mà nàng sưu tầm, tâm trạng uất ức lập tức có thể dịu đi.

Kiếm các là nơi cất giữ kiếm của nàng, ngay phía sau tâm cung.

Mấy năm nay, thông tin nàng si mê kiếm truyền ra nên những người muốn nịnh bợ Tĩnh Hải vương phủ sẽ hao tổn tâm tư mà đi vơ vét một ít danh kiếm đưa cho nàng.

Trong Kiếm các nhỏ nhỏ này của nàng đã bày hơn mười thanh kiếm, tất cả đều có chút kiếm khí, trong đó không thiếu phối kiếm của cường giả Thần Thông cảnh đã qua đời.

Xuân Đào không đi vào theo, vương phi cũng không cho người khác tiến vào trong Kiếm các, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ.

Nơi này là khu vực riêng tư của Bùi Thiến Lan.

Nàng nhìn hơn mười thanh kiếm đặt trong phòng, trong lòng ngón ngang, tiện tay cầm lấy một thanh kiếm, lấy khăn tay ra

rồi lau chùi tinh tế.

Nàng lau từng thanh kiếm một giống như bình thường, nhưng tâm trạng không bình tĩnh lại mà ngược lại càng loạn hơn.

Khi nàng cầm lấy thanh kiếm cuối cùng để lau chùi, thân kiếm đột nhiên “ong” một cái, bắt đầu khê động.

Bùi Thiến Lan sửng sốt một chút, sau đó trường kiếm trong tay chấn động càng ngày càng kịch liệt rồi đột nhiên tỏa sáng rực rỡ.

Trong nháy mắt, nàng cảm nhận được một luồng kiếm ý khủng bố đánh tới, làm cho đầu óc nàng trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, Bùi Thiến Lan rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, nhìn kiếm trong tay đã hoàn toàn thay đổi hình dạng, vẻ mặt khiếp sợ.

“Tuyệt thế thần binh?”

Nàng tìm được thanh kiếm này từ trong kho binh khí của vương phủ, là một thanh lợi khí, chỉ là nhìn hơi bình thường.

Nàng thấy thích nên lấy để vào trong Kiếm các.

Bây giờ, cuối cùng nó cũng bộc lộ ra hào quang tuyệt thế.

Bùi Thiến Lan không thể nào nghĩ tới đây là một thanh tuyệt thế thần binh, bên trong còn ẩn chứa một môn truyền thừa tuyệt thế tên là “Linh Tê Kiếm Pháp” .

Dưới kiếm ý tẩy luyện, bây giờ nàng có thể bước vào tu vi nhất phẩm ngay lập tức.

Chương 139: Nhất Phẩm bả

Sáng sớm, ở Thần Đô đột nhiên tí tách đổ mưa nhỏ.

Vài tiếng vó ngựa phá vỡ yên lặng lúc sáng sớm, một chiếc xe ngựa xa hoa xuất hiện ở cuối con đường, chạy thẳng đến cổng chính Võ viện mới dừng lại.

Hai con ngựa kéo xe thoát nhìn vô cùng thần tuấn, bộ lông màu hoàng kim óng ánh, trên trán gồ lên, giống như mọc sừng.

Đây chính là long mã trong truyền thuyết, chỉ có hoàng thất mới có tư cách cưỡi.

Xe ngựa này dùng long mã kéo xe, đương nhiên là người trong hoàng thất.

“Điện hạ, nơi này chính là Võ viện.”

Cửa xe mở ra, một nam tử áo đen xuống xe trước.

Hắn chính là con trai trưởng Cố gia, Cố Vân Phi.

Bên cạnh có thị vệ mở dù, che mưa cho hắn.

Sau đó, một gã nam tử mặc hoa phục màu vàng sáng cũng xuống xe, chỉ thấy hắn mày kiếm mắt sáng, khí thế hiên ngang, nơi giữa chân mày có một vòng tròn màu đỏ chót lớn chừng ngón tay, tăng thêm cho hắn vài phần khí thế khiếp người.

Người này chính là ngũ hoàng tử đương triều Triệu Hãn.

Đây là lần đầu tiên hắn tới Võ viện, lúc quan sát đại môn Võ viện, hắn còn thấy hơi ngoài ý muốn: “Người người đều nói Võ viện đã xuống dốc, không ngờ rằng vẫn còn có khí thế như vậy.”

Đại môn của Võ viện xây dựng rất khí phái, không hề kém mấy đại nha môn trong Thần Đô.

Cố Vân Phi nói: “Năm đó, thái tổ hoàng đế có kỳ vọng rất cao với Võ viện. Đáng tiếc, thời thế đổi thay, Võ viện đã xuống dốc thành như vậy.”

“Đúng vậy, hai viện Văn Võ mà thái tổ xây dựng đã làm trái với ước nguyện ban đầu của hắn.”

Cố Vân Phi hỏi: “Điện hạ muốn tới Võ viện tra tư liệu gì vậy?”

Nói thật, hắn không muốn giao thiệp quá mức thân cận với vị ngũ hoàng tử này, nhưng mà lần này thật sự không có cách nào từ chối.

Hắn chỉ mong nhanh chóng xong việc, miễn cho bị cuốn vào trong phân tranh hoàng thất.

Thân thể đương kim hoàng đế vẫn luôn không tốt, bởi vì có vài nguyên nhân mà chậm chạp không lập thái tử. Cùng với việc thân thể hoàng đế càng ngày càng kém, đấu tranh giữa các hoàng tử cũng càng ngày càng kịch liệt.

Vị ngũ hoàng tử trước mắt này, sau lưng có không ít người ủng hộ.

Những năm này, Cố gia vẫn luôn theo nguyên tắc làm việc khiêm tốn, tuyệt đối không muốn cuốn vào tranh đấu trong hoàng thất.

Ngũ hoàng tử nói: “Ta muốn tìm đọc một ít tư liệu về Hạ triều.”

Hạ triều?

Cố Vân Phi giật mình, nhớ tới tin đồn nào đó gần nhất mới nghe được.

Trên mặt hắn không biểu hiện ra, hỏi: “Nếu tra tư liệu thì vì sao người lại không tới Văn viện?”

Ngũ hoàng tử mỉm cười nói: “Năm đó thư tịch thiên hạ do thái tổ thu thập đều đặt ở Văn viện, nhưng hiếm người biết được thái tổ lại cho người sao chép tất cả thư tịch thêm một phần, đặt trong Võ viện. Sách mà Văn viện có, Võ viện cũng có.”

“Thì ra là thế.”

Cố Vân Phi thật sự không biết chuyện này.

Hai người đang định vào Võ viện, đột nhiên ngũ hoàng tử quay đầu nhìn lại, hỏi: “Người kia chính là người đổi bảng à?”

Cố Vân Phi quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy lão giả kia đang khập khiễng đi tới, nói: “Đúng vậy.”

Hắn thầm kinh hãi, vị ngũ hoàng tử này rõ ràng chỉ là tam phẩm, thế mà lại phát hiện ra lão giả này đến trước hắn một bước.

Theo quy củ Hồng Lô, người của hoàng thất và trong triều đình đều không lên bảng. Chính bởi vì thế, phần lớn mọi người đều không biết được rốt cuộc hoàng thất và triều đình có bao nhiêu cao thủ.

Tĩnh Hải vương là một ngoại lệ, trong mắt người đời, hẳn không phải là hoàng thất mà giống như một kẻ tự do ngoài triều đình Đại Chu, là một quân phiệt có quân đội riêng.

Việc hẳn được Hồng Lôu xếp vào Nhất Phẩm bảng có thể thấy được triều đình có thái độ gì với hẳn.

Vị ngũ hoàng tử trước mắt này là người trong hoàng thất hàng thật giá thật. Cố Vân Phi chỉ biết hẳn có tu vi tam phẩm, nhưng thực lực cụ thể như thế nào, có thể được xếp lên vị trí Tiềm Long bảng thì đều là một điều bí ẩn.

Ngũ hoàng tử khá hăng hái nói: “Nếu như gặp được, vậy xem bảng nào có thay đổi.”

Cố Vân Phi sao cũng được.

Rất nhanh, chỉ thấy lão giả kia đi đến trước Tiềm Long bảng.

Không thể nào, lại là Tiềm Long bảng?

Mấy tháng này, không biết Tiềm Long bảng đã thay bao nhiêu lần rồi.

Lúc này đây, sẽ lại không phải bởi vì nam nhân kia chứ?

Cố Vân Phi nghĩ ngợi. Chẳng mấy chốc, lão giả kia đã thuận tục dán bảng danh sách mới lên. Hẳn nhìn kỹ, không khỏi chấn động.

Cố Dương vẫn ngồi trên vị trí số một, không biến thành Thần Thông cảnh.

Thay đổi là hạng thứ hai, Sở Tích Nguyệt lại bị đẩy xuống hạng ba, người đẩy nàng xuống dưới là Bùi Thiển Lan vốn ở hạng năm, cột tu vi phía sau rõ ràng viết nhất phẩm!

Không ngờ trên Tiềm Long bảng lại đồng thời xuất hiện hai vị cường giả nhất phẩm!

Đương nhiên hẳn biết Bùi Thiển Lan, nàng chính là vương phi của Tĩnh Hải vương hạng nhất Nhất Phẩm bảng, Bùi Thiển Lan xếp hạng bảy trên Hồng Nhan bảng, thiên sinh lệ chất.

Ngũ hoàng tử ở bên cạnh tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Nghe nói thiên sinh lệ chất cũng là một kiểu thể chất đặc thù. Người có

được kiêu thể chất này thường thường có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, nếu có thể thức tỉnh, học tập bất cứ võ nghệ gì đều sẽ vừa học là biết, vừa biết là tinh thông.”

“Điện hạ đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, Vân Phi bội phục.” Cố Vân Phi nịnh nọt một câu.

Khi hai người đang nói chuyện, lại thấy lão giả kia không hề rời đi, mà đi tới trước Nhất Phẩm bảng, sau đó vươn tay gỡ bảng danh sách đã phai màu kia xuống.

Ánh mắt hai người đều nheo lại, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Nhất Phẩm bảng cũng đổi bảng!

Tâm cỡ của Nhất Phẩm bảng không phải là thứ mà Thiên Kiêu bảng và Tiềm Long bảng có thể so sánh được.

Người có thể leo lên Nhất Phẩm bảng đều là cường giả tuyệt đỉnh chỉ dưới Thần Thông cảnh. Trong thời đại Thần Thông cảnh hiếm khi xuất thế, mỗi một vị cường giả trên Nhất Phẩm bảng đều có được sức mạnh có ảnh hưởng lớn.

Ở Đại Chu, muốn so sánh thực lực của chiến lực đứng đầu mỗi thế lực thì chỉ cần nhìn Nhất Phẩm bảng là được rồi. Nhà ai lên bảng nhiều, thực lực nhà đó càng mạnh.

Giống như Tĩnh Hải vương đệ nhất Nhất Phẩm bảng này lấy sức mạnh của một người độc bá Tĩnh châu, sáng lập ra một thế lực cường đại.

Nếu như Nhất Phẩm bảng xuất hiện thay đổi, đó không phải chỉ là một chuyện, rất có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng sâu xa.

Hai người đều không nói thêm gì nữa, chăm chú nhìn động tác của lão giả kia.

Cuối cùng, lão giả đã dán bảng danh sách mới lên.

Trên Nhất Phẩm bảng có tổng cộng có ba mươi danh ngạch.

Khi Cố Vân Phi nhìn thấy cái tên xếp hạng thứ ba mươi, trong đầu vang lên ong ong.

Cố Dương?

Không không không, nhất định là ảo giác!

Trái tim hắn không kiềm chế nổi mà đập loạn lên, cố gắng lấy lại bình tĩnh, lại nhìn kỹ lại.

Hạng ba mươi, Cố Dương, không biết môn phái, đến từ Giang châu, hai mươi hai tuổi.

Thật sự là hắn?

Cố Vân Phi hoàn toàn ngây ra, cảm giác thế giới này nhất định đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào rồi.

Sao có thể chứ?

Hắn đột phá đến nhất phẩm mới được bao lâu?

Một tháng?

Không đúng, là hai mươi lăm ngày.

Còn chưa tới một tháng.

Hắn lại đã leo lên Nhất Phẩm bảng rồi?

Đùa kiểu gì vậy?

Nói không hề khoa trương, chênh lệch giữa mới vào nhất phẩm và trên Nhất Phẩm bảng còn lớn hơn giữa cử phẩm và nhị phẩm rất nhiều.

Một tháng đã leo lên Nhất Phẩm bảng, chuyện này trước đó tuyệt đối chưa hề xuất hiện.

Không, ngay cả là người trên Tiềm Long bảng, khi tên xuất hiện trên Nhất Phẩm bảng đã là một chuyện khác thường đến cực điểm.

Không đúng, nhất định có sai sót ở đâu rồi.

Người phụ trách sao chép bảng danh sách của Hồng Lô chép sai tên rồi đúng không?

...

Bên kia, phản ứng của ngũ hoàng tử Triệu Hãn không hề tốt hơn hắn bao nhiêu.

Trên mặt hắn lộ vẻ khiếp sợ, không tin, thậm chí còn xen lẫn một chút mê man và phần nộ.

Cố Dương, cái tên này, hắn đã từng nghe rất nhiều lần rồi.

Đây là một nhân vật mà hắn muốn giết cho sáng khoái.

Lúc trước, khi hắn biết được Giang châu có một người sở hữu băng cơ ngọc cốt, quả thật mừng rỡ như điên.

Hắn tu luyện “Đại Nhật Chân Pháp”, băng cơ ngọc cốt chính là một đỉnh lô tuyệt hảo.

Hắn vốn định phái người đến đón người đi, ai ngờ bị Liễu gia chặn ngang một cước, thành công thì ít mà thất bại thì nhiều, lại làm hỏng chuyện, nàng kia không biết tung tích.

Đợi đến khi hắn lại một lần nữa nghe được tin tức về băng cơ ngọc cốt kia thì biết được nàng đã vào tay người khác rồi, quả thật hận đến mức muốn đâm ngực.

Cái tên Cố Dương này lập tức nằm trong danh sách hắn phải giết.

Nếu không giết người này, thật sự khó tiêu mối hận trong lòng hắn.

Nhưng mà mỗi lần thăm dò được tin tức về Cố Dương, định phái người đến diệt trừ, lại nghe được đủ loại chiến tích kinh người của hắn. Thực lực từ tam phẩm, đến nhị phẩm, lại đến nhất phẩm, tốc độ tu hành như vậy, đúng là mới nghe được lần đầu.

Hiện giờ, hắn lại đã leo lên Nhất Phẩm bảng.

Cho dù xếp hạng dưới cùng, nhưng vẫn nằm trong cường giả tuyệt đỉnh.

Giờ phút này, hắn cuối cùng tuyệt vọng mà ý thức được, người này đã không phải người mình có thể giết được rồi.

Bên cạnh hắn không có cường giả cấp bậc này!

Chương 140: Lá gan lớn đấy

Bên kia, khi Bùi Thiến Lan vừa đột phá đến nhất phẩm, Cố Dương đã phát hiện ra. Nguyên khí thiên địa biến hóa quá rõ ràng, hắn không cần cố tình chú ý đến cũng có thể cảm ứng được.

Trong đó còn ẩn chứa một kiếm ý cổ quái ưu sầu triền miên.

“Là truyền thừa của công pháp tuyệt thế!”

Hắn quen thuộc với loại chấn động này, hắn được vài môn công pháp tuyệt thế, cho nên thoáng cái đã nhận ra được.

Trong mô phỏng, lúc kế thừa truyền thừa “Băng Phách Huyền Quang Kiếm”, hắn cũng từng cảm ứng được một đường kiếm ý.

Nhưng mà, đường kiếm ý này hoàn toàn khác với “Băng Phách Huyền Quang Kiếm”.

“Lại là nàng.”

Cố Dương đã nhận ra người may mắn đạt được truyền thừa kiếm ý, hơn nữa còn đột phá đến nhất phẩm kia chính là người mà hắn đã cứu hai lần... người kia là ai ấy nhỉ?

Lúc này hắn mới nhớ ra quên hỏi tên của nàng.

Nếu là nữ nhi của vương gia, vậy tạm thời gọi nàng là quận chúa đi.

Vả lại, dựa vào cái gì nàng kế thừa một môn truyền thừa thì tu vi có thể tăng mạnh, trực tiếp đột phá cảnh giới chứ.

“Chuyện tốt như vậy, sao ta không gặp được chứ?”

Cố Dương vô cùng hoài nghi phần mộ tổ tiên của Tĩnh Hải vương này nhất định chôn một bảo địa phong thủy, cho nên vận may của người một nhà này đều tốt đến kinh người.

Bản thân Tĩnh Hải vương xuất thân nhà nghèo, từ khi quật khởi đến trở thành vương gia khác họ đầu tiên của Đại Chu, chuyện từng trải qua có thể nói là truyền kỳ.

Hai nhi tử của hắn, một là kỳ tài võ đạo, một người thì tùy tiện đã rút ra được thần kiếm mà ngay cả Thần Thông cảnh cũng không rút ra được, ngay cả nữ nhi vừa nhận được một môn truyền thừa đã trực tiếp bước vào cảnh giới nhất phẩm.

So sánh với cả nhà này, cảnh ngộ mình gặp phải thật sự thâm.

...

Cùng lúc đó, bên ngoài cách Tĩn châu hơn một trăm dặm, trên đỉnh núi nào đó, hai bóng dáng cách nhau vài trăm mét đang giằng co.

Một người có dáng dấp cao lớn khoác áo giáp màu bạc, cự kiếm trong tay lóe lên ánh sáng lạnh dưới ánh trăng, chỉ đứng ở đó đã vô cùng có lực uy hiếp.

Hắn dùng giọng trầm thấp nói: “Lôi Hạo, người chẳng qua chỉ là ngục kim thân, đối phó với nhất phẩm khác còn được, ở trước mặt bốn vương thì chẳng là cái thá gì.”

Người này chính là hạng nhất Nhất Phẩm bằng danh chân thiên hạ, Tĩn Hải vương.

Người đang giằng co với hắn, là một nam tử cả người quấn quanh tia chớp, tóc tai bù xù, để trần thân trên, cầm một cái búa màu tím trong tay, trong mắt lộ ra tia sáng màu tím, thoát nhìn cực kỳ khiến người ta sợ hãi.

Người này chính là Lôi Hạo của Long Môn đảo.

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Hừ, Ô Thiên Khải, chỗ dựa của người chỉ là long lực. Chờ vài năm nữa, sau khi củng cố cảnh giới, bốn tọa sẽ tự tay giết chết người để báo thù giết phụ thân.”

Tĩn Hải vương không hề khoan nhượng, nói: “Đừng tưởng rằng bốn vương không biết người mượn nhờ Tây Long trì cưỡng ép đúc thành kim thân. Vậy thì sao chứ, căn cơ không đủ, cuối cùng chỉ như công dã tràng. Người ngay cả nhất phẩm như bốn vương cũng đánh không lại, còn có mặt mũi mà tự xưng là Thần Thông cảnh sao? Thật sự nực cười đến cực điểm.”

Lôi Hạo bị nói đến chỗ đau, giọng nói trở nên âm trầm: “Ô Thiên Khải, chờ người trở lại Tĩnh châu thành, xem người còn có thể đắc ý như vậy không. Bỏn tọa thu chút tiền lãi trước, phần còn lại thì ba năm sau sẽ tìm người tính toán nợ nần.”

Nói xong, tia chớp trên người hắn lóe lên, cả người bay lên, biến mất không thấy gì nữa.

Tĩnh Hải vương thấy hắn cứ vậy rời đi, không hề dây dưa, trái tim hơi chùng xuống.

Mấy ngày hôm trước, hắn nhận được cấp báo từ Tĩnh châu thành, nói vương phủ đã xảy ra chuyện. Hắn lập tức xuất quan, định chạy về, nửa đường lại gặp phải Lôi Hạo.

Bọn họ đánh rồi dừng chân vài ngày, người này không thể làm gì được người kia.

Hắn cứ dây dưa với Lôi Hạo mấy ngày như vậy.

Dường như mục đích của Lôi Hạo chỉ vì ngăn cản hắn.

Hiện giờ đã qua vài ngày, bên chỗ vương phủ như thế nào rồi?

Hắn thật sự không dám nghĩ.

Theo lý thuyết, có vị tiên bối kia trấn giữ, chắc Tĩnh châu thành không xảy ra nhiều loạn mới đúng.

Nhưng mà lời mà Lôi Hạo mới vừa nói khiến hắn không thể không suy nghĩ nhiều.

...

Trước hừng đông, Tĩnh Hải vương lòng như lửa đốt cuối cùng chạy về Tĩnh châu thành, khi hắn trở lại vương phủ, đầu tiên đã liếc mắt về phía Xuân Tùng viện.

Hắn nhảy bén mà phát hiện được, trong phủ có một vị cao thủ vô cùng lợi hại.

Lúc này, vài tên hộ vệ phát hiện ra hắn, quá đỗi vui mừng, hành lễ nói: “Bái kiến vương gia.”

“Ứng Long đâu?”

“Thế tử không có việc gì, nhưng mà đến nay còn chưa tỉnh lại.”

“Vương phi đâu?”

“Vương phi cũng không có việc gì.”

Hắn nghe đến đó, trái tim đang thấp thỏm cuối cùng bùng lỏng: “Rốt cuộc mấy ngày hôm trước đã xảy ra biến cố gì?”

Mấy tên hộ vệ đi theo sau lưng hắn, vừa đi vừa nói chuyện, thuật lại chuyện đêm mấy hôm trước thế tử bị tập kích, nói đến chỗ nguy hiểm, tất cả mọi người không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

“Xích Tôn giáo!”

Trong mắt Tĩnh Hải vương xuất hiện một tia sát khí, dám thừa dịp hắn không có mặt mà tập kích vương phủ, chuyện này hắn nhớ kỹ rồi.

“Cố Dương kia đang ở đâu?”

“Xuân Tùng viện.”

Hắn lập tức xoay người lại, đi về phía Xuân Tùng viện.

Tĩnh Hải vương mới vừa đến cửa ra vào viện, cửa đã kẹt một tiếng mở ra, người mở cửa là một người trẻ tuổi mặc áo xanh, thần quang ánh lên trong mắt, khí chất phiêu nhiên xuất trần.

Chỉ vừa liếc nhìn đã khiến hắn thềm chân động.

Những năm này hắn vẫn luôn bế quan, vùi đầu khổ tu, vốn không biết trên giang hồ xuất hiện thêm một Cố Dương.

Hắn không ngờ rằng Cố công tử này lại trẻ tuổi đến thế.

Điều càng khiến Tĩnh Hải vương khiếp sợ chính là người trẻ tuổi trước mắt này trông có vẻ gầy gò, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được sức mạnh kinh khủng ẩn chứa trong cơ thể đối phương.

Cho dù không bằng hắn có long lực trời sinh, nhưng kém cũng không xa.

...

Vừa rồi, Cố Dương đang tĩnh tọa, đột nhiên phát hiện ra có một sức mạnh kinh khủng tiến vào vương phủ, liếc mắt nhìn sang thì thấy được một luồng ánh sáng màu lam chói mắt đến cực điểm.

Đối phương vào vương phủ sinh ra bức xạ đảo loạn thiên địa nguyên khí trong phạm vi vài cây số chung quanh.

Sức mạnh như vậy hơn hai cường giả nhất phẩm của vương phủ đâu chỉ gấp mười lần.

Cố Dương đã biết được người này nhất định là chủ nhân của vương phủ, Tĩnh Hải vương tiếng tăm lừng lẫy.

Hắn vốn đi tới chỗ thế tử, nhưng đi được một nửa đột nhiên quay đầu lại, đi tới chỗ mình.

Chờ khi hắn sắp đến, Cố Dương ra ngoài nghênh đón, tỏ vẻ tôn trọng.

Vừa mở cửa, hắn đã nhìn thấy một người cao to trên hai mét, giống như cột sắt, trên người mặc áo giáp màu bạc, vũ khí trong tay là một thanh cự kiếm bản rộng.

Người kia chỉ đứng ở đó thôi đã mang đến cho người ta một cảm giác uy vũ khí phách.

Chớ đừng nói tới trong thân thể khổng lồ kia ẩn chứa sức mạnh cực kỳ khủng bố.

Ai cũng nói Tĩnh Hải vương có thiên phú dị bẩm, thần lực trời sinh, hôm nay thấy được, quả nhiên hiếm có.

Trái lại, hai nhi tử và một nữ nhi của hắn lại có vẻ đều rất bình thường.

Cố Dương chủ động thi lễ: “Tại hạ Cố Dương, bái kiến Tĩnh Hải vương.”

“Không cần như thế.”

Tĩnh Hải vương chìa tay, đỡ hắn lên, nói: “Ngươi đã hai lần cứu nhi tử ta thì chính là ân nhân của ta. Nếu cần hành lễ, nên là ta hành lễ với ngươi.”

Cố Dương thấy hắn nói cực kỳ thản nhiên, trong lòng thầm khen một tiếng, quả nhiên là người phóng khoáng, chẳng trách lại có nhiều người đi theo như vậy.

Nhưng sau khi trở lại vương phủ, hắn không đi thăm nhi tử đã hôn mê bất tỉnh, mà tới cảm tạ ân nhân cứu mạng nhi tử trước,

cách thức như vậy, nếu đổi lại là người của thế giới này, còn không cảm động đến rối tinh rối mù sao? Nói không chừng đã dập đầu rồi.

“Vương gia nói quá lời.”

“Gọi vương gia quá xa lạ, nếu không ghét bỏ, vậy gọi ta một tiếng Ô đại ca.”

“...”

Chắc chắn Tĩnh Hải vương này khá thích giao du mở rộng quan hệ, vừa gặp mặt đã xưng huynh gọi đệ, không hề có chút kiêu căng nào của vương gia.

Hắn nói: “Ta và Ô Hành Vân Ô huynh là bằng hữu tâm đầu ý hợp...”

Với giao tình giữa hắn và Ô Hành Vân, vậy thì chắc chắn không thể dùng huynh đệ để xưng hô với Tĩnh Hải vương.

Tĩnh Hải vương cười ha hả, càng cao hứng hơn, nói: “Đó là bàn về các người, chúng ta thì bàn về chúng ta, không cần chú ý nhiều như vậy. Cố huynh đệ, người nhất định phải ở lại đây thêm mấy ngày, chúng ta cùng uống sáng khoái.”

Cố Dương thấy thái độ cứng rắn của hắn, chỉ có thể gắng gượng làm theo: “Vậy Ô đại ca đừng khách khí với ta, đi thăm thể tử trước quan trọng hơn.”

“Được.”

Tĩnh Hải vương thật lòng lo lắng cho nhi tử. Hắn không phải người lè mề, lập tức xoay người rời đi.

...

Khi hắn đi rồi, Trương Tiểu Hải hơi lo lắng nói: “Nếu Ô công tử biết thì phải làm sao?”

“Yên tâm đi, thật ra hắn có cảm tình rất sâu với Tĩnh Hải vương phủ. Chỉ cần tìm ra khúc mắc của hắn, sớm muộn gì phụ tử bọn họ sẽ hòa thuận thôi.”

Cố Dương rất có lòng tin với chuyện này.

Lần trước khi Ô Hành Vân cầu cứu hấn đi cứu đệ đệ cùng phụ thân khác mẫu thân kia, đã có thể nhìn ra được.

Ô Hành Vân là người rất kiêu ngạo, lại biết mở miệng cầu hấn. Có thể thấy được vô cùng quan tâm đến người đệ đệ này.

Còn có, trong mấy lần mô phỏng trước đó, hai cha con này đều đã hàn gắn quan hệ.

Bây giờ mẫu chốt là, tìm ra được khúc mắc giữa Ô Hành Vân và phụ thân hấn.

Nhưng mà, chuyện này không nên hỏi hai người trong cuộc.

Hạ nhân trong vương phủ, đoán chừng đều không dám khua môi múa mép.

Cố Dương không quen biết ai ở Tĩnh châu thành này – Đúng rồi, có thể tìm nàng!

Đột nhiên, hấn nghĩ tới một đối tượng cực kỳ thích hợp.

Đúng lúc này, Cố Dương cảm ứng được trong tâm cung thể tử, sức mạnh trong cơ thể Tĩnh Hải vương đang nhanh chóng trôi đi.

Chắc hấn đang xử lý thanh thần kiếm lấy được từ trên Kiếm Sơn.

Hấn không cần quan tâm đến việc này, dựa theo kết quả suy diễn, Tĩnh Hải vương chẳng những thuận lợi giải quyết hết phiền toái do thanh kiếm mang đến, tu vi còn nâng cao một bước, đột phá Thần Thông cảnh, trở thành một chỗ dựa vững chắc cho hấn.

Cố Dương tìm một hạ nhân vương phủ đến hỏi: “Có phải trong vương phủ có một cô nương tên Xuân Đào không?”

Hấn lo lắng Tĩnh Hải vương hiểu lầm, cho nên không nói muốn tìm quận chúa.

Lỡ như Tĩnh Hải vương cho rằng mình có ý với nữ nhi hấn, vậy thì phiền to.

Cho nên hấn mới đi đường vòng, tìm thị nữ bên người quận chúa trước.

Hạ nhân kia hỏi: “Cố công tử tìm Xuân Đào cô nương có việc gì?”

“Người truyền lời, kêu nàng tới đây gặp ta.”

“Vâng.”

...

Khoảnh khắc Xuân Đào hay tin Cố công tử muốn gặp nàng, trái tim nàng đập thình thịch, trong đầu đảo qua đảo lại một suy nghĩ, hẳn định làm gì?

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, Cố công tử cố ý gọi nàng qua nhất định là vì phu nhân.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Vương gia đã về rồi, chuyện này nếu để cho vương gia biết, hậu quả kia...

Xuân Đào nghĩ tới đây, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Nàng liên tục do dự rồi tìm cách giấu phu nhân, âm thầm đi tới Xuân Tùng viện.

Sau khi nhìn thấy Cố công tử, câu đầu tiên của hắn là: “Ta muốn gặp tiểu thư nhà ngươi, ngươi sắp xếp đi.”

Quả nhiên...

Hắn định hẹn hò với phu nhân, lá gan lớn đấy!

Chương 141: Bắt gian

Tĩnh châu thành, trên đường ngựa xe như nước, người đi đường chen vai nối gót, rất náo nhiệt.

Ở trong ấn tượng của Ô Hành Vân, bảy năm trước, nơi đây không hề phồn hoa như hiện giờ. Nhưng từ kiến trúc hai bên đường, hắn vẫn thấy được một vài cửa hàng quen thuộc còn lưu giữ vết tích xưa cũ.

Rất nhanh, hắn đi ra khỏi thành, đi lên một ngọn núi ngoài thành.

Trong tay hắn cầm theo một cái rổ, bên trong đựng một ít giấy nến thơm, đi tới nơi trong trí nhớ.

Chỉ chốc lát, hắn phát hiện một chiếc cầu thang đá, sau khi bước lên, đỉnh núi vốn hoang vu nay đã hoàn toàn đã thay đổi, rõ ràng là được tu sửa.

Ô Hành Vân như đoán được điều gì, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đến trước một ngôi mộ.

Nhưng mà nơi đây đã hoàn toàn khác so với lúc hắn rời đi, ngôi mộ đã được tu sửa một lần, hơn nữa còn hoàn toàn dựa theo quy cách vương hầu.

Trên bia mộ viết thê tử Tĩnh Hải vương, mộ Trương thị.

Nơi đây chính là mộ của mẫu thân hắn.

“Ai?”

Đột nhiên có người phát hiện ra hắn, hét lớn một tiếng, nhưng lập tức giọng nói lại trở nên kích động: “Đại... đại thiếu gia! Thật sự là ngươi sao?”

Ô Hành Vân quay đầu nhìn lại, nhận ra lão giả kia, vui mừng nói: “Kim bá? Sao ngươi lại ở đây?”

Kim bá là một người làm vườn trong vương phủ, có thể nói là người nhìn hắn lớn lên từ nhỏ.

Mẫu thân hắn rất tôn kính vị lão nhân này, bởi vì hắn đã từng cứu tính mạng của nàng.

“Đại thiếu gia, cuối cùng ngươi đã trở về.” Kim bá hơi kích động, cầm chặt tay hắn, không muốn buông ra.

Bảy năm không gặp, hai người đều có rất nhiều lời muốn nói.

Ô Hành Vân đi tế bái mẫu thân hắn trước, sau đó đi vào trong một túp lều cách đó không xa.

Ô Hành Vân giật mình hỏi: “Kim bá, ngươi ở đây sao?”

Lão nhân nói: “Ta không có con cái, chỉ là một lão già khom, không muốn làm phiền người khác, cho nên dựng ngôi nhà tranh ở đây, giữ mộ cho phu nhân.”

“Kim bá...”

“Đại thiếu gia, có một việc ta phải nói cho người biết.”

Vẻ mặt Kim bá trở nên nghiêm túc: “Thật ra những năm này người đã hiểu lắm vương gia.”

...

Khi Xuân Đào quay về tẩm cung vương phi thì trong lòng rối rắm đến cực điểm.

Nàng không dám nói chân tướng cho Cố Dương, nhưng không dám cự tuyệt yêu cầu của hắn.

Lỡ như nàng cự tuyệt, Cố công tử trực tiếp chạy đi tìm phu nhân thì làm sao? Như vậy càng khó sắp xếp hơn.

Nàng thật sự rất khó xử, không biết nên làm thế nào cho phải.

May thay cả ngày này vương phi đều ở trong Kiếm các, mãi cho đến khi trời sắp tối mới đi ra khỏi đó.

Xuân Đào rối rắm, cho nên không phát hiện ra trong tay vương phi không phải là Tinh Ngọc kiếm bình thường yêu thích nhất, mà đã đổi một thanh kiếm khác.

Đến khi dùng bữa, Xuân Đào còn thất thần, làm rơi một cái bát, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Bùi Thiến Lan vẫn đắm chìm trong huyền diệu của “Linh Tê Kiếm Pháp”, nhưng cuối cùng vẫn phát hiện ra Xuân Đào có gì không đúng lắm, ngạc nhiên nói: “Xuân Đào, hôm nay người sao vậy?”

“Không có... Không có gì.”

Bùi Thiến Lan vừa thấy dáng vẻ này của Xuân Đào đã biết chắc chắn có việc.

Nàng bỏ bát xuống: “Nói đi, có chuyện gì?”

“Là... vương gia đã trở về, ta vui quá...”

“Nói dối!”

Xuân Đào thấy không thể gạt được, chỉ đành phải nói thật:

“Là... là Cố công tử...”

Bùi Thiến Lan cuống lên: “Hắn làm sao vậy?”

“Hắn... hắn muốn hẹn gặp mặt phu nhân...”

Bùi Thiến Lan giật nảy mình.

Một lát sau, Xuân Đào thấy nàng vẫn không hề có phản ứng, cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở: “Vương gia đã về phủ.”

Một lúc lâu sau, Bùi Thiến Lan mới yếu ớt nói: “Ta đã biết.”

Xuân Đào thấy nàng như vậy, trong lòng cũng khổ sở theo, nhưng không biết làm thế nào.

Chỉ có thể nói là tạo hóa trêu ngươi.

...

Bên kia, tấm cung thế tử.

Tĩnh Hải vương đi vào đã hơn nửa ngày.

Những người còn lại canh giữ ngoài cửa chỉ có thể lo lắng và chờ đợi.

Đột nhiên, một thị nữ tới đây.

Mạc Phi Yến nhận ra là thị nữ nhà mình, thấy nàng nháy mắt, biết rõ nhất định có chuyện quan trọng gì, nên đi ra ngoài.

Thị nữ thì thầm vài câu bên tai nàng, mắt Mạc Phi Yến sáng lên: “Còn có việc này sao?”

“Vô cùng chính xác.”

“Tốt, cho người theo dõi...”

Mạc Phi Yến vô cùng hưng phấn, nhanh chóng sắp xếp.

Chỉ chốc lát, nàng trở lại ngoài cửa phòng ngủ, kiên nhẫn đợi cơ hội.

...

Màn đêm buông xuống.

Sau khi dùng xong bữa tối, Bùi Thiến Lan trở về phòng, kêu người không được quấy rầy.

Sau đó không lâu, Xuân Đào đột nhiên ý thức được có gì không ổn, đi tới gõ cửa: “Phu nhân?”

Gọi vài tiếng, không ai trả lời.

Hồng rồi!

Trong lòng Xuân Đào lộp bộp, đã biết hồng hét.

Phu nhân vẫn lặng lẽ đi gặp mặt rồi, ngay cả nàng cũng gạt.

Đêm tối trăng mờ, cô nam quả nữ, lửa gần rơm...

Nếu thật sự phát sinh chuyện gì, hậu quả không cần nghĩ cũng biết.

Nếu vương gia không có nhà, vậy thì thôi, còn có thể nghĩ cách che giấu.

Nhưng bây giờ ở ngay dưới mắt vương gia...

Điên rồi, điên hết rồi!

Xuân Đào lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại không dám nói gì.

Nàng dẫm mạnh chân, tìm có, kêu người ở đây canh giữ, sau đó vội vàng đi ra ngoài.

Hiện giờ, nàng chỉ hy vọng phu nhân có thể dừng cương trước bờ vực thẳm, nếu không, vừa hại mình, vừa hại Cố công tử, ngay cả vương gia cũng mất hết mặt mũi.

“Phu nhân, người phải giữ mình đây...”

...

Bên ngoài Tĩnh Hải vương phủ, trong một ngõ nhỏ, một tòa trạch viện bỏ không.

Cố Dương không biết chủ nhân của tòa viện này là ai, dù sao tạm thời mượn một chút, chắc hẳn chủ nhân căn nhà sẽ không để ý.

Hắn chấp tay sau lưng đứng trong sân, nhìn vàng trăng sáng trên bầu trời kia, suy nghĩ bước kế hoạch tiếp theo.

Nguồn gốc vấn đề vẫn là tiền bạc.

Hắn có nhu cầu về tiền càng lúc càng lớn, một lần cần mấy trăm vạn lượng, người và thế lực có thể đưa ra nhiều tiền như vậy đã rất ít.

Trừ khi sử dụng một vài thủ đoạn cực đoan, nếu tịch thu tất cả phú thương ở Tĩnh châu thành, vậy thì có thể giải quyết được toàn bộ vấn đề.

Đáng tiếc, cho dù hắn có thể ngoan độc hạ quyết tâm thì chắc chắn Tĩnh Hải vương sẽ không đáp ứng.

Vả lại, trong thành còn có một vị Kiếm Thánh, trong thời gian ngắn, hắn nhất định không đánh lại được.

Con đường này không thể thực hiện được.

Về phần nơi khác, tạm thời đừng nghĩ.

Đến lúc rời khỏi Tĩnh châu, gia chủ Thẩm gia sẽ kiếm chuyện với hắn.

Hắn không khỏi cảm thán: “Hãy, kiếm tiền càng ngày càng khó.”

Xem ra vẫn phải phát huy chút tri thức khoa học đã học được ở trái đất...

Cố Dương đang suy nghĩ, chỉ thấy một bóng dáng từ bên ngoài nhẹ nhàng tiến vào.

Dáng người nhẹ nhàng ấy đẹp không sao tả xiết, giống như tiên nữ dưới ánh trăng.

Người tới chính là Bùi Thiên Lan.

Nàng đeo một chiếc khăn che mặt, mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt mỏng.

Sau khi đáp xuống, nàng gỡ khăn che mặt ra, để lộ khuôn mặt không tì vết kia.

Trong mắt của nàng lóe lên tia sáng thấp thỏm, càng tăng thêm vài phần hương vị động lòng người.

Từ sau khi ra khỏi Liên Sơn, bên người Cố Dương chưa bao giờ thiếu mỹ nữ, tuyệt sắc trên Hồng Nhan bảng đã gặp vài người, Tô Thanh Chi và Từ Nhược Mai càng mỗi ngày lượn lờ trước mắt, cho nên ngưỡng giá trị thẩm mỹ đã bị kéo cao.

Lúc này, khi nhìn thấy nữ nhân trước mắt, trái tim hắn không khỏi đập nhanh hơn vài phần.

Điểm mà nàng khác biệt với đám người Tô Thanh Chỉ chính là dáng vẻ thùy mị trên người chỉ riêng nữ nhân thành thực mới có.

Chắc nàng còn lớn hơn đám người Tô Thanh Chỉ vài tuổi, tối thiểu đã ngoài hai mươi.

Trong đầu Cố Dương đột nhiên hiện lên một suy nghĩ, đến tuổi này, chẳng phải đã lập gia đình rồi sao?

Lúc này, Bùi Thiển Lan mở miệng hỏi: “Công tử đêm khuya hẹn gặp, có chuyện quan trọng gì?”

“À.”

Cố Dương thu hồi tâm tư, nói đến chuyện chính: “Ta có việc muốn hỏi người.”

Bùi Thiển Lan thả lỏng tâm trạng, trong mơ hồ lại hơi thất vọng, tâm trạng phức tạp khó tả: “Có chuyện gì?”

“Vì sao năm đó Ô Hành Vân phải rời nhà trốn đi? Người biết nội tình trong đó không?”

Sắc mặt Bùi Thiển Lan lập tức thay đổi.

Nàng đâu chỉ biết rõ.

Có thể nói chính nàng là nguyên nhân khiến Ô Hành Vân và vương gia đoạn tuyệt nhau.

Cố Dương nhìn phản ứng của nàng, nghĩ thầm, chẳng lẽ có liên quan đến nàng?

Hắn vừa định mở miệng, đột nhiên nhưng mảy.

Bóng dáng ai đó như Xuân Đào bỗng nhiên nhảy qua tường.

Nàng thấy hai người đều đứng trong viện, y phục đều chỉnh tề, bỗng chốc thả lỏng, may mà đuổi đến kịp.

Nàng nói: “Tiểu thư, phải về thôi, thế tử đã tỉnh, người phải đi xem.”

Lúc nàng rời khỏi thì nghe người ta nói thế tử đã tỉnh, trong lòng càng sốt ruột.

Thế tử hôn mê nhiều ngày như vậy, cuối cùng tỉnh lại, vương phi lại không đi qua thăm hỏi trước, rất dễ khiến người hoài nghi.

Đúng lúc này, vài tiếng “vèo vèo” vang lên, mấy bóng dáng bay qua trên tường nhảy vào.

Người dẫn đầu là một nữ tử, trên mặt mang vẻ đặc ý khi thu hoạch được cả người và tang vật, lớn tiếng nói: “Vương phi, không biết người lén lút tới đây định làm gì?Ồ, hóa ra Cố công tử cũng ở đây à.”

Dường như sau khi đến nàng mới phát hiện ra sự tồn tại của Cố Dương, khiếp sợ nói: “Hai người các người... các người, chẳng lẽ đang lén lút hẹn gặp nhau?”

Giọng của nàng rất lớn, còn truyền ra xa, rõ ràng định làm lớn chuyện.

Sắc mặt Xuân Đào lập tức trắng bệch, biến thành không có chút huyết sắc nào, trong lòng vừa sợ lại hối hận.

Nàng đã đoán được chắc chắn đám người Mạc Phi Yên đã bám theo nàng tới đây.

Lần này xong rồi!

Chương 142: Thẩm Ngạo đã đến

Vương phi?

Cố Dương nghe thấy xưng hô này thì rất kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Bùi Thiển Lan, thấy nàng không phủ nhận, cả người đều choáng váng.

Nàng là vương phi của Tĩnh Hải vương

Sao còn trẻ vậy?

Đến lúc này hẳn mới biết được, trong lúc lơ đãng mình đã tạo ra hiểu lầm lớn như vậy.

Coi vương phi thành quận chúa...

Nếu chuyện này truyền đi, chẳng phải bị người ta cười chết sao.

Máu chột là hiện giờ bị người bắt quả tang.

Gặp riêng vương phi của Tĩnh Hải vương, đây chính là một hành vi nghiêm trọng đáng lên án.

Là nam nhân, không có mấy ai có thể chịu được việc bị cấm sùng, chứ đừng nói đến Tĩnh Hải vương đại nhân vật uy chấn một phương như vậy.

Nếu chuyện này lọt vào tai hắn, vậy thì chẳng phải sẽ trở mặt thành thù ngay tức khắc sao.

Cố Dương nghĩ tới đây, nhìn chăm chăm vào nữ nhân vẫn còn lớn tiếng ồn ào kia, đáy lòng sinh ra sát khí.

Nữ nhân này quá ngoan độc, không chỉ định đưa vương phi vào chỗ chết, còn định khiến hắn và Tĩnh Hải vương bất hòa.

...

Khoảnh khắc tầm mắt của Cố Dương quét qua, Mạc Phi Yến run lên, thấy lạnh cả người, chỉ cảm thấy tay chân buốt giá, vẻ mặt trở nên kinh hoảng, nhưng vẫn cố tỏ vẻ ngoài mạnh trong yếu nói: “Người định làm gì? Giết người diệt khẩu sao?”

Cố Dương không hề ra tay giết người.

Giữa hắn và vương phi trong sáng thuần khiết, nếu bây giờ giết nàng ta, ngược lại sẽ lộ vẻ chột dạ, chờ Tĩnh Hải vương tới thì giải thích rõ ràng hiểu lầm, về sau sẽ tìm nàng ta tính sổ.

Chuyện này chẳng khác nào bùn đất dính đũng quần, càng bôi càng đen.

Cho dù giải thích rõ ràng rồi thì nhất định vẫn khiến trong lòng Tĩnh Hải vương cảm thấy bứt rứt khó chịu, muốn đổi đãi giống như huynh đệ trước kia thì cực kỳ khó.

Bản thân hắn là nam nhân, đương nhiên cũng hiểu rõ tâm lý này.

Gặp phải chuyện này, hẳn chỉ có thể tự nhận xui xẻo, ai bảo chính hẳn tự cho là đúng, nếu lúc ấy hỏi nhiều một câu, sẽ không gây ra hiểu lầm như hiện giờ.

...

Bùi Thiên Lan vốn không hề nhìn Mạc Phi Yên, đôi mắt luôn không rời khỏi Cố Dương. Nàng thấy trên mặt hẳn chỉ có khiếp sợ và ảo não, nhưng không hề có vẻ thất vọng gì, không khỏi cảm thấy khó chịu.

Nàng là người cực kỳ thông minh, từ phản ứng của Cố Dương đã nhìn ra được hẳn hoàn toàn không hề có ý gì về phương diện kia với nàng.

Nghĩ tới những ngày này, mình lòng dạ trăm mối, lo được lo mất, tâm trạng sa sút...

Bây giờ nghĩ lại, nực cười cỡ nào.

Nàng đứng ở đó, tay chân dần lạnh buốt.

...

“Náo nhiệt thật đấy!”

Một giọng nói cực kỳ đột ngột vang lên bên cạnh.

Cố Dương kinh hãi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên tường không biết từ khi nào xuất hiện thêm một bóng người cao ngạo, cả người đều chìm vào trong bóng đêm, giống như không tồn tại.

Ngay cả chính hẳn đều không phát hiện ra người này đến đây từ khi nào.

Hắn sa sầm nói ra một cái tên: “Thẩm Ngạo?”

“Người biết ta sao?”

Trong ánh mắt người trên tường lộ ra vẻ tầm tặc lấy làm lạ.

Người này chính là Thẩm Ngạo của Thẩm gia, bối phận còn cao hơn cả gia chủ, đã từng leo lên Nhất Phẩm bảng, chính là cường giả nhất phẩm cao cấp nhất thiên hạ.

Hắn vốn đang bế quan, đột phá Thần Thông cảnh, sau khi nhận được mệnh lệnh thì đành xuất quan trước thời hạn, chạy

tới Tĩnh châu chấp hành nhiệm vụ lần này.

Thẩm Ngạo người cũng như tên, tính cách cao ngạo, sau khi biết được mục tiêu lần này là một gã nhất phẩm chưa đến ba mươi tuổi, trong lòng rất bất mãn, đối phó một người như vậy mà phải phải hấn đến.

Việc này chẳng khác nào giết gà dùng dao mổ trâu.

Cho dù Cố Dương kia có chiến tích huy hoàng bao nhiêu, cái gì mà nhị phẩm giết nhất phẩm, hạng nhất Tiềm Long bằng đánh bại hạng nhất Thiên Kiêu bằng...

Đối diện với thực lực tuyệt đối thì chẳng là cái thá gì.

Chỉ có nhất phẩm đỉnh phong mới có thể khiến hấn coi trọng liếc nhìn.

Một tên tiểu tử mới đột phá nhất phẩm được mấy tháng, vốn không lọt được vào trong mắt hấn.

Thẩm Ngạo đến Tĩnh châu thành, thăm dò được Cố Dương ở Tĩnh Hải vương phủ, cho nên cứ thông dong đi tới.

Hấn không hề biết tin tức Tĩnh Hải vương đã về phủ, bởi lẽ dù gì lần này việc Tĩnh Hải vương trở về không kinh động đến bất cứ kẻ nào, vương phủ vừa xảy ra chuyện, vẫn trong trạng thái giới nghiêm, tin tức còn chưa truyền ra.

Nhưng mà cho dù Thẩm Ngạo biết Tĩnh Hải vương ở trong vương phủ, hấn vẫn có lòng tin bắt được Cố Dương, sau đó bình an rời đi.

Ban đêm, lúc có ánh trăng, thực lực của hấn cao hơn ban ngày ít nhất một phần, hơn nữa còn có đủ loại bí thuật ẩn giấu, cho dù đánh không lại, hấn cũng có tự tin có thể chạy thoát.

Vừa rồi hấn trùng hợp đi qua gần đây, nghe được cái tên “Cố Dương” nên tới, vừa liếc mắt đã nhận ra Cố Dương.

Bức họa về tướng mạo của Cố Dương đã sớm được thám tử của các thế lực lớn vẽ ra rồi.

Đúng là hoàn toàn không cho hấn cơ hội giả heo ăn thịt hổ mà.

Sau khi Thẩm Ngạo hỏi xong, không chờ hấn trả lời, đã nói: “Giao “Phượng Vũ Cửu Thiên” ra đây, lão phu có thể cho người toàn thân.”

...

“Thẩm Ngạo?”

Bùi Thiến Lan đứng lúc đang đau thương nghe thấy cái tên này thì không khỏi cả kinh.

Nàng đã trở thành vương phi rất nhiều năm, nhưng không chỉ là một búp bê trong lồng kính.

Những năm này, Tĩnh Hải vương luôn bế quan khổ tu, thế tử còn nhỏ, chuyện lớn chuyện nhỏ trong vương phủ đều do nàng lo liệu.

Mặc dù thế lực của Tĩnh Hải vương chỉ giới hạn ở Tĩnh châu, nhưng nàng vẫn có chút kiến thức nhất định về thế lực như của chín thế gia trong thiên hạ, trong đó tình báo về cường giả nhất phẩm lại càng vô cùng quan trọng.

Trong đầu nàng hiện lên tư liệu về Thẩm Ngạo, “người may mắn còn sống sót” duy nhất của Thẩm gia đời trước, từng leo lên vị trí sau chót trên Nhất Phẩm bảng, về sau bị người vượt qua, những năm này vẫn luôn bế quan.

Thẩm gia hành xử theo hình thức nuôi cỏ trùng, mỗi một thời đại đều phải quyết ra một người thắng cuối cùng.

Chỉ có một tình huống ngoại lệ, đó chính là ở một thế hệ kia, có người đạt đến Thần Thông cảnh, những người còn lại mới có thể may mắn sống sót tiếp.

Thẩm Ngạo, chính là người sống sót đời trước.

Dưới hình thức bồi dưỡng tàn khốc như vậy, người có thể sống sót đến cuối cùng đều là người xảo trá nhất, thực lực cường đại nhất.

Thẩm Ngạo có thể trở thành người sống sót duy nhất của một đời trước, ngoại trừ vận may thật tốt ra, thực lực mạnh cũng là điều không thể nghi ngờ.

Lần trước Bùi Thiến Lan đã nhìn thấy Cố Dương ra tay, rõ ràng thực lực của hắn không phải là đối thủ của Thẩm Ngạo có được thực lực Nhất Phẩm bạng.

Tuy rằng “Thần Tiêu Lục Diệt” có uy lực vô cùng mạnh, nhưng cường giả trên Nhất Phẩm bạng, ai mà không nắm giữ sát chiêu cấp bậc Thần Thông cảnh chứ?

Lúc này, chỉ thấy Cố Dương chiến ý bạng bạc rút thanh đao đen như mực ra, dùng hành động thể diện cho câu trả lời.

Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng, bầu trời đột nhiên tối sầm.

Trong nháy mắt, tất cả ánh sáng đều biến mất, bao gồm cả ánh trăng trên bầu trời và ánh sáng đèn lồng, bốn phía biến thành tối đen hoàn toàn.

Bùi Thiến Lan đã là tu vi nhất phẩm, có được năng lực nhìn trong bóng đêm, nhưng mà giờ phút này, đôi mắt nàng có mở lớn hơn nữa thì trước mắt vẫn chỉ có bóng tối thuần túy nhất.

Nháy mắt tiếp theo, lỗ tai nàng không còn nghe thấy gì nữa, tiếng gió, tiếng côn trùng trong viện kêu vang, tiếng hít thở, tiếng tim đập của người bên cạnh... Tất cả biến mất không thấy gì nữa.

Ngay cả tiếng tim đập của chính nàng cũng không nghe thấy.

Giờ khắc này, nàng biến thành người mù, kẻ điếc.

“Cố Dương.”

Nàng há miệng, lớn tiếng la lên.

Nàng rõ ràng đã dùng hết sức thốt lên, nhưng lại giống như không phát ra được âm thanh gì.

Dưới tình huống không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, sợ hãi trong lòng nàng bị phóng đại vô hạn.

Trong đầu Bùi Thiến Lan hiện lên hình ảnh Cố Dương phơi thây tại chỗ, cuối cùng không chịu nổi.

“Không.”

Nàng rút kiếm ra, chân nguyên trong cơ thể điên cuồng tràn vào Linh Tê kiếm trong tay. Sau khi đã đến cực hạn, nàng vẫn

không hề quan tâm, dốc sức liều mạng thúc giục chân nguyên.

Trong giây lát, một điểm kiếm quang sáng lên, nhưng vẫn yếu ớt như thế.

Hệt như vận mệnh của nàng, phụ mẫu chết thảm, kẻ địch lại cường đại, chỉ cần hạ một mệnh lệnh là vô số người đang truy sát nàng.

Đối với nàng mà nói, kẻ thù lớn kia giống như hắc ám trước mắt, khiến nàng không có sức lực phản kháng.

Sau khi tiến vào vương phủ, cuối cùng nàng cũng có chỗ ở lại, nhưng nàng biết rõ đây không phải là chốn về của nàng.

Cho đến khi Cố Dương xuất hiện, cuối cùng cuộc đời của nàng cũng có một tia sáng.

Khi nàng tuyệt vọng nhất, hắc ám luôn luôn từ trên trời giáng xuống, trở thành tia sáng trong cuộc đời nàng.

Cũng chính vào lúc này, nàng ý thức được, vương phủ biến thành một bóng tối khác khiến cho nàng không cách nào phản kháng.

Giờ khắc này, đối diện với sống chết, cuối cùng Bùi Thiên Lan bỏ qua tất cả băn khoăn và chần chừ, dốc hết tất cả, rót vào Linh Tê kiếm trong tay, chém về phía bóng tối kia.

Trong chốc lát, một đường kiếm quang yếu ớt nhưng lại sáng chói đến cực điểm xé rách bóng tối trước mắt.

Cho dù chỉ tạo thành một lỗ hổng nho nhỏ.

Sau khi chém ra một kiếm kia, Bùi Thiên Lan mất hết sức.

Nàng mượn vết kiếm quang kia thoáng nhìn bóng dáng quen thuộc, dốc sức mạnh sau cùng hét lên: “Chạy mau!”

Chương 143: Thái U Phệ Nguyệt Công

Khi trước mắt rơi vào trong bóng tối, Cố Dương lại không hề kinh hoảng. Ngay sau đó, khoảnh khắc thính giác bị cướp đi giống như đã thành kẻ điếc, người mù, vẻ mặt hắc ám vẫn bình tĩnh, không hề sợ hãi.

Cao Phàm đã từng nói, Thâm gia còn có một môn công pháp truyền thừa tuyệt thế tên là “Thái U Phệ Nguyệt Công” cực kỳ quý dị, có thể tạo ra một hoàn cảnh tối tăm tuyệt đối, khiến kẻ địch mất đi thị giác và thính giác.

Người Thâm gia tu luyện môn công pháp này còn có thể hòa vào trong bóng tối, khiến người khác không cách nào nắm giữ được phương hướng.

Đặc biệt là ban đêm lại càng là sân nhà của người Thâm gia, muốn đánh thì đánh, đánh không lại thì bỏ chạy, cực kỳ khó chơi.

Nếu ngày hôm qua đụng phải Thâm Ngạo trước, Cố Dương sẽ cảm thấy tương đối khó giải quyết.

Nhưng mà bây giờ.

Hắn thay đổi thị giác, đã “nhìn” thấy được vị trí của Thâm Ngạo.

Năng lượng trong cơ thể người này hoàn toàn khác với người hắn đã gặp, là màu đen, có thể thấy được thứ tu luyện tuyệt đối không phải công pháp đứng đắn gì.

Ngay khi Cố Dương chuẩn bị ra tay, cho Thâm Ngạo một kinh hỉ, bên cạnh lại bộc phát ra một năng lượng màu trắng, chính là Bùi Thiên Lan.

Hắn lấp bấp kinh hãi: “Nàng đang làm gì vậy? Không muốn sống nữa sao?”

Nàng mới vừa đột phá đến nhất phẩm, thực lực còn không bằng hai hộ vệ nhất phẩm trong vương phủ, lúc này lại bộc phát ra sức mạnh vượt trên bản thân gấp mười lần, rõ ràng đang sử dụng một cấm thuật tiêu hao sinh mệnh.

Không đến mức đó chứ?

Mục tiêu của hắn là ta chứ không phải là ngươi.

Cố Dương thật sự không hiểu nổi tại sao nàng phải dốc sức liều mạng như thế.

Chỉ thấy trong bóng tối, một tia kiếm quang sáng chói lên, đảo mắt đã dập tắt, giống như pháo hoa.

“Chạy mau!”

Trong tích tắc, Cố Dương giống như nghe thấy nàng la lên, sau đó toàn bộ thế giới lại biến thành tĩnh mịch.

Hắn nhìn năng lượng sinh mệnh của nàng âm đạm xuống, trong lòng chấn động.

Hóa ra nàng vì cứu mình!

Đây là lần đầu tiên Cố Dương gặp được người khí khái như vậy, sau khi cứu mạng nàng, nàng thật sự có thể đánh cược tính mạng để báo đáp.

Hắn nhìn về chỗ Thảm Ngạo, trong mắt hiện lên sát khí dày đặc.

...

“Thiên Địa Vô Quang!”

Thảm Ngạo hành động cực kỳ ngoan độc, cho dù đối mặt với một nhất phẩm mới vừa đột phá, hắn ra tay lại tuyệt đối không nương tay, giống như sư tử vồ thỏ, vận dụng toàn lực.

Nơi đây dù sao là địa bàn của Tĩnh Hải vương, tốc chiến tốc thắng, miễn cho nảy sinh biến cố.

Hắn vận chuyển huyền công, nuốt hết toàn bộ ánh sáng bốn phía, tạo ra một lĩnh vực hắc ám, lại lấy ý chí võ đạo ngăn cách thánh giác của tất cả người ở đây, chuẩn bị ra tay với Cố Dương.

Một kiếm liều chết của nữ nhân kia lại chém bóng tối mà hắn chế tạo ra một khe hở nhỏ.

“Đây là kiếm pháp gì?”

Lúc Thảm Ngạo còn trẻ tuổi đã từng du ngoạn thiên hạ, được nhìn thấy võ công các môn phái và thế lực lớn, nhưng trước đây chưa từng thấy kiếm pháp của vị Tĩnh Hải vương phi này.

Có thể phá vỡ bóng tối do hắn tạo ra không phải kiếm pháp phổ thông gì.

Nếu tu vi của nàng đến nhất phẩm đỉnh phong, nhất định thành kẻ địch mạnh của hắn.

Ngay khi sát ý bắt đầu nhọn nhọn trong lòng Thẩm Ngạo, một đường kinh phong bỗng đánh úp lại.

Một quả đấm đánh vào ngực hắn.

Là Cố Dương!

Không biết hắn tới đây khi nào.

Thẩm Ngạo lấp bấp kính hãi, nhưng phản ứng lại cực nhanh, di hình hoán vị ngay tức khắc, người đã lùi ra ngoài đến hơn mười mét.

“Sao hắn biết được vị trí của ta?”

“Nhất định là trùng hợp.”

Sau một khắc, Cố Dương đã đuổi theo kịp, vẫn là một quyền, chuẩn xác đánh vào hắn.

Đồng tử Thẩm Ngạo co rụt lại.

Lần đầu là trùng hợp, lần thứ hai lại có thể chuẩn xác tìm được vị trí của hắn, vậy tuyệt đối không có khả năng là trùng hợp.

“Hắn có thể nhìn thấu thân pháp của ta!”

Sát khí trong lòng Thẩm Ngạo bùng cháy mạnh.

Tạo ra bóng tối tuyệt đối, bản thân hòa vào trong bóng tối, hai năng lực này chính là vốn liếng lập thân để cho hắn tung hoành thiên hạ, nếu như bị người phá vỡ, thực lực sẽ bị mất đi năm phần.

“Kẻ này tuyệt đối không thể giữ lại!”

Hiện giờ, giết chết Cố Dương này còn quan trọng hơn việc hắn đoạt lại công pháp.

Lúc này đây, Thẩm Ngạo không hề né tránh nữa, vận chuyển toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, cũng đánh ra một quyền, định dùng sức mạnh tuyệt đối đánh giết kẻ này ngay tại chỗ.

Mặc dù “Cửu U Phệ Nguyệt Công” không dùng uy lực tăng cường, nhưng bằng vào tu vi nhất phẩm đỉnh phong của hắn, ngay mặt đánh chết một tiểu tử mới vào nhất phẩm còn chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

“Chết!”

Thẩm Ngạo ra tay, thứ được sử dụng chính là tuyệt học của Thẩm gia, “Toái Tinh Quyền”.

Rầm!

Hai sức mạnh mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Sát ý trên mặt Thẩm Ngạo lập tức biến thành hoảng sợ.

Hắn chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh dờn núi lấp biển đánh tới, trạng thái không gì sánh nổi lập tức đánh tan hắn.

Làm sao có thể chứ?

Một quyền này đánh hắn đến ngu muội.

Không phải nói tiểu tử này mới vừa đột phá đến nhất phẩm sao?

Vì sao chân nguyên của hắn lại thâm hậu như thế? Chỉ kém mình một chút mà thôi.

Đáng sợ hơn chính là, sức mạnh thân thể đối phương khủng bố tới cực điểm, khiến hắn một lần nữa cho rằng, gặp phải một vị cường giả Kim Thân cảnh.

Đây rốt cuộc là quái vật gì?

Dur thế của năm đấm kia không giảm, mạnh mẽ đấm lên trên lồng ngực Thẩm Ngạo, khiến hắn phun ra một búng máu ngay tại chỗ.

Nếu không phải hắn đã hòa vào trong bóng tối dựa vào huyền công, giảm bớt phần lớn lực đạo, một quyền này đủ để đánh hắn trọng thương.

“Trôn!”

Lúc này, trong lòng Thẩm Ngạo đã mắng kẻ phụ trách tình báo đến máu chó đầy đầu, thề sau khi trở về nhất định phải khiến bọn họ ăn đủ.

Hắn thậm chí hoài nghi, tất cả đều là cạm bẫy của cháu trai kia, chính là vì diệt trừ mình.

Đột nhiên, lại một đường quyền phong từ phía sau đánh úp lại.

“Không thể nào!”

Sợ hãi nảy sinh trong lòng hắn, lúc này cả người hắn đã hòa vào trong bóng tối, tốc độ còn nhanh hơn bình thường ba phần, sao đối phương có thể đuổi kịp được?

Thời điểm này không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, chỉ có thể xoay người, nỗ lực đón một quyền này.

Rầm!

Chỉ một thoáng, lực đạo kinh khủng kia đánh hắn ra khỏi bóng tối, nện lên trên tường.

...

Lúc này, bóng tối bao phủ toàn bộ viện đã tản đi, trên bầu trời, ánh trăng màu bạc chiếu xuống, ánh sáng từ đèn lồng trong tay mấy tên thủ hạ Mạc Phi Yên dẫn theo cũng khôi phục lại.

Thị giác và thính giác của mấy người ở đây đều khôi phục lại, còn có một cảm giác sống sót sau tai nạn.

Thị giác và thính giác bị cướp đi, cảm giác này quá kinh khủng, dưới trạng thái đó, đúng là ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào.

Lòng còn sợ hãi, bọn họ nghe được tiếng chiến đấu, quay đầu nhìn lại, thấy được hai người đang chiến đấu.

Mạc Phi Yên chỉ liếc mắt nhìn, ánh mắt đã đờ đẫn.

Trận chiến trước mắt, tuyệt đối không giống như chiến đấu giữa cường giả nhất phẩm, giống như võ giả cấp thấp, từng quyền từng cước, mỗi quyền đến thịt.

“Đó là... Thâm Ngạo?”

Mạc Phi Yên nhìn nam tử áo đen ở dưới nắm tay của Cố Dương bị đánh đến ói máu bay ngược, giống như chó chết, trong đầu vang lên ong ong.

Đây chính là Thâm Ngạo, cường giả tiếng tăm lừng lẫy Thâm gia, đã từng là cao thủ tuyệt đỉnh trên Nhất Phẩm bảng. Ở trước mặt Cố Dương, vậy mà không hề có lực đánh trả.

Nàng nhìn Cố Dương sát khí đầy mặt, trong lòng không khỏi run lên, đột nhiên, nàng sinh lòng hối hận.

Một nam tử có thể đánh cường giả tuyệt đỉnh giống như chó chết, mình và Mạc gia thật sự có thể đắc tội được sao?

Mới vừa rồi nàng đã tự cho rằng thực lực của Thảm Ngạo khủng bố biết bao.

Hôm nay, Cố Dương tùy tiện đánh Thảm Ngạo đến gần chết, thực lực mạnh đến mức độ nào?

Đúng lúc này, Cố Dương đi đến trước người Thảm Ngạo đã ngã xuống đất, đập xuống một cước, bẹp một tiếng, giẫm đầu Thảm Ngạo nổ tung.

Mạc Phi Yến nhìn mà rùng cả mình, tay chân lạnh buốt.

Một vị cường giả tuyệt thế chết trước mặt nàng như thế, trông như một trò đùa.

Đột nhiên, Cố Dương quay đầu nhìn nàng, hàn ý trong mắt dọa sợ nàng tới mức cả vong hồn đều bốc lên, thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống đất.

Nhưng mà Cố Dương lại không ra tay với nàng.

Hắn đi tới bên cạnh Bùi Thiên Lan, đỡ nàng dậy, một tay chống ra sau lưng nàng, chuyển chân nguyên qua.

Tình huống của Bùi Thiên Lan rất không ổn, chân nguyên hao hết không nói, tinh nguyên cũng bị hao hụt nghiêm trọng, chỉ thừa lại một hơi.

Nhưng vào lúc này, một bóng người cao lớn từ trên trời giáng xuống.

“Vương gia!”

Mạc Phi Yến nhìn thấy bóng dáng kia, giống như nhìn thấy cứu tinh, kích động la lên một tiếng.

Có vương gia ở đây, sẽ không có việc gì.

Người đến chính là Tĩnh Hải vương, trên mặt hắn không tỏ vẻ gì, phất phất tay, ý bảo đám người Mạc Phi Yến rời đi.

Sau đó, hắn đi thẳng đến bên cạnh Bùi Thiến Lan, lấy một viên đan dược ra, nói với Xuân Đào: “Đút cho nàng ăn hết.”

Xuân Đào đã sớm khóc đẫm nước mắt, nghe vậy nhận lấy đan dược, nhét vào trong miệng Bùi Thiến Lan.

Đan dược vào miệng lập tức tan, một lát sau, trên khuôn mặt trắng như tờ giấy của nàng đã xuất hiện thêm một tia huyết sắc.

Tay Cố Dương dán sau lưng nàng, có thể cảm ứng được rõ ràng, nàng đã thoát khỏi nguy hiểm, nên buông tay ra.

Tĩnh Hải vương nói với hắn: “Người đi theo ta.”

Cố Dương trầm thờ dài, nên tới thì cuối cùng sẽ tới.

Chương 144: Bạc tình

Cố Dương đi theo sau lưng Tĩnh Hải vương, đi đến sau một tòa viện.

Cuối cùng, Tĩnh Hải vương dừng lại, xoay người, dùng một ánh mắt kỳ dị nhìn hắn.

Cố Dương bị hắn nhìn đến mức sợ hãi, giải thích: “Thật ra tất cả đều chỉ là hiểu lầm, ta vẫn cho rằng...”

“Đại trượng phu làm việc không cần giải thích!”

Tĩnh Hải vương lại cắt ngang lời hắn: “Nếu như ngươi và Thiến Lan chàng có tình, thiệp có ý, ta tự nhiên thành toàn.”

Cố Dương ngây ngẩn cả người, còn tưởng rằng lỗi tai mình có tật.

Cho dù rộng lượng như thế nào cũng chỉ có mức độ thôi, thể tử của mình có thể tặng cho người khác sao?

Người mình cứu không phải là hắn, chỉ là nhi tử của hắn thôi.

Báo ân cũng không phải báo như vậy.

Cố Dương rất muốn hỏi, có phải hắn là kẻ bạc tình không?

Tĩnh Hải vương tiếp tục nói: “Cố huynh đệ có điều không biết, Thiến Lan vốn là nữ nhi của một vị huynh đệ sinh tử của ta, ta

vẫn luôn coi nàng là nữ nhi...”

Lần này, Cố Dương càng một bụng má nó không cách nào phun ra.

Đằng sau lại còn có chuyện máu chó như vậy, đây gọi là, ta cưới nữ nhi của huynh đệ tốt nhất.

“...Năm đó, Bùi huynh vì đánh bại Lôi Vạn Hải, không ngại tự làm bản thanh danh, giả làm hải tặc, nằm gai nếm mật mười năm, cuối cùng nhận được tín nhiệm của Lôi Vạn Hải, sau đó tính kế phá vỡ kim thân của Lôi Vạn Hải, bởi vậy ta mới có thể đánh chết hắn, tiêu diệt tên hải tặc đã gây họa cho Tĩnh châu mấy chục năm.”

Tĩnh Hải vương nhắc đến chuyện cũ năm đó, không khỏi hơi thẫn thức.

Cố Dương tự nhiên biết rõ, hắn đang nói đến cuộc chiến thành danh năm đó, một trận hủy diệt vua hải tặc.

Nói như vậy, vị vua hải tặc này lại là một vị Thần Thông cảnh.

Phụ thân của vương phi, đó là máu chó có thể giết chết vua hải tặc.

Chẳng trách Tĩnh Hải vương có thể có được thanh danh lớn như vậy, lấy tu vi nhất phẩm có thể đánh chết một cường giả Thần Thông cảnh, cho dù vị Thần Thông cảnh này đã bị phá kim thân, nhưng chênh lệch cảnh giới vẫn còn đó, không phải dễ dàng giết chết như vậy được.

Từ đây đã có thể biết được thực lực của hắn mạnh mẽ cỡ nào.

Tĩnh Hải vương tiếp tục nói: “Đáng tiếc, lúc ấy không thể nhờ cớ tận gốc, Lôi Vạn Hải còn có một nhi tử không ở trên đảo, nên đã để lại mầm tai họa. Tám năm trước, nhi tử của Lôi Vạn Hải là Lôi Hạo thành tựu kim thân, đánh đến Tĩnh châu thành, một nhà Bùi huynh chịu khổ bị sát hại, chỉ còn lại một mình Thiên Lan.”

Hắn nhắc đến vụ huyết án năm đó, giọng điệu hơi bi thảm.

“Lúc ấy, Lôi Hạo mang theo uy phong của kim thân, hạ lệnh nhất định phải huyết tẩy Tĩnh châu, bất cứ kẻ nào dám chừa

chấp Thiển Lan nhất định bị diệt tận cửa. Bất cứ kẻ nào giết được nàng, đến trên Long Môn đảo, có thể lấy được một môn thần công tuyệt thế.”

“Lúc ấy, ngay cả ở dưới trướng của ta cũng có người khuyên ta tạm thời đừng gây xung đột với Lôi Hạo kia, thậm chí có người còn âm thầm định giết Thiển Lan.”

Cố Dương có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng lúc đó, Lôi Hạo đã tu thành Thần Thông, Tĩnh Hải vương chẳng qua chỉ là nhất phẩm mà thôi, luận về lực uy hiếp thì đương nhiên kém xa đối phương.

Ngay cả thuộc hạ cũng không an phận.

Ở trong mắt người khác, vì một nữ tử, chiến đấu đến chết với một Thần Thông cảnh là một quyết định cực kỳ không khôn ngoan.

Những người muốn ám sát Bùi Thiển Lan, nói không chừng lại là người trung thành với hắn nhất.

Tĩnh Hải vương nói: “Thiển Lan không muốn liên lụy ta, lén lút chạy đi. Sao ta có thể trơ mắt nhìn huyết mạch duy nhất Bùi huynh lưu lại trên đời bị giết chết chứ? Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thú nàng làm thê, mới có thể để cho nàng yên tâm ở lại vương phủ, cũng có thể khiến thuộc hạ của ta thu hồi tâm tư khác.”

Cố Dương không ngờ rằng đằng sau còn có câu chuyện phức tạp như vậy.

Cái tên Lôi Hạo kia chính là chủ nhân Tây Long trì trên Long Môn đảo ở trong mô phỏng.

“Lúc ấy cưới nàng, chẳng qua vì bất đắc dĩ, trong lòng ta vẫn luôn coi nàng như nữ nhi. Bây giờ, nàng có người trong lòng, ta cực kỳ vui mừng, hy vọng ngày sau Cố huynh đệ đối xử tốt với nàng...”

“Đợi chút!”

Cố Dương nghe đến đó, cảm thấy nhất định phải làm sáng tỏ một chút: “Ngươi thật sự đã hiểu lầm, ta tuyệt đối không có tâm tư này với vương phi.”

Tĩnh Hải vương trừng mắt nhìn hắn, chậm rãi nói: “Vừa rồi Thiến Lan vì ngươi mà không cần cả tính mạng, cho nên mới chém ra một kiếm kia, hiển nhiên đã rẽ tình sâu nặng với ngươi rồi, sao ngươi có thể nói ra lời bạc tình như thế hả?”

Cố Dương lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Ô huynh, ngươi sai rồi, đó là bởi vì ta đã từng cứu nàng, nàng làm như vậy chỉ vì trả ân tình cho ta thôi. Vương phi thật sự là nữ tử hiếm thấy thế gian khó tìm.”

Tĩnh Hải vương thấy vẻ mặt hắn thản nhiên, không giống như giả bộ, trong lúc nhất thời, không khỏi hoài nghi phán đoán trước đó, chẳng lẽ là mình lầm thật?

Cố Dương nói tiếp: “Nhưng mà nàng vì ta mới bị thương nặng như vậy, có việc gì có thể giúp được cứ việc nói ra, chỉ cần ta có thể làm được thì nhất định không chối từ.”

Thương thế của Bùi Thiến Lan vô cùng phiền toái, tiêu hao sinh mệnh lực nghiêm trọng, không phải dễ dàng bù đắp lại được. Cho dù cảnh giới của nàng không hạ xuống, nhưng cả đời này, nhất định chỉ dừng bước ở nhất phẩm.

Cái giá phải trả có thể nói vô cùng nghiêm trọng.

Tĩnh Hải vương nghĩ tới thương thế của Bùi Thiến Lan, cũng biết cực kỳ khó giải quyết, vẻ mặt sa sầm nói: “Muốn để cho nàng khôi phục như lúc ban đầu thì chỉ có Tây Long trì trên Long Môn đảo, nhưng mà nơi đó đã bị Lôi Hạo chiếm đoạt. Ngay cả khi ngươi và ta hợp lực, muốn giết hắn cũng rất khó.”

Thần Thông cảnh không phải dễ giết như vậy.

Cho dù Lôi Hạo không được coi như là Thần Thông cảnh hoàn chỉnh, nhưng kim thân đã thành, hắn không có bất cứ chỗ chần gì.

Năm đó hắn có thể giết chết Lôi Vạn Hải, đó là thiên thời địa lợi nhân hòa, cộng thêm một ít may mắn, ngay từ đầu đã phá vỡ kim thân kia, cho nên mới có được một trận chiến thành công.

Lôi Hạo lại không phải kẻ ngu xuẩn, sao có thể dẫm vào vết xe đổ của phụ thân hắn được.

Cố Dương giật mình, đúng vậy, Tủy Long trì có công hiệu thoát thai hoán cốt, điều trị thương thế cho Bùi Thiến Lan là thích hợp nhất.

Về phần vị Thần Thông cảnh Lôi Hạo kia, không khó xử lý.

Chương 145: Bạc tình (2)

Hắn nhắc nhở: “Thanh thần kiếm mà thế tử rút ra từ trong Kiếm Sơn có điểm thần kỳ, Ô huynh cẩn thận nghiên cứu thử xem, nói không chừng có thể có thu hoạch.”

Tĩnh Hải vương hơi kinh ngạc liếc nhìn hắn.

Thật ra mới vừa rồi lúc hắn gỡ thanh kiếm từ trong tay nhi tử hắn ra, đã lấy được một môn truyền thừa từ trong đó.

Vả lại hắn còn biết lai lịch của thanh kiếm này, cũng biết rõ vì sao suốt một ngàn năm không có ai có thể rút được thanh kiếm này ra.

Thanh kiếm này tên là Thanh Long kiếm, nhất định phải là người có được huyết mạch Long tộc mới có thể rút ra được.

Từ nhỏ hắn đã thức tỉnh huyết mạch Long tộc, sở hữu long lực trời sinh, chính bởi vì như thế, cho tới nay, ở trong cùng cảnh giới hắn vẫn đánh đâu thắng đó.

Cũng bởi vì như thế, hắn lại chậm chạp không cách nào đột phá đến Thần Thông cảnh.

Tu vi của hắn, còn có tích lũy đã sớm đủ rồi, bế quan nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không tìm thấy được cơ hội đột phá.

Cho đến mới vừa rồi, hắn chiếm được môn truyền thừa trong Thanh Long kiếm, mới rốt cuộc tìm được phương pháp đột phá.

Nếu không phải cảm ứng được bên này xảy ra sự cố, hắn đã trực tiếp chuẩn bị bế quan, đột phá vào Thần Thông cảnh.

Hơn nữa cũng là tạo hóa trêu ngươi, thanh thần kiếm này vẫn luôn ở trong khu vực Tĩnh châu, cắm trên Kiếm Sơn, nhưng

trong đầu hẳn lại chưa từng sinh ra suy nghĩ đi rút nó ra, nếu không đã không đến nỗi lãng phí nhiều năm như vậy.

Cuối cùng, vẫn là nhi tử hẳn rút kiếm ra, đưa đến trước mặt hẳn.

Cô Dương lại nói: “Ô huynh, tiểu đệ có một việc muốn cầu.”

Tĩnh Hải vương thấy hẳn nói chuyện quan trọng, nên nghiêm túc nói: “Có chuyện gì, ngươi cứ việc nói.”

“Ta cần tiền, rất nhiều rất nhiều tiền.”

Tĩnh Hải vương dờ khóc dờ cười, dáng vẻ mới vừa rồi còn tưởng rằng có chuyện gì khó lường, ai ngờ chỉ là chút vật ngoài thân mà thôi.

Tiền là chuyện hẳn thật sự không coi vào đâu.

Hẳn cười nói: “Chuyện này dễ xử lý, ngày mai ngươi đi tìm Thiến Lan, muốn bao nhiêu tiền thì cứ việc nói cho nàng là được.”

Cô Dương thấy hẳn không để tâm, lại cường điệu một lần nữa: “Ta cần rất nhiều rất nhiều tiền.”

Tĩnh Hải vương thấy hẳn nói như vậy, không nói nhảm nữa, lấy một lệnh bài bằng ngọc trong ngực ra, nói: “Ngươi cầm lấy cái này, đi tìm phòng thu chi trong phủ, tiền tài trong vương phủ, ngươi tùy tiện lấy dùng.”

Cô Dương nhận lấy lệnh bài kia, khẽ cười khỏ.

Hẳn đã nhìn ra được người này là người không biết xử lý việc vặt, đoán chừng ngay cả trong vương phủ có bao nhiêu tiền, hẳn cũng không biết.

Thôi, ngày mai cứ đi tìm Bùi Thiến Lan, xem nàng nói như thế nào.

“Huynh đệ, ngươi giết Thảm Ngạo, Thảm gia tuyệt đối sẽ không chịu để yên. Ta phải bế quan một thời gian, ngươi phải cẩn thận. Nếu gặp phải nguy hiểm, có thể cầm tấm lệnh bài này, đi tới tòa viện ở tận cùng bên trong ngõ cổ Đông, sẽ có người bảo vệ chu toàn cho ngươi.”

Cố Dương nói: “Được.”

“Người giúp ta chiếu cố Thiên Lan.” Tĩnh Hải vương nói xong, thân hình lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Cố Dương biết rõ, hắn vẫn muốn tác hợp thê tử của hắn với mình, nhưng mà lòng mình vô tư, đương nhiên không cần tránh hiềm nghi.

Hắn đi ra ngoài, đến viện vừa nãy, nghênh đón hắn là hai cặp mắt lo lắng.

...

Sau khi Bùi Thiên Lan ăn viên đan dược kia đã nhanh chóng tỉnh lại, biết được vương gia tới, còn gọi Cố Dương đi, nhất thời sốt ruột.

Chuyện nàng sợ nhất chính là Cố Dương và vương gia đánh nhau, đến lúc đó nàng không biết phải làm gì mới được.

Cố Dương nào phải đối thủ của Vương gia?

Nàng giãy giụa, định đi qua giải thích với vương gia, tất cả đều không liên quan gì đến Cố Dương, là mình si tâm vọng tưởng...

Nhưng lại bị Xuân Đào giữ chặt lấy.

Đúng lúc này, Cố Dương từ bên trong đi ra, thoạt nhìn êm đẹp, không bị thương, nhưng không thấy bóng dáng vương gia đâu.

Trong lòng Xuân Đào vừa thấy may mắn, lại vừa nghĩ lại mà sợ, nuốt nước miếng hỏi: “Vương gia đâu rồi?”

“Đi rồi.”

Xuân Đào ngậy ra: “Cứ... đi như vậy? Chưa nói... gì khác?”

Cố Dương cười nói: “Có một chút hiểu lầm nho nhỏ, đã giải thích rõ ràng rồi.”

Bùi Thiên Lan cuối cùng mở miệng: “Người... nói với vương... gia như thế nào?”

Cố Dương nhớ đến Tĩnh Hải vương muốn gửi gắm nàng cho mình, cảm thấy không thích hợp để nói ra, rất dễ dàng bị người cho rằng hắn đang đùa giỡn, nên chỉ nói: “Vốn chỉ là

một hiểu lầm nho nhỏ, vương gia lòng dạ rộng lớn, vốn không để trong lòng.”

Hắn đổi chủ đề, hỏi vào chuyện chính: “Đúng rồi, trong vương phủ còn bao nhiêu bạc?”

Nơi đáy mắt Bùi Thiên Lan hiện lên vẻ hơi thất vọng, nghe vậy nói: “Có chừng mấy trăm vạn lượng, chuyện này phải hỏi Xuân Đào.”

Xuân Đào ở bên cạnh nói: “Vàng bạc cộng lại có hơn bảy trăm vạn lượng, không kể châu báu tranh chữ cổ các loại.”

Mắt Cố Dương sáng lên, không hổ là Tĩnh Hải vương phủ, thật đúng là có tiền.

Cố Dương lại hỏi: “Nếu như dưới tình huống không ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của vương phủ, có thể rút ra nhiều nhất bao nhiêu bạc vậy?”

Tĩnh Hải vương đã có ý như vậy, hắn không thể rút sạch tiền của vương phủ được, như thế thành ra quá tệ bạc, cũng nên để lại một ít tiền để duy trì hoạt động bình thường.

Một vương phủ lớn như vậy, chi tiêu mỗi tháng cũng không phải là số lượng nhỏ.

Xuân Đào không biết vì sao hắn lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn thầm tính toán, đưa ra một đáp án: “Đại khái có thể rút ra chừng năm trăm vạn. Vì sao công tử lại hỏi chuyện này?”

Con số này đã khiến Cố Dương rất hài lòng: “Tốt, kính xin Xuân Đào cô nương ngày mai hỗ trợ, rút năm trăm vạn lượng kia ra.”

Xuân Đào kinh hãi, lắp bắp nói: “Cố... Cố công tử, hạn... hạn mức... này lớn như vậy, nô... nô tỳ không thể lấy... ra được.”

Trong vương phủ đều có chế độ, dưới một vạn thì nàng có thể tùy tiện lĩnh, nhưng mấy trăm vạn lượng lại ở trong ngân khố khác, chìa khóa chia làm bốn, vương phi và ba vị trưởng phòng mỗi người giữ một chìa, bốn chìa ghép lại mới có thể mở nhà kho ra được.

Đừng nói là nàng, ngay cả vương phi muốn lĩnh số ngân lượng lớn như vậy thì cũng phải có thủ lệnh của vương gia mới được.

Cố Dương chìa tấm lệnh bài Tĩnh Hải vương mới vừa đưa:
“Có cái này, được không?”

Xuân Đào thấy tấm lệnh bài kia, không khỏi ghen hòng nhìn trân trối.

Chương 146: Công tử rất thiếu tiền sao?

Đây chính là ngọc lệnh mà vương gia luôn mang theo bên người, cầm tấm lệnh bài này thì có thể thay hẳn truyền mệnh lệnh, đừng nói là lấy tiền, ngay cả đi điều động quân bảo vệ thành, bọn họ đều sẽ không chút do dự nghe lệnh.

Lệnh bài quan trọng như vậy, không ngờ vương gia lại giao cho Cố công tử.

Chuyện này...

Hoàn toàn khác với suy nghĩ của nàng.

Trước đó, nàng còn lo lắng vương gia sẽ vì chuyện vương phi mà trở mặt thành thù với Cố công tử, ai ngờ vương gia lại giao cả ngọc lệnh cho hắn.

Điều này chứng tỏ vương gia tín nhiệm hắn.

Bùi Thiển Lan ở bên cạnh cũng kinh sợ, không tài nào hiểu nổi tại sao vương gia lại giao ngọc lệnh cho Cố Dương.

Tình hữu nghị giữa nam nhân, các nàng thật sự không hiểu được.

Cố Dương thấy phản ứng của nàng, nhíu mày hỏi: “Không được sao?”

“Không không không... làm được...”

Xuân Đào vội nói, nhưng càng nói càng loạn: “Ý nô tỳ là có thể lấy được, người muốn lấy bao nhiêu cũng được.”

Xem ra Tĩnh Hải vương không hề lừa gạt hắn.

Cố Dương gật đầu, nói: “Được, vậy buổi sáng ngày mai, người tới tìm ta.”

Nói xong chuyện chính, hắn tiễn các nàng về vương phủ, mãi cho đến cửa tam cung mới dừng bước chân.

“Đúng rồi.”

Lúc sắp chia tay, Cố Dương nghĩ tới một chuyện, nói với Bùi Thiến Lan: “Chuyện ta hỏi người, ta đã đoán được đáp án rồi. Ta biết, không thể chỉ trách người được.”

Nói xong đã rời đi.

Bùi Thiến Lan nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, hốc mắt không khỏi ẩm ướt.

Chuyện Ô Hành Vân tức giận rời đi, cho dù người bên cạnh đều định giấu nàng, nhưng giấy không gói được lửa, nàng vẫn nghe được một chút tiếng gió.

Thậm chí vì chuyện này mà nàng bị rất nhiều lão nhân trong vương phủ căm thù, vốn không được lòng người, thêm với vương gia quanh năm không ở trong phủ.

Nàng là nữ chủ nhân của vương phủ trên danh nghĩa, trên thực tế, nàng chỉ có thể huy động được mấy thị nữ trong viện, bất cứ chuyện gì khác đều phải thương lượng với mấy vị quản gia.

Nếu như quản gia không phối hợp, nàng không làm được chuyện gì trong vương phủ cả.

Nói trắng ra, nàng chỉ là một vật trang trí mà thôi.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Xuân Đào đã tới, dẫn Cố Dương đến phòng thu chi.

Cuối cùng hắn cũng được chứng kiến uy lực của tám lệnh bài bằng ngọc trong tay, vừa chìa nó ra, tất cả mọi người không nói hai lời, lập tức lấy chìa khóa, mở cửa kho ra, khiêng từng rương vàng bạc ra ngoài.

Không có ai nghi ngờ chất vấn thân phận của hắn, cũng không có ai chất vấn vì sao hắn lại muốn lấy nhiều tiền như vậy.

Cố Dương để người ta chuyển số vàng bạc này đến Tiền phủ chỗ hấn đang ở, vương phủ phái một tốp hộ vệ mở đường phía trước, khiến người đi trên đường vây xem và bàn luận ầm ĩ.

Bận rộn suốt một buổi sáng, cuối cùng đã chuyển hết ngân lượng đến, sau khi kiểm kê số lượng không sai, người của vương phủ mới rời đi.

Xuân Đào không vội rời đi luôn, vẫn ở lại đến sau cùng.

“Có còn việc gì sao?”

Cố Dương đang vội vã đi vào nạp những ngân lượng này vào trong hệ thống, nên định mau chóng đuổi nàng đi.

Xuân Đào thấy bốn bề vắng lặng, nhỏ giọng nói: “Công tử rất thiếu ngân lượng sao?”

“Thiếu chứ.”

“Phu... nàng kêu nô tỳ chuyên lời, nếu công tử cần, Bùi gia còn để lại một chút gia sản, công tử cứ việc cầm đi.” Xuân Đào vốn định nói “phu nhân”, nhưng lời đến miệng lại đổi thành “nàng”.

Cố Dương lắc đầu nói: “Tiền của vương phi, sao ta có thể lấy được.”

Hấn là người có nguyên tắc, hấn từng cứu Bùi Thiển Lan, nhưng đêm qua nàng chém ra một kiếm kia, đã xem như báo đáp rồi.

Lần đầu tiên thì không tính, lúc ấy nàng bị hấn gây thương tích, cứu nàng là chuyện đương nhiên.

Bọn họ đã thanh toán xong rồi, còn thu tiền của nàng thì sao được?

Xuân Đào nói: “Bán gia sản của Bùi gia đổi thành tiền, cộng thêm tích góp những năm này của nàng, chắc có một ngàn vạn lượng.”

Một ngàn... vạn?

Cố Dương tròn trắng mắt, khá lăm, thật sự không nhìn ra đây, nàng còn là một đại phú bà.

Ngay cả tiền bạc hiện có của vương phủ cũng chỉ hơn bảy trăm vạn lượng mà thôi, bản thân nàng lại vượt trên một ngàn vạn.

Đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

Xuân Đào nói xong, lấy một hộp gỗ lim trong lòng ra, nói: “Đây là tích góp những năm này của nàng, có hai trăm vạn lượng, đều là hoa hồng của hiệu buôn trên danh nghĩa Bùi gia, nhiều nhất nửa tháng mới có thể bán những cổ phần của hiệu buôn kia đi, chờ tiền tới tay, nô tỳ lại mang đến cho công tử.”

“Ừc” một tiếng.

Cố Dương vô thức nuốt nước miếng.

Một ngàn vạn lượng đủ cho hai mươi lần mô phỏng.

Cộng thêm với năm trăm vạn lượng trong viện hiện giờ, tổng cộng được ba mươi lần mô phỏng, đến nhất phẩm đỉnh phong chắc chắn không thành vấn đề.

Cố Dương chìa tay, kiên định nhận lấy hộp gỗ lim kia, nói: “Ngày sau vương phi có lệnh, xông pha khói lửa, sẽ không chối từ.”

Hắn vốn định từ chối, nhưng mà số tiền nàng cho quả thật quá nhiều.

Xuân Đào nghe xong lời hắn nói, sâu xa nói: “Chỉ mong công tử đừng phụ tâm ý của nàng.” Nói xong, nàng thi lễ rồi rời đi.

Cố Dương nhìn hộp gỗ lim tinh xảo trong tay, trên đó còn lưu lại mùi thơm nhàn nhạt.

Cho dù hắn có ngó ngàng hơn nữa, đến bây giờ còn không thể đoán ra được tình ý của Bùi Thiên Lan dành cho hắn sao.

Nếu như đêm qua nàng dốc sức liều mạng chém ra một kiếm là vì báo đáp ơn cứu mệnh của hắn.

Như vậy hiện giờ dốc hết toàn bộ gia sản của bản thân, còn định bán của cải lấy tiền, đưa hết tất cả tiền cho hắn, nếu nói đây cũng là báo ân, hắn thật sự không có cách nào thuyết phục mình được.

Nhưng mà tại sao lại vậy chứ?

Cho dù Cố Dương nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được, hấn và Bùi Thiên Lan chỉ gặp mặt vài lần, sao nàng lại coi trọng mình chứ?

Thật sự là trăm mối tơ vò không có cách giải.

“Vậy hơi phiền toái rồi.”

Hôm qua hấn mới thề son sắt với Tĩnh Hải vương nói rằng hấn và vương phi không có gì cả, hiện giờ làm như vậy, sau này phải giải thích như thế nào đây?

Cố Dương vừa nghĩ, vừa trở lại viện, vừa khéo nhìn thấy Từ Nhược Mai đang ở đó luyện kiếm.

Mặc dù nàng mất hết tu vi, nhưng chưa bao giờ dừng luyện công, đây là thói quen đã hình thành được vài chục năm, không đổi được.

“Cố Dương, ngươi đã về rồi.”

Từ Nhược Mai nhìn thấy hấn, dừng lại, chỉ thấy trên mặt nàng ửng hồng, trên chóp mũi còn đổ vài giọt mồ hôi, đôi mắt trong veo sáng ngời, chiếu ngược ra bóng dáng của hấn.

Chương 147: Bảo tàng Hạ triều

Cố Dương chợt nghĩ, đột nhiên hỏi: “Nhược Mai, có phải ngươi thích ta không?”

“Ngươi... ngươi nói bậy bạ gì đó?”

Từ Nhược Mai đỏ bừng cả mặt, mắc cỡ xoay người chạy đi.

“...”

Cố Dương đứng ở đó, ngẩng đầu lên nhìn trời, nghĩ đến sau khi rời khỏi Lưu gia thôn, những nữ nhân mà mình đã từng gặp như Tô Thanh Chi, Lăng Linh, Từ Nhược Mai, Sở Tích Nguyệt, Bùi Thiên Lan...

Sở Tích Nguyệt thì hấn không dám xác định, nhưng mấy người còn lại, hoặc ít hoặc nhiều đều có chút thiện cảm với

hắn.

Hắn không nhịn được sờ mặt mình, lầm bầm nói: “Hóa ra ta có mị lực như vậy sao? Chẳng lẽ trước kia ở trái đất, mị lực của ta bị phong ấn sao?”

...

[Nạp tiền thành công, số dư trước mắt là sáu trăm mười vạn.]

Cố Dương nạp vào xong, xem thử số dư, trong lòng vui phơi phới, lúc nữa đổi thêm ngân phiếu hai trăm vạn lượng kia sẽ thành hơn tám trăm vạn.

Đến lúc đó, hắn có thể đột phá thẳng đến nhất phẩm đỉnh phong, cho dù là Thảm Phá gia chủ Thảm gia đến đây, hắn vẫn có lòng tin đánh được một trận.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao năm mươi vạn kim tiền.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã có tu vi nhất phẩm, trở thành đệ nhất Tiềm Long bảng, người đánh bại Dịch Nhất đệ nhất Thiên Kiêu bảng, danh chấn thiên hạ.]

[Người cứu mạng vương phi và thế tử của Tĩnh Hải vương, nhận được tình hữu nghị của Tĩnh Hải vương, các người xưng huynh gọi đệ.]

[Thảm Ngạo cường giả nhất phẩm của Thảm gia xuất hiện, bị người đánh chết tại chỗ.]

[Mấy ngày sau, khi Tĩnh Hải vương đang đột phá Thần Thông cảnh, một cường giả Pháp Lực cảnh đột nhiên tập kích, một đường kiếm quang từ trong thành bay tới chặn một đòn này. Đột nhiên, lại có một vị cường giả Kim Thân cảnh xông ra, đánh trọng thương Tĩnh Hải vương.]

[Sau đó, vị cường giả Kim Thân cảnh kia xuất hiện trước mặt người, đánh người chết tại chỗ, ngênh ngang rời đi. Người hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Tới rồi!

Cố Dương vốn đã chuẩn bị tâm lý, nhìn thấy khi Tĩnh Hải vương đột phá Thần Thông cảnh, lại xuất hiện ngoài ý muốn, trong lòng tuyệt đối không cảm thấy bất ngờ.

Vị cường giả Pháp Lực cảnh kia là người quen cũ, khi Tĩnh Hải vương đột phá Thần Thông cảnh, mỗi lần đều xuất hiện, sau đó sẽ bị vị Kiếm Thánh ở trong Tĩnh châu thành ngăn cản.

Vấn đề là vị Kim Thân cảnh kia là lần đầu tiên xuất hiện.

Nếu như hần không đoán sai, có lẽ là người của Thẩm gia, bởi vì hần giết Thẩm Ngạo, gây ra thay đổi.

Được đấy, Thẩm gia này đúng là không làm theo lẽ thông thường.

Theo lý thuyết, không phải sẽ phá vỡ Thẩm Phá hạng năm trên Nhất Phẩm bảng đến đây trước sao? Không ngờ một vị Thần Thông cảnh lại đến, thật sự không để lại chút đường sống nào mà.

Nhưng mà Cố Dương lại có một nghi hoặc, không phải nói Kiếm Thánh là vô địch dưới Bất Lậu cảnh sao? Vì sao vị ở Tĩnh châu này lại sơ suất ngay thời khắc quan trọng như vậy, xuất hiện thêm một vị Kim Thân cảnh đã không ngăn được rồi?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong số những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm hai mươi hai tuổi.]

“Chọn điều hai.”

Lập tức, trong đầu Cố Dương xuất hiện thêm một đoạn ký ức cực kỳ ngắn ngủi. Đó là hình ảnh một quyền lớn ngay trước mắt không ngừng phóng đại, sau đó trước mắt hần tối sầm, nên không biết gì cả.

“Thật đáng sợ!”

Từ trong đoạn ký ức này, cuối cùng hắn đã thấy được thực lực của cường giả Thần Thông cảnh, quả thật nghiền ép nhất phẩm. Hắn hiện giờ còn không có cả năng lực đánh trả.

Cố Dương không vội vã tiến hành mô phỏng tiếp, mà đang tự hỏi, nên thoát khỏi ngõ cụt trước mắt này như thế nào.

...

[...Lúc Tĩnh Hải vương đột phá Thần Thông cảnh, người cầm lấy lệnh bài đến Ngõ Cổ Đông, tìm kiếm vị Kiếm Thánh kia che chở.]

[Bị hai vị Thần Thông cảnh vây công, Tĩnh Hải vương chết tại chỗ.]

[Nửa tháng sau, người đi theo vị Kiếm Thánh kia, lên đường đến Thần Đô, tìm kiếm bảo tàng mấy trăm năm trước mà Hạ triều để lại.]

[Một tháng sau, trong một trận hỗn chiến tranh đoạt bản đồ bảo tàng, người bị một vị cường giả Kim Thân cảnh đánh lén, chết tại chỗ, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Cố Dương xem đến cuối cùng, thở dài.

Đi theo vị Kiếm Thánh kia cũng không được, hắn phải đi tìm bảo tàng của Hạ triều gì kia, cuốn vào trong vũng nước xoáy như vậy, quá nguy hiểm.

Hắn biết Hạ triều, là một triều đại trước Tần triều, cách bây giờ đã một ngàn năm.

Dựa theo sổ sách ghi lại, đó là một triều đại cực kỳ cường thịnh, còn cường đại hơn cả Đại Tần và Đại Chu sau này.

Suốt cả Hạ triều, chỉ có một vị hoàng đế, đó là Hạ đế, cho đến khi hắn chết, Hạ triều cũng theo đó mà sụp đổ.

Vị Hạ đế này tại vị thời gian dài đến một ngàn năm, xuyên qua thời đại trung cổ.

Mặc dù trên sử sách chưa nói, nhưng vị Hạ đế này ít nhất cũng là cường giả Bất Lậu cảnh, nói không chừng còn là một vị Thiên Nhân.

Một vị hoàng đế vô cùng cường đại như vậy đã chết như thế nào, trên sử sách lại chỉ có suy đoán hàm hồ, ghi chép lại đơn giản mấy chữ: “Ngày nào đó, Hạ đế băng hà”.

Về phần Hạ triều, có rất nhiều truyền thuyết, sắc thái truyền kỳ lớn nhất trong đó chính là thanh kiếm của Hạ đế, tung tích của Nhân Hoàng kiếm.

Sau khi Hạ đế chết, thanh kiếm đại diện cho hoàng quyền của Hạ triều này lại không biết tung tích, cho đến nay vẫn không rõ tung tích.

Nghe nói, thanh Nhân Hoàng kiếm này đại diện cho pháp chế và số kiếp của Hạ triều, ai có thể đạt được nó thì có thể trở thành chủ nhân thiên hạ.

Ngoại trừ điều đó ra còn có đủ loại truyền thuyết về bảo tàng Hạ triều để lại.

Bảo tàng ở Thần Đô kia có thể khiến vị Kiếm Thánh ở Tĩnh châu thành động tâm, lai lịch nhất định không đơn giản.

Cuối cùng là vị Kim Thân cảnh đánh lén hấn, hơn phân nửa chính là người của Thâm gia.

Đường đường một vị cường giả Thần Thông cảnh, lại đánh lén hấn một võ giả nhất phẩm, quá là không biết xấu hổ.

Loại người này cũng là nguy hiểm nhất.

Nhưng máu chốt là ở thực lực của Cố Dương còn không bằng đối phương.

Vậy phải làm sao?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm hai mươi hai tuổi.]

Hấn hơi do dự, vẫn chọn điều hai.

Lập tức, trong đầu hấn xuất hiện thêm lượng lớn kiến thức và kinh nghiệm.

Ở trong mô phỏng, hắn theo vị Kiếm Thánh kia mấy tháng, quả nhiên đã nhận được không ít chỉ điểm.

Chương 148: U Minh tông

[...Người lập tức khởi hành đến Thiên Trụ sơn, được nửa đường, bị một vị cường giả Kim Thân cảnh đánh chết. Hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Về mặt Cố Dương trở nên sa sầm, ngay cả con đường này cũng không đi được.

Một khi bị cường giả Thần Thông cảnh nhắm vào, dường như không có chỗ ẩn náu, cho dù chạy trốn tới đâu đều sẽ bị đuổi kịp.

Lần trước, khi Dịch Nhất của Thiên Thánh tông tìm hắn quyết đấu cũng giống như vậy, đã chạy đến trên biển rộng rồi mà vẫn bị hắn truy ra tung tích.

Lần này, đường lui lớn nhất của hắn cũng bị phá hỏng, nên làm như thế nào mới có thể phá giải đây?

Lãng phí ba cơ hội mô phỏng, lại không có thu hoạch gì, Cố Dương vô cùng đau lòng. Những số tiền này, hắn khó khăn lắm mới kiếm về được.

Trong lòng hắn nhanh chóng có quyết định, nói một tiếng với đám người Tô Thanh Chi, rồi ra cửa.

...

Ngõ cổ Đông, ở trong Tĩnh châu thành, thuộc về nội thành xưa cũ.

Những năm này, Tĩnh châu thành không ngừng phát triển, quy mô thành thị đã mở rộng gấp mười mấy lần, giữa nội thành mới xây và nội thành xưa cũ có thể nói là phân biệt rõ ràng, phong cách kiến trúc hoàn toàn khác nhau.

Bên chỗ nội thành xưa cũ mang đến cho người ta cảm giác mất trật tự chật chội.

Ngõ cổ Đông lại là một ngoại lệ, nơi đây vẫn luôn là chỗ chỉ có người giàu có mới có thể ở.

Cố Dương một thân một mình đi đến ngõ nhỏ thoạt nhìn không hề thu hút này, đi đến một tòa trạch viện sau cùng, gõ cửa, cất cao giọng nói: “Vãn bối Cố Dương, cầu kiến tiên bối.”

Bên trong, một giọng nói già nua vang lên: “Vào đi.”

Hắn đẩy cửa ra, đi vào trong sân, chỉ thấy người ngồi trong đình là một lão giả sang trọng, cực kỳ uy nghiêm, khí chất cao quý, giống như vương hầu.

Vẻ ngoài như vậy càng giống một vị vương gia hơn Tịch Hải vương.

“Bái kiến tiên bối.”

Ở trước mặt một vị Kiếm Thánh, biểu hiện của Cố Dương vô cùng tôn kính.

Lão giả chỉ vào ghế đá ở đối diện, nói: “Ngồi.”

Cố Dương theo lời ngồi xuống.

Lão giả đánh giá hắn, trong mắt hiện lên tia tán thưởng, nói: “Ở độ tuổi này, có thể có được tu vi như vậy, chỉ sợ ngay cả Tàn Vũ năm đó cũng không bằng ngươi.”

“Tiền bối quá khen rồi.”

Cố Dương khiêm tốn nói, người khác khen hắn như vậy, trong lòng hắn cũng không hề dao động chút nào, không một ai biết để có được thực lực như vậy, hắn đã phải bỏ ra bao nhiêu.

Chuyện này không đáng để khoe ra, nếu tư chất của hắn tốt một chút thì đã sớm đến Thần Thông cảnh rồi.

Lão giả đang pha trà, chờ nước sôi, pha một bình, rót cho hắn một chén, nói: “Ngươi đến tìm lão phu có chuyện gì?”

Cố Dương nói: “Vãn bối có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo tiên bối.”

“Ngươi nói.”

“Nghe người ta nói, thiên hạ hiện giờ, Thần Thông cảnh cực kỳ ít khi xuất thế, vì sao lại như vậy?”

Lão giả tạm dừng động tác trong tay, không trả lời thẳng vấn đề của hắn, mà hỏi: “Người đã từng nghe nói đến U Minh tông chưa?”

Cố Dương gật đầu: “Đã nghe rồi, là một trong sáu môn phái, là tử địch với Đạo môn, nghe nói một trăm năm trước từng bị tông chủ Đạo môn san bằng sơn môn, gần như bị diệt môn, từ đó về sau đã ẩn thế không xuất hiện.”

Lão giả nói: “Người chỉ biết một, mà không biết hai. Trận chiến năm ấy, mặc dù tông chủ U Minh tông bị người kia của Đạo môn giết chết, nhưng hai đệ tử của hắn lại chạy thoát.”

“Không biết hai người này được cơ duyên gì, không đến trăm năm đã đột phá đến Bất Lậu cảnh, hơn nữa còn nắm giữ được một loại kỳ thuật luyện thi.”

“Mười tám năm trước, trong trận chiến hoàng thất vây quét Vũ gia, hai người này xuất hiện ở thời khắc sống còn, rất nhiều người bị bọn họ giết, ngay cả Lạc vương cũng suýt chút nữa bị thương nặng.”

“Hai người này cướp thi thể cường giả Bất Lậu cảnh của Vũ gia, luyện chế thành sát thi, cộng thêm mấy vị Pháp Lực cảnh và hơn mười người Kim Thân cảnh, từ đó trong thiên hạ gần như không có bất cứ một thế lực nào có thể chống lại được.”

“Về sau, người của U Minh tông đi ra ám sát Thần Thông cảnh đơn lẻ, sau khi bắt được, luyện thành sát thi, đã có không ít người rơi vào độc thủ của bọn họ. Từ đó, Thần Thông cảnh trong thiên hạ sẽ không tùy tiện rời khỏi tông môn, miễn cho U Minh tông nhân cơ hội ra tay.”

Cố Dương không ngờ rằng lại còn có nguyên nhân như vậy.

Nói thế, ở trong mô phỏng, tên muốn giết chết Tĩnh Hải vương chính là người trong U Minh tông.

Lão giả nói: “U Minh tông chỉ sẵn giết Thần Thông cảnh, lại chưa hề ra tay với người dưới Thần Thông cảnh, người chưa nghe tới chuyện này cũng bình thường thôi.”

“Chẳng trách cả Từ Nhược Mai và Ô Hành Vân đều không biết chuyện này. Tu vi của bọn họ còn cách Thần Thông cảnh

xa lắm, không cần biết rõ chuyện này, chỉ tăng thêm phiền não.”

Cô Dương trầm nghĩ, lại có một nghi vấn: “Vì sao người của U Minh tông muốn luyện chế nhiều sát thi Thần Thông cảnh như vậy?”

Lão giả thân nhiên nói: “Người cảm thấy làm cường giả Bất Lộ cảnh, theo đuổi lớn nhất là gì?”

Cô Dương đã rõ, bất cứ một vị võ giả nào, theo đuổi lớn nhất đều là cảnh giới càng cao.

Giống như bản thân hắn, bởi vì đột phá Thần Thông cảnh mà cố gắng kiếm tiền.

Như vị Kiếm Thánh trước mắt này, đương nhiên cũng vì muốn đột phá đến Bất Lộ cảnh.

Hai vị cường giả Bất Lộ cảnh của U Minh tông đã nhiều năm như vậy không hề đi ra ngoài xưng vương xưng bá, mục đích của bọn họ sẽ không khó đoán, nhất định vì đột phá Thiên Nhân cảnh.

Thật sự quá khó khăn.

Phiền toái chỗ Thẩm gia đã khiến hắn sút đầu mẻ trán rồi, hiện giờ lại thêm một U Minh tông còn đáng sợ hơn.

Cô Dương đang ngồi cảm thán, đột nhiên nghĩ đến: “Tiền bối, Thần Thông cảnh trong thiên hạ hiện giờ đều co đầu rút cổ không dám xuất hiện, người nói xem, liệu người trong U Minh tông đang chơi trò lừa bịp ôm cây đợi thỏ không. Cảnh chùng trong khu vực Tĩnh châu, một khi phát hiện vương gia có dấu hiệu đột phá sẽ chạy đến tập kích?”

Đây gần như là nhất định, nói cách khác, trong mô phỏng lần trước, sau rất nhiều năm, trong một trận quyết đấu với hạng hai trên Nhất Phẩm bảng, Tĩnh Hải vương mới đột phá đến Thần Thông cảnh, vị cường giả Pháp Lực cảnh của U Minh tông vẫn đứng giờ xuất hiện, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Chỉ có một khả năng, đó chính là vị cường giả U Minh tông này vẫn luôn canh chừng ở gần bên, chỉ đợi ngày Tĩnh Hải

vương đột phá.

Chương 149: Phương pháp xử lý cục diện

Cộng thêm vị cường giả Pháp Lực cảnh này vô cùng có kiên nhẫn, đợi chờ nhiều năm như vậy, chỉ có thể nói, bọn họ nhất định phải có được Tĩnh Hải vương, hơn nữa còn muốn Tĩnh Hải vương đã là Thần Thông cảnh.

Chỉ có thể nói, Tĩnh Hải vương là đệ nhất Nhất Phẩm bảng, mục tiêu quá lớn.

Chuyện này còn có một chi tiết khác, đó là trong mô phỏng lúc trước, vài năm sau khi Tĩnh Hải vương đột phá, vị Kiếm Thánh này lại không ra tay.

Vậy có nghĩa rằng, sau khi hấn đến Thần Đô tìm kiếm bảo tàng của Hạ triều đã không quay về.

Lão giả nói: “Cũng không phải không có khả năng này.”

Mạch suy nghĩ của Cố Dương lập tức mở được gợi mở, hỏi: “Tiền bối cảm thấy người trong U Minh tông kia sẽ trốn ở đâu?”

Lão giả nở nụ cười: “Người định chủ động ra tay, giết chết người của U Minh tông đang ần núp gần đây?”

“Tiền bối cảm thấy có gì không ổn sao?”

Lão giả thản nhiên nói: “Thật sự không dám giấu giếm, lão phu có thương tích trong người, nhiều nhất chỉ có thể đánh ra được hai kiếm, nếu như tới là Pháp Lực cảnh thì không giữ chân được, hơn nữa một tháng sau đó thì không cách nào ra tay tiếp.”

Cố Dương rất bất ngờ, hấn nói hết cả chuyện này ra, đây không phải là tín nhiệm bình thường.

Lão giả nhìn ra được hấn đang kinh ngạc, cười nói: “Nếu như tấm lệnh bài kia ở trên tay ngươi, chứng minh ngươi là người Ô tiêu tử tin được.”

Hóa ra là như vậy.

Lúc này Cố Dương mới chợt hiểu ra, xem ra tám lệnh bài bằng ngọc kia là tín vật giữa bọn họ.

Hắn nói: “Tiền bối có điều không biết, sau khi vương gia có được thanh thần kiếm kia đã bế quan rồi, đoán chừng trong vòng ba đến năm ngày sẽ đột phá Thần Thông cảnh.”

“Hả?”

Trong mắt lão giả lóe lên một tia sáng, nhìn hắn một lúc lâu, nghiêm túc suy nghĩ, chậm rãi nói: “Nếu người mà U Minh tông phái tới là Pháp Lực cảnh, vậy thì chỗ hắn ẩn nấp sẽ không cách quá ba trăm dặm, xa thêm nữa, sẽ không cách nào kịp thời chạy tới được.”

Nói cách khác là trong phạm vi ba trăm dặm, nhưng phạm vi không lồ như vậy, phải làm thế nào mới tìm được một cường giả Thần Thông cảnh đang ẩn nấp?

Cố Dương hỏi: “Tiền bối, người có cách tìm ra vị trí của người kia không?”

“Không phải không có cách, nhưng mà cần có người phối hợp mới được.”

“Mời tiền bối nói.”

“Người lại dùng Lôi Đình Tru Diệt một lần nữa, nhất định có thể kinh động người nọ, một khi đối phương lộ ra khí tức, ta có thể khóa được vị trí đó.”

“Lôi Đình Tru Diệt?”

Lão giả giải thích: “Khi thi triển chiêu thức này sẽ có động tĩnh tương tự với khi đột phá Thần Thông cảnh.”

Cố Dương lập tức hiểu rõ, nói: “Xin tiền bối chờ một lát, ta trở về lấy ít đồ.”

Nói xong, hắn rời khỏi trạch viện này.

Sau khi quay về chỗ ở, Cố Dương mở hệ thống ra, mở một lần mô phỏng, dùng nó để bói thử việc lành dữ phen này.

Vị Kiếm Thánh kia sâu không lường được, hắn lo lắng sử dụng máy mô phỏng ở đó sẽ bị lộ đầu mối, nên tìm cơ đi về.

Chốc lát sau.

Trong mắt Cố Dương lóe lên chút vui mừng, lần này ổn thôi rồi.

...

Sau nửa canh giờ, Hoàng Phủ Đức lại một lần nữa nhìn thấy Cố Dương, cảm thấy hắn không giống với lần trước, không nhìn được liếc nhìn nhiều thêm một lần.

“Chân nguyên thâm hậu thêm rồi!”

Phán đoán này khiến lòng hắn kinh hãi.

Hắn tu luyện tới trình độ như hiện giờ đã hiếm có chuyện gì có thể khiến lòng hắn nổi giận, nhưng chuyện trước mắt vô cùng kỳ lạ, đã vượt ra khỏi nhận thức của hắn.

Trong nửa canh giờ ngắn ngủi, không ngờ chân nguyên của người trẻ tuổi trước mắt này lại tăng lên gần một phần.

Quả thật không thể nào tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ bản thân mình đã mờ mắt đến mức nhìn sai cả tu vi của một võ giả nhất phẩm?

Cố Dương bị hắn nhìn đến mức thấy sợ hãi, hắn biết rõ nhất định là do tu vi của mình đột nhiên tăng lên, bị hắn nhìn ra được.

Hắn không khỏi sinh lòng hối hận, sớm biết vậy đã không nhận ban thưởng của mô phỏng.

Nhưng mà hắn thật sự không nhận không được, giống như lúc ở trái đất, khi nhận được nhắc nhở của tin tức trên wechat, không mở ra xem thì không chịu được.

Hắn căng da đầu hỏi: “Tiền bối, có chuyện gì vậy?”

Hoàng Phủ Đức nhìn hắn một cái thật sâu, nói: “Có thể bắt đầu rồi.”

Hắn không hỏi tới cùng, mỗi người đều có bí mật riêng, chân nguyên của người trẻ tuổi này tăng mạnh có bí mật kinh người như thế nào không hề có ý nghĩa gì với hắn.

“Được.”

Cố Dương không nói lời thừa thãi, nâng Phượng Vũ đao lên, bên người phát ra tiếng ùng đoàng, trong mắt giống như bị phủ kín một tầng ánh sáng tím óng ánh, cả người tản mát ra khí tức mang tính hủy diệt.

Hoàng Phủ Đức nheo mắt nhìn, uy lực của một chiêu này tăng mạnh hơn vài ngày trước đâu chỉ gấp bội.

Vậy có nghĩa là, hoặc là trong đêm đó hắn đã nương tay.

Hoặc là thực lực của hắn đã tăng trưởng trên gấp đôi chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.

Mấy nhân vật giống như yêu nghiệt trong lịch sử, Tần Vũ của Tần gia, người kia của Văn viện, còn có nữ nhân của hai mươi mấy năm trước, tốc độ tu luyện đều tuyệt đối không nhanh như vậy.

Trên người tiểu tử này nhất định che giấu một bí mật động trời.

Hay là đại năng Thượng Cổ chuyển thế?

Hoàng Phủ Đức nhảy dựng lên, cho dù là Thiên Nhân cũng không có năng lực phụ thể chuyển sinh.

Nhưng ở thời đại Thượng Cổ có đại năng ở trên Thiên Nhân cảnh, tồn tại giống như tiên phật, có thần thông và tiên pháp không thể tưởng tượng nổi.

Đại năng như vậy, cho dù trải qua mấy ngàn năm tháng cũng chưa chắc đã tan biến, nói không chừng còn có được cả năng lực chuyển thế.

Hoàng Phủ Đức nghĩ tới đây, bỗng dung kiêng kỵ người trẻ tuổi trước mắt này hơn vài phần.

Lúc này, khí thế của Cố Dương đã đạt lên đến đỉnh phong, trên bầu trời đột nhiên vang lên từng tiếng sấm sét, âm thanh vọng cả tòa thành Tĩnh châu, khiến rất nhiều người kinh hãi.

...

Bên ngoài mấy trăm dặm, trong một khe núi ít ai lui tới, cho dù giữa ban ngày, bốn phía khe núi đều tràn ngập khói đen sền sệt.

Đột nhiên, khói đen bắt đầu bốc lên, một bóng đen thò ra từ giữa, phát ra một âm thanh nghi hoặc: “Hả? Lại là luồng khí tức này... Hừ!”

Sau đó, bóng đen rút về, tất cả quay về yên ả.

...

“Tìm được hấn.”

Cùng lúc đó, trong mắt Hoàng Phủ Đức hiện lên vẻ nghiêm túc, cả người bay lên trời, vèo một cái đã bay đi, biến mất ở nơi chân trời.

Chương 150: Ai bảo người miệng tiện

Cố Dương nhìn theo mà tâm trạng mê man, điều này chẳng khác gì thần tiên.

Không biết đến khi nào mình mới có thể đến được cảnh giới như vậy.

Hấn ngồi trong đình, yên tâm chờ đợi.

Mới vừa rồi hấn đã mô phỏng rồi, đã sớm biết kết quả, tuyệt đối không lo lắng.

“Không biết trong bảo tàng Hạ triều kia có vàng bạc gì đó không.”

Cố Dương nghe được hai chữ bảo tàng này, hiện giờ không có việc gì, cho nên không nhin được mà nghĩ về bảo tàng Hạ triều kia.

Đương nhiên, hấn chỉ nghĩ mà thôi.

Có thể khiến vị Kiếm Thánh này đi một chuyến, chứng tỏ được giá trị của bảo tàng này không thấp, vả lại số người nhắm vào nó không chỉ có một hai vị Thần Thông cảnh.

Trong lần mô phỏng kia, vị Kiếm Thánh này rơi vào vòng hỗn chiến, cho nên hấn mới bị Thần Thông cảnh của Thẩm gia đánh lén giết chết.

Ước chừng qua nửa ngày, vị Kiếm Thánh kia mới hạ xuống từ trên không trung, đáp vào trong sân, nói: “Trong vòng mấy tháng, tên đệ tử U Minh tông kia sẽ không đến nữa.”

Cố Dương chấp tay, chân thành nói: “Nhờ có tiền bối ra tay.”

Lời này xuất phát từ thật tâm thật lòng, chính bởi vì hấn ra tay lần này, đánh bị thương tên cường giả Pháp Lực cảnh của U Minh tông, cho nên mới giúp Cố Dương phá hư tử cục mấy ngày sau.

Nếu như vị Kiếm Thánh này không nghe theo hấn, hấn cũng không có cách nào.

Cho nên, trong lòng hấn vô cùng cảm kích.

Có lẽ đối phương không biết rằng, lần ra tay này đã cứu được một mạng của hấn.

Hiện giờ Cố Dương chỉ cần yên tâm chờ Tĩnh Hải vương đột phá.

Chỉ còn lại một vị Kim Thân cảnh của Thẩm gia, không gây ra được sóng gió gì.

Chuyện đã xong, hấn bèn cáo từ.

Hoàng Phủ Đức đột nhiên nói: “Nếu tiểu hữu rảnh rồi có thể đến đây uống chút trà với lão phu.”

Trước đó, hấn có thái độ như vậy với Cố Dương tất cả đều bởi vì nể mặt mũi của Tĩnh Hải vương, nhưng hiện giờ lại chân chính có vài phần coi trọng người trẻ tuổi này.

“Được.”

Đương nhiên Cố Dương cam tâm tình nguyện kết giao với vị Kiếm Thánh này, cho dù hấn có vết thương trong người, nhưng vẫn không phải là người mà Thần Thông cảnh bình thường có thể so sánh.

...

Khi ra khỏi trạch viện nhỏ không tầm thường này, lo lắng trong lòng Cố Dương đã quét sạch, một cục diện chắc chắn phải chết đã được phá giải như vậy.

Chỉ dùng cơ hội mô phỏng bốn lần, có thể nói hiệu suất cực cao.

Cô Dương nhớ rõ trước đó, ở trong mô phỏng bị Dịch Nhất giết đủ kiểu, hắn đã không nhớ rõ phải chết bao nhiêu lần mới tìm được phương pháp phá giải.

Vừa khéo, trên đường trở về, hắn tiện đường đi đến tiền trang một chuyến, đổi tất cả ngân phiếu hai trăm vạn lượng mà Bùi Thiên Lan cho hắn.

Tiền trang đáp lại hắn, cần thời gian hai ngày mới có thể gom đủ số lượng được.

Cố Dương chỉ có thể chờ hai ngày.

Ngay cả Tỉnh châu thành là thành thị buôn bán phát triển như vậy, tiền trang lớn nhất gom hai trăm vạn lượng tiền mặt phải cần thời gian hai ngày.

Không cần nghĩ cũng biết tiền mặt khó kiếm cỡ nào.

Hắn lại nghĩ đến bảo tàng Hạ triều kia một lần nữa ...

Đúng rồi!

Nghĩ đến bảo tàng, Cố Dương rất tự nhiên nghĩ đến hải tặc, dù sao lúc còn trẻ hắn từng xem không ít vua hải tặc.

Lôi Hạo ở trên Long Môn đảo, chẳng phải phụ thân hắn là vua hải tặc sao?

Nếu là vua hải tặc, để lại lượng lớn tiền bạc châu báu sau khi chết là chuyện bình thường.

Hải tặc đều làm mấy trò cướp bóc, đương nhiên không có khả năng tích trữ tiền tài cướp được ở trong tiền trang, cũng không đặt toàn bộ tiền tài trong hang ổ.

Lôi Hạo là nhi tử của vua hải tặc, chỗ của cải kia, hơn phân nửa đều được hắn kế thừa.

Đây là một con đường làm giàu đó.

Hai mắt Cố Dương sáng lên.

Đợi sau khi Tỉnh Hải vương đột phá đến Thần Thông cảnh, tìm một cơ hội khuyên hắn, sớm tiến công Long Môn đảo, thứ

nhất là báo thù cho phụ mẫu của Bùi Thiến Lan, thứ hai là thương thế của Bùi Thiến Lan cần điều trị sớm.

Đây là chuyện tốt một công ba việc.

...

Hai ngày sau, Cố Dương đến tiền trang, đổi hơn hai trăm vạn lượng bạc trắng thành tiền mặt, một phần vàng, một phần bạc, thuê người chuyên về Tiền phủ.

Sau khi đám người rời đi, hấn nạp toàn bộ số tiền này vào trong hệ thống, số dư biến thành sáu trăm ba mươi vạn.

Cố Dương đang chuẩn bị mở mô phỏng ra, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hấn thoáng nghĩ, đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài.

Chỉ thấy Từ Nhược Mai mặc một chiếc váy dài màu trắng nhẹ nhàng từ bên ngoài đi vào, hai tay chấp sau lưng, mắt rũ thấp, không dám nhìn vào hấn, dáng vẻ ngưng ngùng kia lại có một nét quyền rũ khác.

Nàng đi tới, dừng lại trước người hấn, giống như cuối cùng lấy hết dũng khí, nhét đồ vẫn giấu ở sau lưng vào trong tay hấn, dùng giọng nói bé như muỗi kêu nói: “Tặng cho ngươi.”

Sau khi nói ra những lời này, bên tai nàng đã đỏ ửng, quay người bỏ chạy.

Cố Dương nhìn theo dáng người nhẹ nhàng của nàng, lại khẽ giật mình: “Tu vi của nàng khôi phục lại từ khi nào vậy?”

Lần trước khi thấy nàng, trên người nàng còn chưa có một chút chân nguyên nào.

Hiện giờ mới được hai ngày, không ngờ nàng đã khôi phục lại tu vi lục phẩm rồi.

“Chẳng lẽ do ngày đó ta đã hỏi câu hỏi kia sao?”

Cố Dương không biết cảm xúc trong lòng mình là gì. Môn kiếm pháp tà môn mà nàng đang luyện, tu vi càng cao có nghĩa rằng thời gian chặt đứt hồng trần của nàng càng gần.

Hắn cúi đầu nhìn món đồ trong tay, đó là một túi thơm, thêu rất tinh xảo, bên trong đều là một ít hương liệu, trong đó còn có một sợi tóc.

Nàng dùng hành động để diễn tả tâm ý của mình.

Cô Dương mắng thầm: “Ai bảo ngươi miệng tiện.”

Nói thật, hắn đã từng nghĩ đến khuyên Từ Nhược Mai đổi một môn công pháp khác, nhưng mà vẫn luôn do dự.

Hai người bọn họ có quan hệ như vậy, khuyên người ta đổi sang tu luyện một môn công pháp khác thì chẳng khác gì phản bội tông môn. Hắn cảm thấy, mình còn chưa có mặt mũi lớn như vậy.

Hiện giờ thì hay rồi, tu vi của nàng bắt đầu khôi phục, định khuyên bảo nàng đổi sang tu luyện môn công pháp khác thì đã không còn kịp nữa.

Cô Dương thở dài, cất kỹ túi thơm rồi vào phòng, mở hệ thống ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao năm mươi vạn tiền tài.]

“Có.”

[...Mấy ngày sau, Tĩnh Hải vương đột phá Thần Thông cảnh, một vị cường giả Kim Thân cảnh xuất hiện, định đánh lén người, bị một kiếm từ ngoài trời quét tới chém bị thương, kinh sợ rút lui.]

Chương 151: Nhất phẩm đỉnh phong

[Hai tháng sau, Tĩnh Hải vương dẫn theo đội quân, xuất binh lên Long Môn đảo. Sau một trận kịch chiến, Lôi Hạo chết ngay tại chỗ. Bùi Thiển Lan mượn nhờ Tủy Long trì, khôi phục thương thế, thực lực nâng cao một bước.]

[Hai năm sau, người lặn lẽ mang theo đám người Tô Thanh Chỉ, Từ Nhược Mai, Bùi Thiển Lan, đi đến Thiên Trụ sơn, tiến vào trong một bí cảnh.]

[...]

[Hai mươi tám năm sau, Thiên Nhân đại chiến bên ngoài, cửa vào bí cảnh bị lộ ra, các người rời khỏi bí cảnh, bị một vị Pháp Lực cảnh của Vạn Tượng môn truy sát. Lúc này, ba nữ tử đều đã là Kim Thân cảnh, che chở cho người chạy trốn.]

[Một năm sau nữa, mấy vị Thần Thông cảnh của Vạn Tượng môn đã tìm đến, các người đều chết trận, hưởng thọ năm mươi bốn tuổi.]

Trong lòng Cố Dương tự nhiên sinh ra niềm vui sướng, lại sống thêm được một năm so với trước, hời rồi hời rồi.

Có thể sống lâu thêm một năm, lại còn có thêm một Bùi Thiển Lan, mà ba nàng đều thành Kim Thân, ba người liên thủ còn có thể ngăn cản một gã cường giả Pháp Lực cảnh, nhưng cuối cùng vẫn rơi vào tình huống mấy vị Thần Thông cảnh vây đánh.

Từ điểm này có thể chứng minh được, tư chất của các nàng đều tuyệt đỉnh, đáng tiếc các nàng không đủ thời gian, nếu không nói không chừng thiên hạ đã có thêm ba vị nữ Kiếm Thánh.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong số những điều sau.]

[...]

Cố Dương chọn luôn điều một.

...

Tiếp theo, hắn không ngừng mô phỏng, mãi cho đến lần mô phỏng thứ bảy.

[...Người đến nhất phẩm đỉnh phong...]

[...Hưởng thọ năm mươi bốn tuổi...]

Cố Dương nhìn thấy bốn chữ “nhất phẩm đỉnh phong”, trong lòng chấn động.

Cuối cùng đã đến nhất phẩm đỉnh phong rồi!

Kỳ lạ thật, trong lòng hắn không hề quá kích động, có thể bởi vì tiêu tốn thời gian quá lâu, lâu đến mức hắn đã chết lặng rồi.

Hắn không nhớ rõ được sau khi mình tới nhất phẩm rốt cuộc đã tiến hành mô phỏng bao nhiêu lần, tích lũy công lực bao nhiêu năm.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong số những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm năm mươi bốn tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm năm mươi bốn tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm năm mươi bốn tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Trong nháy mắt, Cố Dương cảm thấy con phượng hoàng trong đầu kia giống như đã sống lại, bay ra ngoài, xoay quanh trên đầu hắn, trong miệng phát ra tiếng hót vang, tự do bay lượn trên không trung.

Trong tâm tối, hắn có một cảm giác, lần này nếu niết bàn, hắn sẽ lột xác một cách mà trước nay chưa từng có.

Cố Dương kiềm chế kích động này.

Hiện giờ, thời cơ còn chưa tới.

Số dư trên hệ thống chỉ còn lại hai trăm ba mươi vạn, bốn lần mô phỏng, còn xa mới đủ.

Tối thiểu phải chờ tiền của Bùi Thiên Lan đến đã, cướp thêm của cải trên Long Môn đảo chắc mới đủ được.

...

Cùng lúc đó, bên trong một bí cảnh cách Tĩnh châu thành không biết bao xa, trong một cung điện to lớn hùng vĩ đến cực điểm, ở hậu viện có một cây đại thụ thông tận trời đất, thân cành trong suốt như ngọc, tản ra sinh mệnh lực vô cùng hùng thịnh.

Đột nhiên, một giọng nói lớn vang lên: “Chủ nhân, là khí tức của chủ nhân.”

Giọng nói này cực kỳ kích động.

“Người đâu!”

Bên ngoài, một bóng dáng xanh biếc đã bay đến, cung kính hành lễ: “Bái kiến đại nhân.”

Giọng nói lớn kia nói: “Tới nhân gian, tìm Thâm Vận, mang người đã tu thành “Phượng Vũ Cửu Thiên” kia về. Nhớ kỹ, phải còn sống.”

“Đã rõ.”

Bóng dáng màu xanh biếc kia lập tức biến mất, không thấy đâu nữa.

Thần Đô, thời tiết đẹp khó có được, mặt trời đã mọc từ sớm.

Đại môn Võ viện luôn luôn quanh quẽ, hôm nay lại náo nhiệt hiếm thấy, trên đất trống ngoài cửa đậu không ít xe ngựa xa hoa, có thể thấy được hôm nay đến đây không giàu thì quý.

Hôm nay là kỳ thi hai năm một lần ở Võ viện, phần lớn đệ tử Võ viện phải tiến hành khảo hạch ba ngày, lấy mười thứ hạng đầu, trao tặng danh hiệu Võ tiến sĩ.

Thái tổ Đại Chu của thời đại trước vô cùng coi trọng kỳ thi của Võ viện này, mỗi lần thi đều sẽ tự mình có mặt, cuối cùng sau khi quyết định ra mười Võ tiến sĩ, cũng sẽ tự mình gặp mặt.

Đó là thời đại huy hoàng nhất của Võ viện, sĩ tử nhà nghèo trong thiên hạ đều lấy thi vào Võ viện làm vẻ vang.

Về sau, Võ viện xuống dốc, kỳ thi này càng ngày càng không được coi trọng, thậm chí không ai hỏi thăm.

Nhưng mà ở Võ viện, truyền thống này vẫn được tiếp nối.

Kỳ thi năm nay đột nhiên có rất nhiều quyền quý quan lại tới đây, kinh hãi nhất vẫn là các đệ tử của Võ viện.

Cảnh tượng náo nhiệt như vậy là chuyện nhiều năm qua chưa từng có ở Võ viện.

Các đệ tử đều đang bàn luận, suy đoán nguyên nhân những người này đến xem lễ.

Các sư trưởng ở Võ viện lại biết rõ nguyên nhân, những người này đều đến vì trường công chúa.

Vừa mới hai ngày trước, trưởng công chúa đột nhiên cho người đưa một bức phong thư tới đây, nói muốn đến chủ trì thi đấu Võ viện.

Thần Đô tuyệt đối không thiếu người tin tức linh thông, rất nhiều người nghe tin lập tức hành động, vào hôm nay đã tập trung ở Võ viện.

Khác với vẻ kích động hưng phấn của các đệ tử, các sư trưởng Võ viện đều lo lắng ưu sầu.

Cho tới nay, Võ viện đều tuân theo bo bo giữ mình, không xen vào tranh đấu trong triều đình.

Đây chính là con đường sinh tồn của Võ viện.

Hiện giờ, trưởng công chúa nhúng một tay vào như vậy, không thể nghi ngờ đã đẩy Võ viện lên đầu sóng ngọn gió, người bên ngoài nhìn vào trông như thể Võ viện đã treo cao nhãn hiệu của đảng phái trưởng công chúa.

Phiền toái nhất chính là bọn họ vốn không cách nào từ chối được.

Từ nay về sau, chỉ sợ Võ viện sẽ bị ép cuốn vào trong đấu tranh giữa trưởng công chúa và người kia trong hoàng cung.

Đây chính là chỗ bi ai của người thấp bé, không có cơ hội để lựa chọn.

...

Nơi cuối con đường, một cỗ xe phượng đang chậm rãi chạy tới, trước sau đều có hộ vệ trang bị áo giáp mở đường. Đây chính là của trưởng công chúa đương triều.

Một đám người xuất hiện trước cửa Võ viện, chờ cung nghênh trưởng công chúa đến.

Bên trong xe phượng.

Cô Vân Phi ngồi trên một chiếc ghế gấm, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nhìn như trấn định, thật ra lòng bàn tay hần đã đổ mồ

hôi.

Ở trước mặt hắn là một bức màn che, sau bức màn ấy một bóng dáng cao gầy ngồi tĩnh tọa, dưới khoảng cách gần như vậy mang đến cho hắn một áp lực cực kỳ lớn.

Chương 152: Sẽ không phải lại là hắn chứ?

Luồng áp lực này thật sự không phải đến từ thân phận của đôi phương và huyết mạch cao quý, bởi lẽ những thứ này không hề có ý nghĩa gì với một võ giả nhị phẩm.

“Hóa ra lời đồn là thật, trưởng công chúa thật sự là Thần Thông cảnh!”

Lần đầu tiên khi nhìn thấy trưởng công chúa, Cố Vân Phi cảm nhận được áp bách cực kỳ lớn lộ ra từ trên người nàng, trong lòng khiếp sợ đến cực điểm.

Đây rõ ràng là uy áp đến từ Thần Thông cảnh.

Chẳng trách được mấy năm nay trưởng công chúa làm việc quyết đoán như thế, hóa ra vì có được sức mạnh cường đại như vậy.

Trong lòng Cố Vân Phi thâm nghĩ như vậy, nhưng lại không dám biểu hiện ra.

Bởi vì, việc liên quan đến công pháp của hoàng thất, vẫn luôn có một tin đồn.

Công pháp mà hoàng thất tu luyện, tu hành có tiến cảnh cực nhanh, nhưng đi kèm với là có tác dụng phụ rất lớn. Hoàng đế các thời kỳ của Đại Chu, từ sau thái tổ, mỗi một vị đều có thiếu hụt rất lớn về tính cách.

Ví dụ như thái tổ Đại Chu, lúc tuổi già trở nên cực kỳ đa nghi, tạo cảnh lao ngục mấy lần, gần như tàn sát hầu hết các công thần.

Ngoài ra còn có tiên hoàng cực kỳ háo sắc, hậu cung nạp hơn một ngàn phi tần, hàng đêm hoan ca, cuối cùng càng lá gan to

bằng trời, lại dám đụng vào cả thê nữ của lão quái vật Bất Lậu cảnh của Vũ gia...

Đại Chu nhiều đời đế hoàng như vậy, người duy nhất có thể coi là bình thường cũng chỉ có đương kim hoàng đế. Nhưng đáng tiếc, thân thể và xương cốt của hắn vẫn luôn không được tốt, lại có một hoàng hậu dã tâm bưng bưng, cùng với một muội muội không cam lòng ở dưới người khác.

Đại Chu hiện giờ, triều cục rối loạn, vừa có hoàng hậu và trưởng công chúa ngầm đấu đá, vừa có mấy vị hoàng tử vì tranh đoạt vị trí thái tử mà thể hiện bản lĩnh.

Cố gia tuyệt đối không muốn bị cuốn vào trong vòng xoáy như vậy.

Nhưng mà Cố Vân Phi cũng giống như Võ viện, ở trước mặt vị trưởng công chúa này, không có đường từ chối.

Khi trưởng công chúa phái người tới mời hắn, trong lòng hắn trăm lần không muốn, nhưng vẫn phải tới.

Sau khi lên xe ngựa, trưởng công chúa vẫn luôn không nói lời nào.

Ngay khi Cố Vân Phi cho rằng nàng vẫn sẽ luôn trầm mặc như vậy, nàng cuối cùng mở miệng: “Nghe nói ngươi và Tần Thượng tình như thủ túc.”

Giọng của nàng rất bình thản, khiến cho người ta khó có thể suy đoán ra dụng ý của nàng.

Cố Vân Phi căng da đầu đáp: “Phải.”

“Về sau có kết bằng hữu thì nên hỏi ý kiến của trưởng bối trong nhà.”

Cố Vân Phi giật nảy mình, lời nói này tương đương với một kiểu cảnh cáo, bảo hắn đừng thân cận quá với Tần Thượng: “Cần tuân lời trưởng công chúa dạy bảo.”

Đột nhiên, bầu không khí trong xe bỗng dịu xuống.

Chợt nghe trưởng công chúa hỏi: “Gần đây thúc tở của ngươi như thế nào?”

Tới rồi!

Đương nhiên Cố Vân Phi biết rõ, trước đó là ngũ hoàng tử, còn có trưởng công chúa bây giờ đều đến vì thúc tổ nhà mình.

Gần đây, Thần Đô xuất hiện một lời đồn đại, nói thúc tổ nhà hắn sắp đột phá đến Pháp Lực cảnh.

Người mà đám người này chân chính muốn mượn sức là vị thúc tổ này của hắn.

“Đa tạ trưởng công chúa lo lắng, thúc tổ rất khỏe.”

Lúc này, xe ngựa dừng lại.

Đã đến Võ viện.

Cố Vân Phi cũng thở phào một hơi.

Bên ngoài một loạt giọng nói cung kính vang lên: “Cung nghênh trưởng công chúa!”

Khi Cố Vân Phi xuống xe ngựa, trông thấy ngoài Võ viện có không ít người đang đứng, rất nhiều người trong đó chính là đảng phái của trưởng công chúa, ngoài ra còn có không ít giáo thụ trong Võ viện.

Trưởng công chúa xuống xe ngựa, nói: “Miễn lễ.”

Đột nhiên, nàng quay đầu nhìn sang bên cạnh, giống như phát hiện ra gì đó.

Cố Vân Phi quay đầu sang, nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ nhìn thấy một bóng dáng khập khiễng đang xuất hiện ở cuối con đường.

Lại đổi bảng?

Trong lòng hắn xuất hiện một cảm giác cực kỳ quái lạ.

Đây là lần thứ mấy rồi?

Mấy tháng này, hắn tổng cộng tới Võ viện vài chuyến, mà mỗi một lần đều gặp được cảnh tượng đổi bảng.

Hơn nữa, mỗi một lần đổi bảng đều có liên quan đến nam nhân kia.

Lần này đây, sẽ không phải lại là hắn chứ?

Trưởng công chúa nói: “Mấy tháng gần đây đổi bảng nhiều lần thật đấy. Vân Phi, Cố Dương kia thật sự không có liên quan gì đến Cố gia của ngươi sao?”

Cô Vân Phi cười khỏ một tiếng: “Tại hạ đã cố ý đi hỏi gia gia rồi, Cố gia thật sự không có nhân vật như thế.”

“Bỏn cung lại nghe nói, Phượng Vũ đao của Cố gia các ngươi đang ở trên tay Cố Dương.”

Cô Vân Phi nghe vậy, trái tim nhảy dựng lên.

Phượng Vũ đao là chí bảo của Cố gia, có ý nghĩa cực kỳ trọng đại đối với Cố gia. Về sau, Phượng Vũ đao bị ảnh đạo đánh cắp, đến nay đã một trăm năm.

Không ngờ rằng, hôm nay lại biết được tung tích của chí bảo gia tộc đang nằm trong tay Cố Dương kia từ trong miệng trưởng công chúa.

Hắn hận không thể lập tức chạy về nhà, báo tin tức này cho trưởng bối trong nhà, đi xác minh thật giả.

Trưởng công chúa không để lại dấu vết tiết lộ chuyện về Phượng Vũ đao cho Cố Vân Phi, giống như không có việc gì, nhìn lão giả phụ trách đổi bảng đang ở cách đó không xa.

Hồng Lâu đổi bảng không phải chuyện thường xuyên có thể gặp được. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy, cho nên hơi hiếu kỳ, định nhìn xem.

Nàng không nhúc nhích, những người khác đương nhiên đều sẽ không nhúc nhích.

Cách đó không xa, dường như lão giả kia hoàn toàn không phát hiện ra đám người đang vây xem gần đó, trong đó còn có trưởng công chúa đương triều, động tác vẫn chậm rãi thông dong.

Hắn đi đến trước Nhất Phẩm bảng, xé bảng danh sách mới vừa thay đổi không lâu xuống.

...

Nhất Phẩm bảng.

Trưởng công chúa vốn mang vẻ mặt thoải mái cũng không khỏi trở nên thận trọng hơn.

Những năm này, U Minh tông vẫn luôn sẵn giết Thần Thông cảnh đơn lẻ khắp nơi. Nếu không phải có tự tin tuyệt đối với thực lực của mình, hoặc có chuyện cực kỳ quan trọng, Thần Thông cảnh đều sẽ không tùy tiện xuất thế.

Dưới bối cảnh như vậy, nhân vật trên Nhất Phẩm bảng trở nên đặc biệt quan trọng, có lúc thậm chí là lực lượng mang tính quyết định.

Đối với trưởng công chúa mà nói, võ giả nhất phẩm còn có tác dụng tốt hơn Thần Thông cảnh nhiều.

Nhất Phẩm bảng xuất hiện thay đổi là chuyện mà mỗi thế lực đều phải đối đãi thận trọng.

Giống như không lâu trước, Cố Dương leo lên Nhất Phẩm bảng, gây ra chấn động cực kỳ lớn.

Các thế lực lớn đều liệt người trẻ tuổi tràn đầy sắc thái truyền kỳ này vào trong nhóm đối tượng trọng điểm cần chú ý, bỏ ra lượng lớn nhân lực vật lực để đi điều tra lai lịch của người này.

Trưởng công chúa cũng giống như thế, nếu không sao nàng lại biết được chuyện Phượng Vũ đao đang ở trên tay Cố Dương chứ?

...

Chương 153: Thiên Vấn Cứu Dao

Cuối cùng, lão giả kia dán bảng danh sách mới lên, xách thùng rời đi.

Trưởng công chúa tập trung nhìn vào, trong mắt đột nhiên lóe lên tia sáng khiếp sợ, mọi người ở đây đều cảm nhận được một áp lực kinh khủng, một vài người tu vi hơi thấp còn thiếu chút nữa tê liệt ngã trên đất.

Cố Vân Phi đứng ở gần nhất bất ngờ không đề phòng, trước mắt bỗng tối sầm, lồng ngực nhộn nhạo, dường như muốn phun ra một búng máu.

May mắn thay, luồng áp lực kia tới nhanh mà biến mất cũng nhanh.

Cô Vân Phi không quan tâm đến thương thế của bản thân, nhìn về phía Nhất Phẩm bảng.

Hắn biết rõ, trường công chúa thất thố như vậy, nhất định là có nguyên nhân.

Vừa nhìn vào đã khiến hắn hít một luồng khí lạnh.

Trong đầu chỉ hiện lên một suy nghĩ, lại thật sự là hắn!

Chỉ thấy trên Nhất Phẩm bảng, vị trí thứ mười viết cái tên Cố Dương, không rõ tông môn, đến từ Giang châu.

Những người khác ở đây đều thấy được Nhất Phẩm bảng mới đổi, hiện trường rơi vào cảnh tĩnh mịch quỷ dị.

...

Khi con phượng hoàng lửa bay ra khỏi cơ thể Cố Dương, bay lượn trong phòng, toàn bộ người của Tiền phủ đều cảm nhận được.

Trong viện cách đó không xa, Ô Hành Vân đang uống rượu bên hồ nước, vẻ mặt chán chường.

Kể từ mấy ngày trước, sau khi hắn tới ngoại thành tế bái mẫu thân đã mất trở về thì vẫn luôn mang trạng thái như vậy, ngày ngày đều mượn rượu giải sầu, chẳng qua dựa vào tu vi hiện giờ của hắn, rượu bình thường căn bản không cách nào tê liệt thần kinh của hắn.

Ngay cả uống say hắn cũng không làm được.

Bỗng nhiên hắn ngẩng đầu nhìn về phía Cố Dương, tỏ ra vô cùng khiếp sợ.

Trong miệng hắn thì thào: “Thần Thông?”

Rõ ràng uy áp vừa rồi là đến từ Thần Thông cảnh.

Không, không đúng.

Quá yếu.

Nếu thật sự là Thần Thông cảnh, ít nhất khí tức phải mạnh mẽ gấp mười mấy lần.

“Không ngờ thực lực của Cố huynh đã đạt đến trình độ này.”

Lúc này trong lòng Ô Hành Vân chỉ có sợ hãi thán phục.

Hắn có loại dự cảm, có lẽ không bao lâu nữa, Cố Dương có thể bước vào Thần Thông cảnh.

Mà hắn, có thể tận mắt chứng kiến đoạn truyền kỳ này, cũng cảm thấy vinh dự thay.

...

Trong phủ, đám người Từ Nhược Mai, Tô Thanh Chi, Ly Ly, Hàn Mộng Linh đều cảm nhận được, nhưng cũng không kinh ngạc gì mấy.

Loại chuyện này cũng không phải mới xảy ra một hai lần.

Chẳng qua động tĩnh lần này đặc biệt lớn mà thôi.

Đặc biệt là đối với Tô Thanh Chi, cho dù ngày mai Cố Dương đột phá đến Thần Thông cảnh, nàng cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ.

...

Bên ngoài Tiền phủ, trong một ngõ nhỏ nào đó có một tiệm ăn, một lão giả đang ngồi bên trong gặm đùi gà, đột nhiên ngây ngẩn cả người, chợt quay đầu nhìn về phía Tiền phủ, trong mắt lóe lên khiếp sợ, ngay cả đùi gà trong tay rơi xuống mặt bàn mà cũng không phát hiện ra.

Một lát sau, hắn vô thức liếm môi một cái, thì thào nói: “Hắn đã tu luyện Phượng Vũ Cửu Thiên đến trình độ này rồi...”

Sắc mặt lão giả thay đổi, dường như đưa ra quyết định gì đó, lấy tay áo lau miệng một cái, đứng dậy: “Tính tiền.”

...

Cuối cùng, con phượng hoàng kia lại chui vào trong cơ thể Cố Dương, quanh người hắn giống như được bao phủ bởi một tầng lửa. Đó là chân nguyên dồi dào đến cực độ, hình thành một tầng cương khí hộ thể tự nhiên.

Hắn vừa suy nghĩ, cương khí quanh người lập tức biến mất.

Hắn vốn định điều hòa khí tức, cũng cố cảnh giới thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của Trương Tiểu Hải chợt dừng ở trong viện, dường như hơi do dự.

Cố Dương hỏi: “Chuyện gì?”

Lúc này Trương Tiểu Hải mới bẩm báo: “Công tử, bên ngoài có một lão già nói là gia gia của Lăng Linh, muốn gặp ngươi.”

Gia gia của Lăng Linh?

Cố Dương hơi mơ hồ, trước đó chưa từng nghe thấy Lăng Linh nói rằng nàng còn có một gia gia.

“Mời hắn vào.”

Nhưng cho dù như thế nào, gặp một lần rồi nói tiếp.

“Vâng.”

...

Một lát sau, Trương Tiểu Hải dẫn một lão giả đi vào, thoát nhìn hắn hơi nhếch nhác, không biết đã bao lâu chưa thay y phục trên người, tóc bạc một nửa, râu ria rối bời, hoàn toàn hình tượng của một lão già bọm rọu.

Nhưng trong lòng Cố Dương lại khẽ run lên, hắn liếc mắt là có thể nhìn ra, bên trong cơ thể lão giả ẩn chứa sức mạnh cực kỳ đáng sợ, còn mạnh mẽ hơn thân thể Tiên Thiên của hắn nhiều.

“Kim Thân?”

Hắn lặng lẽ chuyển đổi góc nhìn, lại nhìn thấy một luồng năng lượng yếu ớt, giống như gàn đất xa trời, bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến, còn không bằng cả người thường.

Tình huống thế này, thật sự kỳ lạ đến cùng cực.

Cố Dương không dám thất lễ, đúng mực thi lễ: “Nên xưng hô với tiền bối như thế nào?”

Lão giả vừa vào cửa đã nhìn hắn chằm chằm, hơi thôn thức nói: “Mấy tháng trước, khi lần đầu nhìn thấy ngươi, ngươi vẫn chỉ có tu vi ngũ phẩm mà thôi, không ngờ bây giờ đã là nhất

phẩm đỉnh phong rồi, còn tu thành thân thể Vô Cấu, khoảng cách với Thần Thông cảnh chỉ còn một bước.”

Cố Dương ngạc nhiên hỏi: “Tiền bối từng gặp ta?”

“Ngày đó, khi người giết Chu Thanh, đúng lúc ta ở đó.”

Cố Dương tỉ mỉ suy nghĩ lại, giật mình nói: “Lúc đó tiền bối ở trên xe ngựa của Trịnh gia?”

“Đúng vậy.”

Lão giả nói: “Sau khi lão phu phát hiện người sở hữu chân khí thuần dương, báo cho Linh nha đầu, sau đó mới có cuộc gặp mặt ngẫu nhiên của các người.”

Hóa ra là như vậy.

Bây giờ Cố Dương mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, nói như vậy, hẳn chính là người làm mối cho mình và Lăng Linh.

Lão giả lại nói: “Lão phu tên là Vũ Nhị, Linh nha đầu thường gọi ta là Nhị gia gia.”

“Không biết lần này tiền bối đến có dặn dò gì?”

Vũ Nhị nói: “Thần Tiêu Lục Diệt hoàn toàn không thích hợp với người, chỗ này của lão phu có một môn đao pháp rất phù hợp với công pháp của người, người có dám học hay không?”

Trong lòng Cố Dương cảm thấy rất kỳ lạ.

Trong mô phỏng lúc trước chưa từng xảy ra chuyện này.

Nói như vậy, là bởi vì thực lực của mình đến nhất phẩm đỉnh phong nên mới kích phát nội dung cốt truyện.

Vũ Nhị tiếp tục nói: “Người cần phải hiểu rõ, nếu người đã biết lai lịch của Lăng Linh thì cũng phải đoán được lão phu là ai. Kẻ thù của lão phu trải khắp thiên hạ, nếu người học đao pháp của lão phu, rất có thể sẽ bị liên lụy.”

Chương 154: Thiên Vấn Cứu Dao (2)

“Vãn bối bằng lòng học.”

Nói nhảm, loại chuyện tốt thế này dưng đến tận cửa, sao phải từ chối!

Quan tâm hẳn dạy đao pháp gì làm gì, cứ học đến tay rồi lại nói.

Về phần kẻ thù của Vũ gia, dựa vào quan hệ của hắn với Lăng Linh, về sau nàng thật sự gặp phải nguy hiểm, hắn cũng không thể nào ngồi yên không để ý đến, sớm muộn gì cũng phải đối mặt thôi.

“Được.”

Vũ Nhị nói xong, đột nhiên bụng vang lên tiếng ọc ọc.

Cố Dương lập tức hô ra bên ngoài: “Tiểu Hải, lập tức đi làm một bàn tiệc rượu, càng nhanh càng tốt.”

...

Tiệc rượu bày ở trong sân, Vũ Nhị ăn rất nhanh, miệng dính đầy dầu mỡ, chỉ chốc lát nữa tiêu diệt nửa bàn đồ ăn.

Cố Dương ngồi ở bên cạnh có thể cảm nhận được, sau khi hắn ăn đồ ăn, năng lượng trong cơ thể mạnh hơn một chút.

Cố Dương nhìn ra được, hắn đang dùng cách này để kéo dài tính mạng.

Cuối cùng, Vũ Nhị ăn xong tất cả đồ ăn, cuối cùng bụng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn: “Lâu lắm rồi không ăn đã nghiền như vậy.”

Ánh mắt hắn nhìn Cố Dương càng thêm vừa ý.

Không biết hắn biến ra một cây tăm từ đâu, vừa xia răng vừa nói: “Người có biết nguồn gốc của Thảm gia không?”

Cố Dương lắc đầu.

Vũ Nhị hừ một tiếng: “Hừ, cái lão tiểu tử họ Cao kia toàn nói một nửa giữ lại một nửa, vậy mà lại không nói chuyện quan

trọng nhất cho ngươi.”

“Tiền bối quen biết Cao Phàm?”

Cô Dương thầm giật mình, cuộc trò chuyện của hần và Cao Phàm lại bị lão giả trước mắt này nghe thấy.

“Không nói đến hần nữa.”

Vũ Nhị không muốn nhắc đến người này, nói tiếp chuyện của Thảm gia: “Lão bất tử của Thảm gia kia vốn là một gã tạp dịch trong Tam Thánh môn, được phái đến thế tục, chắc chắn là có nhiệm vụ trong người.”

“Nhưng mà, gần ngàn năm qua, Thảm gia chưa từng có động tĩnh lớn gì. Ta đoán, rất có thể nhiệm vụ của Thảm gia có liên quan đến Phượng Vũ Cửu Thiên.”

Tam Thánh môn?

Cô Dương vừa nghe thấy hần nhắc đến thánh địa thì ý thức được, rất có thể thứ hần nói đến chính là bí ẩn cực ít người biết.

Chắc hần lão bất tử của Thảm gia mà hần nói đến chính là vị Bất Lậu cảnh của Thảm gia kia, không ngờ lại chỉ là một tạp dịch trong Tam Thánh môn?

Phượng Vũ Cửu Thiên?

Hần hỏi: “Sao ngươi biết?”

Vũ Nhị nói: “Thảm gia có một môn công pháp khác, tên là Thái U Phệ Nguyệt Công, hầu hết con cháu của Thảm gia đều tu luyện môn công pháp này.”

“Nhưng mà mỗi đời Thảm gia đều lựa chọn ra một người có tư chất xuất chúng nhất để tu luyện Phượng Vũ Cửu Thiên. Một nghìn năm qua, chưa bao giờ gián đoạn, cho dù qua các thế hệ, người tu luyện công pháp này chưa bao giờ đạt đến nhất phẩm, Thảm gia vẫn kiên trì làm như vậy, có thể nói việc này cực kỳ khác thường.”

“Có lẽ môn Phượng Vũ Cửu Thiên này ẩn chứa bí mật cực lớn.”

Khi nói lời này, giọng điệu của Vũ Nhị vô cùng nghiêm túc.

“Nếu ngươi đã có thể luyện đến thức thứ chín của Diệt Thần Cửu Thức, chắc hẳn cũng nhận ra rằng môn đao pháp này có vấn đề.”

Trong lòng Cố Dương chân động, biết có lẽ mình sắp chạm đến một trong những bí ẩn lớn nhất của thế giới này rồi, hỏi: “Tại sao lại có vấn đề như vậy?”

Vũ Nhị nói: “Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết và cả Diệt Thần Cửu Thức của Vũ gia đều đến từ Xích Minh thiên. Tổ tiên đã sớm phát hiện, hai môn công pháp này ẩn giấu tai họa ngầm cực lớn, tu vi càng cao, vấn đề sẽ càng lớn. Ngay cả lão nhân gia ông ta, đến cuối cùng cũng chỉ có thể mượn nhờ đao mộ để áp chế...”

“Lão phu cũng không ngờ ngươi có thể luyện thành Diệt Thần Cửu Thức trong thời gian ngắn như vậy, may mà ngươi còn chưa đến Thần Thông cảnh, vấn đề cũng không lớn.”

Trong lòng Cố Dương hơi kích động, phó bản mới đã mở ra một góc thần bí ngay trước mặt hắn.

Xích Minh thiên, cũng là một trong tứ đại thánh địa trong truyền thuyết.

Nói như vậy, rất có thể chín gia tộc lớn trong thiên hạ đều bắt nguồn từ tứ đại thánh địa.

Vậy thì sáu môn phái thì sao?

Hoàng thất thì sao?

Trong lòng Cố Dương nảy sinh mơ hồ vô hạn.

Vũ Nhị tiếp tục nói: “Tổ tiên bỏ biết bao công sức tìm được một môn công pháp cho ta. Ta dốc lòng tu luyện cả đời, ngộ ra được một môn đao pháp, tên là Thiên Vấn Cửu Đao, vốn muốn dùng làm truyền thừa cho Vũ gia sau này, nào ngờ...”

“Hôm nay, ta truyền môn đao pháp này cho ngươi, có thể học đến đâu thì phải dựa vào bản thân ngươi rồi.”

“Thần Tiêu Lục Diệt uy lực vô song, chính là tuyệt học của Bích Tiêu cung, còn mạnh hơn Thái U Phệ Nguyệt Công và

Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết một bậc.”

Vũ Nhị tiến vào trạng thái dạy bảo, cuối cùng lão giả thoát nhìn hơi nhếch nhác này cũng có chút phong thái của nhất đại tông sư.

“Chẳng qua tu vi của ngươi chưa đủ, trước khi ra chiêu cần phải tụ lực. Đối phó với người có thực lực không bằng ngươi, tất nhiên dễ như trở bàn tay, nhưng đối mặt với người có thực lực tương đương ngươi, thậm chí là gặp phải kẻ thù có thực lực trên cơ ngươi, bọn họ sẽ không để ngươi có cơ hội sử dụng môn đao pháp này.”

Cố Dương gật đầu, tất nhiên hẳn biết nhược điểm của môn đao pháp này, thời gian ra chiêu quá lâu.

Trên thực tế, từ khi ra đời đến nay, trong hiện thực hẳn chưa từng gặp người có thực lực trên cơ hẳn, thực lực tương đương cũng không có.

Cho dù khi tam phẩm, lần gặp phải cao thủ nhị phẩm Lâm gia phái đến kia, đao pháp mà hẳn dưỡng thành nhiều năm trong mô phỏng cũng có thực lực mang tính nghiền ép.

Khi cảnh giới của hẳn càng ngày càng cao, chắc chắn tiến bộ cũng ngày càng chậm, muốn nghiền ép kẻ địch giống như trước đây cũng hơi khó khăn.

Nếu như Thiên Vấn Cửu Đao mà lão giả nói thật sự mạnh như vậy thì không còn gì tốt hơn.

Vũ Nhị nói tiếp: “Bây giờ ta không cách nào truyền thụ đao ý cho ngươi, ngươi chỉ có thể tự lĩnh ngộ, chỉ sợ chuyện này tốn không ít thời gian, vì vậy khoảng thời gian này ta sẽ ở lại nơi này, ngươi hãy nghe cho kỹ...”

...

Hai ngày sau đó, Vũ Nhị mới giảng xong đao thứ nhất.

Không có truyền thừa đao ý, hẳn chỉ có thể giảng giải từ đầu, nói là một môn đao pháp, nhưng trên thực tế lại là một hệ thống rồi ren.

Hắn cởi bỏ từng nút thắt ra, giải thích rõ ràng từng chút đạo lý, sau đó giảng giải.

Nhưng chỉ dựa vào lời nói thì quá mức trừu tượng, Cố Dương cảm thấy mình nghe hiểu, lại hình như không hiểu hoàn toàn.

Chương 155: Không ngờ đã luyện thành rồi?

Giống như học toán cao cấp, công pháp tuyệt thể mà trước kia học đều có thể dùng công thức, chỉ cần vận dụng linh hoạt là được.

Bây giờ lại phải suy luận thông suốt toàn bộ quá trình.

Phiền toái nhất chính là, trong này có rất nhiều định lý và suy nghĩ hoàn toàn khác biệt với đạo pháp trước kia hắn học, gần như phải học lại từ đầu.

Hai ngày nay, Cố Dương nghe đến đầu óc quay cuồng, cảm thấy học được rất nhiều, nhưng lại hỗn loạn rối ren.

Buổi tối, cuối cùng hắn không nhịn được mà mở hệ thống.

“Hiệu suất thể này quá thấp.”

[Có muốn muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao năm mươi vạn tiền tài.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi người đã là nhất phẩm đỉnh phong, leo lên vị trí thứ mười trong Nhất Phẩm bảng, danh chấn thiên hạ.]

[Vũ Nhị chủ động đến tìm người, truyền cho người Thiên Vân Cửu Đạo.]

[Mấy ngày sau, Tĩnh Hải vương đột phá Thần Thông cảnh, một cường giả Kim Thân cảnh muốn đánh lén người, bị một kiếm của Hoàng Phủ Đức chém bị thương nên rút lui.]

[Một năm sau, ba vị Thần Thông cảnh cùng đến, hai người trong đó ngăn cản Hoàng Phủ Đức và Tĩnh Hải vương, một người khác đến bắt người đi.]

[Hai năm nữa, người bị đưa vào trong một bí cảnh, bị ép niết bàn, ngày đêm khắc khổ tu luyện.]

[Hai mươi năm sau, bởi vì tiến cảnh quá chậm, người bị xử tử, trước khi chết, lĩnh ngộ đao thứ nhất của Thiên Vấn Cửu Dao, hưởng thọ bốn mươi lăm tuổi.]

Cái quái gì vậy?

Cố Dương sợ ngây người.

Chỉ vì bất hấn mà ba vị Thần Thông cảnh cùng đến, thế này cũng coi trọng hấn quá rồi.

Hấn chỉ là một nhất phẩm, cần phải bày thế trận lớn vậy sao?

Từ nội dung trong mô phỏng cho thấy, Thần Thông cảnh kia bắt hấn vào trong một bí cảnh chính là để hấn ngày đêm khắc khổ tu luyện, cuối cùng bởi vì tiến cảnh quá chậm mà bị xử tử.

“Nói cách khác, mục đích bọn họ bắt ta chính là để ta luyện Phượng Vũ Cửu Thiên?”

Sau khi suy nghĩ rõ ràng quan hệ logic trong đó, Cố Dương không nhìn được thở dài một hơi.

Quả nhiên bị Vũ Nhị nói trúng rồi, môn công pháp Phượng Vũ Cửu Thiên này chính là một cái bẫy rõ to.

Chắc hẳn bí cảnh kia ở Tam Thánh môn – một trong tứ đại thánh địa trong truyền thuyết kia.

Thế giới này, khắp nơi đâu đâu cũng là bẫy, không cẩn thận là bị bẫy chết.

Nhưng mà trong này có một vấn đề.

Vì sao nhiều năm như vậy mà vị Bất Lộ cảnh của Thẩm gia kia vẫn chỉ muốn chọn lựa hậu nhân xuất sắc nhất để tu luyện môn công pháp này?

Hắn cũng không thể cố ý hãm hại hậu nhân của mình chứ?

Trong này có điều kỳ lạ.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi lăm tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi lăm tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm bốn mươi lăm tuổi.]

“Ta chọn hai.”

Trong đầu hắn lập tức xuất hiện rất nhiều tri thức, trong đó còn lĩnh ngộ một đao ý cực kỳ huyền diệu.

Sự thật chứng minh, ngộ tính về mặt đao pháp của hắn vượt xa thiên phú của mình. Hai mươi ba năm, hắn từ không đến có, luyện thành đao thứ nhất của Thiên Vấn Cửu Đao.

Cố Dương ngồi xếp bằng ở trong phòng, tiêu hóa đao ý vừa mới đạt được.

...

Lần ngồi xuống này ròng rã cả một ngày.

Vũ Nhị nhàn nhã trong viện một ngày, hoàn toàn không có ý muốn thúc giục.

Cuộc sống bây giờ của hắn chính là cơm đến thì há miệng, áo đến thì dang tay, ung dung tự tại biết nhường nào, trên mặt bàn bên cạnh luôn luôn bày đủ loại món ăn, còn chưa ăn hết đã có món mới đưa lên.

Trương Tiểu Hải sắp xếp rất chu đáo, hắn rất hài lòng. Hôm nay rảnh rỗi, hắn còn chỉ điểm một chút.

“Tư chất của tiểu tử ngươi không tệ, nếu có thể làm đến nơi đến chốn, chắc chắn ngày sau sẽ có thành tựu.”

Vũ Nhị quả thật rất thích thiếu niên biết nhìn người thế này, không nhịn được khuyên nhủ: “Ngươi phải nhớ kỹ, người như Cố tiểu tử, từ xưa đến nay... à hắn là sau Trung Cổ đều là có một không hai, ngàn năm mới xuất hiện, cho dù là mấy tên có thành tựu Thiên Nhân kia, tốc độ tu luyện cũng không nhanh bằng hắn, ngươi có cố nữa cũng không thể sánh bằng hắn.”

Trương Tiểu Hải cung kính nói: “Lời tiên bối nói, tiểu nhân nhớ mãi trong lòng.”

Khi đang nói chuyện, Cố Dương đẩy cửa đi ra ngoài.

Lúc này trời đã tối, Vũ Nhị vừa muốn lên tiếng, đột nhiên sắc mặt hơi đổi, ngẩng đầu nhìn lên.

Cố Dương cũng nhạy bén phát giác ra, nguyên khí thiên địa đột nhiên trở nên cuồng bạo, mà khởi nguồn chính là Tĩnh Hải vương phủ.

Đến rồi!

Cuối cùng Tĩnh Hải vương cũng bắt đầu đột phá Thần Thông cảnh rồi.

Chỉ thấy trên bầu trời đang ẩn chứa những tia chớp.

Trong thiên địa, gió giục mây vần.

Vũ Nhị tâm tắc lấy làm kỳ lạ nói: “Không ngờ nơi này lại còn sót lại huyết mạch của Long tộc.”

Trong đầu Cố Dương chợt nảy ra suy nghĩ, hỏi: “Ý của tiên bối là, trên người Tĩnh Hải vương có huyết mạch Long tộc?”

“Không sai, ở thời kỳ Trung Cổ, hoàng thất Hạ triều trắng trợn săn giết huyết mạch Yêu tộc, thời gian kéo dài đến ngàn năm. Theo lý thuyết, huyết mạch cấp cao giống như Long tộc này phải tuyệt chủng từ lâu rồi mới đúng.”

Cố Dương nhìn thấy sấm chớp trong bầu trời đêm càng ngày càng dày đặc, cảm thấy có gì đó không đúng, hỏi: “Đột phá Thần Thông cảnh sẽ không cần trải qua thiên kiếp đấy chứ?”

Vũ Nhị không nhịn được bật cười: “Không đến Thiên Nhân cảnh, nào có tư cách gì mà trải qua thiên kiếp? Đây là bởi vì tích lũy của Ô Thiên Khải quá thâm hậu, dẫn đến thay đổi trong thiên địa, không sao đâu.”

Cố Dương gật đầu, đôi mắt không hề rời khỏi phương hướng vương phủ.

Đây chính là một cơ hội hiếm có, nhìn người khác đột phá lên Thần Thông cảnh như thế nào, về sau lòng hấn cũng có nắm chắc.

Vũ Nhị không nhịn được nói: “Huyết mạch Long tộc quả thật là được ông trời ưu ái, cộng thêm đạt được truyền thừa của

dòng dõi Chân Long, ngày sau người này sẽ có thành tựu không thể lường được.”

Đùng đoàng!

Cuối cùng, tia chớp đầu tiên từ trên bầu trời đánh xuống. Tia chớp khổng lồ chiếu sáng cả bầu trời đêm, còn kèm theo tiếng vang đĩnh tai nhức óc.

Tia chớp này giống như một tín hiệu, ngay sau đó, hết tia chớp này đến tia chớp khác đánh xuống từ trên bầu trời, hết như răn bạc bay múa quanh trời.

Cảnh tượng này còn hoành tráng hơn Lôi Đình Tru Diệt của Thần Tiêu Lục Diệt mà Cố Dương sử dụng ngày đó nhiều.

Chương 156: Chỉ một đao chống đỡ

Cùng lúc đó, Cố Dương “nhìn” thấy trong vương phủ có một vầng sáng xanh nổ tung, không ngừng bành trướng, ngày càng lóa mắt.

Sau đó, Cố Dương cũng không dám nhìn thẳng vào sáng xanh này nữa, đôi mắt nhói đau.

Đây chính là chân nguyên của cường giả Thần Thông cảnh sao?

Khoa trương quá đi!

Lúc trước hắn cũng lén lút dùng loại thị giác này đi xem vị Kiếm Thánh kia, nhưng bị ngăn cách, không nhìn thấy gì cả.

Đúng lúc này, Cố Dương cảm thấy mình bị một luồng khí thể đáng sợ khóa chặt, lập tức rùng mình.

Dưới nguy cơ này, hắn vô thức rút Phượng Vũ đao ra, đao ý dồi dào, lập tức tránh thoát khóa chặt của khí thể kia.

“Ồ?”

Vũ Nhị ở bên cạnh nhìn hắn, khước miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt hơi sững sờ.

Không ngờ hắn đã luyện thành rồi?

Buổi tối, bên ngoài Tỉnh châu thành, hai bóng người đang đi trên đường.

Hai người sánh vai bước đi, tưởng chậm mà thật ra rất nhanh, rõ ràng là võ giả cao phẩm.

Một lão giả lớn tuổi hơn bên trong nghiêm túc nói: “Nhớ kỹ, cho dù trước kia thân phận của ngươi là gì, có ân oán gì, sau khi trở thành tuần tra sứ của Hồng Lôu thì phải buông bỏ toàn bộ.”

“Từ nay về sau, chuyện trong chốn giang hồ không còn liên quan gì đến ngươi nữa, tuyệt đối không thể nhúng tay. Cho dù kẻ thù giết cha đứng ngay trước mặt, ngươi cũng tuyệt đối không thể ra tay, một khi làm trái, lập tức khai trừ.”

Nam tử trung niên bên cạnh thờ ơ dẫn lên tiếng: “Vâng.”

Hồng Lôu là một tổ chức cực kỳ đặc biệt, địa vị cao cao tại thượng.

Nhưng bởi vì chủ nhân của Hồng Lôu không để ý đến việc đời, quy củ lại nghiêm khắc, cho nên cực ít người bằng lòng gia nhập Hồng Lôu.

Trên thực tế, tuần tra sứ của Hồng Lôu, ngoài vài người ra thì đa phần đều là bởi vì cùng đường bí lối, bắt buộc dĩ mới gia nhập Hồng Lôu, trở thành tuần tra sứ.

Dùng sự tự do để đổi lấy sự che chở của Hồng Lôu.

Nam tử trung niên trước mắt này cũng mới gia nhập Hồng Lôu, chỉ thấy sắc mặt hần hờ hững, hết như một cái xác không hồn.

Lão giả họ Cô, chính là một trong những tuần tra sứ lâu năm nhất của Hồng Lôu.

Chuyện này, hẳn nhận mệnh đến Tỉnh châu, thứ nhất là muốn biết vì sao tu vi của Tỉnh Hải vương Ô Thiên Khải lại đột nhiên tăng lên như vậy.

Thứ hai là vì Cố Dương kia, muốn xác nhận rốt cuộc người này có phải xuất thân từ thánh địa hay không.

Đối với Hồng Lôu mà nói, chuyện này rất quan trọng.

Vì vậy hắn đích thân đến đây.

Nam tử trung niên bên cạnh là người mới gia nhập Hồng Lô trước đây không lâu, lần đầu tiên ra ngoài chấp hành nhiệm vụ tuần tra, do hắn tự mang theo bên mình.

“Àm âm!”

Đột nhiên, trên không trung Tĩnh châu thành cách đó không xa hạ xuống một tia sấm chớp.

Sắc mặt Cô lão nghiêm lại: “Nhanh vậy đã bắt đầu rồi, đi!”

Tốc độ của hắn tăng đến cực hạn, gần như hóa thành một bóng hình mờ nhạt, chạy nhanh về phía Tĩnh châu thành.

Nam tử trung niên sau lưng không nói một lời, tốc độ cũng không hề chậm hơn.

Chỉ chốc lát, hai người đã đến dưới Tĩnh châu thành.

Tường thành cao mười mấy mét căn bản không ngăn được bọn họ, hai người trèo tường đi vào trong thành, binh lính canh giữ cổng thành không hề phát hiện ra, lực chú ý của mọi người đều bị hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời hấp dẫn.

Đất trời đổi sắc, gió giục mây vần, sấm chớp vang dội!

Cảnh tượng như vậy, võ giả có kiến thức đều biết có ý nghĩa như thế nào, nó đồng nghĩa với việc có người đang đột phá Thần Thông cảnh. Mà không phải nghi ngờ gì nữa, người kia chính là Tĩnh Hải vương.

Cuối cùng chủ nhân của Tĩnh châu này cũng sắp tiến thêm một bước rồi sao?

...

Cô lão và nam tử trung niên kia vút bay trên nóc nhà, càng đến gần nơi có sấm chớp lập lòe kia thì càng có thể rõ ràng cảm nhận được một khí tức đáng sợ đang ẩn chứa trong đó.

“Tích lũy thật thâm hậu.”

Ánh mắt Cô lão hơi kinh ngạc: “Một khi hắn đột phá đến Thần Thông cảnh, chưa đến mấy năm là có thể đến Kim Thân nhị trọng.”

Thần Thông cảnh chia thành ba cảnh giới nhỏ là Kim Thân, Pháp Lực, Bất Lậu.

Trong mỗi cảnh giới nhỏ lại chia thành ba trọng.

Có thể nói, giữa Thần Thông cảnh và Thần Thông cảnh cũng không giống nhau.

Tích lũy thâm hậu giống như Tĩnh Hải vương thế này, sau khi lên đến Kim Thân cảnh sẽ có thể tiến bộ vượt bậc, có lẽ mấy chục năm sau là có thể đến Pháp Lực cảnh rồi.

Nam tử trung niên sau lưng hắn nhìn về phía vương phủ, cuối cùng trong đôi mắt đờ đẫn cũng có thêm chút sắc thái.

Đúng lúc này, một luồng khí tức kinh khủng ở hướng khác bộc phát ra.

Cô lão vô cùng sợ hãi: “Là cường giả Kim Thân cảnh!”

Nhưng mà năm ngoài dự liệu của hắn là, mục tiêu của vị Kim Thân cảnh kia không phải là Tĩnh Hải vương, mà là một người khác.

Đột nhiên, trong mắt hắn bị phủ lên một vàng sáng màu tím nhạt, chuyển mắt nhìn về phía đó, chợt thấy xa xa có một con phượng hoàng toàn thân tắm trong ngọn lửa đỏ thắm.

“Cố Dương!”

Cô lão lập tức đoán ra được thân phận của người kia.

Sau khi trở lại Thần Đô, Ô lão đã nói chuyện Cố Dương tu luyện Phượng Vũ Cứu Thiên cho hắn biết.

Trong chốc lát, hắn không hỏi cũng biết thân phận của vị Kim Thân cảnh kia.

Thần Thông cảnh trẻ tuổi nhất Thẩm gia, Kim Thân cảnh nhất trọng Thẩm Lạc, đường huynh của Thẩm Ngạo, người chết dưới đao Cố Dương trước đây không lâu.

“Xem ra môn công pháp Phượng Vũ Cứu Thiên này cực kỳ quan trọng với Thẩm gia, khiến Thẩm Lạc dù phải mạo hiểm bị U Minh tông mai phục cũng phải cướp lại môn công pháp này.”

Cô lão làm tuần tra sứ tại Hồng Lô mấy chục năm, hiểu rõ tình huống của các thế lực lớn như lòng bàn tay.

“Hắn sẽ ra tay sao?”

Cô lão nhìn sang một hướng khác.

Hắn biết, người đứng đầu hoàng gia hai mươi năm trước, Hoàng Cực Kiếm Thánh đã từng tung hoành vô địch ẩn cư bên trong Tĩnh châu thành, những năm này mượn nhờ long khí của Tĩnh Hải vương để áp chế vết thương trên người.

Có vị Kiếm Thánh này ở đây, Thẩm Lạc mới chỉ Kim Thân nhất trọng hoàn toàn không đáng chú ý.

Đúng lúc này, vị trí của Cố Dương xuất hiện một luồng đao ý khó mà hình dung phóng lên tận trời.

“Đây là...”

Cô lão đột nhiên quay đầu, đồng tử co rút lại, trong lòng trào dâng sóng to gió lớn: “Thiên Vấn Cửu Đao của Vũ Thắng Thiên? Không ngờ đao pháp của hắn lại được truyền thừa, sao có thể như vậy được?”

...

“Hả?”

Thẩm Lạc nhận lúc Tĩnh Hải vương đột phá Thần Thông cảnh ra tay đột ngột, dùng khí thể khóa chặt Cố Dương, vốn cho rằng sẽ dễ như trở bàn tay.

Chương 157: Chỉ một đao chống đỡ (2)

Hắn đường đường là Thần Thông cảnh, đối phó với một nhất phẩm nho nhỏ, căn bản không cần phải phí công sức gì.

Ngay sau đó, một luồng đao ý chém đứt khí thể của hắn.

Không ngờ tiểu tử nhất phẩm kia tránh thoát được khí thể của hắn khóa chặt.

“Thú vị!”

Thẩm Lạc lè lưỡi liếm môi: “VẬY ĐỂ TA XEM PHƯỢNG VŨ CỬU THIÊN NGƯỜI LUYỆN CÓ GÌ ĐẶC BIỆT.”

Mỗi một con cháu của Thẩm gia đều có cảm giác tò mò với môn công pháp Phượng Vũ Cửu Thiên này, môn công pháp khiến cho lão tổ coi trọng như vậy, tất nhiên có chỗ bất phàm.

Bây giờ cuối cùng cũng có người tu luyện môn công pháp này đến nhất phẩm đỉnh phong, hơn nữa người kia còn không phải người của Thẩm gia, không thể không nói đây là một sự chiêm chọc.

Thẩm Lạc đánh lén thất bại nên đã hiện thân, nhảy một cái, khoảng cách mấy dặm liền tới.

Thân hình của hắn giống như đạn pháo, không hề hoa mỹ, cứ đơn giản vung ra một đám.

...

Một nắm đám màu vàng óng không ngừng phóng to trước mặt Cố Dương, mang theo áp lực khiến người ta hít thở không thông.

Hắn cảm thấy tế bào toàn thân đều đang run rẩy, đây là sợ hãi khi phải đối mặt với cái chết.

Uy lực của nắm đám này đã vượt qua tưởng tượng của hắn.

Muốn tránh cũng không được, né cũng không xong.

Ngoài việc cố gắng đón đỡ thì không còn cách nào khác.

Đây chính là thực lực của Thần Thông cảnh sao?

Lúc này, Cố Dương đã quên mất Vũ Nhị bên cạnh, quên mất vị Kiếm Thánh trong ngõ Đông Cổ kia.

Ở trước mặt sống chết, adrenalin của hắn tăng vọt, sức tập trung đạt đến mức trước nay chưa từng có.

Trong mắt hắn chỉ có một nắm đám này.

Phải làm thế nào mới có thể phá được cú đám này?

Dường như cảm nhận được nguy hiểm, con phượng hoàng trong đầu Cố Dương phát ra tiếng kêu vang dội!

Uỳnh!

Cố Dương cảm nhận thấy chân nguyên vô cùng vô tận tuôn ra khỏi cơ thể, trong nháy mắt đã tăng thêm mười mấy lần, một ngọn lửa đỏ thẫm từ trên người hấn bốc ra.

Trên đỉnh đầu hình thành một ảo ảnh phượng hoàng.

Cố Dương dồn hết tất cả sức mạnh vào Phượng Vũ đao, trong nháy mắt khí thế đạt đến đỉnh phong.

Thức thứ nhất Thiên Vấn Cửu Dao, Hỗn Độn Sơ Khai!

...

“Chuyện này...”

Cô lão và nam tử trung niên ở cách đó không xa đều lập tức ngó ra.

Sao một nhất phẩm đỉnh phong có thể bùng nổ ra sức mạnh to lớn như vậy?

Lúc này, khí thế của Cố Dương kia gần như không kém Thẩm Lạc đã là Kim Thân nhất trọng.

Dù cho Cô lão hiểu sâu biết rộng thế nào cũng chưa từng nghe thấy chuyện như vậy.

Theo lý mà nói, cho dù một cường giả nhất phẩm đỉnh phong liều mạng, sử dụng cấm thuật đồng vu quy tận cũng khó có thể rung chuyển Thần Thông cảnh.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn phá vỡ hiểu biết của hai người.

...

“Hả?”

Một bên kia, người trong căn nhà nhỏ ở ngõ Đông Cổ vốn sắp vung ra một kiếm lại đột nhiên dừng lại.

Sắc mặt Hoàng Phủ Đức hiện lên sắc đỏ không bình thường, hấn lại không may nhận ra, cứ nhìn chăm chăm vào vị trí của Cố Dương.

Người trẻ tuổi này cho hấn hết ngạc nhiên mừng rỡ này đến ngạc nhiên mừng rỡ khác.

Dùng tu vi nhất phẩm đỉnh phong cứng chọi cứng với Thần Thông cảnh.

Trái lại hấn cũng muốn nhìn xem tiêu tử này có thể làm đến mức độ thế nào.

...

Bên trong Tiên phủ, khi Cố Dương bị khí thể của Thảm Lạc khóa chặt, Vũ Nhị đã chuồn đi, còn tiện tay cầm một bình rượu, trốn ở một nơi cách đó không xa xem náo nhiệt.

Khi thấy Cố Dương bùng nổ như vậy, hấn lập tức phun hết rượu trong miệng ra, cả người đều choáng váng.

“Chẳng trách lão bất tử của Thảm gia kia coi trọng môn công pháp này như vậy...”

“Cái gì?”

Thảm Lạc nhìn ảo ảnh phượng hoàng khổng lồ trên đỉnh đầu Cố Dương, cảm nhận được chân nguyên to lớn đến không thể tưởng tượng nổi trên người hấn, trong lòng cũng không khỏi chấn động.

Đây quả thật là chuyện chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Sức mạnh kia còn trên cơ hấn.

Tiểu tử này chỉ là nhất phẩm mà thôi, dù đã tu thành thân thể Vô Cấu thì cũng không cách nào chứa đựng được sức mạnh khổng lồ như vậy.

“Đây chính là bí mật của Phượng Vũ Cửu Thiên sao?”

Trên mặt Thảm Lạc hiện lên nụ cười tàn ác.

Nếu cho rằng như thế này là có thể chống lại hấn thì cũng ngây thơ quá rồi.

Hãy để ta cho ngươi biết, Thần Thông là như thế nào!

Cự Lực Thần Thông!

Trong nháy mắt, không gian như bị sụp đổ, sức lực trên nắm tay hắn tăng thêm mấy lần.

Áp lực khủng bố dường như đánh thủng một khoảng không ở phía trước.

Ngọn lửa màu đỏ thẫm trên người Cố Dương ở cách đó không xa bùng lên dữ dội.

Có lẽ nắm đấm còn chưa chạm đến thì cương khí hộ thể quanh người hắn đã bị đánh thủng rồi.

Đây cũng là thần thông mà chỉ có cường giả Thần Thông cảnh mới nắm giữ được, sau khi đến Kim Thân cảnh, không chỉ đao thương bất nhập, thần binh khó thương tổn, hơn nữa còn thức tỉnh Cự Lực Thần Thông, một khi thi triển thì sẽ nắm giữ sức mạnh như thần.

Đối với võ giả của Phàm cảnh, Thần Thông cảnh không khác gì thần tiên.

...

Cố Dương đột nhiên cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội, sức mạnh đáng sợ kia còn chưa đến gần đã suy tởm đánh tan tác cương khí hộ thể của hắn.

Vẫn chưa đủ!

Lại lần nữa!

Áo ảnh phượng hoàng trên đỉnh đầu phát ra tiếng hét vang vọng đất trời, sau đó một luồng sức mạnh còn khổng lồ hơn tuôn ra.

Giờ khắc này, chân nguyên tu luyện thường ngày bị phượng hoàng nuốt chửng, còn cả tu vi biến mất trong lần niết bàn thứ tám kia, tất cả đều đã trở lại.

Luồng sức mạnh này như thể vô cùng vô tận.

Cố Dương nhìn thẳng vào kẻ địch trước mắt, Phượng Vũ đao trong tay chém ra.

Một đao kia ẩn chứa gần ngàn năm công lực mà hắn tích lũy được qua vô số lần mô phỏng.

Đao thứ nhất Thiên Vấn Cửu Dao, khi thiên địa chưa phân, là ai chém phá vùng hỗn độn này?

Do một đao của ta chém!

...

“Hả!”

Cách đó không xa, Vũ Nhị nhìn thấy Cố Dương vung ra một đao kia, miệng vô thức mở ra, vô cùng ngạc nhiên.

Chỉ mới ba ngày, dưới tình huống không có truyền thừa đao ý, tiểu tử này chẳng những nắm giữ đao ý trong đó, mà còn hoàn toàn luyện thành một đao kia.

Mẹ nó rốt cuộc đây là quái vật gì?

Chương 158: Một đao phá Kim Thân

Một tay hấn tùy tiện nắm lấy chòm râu vò loạn, ngay cả râu bị mình nhổ xuống cũng không phát hiện.

...

Ngõ Đông Cổ.

“Thiên Vấn Cửu Dao?”

Cuối cùng Hoàng Phủ Đức cũng nhận ra đao kia, đồng tử co rụt lại.

Năm đó hấn cũng không giao đấu với Vũ Thắng Thiên kia, nhưng từ lâu cũng nghe danh môn đao pháp do hấn sáng tạo ra này như sấm rền bên tai.

Hấn đã từng coi nhân vật số hai của Vũ gia này như kẻ địch lớn.

Nghe nói Vũ Thắng Thiên này kinh tài tuyệt diệu đến cực hạn, còn giỏi giang hơn lão tổ hấn, giống như tụ hợp sở trường của trăm nhà, tự sáng tạo ra Thiên Vấn Cửu Dao, chỉ dựa vào ba đao đã có thể đánh khắp thiên hạ không người nào địch nổi.

Về sau, hấn đột phá đến Bất Lộ cảnh, được người kia khen ngợi là nhân vật có khả năng trở thành Thiên Nhân nhất.

Vũ gia năm đó hoàn toàn xứng đáng đứng đầu trong mười gia tộc, một thế gia có hai vị Bất Lưu cảnh.

Chỉ là trong trận đại chiến kia, người này cũng chưa từng xuất hiện.

Nghe nói đã bị một vị Thiên Nhân nào đó ra tay tiêu diệt.

Nếu không, trận chiến kia ai thắng ai thua còn chưa biết đâu.

Tại sao Cố Dương có được truyền thừa đao pháp của người này?

...

“Vẫn đang tăng!”

Một bên khác, Cô lão khó khăn nuốt nước miếng, ánh mắt của hắn có thể nhìn ra sức mạnh lúc này của Cố Dương đều bắt nguồn từ ảo ảnh phượng hoàng trên đỉnh đầu kia.

Mặc dù chỉ là chân nguyên mà thôi, nhưng chân nguyên lớn mạnh đến một mức độ nào đó thì cũng cực kỳ đáng sợ.

“Rốt cuộc ảo ảnh này là thứ gì? Nguyên thần vị đại năng nào đó ở Thượng Cổ để lại? Hay là một loại dị bảo nào đó?”

Dựa vào kiến thức của hắn, thế nhưng cũng không nhìn thấu lai lịch của ảo ảnh phượng hoàng kia.

Mà nếu những sức mạnh này là bản thân Cố Dương tu luyện ra được, loại khả năng này cũng chỉ thoáng hiện ra trong đầu hắn mà thôi, ngay lập tức đã bị hắn phủ định rồi.

Cố Dương mới bao nhiêu tuổi chứ? Cho dù bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ thì cũng sao có thể tích lũy được sức mạnh khổng lồ như vậy?

Phàm cảnh vẫn chỉ là nhục thể phàm thai, dù thiên tài đến đâu, chân khí ngưng tụ ra cũng có hạn, cho dù những hạt giống tu đạo trong truyền thuyết thì cũng chỉ đến vậy.

Ít nhất phải mấy trăm năm mới có thể tu luyện được chân nguyên to lớn như vậy, không có bất kỳ người nào có thể làm được.

Giờ phút này sắp phân thắng bại rồi.

Có Dương nhất phẩm đỉnh phong có thể đỡ được một cú đâm của cường giả Kim Thân nhất trọng không?

Cô lão cũng không cách nào dự đoán được kết quả của trận chiến này.

...

“Phá!”

Trong nháy mắt nắm đấm tiếp xúc với lưỡi đao, nụ cười tự tin trên mặt Thẩm Lạc chợt đông cứng lại.

Hắn cảm nhận được đau đớn đã lâu không thấy.

Vậy mà một đao kia lại phá Kim Thân của hắn, tổn thương đến nắm đấm của hắn, hơn nữa thế công vẫn chưa tan hết, dường như còn muốn đánh nát cánh tay hắn.

“Sao có thể như vậy được?”

Trong lòng của hắn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, trên mặt là vẻ không thể tin nổi.

Hắn lại bị một tiểu tử Phạm cảnh làm bị thương.

Đã bao nhiêu năm rồi, từ khi đạt được Kim Thân cảnh đến giờ, hắn chưa từng phải gánh chịu thương tổn.

Bây giờ lại bị thương dưới tay một tên võ giả nhất phẩm.

“Rốt cuộc đây là đao pháp gì?”

Mặc dù Thẩm Lạc căm hận đến cùng cực, nhưng vẫn duy trì bình tĩnh, không còn dám dùng cơ thể đón đỡ một đao kia nữa mà nhanh chóng lùi về sau.

Vèo!

Cả người tựa như không có quán tính, ngay sau đó, dùng tốc độ nhanh hơn lùi thêm mười mấy mét về phía sau.

Đây là một môn thần thông khác mà hắn nắm giữ, Ngự Phong Thần Thông, có thể bay trong hư không, đạp lên không khí để di chuyển.

Sau khi rời khỏi phạm vi đao kia, Thẩm Lạc cúi đầu nhìn nắm đấm đầm đìa máu me, một đầu kia chém vào kẽ ngón giữa và

ngón áp út của hắn, sâu đến vài tấc.

Nhưng trên miệng vết thương lại không có máu chảy ra, dường như có một ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt, đau thấu tận xương.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Cô Dương, trong mắt mang theo sát ý âm trầm, nặn ra mấy chữ: “Người giỏi lắm!”

...

“Phá Kim Thân rồi!”

Cô lão nhìn thấy vết thương trên tay Thẩm Lạc, trong nháy mắt hơi thất thần, giọng nói cũng mang theo run rẩy.

Không ngờ một nhất phẩm có thể phá được Kim Thân của cường giả Thần Thông cảnh.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, hắn thật sự không thể tin nổi.

Ở thời kỳ Thượng Cổ, cho dù là nhất phẩm thì cũng chỉ là người phạm mà thôi, đến Thần Thông mới coi như bước vào con đường tu hành, hai cảnh giới này khác nhau như tiên với phạm.

Người phạm muốn làm thần tiên bị thương, quả thật là mơ mộng hão huyền.

Hôm nay hắn lại tận mắt nhìn thấy một vị Phạm cảnh phá Kim Thân của cường giả Thần Thông cảnh, còn chém hắn bị thương.

Thẩm Lạc chính là Thần Thông cảnh hàng thật giá thật, còn xuất thân từ Thẩm gia trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ, công pháp tu luyện cũng là công pháp tuyệt thế, tuyệt đối không phải là người mà Lôi Hạo không cảnh giới, chỉ có Kim Thân trên Long Môn đảo kia có thể so sánh.

Nam tử trung niên bên cạnh Cô lão cũng tỏ ra khiếp sợ, trong mắt dần dần hiện ra ánh sáng khác thường.

...

“Hay cho một môn Thiên Vấn Cửu Dao!”

Trong căn nhà nhỏ ở ngõ Đông Cổ kia, Hoàng Phủ Đức phát ra tiếng khen ngợi.

Chỉ nhìn một đao kia là có thể biết rõ thành tựu đao đạo của Vũ Thắng Thiên kia sâu đến nhường nào.

Đáng tiếc năm đó không thể cùng đánh một trận.

...

“Đáng tiếc!”

Vũ Nhị ở cách đó không xa không nhìn được võ đài, trên mặt tỏ ra tiếc hận.

Nếu khả năng khống chế tinh thần của Cố Dương cao hơn một bậc, chắc chắn một đao kia có thể chém đứt tay đối phương.

Nhưng mà hắn cũng biết rõ tiêu tử này cố hết sức rồi, luồng sức mạnh kia đã vượt qua hạn mức gánh nặng cao nhất mà cơ thể của hắn có thể chịu được, chém ra được một đao kia đã không thể gượng dậy nổi.

Giống như trẻ con vung đại chùy, đột nhiên có được sức mạnh vượt qua hạn mức cao nhất của bản thân, lực khống chế không đủ, rất có thể sẽ tạo thành một vụ tai nạn.

Đừng nói giết người, không tự giết bản thân là tốt rồi.

“Dùng tu vi nhất phẩm chém một Thần Thông cảnh bị thương, chỉ sợ lần này Cố tiêu tử vang danh sử sách rồi.”

Vũ Nhị chặc chặc khen ngợi.

Chương 159: Tĩnh Hải Vương đột phá

Loại chuyện này, ngay cả mấy tên bước vào Thiên Nhân cảnh trong một ngàn năm qua cũng không làm được.

Ngay cả Tần Vũ giỏi về lấy yếu thắng mạnh, nắm giữ thiên phú không gì sánh kịp kia cũng chưa từng có chiến tích thế này.

Không đề cập đến thời kỳ Trung Cổ, chắc chắn tiêu tử này là người giỏi nhất một ngàn năm nay.

Không biết này sau tiêu tử này sẽ trưởng thành đến thế nào, có lẽ thù lớn của Vũ gia thật sự phải nhờ vào tiêu tử này rồi.

Cố Dương hiên ngang đứng đó, giằng co với Thẩm Lạc đứng ở cách đó không xa, ảo ảnh phượng hoàng trên đầu ngưng tụ như thực chất.

“Một đao này, ta nhớ kỹ.”

Nào ngờ sau khi ném lại câu kia, Thẩm Lạc phi thân bay lên, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm.

Cố Dương hơi bất ngờ, vừa rồi đối phương lộ rõ sát khí ra ngoài, hẳn còn tưởng cường giả Kim Thân cảnh này không giết chết mình không thôi, nào ngờ nói đi là đi, không hề dây dưa dài dòng.

Sau khi xác nhận đối phương đã rời đi, tinh thần hẳn buông lỏng, lập tức cảm thấy cả đầu ong ong.

Một đao vừa rời đã là cực hạn của hắn, tinh thần gần như khô kiệt, căn bản không cách nào vung ra đao thứ hai.

Dù sao thì cảnh giới của hắn vẫn còn quá thấp.

Nhưng mà hôm nay có thu hoạch lớn thế này, cũng không lỗ.

Cuối cùng Cố Dương cũng biết thần bí trong môn công pháp Phượng Vũ Cửu Thiên này.

Thì ra đa phần chân nguyên hắn khổ luyện những năm này chỉ là tạm thời tồn tại ở chỗ phượng hoàng, cũng không phải bị nuốt lấy, khi cần có thể lấy chân nguyên trở về.

Chỉ là trong ngọc giản truyền thừa kia thiếu mất một phần quan trọng nhất, chính là làm như thế nào để triệu hồi chân nguyên tạm giữ ở chỗ phượng hoàng.

Nếu không phải hắn thông qua mô phỏng lần này, học xong thức thứ nhất của Thiên Vấn Cửu Đao, trước thời khắc sống còn ngộ ra phương pháp điều động chân nguyên, chỉ sợ phải đến Thần Thông cảnh mới phát hiện ra bí mật này.

Môn công pháp này quả thật vô cùng huyền diệu.

Khi ở Phàm cảnh, nhục thể phàm thai, chân nguyên có thể chứa đựng có hạn. Môn công pháp này có đường lối sáng tạo, đến nhất phẩm có thể giúp cho người tu luyện nắm giữ chân nguyên gấp mấy chục lần võ giả cùng cảnh giới, có thể nói đứng ở thế bất bại.

Nhưng mà đây vẫn chỉ là lợi ích đơn giản nhất.

Mấu chốt chính là, khi ở Phàm cảnh đã có được nền móng bền vững không ai có thể sánh bằng.

Một khi đột phá đến Thần Thông cảnh, chân nguyên cũng sẽ hùng hậu hơn người khác nhiều, có thể cao hơn mấy lần, thậm chí mười mấy lần.

Sau khi nghĩ thông suốt, Cố Dương cảm thấy trước đó mô phỏng nhiều lần như vậy đều có giá trị.

...

Một bên khác, Thẩm Lạc đã rời khỏi Tỉnh châu thành.

Ánh mắt của hắn vô cùng âm trầm, không chỉ bởi vì vết thương do đao của Cố Dương gây ra.

Vì sao trước khi đến đây, không ai nói cho hắn biết trong Tỉnh châu thành có một cường giả Pháp Lực cảnh?

Sở dĩ vừa rời Thẩm Lạc dừng tay là vì cảm nhận được một kiếm ý đáng sợ, khiến hắn cảm nhận thấy nguy hiểm to lớn.

Trực giác nói cho hắn biết, nếu người không đi, chỉ sợ cũng không đi được nữa.

Hắn chỉ có thể đè nén tức giận trong lòng, buông tha cho tiểu tử Cố Dương kia, quyết đoán rời đi.

“Rốt cuộc là ai tính kế ta?”

Ánh mắt Thẩm Lạc lạnh lùng, suy nghĩ lại mấy người trong gia tộc một lượt, dường như ai ai cũng có hiềm nghi.

Thẩm gia thi hành hình thức nuôi cô, tuy có mệnh lệnh nghiêm khắc của lão tổ, sau khi đến Thần Thông cảnh nghiêm cấm tự giết hại lẫn nhau.

Nhưng mà phòng bị người cùng tộc đã khắc sâu vào trong xương cốt, bề ngoài không tranh đấu, nhưng nếu trong bóng tối có cơ hội hại tộc nhân, ai cũng sẽ không nương tay.

Đôi lại là hấn, hấn cũng không chút do dự làm vậy.

Chỉ là lần này, người bị hại chính là hấn.

Vốn nghĩ là một nhiệm vụ đơn giản, nhưng lại xảy ra nhiều bất ngờ khiến người ta khó lòng phòng bị.

Thẩm Lạc quyết định trở về gia tộc bẩm báo với lão tổ trước.

Vết thương trên tay hấn cũng đủ để giải thích với lão tổ rồi.

...

Không lâu sau đó, cuối cùng những sấm sét trên bầu trời vương phủ cũng ngừng đánh xuống.

Khí tức vô cùng mạnh mẽ kia cũng thu bớt lại.

Dường như tất cả đều lắng xuống.

Toàn bộ người trong Tĩn châu thành đều biết, Tĩn Châu vương đã bước ra một bước quan trọng nhất, trở thành cường giả Thần Thông cảnh, từ đó siêu phàm thoát tục, trở thành nhân vật thần tiên bậc nhất.

Một đêm này, vô số người vui mừng khôn xiết.

Đối với con dân Tĩn châu, thực lực của Tĩn Hải vương càng mạnh, Tĩn châu càng yên bình.

...

Tiền phủ.

Cố Dương chấp tay về phía Tĩn Hải vương phủ, coi như chúc mừng hấn.

Cuối cùng cũng vượt qua cửa này rồi.

Không dễ dàng gì.

Nói thật, hấn còn lo lắng nửa đường xuất hiện bất trắc gì, vẫn may mọi việc đều thuận lợi.

Đối với Thần Thông cảnh, lúc yếu ớt nhất chính là quá trình đột phá.

Một khi đột phá thành công, ngưng tụ được Kim Thân, cũng không dễ dàng đối phó nữa, cho dù mới vào Thần Thông cảnh cũng sẽ cực kỳ khó đây.

Kim Thân cảnh là như thế nào.

Không sợ đánh đấm, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất dung, hơn nữa đã thức tỉnh thần thông như Cự Lực Thần Thông, Ngự Phong Thần Thông. Nếu có lòng muốn trốn, người khác cũng không dễ dàng đuổi kịp.

Chân nguyên của cường giả nhất phẩm đánh lên trên người cường giả Kim Thân không khác gì gãi ngứa.

Thần binh bình thường cũng khó có thể phá vỡ Kim Thân.

Có thể nói, sau khi đến Kim Thân cảnh, khả năng sinh tồn sẽ trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu là hai vị Kim Thân cảnh giao chiến, đánh đến mấy tháng là chuyện rất bình thường.

Cho dù Pháp Lực cảnh muốn giết Kim Thân cảnh thì cũng chỉ có thể đánh từ từ.

Sở dĩ Kiếm Thánh có thể tung hoành vô địch, được mọi người tôn xưng là Kiếm Thánh, chính là dựa vào thần binh tuyệt thế trong tay phá vỡ được Kim Thân của Thần Thông cảnh.

Vì sao U Minh tông lại đáng sợ như vậy, khiến cho Thần Thông cảnh trong thiên hạ đều phải tránh né, chính là bởi vì bọn họ có thủ đoạn khắc chế Kim Thân.

Một khi tu sĩ Kim Thân cảnh gặp phải đệ tử của U Minh tông, trốn cũng không thể thoát, cuối cùng rơi vào kết cục bị chế thành sát thi.

Bây giờ Tĩnh Hải vương trở thành Thần Thông cảnh, đã có đủ sức tự vệ.

...

“Tiền bối đâu rồi?”

Chương 160: Công tử, xin tự trọng!

Cố Dương vừa quay đầu đã phát hiện Vũ Nhị không còn ở đây, lại quét mắt nhìn qua, cũng không thấy người ở trong phủ, lập tức tìm Trương Tiểu Hải đến hỏi thăm.

Trương Tiểu Hải nói: “Tiền bối nói muốn rời đi mấy ngày, dặn công tử đừng đi tìm hắn, một thời gian sau hắn sẽ tự trở về.”

Đi đột ngột như vậy.

Cố Dương khẽ giật mình, nhìn về phía đông, sau khi đổi góc nhìn, có thể nhìn thấy hai chùm sáng chói mắt một trắng một lục, chính là hai vị võ giả nhất phẩm, trước đây chưa từng nhìn thấy.

Chẳng lẽ là bởi vì hai người này?

“Biết rồi.”

Hắn gật đầu, không nói thêm lời nào nữa, trở về phòng nghỉ ngơi.

...

Đảo mắt đã hơn nửa tháng trôi qua.

Cố Dương khó có được khoảng thời gian nhàn nhã như vậy, cũng không có người nào đến quấy rầy, ngoài hai võ giả nhất phẩm xa lạ vẫn luôn đi dạo bên ngoài.

Vị Kim Thân cảnh của Thẩm gia kia cũng không xuất hiện lại.

Mỗi ngày hắn đều luyện công đọc sách, cùng ăn cơm với mấy nữ nhân trong nhà, bồi đắp tình cảm, còn dành thời gian dạy cho Tô Thanh Chi, Hàn Mộng Linh và Trương Tiểu Hải.

Nếu có thể, hắn hi vọng những ngày tháng này cứ kéo dài như vậy.

Đương nhiên, chuyện này là không thể nào.

Nhưng mà Cố Dương không quên, một năm sau sẽ có ba vị Thần Thông cảnh đến bắt hắn đi, đưa hắn vào trong một bí cảnh rồi ép hắn tu luyện.

Sáng sớm ngày hôm nay, âm thanh ồn ào phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của Cố Dương.

Chỉ thấy một đoàn người gánh hết rương lớn này đến rương lớn khác tiến vào viện tử của Cố Dương.

Người đi đầu chính là Xuân Đào, nàng mang theo vàng bạc có được sau khi Bùi Thiên Lan bán gia sản đến.

Tổng cộng hơn bảy trăm vạn lượng, là khoản tiền lớn nhất hẳn có được từ trước đến giờ.

Khi Cố Dương nhìn thấy số tiền này thì biết cuộc sống nhân nhả kết thúc rồi.

Không ngờ Bùi Thiên Lan thật sự đưa hơn bảy trăm vạn lượng bạc đến, cộng thêm hai trăm vạn lượng lúc trước, tổng cộng cũng gần một ngàn vạn lượng rồi.

n tình này quá lớn.

Sau khi tất cả người khuân vác rời đi, cuối cùng Bùi Thiên Lan đầu đội mũ che màu trắng vẫn xuất hiện. Nàng từ ngoài viện chậm rãi đi đến, khẽ khom mình nói: “Công tử cứu mạng hai lần mà không cần báo đáp, biết công tử cần số tiền này, nên ta tự làm chủ đưa đến, những gì ta có thể làm vì công chủ cũng chỉ có vậy, ngày sau mong công tử giữ gìn sức khỏe.”

Nói xong lại khom mình thi lễ, quay người muốn rời đi.

Lần này rõ ràng là nàng đến tạm biệt hẳn.

Cố Dương kéo tay áo nàng lại.

Bùi Thiên Lan không quay đầu lại, nhẹ giọng nói: “Công tử, xin tự trọng.”

“Thật ra người đả thương người ở Kiếm Sơn là ta, vì vậy lần đó không tính.”

Đầu vai Bùi Thiên Lan chột run run, dường như muốn quay đầu đi, nhưng rồi vẫn nhịn được.

“Đêm hôm ấy người vì cứu ta mà suýt nữa mất mạng, chúng ta hòa nhau.”

“Người đưa nhiều tiền đến như vậy, có thể nói đã giúp ta rất nhiều, con người ta không thích nợ ơn người khác.”

Cố Dương nói đến đây, tay dè trên vai nàng, kéo cơ thể nàng đến, nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng, nói: “Ngay mai chúng ta tới Long Môn đảo, ta đi báo thù cho người.”

Vành mắt Bùi Thiên Lan sớm đã đỏ bừng, nước mắt tràn mi rơi xuống.

“Công tử.”

Đột nhiên, Trương Tiểu Hải chạy như bay từ bên ngoài vào, dường như có việc gì đó rất gấp, vừa băng qua cửa viện đã thấy Cố Dương kéo tay một nữ tử xa lạ, không khỏi ngây người.

Hồng rồi.

Hắn cũng biết mình quấy rầy chuyện tốt của công tử nên xoay người muốn rời đi.

Cố Dương rất tự nhiên buông tay Bùi Thiên Lan ra, gọi hắn lại: “Có chuyện gì?”

Trương Tiểu Hải cúi đầu, cố gắng không nhìn nữ tử xa lạ kia, nói: “Vừa rồi có tin tức từ vương phủ truyền đến, vương phi Tĩnh Hải vương vì bệnh nặng mà qua đời rồi.”

Cố Dương ngẩn ra rồi nhìn về phía Bùi Thiên Lan bên cạnh, nàng lại đeo khăn che mặt lên, chạm mắt với hắn, sau đó lập tức cúi đầu xuống như thể sắp bị bóng.

Hắn quay đầu nói với Trương Tiểu Hải: “Ta biết rồi.”

Trương Tiểu Hải rất thúc thời rời đi, lui ra bên ngoài, trong lòng nhin không được cảm khái, không hổ là công tử, đi tới đâu cũng đều có thể kết giao được hồng nhan tri kỷ xinh đẹp như tiên nữ.

Tuy rằng vừa nãy chỉ nhìn thoáng qua, nhưng dung mạo tuyệt thế của nữ tử kia vẫn để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

So với Tô cô nương và Từ cô nương thì cũng mỗi người một vẻ, không hề thua kém.

Trương Tiểu Hải vừa đi chưa xa thì thấy tiểu thị nữ Tri Tinh xách theo một cái giỏ đi tới, vội vàng ngăn nàng lại: “Công tử đang tu luyện, lúc này đừng qua đó quấy rầy.”

Tri Tinh nói: “Tiểu thư làm chút bánh hoa quế, bảo ta mang cho Cố đại ca ném thử. Ta để xuống rồi đi luôn.”

Trương Tiểu Hải vẫn không cho đi: “Hay là đưa cho ta đi. “
“Người có ý gì?”

Tri Tinh hơi tức giận, ấn tượng của nàng đối với người này vẫn luôn không tốt, lần trước ở Bình quận thành, chính là hắn ở đó nói hươu nói vượn, bôi nhọ công tử, còn hại tiểu thư đau lòng rất lâu.

“Nếu không thì lát nữa người hãy tới.”

Trương Tiểu Hải trung thành thực hiện chức trách của mình, công tử đang tay trong tay với nữ nhân khác, sao có thể để cho tiểu nha đầu này quấy rầy được.

“Hừ!”

Tri Tinh giận dữ trừng mắt nhìn hắn một cái, tức giận xoay người rời đi. Trương Tiểu Hải canh giữ tại chỗ, tránh cho có người đến nữa.

...

Trong viện, Cố Dương nhìn Bùi Thiên Lan, hỏi: “Vì sao phải làm như vậy?”

Một lát sau, Bùi Thiên Lan lẩm bẫm nói: “Ta đã không còn mặt mũi để làm vương phi Tĩnh Hải vương phủ nữa rồi.”

Trong lòng nàng đã có người khác, nếu còn tiếp tục ở lại vương phủ làm vương phi thì đó là một loại dày vò đối với nàng.

Từ khi biết trong lòng Cố Dương không có nàng, nàng nản lòng thoái chí, từ vương phủ giả chết thoát thân, báo đáp xong ân tình của Cố Dương, từ nay một thân một mình phiêu bạt chân trời góc biển.

Cố Dương nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, nữ tử ngọc này. Hấn hét lên với bên ngoài một tiếng: “Tiểu Hải.”

Trương Tiểu Hải lập tức chạy tới: “Công tử, có chuyện gì?”

Cố Dương nói: “Sắp xếp cho nàng một viện.”

Trương Tiểu Hải ngẩn ra, vốn tưởng rằng chỉ là hẹn hò, ai mà biết công tử lại đưa về nhà nhanh như vậy sao?

Hấn rối rắm hỏi: “Có cần nói với Tô cô nương và Từ cô nương một tiếng không?”

Công tử không nhìn thấy sự tranh giành giữa Tô cô nương và Từ cô nương sao?

Chương 161: Vạn Tượng động thiên

Tuy rằng các nàng rất ít giao lưu, nhưng khi các nàng ngồi cùng một chỗ, khí tràng mơ hồ giao chiến, hấn ở bên cạnh nhìn thấy mà còn toát mồ hôi thay công tử.

Bây giờ lại có thêm một người nữa, Trương Tiểu Hải thật sự lo lắng các nàng sẽ đánh nhau.

Cố Dương còn chưa nói gì, Bùi Thiển Lan ở một bên mở miệng trước: “Sớm nghe qua đại danh băng cơ ngọc cốt và không cốc u lan trên Hồng Nhan bảng, đã muốn kết giao từ lâu.”

Cố Dương nói: “Được, tối nay giới thiệu cho mọi người làm quen.”

Trương Tiểu Hải thấy dáng vẻ công tử mặt không đổi sắc, trong lòng kính nể không thôi, đúng là kẻ tài cao nên cũng thật to gan.

...

Sau khi Trương Tiểu Hải đưa Bùi Thiển Lan đi, Cố Dương cũng không nghĩ tới việc làm sao ăn nói với Tĩnh Hải, chuyện đã đến nước này thì không có gì để nói, đến thời điểm thì bồi tội cho hấn thật tốt.

Tiếp đó, Cố Dương nạp tất cả tiền bạc trong viện vào hệ thống, số dư biến thành chín trăm ba mươi vạn. Đây là con số cao nhất từ trước đến nay.

Hắn bấm ngón tay tính toán, mười tám lần mô phỏng, sau khi niết bàn xong, đủ để lần nữa trở lại nhất phẩm.

Đối với hắn hiện tại thì nhất phẩm hay nhất phẩm đỉnh phong cũng không có khác biệt lớn lắm.

[Có muốn muốn sử dụng mô phỏng không? Sử dụng một lần, tiêu hao năm mươi vạn tiền tài.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là nhất phẩm đỉnh phong, người một đao phá vỡ Kim Thân của Trầm Lạc, danh chấn thiên hạ, được xưng là nhất phẩm đệ nhất.]

[Một tháng sau, Thương Thần của Tào gia kia giáng lâm, bắt người lại mang tới Ninh châu. Người gặp Tào Y Y trở thành người thực vật.]

[Vi Thương Thần kia dùng một loại dị thuật để ý thức của người tiến vào trong món dị bảo kia, đánh thức thần thức của Tào Y Y.]

[Một tháng sau, người đánh thức thành công Tào Y Y. Tào gia muốn giết người diệt khẩu, thời khắc mấu chốt, Tào Y Y dùng một dị bảo mang theo người đến một nơi bên trong thế giới động thiên.]

[Trong thế giới xa lạ này, dựa vào sức mạnh Thần Thông cảnh của Tào Y Y, các người dần dần đứng vững gót chân. Người biết được, nơi này tên là Vạn Tượng động thiên, là một đạo tràng của siêu cấp đại phái tên là Vạn Tượng môn.]

[Người đặt chân ở một nơi xa xôi, năm tiếp theo, người bắt đầu niết bàn, ba năm sau, người trở lại bát phẩm.]

[Năm năm nữa, người trở lại thất phẩm.]

[Mười năm nữa, người trở lại lục phẩm.]

[Bảy năm nữa, một ngày nào đó, thiên địa biến đổi, người biết được, Vạn Tượng động thiên và thông đạo ngoại giới bị đả

thông, Vạn Tượng môn bắt đầu xâm lấn bên ngoài.]

[Tám năm nữa, người trở lại ngũ phẩm.]

[Lại tiếp năm năm nữa, một ngày nào đó, bầu trời bị chém nát, một nữ tử áo trắng đánh vào Vạn Tượng động thiên, trận chiến này đánh cho trời đất sụp đổ, tinh hà lật ngược, người chết trong trận chiến này, hưởng thọ sáu mươi hai tuổi.]

Vạn Tượng động thiên?

Cố Dương không thể nào ngờ tới trong lần mô phỏng này, hấn lại chạy đến sào huyết của Vạn Tượng môn.

Khi nhìn thấy vị Thương Thần của Tào gia kia xuất hiện, bắt hấn đi, hấn còn tưởng rằng xong rồi.

Ai ngờ lại cứu sống Tào Y Y.

Sau đó, Tào Y Y lại cứu hấn. Nàng từ một võ giả bất nhập lưu, lặn mình biến đổi, có được sức mạnh Thần Thông cảnh.

Sau đó, nàng đưa hấn vào Vạn Tượng động thiên.

Xem ra thông đạo giữa Vạn Tượng động thiên và Đại Chu hấn là do Tào gia làm ra.

Cuối cùng, nữ tử áo trắng hủy diệt Vạn Tượng động thiên kia là ai?

Lượng thông tin của lần mô phỏng này thật sự là quá lớn.

Trong lúc nhất thời hấn khó mà có thể tiêu hóa toàn bộ.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm sáu mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm sáu mươi hai tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh năm sáu mươi hai tuổi.]

“Chọn một.”

Nhất thời, chân nguyên trong cơ thể hấn đột nhiên biến mất, tu vi không ngừng rút đi.

Ngay khi chân nguyên trong cơ thể hấn biến mất không rõ tung tích, đột nhiên đỉnh đầu của hấn lại hiện lên ảo ảnh con phượng hoàng kia lần nữa, hỏa diễm đỏ thắm trong cơ thể hấn bùng lên.

Trong nháy mắt, hấn đã trở thành một hỏa nhân.

Bị thiêu đốt dưới hỏa diễm này khiến huyết nhục xương cốt của hấn đều phát sinh biến hóa kinh người.

Sau khi kéo dài nửa canh giờ, hỏa diễm mới dần dần dập tắt.

Cố Dương mở mắt ra, thân thể hiện lên một loại ánh sáng lưu ly. “Đây là... Kim Thân?”

Hấn cảm nhận được thân thể biến hóa, có chút khiếp sợ.

Thân thể của hấn dưới ngọn lửa thiêu đốt có biến hóa thoát thai hoán cốt, thân thể Tiên Thiên tiến thêm một bước, dường như ngưng tụ Kim Thân.

Cố Dương đã có dự cảm từ trước, tiến hành niết bàn lần cuối cùng, sẽ phát sinh biến hóa trước nay chưa từng có. Nhưng không ngờ rằng, vậy mà có thể làm cho hấn sớm ngưng tụ Kim Thân.

Không đúng, phải nói là sơ bộ ngưng tụ thành Kim Thân, hiện giờ hấn mới chỉ là có đặc tính của Kim Thân chứ vẫn chưa phải là phiên bản đầy đủ.

Ngoài ra, chân khí trong cơ thể hấn cũng tràn ngập đến cực hạn.

So với lúc là ngũ phẩm, mạnh hơn gấp mười lần. Lần cuối cùng niết bàn, môn tuyệt thế công pháp này, rốt cuộc cũng cho thấy uy lực vốn có.

Lúc này, đừng thấy hấn chỉ có tu vi ngũ phẩm, nếu thật sự muốn đánh nhau, võ giả nhất phẩm bình thường cũng không chắc là đối thủ của hấn.

“Lại lần nữa.”

Cố Dương lại mở hệ thống ra, mở ra một vòng mô phỏng mới.

...

[Người đưa Tô Thanh Chi, Từ Nhược Mai và Bùi Thiến Lan đi tới Thiên Trụ sơn, tiến vào bên trong bí cảnh kia.]

[Mười lăm năm sau, người trở lại tứ phẩm.]

[Lại mười lăm năm nữa, Thiên Nhân đại chiến ở bên ngoài, cửa vào bí cảnh lộ ra. Các người rời khỏi bí cảnh...]

[Đám cường giả Thần Thông cảnh của Vạn Tượng môn đuổi tới, các người đều chết trận, hưởng thọ năm mươi bốn tuổi.]

Cố Dương xem xong mô phỏng lần này, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Hắn vốn có chút lo lắng là ba cường giả Thần Thông cảnh Thẩm gia sẽ tìm vào trong bí cảnh.

Xem ra hiện tại, cho dù là kẻ đến từ thánh địa cũng không phải là không gì không làm được, trốn vào trong bí cảnh, bọn họ cũng sẽ không tìm thấy.

Như vậy tương đương với có thêm một đường lui.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ một trong những điều sau đây.]

[...]

“Ta chọn một.”

Ầm ầm! Áo ảnh phượng hoàng kia lại xuất hiện, trong cơ thể Cố Dương lại bùng lên ngọn lửa hùng hực một lần nữa.

Chương 162: Gan của phượng hoàng(1)

Sau nửa canh giờ, ngọn lửa đỏ thẫm trên người Cố Dương mới biến mất.

Ánh sáng lưu ly trên làn da hắn sáng bóng, trở nên nổi bật hơn, điều này có nghĩa là, dưới sự rèn luyện của ngọn lửa kia, hắn lại tới gần Kim Thân thêm một bước.

“Chẳng trách môn công pháp này không gặp phải bình cảnh cho đến khi đạt đến Thần Thông cảnh, hóa ra mỗi lần niết bàn trước đó đều là vì chuẩn bị cho bây giờ.”

Lần niết bàn cuối cùng, từ cửu phẩm đến nhất phẩm, mỗi lần đều sẽ tiến hành rèn luyện một lượt đối với cơ thể, lúc đến nhất phẩm đỉnh phong thì có thể ngưng tụ Kim Thân, bước vào Thần Thông cảnh là chuyện dễ như trở bàn tay.

Điều này tương đương với việc phân chia độ khó của đột phá Thần Thông cảnh vào việc luyện công hàng ngày.

Đúng là lỗi suy nghĩ của thiên tài.

Vấn đề là chỉ sợ ngoại trừ hắn ra, không có ai lúc còn sống có thể tu môn công pháp này đến Thần Thông cảnh cả.

Không có tuổi thọ mấy trăm năm, dù thiên phú có tuyệt vời thế nào thì cũng không thể luyện thành.

Đột nhiên, Cố Dương nghĩ đến một khả năng: “Trừ khi môn công pháp này vốn dĩ không phải cho loài người chỉ có tuổi thọ không đến một trăm năm luyện.”

Nhìn bề ngoài, đây là một thế giới võ đạo.

Thực ra đây là một nhận thức sai, chỉ cần nhìn Thiên Nhân cảnh cao hơn một tầng phía sau Thần Thông cảnh là có thể nhìn ra, trên thực tế đây là một thế giới tiên hiệp.

Huyết mạch Long tộc đã xuất hiện, có vài chủng tộc trường sinh cũng là chuyện rất hợp lý.

“Tiếp tục.”

...

Cố Dương vẫn lần lượt mô phỏng giống như lúc trước.

Mỗi lần đột phá cảnh giới, ảo ảnh phượng hoàng đó sẽ lại xuất hiện, toàn thân tỏa ra ngọn lửa màu đỏ thẫm, rèn luyện thân xác của hắn, giúp thân xác của hắn từng bước chuyển hóa sang Kim Thân cảnh.

Lúc đến lần mô phỏng thứ mười.

[...Người lại một lần nữa bước vào nhất phẩm...]

[...Hưởng thọ năm mươi ba tuổi.]

Cuối cùng lại vào nhất phẩm một lần nữa!

Lúc này, sắc trời đã tối, trong cơ thể Cố Dương lại bùng lên ngọn lửa màu đỏ thẫm.

Lần này, thời gian kéo dài hơn so với lúc trước, thể lửa cũng mãnh liệt hơn.

Điều thần kỳ chính là, thể lửa lớn như thế, nhưng y phục trên cơ thể hắn, còn có giường gỗ phía dưới hắn, cả ngôi nhà cũng không hề bị đốt cháy.

Cố Dương ở trong một loại trạng thái huyền hoặc khó hiểu, ngọn lửa đang đốt cháy toàn thân hắn, rèn luyện thân thể hắn từng chút một, nhưng hắn lại không cảm thấy đau đớn một chút nào.

Bản thân hắn đã sở hữu thân thể Tiên Thiên, loại đau đớn này sớm đã từng chịu đựng một lượt, cho nên tiến trình mới tăng tốc đáng kể.

Khi mọi thứ bình ổn trở lại, Cố Dương mở to mắt, trong ánh mắt lộ ra một đường kim quang, trên làn da cũng phủ một tầng ánh sáng màu vàng.

Hắn siết chặt nắm đấm, cảm thấy sức mạnh dâng trào trong cơ thể, bản thân hắn cách Kim Thân đại thành chỉ còn một bước nữa.

“Lần nữa.”

Đến lúc này, hắn đã chẳng quan tâm việc khác nữa, hoàn toàn đi vào bước quên mình.

Số dư còn lại ba trăm ba mươi vạn.

Cố Dương dùng hết toàn bộ sáu lần cơ hội mô phỏng trong một lượt.

...

...

Khi kết thúc lần mô phỏng thứ sáu, Cố Dương không thể đột phá thêm nữa, trên mặt có chút tiếc nuối: “Còn thiếu một chút.”

Hơn nữa, hẳn rõ ràng cảm nhận được, tốc độ tiến bộ trở nên chậm lại, sau khi kết thúc mô phỏng, không hề xuất hiện tình huống chân nguyên bùng lên, giống như là lại trở về trước đó.

“Xem ra hôm đó là ta đã tiêu hao quá nhiều chân nguyên, phượng hoàng trong cơ thể đã không còn chân nguyên tích trữ nữa rồi.”

Hắn nhanh chóng ý thức được vấn đề ở đâu.

Ngày đó, hẳn bị Kim Thân cảnh của Thẩm gia đánh lén, rút rất nhiều chân nguyên từ trong cơ thể phượng hoàng mới ngăn được một quyền của đối phương.

Những chân nguyên bị tiêu hao hết đó, đương nhiên sẽ không tự nhiên hồi phục.

Điều này cũng kéo chậm tốc độ tu luyện của hắn.

“Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.”

Trong mắt Cố Dương lộ ra vẻ tự tin.

Hắn lúc này, so với lần niết bàn trước đó thân thể đã mạnh hơn không biết bao nhiêu, nói là bán bộ Kim Thân cũng không quá.

Chân nguyên khắp cơ thể giống như mạnh hơn không chỉ gấp mười lần.

Lúc này, nếu như tên Kim Thân cảnh Thẩm gia đó lại đến lần nữa, hẳn cũng có lòng tin đánh một trận.

Cố Dương đứng lên, thu khí thể lại, võ y phục trên người, đẩy cửa đi ra bên ngoài.

...

Trong sân, đám người Tô Thanh Chi và Từ Nhược Mai đều đến.

Hiển nhiên bọn họ phát hiện động tĩnh rất lớn ở bên này, không yên tâm, cho nên tất cả đều đến đây.

Nhìn thấy Cố Dương đi ra, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cố Dương không đợi bọn họ đặt câu hỏi đã nói: “Bụng hơi đói rồi, Tiểu Hải, đi làm chút gì ăn đi. Các người đã ăn chưa?”

“Ta lập tức đi ngay.” Trương Tiểu Hải chạy đi chuẩn bị nhanh như chớp.

Ánh mắt Cố Dương quét qua trên người Tô Thanh Chi, Từ Nhược Mai và Bùi Thiến Lan, phát hiện bầu không khí giữa bọn họ có chút vi diệu, nói: “Vừa hay, ta giới thiệu với các người một chút...”

Từ Nhược Mai lạnh nhạt nói: “Hạng bảy Hồng Nhan bả, thiên sinh lệ chất Bùi Thiến Lan, vương phi Tĩnh Hải vương vang danh thiên hạ, sớm đã quen biết.”

Lời nói của nàng đã vạch trần thân phận của Bùi Thiến Lan.

Cố Dương theo bản năng nhìn sang Ô Hành Vân, lại thấy hắn cũng không bất ngờ, giống như đã biết thân phận của Bùi Thiến Lan.

Hắn không nói một lời, quay người rời đi.

Chỉ có Tô Thanh Chi sửng sốt, sắc mặt lập tức đỏ lên, ánh mắt nhìn hắn không thể tin nổi, môi run rẩy: “Người...người...”

Nàng cứ “người” cả nửa ngày, nhưng vẫn không nói được gì cả, cuối cùng dậm chân, quay người chạy đi.

“Tiểu thư.”

Tiểu thị nữ Tri Tinh thấy thế, lập tức vội vàng đuổi theo.

Từ Nhược Mai cũng quay người đi ra ngoài từ một hướng khác.

Chỉ còn lại thuật sĩ Ly Ly đến từ ngoại quốc, còn có Hàn Mộng Linh đệ tử của Tu La Kiếm Thánh bày ra vẻ mặt bối rối xem náo nhiệt.

Bùi Thiến Lan yếu ớt hỏi thăm: “Người không đuổi theo sao?”

Cố Dương lắc đầu: “Bỏ đi. Ta phải giữ vững tinh thần để ứng phó trận chiến ngày mai.”

“Thật ra...” Bùi Thiến Lan nghe hắn nói như vậy, định khuyên bảo.

“Thánh sứ!”

Lúc này, rốt cuộc Ly Ly cũng không nhịn nổi nữa, bịch một tiếng quỳ xuống trước mặt Cố Dương, vể mặt kích động, trong miệng thì thầm nói một hồi, còn kèm theo vài từ của Đại Chu.

Cố Dương mơ hồ đoán, nhưng vẫn không hiểu ý của nàng.

Chương 163: Gan của phượng hoàng (2)

Bùi Thiên Lan bên cạnh vẫn luôn sống ở Tỉnh châu thành, có thể nghe hiểu được một chút ngôn ngữ của Tây Đê đại lục, nhắc nhở nói: “Hình như nàng có thứ gì đó muốn giao cho người.”

Lúc này, Ly Ly lấy ra một quả cầu thủy tinh, cầm trong tay, niệm lên một chuỗi thần chú rất dài, ánh mắt của nàng cực kỳ nghiêm túc.

Cố Dương cảm nhận được một luồng dao động kỳ lạ, chỉ thấy quả cầu thủy tinh vỡ ra, một tinh thể màu đỏ bay ra từ bên trong, lơ lửng trên không trung.

Khe hở bên trong quả cầu thủy tinh lập tức biến mất, Ly Ly dùng hai tay nâng tinh thể màu đỏ kia, dùng dáng vẻ gần như tiêu tụy, giơ cao qua đầu, dâng đến trước mặt Cố Dương.

“Cho ta sao?”

Cố Dương tò mò vươn tay ra, cầm lấy tinh thể màu đỏ kia, vừa mới chạm vào bề mặt của nó, đã tự nhiên nảy sinh ra một loại cảm giác huyết mạch tương liên.

Hắn không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, cẩn thận đánh giá viên tinh thể này.

Nó có hình lăng trụ, khoảng cỡ một nắm tay, lúc đầu chỉ có màu đỏ nhạt nhạt, sau khi bị hắn cầm lên, màu đỏ của nó càng ngày càng đậm, rất nhanh đã biến thành màu đỏ như máu.

Hắn hỏi: “Đây là cái gì?”

Ly Ly cung kính nói một câu, hoàn toàn nghe không hiểu gì cả.

Bùi Thiến Lan bên cạnh giúp nàng phiên dịch: “Hình như là thánh vật của một tổ chức nào đó của bọn họ, gọi cái gì mà gan của thần điều?”

Gan của phượng hoàng?

Cố Dương suy nghĩ một lúc, nhận lấy vật này, trực giác nói cho hắn biết, viên tinh thạch này có tác dụng rất lớn đối với hắn, sau này phải từ từ nghiên cứu.

“Sau này ngươi có thời gian dạy nàng một ít ngôn ngữ của Đại Chu.”

“Được.” Bùi Thiến Lan đồng ý.

Lý Ly nhìn hai người, ra vẻ nghe hiểu rồi, nói với Bùi Thiến Lan: “Ta tên là Lý Ly, là một thuật sĩ.”

Đây là câu nói Đại Chu mà nàng nói được lưu loát nhất.

...

Đêm đã khuya, Cố Dương cầm theo hai bầu rượu, đi vào trong viện của Ô Hành Vân.

Ô Hành Vân đang ngồi trong đình hóng gió, trên gối để một thanh kiếm. Hắn đã thoát khỏi trạng thái chán chường của mấy ngày trước đó, cả người giống như một thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ.

Hắn không hề cảm thấy ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Cố Dương, uống một ngụm, nói: “Cố huynh, tiểu đệ muốn đi.”

Động tác trên tay Cố Dương dừng lại, uống một ngụm rượu lớn, hỏi: “Định đi đâu?”

“Tiểu đệ sớm đã muốn ngao du thiên hạ, cuối cùng bây giờ đã hạ quyết tâm.”

Ô Hành Vân nhìn về phía Cố Dương, thản nhiên cười một tiếng: “Ta đã lập lời thề ở trước mộ phần của mẫu thân ta, lúc còn sống, nhất định phải vượt qua hắn. Hôm nay, hắn đã là Thần Thông cảnh, ta còn không phân đấu thì sẽ chỉ bị bỏ xa hơn.”

Cố Dương có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ nói một câu: “Chúc người lên đường thuận lợi.”

“Mượn lời chúc của Cố huynh.”

Thần Đô, ngoài cửa Võ viện.

Xe Phượng của trưởng công chúa lại giá lâm.

Mười ngày diễn ra thi đấu cuối cùng cũng kết thúc, mà mười võ tiến sĩ cũng đã được định ra. Hôm nay là ngày ban thưởng cho bọn họ, cho nên đương nhiên nàng phải tự mình đến đây, nếu không ngày khai mạc hôm đó nàng xem như phí công tới.

Cùng với sự xuống dốc của Võ viện, cái gọi là võ tiến sĩ đã không còn chút giá trị nào đáng nói ở trong quan trường, trong quân thì còn có một chút tác dụng.

Nhưng đã có một đại nhân vật như trưởng công chúa ủng hộ, giá trị của danh hiệu này lại khác với lúc trước.

Lần này, nàng vẫn gọi Cố Vân Phi đi cùng.

Hôm nay có một số việc trì hoãn, cho nên đến chậm một chút.

Đại môn Võ viện, một đám người đang cung kính chờ đợi trưởng công chúa.

Trong xe ngựa, trưởng công chúa đang liếc nhìn một phần tài liệu, tay chống cằm, ánh mắt như có điều gì đó suy nghĩ.

Phần tài liệu này vừa mới được đưa đến cho nàng vào buổi sáng, là tình báo chi tiết về Cố Dương.

“Liên Sơn...”

Nơi đầu tiên Cố Dương xuất hiện chính là Liên Sơn, đó là một dãy núi không biết tên ở Giang châu.

Trên tài liệu còn kèm theo một bản tư liệu, khiến người ta không thể không sinh ra một chút liên tưởng nào đó.

Một trăm năm trước, vị Thiên Cực đạo nhân kia của Đạo môn bị một người của Văn viện tấn công ở Liên Sơn.

Cho tới nay, Đạo môn đều là môn phái đứng đầu trong sáu môn phái lớn là bởi vì sự xuất hiện của Thiên Cực đạo nhân này.

Có điều sau đó, hắn bị thương vô cùng nghiêm trọng, nguyên khí tổn thương nặng nề, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục.

Trong vòng một trăm năm trôi qua kể từ lần đó, người trong Đạo môn bỗng dung mất trong giang hồ.

Nếu không phải trên Tông Sư bảng còn có một người xuất thân từ Đạo môn thì e rằng thế nhân đều cho là môn phái này đã bị diệt sạch.

Chỉ từ phần tài liệu này rất khó để nhìn ra lai lịch xuất thân của người tên Cố Dương này.

Thứ mà hắn biết quá rồi ren phức tạp, ví như “Phượng Vũ Cửu Thiên” của Thảm gia có lẽ lấy được từ kho báu của ảnh đạo.

Mà liên quan “Diệt Thân Cửu Thức” của Vũ gia thì có chút kỳ lạ.

Hiện giờ Vũ gia chỉ còn lại một người là Vũ Linh Linh, với tuổi của nàng thì chắc chắn sẽ không sử dụng môn đao pháp này, mặc dù có một ít chiêu thức rải rác trong giang hồ, nhưng truyền thừa nguyên vẹn thì chỉ hoàng thất mới có.

Làm thế nào mà hắn lại học được?

Điều khiến cho người ta khó hiểu nhất vẫn là “Thần Tiêu Lục Diệt”

Nàng bàng quan trước tin đồn Cố Dương là đệ tử của Bích Tiêu cung, bởi vì nàng biết Bích Tiêu cung chưa bao giờ thu nhận nam đệ tử.

Vậy câu hỏi đặt ra là, làm sao hắn tìm được môn đao pháp truyền thừa này?

Trong thiên hạ chỉ có ba nơi có truyền thừa Thần Tiêu Lục Diệt, một là Bích Tiêu cung, hai là hoàng cung...

“Chẳng lẽ là nữ nhân đó?”

Trong mắt trường công chúa bỗng chốc hiện lên một tia sát ý.

Cố Vân Phi ngồi cách nàng một tấm rèm chỉ cảm thấy một cơn buốt giá ập tới, trái tim suýt chút nữa ngừng đập.

Rất nhanh, cơn lạnh đó đã biến mất không thấy tăm hơi.

Cố Vân Phi nuốt nước miếng, trong lòng hoảng sợ, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi.

...

Trưởng công chúa không thèm để ý tới Cố Vân Phi bị dọa sợ, nàng còn đang suy nghĩ chuyện của nữ nhân đó.

Hai mươi năm trước, chính là bởi vì nữ nhân kia mà phụ hoàng mẫu hậu của nàng, mới bị chết thảm ở dưới đao của Vũ Đại.

Nàng là nữ nhi nhỏ nhất của tiên hoàng, rất được yêu thương, đúng lúc ấy nàng bị bệnh nặng, phải ở lại trong cung mới tránh được một kiếp, không chết chung với hơn một trăm vị ca ca của nàng ở khu vực săn bắn ngoại thành.

Chương 164: Quả nhiên là hắn!

Đối với nữ nhân đó, nàng hận thấu xương.

Nhưng, sau khi phụ hoàng chết, không còn thấy bóng dáng của nữ nhân này nữa, chỉ còn lại một cái tên ở trên Tông Sư bảng.

Tên Cố Dương này, liệu có phải là do nữ nhân đó phái ra không?

Trưởng công chúa đang suy nghĩ, thì đột nhiên nghe thấy tiếng huyên náo: “Nhất Phẩm bảng lại thay đổi rồi, không phải lại là Cố Dương đây chứ?”

Câu nói này lập tức kéo suy nghĩ của nàng trở lại.

Nhất Phẩm bảng lại thay đổi rồi?

Nàng vén rèm xe lên, chăm chú nhìn về phía đó, ánh mắt xuyên qua đám người cách bản thân mấy trăm mét, nhìn thấy lão giả kia đang thay đổi bảng.

Sẽ không thật sự là hắn đây chứ?

Lý trí nói cho nàng biết, sau khi lên Nhất Phẩm bảng thì tuyệt đối không thể trong mười ngày ngắn ngủi đã tăng thứ hạng được.

Nhưng nghĩ đến những truyền kỳ không thể tin nổi của Cố Dương ngày trước, trong lòng nàng lại có chút dao động.

Cuối cùng lão giả cũng đã đổi xong danh sách.

Tâm mắt của nàng bị đám người ngăn lại, không nhìn thấy tên trên bảng danh sách.

“Là Tĩnh Hải vương, đứng đầu bảng đổi thành người khác.”

Trong đám người, lập tức bùng nổ.

Có người khiếp sợ nói: “Tên của Tĩnh Hải vương biến mất rồi, lẽ nào hắn đã thành Thần Thông?”

“Nói không chừng là rớt xuống rồi ấy chứ?”

...

Trưởng công chúa nghe những lời nghị luận kia, đồng tử không khỏi co rút lại.

Theo góc độ của nàng mà nói, đương nhiên là hy vọng Tĩnh Hải vương chết đi là tốt nhất, vậy thì triều đình không cần tốn nhiều công sức đã cố thể thu hồi Tĩnh châu.

Hiện giờ, Tĩnh châu đã trở thành thành thị lớn thứ hai đứng sau Thần Đô.

Còn có lợi ích của giao thương đường biển...

Những lợi ích này, cho dù là ai thì cũng sẽ rung động.

Nhưng nàng cũng biết rất rõ, có Hoàng Cực Kiếm Thánh ở đây, Tĩnh Hải vương chắc chắn sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Cho dù là người của U Minh tông ra tay cũng rất khó ngăn cản một kiếm của Hoàng Cực Kiếm Thánh.

U Minh tông rất nguy hiểm, thế nhưng cũng chỉ đối với Kim Thân cảnh mà thôi.

Đến Pháp Lực cảnh, cho dù gặp phải môn nhân của U Minh tông cũng có thể toàn thân rút lui.

Có cường giả tuyệt thế giống như Hoàng Cực Kiếm Thánh bảo vệ, trừ khi là hai lão quái vật Bất Lậu cảnh của U Minh tông ra

tay, nếu không những người còn lại thì cũng chỉ tới chịu chết mà thôi.

Cho nên khả năng lớn là Tĩnh Hải vương thành công bước vào Thần Thông cảnh.

Điều này đối với triều đình mà nói thì đây là một tin tức cực xấu, sau này muốn giải quyết kẻ này sẽ càng khó hơn.

Vẻ mặt của trưởng công chúa trở nên có chút u ám.

Đúng lúc này, bên đó lại truyền đến một trận náo động: “Tại sao lại đến nữa rồi? Không phải vừa rồi đã đổi rồi sao?”

Nàng lại nhìn qua một lần nữa, chỉ thấy lão già kia lại quay lại đổi bảng, lấy một bảng danh sách mới ra, vẫn là đi đến trước Nhất Phẩm bảng, kéo bảng danh sách vừa rồi mới dán xuống.

Nàng không khỏi ngẩn ra, không rõ là đã xảy ra chuyện gì.

...

Cố Vân Phi bên cạnh cũng không nhìn nổi nữa mà nhìn qua, lúc này xe ngựa chạy đến gần một chút.

Chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc.

Lần trước, khi hắn đến cùng Tần Thượng cũng từng gặp phải chuyện như vậy một lần.

Trái tim của hắn đập thành thịch, sinh ra một dự cảm: “Chẳng lẽ... Không phải chứ?”

Rất nhanh, lão già đã đổi xong bảng danh sách.

Đột nhiên, đám người vây quanh trước bảng danh sách đều rơi vào trầm tư.

Tất cả mọi người đều như bị một sức mạnh thần bí giam cầm lại, đứng im tại chỗ, không một ai nói chuyện.

Cảnh tượng khác thường này khiến da đầu của Cố Vân Phi lập tức tê rần.

Cuối cùng, hắn xuyên quan đám người liếc thấy hàng đầu tiên của danh sách, chỉ thấy trên đó viết, một, Cố Dương, tông môn không rõ, đến từ Giang châu.

Quả nhiên là hấn!

Hạng một của Nhất Phẩm bảng...

Thời khắc này, trong lòng Cố Vân Phi sinh ra một loại cảm giác không ngoài dự đoán.

...

“Hạng một của Nhất Phẩm bảng!”

Cách một tấm rèm, trưởng công chúa làm bầm nói.

“Ầm” một tiếng, tay vịn của chõng ngồi đột nhiên hóa thành bột mịn, nhưng nàng lại không hề phát hiện ra mình đã thất thố.

...

...

Tĩnh châu thành, hải cảng lớn nhất của Đại Chu, một chiếc thuyền lớn đang giương buồm lái về phía biển lớn.

Trên boong tàu ở mũi thuyền, một nam một nữ đứng đón gió, nhìn đại dương màu xanh rộng lớn vô biên.

Trong đó, nữ tử đeo mạng che mặt tỏ vẻ lo lắng nói: “Cố công tử, chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn, chúng ta đi về trước đi...”

Hai người này chính là Cố Dương và Bùi Thiển Lan.

Sáng sớm hôm nay, Cố Dương đưa nàng ra ngoài, đi thuyền ra biển.

Lúc này nàng mới biết, lời hấn nói hôm qua là nghiêm túc. Hấn thật sự muốn tới Long Môn đảo, thay nàng báo thù. Nàng không khỏi nóng nảy, muốn khuyên hấn quay về.

Cố Dương cười nói: “Nếu ta đã dám đi, đương nhiên là có tự tin, ngươi cứ thoải mái đi.”

Nhưng làm sao Bùi Thiển Lan có thể yên tâm được?

Kể từ sau khi phụ mẫu bị giết, tên cường giả Thần Thông cảnh Lô Hạo này đã trở thành cơn ác mộng không buông được của nàng.

Những người thân thích kia của nàng, từ cậu, dì cho đến thúc thúc cô cô... đều muốn nhanh chóng giết nàng, sợ bị nàng làm liên lụy.

Đoạn thời gian đó, tất cả những người thân cận, quen thuộc của nàng, hoặc là tránh nàng như rắn rết, hoặc là tham gia truy sát nàng.

Tất cả điều này đều là do một lời uy hiếp của tên cường giả Thần Thông cảnh Lô Hạo đó.

Bùi Thiển Lan sinh ra nỗi sợ hãi phát ra từ nội tâm với Lô Hạo.

Nhưng khi nàng thấy dáng vẻ của Cố Dương lúc này thì biết tâm ý của hắn đã quyết, lời nói đến bên môi đều nuốt trở lại. Nàng đưa tay vào trong lòng bàn tay của hắn, sợ hãi và lo lắng trong lòng dần dần biến mất, cuối cùng cũng trở nên yên lòng.

Cùng lắm cũng chỉ là chết mà thôi.

Đột nhiên, một bóng người từ trên bờ bay vọt tới, nhẹ nhàng đáp lên thuyền, nói: “Tiện đáp xuống thuyền, hai người không đề ý chứ?”

Chương 165: Người chính là Lô Hạo?

Trước cửa Tĩnh Hải vương phủ treo lên hai chiếc đèn lồng màu trắng cực lớn, người trong phủ đều đeo băng tay màu đen, trên nét mặt mang theo chút gì đó đau buồn.

Những khách khứa đến đây chia buồn đều cảm thấy có chút kỳ lạ, mãi cho đến khi tới linh đường mới nhìn thấy thể tử khoác áo để tang trên vai khóc đến tê tâm liệt phế, hiển nhiên là đã đau lòng đến cực điểm.

Rất nhiều người đều biết, quan hệ giữa thể tử và vương phi từ trước đến giờ vẫn luôn rất tốt, dù cho hắn cũng không phải là ruột thịt của vương phi, bây giờ xem ra quả nhiên tin đồn không sai.

Thật ra không ít người khá chút nghi ngờ về cái chết của vương phi.

Bởi vì mọi chuyện quá đột ngột. Trước đó nàng vẫn còn đang tung ra bán của hồi môn, thế nhưng sau lại truyền ra tin tức chết bất đắc kì tử.

Quan trọng nhất là, những người nhanh nhạy với tin tức đều biết sau khi vương phi bán của hồi môn, hơn bảy trăm vạn lượng bạc bán được đều được đưa đến Tiền phủ.

Điều này rất dễ khiến cho người khác liên tưởng.

Nhưng không có ai dám đàm luận chuyện này, cũng không dám nói riêng tư.

Sau khi Tĩnh Hải vương đột phá đến Thần Thông cảnh thì đã có được tuổi thọ ba trăm năm, sẽ thống trị Tĩnh châu trong thời gian rất dài, ai dám nói huyền thuyên chứ?

Những chuyện này chỉ có thể để chôn sâu nén chặt.

Tương tự như vậy, trong lòng của rất ít người còn có nghi ngờ lớn hơn.

Mấy gia tộc lớn nhất ở Tĩnh châu đều sắp xếp nhân thủ ở Thần Đô, đầu tháng mỗi tháng đều phải chép lại những bảng danh sách kia, dùng bò cày đưa tin trở về, chỉ cần một buổi tối là có thể đến Tĩnh châu.

Hôm nay vừa hay là đầu tháng, buổi sáng có mấy nhà vừa mới nhận được thư truyền đến từ Thần Đô.

Tin tức bùng nổ nhất đương nhiên là chuyện Cố Dương leo lên dẫn đầu Nhất Phẩm bảng.

Đây có lẽ là người leo lên đầu Nhất Phẩm bảng nhanh nhất kể từ khi Nhất Phẩm bảng xuất hiện tới nay, cũng là người đứng đầu bảng trẻ tuổi nhất của Nhất Phẩm bảng.

Ngoài ra còn có một chuyện khiến bọn họ nghi ngờ khó hiểu, đó là tên của vương phi Bùi Thiên Lan vẫn còn ở trên Hồng Nhan bảng.

Theo lý thuyết, lúc sao chép bảng danh sách của Thần Đô, nàng đã chết được hai ngày rồi.

Chuyện này quá kỳ lạ, hơn nữa cũng không ai dám nói ra.

Bất kể nàng thật sự chết rồi cũng tốt, hay là còn sống cũng tốt. Tĩnh Hải vương phủ nói nàng chết rồi, vậy nàng chỉ có thể là đã chết rồi.

...

Trên biển lớn mênh mông.

Cố Dương quay đầu nhìn người vừa nhảy lên thuyền, là một vị lão giả, khuôn mặt chữ quốc, thoát nhìn cực kỳ uy nghiêm, y phục trên người không nhìn ra là làm từ chất liệu gì, lai lịch hẳn là không bình thường.

Nhìn tu vi của hắn, là nhất phẩm đỉnh phong.

Người này không phải là hai tên nhất phẩm vẫn luôn theo dõi hắn ở gần đây.

Cố Dương nói: “Xin lỗi, e là bọn ta không tiện đường.”

Lão giả khẽ mỉm cười: “Không phải chiếc thuyền này đang đi đến Long Môn đảo sao? Lão phu vừa hay tiện đường.”

Không đợi Cố Dương từ chối, hắn lại nói: “Người yên tâm, lão phu sẽ không ngồi không thuyền của người, truyền cho người một thức đạo pháp làm thù lao thế nào?”

Cố Dương thấy lão giả này mặc dù có chút ra vẻ, nhưng làm việc lại rất hiệp nghĩa, không hề giống mấy tên võ giả ý thế hiếp người kia, bèn nói: “Nếu đã tiện đường, vậy thì đồng hành cùng nhau đi, thù lao coi như xong.”

Bây giờ hắn dùng Tàng Dao thức ẩn giấu tu vi của bản thân, lão giả trước mắt này chắc chắn sẽ không nhìn ra.

Hắn hỏi: “Không biết tiền bối đến Long Môn đảo để làm gì?”

Với tuổi tác của lão giả, gọi một tiếng tiền bối cũng không mất mát gì.

Hắn chủ yếu là muốn thăm dò thử xem vị lão giả trước mắt này có quan hệ gì với Lôi Hạo.

Lão giả nói: “Ngâm suối nước nóng.”

Ngâm suối nước nóng?

Cố Dương còn muốn hỏi nữa, nhưng lão già đã ngáp một cái, nói: “Người già rồi, hơi động một tí đã mệt mỏi, có thể cho lão phu một căn phòng để ngủ một giấc được không?”

Cố Dương đương nhiên không thể nói không được, bởi lẽ chiếc thuyền này rất lớn, thứ có nhiều nhất chính là phòng trống.

...

Long Môn đảo khá xa, đi thuyền lớn trên biển mấy ngày mới đến.

Nhưng người lái thuyền lại không muốn lái thuyền ngang nhiên đi qua đó, để xuống một cái thuyền nhỏ, cho bọn họ tự chèo lên đảo.

Trên thực tế, nếu không phải đám người Cố Dương bỏ ra số tiền lớn thì cũng không tìm được người bằng lòng đến Long Môn đảo này.

Tất cả người của Tỉnh châu thành đều biết, người sống trên Long Môn đảo chính là nhi tử của vua hải tặc, một vị cường giả Thần Thông cảnh.

Lái thuyền đến vị trí này đã là cực hạn.

Cố Dương cũng không hề làm khó bọn họ, định cho người đi gọi lão già trong phòng.

Lão già quá giang cùng kia đã vắn eo bẻ cổ đi ra, mấy ngày nay, hẳn không rời khỏi phòng một bước, hơn nữa còn là không nhúc nhích, giống như là thật sự đang ngủ.

Hắn hiển nhiên đã nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, không nói hai lời, nhảy lên trên chiếc thuyền nhỏ kia.

Cố Dương cũng kéo Bùi Thiến Lan nhảy xuống, chèo chiếc thuyền nhỏ, đi về phía Long Môn đảo.

Lão già tựa vào đuôi thuyền, nhắm hai mắt lại lim dim ngủ.

...

Sáng sớm, trên Long Môn đảo bao phủ một tầng sương mù.

Bên cạnh bờ, Lôi Hạo đang dẫn theo một đám thủ hạ đứng ở đó, giống như đang chờ ai đó.

Phía sau không xa, một người trẻ tuổi hỏi một người trung niên bên cạnh: “Thân đại ca, lão đại đang đợi ai vậy, mặt mũi lớn thật, không ngờ lại khiến lão đại phải tự mình đến bờ biển nghênh đón.”

Người trung niên tên thân Thân Cửu nhỏ giọng nói: “Một vị lão tiền bối, lão đại có thể đạt được Kim Thân hoàn toàn dựa vào tiền bối kia chỉ điểm. Chút nữa thông minh nhanh nhẹn một chút, tuyệt đối không được bất kính với vị tiền bối đó, nếu không thì lão đại sẽ lột da của ngươi.”

Lúc hắn nói đến vị tiền bối kia, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Thân Cửu là người cũ đi theo Lôi Hạo lâu nhất.

Sau khi lão chủ nhân chết thì hắn đi theo Lôi Hạo trốn ở trên hòn đảo này.

Lúc ấy, mặc dù Lôi Hạo cũng là tu vi nhất phẩm, nhưng đến Nhất Phẩm bảng cũng không đủ trình độ, căn bản không thể nào so sánh với Ô Thiên Khải đứng đầu Nhất Phẩm bảng.

Ngay cả bản thân Lôi Hạo cũng không có bất cứ hy vọng nào đối với chuyện báo thù.

Chương 166: Người chính là Lôi Hạo? (2)

Cho đến một ngày nào đó đột nhiên có một vị lão giả lên đảo.

Bọn họ còn tưởng rằng người Ô Thiên Khải phái tới giết bọn họ, đương nhiên là sẽ ra tay trước để chiếm được lợi thế.

Kết quả, lão giả chỉ phát tay một cái thì bọn họ đã không còn biết gì cả.

Đợi đến lúc hắn tỉnh lại, mới biết ngoại trừ mình cùng với Lôi Hạo ra, những người khác đều chết.

Còn lão giả đã biến mất.

Ngay khi Thân Cửu đang cảm thấy may mắn vì mình nhặt lại được một mạng thì hắn phát hiện tu vi của Lôi Hạo bắt đầu đột

nhiên tăng mạnh, thậm chí vài năm sau còn ngưng tụ thành Kim Thân.

Chuyện này vô cùng khác thường, vừa qua một năm, lão giả lại lên đảo lần nữa, hẳn mới biết lần trước Lôi Hạo đã nhận được chỉ điểm của lão giả kia mới có thể có thành tựu như vậy.

Thân Cửu thật sự không tài nào tưởng tượng nổi lão giả đã sử dụng cách gì để có thể giúp có Lôi Hạo chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã ngưng tụ thành Kim Thân.

Trước đó vị lão tiên bối này đã lên đảo hai lần, cách khoảng năm năm, hơn nữa đều là cùng một ngày.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, thì hôm nay vị tiên bối đó sẽ lại lên đảo lần nữa.

“Đến rồi, yên lặng !”

Đột nhiên, Lôi Hạo hét lớn một tiếng.

Lập tức, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại, không dám lên tiếng nữa.

Thân Cửu nhìn kỹ lại, mơ hồ nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ ở trên mặt nước.

Cách tiên bối lên đảo lần này không giống với trước đó.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một bóng người từ trên chiếc thuyền bay vọt lên, phóng qua khoảng cách vài trăm mét, dừng ở trên bờ. Đó là một nam tử trẻ tuổi, trong ngực còn ôm theo một nữ tử. Ánh mắt dừng lại trên người Lôi Hạo, hỏi: “Người chính là Lôi Hạo? “

Biến cố lần này vượt ra khỏi dự liệu của mọi người.

...

Người đến chính là Cố Dương, từ phía xa hẳn đã phát hiện một đám người đang đợi ở trên bờ, còn tưởng là hành tung của mình bị người lái thuyền bán đứng. Đây cũng không phải là chuyện không thể, dù sao danh tiếng của cường giả Thần Thông cảnh cũng đủ để dọa người rồi.

Hắn dứt khoát không giấu diếm nữa, ôm lấy Bùi Thiến Lan, nhảy lên rồi đáp xuống bờ, ánh mắt quét qua, dừng lại trên người nam tử tràn đầy khí phách dẫn đầu: “Người chính là Lôi Hạo?”

Vẻ mặt Cố Dương hơi kỳ lạ.

Từ trong một góc độ khác, có thể nhìn thấy rõ lôi quang trong cơ thể đối phương, nhưng độ sáng của lôi quang đó hoàn toàn không giống như là cường giả Thần Thông cảnh cần phải có.

Hắn đã từng gặp vài vị Thần Thông cảnh.

Tên Kim Thân cảnh đó của Thẩm gia, trong cơ thể là một khoảng tối tăm giống như là một lỗ đen.

Tĩnh Hải vương mới vừa đột phá là ánh sáng màu xanh, chói mắt giống như ánh mặt trời.

Còn vị Kiếm Thánh kia thì hắn nhìn không thấu.

Tên Lôi Hạo trước mắt này, so với bọn họ còn kém xa.

Cố Dương không nhịn được hỏi thêm một câu: “Người thật sự là Thần Thông cảnh sao?”

...

Lôi Hạo nhìn thấy một nam một nữ từ trên trời đáp xuống, vốn đang sửng sốt.

Dựa vào nhãn lực của hắn, đương nhiên có thể trông thấy đôi nam nữ trẻ tuổi này, đến đây cùng với vị tiền bối kia, nghe thấy lời nói không chút khách khí nào của nam tử kia, trong lòng giận dữ.

Chỉ là chưa biết rõ quan hệ giữa hai người này với tiền bối, cho nên hắn cũng không dám tùy ý làm bậy.

Cho đến kia tiểu tử kia vừa nói xong một câu “người thật sự là Thần Thông cảnh sao” thì lập tức giận tím mặt, quát: “Người muốn chết sao!”

Lời nói này chính là vấy ngược của hắn!

“Người muốn chết à.”

Lôi Hạo quát lên một tiếng chói tai, tóc chuẩn bị dựng thẳng lên, vô số tia chớp vờn quanh người, đôi mắt toát ra tia sáng màu tím, cả người giống như lôi thần xuống trần gian.

Mỗi lần đám thủ hạ sau lưng nhìn thấy dáng vẻ lão đại thi triển thần uy đều cảm thấy kinh sợ sâu sắc, sức mạnh như vậy trông hết như thần linh.

Trong số những người ở đây, người có tu vi cao nhất chính là Thân Cửu.

Hắn nhìn Lôi Hạo đang bay lên khỏi mặt đất, ngoài kính ngạc trên mặt ra thì trong lòng lại có một cảm nhận nói không nên lời.

Nếu như năm đó hắn không hôn mê thì có lẽ cơ duyên cực lớn này chính là của hắn.

Trên thực tế, lúc trước tu vi của hắn còn ở trên Lôi Hạo, nhưng vì hắn xông lên đầu tiên, bị đánh mạnh hơn nên mới bất tỉnh.

Bởi vì khi đó Lôi Hạo đứng phía sau cho nên bị đánh nhẹ hơn, vẫn giữ được tỉnh táo, lúc này mới nhờ họa được phúc, chiếm được cơ duyên lớn lao này.

Mỗi lần nghĩ đến mình vì vậy mà lỡ mất cơ duyên này, trong lòng Thân Cửu giống như bị rắn độc gặm cắn vậy.

...

Bùi Thiển Lan lại vòng tay quanh eo Cố Dương, không nhìn kẻ thù, giờ phút này, trong lòng nàng, thù hận gì, báo thù gì, tất cả đều không quan trọng.

Nàng chỉ hy vọng nam nhân bên người có thể bình yên vô sự, không bị thương.

Một bàn tay to đặt sau lưng nàng, bên tai vang lên giọng nam trầm bổng: “Nhìn ta báo thù cho ngươi.”

Lập tức, một luồng khí tức ấm áp đã bao bọc lấy cả người nàng.

Cảm giác quen thuộc như thế khiến nàng cảm thấy yên bình.

...

Cố Dương thấy sau khi Lôi Hạo bùng nổ, tia sét vờn quanh, trong tay cầm một cây chùy đồng cực lớn, cuối cùng đã có dáng vẻ Thần Thông cảnh.

Hắn rút Phượng Vũ đao ra, toàn thân được bao quanh bởi một tầng ngọn lửa màu đỏ, nói: “Tiếp một đao của ta!”

Thứ thứ nhất của “Thần Tiêu Lục Diệt”, Thiên Hỏa Phân Diệt!

Hắn không cần tụ lực, cứ chém ra một đao.

Đối diện, Lôi Hạo đang giơ chùy đồng bay tới, muốn dùng một chùy nện nổ tung tiểu tử không biết trời cao đất rộng này, nhưng sau một khắc lại cảm nhận được một khí tức mang tính hủy diệt đang tập trung vào hắn.

Thần Thông cảnh?

Sức mạnh kinh khủng như vậy, không phải võ giả Phàm cảnh có thể có được.

Lôi Hạo kích động, trong nháy mắt đã hiểu rõ, hận không thể quất mình một bạt tai.

Biết rõ người này đến cùng vị tiền bối kia, vì sao còn kích động như vậy, lại chủ động ra tay với đối phương.

“Tiền bối...”

Hắn vốn định mở miệng giải thích, nhưng đã không còn kịp rồi, đường đao ý kia đã đến ngay trước mắt.

Từ khi chào đời đến nay, đây là lần thứ hai Lôi Hạo nhận thấy được khí tức tử vong.

Dưới khí cơ khóa chặt, không thể trốn được.

Không...

Trước ngưỡng cửa sống chết, hắn bị ép dùng tất tiềm lực, chùy lớn trong tay sáng lên tia chớp chói mắt, nghênh đón đường đao ý kia.

Một chớp mắt tiếp theo, một ngọn lửa đã cắn nuốt cả người hắn.

...

Chương 167: Ta không phục

Trên mặt biển, con thuyền kia vẫn trôi chậm rãi, lão giả vẫn luôn lim dim ở đó đột nhiên “ồ” lên một tiếng, mở to mắt nhìn về phía Cố Dương đang thi triển thần uy.

Vẻ mặt của hắn trở nên cổ quái, tự nhủ nói: “Sức mạnh Yêu đế... thú vị đây.”

...

“A...”

Trong ngọn lửa kia truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Người ở bên cạnh đã nhìn đến choáng váng, nguyên một đám đờ đẫn cả người.

Lão đại giống như lôi thần xuống trần gian lại bị đánh bại rồi, thoát nhìn còn giống như không hề có lực đánh lại.

Lúc này trong lòng bọn họ có một nghi vấn giống như chính Lôi Hạo, nam nhân kia rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ là Tĩnh Hải vương đánh tới cửa?

Tin tức ở trên đảo không hề chậm trễ, đã sớm biết được tin Tĩnh Hải vương đột phá đến Thần Thông cảnh.

Nhưng mà Tĩnh Hải vương không có dáng vẻ như vậy.

Thêm vào đó mọi người đều biết Tĩnh Hải vương sử dụng một thanh kiếm lớn tên Cự Linh kiếm, chứ không phải đao.

Không ai trong đám thuộc hạ này trốn chạy.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, ở trước mặt một vị cường giả Thần Thông cảnh, bọn họ vốn không có khả năng chạy trốn được.

Trong cái nhìn của bọn họ, có thể một kiếm đánh bại lão đại cũng chỉ có cường giả Thần Thông cảnh thôi.

...

Lúc này, ngọn lửa kia cuối cùng đã dần tắt, lộ ra chân thân của Lôi Hạo.

Chỉ thấy chùy lớn trong tay hắn bị chia làm đôi, từ vai trái đến đùi có một vết thương cực lớn, trên vết thương vẫn có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Một đao kia đã đánh trọng thương hắn.

Đột nhiên, Lôi Hạo đang học máu đột nhiên “phịch” một tiếng lại quỳ rạp trên đất, cúi đầu: “Ta nhận thua, kính xin tiên bối tha cho ta một mạng.”

Trong lòng hắn đắng chát, nhưng cũng biết bản thân không phải là đối thủ của người trước mắt.

Đánh không lại thì cầu xin tha thứ, đây là triết lý sinh tồn của hải tặc, đại trượng phu có được giã được, chỉ cần giữ lại được một mạng, chuyện gì cũng dễ nói.

Trong mắt hắn, nam tử trước mắt nhất định là Thần Thông cảnh, nhìn như trẻ tuổi, nhưng tuổi thật nhất định hơn mình xa. gọi một tiếng tiên bối tuyệt đối sẽ không sai.

Lôi Hạo tự mình biết mình, mặc dù hắn ngưng tụ ra Kim Thân, nhưng thực tế chưa hề đột phá cảnh giới, chỉ có thể bắt nạt vài võ giả nhất phẩm.

Hắn còn không giết được Ô Thiên Khải khi chưa thành Thần Thông, có thể thấy được thực lực của hắn.

Hắn tuyên bố với bên ngoài rằng hắn là Thần Thông cảnh vì để uy hiếp người khác.

Lời đồn đại nhiều đến mức kể cả hắn cũng tin, hồn nhiên quên mất sự thật mình chỉ là ngụy Kim Thân.

Hắn biết rõ, gặp phải cường giả Thần Thông cảnh hàng thật giá thật, mình nhất định không phải là đối thủ.

...

Ở bên cạnh, đám thô phi của Long Môn đảo nhìn thấy Lôi Hạo bình thường giống như thần linh lại quỳ xuống cầu xin tha thứ, tín niệm trong lòng không ít người đã lập tức sụp đổ.

Phần lớn người ở đây đều đến vì đi theo vị cường giả Thần Thông cảnh là Lôi Hạo này, kỳ vọng một ngày kia có thể được lão đại này nhìn trúng, từ đó về sau một bước lên trời.

Lúc này đã có rất nhiều người vỡ mộng.

...

Cố Dương thấy một đao kia lại không đánh chết được Lôi Hạo, ngược lại hơi ngoài ý muốn.

“Thần Tiêu Lục Diệt” có uy lực vô cùng cường đại, với thực lực hiện giờ của hắn, dưới một đao thì không có bất cứ một võ giả nhất phẩm nào có thể đỡ được.

Kể cả là Tĩnh Hải vương trước khi đột phá cũng không được.

Lôi Hạo bị chém một đao mà còn có thể đứng đây, có thể thấy được Kim Thân của hắn là hàng thật giá thật.

Cố Dương đột nhiên nghĩ đến Tây Long trì ở trên Long Môn đảo.

Xem ra tên này dựa vào Tây Long trì cố tình tôi luyện thân thể ra Kim Thân, mà có trời mới biết tên này đã dùng bao nhiêu nước của Tây Long trì.

Quả thật là phung phí của trời!

Cố Dương không vội vã giết hắn, mà gỡ khăn che mặt trên mặt Bùi Thiên Lan xuống, nói với Lôi Hạo: “Người xem, nàng là ai.”

Lôi Hạo nghe vậy ngẩng đầu lên, mới vừa nhúc nhích đã chạm đến miệng vết thương, đau đến tận xương cốt.

Chờ tới khi thấy rõ tướng mạo của nữ nhân ở trong ngực nam nhân kia, hắn biến sắc, thất thanh nói: “Là... là người?”

Hắn vừa liếc mắt đã nhận ra nữ nhân này chính là nữ nhi của phản đồ đã phản bội phụ thân hắn, Bùi Thiên Lan.

Đối với hắn mà nói, so với kẻ thù giết cha là Ô Thiên Khai này, chắc chắn phản đồ hạ độc phá vỡ Kim Thân của phụ thân hắn càng đáng hận hơn.

Thắng làm vua thua làm giặc, cho dù Ô Thiên Khải sử dụng thủ đoạn gì, có thể thắng chính là bản lĩnh của hắn.

Nhưng tên phản đồ kia, thứ vong ân bội nghĩa, càng thêm đáng chết.

Cho nên, hắn vừa thành Kim Thân, người đầu tiên tìm tới chính là tên phản đồ này, nghiền xương hắn thành tro ngay tại chỗ, vẫn khó tiêu tan được mỗi hận trong lòng hắn.

Hắn diệt môn cả nhà Bùi gia, nhưng lại lọt một nữ nhi bị Ô Thiên Khải cứu đi.

Hiện giờ, nữ nhi của tên phản đồ kia một lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn, còn dẫn theo một vị cường giả Thần Thông cảnh.

Giờ khắc này, Lô Hạo cuối cùng đã hiểu được.

Bản thân mình đã sai hoàn toàn.

Vị Thần Thông cảnh trước mắt này đang thay Bùi Thiến Lan đến tìm mình báo thù.

Lô Hạo hét lớn: “Ta không phục!”

Hai mắt hắn đỏ bừng, phát ra tiếng gầm rú như dã thú: “Người là ai, vì sao lại muốn ra mặt thay nàng?”

“Ta là Cố Dương!”

Cố Dương nắm tay Bùi Thiến Lan, để tay nàng nắm lấy chuôi Phượng Vũ đao, hai bàn tay hắn bao trùm lên trên tay nàng, nói bên tai nàng: “Báo thù cho người nhà người.”

Nói xong, trên bầu trời có một tia sét đánh xuống.

Một nhát đao chém về phía Lô Hạo.

Cố Dương?

“Àm” một tiếng, Lô Hạo nghe thấy cái tên này, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Cái tên này, cho dù hắn ở ngoài biển xa xôi cũng đã từng nghe thấy.

Hắn là Cố Dương?

Sao có thể chứ?

Sao hẳn lại là Thần Thông cảnh được?

Trong nháy mắt tiếp theo, tia chớp kia đã che khuất hẳn.

Hắn cảm thấy cổ lạnh buốt, trời đất xoay tròn vài vòng, “bịch” một tiếng, cái đầu nện lên trên đất, hình ảnh cuối cùng mà hắn thấy được là thân thể mất đầu của mình, dưới tia chớp hóa thành bột mịn.

Sau đó đã rơi vào trong bóng tối vô tận.

Chương 168: Tẩy Long trì

Bùi Thiến Lan nhìn đầu Lôi Hạo bị chặt xuống lăn vài vòng trên mặt đất rồi mới dừng lại, đôi mắt lồi ra, dáng vẻ chết không nhắm mắt.

Thân thể còn lại đã hóa thành bột mịn, bị thổi bay.

Ánh mắt nàng lập tức đỏ lên, năm đó cha nàng bị Lôi Hạo nghiền xương thành tro như vậy.

Nàng ngửa đầu nhìn trời, chảy hai hàng nước mắt, lầm bầm tự nói: “Cha, mẹ, nữ nhi đã báo thù cho mọi người...”

Cố Dương mặc cho nàng bộc lộ cảm xúc, nhìn mấy thuộc hạ của Lôi Hạo, mở miệng hỏi: “Vàng bạc của cải mà Lôi Hạo để lại đâu?”

Những người ở đây đang tràn ngập cảm giác bức bách dưới ánh mắt của hắn còn đang lạnh run, nghe được lời hắn nói, thoáng cái đều choáng váng.

Vàng bạc của cải?

Trong nháy mắt, bọn họ còn cho rằng mình đã nghe lầm.

Một vị cường giả có thực lực vô cùng cường đại như vậy lại đòi vàng bạc châu báu Lôi Hạo để lại?

Vẫn là Thân Cửu phản ứng nhanh nhất, nói: “Đều ở trong trại.”

Cố Dương nói: “Dẫn ta qua.”

...

Ở trên đảo có một trại, nói là trại còn không bằng nói là một thôn trấn, ngoại trừ Lôi Hạo và đám thuộc hạ ra, không thiếu người bình thường.

Chắc là do đám người Lôi Hạo bắt tới, những người bình thường này đều thoát nhìn xanh xao vàng vọt, y phục tả tơi, có thể thấy được đám người Lôi Hạo này vốn không coi bọn họ là người.

Có người dẫn đường, Cố Dương nhanh chóng tìm được của cải mà Lôi Hạo để lại.

“Chỉ có chút ít như vậy?”

Hắn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Thân Cửu phụ trách dẫn đường.

Những của cải trước mắt này, nhìn ra chỉ có chừng hơn mười vạn lượng.

Lôi Hạo là nhi tử của vua hải tặc, trên tay chỉ có tí tiền như vậy sao?

Thân Cửu vừa bị hắn nhìn, dưới chân mềm nhũn, phịch một tiếng quỳ xuống: “Công... công tử minh giám, Long Môn đảo cách xa đường biển, bình thường sẽ không có đội thuyền đi qua đây. Lôi Hạo bình thường đều đắm chìm trong tu luyện, không muốn lãng phí thời gian chém giết... kiếm tiền, chỗ này đều là do lão chủ nhân năm đó giấu ở trên đảo, đã nhiều năm như vậy chỉ còn dư lại những thứ này...”

Cường giả Thần Thông cảnh gì chứ, không ngờ lại nghèo đến như vậy.

Cố Dương thâm trào phúng, nhìn về phía người dẫn hắn đến tìm của cải, nói: “Cảm ơn.”

Thân Cửu vui vẻ, vừa định nói gì, đột nhiên toàn thân chấn động, thân thể mềm nhũn, thất khiếu đổ máu mà chết.

Cố Dương không nhìn thi thể ngã xuống, trước tiên gom ra mấy trăm lượng bạc, sau đó rồi mới nạp số vàng bạc còn dư lại vào trong hệ thống, số dư biến thành chín mươi ba vạn.

Hắn là người ân oán phân minh, nói lời cảm tạ đối phương là vì đối phương dẫn mình đến tìm của cải, tiết kiệm thời gian cho hắn.

Giết người là vì người này phải chết.

Không chỉ có người này, còn có ba mươi mấy tên đạo tặc ở bên ngoài kia, hắn đều sẽ không bỏ qua.

Ngay tại lúc này hắn còn chưa ý thức được, trái tim của hắn đã trở nên cứng rắn, nói đến giết người lại không hề có gánh nặng tâm lý.

Cố Dương thu hồi đám trân châu bảo thạch còn dư lại trên đất, nhét vào trong túi vải, sau đó cầm lấy mấy trăm lượng bạc kia, mang theo Bùi Thiển Lan rời đi, để lại thi thể đầy đất.

Đến thực lực như hiện giờ của hắn, giết những võ giả Phàm cảnh này vốn không cần ra tay nữa rồi, chân nguyên chấn động đã có thể cách không đánh chết người.

Cố Dương ra đến bên ngoài, gọi những người bình thường kia tới, tìm một thủ lĩnh, nói cho hắn biết tên ăn cướp Lôi Hạo này đã chết rồi, bọn họ được tự do, sau đó đưa mấy trăm lượng còn lại cho bọn họ.

Về phần sau này, bọn họ muốn đi đâu thì là việc của bọn họ.

...

Sau đó, Cố Dương mang theo Bùi Thiển Lan rời đi, chuẩn bị đi tìm Tủy Long trì, vừa đi ra ngoài không xa đã chạm mặt lão giả cùng thuyền đến đây.

Cố Dương hỏi hắn: “Không phải tiên bối nói muốn đi ngâm suối nước nóng sao?”

Lão giả cười híp mắt nói chuyện: “Đúng vậy, bởi vậy mới tới tìm tiểu ca hỗ trợ, người già rồi, không đối phó được tên súc sinh kia.”

Cố Dương ngạc nhiên: “Súc sinh?”

Lão giả nói: “Đúng vậy, ở suối nước nóng kia có một con quái xà trông coi, cực kỳ lợi hại, nếu như tiểu ca bằng lòng giúp lão

phu một tay, đuổi nó đi, lão phu có thể giúp người một chuyện.”

Cô Dương cảm thấy không đúng, lại một lần nữa chuyển thị giác, nhìn kỹ lão giả trước mắt một lần, đúng là nhất phẩm đỉnh phong không sai.

Mới vừa rồi lão giả này đã được chứng kiến thực lực của hắn nhưng lại có thái độ như vậy, khiến người ta có cảm giác không hề sợ hãi.

Rốt cuộc dựa vào cái gì?

Trước đó Cố Dương không coi lão giả này ra gì, nhưng lúc này cuối cùng sinh ra một tia cảnh giác, hỏi ngược lại: “Giúp cái gì?”

Lão giả giơ tay lên.

Một vật trong ngực Cố Dương đột nhiên tự động bay ra ngoài, khiến hắn không khỏi chấn động.

Thực lực đã đến trình độ như hắn, cương khí hộ thể tự động phát động, đối phương lại có thể trong lúc vô thanh vô tức hút đồ trong ngực hắn ra.

Vậy có nghĩa rằng, nếu như đối phương có ác ý, hắn còn chưa kịp phản ứng, người đã trúng chiêu.

Thứ bay ra ngoài chính là miếng gan phượng hoàng mà Lý Ly đã cho hắn.

Chỉ thấy lão giả điểm một ngón tay lên chính giữa miếng gan phượng hoàng kia, tinh thể bên ngoài lập tức vỡ tan, một giọt máu đỏ thẫm từ trong đó bay ra, nhập vào trong mi tâm của Cố Dương.

Hắn vô ý thức mà thò tay sờ lên trán, ánh mắt nhìn lão giả đã thay đổi hoàn toàn.

Có được thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi này, tuyệt đối là một vị cường giả thực lực sâu không lường được.

Cố Dương chua chát nói: “Tiền bối cần gì phải trêu đùa vãn bối như vậy.”

“Về sau người sẽ cảm tạ lão phu.”

Không biết lão giả đang nghĩ đến chuyện gì, nụ cười nơi khóe miệng không ngừng tăng thêm, lộ vẻ cực kỳ cao hứng.

Cố Dương nhìn bản thân, giọt máu kia giống như đã dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Hắn có thể cảm nhận được thân thể đã phát sinh biến hóa nào đó, nhưng cụ thể là tốt hay xấu, hắn tạm thời không cách nào phân biệt được.

Lão giả cười xong, cuối cùng nói: “Đi thôi, hiện giờ đến lượt người giúp ta rồi.”

Cố Dương không chút kinh hoảng, nếu lão giả này có ác ý với hắn, mới vừa rồi hắn đã chết. Nếu như không giết hắn, lại dùng thủ đoạn ở trên người hắn, vậy chắc chắn có âm mưu.

Hắn có máy mô phỏng ở đây, cho dù lão giả có mưu đồ gì đi chăng nữa thì luôn có thể tìm được phương pháp giải trừ.

“Được.”

Chương 169: Thật sự không như người nghĩ

Ba người Cố Dương, đi tới nơi trung tâm đảo, nơi đó có một tòa núi rất cao, dễ thấy nhất, là một đạo thác nước, cao đến vài trăm mét, nhìn cực kỳ đồ sộ.

Lão giả nói ” Nơi này chính là long môn, lúc đầu cao đến mấy ngàn mét, sau đó, đoạn phía trên kia bị người một kiếm chặt đứt, chỉ còn dư lại chút ít đó thôi.”

“Vượt qua cái long môn này, liền có thể đến Tây Long trì chân chính. Bên dưới cái ao đó, chẳng qua là một giọt máu Lô Long biến thành, đối với Phạm cảnh có chút tác dụng mà thôi.”

Khi Lão giả đang nói chuyện, mang theo hai người bay lên trời, trong nháy mắt đến trời cao mấy ngàn mét.

“Một hồi, thấy con rắn kia, người liền dùng Lôi Đình tru diệt chém nó một đao.”

” Được.”

Đây là lần đầu tiên Cô Dương bay lên trời cao như vậy, ít nhiều hơi khẩn trương, vô ý thức mà siết chặt Phượng Vũ đao trong tay.

Trong giây lát, trước mắt có một cánh cửa khổng lồ mở ra.

“Grào!”

Cùng lúc đó, một bóng đen cực lớn bỏ nhào tới.

Cô Dương không chút do dự, vận công lực toàn thân, lúc này Lôi Đình Tru Diệt chém ra, vô số tia chớp lóng lánh, soi sáng chân thân của bóng đen thật lớn này.

Đó rõ ràng là một con giao long, trên trán phồng lên, chẳng mấy chốc sẽ mọc ra sừng rồng.

Con rắn kia cao tới trăm mét, thân rắn vừa thô vừa to, giống như quái vật khổng lồ.

Ở trước mặt nó, Cô Dương lộ rõ vẻ nhỏ bé đến vậy.

Hắn lấp bắp kinh hãi, đây là súc sinh trong miệng lão giả kia?

Đây là thứ mà ta có thể đối phó được sao?

Đang nghĩ, vẩy trên thân con rắn lớn kia giống như đang bắt đầu run run, hai tròng mắt cực lớn màu tím dựng thẳng co rút lại, cuối cùng bị sợ tới mức chạy trốn chết.

“Nó sắp phải trải qua lôi kiếp, Lôi Đình Tru Diệt đúng là khắc tinh của nó.” Giọng lão giả truyền vào trong tai hắn.

Cô Dương quay đầu nhìn lại, thấy lão giả đã biến mất không thấy đâu nữa, cánh cửa cực lớn kia đang chậm rãi đóng lại.

Chắc hắn đã tiến vào trong Long Môn.

Ngay khi cánh cửa lớn chuẩn bị đóng vào hoàn toàn, một giọt chất lỏng óng ánh bay ra, nhập vào trong mi tâm Bùi Thiên Lan.

“Đây là thứ mà người xứng đáng có được.”

Lập tức, cánh cửa biến mất, âm thanh im bật.

“A.”

Bùi Thiên Lan kêu lên thảm thiết, thống khổ đến cực điểm, giữa miệng mũi tràn ra sương trắng, vờn quanh bên người nàng.

Cố Dương thấy trong cơ thể nàng có một luồng năng lượng kỳ dị đang liên tục không ngừng cải tạo thân thể cho nàng.

Hắn đã từng trải qua chuyện này, đây chính là thoát thai hoá cốt.

Chắc chắn đây là cơ duyên cực lớn đối với nàng.

Thoáng một cái đã qua hai ngày.

Trên Long Môn đảo, trước thác nước ở trung tâm đảo có một đầm nước cực lớn.

Bên bờ có một tảng đá lớn bóng loáng, Cố Dương ngồi xếp bằng trên đó. Cùng với từng nhịp hô hấp, trên đỉnh đầu hắn, ảo ảnh phượng hoàng kia đã càng ngày càng trở nên chân thật, trong đôi mắt hẹp dài hiện lên hào quang cực kỳ linh động.

Sau khi vận công mấy lượt, hắn bắt đầu thu công, ảo ảnh phượng hoàng trên đỉnh đầu thu lại.

Cố Dương mở to mắt, cảm nhận được trên người mình thật sự có chỗ nào đó không giống với lúc trước, khi vận chân nguyên càng thêm thuận buồm xuôi gió.

“Là do gan phượng hoàng kia sao?”

Sau khi trở về, nhất định phải hỏi kỹ Ly Ly xem rốt cuộc gan phượng hoàng kia là thứ gì.

Một giọt máu nhập vào trong cơ thể hắn, nếu nói không lo lắng mới là lạ.

Lão giả kia nhìn như không có ác ý, nhưng mà cũng nên biết rõ thứ kia là thứ gì, có tác dụng phụ gì đó hay không.

Tiếp theo, Cố Dương nhìn về phía một cái kén trắng hình tròn khổng lồ ở trước mặt mình, thứ này là do Bùi Thiên Lan biến thành.

Ngày đó, giữa mũi miệng nàng tuôn ra một lớp sương mù, nhanh chóng bao bọc cả người nàng lại, sau đó càng ngày càng dày đặc, rất nhanh đã biến thành dáng vẻ như vậy.

Cố Dương chỉ có thể ở bên cạnh trông coi, thoáng cái đã hai ngày trôi qua.

Thông qua một thị giác khác, hẳn có thể theo dõi thể trạng và tính mạng của nàng.

Thể trạng của Bùi Thiên Lan càng ngày càng yếu, giống như rơi vào trong trạng thái hôn mê, dần sinh ra biến hóa kỳ dị.

Cố Dương có thể cảm nhận được, sinh mệnh lực của nàng đang không ngừng lớn mạnh.

Hiển nhiên, nàng đã lấy được một lợi ích khổng lồ ở trong đó.

Đúng lúc này, bên trong kén lớn, sức mạnh của Bùi Thiên Lan bắt đầu thức tỉnh, vầng hào quang màu trắng tinh kia càng ngày càng sáng ngời.

“Cố huynh đệ...”

Đột nhiên, trên bầu trời xa xăm truyền đến một tiếng gọi.

“Cố huynh đệ!”

Lúc đầu âm thanh kia còn rất xa, khi đến tiếng thứ hai đã đến Long Môn đảo, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Roẹt!

Kén lớn trước mắt Cố Dương vỡ ra, lộ ra Bùi Thiên Lan ở trong đó, y phục trên người nàng đã không cánh mà bay, không một mảnh vải, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhắm không dám ngẩng đầu.

Không ổn rồi!

Hắn đã nghe được tiếng xé gió, nhanh chóng cởi áo ngoài, choàng lên trên người Bùi Thiên Lan.

“Cố...”

Một bóng người đáp xuống đất, chính là Tĩnh Hải vương. Khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, yết hầu hẳn giống như bị bóp nghẹt, giọng nói im bật lại.

Bùi Thiến Lan nhận ra giọng nói của người đến, sắc mặt lập tức trắng bệch, xấu hổ đan xen, hận không thể tìm một kẽ đất để chui đầu vào.

Cô Dương tự nhận da mặt đã tôi luyện đến mức vô cùng dày, nhưng đối mặt với trường hợp như vậy, hấn vẫn xấu hổ đến định chuồn đi.

“Ô đại ca, không phải...” Hấn đang định giải thích.

Tĩnh Hải vương quay lưng đi, nói: “Đây là ham muốn bình thường của con người thôi, vi huynh đã từng trẻ tuổi, có thể lý giải được. Cố huynh đệ, ta cảnh cáo trước, ta vẫn luôn coi Thiến Lan như nữ nhi thân sinh, nếu sau này ngươi phụ nàng, ta quyết sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Nói xong, người đã phi thân lên, vèo một cái đã biến mất nơi chân trời.

Tới cũng nhanh, đi càng nhanh hơn.

Thật sự không phải như ngươi nghĩ.

Cố Dương cảm thấy bị hiểu lầm nghiêm trọng, mấu chốt là hấn không có cách nào để giải thích, đổi lại là bất cứ ai, nhìn thấy tình huống như vậy đều sẽ hiểu lầm.

Sau này hấn cũng không còn mặt mũi đi gặp Tĩnh Hải vương.

Trước đó còn lời thề son sắt nói rằng không có ý tứ gì với Bùi Thiến Lan, quay đầu lại đã lừa nàng đi mất, sau đó còn bị “bắt gian tại giường”, mặc dù hoàn toàn không có chuyện như vậy, nhưng người ta nhìn thấy chính là như vậy.

“Ta đây đã thành người như nào rồi?”

Hấn phiền muộn làm sao.

“Cố... Cố lang...”

Đột nhiên, Bùi Thiến Lan núp ở sau lưng hấn kéo góc áo hấn, sợ hãi kêu lên một tiếng.

Cô Dương quay đầu nhìn lại, thấy nàng mặc một cái áo khoác mỏng manh, chân vẫn để trần, như vậy không tiện gặp người, nên cởi luôn quần ra.

Trên mặt Bùi Thiến Lan đỏ bừng như lửa, bối rối e lệ:
“Ngươi... ngươi... ngươi định làm... làm gì?”

“ ... ”

Nguyên một đám, trong đầu đều nghĩ cái quái gì thế?

Cố Dương cảm thấy lòng mệt mỏi, nhanh chóng cởi xong y phục, ném cho nàng, nói: “Mặc vào.”

Sau đó, hắn chỉ mặc một cái quần đùi, chạy vào trong trại tìm một bộ y phục sạch sẽ mặc vào.

Không thấy ai trong trại cả, chắc đã rời khỏi hòn đảo này.

Khi đến đây, hắn đã nhìn thấy trên bến tàu có vài con thuyền, quay về đại lục chắc không có vấn đề gì.

...

Chương 170: Thật sự không như người nghĩ (2)

Cố Dương trở lại thác nước, Bùi Thiến Lan đã thay xong y phục, y phục của hắn khá lớn, mặc trên người nàng lại có vẻ rộng thùng thình, ống tay áo và ống quần quá dài, chỉ có thể xắn lên.

Nàng dùng một dây vải cột tóc dài lên, tạo hình như vậy không có cách nào che giấu được dung mạo của nàng, thoát nhìn còn có một ý vị khác.

Quả nhiên là thiên sinh lệ chất.

Cố Dương nhìn đến ngẩn ngơ.

Bùi Thiến Lan thấy hắn nhìn mình chằm chằm, trong lòng vừa thẹn vừa mừng, tay nghịch dây lưng, nhỏ giọng nói: “Người nhìn cái gì?”

Cố Dương cảm khái nói: “Nếu ta mang người quay về trái đất, giới thiệu người cho bạn học của ta, chắc bọn họ hâm mộ chết mất.”

Mặc dù Bùi Thiến Lan không biết trái đất là nơi nào, nhưng vẫn nghe ra được ý tứ trong lời nói của hắn, trong lòng ngọt ngào.

“Đi thôi, xem thử Tây Long trì kia.”

Khi ở địa cầu, trong ký túc xá chỉ có mình hắn còn chưa thoát độc thân, vì thế bị ba tên kia chế nhạo không ít, mới vừa rồi chỉ đột nhiên sinh lòng xúc động.

Nhưng mà hắn nhanh chóng thoát khỏi cảm xúc này.

Tây Long trì kia, mặc dù lão giả thần bí không coi trọng, nhưng giá trị của nó đối với Phàm cảnh vẫn không thể đo lường được.

Chắc là Lôi Hạo đã dựa vào nó mới có thể rèn luyện thành Kim Thân.

Cố Dương cũng đã được lợi ích không ít từ trong Tây Long trì này, sau nhiều lần mô phỏng như vậy, cuối cùng đã rèn luyện thành thân thể Tiên Thiên.

Bây giờ hắn có thực lực cường đại như vậy, thân thể Tiên Thiên có công lao rất lớn.

Cố Dương không tốn bao nhiêu thời gian đã tìm được đến Tây Long trì, ngay tại đằng sau thác nước có một sơn động rất lớn, trong động có một cái ao.

Nước ao màu trắng tinh, ẩn chứa năng lượng kinh người.

Bùi Thiển Lan nói: “Thương thế của ta đã khỏi hẳn, không cần cái này, người tới đi.”

Lão giả kia vung ra một giọt chất lỏng, rất có thể chính là nước ao Tây Long trì chân chính, chẳng những hoàn toàn chữa trị bản nguyên hao hụt cho nàng, hơn nữa còn trợ giúp nàng ngưng tụ ra thân thể Tiên Thiên.

Có thể nói, đến Thần Thông cảnh là một con đường bằng phẳng đối với nàng.

Đây mới thật sự là thiên tài địa bảo.

Nàng thật sự không cần nước ao chỗ này.

Cố Dương lắc đầu: “Thứ này đã vô dụng đối với ta rồi. Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đi ra ngoài chờ.”

...

Rất nhanh, Bùi Thiển Lan đã biết được Cố Dương nói chờ là chờ ai.

Chỉ thấy trên biển rộng xuất hiện một chiếc thuyền, sau đó có mấy người bay tới, chính là ba người là Ly Ly, Tô Thanh Chi và Từ Nhược Mai.

Cố Dương không phải có thể biết trước, hay sử dụng máy mô phỏng, chỉ còn thừa lại một lần mô phỏng, hắn sẽ không kích động như trước.

Nhất định phải để lại đến thời điểm máu chót mới sử dụng.

Hắn đoán được.

Tĩnh Hải vương đáng ra còn đang bế quan củng cố tu vi lại đặc biệt chạy đến Long Môn đảo tìm hắn, nhất định vì đám người Tô Thanh Chi tới vương phủ cầu xin giúp đỡ.

Khi Cố Dương xuất phát, Tô Thanh Chi và Từ Nhược Mai vẫn còn đang giận dữ. Hắn nói với Trương Tiểu Hải rằng muốn tới Long Môn đảo, nhanh thì vài ngày, chậm thì mười ngày nửa tháng sẽ về.

Kết quả, giờ mới hai ngày, các nàng đã đi tìm Tĩnh Hải vương cầu cứu rồi.

Thật sự là không hề có chút lòng tin nào với hắn.

“Tới rồi.”

Sau khi Ly Ly mang theo các nàng đáp xuống đất, Cố Dương không đợi các nàng mở miệng, đã nói: “Đi theo ta.”

Sau đó nhảy lên không, dẫn đường phía trước, vốn không cho các nàng cơ hội nói chuyện.

Tô Thanh Chi và Từ Nhược Mai thấy hắn bình yên vô sự, trái tim vẫn thấp thỏm cuối cùng mới buông xuống.

Nhưng vừa nhìn thứ mà Bùi Thiên Lan mặc trên người rõ ràng là y phục của Cố Dương, không khỏi đau buồn một phen.

Ly Ly thấy các nàng không hề phản ứng lại, nên một lần nữa thi triển pháp thuật, mang theo các nàng bay lên, đuổi theo Cố Dương.

Chỉ chốc lát đã đến trước thác nước.

Cố Dương xuyên qua thác nước trước, biến mất không thấy đâu nữa.

Ly Ly cũng đi vào theo, bên trong là một sơn động, mãi cho đến chỗ sâu nhất trong sơn động, chỗ đó có một cái ao nhỏ.

Hắn nói: “Đây là Tây Long trì, các ngươi đi vào trong đó ngâm, có thể lấy được bao nhiêu lợi ích, vậy xem chính các ngươi rồi.”

Nói xong, Cố Dương mang theo Bùi Thiển Lan rời đi.

Đêm xuống, đồng lửa bên cạnh thác nước bập bùng cháy.

Cố Dương đứng trên một tảng đá lớn, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao mênh mông bát ngát, suy tính kế hoạch tiếp theo.

Hắn cảm thấy mình cách Thần Thông cảnh chỉ còn một bước ngắn.

Nhưng mà hắn biết rõ, đây chỉ là ảo giác mà thôi, một bước này không biết phải tốn thời gian dài bao lâu mới có thể vượt qua được.

Hắn còn cần tiền, ít nhất phải mấy trăm vạn.

Nguy cơ đang tới gần, nếu như không ngoài ý muốn, một tháng, không, hai mươi mấy ngày sau phụ thân của Tào Y Y, vị Thương Thần kia sẽ tìm đến tận cửa rồi.

Trên người Kiếm Thánh ở ngõ Đông Cổ có thương tích, không ngăn được người này.

Nhất định không thể ở lại Tĩnh châu được.

Tĩnh Hải vương rất nghĩa khí, tốt nhất không nên liên lụy đến hắn.

Vả lại, cho dù tránh thoát được kiếp này, đằng sau còn có nguy cơ càng lớn hơn, một năm sau, rất có thể là cường giả Thần Thông cảnh đến từ thánh địa tìm đến hắn.

Cố Dương biết rõ mình có số mệnh lao碌, đừng mong có thể yên ổn được.

Thật ra còn có một con đường khác, mang theo đám người Bùi Thiển Lan và Tô Thanh Chi trốn vào trong bí cảnh ở Thiên Trụ sơn thì còn có thời gian ba mươi năm yên ổn.

Nhưng mà vậy có khác gì chờ chết, ba mươi năm sau, chờ Tinh La tông và Vạn Tượng môn đến, vẫn chỉ có một chữ chết.

Hắn nghĩ tới đây, không do dự nữa, mở hệ thống ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao năm mươi vạn tiền tài.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là nhất phẩm đỉnh phong, đệ nhất Nhất Phẩm báng, danh chấn thiên hạ.]

[Người giết chết Lôi Hạo ở Long Môn đảo, chiếm được Long Môn đảo.]

[Vài ngày sau, người mang theo đám người Tô Thanh Chỉ tới Thiên Trụ sơn, đưa các nàng vào bí cảnh, sau đó một thân một mình đi tìm kiếm Lăng Linh.]

[Người đến Lâm gia ở Giang châu, tìm bọn họ tính sổ, ép một vị Kim Thân cảnh ẩn nấp trong Lâm gia ra, đại chiến một trận, người đánh bại đối phương. Lâm gia cuối cùng nhận thua, dâng kho báu trong nhà ra.]

Chương 171: Thần Đô, Thần Đô

[Người vào trong kho bí mật của Lâm gia, phát hiện một tấm bản đồ giấu trong một bức tranh. Sau khi được Vũ Nhị nhận dạng, xác định đây chính là tấm bản đồ kho báu của Hạ triều hơn một ngàn năm trước, vị trí của kho báu là ở Thần Đô.]

[Người tiến đến Thần Đô, điều tra tư liệu hai tháng ở Võ viện, cuối cùng xác định được vị trí kho báu, ngay tại trong thần đàn tế thiên.]

[Người đến Văn viện, lên tầng cao nhất của Trích Tinh các, nhìn thấy đề khó mà Thiên Nhân trong Văn viện kia đưa ra là một chiêu kiếm pháp, điều kiện là dưới Thần Thông cảnh có thể ngộ ra được kiếm này thì coi như hoàn thành.]

[Người ở Trích Tinh các tìm hiểu mấy tháng, đương nhiên không cách nào tìm hiểu ra được chiêu kiếm pháp kia, nên đành từ bỏ.]

[Về sau, người bị các nơi lôi kéo, cuối cùng người quyết định gia nhập nội vệ, trở thành phó thống lĩnh, nhận được một cơ hội tiến vào trong Hoa Thanh trì rèn luyện.]

[Hai tháng sau, hoàng thất cử hành nghi lễ tế thiên, bởi vì thân thể hoàng đế không được tốt cho nên do hoàng hậu chủ trì

thay. Người phụ trách bảo vệ hoàng hậu, có thể tiến vào thần đàn tế thiên.]

[Lúc đang tế thiên, đại hoàng tử và mấy vị đại thần đột nhiên làm khó dễ hoàng hậu, rất nhanh đã phát triển thành một trận hỗn chiến. Gần mười vị cường giả Thần Thông cảnh đều hiện thân, có người thừa dịp rối loạn mở bí cảnh trong tế đàn kia, bên trong chất đầy vô số vàng bạc châu báu và một thanh thần kiếm.]

[Bên cạnh thần kiếm còn có một người cao lớn đang ngồi đó. Người kia đột nhiên sống lại, đánh chết tất cả cường giả Thần Thông cảnh xông vào trong bí cảnh.]

[Sau đó, cường giả trông coi kho báu này rút thanh thần kiếm này lên, đánh ra ngoài, không ai có thể là đối thủ của hắn.]

[Người bảo vệ hoàng hậu chạy ra khỏi thần đàn tế thiên, trở lại hoàng cung.]

[Vị cường giả kia đuổi đến tận hoàng cung, cuối cùng mấy vị cường giả của đại nội ra tay, đánh chết hắn.]

[Từ đó về sau, người càng được hoàng hậu tín nhiệm.]

[Mấy tháng sau, hoàng hậu phái người đi truyền tin. Vừa rời khỏi Thần Đô, người đã gặp phải một vị cường giả Pháp Lực cảnh, bị vị đó bắt giữ.]

[Hơn một năm sau, người bị đưa đến một bí cảnh nào đó, ngày đêm khổ tu.]

[Bốn mươi năm sau, người chậm chạp không cách nào đột phá đến Thần Thông cảnh, bị đưa đến dưới một gốc cây thần vô cùng lớn. Người bị người rút sạch hết máu tươi mà chết, hưởng thọ sáu mươi tư tuổi.]

Cô Dương xem xong lần mô phỏng này, trái lại khá vui mừng.

Không ngờ sau này phụ thân của Tào Y Y lại không xuất hiện, vậy thì xem ra Lăng Linh đúng là phúc tinh của hắn.

Đến Lâm gia tìm đám người kia tính sổ là chuyện trong kế hoạch của hắn.

Lâm gia phái người đến giết hấn mấy lần, sao hấn có thể bỏ qua được chứ?

Không lấy ra mấy trăm vạn lượng để bồi tội, việc này còn chưa xong đâu.

Không ngờ rằng, hấn còn chiếm được một tấm bản đồ kho báu của Hạ triều trong kho bí mật của Lâm gia.

Đây chính là kho báu mà vị Kiếm Thánh lần trước muốn đi tìm.

Trong bí cảnh của kho báu lại còn có một người canh giữ trong đó, Hạ triều diệt vong đã được ngàn năm rồi, vậy có nghĩa rằng người canh giữ trong bí cảnh kia ít nhất đã là Bất Lộ cảnh, nếu không phải vậy thì không sống được đến hiện giờ.

Cuối cùng, vị cường giả Bất Lộ cảnh này vẫn chết trong hoàng cung.

Ai cũng nói hoàng thất suy sụp, nhưng lại vẫn có thể nhẹ nhàng tiêu diệt một vị cường giả Bất Lộ cảnh.

Nhưng mà đến cuối cùng, hấn vẫn bị vị cường giả thánh địa kia bắt lại.

Không cần đoán, nhất định là do hoàng hậu bán đứng hấn.

Điều này lại một lần nữa chứng minh câu nói kia, ở thế giới này, không thể dựa vào bất cứ ai, chỉ có thể dựa vào chính mình.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm sáu mươi tư tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm sáu mươi tư tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm sáu mươi tư tuổi.]

“Chọn một.”

Hiện giờ quan trọng nhất chính là đột phá đến Thần Thông cảnh, mà đây chính là công lực bốn mươi năm.

Ngay lập tức, chân nguyên trong cơ thể Cố Dương nhanh chóng tăng lên, lại gần Thần Thông cảnh thêm một chút.

Đợi đến khi hãn mở mắt đã nhìn thấy ánh mắt cực kỳ khiếp sợ của Bùi Thiển Lan.

Đây là lần đầu tiên nàng chứng kiến quá trình tu vi của Cố Dương đột phá tăng vọt, cho nên kinh sợ.

Mới vừa rồi, khí thể của Cố Dương đột nhiên bùng nổ, nàng suýt chút nữa cho rằng lại có kẻ địch nào đó xuất hiện, Linh Tê kiếm đã rút ra một nửa rồi.

Sau đó, nàng lại cảm nhận được chân nguyên trong cơ thể hãn đang nhanh chóng bành trướng.

Bùi Thiển Lan hoài nghi hãn sẽ thắng tiến tới Thần Thông cảnh, đạt thành tựu Kim Thân.

...

Đám người Tô Thanh Chi ở lại trong sơn động suốt ba ngày, đợi khi các nàng đi ra, Cố Dương có thể cảm nhận được rõ, các nàng đã thay đổi không giống với lúc trước.

Tô Thanh Chi bất ngờ đã đột phá đến cảnh giới tam phẩm, tu vi của Từ Nhược Mai cũng khôi phục được tam phẩm.

Mà rõ ràng Ly Ly lấy được nhiều lợi ích nhất, khí tức trên người trở nên sâu không lường được, cảnh giới cũng tương đương với nhất phẩm.

“Nên rời đi thôi.”

Cố Dương không nán lại, dẫn theo các nàng rời khỏi hòn đảo này.

Thuyền đám người Tô Thanh Chi thuê vẫn còn đó, bởi vì trên thuyền có người trông coi, Trương Tiểu Hải, Hàn Mộng Linh, tiểu thị nữ Tri Tinh đều còn đó.

Về phần con thuyền trước đó Cố Dương thuê đã sớm không thấy bóng dáng.

Hai ngày sau, bọn họ cuối cùng đã quay về bờ, nhưng chưa hề tiến vào Tỉnh châu thành đã rời đi luôn.

...

Mười ngày sau, Cố Dương một thân một mình rời khỏi Thiên Trụ sơn.

Từ sau khi rời khỏi Lưu gia thôn, đây là lần đầu tiên hấn chân chính một mình hành tẩu, bởi lẽ còn chưa ra khỏi Liên Sơn, bên người hấn đã có ba cái đuôi đi theo là Tô Thanh Chi, Tri Tinh, Trương Tiểu Hải.

Về sau đó, người bên cạnh càng ngày càng nhiều.

Lúc này, trong lòng Cố Dương vừa nhẹ nhõm, cũng vừa không nữa, còn có một chút thương cảm.

Nhưng mà, hấn vẫn quyết đoán để các nàng trong bí cảnh.

Lần này đây không phải nói đùa.

Hiện giờ kẻ địch mà hấn phải đối mặt đều là Thần Thông cảnh, còn có cường giả tuyệt thế Thương Thần như vậy, tiếp đến còn bị cuốn vào trong hoàng thất tranh đấu tàn khốc.

Mang theo các nàng bên người sẽ quá mức nguy hiểm, cũng không hề có ích lợi nào cho mọi người.

Chi bằng để các nàng ở lại trong bí cảnh cố gắng tu luyện, nhanh chóng bước vào Thần Thông.

Chương 172: Đại công tử bị bắt rồi

Dù sao đến khi hấn đột phá đến Thần Thông cảnh thì vẫn còn có thể trở về thăm các nàng được.

Cố Dương đang chạy đi, đột nhiên bả vai bị người vỗ một cái, không khỏi chấn động, quay đầu nhìn lại, mới thở phào một hơi.

Người đến là Vũ Nhị.

Hấn tấm tắc lấy làm lạ: “Sao lần này tiểu tử ngươi lại đi có một mình vậy? Những hồng nhan tri kỷ kia đâu rồi?”

Cố Dương giả bộ như không nghe thấy hấn trêu chọc, nói: “Vi sao lần trước tiên bối đi mà không từ biệt vậy?”

Vũ Nhị nói: “Đột nhiên có hai con ruồi đáng ghét bay tới, lão phu không muốn đối diện với bọn chúng nên chỉ có thể tránh né.”

“Nào, để lão phu dạy ngươi đao thứ hai của ‘Thiên Vấn Cửu Đao’.”

“Việc này không vội.”

Cố Dương nói: “Ta còn có một việc muốn làm.”

“Chuyện gì?”

“Đi tìm Lâm gia tính sổ.”

“Lâm gia Giang châu?”

Vũ Nhị nghe vậy tức giận nói: “Tiểu tử ngươi có phải mất trí rồi không? Lâm gia Giang châu là một nhánh của Lâm gia, không phải ai đều có thể trêu chọc được, chỉ ngươi...”

Nói đến đây, yết hầu hần như bị bóp nghẹt, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Cố Dương, tròn mắt suýt chút nữa lòi ra, giống như gặp quỷ: “Ngươi... ngươi... Kim Thân?”

Đến bây giờ hần mới phát hiện ra sự khác biệt trên người Cố Dương, nhìn kỹ lại thì tên tiểu tử này đã Kim Thân rồi!

Cho dù Vũ Nhị hiểu biết sâu rộng, nhưng khi gặp phải chuyện không thể tưởng tượng nổi này vẫn cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Tốc độ tu hành của Cố Dương thật sự liên tiếp thay đổi nhận thức của hần.

Hần đã dốc hết khả năng đánh giá cao Cố Dương, nhưng thật sự không cách nào tưởng tượng được tiểu tử này ngưng tụ ra Kim Thân trong thời gian chưa đến một tháng như thế nào.

Vũ Nhị không nhịn được hỏi: “Ngươi thật sự không phải là đại năng Thượng Cổ chuyển thế à?”

Cố Dương cười nói: “Nếu ta nói là đúng, tiền bối sẽ như thế nào.”

“Đương nhiên là ôm chặt lấy đùi ngươi rồi.”

Vũ Nhị nói đùa một câu, gạt chủ đề này qua một bên, trầm ngâm nói: “Bây giờ người chỉ còn thiếu nửa bước nữa sẽ bước vào Thần Thông cảnh rồi, trái lại có thể đi thăm dò Lâm gia Giang châu, nếu như gặp phải Kim Thân cảnh, cho dù không địch lại thì chạy thoát vẫn không khó lắm.”

Lâm gia Giang châu là một nhánh của Lâm gia - một trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ, có thể độc bá một châu, đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Ý tứ trong lời nói của Vũ Nhị chính là, suy đoán hơn phân nửa Lâm gia Giang châu có cường giả Kim Thân cảnh tọa trấn.

“Nghe nói từ trước đến nay Lâm gia này làm việc khiêm tốn, không hề tham dự vào chuyện trên giang hồ và trong triều đình.”

Cố Dương cảm thấy nhất định phải hiểu thêm về Lâm gia một chút.

Vũ Nhị hừ một tiếng: “Đó là hiện giờ, hơn bốn trăm năm trước kia, Lâm gia vẫn luôn tự cho mình đứng đầu chín gia tộc lớn trong thiên hạ, làm việc bá đạo không biết bao nhiêu...”

...

Bên kia cũng có một già một trẻ đang bàn luận về Lâm gia này.

Người trẻ tuổi là một nữ tử, mặc nam trang, nhưng vết son phấn trên mặt quá nặng, chỉ cần không mù thì đều có thể nhìn ra được đây là một nữ tử.

Nàng cười trên một con thần mã có màu lông vàng kim óng ánh, nói: “Lâm gia này sớm đã xuống dốc, mấy trăm năm giống như rùa đen rụt đầu, núp ở Ninh châu, không hề có nhân vật nào quá mức xuất chúng, chứ đừng nói tới Lâm gia Giang châu, chẳng qua chỉ là một nhánh của Lâm thị mà thôi. Có gì hay để đi chứ, còn không bằng tranh thủ thời gian tới Tĩnh châu tìm Cố Dương kia mới là đúng đắn.”

Đi song song với nàng là một lão giả áo xanh, cười một con ngựa ô, mặt trắng không râu, tóc và lông mày đều trắng phau, thân thể thoạt nhìn gầy yếu, giọng nói lại vừa the thé vừa nhỏ.

“Công chúa có điều không biết, ở tiền triều, Lâm gia đã đứng đầu chín gia tộc trong thiên hạ. Chỉ vì Lâm gia đã từng xuất hiện một vị Thiên Nhân, cũng chính là thế gia duy nhất trong chín gia tộc trong thiên hạ từng xuất hiện Thiên Nhân...”

Công chúa kia nói: “Ta biết rõ chuyện này, chính vị Thiên Nhân kia của Lâm gia là nguyên nhân khiến Tần triều sụp đổ, Triệu thị ta mới có thể thừa dịp loạn nội dậy, đoạt được thiên hạ, gây dựng ra cơ nghiệp mấy trăm năm.”

“Không sai, sau khi vị Thiên Nhân kia của Lâm gia chết, Lâm gia đã đóng cửa không ra, mãi cho đến hơn một trăm năm trước, đột nhiên có một vị đệ tử Lâm gia đi đến Giang châu này, khai sáng ra một nhánh ở Giang châu, khá kỳ lạ.”

“Lâm gia Giang châu cũng nhận được một phần chân truyền của Lâm thị, đây chính là thế gia đã từng xuất hiện Thiên Nhân, tất nhiên công pháp có điểm độc đáo.”

“Hơn nữa cái tên Cố Dương kia, có tin tức truyền đến rằng đã hẫng rời khỏi Tĩnh châu rồi, về phần đi đâu, tạm thời không tra ra được, chỉ bằng đến Lâm gia mở mang một chút kiến thức trước.”

Công chúa nghe nói Cố Dương không rõ tung tích, không khỏi hơi thất vọng, lần này nàng vất vả cầu xin phụ hoàng cho phép không biết bao nhiêu lần để rời khỏi Thần Đô, chính là vì đi tìm Cố Dương kia, chiến một trận.

Ai ngờ, vừa tới Giang châu, Cố Dương kia đã mất tung tích rồi.

Nàng không cao hứng nổi, miễn cưỡng gật đầu, nói: “Được rồi.”

...

Giang châu thành, Lâm gia.

“Triệu Vũ... Tam công chúa?”

Lâm Hữu Lượng nhìn bái thiếp trên tay, không khỏi đau đầu một phen.

Mặc dù trên bái thiếp chỉ viết tên chứ không hề viết chữ công chúa, nhưng vừa nhìn đã thấy tấm bái thiếp kia từ hoàng thất, thoáng cái đã có thể đoán được chủ nhân của tấm bái thiếp này chính là tam công chúa danh tiếng lừng lẫy.

Đương kim hoàng đế tổng cộng sinh hạ bảy nhi tử ba nữ nhi.

Trong đó tam công chúa là người con nhỏ nhất, là của hoàng hậu một đời trước, vì sinh vị tam công chúa này nên mới khó sinh mà chết.

Nghe nói, vị tam công chúa này được hoàng đế sủng ái nhất, kể cả bí truyền của hoàng thất Triệu gia “Long Hoàng Cực Đạo” từ trước đến giờ chỉ truyền nam không truyền nữ cũng phá lệ truyền cho nữ nhi này.

Mặc dù các bảng danh sách lớn của Hồng Lôu các đều không ghi chép người trong hoàng thất.

Nhưng các thế lực lớn đều có nguồn tin tức của mình, nghe đồn rằng tu vi của vị tam công chúa này còn cao hơn cả các hoàng tử, đã là nhất phẩm đỉnh phong rồi.

Với tuổi tác của nàng, có thể nói là người đệ nhất trong hoàng thất trong vòng hai trăm năm.

Chương 173: Xin mời thúc tổ ra tay

Hoàng thất có được tài nguyên thiên hạ, lại kế thừa bí mật hoàng cung thần bí khó lường ở Thần Đô, dưới vô số tài nguyên chất chồng lên, tốc độ tu luyện của người trong hoàng thất đều không phải thứ mà người khác có thể so sánh được.

Chứ đừng nói tới tam công chúa loại thiên tài trăm năm hiếm thấy này.

Tuổi còn nhỏ đã là nhất phẩm đỉnh phong, cũng chỉ có hoàng thất mới có được khí khái như vậy.

Thế lực khác đều sẽ không dồn nhiều tài nguyên như vậy lên trên người một người, quá lãng phí.

“Nàng chạy tới Giang châu làm gì?”

Đại nhân vật này thân phận tôn quý, thực lực lại mạnh, đột nhiên chạy đến địa bàn nhà mình, nhất định không có chuyện gì tốt.

Lâm Hữu Lượng là gia chủ, cho dù không tình nguyện thì cũng chỉ có thể ra mặt tiếp đãi.

Hơn nữa còn phải giống trông khoa chiêng, tuyệt đối không thể thiếu cấp bậc lễ nghĩa.

Cho dù nói như thế nào, đó vẫn là một vị công chúa.

Thêm nữa, từ trước đến nay vị tam công chúa này đều có hành vi độc lạ, nghe nói nàng từng vì bản thân không được leo lên Hồng Nhan bảng mà phần nộ xông vào Hồng Lô, cưỡng ép chủ nhân Hồng Lô xếp tên nàng vào trong Hồng Nhan bảng.

Có thể thấy được nàng tùy hứng biết bao nhiêu.

“Tử Hoa đâu?”

Lâm Hữu Lượng hỏi về trưởng tử của mình.

Một người có dáng dấp quân gia đáp: “Dường như bên chỗ tiền trang xảy ra chút phiền toái, đại công tử dẫn người đi xử lý.”

“Phái người đi gọi hẩn về.”

Khi Lâm Hữu Lượng dẫn dắt người của Lâm gia đến nghênh đón ngoài cửa lớn đã gặp được vị tam công chúa trong truyền thuyết kia, người đi bên cạnh chỉ có một thái giám.

“Bái kiến tam công chúa.” Lâm Hữu Lượng dẫn theo mọi người định hành lễ.

“Được rồi.”

Triệu Vũ không kiên nhẫn: “Hôm nay ta lấy thân phận Triệu Vũ đến đây, không cần những nghi thức xã giao này.”

Thái độ của Lâm Hữu Lượng vẫn cung kính: “Không biết Triệu cô nương đến hàn xá có gì chỉ giáo?”

Triệu Vũ đang định nói chuyện, đột nhiên có một con khoái mã chạy như bay đến, chen ngang qua.

Ky sĩ trên ngựa vừa phun ra máu vừa nói: “Không ổn rồi, đại công tử gặp nạn...” Nói xong, người trên ngựa đã ngã xuống dưới đất, tắt thở.

Biến cố bất ngờ phát sinh lại khiến Triệu Vũ lên tinh thần.

Loại người càng già càng lão luyện như Lâm Hữu Lượng này, nàng đã thấy nhiều rồi, cho dù nàng đề nghị muốn thỉnh giáo kiến thức võ công Lâm gia, cuối cùng hẳn sẽ chỉ phái một người giả vờ giả vịt khoa tay múa chân hai cái, sau đó nhận thua, vốn không thể học hỏi được tuyệt học chân chính.

Nàng cũng không tiện bắt nạt người quá mức, trước khi đi phụ hoàng nàng đã dặn đi dặn lại, tuyệt đối không được lấy thế chèn ép người, trêu chọc người trong sáu môn phái và chín danh gia vọng tộc.

Cho nên, nàng vốn hơi thiếu hứng thú, hiện giờ đột nhiên phát sinh chuyện như vậy, lập tức hào hứng lên.

Không biết là ai dám ra tay với đại công tử Lâm gia.

Đương nhiên không có chuyện Lâm gia chịu để yên, lần này nói không chừng thật sự có thể mở mang kiến thức về tuyệt học của Lâm gia.

Vậy thì hay rồi.

...

Lâm Hữu Lượng vừa sợ vừa giận, khi tiếp đãi tam công chúa lại xảy ra chuyện như vậy, hẳn cảm thấy trên mặt bị người tát cho một phát, đau đến bỏng rát.

Là ai dám ra tay với nhi tử hắn?

Giang châu thành là đại bản doanh của Lâm gia, Lâm thị tiền trang cũng là tiền trang cường thế nhất Giang châu.

Hễ là buôn bán trong khu vực Giang châu, bình thường gửi tiền ở Lâm thị tiền trang cũng hoàn toàn là vì nể mặt mũi Lâm gia.

Cho nên ở Giang châu thành, thoạt nhìn Lâm thị tiền trang còn náo nhiệt hơn Tứ Hải tiền trang nhiều.

Tiền trang cũng là mối làm ăn kiếm tiền nhất Lâm gia, hiện giờ đã giao vào trên tay đại công tử Lâm Tử Hoa, tỏ rõ đã được khâm định làm gia chủ đời tiếp theo của Lâm gia.

Ngay vào nửa canh giờ trước, Lâm Tử Hoa đột nhiên nhận được tin tức, nói có người đến Lâm thị tiền trang gây chuyện, cầm một tờ phiếu nợ năm trăm vạn lượng đòi tiền trang trả tiền.

Mà người ký tên trên giấy nợ chính là Lâm Tử Hoa hẳn.

Lâm Tử Hoa giận quá thành cười, lừa đảo dám gõ đến trên đầu Lâm gia hẳn, thật sự không biết sống chết.

Vì thế hẳn mang theo đủ nhân thủ, hùng hổ lao thẳng đến tiền trang.

Tiền trang là túi tiền của Lâm gia, xảy ra chuyện như vậy, nếu không lấy thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai giải quyết hết sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của tiền trang.

Cho nên, hẳn nhất định phải ra mặt bằng tốc độ nhanh nhất, giải quyết việc này.

“Lâm huynh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

Khi Lâm Tử Hoa dẫn người đến tiền trang, nhìn thấy tên nam tử trong hành lang, còn có giọng nói quen thuộc kia, trong lúc nhất thời cả kinh đến mất hồn mất vía.

Không phải hẳn đang ở Tĩnh châu sao?

Suy nghĩ này mới chỉ chỉ lóe lên trong đầu hẳn, hẳn lựa chọn chạy trốn trước.

Người tới gây chuyện chính là Cố Dương!

Kẻ này đã là đệ nhất Nhất Phẩm bảng rồi, đừng nói là hẳn, kẻ cả phụ thân hẳn tới đây cũng không phải là đối thủ.

Trốn, còn có một đường sống!

Rầm rầm rầm...

Đám thuộc hạ bên người Lâm Tử Hoa bị đánh bay tới tấp, thậm chí hẳn còn không thấy rõ được đối phương ra tay như

thế nào. Sau một khắc, hấn cảm thấy hoa mắt, Cố Dương đã xuất hiện ở trước mặt hấn.

Giờ phút này, hấn tuyệt vọng rồi.

Nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười kia, hấn thậm chí còn không có cả dũng khí ra tay.

Tại sao có thể như vậy chứ?

Trong nháy mắt ngắn ngủi này, Lâm Tử Hoa nhớ tới chuyện cũ trước đó, như thế nào đều không tài nào hiểu nổi, chỉ trong thời gian mấy tháng, tại sao sự việc sẽ phát triển thành tình trạng như vậy chứ?

Lúc ấy, hấn phát hiện ra bí mật của Cố Dương, cho nên phải một cường giả nhị phẩm, định bắt sống, kết quả bị giết ngược.

Về sau phụ thân hấn lại phải cường giả nhất phẩm, nhưng mấy lần ám sát đều không công mà lui.

Lâm Tử Hoa tự nhận mình xử lý không hề xảy ra bất cứ vấn đề gì, cho dù là phụ thân hấn biết được cũng phải khen một câu xử lý quả quyết.

Kết quả không đến mấy tháng, tin tức không ngừng truyền đến, Cố Dương dùng tu vi nhị phẩm chém nhất phẩm.

Sau đó không lâu, hấn lại đột phá nhất phẩm, leo lên đệ nhất Tiềm Long bảng.

Không bao lâu sau, hấn đánh bại Dịch Nhất đệ nhất Thiên Kiêu bảng.

Tiếp nữa, hấn lại đột nhiên leo lên Nhất Phẩm bảng.

Đến nửa tháng trước, hấn còn nhảy lên đệ nhất Nhất Phẩm bảng.

Đây con mẹ nó giống như đang nằm mơ vậy.

Chương 174: Xin mời thúc tổ ra tay (2)

Một cơn ác mộng mà hấn vĩnh viễn không muốn nhớ lại nữa.

Lâm Tử Hoa thật sự không cách nào lý giải được, thế giới này rốt cuộc làm sao vậy?

Hiện giờ, cuối cùng Cố Dương đã tìm đến cửa.

Hắn vẫn biết rõ, nhất định sẽ có một ngày như vậy.

Nhưng mà không ngờ rằng ngày này sẽ đến nhanh như vậy.

Không phải tên này vẫn luôn ở Tĩnh châu sao?

Trong đầu Lâm Tử Hoa hiện lên vô số suy nghĩ, cuối cùng đều hóa thành một câu cười khô: “Người muốn cái gì?”

Nếu như rơi vào trong tay đối phương, hắn cũng chỉ có thể nhận thua.

Cố Dương khen: “Lâm huynh quả nhiên rất thức thời.” Nói xong bèn giơ một tấm giấy nợ tới trước mặt hắn, nói: “Chỉ cần giao con số này ra, ân oán giữa chúng ta sẽ xóa bỏ toàn bộ.”

Lâm Tử Hoa cúi đầu nhìn, thấy đó là một tờ giấy nợ, trên đó viết, Lâm Tử Hoa Giang châu, thiếu nợ tròn năm trăm vạn lượng bạc.

“Không thể nào!”

Hắn vừa sợ vừa giận, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Cố Dương lại như bị dội một chậu nước lạnh, chua chát nói: “Lâm gia vốn không lấy ra được nhiều tiền mặt như vậy.”

Cố Dương nói: “Người không có tư cách cò kè mặc cả. Nếu người không thể làm chủ, vậy chờ người có thể làm chủ đến.”

Vừa rồi hắn đã chú ý, có người lén lút chạy ra ngoài, nhất định đã đi mật báo.

Hắn chỉ cần chờ ở đây là được.

Lâm Tử Hoa như rơi vào trong hầm băng, biết rõ hôm nay không cách nào xong được.

Mà nguyên nhân dẫn đến cục diện ngày hôm nay chính là vì ngày đó hắn đã quyết định phái người truy sát Cố Dương.

Hắn chọc phải một kẻ địch đáng sợ như vậy cho gia tộc, cho dù là phụ thân hắn cũng không thể bảo vệ được hắn.

...

Không bao lâu, Cố Dương đã cảm nhận được có một đám người đang chạy đến đây, trong đó có vài vị võ giả nhất phẩm.

Chẳng mấy chốc đã có thêm vài người tiến vào.

Người đi đầu là một nam tử trung niên, khí độ bất phàm, tu vi nhất phẩm đỉnh phong, chắc là người cai quản Lâm gia, chỉ nghe hắn mở miệng nói: “Tôn giá là ai? Không biết khuyển tử đã đắc tội chỗ nào?”

Lực chú ý của Cố Dương lại tập trung lên một nữ tử mặc nam trang ở phía sau, chân nguyên trong cơ thể đối phương lớn đến cực điểm, ở trong thị giác khác là một vầng hào quang ánh vàng rực rỡ.

Chân nguyên hùng hậu kia không hề kém cạnh Tĩnh Hải vương mới vừa đột phá không lâu trước đó.

Nữ nhân này là ai?

Năm thứ hạng đầu trên Nhất Phẩm bảng đều không có một ai là nữ cả.

Cố Dương hơi tò mò về thân phận của nữ nhân này, nhưng cũng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nhìn nam tử trung niên trước mặt, nói: “Ta là ai không quan trọng, hôm nay ta tới đây là vì đòi nợ.”

Nói xong, hắn ném tờ giấy nợ qua.

Lâm Hữu Lượng nhận lấy nhìn xem, sắc mặt không hề thay đổi, nói: “Người là Cố Dương?”

...

Tam công chúa Triệu Vũ đứng ở phía sau vừa nghe thấy cái tên Cố Dương này, đôi mắt lập tức sáng ngời, đúng là đi mòn giày sắt chẳng tìm được, đến khi gặp được lại chẳng tổn chút công phu.

Nàng không thể chờ đợi thêm nữa, định khiêu chiến với Cố Dương.

Đột nhiên, lão giả bên cạnh kéo tay áo nàng lại, lắc đầu với nàng.

Triệu Vũ nhìn lão giả đang vẻ mặt sa sầm, nhỏ giọng hỏi: “Cổ gia gia, sao vậy?”

Lão giả nói: “Người không phải là đối thủ của hần.”

Triệu Vũ không phục lắm: “Chưa so đâu, sao người biết được?”

“Chờ chút nữa người sẽ biết.”

Triệu Vũ biết rõ, không được Cổ gia gia đồng ý, nàng dừng mong ra tay, cho dù tức giận đến dậm chân cũng không thể làm gì được.

...

Cổ Dương nở nụ cười: “Xem ra, hần làm cái gì, người đã biết rõ. Vậy ổn rồi, hôm nay lấy tiền ra, nợ nần giữa chúng ta sẽ xóa bỏ hoàn toàn.”

Lâm Hữu Lượng nở nụ cười: “Muốn lấy năm trăm vạn lượng này, vậy phải xem thử xem người có bản lĩnh lấy được hay không. Xin mời thúc tổ ra tay.”

Mấy người phía sau hần cùng kêu lên: “Xin mời thúc tổ ra tay!”

m thanh truyền ra ngoài giống như muốn hát bay mái nhà, vang vọng toàn bộ Giang châu thành.

...

“Thúc tổ?”

Tam công chúa Triệu Vũ biến sắc: “Chẳng lẽ là...”

Lão giả bên cạnh không hề cảm thấy ngạc nhiên, dường như đã sớm biết sau lưng Lâm gia còn có một người như vậy.

...

Ầm ầm!

Bên ngoài truyền đến tiếng nổ mạnh, một bóng dáng xông vào, đáp xuống trước người Lâm Hữu Lượng. Đó là một người

trung niên, tướng mạo tuấn lãng, ánh mắt như lôi điện.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn dừng lại trên người Cố Dương, trong mắt hiện lên vẻ lạ kỳ: “Kim Thân?”

Vừa dứt lời, những người ở đây đều biến sắc.

Chẳng lẽ Cố Dương đã đột phá đến Thần Thông cảnh?

Người trung niên này chính là Định Hải Thần Châm sau lưng Lâm gia Giang châu, cường giả Thần Thông cảnh, những năm này vẫn luôn bế quan.

Khoảnh khắc Lâm Hữu Lượng biết được Cố Dương đã leo lên vị trí đệ nhất Nhất Phẩm bảng đã tự mình đến bái kiến vị thúc tử này, báo cho biết gia tộc có một kẻ địch mạnh mà bọn họ không cách nào đối phó được, vào thời khắc mấu chốt xin thúc tử ra tay.

Đây gọi là đề phòng chu đáo.

Nhưng mà đám người Lâm Hữu Lượng đều không thể ngờ được rằng Cố Dương đã ngưng tụ Kim Thân.

Giờ mới mấy ngày mà đã vượt qua rãnh trời kia rồi?

...

Tam công chúa Triệu Vũ cũng kinh ngạc: “Hắn là Kim Thân sao?”

Lão giả bên cạnh nói: “Còn thiếu một chút.”

Thiếu một chút, là sao?

Tam công chúa Triệu Vũ còn đang ngây người thì đã nghe vị Thần Thông cảnh của Lâm gia cảm thán: “Chưa tới Thần Thông mà đã thành Kim Thân trước, tư chất của các hạ rất cao, kỳ ngộ hiếm thấy, quả thật đời ta lần đầu thấy. Nhưng mà, người bây giờ vẫn chưa phải là đối thủ của ta, rút lui đi.”

Tam công chúa nghe được mà ngơ ngác, chưa tới Thần Thông mà đã thành Kim Thân trước?

Còn có chuyện như vậy sao?

...

Cố Dương bình thản không sợ hãi: “Có phải là đối thủ hay không, phải đánh mới biết được. Không phải ngươi sợ rồi đấy chứ?”

Người trung niên nói chuyện: “Tiểu tử, đừng có mà mồm mép lạnh lợi. Ta đây chẳng qua chỉ nể tình ngươi còn trẻ, tu luyện không dễ, không đành lòng để ngươi chết tại đây. Nếu như ngươi cứ khư khư cố chấp, vậy đừng trách ta đây xuống tay không lưu tình.”

Cố Dương cười ha hả: “Muôn ra tay thì tranh thủ thời gian, đừng tỏ vẻ nữa.”

Chương 175: Chiến Kim Thân

Bên ngoài Giang châu thành, trên một đỉnh núi, Vũ Nhị đang ngồi trên một tảng đá, tay cầm một con gà quay, cắn một miếng thật to.

Sau khi gặm hết thịt thì tùy tiện ném xương gà đi.

Một bóng đen từ trên trời đáp xuống.

Người chưa tới mà giọng đã tới.

“Người nào đang đùa giỡn với Tào mỗ thế?”

Bóng dáng đáp xuống đó là một nam tử cao lớn mặc áo choàng đen, mũi ưng, đôi mắt sáng rực, khi nhìn rõ người đó là ai thì ánh mắt đột nhiên thay đổi, hắn nói: “Vũ tiên bối?”

Vũ Nhị ném bộ xương gà trong tay sang một bên, lau tay lên người rồi xoay người nói: “Cũng làm khó ngươi còn nhớ được lão phu.”

Sau khi nam tử nhìn rõ diện mạo, cúi người hành lễ: “n huệ tiên bối chỉ điểm năm đó, Tào mỗ vẫn luôn ghi nhớ.”

Vũ Nhị cười nói: “Chuyện đã nhiều năm như vậy, còn nhớ được cũng khó cho ngươi.”

“Nghe nói tiên bối bị Hồng Nguyệt Đại Thánh của Tam Thánh môn bắt. Không ngờ tiên bối lại có thể nhặt lại mạng trong tay vị đại thánh thủ ấy.”

Vũ Nhị nghe đến bốn chữ “Hồng Nguyệt Đại Thánh” thì mặt co quắp, cười khan: “Lão phu mạng lớn, rồi sẽ có ngày, ta nhất định sẽ tìm yêu phụ kia tính sổ.”

Nam tử hỏi: “Tiền bối đặc biệt đợi ta ở đây à?”

“Đúng vậy.”

“Vì Cố Dương?”

“Hắn và Linh Linh lưỡng tình tương duyệt, lão phu thật sự không muốn hậu duệ duy nhất này còn trẻ đã thành góa phụ.”

Nam tử cười ha hả, nói: “Thật là trùng hợp, nữ nhi ta - Y Y cũng tình thâm ý trọng với hắn, không phải hắn thì sẽ không gả, thành ra nhưng nhớ mang bệnh. Lần này Tào mỗ đến là muốn trói hắn dẫn về gặp nữ nhi.”

Vũ Nhị bật cười ha hả: “Tuy rằng lão phu đã già nhưng mắt chưa mờ, người đang âm mưu gì ta cũng có thể đoán được một phần, không cần dùng mấy chuyện này lấy lệ.”

Nụ cười trên mặt nam tử tắt dần, nói: “Tiền bối đã đoán được rồi, đương nhiên cũng hiểu đây là chuyện quan trọng, tuyệt đối không thể thương lượng.”

Vũ Nhị nói: “Nếu lão phu không nghe nhầm, người còn thiếu một chút thời cơ, sao không đợi mấy tháng, đến lúc đó Cố Dương đã bước vào Thần Thông cảnh, lão phu sẽ đích thân đưa hắn đến Tào gia.”

“Vậy thì Tào mỗ sẽ ở nhà đợi tiền bối.”

Nam tử không nhiều lời nữa, bay vút lên, trong nháy mắt đã biến mất nơi chân trời.

Vũ Nhị vẫn đứng ở nơi đó, không khỏi mắng: “Tiểu tử thói này, nữ nhân nào cũng dám trêu ghẹo, sớm muộn gì cũng có ngày toi đời vì nữ nhân.”

Mắng thì mắng như thế nhưng hắn vẫn nhìn về phía Giang châu thành, tránh cho tiểu tử thói đó bị Kim Thân cảnh đánh, lãng phí tâm huyết của mình vô ích.

...

Bên kia, nam tử áo đen đang bay trên không, nhưng trong lòng lại vô cùng nghi hoặc: “Sao hắn có thể giấu được Hồng Lô?”

Vũ Thắng Thiên được liệt vào Tông Sư bảng. Mười tám năm trước, tên của hắn đã biến mất khỏi Tông Sư bảng, người đời đều cho rằng hắn đã ngã xuống. Ai mà ngờ, hôm nay người được cho là đã chết này lại xuất hiện trước mặt hắn.

Nghĩ đến trạng thái của Vũ Thắng Thiên lúc này, trong lòng hắn đã có suy đoán: “Xác chết di động sao?”

Hắn đột nhiên đổi ý, không phải vì sợ đối phương, lý do duy nhất là bởi vì Vũ Thắng Thiên đã có thể nhặt được mạng từ tay của Hồng Nguyệt Đại Thánh.

Có lẽ, sau này hắn có thể biết được một ít nội tình của Hồng Nguyệt Đại Thánh từ Vũ Thắng Thiên.

Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được sờ lên lồng ngực, hắn có thể cảm nhận được một nguồn năng lượng kỳ lạ ẩn sâu trong đó, đó là thanh gươm sắc bén treo trên đầu mỗi người Tào gia.

“Tam Thánh môn!”

Hắn thâm niệm cái tên đó, đôi mắt hiện lên ánh sáng lạnh đến thấu xương.

.....

Trong Giang châu thành.

Trong một tiền trang, Lâm Diệc Mặc nhìn người thanh niên không biết trời cao đất dày này, cuối cùng trong lòng cũng nổi sát ý.

Hắn có ý tốt khuyên bảo, thế mà tiểu tử này lại không biết tốt xấu.

Hắn chính là Thần Thông cảnh cao cao tại thượng, đã thoát khỏi phạm trần, nếu ở thời xưa đã tính là tu sĩ, bước lên con đường trường sinh.

Nếu là nhất phẩm khác mà dám có chút bất kính là đã bị tát chết từ lâu rồi.

Hắn vẫn luôn rất kiềm chế là do kiêng dè lai lịch bối cảnh của tiểu tử này.

Thế nhưng tiểu tử này lại hung hăng như thế, thật không xem hắn ra gì.

Kiên nhẫn của hắn cuối cùng đã bị mài mòn hết rồi.

Lâm Diệc Mặc lạnh lùng nói: “Không biết trời cao đất dày.”

Ầm!

Một thanh kiếm bay ra từ ống tay áo rộng thùng thình của hắn, chấn động dữ dội, hóa thành nhiều điểm sáng nhỏ rồi bao phủ Cổ Dương ở phía đối diện vào bên trong.

.....

“Là ‘Ngân Hà Kiếm Pháp’!”

Tam công chúa Triệu Vũ đứng bên cạnh hai mắt phát sáng, đây là thứ chân truyền của Lâm gia, không ngờ cường giả Kim Thân cảnh của Lâm gia ở Giang châu lại có thể biết được.

Lão giả bên cạnh nàng lặng lẽ tiến lên một bước, đứng chắn trước mặt nàng, hai tay thủ sẵn trong tay áo, nhìn chằm chằm hai người trong sân.

Về phần Lâm Hữu Lượng và người của Lâm gia đã lui hết ra ngoài vì sợ bị liên lụy.

.....

Cổ Dương tức khắc cảm thấy bị một kiếm ý khóa chặt, trong vùng tinh không trước mặt, hắn không thể phân biệt được ngôi sao nào là kiếm ý thật của đối phương.

“Kiếm pháp hay!”

Đây mới là Thần Thông cảnh, như Lôi Hạo thì chẳng xứng xách giày cho hắn.

Người trước mặt cho hắn cảm giác áp bách còn mạnh hơn cả vị Thần Thông cảnh trong Thẩm gia.

Cổ Dương rút Phượng Vũ đao, đứng yên tại chỗ.

“Thức thứ chín Diệt Thần Cửu Thức - Tiệt Đao thức.”

Dưới kiếm ý kinh người của đối phương, hấn như một tảng đá, cho dù bị người này cọ rửa đánh tan vẫn đứng vững.

...

Tam công chúa Triệu Vũ nhìn thấy hai người rơi vào thế giằng co, khó có thể tin: “Sao hấn có thể chống chọi Thần Thông cảnh được chứ?”

Nàng tuyệt đối tự tin về thực lực của bản thân, trong mắt nàng, những người trong Nhất Phẩm bảng kia cũng chỉ tu luyện lâu hơn nàng mà thôi, bộ xương sắp xuống mộ thì có gì đáng sợ.

Ngay cả Tĩnh Hải vương đứng đầu Nhất Phẩm bảng trước đây nàng cũng không thèm coi trọng.

Người duy nhất nàng để mắt đến chính là Cố Dương gần đây vừa ngang trời xuất thế.

Nguyên nhân rất đơn giản, người này tuổi xấp xỉ nàng, cũng chỉ có người như vậy mới có thể là đối thủ của nàng.

Lần này nàng rời khỏi Thần Đô là vì muốn tìm Cố Dương phân cao thấp.

Thế nhưng, cho dù tam công chúa có tự tin vào thực lực của mình đến đâu, cũng sẽ không bao giờ nghĩ rằng mình có thể địch nổi một cường giả Kim Thân cảnh.

Chương 176: Như vậy từ sớm đã tốt

Phàm cảnh và Thần Thông cảnh như cách một cái lạch trời, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Sở hữu Kim Thân, bất khả chiến bại.

Còn có Cự Lực Thần Thông, Ngự Phong Thần Thông...

Căn bản không có cách nào đánh lại.

Dù cho Cố Dương không biết dùng biện pháp gì có thể ngưng tụ Kim Thân thì về bản chất cũng rất khác với Kim Thân chân chính.

Thứ thứ nhất - Tinh Lạc Như Vũ của vị Kim Thân cảnh Lâm gia này, nàng để tay lên ngực tự hỏi, căn bản không thể phá được, tiếp được mấy kiếm cũng là một dấu chấm hỏi.

Thế nhưng Cổ Dương bị kiếm ý khóa chặt lại có thể ở trạng thái giằng co, mơ hồ ngang sức, không rơi vào thế hạ phong.

Thực lực như vậy đã vượt xa phạm trù võ giả nhất phẩm rồi.

Nàng thì thào nói: “Có đúng thật là nhất phẩm không?”

Lão giả đứng trước nàng không trả lời, kinh ngạc trong lòng hẳn cũng không thua kém gì nàng.

Hắn sống nhiều năm như vậy, võ giả nhất phẩm thế này, đừng nói gặp, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe thấy.

Cho dù là vị tiên nhân kia của Văn viện, lúc ở nhất phẩm cũng tuyệt đối không thể chống lại sức mạnh của Kim Thân cảnh.

...

“Thứ yếu đuối!”

Lâm Diệc Mặc hừ lạnh, nhất thời không trung tối sầm, vô số ánh sao rơi xuống.

Mỗi một ánh sao chính là một kiếm ý.

Vô số kiếm ý bao phủ Cổ Dương trong nháy mắt.

Theo sát đó là một đao quang sáng lên giữa màn đêm đen sẫm, bất cứ nơi nào nó đi qua, ánh sao đều rơi xuống và bị thiêu cháy.

Đao quang không ngừng mở rộng đón mưa sao, bay về phía không trung tối tăm, dễ dàng chém nát bầu trời.

Trên không trung, ngôi sao biến mất, cuối cùng cũng lộ ra bản thể là một thanh kiếm.

Keng!

Đao quang tàn nhẫn chém vào chuôi kiếm, tạo ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Trường kiếm như vang lên một tiếng kêu thê lương rồi bị đánh bay ra ngoài.

Đáy mắt Lâm Diệc Mặc hiện lên vẻ đau lòng, vươn tay, trường kiếm tự bay về cái “vèo”, lúc nằm trong tay hắn vẫn còn ong ong rung lên.

“Đao pháp hay.”

Khi hắn nhìn Cố Dương lần nữa, trên mặt là vẻ xơ xác tiêu điều.

Giờ phút này, rốt cuộc hắn đã coi thiếu niên trước mặt là đối thủ ngang tầm.

“Khá lắm tiểu tử.”

Ngoài Giang châu thành, Vũ Nhị đang ngồi trên đỉnh núi vô đài, chòm râu hoa râu vênh cả lên. Hắn cầm lấy bầu rượu trắng bên cạnh ừng ực uống mấy ngụm.

“Đúng là có vài phần phong thái đao thủ thiên hạ của lão phu năm đó.”

Hắn hoàn toàn đã quên vừa rồi mình còn chửi tiểu tử này ầm cả lên.

Nói thật ngay từ đầu, ấn tượng của hắn với Cố Dương chỉ có thể nói là bình thường.

Bản thân hắn chính là tuyệt thế kỳ tài, loại thiên tài này trong mắt hắn cũng chỉ có như vậy, miễn bàn Cố Dương lúc ấy còn chưa đến nhất phẩm.

Mãi đến sau khi Lăng Linh đột phá tam phẩm, tu thành “Dương Cực Chân Cương”, xuất quan ra ngoài. Vũ Nhị nghe nói đến thành tích chói lọi của Cố Dương ba tháng nay, hắn mới đổi cách nhìn.

Dù vậy, cũng chỉ có thể cho thấy người khác thường ắt có thiên phú đặc biệt.

Điều khiến hắn thực sự động tâm, chính là cái ngày hắn truyền cho Cố Dương Thiên Vấn Cửu Đao, cũng chính ngày đó, Cố Dương lên đến nhất phẩm đỉnh phong.

Lúc ấy, hắn rốt cuộc cũng thấy ánh sáng rực rỡ trên người Cố Dương, ánh sáng vùng vẫy thoát khỏi vận mệnh.

Thế nên, hắn mới truyền Thiên Vấn Cửu Dao cho Cố Dương.

Hắn còn không tiếc bại lộ thân phận mà ngăn cản Tào Côn Bằng, đỡ một kiếp thay Cố Dương.

Một đao vừa rời của Cố Dương như là đang nói cho Vũ Nhi biết, tất cả mọi chuyện hắn làm đều đáng giá.

Chưa đến Thần Thông cảnh đã có thể chiến một trận với Kim Thân cảnh mà không rơi xuống hạ phong, một khi bước qua ngưỡng cửa đó thì hắn còn có thể mạnh đến cỡ nào?

Vũ Nhi nghĩ đến đây, cầm lấy bầu rượu, mỉm cười uống vài ngụm: “Vẫn là nha đầu Linh Linh tinh mắt.”

.....

“Đến lượt ta.”

Cố Dương dùng một đao phá chiêu đối phương, trong lòng hào hùng vạn trượng.

Vẫn là Diệt Thần Cửu Thức, nhưng hiện tại hắn ra chiêu, uy lực đâu chỉ gia tăng gấp mười lần.

Khi nói chuyện, ngọn lửa hùng hực nổi lên trên Phượng Vũ đao, một luồng khí tức hủy diệt lan tràn.

“Thần Tiêu Lục Diệt?”

Lâm Diệc Mặc biến sắc, nào dám để yên cho hắn tích lũy sức mạnh, trường kiếm trong tay bay ra, hóa thành một dải ngân hà, giành tấn công trước.

...

Lão giả vẫn luôn đứng chắn trước mặt tam công chúa vẻ mặt cũng dần trở nên nghiêm túc, không còn tự cao nữa, một bức tường cương khí màu tím xuất hiện trước người, bảo vệ công chúa.

“Đây là Thần Tiêu Lục Diệt?”

Tam công chúa Triệu Vũ tỏ vẻ kinh ngạc, sức mạnh hủy diệt thuần túy như này thật khiến nàng si mê.

Ánh mắt nàng có cả ghen tỵ lẫn thù hận.

Mấy năm qua, nàng cầu xin phụ hoàng vài lần, thế nhưng nữ nhân độc ác kia lại không chịu truyền đao pháp này cho nàng.

Ác phụ kia nhất định là kiêng kị thiên phú của nàng nên không dám truyền đao pháp này cho nàng.

Thật là đáng hận!

.....

“Tinh Hà Đảo Quyển!”

Lâm Diệc Mặc sử dụng tuyệt học mà bản thân quý trọng nhất, thúc đẩy thời gian, trời đất quay cuồng, không gian đảo ngược.

Ngọn lửa trên Phượng Vũ đao ngay lập tức mất thăng bằng, còn chưa hoàn toàn thành hình đã bạo phát hóa thành ngọn lửa lớn.

“Không hổ là Thần Thông cảnh, không ngờ có thể tiêu diệt hỏa diễm ngập trời như thế.”

Cố Dương khá ngạc nhiên.

Nói đến cùng, thức thứ nhất này có uy lực quá mạnh, mà lực khống chế của hắn còn chưa đủ, cho nên mới có thể bị dễ dàng ảnh hưởng.

Quả nhiên, từ Thần Thông cảnh về sau, chiêu thức không phải càng mạnh càng tốt, lực khống chế không đủ rất dễ bị tìm được sơ hở, nếu không cẩn thận sẽ lật thuyền trong mương.

Mỗi một Thần Thông cảnh đều là thiên tài chân chính, tuyệt đối không thể xem thường.

Trong lúc hắn suy nghĩ, dải ngân hà kia đã sắp đến đỉnh đầu của hắn, chuẩn bị đổ xuống.

Đôi mắt Cố Dương sáng ngời, chỉ một thoáng, một đao ý đâm thủng dải ngân hà.

“Thiên Vấn Cửu Đao”, Hỗn Độn Sơ Khai!

Mới cách một tháng, hắn lại sử dụng chiêu này, đã là một cảnh tượng khác.

Đất trời đảo lộn, không gian bị cuốn theo, cả dải ngân hà treo lơ lửng trên đầu, tất cả đều tan tành dưới một đao này.

Răng rắc.

Chuôi kiếm phát ra một âm thanh thê lương, nứt gãy.

“Phi Tinh!”

Lâm Diệc Mặc thở dốc, phun ra một búng máu ngay tại chỗ.

Thần binh bị hủy, đồng nghĩa với việc kiếm ý của hắn bị phá.

Dur thế của đao ý chưa giảm, đâm thẳng vào đầu hắn.

Đùng!

Dường như có cái gì đó vừa vỡ tung, mi tâm Lâm Diệc Mặc xuất hiện một vết đao thật sâu, máu phun ào ạt.

...

“Đánh... đánh bại rồi?”

Chương 177: Như vậy từ sớm đã tốt (2)

Tam công chúa Triệu Vũ không dám tin vào hai mắt của mình, vị cường giả Kim Thân cảnh kia bị một đao của Cố Dương phá vỡ Kim Thân!

Nhất phẩm trảm Thần Thông?

Từ xưa đến nay chưa từng có chuyện ly kỳ thế này.

Nàng cảm thấy trong đầu có tiếng ong ong, tiêu ròi, nàng nhìn thấy thanh niên không ai bì nổi đứng ở nơi đó, tâm hồn bị đả kích trầm trọng.

Sao hắn có thể làm được?

Đồng tử của lão giả che trước người nàng cũng co rụt lại.

Một đao vừa ròi thật sự khiến người kinh sợ, cho dù là hắn cũng chưa chắc có thể ngăn được.

Đại Chu có một thanh niên như vậy, chỉ sợ sau này sẽ có nhiều chuyện.

...

Đùng!

Ngoài Giang châu thành, Vũ Nhị nhẹ buông tay, bầu rượu rót xuống đất, vỡ nát, nhưng hấn lại không hề phát giác.

Ánh mắt hấn ứ đọng: “Không phải chứ?”

Lâm Diệc Mặc cũng không chớ hoang mào hoang gì, hấn xuất thân Lâm gia, tu luyện Ngân Hà Kiếm Pháp chân truyền của Lâm gia, đạt được Kim Thân hơn mười năm, tu vi uyên thâm.

Cố Dương có thể dùng một đao phá Kim Thân đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hấn.

Hấn vốn định để tiểu tử này giao thủ với Kim Thân cảnh, trải nghiệm sức mạnh của Kim Thân cảnh, đó chính là kinh nghiệm rất quý giá.

Nhưng hấn lại không thể ngờ rằng tiểu tử này chỉ dùng ba đao đã gọn gàng lưu loát đánh bại Lâm Diệc Mặc, còn dùng một đao phá nát Kim Thân.

Thế này... hơi mạnh quá rồi phải không?

Đợi đến khi hấn đột phá Thần Thông cảnh thì còn thế nào nữa?

.....

“A...”

Lâm Diệc Mặc bị phá Kim Thân, cảm giác như phải chịu khổ hình thiên đao vạn quả, kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết.

Thua rồi, vậy mà hấn lại thua dưới đao một tên võ giả nhất phẩm.

Chuyện này so với đau đớn trên thân thể càng làm cho hấn khó có chấp nhận hơn.

Đúng lúc này, một thanh đao toàn thân đen nhánh xuất hiện trước mặt hấn.

Lâm Diệc Mặc ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt thanh niên trên cao nhìn xuống, rống lên một tiếng: “Người thắng rồi, giết ta đi!”

Cố Dương mỉm cười: “Ta giết ngươi làm gì? Ta chỉ cần cái này.”

Hắn mở giấy nợ ra, ném tới trước mặt, nói: “Bây giờ có thể trả lại tiền chưa?”

Lâm Diệc Mặc cúi đầu nhìn lại, thấy trên tờ giấy viết “thiếu năm trăm vạn lượng”, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin: “Người tìm tới Lâm gia... là vì... năm trăm vạn lượng này?”

Chỉ vì năm trăm vạn lượng lại khiến hắn rơi vào kết cục như thế, quả thật nực cười.

Cố Dương nói: “Đúng vậy, sao đây, bọn họ không nói với người sao?”

Lâm Diệc Mặc vô cùng tức giận, phun ra một búng máu, ngất đi.

Cố Dương lớn tiếng nói: “Chư vị Lâm gia, nếu còn không đưa tiền, ta sẽ giết người.”

“Dừng tay..”

Lúc này, cuối cùng Lâm Hữu Lượng cũng vọt vào. Giờ đây, hắn sớm đã không còn bình tĩnh tự nhiên nữa, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt hoảng sợ, quỳ rạp trước mặt Cố Dương, cúi đầu: “Công tử đao hạ lưu nhân, Lâm gia bọn ta nhận... nợ!”

Bây giờ Cố Dương mới thu đao, nói: “Sớm như thế đã tốt, không nên đánh đánh giết giết, tổn thương hòa khí.”

Khóe môi Lâm Hữu Lượng giật giật, suýt chút nữa phun ra một búng máu.

Nhưng mà tình thế hiện tại người ta mạnh hơn, cho dù đôi phương có nói gì đi nữa, hắn cũng chỉ có thể chịu đựng.

Đến thúc tử cũng bị đánh bại, Lâm gia không còn ai có thể chống lại người này, nếu không cẩn thận, tai họa sẽ ập xuống.

Cơ nghiệp trăm năm của gia tộc, tuyệt đối không thể chôn vùi trong tay hắn.

Cố Dương nói: “Năm trăm vạn lượng tiền mặt, các người lấy ra, ta lập tức rời đi.”

“Năm trăm vạn lượng, tạm thời chỉ sợ không gom góp được...”

Lâm Hữu Lượng nơm nớp lo sợ nói.

Lúc hấn tiếp quản vị trí gia chủ thì Lâm gia đã đứng vững gót chân ở Giang châu, hành trình tương đối yên bình, cho dù từng có chút sóng gió nhưng cũng không đủ để rung chuyển căn cơ của Lâm gia.

Hiện giờ hấn lại gặp phải nguy cơ sinh tử tồn vong, lỡ bước nhầm, Lâm gia không lộ như vậy sẽ tan thành mây khói, hấn không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, lời còn chưa dứt, trên trán đã đổ đầy mồ hôi.

“Hả?”

Cô Dương không thay đổi sắc mặt nhìn hấn.

Giọng Lâm Hữu Lượng đã hơi run run: “Hôm nay chính là lúc thu tơ sổng và lá trà, phần lớn tiền mặt của Lâm gia đều đã cầm đi tích trữ hai loại hàng hóa này rồi...”

Cô Dương nói: “Tiền trang lớn như vậy lại không thể lấy ra được năm trăm vạn lượng sao?”

“Là... là như thế này, trong năm nay, mấy châu gần đây đều ảm ỉ việc khủng hoảng tiền tệ... Nghe nói, hoàng thất rút ra lượng lớn tiền mặt từ chỗ Tứ Hải tiền trang... rất nhiều thương hộ đều bắt đầu chỉ lấy tiền mặt.”

Lại còn có chuyện như vậy?

Cô Dương thoáng kinh ngạc, nhưng hấn lại không hề hoài nghi lời này.

Tiền bạc không phải là tài nguyên quá mức quý trọng đối với thế gia giống như Lâm gia, nếu có thể dùng tiền trừ họa, bọn họ còn thấy may mắn không gì sánh bằng.

Hấn nghĩ, khủng hoảng tiền tệ này, hơn phân nửa cũng có liên quan đến mình.

Từ sau khi rời khỏi Liên Sơn, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, không biết hấn đã nạp bao nhiêu ngân lượng vào trong hệ thống, đoán chừng có vài ngàn vạn lượng, ít nhiều gì nhất định sẽ có ảnh hưởng.

Nhưng mà, hoàng thất rút ra nhiều tiền như vậy từ chỗ Tứ Hải tiền trang là để làm gì?

Cướp đoạt mỗi làm ăn với ta?

Xem ra chắc chắn phải tới Thần Đô này một chuyến rồi.

Tứ Hải tiền trang trải rộng thiên hạ, bàn về số lượng ngân lượng, không có bất cứ nhà nào có thể vượt trên được. Nếu hoàng thất rút lượng lớn tiền bạc từ Tứ Hải tiền trang...

Vậy thì số tiền kia nhất định đều vận chuyển đến Thần Đô.

Đến lúc đó, thăm dò được vị trí những nơi cất ngân lượng kia là có thể một mẻ hốt gọn.

Cố Dương đang nghĩ đến kế hoạch như vậy, Lâm Hữu Lượng lại không dám thờ mạnh, kiên trì tiếp tục nói: “Bây giờ nhiều nhất chỉ có thể rút ra hai trăm vạn lượng...”

“Ít như vậy?” Cố Dương hơi bất mãn, vất vả khổ cực đánh một trận mới kiếm được ít tiền như vậy. Đây là Kim Thân cảnh đó, xương cốt cứng rắn, Phụng Vũ đao của hắn suýt chút nữa đã cùn rồi.

Lâm Hữu Lượng lập tức nằm rạp trên mặt đất, lớn tiếng nói: “Lâm gia nguyện tặng kho bí mật trong nhà cho công tử.”

Cố Dương sờ cằm, bất đắc dĩ nói: “Thế còn được.”

Ở trong mô phỏng, hắn đã phát hiện ra tám bản đồ kho báu của Hạ triều ở trong kho bí mật của Lâm gia.

Đáng tiếc chẳng có tác dụng quái gì, bản đồ kho báu này không phải là phần duy nhất.

Chương 178: Một lời đã định

Hơn nữa ở trong kho báu kia còn có một mảnh nam Bất Lậu cảnh trông coi, nếu có định gì đó thì có khác gì muốn chết đâu.

Nhưng mà có chút ít còn hơn không.

Thời gian của Cố Dương quý giá, không có thời gian ở đây chờ Lâm gia đi gom góp tiền tài.

Nếu còn không tới Thần Đô, đoán chừng phụ thân Thương Thần kia của Tào Y Y sẽ đuổi tới.

...

“Chờ một chút...”

Cố Dương đang định đến Lâm gia cùng với đám người Lâm gia, đột nhiên có một người nhảy ra, chính là muội tử nữ giả nam trang kia.

Quả nhiên, ta có số đào hoa, trốn cũng không trốn nổi.

Hắn không nhịn được mà thảm thở dài.

Tướng mạo khí chất của muội tử này xuất chúng như thế, không hề kém cõi hơn đám người Tô Thanh Chỉ và Từ Nhược Mai, không cần đoán, chắc chắn cũng là người trên Hồng Nhan bảng.

Đây là hạng mấy đây?

Cố Dương thật sự không muốn trêu chọc phiền toái như vậy, nhưng mà nhìn thoáng qua lão giả bên cạnh, vẫn quyết định cho hắn một chút mặt mũi, lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”

Chỉ nghe nữ tử trịnh trọng hỏi: “Cố Dương, ngươi có thể dạy ta ‘Thần Tiêu Lục Diệt’ không?”

Sao những nữ nhân này, người nọ đến người kia đều mặt dày như vậy nhỉ, lần đầu tiên gặp mặt đã dám đưa ra yêu cầu như thế.

Sẽ không phải thật sự cho rằng bên người có vị Thần Thông cảnh đi theo là có thể muốn làm gì thì làm chứ?

Cố Dương lười nhìn nàng, bỏ lại một câu: “Không thể.”

Sau đó quay người rời đi.

“Ta trả năm trăm vạn lượng.”

Sau lưng truyền đến giọng nữ tử âm vang có lực.

Bước chân Cố Dương khựng lại, lạnh lùng nói: “Ngươi có biết ‘Thần Tiêu Lục Diệt’ là đạo pháp gì không? Truyền từ một trong bốn thánh địa, uy lực đủ để hủy thiên diệt địa...”

“Tám trăm vạn lượng!” Nữ tử lập tức tăng giá.

“Hừ.”

Cố Dương hừ lạnh một tiếng: “Chờ đến khi nào người có thể lấy ra được nhiều tiền mặt như vậy rồi hãy tới tìm ta.”

“Một lời đã định.”

Tam công chúa Triệu Vũ ở đằng sau siết chặt năm đấm, trong mắt để lộ ra tia sáng nhất định phải có được.

...

“Nàng là ai?”

Sau khi ra khỏi tiền trang, Cố Dương hỏi Lâm Hữu Lượng ở bên cạnh.

“Tam công chúa đương triều.”

Lâm Hữu Lượng không tập trung lắm.

Vừa rồi hắn đã nghe được cái gì?

Tám trăm vạn lượng để mua đao pháp “Thần Tiêu Lục Diệt” này?

Xem ý của Cố Dương còn có hy vọng!

Hắn ở bên cạnh nghe cũng không nhịn được muốn hỏi một câu ta có thể mua không?

Cuối cùng vẫn là lý trí còn sót lại chiếm thượng phong, không hỏi vấn đề này.

Cố Dương đã biết người kia, hạng tám Hồng Nhan bảng, Triệu Vũ trăm ngư lạc nạn.

Trong truyền thuyết, vì có thể leo lên Hồng Nhan bảng, vị công chúa điêu ngoa này đã xâm nhập vào Hồng Lô, ép chủ nhân Hồng Lô viết tên của nàng lên Hồng Nhan bảng.

Nghe nói, nàng là nữ nhi được hoàng đế sủng ái nhất, nói không chừng thật sự có thể lấy ra được tám trăm vạn.

Ừm, nói không chừng đây chính là một mối làm ăn kiếm tiền.

Nếu thả tiếng gió, chỉ cần dùng tiền thì có thể học được các đạo pháp “Diệt Thần Cứu Thức”, “Thần Tiêu Lục Diệt” vân vân ở chỗ hấn, đoán chừng sẽ có rất nhiều người tình nguyện bỏ ra số tiền này.

Thoáng cái, Cố Dương đã được mở rộng tầm mắt.

Đám người chủ động đưa tiền tới sẽ tốt hơn hiện giờ, đánh chết đánh sống, kết quả năm trăm vạn lượng cũng không lấy ra được.

Nhưng mà việc này vẫn còn phải chờ đến khi hấn đột phá đến Thần Thông cảnh, lại học toàn bộ “Thiên Vấn Cứu Dao” đã rồi nói.

Hiện giờ “Diệt Thần Cứu Thức” và “Thần Tiêu Lục Diệt” vẫn còn dùng rất thuận tay, không thể tùy tiện truyền đi được.

Không bao lâu đã đến lão trạch của Lâm gia.

Cái gọi là kho bí mật ở ngay phía sau nhà thờ tổ của Lâm gia cũng là chỗ quan trọng nhất của Lâm gia, cất giữ đồ vật quý giá Lâm gia lấy được biết bao nhiêu năm qua đến nay.

Bên trong có kỳ trân dị bảo, cũng có thần binh lợi khí, còn có một ít dược liệu hiếm thấy, thậm chí còn có một khối huyền thiết thiên ngoại.

Cố Dương không hề khách khí, đóng gói toàn bộ đồ vật trong kho bí mật mang đi, tổng cộng gồm ba cái rương lớn.

Cuối cùng, hấn lấy một bức họa duy nhất trong kho bí mật ra, hỏi: “Bức họa này, từ đâu có được?”

Lâm Hữu Lượng nhìn thấy hấn chuyển sạch tất cả đồ đạc, trong lòng giống như đang rỉ máu. Những thứ này đều là thứ tốt Lâm gia tích lũy từng chút một suốt hơn một trăm năm qua, có tiền cũng không mua được, kể cả đệ tử nhà mình cũng không nỡ bỏ ra cho dùng.

Hôm nay lại bị Cố Dương vợ vét sạch, đây chẳng khác nào đang dùng dao cắt thịt hấn cả.

Cố Dương mở miệng hỏi, hấn lại không dám không đáp: “Trong một cỗ mộ, bức họa này là vật chôn cùng, phán định sơ

bộ là đồ của Hạ triều.”

“Vì sao lại đặt bức họa này trong kho bí mật? Nó có chỗ đặc biệt gì sao?”

Cố Dương hơi tò mò, hẳn không nhìn ra được bức họa này có chỗ kỳ lạ gì.

Lâm Hữu Lượng rất thành thật đáp: “Ta đã cho người xem xét, người trong bức họa kia rất có thể là một vị vương phi những năm cuối cùng của Hạ triều. Cổ mộ kia rất có thể là mộ của một vị vương gia. Nhưng ngôi mộ kia hơi cổ quái, từng có võ giả nhất phẩm bị chôn vùi trong đó...”

Cố Dương đã rõ, Lâm gia có ý định với cổ mộ kia.

Dựa theo sách sử ghi chép lại, triều đại trước Đại Chu là Tần, trước đó nữa chính là Hạ.

Lấy kỷ nguyên đến phân chia, Hạ triều được tính vào Trung Cổ, hoàn toàn khác với hai triều Tần Chu.

Về phần tại sao lại phân chia như vậy, trên sách sử mà hẳn từng xem cũng không giải thích.

Nhưng mà Hạ triều và hai triều Tần Chu thật sự không giống nhau, bởi vì từ đầu đến cuối Hạ triều chỉ có một vị hoàng đế, hơn nữa thời gian tại vị dài tới ngàn năm.

Nói không hề khoa trương, đúng là lấy sức mạnh một người tọa trấn ngàn năm.

Có một vị hoàng đế như vậy, phong cách hội họa của Hạ triều chắc chắn hoàn toàn khác với hiện giờ.

Vấn đề lại nảy sinh rồi, vương gia được chôn trong cổ mộ kia có quan hệ như thế nào với Hạ đế?

Cha con, ông cháu, hay là...

Ừm, cẩn thận ngẫm lại, làm vương gia ở Hạ triều sẽ thật sự vĩnh viễn không có ngày nổi danh, có vị Hạ đế kia ở đó, không biết bao nhiêu con cháu chất đống bị lu mờ.

Chương 179: Lai lịch của tứ đại thánh địa

Cô Dương hỏi: “Vị trí cổ mộ kia ở đâu?”

Lâm Hữu Lượng nói ra vị trí.

...

“Hiện giờ, hai chúng ta đã thanh toán xong.”

Trong đêm cùng ngày, Cố Dương đánh một chiếc xe ngựa, mang theo ba rương đồ vật đã vơ vét từ trong kho bí mật kia đi, nói từ biệt với đám người Lâm gia, chậm rì rì chạy ra khỏi cửa thành.

Về phần hai trăm vạn lượng bạc, hắn đã nạp vào trong hệ thống rồi, vào túi là yên tâm.

Lâm Hữu Lượng vẫn đợi cho đến khi thám tử báo lại tên ôn thần kia đã đi xa rồi mới như trút được gánh nặng, có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết.

Hắn thầm nhủ cực kỳ may mắn: “May mà nơi bí mật kia còn chưa bị phát hiện.”

...

Ngoài cửa thành, Cố Dương đánh xe ngựa, trong lòng vẫn đang nghĩ: “Phía dưới Lâm gia kia rốt cuộc là thứ quý gì nhỉ? Ít nhất cũng đã Pháp Lực cảnh rồi đi?”

Khi hắn vừa vào Lâm phủ đã phát hiện ra điểm kỳ lạ, chuyên đổi thị giác nhìn thử. Được đấy, mấy trăm mét dưới lòng đất lại có một nguồn năng lượng kinh khủng, còn cường đại hơn Thâm Lạc và Lâm Diệc Mặc có Kim Thân cảnh mà hắn từng thấy nhiều.

Điều này đã vượt qua khỏi phạm vi năng lực của hắn, mặc dù hắn phát hiện ra, nhưng coi như không nhìn thấy.

Hắn chỉ muốn tiền mà thôi, về phần phía dưới Lâm gia có bí mật gì, có liên quan gì đến hắn đâu chứ?

Cố Dương không phải người thích nhúng tay vào việc của người khác, chờ tiền vào tay rồi thì lập tức rời đi.

Về phần những bảo bối trong kho bí mật của Lâm gia, chờ đến Thần Đô chắc có thể bán được chút tiền.

Hắn xé giữa bức họa, tìm được bản đồ kho báu giấu ở chính giữa.

“Đây là cái gì?”

Đột nhiên, giọng Vũ Nhị vang lên bên cạnh.

Vị tiền bối này đúng là xuất quỷ nhập thần.

“Bản đồ kho báu.”

Cố Dương không quay đầu lại đáp, mở tờ giấy lụa mỏng như cánh ve kia ra, trên đó vẽ một tấm bản đồ.

Bản đồ vẽ vô cùng sơ lược, cơ bản là văn tự trên đó có khác biệt rất lớn với văn tự Đại Chu đang sử dụng, vốn không hiểu được.

“Ồ, đây là kim văn của Hạ triều.”

Vũ Nhị ở bên cạnh lại hơi kinh ngạc nói: “Kho báu do hoàng thất Hạ triều để lại? Đây chính là thứ tốt đó, ngươi lấy được nó từ đâu vậy?”

Cố Dương quay đầu qua hỏi: “Tiền bối nhận ra văn tự trên đó?”

Vũ Nhị nhận lấy bản đồ kho báu kia, cảm thấy hứng thú, nói: “Kim văn là văn tự chuyên dụng của hoàng thất Hạ triều, nghe nói là tiên triện Thượng Cổ, khi ở Hạ triều cũng chỉ có hoàng tộc mới có tư cách học tập thôi.”

“Đáng tiếc, năm đó khi Hạ đế băng hà đã gọi toàn bộ hoàng tộc đến bên người, tất cả cùng chết theo, toàn bộ Thần Đô gần như đều bị hủy trong chốc lát, vô số điển tịch bị phá hủy, kim văn này cũng theo đó mà thất truyền, chỉ có thể tìm được một ít tài liệu lịch sử từ trong cỗ mộ của hoàng tộc Hạ triều.”

Hắn vừa nói vừa cẩn thận phân biệt, nói: “Thần Đô... Thiên... Nhân Hoàng...”

Nói đến đây, hấn hơi giật mình: “Chẳng lẽ trong bản đồ kho báu này ghi lại tung tích của Nhân Hoàng kiếm sao?”

Cô Dương thừa cơ hỏi: “Nhân Hoàng kiếm là cái gì?”

Vẻ mặt Vũ Nhị trở nên nghiêm túc: “Nghe nói trong thời đại Thượng Cổ xa xôi, các tộc sinh sôi nảy nở trên mảnh đại lục này, nhân loại chỉ là một chủng tộc nhỏ yếu, mãi cho đến khi Nhân Hoàng từ đâu hiện thế, lấy một thanh Nhân Hoàng kiếm, dẫn đầu Nhân tộc, trở thành chúa tể thế giới này, được Nhân tộc cùng tôn là Nhân Hoàng. Nhân Hoàng kiếm ngưng tụ khí vận của Nhân tộc, là thần binh tuyệt thế đệ nhất của Nhân tộc.”

“Hạ đế dựa vào thanh kiếm này mà mở ra hoàng triều ngàn năm, mãi cho đến khi Hạ đế băng hà, Nhân Hoàng kiếm đã không biết tung tích, đến nay đã gần ngàn năm rồi.”

Giả định này đúng là nghe nhiều nên quen rồi.

Cô Dương không có hứng thú gì với Nhân Hoàng kiếm, thứ hấn muốn là chỗ vàng bạc bên trong kho báu kia.

Hấn càng tò mò một chuyện khác: “Tiền bối, rốt cuộc vị Hạ đế kia chết như thế nào?”

Đôi mắt của Vũ Nhị vẫn không hề rời khỏi bản đồ kho báu, hiển nhiên vô cùng chú ý đến Nhân Hoàng kiếm kia, miệng nói: “Tu vi ngay lúc đó của Hạ đế đã là Thiên Nhân cực hạn, định nghịch thiên ngao du du ngoạn sơn thủy tiên cảnh, kết quả bị Thiên phạt, cũng vì vậy mà mở ra bốn cánh cổng không gian...”

Cô Dương nghe đến đó, không khỏi ngẩn người ra: “Đằng sau bốn cánh cổng không gian kia có phải là thế giới động thiên không?”

Vũ Nhị quay đầu sang, nụ cười trên mặt hơi quý dị: “Người đoán không sai.”

Mặc dù hấn không nói tiếp, nhưng Cô Dương cũng đã đoán được chân tướng đáng sợ kia.

Nói cách khác, cái gọi là tứ đại thánh địa, cũng giống như Tinh La tông và Vạn Tượng môn, đều là người xâm nhập.

Thế giới này con mẹ nó bị thế lực bên ngoài xâm lấn trên một ngàn năm.

Đúng là nghĩ kỹ lại mà sợ.

...

Một lúc lâu sau, Vũ Nhị thấy nghiên cứu không ra cái gì, nhét bản đồ kho báu lại trong tay Cố Dương, nói: “Nếu như người muốn giải mã kim văn trên này, vậy phải tới Văn viện và Võ viện, ở chỗ đó có chuyên gia nghiên cứu kim văn.”

“Ừm.”

Cố Dương không yên lòng, hẳn đã biết rõ vị trí của kho báu kia, còn biết có một đám cường giả Thần Thông cảnh cũng đang nhìn chằm chằm vào kho báu này, trong đó còn có cả một vị Kiếm Thánh, nên đương nhiên cũng không muốn tiêu tốn quá nhiều thời gian vào nó.

Hắn thu hồi tấm bản đồ kho báu kia, hỏi một chuyện khác: “Tiền bối có biết câu hỏi khó ở tầng cao nhất trên Trích Tinh các trong Văn viện không?”

Ánh mắt Vũ Nhị trở nên kỳ quái: “Thế nào, người cũng định bái vị ở Văn viện kia làm sư sao?”

Cố Dương không hề gạt hấn, nói: “Nghe nói thanh Phượng Vũ đao này là do vị Thiên Nhân ở Văn viện kia phong ấn, nếu muốn giải trừ phong ấn trên đó, chỉ có thể đi tìm hấn...”

“Nhất định là do lão tiểu tử họ Cao kia cho người chủ ý cùi bắp này, đúng là làm bừa mà.”

Vũ Nhị tức giận đến dựng râu tròng mắt: “Người đừng nghe lời hấn, vị ở Văn viện kia... Tóm lại, nếu như người không muốn làm đồ đệ của hấn thì đừng đi giải câu hỏi ở Trích Tinh các kia.”

Cố Dương thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của hấn, đoán được chuyện này nhất định có ẩn tình khó nói nào đó.

Đoán chừng lại là một cái hồ to gì đó.

Vũ Nhị lại nói: “Vả lại, lần này người tới Thần Đô phải cẩn thận Cố gia. Máy năm này Cố gia lại xuất hiện một nhân tài

mới, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ đột phá đến Pháp Lực cảnh. Đến lúc đó, nhất định sẽ đòi người thanh Phương Vũ đao này... Thôi, chờ ngày nào đó lão phu rảnh sẽ kiếm một thanh bảo đao cho người.”

Chương 180: Lai lịch của tứ đại thánh địa (2)

“Hiện giờ để ta dạy người đao thứ hai trong “Thiên Vấn Cửu Đao”, nghe cho kỹ...”

Vũ Nhị là người tính tình nôm nống, lúc này đã bắt đầu truyền thụ đao pháp.

...

Từ Giang châu đến Thần Đô cần phải vượt qua ít nhất năm châu, khoảng cách tương đối xa xôi.

Cố Dương vẫn luôn lo lắng vị phụ thân Thương Thần kia của Tào Y Y sẽ đuổi tới, cho nên muốn mau chóng đến Thần Đô, nhưng Vũ Nhị lại nói hẳn không cần phải vội, phiền toái đã giải quyết xong.

Hắn thật sự sợ hết hồn, không ngờ rằng Vũ Nhị có mặt mũi lớn như vậy, đến cả Thương Thần đều phải nể mặt.

Từ danh hiệu Thương Thần này đã biết được, phụ thân của Tào Y Y là một mãnh nhân cùng cấp bậc với Kiếm Thánh.

Đã như vậy, Cố Dương lập tức bình tĩnh lại, học đao pháp với Vũ Nhị.

Sau đó, bọn họ lại đổi sang ngòi thuyền, men theo một kênh đào có thể đi thẳng đến Thần Đô, trên thuyền cũng càng tiện hơn.

Chỉ chớp mắt, đã qua hơn mười ngày.

Vũ Nhị gần như ăn tươi nuốt sống, cứng rắn nhét toàn bộ đao pháp cho hắn, cũng không quan tâm hắn có thể tiêu hóa được hay không.

Thời gian mười mấy ngày đã truyền xong hai chiêu thức đao pháp.

Trong đêm nay, Vũ Nhị gọi Cố Dương lên trên boong thuyền, nói: “Được rồi, thứ nên dạy người cũng đã dạy gần hết rồi, về sau luyện thành như thế nào thì phải dựa vào chính người thôi.”

Trong lòng Cố Dương đã có suy đoán: “Tiền bối phải đi sao?”

“Ừm, đời này của lão phu chỉ sợ cũng không thể bước chân đến Thần Đô. Về sau cần dựa vào chính người, nhớ kỹ, gặp chuyện đừng quá mức cậy mạnh, cần biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, cho dù đã đến Thiên Nhân thì đã sao, còn không phải vẫn chết khô trong một viện nho nhỏ sao...”

Cố Dương nghe thấy lời này có gì đó không đúng, vội vàng cắt ngang lời hắn, nói: “Sáu chiêu thức đao pháp còn lại, khi nào tiền bối mới dạy ta?”

“Sáu chiêu thức đao pháp còn lại phải dựa vào chính người.”

Vũ Nhị nói xong, đột nhiên nhảy xuống nước.

Cố Dương không đuổi theo, chỉ hơi nghi hoặc, lời này là có ý gì?

Chẳng mấy chốc, hắn đã không cảm ứng được tung tích của Vũ Nhị, khẽ nói: “Tiền bối, bảo trọng.”

Từ sau khi hắn xuyên quan thế giới này, đây là người đầu tiên bằng lòng dốc túi truyền thụ mà hắn gặp được trong hiện thực.

Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng hắn đã coi lão giả này thành sư phụ rồi.

Có sư phụ thật tốt, có thể thay hắn ngăn cản một sát kiếp, còn có thể chỉ điểm đao pháp cho hắn.

Đây là lần đầu tiên Cố Dương có đãi ngộ như vậy.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn phải chia tay.

Hắn xoay người, nhìn về phía Thần Đô, thâm nhủ: “Thần Đô, ta tới rồi.”

Trong mô phỏng hần đã tới thành thị cổ xưa mấy ngàn năm lịch sử này rất nhiều lần, nhưng kết cục mỗi lần đều không được tốt.

Hiện giờ, cuối cùng hần vẫn phải đi tới Thần Đô, bước lên sân khấu lớn nhất trên thế giới này.

...

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao năm mươi vạn tiền tài.]

Trong phòng, Cố Dương mở hệ thống ra.

Đây là lần đầu tiên hần mở mô phỏng ra từ sau khi rời khỏi Giang châu.

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là nhất phẩm đỉnh phong, chỉ suýt chút nữa ngưng tụ Kim Thân. Người đánh bại Lâm Diệc Mặc Kim Thân cảnh nhất trọng, danh chấn thiên hạ, trở thành người đệ nhất dưới Thần Thông cảnh.]

[Người đến Thần Đô, vừa xuất hiện đã bị các nơi lôi kéo, cuối cùng người gia nhập nội vệ, trở thành phó thống lĩnh, chiếm được hai lần cơ hội vào Hoa Thanh trì rèn luyện.]

[Hai tháng sau, hoàng thất tiến hành nghi thức tế thiên, bởi vì thân thể hoàng đế không tốt, do hoàng hậu chủ trì thay, người phụ trách bảo vệ hoàng hậu.]

[Trong lúc tế thiên, đại hoàng tử và mấy vị đại thần đột nhiên làm khó dễ hoàng hậu, rất nhanh đã phát triển thành một trận hỗn chiến. Người che chở hoàng hậu rời đi. Thời khắc máu chót, mấy vị cao thủ đại nội xuất hiện, trấn áp phản loạn.]

[Biểu hiện của người đã được hoàng hậu khen ngợi, nàng định gả tam công chúa cho người, bị người từ chối khéo. Sau khi tam công chúa biết được đã cực kỳ phẫn nộ, mời một vị cường giả Pháp Lực cảnh đánh người trọng thương.]

[Mấy tháng sau, một vị cường giả Pháp Lực cảnh xuất hiện trước mặt người, bắt giữ người.]

[Hơn một năm sau, người bị đưa đến một bí cảnh, ngày đêm khổ tu.]

[Bốn mươi năm sau, người chậm chạp không có cách nào đột phá đến Thần Thông cảnh, bị đưa đến dưới một gốc cây thần cực lớn, người bị rút sạch máu tươi mà chết, hưởng thọ sáu mươi tư tuổi.]

Cố Dương xem xong kết quả của lần mô phỏng này, không khỏi sửng sốt.

Không đúng, kho báu Hạ triều kia đâu?

Vì sao trong nghi thức tế thiên lần này, không có ai mở kho báu kia ra?

Sự biến hóa này, thật sự hắn không hiểu nổi.

Rốt cuộc xảy ra biến hóa ở đâu?

Đợi chút!

Đột nhiên, trong đầu Cố Dương lóe lên.

Biến hóa chủ yếu nhất có hai điều, một là hắn không tới Võ viện tra tư liệu, không giải mã văn tự trên bản đồ kho báu kia.

Hai là hắn không tới Trích Tinh các ở Văn viện, nghiên cứu câu hỏi khó mà Thiên Nhân để lại ở tầng cao nhất.

Má nó, nói như vậy, lần mô phỏng trước, sở dĩ kho báu Hạ triều bị tiết lộ ra ngoài đều do ta tạo thành?

Cố Dương càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Danh tiếng của hắn quá lớn, nhất cử nhất động đều không thể giấu được những con mắt của người có lòng, chỉ cần điều tra một chút xem hắn đang đọc những tư liệu gì thì đoán được hắn đang tìm thứ gì cũng không phải là việc khó...

Đương nhiên, cũng có thể là do trong Võ viện có một cường giả Bất Lộ cảnh đang ẩn nấp, có thuật Nhìn Trời Nghe Đất, có thể dưới tình huống hắn không phát hiện ra đã biết được bí mật của bản đồ kho báu.

Cố Dương biết, lần mô phỏng trước đó mình quả thật đã quá sơ ý, thứ quan trọng như vậy lại không cẩn thận để lộ ra ngoài,

cuối cùng kéo tới hơn mười vị cường giả Thần Thông cảnh.

Đột nhiên, hấn chợt nghĩ.

Nếu như vậy, nói cách khác, chỉ cần hành động thỏa đáng, hấn hoàn toàn có thể độc chiếm kho báu kia.

Ánh mắt Cố Dương sáng lên.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm sáu mươi tư tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm sáu mươi tư tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm sáu mươi tư tuổi.]

Cố Dương vốn định chọn điều hai, hấn vì tu luyện đao thứ hai và đao thứ ba của “Thiên Vấn Cửu Đao” nên mới mở lần mô phỏng này ra.

Nhưng mà, hiện giờ hấn thay đổi chủ ý.

“Ta chọn một.”

Chương 181: Lần này được cứu rồi

“Sư phụ, không có đường đi, làm sao bây giờ?”

Bên bờ xuất hiện hai bóng dáng, trên vai mỗi người đều khiêng một người, nam tử trẻ tuổi hơn một chút trong đó nói: “Bọn họ sắp đuổi tới rồi.”

“Ngu xuẩn, tranh thủ thời gian nhảy xuống sông, nhìn thấy con thuyền kia không, bơi qua.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà, nếu còn không nhảy, sẽ không còn kịp nữa.”

Nói xong, “ùm” một tiếng, có người nhảy xuống sông.

Rất nhanh, lại một tiếng “ùm” nữa, tên còn lại cũng nhảy xuống sông.

Một lát sau.

Đôi sư đồ kia đã bơi tới cạnh thuyền, lặng yên không tiếng động bò lên trên thuyền, không làm kinh động bất cứ ai.

Bọn họ mới chui ra từ trong nước, nhưng khi bò lên trên boong thuyền lại không để lại một giọt nước đọng, có thể thấy được hai người đều là cao thủ võ đạo.

Hai người mỗi người khiêng một người, rón ra rón rén vào trong buồng nhỏ trên thuyền, tìm một gian phòng không người, ném người trên vai xuống đất.

Cuối cùng đã tới nơi an toàn, người trẻ tuổi vẫn hơi lo lắng: “Sư phụ, nếu như bị phát hiện thì làm sao?”

Tên còn lại tức giận nói: “Đã sớm kêu người đừng có xen vào việc của người khác, người lại không chịu nghe. Người đó chính là Quách Thái Bình, con trai trưởng của một trong chín gia tộc trong thiên hạ, nhân vật trên Thiên Kiêu bảng, hiện giờ thì hay rồi, kể cả tính mạng của chúng ta cũng không giữ được.”

Người trẻ tuổi hơi ngượng ngùng nói: “Nếu như chúng ta đã thu tiền của người ta, vậy thì buộc phải bảo vệ an nguy của bọn hắn. Chức trách còn đó, đương nhiên không thể thấy chết mà không cứu được. Hơn nữa, Thiên Kiêu thì như thế nào? Vẫn bị Cố đại ca dọa cho bẽ mặt.”

Một đôi sư đồ này chính là Cao Phàm và Phùng Thiên Tứ.

Sau khi rời khỏi Tĩnh châu thì bọn họ đi về phía bắc, chuẩn bị tiến đến Thần Đô.

Trên đường dùng hết lộ phí, rơi vào đường cùng chỉ có thể làm hộ vệ cho người ta, kết quả khi sắp đến Thần Đô, không biết vì sao nhà người kia lại chọn phải vị thiên chi kiêu tử là Quách Thái Bình, rơi vào cảnh bị truy sát.

Phùng Thiên Tứ không nhìn được nữa, thừa dịp loạn cứu hai người, sau đó kéo cả sư phụ cùng chạy trốn.

Quách Thái Bình phái một vị võ giả tam phẩm đuổi theo.

Mặc dù Cao Phàm thâm oán trách, nhưng vẫn hỗ trợ vác một người lên, nhanh chóng chạy trốn, không hề cản trở.

Bọn họ không chọn đường hoang vắng, đi đến bờ sông, lúc hết đường thì chỉ có thể lựa chọn nhảy sông, cuối cùng lên trên con thuyền này lánh tạm.

Cao Phàm hừ lạnh một tiếng: “Chờ đến khi ngươi có thực lực như Cố Dương rồi hẳn nói lời mạnh miệng như vậy. Ta thấy là ngươi nhìn trúng nữ tử này rồi đúng không? Thật đúng là thấy sắc quên nghĩa, vì sắc đẹp mà không ngại kéo cả vi sư xuống nước.”

Phùng Thiên Tứ đỏ mặt: “Đệ tử tuyệt đối không có tâm tư xấu xa như vậy, sư phụ ngươi đừng ngậm máu phun người.”

Cao Phàm đã hơi tức giận, đồ đệ ngốc này, đúng là ngốc đến ghê gớm.

Cũng phải trách hẳn, từ nhỏ chỉ biết dạy bảo đệ tử này phải chính trực thành thật, làm một người lương thiện.

Kết quả tiểu tử ngốc này lại coi tất cả là thật, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn làm theo đức tin như vậy.

Tính cách như thế ở thế giới ăn thịt người này, thật sự không biết sẽ phải chịu bao nhiêu thiệt thòi.

Đúng lúc này, “ầm” một tiếng, một khí tức đáng sợ đến cực điểm bộc phát ra.

Trước mắt Phùng Thiên Tứ tối sầm, một luồng sức mạnh vô hình áp xuống, suýt chút nữa đè sập cả người hẳn. Hẳn cắn chặt hàm răng, cố gắng chống đỡ lấy, toàn thân run rẩy, xương cốt cả người đều đang kêu lên rắc rắc.

Ngay khi hẳn sắp hết hơi, khí tức kinh khủng kia lại đột nhiên biến mất không còn thấy tăm hơi.

Áp lực trên người hẳn chợt nhẹ đi, cả người suýt chút nữa tê liệt ngã xuống đất.

“Sư phụ... mới vừa rồi đó là... Thần Thông cảnh?”

Sắc mặt Phùng Thiên Tứ tái nhợt, trong mắt có vẻ hoảng sợ.

Có cảm giác luồng khí tức kia gần trong gang tấc, ở ngay trên con thuyền này.

Ánh mắt Cao Phàm hơi kinh ngạc, nghĩ thầm đúng là tiểu tử này tiến bộ thần tốc, lại chống đỡ được dưới luồng áp lực kia.

Đọc theo đường đi, tu vi của tên đồ đệ này có thể nói tiến bộ nhanh chóng, thuận lợi đột phá đến tam phẩm, sau đó không hề có dấu hiệu chậm lại.

Hắn mở miệng nói: “Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy khí tức này hơi quen thuộc sao?”

“Quen thuộc?”

Phùng Thiên Tứ vốn mờ mịt, đột nhiên trong đầu lóe lên, bật thốt ra: “Cố đại ca!”

Hắn cuối cùng đã nghĩ ra, luồng khí tức kia thật sự quen thuộc, rõ ràng chính là chân nguyên của Cố đại ca.

Nhưng mà khí tức của Cố đại ca đã mạnh hơn hai tháng trước không biết bao nhiêu lần.

“Thật sự là Cố đại ca sao?”

Hắn vẫn còn không dám tin tưởng.

Cao Phàm nói: “Ngươi đã quên rồi sao, mấy ngày trước không phải đã nghe nhắc đến chuyện Cố Dương đánh bại một cường giả Kim Thân nhất trọng của Lâm gia ở Giang châu sao?”

Đùng thấy hắn đang vẻ mặt bình tĩnh, thật ra trong lòng lại cực kỳ kinh ngạc.

Gần hai tháng gần ngủi, không ngờ thực lực của Cố Dương đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất, còn lấy tu vi nhất phẩm đánh bại một cường giả Thần Thông cảnh.

Nói thật, mới đầu khi hắn vừa nghe thấy lời đồn này, phản ứng đầu tiên chính là không tin.

Hắn và Cố Dương mới chia tay được bao lâu chứ?

Hai tháng mà thôi, cho dù uống tiên đan cũng không có khả năng tiến bộ nhanh như vậy được.

Càng đừng nói đến Cố Dương còn chưa tới Thần Thông, đã đánh bại một vị Kim Thân cảnh, vậy càng vô nghĩa.

Lời đồn đại trên giang hồ thường sẽ nói quá.

Cho đến giờ phút này, Cao Phàm tự mình cảm nhận được sức mạnh mẽ của Cố Dương mới ý thức được hẳn thật sự có thực lực như vậy.

Vả lại, Cố Dương cũng thật sự còn chưa đột phá đến Thần Thông cảnh.

Chưa tới Thần Thông cảnh, nhưng thực lực lại còn cường đại hơn cả Thần Thông cảnh.

Cao Phàm cảm thấy nhận thức trước kia của mình hoàn toàn bị phá vỡ.

...

“Chúng ta được cứu rồi!”

Mới đầu Phùng Thiên Tứ còn khiếp sợ, sau đó lại vui đến phát khóc.

Cố đại ca ở ngay đây nên không còn phải sợ gì cả, Quách Thái Bình là cái thá gì chứ?

Thật đúng là tìm được đường sống trong cõi chết mà.

Hắn cảm thấy Cố đại ca thật sự chính là quý nhân của mình, chỉ điểm hắn vài ngày, không được bao lâu đã thuận lợi đột phá đến tam phẩm rồi.

Hôm nay, khi đến bước đường cùng, lại giống như thần binh trời giáng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Chương 182: Vật đó có duyên với ta

Hắn kích động nói: “Sư phụ, chúng ta đi bái kiến Cố đại ca đi.”

“Trước không vội.” Cao Phàm lại kéo hắn lại, tỏ ý hắn bình tĩnh đừng nóng.

Cách đó không xa vang lên một giọng nói thuần hậu: “Chúc mừng Cố công tử công lực tiến nhanh, tại hạ phụng mệnh của Trần Quốc công, đến đây mời công tử tới Quốc công phủ làm khách.”

Phùng Thiên Tứ thế mới biết vì sao sư phụ lại giữ chặt mình lại.

Không ngờ Trần Quốc công lại phái người ở đây từ trước, mời Cố đại ca tới Quốc công phủ làm khách.

Trần Quốc công hiện giờ là nòng cốt một phía của quân đội, từng dẹp yên phản loạn Xích Tôn giáo, nguyên lão bốn triều, có được địa vị hết sức quan trọng trong triều đình hiện giờ, bản thân cũng là Kiếm Thánh tiếng tăm lừng lẫy, giáo chủ Xích Tôn giáo một đời trước đã bị trảm dưới một kiếm kia.

Giọng Cố Dương vang lên: “Đa tạ quốc công ưu ái, đợi Cố mỗ đến Thần Đô, nhất định đến nhà bái phỏng. Nhưng mà lúc này không được tiện, nên không mời huynh đài lên thuyền.”

Người bên ngoài vẫn khách khí như trước: “VẬY TẠI HẠ SẼ KHÔNG QUẬY RẦY.”

Sau đó bèn rời đi.

...

“Ai cũng nói Cố công tử lấy tu vi nhất phẩm đao phá Thần Thông, Lại mỗ vốn không tin, hôm nay vừa thấy, thật sự không phục không được.”

Tiếp theo là một giọng nói phóng khoáng vang vọng mặt sông.

Phùng Thiên Tứ nhìn sang Cao Phàm, nhỏ giọng hỏi: “Người kia là ai?”

Cao Phàm nói: “Thông lĩnh nội vệ, Lại Bảo Thành, Kim Thân nhị trọng.”

Lại là nội vệ?

Phùng Thiên Tứ thầm chấn động.

Danh tiếng của nội vệ, hẳn đã sớm nghe như sấm bên tai.

Mấy năm nay, truyền thuyết về nội vệ đã sớm nhiều vô số kể. Ai nấy đều biết đây là nanh vuốt sắc bén nhất của hoàng hậu, chuyên môn dùng để diệt trừ phe đối lập.

Mười năm trước, nội vệ dấy lên một vụ án mưu phản lớn, một mẻ hốt gọn mấy vị các lão nội các, kéo theo mấy vạn người,

vô số quan viên bị cuốn vào trong đó, chém đầu không dứt, máu nhuộm Thần Đô.

Từ đó về sau, nữ nhân trong hoàng cung kia bắt đầu từng bước cầm quyền đầu tiên.

Mười năm sau, nội vệ huyết tủy lao tù, không biết đã giết bao nhiêu người.

Hung danh của nội vệ đã truyền khắp Đại Chu, có tác dụng khiến tiểu nhi dưng khóc đêm.

Thống lĩnh nội vệ chính là đại nhân vật chân chính, thế mà lại tự mình đến đây nghênh đón Cố đại ca.

Thật sự rất có mặt mũi!

Phùng Thiên Tứ cũng không khỏi trở nên kích động.

...

Cố Dương mở miệng nói: “Không ngờ Lại thống lĩnh lại đích thân đến, thật sự khiến Cố mỗ sợ hãi.”

Lại Bảo Thành cách mặt sông, đi thẳng vào vắn đề, nói: “Lại mỗ tới đây chính là muốn hỏi Cố công tử có bằng lòng gia nhập nội vệ không? Phương diện đãi ngộ dễ bàn.”

“Đa tạ Lại thống lĩnh ưu ái, nhưng mà Cố mỗ còn cần chút thời gian cân nhắc, một tháng sau, nhất định sẽ cho Lại thống lĩnh một câu trả lời thuyết phục.”

“Được, Lại mỗ ở Thần Đô chờ ngời.”

Lại Bảo Thành không hề dây dưa dài dòng, nói xong đã rời đi.

Trên mặt sông lại một lần nữa yên ả.

...

Phùng Thiên Tứ ở trên thuyền, trong lòng đột nhiên sinh ra một chút khát khao, không biết đến khi nào mình mới có được cảnh tượng giống như Cố đại ca, kể cả Trần Quốc công, nội vệ đều tranh nhau lôi kéo.

Đúng lúc này, hần lại phát hiện ra có gì không đúng, một luồng áp lực khiến cho người ta hít thở không thông lại đang tới gần.

Một giọng nói dễ nghe tới cực điểm truyền từ bên ngoài đến:
“Đã sớm nghe nói tu vi của Cố công tử tiến cảnh nhanh chóng, từ xưa đến nay không ai bằng, hôm nay vừa thấy, thật sự khiến bản cung mở rộng tầm mắt.”

Phùng Thiên Tứ vô thức mà liếc nhìn Cao Phàm.

Cao Phàm hiểu ý, nhỏ giọng nói: “Trưởng công chúa!”

Phùng Thiên Tứ càng thêm khiếp sợ, không ngờ vị trưởng công chúa trong truyền thuyết kia lại tự mình đến gặp Cố đại ca.

Đây thật sự là...

Hắn không biết nên hình dung kinh ngạc trong lòng như thế nào.

“Lại là một vị Thần Thông cảnh!”

Cố Dương hơi cảm khái, Thần Đô hoàn toàn không bình thường, các nơi khác muốn chạm mặt một vị Thần Thông cảnh đều rất khó khăn, nhưng hiện giờ còn chưa tiến vào Thần Đô đã có hai vị Thần Thông cảnh tới đây rồi.

Cho dù là Lại Bảo Thành trước đó hay là vị nữ tử này, bảnv ề tu vi đều vượt xa Lâm Diệc Mặc của Lâm gia kia.

Bản cung?

Đợi đến khi Cố Dương nghe được nữ tử kia tự xưng, không khỏi nhíu mày.

Ở gần Thần Đô, nữ nhân dám tự xưng như vậy nhất định đến từ hoàng cung.

Cuối cùng hắn cũng không ngồi yên được nữa, đứng dậy đẩy cửa đi ra, ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy một nữ tử mặc cung trang đi đến, dưới ánh trăng giống như cô xạ tiên tử vậy.

Cung trang trên người nữ tử mang theo một loại quý khí bẩm sinh, có điểm giống với tam công chúa Triệu Vũ, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác, càng thêm thành thực, cũng càng thêm thông dong, trên mặt mang theo uy thế ta giữ quyền sinh sát.

“Cố Dương bái kiến trưởng công chúa.”

Hắn thi lễ.

Người này đúng là trưởng công chúa, muội muội ruột của hoàng đế, cô cô của tam công chúa Triệu Vũ, chủ nhân của Trường Thu cung, trên triều đình hiện giờ là nữ nhân duy nhất có thể vật tay với hoàng hậu.

“Người còn trẻ tuổi hơn bốn cung tưởng tượng. Người ngoài đều lan truyền rằng người là truyền nhân của thánh địa, người nói có đúng không?”

Hỏi trực tiếp như vậy sao?

Cố Dương không ngờ rằng vị trưởng công chúa này lại sắc bén như vậy, vừa mới gặp đã hỏi bí mật của người khác, nói: “Điện hạ cảm thấy ta là vậy thì ta chính là vậy.”

“Xảo quyết.”

Trưởng công chúa đưa ngón tay ngọc thon dài điểm lên trên trán hắn.

Cố Dương không hề trốn, cũng không vận công chống cự, mặc kệ cho ngón tay nàng điểm lên trên trán mình, ánh mắt thản nhiên.

Hắn đương nhiên có thể thản nhiên, mới vừa rồi đã tiến hành một lần mô phỏng, trên đó không đề cập đến chuyện trưởng công chúa sẽ tập kích hắn, hắn đã biết rõ tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm.

Trong mắt trưởng công chúa hiện lên vẻ kinh ngạc, nhếch miệng mỉm cười: “Lá gan của ngươi rất lớn, không sợ ta dùng một ngón tay xuyên thủng đầu ngươi sao?”

Cố Dương hỏi ngược lại một câu: “Điện hạ sẽ làm vậy sao?”

Nụ cười nơi khóe miệng trưởng công chúa càng sâu hơn: “Ngươi thật sự rất thú vị, đi theo bốn cung, ngươi có thể đưa ra điều kiện.”

“Điều kiện gì đều có thể sao?”

Chương 183: Vật đó có duyên với ta (2)

Cố Dương nói chuyện hơi khiêu khích, hẳn đã đại khái biết rõ tính cách của vị trưởng công chúa này, đoán chừng thích như vậy.

“Ha ha ha...”

Trưởng công chúa đột nhiên thoải mái cười ha hả, cười đến hơi phô trương, với thân phận của nàng thì có thể nói là có phần mất thể thống, nhưng mà lại khiến cho nàng dựa vào đó mà thêm vài phần quyền rũ.

“Nam nhân muốn làm khách quý của bôn cung có rất nhiều, nhưng dám ngay mặt bôn cung mà nói ra như vậy, người vẫn là người đầu tiên.”

Ta thật sự không có ý này!

Cố Dương nghe được lời của nàng, đầy trong đầu đều là dấu chấm hỏi.

Phải nói nàng tự cảm thấy bản thân quá tốt hay là vì câu nói kia của mình khiến cho nàng hiểu lầm rồi đây?

Không đến mức đó chứ.

Đây không phải trả giá mặc cả bình thường sao?

“Đáng tiếc, người quá yếu. Muốn làm nam nhân của bôn cung, ít nhất phải là Pháp Lực cảnh, chờ đến khi nào người trở thành Đạo Thần thì lại đến tìm bôn cung.”

Cố Dương vốn định làm sáng tỏ một chút, nhưng nhìn nụ cười trên mặt nàng, lập tức nuốt lời giải thích vào lòng.

Lúc này nếu như hắn nói mình không có ý tứ kia, hẳn hoài nghi nàng sẽ thẹn quá thành giận, chém chết mình ngay tại chỗ mất.

Trưởng công chúa nói xong bèn phi thân lên, trong chớp mắt trở lại trên bờ, quay đầu mỉm cười với hắn rồi chui vào trong xe ngựa.

...

“Nên nói gì đây, trách nữ nhân của thế giới này quá đơn thuần sao?”

Cố Dương thầm cảm thán, tạo hiểu làm như vậy, hẳn cảm thấy nhất định phải cẩn thận ngẫm lại bản thân.

Nói cho cùng, nơi đây rất tương tự với thời kỳ cổ đại trên trái đất, bầu không khí bảo thủ, phong kiến lễ giáo thịnh hành, nữ nhân thế giới này, cho dù là võ giả đều rất khó mà không bị giá trị quan này ảnh hưởng đến.

Hắn đột nhiên ý thức được, đám người Tô Thanh Chỉ, Lăng Linh, Từ Nhược Mai, Sở Tích Nguyệt, Bùi Thiên Lan, có thể chính bởi vì lúc bình thường mình không cẩn thận ám chỉ các nàng, cho nên dẫn đến việc các nàng nghĩ lầm rằng mình có ý tứ với các nàng rồi không...

Lần này, chuyện trước đó vẫn luôn hoài nghi cuối cùng lập tức sáng tỏ thông suốt.

Anh tuấn lại tiêu sái, kỳ tài tuyệt thế võ công cao cường giống như hắn, một khi khiến một nữ nhân nào đó hiểu lầm rằng hắn có ý tứ với nàng, động lòng cũng không kỳ lạ.

Nếu trách chỉ đổ thừa do mị lực của hắn quá lớn.

Cố Dương chân kinh: “Hóa ra nam nhân xấu lại là chính ta?”

Không được, về sau nhất định phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, đặc biệt là ở trước mặt nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp.

Hắn âm thầm khuyên bảo chính mình, ngẩng đầu nhìn ra ngoài, thấy không có ai lại xuất hiện nữa nên đi tới trước một cửa phòng cách đó không xa, gõ cửa: “Cao tiên bối, Thiên Tứ, mở cửa đi.”

Cố Dương đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của hai người này, ở cùng trên một con thuyền, còn luôn thì thầm, muốn không phát hiện ra cũng khó khăn.

Có thể gặp được bọn họ ở đây, coi như là duyên phận.

Cửa kẹt một tiếng mở ra, Phùng Thiên Tứ tỏ vẻ kích động: “Cổ đại ca, không ngờ rằng có thể gặp được người ở đây.”

Cố Dương thấy hắn đã đột phá đến tam phẩm, trong lòng hơi vui mừng, tiểu tử này xem như là nửa đệ tử của hắn, nên khen

ngọc: “Không tề, tam phẩm.”

“So sánh với Cổ đại ca, chút tiến bộ ấy của tiểu đệ có thể coi là gì chứ.”

Cổ Dương nhìn về phía người nằm bên trong, một nam một nữ, nam chừng ba mươi tuổi, nữ mười bốn mười lăm tuổi, đều đang rơi vào trong hôn mê, hỏi: “Hai người này là ai?”

Cao Phàm ở bên cạnh đáp lại: “Con gái của Hạ Hầu Thư Văn, Quách Thái Bình đã cướp từ điển kim văn do Hạ Hầu Thư Văn viết, sau khi thành công lại muốn giết người diệt khẩu, tiểu tử ngọc này gặp chuyện bất bình, cứu bọn họ.”

Cổ Dương ngạc nhiên nói: “Từ điển kim văn?”

Cao Phàm nói: “Hạ Hầu gia đã từng là một thế gia hiển hách một thời, đời đời đều nghiên cứu kim văn Hạ triều, viết một quyển từ điển kim văn, là đồ gia truyền của Hạ Hầu gia. Cuối cùng lại vì vậy mà đưa tới họa diệt môn.”

Đây quả thật là buồn ngủ đưa gói đầu tới.

Cổ Dương đang nghĩ làm thế nào để tránh những người ở Thần Đô kia, phiên dịch kim văn trên bản đồ kho báu ra thì lại đưa tới cho hắn hai chuyên gia trong phương diện này.

Hắn hỏi: “Nếu bọn họ là tử nữ của Hạ Hầu Thư Văn, vậy chắc hẳn cũng biết kim văn chứ?”

“Hạ Hầu Thư Văn đã từng nói rằng nữ nhi của hắn là thiên tài ở phương diện này, có trình độ cực sâu trên phương diện kim văn.”

Cổ Dương nhìn về phía thiếu nữ kia, thấy nàng chỉ bị bế khí thôi, cho nên cách khoảng không truyền một ít chân khí qua.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh, trong y phục của thiếu nữ có thứ gì đó bay lên.

Món đồ này nhanh chóng bay ra khỏi cổ áo. Đó là à một khối ngọc trắng hình trụ, lớn chừng ngón tay cái, được buộc lại bằng một sợi dây vàng, đeo trên cổ thiếu nữ.

Khối ngọc trắng này tản mát ra hào quang màu tím, trong hào quang lại chiếu ra mấy hàng văn tự phức tạp, nhìn giống như

kim văn.

Chuyện gì thế này?

Cô Dương cảm thấy kỳ lạ, thu hồi chân khí. Ngay lập tức, văn tự trên ngọc trắng biến mất, hào quang tiêu tán, ngọc trắng lại rơi xuống.

Hắn lại một lần nữa truyền chân khí qua, ngọc trắng lại một lần nữa lơ lửng, xuất hiện văn tự.

Lúc này, thiếu nữ nằm ở đó kêu lên một tiếng, dần dần tỉnh lại, mở mắt ra đã nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này, đôi mắt đã trợn to đến cực hạn, trên mặt là vẻ khó tin.

Cô Dương cảm thấy khối ngọc trắng kia nhất định có gì cổ quái, tay khẽ vẫy, sợi tơ vàng đứt, ngọc trắng tự động bay vào trong lòng bàn tay hắn.

Cao Phàm và Phùng Thiên Tứ ở bên cạnh đều cảm thấy kinh ngạc.

“Sư phụ, khối ngọc kia giống như có thể phát sinh phản ứng với chân khí của Cổ đại ca, chuyện này là sao?”

Cao Phàm như nghĩ tới điều gì, chân mày hơi nhíu lại, nói: “Chuyện này phải hỏi nàng.”

Nàng trong miệng hắn chính là thiếu nữ Hạ Hầu gia kia.

Lúc này thiếu nữ mới tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ cực độ, thất thanh nói: “Trả lại cho ta...”

Nhưng thân thể như lại bị một sức mạnh vô hình giam cầm ở nguyên chỗ đó, không cách nào nhúc nhích.

Cô Dương nói: “Ta thấy vật này có duyên với ta.”

Thiếu nữ theo bản năng vốn định phản bác, nhưng nhìn thấy khi ở trong tay hắn, khối ngọc trắng kia sáng lên ánh sáng màu tím, hiện ra một đám văn tự, lập tức bị nghẹn họng tại đó, không nói ra được nữa.

Chương 184: Cứu Thiên Ngự Thần Quyết

Nàng nhìn vặn tự trên đó, sắc mặt dần dần thay đổi, ánh mắt nhìn Cố Dương cũng thay đổi thành hơi kinh hoảng.

Cố Dương thu hồi chân nguyên, ngọc trắng lại khôi phục nguyên trạng.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc đây là thứ gì?”

Thiếu nữ thay đổi sắc mặt mấy lần, cắn môi, cuối cùng không nhìn được nhìn sang hai sư đồ Cao Phàm và Phùng Thiên Tứ ở bên cạnh.

Cao Phàm lập tức nói: “Đói bụng rồi, đi làm chút đồ ăn.” Nói xong, hắn kéo đồ đệ rời khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Cố Dương nói: “Hiện giờ, ngươi có thể nói.”

Thiếu nữ mấp máy bờ môi, nhỏ giọng nói: “Đó là một con dấu đại diện cho thân phận...”

Bên ngoài kênh đào mấy chục dặm, mười mấy chiếc xe ngựa đứng ở bên đường, bên cạnh còn có hơn mười thị vệ đứng vây quanh.

Trong xe ngựa cực lớn dẫn đầu phía trước, trên vách xe khảm mấy viên dạ minh châu, tản mát ra hào quang nhu hòa.

Quách Thái Bình ở trong xe cầm một quyển sách trong tay, đang lật xem.

Thứ để trên chiếc bàn nhỏ trước mặt hắn là một tấm bản đồ cũ kỹ, trên bản đồ có không ít văn tự hình thù kỳ quái.

Sách trên tay hắn chính là thứ đã đoạt được từ chỗ Hạ Hầu Thư Văn, các thế hệ Hạ Hầu gia đến nay đều đang sửa sang lại chú giải kim văn, trên đó ghi nhận được hơn một ngàn kim văn, không hề ít hơn ở Văn viện và Võ viện.

Còn phần bản đồ kia là bản đồ kho báu trong lúc vô tình hắn lấy được. Hắn vừa liếc mắt đã nhận ra trên đó chính là kim văn, nên đã để mắt đến nó.

Sau khi về đến gia tộc, tìm chuyên gia giám định, phần bản đồ này, cho dù là chất liệu hay thuốc màu sử dụng trên đó đều có lịch sử trên ngàn năm, chắc chắn có xuất xứ từ Hạ triều.

Quan trọng nhất là người am hiểu kim văn trong gia tộc giải mã ra một phần nội dung trên đó, không ngờ lại ẩn chứa một bí mật động trời.

Đó chính là tung tích của Nhân Hoàng kiếm.

Nhân Hoàng kiếm, có thể nói là thần binh tuyệt thế nổi tiếng nhất nhân tộc, Đế Hoàng kiếm chân chính.

Nhân Hoàng Thượng Cổ, cộng thêm cả có Hạ đế Trung Cổ đều dựa vào thanh kiếm này mà vô địch khắp thiên hạ, có được thành tựu phi thường.

Đương nhiên Quách Thái Bình như nhật được chí bảo, chắc chắn đây là một cơ duyên cực lớn.

Sau khi thăm dò được trong thiên hạ hiện giờ am hiểu kim văn nhất chính là Hạ Hầu gia, nên hắn đã tìm tới cửa trước, cướp chú thích kim văn này tới, sau khi thành công thì diệt khẩu một nhà Hạ Hầu.

Thủ đoạn ấy có thể nói là cực kỳ tàn nhẫn.

Bởi vì khi Quách Thái Bình có được phần bản đồ này, người kia đang vẽ theo phần bản đồ này. Thú vị lắm, phần bản đồ này đã lưu truyền ra ngoài rồi.

Cho nên hắn mới dùng một chiêu rút củi dưới đáy nồi, dùng nó để chặn đường những người khác.

Bởi vì vậy, hắn sẽ là người có hy vọng tìm được Nhân Hoàng kiếm nhất.

Sau khi có được bản tâm huyết ngàn năm của Hạ Hầu gia, Quách Thái Bình nhanh chóng phiên dịch được kim văn trên bản đồ, cho dù thiếu mất mấy chữ cũng không hề ảnh hưởng gì.

“Tề vương phủ? Đây là ở đâu?”

Cuối cùng Quách Thái Bình xác định được vị trí của Nhân Hoàng kiếm được đánh dấu trên bản đồ, nhưng rồi lại gặp phải một vấn đề, Tề vương phủ một ngàn năm trước bây giờ ở đâu?

Đột nhiên, trong lòng hắn hơi hối hận, đáng lẽ không nên giết người kia nhanh như vậy, nói không chừng lão già đó biết rõ

chỗ này.

Ai bảo lão già kia không biết điều, lại dám ra tay với hắn, suýt chút nữa khiến hắn bị thương.

“Công tử.”

Lúc này, thuộc hạ tiến hành truy sát hai con cá lọt lưới kia đã trở về, ở bên ngoài bấm báo: “Bọn họ chạy trốn lên một con thuyền, đó là thuyền của Cố Dương...”

“Cố Dương?”

Quách Thái Bình nghe được cái tên Cố Dương này, vẻ mặt trở nên u ám, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lại là hắn, đúng là âm hồn không tan.”

Lúc ở Cự Dương thành Tĩnh châu, chính Cố Dương đã khiến cho hắn cảm nhận được sỉ nhục trước nay chưa từng có.

Thuộc hạ ở bên ngoài lại tiếp tục nói: “Ở cạnh đó còn có nhị tổng quản của Trấn quốc công phủ, thống lĩnh nội vệ Lại Bảo Thành, còn có trưởng công chúa đích thân đến, hơn nữa đều vì lôi kéo Cố Dương...”

Quách Thái Bình nghe đến đó, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Bây giờ, chuyện chấn động nhất trong thiên hạ đều không vượt qua được tin đồn rằng Cố Dương đao bại Lâm Diệc Mặc Thần Thông cảnh của Lâm gia ở Giang châu thành.

Hắn vốn xì mũi coi thường, không hề tin chuyện này.

Nhất phẩm chém Thần Thông?

Chuyện cười gì mà nhạt thếch vậy?

Cũng chỉ có thứ vô tri mới có thể coi tin đồn như vậy là thật.

“Thuộc hạ làm việc không xong, xin công tử trách phạt.”

Quách Thái Bình lạnh lùng nói: “Phạt bổng lộc ba tháng.”

Mặc dù trong lòng hắn rất phẫn nộ, nhưng không giận chó đánh mèo lên trên đầu thuộc hạ, chỉ phạt một chút bổng lộc làm tượng trưng cho xong việc.

Hắn được bồi dưỡng để trở thành gia chủ tương lai, từ nhỏ lời nói hành động đều mẫu mực, đương nhiên hiểu rất rõ phải thưởng phạt phân minh với thuộc hạ của mình thì mới có người làm việc thay mình được.

Không thể giống như đối xử với người khác, động cái là giết.

Quách Thái Bình vừa nghĩ tới Cô Dương đang ở cách đó không xa, toàn thân đã không được tự nhiên, hạ lệnh: “Người đâu, lập tức xuất phát, trong đêm đến Thần Đô.”

Hắn nói với bản thân: “Hừ, tìm được Nhân Hoàng kiểm trước quan trọng hơn, thù này, về sau lại báo.”

...

Bên kia, trong chiếc thuyền lớn trên kênh đào.

Cô Dương vận khởi chân nguyên, hình thành một bức tường khí, ngăn cách toàn bộ bên ngoài.

Sau khi trải qua việc bị lộ bí mật trong bất tri bất giác, từ đó về sau, ý thức giữ bí mật của hắn đã tăng cường rất nhiều.

Thiếu nữ nhìn nam nhân trước mắt, trên mặt ngoại trừ sợ hãi ra còn có một cảm xúc không nói rõ ra được, nàng ấp úng nói: “Ở Hạ triều, mỗi một người trong hoàng thất đều có một ấn tử như vậy, đại diện cho thân phận trong hoàng thất. Người... người có thể kích hoạt được con dấu này, chứng minh... chứng minh người có huyết... thống hoàng thất Hạ triều...”

Thật vô nghĩa.

Chương 185: Cứu Thiên Ngự Thần Quyết (2)

Cô Dương chỉ cảm thấy buồn cười, hắn đến từ trái đất, tử tôn Viêm Hoàng chính thống, sao có thể có huyết thống hoàng triều của Hạ triều ở thế giới này được, chuyện này chẳng phải rất nực cười hay sao?

Rất hiển nhiên, khiến con dấu này sinh ra phản ứng như vậy là do chân khí trong cơ thể hắn.

Nói trắng ra, là do môn công pháp “Phượng Vũ Cửu Thiên” này.

Hóa ra môn công pháp này lại có liên quan đến Hạ triều.

Cố Dương sinh lòng hiếu kỳ, hỏi: “Người nhận ra chữ trên đó?”

Thiếu nữ bị hấn nhìn chằm chằm, hơi sợ hãi gật gật đầu.

“Phiên dịch thử xem.”

Cố Dương truyền chân khí vào, văn tự trên ấn tử hoàn toàn lộ ra.

Thiếu nữ nhỏ giọng nói: “Đệ thất tử Hạ Quân của trăm, phong là Tề vương, vĩnh viễn trấn thủ mảnh đất Tề châu, khâm thờ!”

Tề châu, dường như là địa bàn của Quách gia.

Cố Dương lại hỏi: “Thứ này, ngoại trừ chúng mình thân phận vương thất ra, còn có tác dụng nào khác không?”

Thiếu nữ gật đầu: “Theo như gia gia ta đã kiểm chứng, trong ấn tử này chắc còn giữ lại truyền thừa của Hạ đế, ‘Cửu Thiên Ngự Thần Quyết’.”

Cố Dương nghe xong càng cảm thấy hứng thú. Hạ đế chính là một mãnh nhân uy áp thế giới này một ngàn năm, công pháp của hắn tuyệt đối là công pháp cao nhất: “Phải như thế nào mới có được truyền thừa trong đó?”

Thiếu nữ lắc đầu, tỏ vẻ nàng không biết rõ chuyện này lắm.

Cố Dương đổi sắc, thu hồi ấn tử, nói: “Người tạm thời ở đây nghỉ ngơi. Yên tâm, ở chỗ này, các người sẽ rất an toàn, Quách Thái Bình cũng không dám đến chỗ ta làm càn.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Thiếu nữ trong phòng vốn định nói thêm gì đó, cuối cùng vẫn không thể nói ra được, quay đầu sang nhìn huynh trưởng vẫn còn hôn mê, nghĩ đến thảm biến trước đó, cuối cùng không không chế nổi, thút thít thành tiếng.

...

Cố Dương ra ngoài, nói một tiếng với sư đồ Cao Phàm rồi trở về phòng mình, lấy ấn tử kia ra vuốt ve một phen.

Trong lần mô phỏng trước, hắn chưa hề nhận được khối ấn tử này, nhưng mà trong mô phỏng không có khả năng không đề cập đến.

Hắn cẩn thận nghĩ lại, đã đại khái đoán được.

Chắc là sau khi nhận được hệ thống ban thưởng, thực lực tăng vọt, lúc này mới đưa sư đồ Cố Phàm đến.

Trên đường đi hắn đều vô cùng khiêm tốn, bởi vì Vũ Nhị ở bên cạnh, cho nên luôn lấy Tàng Dao thức che giấu khí tức.

Nếu không phải vừa rồi tiến hành mô phỏng, tu vi tăng vọt, vậy chắc chắn sẽ không thu hút sư đồ Cao Phàm.

Cố Dương nghĩ tới đây, vẻ mặt trở nên sa sầm.

Vậy có nghĩa là, cùng với việc thực lực của hắn càng mạnh, cho dù là một cử động rất nhỏ đều sẽ có ảnh hưởng vô cùng lớn đến hiện thực, hiệu ứng hồ điệp cũng càng nghiêm trọng.

Về sau, kết quả sau khi hắn mô phỏng chỉ có thể coi như tham khảo, nếu không một thời khắc nào đó sẽ cho hắn một kinh hi vĩ đại.

Cố Dương thu hồi ấn tử, mở hệ thống ra.

Hắn dù sao không phải là huyết mạch của Hạ đế, chỉ là một đồ giả mạo mà thôi, ai biết trong ấn tử này có cấm chế Hạ đế để lại hay không.

Để an toàn, hắn vẫn mở một lần mô phỏng ra.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là nhất phẩm đỉnh phong, suýt chút nữa ngưng tụ ra Kim Thân...]

[Trước khi người đến Thần Đô đã có được Cửu Châu ấn của hoàng thất Hạ triều, lấy chân khí “Phượng Vũ Cửu Thiên” kích hoạt ấn tử, nhận được Thần Hoàng Quyết trong “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết”.]

[Mấy ngày sau, người đến Thần Đô, gia nhập nội vệ, trở thành phó thống lĩnh, nhận được hai cơ hội tiến vào Hoa Thanh trì

rèn luyện.]

[...]

[Mấy tháng sau, một vị cường giả Pháp Lực cảnh xuất hiện trước mặt người, người vận khởi “Thần Hoàng Quyết”, hóa thành một con phượng hoàng, có thể chạy thoát.]

[Người chạy trốn đến Thiên Trụ sơn, tiến vào trong bí cảnh, tụ họp với đám người Tô Thanh Chỉ.]

[Từ đó về sau, người ở trong bí cảnh dốc lòng khổ tu.]

[...]

[Ba mươi hai năm sau, bên ngoài có Thiên Nhân đại chiến, cửa vào bí cảnh bị phá hủy, bí cảnh này bị lộ ra trong trời đất. Các người rời khỏi bí cảnh, bị Pháp Lực cảnh của Vạn Tượng môn truy sát.]

[Thời khắc mấu chốt, người sử dụng “Thần Hoàng Quyết”, hóa thành một con phượng hoàng, mang theo các nàng trốn đi.]

[Lúc chạy ra khỏi mảnh đại lục này, đến biển rộng, các người tìm được một hải đảo không người đặt chân, bởi vì tiêu hao quá lớn, người hôn mê.]

[Một tháng sau người mới tỉnh lại, phát hiện mình đã vào trong một bí cảnh. Nơi này là Tinh Thần hải - một trong bốn thánh địa, rất nhiều võ giả Đại Chu đều trốn ở đây, cầm đầu là hai thế gia, Trần gia và Lâm gia.]

[Người yên tâm ở Tinh Thần hải dưỡng thương, mười hai năm sau, Trần gia lại một lần nữa xuất hiện một vị Thiên Nhân, vừa vận ngoài giới có tin tức truyền đến, Vạn Tượng động thiên hủy diệt, Vạn Tượng môn thương vong vô cùng nghiêm trọng. Hai thế gia quyết định thừa cơ phản công.]

[Thực lực của người xuất chúng, cũng nằm trong danh sách ra trận.]

[Hai năm sau, người gặp phải một vị cường giả Bất Lộ cảnh của Tinh La tông, cuối cùng bị đánh chết, hưởng thọ sáu mươi tư tuổi.]

Cố Dương xem xong nội dung lần mô phỏng này, đôi mắt không khỏi sáng ngời.

“Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” này thật sự tồn tại, hơn nữa còn có thể hóa thân thành phượng hoàng, tốc độ cực nhanh, kể cả cường giả Pháp Lực cảnh cũng không đuổi kịp được, quả thật là phương pháp chạy trốn hạng một.

Sau khi trốn thoát khỏi truy sát của vị cường giả Pháp Lực cảnh Vạn Tượng môn kia, hắn cũng thành công mở ra một cốt truyện mới.

Hắn và đám người Tô Thanh Chỉ tiến vào trong Tinh Thần hải - một trong bốn thánh địa, nơi đó chắc là một bí cảnh.

Còn có người của hai thế gia ở đó, xem ra Tinh La tông và Vạn Tượng môn xâm lấn cũng không hoàn toàn tiêu diệt hết sức mạnh cấp cao của Đại Chu.

Sau đó rõ ràng còn có thể phản công, nhưng Vạn Tượng động thiên sụp đổ, mà hắn biết rõ chuyện này. Một nữ tử áo trắng một kiếm giết Vạn Tượng động thiên, vung tay chém giết cường giả Vạn Tượng môn, cuối cùng toàn bộ thế giới động thiên đều hủy diệt.

Đả kích như vậy, cho dù Vạn Tượng môn không diệt môn thì cũng nguyên khí đại thương.

Không biết kết quả của lần phản công này như thế nào, tư liệu quá ít, rất khó đoán ra được.

Chương 186: Đến Thần Đô

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm sáu mươi tư tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm sáu mươi tư tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm sáu mươi tư tuổi.]

“Ta chọn hai.”

Cô Dương nói xong, cảm thấy không đúng lắm.

Mình mở mô phỏng ra vốn vì để năm giữ hai chiêu thức của “Thiên Vân Cửu Đạo” kia, kết quả mô phỏng liên tiếp hai lần, hẳn đều chọn cảnh giới võ đạo.

Không có cách nào, Thần Hoàng Quyết của “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” thật sự quá thom.

Sau khi nắm giữ môn thần công này rồi, về sau cho dù có lại gặp phải cường giả Pháp Lực cảnh thì vẫn còn có một đường sống.

Àm âm!

Hắn cảm nhận được một luồng ý chí lớn lao hạ xuống, con phượng hoàng tắm lửa trong đầu kia phát ra một tiếng hót cực kỳ vui sướng.

Ý thức của hắn không ngừng kéo lên, giống như dung hợp cùng một nơi với luồng ý thức hùng vĩ kia.

Lập tức, vô số tri thức từ trong luồng ý chí kia truyền tới.

Cùng lúc đó, thân thể của hắn cũng dấy lên ngọn lửa hùng hực, lặng yên phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất dưới sức mạnh hỏa diễm này.

...

“Ngon quá... sư phụ, những món này, chắc chắn đắt lắm nhỉ...”

Trong khoang thuyền, đôi sư đồ Phùng Thiên Tứ và Cao Phàm này đang như hổ đói ngấu nghiến đồ ăn trên bàn, tất cả đều là thịt cá.

Trên đường đi, mặc dù bọn họ cũng có thịt, nhưng hương vị vốn không cách nào so sánh được với bữa tiệc này.

Phùng Thiên Tứ ăn được một nửa, lại cảm thấy hơi chột dạ.

“Không cần ngại bỏ tiền, nhanh lên...”

Đang nói, hai người đều cảm thấy có một luồng ý chí hùng vĩ từ bên cạnh truyền đến, trong mơ hồ dường như còn nghe được một tiếng hét rung động lòng người.

Hai sư đồ liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh hãi từ trong mắt đối phương.

Phùng Thiên Tứ run giọng hỏi: “Chuyện gì đây?”

“Chắc là truyền thừa của một môn công pháp tuyệt thế.”

Cao Phàm nói xong, tiếp tục ăn.

Quan tâm nó là công pháp tuyệt thế làm gì, còn không ngon bằng đùi gà trong tay đâu.

Trong lòng Phùng Thiên Tứ chỉ hâm mộ một lát, thấy sư phụ hai ba miếng đã gặm cả con gà quay đến chỉ còn lại xương cốt, lập tức nóng nảy: “Chừa cho ta một chút...”

...

Trong một gian phòng khác, thiếu nữ của Hạ Hầu gia vẫn còn đang thút thít, đột nhiên cảm ứng được luồng ý chí hùng vĩ kia, lập tức ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đỏ bừng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Quả nhiên hãn có huyết mạch hoàng thất Hạ triều!”

Nếu như mới vừa rồi nàng còn hơi nghi ngờ, vậy thì bây giờ nghi ngờ đã tiêu tan hết.

Có thể được ẩn tử thừa nhận, nhận được truyền thừa của “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” ở trong đó chính là chứng cứ rõ ràng. Và lại, huyết mạch của hãn cực kỳ thuần khiết.

Nếu ở Hạ triều, chuyện lúc này hẳn làm chính là kế thừa vương tước của Tề vương.

“Phụ thân, nữ nhi cuối cùng đã tìm được người kia rồi...”

Đáng tiếc, phụ thân của nàng đã vĩnh viễn không nhìn thấy được nữa.

Nghĩ tới đây, thiếu nữ càng thêm đau buồn.

...

Sau trọn vẹn nửa canh giờ, tất cả mới bình ổn trở lại.

Cố Dương mở to mắt, trong đôi mắt giống như có hai ngọn lửa. Hắn siết chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh cuồng bạo ẩn chứa trong cơ thể, có phần không thể tin được.

Thu hoạch to lớn lần này vượt xa tưởng tượng của hắn.

Sau khi luyện thành “Thần Hoàng Quyết”, thân thể của hắn đã một lần nữa tăng cường trên phạm vi lớn, sức mạnh tăng trưởng gần như gấp đôi, thân thể mạnh mẽ tuyệt đối sẽ không kém hơn Kim Thân cảnh chân chính.

“Thần Hoàng Quyết” này cực kỳ phù hợp với “Phượng Vũ Cửu Thiên”, khiến cho người ta có cảm giác như cùng một nguồn gốc, nhưng mà một môn coi trọng rèn luyện thân thể, một môn khác lại coi trọng luyện khí.

Có điều...

“Ta đã mạnh đến mức độ này rồi, nhưng lại vẫn còn chưa đến Thần Thông cảnh sao?”

Cố Dương hơi giật mình, “Phượng Vũ Cửu Thiên” này cố chấp đến như vậy sao, không đến tiêu chuẩn của nó thì sẽ không được. Không hề có chỗ châm chước.

Hắn lại một lần nữa nhắm mắt lại, tiêu hóa thu hoạch lần này.

Thứ quan trọng nhất đương nhiên là “Thần Hoàng Quyết” trong “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết”. Môn công pháp này cực kỳ thần kỳ, hiện giờ chỉ cần trong đầu hắn có một ý niệm thì có thể biến thành một con phượng hoàng, có thể sử dụng một vài thần thông.

Ví dụ như Phượng Hoàng Thần Diễm, còn có Độn Không Thần Thông.

Nhưng mà thi triển những thần thông này phải tiêu hao rất lớn.

Hiện giờ hấn mới chỉ luyện thành tầng thứ nhất, thời gian biến thân có thể duy trì một phút đồng hồ.

Mà một khi thi triển thần thông, vậy chỉ có thể duy trì ba mươi lần hô hấp.

Vả lại, muốn tu luyện “Thần Hoàng Quyết” này đến tầng thứ hai thì gần như không có khả năng.

Muốn tu luyện môn công pháp này cần máu của phượng hoàng, hấn chạy đi đâu kiếm máu phượng hoàng đây?

Cô Dương đã hiểu rõ vì sao khi ở Hạ triều, huyết mạch Yêu tộc lại bị săn giết hầu như không còn.

Đoán chừng ở Hạ triều, rất nhiều công pháp tu luyện đều cần máu tươi của Yêu tộc để tu luyện.

Ví dụ như “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết”, “Thần Hoàng Quyết” chẳng qua chỉ là một môn trong đó mà thôi, ngoài ra còn có tám môn pháp quyết khác, mỗi một môn tương ứng với một loại thần thú.

Năm đó trong hoàng thất Hạ triều có chín vị vương tước, mỗi người nắm giữ một môn truyền thừa.

Tu luyện đến cảnh giới cao nhất, có thể hóa thân thành thần thú chân chính.

Chỉ có Hạ đế, một mình kiêm tu chín môn, vậy có nghĩa là chín loại sức mạnh thần thú đều tụ tập trọn vẹn lên trên một người, bất khả chiến bại, trong cùng cấp có ai có thể là đối thủ của hấn?

Chẳng trách chỉ bằng sức mạnh của một mình lại có thể thống trị thế giới này lâu đến ngàn năm.

...

Giữa trưa ngày hôm sau, cuối cùng hấn đã đến Thần Đô.

Sau khi Cố Dương rời thuyền, thuê hai chiếc xe ngựa, hấn và sư đồ Cao Phàm một chiếc, huynh muội Hạ Hầu một chiếc chậm rì rì chạy vào Thần Đô.

Lúc nhìn thấy cửa thành cực lớn kia thì hấn đã hiểu rõ được một chút vì sao nơi này sẽ được gọi là Thần Đô.

Tường thành kia cao tới vài trăm mét, một cửa thành rộng hơn hai mươi thước, cao hơn năm mươi mét, lần đầu tiên nhìn thấy còn tưởng rằng đã đến một đất nước của người khổng lồ.

Ở trước mặt cửa thành cực lớn này, bất cứ ai cũng đều tự khắc sinh ra cảm giác nhỏ bé.

Chương 187: Thiên Tâm Võ Quán

Cố Dương không tài nào tưởng tượng nổi, tường thành cao như vậy, vậy mà trải qua hai ngàn năm mà không đổ.

Nơi đây không phải ở trái đất, lực phá hoại của cường giả Thần Thông cảnh đáng sợ đến cỡ nào, đừng nói tảng đá dày như vậy, ngay cả đôi thành sắt thép có thể tích tương đương cũng không khác là bao.

Từ Hạ triều đến nay đã có hai lần thay đổi triều đại, đừng nói Thần Thông cảnh, chắc chắn đã có Thiên Nhân cảnh đánh lớn một trận ở Thần Đô, nhưng vẫn không thể hủy hoại cửa thành và tường thành này.

Thành thị này có quá nhiều sắc thái truyền kỳ.

Phùng Thiên Tứ ở bên cạnh lại càng nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Chờ sau khi tiến vào Thần Đô, cuối cùng kiến trúc bên trong cũng biến thành bình thường.

Tòa thành này, ngoại trừ đường chính rộng một chút ra, bàn về mức độ náo nhiệt thì thật ra Tĩnh châu thành không kém bao nhiêu.

Phùng Thiên Tứ hỏi: “Cố đại ca, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Cố Dương đang lật xem một quyển sách có liên quan đến Thần Đô, nghe vậy đáp: “Thiên Tâm võ quán.”

“Võ quán đệ nhất thiên hạ!”

Hai mắt Phùng Thiên Tứ sáng ngời. Hắn vô cùng khát khao được tới Thiên Tâm võ quán - có thể nói là võ quán đã nổi tiếng từ lâu. Sau khi biết được trải nghiệm của quán chủ Thiên Tâm võ quán, hắn càng coi người kia là thần tượng.

“Cố đại ca, người quen biết quán chủ Thiên Tâm võ quán sao?”

Đâu chỉ quen biết.

Cố Dương nói: “Bạn tri kỷ lâu ngày.”

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có người hô lớn: “Quách Thái Bình đến Thiên Tâm võ quán phá quán rồi.”

“Thực lực của Trình Thiên Tâm xem như không tụt trong hàng ngũ nhị phẩm, vừa khéo có thể luyện tay một chút.”

Trong một chiếc xe ngựa xa hoa, Quách Thái Bình vượt ve trường kiếm trong tay, đang tụt thế.

Hắn chính là thiên kiêu tuyệt thế, gia chủ đời tiếp theo của Quách gia, cho dù đi đến đâu đều được chú ý đến. Chuyến này đến Thần Đô, nếu không có một lý do hợp lý, rất dễ khiến người khác sinh lòng hoài nghi.

Cho nên, hắn tìm một lý do cực kỳ chính đáng.

Khiêu chiến Trình Thiên Tâm của Thiên Tâm võ quán!

Trình Thiên Tâm có thể gây dựng thanh danh lớn như vậy, đương nhiên không thể coi thường, thật ra về thực lực cũng thuộc về người xuất sắc trong nhị phẩm.

Nhưng mà sau khi tận mắt nhìn thấy trận chiến giữa Cố Dương và Dịch Nhất, Quách Thái Bình đã có thu hoạch, thực lực tăng mạnh, cũng có tự tin để khiêu chiến Trình Thiên Tâm.

Trước khi đến đây, hắn đã nghe ngóng kỹ càng chi tiết về Trình Thiên Tâm này rồi.

Người này xuất thân nghèo khó, không có bất cứ sự thừa gì, dựa theo một môn “Huyền Nguyên Công” tu luyện đến cảnh giới nhị phẩm, lại dựa vào mấy chiêu thức khuyết thiếu, tự sáng tạo ra mấy môn đao pháp tinh diệu.

Sau khi thành danh lại không hề gia nhập vào thế lực khác, mà sáng lập ra Thiên Tâm võ quán.

Phân thiên phú và tâm tính này không phải người bình thường có thể so sánh được.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Quách Thái Bình lựa chọn khiêu chiến Trình Thiên Tâm. Người này có danh vọng cao dưới con mắt của bình dân, hẳn không chỉ một lần nghe được những bình dân kia bàn luận, gọi Trình Thiên Tâm là tông sư.

Một tên nhị phẩm cũng xứng sao?

Tông sư là tôn xưng dành cho cường giả Thần Thông cảnh.

Hôm nay hẳn sẽ đâm nát Trình Thiên Tâm được vô số bình dân coi là “tông sư” này ở dưới chân.

Khóe miệng Quách Thái Bình lộ ra một nụ cười lạnh, chiến ý trong lòng dần dần nâng lên đến đỉnh.

Đúng lúc này, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Hắn nhướng mày, cảm giác bị người cắt ngang này tương đối khó chịu.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Người đánh xe nhỏ giọng đáp: “Công tử, phía trước có xe chặn đường.”

Quách Thái Bình không kiên nhẫn nói: “Đuổi đi.”

“Dạ.”

Người đánh xe đáp lại, sau đó hét lớn một tiếng: “Còn không mau tránh ra, có biết đây là xe ngựa nhà ai không?”

Đối phương lại không hề nhượng bộ, lớn tiếng nói: “Vậy người có biết xe ngựa này là của ai không?”

Quách Thái Bình mơ hồ cảm thấy giọng nói này hơi quen tai, lại nhất thời không nhớ ra được đã nghe thấy ở đâu.

Lúc này đã có không ít người đi theo sau lưng xe ngựa của Quách Thái Bình. Con dân Thần Đô không giống nơi khác, nghe được Quách Thái Bình hạng sáu trên Thiên Kiêu bảng muốn khiêu chiến Thiên Tâm võ quán thì đều sang đây xem náo nhiệt.

Đương nhiên, dám đến xem náo nhiệt của võ giả nhị phẩm đều là hạng người tài cao gan cũng lớn.

Đợi tới khi nhìn thấy một chiếc xe ngựa từ đối diện lao tới, vốn không có ý tránh ra thì càng thêm hưng phấn.

Tuy rằng danh tiếng của chín gia tộc trong thiên hạ lớn thật, nhưng Thần Đô là nơi nào chứ?

Đi trên đường đều có thể giáp mặt mấy quan lớn trên tam phẩm, hoặc là võ giả trên nhị phẩm.

Một gia chủ tương lai của Quách gia vốn không được coi vào đâu, danh hiệu hạng sáu trên Thiên Kiêu bảng của hắn còn hiếm lạ một chút.

Cũng không biết trên xe ngựa kia là thần thánh phương nào, nhìn lên xe ngựa, không có bất kỳ dấu hiệu nhận dạng gì, đương nhiên không nhìn ra được lai lịch.

Nhưng mà nhìn người đánh xe tỏ vẻ sợ hãi, chắc không phải xuất thân từ thế gia đại tộc gì.

Đối với thế gia quyền quý trong Thần Đô mà nói, mang người đánh xe như vậy đi ra ngoài, thật sự mất hết mặt mũi.

Hơn phân nửa là đồ nhà quê từ nơi khác đến.

“Vậy người có biết xe ngựa này của ai không?”

Khoảnh khắc nói những lời này, cả người Phùng Thiên Tứ đều khẩn trương.

Ngồi trên xe ngựa đối diện chính là Quách Thái Bình, đệ tử thế gia cao cao tại thượng, thiên chi kiêu tử. Ngày hôm qua hắn và sư phụ mới vừa bị thuộc hạ của Quách Thái Bình truy sát hơn mười dặm, suýt chút nữa mất cả mạng nhỏ.

Hiện giờ, hấn ở trước mặt khiêu khích đối phương, đương nhiên vô cùng khản trương.

Hấn không nhịn được nhìn Cố Dương.

Cố Dương cho hấn một ánh mắt khích lệ, tỏ vẻ hấn làm rất tốt.

Mới vừa rồi khi hấn vừa nghe nói đến Quách Thái Bình định tới Thiên Tâm võ quán phá quán, lập tức khơi dậy một vài ký ức không thoải mái.

Từng có một khoảng thời gian, mỗi lần hấn gia nhập Thiên Tâm võ quán, kết quả còn chưa được mấy năm, Quách Thái Bình đến cửa khiêu chiến, đánh quán chủ trọng thương, sau đó qua đời, khiến Thiên Tâm võ quán sụp đổ.

Lần trước ở Cự Dương thành Tĩnh châu, hấn không ra tay với tên này đã xem như rất kiềm chế rồi, chủ yếu vì không muốn gây thù hấn quá nhiều.

Chương 188: Đại cục làm trọng

Nhưng mà vì sao tên này vẫn luôn gây khó dễ cho Thiên Tâm võ quán vậy?

Một lần này lại đến cửa phá quán sớm hơn vài năm.

Cố Dương mô phỏng biết bao lần, gặp được người tốt không nhiều, Trình Thiên Tâm tuyệt đối được coi là một người đã nhiều lần hỗ trợ hấn vượt qua tử kiếp, còn không hề giấu diếm mà dạy hấn đao pháp.

Hấn học được môn đao pháp tương đối thượng thừa đầu tiên chính là “Đoạn Nhạc Đao Pháp” mà Trình Thiên Tâm đã dạy hấn.

Phản ân tình này hấn vẫn luôn không quên.

Bởi vậy, sau khi Cố Dương biết được Quách Thái Bình lại định đến phá quán, cho nên đã đứng chờ trên con đường nhất định phải đi qua.

Lần trước hấn đã gặp Quách Thái Bình kia, nhìn thế nào cũng không giống như người sẽ chịu nghe người khác khuyên bảo,

cho nên hẳn không muốn lãng phí nước miếng, chuẩn bị chơi cứng luôn.

“Không biết sống chết!”

Người đánh xe của Quách gia vung dây cương, khiến con ngựa tăng tốc, cứ chạy xe như vậy sẽ va chạm trực tiếp.

Ngựa kéo xe bọn họ đều là thần mã hạng nhất, ngựa của đối phương chỉ là ngựa tồi thông thường, một khi va chạm, chắc chắn sẽ hù sợ đối phương đến co quắp.

“Hay!”

Người xung quanh xem náo nhiệt không chê lớn chuyện, nhao nhao trầm trồ khen ngợi.

Đột nhiên, giọng nói của tất cả mọi người giống như bị thứ gì chẹn ngang, trong nháy mắt đã biến thành lặng ngắt như tờ.

“Không ổn rồi!”

Bên trong thùng xe, Quách Thái Bình chấn động.

Nháy mắt tiếp theo, cả xe ngựa đã bay ngược ra, “ầm” một tiếng, thùng xe chia năm xẻ bảy, vỡ tan ra tại chỗ.

Một luồng sức mạnh khủng bố tới cực điểm đánh lên lồng ngực hắn.

“Phụt...”

Quách Thái Bình phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ, dĩ nhiên đã bị nội thương rất nặng.

Thần Thông!

Trong lòng hắn vô cùng kinh hãi, sức mạnh như vậy cũng chỉ có cường giả Thần Thông cảnh mới có thể có được.

Người ngồi trên xe ngựa đối diện kia chính là một vị cường giả Thần Thông cảnh.

Đáng chết, không phải nói cường giả Thần Thông cảnh tuyệt đối sẽ không tùy tiện ra cửa sao?

Vì sao vừa tới ngày đầu tiên hắn đã gặp phải rồi.

Người vây xem bốn phía, yết hầu giống như bị một sức mạnh vô hình bóp nghẹt, nhìn xem xe ngựa của Quách gia bị vỡ tan trong nháy mắt, Quách Thái Bình ngồi ở bên trong bay ra ngoài, va đập lên trên bức tường bên cạnh, thoạt nhìn vô cùng thê thảm.

Giờ bọn họ mới biết được trong chiếc xe ngựa nhìn như tầm thường kia có một vị cường giả đứng đầu đang ngồi – Thần Thông cảnh!

Tất cả mọi người cảm như hên, không dám thở mạnh, cũng không có ai dám ồn ào.

Con dân Thần Đô dù gì cũng đều có kiến thức, biết được cường giả Thần Thông cảnh đáng sợ cỡ nào.

Lúc này, chiếc xe ngựa kia chậm rãi dừng lại, cửa sổ xe mở ra, lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi, liếc xéo Quách Thái Bình đang nằm trên mặt đất, rồi sau đó đóng cửa xe lại, nghênh ngang rời đi.

Quách Thái Bình đang nằm trên mặt đất vốn sắc mặt hơi tái nhợt lập tức đỏ lên, rồi lại vắn vẹo, giống như nặn ra từ trong kẽ răng ra hai chữ: “Cố... Dương...”

Khi nghe thấy cái tên này, mọi người đang vây xem lập tức bùng nổ.

Người kia chính là Cố Dương?

Là Cố Dương, người đầu tiên đồng thời leo lên đệ nhất Tiềm Long bảng và đệ nhất Nhất Phẩm bảng từ xưa đến nay?

Là Cố Dương, người đã từ tam phẩm vượt qua đến nhất phẩm trong thời gian chưa tới nửa năm?

Là Cố Dương lấy cảnh giới nhất phẩm đao phá Kim Thân?

Sau khi tin tức Cố Dương hiện thân ở Thần Đô lan truyền ra, toàn bộ Thần Đô đều chấn động.

“Ta nhất định phải làm thịt hắn, ta nhất định phải làm thịt hắn.”

Quách Thái Bình thật sự sắp điên rồi, gần như không khống chế nổi sát ý trong lòng, muốn gọi tam thúc ra.

Nhưng mà lý trí còn sót lại khiến hắn phải nhẫn nhịn.

Trong lòng có một giọng nói đang không ngừng nhắc nhở hắn, phải lấy đại cục làm trọng.

Hắn tới Thần Đô chuyên này là vì Nhân Hoàng kiếm!

Vừa nghĩ đến Nhân Hoàng kiếm, đầu của hắn đang nóng lên giống như bị một chậu nước lạnh dội xuống, cuối cùng khôi phục lại một chút tỉnh táo.

Hắn cắn chặt răng, hàm răng đều như sắp chảy máu.

“Một ngày nào đó, ta khiến người chết không có chỗ chôn!”

Quách Thái Bình rút kiếm ra, một kiếm chém người đánh xe ở trước mặt thành hai khúc, máu tươi bắn lên trên mặt hắn, khiến vẻ mặt của hắn càng thêm vô cùng dữ tợn.

Việc này càng dọa sợ không ít người vây xem, bởi lẽ cảnh tượng máu tanh như vậy vẫn rất hiếm thấy.

Quách Thái Bình giết người xong bèn xoay người rời đi.

Hắn bị thương không nhẹ, còn bị sỉ nhục như vậy, nào còn có tâm tư tới Thiên Tâm võ quán phá quán nữa, quay về dưỡng thương mới là chính sự.

Thiên Tâm võ quán, trong sân luyện võ, các đệ tử phổ thông đang đấu ra đây mà luyện chiêu thức dưới sự dẫn dắt của các sư huynh, nhìn giống như bình thường, nhưng thật ra bầu không khí lại lộ ra khác biệt.

Các sư huynh trong ngày thường nghiêm khắc lại nguyên một đám tỏ vẻ không yên lòng, phía dưới có người làm sai động tác, nhưng lại không phát hiện ra.

Các đệ tử đang luyện võ kia vừa luyện quyền vừa vênh tai lên nghe động tĩnh từ chỗ cửa chính.

Tin tức Quách Thái Bình hạng sáu trên Thiên Kiêu bảng muốn đến phá quán đã truyền ra rồi.

Mặc dù dưới nghiêm lệnh của các sư huynh, bọn họ vẫn tiếp tục luyện quyền, nhưng tâm tư đã sớm bay đi đâu.

Ai nấy đều kích động là vì có thể mở mang kiến thức, bởi lẽ mặc dù là ở nơi như Thần Đô, nhưng việc hai vị cường giả nhị phẩm quyết đấu cũng không hề dễ dàng gặp được.

Có người lại lo lắng, Quách Thái Bình là thiên chi kiêu tử, lại xuất thân thế gia như vậy, dám đến khiêu chiến quán chủ, đương nhiên đã nắm chắc, lỡ như quán chủ thua thì sao?

Phần lớn đệ tử phổ thông trên sân luyện võ đều lo lắng không ngớt.

Mà bầu không khí bên trong Chính Tâm đường cũng vô cùng bức bách.

Ba vị đệ tử nhập thất của Trình Thiên Tâm đều đến, vẻ mặt ai nấy đều nghiêm túc lạ thường.

Tu vi của bọn họ càng cao, kiến thức càng rộng rãi, hiểu rõ các đệ tử thế gia đều tu luyện công pháp tuyệt thế, thực lực đáng sợ đến cỡ nào.

Trong cùng một cảnh giới, bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ.

Chương 189: Trình Thiên Tâm

Càng hưởng chi, lần này người tìm đến cửa là thiên kiêu như Quách Thái Bình.

Cuối cùng, tam đệ tử Trình Tuyệt không ngồi nổi nữa, đứng phắt dậy, đi nhanh đến một cánh cửa phía sau, nói vọng vào trong: “Nghĩa phụ, để hài nhi tiếp chiến trận này!”

Cửa phòng “kẹt” một tiếng mở ra, một người trung niên dung mạo bình thường đi ra, ngũ quan của hắn không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt, mặc áo gai bằng vải thô, tay to chân thô, làn da ngăm đen, thoạt nhìn giống như một đại thúc nhà nông chất phác.

Người này chính là quán chủ Thiên Tâm võ quán có được thanh danh cực lớn trong dân gian, Trình Thiên Tâm.

Hắn vẻ mặt thản nhiên, biết rõ có kẻ địch mạnh đến đây nhưng lại không hề có vẻ lo lắng gì.

Hắn lắc đầu nói: “Người không phải là đối thủ của Quách Thái Bình.”

“Nhưng mà nghĩa phụ...”

Trình Tuyết vẻ mặt lo lắng, còn định nói tiếp, Trình Thiên Tâm lại vỗ mu bàn tay nàng, nói: “Nên tới cuối cùng sẽ tới. Hôm nay cho dù có người ngăn cản Quách Thái Bình, về sau xuất hiện Lý Thái Bình, Trương Thái Bình, ai sẽ che chắn thay vì sư? Được rồi, đừng nói nữa.”

Trình Thiên Tâm nói xong, thấy nữ nhi không ở đây, hỏi: “Thanh Vũ đâu? Ta có mấy câu muốn dặn dò nàng.”

“Mới vừa rồi còn ở đây... Không ổn rồi!” Trình Tuyết nói xong, đột nhiên biến sắc.

Sắc mặt Trình Thiên Tâm cũng thay đổi, hắn quá hiểu rõ tính khí của nữ nhi này, thời điểm này không ở đây, vậy sẽ đi đâu đây?

“Khách quan, đã đến.”

Xe ngựa dừng lại, người đánh xe hơi nơm nớp lo sợ nói. Mới vừa rồi hắn đã tận mắt nhìn thấy xe ngựa của Quách Thái Bình tự nhiên vỡ tan tành, sao còn không biết ngồi trên xe ngựa này là một vị võ giả thực lực vô cùng cường đại chứ, có thể không sợ sao.

Cố Dương đẩy cửa xe ra, xuống xe.

Thiên Tâm võ quán được vinh danh là võ quán đệ nhất thiên hạ, nhưng vị trí lại hơi vắng vẻ, nằm ở góc trong cùng trên đường phố, bên cạnh đều là nhà trệt thấp bé, vừa nhìn chính là khu bình dân.

Ngoài cửa cũng không có gì đặc biệt, nhìn giống như một trạch viện bình thường.

Kể cả chữ trên tấm bảng cũng chỉ có thể nói là kiểu chữ ngay ngắn, không hề có mỹ cảm.

Cố Dương đang quan sát võ quán này, đột nhiên có một bóng người xuất hiện ở trước mặt hắn, chỉ vào hỏi hắn: “Người chính là Quách Thái Bình sao?”

Người đến là một nữ hài, tầm mười hai mười ba tuổi, mặc một xiêm y màu xanh biếc, dáng vẻ mắt ngọc mây ngài, giờ phút này lại có vẻ hàm hàm giận dữ, trong giọng điệu tràn đầy thù địch.

Cô Dương thoáng nghĩ đã đoán được thân phận của nàng, nhớ rõ trong mô phỏng đã từng đề cập đến, Trình Thiên Tâm có một nữ nhi, không ngờ rằng mới lớn bằng chừng đó.

Không đợi hần mở miệng, nữ hài đã hỏi liên tục như bắn liên thanh: “Tại sao ngươi lại muốn tới khiêu chiến cha ta? Thiên Tâm võ quán bọn ta có thù hằn gì với ngươi sao? Cha ta chỉ muốn để cho một vài người xuất thân nghèo khó có một con đường để học võ thôi, vì sao đệ tử thế gia các ngươi lại không ưa, muốn đuổi tận giết tuyệt vậy?”

Cô Dương nghe xong, cảm thấy thú vị, nữ nhi của Trình Thiên Tâm mới nhỏ như vậy thôi đã đánh đá thế rồi.

May phúc gặp được hần, nếu đứng ở đây là Quách Thái Bình tên diên mất trí kia, nàng đã gặp nguy hiểm rồi.

“Câm miệng!”

Đúng lúc này, cùng với một tiếng quát lớn, một bóng người chắn trước người nữ hài. Đó là một người trung niên mặc áo gai bằng vải thô, dáng người không cao lắm, nhưng có một khí độ tài đức thâm hậu.

Đây chắc chắn là quán chủ Thiên Tâm võ quán Trình Thiên Tâm rồi.

Cô Dương mới vừa nhìn, cảm thấy hần hoàn toàn khác với Trình Thiên Tâm trong tưởng tượng, nhưng khi nhìn kỹ lại cảm thấy Trình Thiên Tâm nên như vậy.

Cô Dương đổi thị giác, thấy chân nguyên trong cơ thể hần là màu trắng thuần, bàn về sức mạnh thì không tính là xuất chúng, nhưng cực kỳ tinh khiết.

Trình Thiên Tâm chấp tay nói: “Tiểu nữ tuổi nhỏ không biết gì, kính xin các hạ thứ lỗi.”

Nữ hài ở sau lưng hần không phục nói: “Cha, ta không nói sai.”

Lúc này Trình Tuyết đã chạy tới, đứng bên cạnh nữ hài, một tay giữ chặt lấy nàng, không để cho nàng nói tiếp nữa, vừa ngẩng đầu, khi thấy rõ được tướng mạo của nam tử đối diện kia thì không khỏi ngây ngẩn cả người, thất thanh nói: “Cố công tử?”

“Cố công tử?”

Mới vừa rồi Trình Thiên Tâm đã cảm thấy nghi hoặc, nhìn khí khái của người này không giống như đệ tử thế gia, nếu thật sự là Quách Thái Bình, sao có thể cưỡi một chiếc xe ngựa phổ thông như vậy được?

Trình Tuyết kích động nói: “Người này chính là Cố Dương Cố công tử.”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Cha con Trình Thiên Tâm đồng thời thất thanh kêu lên.

Bởi vì người có tên, cây có bóng, nếu nói năm nay, không, là gần mười năm nay, ai có thanh danh lớn nhất, không phải Cố Dương thì còn ai vào đây.

Từ mấy tháng trước, sau khi hấn leo lên Tiềm Long bảng, lời bàn luận về hấn càng lúc càng nhiều.

Câu chuyện về hấn vô cùng ly kỳ, vả lại còn một chuyện nối tiếp một chuyện, một việc nối tiếp một việc.

Không lâu sau, tin đồn Cố Dương đao bại Thần Thông cảnh của Lâm gia ở Giang châu thành lưu truyền ra càng khiến thanh danh của hấn đã đạt đến đỉnh phong.

Những việc người này từng trải qua thật sự giống như thần thoại, không thể nào tưởng tượng nổi.

Cho dù rất nhiều chuyện mặc kệ người có tin hay không, chuyện khác có thể giả được, nhưng bảng danh sách do Hồng Lô tuyên bố ra lại tuyệt đối không thể giả.

Hồng Lô đã xây dựng được danh dự từ ngàn năm tới nay, đã sớm đi sâu vào lòng người.

Hôm nay, nhân vật trong truyền thuyết này lại đi tới Thiên Tâm võ quán.

Trình Thiên Tâm vội vàng tạ lỗi: “Hóa ra là Cố công tử đến, xin thứ cho tại hạ mất vụng về, tiểu nữ nói lời vô nghĩa, đừng chạm đến công tử, còn mong công tử đừng trách.”

Cố Dương mỉm cười nói: “Trình quán chủ không cần khách khí như vậy, lệnh thiên kim thật hồn nhiên, tính cách ngay thẳng, ta cảm thấy rất đáng yêu.”

Lúc này, Trình Thanh Vũ đã không còn đánh đá như mới vừa rồi, ý thức được mình nhận sai người, trốn ở sau lưng phụ thân, trên mặt đỏ bừng.

“Cố công tử, người tới Thần Đô lại không báo trước một tiếng.”

Trong lòng Trình Tuyết vẫn luôn rất cảm kích ân nhân cứu mạng này.

Cố Dương cười nói: “Không phải ta đây đã tới rồi sao, ta ở Thần Đô không có người quen, chỉ có thể tới quấy rầy mấy ngày.”

Chương 190: Tâm ma của Quách Thái Bình

Trình Tuyết thâm mừng rỡ, hận không thể lập tức đáp ứng, có Cố Dương ở đây, nhất định có thể khiến Quách Thái Bình kia sinh lòng kiêng kỵ.

Nhưng mà nàng lại không nhìn sang nghĩa phụ.

Trình Thiên Tâm hơi khó xử thở dài nói: “Hôm nay chỉ sợ không được tiện. Như vậy đi, Tiểu Tuyết, người dẫn Cố công tử tới chỗ người ở tạm mấy ngày.”

Trình Tuyết thâm cười khỏ, nàng đã biết, với tính cách của nghĩa phụ sẽ không thể nào để Cố Dương đến ở trong võ quán vào thời điểm này.

“Hả? Không biết hôm nay quán chủ có chuyện gì quan trọng?”

Lúc này, Trình Thanh Vũ trốn ở sau lưng phụ thân thò đầu ra, nói: “Có tên bại hoại định tới phá quán...”

“Thanh Vũ!”

Lời còn chưa dứt đã bị cha nàng trừng mắt nhìn. Nàng thè lưỡi, không dám nói nữa.

“Chẳng lẽ tên định tới phá quán là Quách Thái Bình?”

Trình Thiên Tâm nói: “Đúng vậy.”

Cố Dương cười nói: “Hôm nay chỉ sợ hấn không tới được.”

“Vì sao chứ?” Đám người Trình Thiên Tâm đều thấy kỳ lạ.

Cố Dương còn chưa mở miệng, Phùng Thiên Tứ ở phía sau hấn đã không nhịn được nói: “Vừa rồi trên đường tới đây, xe ngựa của bọn ta chặn Quách Thái Bình, hấn định ngang ngược vượt qua, bị Cố đại ca dạy cách làm người, đoán chừng không có mặt mũi đến nữa.”

Sau khi ba người Trình Thiên Tâm nghe xong đều sững sờ.

Trình Tuyết và Trình Thanh Vũ đều vui mừng khôn xiết.

Vẻ mặt Trình Thiên Tâm lại hơi phức tạp, chấp tay với Cố Dương, cũng chỉ có thể thừa nhận phần nhân tình này: “Cố công tử, mời vào.”

Sau khi tiến vào cửa chính, bên trong là một sân luyện võ rất lớn, mùi mấy đệ tử chia thành từng nhóm nhỏ đang luyện quyền.

Những đệ tử này nhìn thấy hai chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy vào đều cảm thấy tò mò.

Đợi hồi lâu, Quách Thái Bình không tới, người tới lại là mấy người này, không biết những người này có lai lịch gì.

Mãi cho đến buổi trưa, khi ăn cơm trưa, có người tin tức linh thông mới nghe ngóng được, vị khách buổi sáng sớm đến võ quán chính là Cố Dương.

Thoáng cái đã gây nên chấn động, còn kịch liệt hơn cả nghe nói Quách Thái Bình định đến khiêu chiến quán chủ.

Đây chính là Cố Dương!

Người từng đánh bại đệ nhất Thiên Kiêu bảng, đang là đệ nhất Nhất Phẩm bảng hiện giờ, từng chiến thắng Thần Thông cảnh trong truyền thuyết, từ xưa đến nay là nhân vật có một không hai.

Bàn về danh khí, Quách Thái Bình gì kia còn không xứng để xách giày cho hắn.

Cố Dương lại đến Thiên Tâm võ quán, lần này đệ tử võ quán đều cảm thấy vô cùng vinh dự.

Tất cả mọi người đều không còn tâm tư luyện võ nữa, tâm tâm niệm niệm đều chỉ muốn gặp mặt Cố Dương một lần.

Rất nhiều người đều đang hối hận, mới vừa rồi khi xe ngựa đi qua sân luyện võ lại không nhìn kỹ một chút, bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy tướng mạo của thiên tài tuyệt thế này.

Tiếp sau, lại có người thăm dò được, giữa đường Quách Thái Bình đã va chạm phải Cố Dương, kết quả bị một chưởng đánh trọng thương.

Chẳng trách đã lâu như vậy rồi mà Quách Thái Bình còn không tới, hóa ra là vì như vậy.

Còn là thiêu kiêu gì đó, quả thật ngu xuẩn, coi Thần Đô là nơi nào chứ? Định hoành hành bá đạo, lần này đá trúng tâm sắt rồi. Đáng đời!

Thần Đô, Quách phủ.

Quách Thái Bình ngồi trong nhà, đặt một thanh kiếm trên đầu gối, bàn tay vuốt nhẹ phía trong, ngồi thờ thẩn hết hai ngày, cuối cùng tâm trạng cấu kính cũng bình phục lại.

Hắn mở mắt ra, trong đôi mắt thấp thoáng một tia sáng màu tím lợt, khí thế cả người đều khác hẳn hai ngày trước đây, bất ngờ đã đột phá tới cảnh giới nhất phẩm.

“Không tồi.”

Bên tai hắn vang lên một tiếng khen ngợi, là giọng nói của tam thúc: “Tâm ma của ngươi thành rồi.”

Vẻ mặt Quách Thái Bình lại hơi âm u, nếu được lựa chọn thì hắn tuyệt đối không đồng ý để nam nhân kia trở thành tâm ma

của hấn.

Chín gia tộc lớn trong thiên hạ cộng thêm Vũ gia đã diệt môn, người đời đều biết công pháp tuyệt thế mà bọn họ truyền thừa.

Chỉ có việc rớt cuộc Quách gia tu hành công pháp như thế nào vẫn luôn là một câu đố, cực ít người biết được.

Công pháp mà Quách gia tu có tên là Thái U Tâm Ma Đại Pháp, phương pháp tu hành vô cùng quỷ dị.

Nếu người tu luyện pháp này bị người khác đánh bại thì người đó sẽ trở thành tâm ma của hấn.

Một khi nảy sinh tâm ma thì sẽ ngày đêm chịu giày vò bởi nó.

Người tu luyện hấp thụ sức mạnh từ trong những cơn đau khổ này, tâm ma càng sâu thì trong lòng sẽ càng đau khổ, sức mạnh tăng vọt cũng càng nhanh.

Dưới sự sai khiến của tâm ma, sát niệm của hấn đối với kẻ thù sẽ ngày càng mãnh liệt. Nếu thành công giết chết được kẻ địch thì có thể suy nghĩ thông suốt, thực lực sẽ có bước tiến bộ một mức độ lớn.

Nếu không thể giết chết đối phương, hoặc chết trong tay của đối phương, hay chính là không chịu đựng nổi sự dằn vặt của tâm ma, phát điên mà chết đi.

Có thể nói, công pháp này hiệu quả cao, nguy hiểm cũng cực lớn.

Trong mắt người ngoài, Quách gia được nói là liên tục xuất hiện thiên tài, tốc độ tu hành đều rất nhanh, toàn là người vô cùng trẻ tuổi thì đã có thể bước vào Thần Thông cảnh.

Song ai lại biết được, mấy thứ này đều do lấy mạng để đổi lấy chứ.

Từng người Quách gia đều như đang đi trên dây thép, không cẩn thận thôi là sẽ ngã tan xương nát thịt.

Điều này cũng tạo thành phong cách hành sự của Quách gia, sẽ không tùy tiện đắc tội người khác, một khi kết thành thù hận thì sẽ là hậu quả không chết không thôi.

Quách Thái Bình vốn đã lập ra một con đường ỏn thoả cho bản thân, lúc lựa chọn đối thủ vô cùng thận trọng, thực lực không được cao hơn mình quá nhiều, không được có nơi nương tựa quá mạnh.

Như vậy, cho dù hẳn thật sự bại dưới tay của đối phương, không cần bao lâu sau, tu vi cũng có thể vượt qua, giết chết người kia, phá bỏ tâm ma.

Sau đó, lại đi tìm kiếm đối thủ tiếp theo.

Thật ra, công lực của Quách Thái Bình còn đang ở thời kỳ nhanh chóng tăng vọt, không cần phải sử dụng phương thức cực đoan như vậy để nâng cao thực lực.

Dựa theo tốc độ này, cùng lắm một hai năm thì hẳn có thể đột phá tới nhất phẩm.

Ai ngờ, nửa đường xông ra một Cố Dương, khiến mưu đồ của hắn hoá thành bong bóng.

Hiện nay, hắn đã không thể lựa chọn nữa, một đòn đó của Cố Dương khiến trong lòng hắn sinh ra tâm ma, tuy khiến hắn đột phá tới cảnh giới nhất phẩm trong vòng hai ngày ngắn ngủi.

Chương 191: Quốc trượng phủ

Nhưng hậu quả chính là từ nay giữa hắn và Cố Dương không phải người chết thì là ta sống.

Quách Thái Bình suy nghĩ tới đây, sắc mặt âm u đến tột cùng.

Hắn biết rất rõ khoảng cách giữa mình và Cố Dương, đòn tấn công hai ngày trước đó khiến hắn hiểu ra, mặc dù thực lực của Cố Dương không giống như trong truyền thuyết, e rằng cũng gần như có thể đao chém Kim Thân rồi.

“Chết tiệt, tại sao người cứ phải đến trêu chọc ta chứ?”

Trong lòng Quách Thái Bình phẫn nộ, âm ức tới tột cùng.

Bất tri bất giác, hắn đã khuấy động tâm ma.

Cộc cộc.

Hai tiếng gõ cửa khiến hắn giật mình, bình ỏn lại tâm trạng, nói: “Vào đi.”

Một người trung niên không nổi bật bước vào, kia chính là tên trùm tình báo do Quách gia sắp đặt ở Thần Đô: “Công tử, đã tra được vị trí của vương tọa thời kỳ Hạ triều.”

Quách Thái Bình mừng rỡ, hỏi rằng: “Ở đâu?”

“Quốc trượng phủ!”

Quốc trượng phủ?

Đồng tử Quách Thái Bình co rút lại.

Thần Đô không như nơi khác, có không ít người ngay cả hắn cũng không chọc nổi.

Xếp ở hàng đầu chính là hai nữ nhân.

Hoàng hậu và trưởng công chúa.

Quốc trượng phủ là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, tuy trước giờ luôn khiêm tốn, rất ít nhúng tay vào trong triều đường, nhưng nếu có người đến quốc trượng phủ gây sự, sao nữ nhân nắm đại quyền trong tay đó lại chịu để yên?

Hiện tại, hoàng thất Đại Chu mới là gia tộc thực lực lớn mạnh nhất thiên hạ.

Mười tám năm trước, Vũ gia lớn mạnh tới chùng nào, một nơi xuất hiện hai vị Bất Lộ cảnh, chẳng phải vẫn nói diệt thì diệt rồi sao?

Thuộc hạ đó lại nói: “Trùng hợp, mười ngày sau là đại thọ sáu mươi của quốc trượng. Lúc đó, các gia tộc Thần Đô đều sẽ nhận được lời mời. Công tử có thể mượn cơ hội trà trộn vào trong.”

Bỗng nhiên Quách Thái Bình nắm chặt trường kiếm trong tay, nói: “Để xem xét cần kẽ nên hành động như thế nào.”

Hắn quyết chí phải có được Nhân Hoàng kiếm, cho dù vì vậy mà đắc tội hoàng hậu thì sao chứ.

Trong viện sau của Thiên Tâm võ quán, Cố Dương đang thảo luận nghiên cứu Đoạn Nhạc Dao Pháp với Trình Thiên Tâm.

“Trình huynh, nếu ta không đoán lầm, người giản hoá từ Đoạn Nhạc thức của Diệt Thần Cửu Thức để có được đao pháp này.”

“Đúng thế, năm xưa, ta chỉ có được một tàn chiêu, suy nghĩ rất lâu, lĩnh ngộ trúng Đoạn Nhạc Đao Pháp từ trong đó, đáng tiếc tới bây giờ ta cũng không thể hoàn nguyên chiêu này ra, khá lấy làm tiếc.”

Thời gian hai ngày, hai người đã như tri giao, có một ít cảm giác gặp nhau quá muộn màng. Bọn họ đều không phải kiểu người giữ lễ, xưng hô cũng trở nên tùy ý.

“Đao pháp này tốt nhất là tiến lên dần dần, bắt đầu học từ thức thứ nhất, thức đầu tiên là Tàng Đao thức.”

Cố Dương không giấu riêng, chuẩn bị trực tiếp truyền thức thứ nhất của Diệt Thần Cửu Thức cho Trình Thiên Tâm.

“Khoan đã.”

Trình Thiên Tâm lại cắt ngang hẳn, nghiêm túc nói: “Vô công bất thụ lộc.”

“Trình huynh!”

Cố Dương chính trực lẫm liệt nói: “Đao pháp này không phải truyền cho người dẫu. Tài nguyên võ đạo, công pháp, võ kỹ bậc nhất của thế giới này đều bị thế gia đại phái lũng đoạn. Người bình thường không có bất kỳ ngày ngóc đầu lên nào. Chỉ có người, không trói buộc bởi thiên kiến bè phái, mở rộng nhận đồ đệ, truyền bá những gì mình học được ra ngoài.”

“Tính tình ta đã quen nhàn vân dã hạc, không muốn dạy hư học sinh. Truyền công pháp này cho người, cũng xem như bày tỏ một ít tấm lòng.”

Trình Thiên Tâm sững sờ, không ngờ hẳn lại thốt ra lời nói như vậy, sau cùng cũng không nói gì thêm, trịnh trọng hành đại lễ với hẳn.

Mấy ngày tiếp đó, Cố Dương truyền hết Diệt Thần Cửu Thức cho Trình Thiên Tâm, ngoài ra còn truyền thêm Huyền Nguyên Công Tiên Thiên, phiên bản tiến giai của Huyền Nguyên Công cho hẳn.

Trình Thiên Tâm có công pháp này mới có khả năng đột phá tới Thần Thông cảnh.

Cố Dương vốn định sau khi truyền xong công pháp thì cứ vậy rời khỏi.

Ai ngờ sau khi Trình Thiên Tâm nghe xong Huyền Nguyên Công Tiên Thiên, chợt khoanh chân ngồi xuống hành công, trông tư thế này, chắc là chuẩn bị đột phá nhất phẩm.

Tích lũy của hắn đã đủ, chỉ thiếu công pháp thích hợp mà thôi.

Nói chứ, lão Trình này ít nhiều cũng hơi cứng đầu, đao pháp miễn phí dâng tới cửa cũng muốn từ chối.

Đương nhiên, cũng chính vì tính cách như vậy, hắn mới có danh vọng to lớn như ngày nay.

Cố Dương ra khỏi viện, đóng cửa lại, chỉ thấy huynh muội Hạ Hầu đứng ở phía xa với dáng vẻ muốn bước qua đây lại không dám.

Hắn vừa muốn vẫy tay bảo bọn họ sang đây, một bóng dáng đã chạy nhanh như bay tới, trong tay đang xách một chiếc giỏ, nói: “Cố đại ca, cha ta đâu?”

Tiểu nữ hài Trình Thanh Vũ dùng đôi mắt to nhấp nháy nhìn hắn.

Cố Dương uốn nắn nàng: “Phải gọi là Cố thúc thúc.”

Trình Thanh Vũ ngược đầu lên nói: “Ta không, đừng tưởng ta không biết, người chẳng có lớn hơn ta bao nhiêu tuổi. Đừng hòng chiếm lợi ta.”

Cố Dương không vương mắc vấn đề này nữa, hỏi: “Người học thân pháp này từ đâu vậy?”

Nha đầu này, tu vi mới tới ngũ phẩm, thân pháp lại không tầm thường, hết sức nhanh nhẹn, cảm giác còn cao siêu hơn di hình hoán ảnh của hắn.

“Là Tô tử tử dạy ta đó.”

“Tô tử tử là ai?”

“Nhà nàng ở ngay phía sau, cách một vách tường với bọn ta. Lúc nhỏ ta thường xuyên trèo tường sang đó tìm Tô tử tử chơi đùa.”

Cố Dương suy nghĩ một hồi, cũng không nhớ ra có nữ tử trẻ tuổi họ Tô nào tương đối nổi tiếng.

Chỉ đành nói, Thần Đô đúng là tàng long ngọa hổ, nơi nào cũng có cao nhân.

Ngay lúc này, Trình Tuyết bước từ ngoài cửa vào, nói: “Cố công tử, vừa rồi quốc trượng phủ cho người đưa bái thiếp tới, năm ngày sau quốc trượng đại thọ sáu mươi, mời người đi dự tiệc.”

Dứt lời, nàng đưa một tấm bái thiếp mạ vàng qua đó.

“Quốc trượng phủ?”

Sau khi nhận lấy, Cố Dương thoạt nhìn thì bắt đầu cân nhắc.

Quốc trượng chính là phụ thân của hoàng hậu, hẳn là tìm cơ muốn nhân cơ hội lôi kéo hẳn.

Trình Tuyết nói: “Quốc trượng là người thích náo nhiệt, mỗi lần sinh nhật đều sẽ mời hết các gia tộc Thần Đô, năm nay chắc cũng như thế.”

Hoá ra là vậy.

“Thế làm phiền nói với người đưa thư kia, năm ngày sau, ta chắc chắn sẽ đi dự tiệc.”

Cố Dương vẫn hơi nghi ngờ về gia nhập phe cánh của hoàng hậu, nguyên nhân có hai, một là nàng rộng rãi hơn, thứ hai cũng là điểm quan trọng nhất, nàng thuộc về bên thắng.

Chương 192: Ta cũng có một tấm bản đồ kho báu

Trong mô phỏng, đến ba mươi năm sau, khi Tinh La tông xâm phạm, nàng vẫn nắm giữ đại quyền.

Điều đó đủ chứng minh, trong đấu tranh triều đường, không ai đấu nổi nàng.

Hiện tại hẳn không vội bày tỏ thái độ là vì nâng giá trị bản thân, nếu dễ dàng đồng ý, vậy thì làm sao bàn điều kiện với người ta?

Ít ra phải kiếm được một nghìn vạn lượng chứ.

Chỉ xem vị hoàng hậu trước giờ rộng rãi này nữ hay không thôi.

Sau khi Trình Tuyết rời đi, đột nhiên Trình Thanh Vũ kéo nhẹ tay áo của hắn, nói: “Người biết quốc trượng phủ ở đâu không?”

“Ở đâu?”

“Nhà của đám người Tô tử tử chính là quốc trượng phủ.”

Cố Dương giật mình: “Vậy Tô tử tử mà người nói là?”

“Đương nhiên là nữ nhi của quốc trượng rồi, ta nghe hạ nhân của quốc trượng phủ đều gọi nàng nhị tiểu thư. Người đoán đại tiểu thư là ai?”

Cố Dương thấy vẻ mặt đặc ý mau hỏi ta đi của nàng, trông rất giống một biểu muội, nụ cười cũng trở nên dịu nhẹ hơn, hỏi: “Ai?”

“Ngốc ghê, tất nhiên là đương kim hoàng hậu nương nương rồi.”

Cố Dương vừa trò chuyện với Trình Thanh Vũ, vừa vẫy tay với huynh muội Hạ Hầu, bảo hai người qua đây.

Chờ bọn họ lại gần, tiểu nữ hài khá biết điều ngậm miệng lại.

Cố Dương nói: “Xem ra thương tích của các người đã gần lành hẳn.”

Hai huynh muội “bịch” một tiếng quỳ xuống mặt đất: “Đa tạ ơn cứu mạng của Cố công tử, hai huynh muội ta không gì đền đáp, nguyện làm nô làm tỳ, hầu hạ bên cạnh công tử.”

“...”

Cố Dương hơi đầu đầu nhìn hai người đang quỳ mọp dưới đất, hẳn không muốn đi con đường xưa trước đây nữa. Hắn nói:

“Thật ra người cứu các ngươi là Cao tiên bối và đồ đệ hắn, các ngươi muốn đa tạ thì hãy đa tạ bọn họ đi.”

Hắn nói xong, khẽ phát tay, hai người bị một luồng sức mạnh vô hình nâng lên, một mạch rơi ra ngoài mười mấy mét.

Ý này rõ ràng là không muốn nhận bọn họ.

Trình Thanh Vũ cạnh bên trông thấy hắn làm vậy, kinh ngạc tới nỗi không ngậm miệng được, chợt trong ánh mắt nhìn hắn có thêm vài phần kính nể, giọng điệu cũng không hỗn xược như trước đó, khẽ giọng hỏi: “Cố đại ca, ngươi đã Thần Thông rồi ư?”

“Vẫn chưa.”

Thủ đoạn thần tiên như vậy, thế mà vẫn chưa phải Thần Thông cảnh?

Trình Thanh Vũ khó bề tưởng tượng, cường giả Thần Thông cảnh sẽ như thế nào.

Lúc này, thiếu nữ của Hạ Hầu gia đó lại chạy qua, lấy một quyển sách từ trong lòng ra: “Xin ân công nhất định phải nhận lấy thứ này.”

Lần này, Cố Dương không có từ chối, cầm lấy trên tay.

Thiếu nữ khom lưng hành lễ mới rời khỏi.

Cố Dương lật sách ra xem một hồi, bên trong kia toàn là kim văn, bên cạnh còn có chú thích chi tiết.

Đây là tâm huyết của mười mấy đời người Hạ Hầu gia vài trăm năm nay.

Thứ này cũng chính là vật hắn cần, có được quyển sách này thì có thể phiên dịch ra văn tự trên phần bản đồ đó, tới khi đó liền biết được cách mở nơi bí cảnh kia.

Đêm hôm ấy, tiểu viện mà Trình Thiên Tâm đang ở truyền ra một tiếng hét to.

Cố Dương thông qua một góc nhìn khác có thể nhìn thấy chân nguyên của hắn tăng vọt gấp vài lần một cách rõ rệt, hơn nữa càng thêm tinh thuần, đã thuận lợi đột phá tới nhất phẩm.

“Tiểu tử này không thiếu tư chất nhận thức và tâm tính, chỉ thiếu một ít cơ duyên.”

Cao Phàm và đồ đệ Phùng Thiên Tứ cũng bị chấn động, đi ra phía ngoài, cảm khái cất lời, tuy nhiên lọt vào tai của người bên cạnh lại có vẻ hơi lên mặt cụt non: “Thế nhưng sau này hẳn càng sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của khá nhiều người.”

Phùng Thiên Tứ hơi bất bình nói: “Chẳng lẽ chỉ vì Trình quán chủ mở võ quán thì những con cháu thế gia đó phải làm khó hẳn sao? Bá đạo như thế nào cũng không thể không nói đạo lý như vậy chứ? Ngăn cản chuyện gì của bọn họ hả?”

Cao Phàm nói: “Tiểu tử thôi, ngươi đúng là không biết lòng người hiểm ác, đối với mấy con cháu thế gia cao cao tại thượng kia, nhìn thấy đám quê mùa ngày trước muốn trở mình, không đuổi cùng giết tận bọn họ mới lạ.”

Sau khi hẳn dạy cho đồ đệ một bài học mới nói tới chuyện nghiêm chỉnh với Cố Dương: “Hôm nay, có phải huynh muội Hạ Hầu đã cho ngươi một quyển chú thích kim văn không?”

“Đúng.”

“Có thể mượn ta dùng một lát không.”

Cố Dương tò mò hỏi: “Tiền bối lấy chú thích kim văn để làm gì?”

Cao Phàm nhìn trái nhìn phải, thấy không người nào để ý, mới kê sát khẽ giọng nói: “Thực tình chẳng dám giấu, trong vô tình ta có được một tấm bản đồ kho báu của Hạ triều, đáng tiếc không biết kim văn trên đó.”

Bản đồ kho báu của Hạ triều?

Cố Dương cảm thấy hơi kỳ lạ, chẳng lẽ bản đồ kho báu của hẳn lại giống với mình?

Cao Phàm nói: “Yên tâm, ta không mượn không đâu, bản đồ tính một phần cho ngươi.”

“Được.” Cố Dương đồng ý.

Cố Dương và sư đồ Cao Phàm đi tới viện của bọn họ đang ở, sau khi đóng cửa lại, Cao Phàm tháo bỏ giày, lấy một tấm bản đồ tơ chất gấp gọn gàng từ trong giày ra, trải ra đặt lên trên bàn.

Cố Dương nhìn bản đồ tràn ngập mùi vị này, trong lòng càng cảm thấy lạ lùng.

Phần bản đồ này của Cao Phàm không giống của hắn lắm, địa hình hơi tương tự, nhưng văn tự trên kia thì hoàn toàn khác nhau.

Không ngờ lại có đến hai tấm bản đồ kho báu của Hạ triều.

Trên mặt hắn không cảm xúc, lấy quyển chú thích kim văn đó ra, hỏi: “Tiền bối làm thế nào có được bản đồ kho báu này vậy?”

“Lấy cắp từ trên người khác đấy.”

Cao Phàm vừa nói vừa lật xem quyển chú thích kim văn kia, đối chiếu văn tự trên bản đồ, bắt đầu phiên dịch từng chữ.

“Nghe nói, khi Hạ triều bị diệt, một vương gia cất giấu phần lớn của cải và Nhân Hoàng kiếm của Hạ triều vào một bí cảnh trong Thần Đô, bản đồ kho báu này ghi chép lại vị trí và cách mở nơi bí cảnh đó ra.”

Lại là Nhân Hoàng kiếm?

Cố Dương nhíu mày lại, cảm thấy sự việc không đơn giản thế kia.

Vấn đề đây rồi, hai bản đồ, phần nào là thật?

Nhìn từ lần mô phỏng trước đó, chắc bản đồ trên tay hắn là thật, cuối cùng thành công mở ra nơi bí cảnh kia, trong đó quả thực có một thanh kiếm, hơn nữa còn có một cường giả Bất Lậu cảnh canh giữ bên trong bí cảnh.

Nhưng điều này cũng không thể chứng minh tấm của Cao Phàm chính là giả.

Nói không chừng, phương pháp trên hai tấm bản đồ đều có thể mở ra bí cảnh đó.

Chương 193: Ta cũng có một tấm bản đồ kho báu (2)

Đột nhiên, Cố Dương nhớ ra một việc: “Phải chăng lần trước khi tiên bối tới Tĩnh châu thành đã nói chuyện kho báu cho Kiếm Thánh đó biết rồi?”

“Không sai, vốn muốn kéo hắn theo làm trợ thủ, đáng tiếc, Ô Thiên Khải đã đột phá tới Thần Thông cảnh, hắn không cần Nhân Hoàng kiếm nữa.” Giọng điệu của Cao Phàm tương đối tiếc nuối.

Nếu như Hoàng Phủ Đức đồng ý ra tay thì phần năm chắc giành được Nhân Hoàng kiếm càng lớn.

Cho dù vết thương của hắn chưa lành, thực lực cũng tuyệt đối không phải Pháp Lực cảnh bình thường có thể so sánh.

Cuối cùng Cố Dương cũng móc nối tất cả manh mối lại rồi.

Trong lần mô phỏng đó, Tĩnh Hải vương bị giết, Kiếm Thánh kia hết cách, chỉ đành đến Thần Đô đoạt lấy Nhân Hoàng kiếm.

Hơn nữa, e rằng bản đồ kho báu trong tay Cao Phàm đã lưu truyền ra ngoài, sau cùng còn có mười mấy vị Thần Thông cảnh ra tay tranh giành.

Nếu một Thần Thông cảnh tương ứng một thể lực, thế tức là mười mấy thể lực mỗi người một bản đồ kho báu.

Với kinh nghiệm nhiều năm của Cố Dương, nếu trong đây không có quý thì thế mới có quý đấy.

“Xong rồi!”

Một khắc sau, cuối cùng Cao Phàm cũng phiên dịch xong kim văn trên bản đồ kho báu, vui mừng nói: “Vị trí của nơi bí cảnh đó ở ngay Tề vương phủ.”

Cố Dương nghe xong thì trong lòng đã có tính toán.

Bản đồ trên tay Cao Phàm đó là giả.

Hắn nhớ rất rõ, cửa vào của kho báu thật sự là ở thần đàn tế thiên, chỗ đó thuộc về trọng địa hoàng gia, có quân đội hùng hậu canh gác, bình thường ngay cả con ruồi cũng không thể bay vào.

Có điều Tề vương phủ, điểm này cũng quá trùng hợp.

Ấn tử mà hắn có được từ thiếu nữ của Hạ Hầu gia đó chính là của Tề vương.

Hắn có được truyền thừa trong ấn tử, cũng có nghĩa bây giờ hắn là Tề vương.

Cao Phàm phấn khởi nói: “Hiện giờ chỉ cần tìm được địa điểm của Tề vương phủ là được.”

Cố Dương không nhịn được nhắc nhở một câu: “Tiền bối xác định bản đồ kho báu này chắc chắn là thật như vậy sao?”

Cao Phàm lắc đầu: “Sự việc Nhân Hoàng kiếm trọng đại, mặc dù chỉ có một phần trăm khả năng, ta cũng phải thử.”

Hắn nói xong thì cất bản đồ kho báu đó đi, lần nữa xếp gọn gàng lại nhét vào đáy giày, nói: “Ta đi tra thử vị trí của Tề vương phủ Hạ triều. Thiên Tứ, người ở lại đây.”

Hắn nói xong bèn rời khỏi.

Mấy ngày sau đó không hề thấy hình bóng của Cao Phàm, khiến Phùng Thiên Tứ sốt ruột.

Còn về Trình Thiên Tâm, sau khi đột phá tới nhất phẩm thì đã chạy đi bế quan để củng cố cảnh giới.

Cố Dương tiện thể phiên dịch kim văn trên bản đồ kho báu mà mình có được, phía trên xác thực viết rằng cửa vào của bí cảnh ở trong thần đàn tế thiên.

Cách mở ra cũng đã có.

Vấn đề hiện giờ là phải làm sao lên vào thần đàn tế thiên, thần không biết quý không hay mở ra cửa vào của bí cảnh, sau cùng đời đi hết vàng bạc trong bí cảnh dưới tình hình không kinh động cường giả Bất Lộ cảnh đó?

Xem ra, đây hầu như là một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

Trước một ngày đi dự tiệc quốc trượng phủ, Trình Tuyết dẫn theo người gánh từng rương vàng bạc vào trong sân của hắn, nói: “Cố công tử, may mà không hổ thẹn, bán hết những thứ đó đi được ba trăm mười vạn lượng bạc, toàn bộ ở đây.”

Cố Dương rất vui mừng, ba trăm mấy vạn lượng này, giải khát rồi.

Sau khi hắn vào Thiên Tâm võ quán ở thì đã nhờ Trình Tuyết lấy những đồ vật vỡ vét được từ kho bí mật của Lâm gia đi bán.

Trình Tuyết cũng thật sự tận tâm tận lực, mấy ngày nay đều đang bận rộn việc này, cuối cùng cũng bán hết đi rồi.

Giao thiệp của Thiên Tâm võ quán ở Thần Đô rất rộng, cho nên mới có thể bán được những món đồ đó với giá tốt.

Cố Dương nói: “Trình cô nương, làm phiền ngươi rồi.”

Sau khi hắn tiễn Trình Tuyết đi, hắn vừa tính nạp hết số vàng bạc này, bỗng nhiên Cao Phàm trở về, mới bước vào cửa thì nói: “Tra được rồi, Tề vương phủ chính là quốc trượng phủ của hiện tại.”

Không phải chứ?

Cố Dương càng cảm thấy bên trong đây ngập tràn mùi vị âm mưu.

Quả thực mọi thứ này quá mức trùng hợp.

Ngày mai chính là đại thọ sáu mươi của quốc trượng, sẽ mời quan viên của các gia tộc Thần Đô đến dự tiệc, vừa hay cửa vào của bí cảnh được viết trên bản đồ kho báu ở ngay quốc trượng phủ.

Mọi thứ này đều là trùng hợp ư?

Sao hắn thì không tin nhỉ.

Cố Dương có một linh cảm, ngày mai chuyến đi quốc trượng phủ sẽ khá náo nhiệt.

...

Cách đây mười dặm là một Long Thủ Sơn, nó có tên gọi này vì hình thù giống như đầu rồng.

Trong một hẻm núi nào đó trên núi, một bóng người lặng lẽ đáp xuống, quan sát một vòng xung quanh, hài lòng nói: “Chọn nơi này vậy.”

Sau đó, hắn tìm một tảng đá ngồi xuống. Người này chính là Cố Dương, buổi trưa, sau khi hắn biết được quốc trượng phủ là Tề vương phủ của thời Hạ triều từ chỗ Cao Phàm thì lập tức ngửi thấy mùi âm mưu nồng nặc.

Nếu đã biết quốc trượng phủ sẽ là đầm rồng hang hổ, tất nhiên hắn phải làm sẵn chuẩn bị trước, mô phỏng một lần trước, bói thử kết quả của chuyến đi ngày mai.

Cố Dương biết trong Thần Đô tàng long ngọa hổ, còn có cường giả Thiên Nhân cảnh, hắn không muốn tiến hành mô phỏng ở Thần Đô, bèn ra khỏi thành, đi lên ngọn núi ngoài mấy chục dặm này.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh? Sử dụng một lần, tiêu hao năm mươi vạn tiền tài.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là nhất phẩm đỉnh phong, chỉ kém một bước thì có thể đạt được Kim Thân. Người đánh bại Lâm Diệc Mặc Kim Thân cảnh nhất trọng của Lâm gia ở Giang châu thành, danh chấn thiên hạ.]

[Người đi tới Thần Đô, một ngày nào đó, người đến quốc trượng phủ mừng thọ quốc trượng, chợt trong buổi tiệc xảy ra dị biến, cửa vào của một nơi bí cảnh bị người khác mở ra, gần như mười mấy vị Thần Thông cảnh đồng thời xông vào bí cảnh.]

[Sau đó, đột nhiên bí cảnh tự động đóng lại. Người đang xem náo nhiệt, bỗng nhiên quốc trượng phủ bị phong tỏa, năm Thần Thông cảnh cùng tới, lập tức ra tay, muốn giết sạch những người có mặt tại đó.]

[Thời khắc quan trọng, hai đại nội hộ vệ bên cạnh hoàng hậu ra tay, ngoài ra còn có hai Thần Thông cảnh ra tay, người cũng bị ép buộc ra tay, vừa đủ địch lại năm kẻ địch. Sau một trận đại chiến oanh liệt, hai đại nội hộ vệ đều ngã xuống, cuối cùng phá vỡ phong tỏa của quốc trượng phủ, chẳng mấy chốc thì có cường giả gấp rút đến tiếp viện, năm kẻ địch kia lập tức lui về.]

Chương 194: Tiên hành cái gì đây?

[Trận chiến này, khách khứa có mặt tử thương nặng nề, mười mấy Thần Thông cảnh bị nhốt trong bí cảnh cũng không thể cứu được, có người dựa theo cách mở trên bản đồ kho báu, căn bản không tài nào mở nó ra.]

[Người bị thương cực nặng, ở lại quốc trượng phủ dưỡng thương, nhị tiểu thư cảm động người cứu phụ thân, thường xuyên đến thăm người, đàm luận võ đạo với người. Biểu hiện của người nhận được sự tán thành của hoàng hậu, đích thân ra mặt lôi kéo người, đồng ý yêu cầu một nghìn vạn lượng của người, sau khi người khỏi hẳn thì gia nhập nội vệ.]

[Một năm sau, người trong thảo nguyên phái sứ giả đến Thần Đô, cầu hôn Vô Song công chúa, sau khi bị từ chối, điều động binh lính ồ ạt xâm phạm Đại Chu, không bao lâu sau lại có Xích Tôn giáo nổi loạn.]

[Người vẫn luôn ở lại Thần Đô, phụ trách bảo vệ hoàng hậu. Năm năm sau, Bùi Thiến Lan bước vào Thần Thông cảnh, đến Thần Đô hội họp với người.]

[Ba năm trôi qua, Tô Thanh Chỉ cũng đạt được Thần Thông, tới Thần Đô. Chín năm nữa, Tần Vũ khởi binh đánh Chu, một mạch tấn công tới ngoài Thần Đô. Lạc vương ra tay, xảy ra đại chiến Thiên Nhân.]

[Trong hỗn chiến, một cường giả Pháp Lực cảnh xuất hiện trước mặt người, bị một cường giả Pháp Lực cảnh bên cạnh hoàng hậu đánh thương, kinh hãi bỏ chạy. Trận chiến Thiên Nhân bên ngoài Thần Đô phá vỡ cấm chế của Thượng Cổ, thông đạo của Tinh La động thiên bị mở ra.]

[Không lâu sau, vài chục Thần Thông cảnh bay ra khỏi Tinh La động thiên, muốn chiếm giữ Thần Đô. Thời khắc quan trọng, Thiên Nhân của Văn viện ra tay, một đòn chém giết phần nhỏ môn nhân của Tinh La tông. Thiên Nhân của Tinh La tông lần nữa ra tay, hai người đại chiến ở trong Thần Đô.]

[Sau cùng, hoàng thất khởi động một cấm chế Thượng Cổ, trấn áp Thiên Nhân của Tinh La tông đó xuống phía sâu lòng đất hoàng cung. Không bao lâu, Thiên Nhân của Văn viện kia cũng tọa hoá theo. Sau đó, Tinh La tông bao vây phong toả Thần Đô lại.]

[Năm năm sau, Thần Đô không chống cự nổi, lấy hoàng thất Đại Chu làm đầu, phát động một trận đột phá vòng vây. Trong trận chiến oanh liệt, người bị một cường giả Bất Lậu cảnh ngấm vào, bị chém giết tại chỗ, hưởng thọ bốn mươi lăm tuổi.]

Sau khi Cổ Dương xem xong, không khỏi cảm thán, tương lai hai mươi mấy năm, Thần Đô lại trải qua nhiều chuyện lớn như vậy, khiến hắn cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Từ kết quả có thể thấy được, hai Thiên Nhân mất mạng, một người trọng thương, một người bị trấn áp.

Còn về những cường giả Thần Thông cảnh đó thì càng khó nói, cũng không biết chết hết bao nhiêu.

Trận phá vòng vây cuối cùng đó, còn có mấy người có thể thoát ra ngoài? Hắn vẫn nhớ, có một lần mô phỏng, gặp được hoàng thất Đại Chu trốn tới hải ngoại, lúc đối phó với hai Thần Thông cảnh mới là Tô Thanh Chỉ và Lăng Linh đều khá khó nhọc.

Thật sự quá khốc liệt, trong lòng Cổ Dương cảm khái, điềm chú ý lại dời về chuyện đi tới quốc trượng phủ ngày mai.

Xem kết quả, đây quả thực là một trận âm mưu, còn về mục đích, một là nhốt những cường giả Thần Thông cảnh ngấp nghé Nhân Hoàng kiếm vào trong bí cảnh đó, hai là giết sạch khách khứa của quốc trượng phủ.

Thủ đoạn này thật sự vô cùng cay độc, vừa gài bẫy được một loạt Thần Thông cảnh, lại có thể một mẻ hốt gọn cao quan của triều đường.

Nếu cuối cùng có thể thành công, các thế lực lớn đều tổn hại, thế thảm nhất là triều đình và hoàng thất, thật sự thiệt hại nặng nề.

Hôm đó, ngay cả hoàng hậu cũng ở trên buổi tiệc. Đáng tiếc, bọn họ gặp phải mình.

Trong lòng Cô Dương suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra một việc: “Ừa, không đúng.”

Trước đây có vài lần mô phỏng, hoàng hậu đều sẽ sống tới mấy chục năm sau, cũng có nghĩa cho dù không có hấn, rốt cuộc âm mưu này cũng không thực hiện được.

Đương nhiên, cũng có lẽ do hoàng hậu có thủ đoạn bảo toàn tính mạng đặc biệt, cho nên nàng thoát chết được.

Lần này mô phỏng, lượng tin tức quá lớn, lại thiếu sót rất nhiều chi tiết, đôi câu vài lời, chỉ có thể dựa vào suy đoán.

“Nếu có mục lựa chọn được toàn bộ ký ức trong lần mô phỏng này thì tốt biết mấy.”

Không biết lần thứ mấy Cô Dương có suy nghĩ như vậy, thế thì đâu còn cần suy đoán giống như vậy chứ?

Song có thể xác định một điều.

Bản chất của hoàng hậu cũng không máu lạnh lắm, lần mô phỏng này, nàng không còn bán rẻ hấn nữa.

Rất dễ nhận thấy, nàng nể tình hấn ra tay ở quốc trượng phủ, không chỉ vậy còn giữ hấn ở lại bên cạnh, chưa từng để hấn rời khỏi Thần Đô.

Cường giả Pháp Lực cảnh đến từ thánh địa nào đó, cứ không có cơ hội ra tay. Chờ đến mười mấy năm sau, lúc Thiên Nhân đại chiến, mới nhân cơ hội ra tay, còn bị cường giả bên cạnh hoàng hậu cản lại.

Đương nhiên, điều này cũng biến tướng, dẫn đến việc hấn sống ít đi gần hai mươi năm.

Nếu không ở lại Thần Đô, hấn có thể sống tới sáu mươi mấy tuổi. Ít đi gần hai mươi năm.

Lỡ rồi lỡ rồi.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi lăm tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi lăm tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm bốn mươi lăm tuổi.]

Lần này, hẳn liệu một phen, chọn thứ hai.

Lập tức, một lượng lớn ký ức tràn vào trong đầu óc, có việc trải qua của chiến đấu, ấn tượng sâu nhất chính là trận chiến ở quốc trượng phủ ngày mai, còn có trận chiến đột phá vòng vây trước khi sắp chết.

Ngoài ra còn có đủ thứ kinh nghiệm võ kỹ, nòng cốt nhất chính là hai thức Thiên Vấn Cửu Dao. Quả thật thiên phú đao đạo của hắn không khiến bản thân thất vọng.

Thời gian hai mươi mấy năm, cuối cùng cũng luyện thành hai thức đao pháp này.

Cố Dương ngồi tại chỗ cũ hết hai canh giờ, cho tới khi trời tối mới miễn cưỡng tiêu hoá được những kinh nghiệm này.

Sau khi học xong hai thức Thiên Vấn Cửu Dao, hắn càng có phần nắm chắc trận chiến ngày mai.

Tuy nhiên, nhiều đây vẫn không đủ. Lỡ như hắn biểu hiện quá mức mạnh mẽ, bị kẻ địch tập kích thì phải làm sao đây?

Kết cục hai hộ vệ của hoàng hậu đó chính là tấm gương.

Thực lực của năm cường giả Thần Thông cảnh kia chắc chắn mạnh hơn bên này.

Cố Dương mở mô phỏng ra một lần nữa.

[Người có được Thần Hoàng Quyết trong Cửu Thiên Ngự Thần Quyết từ khối ấn tử đó, tu vi tiến bộ vượt bậc, còn triệt để luyện hóa ấn tử.]

[Người đi tới quốc trượng phủ mừng thọ quốc trượng, cậy nhờ ấn tử, phát hiện một nơi cấm chế còn sót lại dưới lòng đất.]

Chương 195: Khôi ấn tử thứ nhất

[Người vừa định đi tìm tòi hư thực, xảy ra dị biến, một cửa vào bí cảnh tự nhiên xuất hiện.]

[Mười mấy Thần Thông cảnh xông vào trong bí cảnh, sau đó cửa vào bí cảnh đóng chặt, quốc trượng phủ bị phong ấn, sau trận chiến năm Thần Thông cảnh hiện thân...]

[Sau trận chiến này, người nhận được tán thưởng của hoàng hậu, hạ chỉ ban hôn muội muội cho người.]

[Người không muốn chấp nhận, rời khỏi Thần Đô, dọc đường bị một cường giả Pháp Lực cảnh đuổi theo. Người sử dụng Thần Hoàng Quyết, hoá thân phượng hoàng vừa muốn bay đi, một sợi dây đỏ vướng trên chân người, mặc cho người vùng vẫy như thế nào cũng không thể thoát khỏi...]

[Người bị trói về Thần Đô, nhốt vào tầng dưới cùng của thiên lao, tội danh là kháng chỉ bất tuân.]

[Tầng dưới cùng thiên lao có cấm chế của Thượng Cổ, chân nguyên của võ giả sẽ chịu phải niêm phong, người cậy nhờ xác thịt mạnh mẽ, trở thành bá chủ một phương trong ngục. Người kết giao được mấy vị kỳ nhân, vô tình có được một ấn tử khác của vương thân Hạ triều từ chỗ một lính canh ngục.]

[Người nhận được Thần Viên Quyết của Cửu Thiên Ngự Thần Quyết từ trong ấn tử đó.]

[Năm năm sau, cuối cùng người cũng tu thành Thần Viên Quyết, sức mạnh tăng lên.]

[Lại một năm nữa, có một người mới đến thiên lao, là viện trưởng Võ viện.]

[Ba năm kế tiếp, một cường giả Thần Thông cảnh khác trong ngục đến tìm người để thương lượng về việc vượt ngục, người quyết định gia nhập... Nửa năm sau, người hợp sức cùng mấy Thần Thông cảnh khác, cuối cùng cũng đào thủng một vách tường, xuất hiện một hang động.]

[Lập tức, một luồng khí tức đáng sợ truyền từ hang động đó ra. Hang động không ngừng mở rộng, một móng vuốt khổng lồ

màu trắng thò qua đây, xé toạc hang động, tiếp theo xuất hiện một cái miệng to chầu máu, nuốt chửng toàn bộ người có mặt vào trong bụng. Người chết, hưởng thọ ba mươi một tuổi.]

Sau khi Cố Dương xem xong, đúng là có thêm kiến thức.

Chỉ vì hấn từ chối ban hôn, hoàng hậu lập tức trở mặt không nhận người, nhốt hấn vào tầng dưới cùng thiên lao, thoáng cái đã mười một năm.

Điều này không khỏi bá đạo quá đấy chứ.

Ai cũng nói nói làm bạn với vua như làm bạn với hổ, xem như hấn đã tăng thêm kiến thức.

“Tại sao ta phải từ chối nhỉ?”

Cố Dương suy nghĩ kỹ càng một hồi.

Trong mô phỏng, ngoại trừ biết trước tình tiết ra, quyết định xong xuôi phải làm như thế nào, nếu không gặp phải sự việc đột ngột xảy ra, xử lý ra sao thì không phải chuyện hấn có thể không chế nổi rồi.

Có điều, hấn ở trong mô phỏng cũng là bản thân hấn, làm bất cứ việc nào đều có động cơ.

Thật ra khá dễ đoán, hấn vốn dự tính lần mô phỏng này không qua lại quá thân cận với hoàng hậu, sẽ rời khỏi bất cứ lúc nào, cho dù bị người của thánh địa nào đó bắt đi cưỡng chế tu luyện cũng không sao, ít ra có thể sống lâu hơn.

Hấn từ chối ban hôn chắc chắn cũng vì nguyên nhân này, nếu trở thành muội phu của hoàng hậu, bỏ chạy như vậy thì hơi vô trách nhiệm.

Hấn sớm biết như thế, chi bằng chấp nhận ban hôn.

Dù sao cũng là mô phỏng thôi, thật ra kết hôn với ai đều như nhau.

Kết quả càng thâm, ba mươi một tuổi thì chết oan chết uổng.

Rốt cuộc bọn họ thả ra thứ quỷ quái gì dưới đáy thiên lao, một cái miệng to chầu máu một phát nuốt hết mấy Thần Thông

cảnh.

Thần Đô này thật sự nguy hiểm quá mà, vừa có thông đạo liên thông tới thể giới động thiên, dưới đáy thiên lao còn có dị thú khủng khiếp như thế.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm ba mươi một tuổi.]

“Ta chọn một.”

Bỗng nhiên, trong đầu óc của Cố Dương có thêm một ý chí cuồng bạo tới tột cùng, đó là một con cự viên kim sắc thông thiên triệt địa.

Sau đó, trong cơ thể hắn dâng lên một luồng sức mạnh cuồng bạo, kèm theo đó thể hình trở nên bành trướng, thoáng chốc căng đứt y phục, hóa thân thành cự nhân cao trên ba mét.

Thần Viên Quyết của Cửu Thiên Ngự Thần Quyết!

Đồng thời, chân nguyên trong cơ thể hắn cũng đang nhanh chóng tăng vọt.

Tiền độ của Thần Hoàng Quyết cũng nâng cao một khúc.

Cố Dương mở mắt ra, nhanh chóng thoát khỏi trạng thái cuồng bạo, thân thể cũng hồi phục lại nguyên trạng, cúi đầu nhìn xuống, khắp người trở nên trần truồng, không khỏi hơi cạn lời.

Thôi kệ, dù sao cũng không ai trông thấy.

Trên mặt hắn nở một nụ cười hưng phấn, sau khi luyện thành Thần Viên Quyết nhất trọng, độ mạnh mẽ của xác thịt hắn lại lên thêm một tầng.

Quả nhiên, suy đoán của hắn không sai, công pháp Cửu Thiên Ngự Thần Quyết này tổng cộng chia làm chín môn, hơn nữa cùng tu chín môn công pháp này có thể cộng dồn tăng cường xác thịt.

Hiện giờ, sau khi hấn luyện thành Thần Viên Quyết, e rằng độ mạnh mẽ của xác thịt đã hơn hẳn Kim Thân cảnh nhất trọng.

Nếu cùng luyện chín môn, thế phải mạnh tới mức độ nào đây?

Cô Dương sinh lòng hướng tới, sau này phải để ý mặt này nhiều hơn, cô hết sức thu thập loại ấn tử này.

Thần Thông của Thần Viên Quyết là sức mạnh cuồng bạo, chỉ tu thành nhất trọng đã có sức mạnh đủ ngang bằng Cự Lực Thần Thông của Kim Thân cảnh.

“Ta có thể luyện thành Thần Viên Quyết, chứng minh ở trong ấn tử truyền thừa có lưu giữ một giọt tinh huyết của Thần Viên, hơn nữa e rằng chỉ một giọt như thế, dùng xong thì hết rồi.”

Cô Dương lấy ấn tử của Tề vương kia ra, chắc bên trong đây cũng thế, đang lưu giữ một giọt tinh huyết của Thần Hoàng.

Hấn nghĩ tới đây, khóe miệng nở một nụ cười đắc ý.

Cuối cùng lần này cũng đã thể hiện ra giá trị của hệ thống.

Hai lần này, hấn đều nhận được truyền thừa và tinh huyết trong ấn tử ở mô phỏng.

Cũng có nghĩa, trong hiện thức, tinh huyết trong miếng ấn tử trên tay hấn và linh canh ngục đó vẫn còn ở đây.

Cô Dương hoàn toàn có thể lợi dụng mô phỏng, liên tục không ngừng nhận lấy tinh huyết của Thần Hoàng và Thần Viên, cho đến khi luyện tới đại thành.

Chương 196: Khôi ấn tử thứ nhất (2)

Lần mô phỏng này đã chứng tỏ biện pháp đó là được. Chuyển đi này, hấn vô tình hấp thu mất tinh huyết Thần Hoàng trong ấn tử, tiến độ của Thần Hoàng Quyết đệ nhị trọng thăng cấp một khúc, làm thêm mấy lần, luyện tới đệ nhị trọng hoàn toàn không vấn đề.

Lần nữa!

Cô Dương lại mở hệ thống ra, bắt đầu một đợt mô phỏng mới.

Lần này, hắn đã biết công lược thông quan hoàn hảo, có thể thực hiện đại hoá tối đa thành quả tu luyện.

Thần Đô, bên ngoài quốc trượng phủ, ngựa xe như nước, khách khứa đông đúc.

Hạ nhân của quốc trượng phủ đã có thể thuận thực ứng đối tình cảnh như vậy, sắp xếp một cách gọn gàng trật tự.

Cố Vân Phi đi theo thúc phụ, ngồi xe ngựa tiến về quốc trượng phủ.

Hôm nay hắn thay thế phụ thân tới đây mừng thọ quốc trượng.

“Tô gia giống như Cố gia chúng ta, tổ tiên cùng làm bộ hạ dưới trướng của thái tổ, sau này phong làm hầu tước như nhau, mấy trăm năm về trước, hai nhà từng có mấy đời kết giao.”

Trong xe ngựa, dường như thúc phụ hơi cảm khái: “Sau này, Tô gia dần dần sa sút, Cố gia ta lại ngày một phát triển, từ từ không còn qua lại. Không ngờ rằng mấy trăm năm sau, thời cơ của Tô gia đến, lại sinh ra một nữ nhân lợi hại như vậy. Chắc, thoáng cái thì đã trở mình. Chúng ta cũng không thể không đi nhìn bọ quốc trượng chỉ biết ca múa săn bắn đó được.”

Trong lời nói của hắn khá xem thường quốc trượng kia.

Tất nhiên Cố Vân Phi cũng biết đoạn lịch sử này, Tô gia một bước lên trời cũng chỉ là chuyện trong vòng mười năm.

Mười năm trước, người nào biết Tô Cảnh Diệu là ai? Văn không thành, võ chẳng xong, ở Thần Đô cũng chỉ là một kẻ chẳng mấy nổi danh.

Bây giờ, cả Thần Đô, vô số người gọt nhọn đầu cũng muốn bước vào cánh cửa của Tô gia, tới đây mừng thọ cho lão giả thực lực chỉ mới ngũ phẩm này.

Mọi thứ này đều vì hắn có một nữ nhi tốt.

Cố Vân Phi nghĩ tới hoàng hậu, trong lòng hơi kiên dè.

Nghe nói, khi nữ nhân kia mới vào cung chỉ là một cung nữ bình thường, nhưng trong quãng thời gian ngắn lấy được lòng của hoàng đế, khiến hắn loại trừ tất cả ý kiến, phong nàng làm hoàng hậu, có thể nói là một bước lên trời.

Rất nhanh, hoàng đế bệnh nặng nằm giường, tấu chương các châu đều từ tay nàng ra, dẫn đến sự phản đối của quần thần.

Sau đó, nữ nhân đó thể hiện ra thủ đoạn lật tay thành mây, trở tay thành mưa, trước tiên là thành lập nội vệ, dùng một vụ án mưu phản làm ngòi nổ, đưa tất cả người phản đối nàng vào thiên lao, thanh tẩy triều đường một phen.

Bây giờ, không ai tưởng tượng nổi, thủ đoạn của nữ nhân này lại độc ác tới vậy.

Sau khi trải qua thanh tẩy mấy năm, nàng thật sự nắm chắc đại quyền, trên triều đường đều đã thành người của nàng.

Hiện giờ chỉ duy nhất trưởng công chúa xuất thân hoàng thất có thể đối đầu với nàng.

Không bao lâu sau, xe ngựa dừng lại.

Cố Vân Phi bước xuống xe ngựa, nhìn phủ đệ sang trọng trước mắt. Nơi này vốn là một lâm viên của hoàng thất, được hoàng hậu ban cho quốc trượng, cũng tức là phụ thân của nàng.

Cả Thần Đô cũng không tồn tại bao nhiêu phủ đệ cấp bậc như vậy, nơi khác không phải là của vương gia thì là Trần Quốc công đang ở.

Tô Cảnh Diệu, một võ giả ngũ phẩm, một kẻ vốn ngay cả chức quan cũng không có, có tài đức gì mà xứng ở đây?

Số người và thế gia lớn khinh thường Tô Cảnh Diệu giống như tộc thúc của Cố Vân Phi vô cùng nhiều.

Trong mắt bọn họ, Tô gia chẳng qua là nhà giàu mới nổi, nếu không phải xuất hiện được một hoàng hậu, ai cũng sẽ không thèm coi trọng.

Tuy nhiên, cho dù trong lòng bọn họ xem thường đến cỡ nào, ngoài mặt cũng sẽ không biểu lộ ra.

Không ai muốn đắc tội nữ nhân đó.

Sau khi Cố Vân Phi và tộc thúc vào cửa, đột nhiên nói:

“Người đó cũng ở Thần Đô, không biết hôm nay có đến đây hay không.”

Hắn vừa suy nghĩ thì nghe thấy ngoài cửa gọi tên: “Đại công tử Quách gia đến chúc mừng.”

Hắn lấy làm kỳ lạ, Quách Thái Bình cũng tới đây ư?

Mối quan hệ giữa chín gia tộc lớn trong thiên hạ và hoàng thất khá tế nhị, hầu như không người nào làm quan trong triều, theo lý mà nói, người giống như Quách Thái Bình căn bản không cần phải xu nịnh Tô gia.

Chẳng mấy chốc, một tiếng gọi tên khác vang lên: “Đại công tử Cao gia đến chúc mừng!”

Cố Vân Phi càng thêm lấy làm lạ, Cao gia cũng là một trong số chín gia tộc lớn thiên hạ.

Lập tức, một tiếng gọi tên khác truyền đến: “Đệ tử thủ tịch Văn viện đến chúc mừng!”

Lúc này, Cố Vân Phi ngạc nhiên: “Gì cơ, nàng lại cũng tới rồi?”

Thủ tịch Văn viện, đệ tam Thiên Kiêu bång Diệp Lăng Ba, nữ tử này kinh tài tuyệt diệu, là đệ tử thủ tịch trẻ tuổi nhất Văn viện từ trước đến nay, có lời đồn rằng nàng là đại năng Thượng Cổ chuyển thế.

Rốt cuộc hôm nay là sao đây?

Mặc cho Cố Vân Phi không lanh lợi đi nữa cũng phát giác được hôm nay hơi khác thường.

Đột nhiên, giọng nói của người ngoài cửa trở nên hết sức kích động: “Ngũ hoàng tử đến chúc mừng.”

Trái tim Cố Vân Phi “thình thịch” một tiếng, ngay cả ngũ hoàng tử cũng tới rồi.

Phải biết rằng, sức khỏe của hoàng đế càng lúc càng tệ, quan hệ giữa mấy hoàng tử và hoàng hậu đó cũng trở nên ngày càng tế nhị, nước sông không phạm nước giếng.

Thật là quá bất thường.

“Trưởng trưởng công chúa đến chúc mừng!”

Hít...

Cố Vân Phi không khỏi hít ngược một hơi.

Sự có mặt của trưởng công chúa không những khiến Cố Vân Phi kinh ngạc, mà cả quốc trượng phủ cũng chấn động khi tin tức vừa lan truyền.

Từ năm năm trước, trưởng công chúa được hoàng đế khâm phong làm chủ Trưởng Thu cung thì đã có tư cách khai phủ lập nha, bên cạnh nhanh chóng tụ tập một loạt nhân tài.

Phong cách hành sự của hoàng hậu, định sẵn sẽ đắc tội rất nhiều người, cho nên sau khi trưởng công chúa khai phủ lập nha, những kẻ phản đối hoàng hậu đều dồn dập nương nhờ sang đó.

Trưởng công chúa là thân muội muội của hoàng đế, nói rõ chính là người được hoàng thất đẩy ra để cạnh tranh với hoàng hậu, từ đó cân bằng quyền lực của hoàng hậu.

Giữa hai nữ nhân này không nói như nước với lửa, cũng là đối chọi gay gắt.

Tại Thân Đô, ngay cả trẻ con ba tuổi cũng biết, trưởng công chúa và hoàng hậu là tử thù, cho dù gặp mặt nhau không làm gì cũng phải ăn miếng trả miếng.

Chương 197: Bôn tọa đến lấy mạng chó của các người

Bây giờ, trưởng công chúa lại chạy tới quốc trượng phủ trong ngày mừng thọ quốc trượng...

Phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người nghe thấy tin tức này chính là, chẳng lẽ nàng đến gây rối với hoàng hậu ư?

Cho đến trước mắt, đấu tranh giữa trưởng công chúa và hoàng hậu vẫn đang trong giai đoạn bình thường.

Người minh mẫn đều nhìn được ra, hoàng hậu tương đối kiềm chế, biết rằng rất khó triệt để lật đổ đối phương, cho nên không làm ra chuyện mờ ám gì để bày tỏ lòng rộng lượng.

Phía trưởng công chúa cũng thế, biết rằng trong quãng thời gian ngắn không thể lay động hoàng hậu, cũng không mạnh động, vừa lôi kéo nhân tài, vừa chờ đợi cơ hội.

Hành động đó gọi là vương bất kiến vương(1).

Hiện giờ, trưởng công chúa chạy tới phủ của phụ thân hoàng hậu, nếu nói nàng đến mừng thọ, tất nhiên ai cũng không tin.

Vị khách quan trọng này vừa đến, cả quốc trượng phủ chột trở nên gà bay chó sủa.

Ngày mừng thọ hôm nay, quốc trượng Tô Cảnh Diệu không thể không dẫn theo người đích thân ra ngoài nghênh đón.

Đừng thấy hấn là nhạc phụ của hoàng đế, tính là trưởng bối, nhưng trước mặt trưởng công chúa cũng phải quỳ xuống. Thiên địa quân thân sư, quân ở trước, thân ở sau. Nói về quân thân trước, trưởng công chúa chính là đại diện cho hoàng quyền.

Ngay lúc tất cả mọi người kinh ngạc bởi sự có mặt của trưởng công chúa, Cố Dương đã chạy nhanh tới quốc trượng phủ. Hấn về Thiên Tâm võ quán một chuyến trước, thay một bộ y phục mới qua đây.

Khi hấn vào cửa, hạ nhân của quốc trượng phủ cũng quên mất gọi tên.

Cố Dương vừa bước vào trong thì nghe thấy trưởng công chúa lại cũng đến đây rồi, trong lòng hơi ngạc nhiên: “Nàng tới nơi này không phải cũng vì kho báu đó chứ?”

Bỗng nhiên hấn nhớ ra trưởng công chúa căn bản chưa từng xuất hiện trong mấy lần mô phỏng kia.

Chẳng lẽ, sau cùng nàng bị nhốt trong bí cảnh đó sao?

Trong lòng Cố Dương suy nghĩ, trong tay đã nắm chặt ấn tỳ của Tề vương.

Bản thân ấn tỳ này chính là một món đồ vật giống như pháp bảo, ở trong mô phỏng thì hấn đã biết được cách luyện hóa nó.

Lúc này, thông qua ấn tỳ, hấn cảm ứng được một cảm chế, chính là cảm chế nhắc tới trong lần mô phỏng trước đó.

Phải biết rằng, Hạ triều đã diệt vong hai nghìn năm, không biết Tề vương phủ này đã trải qua bao nhiêu đời chủ nhân, tu sửa thôi cũng không biết tu sửa hết mấy lần, nhưng không ngờ vẫn sót lại một cấm chế.

Nói không chừng trong đó đang cất giấu bảo bối gì.

Cố Dương đi về phía vị trí của cấm chế.

Dù là khách khứa đến đây hay hạ nhân trong phủ, không một ai quen biết hắn, hắn tùy ý di chuyển cũng không người nào bận tâm.

Chỉ chốc lát, hắn đã đi tới viện sau, càng tiến vào trong, người càng ít.

Khách khứa bình thường sẽ không chạy đến viện sau, các hạ nhân đều ra phía trước giúp đỡ rồi, như vậy tiện hơn khá nhiều.

Khi sắp đi tới viện tử đang có cấm chế đó, chợt hắn nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Tô tử tử, tại sao tới giờ ngươi vẫn chưa giả vậy?”

Cố Dương cau mày lại: “Nàng cũng đến rồi.”

Người nói chuyện chính là nữ nhi Trình Thanh Vũ của Trình Thiên Tâm.

Hôm qua hắn từng dặn dò nàng, bảo nàng hôm nay ở lại võ quán, đừng đi đâu cả, nàng không hề nghe lọt tai mà.

Nữ hài phản nghịch choai choai, lại nhiều chủ kiến như vậy, đúng là khiến người khác lo không xuể.

Sau đó, giọng nói của một nữ nhân trẻ tuổi khác truyền lại: “Tại sao bỗng nhiên ngươi hỏi về điều này, không lẽ tiểu nữ hài ngươi dậy thì rồi? Nói tử tử biết, ưa nam nhân nào vậy.”

“Ta không nói với ngươi nữa.”

Tiếp theo là một loạt tiếng vui cười đùa giỡn.

Nữ nhân này chính là muội muội của hoàng hậu.

Cố Dương nghĩ tới trong lần mô phỏng nào đó, hoàng hậu cứ muốn ban hôn cho hắn và muội muội này, suy nghĩ một hồi,

vẫn là tránh xa chút tốt hơn.

Hắn vừa định rời đi thì cảm thấy có người đang tiếp cận sang phía này.

Thân hình hắn vụt qua, trốn vào trong hòn non bộ bên cạnh.

Một bên khác, đột nhiên hai người vẫn đang đùa giỡn trong sân cũng trở nên yên lặng.

Sau mấy nhịp thở, hai bóng người xuất hiện trong viện tử, một trong số đó đờ đập giọng nói cất tiếng: “Tam thúc, hình như là nơi này.”

Phía sau hòn non bộ, Cố Dương cũng không cần ngẩng đầu thì nhận ra đây là người quen cũ, Quách Thái Bình.

Người kẻ bên là một Thần Thông cảnh, tuy che giấu đi tu vi, nhưng dưới góc nhìn của hắn có thể thấy rõ được thể phách của người này lớn mạnh hơn hẳn Lâm Diệc Mặc của Lâm gia kia.

Đây là một cường giả Kim Thân cảnh nhị trọng.

Trong lòng hắn hơi kinh ngạc: “Bên cạnh tên này có một Kim Thân cảnh nhị trọng đi theo, sau khi bị ta đập còn có thể nén giận. Đúng là không tầm thường.”

Vào mấy ngày trước, nếu hắn đối mặt Kim Thân cảnh nhị trọng này, tỉ lệ lớn là không đánh nổi.

Kim Thân nhị trọng, xác thịt gần như đã tới mức độ kim cương bất hoại, Thiên Vấn Cửu Dao dù có huyền diệu đi chăng nữa, dựa vào chân nguyên của hắn cũng khó đánh đôi phương bị thương chút ít.

Quách Thái Bình ngấm ngấm chịu đựng như thế, dễ nhận thấy đều vì kho báu này, hoặc là Nhân Hoàng kiếm ở kho báu trong truyền thuyết.

Cố Dương nghĩ tới lát nữa khi hắn phát hiện cái gọi là Nhân Hoàng kiếm chỉ là một âm mưu, không biết sẽ để lộ vẻ mặt gì.

Trong lòng hắn cũng hơi không nở.

“Tam thúc, chúng ta phải mau lên, hôm nay khác thường quá, Cao Minh Hải, ngũ hoàng tử, Diệp Lăng Ba, ngay cả trưởng công chúa cũng tới, nói không chừng mục đích của bọn họ giống như chúng ta.”

Sắc mặt Quách Thái Bình hơi âm u, hấn tốn nhiều tâm huyết như thế mới tra được chỗ này, thấy đã sắp thành công, lại phát hiện có thêm nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy.

Cao gia, ngũ hoàng tử, Văn viện, trưởng công chúa.

Những người này không một ai dễ trêu chọc.

Nhất là trưởng công chúa, nơi này là Thần Đô, đại bản doanh của hoàng thất, có thể gọi mấy Thần Thông cảnh tới đây bất cứ lúc nào. Nếu nàng thật sự đến vì Nhân Hoàng kiếm, hấn sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

Tam thúc đó nói: “Bên kia có hai người.”

“Mặc kệ bọn họ đi, lập tức ra tay.” Quách Thái Bình vội vã hô thúc.

Tam thúc đó không che giấu tu vi nữa, một luồng khí thể hết sức lớn mạnh xông lên trời, trong miệng hét to: “Mở cửa!”

Trên bầu trời, bất ngờ xuất hiện một khe nứt.

“Mở rồi!”

Quách Thái Bình vui mừng quá đỗi.

—

(1) Vương bất kiến vương: Ý chỉ hai người rất mạnh trong một lĩnh vực không bao giờ gặp nhau. Bắt nguồn từ cờ tướng, hai Vương đại biểu cho quân Tướng không thể gặp nhau, nếu gặp nhau sẽ chết.

Chương 198: Xem ai kiên nhẫn hơn

Khi Thần Thông cảnh của Quách gia đó bộc phát ra khí thể, người của quốc trượng phủ, dù là chủ nhân hay khách khứa đều giật mình.

Trong quốc trượng phủ lại có cường giả Thần Thông cảnh ra tay.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Sắc mặt của Cố Vân Phi đang trò chuyện với một đệ tử thế gia thay đổi, chợt quay đầu nhìn sang phía đó, thoạt nhìn càng kinh ngạc tới nỗi giương mắt đờ đẫn.

Chỉ thấy trên bầu trời nứt ra một khe hở, khe nứt không ngừng phóng to, biến thành một cái lỗ, bên kia giống như một thế giới khác.

Là bí cảnh!

Ngay lúc này, hầu như mười mấy hình bóng đồng thời bay lên, lao về phía hang động đó.

Ngự Không Thần Thông!

Thần Thông cảnh!

Cả mười mấy vị Thần Thông cảnh.

Cố Vân Phi chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Bình thường, muốn gặp được một cường giả Thần Thông cảnh đã khó, thế nhưng hôm nay ở quốc trượng phủ lại đồng thời có mặt mười mấy người.

Rốt cuộc trong bí cảnh đó có báu vật gì? Lại thu hút được nhiều cường giả Thần Thông cảnh như vậy?

Cả mười mấy vị, e rằng gần một nửa cường giả Thần Thông cảnh trong Thần Đô đều đã đến đây.

Thậm chí Cố Vân Phi trông thấy trưởng công chúa cũng nằm trong số đó.

Quả nhiên, hẳn biết ngay trưởng công chúa sẽ không vô duyên vô cớ tới quốc trượng phủ, chắc chắn có mưu đồ.

Cố Vân Phi biết, chắc chắn bên trong bí cảnh đó có báu vật kinh thế hãi tục gì, mới có thể khiến nhiều cường giả Thần Thông cảnh động lòng như vậy.

Lỡ như lát nữa những cường giả Thần Thông cảnh này tranh giành báu vật mà đánh nhau.

Chợt hấn nghĩ tới đây, không thể ngồi tiếp nữa, chuẩn bị chuồn đi.

Chỉ trong nháy mắt, mười mấy Thần Thông cảnh kia đã bay vào bí cảnh đó.

Bỗng nhiên, cửa vào của bí cảnh khép lại, khe nứt đó biến mất một cách bất âm vô tín.

“Chuyện gì thế?”

Cố Vân Phi đang ngạc nhiên, thì thấy đột nhiên bầu trời tối sầm xuống.

“Ha ha ha.”

Một tiếng cười vang lên, trên bầu trời xuất hiện một người hắc bào, đặc ý nói: “Bồn tọa mới bày một kẻ nhỏ đã loại bỏ được mười bảy Thần Thông cảnh, mười lăm Kim Thân, hai Pháp Lực ha ha ha.”

Pháp... Pháp Lực cảnh?

Cố Vân Phi nhìn ra đối phương sử dụng pháp lực phong tỏa cả quốc trượng phủ, trái tim không khỏi chùng xuống.

Đợi khi hấn nghe thấy đối phương nói vậy càng kinh ngạc tới tột cùng.

Mười mấy cường giả Thần Thông cảnh đó lại gặp phải mưu toan?

“Không hay rồi, là Xích Tôn giáo.”

Đột nhiên, trong đám người thốt lên một tiếng kinh hãi, có người đã nhận ra thực lực của người đang trên bầu trời kia.

“Bồn tọa Xích Nhật, hôm nay đến lấy mạng chó các ngươi!”

Khi trên bầu trời xuất hiện một khe hở không gian, trong lòng Quách Thái Bình kích động không thôi, cuối cùng lồi vào bí cảnh cũng mở ra rồi.

Bản đồ kho báu quả nhiên là thật.

Hấn giống như nhìn thấy Nhân Hoàng kiếm đang vẫy tay với mình.

Đúng lúc này, vùng lân cận liên tục bộc phát ra hơn mười luồng khí thể mạnh mẽ, đều là cường giả Thần Thông cảnh.

Nguy rồi!

Lần này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, không ngờ trong quốc trượng phủ lại có hơn mười vị Thần Thông cảnh.

Hắn lập tức cuống lên: “Tam thúc!”

Không đợi hắn lên tiếng, tam thúc ở bên cạnh đã bước lên tiến vào bên trong bí cảnh.

Quách Thái Bình hận không thể đi theo cùng, nhưng lí trí còn sót lại giúp hắn nhìn xuống được cảm giác kích động này, ở đây nhiều Thần Thông cảnh như vậy, nếu hắn tiến vào bí cảnh, chẳng những không giúp được gì, trái lại còn kéo chân sau tam thúc.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy mười mấy bóng hình đi theo sát sau lưng tam thúc, bay về phía lối vào bí cảnh.

Cao Tùng Vĩ của Cao gia, Chu Tông Nghiệp của Văn viện, Hầu Kế Nguyên của Nội vệ, Cam Tử Lâm của Trấn quốc công phủ, trưởng công chúa...

Quách Thái Bình liếc một cái là có thể nhận ra mấy vị Thần Thông cảnh trong đó, mà hai người Cao Tùng Vĩ và Chu Tông Nghiệp đều có tu vi Pháp Lực cảnh.

Sắc mặt hắn trở nên vô cùng tái nhợt.

Tam thúc mới chỉ là Kim Thân nhị trọng mà thôi, làm thế nào tranh đoạt được với hai vị cường giả Pháp Lực cảnh?

Giờ phút này trong lòng hắn đã hơi hồi hận, sớm biết vậy, lẽ ra nên báo chuyện này cho lão tổ.

Cũng không phải Quách gia không có Pháp Lực cảnh, chỉ là hắn mang lòng riêng, muốn một mình nuốt Nhân Hoàng kiếm, vì vậy chỉ dẫn theo tam thúc có quan hệ thân thiết nhất đến.

Nào giờ Cao gia và Văn viện lại không hề coi trọng đạo lý võ đạo, phái hai cường giả Pháp Lực cảnh tham gia.

Quách Thái Bình từng nghĩ bản đồ kho báu đã bị lộ ra ngoài, nhưng không ngờ lại bị lộ triệt để như vậy, gần như hơn mười vị Thần Thông cảnh này đều là đến từ các thế lực khác nhau.

Đến lúc này, hắn cũng nhận ra được chỗ không đúng rồi.

Theo lý thuyết, bất kỳ người nào lấy được một tấm bản đồ kho báu, chắc chắn đều nghĩ muốn độc chiếm, sao có thể trắng trợn để lộ ra ngoài? Khiến cho nhiều người biết đến như vậy?

Khi hắn đang suy nghĩ, đột nhiên lối vào bí cảnh tự động khép lại, biến mất không thấy gì nữa.

“Tại sao lại như vậy?”

Biến cố như vậy khiến Quách Thái Bình giật nảy mình, hắn vẫn chưa đóng lối vào mà.

Phương pháp mở ra và đóng lại lối vào bí cảnh đều ghi trên tấm bản đồ kho báu này.

Đúng lúc này, trên bầu trời xuất hiện một màn sáng màu đen, bao phủ toàn bộ quốc trượng phủ.

“Ha ha ha...”

Một người áo đen đang cười lớn xuất hiện: “Một kế sách nhỏ của bốn tọa đã trừ khử được mười bảy vị Thần Thông cảnh, mười lăm vị Kim Thân, hai vị Pháp Lực... Ha ha ha...”

Xích Tôn giáo!

Pháp Lực cảnh!

Trong lúc nhất thời, cả người Quách Thái Bình như rơi vào hầm băng.

Đến lúc này, sao hắn lại không biết rằng mình đã trúng kế rồi chứ.

Cái gì mà kho báu Hạ triều, cái gì mà bí cảnh cất giấu Nhân Hoàng kiếm, tất cả đều là giả. Tất cả những chuyện này đều là âm mưu của Xích Tôn giáo, mục đích chính là lừa giết Thần Thông cảnh của các thế lực lớn.

Chỉ sợ lần này tam thúc lạnh ít dữ nhiều.

Người áo đen trên bầu trời quát lên: “Hôm nay, bỗn tọa Xích Nhật đến lấy mạng chó của các ngươi.”

Trước người hắn ngưng tụ ra một ngọn lửa màu đỏ thẫm, nhiệt độ cao đến đáng sợ dần lan ra.

Đó chính là Xích Viên Thần Công – một trong những thần công trấn giáo của Xích Tôn giáo.

Cường giả Pháp Lực cảnh áo đen này dốc hết sức đánh ra một đòn đủ để san bằng toàn bộ quốc trượng phủ.

Quách Thái Bình cảm nhận được khí tức mang tính hủy diệt của ngọn lửa màu đỏ thẫm kia, trong lòng tuyệt vọng.

Chương 199: Xem ai kiên nhẫn hơn (2)

Cuối cùng hắn cũng biết, Xích Tôn giáo bố trí một cái bẫy lớn như vậy, mục đích không chỉ là muốn lừa giết chết mấy vị Thần Thông cảnh, mà còn muốn hút gọn một mẻ các quan lớn và rất nhiều quý tộc có công lao trong triều đình.

Hôm nay là đại thọ sáu mươi tuổi của quốc trượng, gần như tất cả quan lớn đều đến, cả hoàng hậu và trưởng công chúa cũng đang ở đây. Nếu toàn bộ những người này chết tại đây, chỉ sợ triều đình Đại Chu sẽ hoàn toàn tê liệt.

Xích Tôn giáo lại phát động nổi loạn ở các nơi, thiên hạ sẽ lập tức hỗn loạn.

Trong lòng Quách Thái Bình vô cùng không cam lòng: “Chẳng lẽ hôm nay phải chết ở nơi này sao?”

Đột nhiên, hai bóng hình im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng người áo đen.

Một người trong đó tay cầm một cái giá nến bằng đồng thau cổ xưa, phía trên chỉ còn một mẫu nến ngắn ngắn màu trắng, giữa nến cháy lên một ngọn lửa màu xanh.

Trên người tên áo đen tên là Xích Nhật xuất hiện một tầng ánh sáng màu xanh kỳ lạ, cố định hắn đứng nguyên tại chỗ.

Một người khác tay cầm một cái dùi, đâm vào màn ánh sáng màu đen kia.

Thay đổi này xảy ra quá vội vàng, nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Chẳng ai ngờ rằng ở đây còn hai vị cường giả Thân Thông cảnh.

Quách Thái Bình liếc một cái là có thể nhận ra y phục trên người bọn họ, đều là đến từ đại nội, tất nhiên là phụ trách bảo vệ hoàng hậu.

Lập tức thấy vị cao thủ đại nội sắp phá vỡ màn sáng kia đột nhiên hơi nghiêng người, xoẹt một tiếng, máu trên bờ vai hắt bắn ra tung tóe, có thể nhìn ra bóng dáng một thanh kiếm bên trong máu tươi.

“Vô Hình kiếm?”

Quách Thái Bình bật thốt lên.

Chủ nhân của thanh kiếm này vô cùng nổi tiếng, chính là Vô Ảnh Kiếm Thánh, là người xưng thánh đầu tiên, tuổi tác cũng lớn nhất trong mười vị Kiếm Thánh thời nay. Người này đã mấy chục năm không xuất hiện, rất nhiều người đều cho rằng hắn chết rồi.

Không ngờ hôm nay Vô Hình kiếm lại lần nữa xuất hiện, mà còn cùng một phe với Xích Tôn giáo.

Một nam tử áo trắng xuất hiện, cười ha hả nói: “Phản ứng rất nhanh.”

Vị cao thủ đại nội bị đánh lén bị thương kia lạnh lùng nói: “Truyền nhân của Vô Hình kiếm?”

Tất nhiên người này không thể nào là Vô Ảnh Kiếm Thánh được, nếu không, một kiếm vừa rồi, hắn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, mà ngay cả người ở đây cũng sẽ bị một kiếm này chém chết.

Nam tử trước mắt mới chỉ có tu vi Kim Thân cảnh nhất trọng mà thôi.

Khi đang nói chuyện, hai bóng hình một đen một đỏ đánh về phía cao thủ đại nội tay cầm giá nến bằng đồng thau.

Gần như là đồng thời, hai luồng kiếm ý một trắng một lam bay đến, đối phó với hai bóng hình kia.

Biến cố xảy ra liên tiếp khiến người xem không kịp nhìn, một vị lại một vị cường giả Thần Thông cảnh lên sàn, bất ngờ xảy ra liên tiếp, trên bầu trời, sáu cường giả Thần Thông cảnh đang hỗn chiến với nhau.

Còn có hai người vẫn đang trong trạng thái giằng co.

Cảm xúc của người bên dưới cũng theo đó mà chập trùng lên xuống.

Người tinh mắt một chút đều có thể nhìn ra được, điểm then chốt của thế cục bây giờ nằm ở trên người cao thủ đại nội tay cầm giá nến, chính hắn là người dùng món dị bảo kia áp chế Xích Nhật – vị cường giả Pháp Lực cảnh này.

Nếu không thì tất cả mọi người ở đây đã thành một cỗ thi thể từ lâu rồi.

Bốn vị phe mình chỉ là Kim Thân cảnh, hợp sức cùng nhau cũng không ngăn được Xích Nhật.

“Ha ha, không phải cuối cùng vẫn phải dựa vào ta sao?”

Kèm theo giọng nói khàn khàn vang lên, lại có một người áo đen xuất hiện.

Lần này, trong lòng tất cả mọi người trong quốc trượng phủ không nhìn được trở nên nặng nề.

Xích Tôn giáo vẫn còn một vị Thần Thông cảnh.

Lần này thì tiêu rồi.

Ai đến ngăn cản người này đây?

Rất nhiều người đều tràn đầy tuyệt vọng.

“Cố Dương!”

Đột nhiên trong đầu Cố Vân Phi nhảy ra một cái tên, nếu như hắn ở đây, có lẽ sẽ được cứu rồi.

Vấn đề là, rút cuộc hắn có đến không?

“Còn không mau chóng ra tay? Nếu bên phía hoàng cung phát hiện khác thường bên này thì không kịp rồi.” Một người bên phái Xích Tôn giáo thúc giục.

Người áo đen lên sàn cuối cùng kia cười lạnh lùng nói:
“Không cần ngươi dạy ta làm việc.”

Dù nói như vậy, nhưng hắn vẫn rút đao trong tay ra, toàn thân cây đao đỏ thẫm, mang theo cảm giác tà ma quỷ quái, nâng đao chém về phía giá nền trong tay cao thủ đại nội kia.

“Trảm Thần đao?”

Quách Thái Bình nhìn thấy đao trong tay người thân bí mặc áo đen kia, hoảng hốt lên tiếng.

Trảm Thần đao, thân binh tuyệt thế trong tay Vũ Đại – lão tổ Vũ gia, phối hợp với tu luyện công pháp Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết, không biết bao nhiêu cường giả Thần Thông cảnh chết dưới đao này rồi.

Sau khi Vũ Đại chết, thanh Trảm Thần đao này phải ở trong hoàng thất mới đúng.

Rút cuộc người áo đen này là ai?

Cách đó không xa, đằng sau hòn non bộ.

Cô Dương nhìn chằm chằm người áo đen trên bầu trời, có loại cảm giác quen thuộc cực kỳ quái lạ.

Mãi sau khi đối phương rút đao ra hắn mới chợt hiểu ra, Diệt Thần Cửu Thức!

Đao pháp người này tu luyện chính là Diệt Thần Cửu Thức.

“Rút cuộc người này là ai? Có quan hệ gì với Lăng Linh?”

Trong lòng hắn vô cùng tò mò, nhưng cũng không có ý muốn ra tay.

Hắn đang chờ.

Hắn tin chắc rằng có người còn sốt ruột hơn hắn.

Khoảnh khắc thấy Trảm Thần đao của người áo đen trên bầu trời sắp giết chết cao thủ đại nội kia, một sợi dây đỏ bay ra, trói chặt lấy người áo đen.

“Không ngờ lại là nàng!”

Cố Dương đột nhiên nhìn về phía viện tử cách đó không xa, trong lòng vô cùng hoảng hốt.

Sở dĩ Cố Dương chắc chắn như vậy, đến thời khắc sống còn cũng có thể nhìn được không ra tay là bởi vì đoán được, chắc chắn trong quốc trượng phủ còn một vị cường giả Thần Thông cảnh.

Hoàng hậu, Diệp Lăng Ba, Quách Thái Bình đang trong quốc trượng phủ bây giờ đều còn sống đến mấy năm sau.

Hoàng hậu thì không cần phải nói, Diệp Lăng Ba, đệ tử thủ tịch của Văn viện, trong một lần mô phỏng nào đó, hấn phụng mệnh hoàng hậu đi khiêu chiến vị thiên tài đứng thứ ba Thiên Kiêu bảng này, thời gian là ở mấy năm sau.

Dựa theo dòng chảy thời gian ban đầu, mấy năm sau Quách Thái Bình sẽ khiêu chiến Trình Thiên Tâm.

Từ mấy điều này có thể suy đoán ra, lần này người trong quốc trượng phủ tuy hoảng sợ nhưng cũng không nguy hiểm.

Cho dù hấn không ra tay thì cũng có người khác ra tay.

Chương 200: Trấn Yêu tháp

Chẳng qua Cố Dương thật sự không ngờ, Thần Thông cảnh thứ năm trong quốc trượng phủ lại là Tô tử tử trong miệng Trình Thanh Vũ, cũng chính là muội muội của đương kim hoàng hậu.

Nàng mới bao nhiêu tuổi chứ?

Mười năm trước hoàng hậu vào cung, nhiều nhất cũng chỉ hai lăm hai sáu tuổi...

Tuổi tác của muội muội nàng sẽ không vượt qua hai mươi lăm.

Hai mươi lăm tuổi đã Thần Thông cảnh, quả thật không hợp lẽ thường.

Hơn nữa, vũ khí nàng sử dụng còn là một sợi dây đỏ, điều này khơi gợi một số ký ức không tốt lắm trong lòng hắn.

Cường giả Pháp Lực cảnh dùng dây đỏ trói hắn trong lần mô phỏng trước sẽ không có liên quan gì với nàng đây chứ?

“Tâm tư của nữ nhân này quá sâu, trong lần mô phỏng trước đó, trơ mắt nhìn ta bị đánh trọng thương, lần này đến lượt người chịu trận.”

Cố Dương cười he he, đúng là đang cười trên nỗi đau của người khác.

Trên bầu trời, người áo đen cầm Trảm Thần đao trong tay vừa sơ suất đã bị dây đỏ quấn chặt quanh người, khí tức khủng bố trên người lập tức biến mất, dường như tu vi đã bị khóa chặt, cơ thể rơi xuống dưới.

“Nhân Duyên thẳng? Là người của Bích Tiêu cung!”

Nam tử cầm Vô Hình kiếm trong tay chiếm thế thượng phong, còn rảnh rỗi chú ý đến tình hình chiến đấu bên cạnh, thấy cảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nhân Duyên thẳng chính là một món dị bảo Thượng Cổ, đừng nghe cái tên rất êm tai, thật ra là món vũ khí có uy lực vô cùng lớn, một khi bị nó cuốn lấy, tu vi cả người sẽ bị niêm phong, chỉ có thể mặc cho người khác đánh đập.

Nghe nói ở thời kỳ Thượng Cổ, một số nữ tiên coi trọng nam tiên nào đó sẽ dùng Nhân Duyên thẳng trói mang về động phủ kết thành nhân duyên, đây cũng là nguồn gốc của cái tên đó.

Loại dị bảo này đã thất truyền từ lâu, cũng chỉ có truyền nhân của Bích Tiêu cung là đã từng dùng loại dị bảo này.

Người áo đen bị Nhân Duyên thẳng trói không ngừng rơi xuống, đột nhiên, trong mắt lóe lên ánh đỏ tím vô cùng quỷ dị.

Dường như thời gian và suy nghĩ của tất cả mọi người ở đây đều đông cứng lại.

“Không hay rồi!”

Cố Dương ở sau hòn non bộ cũng không cười nổi nữa, hấn rất quen thuộc dao động quỹ dị này.

Đây là Diệt Thần thức – thức thứ chín của Diệt Thần Cửu Thức!

Một thức này cực kỳ quý dị, hoàn toàn không theo lẽ thường, một đao vừa đánh ra, lập tức tiêu diệt nguyên thần.

Hấn sử dụng một lần, sau đó phát hiện đao pháp trong một thức này có vấn đề, đến bây giờ cũng không dám dùng lại.

Không ngờ người áo đen kia cũng đã luyện thành một thức này.

Lúc này, một giọng nói tức giận vang lên bên tai hấn: “Còn không ra tay, tất cả mọi người đều phải chết ở chỗ này! Người cũng trốn không thoát.”

Rõ ràng, vị muội muội của hoàng hậu kia đã sớm phát hiện ra hấn rồi.

Cố Dương không cần nằng nhừ đã nhảy lên, chân nguyên hoàn toàn mở ra, giơ cao Phượng Vũ đao, lập tức đánh ra Hồn Độn Sơ Khai – thức thứ nhất của Thiên Vấn Cửu Đao!

Mục tiêu của hấn cũng không phải là người áo đen, mà là màn sáng phía trên bầu trời.

Chỉ cần phá vỡ màn sáng này, các cường giả trong Thần Đô sẽ nhanh chóng phát hiện bên này xảy ra chuyện, nhanh chóng chạy đến tiếp viện.

Nếu những người của Xích Tôn giáo này không muốn chết ở Thần Đô, chỉ còn con đường rút lui.

Một thức Diệt Thần thức của người áo đen không phân biệt địch ta, tất cả mọi người ở đây đều chịu ảnh hưởng.

Cao thủ đại nội tay cầm giá nến bằng đồng thau cách gần nhất đứng mũi chịu sào, tinh thần bị thương nặng, ngọn lửa màu xanh trên giá nến trong tay lập lòe, suýt nữa thì dập tắt.

Hấn cắn rách cả lưỡi, sắc mặt nổi lên màu đỏ thẫm không bình thường, lúc này ánh nến mới ổn định lại.

Nhưng đã muộn rồi.

Khi ánh nến lập lờ, mặc dù Xích Nhật vẫn không cách nào cử động, nhưng ánh sáng màu đen trong mắt chợt lóe lên, một sợi tóc trên đầu bay ra ngoài.

Sợi tóc kia đón gió rồi lớn dần, hóa thành một tòa tháp không lồ màu đen, trùm xuống người Cố Dương.

Cố Dương cảm nhận thấy một lực hút đáng sợ, lại không tự chủ mà bay về phía tòa tháp không lồ kia.

Đây là món đồ quý quái gì vậy?

Hắn giật nảy cả mình, phát hiện hoàn toàn không có cách nào tránh thoát, trong lòng chợt nghĩ, cắn răng một cái, động tác trên tay không hề dừng lại, cách không chém ra một đao.

Đúng lúc này, hắn cảm thấy chân bị siết chặt, cúi đầu nhìn lại một sợi dây đỏ quấn ở trên cổ chân.

...

Cố Dương còn chưa kịp nhìn kết quả của một đao kia thì mắt đã tối sầm lại, cái gì cũng không nhìn thấy nữa.

Cảm giác mất trọng lực qua đi, Cố Dương khôi phục lại thị lực, lần nữa cảm nhận được sự tồn tại của trọng lực, cả người nhanh chóng rơi xuống.

Hắn lướt nhanh nhìn hoàn cảnh xung quanh, đây là một không gian cực lớn, khắp nơi đều rất hoang vu, không có bất kỳ khí tức sinh mệnh nào.

Trên mặt đất còn có không ít kiến trúc bị sụp đổ, còn có các đồ vật kỳ lạ, nhiều nhất chính là vô số hài cốt.

“Bịch” một cái.

Cuối cùng Cố Dương cũng rơi xuống mặt đất, nhưng trong lòng lại nâng cao cảnh giác: “Nơi này là nơi quái quỷ gì vậy?”

Nơi này có không khí, cũng có nguyên khí thiên địa, không khác gì thế giới bên ngoài, chỉ là phạm vi không gian có hạn. Tuy rằng ánh sáng có hạn, nhưng vừa rồi hắn vẫn nhìn thấy ranh giới mờ ảo.

Sau lưng, giọng nói của một nữ nhân vang lên: “Nơi này là tầng thứ nhất của Trấn Yêu tháp.”

Cô Dương quay người, nhìn thấy một nữ tử mặc váy dài màu tím nhạt, mặc dù hần đã gặp nhiều nữ tử tuyệt sắc, vẫn không nhìn được bị nữ nhân trước mắt làm cho kinh ngạc, trong lòng không khỏi hiện lên một từ, tuyệt sắc khuynh thành trên Hồng Nhan bảng, mặc dù có mười ba người, nhưng vị trí thứ nhất và thứ hai đều để trống, chỉ có một danh hiệu.

Vị trí thứ hai chính là tuyệt sắc khuynh thành.

Cô Dương có dự cảm, nữ nhân trước mặt chính là tuyệt sắc khuynh thành không viết tên trên Hồng Nhan bảng.

Nàng cũng chính là muội muội của hoàng hậu, Tô tử tử trong lời nói của Trình Thanh Vũ.

Hần hơi không hiểu hỏi: “Tại sao ngươi lại vào theo?”

Hần sẽ không nghĩ nàng vì cứu mình nên mới bị kéo vào.

Nữ nhân này chủ động đi vào cùng hắn.

Chương 201: Thần Thông!

Nữ nhân làm như không nghe thấy lời của hắn, tiếp tục nói: “Trấn Yêu tháp vốn là chí bảo trấn sơn của Đạo môn, hơn một trăm năm trước, Đạo môn có một tên phản đồ, khiến nguyên khí của Đạo môn bị tổn thương nghiêm trọng. Không lâu sau đó, Xích Minh thiên đánh vào Đạo môn, cướp đi Trấn Yêu tháp.

“Mấy chục năm sau, Xích Tôn giáo phát động nổi loạn, Xích Tôn giáo chủ dựa vào Trấn Yêu tháp trong tay, tiêu diệt mấy chục vị Thần Thông cảnh, thậm chí trong đó còn có một vị tuyệt thế cường giả Bất Lậu cảnh, gần như không ai có thể chống lại.

“Cuối cùng, may là truyền nhân còn sót lại của Đạo môn ra tay, không chế Trấn Yêu tháp, Trấn Quốc công mới có thể chém chết giáo chủ Xích Tôn giáo. Chẳng qua, sau khi Xích

Tôn giáo chủ chết đi, Trấn Yêu tháp lại tự bay đi, biến mất không còn thấy tung tích.”

“Trấn Yêu tháp có tổng cộng chín tầng, muốn rời khỏi nơi này chỉ có đến tầng cao nhất. Muốn sống, trước khi Xích Nhật rời khỏi Thần Đô phải đến tầng chín...”

Nữ nhân nói đến đây thì nhường mày nhìn Cố Dương đang gầy gầy mấy thứ linh tinh trên mặt đất, nói: “Người có nghe thấy lời ta đang nói với người không đó?”

Cố Dương nhặt một món đồ từ dưới đất lên, thổi bay lớp bụi trên đó, lộ ra màu vàng óng ánh, chính là một thỏi vàng, chừng năm mươi lượng.

Ánh mắt hắn như đang phát sáng, hỏi: “Nơi này là Trấn Yêu tháp, vì sao lại có vàng?”

Nữ nhân thấy hắn chú ý đến loại chuyện râu ria không quan trọng này, trong lòng hơi tức giận, quả nhiên người này giống như trong tình báo, yêu tiền như mạng, lúc này rồi mà vẫn chỉ quan tâm đến chuyện vàng bạc.

Nàng nhẫn nhịn nói: “Giáo chủ Xích Tôn giáo đời trước hờ một chút là dùng Trấn Yêu tháp nuốt trọn cả một thành thị, người đều hiến tế cho Xích Minh thiên, đồ vật thì để lại bên trong, bây giờ chúng ta cần phải rời đi.”

“Người đi trước đi, lát nữa ta đi.”

Cố Dương hoàn toàn không quan tâm đến nàng, cúi đầu nhặt tiền.

“Người...”

Nữ nhân cảm thấy nam nhân này đúng là không thể nói lý, đến lúc này rồi mà còn để ý đến mấy vật ngoài thân.

Nàng không ở lại nữa, rời đi một mình.

Cố Dương một mình ở lại đây, chỉ thoáng chốc đã bới ra được một đồng vàng bạc, vui mừng rạo rục nói: “Lần này phát tài rồi.”

Hắn mở hệ thống ra, lựa chọn nạp tiền, nhất thời, số dư trong hệ thống không ngừng nhảy lên, năm chữ số, sáu chữ số, bảy

chữ số...

Cuối cùng, khi đạt đến tám chữ số mới ngừng lại.

“Hơn một nghìn vạn?”

Cố Dương nhìn số dư trong này, đôi mắt tròn to lên.

Sao lại nhiều như vậy?

Hắn đột nhiên vỗ đùi một cái, đã hiểu rõ vì sao: “Chẳng lẽ vừa rồi khi nạp tiền, hệ thống nạp tất cả vàng bạc ở nơi này vào sao?”

Cơ chế nạp tiền của hệ thống là cần phải xem xét những vàng bạc này có phải là của hắn hay không, nếu như bên cạnh có người, vậy thì nhất định phải là vàng bạc cầm trong tay thì mới có thể nạp vào, lựa chọn tiền dưới đất, hệ thống sẽ không có phản ứng.

Nếu như bên cạnh không có ai, vậy có thể tiến hành nạp tiền hàng loạt.

Khi số lượng tiền quá nhiều, hắn cũng dùng phương pháp nạp tiền hàng loạt này, nếu không mỗi lần nạp tiền đều phải dùng tay cầm thì mệt chết hắn.

Nhưng trước đây đều là nạp tiền trong phòng, chỉ cần trong phòng không có người khác là có thể nạp tiền hàng loạt.

Trước đó chưa từng thử nạp tiền ở nơi trống trải giống như bây giờ.

Xem ra chỉ cần bên cạnh không có ai, hệ thống sẽ tự động phán định những vàng bạc này đều thuộc về hắn, cho dù là trong phòng hay ngoài phòng.

Đây cũng là lần đầu tiên Cố Dương biết rằng còn có thể làm như vậy, đúng là quá thuận tiện, bớt rất nhiều công sức cho hắn.

Nếu không phạm vi lớn như vậy, muốn nhặt hết vàng bạc bên dưới cũng phải tốn không ít thời gian...

Từ nơi này cũng có thể thấy được, nữ nhân kia đã đi xa rồi, nói không chừng đã lên tầng thứ hai.

Cố Dương không chút do dự ngồi xếp bằng dưới đất, mở hệ thống ra.

Hắn có thể cảm nhận được, khoảng cách đến Thần Thông cảnh đã rất gần rồi, lúc nào cũng có thể đột phá. Bây giờ số dư đã vượt qua một ngàn vạn, đủ để tiến hành hơn hai mươi lần mô phỏng, vậy là đủ rồi.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là nhất phẩm đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể ngưng tụ ra Kim Thân. Ở Giang châu thành, người đánh bại Lâm Diệc Mặc tu vi Kim Thân nhất trọng, danh chấn thiên hạ.]

[Người đi đến Thần Đô, khi tới quốc trượng phủ mừng thọ, gặp phải chuyện bất ngờ, cùng rơi vào trong Trấn Yêu tháp với nhị tiểu thư Tô gia.]

[Các người đánh bại hồn yêu thủ tháp, đi lên từng tầng một, đến khi lên tầng thứ tư, hai người các người dừng tại nơi đây, mượn nhờ dị bảo của Tô nhị tiểu thư, trốn thoát nhiều lần sự truy đuổi của hồn yêu.]

[Một ngày nào đó của một năm sau, người phát hiện không thấy Tô nhị tiểu thư đâu, chỉ có thể một thân một mình khổ luyện trong Trấn Yêu tháp, muốn sớm có một ngày xông qua cửa ải tầng thứ tư.]

[Tám năm sau, người dựa vào Thần Hoàng tinh huyết bên trong ấn tử, luyện Thần Hoàng Quyết đến nhị trọng. Ngày nào đó, người phát hiện có một cường giả Pháp Lực cảnh dùng một kiếm chém chết hồn yêu canh giữ, người nắm bắt cơ hội, leo đến tầng thứ năm, tầng thứ sáu... đến tận tầng thứ chín.]

[Người và vị cường giả Pháp Lực cảnh kia xông ra khỏi Trấn Yêu tháp, cuối cùng lại thấy ánh sáng mặt trời. Bên ngoài là một bãi chiến trường, mấy vị Thần Thông cảnh đang chiến đấu với nhau, trời đất xung quanh đều bị pháp lực phong tỏa, người bị ép phải gia nhập chiến đấu.]

[Cuối cùng, truyền nhân của Trảm Thần đao sử dụng Diệt Thần thức, một luồng ý chí khủng bố giáng xuống, người không cách nào chống đỡ, nguyên thần sụp đổ mà chết, hưởng thọ ba mươi một tuổi.]

Cố Dương xem hết nội dung mô phỏng lần này, sảng chín năm, thấy rất hài lòng.

Hai điểm máu chốt, một là trong Trấn Yêu tháp cũng không phải vô cùng nguy hiểm, một mình hắn sống ở nơi này chín năm.

Thứ hai cũng chính là chín năm sau, trận đại chiến bên ngoài kia, có lẽ chính là cuộc chiến hủy diệt của Xích Tôn giáo. Đối với hắn thì trận chiến này quá mức nguy hiểm, tốt nhất đừng để bị cuốn vào.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm ba mươi một tuổi.]

“Ta chọn một.”

Chương 202: Thần Thông! (2)

Sau khi Cố Dương đưa ra lựa chọn, vóc dáng của con phượng hoàng lửa trong đầu lớn thêm một phần, được hỏa thần tôi luyện lần nữa, đây chính là nhị trọng của Thần Hoàng Quyết.

Chẳng qua số lượng chân nguyên gia tăng ít hơn.

“Tiếp tục.”

[...]

[...Người phát hiện một vị cường giả Pháp Lực cảnh xuất hiện ở tầng thứ tư, người không để ý đến, tiếp tục khổ luyện.]

[Nửa năm sau, một luồng ý chí khủng bố quét quanh Trấn Yêu tháp một lượt, người bị phát hiện, một lực hút vọt đến, người không thể chống chọi mà bay vào bên trong một cái miệng lớn, chết oan chết uổng. Cuối cùng hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Quả nhiên, tiếp tục ở lại bên trong Trấn Yêu tháp cũng không an toàn, cuối cùng lại bị người ta ăn mất.

Chắc hẳn ý chí khủng bố kia là bàn tay đen đứng sau Xích Tôn giáo, cũng chính là vị kia của Xích Minh thiên. Vậy mà còn ăn cả người, cũng không biết là loại quái vật gì.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

Sau đó, Cố Dương liên tục mô phỏng.

Hắn bị nhốt trong Trấn Yêu tháp, không còn lựa chọn nào khác, đấu tranh như thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể sống nhiều nhất mười năm.

Đến lần thứ sáu, Thần Hoàng Quyết của hắn đột phá đến tam trọng.

Sau đó, cuối cùng hắn và Tô nhị tiểu thư cũng xông lên tầng thứ năm.

Đáng tiếc, không có tác dụng gì, vẫn chết vào mười năm sau.

Vào lần thứ mười bốn, Thần Hoàng Quyết của Cố Dương đột phá đến tứ trọng, sau đó bọn họ xông lên tầng thứ sáu.

Hắn thử đi theo vị cường giả Pháp Lực cảnh kia rời khỏi Trấn Yêu tháp, những vẫn chết trong trận đại chiến kia.

Lần thứ hai mươi.

[...Năm năm sau, người công thành viên mãn, bước vào Thần Thông cảnh, đạt được Kim Thân.]

[Lại thêm hai năm nữa, sau khi củng cố cảnh giới, cuối cùng dựa vào sức của bản thân, xông ra khỏi Trấn Yêu tháp, sử dụng Thần Hoàng Quyết, hóa thành phượng hoàng, bỏ trốn trời chết.]

[Người đi đến Thiên Trụ sơn, vào bên trong bí cảnh, tụ hợp với đám người Tô Thanh Chỉ, chăm chỉ tu luyện bên trong bí cảnh.]

[Hai mươi tư năm sau, Thiên Nhân bên ngoài đại chiến, lối vào bí cảnh bị phá...]

[Người dựa vào Thần Hoàng Quyết, nhiều lần chạy trốn khỏi truy sát, trốn đông tránh tây. Ba năm sau, người gặp Sở Tích Nguyệt, đi theo nàng đến Bích Tiêu động thiên.]

[Chín năm sau, tin tức Vạn Tượng động thiên tàn phá truyền đến, Bích Tiêu cung dẫn người phản công, người và đám người Tô Thanh Chỉ cũng trong danh sách ra trận.]

[Ba năm sau, người bị một vị cường giả Bất Lộ cảnh của Vạn Tượng tông để mắt đến, cuối cùng không thể trốn thoát, chết ngay tại trận, hưởng thọ sáu mươi lăm tuổi.]

Cuối cùng cũng Thần Thông rồi!

Khi Cố Dương nhìn thấy hàng chữ kia còn hơi không dám tin, nhìn lại một lần, quả thật là Thần Thông.

Hắn không nhìn được ngựa mặt lên trời thở dài, đúng là không dễ dàng.

Vì một ngày này, hắn đã mô phỏng không biết bao nhiêu lần rồi.

Thậm chí hắn còn nghi ngờ, có phải môn công pháp này có vấn đề, thật ra hoàn toàn không cách nào luyện đến Thần Thông cảnh hay không.

Bây giờ, tất cả nghi ngờ, tất cả lo lắng đều tan thành mây khói.

Hắn đã đột phá đến Thần Thông cảnh rồi.

Còn nội dung phía sau, hắn đã không thèm quan tâm đến nữa rồi.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm sáu mươi lăm tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm sáu mươi lăm tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm sáu mươi lăm tuổi.]

Cố Dương kích động nói: “Ta chọn một!”

Uỳnh!

Trong nháy mắt, một con phượng hoàng không lồ bay ra khỏi đầu hấn.

Khi luyện Thần Hoàng Quyết đến tam trọng, thân hình của nó biến thành như vậy, quả thật đã có dáng vẻ của một thần điêu rồi.

Ngọn lửa màu đỏ thẫm vờn quanh cơ thể hấn hết vòng này đến vòng khác, bao phủ hấn và con phượng hoàng kia ở bên trong, thời gian dần trôi, ngọn lửa dập tắt, chỉ để lại một quả trứng lớn màu đỏ rực, lúc này Cố Dương tiến vào trong một loại trạng thái huyền hoặc khó hiểu, dường như có một luồng sức mạnh huyền diệu từ trong nơi sâu thẳm của huyết mạch trào ra, khiến cơ thể hấn sinh ra thay đổi không thể tưởng tượng nổi.

Chân nguyên không ngừng bốc lên, giống như ngọn lửa.

Trong đầu hấn nhận được một số truyền thừa vô cùng xưa cũ, đó là huyết mạch bất nguồn từ cổ xưa, đáng tiếc truyền thừa chỉ là mô phỏng, hấn hoàn toàn không phân biệt được.

Hấn biết, nguyên nhân là bởi vì huyết mạch quá mức mỏng manh.

Không biết trải qua bao lâu, tất cả đều lặng yên như cũ.

Trong lòng Cố Dương vừa nảy ra suy nghĩ, thứ bao quanh cơ thể hấn đều vỡ vụn, biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Hấn mở to mắt, trong đôi mắt bùng lên hai ngọn lửa màu đỏ.

“Cự Lực Thần Thông!”

Hấn siết chặt nắm đấm, cảm nhận được sức mạnh to lớn trước nay chưa từng có, giống như một nắm đấm là có thể đánh nát hư không.

“Ngự Không Thần Thông!”

Hấn vừa suy nghĩ, cơ thể lơ lửng bay lên, tự do bay lượn qua lại trên không trung.

Hai loại thần thông mà bất kỳ người nào đột phá đến Thần Thông cảnh đều có thể tự động nắm giữ.

Cô Dương mở hai tay ra, nơi lòng bàn tay có một ngọn lửa, bên trong ẩn chứa nhiệt độ kinh người.

Chân nguyên của hấn đều đã hóa thành ngọn lửa này, uy lực mạnh mẽ, cũng không phải chỉ một chút một ít.

Cô Dương khép ngón tay lại, ngọn lửa màu đỏ kia lập tức biến mất: “Đến lúc rời đi rồi.”

Thiên Hỏa Phần Diệt!

Biển lửa rơi xuống từ trên bầu trời, một con hồn yêu Kim Thân cảnh nhất trọng kêu lên thảm thiết, hóa thành tro tàn.

Tô Ngưng Yên chậm rãi đáp xuống, từ không trung vẻ mặt hơi sa sầm

Không ngờ hồn yêu tầng thứ nhất đã có thực lực Kim Thân nhất trọng.

Điều này vượt xa khỏi dự liệu của nàng.

Vốn cho rằng, sau khi kẻ kia của Xích Minh thiên bị người kia của Văn viện đánh trọng thương, lực không chế với Trấn Yêu tháp sẽ giảm xuống, sẽ không đưa nhiều sức mạnh vào trong này, nào ngờ tầng thứ nhất đã là hồn yêu Kim Thân cảnh nhất trọng.

Hồn yêu là sản vật đặc thù của Xích Minh thiên.

Đối với võ giả mà nói, Xích Minh thiên chính là nhà thổ, một khi bị ma khí của Xích Minh thiên nhiễm vào nguyên thần sẽ biến thành hồn yêu không có ý thức, bị kẻ kia của Xích Minh thiên không chế hoàn toàn, hồn yêu khi còn sống vừa bị nàng tiêu diệt là một vị võ giả Kim Thân cảnh nhất trọng.

Chương 203: Đã đột phá rồi sao?

Hồn yêu là sản vật đặc thù của Xích Minh thiên.

Đôi với võ giả mà nói, Xích Minh thiên chính là Ma quật, một khi bị ma khí của Xích Minh thiên nhiễm vào nguyên thần sẽ biến thành hồn yêu không có ý thức, bị kẻ kia của Xích Minh thiên khống chế hoàn toàn, hồn yêu khi còn sống vừa bị nàng tiêu diệt là một vị võ giả Kim Thân cảnh nhất trọng.

Vẫn may, Trấn Yêu tháp này là chí bảo của Nhân tộc, chuyên dùng để trấn áp yêu vật, loài người ở bên trong sẽ không bị áp chế. Nếu đôi là một yêu vật thì sẽ bị áp chế thực lực trên diện rộng, muốn đánh thắng hồn yêu thì khó hơn nhiều...

Kẻ kia của Xích Minh thiên muốn hoàn toàn luyện hóa Trấn Yêu tháp, cũng không phải hơn một trăm năm là có thể làm được.

Tô Ngung Yên cảm thấy, e rằng lần này mình tính toán sai rồi.

Nàng chấp nhận mạo hiểm bắt lấy cơ hội ngàn năm có một này, chủ động đi theo Cố Dương vào trong Trấn Yêu tháp, tất nhiên có âm mưu cực lớn.

Nhưng mà, bây giờ mới ở tầng thứ nhất mà đã gặp phải hồn yêu tu vi Kim Thân cảnh nhất trọng, lên trên nữa, hồn yêu canh giữ sẽ càng ngày càng mạnh.

Dựa vào thực lực của bản thân nàng, muốn xông ra được chín tầng Trấn Yêu tháp, chỉ sợ rất khó.

“Sợ rằng cho dù hợp sức với tên kia cũng không làm được.”

Từ một đao vừa rời của Cố Dương, Tô Ngung Yên đã có cơ bản phán đoán về thực lực của hắn, còn kém hơn mình một chút, có lẽ hai người hợp sức vẫn không vượt qua được.

Cho dù không ôm hy vọng gì trong lần này, nhưng nàng vẫn không muốn từ bỏ, đến cũng đã đến rồi, tất nhiên phải cố gắng đánh một trận.

Nàng đi vào giữa trận pháp, vừa bước vào đã có cảm ứng, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.

Ánh sáng màu đen lóe lên.

Nàng đã lên tầng thứ hai, xung quanh vẫn là tro bụi mịn mù, khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ ngột ngạt.

“Vừa rồi là...”

Trong mắt Tô Ngung Yên mang theo nghi ngờ, trong Trấn Yêu tháp chỉ có thể lên không thể xuống. Sau khi lên tầng thứ hai, sẽ không còn cách nào xuống tầng thứ nhất nữa.

Nàng đè nén nghi ngờ trong lòng, không hề chậm trễ, đi về phía ngọn núi sừng sững ở nơi xa kia.

Nạp tiền thất bại! Khi Cố Dương sắp đến ngọn núi kia, lại phát hiện ra một số vàng bạc, lập tức muốn nạp tiền, kết quả lại nhảy ra nhắc nhở như vậy.

Tại sao lại như vậy chứ?

Trong lòng hấn lộp bộp, có loại dự cảm xấu.

Tay hấn khê siết, để lại một dấu tay trên nén bạc, đúng là bạc chắc chắn không sai.

Hấn mở hệ thống ra, nhìn thấy một dòng nhắc nhở hoàn toàn khác biệt, có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không, sử dụng một lần, tiêu hao một điểm năng lượng.

Bây giờ năng lượng là không, hãy nhanh chóng đi thu thập năng lượng.

Cố Dương không khỏi hít sâu một hơi.

Lớn chuyện rồi.

Điều này mang ý nghĩa, vàng bạc đã không còn tác dụng đối với hấn.

Bây giờ muốn tiến hành mô phỏng thì cần phải có năng lượng.

Vấn đề là, năng lượng này là cái gì?

Phải làm như thế nào mới có thể thu thập được năng lượng?

Cũng không cho nhắc nhở nào cả.

“Không ngờ sau khi lên Thần Thông cảnh lại thật sự đổi loại tiền tệ, người giỏi lắm.”

Thật ra Cố Dương từng có suy đoán, sau khi đến Thần Thông cảnh, giá cả một lần mô phỏng sẽ tăng lên bao nhiêu, cũng từng nghĩ liệu có đổi thành những đồ vật khác hay không.

Tất nhiên với hắn thì tiếp tục dùng vàng bạc là khá tốt, cho dù giá cả nâng cao lên chút, hắn cũng có thể chấp nhận được.

Đại Chu lớn như vậy, số lượng vàng bạc tích trữ vô cùng to lớn. Tình huống xấu nhất là hắn lật đổ Đại Chu, tự mình xây dựng một quốc gia, phát triển tiền giấy.

Cũng tốt hơn bây giờ, đổi thành “năng lượng” rồi, mà hắn còn không biết cái thứ quý quái này là gì.

Cố Dương trầm nghĩ, người đã lên đến ngọn núi kia.

“Hả?”

Không biết vì sao, sau khi đến phạm vi của ngọn núi, hắn cảm nhận thấy chân nguyên trong cơ thể bị áp chế phần nào.

“Trần Yêu tháp, mẹ nhà ngươi, coi ta thành yêu vật sao?”

Rất nhanh hắn đã đoán được nguyên nhân.

Sau khi hắn đột phá đến Thần Thông cảnh, bởi vì hai môn công pháp Phượng Vũ Cửu Thiên và Thần Hoàng Quyết nên đã thức tỉnh một ít huyết mạch Phượng Hoàng, bị Trần Yêu tháp phát hiện, thế là phải chịu áp chế.

“Phượng Hoàng là thần thú đấy, hiểu không?”

Cố Dương phỉ nhổ một câu, thấy trên ngọn núi không có gì, chắc hắn hồn yêu canh giữ đã bị Tô nhị tiểu thư kia giải quyết rồi, vì vậy đi đến trung tâm trận pháp.

Vừa đi vào đã cảm nhận thấy trời đất quay cuồng, chỉ chớp mắt đã lên đến tầng thứ hai.

Hắn tò mò đánh giá xung quanh, tầng thứ hai không khác gì tầng thứ nhất, chỉ là hình như diện tích nhỏ hơn một chút.

Cách đó không xa, cũng có một ngọn núi đứng sừng sững, đó chính là lối đi thông lên tầng thứ ba.

Chỉ chốc lát hắn đã đi lên đỉnh núi, cũng không có hồn yêu canh giữ, hắn đi thẳng lên tầng thứ ba.

Cứ như vậy, Cố Dương đi một mạch đến tầng thứ tư, cảm nhận cũng không giống với lúc trước.

Dường như lực áp chế kia càng lúc càng rõ ràng, loại cảm giác bị toàn bộ thiên địa bài xích khiến hắn cảm thấy bứt rứt không yên.

Ầm ầm!

Trên ngọn núi phía xa có một tia chớp sáng lên.

“Lôi Đình Tru Diệt?”

Cố Dương vừa nhìn đã nhận ra nguồn gốc của tia sấm sét này, cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Khi đó, Thần Tiêu Lục Diệt của hắn là do hoàng hậu truyền lại, Tô nhị tiểu thư này là muội muội của hoàng hậu, biết môn đao pháp này là chuyện rất bình thường.

“Thực lực thật mạnh.”

Hắn không khỏi cảm thán, mặc dù đối phương chỉ là Kim Thân nhất trọng, nhưng thực lực vượt xa Lâm Diệt Mặc của Giang châu thành kia.

“Nàng mới thật sự là truyền nhân của Bích Tiêu cung nhỉ.”

Chỉ thấy sấm sét kia bổ trúng sương đen, nhưng rất nhanh đã tan hết.

Vậy mà Lôi Đình Tru Diệt chí cương chí dương này không làm gì được đối phương.

Cố Dương nhướn mày: “Luồng sức mạnh này, chẳng lẽ là nó?”

Chắc hắn thứ đang chiến đấu ác liệt với Tô nhị tiểu thư là hồn yêu canh giữ, sức mạnh của đối phương mang lại cho hắn cảm giác quen thuộc.

Rất giống sự thứ khủng bố mà hắn cảm nhận được vào lần đầu tiên sử dụng Diệt Thần Thức.

“Nói như vậy, Vũ gia có liên quan đến kẻ kia của Xích Minh thiên...”

Cuối cùng Cố Dương cũng hiểu rõ rất nhiều chuyện, chỉ sợ Vũ gia không thoát được liên quan với Xích Minh thiên, nói không chừng, Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết và Diệt Thần Cửu Thức đều có nguồn gốc từ Xích Minh thiên.

Chương 204: Muốn cướp quái của ta à?

Hắn cũng hiểu rõ vì sao rõ ràng Vũ Nhị và Lăng Linh là huyết mạch dòng chính của Vũ gia, nhưng đều không tu luyện công pháp gia truyền.

Một người tự sáng tạo ra Thiên Vấn Cửu Dao, một người đổi sang tu Dương Cực Chân Cương của Đạo môn.

Chắc hẳn đều là để thoát khỏi sự khống chế của kẻ kia ở Xích Minh thiên, nghĩ như vậy, chỉ sợ chuyện Vũ gia diệt môn không đơn giản.

Cố Dương trầm nghĩ, động tác cũng không chậm chạp, sử dụng Ngự Không Thần Thông, dùng tốc độ cực nhanh bay lên trên đỉnh núi, cuối cùng thấy rõ dáng vẻ của hồn yêu kia.

Thoạt nhìn nó vẫn giữ lại được cơ thể, nhưng sức mạnh sử dụng lại không phải là chân nguyên, mà là một loại lửa màu xám trắng, mang lại cho người ta cảm giác ô uế sa đọa đầy nguy hiểm.

Thoạt nhìn năng lượng trong cơ thể nó còn lớn mạnh hơn vị Kim Thân nhị trọng bên cạnh Quách Thái Bình kia nhiều.

Hơn nữa, dường như ngọn lửa xám trắng mà nó sử dụng khắc chế sát sao chân nguyên của võ giả.

Tô nhị tiểu thư thấp hơn nó một cảnh giới, chân nguyên kém hơn mười lần có dư, hoàn toàn bị áp đảo, dù có tiếp tục đánh, cũng chắc chắn thất bại.

Cố Dương không nói hai lời, rút Phượng Vũ đao ra chém xuống.

Thiên Hỏa Phần Diệt!

“Xong rồi!”

Một chiêu Lôi Đình Tru Diệt của Tô Ngung Yên bị hồn yêu kia dễ dàng ngăn lại, trái tim không khỏi chùng xuống, biết chắc chắn không qua nổi cửa này.

Chênh lệch quá xa, thực lực của hồn yêu Kim Thân nhị trọng vượt xa tưởng tượng của nàng.

“Lần này đúng là mất cả chì lẫn chài, tổn thất quá lớn.”

Nàng không nhịn được cười khổ, biết chuyện không thể làm, muốn thi triển thủ pháp, rời khỏi Trấn Yêu tháp này.

Đúng lúc này, một luồng khí tức quen thuộc mà mạnh mẽ đang nhanh chóng đến gần.

“Là hấn?”

“Sao có thể như vậy được?”

Tô Ngung Yên giật mình, rõ ràng khí tức kia là Thần Thông cảnh!

Nàng chợt quay đầu, quả nhiên là Cố Dương, khí tức viên mãn, chính là Thần Thông cảnh.

Trong lòng nàng dấy lên sóng to gió lớn.

Vừa rồi, rõ ràng hấn còn không phải là Thần Thông cảnh.

Chưa đến nửa canh giờ mà hấn đã đột phá rồi sao?

Thiên Hỏa Phần Diệt!

Dường như trước mắt Tô Ngung Yên xuất hiện một mặt trời nóng rực, chói lọi khiến nàng gần như không mở được mắt, nhiệt độ cao khủng khiếp khiến lông tóc của nàng bị nướng xoắn tít, tỏa ra mùi cháy khét.

“Đây là Kim Thân nhất trọng sao?”

Trong lòng nàng kinh ngạc khôn xiết.

Một thức được Cố Dương thi triển này cho ra uy lực quả thật không thể đánh đồng.

Dường như hồn yêu Kim Thân cảnh nhị trọng kia cảm nhận được nguy hiểm, ngọn lửa màu xám nhạt trên người bùng lên

manh mẽ.

Ngay sau đó, ầm!

Thiên hỏa bùng xuống, trong nháy mắt bao phủ hồn yêu Kim Thân cảnh nhị trọng kia.

Ngon lửa màu xám trắng giống như gặp phải khắc tinh, vừa chạm vào thiên hỏa màu đỏ thẫm đã lặng yên không một tiếng động bị chôn vùi.

Khi ngọn lửa tắt đi, tất cả đều khôi phục như thường, hồn yêu kia cũng biến mất không còn thấy bóng dáng.

Sau một chiêu, tan thành mây khói!

“Sao có thể như vậy được?”

Đồng tử Tô Ngung Yên co rụt lại, lần thứ ba bị chấn động.

Đây chính là hồn yêu có thực lực tương đương với cảnh giới Kim Thân nhị trọng, sao dễ dàng bị tiêu diệt như vậy được?

Đến Thần Thông cảnh là không tầm thường rồi, công pháp mỗi người tu luyện đều không kém, cho dù là tâm tính hay ngộ tính thì đều là đỉnh phong đương thời, trong cùng cảnh giới cũng không chênh lệch quá nhiều, sẽ không giống như khi nhất phẩm, một cảnh giới còn phân ra năm cấp bậc thực lực.

Cùng là Kim Thân nhất trọng, cho dù đã bước vào cảnh giới mấy chục năm đối mặt với người vừa đột phá, muốn dễ dàng đánh bại, một đòn giết chết là cực kỳ khó.

Còn nếu như cách biệt một cảnh giới, chênh lệch thực lực sẽ rất rõ ràng.

Muốn vượt cấp khiêu chiến, trừ khi cầm trong tay một món thần binh tuyệt thế.

Loại đồ có cấp bậc kia, toàn bộ Đại Chu cũng chỉ có mười mấy món mà thôi, gần như đều nằm trong tay cường giả Pháp Lực cảnh.

Ban đầu Phượng Vũ đao trong tay Cố Dương cũng là một món thần binh tuyệt thế, nhưng mà bị phong ấn, giờ chẳng khác gì

một thanh sắt bình thường, không giúp ích gì cho thực lực của hắn.

Hắn vừa đột phá đến Thần Thông cảnh đã một đao chém một con hồn yêu Kim Thân cảnh nhị trọng tan thành mây khói.

Điều này đã vượt xa hiểu biết của nàng.

“Không đúng, chân nguyên của hắn... có một chút đặc tính của Pháp Lực!”

Dù gì thì Tô Ngung Yên cũng là người có kiến thức hơn người, rất nhanh đã phát hiện ra máu chốt trong đó, trong lòng run sợ.

Pháp lực và chân nguyên có bản chất khác nhau.

Đến Pháp Lực cảnh là có thể kêu mưa gọi gió, nắm giữ uy lực gần như có thể dời núi lấp biển, đây mới là người trong chốn thần tiên thật sự.

Nhưng ở Kim Thân cảnh đã khiến chân nguyên sở hữu một số đặc tính của Pháp Lực!

Chỉ có công pháp chân truyền của môn phái lớn thời kỳ Thượng Cổ mới có thể làm được.

Không ngờ môn công pháp kia là loại công pháp cấp bậc này.

Một đao của Cố Dương giải quyết con hồn yêu kia xong, sắc mặt đột nhiên trở nên kỳ lạ, trước mắt hắn chợt nhảy ra một dòng nhắc nhở, điều này thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hắn vốn cho là phải tìm một loại linh thạch ẩn chứa linh lực nào đó.

Không ngờ xử lý một con hồn yêu là có thể giành phần được năng lượng có thể dùng để tiến hành một lần mô phỏng.

Không đúng, hắn phải là hồn yêu Thần Thông cảnh!

Trong lòng Cố Dương nhanh chóng tính toán một lần, nơi này là tầng thứ tư, bên trên còn năm tầng, ít nhất có thể lấy được năm điểm năng lượng nữa.

Trong lòng hắn mừng rỡ không thôi, Trấn Yêu tháp này đúng là phong thủy bảo địa của hắn!

Hắn không kịp chờ đợi mà đi vào giữa trận pháp thông lên tầng tiếp theo kia, quay đầu nói với nữ nhân kia: “Đi thôi, còn chần chừ gì nữa?”

Lúc này Tô Ngưng Yên mới tỉnh táo lại, vẻ mặt phức tạp đi theo sau.

Đến tầng thứ năm, Tô Ngưng Yên muốn lên tiếng, Cố Dương đã vèo một cái, dùng tốc độ cực nhanh bay về phía ngọn núi cách đó không xa.

Nàng chỉ có thể nuốt lời đã đến khoe miệng trở về, cũng không theo sau, mà lấy một mũi kiếm dài một tấc từ trong ngực ra, đặt trong lòng bàn tay.

Sau đó, nàng nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận một lát, sau đó Tô Ngưng Yên hơi thất vọng thu lại đồ vật: “Không ở tầng này.”

Chương 205: Muốn cướp quái của ta à? (2)

Lần này nàng chấp nhận mạo hiểm tiến vào Trấn Yêu tháp chính là để tìm một món đồ, món đồ kia vô cùng quan trọng với nàng.

Nếu tầng này không có, vậy chỉ có thể tiếp tục đi lên.

Hy vọng Cố Dương có thể giải quyết hồn yêu ở tầng này.

Bây giờ nàng cũng chỉ có thể trông cậy vào nam nhân kia.

Ở mỗi một tầng Trấn Yêu tháp, thực lực của kẻ canh giữ sẽ càng mạnh mẽ, dựa vào kinh nghiệm ở ba tầng trước của nàng, thực lực hồn yêu tầng thứ năm sẽ gấp mấy lần tầng thứ tư.

Àm âm!

Khi nàng đang nghĩ ngợi, đã nhìn thấy một ánh lửa sáng hừng hực bên trên đỉnh núi, sau đó thoáng cái đã tan biến.

“Thế đã... kết thúc rồi?”

Tô Ngưng Yên hoàn toàn không cách nào cảm nhận được sự tồn tại của hồn yêu, sắc mặt cứng lại.

Chỉ chốc lát, nàng đã lên đến đỉnh núi, trên đỉnh núi không một bóng người, Cố Dương đã thông qua trận đồ, lên tầng phía trên trước một bước rồi.

Nàng nhìn dấu vết để lại trên mặt đất, ánh mắt hơi kinh ngạc.

Thực lực như vậy đã vượt qua tưởng tượng của nàng.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng nảy sinh chút hy vọng.

Khi đến tầng thứ sáu, Tô Ngung Yên lại lấy mũi kiếm kia ra, nhắm mắt cảm nhận một lát.

Một lát sau, nàng lại lộ ra vẻ thất vọng.

Tầng này vẫn không có.

Chỉ sợ đồ vật như vậy phải ở tầng thứ bảy trở nên.

Lúc này, bên kia đỉnh núi lại sáng lên ánh lửa hùng hực, sau đó, biến mất không còn.

Vẫn là một chiêu giải quyết xong xuôi.

Sắc mặt Tô Ngung Yên lại không hề có chút nhẹ nhõm nào.

Ba tầng đầu của Trấn Yêu Tháp là hồn yêu Kim Thân nhất trọng.

Từ tầng bốn đến tầng sáu là Kim Thân nhị trọng.

Tất nhiên tầng bảy trở nên là Kim Thân tam trọng.

Dù cho Cố Dương có mạnh thế nào đi chăng nữa, chẳng lẽ có thể vượt hai cảnh giới giết kẻ địch hay sao?

Tầng thứ bảy, môi trường xung quanh càng thêm ngọt ngào.

Tô Ngung Yên mở to mắt, vẻ mặt hơi mất mát, vẫn không có.

Xem ra, đồ vật như vậy không ở tầng thứ tám thì cũng là tầng thứ chín.

Nàng không nhìn được nhìn về phía ngọn núi bên kia, biết rõ không thể nào, nhưng trong lòng vẫn ôm chút hy vọng.

Chiến đấu bên kia đã bắt đầu rồi, những ánh lửa đỏ thẫm sáng lên, rực rỡ hết như pháo hoa.

Một bên khác là ngọn lửa màu xám trắng đang chống lại ngọn lửa màu đỏ thẫm, không hề dễ sụp đổ giống như những hòn yêu bên dưới.

Quả nhiên là Kim Thân tam trọng!

Chút hy vọng cuối cùng trong lòng Tô Ngung Yên cũng bị dập tắt.

Nàng là người nắm được buông được, cũng không bị cảm xúc thất vọng quấy nhiễu quá lâu.

“Người này có tiềm lực to lớn, chết ở chỗ này thật đáng tiếc.”

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía ngọn núi kia, hét lên: “Ta đến giúp ngươi.”

Một sợi dây đỏ trong tay bay ra, kết thành một cái lưới không lồ trong không trung, trùm xuống con hòn yêu kia.

Mặc dù Tô Ngung Yên không cách nào đánh lại được hòn yêu này, nhưng vẫn sử dụng Nhân Duyên thành, ngăn cản đối phương một lát cũng không thành vấn đề.

Chỉ cần ngăn cản nó một lát, kéo dài thời gian, nàng có thể thi triển thủ đoạn, mang Cố Dương rời khỏi nơi này.

Cố Dương đang thỏa sức đánh ra chân nguyên, hắn đã rất lâu chưa được chiến đấu thoải mái vui vẻ thế này, ba con hòn yêu vừa rời quá yếu, ngay cả một đao của hắn cũng không đỡ nổi.

Cuối cùng cũng đã gặp được một đối thủ chịu được đòn, có thể đánh một trận sáng khoái rồi.

Từ khi hắn rời núi đến nay, phần lớn đối thủ gặp phải đều chỉ cần dùng một chiêu là giải quyết xong, chưa từng có chiến đấu ngươi đánh ta đỡ thế này, dù thế nào cũng thiếu chút niềm vui.

Đang say sưa chiến đấu, đột nhiên nữ nhân kia chặn ngang một gậy.

Cố Dương hơi bất mãn trừng mắt lườm nàng, muốn cướp quái của ta à?

Hắn không hề kiềm chế nữa, sử dụng một thức Thiên Hỏa Phân Diệt.

Một luồng đao quang nhanh chóng bay ra, chém đầu hồn yêu trong này.

Xoẹt một tiếng.

Một đao cắt đứt, sau đó, ngọn lửa màu đỏ bùng lên, đốt cháy toàn bộ hai nửa cơ thể hồn yêu, trong nháy mắt, cơ thể hồn yêu biến thành hư vô.

Hắn thu đao lại, đi đến giữa trận pháp kia, biến mất không thấy đâu nữa.

Chỉ để lại Tô Ngung Yên đang trợn mắt há hốc miệng.

Tầng thứ tám của Trấn Yêu tháp.

Tô Ngung Yên cảm nhận được mũi kiếm trong lòng bàn tay khẽ chấn động, mừng rỡ trong lòng, mở mắt ra: “Tìm được rồi!”

Nàng vèo một cái, bay tới một phương hướng.

Nơi này có không ít hài cốt hình thể khổng lồ, những xương cốt vĩ đại này đều do yêu thú lưu lại, hình thể khổng lồ như thế, đương nhiên tu vi đều ngoài Thần Thông.

Chỉ chốc lát, Tô Ngung Yên dừng lại, vung tay lên, định nhắc khung xương phía dưới lên, ai ngờ chân nguyên rơi xuống trên đó lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Khung xương không chút sứt mẻ.

“Chư pháp bất xâm, Thiên Nhân cảnh!”

Nàng nhìn hài cốt khổng lồ bên dưới đó, biểu cảm hơi chấn động.

Không ngờ một yêu thú Thiên Nhân cảnh lại chết ở đây.

“Chắc hẳn đây là Đại Thánh cuối cùng của Yêu tộc, Thần Kê Đại Thánh.”

Trong truyền thuyết, Đại Thánh cuối cùng của Yêu tộc chết trong tay Vô Danh đạo nhân của Đạo môn.

Vị Đại Thánh của Yêu tộc này vốn là một con gà cảnh, nhiều lần được kỳ ngộ, tu thành Thiên Nhân cảnh, trở thành một vị Đại Thánh cuối cùng của Yêu tộc.

Sau khi cường địch Hạ Đế chết, vị Đại Thánh này muốn mang theo Yêu tộc trở về thế gian, kết quả bị Vô Danh đạo nhân dùng Trấn Yêu tháp thu lại, cuối cùng đã chết trong Trấn Yêu tháp.

Cũng không biết nó đã chết bao nhiêu năm rồi, không ngờ khung xương để lại còn ẩn chứa đặc tính chư pháp bất xâm.

“Nếu có thể dùng bộ hài cốt này làm một ít vũ khí...”

Trong đầu Tô Ngưng Yên lóe lên suy nghĩ này.

Đương nhiên chỉ là nghĩ mà thôi, đây chính là Đại Thánh của Yêu tộc, cho dù có thần binh tuyệt thế trong tay cũng đừng mong có thể chặt đứt một cây xương cốt của nó.

Nàng đáp xuống mặt đất, dựa vào cảm ứng của mũi kiếm kia mà đi vào trong bộ khung xương, cuối cùng thấy được một thanh kiếm cắm trên mặt đất, lúc này đang phát ra ánh sáng xanh nhạt.

“Bích Tiêu kiếm!”

Tô Ngưng Yên hết sức mừng rỡ, cuối cùng đã tìm được.

Bên cạnh thanh kiếm này còn có một bộ hài cốt của nhân loại, một bàn tay còn đang nắm thanh kiếm, quỳ một chân trên đất, đầu lại ngẩng lên, hiển nhiên khi chết đã vô cùng không cam lòng.

Chương 206: Chủ nhân

“Vân Thường, người cho rằng trốn trong Trấn Yêu tháp thì không có ai có thể tìm được người sao?”

“Người ngàn tính vạn tính lại không tính được, Trấn Yêu tháp sẽ rơi vào trong tay Xích Tôn của Xích Minh thiên kia. Tính toán của người đều hóa thành bọt nước.”

Tô Ngưng Yên đi qua, vừa nói với bộ hài cốt kia, vừa gỡ xương ngón tay dính trên thanh kiếm kia ra.

Vì khi còn sống chủ nhân bộ hài cốt kia đã nắm quá chặt, nàng vừa dùng sức đã bẻ gãy toàn bộ xương cốt.

Nàng cầm lấy thanh kiếm, rút thanh kiếm này ra.

“Kẻ nào lớn mật như vậy, dám quấy rầy bốn tọa thanh tu?”

Đột nhiên, một giọng nói già nua ngang ngược vang lên.

Tô Ngung Yên hoảng hốt không thôi

Nơi này là tầng thứ tám của Trấn Yêu tháp, vẫn còn có người sống sao?

Ít nhất cũng phải Kim Thân cảnh tam trọng, bằng không, không cách nào đến đây được.

Nhân Duyên thẳng kia bay ra, bảo vệ bản thân nàng.

Cuối cùng, nàng đã nhìn rõ người nói chuyện, đồng tử co rút lại.

Đó là một con chim nhỏ màu xanh biếc, chỉ lớn chừng nắm tay trẻ con, đứng trên bộ hài cốt kia, đôi mắt đen thui đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Mặc dù Tô Ngung Yên không cảm nhận được bất cứ uy hiếp gì từ trên thân con chim nhỏ này, nhưng vẫn không dám khinh thường.

Một con chim biết nói, lại xuất hiện trên tầng thứ tám của Trấn Yêu tháp, vậy có ý nghĩa như thế nào?

Ít nhất cũng là cường giả cấp bậc Pháp Lực cảnh.

Bản thân Trấn Yêu tháp được chế tạo ra vì trấn áp Yêu tộc, có áp chế tự nhiên đối với Yêu tộc.

Yêu tộc đứng ở tầng thứ tám của Trấn Yêu tháp, thực lực sẽ bị áp chế tám phần.

Chớ đừng nói tới việc Xích Tôn của Xích Minh thiên kia cho dù là Nhân tộc hay là Yêu tộc đều tuyệt đối sẽ không nương tay.

Nó có thể còn sống, bản thân đã là một chuyện quỷ dị rồi.

“Hà?”

Đột nhiên, chim xanh quay đầu nho nhỏ lại, vui mừng nói: “Là chủ nhân.”

Vèo một tiếng, thân thể của nó đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Tô Ngung Yên không nhìn rõ được nó rời đi như thế nào, nhất thời sợ đến mức toát một thân mồ hôi lạnh.

“Chủ nhân? Chẳng lẽ...”

Nàng vội vã cất kỹ Bích Tiêu kiếm, sau đó phi thân lên, bay lên trên đỉnh ngọn núi kia.

“Chủ nhân, sao ngươi lại biến thành dáng vẻ này rồi?”

Trên đỉnh núi, Cố Dương đang kịch chiến với hồn yêu kia, đột nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói lạnh lạnh, dọa hấn nhảy dựng.

Hấn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một con chim màu xanh biếc, một con nhỏ xinh chỉ lớn cỡ chim sẻ, lông chim lại cực kỳ xinh đẹp.

Má ơi!

Yêu nghiệt phương nào?

Hấn vừa kích động, suýt chút nữa chém một đao về phía nó.

Một con chim nhỏ có thể nói, nhìn thế nào cũng cảm thấy quý dị.

Mới phân tâm chốc lát, làm hại hấn suýt nữa đã trúng một kiếm.

Hồn yêu của nơi này mạnh hơn con trước đó rất nhiều, hấn không dám khinh thường, nhanh chóng kéo dẫn một khoảng cách.

Hồn yêu bèn ngừng lại, nó không cách nào rời khỏi phạm vi đỉnh núi kia.

Con chim xanh kia vẫn đi theo bên cạnh hấn, giọng điệu hơi sốt ruột: “Chủ nhân, sao ngươi lại trở nên yếu như vậy?”

Cố Dương quan sát con chim nhỏ có thể nói này, thấy nó gọi mình là chủ nhân, lại không hề có ý đồ công kích, nhưng vẫn không dám khinh thường.

“Ta không phải là chủ nhân của ngươi, ngươi nhận nhầm người rồi.”

Chuyện này không thể nhận linh tinh được, có thể lừa gạt được nhất thời, không thể lừa được cả đời, đợi đến ngày ấy sau khi biết được chân tướng, chẳng phải nó sẽ làm thịt hấn sao?

“Xong rồi xong rồi, chủ nhân nhất định đã xuất hiện rủi ro vào lần niết bàn trước đó, đến cả ta cũng không nhận ra.” Chim xanh vỗ cánh phành phạch, có dáng vẻ sốt ruột.

Niết bàn?

Cố Dương nghe thấy chữ này nhất thời hiểu ra, nó nhận hấn là chủ nhân chính bởi vì khi hấn đột phá đến Thần Thông cảnh, có được một ít huyết mạch của phượng hoàng.

“Ta lặp lại một lần nữa, ta không phải là chủ nhân của ngươi. Hơn nữa, ngươi là Yêu tộc gì vậy?”

“Ta là...” Chim xanh nhỏ đột nhiên nghẹn giọng, kinh hãi nói: “Chủ nhân, dường như ta đã quên rất nhiều chuyện, xong rồi xong rồi, ta là ai? Tên ta là gì? Ta đang ở đâu đây?”

“...”

Cố Dương nhìn nó chỉ nhỏ xíu như vậy, đoán chừng dung lượng não cũng không đủ.

“Mặc kệ ngươi là ai, đừng theo ta.”

Lúc này, hấn chú ý đến Tô Ngung Yên bay tới, trong tay xuất hiện thêm một thanh kiếm, bỗng nhiên đã hiểu rõ.

Con chim xanh này là do nàng đưa tới.

Hấn còn đang lầy lăm lăm, trong một lần mô phỏng trước rõ ràng không nhắc tới con chim nhỏ kỳ quái này, sao lần này lại đột nhiên xông ra.

Cố Dương lại bay lên ngọn núi kia, vẫn dùng một chiêu Thiên Hỏa Phần Diệt gọn gàng dứt khoát tiêu diệt hồn yêu kia.

Mới vừa rồi hấn phát hiện ra, hỏa diễm của mình chính là khắc tinh của hồn yêu, chỉ cần dùng một chiêu Thiên Hỏa Phần Diệt này là đã có thể nhẹ nhàng giải quyết được nó.

Hắn đi vào trận đồ.

“Chủ nhân, đợi ta với.” Con chim xanh kia vèo một cái, bay lên trên bờ vai của Cố Dương, truyền tống đến tầng thứ chín cùng với hắn.

Tô Ngung Yên thấy Cố Dương nhẹ nhàng xử lý một hồn yêu Kim Thân cảnh tam trọng, cảm thấy chết lặng, theo sát phía sau, đi vào trận đồ.

Đến tầng thứ chín, Tô Ngung Yên nhìn thấy Cố Dương đang vung đao đuổi chém con chim xanh kia, nhưng lại không chạm được vào cho dù là một lông chim của nó.

“Chủ nhân, người đang đùa giỡn với ta sao?” Con chim xanh vừa trốn vừa cười hì hì nói.

Cố Dương giống như định làm thật, quanh thân xuất hiện một tầng ngọn lửa màu đỏ thẫm.

Chỉ thấy con chim xanh kia đột nhiên hút một cái, hút sạch chỗ ngọn lửa này vào, sao đó đánh “ợ” một tiếng, trông có vẻ rất no nê.

Chim xanh hưng phấn đập cánh: “Chủ nhân, ngon quá, ta muốn ăn nữa.”

Cố Dương lặng yên thu Phượng Vũ đao lại, quay đầu bước đi.

Chim xanh đậu lên trên bờ vai của hắn: “Chủ nhân, cho ta thêm một chút thôi...”

Một chú chim nhỏ lại đang làm nũng với Cố Dương, hình ảnh này nhìn sao mà quý dị.

Tô Ngung Yên không nói một lời theo sát phía sau, ánh mắt đảo qua bóng lưng Cố Dương.

Có thể khiến con chim xanh thần bí khó lường kia gọi là chủ nhân, rốt cuộc Cố Dương này là ai?

Thân phận của hắn càng trở nên bí hiểm.

Thứ canh giữ ở tầng thứ chín vẫn là một hồn yêu Kim Thân cảnh tam trọng, nhưng thực lực mạnh hơn con ở tầng thứ tám kia rất nhiều.

“Câm miệng.”

Chương 207: Thúy Nhi, lên!

Cố Dương cuối cùng không nhịn được nữa, con chim xanh cứ líu ríu mãi trên vai mình, bèn quát lớn một tiếng.

“Vâng.”

Nó cuối cùng đã ngậm miệng lại.

Thế giới cuối cùng yên tĩnh rồi.

Cố Dương mới nhẹ nhàng thở ra không đến hai giây, nó lại mở miệng: “Chủ nhân, rốt cuộc người chịu nhận ta rồi sao?”

“Chủ nhân, người đặt cho ta một cái tên đi. Ta quên trước kia tên là gì rồi.”

“Chủ nhân, thứ kia thật đáng ghét mà, đáng vẽ vừa xấu, lại còn bốc mùi.”

“Chủ nhân...”

Thiên Hỏa Phần Diệt!

Cố Dương nâng tay ra một đao, tất cả chân nguyên trong cơ thể trào ra, hóa thành một ngọn lửa màu đỏ thẫm, hung tợn chém ngã hồn yêu kia.

Đi chết đi!

Lúc này, ngoài Thần Đô thành đang phát sinh một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Hai vị cường giả Pháp Lực cảnh đã đánh ra chân hỏa, đỉnh núi ngoài thành đều bị san bằng.

Hai tia sáng một đỏ một xanh đan xen vào nhau, thỉnh thoảng vang lên tiếng nổ mạnh vang trời.

Giờ phút này, công thành của Thần Đô thành đã đóng kín.

May mắn có tường thành cao lớn ngăn chặn sóng xung kích của trận chiến, bằng không không biết có bao nhiêu người đã bị sóng xung kích giết chết rồi.

Trên tường thành có không ít người đang đứng đang quan sát trận chiến giữa Pháp Lực cảnh hiem gặp này.

Từ mười tám năm trước, sau trận chiến Vũ gia, U Minh tông lớn mạnh, sẵn giết cường giả Thần Thông cảnh đơn lẻ khắp nơi, vì thế Thần Thông cảnh hiem khi hiện thế.

Trận chiến giữa cường giả Pháp Lực cảnh trước đó đã là chuyện của mười mấy năm trước rồi.

Dám chống chọi lại với xung kích của Pháp Lực, đang xem trận chiến ở trên tường thành, ít nhất đều là cường giả Kim Thân cảnh hoặc có Kim Thân cảnh bảo vệ.

Cố Vân Phi đứng trên tường thành, người đứng ở trước mặt hẳn chính là thúc tổ của hắn.

Tuy rằng hắn không nhìn thấy rõ được chân thân của hai vị cường giả Pháp Lực cảnh kia, nhưng vẫn nhìn đến choáng váng ngẩn ngơ.

Một kiếm san bằng một ngọn núi!

Một quyền đánh sụp mặt đất!

Đây quả thật là bản lĩnh của thần tiên.

Hai vị Pháp Lực cảnh đang chiến đấu, một vị trong đó chính là Xích Nhật của Xích Tôn giáo.

Mới vừa rồi, trong quốc trượng phủ, Cố Dương một đao chém nát vách chắn Pháp Lực của Xích Nhật, trong mây hơi thở đã có mấy vị Thần Thông cảnh tìm đến.

Xích Tôn giáo thấy tình thế không ổn, nhất thời bỏ chạy bốn phía.

Xích Nhật bị định thân chậm một bước, cuối cùng bị cường giả Pháp Lực cảnh đến từ đại nội đuổi theo kịp.

Hoàng hậu vì cứu muội muội, ra lệnh một tiếng, vị cường giả Pháp Lực cảnh của đại nội kia nhất thời hạ tử thủ, từ trong thành đánh ra ngoài thành, đến chỗ nào đều giống như thiên tai lướt qua, thương vong vô số.

Một lát sau, thúc tở của Cố Vân Phi xuất hiện, mang theo hấn đuổi tới, để cho hấn có thể may mắn tận mắt nhìn thấy trận đại chiến kinh thiên này.

Ngay cả là hấn cũng có thể nhìn ra được, Xích Nhật kia đã rơi vào thế hạ phong, bị vị cao thủ đại nội kia áp chế.

Rầm!

Đột nhiên, một vòng sáng cực kỳ chói mắt sáng lên, nháy mắt đã đánh tan pháp lực màu lam kia.

Cố Vân Phi chỉ cảm thấy một vàng mặt trời nhô lên, chói lóa đến mức khiến hấn không mở mắt ra được.

“Nếu ngươi đã muốn chết, vậy bốn tọa sẽ thành toàn cho ngươi.”

Giọng nói tràn ngập sát ý của Xích Nhật vang vọng toàn bộ Thần Đô.

Một lát sau, ánh sáng dập tắt, thân hình của hấn hiện ra, một tòa tháp lớn màu đen không ngừng lớn lên, lơ lửng trên đỉnh đầu hấn.

“Trần Yêu tháp!”

Cố Vân Phi chấn động.

Mới vừa rời ở phủ quốc trượng, Xích Nhật đã té ra Trần Yêu tháp, hút Cố Dương và Tô nhị tiểu thư vào trong đó.

Đến bây giờ, chí bảo của Đạo môn này mới chính thức để lộ chân thân của nó.

Trong truyền thuyết, tổ sư của Đạo môn đã từng lấy Trần Yêu tháp trấn áp một Yêu Thánh cấp Thiên Nhân cảnh, tạo nên uy danh hiển hách.

Giáo chủ của Xích Tôn giáo đời trước đã dựa vào chí bảo này mà tung hoành vô địch, cho dù cường giả tuyệt thế Bất Lộ cảnh cũng không làm gì được hấn.

Xích Nhật té Trần Yêu tháp ra, khí thế trên người lập tức hoàn toàn khác trước.

Thân hình của cường giả Pháp Lực cảnh đến từ đại nội phía đối diện cũng hiện ra, là một mỹ phụ trung niên, mặc cung trang, nơi mi tâm điểm một nốt ruồi đỏ như máu.

Vẻ mặt nàng nghiêm túc, tay vừa lật đã xuất hiện thêm một giá nến bằng đồng thau, chính là dị bảo mới vừa rời dùng để giữ chân Xích Nhật khi ở quốc trượng phủ.

Nhưng mà ngọn nến trên giá nến kia đã cháy hết rồi.

Trên tường thành, Cố Vân Phi bị không khí nghiêm túc này ép tới mức không thở nổi.

Biết hai vị cường giả đều đã sử dụng bản lĩnh mà mình coi trọng nhất, chuẩn bị một chiêu quyết thắng thua.

Đúng lúc này, dị biến chợt xuất hiện.

Trên đỉnh Trấn Yêu tháp đột nhiên sáng rực, hai bóng dáng bay ra từ trong đó.

“Cố Dương?”

Cố Vân Phi vừa liếc mắt đã nhận ra một trong hai người đó, thốt lên.

Không ngờ rằng hắn lại trốn thoát được khỏi Trấn Yêu tháp.

Thúc tổ đứng ở phía trước hắn nghe thấy cái tên này, lúc ánh mắt đảo qua, nhìn thấy thanh đao trong tay nam tử kia, trong mắt lộ ra quang mang cực kỳ sắc bén.

Thanh đao kia chính là thần binh gia truyền đã thất lạc trăm năm của Cố gia, Phượng Vũ đao.

Tuy rằng Phượng Vũ đao bị phong ấn, nhưng nó vẫn có ý nghĩa đặc thù đối với Cố gia.

“Sao có thể như vậy được?”

Xích Nhật thấy một nam một nữ chạy ra khỏi Trấn Yêu tháp, đồng tử co rụt lại.

Không có ai hiểu rõ tình huống trong Trấn Yêu tháp hơn hắn, bắt đầu từ tầng tháp thứ bảy đến tầng tháp thứ chín, tất cả đều là hồn yêu Kim Thân tam trọng.

Trong thân thể hồn yêu có khí tức chân ma, chân nguyên khắc chế võ giả nhất, nếu không có tu vi Pháp Lực cảnh, vốn không thể nào vượt qua được.

Một nam một nữ này, một người còn chưa đến Thần Thông, một người chẳng qua chỉ là Kim Thân nhất trọng, sao có thể xông ra khỏi Trấn Yêu tháp được?

Tinh thần Xích Nhật cảm ứng thoáng qua trong Trấn Yêu tháp, trong lòng vừa sợ vừa giận.

Tất cả hồn yêu bên trong đều đã không còn nữa!

Đó chính là hồn yêu do Thần Tôn hao phí khí tức chân ma mới chế tạo ra được, nhưng đã bị người này giết sạch cả rồi.

Không có hồn yêu canh giữ, Trấn Yêu tháp đã bị phế đi một nửa, cho dù nhốt người khác vào trong đó cũng có thể nhanh chóng chạy ra được.

Thần Tôn ban Trấn Yêu tháp cho hắn là vì để cho hắn bắt giữ võ giả Kim Thân cảnh, hiến tế cho Xích Minh thiên.

Chương 208: Thúy Nhi, lên!

Hiện giờ chức năng này bị phế bỏ, bảo hắn báo cáo lại cho Thần Tôn như thế nào?

Xích Nhật nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng khi chọc giận Thần Tôn, dưới sự sợ hãi, sát tâm cháy mạnh, gầm to một tiếng: “Các ngươi đáng chết!”

Bốn phía, một luồng pháp lực khủng bố hóa thành một ngọn lửa màu đỏ thẫm, giống như cơn sóng dữ quét về phía một nam một nữ kia.

“Ngung Yên!”

Mỹ phụ kia nhìn thấy Tô Ngung Yên, tảng đá lớn trong lòng lập tức rơi xuống, nhưng khi đột nhiên nhìn thấy Xích Nhật giống như nổi điên, không tiếc dùng căn nguyên thúc giục pháp lực, lập tức biến sắc.

Một chiêu liều mạng của Pháp Lực cảnh, ngay cả nàng cũng không thể không tạm né tránh đầu sóng ngọn gió.

Có một đoạn dây thừng đỏ bay ra từ trong tay nàng, nhanh như tia chớp cột lên cổ tay Tô Ngưng Yên, dùng hết sức kéo, kéo đến bên người.

Vèo một cái, người đã biến mất.

Chỉ còn lại một mình Cố Dương đơn độc đối mặt với một đòn đánh toàn lực của cường giả Pháp Lực cảnh.

Trên tường thành, các Thần Thông cảnh đang xem cuộc chiến đều thay đổi sắc mặt, đồng loạt lui về sau.

Đòn đánh này của Xích Nhật giống như hủy thiên diệt địa, cách từ xa mà bọn họ đã cảm nhận được uy hiếp vĩ đại, vội vàng lui ra phía sau tường thành.

Chỉ có vị thúc tử của Cố Vân Phi vẫn không hề nhúc nhích, cho nên đương nhiên Cố Vân Phi cũng không đi được.

Hắn nhìn bóng dáng có vẻ nhỏ bé lạ thường đang đứng trước mặt làn sóng pháp lực ở cách đó không xa, trong lòng dâng lên một cảm xúc cực kỳ phức tạp.

Lần này, chỉ sợ Cố Dương chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Một đòn đánh toàn lực của Pháp Lực cảnh, đừng nói là Cố Dương chỉ là nhất phẩm còn chưa tới Thần Thông, ngay cả là Kim Thân tam trọng cũng không tiếp được.

Một kỳ tài tuyệt thế như vậy sẽ ngã xuống ở nơi đây sao?

Trong lòng hắn cảm thấy tiếc hận mãnh liệt.

“Quả nhiên là vô tình vô nghĩa.”

Cố Dương thầm mắng một câu, Tô nhị tiểu thư kia bỏ lại một mình hắn mà chạy.

Có điều hắn không hề tỏ ra ngạc nhiên.

Khi đã biết chủ nhân hiện giờ của Trấn Yêu tháp là một vị cường giả Pháp Lực cảnh, đương nhiên hắn sẽ không ngốc nghếch đến ton ton chạy thẳng đến.

Trước khi đi ra, hắn đã tiến hành mô phỏng một lần rồi.

Cho nên trong lòng đã sớm có đoán trước tình hình bên ngoài.

Hắn hét lớn một tiếng: “Thúy Nhi, lên!”

Con chim xanh nho nhỏ đứng trên bả vai hắn nghe vậy vỗ cánh bay về chỗ con sóng pháp lực khổng lồ giống như ngọn lửa kia.

Thân thể nó rất nhỏ, ở trước làn sóng pháp lực khủng bố kia chỉ giống như một giọt nước mưa, bé nhỏ không đáng kể.

Chỉ thấy nó há mỏ, hút mạnh, không gian phía trước hình thành một lỗ xoáy vĩ đại giống như cái phễu.

Ngọn lửa khủng bố kia mới vừa chạm vào cái phễu đã trào vào trong lỗ xoáy, cuối cùng lọt vào trong mỏ con chim nhỏ kia.

Trong chớp mắt, pháp lực khủng bố kia đã bị nuốt hết, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Ồ.”

Con chim xanh nho nhỏ kia đánh ợ no nê một cái thật dài, vừa há mỏ, phun ra một ngọn lửa, miệng than thở một câu: “Khó nuốt quá...”

Hiện trường hoàn toàn im ắng.

Cho dù là vị Thần Thông cảnh của Cố gia ở lại hiện trường hay là mọi người đã lui lại phía sau tường thành đều tỏ vẻ khiếp sợ.

Một đòn đánh toàn lực của một vị Pháp Lực cảnh lại bị một chú chim nhỏ nuốt mất.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết bọn họ cũng không tin.

Con chim nhỏ màu xanh kia rốt cuộc là giống gì?

“Vậy mà đều không chết?”

Cố Vân Phi nhìn nam tử đang cách đó không xa, lầm bầm nói.

Mọi chuyện quá vô lý!

Đến giờ phút này, cuối cùng hẳn tin tưởng, Cố Dương nhất định là khí vận chi tử, cho dù gặp phải tử cục gì đều có thể thông dong vượt qua.

Nhân vật như vậy hoàn toàn không nói đạo lý.

Hiện giờ, ngay cả Cố Dương trở tay xử lý luôn Xích Nhật, hẳn cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ.

Xích Nhật cách đó không xa nhìn con chim xanh nho nhỏ kia, quả thật giống như nhìn thấy quý. Hắn đột nhiên thu hồi Trần Yêu tháp, vèo một cái, người đã biến mất.

Lại bị dọa chạy.

Một đòn đánh mới vừa rồi, hắn đã hao phí lượng lớn căn nguyên, là một chiêu cường đại nhất từng bùng nổ ra từ khi hắn chào đời cho tới nay, nhưng lại bị một con chim xanh nuốt mất.

Nuốt rồi, ngươi tin không?

Chẳng trách hắn lại sợ hãi như vậy.

Người kia mới vừa đi, con chim xanh trong không trung đột nhiên xiêu xiêu vẹo vẹo, cắm đầu ngã xuống đất.

Cố Dương thò tay đỡ lấy nó trong lòng bàn tay, khen thưởng một câu: “Làm tốt lắm.”

“Kết thúc rồi.”

Cố Vân Phi nhìn thấy Xích Nhật chạy trời chết, trong lòng có một cảm giác nói không nên lời.

Từ mấy tháng trước, khi bắt đầu nhìn thấy Cố Dương leo lên Tiềm Long bảng, cũng có thể nói hắn đã chứng kiến toàn bộ sự tích truyền kỳ của người này.

Hôm nay là lần đầu tiên hắn trực diện nhìn thấy Cố Dương, quả nhiên không khiến hắn thất vọng, chẳng những phá nát âm mưu của Xích Tôn giáo, còn đánh ra từ trong Trần Yêu tháp.

Cuối cùng lại còn dùng một con chim cổ quái dọa sợ một cường giả Pháp Lực cảnh chạy mất.

Ngay cả tính mạng của hắn cũng do Cố Dương cứu.

Không chỉ có hấn, người trong quốc trượng phủ hôm nay đều phải nợ nhân tình của Cố Dương.

“Thúc tổ?”

Cố Vân Phi thấy thúc tổ không hề có ý định rời đi, còn đang nghi hoặc, đã cảm ứng được một luồng khí tức khiến cho người ta hết hồn hết vía.

Biên cố kinh người chột phát sinh!

Chỉ thấy trên mặt đất đột nhiên có bốn bóng dáng chui ra, chia ra làm bốn hướng, vây quanh Cố Dương.

Bốn người này, trên người không có sức sống, vẻ mặt cứng ngắt, đôi mắt đỏ tươi, khí tức trên người lại cực kỳ khủng bố, rõ ràng có tu vi Kim Thân cảnh.

“Đây là thứ quý gì vậy?”

Cố Vân Phi chấn động, bốn người kia khiến cho hấn có cảm giác dựng cả tóc gáy, cảm nhận được sợ hãi theo bản năng.

Thúc tổ đứng trước mặt hấn thờ ơ nói: “Đó là sát thi, quả nhiên người của U Minh tông đã đến đây.”

Không chỉ có hấn, các Thần Thông cảnh trên tường thành đều không có ý rời đi, giống như đã sớm đoán được người của U Minh tông sẽ xuất hiện.

Người ở đây đều có tâm tư riêng, không có ai nói chuyện, nhìn xem Cố Dương ứng phó như thế nào.

“Chỉ đợi các ngươi thôi.”

Cố Dương ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh đầu.

Chương 209: U Minh tông

Trên đó còn có một người khóa một áo choàng màu đen, làn da trắng bệch, quần thâm dưới mắt rất dày, gầy giống như da bọc xương, trông vô cùng xấu xí.

Người này nhìn Cố Dương, trong ánh mắt phát ra ánh sáng xanh, giống như đang nhìn một trân bảo hiếm có, trên gương

mặt trắng bệch hiện lên một ít huyết sắc, hưng phấn nói:
“Thân thể Tiên Thiên! Lần này nhật được bảo bối rồi, không
uổng công ta canh chừng ngoài Thần Đô vài năm, khà khà
khà...”

“Thân thể Tiên Thiên?”

Các Thần Thông cảnh ở đây đều chưa từng nghe nói tới cái tên
này, nhưng mà có thể khiến cho đệ tử của U Minh tông thất
thố như thế, nhất định vô cùng quý giá.

Chẳng lẽ đây là bí mật tu hành nhanh như vậy của Cố Dương?

Trong đám người, chỉ có Diệp Lăng Ba khi nghe thấy bốn chữ
như thế thì tỏ vẻ chấn động.

Nàng kéo ống tay áo của sư trưởng đứng trước mặt, nhỏ giọng
nói: “Lão sư, cầu xin ngài cứu hẩn!”

Giáo thụ Văn viện đứng phía trước kia quay đầu lại nhìn nàng,
giận dữ nói: “Đệ tử U Minh tông kia là Kim Thân nhất trọng,
cộng thêm bốn sát thi Kim Thân nhất trọng nữa, ta cũng không
phải là đối thủ.”

Giáo thụ này chẳng qua mới chỉ là Kim Thân nhất trọng mà
thôi.

Văn viện cũng không phải không có nhân vật cảnh giới rất
cao, nhưng mà tất cả đều tới quốc trượng phủ, chuẩn bị nghĩ
cách cứu phó viện trưởng.

Cường giả Pháp Lực cảnh tiến vào trong bí cảnh rồi bị nhốt ở
trong đó là phó viện trưởng của Văn viện.

Diệp Lăng Ba nghe vậy, trái tim không khỏi chùng xuống.

Giáo thụ kia an ủi nói: “Nhưng mà ngài không cần lo lắng, sẽ
có người ra tay.”

Diệp Lăng Ba không hiểu được, những năm này nàng vẫn một
lòng tu luyện, không để ý đến chuyện bên ngoài, cũng gần như
chỉ nghe nói đến cái tên Cố Dương này thôi.

Nhưng mà nàng tin tưởng phán đoán của lão sư.

Ngụ ý của giáo thụ Văn viện chính là Cố Thanh Xuyên, trong số những người ở đây, chỉ có hắn có tu vi cao nhất.

Bảo đao gia truyền của Cố gia đang ở trong tay Cố Dương.

Lấy phong cách hành sự của Cố gia, đương nhiên không thể nào không ép buộc đòi về.

Như vậy lúc này chính là thời cơ tốt nhất, chỉ cần cứu được Cố Dương một mạng, lo gì hắn không trả bảo đao về.

Cố Thanh Xuyên ôm tâm tư như thế, hắn đang chờ, chờ một thời cơ tốt nhất để ra tay.

Sau tổ tiên, hắn là nhân vật xuất chúng nhất Cố gia, Kim Thân tam trọng, cách Pháp Lực cảnh chỉ có một bước ngắn.

Từ sau khi biết được tung tích của Phượng Vũ đao, bảo đao gia truyền đã bị đánh cắp từ một trăm năm trước, Cố gia đã bàn luận vài lần, nội dung chính là đoạt lại Phượng Vũ đao như thế nào.

Đến giờ vẫn không có kết quả.

Việc này cực kỳ khó giải quyết, lai lịch của Cố Dương không rõ, nếu kết thù với hắn, rất có thể sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Cố gia.

Cứng rắn không được, vậy chỉ có thể mềm dẻo.

Hiện giờ chính là cơ hội ngàn năm có một.

Cố Thanh Xuyên đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

“Ánh mắt không tê.”

Cố Dương khá ngạc nhiên, cho đến nay, đây là lần đầu tiên có người nhìn ra được hắn có thân thể Tiên Thiên.

Ngay cả hai lão giả thần bí là Vũ Nhị và Cao Phàm cũng không nhìn ra được.

Quả nhiên U Minh tông này không đơn giản.

Nhưng mà ánh mắt của đối phương khiến da đầu hắn run lên.

Con mẹ nó, đây không phải là một tên biến thái đấy chứ.

Cả người Cố Dương không được tự nhiên, rút Phượng Vũ đao ra, một ánh lửa đỏ thẫm phóng lên cao, nháy mắt phá tan sương mù đen đang tràn ngập bốn phía.

“Thần Thông?”

Cô Vân Phi cảm nhận được khí thế vô cùng cường đại này, giật nảy mình.

Trước đó không lâu, rõ ràng hắn còn chưa tới Thần Thông.

Đi vào Trấn Yêu tháp một chuyến, sau khi đi ra đã thành Thần Thông rồi?

Cô Vân Phi không biết nên nói gì cho phải, Thần Thông giống như lạch trời đối với một số người, nhưng lại giống như không hề tồn tại, nói đột phá là đột phá, đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, Cố Dương mới hai mươi hai tuổi.

Thần Thông cảnh hai mươi hai tuổi!

Hắn khó khăn nuốt nước bọt, từ khi có bảng danh sách cho đến nay, chỉ sợ hắn là Thần Thông cảnh trẻ tuổi nhất.

Ghi chép lại trước đó là lão tổ Tần Vũ của Tần gia, hai mươi tám tuổi bước vào Thần Thông, được khen là ngàn năm có một, tư chất hạng nhất.

Hiện giờ, kỷ lục này đã được tăng lên hai mươi hai tuổi.

Cô Vân Phi nghĩ đến bản thân mình đã hai mươi bốn tuổi, cách nhất phẩm còn một khoảng, chứ đừng nói tới Thần Thông.

Các Thần Thông cảnh ở đây vừa nhìn đã nhận ra được Cố Dương là Thần Thông, giờ phút này vẫn đều cảm thấy hết hồn.

Chân nguyên hùng hậu của kẻ này hoàn toàn không giống như mới vừa đột phá, cho dù Thần Thông cảnh có thâm niên mấy chục năm cũng không bằng hắn.

“Tiểu tử này tu luyện như thế nào vậy?”

...

“Hả?”

Trong lòng Thương Khánh Lâm - đệ tử của U Minh tông mơ hồ lộ vẻ bất an, không ngờ chân nguyên của đối phương lại chặn được thi khí đi đến đâu cũng thuận lợi kia.

U Minh tông của bọn họ có thể tung hoành thiên hạ, khiến vô số Thần Thông cảnh nghe tin đã sợ mất mật, chỗ dựa vào chính là khí tức sát thi kia.

Cũng chính là sương mù màu đen đang tràn ngập bốn phía.

Loại khí tức sát thi này đặc biệt khắc thân thể, một khi bị dính vào trên da sẽ bị nhiễm bản, hành động bị hạn chế, cuối cùng mất đi năng lực hành động.

Và lại, khí tức sát thi có ở mọi chỗ, chân nguyên khó mà xua tan được.

Chỉ có pháp lực của cường giả Pháp Lực cảnh mới không sợ khí tức sát thi này.

Mới vừa rồi, Thương Khánh Lâm nói nhiều như thế chính là vì kiêng kỵ con chim xanh cổ quái kia, định im hơi lặng tiếng dùng khí tức sát thi nhiễm bản thân thể này.

Ai biết, chân nguyên của đối phương giống như ngọn lửa vậy, dường như là khắc tinh của khí tức sát thi.

“Giết!”

Hắn thấy mưu đồ không thành, nên không nhiều lời nữa, quát một tiếng chói tai, phát động tấn công.

Bốn sát thi Kim Thân cảnh phía dưới nhất thời bắt đầu chuyển động, đồng thời lao về phía Cố Dương.

Sau khi thành sát thi, tốc độ của chúng càng giống như quỷ mị.

Nhưng có nhanh hơn nữa vẫn không nhanh bằng đao của Cố Dương.

Đao đầu tiên của “Thiên Vấn Cửu Đao”, Hồn Độn Sơ Khai!

Một đao này chém ra từ trong tay hắn, uy lực đâu chỉ mạnh hơn gấp mười.

Sau khi hấn đến Thần Thông cảnh, cuối cùng mới phát huy ra được uy lực chân chính của môn đao pháp này.

Một đao chém ra, giống như khai thiên lập địa!

...

Chương 210: Ta không phải người tùy tiện

Phần lớn Thần Thông cảnh ở đây đều cảm thấy trong trời đất chỉ còn lại ánh đao này, muốn tránh cũng không được, cũng không thể thoát khỏi.

Không ít người đều rút vũ khí ra, theo bản năng định ngăn cản nó.

Ngay cả Cố Thanh Xuyên có tu vi cao nhất ở đây cũng suýt chút nữa rút đao ra.

Khi ánh đao biến mất, rất nhiều người đều bị mồ hôi lạnh làm ướt lưng, ánh mắt nhìn Cố Dương đã thay đổi hoàn toàn, quả thật giống như nhìn thấy quỷ vậy.

Hấn thật sự mới vừa đột phá đến Thần Thông cảnh sao?

Bàn tay Cố Thanh Xuyên đè trên chuôi đao, nhìn Cố Dương, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Một đao mới vừa rồi, ngay cả chính hấn cũng không mười thành nắm chắc có thể đỡ được.

Đương nhiên thứ nhất là bởi vì “Thiên Vấn Cửu Đao” là đao pháp đứng đầu thiên hạ, thứ hai là chứng minh thực lực của Cố Dương không phải là thứ mà Kim Thân cảnh nhất trọng bình thường có thể sánh bằng.

“Không...”

Bên kia, Thương Khánh Lâm thấy Cố Dương dùng một đao chém bốn sát thi của hấn thành hai nửa, đau lòng đến mức như đang nhỏ máu.

Trong bốn sát thi này có ba sát thi là do sư tôn ban cho hấn sau trận chiến mười tám năm trước.

Mười mấy năm qua hắn cũng chỉ làm ra được thêm một sát thi mà thôi.

Hắn chẳng thể ngờ rằng, một Kim Thân cảnh mới vừa đột phá đã có thể một đao phá hủy sát thi của hắn.

“Ta muốn giết ngươi!”

Bùm!

Bốn sát thi bị chém thành hai nửa kia đột nhiên nổ tung, vô số sương mù màu đen sền sệt nổ tung, cuồn cuộn bay về phía Cố Dương, hoàn toàn che khuất tầm mắt của hắn.

Cố Dương không dám sơ ý, Cao Phàm từng nói cho hắn biết thủ đoạn của U Minh tông, khí tức sát thi này là kịch độc đáng sợ nhất đối với Kim Thân cảnh, một khi bị dính vào, hậu quả thật sự không gánh nổi.

Hắn không hề giữ lại, chân nguyên trong cơ thể bùng nổ, ngọn lửa màu đỏ thẫm đốt cháy đám sương mù màu đen này hầu như không còn gì.

Khi sương mù màu đen biến mất, trước mắt đã không thấy bóng dáng của đệ tử U Minh tông kia nữa.

“Định chạy?”

Cố Dương cười lạnh một tiếng, vèo một cái, đuổi theo phương hướng đó.

Mới vừa rồi hắn một đao chém ngã bốn sát thi, nhưng lại không có được một điểm năng lượng nào.

Đánh ở đây hồi lâu, kết quả đánh uổng công, kêu hắn sao có thể nhịn được?

Xích Nhật của Xích Tôn giáo kia là Pháp Lực cảnh, bây giờ hắn còn không giết được, chạy rồi thì cũng hết cách.

Tên đệ tử U Minh tông này, Cố Dương không thể để cho hắn chạy thoát được.

“Chạy mất rồi?”

Cố Vân Phi tròn mắt: “Thúc tổ, không phải ngươi đã nói người của U Minh tông kia là Kim Thân cảnh nhị trọng sao?”

Cố Thanh Xuyên không nói gì, nhìn về phía Cố Dương biến mất, chán nản thở dài.

Hắn biết, muốn thu hồi Phượng Vũ đao từ chỗ Cố Dương, cơ hội trở nên cực kỳ xa vời.

Người này mới vừa đột phá đến Thân Thông đã có thể dọa sợ đệ tử U Minh tông Kim Thân cảnh nhị trọng chạy trôi chết.

Vậy thì thôi đi, mấu chốt nhất chính là át chủ bài của người này lại nhiều vô kể.

Ví dụ như con chim xanh có thể nuốt pháp lực của cường giả Pháp Lực cảnh kia, quả thật chưa từng nghe nói đến.

Ai biết người này còn cất giấu thủ đoạn gì nữa.

Cố Thanh Xuyên đột nhiên hạ quyết tâm, sau khi trở về sẽ không quan tâm đến chuyện Phượng Vũ đao nữa, tập trung bế quan, không đột phá đến Pháp Lực cảnh thì quyết không xuất quan.

“Đi!”

Nghĩ đến đây, hắn mang theo Cố Vân Phi, không chút do dự bay trở về trong thành.

“Đáng chết, tại sao có thể có Kim Thân nhất trọng đáng sợ như vậy chứ? Quả thật không hợp lẽ trời.”

Ngoài mấy chục dặm, Thương Khánh Lâm cảm thấy mình thật đúng là xui tận mạng, lại gặp phải một tên không phân rõ phải trái như vậy.

Khí tức sát thi không có tác dụng với tiêu tử kia, hắn rất hoang mang.

Hắn biết rõ tu vi của mình là do sư tôn ban tặng, có chênh lệch không nhỏ với Kim Thân cảnh nhị trọng chân chính.

Hắn dám đến sẵn giết Kim Thân cảnh.

Một là dựa vào khí tức sát thi chuyên môn khắc chế Kim Thân cảnh.

Hai là dựa vào bốn sát thi kia.

Bốn sát thi này đã được luyện chế trong Hắc Hồn cốc, mặc dù không còn chân nguyên khi còn sống, nhưng thân thể được tăng cường một bước, đủ để so sánh với Kim Thân cảnh nhị trọng.

Có hai vũ khí sắc bén này, dù gặp phải võ giả Kim Thân nhất trọng thậm chí nhị trọng cũng có thể chiếm được thể thượng phong.

Kết quả hôm nay lại gặp phải kẻ quái thai là Cố Dương.

Chân nguyên của kẻ này giống như pháp lực, có thể chôn vùi khí tức sát thi.

Đao pháp cũng khủng bố đến cực điểm, một đao đã chặt ngang bốn sát thi.

Những sát thi đó chính là Kim Thân có thể so sánh với Kim Thân nhị trọng, nhưng ở dưới đao của đối phương lại giống như đậu hũ vậy.

Còn có thiên lý sao?

Mới vừa rồi Thương Khánh Lâm bị dọa đến mức suýt chút nữa tiểu ra quần.

Hắn chỉ mới là Kim Thân nhị trọng mà thôi, cũng không chặn được một đao của tiểu tử kia.

Mới vừa rồi hắn lấy lùi làm tiến, giả vờ định liều mạng, thật ra để khiến đối phương lơ là, nhân cơ hội chuồn đi.

Thương Khánh Lâm lòng còn sợ hãi mà nghĩ: “Ngày sau kẻ này nhất định trở thành cường địch của tông ta, phải về Hắc Hồn cốc, bẩm báo sư tôn...”

Đang nghĩ, hắn vừa ngẩng đầu, cả người lập tức cứng đờ.

Chỉ thấy Cố Dương chặn ở trước mặt, nói: “Chạy nhanh đây.”

“Công tử tha mạng...”

Thương Khánh Lâm chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, phịch một tiếng, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Cố Dương hơi sừng sốt, hắn chưa từng gặp võ giả nào nhu nhược như vậy.

Chớ đừng nói tới kẻ này còn là một cường giả Thần Thông cảnh, cảnh giới cao hơn hẳn một bậc.

Chẳng lẽ định mượn cơ hội khiến mình lơ là, tìm cơ hội giết ngược sao?

Cố Dương quan sát hẳn, hỏi: “Người dựa vào gì mà cảm thấy ta sẽ bỏ qua cho người?”

“Ta biết bí mật lớn nhất của U Minh tông, chỉ cần công tử tha cho ta một mạng, ta sẽ bẩm báo đúng sự thật bí mật này.”

“Ta không có hứng thú gì với bí mật của U Minh tông.”

“Công tử, đó là một bí mật về việc đột phá đến Thiên Nhân!”

“Thiên Nhân?”

Cố Dương đánh giá hẳn từ trên xuống dưới vài lần, cười lạnh nói: “Chỉ dựa vào người mà cũng có thể biết được bí mật về việc đột phá Thiên Nhân sao?”

Thương Khánh Lâm thấy hẳn không tin, nhất thời nóng nảy: “Thật sự, ta thề, nếu như lừa công tử, ta sẽ bị cửu lôi oanh đỉnh, không được chết tử tế.”

Cố Dương chưa bao giờ tin vào cái gọi là lời thề này, chậm rãi giờ Phượng Vũ đao cầm trong tay lên.

Chương 211: Ta không phải người tùy tiện (2)

Thương Khánh Lâm cảm nhận được sát ý của hẳn, dưới sợ hãi của tử vong, cuối cùng không quan tâm đến gì nữa, gấp gấp nói: “Trong Hắc Hồn cốc có một thi thể Thiên Nhân, chỉ cần luyện thi thể Thiên Nhân kia thành sát thi, sau đó dùng phương pháp đầu thai, nguyên thần nhập vào trên sát thi thì có thể thành...”

Phập!

Một đao của Cố Dương đã chém đầu hẳn xuống.

[Nhận được hai điểm năng lượng, số lượng năng lượng trước mắt: Bảy.]

Hả?

Những hai điểm năng lượng.

Ánh mắt hấn sáng ngời, không ngờ rằng xử lý một vị võ giả Kim Thân cảnh nhị trọng lại có thể lấy được đến hai điểm năng lượng.

Khi ở Trấn Yêu tháp, cho dù là hồn yêu Kim Thân nhị trọng hay là Kim Thân tam trọng đều chỉ có một điểm năng lượng, cũng không biết cơ chế đánh giá của hệ thống như thế nào.

Nhưng nói gì thì nói, đây là chuyện tốt.

Không biết có phải xử lý võ giả Kim Thân tam trọng thì lấy được sẽ càng nhiều năng lượng hơn không?

“Không không không, sao ta có thể có ý niệm tà ác như vậy chứ?”

Cố Dương tỉnh táo lại, âm thầm cảnh cáo bản thân: “Tiếp tục như vậy, sớm muộn gì sẽ biến thành đại ma đầu lạm sát kẻ vô tội. Trừ khi có người muốn giết ta, ta bị ép đánh trả, nếu là tự vệ đúng đắn thì không có vấn đề gì.”

Hấn nhìn thi thể trên đất, nghĩ tới lời đối phương mới vừa nói.

Trong Hắc Hồn cốc có thi thể của Thiên Nhân.

Hấn nhớ không lầm thì Hắc Hồn cốc là một tuyệt địa, xem ra chỗ này đã bị U Minh tông chiếm cứ rồi.

Nói như vậy, hai vị cường giả Bất Lậu cảnh của U Minh tông chiếm được kỳ ngộ ở trong Hắc Hồn cốc, mới có thể đột phá nhanh như vậy.

Những năm này, hai lão giả này vẫn bế quan không ra là vì tế luyện thi thể của Thiên Nhân kia, muốn dùng biện pháp mưu lợi này để bước vào cảnh giới Thiên Nhân.

Đệ tử U Minh tông lại định dùng bí mật như vậy để đả động hấn, quả thật nực cười.

Có tiền đồ tươi sáng không đi, lại muốn đi con đường tà môn ngoại đạo vậy, chẳng lẽ đầu óc hấn bị chập mạch rồi sao?

Hắn tiện tay đào hố, chôn thi thể xong rồi bay về phía Thần Đô.

Cố Dương trở lại Thiên Tâm võ quán, không làm kinh động bất kỳ ai.

Chờ đến khi hắn đến viện đang ở, lại phát hiện có một người đã chờ ở cửa.

Đó là một nữ nhân mặc một trường bào màu xanh nhạt, khí chất mờ ảo, dường như không dính khói lửa nhân gian, đứng ở đó quả thật giống như thần tiên vậy.

Cố Dương nhìn thấy nữ tử này, trong đầu đã lóe lên một từ: “Tiên nữ giáng trần!”

Xếp hạng thứ ba trên Hồng Nhan bảng, đệ tử của thủ tịch Văn viện, Diệp Lăng Ba.

Nàng tới tìm ta làm gì?

Cố Dương cảm thấy hơi kỳ lạ.

Lúc này, Diệp Lăng Ba cảm ứng được hắn đến, xoay người, cúi người thi lễ: “Diệp Lăng Ba Văn viện, bái kiến Cố huynh.”

“Chào người, mời vào.”

Cố Dương xuất phát từ lễ phép, mời nàng vào trong, ngồi xuống bàn đá ngay trong viện.

Hắn không nhịn được nhìn thoáng qua phía sau, bên chỗ quốc trượng phủ thật náo nhiệt.

Ít nhất hai mươi Thần Thông cảnh, còn nhiều hơn nhóm buổi sáng.

Cố Dương đun nước, rót một ấm trà, hỏi thẳng vào vấn đề: “Không biết Diệp tiên tử tới tìm ta là có chuyện gì?”

Diệp Lăng Ba dùng ánh mắt long lanh nhìn hắn, nói ra ý đồ đến đây: “Ta muốn mời Cố huynh kết thành đạo侶 với ta.”

Cố Dương suýt chút nữa phun nước trà trong miệng ra.

Thấy nàng có vẻ thành thật, hoàn toàn không giống như đang nói đùa.

Đương nhiên, cảm giác mà nàng mang đến cho người ta sẽ không giống như là người biết đùa giỡn.

Hắn không nhịn được sờ mặt mình: “Hóa ra mình có mị lực như vậy sao?”

Đầu tiên là trưởng công chúa, chưa nói được mấy câu đã bắt đầu trêu chọc hắn.

Ở trong mô phỏng, Tô nhị tiểu thư cũng thương yêu hắn đến muốn chết muốn sống.

Diệp Lăng Ba hiện giờ còn khoa trương hơn, vừa mới đến đã muốn kết thành đạo lữ với hắn.

Đây không phải là mị lực thì là cái gì?

Cố Dương nghiêm túc nói: “Ta không phải loại người tùy tiện như vậy.”

Vừa mới đến đã muốn kết thành đạo lữ với hắn, coi hắn là người như nào chứ?

Diệp Lăng Ba nói: “Ta biết, chuyện này hơi đường đột, nhưng mà chúng ta không còn thời gian nữa rồi.”

Không còn thời gian nữa rồi?

Cố Dương bị lời nói của Diệp Lăng Ba khơi gợi hứng thú, nói: “Sao lại nói như vậy?”

Vẻ mặt Diệp Lăng Ba hơi nghiêm túc, hoàn toàn không giống như đang nói chuyện tình yêu, nói: “Cố huynh cũng biết, thế giới này sắp sửa nghênh đón một trận đại kiếp nạn!”

“Hả?”

Cố Dương hơi kinh ngạc, ánh mắt nhìn nàng nhất thời đã khác trước.

Nếu nói tương lai phát sinh chuyện lớn gì, hắn biết rất rõ.

Mười mấy năm sau, Tinh La tông xâm nhập, hai mươi mấy năm sau, Vạn Tượng môn lại tới, không thể nghi ngờ đây là một trận đại kiếp nạn đối với thế giới này.

Vấn đề là, kiếp nạn mà nàng nhắc đến là nó sao?

Hắn hỏi: “Là đại kiếp nạn như thế nào?”

Diệp Lăng Ba không trả lời thẳng, mà lại hỏi một vấn đề: “Có huynh biết tứ đại thánh địa xuất hiện từ khi nào không?”

“Không biết.”

Diệp Lăng Ba nói: “Văn viện có một vị giáo thụ, sau khi tra cứu dã sử và tùy bút du ngoạn của một vài văn nhân đã phát hiện ra tin đồn về tứ đại thánh địa xuất hiện sớm nhất từ những năm đầu của Tần triều.”

“Trong tất cả các tài liệu lịch sử của Hạ triều lại không tìm thấy ghi chép lại về tứ đại thánh địa.”

“Thật ra không chỉ có tứ đại thánh địa, ngay cả nơi như Hồng Lô, chín gia tộc lớn trong thiên hạ đều xuất hiện vào Tần triều.”

“Vả lại, chín gia tộc lớn trong thiên hạ, bao gồm cả hoàng thất của Tần triều trong đó đều có quan hệ dây mơ rễ má với tứ đại thánh địa.”

“Phần lớn giáo thụ của Văn viện đều cho rằng Hạ đế chết có liên quan đến tứ đại thánh địa, sự diệt vong của Hạ triều là minh chứng cho nền văn minh của thế giới này đã tan biến.”

“Hệ thống võ đạo hiện giờ đều được lưu truyền từ tứ đại thánh địa, rất gần với thuật luyện khí Thượng Cổ.”

“Hạ triều lại lấy luyện thể làm chủ, nhưng mà phương thức tu luyện như thế đã tuyệt tích rồi.”

“Không cần nghĩ cũng biết, võ giả của thời kỳ Hạ triều nhất định đã bị đuổi tận giết tuyệt, bằng không tuyệt đối không thể nào không để lại truyền thừa được.”

Giọng điệu của Diệp Lăng Ba rất bình tĩnh, nhưng Cố Dương nghe được mà hết cả hồn.

Công pháp mà hắn chiếm được từ trong ấn tử của Tề vương không khác lời nàng nói là bao.

Môn công pháp này quả thật hoàn toàn khác với công pháp võ đạo hiện giờ.

Chương 212: Ta sẽ không bán thân đâu

Lúc trước hắn đã đoán được tứ đại thánh địa rất có thể là người xâm nhập, nhưng lại không nghĩ đến việc sự xuất hiện của bọn họ đã tạo thành tổn hại lớn đến mức nào đối với thế giới này.

Thảo nào lịch sử về Hạ triều lại ít ỏi như vậy.

Hèn gì trên sách sử lại liệt Hạ triều vào thời đại Trung Cổ.

Sự xuất hiện của tứ đại thánh địa chính là một đường ranh giới đối với nền văn minh của thế giới này, từ đó về sau là một thời kỳ hoàn toàn mới.

Một lát sau, Cố Dương mở miệng hỏi: “Vậy thì tứ đại thánh địa tới thế giới này như thế nào?”

Diệp Lăng Ba nói: “Việc này có liên quan đến đại kiếp nạn mà ta mới vừa nói. Viện trưởng đã từng nói, thế giới này tồn tại một ít cấm chế lưu lại từ thời Thượng Cổ.”

“Một vài cấm chế trong đó dùng để phong bế không gian. Một ngàn năm trước, cấm chế xung quanh buồng lỏng, cánh cổng không gian mở ra, lần lượt thông đến một nơi có tên là thế giới động thiên, cũng tức là tứ đại thánh địa sau này.”

“Hiện giờ, một ngàn năm trôi qua, viện trưởng phát hiện, gần Thần Đô có vài cấm chế Thượng Cổ đã buồng lỏng, bất cứ lúc nào cũng có khả năng mất đi hiệu lực, đến lúc đó chuyện Hạ triều diệt vong một ngàn năm trước nhất định sẽ lại tái diễn.”

Cố Dương không ngờ rằng vị Thiên Nhân của Văn viện kia lại thật sự tiên đoán trước được Tinh La tông và Vạn Tượng môn xâm nhập, quả thật rất giỏi.

Nhưng mà chuyện này có liên quan gì đến việc ngươi muốn kết thành đạo lữ với ta?

Nói nhiều như vậy rồi nhưng vẫn chưa nói đến chuyện chính.

“Thân thể Tiên Thiên của ngươi có thể chuyển hóa khí Tiên Linh trong cơ thể ta thành khí Tiên Thiên. Có khí tức Tiên

Thiên, ta có thể nhanh chóng bước vào Thiên Nhân cảnh, đủ để ứng phó với nguy cơ ngày sau.”

Cuối cùng Diệp Lăng Ba cũng nói ra nguyên nhân chính.

Hóa ra nàng coi trọng thân thể Tiên Thiên của ta!

Cố Dương hỏi: “Vậy có lợi ích gì cho ta không?”

Diệp Lăng Ba lắc đầu: “Khí Tiên Linh sẽ tạo thành gánh nặng lớn cho thân thể Tiên Thiên của ngươi, nhưng mà đợi đến khi ta thành Thiên Nhân, đương nhiên có thể giúp ngươi...”

“Nếu không có lợi ích gì thôi bỏ đi.”

Cố Dương đã mất hứng thú nghe tiếp, nói: “Mời Diệp tiên tử về cho.”

Đùa, chuyện không có lợi ích gì, lại dám mở miệng.

Nàng lấy tự tin ở đâu ra vậy?

Về phần Tinh La tông và Vạn Tượng môn, chờ bọn họ giảng xuống đã là chuyện của mười mấy năm sau rồi, khi đó đoán chừng hẳn đã sớm là Thiên Nhân rồi.

Diệp Lăng Ba đi rồi, Cố Dương ngồi ở trong viện, mở hệ thống ra.

Vừa rồi ở trong Trần Yêu tháp, hẳn đã tiến hành một lần mô phỏng.

[...Ngươi giết chết đệ tử của U Minh tông.]

[Nửa tháng sau, một vị cường giả Pháp Lực cảnh tập kích ngươi, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Cố Dương xem một câu cuối cùng, rơi vào trầm tư.

Vị cường giả Pháp Lực cảnh này rốt cuộc do phương nào phái tới?

Hắn điếm qua mấy kẻ thù của mình, có khả năng nhất chỉ có hai nhà, hoặc là Xích Tôn giáo, hoặc là Thẩm gia.

Hai nhà này đều có động cơ giết hắn, cũng có thực lực này.

“Xem ra vẫn phải tìm chỗ dựa vững chắc mới được.”

Mặc dù hiện giờ hắn đã là Thần Thông cảnh, nhưng nếu một vị cường giả Pháp Lực cảnh một lòng muốn đánh lén, hắn vẫn không ngăn được.

Chỉ có cơ hội mô phỏng bảy lần, muốn đột phá đến Pháp Lực cảnh, không được thực tế lắm.

Muốn vượt qua tử kiếp, chỉ có tìm chỗ dựa vững chắc.

Ở Thần Đô, hắn không có nhiều lựa chọn lắm.

Văn viện loại trừ đầu tiên, Diệp Lăng Ba có ý đồ với thân thể hắn, định nương nhờ Văn viện, đoán chừng phải bán thân mới được.

Tính tới tính lui, dường như chỉ có hoàng hậu.

Tuy rằng muội muội của nàng vô tình vô nghĩa, nhưng mà bản thân hoàng hậu coi như trọng nghĩa.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm hai mươi hai tuổi.]

“Chọn hai.”

Cố Dương tùy tiện chọn một cái, theo sau đó, ký ức của một đoạn chiến đấu xuất hiện trong đầu.

Hắn đang tu luyện, đột nhiên phát hiện không đúng, ngẩng đầu lên, trước mắt đã hoàn toàn tối đen, sau đó không biết gì nữa.

“Là Thâm gia!”

Thâm gia là đối thủ cũ của hắn, cho nên hắn đã từng giao thủ với nhất phẩm và Kim Thân cảnh của Thâm gia.

Từ trong đoạn ngắn ký ức này đã có thể đoán được người ra tay chính là Pháp Lực cảnh của Thâm gia.

Đường đường Pháp Lực cảnh lại đánh lén hắn Kim Thân nhất trọng, thật sự không biết xấu hổ.

Cố Dương lại mở hệ thống ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao một điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đạt thành tựu Kim Thân, trở thành Thần Thông cảnh trẻ tuổi nhất. Người sử dụng thần thông khiến giáo chủ Xích Nhật của Xích Tôn giáo sợ hãi bỏ chạy, giết chết đệ tử U Minh tông, danh chấn thiên hạ.]

[Ngày thứ hai, người tới Ngọc châu, đến biệt viện của Thẩm Bạch Y, tìm được một miếng ngọc giản, từ đó có được truyền thừa của “Phượng Vũ Cửu Thiên”]

[Người rời khỏi Ngọc châu, nhưng lập tức bị cường giả Pháp Lực cảnh đuổi kịp, người bèn sử dụng “Thần Hoàng Quyết”, hóa thân thành phượng hoàng, chạy trốn tới Thiên Trụ sơn, tiến vào bí cảnh.]

[Mấy ngày sau, cửa vào bí cảnh bị phá vỡ, người bị đánh chết tại chỗ, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Đúng là quá vô lý!

Hắn đã chạy trốn vào trong bí cảnh rồi mà còn bị đánh chết, đúng là vô lý hết đường nói.

Cố Dương bút rút, vậy thì một đường lui đã bị chặn đứt.

Nhưng mà nghĩ lại, chắc là do lúc đó hắn để lại dấu vết quá rõ ràng, vị Pháp Lực cảnh của Thẩm gia kia biết hắn cuối cùng biến mất ở Thiên Trụ sơn, đoán được hắn đang trốn trong bí cảnh, cho nên mới có thể tìm ra.

Nói cách khác, trốn ở trong bí cảnh cũng không phải tuyệt đối an toàn.

Lần sau phải rút ra bài học kinh nghiệm.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn hai.”

Thái Cực cung, hậu điện đột nhiên truyền đến một loạt tiếng ho khan kịch liệt.

“Bệ hạ, bảo trọng long thể.”

Trong điện, vài tên nội thị quỳ trên mặt đất, giọng điệu gần như van xin.

Người nằm trên giường rồng chính là chủ nhân của đế quốc khổng lồ này, hoàng đế bệ hạ chí cao vô thượng.

Lúc này, hẳn chỉ là một người trung niên nằm dài trên giường bệnh, sau khi nghe được tin tức muội muội gặp nạn, tâm trạng kích động, ho khan kịch liệt.

Chương 213: Thứ cho ta bất lực

Ho mãi ho mãi, cuối cùng ho ra cả máu.

Nội thị chăm sóc ở bên cạnh nhất thời sợ đến mất hồn mất vía, kêu khản cả giọng: “Mau mời thái y.”

Đột nhiên, hoàng đế lại túm chặt lấy tay hẳn, thở hổn hển nói: “Lập tức đi tuyên... tuyên Trần Quốc công đến đây!”

“Bệ hạ...”

“Nhanh đi.”

“Vâng!”

...

Bên kia, trong Tê Phượng các.

Một bóng dáng ung dung cao quý đang ngồi trước bàn, tay cầm bút lông phê duyệt tấu chương.

“Nương nương, Lại thống lĩnh đến.” Ngoài rèm châu, một gã hầu nhỏ giọng bẩm báo.

“Cho mời.”

Chỉ chốc lát, thống lĩnh nội vệ Lại Bảo Thành đã đi vào, cách rèm châu, cúi người thi lễ nói: “Nương nương, đã điều tra xong, vị cung phụng trong Trần Quốc công phủ từ một tháng trước đã rời khỏi Thần Đô, không biết đi đâu.”

Nữ nhân trong rèm châu không hề ngẩng đầu lên, hỏi: “Trần Quốc công đâu?”

“Theo tin báo, nửa tháng trước hấn nội thương phát tác, vẫn luôn bế quan.”

Nữ nhân cười lạnh nói: “Có nghĩa là xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng toàn bộ Quốc công phủ đều không có bất cứ phản ứng gì chỉ là một trùng hợp sao?”

Lại Bảo Thành quỳ trên mặt đất: “Vi thần hành sự thất trách, khiến nương nương gặp nạn, xin nương nương giáng tội.”

Hấn là thống lĩnh nội vệ, nhưng lại để xảy ra chuyện lớn như vậy ở ngay dưới mí mắt, khó chối tội này.

Nữ nhân dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Nghe chỉ, thống lĩnh nội vệ Lại Bảo Thành, làm việc tắc trách, cất tước vị, phạt bổng lộc ba năm, xuống làm phó thống lĩnh, cho phép lập công chuộc tội.”

Lại Bảo Thành dập đầu xuống: “Đa tạ ân điển của nương nương.”

“Trong vòng ba ngày, nhổ sạch sẽ mấy cái đình của Xích Tôn giáo trong Thần Đô.”

“Vâng.”

Lại Bảo Thành nói xong, lui ra ngoài.

Ra khỏi Tô Phượng các, hấn đằng đằng sát khí, chuẩn bị đi tìm Xích Tôn giáo xử lý.

Lần này, có thể nói là tai bay vạ gió đối với hấn.

Trong Thần Đô có người kia của Văn viện, còn có Trần quốc công tọa trấn, cho dù là ai cũng không ngờ rằng vị giáo chủ tân nhiệm của Xích Tôn giáo dám đến Thần Đô giương oai, còn thành công làm ra chuyện cực lớn này.

Hai vị cường giả Pháp Lực cảnh, Cao Vĩ Tùng của Cao gia, Chu Tông Nghiệp của Văn viện, còn có trưởng công chúa, cộng thêm mười bốn Thần Thông cảnh, tất cả đều rơi vào trong một bí cảnh chưa biết nào đó.

Hai vị Kim Thân cảnh đại nội, vì bảo vệ hoàng hậu cũng chết thảm tại chỗ.

Lại Bảo Thành vừa nghĩ đến đây, vẫn run sợ.

Hai vị Pháp Lực cảnh!

Vị giáo chủ tâm nhiệm của Xích Tôn giáo kia, thủ đoạn thật tàn nhẫn, mưu toan sâu xa, lá gan to lớn, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Nơi này chính là Thần Đô, có một vị Thiên Nhân và một vị Kiếm Thánh tọa trấn.

Nhưng mà cẩn thận ngẫm lại, người kia của Văn viện kia đã hơn mười năm chưa hề bước ra khỏi Văn viện nửa bước rồi, có người nói hẳn đang đột phá tới cảnh giới rất cao.

Có người nói hẳn bị thương rất nặng, đang dưỡng thương.

Cho dù là loại nào, mấy chục năm qua vị Thiên Nhân này chưa từng ra tay là sự thật.

Còn Trấn Quốc công, năm đó bị thương trong trận chiến với Xích Tôn giáo, thường thường sẽ phát tác, phải bế quan dưỡng thương.

Dưới hai vị này, cường giả Pháp Lực cảnh trong Thần Đô cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Chu Tông Nghiệp của Văn viện, còn có một vị cung phụng thần bí của Trấn Quốc công.

Ngoại trừ hai người đó ra thì chỉ có vài vị trong hoàng cung, nhưng cường giả cấp bậc Pháp Lực cảnh của đại nội, từ trước đến giờ sẽ không bước ra khỏi hoàng cung nửa bước.

Lúc trước hẳn cũng không hề biết đến sự tồn tại của cường giả Pháp Lực cảnh mà hôm nay ra tay truy sát Xích Nhật kia.

Về phần các thế gia trong Thần Đô, cũng không phải không có cường giả Pháp Lực cảnh, chẳng qua bọn họ đều không ở Thần Đô mà thôi.

Pháp Lực cảnh không tới Thần Đô, đây gần như là một quy định luật bất thành văn.

Chuyện này có liên quan đến một phen biến động lớn trong Thần Đô hai trăm năm trước.

Chỉ có thể lực lớn như Văn viện và Trấn quốc công được hoàng đế đặc biệt cho phép mới có thể ngoại lệ.

Không ngờ rằng bởi vì vậy mà tạo ra lỗ hổng cho Xích Tôn giáo tranh thủ cơ hội.

Trong Tê Phượng các, hoàng hậu Đại Chu vẫn đang phê duyệt tấu chương.

Đột nhiên trên gương đồng trên mặt bàn nổi lên gợn sóng, sau đó một hàng chữ hiện ra: “Hoàng thượng tuyên Trấn Quốc công vào cung.”

Hoàng hậu liếc nhìn rồi không hề để ý tới.

Trấn Quốc công sợ chết như vậy, chắc chắn không dám tiến cung, nhiều nhất chỉ phái nhi tử đến thôi.

Về phần mục đích hoàng thượng tuyên Trấn Quốc công đến, không cần nghĩ cũng biết, đương nhiên là vì muội muội kia.

Hoàng hậu nghĩ đến đây, động tác trên tay đột nhiên khựng lại, buông ngự bút trong tay xuống, đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Sau khi trầm tư một lúc lâu, nàng đưa ra quyết định.

Nàng trở lại trước bàn, lấy bút viết một tờ giấy, dán lên trên mặt gương đồng này, chỉ thấy chữ viết trên tờ giấy đột nhiên biến mất.

Làm xong chuyện này, nàng tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Trong Thiên Tâm võ quán.

Cố Dương mở to mắt, chân mày hơi nhíu lại: “Không ngờ phía sau Thiên Nhân cảnh lại không còn công pháp.”

Ở trong mô phỏng, hắn đã có được tất cả công pháp của “Phượng Vũ Cứu Thiên”, cũng có cả công pháp của Thần Thông cảnh, bao gồm Kim Thân cảnh, Pháp Lực cảnh và Bất Lậu cảnh, nhưng không có công pháp của Thiên Nhân cảnh.

Nói cách khác, hần nhiều nhất chỉ có thể tu luyện đến Bất Lậu cảnh mà thôi.

Công pháp phía sau Thiên Nhân cảnh, chỉ sợ Tam Thánh môn mới có.

Xem ra, hần vẫn không trốn thoát được thánh địa này, về sau vẫn phải đi xem một chuyến.

Nhưng mà, đó là chuyện sau này.

Cố Dương đặt tâm tư lên công pháp của Kim Thân cảnh, nghĩ ngợi: “Cuối cùng cũng không cần liên tục niết bàn.”

Sau khi “Phượng Vũ Cứu Thiên” đến Kim Thân cảnh, giống như các công pháp khác, rèn luyện chính là thân thể, đến tầng thứ ba thì ngưng luyện thành thân thể Thiên Phượng.

Nhưng mà lúc tu luyện cần mượn dùng ngoại vật.

Tốt nhất là dùng các loại linh hỏa để tôi luyện, ví dụ như Nhất Muội chân hỏa, Thái Dương chân hỏa, Địa Mạch chân hỏa vân vân... Tốc độ tu luyện tự khắc tiến triển cực nhanh, chẳng mấy chốc sẽ có thể ngưng tụ ra thân thể Thiên Phượng.

Nếu không có linh hỏa, chỉ có thể lấy chân nguyên bản thân để tôi luyện, nhưng tốc độ tu luyện sẽ vô cùng chậm.

Chương 214: Hoàng hậu

Cố Dương nhìn mà hơi đau đầu: “Những linh hỏa này nên đi tìm ở đâu?”

Nghe tên cũng không phải là thứ phổ thông gì, đoán chừng chỉ có Địa Mạch chân hỏa còn dễ tìm một chút.

Đang suy nghĩ, bên ngoài có người gõ cửa.

“Cố đại ca!”

Là giọng nói sốt ruột của Phùng Thiên Tứ.

Cố Dương đi qua mở cửa, hỏi: “Sao vậy?”

Ngoài cửa, sắc mặt Phùng Thiên Tứ tái nhợt, dáng vẻ hoang mang lo sợ, thấy hần giống như thấy cứu tinh: “Su phụ...”

không thấy đâu nữa.”

Cô Dương sững sốt, không thể nào?

Ban ngày hấn không hề thấy Cao Phàm tiến vào trong cửa vào bí cảnh kia.

Hấn trấn an nói: “Đừng gấp gáp, từ từ nói, rốt cuộc sao lại thế này.”

Phùng Thiên Tứ nói: “Buổi sáng, sư phụ nói muốn đi ra ngoài làm chút việc, kêu ta ở lại đây, còn cố ý dặn dò ta, nói là đến buổi tối hấn còn chưa trở lại tức là đã xảy ra chuyện, kêu ta tới tìm Cổ đại ca.”

“ ... ”

Cô Dương vừa nghe, nào còn gì không rõ, nhất định lão giả kia cũng tiến vào trong bí cảnh kia rồi, nhưng mà không biết đã dùng biện pháp gì đã giấu giếm được tai mắt của người khác.

Hơn nữa, đoán chừng Cao Phàm cũng nhận thấy được có gì không đúng nên mới dặn dò đồ đệ nhà mình trước khi đi như vậy.

Cao tiên bối này thật sự quá coi trọng hấn.

Cho dù muốn cứu cũng không biết cứu như thế nào.

Hấn không biết phương pháp mở bí cảnh kia ra, trên đời này chắc chỉ có Xích Nhật mới biết được.

Phùng Thiên Tứ giống như nhìn ra vẻ khó xử của hấn, cầu khẩn: “Cổ đại ca, người nhất định phải cứu sư phụ ta.”

“Ta sẽ cố hết sức.”

Cô Dương chỉ có thể nói như vậy.

Lúc này, ngoài cửa lại có người đến, một giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Cô Dương.”

Toàn bộ Thiên Tâm võ quán, dám gọi thẳng tên hấn như vậy cũng chỉ có nữ nhi bảo bối kia của Trình Thiên Tâm.

Cửa viện được mở ra, người chưa tới, giọng nói đã truyền tới trước: “Tô tử tử nói muốn gặp người.”

Trình Thanh Vũ mang theo vị nhị tiểu thư Tô gia kia vào.

Được đấy, nàng còn có mặt mũi tới tìm ta?

Cố Dương nhìn thấy nữ tử này, vẻ mặt lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào Trình Thanh Vũ nói: “Về sau trước khi vào thì nhớ gõ cửa trước.”

“Hả?”

Trình Thanh Vũ đỏ bừng mặt lên, lúng ta lúng túng, lại hơi uất ức: “Ta...”

Tô Ngung Yên chấn trước mặt Trình Thanh Vũ, nói: “Là ta đường đột, không nên kêu nàng dẫn ta đến đây vào lúc này, thật có lỗi.”

Cố Dương làm như lần đầu gặp nàng, lạnh nhạt hỏi: “Tô cô nương đêm khuya tới chơi, không biết có việc gì vậy?”

Tô Ngung Yên thấy hấn như vậy, quay đầu lại nói với Trình Thanh Vũ: “Ngươi về trước đi.”

“Ừm.”

Trình Thanh Vũ uất ức rời khỏi viện.

Sau đó, Tô Ngung Yên nhìn sang Phùng Thiên Tứ ở bên cạnh, nhìn đến mức hấn cả người không được tự nhiên, cũng cáo lui.

Trong viện chỉ còn lại hai người là nàng và Cố Dương.

Cuối cùng Tô Ngung Yên cũng nói ra ý đồ đến đây: “Ta muốn mời Cố công tử ra tay, cứu đám người trưởng công chúa bị nhốt trong bí cảnh.”

Người thông minh như Tô Ngung Yên, thấy thái độ của Cố Dương hiện giờ lạnh nhạt như thế, vừa suy nghĩ đã đại khái đoán được nguyên nhân trong đó.

Khi ở trong Trần Yêu tháp, tuy rằng hấn cũng rất lạnh nhạt, nhưng lại không phải thái độ xa cách người ngoài ngàn dặm như thế này.

Nhất định là hấn có lòng bất mãn với mình.

Nàng vén áo thi lễ, ôn nhu nói: “Cố công tử, Ngung Yên còn chưa tạ ơn ân cứu mạng của ngươi. Nếu không có công tử ở

đây, lần này chỉ sợ không cách nào chạy ra khỏi Trấn Yêu tháp.”

Cố Dương không hề nhúc nhích, thờ ơ nói: “Cám ơn thì không cần, ta chỉ tự cứu mà thôi.”

“Hôm nay ở ngoài thành, sư tôn quá lo lắng cho an nguy của ta, để lại một mình công tử đối mặt với Xích Nhật, trong lòng ta vẫn luôn vô cùng lo lắng, sau đó nghe nói công tử đại phát thần uy, đẩy lùi Xích Nhật, mới yên lòng.”

“Nói xong chưa?”

Cố Dương nói: “Nói xong rồi thì người có thể đi.”

Tô Ngung Yên thấy hấn nước đổ lá khoai, thái độ quyết liệt, biết nói thêm gì nữa cũng phí công sức, thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Cố Dương không hề để chuyện này trong lòng, sau khi trở về phòng, bắt đầu tu luyện lần đầu tiên sau Thần Thông cảnh.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào trong đình viện, Cố Dương mở mắt, âm thầm lắc đầu.

Sau khi đến Kim Thân cảnh, tu luyện chậm hơn trước kia.

Xem ra, nếu không có linh hỏa này hỗ trợ, muốn tu luyện đến Kim Thân nhị trọng, không biết phải đến ngày tháng năm nào.

Môn công pháp này thật sự rất giày vò người ta.

Cố Dương nghĩ đến đây, không do dự nữa, kêu người tìm Trình Tuyệt đến.

“Làm một chuyện giúp ta.”

Trình Tuyệt không nói lời thừa gì, nói: “Công tử cứ việc phân phó.”

“Giúp ta tìm một tên lính canh ngục phụ trách trông coi tầng thấp nhất trong thiên lao, trên người hấn có thứ như này.” Cố Dương đưa ấn tử của Tề vương cho nàng.

Trong một lần mô phỏng, hấn bị giam vào tầng thấp nhất trong thiên lao, đã chiếm được một khối ấn tử khác từ chỗ ngục tốt

nơi đó, bên trong có truyền thừa của “Thần Viên Quyết”.

Môn công pháp “Phượng Vũ Cửu Thiên” này tu luyện quá chậm, tốt nhất nên lựa chọn thứ khác.

Trình Tuyết cẩn thận nhìn xem, rồi trả món đồ này lại cho hắn.

“Mua món đồ này từ trên người hắn về. Nhớ kỹ, làm việc này kín đáo một chút, trước khi thành công, đừng để ai biết được việc này.”

“Ta hiểu rồi.” Trình Tuyết nói xong rồi rời đi.

Cố Dương thích dáng cách hành sự sấm rền gió cuốn của nàng, giao việc cho nàng, hắn rất yên tâm.

Buổi chiều, Cố Dương đang đợi Trình Tuyết về, nhưng không đợi được Trình Tuyết, mà lại đợi được một nhân vật không tưởng.

Người nọ chỉ nói một câu: “Theo ta tiến cung.”

Cố Dương đã ngoan ngoãn đi theo nàng.

Người tới chính là cường giả Pháp Lực cảnh đã đại chiến một trận với Xích Nhật ở ngoài thành ngày hôm qua, sư tôn của Tô Ngưng Yên.

Hơn phân nửa cũng là người đã bắt hắn vào thiên lao trong mô phỏng lần đó.

Hắn thi triển “Thần Hoàng Quyết”, hóa thân thành phượng hoàng cũng chạy không thoát.

Đối mặt với nhân vật như vậy, biện pháp tốt nhất chính là phối hợp.

Cố Dương thật sự không ngờ rằng, vị cường giả Pháp Lực cảnh này sẽ tự mình tới, hơn nữa là dẫn hắn vào cung, nhìn tư thái này hơn phân nửa là muốn gặp hoàng hậu.

Chương 215: Hoàng hậu (2)

Lần này khơi gợi tính tò mò trong hắn.

“Chẳng lẽ vì chuyện đêm qua Tô Ngung Yên đến nhờ vả hấn?”

Cố Dương không nghĩ ra nổi, cho dù là trưởng công chúa hay là phó viện trưởng của Văn viện đều xem như kẻ địch của hoàng hậu, chết ở trong bí cảnh không phải rất tốt sao?

Còn có một điểm nữa, nàng dựa vào cái gì cho rằng bản thân mình có năng lực cứu bọn họ ra?

Không bao lâu đã đến hoàng cung.

Đây là một tòa kiến trúc nguy nga xưa cũ, có thể nhìn thấy dấu vết năm tháng lưu lại từ trên tường ngoài kia.

Hoàng cung này là trung tâm của Thần Đô, chính vì có sự tồn tại của hoàng cung này mà Thần Đô mới được gọi là Thần Đô.

Cho dù là Tần triều hay là Hạ triều của một ngàn năm trước đều lấy nơi này làm hoàng cung, đã có lịch sử trên hai ngàn năm.

Nơi này tượng trưng cho hoàng quyền.

Dưới sự hướng dẫn của mỹ phụ trung niên kia, Cố Dương bước chân vào cửa cung.

Nháy mắt, hấn đã cảm nhận được một lực trường vô hình hoàn toàn ngăn chặn chân nguyên của hấn. Hấn thử vận công, nhưng chân nguyên trong cơ thể lại không hề nhúc nhích.

Hấn thậm chí chấn động, tuy rằng trước đó đã nghe Vũ Nhị nói về lời đồn trong hoàng cung, nhưng tự mình cảm nhận rồi mới biết được khủng bố trong đó.

Có truyền thuyết, trong phạm vi hoàng cung có một cấm chế từ xa xưa, bất cứ kẻ nào tiến vào trong đó đều không thể sử dụng chân nguyên.

Ngay cả Thiên Nhân cũng không hề ngoại lệ.

Hoàng cung còn có một đặc tính, võ giả chỉ cần ở lại trong hoàng cung chừng ba năm thì sẽ có thể thích ứng được với lực trường nơi này, chân nguyên không hề bị ảnh hưởng nữa.

Đặc tính này của hoàng cung có thể phát huy ưu thế sân nhà đến lớn nhất.

Năm đó, cường giả tuyệt thế Bất Lậu cảnh của Vũ gia cũng phải đợi hoàng đế rời khỏi hoàng cung, lúc đến ngoại ô sân thú mới ra tay được.

Nếu vị hoàng đế kia ở trong hoàng cung, hắn sẽ không có bất cứ cơ hội nào.

Điểm đặc biệt của hoàng cung còn không chỉ có như thế.

Vũ Nhị từng nói, trong hoàng cung có ba nơi có khí mạch đặc thù, một khí mạch có thể sản sinh ra một vị cường giả Bất Lậu cảnh.

Nói cách khác, nơi này có ít nhất ba vị Bất Lậu cảnh tọa trấn.

Đương nhiên, người tu luyện mượn dùng khí mạch cũng sẽ nhận phải hạn chế cực lớn, một khi rời khỏi hoàng cung thì tu vi sẽ nhanh chóng giảm xuống, chẳng mấy chốc sẽ chết vì tu vi giảm hết.

Đây chính là cái giá phải trả cho việc đi đường tắt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trong một lần mô phỏng, vị cường giả Bất Lậu cảnh bảo vệ Nhân Hoàng kiếm kia, sau khi tiến vào hoàng cung đã bị vây giết.

Ba đánh một, cộng thêm ưu thế sân nhà, bị chết cũng không oan.

Hoàng thất có thể trụ vững thiên hạ mấy trăm năm cũng không bị người lật đổ.

Cho dù vị hoàng đế trước chết oan chết uổng, một vương gia không có bất cứ tu vi gì kể vị, nhưng vẫn có hoàng quyền củng cố.

Nói thật, cảm giác chân nguyên bị áp chế này khiến Cố Dương thấy rất bó buộc, giống như bị xiềng xích trói lại vậy.

Cuối cùng, hắn được dẫn đến một cung điện tên là Đại Minh điện, một thiên điện tên là Tê Phượng các.

Sau khi thông qua bẩm báo, cuối cùng Cố Dương cũng đã gặp được nữ nhân có quyền thế nhất đương triều, tuy rằng cách một rèm châu, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một cái bóng.

Hắn không khỏi nhớ tới giai thoại truyền kỳ của vị hoàng hậu này, xuất thân trong thế gia xuống dốc, mười mấy tuổi vào cung, nhanh chóng nhận được sủng hạnh của hoàng đế, không tới mấy năm đã được phong làm hoàng hậu.

Nàng có thể nắm quyền trong tay, cũng là vì hoàng đế cơ thể yếu nhiều bệnh.

Vị hoàng đế có cảm giác tồn tại mờ nhạt này, giai thoại cũng có thể nói là truyền kỳ.

Nghe nói, lúc vị hoàng đế này còn trẻ tuổi, lần đó luyện công tẩu hỏa nhập ma, biến thành một tên tàn phế, trở thành nhi tử bị tiên hoàng chán ghét nhất.

Đáng lẽ ra cho dù như thế nào hắn cũng không thể đế vị.

Ai mà ngờ được, Vũ Đại một mình một đao, giết sạch phụ hoàng, một đám phi tần và phần lớn huynh đệ tử muội của hắn.

Hắn trở thành hoàng tử duy nhất còn sống, thuận lý thành chương kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Tiên hoàng sinh nhiều nhi nữ như vậy, đến cuối cùng chỉ có nhi tử mình chán ghét nhất và tiểu nữ nhi mình thương yêu nhất còn sống.

“Cố Dương, ngày hôm qua nhờ ngươi ra tay, phá vỡ vách chắn Pháp Lực kia, chẳng những cứu bản cung một mạng, cũng cứu mạng mọi người ở đây.”

Một giọng nói ấm áp dễ nghe vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Cố Dương: “Bản cung quyết định ban thưởng cho ngươi năm mươi vạn lượng vàng.”

“Đợi chút!”

Cố Dương vội vàng cắt lời nàng.

Không thể không nói, công tác điều tra của vị hoàng hậu này làm khá chuẩn xác, hơn nữa còn tra ra được hắn thích tiền bạc.

Nhưng mà đó là chuyện quá khứ rồi.

Tiền bạc đã không thể dùng để nạp nữa, hấn cần nhiều vàng như vậy có ích lợi gì?

Hấn hiên ngang lẫm liệt nói: “Nghe nói gần đây tài chính trong triều đình khó khăn, số vàng này nên dùng cho quốc sự đi.”

Chuyện này là do hấn nghe Trình Tuyệt nói.

Hoàng hậu cướp lấy quyền khống chế của Tứ Hải tiền trang, nhưng lại muốn dùng tiền bạc của Tứ Hải tiền trang để bổ sung thiếu hụt của triều đình.

Chuyện này vốn không phải là bí mật gì ở Thần Đô.

“Hả?”

Hoàng hậu cảm thấy khá ngạc nhiên: “Khó có được người lòng mang quốc sự. Được, một khi đã như vậy...”

Nàng trầm ngâm một chút: “Bản cung quyết định, ban hôn muội muội...”

Không phải chứ?

Cô Dương bật thốt: “Không được.”

Giọng điệu của hoàng hậu nhất thời trầm xuống: “Thế nào, người cảm thấy muội muội của bản cung không xứng với người?”

Thiên lao!

Cô Dương chợt nghĩ tới hậu quả của từ chối ban hôn ở trong mô phỏng, vội nói: “Thật sự không dám giấu giếm, ta đã có người trong lòng.”

“Thì ra là thế.”

Giọng điệu của hoàng hậu hòa hoãn lại, bèn nói: “Không sao, nam tử hán đại trượng phu, có tam thê tứ thiếp là chuyện thật bình thường, bản cung không để ý việc muội muội làm thiếp.”

Không phải chứ?

Đó chính là muội muội ruột của người đó, hổ nàng như vậy, thật sự thích hợp sao?

Cô Dương rất muốn nói ta đề ý, nhưng cuối cùng chưa nói gì cả.

Hắn đã nhìn ra được, nữ nhân này quyết tâm muốn làm chị vợ của hắn, dùng thủ đoạn như vậy để trói hắn lên trên thuyền của nàng. Đúng là không phải không có lý do, nàng đen tối ngoan độc, vì trói hắn lên thuyền mà hổ cả muội muội của mình.

Thôi, chờ qua kiếp nạn Thâm gia này, hắn muốn chạy thì cứ chạy, nàng thật sự cho rằng như vậy có thể trói chặt hắn sao?

Coi như hiện giờ chịu thiệt chút đi.

Chương 216: Cứu Châu ẩn

Cùng lúc đó, phía dưới Tê Phượng các có một tòa cung điện ngầm khổng lồ, trên đỉnh có gắn mấy hạt châu rực rỡ, chiếu sáng cả đại điện như ban ngày.

Ở giữa đại điện đặt một cái đỉnh bằng đồng thau cực lớn, trên đỉnh có khắc ấn đồ án và chữ viết phức tạp cổ xưa.

Trong đỉnh lớn đang bốc cháy ngọn lửa màu lam nhạt.

Một thanh kiếm lơ lửng trên đỉnh lớn, rõ ràng mũi kiếm có một vết rạn, nhưng dưới ngọn lửa màu lam nhạt, thân kiếm lại không hề có bất cứ biến hóa nào.

Bên cạnh đỉnh lớn bằng đồng thau có một người ngồi xếp bằng, đó chính là Tô Ngung Yên. Hai tay nàng chạm vào đỉnh lớn, liên tục rót chân nguyên trong cơ thể vào trong đó, duy trì ngọn lửa trong đỉnh.

Nàng hiển nhiên đang mượn dùng ngọn lửa trong đỉnh bằng đồng thau để sửa chữa Bích Tiêu kiếm đã lấy được từ trong Trấn Yêu tháp.

Chỉ chốc lát sau, trên trán Tô Ngung Yên đã đổ mồ hôi hột.

Đột nhiên, tiếng bước chân vang lên, một mỹ phụ trung niên đi vào trong điện, ngồi xuống bên cạnh đỉnh đồng thau, hai tay

chạm vào trên đỉnh.

Tô Ngung Yên thu hồi chân nguyên, ngồi xếp bằng tại chỗ, vận công điều tức chốc lát mới khôi phục lại được.

Nàng hỏi: “Thế nào rồi?”

Mỹ phụ trung niên nói: “Nàng muốn gả người cho tiểu tử kia.”

Tô Ngung Yên nghe vậy, sắc mặt thay đổi, chau mày: “Rốt cuộc nàng định làm gì?”

Đầu tiên quyết định phải cứu những Thần Thông cảnh bị nhốt trong bí cảnh, hiện giờ lại gả mình cho Cố Dương.

Rốt cuộc kế hoạch của nàng là gì?

Mỹ phụ trung niên nói: “Chuyện này chắc người còn rõ hơn ta. Đừng trách ta không nhắc nhở người, tiểu tử kia có ngọn nguồn sâu xa với Tam Thánh môn, người đừng dây dưa quá sâu với hắn.”

Tô Ngung Yên giải thích: “Ta tuyệt đối không có nửa phần tư tình với Cố Dương, đều do nàng tự chủ trương.”

“Có phải hay không chỉ có chính người biết. Từ hôm nay ta muốn tập trung sửa chữa Bích Tiêu kiếm, tự người giải quyết cho tốt đi.” Mỹ phụ trung niên nói xong, nhắm hai mắt lại.

Tô Ngung Yên im lặng cúi người thi lễ, lui ra khỏi tòa đại điện này.

Nàng đi dọc theo một cầu thang lên trên, chỉ chốc lát, trên đỉnh đầu đã xuất hiện một cánh cửa.

Bên trên truyền đến giọng đối thoại, nàng không khỏi dừng bước.

“Cứu đám người trưởng công chúa?”

Không ngoài dự đoán của Cố Dương, quả nhiên hoàng hậu vẫn đưa ra yêu cầu này, hắn nói: “Hoàng hậu quá coi trọng tại hạ, bao nhiêu cường giả Thần Thông cảnh của Thần Đô đều không làm được, ta chẳng qua mới chỉ đột phá, nào có năng lực như thế.”

Nữ nhân phía sau bức rèm châu không nhanh không chậm nói: “Người đã luyện thành ‘Thiên Vấn Cửu Dao’ của Vũ Thắng Thiên, đương nhiên có năng lực như thế.”

“Thiên Vấn Cửu Dao?”

Cố Dương thầm nghĩ, nhớ tới đao thứ ba trong môn đao pháp này, nếu có thể luyện một đao này đến trình độ có thể chém nát không gian, nói không chừng thật sự có thể làm được.

Giọng nói của hoàng hậu tiếp tục truyền đến: “Nếu như người bằng lòng ra tay, người có thể đề ra một yêu cầu với bản cung, cho dù là thành hay không, bản cung đều có thể thỏa mãn người.”

Quả thật mỗi làm ăn này có thể nhận được.

Cố Dương thầm tính toán, rất nhanh có chủ ý, nói: “Hoàng hậu cũng biết, chín thân vương của Hạ triều một ngàn năm trước đều có một khối ấn tử do Hạ đế ban cho.”

“Thứ người nói chắc là Cửu Chân ấn, vừa hay trong cung còn có một khối.”

Thật sự có sao?

Cố Dương thầm vui mừng, hần chỉ định bụng xem thử nên đề cập đến, không ngờ rằng trong hoàng cung thật sự đang giữ một khối.

“Ta muốn nó.”

“Người đâu, cầm thủ lệnh của ta, đi vào trong kho lấy Cửu Châu ấn kia ra.”

Không bao lâu sau đã có nội thị mang một ấn tử đến, giao vào trong tay Cố Dương.

Hoàng hậu hỏi: “Có phải thứ người muốn là cái này?”

Cố Dương cầm ấn tử trong tay, sinh ra một cảm ứng cực kỳ vi diệu, gật đầu nói: “Không sai.”

“Vậy chuyện bí cảnh cứ giao cho người.”

“Ta sẽ cố hết sức.” Cố Dương không dám chắc chắn.

Hoàng hậu sắp xếp một nội thị đi tới quốc trượng phủ cùng với Cố Dương.

Sau khi Cố Dương rời đi, Tô Ngung Yên từ phía sau đi ra, đối mặt với mẫu nghi thiên hạ đứng đầu hậu cung này, ánh mắt hơi sắc bén, lạnh lùng hỏi: “Người định làm cái gì?”

Đối mặt với lời chất vấn của nàng, hoàng hậu không hề tức giận, mỉm cười nói: “Người cũng nên lập gia đình, tử tử tìm một lang quân như ý giúp người, người nên cảm tạ ta mới đúng.”

Tô Ngung Yên cười lạnh: “Ta thấy người xuân tâm manh động mới đúng. Hừ, ta khuyên người, đừng tu luyện ‘Long Hoàng Cực Đạo’ của Triệu gia, môn công pháp này có thiếu sót rất lớn, người nếu mà không nghe...”

Hoàng hậu cười nói: “Muội muội tốt của ta à, người yên tâm đi, ta sẽ không cướp nam nhân với người. Vừa rồi người cũng nghe thấy đấy, hần cần tìm Cửu Châu ấn, đó chính là một món chí bảo do Hạ đế luyện chế, chín ấn hợp nhất thì có thể mở lại Cửu Châu đại trận.”

“Một ngàn năm đến giờ, vô số người nghiên cứu Cửu Châu ấn này đều không thể hiểu thấu đáo bí mật trong đó. Có người quả quyết, chỉ có huyết mạch của Hạ đế mới có thể kích hoạt Cửu Châu ấn. Lai lịch của Cố Dương này là một câu đố, nói không chừng đó là huyết mạch của Hạ đế.”

“Hần là hậu nhân của Hạ đế, đương nhiên có cùng chung chí hướng với người. Kết thành đạo侶, có gì không thể?”

Tô Ngung Yên lạnh lùng nói: “Chuyện của ta còn chưa tới lượt người sắp xếp, nếu có lần sau, đừng trách ta trở mặt vô tình.”

Nói xong, nàng phát tay áo bỏ đi.

Trong Tê Phượng các chỉ còn lại một mình hoàng hậu, khoe miệng nàng nhếch lên một nụ cười lạnh như băng, tự nhủ nói: “Muội muội tốt của ta à, mọi chuyện người lấy đại cục làm trọng, sao đấu được với ta chứ?”

Trong quốc trượng phủ, hai mươi mấy vị Thần Thông cảnh tụ tập một chỗ, đang tốp năm tốp ba tùm lại thảo luận chuyện cứu người.

Chuyện này đã qua một ngày rồi, bọn họ đã bàn luận lâu như vậy nhưng vẫn không có ai có thể đưa ra một phương án cứu người.

Dưới tình huống không có phương pháp, định cưỡng chế mở cửa vào một bí cảnh, nói thì dễ làm mới khó.

Bí cảnh hoàn toàn là điếm mù trong tri thức của phần lớn võ giả.

Ngay cả mấy vị giáo thụ nghiên cứu bí cảnh sâu nhất cũng không tìm ra được biện pháp gì.

Chương 217: Cứu Châu ấn (2)

Tất cả mọi người đều biết, cơ hội để cứu người bị nhốt trong bí cảnh ra cực kỳ xa vời.

Phải biết rằng, bị nhốt trong đó còn có hai cường giả Pháp Lực cảnh, còn không bằng trông cậy vào bọn họ có thể phá vỡ bí cảnh từ bên trong, thoát ra ngoài.

Vương Viễn Trác - giáo thụ của Văn viện tử vệ nghiêm túc, nói: “Đây không phải là bí cảnh bình thường, đã gần như là một thế giới động thiên rồi, rất có thể là do đại năng Động Hư cảnh thời Thượng Cổ mở ra, cho nên không thể dùng sức mạnh mở ra được, ngay cả là Pháp Lực cảnh cũng không được, chỉ có cường giả tinh thông sức mạnh không gian mới có năng lực như vậy.”

Hắn là Kim Thân tam trọng, trong số những người ở đây, chỉ có hắn có tu vi cao nhất, cũng là chuyên gia nghiên cứu bí cảnh.

Võ đạo hiện giờ chính là một nhánh của luyện khí thuật Thượng Cổ, quan tâm tiến hành theo chất lượng, Thần Thông cảnh vẫn thuộc về giai đoạn Trúc Cơ, chỉ có đến Thiên Nhân cảnh mới có thể bắt đầu lĩnh ngộ về “đạo”.

Không giống với hệ thống tu luyện vào giai đoạn Hạ triều, mượn dùng huyết mạch của yêu tộc, khi ở Thần Thông cảnh đã có thể lĩnh ngộ đủ loại thần thông.

Nếu bàn về sự phức tạp trong thủ đoạn chiến đấu, Thần Thông cảnh hiện giờ không thể nào so sánh được với Thần Thông cảnh khi ở Hạ triều.

Lúc này, có người nói: “Vương tiên bối, kính mời viện trưởng của quý viện ra tay cứu người.”

Người nói chuyện chính là đại công tử của Cao gia Cao Minh Hải.

Cao gia có một vị cường giả Pháp Lực cảnh bị nhốt trong bí cảnh, đây là một tổn thất mà Cao gia khó chấp nhận nổi, sót ruột nhất chính là hắn.

Nhất thời, rất nhiều người đồng loạt phụ họa: “Đúng vậy, mời viện trưởng của quý viện ra tay.”

Viện trưởng của Văn viện là Thiên Nhân cảnh, cũng là người duy nhất có khả năng phá vỡ bí cảnh trong Thần Đô.

Trong đám người phụ họa còn có Quách Thái Bình.

Tam thúc của hắn bị nhốt trong bí cảnh, cho dù chỉ có cơ hội một phần vạn, hắn cũng phải nghĩ cách.

“Các vị nghe ta nói một lời.”

Vương Viễn Trác mới mở miệng đã đè ép âm thanh của mọi người xuống, bi thương nói: “Phó viện trưởng của Văn viện ta cũng bị nhốt trong bí cảnh, không phải viện trưởng không muốn ra tay, mà là bất lực.”

Vừa dứt lời, mọi người ở đây đều trầm mặc.

Không khí trở nên cực kỳ nặng nề.

Tổng cộng có mười bảy người bị nhốt trong bí cảnh.

Hiện giờ người ở đây đều là thân bằng hảo hữu của mười bảy người kia.

Lời nói của Vương Viễn Trác gần như đã tuyên án tử hình cho những người này, rất nhiều người đều cực kỳ bi thương.

Mất đi một Thần Thông cảnh đều thương gân động cốt đối với đa số thế lực, thậm chí là chuyện lớn như trời sụp.

Ngay khi không khí hoàn toàn đè nén, cửa vào bỗng truyền đến một tiếng thông báo: “Thế tử của Trấn Quốc công đến.”

Không ít người chột nhen nhóm lên tia hy vọng.

Đúng vậy, còn có Trấn Quốc công ở đây, có lẽ hẳn có biện pháp gì đó.

So sánh với viện trưởng Văn viện cao cao tại thượng nhưng hơn mười năm qua chưa hề lộ mặt, Trấn Quốc công mới là Định Hải Thần Châm chân chính của Thần Đô.

Chỉ chốc lát, một nam tử phong thái hiên ngang đã đi đến, đó chính là thế tử của Trấn Quốc công.

Lúc này, một cung nữ hùng hồ hỏi: “Thế tử, Trấn Quốc công đâu? Trưởng công chúa hiện giờ không rõ sống chết, vì sao đến bây giờ Trấn Quốc công vẫn còn chưa đến?”

Cung nữ này chính là người bên cạnh trưởng công chúa, trước đó vẫn luôn không lên tiếng là vì Thần Thông cảnh ở đây đều không phải người trong triều đình, tuyệt đối sẽ không cho một cung nữ nhỏ nhỏ như nàng mặt mũi.

Bây giờ nhìn thấy thế tử của Trấn Quốc công, cuối cùng có chỗ lên tiếng: “Nếu như trưởng công chúa xảy ra điều gì không hay, Trấn Quốc công gánh nổi sao?”

Thế tử của Trấn Quốc công mới vừa đến đã bị răn dạy, sắc mặt trông cực kỳ khó coi. Hắn nói: “Vết thương cũ của gia phụ tái phát, đang bế quan. Đối với chuyện này, Quốc công phủ bất lực.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Hắn gần như đã cắt đứt một tia hy vọng cuối cùng của mọi người ở đây.

Trong đám người, Quách Thái Bình chỉ thấy đầu ông ông lên.

Hắn biết, lần này mình thật sự xong rồi, làm hại tam thúc bỏ mình, chỉ riêng một điểm này thôi đã đủ khiến cho hắn mất đi

tín nhiệm của gia tộc, đã không cách nào chuyển mình được nữa.

Hắn sẽ nhanh chóng mất đi tất cả những gì đang có hiện giờ.

Đúng lúc này, ngoài cửa lại truyền đến một tiếng thông báo: “Thích ma ma và Cố Dương đến.”

Cố Dương?

Quách Thái Bình nghe thấy cái tên này, trong lòng không kiềm chế được mà sinh ra một luồng sát ý mãnh liệt.

Tâm ma của hắn đang sinh ra phản ứng tự nhiên.

Nhưng rất nhanh, hắn đã dùng lý trí cường đại ép sát ý trong lòng xuống, trong đầu không khỏi sinh ra một nghi vấn: “Hắn tới làm cái gì?”

Thích ma ma là một thuộc hạ đặc lực bên cạnh hoàng hậu, là Kim Thân cảnh tam trọng, nhưng sao Cố Dương lại cùng nàng đến quốc trượng phủ?

Cố Dương đi theo cung nữ đến quốc trượng phủ, đến khi người của quốc trượng phủ thông báo, hắn mới biết cung nữ bên cạnh trên là Thích ma ma.

Đọc đường đi, nàng không hề nói tiếng nào, thái độ lạnh nhạt, có cảm giác khó gần.

Tuy nhiên, nhìn nàng cũng chỉ khoảng ba mươi bốn mươi tuổi mà thôi.

Sau khi đến Thần Thông cảnh, tốc độ già đi cũng cực kỳ chậm, có được tuổi thọ hơn hai trăm năm, cho nên nhìn bề ngoài rất khó đoán được chính xác tuổi tác.

Nói không chừng, nàng cũng đã một trăm hai trăm tuổi.

Vừa đi vừa nghĩ, cuối cùng Cố Dương đã đến một ngôi nhà nhỏ, nhìn thấy một nhóm cường giả Thần Thông cảnh.

Vừa đi qua nguyệt môn, rất nhiều ánh mắt đều hướng về hắn.

Những ánh mắt như vậy khiến hắn cảm thấy vô cùng áp lực, mà không ít trong số đó còn mang sự ác ý.

Hắn nhìn qua, hầu hết đều là những gương mặt xa lạ, chỉ có đúng một người quen đó là Quách Thái Bình.

Tên này vẫn còn ở đây.

Hơn nữa, sát khí của hắn là rõ ràng nhất.

Cố Dương không quen những người còn lại, hắn đang nghĩ ngợi mở màn làm sao, cuối cùng Thích ma ma cũng lên tiếng: “Phải nhờ Vương tiên sinh chỉ ra vị trí của bí cảnh kia rồi.”

Vương Viễn Trác nghe xong có chút bất ngờ: “Thích ma ma có cách gì?”

Thích ma ma vô cùng nổi tiếng ở Thần Đô.

Những năm về trước, hoàng hậu thanh trừng các quan lớn trong triều, các quan viên của các bộ cũng không ngoại lệ, trong đó còn có những kẻ đã là tu vi Thần Thông cảnh.

Chương 218: Dao thứ ba

Một khi gặp Thần Thông cảnh đều do là một tay Thích ma ma giải quyết, tổng bọn họ vào thiên lao.

Có thể nói, nàng là cánh tay đắc lực của hoàng hậu.

Chính xác là như vậy, ai ai ở Thần Đô cũng biết, ở bên cạnh hoàng hậu còn có một vị cường giả Pháp Lực cảnh.

Cùng là Kim Thân cảnh tam trọng, nhưng thái độ của Vương Viễn Trác vẫn có chút kính nể với nàng.

Thích ma ma nói: “Lần này phải dựa vào thực lực của Cố công tử.”

Chớp mắt cái, ánh mắt của tất cả mọi người lại đổ dồn về Cố Dương đứng ngay bên cạnh nàng, có ánh mắt hoài nghi, dò xét, kiêng nể, sát ý...

Vương Viễn Trác như nghĩ ra gì đó, bất ngờ nói: “Trừ khi hắn luyện được thức thứ ba của ‘Thiên Vấn Cửu Dao’?”

Không ít người nghe thấy lời này, ánh mắt nhìn Cố Dương để lộ ra tia thù địch. Trận chiến khiến Vũ gia diệt môn năm đó,

không ít người ở đây đều có mặt ở đó, đều có thù diệt môn với Vũ gia. Lúc này, nghe thấy Cố Dương là truyền thừa của Vũ Thắng Thiên, đương nhiên sẽ cảm thấy sợ sệt.

“Thiên Vấn Cửu Dao” tuy không nổi tiếng, nhưng thế lực khổng lồ bên trong đó đều hiểu rõ Vũ Thắng Thiên năm đó đáng sợ như thế nào.

Sau khi Vũ Thắng Thiên trở thành viện trưởng Võ viện, rất có khả năng trở thành Thiên Nhân.

Năm đó sau khi đao đạo của Vũ Thắng Thiên đại thành, hắn đi thách thức khắp thiên hạ, đối thủ của hắn đều là cường giả tuyệt thế thực thụ, một khi ra tay không bao giờ quá ba đao.

Cố Dương gật gù, nói “Xin nhờ Vương tiên sinh bảo vệ ta.”

Trên đường đến đây, hắn đã thử mô phỏng, biết rằng ở đây chỉ có Vương Viễn Trác là người đáng tin nhất.

Vương Viễn Trác thông minh sáng suốt, biết ngay sau khi mối quan hệ của Cố Dương và Vũ gia lộ ra, e rằng một vài người ở đây sẽ gây bất lợi cho hắn, bèn nói: “Được.”

Hắn đến bên cạnh Cố Dương, chỉ lên trời, nói: “Nếu như suy tính của ta không sai thì ở kia chính là điểm để tiến vào bí cảnh.”

Cố Dương nhìn về phía đó, tay nắm chặt Phượng Vũ đao, nói: “Chút nữa có thể sẽ có chút vấn đề, Vương tiên sinh hãy cẩn thận chút.”

Vừa dứt lời, một đao ý khủng khiếp phát ra từ người hắn.

Thứ thứ ba của “Thiên Vấn Cửu Dao”, Thế Thôn Hoàn Vũ!

Sức mạnh dưới vòm trời vô tận, làm sao có thể đến bờ bên kia của không gian?

Một đao này của Cố Dương trực tiếp phá vỡ không gian, phá vỡ cấm chế được giấu trong không gian.

Chỉ nhìn thấy bầu trời bị phá một góc, mà đầu bên kia chính là một thế giới khác.

...

“Thành công rồi!”

Mọi người ở hiện trường, cho dù là có ác ý với Cố Dương hay không thì đều cảm thấy vô cùng sửng sốt.

Điều này có nghĩa là, người bị nhốt bên trong bí cảnh được cứu rồi.

Đúng là xoay chuyển được tình thế.

Khi người kia Văn viện và Trần Quốc Công đều nói bất lực, bọn họ đều nghĩ rằng cơ hội sống sót của đám người kia vô cùng thấp.

Không ngờ rằng, một Kim Thân cảnh mới đột phá lại có thể phá thủng không gian, mở đường tiến vào bí cảnh.

Đến cả Quách Thái Bình - kẻ muốn giết Cố Dương nhất, lúc này cũng cảm thấy cảm kích hẳn.

Đây đúng là thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc.

Chỉ cần tam thúc bình an trở về, mọi chuyện sẽ dễ nói chuyện hơn.

...

Không trung sau khi được mở ra, chẳng mấy chốc đã sinh ra phản ứng dây chuyền, lỗ thủng kia không ngừng lan rộng, cuối cùng có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Bỗng nhiên, một luồng khí tức khủng bố truyền ra từ bên trong.

Tất cả mọi người, bao gồm cả cường giả Thần Thông cảnh cũng đều cảm thấy sợ hãi cứ như gặp phải thiên địch vậy.

“Yêu tộc Bất Lộ cảnh?”

Sắc mặt của Vương Viễn Trác hiện lên vẻ hoảng sợ.

Ở Đại Chu, Yêu tộc sớm đã mai danh ẩn tích từ một ngàn năm trước.

Mà bên trong bí cảnh kia lại có Yêu tộc Bất Lộ cảnh, một khi bị nó đánh trúng, hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Mọi người nghe thấy những lời này của hắn, không ít người thở dài.

Đối với con người mà nói, Yêu tộc chính là thiên địch, Yêu tộc coi con người là thức ăn, con người cũng sẵn bản Yêu tộc, hai bên một khi đụng độ thì sẽ chém giết không ngừng.

Vù vù!

Mấy vị Thần Thông cảnh không chần chừ mà tháo chạy, sau đó giống như phản ứng dây chuyền vậy, chớp mắt cái phân nửa người đã bỏ chạy.

Hai mươi mấy vị Thần Thông cảnh cuối cùng còn lại chưa đến mười người.

Đến cả Thích ma ma cũng chạy mất dạng.

Những người còn ở lại đều có mối quan hệ với người bị nhốt trong bí cảnh.

Cố Dương không hề chạy, không phải là không muốn chạy, chẳng qua có chạy cũng không chạy nổi.

Ngay sau khi hắn mở được không gian thì bị một khí cơ đáng sợ khoá chặt, đó chính là do yêu thú Bất Lậu cảnh bên trong bí cảnh.

Cùng với không gian không ngừng sụp đổ, cuối cùng có thể nhìn rõ tình hình bên trong bí cảnh.

Chỉ nhìn thấy một con rùa khổng lồ đang ngoạm một người, hàm răng sắc nhọn cắn một cái đã cắn đứt người trong miệng làm đôi, sau đó chậm chậm nuốt xuống.

“Tam thúc...”

Quách Thái Bình không bỏ chạy, nhìn thấy quanh cảnh vừa rồi, đồng tử co rụt lại, phát ra tiếng gọi đau đớn.

Người bị cắn làm đôi kia chính là tam thúc của hắn.

Tận mắt chứng kiến tam thúc bị rùa khổng lồ ăn thịt, hắn vô cùng đau khổ.

Cứ ngỡ rằng xoay chuyển được tình thế, ai ngờ được, tam thúc của hắn lại không thể thoát khỏi chỗ chết, hơn nữa lại chết một

cách đau đớn nhất ngay trước mắt hắn.

Đường đường là Kim Thân nhị trọng, lại bị một con rùa ăn thịt.

...

Trong bí cảnh chỉ còn lại năm sáu người đang gắng gượng. yêu thú Bất Lậu cảnh thực sự quá đáng sợ, bọn họ hợp sức lại cũng không phải là đối thủ của nó.

Nếu không phải do thân hình to lớn có chút cồng kềnh của nó, e là bọn họ không gắng gượng được đến bây giờ.

Đột nhiên, bọn họ nhìn thấy không gian được phá vỡ, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa mừng, đây chính là cơ hội được cứu sống.

Lúc này, bọn họ đều cảm thấy lo lắng được giảm bớt phần nào.

Mặc dù không biết tại sao con rùa này lại phân tâm, nhưng bọn họ làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội sống còn này, tất cả mọi người đều chạy tới lỗ thủng kia.

Cuối cùng, vị Kim Thân của Quách gia kia lại xui xẻo, chậm chân một chút thì đã bị rùa khổng lồ tóm được, những người khác đều kịp thời thoát thân, tổng cộng có năm người chạy thoát, bao gồm cả hai vị Pháp Lực cảnh.

“Chạy mau.”

Chương 219: Thật sự có kho báu

Sau khi chạy thoát khỏi bí cảnh, những người khác đều không có ý định dừng lại, giống như một con chim sợ hãi, chớp mắt đã chạy khỏi quốc trượng phủ.

Chỉ có phó viện trưởng Văn viện Chu Tông Nghiệp ở lại, còn có Vương Viễn Trác đứng bên cạnh Cố Dương này giờ.

“Trưởng công chúa đâu?”

Cung nữ kia hét lên đau đớn.

Trong đám người chạy khỏi bí cảnh vừa rồi không hề có trưởng công chúa.

Điều này có nghĩa là khả năng cao nàng đã chết.

...

Chu Tông Nghiệp thấy tình hình này, lập tức biết người trẻ tuổi này đã cứu mình, không hề do dự, lập tức ra tay vận pháp lực, tạm thời đóng lỗ thủng kia lại.

Lúc này, Cố Dương cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn, cuối cùng có thể thoát khỏi sát khí phát ra từ bên trong kia.

Chu Tông Nghiệp nói: “Đi mau.”

Cố Dương không chạy đi, ngược lại còn xông vào bí cảnh.

Việc này nằm ngoài dự liệu của Châu Tông Nghiệp và Vương Viễn Trác, cả hai đều không hiểu, tại sao hắn lại tự nhiên lao đầu vào chỗ chết?

Cố Dương không phải muốn tìm chỗ chết, hắn muốn tìm một Cửu Châu ấn mà thôi.

Trong lần mô phỏng vừa rồi, hắn lấy được Cửu Châu ấn ở trong bí cảnh.

Bí cảnh này bị hắn chém thủng, không lâu sau sẽ bị phá hủy hoàn toàn, nếu bí cảnh bị sụp đổ hoàn toàn thì mãi mãi không thể tìm được Cửu Châu ấn.

“Lập tức sơ tán mọi người khỏi quốc trượng phủ.”

Chu Tông Nghiệp lập tức quyết định, nói với Vương Viễn Trác, chờ sau khi hắn đi, một thân một mình canh giữ nơi này để có thêm thời gian hồi phục pháp lực đã tiêu hao.

Lúc này, người trẻ tuổi kia đã rời khỏi tầm mắt, con rùa khổng lồ kia đuổi theo phía sau cũng không thấy đâu nữa.

Sắc mặt hắn nghiêm trọng, một con yêu thú Bất Lộ cảnh, một khi xuất hiện ở Thần Đô, không biết sẽ có bao nhiêu người phải bỏ mạng.

Điều hắn có thể làm lúc này đây là sơ tán mọi người rời khỏi đây, hạn chế thương vong đến mức thấp nhất.

Tại Thần Đô, chỉ có hoàng cung mới có cường giả Bất Lộ cảnh, muốn giết yêu thú của Bất Lộ cảnh, chỉ có cách dẫn nó tới hoàng cung.

Nhưng mà việc này nói thì dễ.

Sau khi đến Bất Lộ cảnh, ngay cả Yêu tộc ngu ngốc nhất cũng thông minh ra, không hề thua kém con người.

Điều hắn lo lắng hơn là, con yêu thú này quấy rầy lão sư thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Tâm trạng Chu Tông Nghiệp vô cùng căng thẳng.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới người thanh niên xông vào trong bí cảnh kia, trong lòng không khỏi nghi ngờ, tại sao người này lại mạo hiểm xông vào trong đó?

...

“Cao tiền bồi!”

Sau khi Cố Dương tiến vào bí cảnh bèn hét lớn.

Phía sau, con rùa khổng lồ không ngừng truy sát, nó với Cố Dương như kẻ địch không đội trời chung.

Không cần phải nói, chắc chắn là do hắn tu luyện “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” nên mới thu hút nhiều kẻ địch như vậy.

Bí cảnh này hẳn là thuộc về Tề vương nợ, con rùa này chắc hẳn là do Tề vương bắt được nhốt ở trong này, dùng để lấy máu.

Giống như công pháp “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” này vậy, cần máu của Yêu tộc để tu luyện, có “giao lưu” với Yêu tộc thì cũng là kiểu một sống một còn.

Con rùa kia chắc chắn nghĩ hấn là hậu duệ của Hạ đế, là thế hệ sau của kẻ địch, nên muốn giết hấn để xả hận.

“Cao tiền bồi!”

Diện tích của bí cảnh này rất lớn, không thể nhìn nhìn thấy giới hạn.

Khắp nơi đều là cây cối tốt um tùm, thậm chí còn thấy một vài động vật nhỏ, xem ra nơi đây đã hình thành một hệ sinh thái hoàn chỉnh, ngăn cách với ngoại giới một ngàn năm mà còn có thể phát triển mạnh mẽ như vậy.

“Đừng hét nữa.”

Đột nhiên, từ xa vọng lại tiếng hỗn hển gấp gáp của Cao Phàm: “Người làm thế nào mang được thứ đó vào, mau rời khỏi đây.”

Cố Dương lập tức xác định được vị trí của đối phương, nói: “Yên tâm đi, nó không đuổi kịp được ta đâu.”

Nói xong, hấn vận “Thần Hoàng Quyết”, hoá thành phượng hoàng, tốc độ tăng lên không biết bao nhiêu lần, vèo một cái, liền biến mất hút.

“Grào!”

Con rùa kia thấy hấn biến mất, lập tức nổi giận lôi đình, không hề từ bỏ ý định, tiếp tục đuổi về phía trước.

...

Một lát sau, Cố Dương đã cách xa vạn dặm, thu hoả diễm lại, biến lại thành người, từ từ đáp xuống mặt đất.

Phía dưới bí cảnh, Cao Phàm há hốc mồm nhìn hấn: “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết? Hấn là hậu duệ của Hạ đế sao?”

Nơi này trừ hấn ra còn có một người khác, chính là trưởng công chúa.

“Mau chạy đi.”

Cố Dương không kịp trả lời, ôm lấy trưởng công chúa, rồi vội vã rời đi.

Cao Phàm biết lúc này không nên nhiều lời, cũng vội vàng chạy theo.

Cố Dương nói: “Mau dùng công pháp ẩn thân, nó rất nhanh sẽ đuổi kịp.”

Cao Phàm cắn răng, lấy ra một lá bùa từ trong ngực, tỏ vẻ đau lòng mà đốt nó lên. Ngay lập tức, một thứ vô hình bao phủ lấy ba người, bọn họ hoàn toàn tàng hình.

Một lát sau, con rùa Bất Lộ cảnh đuổi kịp, nhưng lại không thấy bóng dáng bọn họ đâu. Nó như phát điên, mở to miệng, từng luồng pháp lực màu xanh đậm phun ra.

Khu rừng phía dưới cháy rụi từng mảng.

Trong nháy mắt, trong phạm vi mười mấy dặm hoàn toàn bị san phẳng.

...

Cách đó mấy trăm dặm, Cố Dương nghe thấy tiếng nổ tung phía sau, bèn thở dài một tiếng.

“Bùa ẩn thân của ta.”

Lúc này, Cao Phàm còn đau lòng vì lá bùa vừa rồi, vẻ mặt rầu rĩ nói: “Lá bùa cuối cùng...”

Thứ này hẳn để dành phòng thân, lúc đầu có ba lá, cuối cùng lần này vì tới tìm Nhân Hoàng kiếm, kiếm thì chẳng thấy đâu, còn ba lá bùa thì dùng hết sạch.

Đúng là tất cả thành công cốc.

Cố Dương không để ý đến lời than vãn của hắn, cúi đầu nhìn trưởng công chúa ở trong lòng một cái, nói: “Coi như mạng người lớn.”

Hắn đặt một tay lên lưng của trưởng công chúa, không ngừng truyền chân nguyên vào cho nàng.

Vết thương của trưởng công chúa rất nặng, không phải nói quá, nàng mấp mé cửa tử.

Trong mô phỏng, hấn vì chậm một bước, khi tìm thấy Cao Phàm, nàng đã tắt thở rồi, còn Cao Phàm cũng bị trọng thương.

Cố Dương cứu nàng cũng chỉ là “tiện thể”, đến lúc nào đó muốn Cửu Châu ấn của nàng cũng để nói chuyện.

Không sai, Cửu Châu ấn nằm ở trên người nàng.

Cố Dương nhỏ tiếng nói: “Cao tiên bối, bí cảnh này rất nhanh sẽ sụp đổ, chúng ta cố gắng nhanh chóng rời khỏi đây.”

“Đừng vội.”

Cao Phàm nghe vậy, vội vàng nói: “Ta đã tìm thấy chỗ có kho báu.”

Mặc dù bí cảnh này là một cái bẫy do Xích Tôn giáo tạo nên, cũng không hề có Nhân Hoàng kiếm, nhưng bên trong bí cảnh này đích thực là có chỗ có kho báu.

Trong này còn có kho báu?

Cố Dương sững sờ.

Bên trong mô phỏng không hề đề cập đến chuyện này.

Chương 220: Thật sự có kho báu (2)

Cũng đúng, bên trong mô phỏng, Cao Phàm trọng thương, à mà hấn bị thương kiêu gì vậy?

Cao Phàm nói: “Bùa ấn thân chỉ có tác dụng trong nửa canh giờ, chúng ta có đủ thời gian.”

Hấn tổn thất hết ba lá bùa ấn thân, nói gì thì nói cùng phải thu hoạch được gì từ đây.

Cố Dương bị thuyết phục, dù sao bí cảnh này cũng không sụp đổ nhanh như vậy, kiên trì thêm nửa canh giờ nữa cũng không có vấn đề gì.

...

Một lát sau, bọn họ đến chỗ kho báu mà Cao Phàm nói, đó là một cung điện.

Cố Dương còn chưa bước vào đã cảm thấy sát ý bao trùm khắp cung điện, xem ra ở cổng có một cấm chế vô cùng lợi hại.

Cuối cùng hắn cũng biết tại sao trong mô phỏng Cao Phàm lại bị thương rồi.

Rõ ràng hắn muốn tiến vào trong cung điện, nhưng bị cấm chế gây thương tích.

Cao Phàm cũng cảm nhận được, lập tức do dự không dám tiến lên, muốn từ bỏ nhưng lại không cam lòng: “Cấm chế ở phía trên có chút khó giải quyết. Cố Dương, ngươi có cách gì không?”

Ta thì có cách gì đây?

Cố Dương định lắc đầu, đột nhiên nghĩ ra gì đó, lấy ấn tỳ của Tề vương ra, chỉ thấy ấn tỳ tỏa ra một vàng sáng màu đỏ, cùng với đó vang lên tiếng ầm ầm, cổng lớn của cung điện lập tức mở ra.

Không ngờ lại mở được.

Vừa rồi hắn nghĩ ra, cung điện này có lẽ thuộc về Tề vương, nói không chừng có thể dùng ấn tỳ có thể mở ra.

Thử một cái quả thật mở ra được.

Cổng vừa mở, cấm chế bên trên cũng tự khắc biến mất.

Cao Phàm vừa ngạc nhiên vừa mừng: “Cố Dương, ngươi đúng là sao may mắn của ta. Đi thôi, xem thử bên trong có bảo bối gì nào.”

Hai người bước qua cổng lớn.

Bên trong là một cung điện trống rỗng, ở giữa đặt một cái đỉnh làm bằng đồng thau khổng lồ, ngoại trừ cái đó ra thì không còn cái gì khác.

Cao Phàm thấy cái đỉnh khổng lồ đó, mắt hắn muốn rớt ra ngoài, kích động nói: “Cửu Thần đỉnh?”

Hắn xông lên phía trước, nhìn cái đỉnh một lượt, sắc mặt càng kích động: “Đúng là Cửu Thần đỉnh rồi...”

Cố Dương nghĩ ngợi một chút, hình như trong quyển sách lịch sử nào đó đã thấy ghi chép liên quan đến Cửu Thần đỉnh.

Món đồ này hình như là đồ gia truyền. Trong sách có nói, Cửu Thần đỉnh là biểu tượng của hoàng quyền, Hạ triều chỉ có một cái, về sau bị Tần triều lấy đi.

Sau khi Tần triều diệt vong, nó lại rơi vào tay Chu triều, đặt ngay tại thần đàn tế thiên.

Hắn không hiểu, bèn hỏi: “Cao tiên bói, không phải Cửu Thần đỉnh ở thần đàn tế thiên sao? Hoàng thất dùng cho mục đích tế thiên thì phải.”

Cao Phàm mê mẩn nhìn hoa văn trên đỉnh, vừa nhìn vừa nói: “Cửu Thần đỉnh, lúc đầu có chín cái. Người kế thừa của Nhân Hoàng, Phục Hoàng tạo nên, dùng để trấn áp khí vận của con người, tổng cộng có chín cái. Cái ở thần đàn tế thiên kia chỉ là một trong số đó.”

Hoá ra là như vậy.

Cố Dương lại hỏi: “Cửu Thần đỉnh này có tác dụng gì không?”

“Cửu Thần đỉnh này chính là thần khí số một, lần lượt đối ứng với vũ trụ âm dương ngũ hành, tập hợp chín cái đỉnh lại có thể tạo thành một thể trận tuyệt thế. Năm đó, Phục Hoàng chính nhờ đại trận này mà thống trị thế giới.”

“Tiếc là về sau Cửu Thần đỉnh đều thất lạc, Hạ đế chỉ tìm lại được một cái, bèn để đó dùng cho thần đàn tế thiên.”

“Nếu ta không nhầm, cái này chính là Mậu Thổ Thần Đỉnh.”

Sau khi nghe xong, Cố Dương hiểu đại khái.

Có lẽ năm đó Tề vương của Hạ triều sau khi có được cái đỉnh này thì lén lút giấu ở đây, đến tận lúc chết cũng không dám lấy ra.

Món đồ này là biểu tượng của hoàng quyền, hắn tất nhiên không dám để cho Hạ đế biết, nếu không thì chết không có chỗ chôn.

Kết quả cái đỉnh này lại ở đây hàng ngàn năm, nếu không phải Cao Phàm phát hiện ra nơi này, kết cục của Cửu Thần đỉnh sẽ

bị chôn vùi cùng với không gian này, vĩnh viễn biến mất.

Cố Dương nói: “Thời gian không còn nhiều, mau chóng mang theo cái đỉnh này rời khỏi đây thôi.”

Cao Phàm kích động không thôi, đột nhiên nghĩ ra, cả người như bị sét đánh trúng, sắc mặt tái nhợt.

Hắn biết sắc, mà Cố Dương cũng đờ ra: “Sao vậy?”

Cao Phàm hốt hoảng nói: “Không thể mang theo được.”

“Ngươi có ý gì?”

“Thần khí Cửu Thần đỉnh này có pháp quyết điều khiển đặc biệt, nếu như pháp quyết không đúng, dựa vào tu vi của chúng ta, căn bản không có cách nào di chuyển. Trong lúc này, làm sao chúng ta luyện thành pháp quyết kẻ trên chứ?”

Cao Phàm vừa nghĩ tới thần khí đặt phía trước không có cách nào mang đi, chỉ cảm thấy đau lòng đến mức không thở nổi.

Cố Dương nghe vậy, suy nghĩ một hồi, cảm thấy đáng để thử một lần, nói: “Pháp quyết điều khiển kia ở đâu?”

Mặc dù Cao Phàm không còn ôm hy vọng, nhưng vẫn nói cho hắn phương pháp.

Cố Dương đặt trường công chúa qua một bên, sau đó theo lời Cao Phàm đặt hai tay lên trên đỉnh, sau đó lập tức cảm nhận được ý chí xa xưa trên đỉnh, trong đầu hắn hiện lên vô số pháp quyết, mặc dù không dài, nhưng vô cùng thâm sâu.

Sau đó, hắn mở hệ thống ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao một điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, ngươi đột phá Thần Thông cảnh, Kim Thân nhất trọng. Ở bên ngoài Thần Đô thành, ngươi đánh cho giáo chủ Xích Tôn giáo - Xích Nhật choáng váng, giết chết đệ tử U Minh tông Thương Khánh Lâm. Ngươi trở thành Thần Thông cảnh trẻ tuổi nhất đương thời, danh chấn thiên hạ.]

[Người dùng đao thứ ba của Thiên Vấn Cửu Đao - Trảm Phá Hư Không, cứu được mọi người, sau đó xông vào bí cảnh, cứu trưởng công chúa và Cao Phàm ra. Các người tìm được một chiếc Cửu Thần đỉnh, nhưng không thể mang ra khỏi bí cảnh.]

[Sau khi con Long Quy chạy ra khỏi bí cảnh thì bị một khí tức làm cho hoảng sợ chạy trốn, rời khỏi Thần Đô.]

[Sau đó, trưởng công chúa báo đáp ơn cứu mạng của người, tặng cho người khối Cửu Châu ấn.]

[Người nhận được truyền thừa trong Cửu Châu ấn, nhận được “Thần Hồ Quyết” và “Thần Quy Quyết”.]

[Người quyết định kết hôn với Diệp Lăng Ba, từ đó về sau trốn ở Văn viện, cùng nhau song tu.]

[Một tháng sau, Diệp Lăng Ba đột phá Thần Thông cảnh.]

[Hai năm sau, Diệp Lăng Ba đột phá Pháp Lực cảnh.]

[Một ngày nọ, U Minh tông ồ ạt tấn công, hai vị Thiên Nhân cùng tới, vây công Văn viện. Viện trưởng Văn viện bị buộc ra tay, sau khi giết chết một vị Thiên Nhân thì cũng chết đi. Thời khắc máu chót, Lạc vương đuổi đến kịp, giết chết vị Thiên Nhân còn lại của U Minh.]

Chương 221: Hoàn toàn thay đổi

[Sau việc này, Diệp Lăng Ba trọng thương, phó viện trưởng Chu Tông Nghiệp ngã xuống.]

[Ngày khác, lão tổ Thẩm gia đích thân tới, bắt người đi. Một năm sau, người bị đưa đến một nơi ở thế giới động thiên. Mỗi ngày bị bắt vận chuyển chân nguyên vào trong một tảng đá.]

[Mười năm sau, căn nguyên của người đã sắp cạn kiệt. Ngày nọ, Diệp Lăng Ba một người một kiếm đánh tới thế giới động thiên, lọt vào vây công của hai vị Thiên Nhân cảnh, đại chiến long trời lở đất. Cuối cùng, nàng đi đến trước mặt người, cứu người đi.]

[Lại một năm qua đi, người chết, hưởng thọ ba mươi lăm tuổi.]

Cố Dương nhìn kết quả mô phỏng lần này, có hơi đau đầu.

Lại xuất hiện biến số, không ngờ hai năm sau hai vị Thiên Nhân của U Minh tông lại chạy tới vây công Văn viện, khiến vị Thiên Nhân kia của Văn viện ngã xuống.

Vô lý quá rồi.

Vị Thiên Nhân kia của Văn viện vừa chết, kết cục của trận chiến xâm lược Tinh La tông rất có thể sẽ khác đi, Thần Đô còn có thể chống đỡ nhiều năm như vậy sao?

Chẳng lẽ liền bởi vì hấn nương nhờ Văn viện nên mới kéo sát kiếp đến cho Văn viện?

Còn có Diệp Lăng Ba, tư chất cũng quá ghê gớm, mười mấy năm sau đã thành Thiên Nhân, một mình giết đến Tam Thánh môn, lấy một địch hai, còn có thể cứu hấn ra.

Quá mạnh.

Đáng tiếc, nàng tới quá muộn, suốt mười năm, thân thể hấn sớm đã bị đào rỗng, không bao lâu đã chết.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi lăm tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi lăm tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm ba mươi lăm tuổi.]

Lại xuất hiện, trong mô phỏng, hấn chết năm ba mươi lăm tuổi, nhưng chỉ có thể giữ lại cảnh giới võ đạo năm hai mươi lăm tuổi.

Việc này có nghĩa là, trong mười năm, tu vi của hấn vẫn luôn thụt lùi.

Phần thưởng của mô phỏng ngầm thỏa thuận là ở năm đỉnh cao nhất.

Tam Thánh môn mưu đồ hiểm ác lại bóc lột hấn đến thế.

“Ta chọn hai.”

Nhất thời, trong đầu Cố Dương xuất hiện vô số kinh nghiệm võ đạo.

Tất nhiên trong đó quan trọng nhất là “Thần Hồ Quyết” và “Thần Quy Quyết” trong Cửu Thiên Ngự Thần Quyết.

Thứ mà Thần Hồ Quyết tu luyện là bạch hổ trong bốn thánh thú, chủ sát phạt.

Thần Quy Quyết là huyền vũ.

Nhưng mà do không có tinh huyết nên cho dù biết cách tu luyện cũng không dùng được gì.

Mặt khác, Mậu Thổ Thần Đỉnh Quyết tối nghĩa thâm ảo, hấn gần như đã hiểu hoàn toàn, hơn nữa, trải qua mười mấy năm khổ luyện, đã tu luyện pháp quyết này không thể thuận thực hơn nữa.

Cố Dương mở to mắt, trên mặt hiện lên một nụ cười.

“Thu nhỏ!”

Hắn vận chuyển chân nguyên, sử dụng pháp quyết biến hóa, nhất thời cái đỉnh cao tới năm sáu mét bắt đầu thu nhỏ lại.

...

Bên kia, Cao Phàm tâm trạng sa sút, trong lòng đang giãy dụa kịch liệt.

Sau khi hắn tự phong bế tu vi, rốt cuộc không thể sử dụng pháp lực nữa, dù cho sử dụng pháp môn cũng vô dụng.

Thế nhưng, Cửu Thần đỉnh ngay trước mặt hắn, mà không gian bí cảnh lại sắp sụp đổ.

Trước mặt hắn chỉ có hai con đường.

Một là, trở mặt nhìn chí bảo của Nhân tộc tan biến theo không gian sụp đổ, vĩnh viễn biến mất.

Hai là, tự mình cởi bỏ phong ấn, liều mạng một phen, xem có thể nắm chí bảo này trong tay trước khi bí cảnh hoàn toàn sụp đổ hay không.

Trong giây lát, ánh mắt Cao Phàm hiện lên sự kiên quyết: “Ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục!”

Hắn tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn chí bảo biến mất, vì như vậy hắn sẽ biến thành tội đồ của Nhân tộc.

“Cố Dương...”

Hắn ngẩng đầu, đang định giao phó thì vừa thấy mọi chuyện, cả người choáng váng, miệng há to, ánh mắt dại ra.

Chỉ thấy cái đỉnh to nhanh chóng thu nhỏ lại, từ hai trượng chớp mắt đã còn vài thước, hơn nữa còn đang không ngừng nhỏ đi.

Cuối cùng, cái đỉnh lớn vốn cao hai trượng trở thành chưa đến một thước, chỉ nhỏ bằng bàn tay, được Cố Dương nâng trên tay.

Cố Dương thu lấy cái đỉnh nhỏ kia rồi nói: “Được rồi, đi thôi.”

“Ngươi... ngươi... thế này...”

Cao Phàm cứng họng, đầu óc vẫn còn mơ hồ.

Sao hắn làm được như thế?

Chí bảo thế này, pháp quyết sử dụng đều cực kỳ thâm ảo, không kém tuyệt thế thần công chút nào.

Cửu Thần đỉnh này truyền từ Thượng Cổ, pháp quyết khác xa võ đạo hiện giờ, muốn học được lại càng thêm khó.

Đến cả Cao Phàm cũng không dám nắm chắc việc trong khoảng thời gian ngắn hiểu được sơ sơ.

Thế mà trong thời gian ngắn ngủi, Cố Dương chẳng những luyện thành pháp quyết sử dụng, còn luyện đến cao thâm như thế.

Có thể khiến nó biến hóa hình thái, tối thiểu cũng phải luyện đến tầng thứ ba.

Tầng thứ nhất, có thể di chuyển.

Tầng thứ hai, có thể dùng thần đỉnh ngưng tụ nguyên khí thiên địa, lấy nó tu luyện.

Tầng thứ ba mới có thể khiến nó biến hóa hình thái, biến lớn thu nhỏ, tùy tâm sở dục.

Về phần cao hơn nữa, dùng nó ngăn địch, không phải Thần Thông cảnh thì không thể làm được, không đến Thiên Nhân cảnh thì căn bản không đủ pháp lực để sử dụng thần khí loại này.

Chỉ trong thời gian ngắn hắn đang đấu tranh tâm lý mà Cố Dương đã luyện đến tầng thứ ba, có thể tùy ý biến ảo hình thái Cửu Thần đỉnh.

Hơi bị trâu bò đó?

Cố Dương không đợi hấn hỏi đã tóm chặt hấn, dẫn theo trường công chúa, bằng tốc độ nhanh nhất bay về phía lối ra.

Từ xa đã thấy con Long Quy kia đang canh giữ ở lối hổng, pháp lực tràn ngập bốn phía, phong tỏa lối ra thế giới bên ngoài, rõ ràng là ôm cây đợi thỏ.

Hình thể Long Quy thu nhỏ lại một vòng, rõ là đã biến hóa.

Con súc sinh này cũng thông minh ghê.

Cố Dương dừng lại ở ngoài phạm vi mà pháp lực đối phương bao phủ, lúc này, bùa ẩn thân vẫn còn hiệu lực, con Long Quy cũng không phát hiện bọn họ.

“Nguy rồi, lối ra bị nó chặn, muốn rời đi, chỉ sợ là rất khó khăn.”

Rốt cuộc Cao Phàm đã tỉnh táo lại, thấy tình hình phía trước, không khỏi lo lắng nói.

Con Long Quy kia là Bất Lộ cảnh, đã mở pháp lực, muốn không kinh động tới nó e là không có khả năng.

“Không vội, chờ một chút đã.”

Cố Dương lại không gấp.

Hai lần mô phỏng trước, hấn đều bình an rời khỏi bí cảnh, nói cách khác, lúc này đây, chắc chắn sẽ hữu kinh vô hiểm.

Cao Phàm cũng không biết sự tự tin của hấn đến từ đâu, ngập ngừng muốn nói.

Theo hấn, chờ ở đây, không bằng quay về tìm một chỗ trốn.

Chương 222: Ban hôn

Nếu không đợi đến khi bùa ản thân mất hiệu lực, bị con Long Quy kia phát hiện, vậy sẽ rất nguy hiểm. Nó đã biến hình, thoát nhìn có vẻ không quá to lớn, nhưng chỉ sợ càng khó xử lý hơn.

Hắn đang nghĩ ngợi, đột nhiên khí tức trên người con Long Quy kia bùng nổ. Nó quay đầu nhìn ra phía ngoài, gầm lên một tiếng sợ hãi rồi bay ra ngoài, trong chớp mắt đã biến mất phía chân trời.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Thay đổi quá đột ngột khiến Cao Phàm hơi bối rối, theo bản năng quay đầu nhìn Cố Dương, thấy hắn mỉm cười, không khỏi cảm thấy thanh niên này rất bí hiểm.

...

Chương ngại vật đã rời đi, ba người Cố Dương thoát ra khỏi bí cảnh.

Ra tới bên ngoài, rốt cuộc Cao Phàm cũng biết đã xảy ra chuyện gì, bên phía hoàng cung, một luồng long khí phóng lên cao, vô số kim quang hạ xuống, một khí tức khiến người ta kinh hãi bao phủ hơn phân nửa Thần Đô.

Hắn kinh ngạc nói: “Thiên Cực Long Hoàng trận?”

Đây là đại trận có uy lực đáng sợ trong hoàng cung, một khi được mở ra, mọi người phải tạm thời lùi ra xa.

Nghe nói, từ trước đến nay mới chỉ mở ra hai lần, một lần là khi Hạ triều diệt vong.

Lần thứ hai, là khi Tần triều diệt vong.

Có thể nói, đại trận này là phương pháp chống đỡ cuối cùng của hoàng cung, một khi mở ra thì có nghĩa là hoàng cung đã tới thời điểm sinh tử tồn vong.

Cao Phàm khó tin nói: “Triệu Dịch điên rồi sao?”

Triệu Dịch chính là tên của hoàng đế đương triều.

Có thể hạ lệnh mở đại trận hoàng cung cũng chỉ có vị hoàng đế này.

Vì cứu muội muội, ngay cả đại trận hắc cũng dám mở ra.

Chẳng trách con Long Quy kia sợ tới mức chạy trốn chết, nếu không chạy thì không xong.

Cố Dương nhìn thấy long khí trên không trung, cảm nhận được chiến ý phát ra từ nội tâm, đành nuốt nước bọt.

Đây chắc là trận pháp trấn áp vị Thiên Nhân của Tinh La tông trong mô phỏng.

Quả nhiên đáng sợ.

Cũng không biết mở trận pháp như vậy phải trả cái giá lớn bao nhiêu.

Lỡ như sau này không thể mở ra được nữa thì hay phải biết.

Cố Dương cảm thấy, lần này tuy rằng bọn họ vẫn cứu trường công chúa ra, nhưng lại khiến tương lai hoàn toàn thay đổi, rẽ theo hướng không thể đoán được.

Không nói việc khác, chỉ mỗi Thần Đô, đến khi Tinh La tông xâm lược, có khi trận đầu tiên đã xanh cỏ.

Theo cảnh giới của hắc tăng lên, thực lực càng ngày càng mạnh, biến số trong tương lai cũng càng lớn.

Cố Dương đang nghĩ ngợi, trường công chúa trong lòng cuối cùng cũng dần tỉnh lại, đôi mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hắc.

Cố Dương cúi đầu, thấy trường công chúa dùng ánh mắt ôn nhu như nước nhìn hắc không chớp mắt. Hắc nở một nụ cười ngượng ngùng nhưng không mất lễ độ: “Ngươi tỉnh rồi.”

“Ngươi tốt bụng thật.”

Đôi môi nàng tái nhợt, có hơi khô nứt. Ngay khi mở miệng, giọng nói của nàng đã suy yếu, không còn mạnh mẽ như lần đầu gặp.

Nói xong, nàng thoát ra khỏi vòng tay của Cố Dương, tháo mặt dây chuyền trên cổ xuống rồi nhét vào trong tay hắc, nhân

tiện cào vào lòng bàn tay hắn.

“Ta sẽ trở lại tìm ngươi.”

Trưởng công chúa ném cho hắn một nụ cười quyên rũ, sau đó xoay người bước đi.

Cung nữ đã đứng một bên chờ từ sớm, khoác chiếc áo choàng màu đỏ lên người nàng.

Nháy mắt, nàng lại trở thành trưởng công chúa cao ngạo, nói: “Hồi cung.”

Cô Dương cúi đầu nhìn thứ trong tay, đúng là Cửu Châu ấn, trên đó còn vương nhiệt độ cơ thể của nàng.

Đợi đến khi Cửu Châu ấn của vị cai ngục trong thiên lao kia tới tay, hắn đã có bốn khối.

Nếu có thể tổng hợp lại tất cả, hắn đã có đầy đủ truyền thừa Cửu Thiên Ngự Thần Quyết, nắm giữ sức mạnh của chín thần thú, nghĩ thôi đã thấy phần khởi rồi.

“Ôn cứu mạng, Chu mõ khắc ghi trong lòng.”

Lúc này, Chu Tông Nghiệp bước tới, trình trọng cảm tạ hắn.

Cô Dương cũng không khách khí với hắn, chấp tay nói: “Nơi này không có việc gì thì ta đi về trước, sau này có cơ hội sẽ đến Văn viện tìm ngươi uống trà.”

Chu Tông Nghiệp nói: “Chu mõ chờ được tiếp khách.”

Lão Chu này là người không tệ, chỉ hơi cứng nhắc một chút.

Cô Dương thầm nghĩ, sau đó trở về Thiên Tâm võ quán kể bên cùng với Cao Phàm.

“Su phụ...”

Phùng Thiên Tứ đứng chờ ở đó từ sớm, vừa nhìn thấy Cao Phàm đã lập tức đỏ mắt: “Cuối cùng ngươi cũng đã trở về...”

Cao Phàm tức giận nói: “Lão tử còn chưa chết đâu, đừng đứng ở đây khóc tang, đi ra chỗ khác.” Sau đó, hắn đuổi cổ đồ đệ ra chỗ khác.

...

Sau khi trở lại tiểu viện, Cao Phàm nói: “Chuyến này may mà có người, nếu không lão phu đã tiêu đời rồi.”

“Ta cũng đâu phải đặc biệt đến cứu người.”

Cố Dương lấy Cửu Thần đỉnh ra đặt trên bàn, cẩn thận nghiên cứu.

Tuy rằng hắn nói không để ý chút nào, nhưng nhân tình này quá lớn, Cao Phàm cũng không phải người nhận ân không biết trả, nói: “Ta biết một khối Cửu Châu ẩn khác ở đâu.”

“Ở đâu?”

Cố Dương ngẩng đầu nhìn hắn.

“Kho báu bí mật của Cao gia.”

Cao gia?

Cao gia là một trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ, địa bàn ở phương bắc. Trước đó, Cố Dương qua lại với vài thế gia vọng tộc, nhưng chưa gặp người của Cao gia bao giờ.

Thật ra, hắn đã sớm nghi ngờ có khi nào Cao Phàm có quan hệ với Cao gia.

Hiện tại, Cao Phàm nói như vậy, gần như là thừa nhận quan hệ với Cao gia.

Nếu không phải là người của Cao gia thì làm sao mà biết được trong kho báu bí mật của Cao gia có một khối Cửu Châu ẩn?

Cố Dương hỏi: “Người có thể lấy nó ra được không?”

“Đối với Cao gia mà nói, ta đã là người chết.”

Chuyện này khó đây, Cao gia là một trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ, có cường giả Bất Lộ cảnh tọa trấn, muốn tiến vào kho báu bí mật của bọn họ, lấy được khối Cửu Châu ẩn, ít nhất phải có thực lực Bất Lộ cảnh.

Cố Dương còn chưa hết hy vọng: “Chẳng lẽ người không nghĩ ra biện pháp khác sao?”

Cao Phàm vỗ đùi: “Có. Ta có một tôn nữ, thiên phú xuất chúng, cũng được đề tên trên Hồng Nhan bảng. Người có thể

quyển rũ nàng, khiến nàng tặng Cửu Châu ấn cho người là được.”

Cố Dương liếc xéo hấn một cái, vô cùng hoài nghi hấn là đang muốn chiếm tiện nghi của mình.

Lão già mất nét.

Hấn chuyên đề tài, hỏi: “Mậu Thổ Thần Đỉnh này có điểm nào lợi hại?”

Chương 223: Ban hôn (2)

“Nó có thể hội tụ nguyên tố thuộc tính thổ tinh thuần nhất thiên hạ. Có nó, võ giả tu luyện công pháp thuộc tính thổ, có thể tăng tốc độ tu hành lên mấy lần, thậm chí gấp mười lần, mà tới Pháp Lực cảnh lại càng có vô vàn công dụng.”

Cố Dương hơi thất vọng, thế cũng có nghĩa là thứ này tạm thời không có tác dụng gì với hấn.

Hấn tu luyện công pháp thuộc tính hỏa.

Nếu có được thần đỉnh thuộc tính hỏa thì tốt rồi.

Cao Phàm lại nói: “Đó chỉ là tác dụng cơ bản nhất thôi, chờ người đến Thiên Nhân cảnh, có thể dùng nó như vũ khí, uy lực vô cùng lớn.”

Nhưng mà đó cũng là chuyện của sau này.

Cố Dương nắm chặt thần đỉnh trong tay, đột nhiên, trước mắt nháy ra một dòng nhắc nhở: [Kiểm tra được nguồn năng lượng, có muốn bổ sung hay không?]

Nhìn thấy dòng nhắc nhở này, đầu tiên hấn sững sốt, theo bản năng nhìn về phía thần đỉnh trong tay.

Tiếp theo sau chính là mừng rỡ, không ngờ món đồ này còn có thể dùng để nạp năng lượng?

Hấn suýt chút nữa đã không nhận được, lấy nó đi nạp năng lượng rồi.

Bình tĩnh!

Đây chính là Cửu Thần đỉnh, thần khí Thượng Cổ.

Vẫn cứ giữ đã, bây giờ hấn còn bốn phần năng lượng, nếu tới thời điểm sơn cùng thủy tận, lấy ra nạp năng lượng cũng không muộn.

Cố Dương thu hồi thần đỉnh, lấy Cửu Châu ấn ra.

Một lát sau, trước mắt lại nhảy ra một dòng nhắc nhở: [Kiểm tra ra nguồn năng lượng, có muốn bổ sung hay không?]

Quả nhiên có thể.

Xem ra, các loại thần khí đều có thể dùng để nạp năng lượng.

Hấn lại tìm được một cách nạp năng lượng, tuyệt.

“Không biết cái này được không?”

Cố Dương lại đổi thành Phượng Vũ đao.

Một lát sau, một dòng nhắc nhở xuất hiện: [Kiểm tra ra nguồn năng lượng, có muốn bổ sung hay không?]

Trong lòng hấn càng thêm chắc chắn, thần binh cũng có thể dùng để nạp năng lượng.

Tính ra như thế, trên người hấn không hề ít đồ có thể dùng để nạp năng lượng.

Vốn dĩ chỉ còn lại có bốn phần năng lượng, hấn còn có hơi lo lắng, nhưng giờ đây rốt cục cũng có thể bình tĩnh hơn nhiều.

Nếu thật sự không ổn thì dùng Phượng Vũ đao nạp năng lượng, cũng không biết Phượng Vũ đao trị giá mấy phần năng lượng.

...

Lúc này, dị tượng trên bầu trời cuối cùng cũng biến mất, luồng uy áp kinh khủng kia cũng theo đó mà tiêu tán.

Hiển nhiên, trưởng công chúa đã về tới hoàng cung, hoàng đế biết muội muội bình an vô sự nên dừng trận pháp.

Cố Dương đột nhiên hỏi: “Tại sao cường giả Pháp Lục cảnh ở Thần Đô ít như vậy? Một Xích Nhật của Xích Tôn giáo đã quật phá Thần Đô đến mức long trời lở đất.”

Cao Phàm cười lạnh nói: “Còn không phải do Triệu gia tự tạo nghiệt hay sao. Hai trăm năm trước, Triệu gia xuất hiện một hoàng đế điên, luôn cảm thấy có người muốn hại hắn, vì loại bỏ uy hiếp mà không tiếc giăng bẫy, vây giết vài vị cường giả Pháp Lực cảnh, đẩy lên sóng to gió lớn.”

“Từ đó về sau, Pháp Lực cảnh các gia tộc cũng không sẽ dừng chân ở Thần Đô, phòng khi Triệu gia lại sinh ra một tên điên.”

“Triệu gia bên trong có cao thủ đại nội, bên ngoài có tam đại cung phụng, đủ để bảo vệ Thần Đô an toàn, thế nhưng trong trận chiến với Vũ gia mười tám năm trước, tam đại cung phụng hai chết một bị thương, Triệu gia mất đi một cánh tay đắc lực nên mới tạo thành cục diện như hôm nay.”

Còn có như vậy chuyện sao.

Đó không phải là chúng vọng tưởng bị hại sao.

Triệu gia này sao toàn sinh ra hoàng đế kỳ lạ không thể? Giang sơn Đại Chu có thể kéo dài năm trăm năm cũng không dễ dàng gì.

Cố Dương thâm cảm khái.

“Cố đại ca!”

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên giọng nói của Trình Thanh Vũ, người cũng đã đến cửa, nhưng đột nhiên lại dừng lại, lùi ngược ra ngoài, gõ cửa rồi mới đi vào.

“Người trong cung tới, còn tặng rất nhiều quà, người mau đi xem thử đi.”

...

Cố Dương vừa ra ngoài đã thấy, quả nhiên là rất nhiều quà, nhìn cục diện này thì còn khoa trương hơn lúc Tĩnh Hải vương tặng quà ở Tĩnh châu, bên ngoài là đội ngũ xếp hàng dài.

Một gã nội thị giọng the thé nói: “Cố Dương tiếp chỉ.” Rồi hắn mở thánh chỉ, bắt đầu tuyên đọc.

Cố Dương đứng ở đó tiếp chỉ, đến Thần Thông cảnh thì không cần lễ quỳ nữa, quy củ này bắt đầu từ Tàn triều, Đại Chu tiếp tục duy trì.

Nội dung thánh chỉ là ban hôn cho hấn và vị nhị tiểu thư Tô gia kia, đồng thời cho họ chọn ngày kết hôn.

Ngoại trừ việc đó ra còn ban cho một đồng quà lớn, một tòa phủ đệ, hai thanh thần binh, thêm các loại vàng bạc châu báu, đủ loại tơ lụa... Có quá nhiều thứ, chỉ những thứ quan trọng nhất mới được nêu ra.

“Chúc mừng Cố công tử, chúc mừng Cố công tử.”

Nội thị cười tùm tùm chúc mừng.

Cố Dương không ngờ hoàng hậu lại nhanh tay như vậy, hiển nhiên là sớm đã mưu tính từ trước.

Có lẽ chân trước hấn vừa rời khỏi hoàng cung, sau lưng người tặng quà đã đến rồi.

Cao Phàm và vài đệ tử thân truyền của Trình Thiên Tâm đang xem kịch vui, nghe được nội dung thánh chỉ thì đều có chút giật mình.

Không ngờ hoàng hậu lại gả muội muội cho Cố Dương.

Đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Chuyện mấy thế lực lớn trong Thần Đô tranh giành mượn sức Cố Dương đã sớm truyền đi.

Hiện tại xem ra vẫn là hoàng hậu giành trước một bước, một khi muội muội của nàng gả cho Cố Dương thì không phải thành người một nhà rồi sao.

Mấu chốt là Cố Dương có nhận không?

Cố Dương còn chưa phản ứng, bên ngoài đã truyền đến tiếng hét lớn: “Từ từ.”

Trưởng công chúa bước ra khỏi quốc trượng phủ, sau khi lên xe ngựa thì lấy từ trong ngực ra một chiếc bình sứ màu trắng, mở nắp bình, một luồng linh khí kinh người tỏa ra.

Nàng hít một hơi ngay miệng bình, một giọt chất lỏng màu đỏ bay ra rồi chui vào miệng nàng.

Trong nháy mắt, khuôn mặt tái nhợt của nàng có thêm chút huyết sắc.

Ở trong bí cảnh, nàng bị pháp lực của Long Quy gây thương tích, bị thương rất nặng, nếu không phải nàng có căn cơ thâm hậu, thì một khắc kia đã đủ lấy mạng nàng.

May nhờ Cố Dương truyền chân nguyên cho nàng, bảo vệ tâm mạch của nàng, đủ để nàng gắng gượng chống đỡ, nhật lại được cái mạng.

Dù là như vậy, nhưng thương thế của nàng cũng cực kỳ nghiêm trọng, phải qua mấy tháng mới có thể khỏi hẳn.

Một đòn của cường giả Bất Lộ cảnh không dễ chống chịu như vậy...

Chương 224: Cướp hôn

Giọt máu nàng hấp thu này chính là tinh huyết của thần thú Thượng Cổ bạch trạch, có công dụng thần kỳ trong việc trị liệu thương thế, cho dù bị thương nặng cỡ nào, chỉ cần còn một hơi thở thì chắc chắn có thể cứu sống.

Trên chiếc xe ngựa đang trên đường đến cửa cung, thương thế của nàng đã đỡ hơn phân nửa, chân nguyên trong cơ thể cũng khôi phục một ít.

Trưởng công chúa đến Thái Cực điện gặp hoàng huynh trước.

Bên trong Thái Cực điện.

Thái độ hoàng đế rất khác thường, hần mặc long bào vào, ngồi trên long ỷ, một bàn tay nắm Thiên Tử kiếm do thái tổ truyền xuống, tay kia thì nâng ngọc tỷ truyền quốc, vẻ mặt uy nghiêm.

“Hoàng huynh...”

Trong nháy mắt trưởng công chúa bước vào Thái Cực điện còn tưởng rằng người mình thấy là phụ hoàng.

Trước giờ, nàng không quá quan tâm đến vị hoàng huynh yếu đuối này, nàng chỉ hận bản thân không phải nam nhi, nếu không ngồi vị hoàng đế tuyệt đối sẽ không truyền vào tay hắn.

Hiện giờ Đại Chu suy bại, lại để một nữ nhân khác họ độc tài chuyên quyền, tất cả đều là lỗi của vị hoàng huynh này.

Nói đến đây, nàng cũng có trách nhiệm.

Mấy năm nay, nàng một lòng tu luyện, không màng chuyện thế tục, đợi đến khi nàng lên Thần Thông cảnh, vừa xuất quan mới biết hoàng quyền Đại Chu bị một nữ nhân thao túng.

Nàng vừa hận rèn sắt không thành thép, vừa lập tức vùng dậy, treo cờ hiệu, bắt đầu bảo vệ quyền lực hoàng gia.

Cho đến giờ phút này, nàng gặp vị hoàng huynh vì cứu nàng mà không chút do dự mở ra đại trận kia ra.

Người khác có thể không biết, nhưng nàng lại hiểu rất rõ, đại trận một khi mở ra, khí mạch trong cung sẽ khô kiệt, không đến một trăm năm không thể khôi phục lại nổi.

Bất Lậu cảnh trần thủ ở khí mạch cũng sẽ chết theo.

Một lần mở trận pháp sẽ tổn thất một vị cường giả Bất Lậu cảnh.

Cái giá này thật sự quá lớn.

Trưởng công chúa nhìn vị hoàng huynh ngồi trên long ỷ, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Hoàng đế thấy nàng bình an trở về, tức khắc mừng rỡ: “Người không bị sao là tốt rồi.” Tiếp theo, toàn thân nhụt chí như mọi ngày, tinh thần cũng suy yếu.

Dáng vẻ vừa rồi cứ như hồi quang phản chiếu.

Một gã nội thị bên cạnh chạy nhanh đến lấy, đan dược ra cho hắn uống.

Trưởng công chúa mấp má môi, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Hoàng huynh, bảo trọng thân thể.”

Hoàng đế ho khan vài tiếng, khoát tay nói: “Bệnh cũ, không sao cả. Ngọc Châu, sau này đừng mạo hiểm như thế nữa, mai sau mấy đứa con không nên thân của trẫm còn cần người giúp đỡ.”

Trưởng công chúa thấy tình trạng của hắn đã ổn định, thở phào nhẹ nhõm, thấy lời hắn như đang bàn giao hậu sự thì nhường mày, không muốn nghe tiếp, bèn thay đổi đề tài: “Hoàng huynh, ta có một chuyện muốn nhờ.”

“Ồ, chuyện gì, người cứ việc nói.”

Hoàng đế tò mò, cho tới nay, vị muội muội này đều tâm cao khí ngạo, chưa từng cầu xin hắn chuyện gì.

“Xin hoàng huynh ban hôn cho ta.”

“Người đã có người trong lòng, chuyện tốt!” Hoàng đế hưng phấn vỗ đùi, vì quá mức kích động mà lại ho khan kịch liệt.

Vất vả lắm mới thuận khí được, hắn nói: “Trẫm chuẩn.”

Trưởng công chúa còn định nói thêm nữa, đột nhiên nghe được cái gì, biến sắc, nói: “Hoàng huynh, ta còn có việc, xin cáo lui trước.”

Nói xong bèn xoay người rời đi.

Đội nàng đi rồi, vẻ tươi cười trên mặt hoàng đế thu lại, vươn một bàn tay ra, thản nhiên nói: “Đỡ trẫm lên giường đi.”

“Vâng.”

Dưới sự nâng đỡ của nội thị, hoàng đế nằm lên giường lại, nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Cả tâm cung lập tức yên tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe thấy.

...

Trưởng công chúa ra khỏi Thái Cực điện, hùng hổ đi đến trước mặt cung nữ: “Những gì người vừa nói đều là sự thật? Nàng thật sự gả muội muội cho Cố Dương?”

“Thiên chân vạn xác, đội ngũ tặng quà hắn là đã đến Thiên Tâm võ quán.”

Cung nữ này từ nhỏ đi theo trưởng công chúa, được tín nhiệm, vừa rồi nghe được tin tức này, vội vàng dùng phương thức đặc thù bẩm báo với nàng.

Trưởng công chúa hừ lạnh một tiếng: “Thánh chỉ không qua tay nội các, căn bản không đáng nhắc đến.”

Nàng có tai mắt riêng trong nội các, nội dung của bất kỳ thánh chỉ nào cũng không thể che giấu được nàng.

Cái thứ gọi là thánh chỉ ban hôn còn còn chưa được sự đồng ý của nội các, thuận thể mà nói, không thể xem như thánh chỉ.

...

Lúc trưởng công chúa đuổi tới Thiên Tâm võ quán, vừa lúc tên nội thị vừa tuyên đọc ý chỉ xong, đang muốn giao thánh chỉ cho Cố Dương. Nàng quát: “Từ từ.”

Lần này, làm cho tất cả mọi người ở đây đều sững sờ.

Ai cũng không ngờ rằng, không ngờ lại có người ngăn cản Cố Dương tiếp chỉ.

Mấy người đứng bên cạnh xem náo nhiệt nhìn qua thì thấy một nữ tử phong hoa tuyết đại.

“Đúng là tạo nghiệp!”

Cao Phàm thấy người đến là trưởng công chúa, không nhận được mà cảm thán.

Vừa rời ở quốc trượng phủ, trưởng công chúa và Cố Dương mất đi mây lại, hấn đều thấy hết.

Tiểu tử này, thật sự là đi đến đâu đều trêu hoa gheo nguyệt đến đấy. Lúc ở Tĩnh châu thành cũng như thế, mấy nữ nhân vờn quanh hấn, thậm chí còn có ba người trên Hồng Nhan bảng.

Hiện tại, mới đến Thần Đô có vài ngày lại trêu chọc trưởng công chúa và muội muội của hoàng hậu.

Bây giờ phải xem hấn xử lý như thế nào.

“Đây không phải là trưởng công chúa sao?”

Mấy người bên cạnh, cũng đều lấp bắp kinh hãi. Tuy rằng bọn họ chưa từng gặp trưởng công chúa, nhưng nhìn phục sức của nàng cũng có thể đoán ra được thân phận.

Bọn họ vô cùng nghi hoặc, trưởng công chúa chạy tới đây làm cái gì?

Bọn họ nhanh chóng sẽ được biết thôi.

...

Nội thị phụ trách tuyên chỉ vừa quay đầu, thấy là trưởng công chúa thì lấp bắp kinh hãi: “Điện hạ, người...”

Trưởng công chúa không thềm dong dài với hắn, ra tay đoạt thánh chỉ trong tay hắn, mở ra nhìn thoáng qua, nói: “Trên đây không phải là ngọc tử, có nghĩa là thánh chỉ này không được công nhận.” Nói xong bèn xé nó thành từng mảnh.

Hành động này khiến mọi người sợ đến đờ đẫn.

Tên nội thị nhìn thấy thánh chỉ bị hủy, sắc mặt trắng bệch, đây là do hoàng hậu tự mình hạ chỉ, vậy mà trưởng công chúa lại hủy nó trước mặt mọi người, vậy chẳng phải muốn trở mặt thành thù với hoàng hậu sao?

Những người khác cũng cực kỳ khiếp sợ, trưởng công chúa và hoàng hậu không hòa hợp, cả Thần Đô đều biết, thế nhưng đôi bên vẫn luôn kiềm chế.

Nhưng giờ đây, trưởng công chúa phá hủy thánh chỉ hoàng hậu ban ra trước mặt mọi người, không khác gì công khai trở mặt, hoàng hậu có thể chịu đựng sao?

Chương 225: Hai thanh thần binh

Vừa mới xảy ra chuyện lớn như vậy, mà giờ trưởng công chúa và hoàng hậu lại sắp đánh nhau đến nơi, thật sự là sóng trước chưa lặn sóng sau đã đến.

Chợt nghe trưởng công chúa nói: “Sau này Cố Dương là phu quân của bản cung, ai dám nhớ thương thì đừng trách bản cung không khách khí!”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều choáng váng.

Hóa ra là nàng đến đây để cướp hôn.

Trưởng công chúa đoạt nam nhân của muội muội ruột hoàng hậu.

Quá là bùng nổ.

...

Đậu má!

Trong lòng Cô Dương như có mười vạn con lạc đà chạy qua.

Tuy rằng vừa rồi thời điểm nữ nhân này xuất hiện, trong lòng hắn đã có một ít dự cảm, thế nhưng lúc nàng nói ra câu đấy vẫn khiến hắn đàn ra.

Hắn nghĩ lại, rốt cuộc mình đã làm cái gì?

Một người là hoàng hậu - nữ nhân quyền thế nhất Đại Chu gả muội muội cho hắn.

Một người là trưởng công chúa - nữ nhân tôn quý nhất Đại Chu, không tiếc trở mặt với hoàng hậu cũng muốn gả cho hắn.

Cuối cùng, Cô Dương chỉ có thể kết luận, là do mệnh lực chết tiệt của bản thân.

Cuối cùng, người được hoàng hậu phái tới vẫn phải mặt mày xám như tro rời đi. Đối mặt với trưởng công chúa cường thế, bọn họ không có biện pháp gì, chỉ có thể quay về bẩm báo.

Nhưng đồ đưa tới lại không mang đi, chỉ có thể để lại.

Trong suốt quá trình, Cô Dương không hề mở miệng, hắn không muốn châm lửa thiêu thân.

Loại tình huống này, bất kể hắn nói cái gì cũng đều có khả năng kéo mũi nhọn chĩa tới trên người mình, một câu không đúng thôi là sẽ đắc tội với người ta.

Khả năng lớn hơn nữa là sẽ đắc tội với cả hai bên, cuối cùng vì yêu sinh hận mà ra, đó mới gọi là bù không được mà còn mất.

Bất kể là chủ hậu cung của hoàng cung kia, hay là trưởng công chúa trước mắt này, cảm giác như tính cách đều có chút cố chấp.

Một người thì lần đầu tiên gặp mặt đã buộc hắn phải phải cười muội muội của mình.

Còn người kia thì được hắn cứu xong nhất định đòi gả cho hắn, trước đó còn nói, muốn trở thành nam nhân của nàng thì nhất định phải đến Bất Lộ cảnh, nhanh như vậy đã quên rồi.

Chờ những người khác đã đi hết, chỉ còn lại hấn và trưởng công chúa, hấn mới mở miệng nói: “Đa tạ sự hậu ái của điện hạ, chỉ là tại hạ đã có người trong lòng rồi.”

Trưởng công chúa hỏi: “Người trong lòng ngươi không phải là muội muội của tiệp tỳ kia đó chứ?”

Cố Dương dùng chân nguyên ngăn cách bốn phía, phòng ngừa người khác nghe lén. Nàng không chút che giấu địch ý đối với hoàng hậu.

“Không phải.”

“Vậy là Tô Thanh Chi? Từ Nhược Mai của Kiếm cung? Sở Tích Nguyệt của Sở gia? Hay là vị vương phi Tĩnh Hải vương kia?”

Hay lắm, ngoại trừ Lăng Linh ra, những nữ nhân bên cạnh hấn đều bị nàng điểm danh, xem ra nàng đã điều tra hấn không ít.

Cố Dương quyết tâm liều một phen, dứt khoát nhận hết, nói: “Nếu điện hạ đã biết bên cạnh ta có nhiều nữ nhân như vậy, đương nhiên nên nhìn thấu bộ mặt thật của ta, kẻ đa tình như ta không phải người ngươi có thể nắm được, sớm tránh xa một chút, tránh cho ngày sau bị tổn thương.”

“Tốt!”

Trong mắt trưởng công chúa hiện lên một tia dị sắc, vỗ tay khen ngợi: “Không hổ là nam nhân bản cung coi trọng, có trách nhiệm. Nếu ngươi cất lực xóa bỏ quan hệ với những nữ nhân kia, trái lại ta còn xem thường ngươi.”

“Yên tâm, bản cung còn khinh thường cướp nam nhân với các nàng. Duy chỉ có một điểm, ngươi cưới ai cũng được, nhưng tuyệt đối không thể cưới muội muội của tiệp tỳ kia.”

“...”

Cố Dương nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, ánh mắt nhìn về phía hai thanh thần binh đặt bên cạnh.

Trưởng công chúa liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư của hấn, nói: “Đồ đạc ngươi có thể giữ lại. Dù sao thì sau hôm nay, toàn bộ Thần Đô đều sẽ biết ngươi là nam nhân của bản cung. Bản

cung lại muốn xem xem, nàng có dám ở trước mặt người trong thiên hạ cướp nam nhân với bọn cung hay không.”

Lời này của nàng có nghĩa khác.

Có điều quả thật bị nàng gây rối như vậy, đoán chừng hoàng hậu cũng không tiện nhắc tới chuyện ban hôn, làm loạn lên sẽ khiến người trong thiên hạ chê cười hoàng thất.

Chẳng qua cứ như vậy thì kế hoạch tiếp cận hoàng hậu của hắn sẽ bị phá rối.

Cố Dương nói ra khó khăn của mình: “Không dám giấu diếm, ta và Thẩm gia có thù, bọn họ phái một vị Pháp Lực cảnh đến truy sát ta, không đến vài ngày nữa sẽ giết tới cửa.”

“Thẩm gia? Là vì chuyện ‘Phượng Vũ Cứu Thiên’ sao?”

Trưởng công chúa hơi trầm ngâm, nói: “Bọn cung đã biết, chờ ta hai ngày.” Nói xong, nàng xoay người rời đi, không chút dây dưa dài dòng.

Cố Dương hơi ngạc nhiên, nghe ý tứ trong lời nói của nàng, nàng có thể xử lý Thẩm gia?

Có hay không, hai ngày nữa sẽ biết.

...

Trưởng công chúa vừa rời đi thì Trình Tuyết trở lại, thành công mang Cửu Châu ấn về: “May không phụ mệnh.”

Cố Dương nhận lấy Cửu Châu ấn kia, vui vẻ nói: “Vất vả rồi.”

Lúc này, Trình Tuyết thấy trong tay hắn cầm hai thanh thần binh, hơi giật mình nói: “Truy Quang kiếm và Trục Ảnh kiếm?”

Cố Dương thuận miệng hỏi: “Người biết hai thanh kiếm này?”

“Đây là một đôi thần binh rất nổi tiếng, mấy chục năm trước có một đôi phu thê ân ái dị thường, chia ra mỗi người giữ một thanh kiếm, song kiếm hợp bích, đứng thứ nhất và thứ hai trên Nhất Phẩm bảng. Câu chuyện về họ được lưu truyền rộng rãi, đáng tiếc là hậu nhân bất tài. Sau khi hai phu thê này qua đời đã bán cặp thần binh này lấy tiền.”

Nói như vậy, hoàng hậu ban cho hấn đôi thần binh này cũng có ngụ ý tốt đẹp.

Cô Dương đang nghĩ thì trước mắt rớt cuộc xuất hiện một gợi ý, [Phát hiện nguồn năng lượng, có muốn nạp năng lượng không?]

Ánh mắt hấn sáng lên, loại binh khí đẳng cấp này cũng có thể dùng để nạp năng lượng, thế thì không thể tốt hơn.

Tiếp đó, Trình Tuyết nhanh chóng cáo lui.

Cố Dương cũng không lập tức dùng hai thanh kiếm này nạp năng lượng, mà là nhận truyền thừa công pháp bên trong trước.

Có thể được xưng là thần binh, bên trong đều có kiếm pháp truyền thừa tương ứng.

Uy lực của thần binh càng mạnh mẽ thì kiếm pháp càng cao thâm.

Đương nhiên là hai thanh Truy Quang kiếm và Trục Ảnh kiếm này không bằng tuyệt thế thần binh trên tay mười vị Kiếm Thánh, nhưng mà kiếm pháp trong đó cũng tuyệt đối không kém, ít nhất là cấp bậc Thần Thông cảnh.

Cho dù hấn không cần thì cũng có thể đưa cho Trình Thiên Tâm, tránh cho hai môn kiếm pháp cao thâm như vậy cứ như thế mà thất truyền.

...

Chương 226: Hai thanh thần binh (2)

[Phát hiện nguồn năng lượng, có muốn nạp năng lượng không?]

Lần này Cố Dương trực tiếp lựa chọn “Có.”

Thanh kiếm trong tay hấn đột nhiên biến mất, không khác gì lúc trước khi nạp tiền vàng bạc.

[Nạp năng lượng thành công, nhận được một điểm năng lượng, số lượng năng lượng hiện tại là năm.]

Hắn nhìn thấy dòng chữ nạp năng lượng thành công thì trong lòng mừng rỡ như thể hắn đã tìm thấy một hướng đi mới trong cuộc đời.

Một thanh thần binh như vậy có thể nạp được một điểm năng lượng.

Không biết mười thanh tuyệt thế thần binh thì có thể nạp bao nhiêu năng lượng.

Cố Dương đột nhiên nghĩ ra, khi hắn lấy bảo vật trong kho bí mật lúc xử lý Lâm gia, hình như trong đó có một thanh thần binh.

Thần binh lợi khí của thế giới này, hẳn là tuyệt đại bộ phận đều ở trong tay những đại gia tộc kia.

Về sau vẫn phải nghĩ biện pháp lấy được từ tay bọn họ.

Tiếp đó, hắn lại nạp một thanh thần binh khác vào hệ thống, lại một lần nữa nhận được một điểm năng lượng.

...

Cùng lúc đó, hoàng cung, trong Tô Phượng các.

Hoàng hậu đã biết được chuyện trưởng công chúa phá rối chuyện nàng ban hôn cho Cố Dương, lông mày nhíu lên, có chút trêu chọc nói: “Không ngờ rằng Ngọc Châu công chúa kiêu ngạo như vậy mà cũng có lúc rung động với nam nhân.”

Thích ma ma ở một bên hỏi: “Nương nương, việc này nên xử lý như thế nào?”

“Xử lý? Chẳng lẽ ngươi muốn mọi người trong thiên hạ thấy bản cung thay muội muội tranh giành tình cảm vì một nam nhân với trưởng công chúa sao? Việc này coi như thôi.”

“Liệu việc này có khiến nàng kiêu ngạo hơn không, lỡ như về sau nàng ngày càng táo tợn hơn, mọi việc đều đối nghịch với nương nương, cũng không thể cứ nhường nhịn mãi.”

“Không sao, nàng là muội muội mà bệ hạ yêu thương nhất, bản cung đương nhiên phải nhường nhịn nhiều hơn một chút.” Hoàng hậu thân nhiên nói, khiến cho người ta không cách nào đoán được tâm tư thật sự của nàng.

Nàng lại nói: “Người thay bốn cung đi một chuyến, vấn an bệ hạ, nghe nói hẳn lại thổ huyết.”

“Vâng.” Thích ma ma lui ra ngoài.

Chỉ còn lại một mình hoàng hậu nhìn tấu chương trước mắt, ánh mắt sâu thẳm.

Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, so ra thì chuyện ban hôn đã không còn quan trọng, nàng còn rất nhiều chuyện quan trọng hơn phải xử lý.

Nàng lẩm bẩm nói: “Bệ hạ, rốt cuộc người đang mưu đồ cái gì?”

...

Ở một nơi khác, Trường Thu cung.

Trường công chúa sau khi trở lại tâm cung của mình thì hạ lệnh cho tất cả mọi người lui ra, thần sắc đột nhiên trầm xuống: “Hừ, bốn cung hôm nay suýt chút nữa đã chết ở quốc trượng phủ.”

Một giọng nói trầm thấp truyền đến: “Sự việc xảy ra đột ngột, dù cho ta có ra tay thì cũng không cứu được người.”

“Nếu không phải người nói tám bản đồ kho báu kia không có vấn đề thì sao ta lại gặp phải chuyện xui xẻo này!”

Qua một lúc, giọng nói kia vang lên lần nữa: “Tám bản đồ kia đúng là đồ của một ngàn năm trước. Nghĩ đến mới thấy, những chữ kia là được thêm vào sau, trong Xích Tôn giáo có cao nhân, ngay cả ta cũng nhìn nhầm. Có điều, người cũng không bị thiệt thòi, gặp được một lang quân như ý.”

Trường công chúa lạnh lùng nói: “Hiện tại hẳn bị Thẩm gia truy sát, chỉ cần người có thể giải quyết chuyện này, ta có thể không truy cứu.”

Một lúc sau, giọng nói kia mới vang lên: “Một lời đã định.”

Sau đó, trong tâm cung lại khôi phục sự yên tĩnh.

Trường công chúa nhắm mắt lại, bắt đầu vận công điều tức, trị liệu vết thương trên người.

...

Bên trong Thiên Tâm võ quán, Cố Dương mở hệ thống ra, có hai điểm năng lượng mới nhận được, hắn có thể yên tâm sử dụng mô phỏng.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao một điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Kim Thân nhất trọng...]

[Người nhận được truyền thừa từ trong Cửu Châu ấn, luyện thành “Thần Hồ Quyết” và “Thần Quy Quyết” tầng thứ nhất...]

[Người luyện thành tầng thứ hai của “Thần Viên Quyết”.]

[Người tiến vào Văn viện, thường xuyên bàn luận võ đạo với Chu Tông Nghiệp, nghiên cứu tàng thư của Văn viện.]

[Hai năm sau, U Minh tông đột kích quy mô lớn, hai vị Thiên Nhân vây công Văn viện. Trong trận chiến này, viện trưởng của Văn viện đã ngã xuống. Lạc vương tìm đến, giết chết tất cả người U Minh tông xâm phạm.]

[Người đi vào hoàng cung, tìm kiếm sự che chở của hoàng hậu.]

[Một tháng sau, hoàng cung xuất hiện dị biến, hoàng hậu đi về cõi tiên, một cường giả Bất Lộ cảnh xuất hiện đánh chết người, hưởng thọ hai mươi bốn tuổi.]

Không phải chứ?

Sao lần này hoàng hậu lại ngòm rồi?

Cố Dương cảm thấy lần này thật sự quá bất thường, hiệu ứng hồ điệp mà hắn tạo ra đã gây ảnh hưởng càng lúc càng lớn đến tương lai, dòng thời gian tương lai đã bị thay đổi hoàn toàn.

“Chẳng lẽ là do trường công chúa sao?”

Nếu nói lần này và lần trước đó có thay đổi lớn nhất ở đâu, vậy thì chính là ở chỗ hắn đã cứu sống trường công chúa. Với

sự căm thù của nàng với hoàng hậu, quả thật hoàn toàn có lý do hạ sát thủ.

“Nhưng mà vì sao lại còn muốn giết cả ta nữa?”

Chẳng lẽ vì yêu mà không có được, vì yêu mà sinh hận?

Thông tin quá ít, hẳn thật sự khó mà đưa ra phán đoán chuẩn xác được.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

“Ta chọn một.”

Thân thể Cố Dương bắt đầu xuất hiện biến hóa kịch liệt, một luồng sát khí phóng lên cao, thân thể đã hóa thành một con hổ trắng.

Một lát sau, khí thể trên người hẳn lại thay đổi, bốn phía lạnh lẽo như băng, cả người biến thành một con thần thú do rắn và rùa kết hợp.

Cuối cùng lại biến thành một con vượn lớn, trông vô cùng to lớn.

Một lát sau, hẳn mới khôi phục lại như ban đầu. Hẳn cảm nhận được sau khi thân thể biến hóa, cho dù là sức mạnh hay là cường độ thân thể đều đã tăng lên gấp đôi.

Hẳn cảm thấy khó có thể tin được.

Thân thể đồng thời chứa đựng tinh huyết của bốn loại thần thú khác nhau, nhưng lại không hề xung đột mà dung hợp hoàn mỹ cùng với nhau.

Phải biết rằng, trên người hẳn đã có huyết mạch phượng hoàng mang thuộc tính hỏa, còn có huyết mạch huyền vũ mang thuộc tính thủy, hai thứ này vốn nước lửa không hợp, nhưng hiện giờ lại tạo thành cân bằng hoàn mỹ khi ở trong thân thể hẳn.

Môn công pháp “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” này thật sự đã cường đại đến cực điểm.

Nếu tập hợp tinh huyết của chín loại thần thú khác nhau, vậy thân thể hẳn sẽ cường đại đến mức độ nào?

Chương 227: Thần binh tuyệt thế

Vài ngày tiếp theo, toàn bộ Thần Đô vẫn xôn xao về chuyện lớn đã phát sinh vào hôm đó, mặc dù chuyện này đã trôi qua rồi, nhưng lại tạo thành ảnh hưởng cực kỳ lớn.

Có tổng cộng mười bảy vị Thần Thông cảnh tiến vào bí cảnh, nhưng cuối cùng thành công thoát ra được lại chỉ có sáu người.

Mười một vị Thần Thông cảnh đột nhiên ngã xuống, đương nhiên sẽ tạo thành một đợt thanh tẩy vài thế lực một lần nữa.

Có lẽ việc mất đi một vị Thần Thông cảnh không thương tổn đến mức thương gân động cốt đối với thế lực đứng đầu, nhưng sẽ là chuyện lớn giống như trời sập xuống đối với rất nhiều thế gia.

Cộng thêm việc Long Quy chạy ra khỏi bí cảnh và đại trận mà hoàng cung mở ra ngày đó.

Đây đều là những chuyện lớn mà phần lớn dân chúng ở Thần Đô từ khi chào đời cho tới nay đều chưa từng gặp.

Cũng chỉ có sự kiện tiên hoàng và rất nhiều phi tần hoàng tử công chúa đã bị giết vào hai mươi mấy năm trước mới có thể sánh được với chuyện này.

Đồng thời còn có một chuyện khiến vô số dân chúng bàn luận say sưa, đó là chuyện trưởng công chúa cướp vị hôn phu của muội muội hoàng hậu, mà nam nhân kia lại còn là Cố Dương đang khí thế cực kỳ hưng thịnh, càng khiến cho tin tức tình cảm này tăng thêm vài phần sắc thái truyền kỳ.

Nhưng mà những chuyện này lại không hề ảnh hưởng gì đến Cố Dương.

Mấy ngày này hắn vẫn luôn ở trong viện, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Mãi cho đến hôm nay, trưởng công chúa đến đây mới phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của hắn.

“Thảm gia nói có thể không truy cứu việc này, nhưng muốn người trả môn công pháp kia lại cho bọn họ.”

Đây cũng là một tin tức tốt.

Cố Dương ngẫm nghĩ, cảm thấy trả môn công pháp này lại cho bọn họ cũng chẳng sao cả, dù sao hắn đã không cần đến nó nữa rồi. Hắn không tin, ngoại trừ hắn ra, trên đời này vẫn còn có người khác có thể luyện thành môn công pháp này.

Hắn lấy giấy bút ra, viết nơi giấu “Phượng Vũ Cửu Thiên” lên trên giấy rồi giao cho trưởng công chúa, nói: “Thứ kia đang để ở đây.”

Trưởng công chúa nhận lấy tờ giấy, nhìn hắn từ trên xuống dưới, hơi kinh ngạc nói: “Vì sao thân thể của ngươi lại có thể mạnh đến mức độ này? Rõ ràng là Kim Thân nhất trọng, nhưng lại không hề kém hơn Kim Thân nhị trọng.”

“Đây là khí tức của Yêu tộc, ngươi đã thức tỉnh huyết mạch của Yêu tộc rồi hả?”

“Không đúng, là ‘Cửu Thiên Ngự Thân Quyết’! Ngươi có huyết mạch của Hạ đế!”

Trưởng công chúa nhanh chóng đoán ra được chân tướng, ánh mắt nhìn hắn lập tức trở nên khác trước. Nàng đột nhiên túm chặt lấy tay hắn, nói: “Ngươi đi theo ta.”

Cố Dương hỏi: “Đi đâu?”

“Trường Thu cung.”

...

Trường Thu cung cách hoàng cung không xa, vốn là biệt viện của hoàng gia, mấy năm trước mới ban cho trưởng công chúa.

Đã được gọi là cung, đương nhiên quy cách cực cao, diện tích lớn, chỉ có rộng hơn quốc trượng phủ chứ không hề kém hơn.

Cố Dương và trưởng công chúa ngồi chung một xe.

Thật ra thì hắn không hiểu được, rõ ràng có thể bay, vì sao phải ngồi xe ngựa, tốc độ vốn chậm, đường còn bị chặn.

Nhưng mà khách theo ý chủ, trưởng công chúa đã muốn ngồi xe ngựa thì hẳn cũng chỉ có thể theo cùng.

Sau khi đến Trường Thu cung, hai người xuống xe ngựa rồi đi vào bên trong.

Tâm trạng của trưởng công chúa vô cùng tốt nói: “Người có biết thời đại Hạ triều, Trường Thu cung là nơi nào không?”

“Không biết.”

“Vệ vương phủ.” Trưởng công chúa nói ra đáp án: “Cả đời Hạ đế tổng cộng sinh tám nữ tử, một nữ nhi, đó là lai lịch của chín vương tước Hạ triều.”

“Trong đó, nữ nhi duy nhất được phong chính là Vệ vương. Mấy ngày trước, khỏi Cửu Châu ấn mà ta đưa cho người chính là Vệ vương ấn.”

Cố Dương nghe xong lời nàng nói, đã hiểu được vì sao nàng muốn mang mình đến Trường Thu cung, bèn hỏi: “Không phải nơi này cũng có kho báu đó chứ?”

“Kho báu thì không có, chẳng qua muốn nhờ người hỗ trợ mở một cánh cửa.”

Rất nhanh, Cố Dương đã nhìn thấy cánh cửa kia.

Trưởng công chúa dẫn hẳn đi đến một căn phòng ngầm dưới đất, ngay ở phía dưới tấm cung của nàng.

Căn phòng ngầm dưới đất cực kỳ rộng lớn, mặt đất giống như có một trận pháp. Vừa tiến vào, hẳn đã cảm thấy nơi này không giống bên ngoài, trong không khí tràn ngập năng lượng đặc thù nào đó.

Cố Dương có một trực giác, tu luyện ở trong này còn nhanh hơn bên ngoài rất nhiều, là một bảo địa để tu luyện.

Cánh cửa kia ở tận cùng bên trong tầng hầm.

Cố Dương nhìn cánh cửa này, theo bản năng cảm thấy nguy hiểm.

Điều này khiến cho hẳn nhớ đến khi ở trong bí cảnh, nơi cung điện phát hiện ra Cửu Thần đỉnh kia, cấm chế trên cửa khá

tương tự nhau.

Đột nhiên, hần thoáng nghĩ đến khi ở quốc trượng phủ, lúc hần dùng ấn tỳ của Tề vương đã từng cảm ứng được dưới đất có một cảm chế, có phải cũng là một phòng bí mật giống như nơi này không?

Lúc này, trưởng công chúa nói: “Bên trên cánh cửa này còn để lại một cảm chế từ xưa, khó có thể phá vỡ. Thứ trong đó rất quan trọng đối với ta, người có thể giúp ta mở ra không?”

Cố Dương nói: “Ta thử xem.”

Hần lấy Vệ vương ấn kia ra, sử dụng “Thần Quy Quyết”, chẳng mấy chốc đã dễ dàng luyện hóa được nó, một tia sáng màu xanh đậm sáng lên, cánh cửa tự động mở ra.

Phút chốc, một luồng sát khí kinh người lao ra từ bên trong.

Hai người đều phản ứng cực nhanh, lấy chân nguyên hộ thể, chặn luồng sát khí này.

Sát khí nhanh chóng biến mất.

Không biết vì sao, Cố Dương lại mơ hồ có một cảm giác không được tốt lắm.

Sát khí này mang theo một cảm giác quen thuộc.

Dường như có liên quan đến Diệt Thần thức - chiêu thức cuối cùng của “Diệt Thần Cửu Thức”.

Sau cánh cửa là một bộ hài cốt, toàn thân tối đen, vẫn duy trì tư thế quỳ một chân trên đất, nắm một thanh trường kiếm trong tay.

Bộ hài cốt kia tản mát ra uy áp cường đại, còn cường đại hơn cả Long Quy Bất Lộ cảnh trong bí cảnh kia.

Cố Dương hơi khiếp sợ: “Chẳng lẽ là Thiên Nhân cảnh?”

Trưởng công chúa ở bên cạnh đã đi vào rồi, quỳ gối trước mặt bộ hài cốt kia nói: “Vãn bối Triệu Minh Châu, tình nguyện báo thù sát thân vì tiền bối. Xin ban thưởng Trường Thu kiếm!”

Nói xong, nàng dập đầu ba cái với bộ hài cốt kia.

Thanh kiếm trong tay bộ hài cốt kia đột nhiên sáng lên tia sáng màu xanh lam, ong một tiếng, tự động bay đến trước mặt trưởng công chúa.

Chương 228: Tiêu thư bị người hại còn chưa đủ thảm sao

“Thần binh tuyệt thế?”

Cố Dương vừa thấy đã biết đây là một thanh bảo kiếm thông linh. Trong truyền thuyết, thần binh tuyệt thế trên tay mười vị Kiếm Thánh đều có thể thông linh.

Thần binh phổ thông quả nhiên không ở cùng một cấp bậc.

Không biết nạp giá trị vào trong hệ thống có thể có được bao nhiêu năng lượng.

Dường như cảm nhận được ánh mắt không có ý tốt của Cố Dương, thanh trường kiếm kia “ong” một tiếng, rung lên.

“Quả nhiên vô cùng có linh tính.”

Cố Dương thấy thanh kiếm kia lại sinh ra phản ứng với ánh mắt của hắn, càng tâm tắc lấy làm lạ.

Nhưng mà hắn không có ý cướp thanh kiếm kia với trưởng công chúa, chỉ nhìn bộ hài cốt trên mặt đất, cảm thấy trên đó phát ra uy áp kinh người, ít nhiều gì có chút tò mò.

Hắn đi tới, giơ tay sờ lên bộ xương cốt đã hoàn toàn biến thành màu đen kia, mơ hồ có một cảm giác quen thuộc, đó là một cảm ứng đến từ huyết mạch.

“Là ‘Thần Quy Quyết’, người này chắc là Vệ vương.”

Đã chết trên một ngàn năm, chỉ còn lại có khung xương nhưng vẫn có uy áp cường đại như vậy, không biết khi còn sống đã mạnh mẽ đến trình độ nào.

Cố Dương không nhịn được cảm khái trong lòng, cường giả như vậy đều đã chết hết rồi, có thể thấy được thực lực của tứ đại thánh địa cường đại đến cỡ nào.

Đang nghĩ, trước mắt đột nhiên nhảy ra một nhắc nhở, [Phát hiện nguồn năng lượng, có muốn nạp năng lượng không?]

Vậy cũng được?

“Có.”

Bộ hài cốt kia lập tức biến mất.

[Nạp năng lượng thành công, nhận được ba điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là tám.]

Cô Dương tương đối hài lòng, một bộ xương khô lại có đến ba điểm năng lượng, tương đương với ba thanh thần binh.

Không tệ không tệ.

Hắn bỗng phát hiện ra một thứ khác có thể nạp năng lượng, con đường trước mắt chợt rộng thêm rồi.

Thi thể của cường giả chắc dễ dàng có được hơn việc đánh chết cường giả Thần Thông cảnh hay thần binh, nguy hiểm cũng ít nhất.

“Ừm, xem ra về sau phải học một ít bản lĩnh trộm mộ mới được.”

Không, hiện giờ chỉ sợ học cũng không còn kịp rồi.

Cô Dương đột nhiên nhớ tới, trên con đường này hẳn còn có một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ là U Minh tông.

U Minh tông sẵn giết cường giả Kim Thân cảnh khắp nơi, dùng để luyện chế sát thi.

Bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ qua nguồn hàng như vậy, đoán chừng một vài ngôi mộ nổi danh đều đã bị bọn họ lấy hết đi cả rồi.

Lại nói tiếp, đệ tử U Minh tông kia đã từng nói, trong Hắc Hồn cốc có một bộ thi thể Thiên Nhân, không biết sau khi nạp giá trị vào sẽ có bao nhiêu điểm năng lượng đây nhỉ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này, trưởng công chúa phát hiện bộ hài cốt kia đã không cánh mà bay, lấp bấp kinh hãi.

Cố Dương chớp mắt, nói: “Ta cũng không biết, đột nhiên biến mất rồi.”

Trưởng công chúa nghi hoặc quan sát bốn phía, trong lòng đoán được chắc chắn do hấn động tay chân gì đó, nhưng không truy cứu.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, chính nàng cũng có, tìm hiểu bí mật của người khác là hành vi không lễ phép.

“Cố Dương, có lẽ ta phải bế quan một thời gian ngắn.”

“Ta hiểu.”

Cố Dương gật đầu, nàng vừa có được một thanh thần binh tuyệt thế, đương nhiên phải tìm hiểu làm quen, chỉ riêng kiếm pháp của truyền thừa trong thần binh, muốn luyện thành cũng không phải việc làm được trong thời gian ngắn.

Trưởng công chúa nhìn hấn, đột nhiên giữ chặt lấy góc áo hấn, kéo hấn tới trước rồi khẽ hôn lên môi hấn, cười tủm tỉm nói: “Không được quên bản cung.”

Nói xong, người đã biến mất không còn thấy đâu.

Từ sau khi xuyên qua, đây vẫn là lần đầu tiên Cố Dương gặp được một nữ nhân lớn mật chủ động như vậy, trên mũi còn quần quanh mùi thơm nhàn nhạt của nàng.

Đáng giận, đùa giỡn người ta xong rồi bỏ chạy mất.

Khỏi phải nói, vô cùng kích thích.

...

Sau khi Cố Dương và trưởng công chúa rời đi, trong tầng hầm ngầm đột nhiên ngưng tụ ra một bóng đen cực nhạt, đó chính là sát khí đã lao tới lúc mới vừa mở cửa biến thành.

Bóng đen bay về phía cửa, chui ra ngoài theo khe cửa.

Ra bên ngoài, bóng đen bay lên trên không, giống như nhận được chỉ dẫn gì đó, bay về phía một hướng.

Đột nhiên, nó lại dừng lại, đổi sang một hướng khác, dùng tốc độ cực nhanh bay thẳng đến hoàng cung.

...

Quốc trọng phủ, cửa vào của bí cảnh kia đã hoàn toàn biến mất, nhưng mà trong viện vẫn có một đám người đang bàn luận đến mức khí thế ngất trời.

Những người này chính là học tử của Văn viện.

Giáo thụ dẫn dắt bọn họ chính là Vương Viễn Trác.

Diệp Lăng Ba cũng ở đó, nàng là thiên tài chân chính, bất cứ là môn học nào nàng đều đứng hạng nhất Văn viện, trong tất cả các lĩnh vực cũng đều nghiên ép người khác.

Trước mắt, bí cảnh tồn tại trên thế gian đều được lưu truyền từ thời Thượng Cổ xuống.

Căn cứ vào nghiên cứu của học giả các đời trong Văn viện, có thể kết luận được tất cả bí cảnh đều do con người chế tạo ra.

Nhưng mà hiện giờ, phương pháp chế tạo bí cảnh đã thất truyền.

Ngay cả viện trưởng của bọn họ cũng không có năng lực này.

Nghe nói phải tới cảnh giới trên Thiên Nhân là Động Hư cảnh, nắm giữ đại đạo không gian mới có khả năng mở không gian ra.

Nhưng mà sau khi thời đại Thượng Cổ thần thoại tan biến thì đã không xuất hiện cường giả cấp bậc Động Hư cảnh nữa.

Ngay cả nhân vật như Hạ đế, khi đột phá Động Hư cảnh cũng đều lấy thất bại kết thúc.

Hiện giờ có một bí cảnh đang sụp đổ, đương nhiên đám người Vương Viễn Trác sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Những ngày này bọn họ ở lại đây, quan sát quá trình bí cảnh sụp đổ, có thể nói là thu hoạch to lớn

Wang Viễn Trác hơi tiếc hận: “Nếu viện trưởng ở đây, nói không chừng có thể mượn nó khám phá huyền bí không gian, đáng tiếc.”

Diệp Lăng Ba nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng trên đất, trong lòng lại đang không ngừng tính toán.

Đột nhiên, nàng mở mắt, quay đầu nhìn ra cửa.

“Su tử, có phải có phát hiện gì không?”

Các học tử khác đều tiến lại gần, vội vàng hỏi.

Diệp Lăng Ba nói: “Cố Dương đến rồi.”

Cố Dương đến rồi?

Có liên quan gì đến tính toán của nàng sao?

Các đệ tử đều hơi mờ mịt.

...

“Người còn dám tới tìm tiểu thư!”

Khi Cố Dương lại một lần nữa tới quốc trượng phủ, mới vừa vào cửa đã bị một thị nữ tuổi còn trẻ đậm sẫm tới, chắn trước mặt hắn, dáng vẻ hùng hổ.

Chương 229: Kim Thân nhị trọng

Hắn không hề có ấn tượng gì với thị nữ này, nhưng mà nhìn dáng vẻ này của nàng thì chắc là thị nữ của Tô nhị tiểu thư: “Ta không phải tới để tìm tiểu thư nhà người.”

Thị nữ kia phần nộ nói: “Nơi này không chào đón người, mời người rời đi.”

Mấy hôm trước, chuyện hoàng hậu hạ chỉ ban hôn nhưng lại bị trưởng công chúa đoạt hôn phu đã sớm truyền khắp Thần Đô, không bao lâu nữa sẽ truyền khắp Đại Chu.

Tiểu thư nhà nàng hiện giờ đã thành trò cười của toàn bộ Thần Đô.

Nàng lớn lên bên cạnh tiểu thư từ nhỏ, có thể nói tình như tỷ muội, cho nên khi biết được Cố Dương đến đây thì lập tức bùng nổ, hắn lại còn dám đến quốc trượng phủ!

Còn chê làm hại tiểu thư chưa đủ sao?

Nàng bắt chấp tất cả chạy tới ngăn cản.

“Nhu Ý, không được làm càn!”

Bên cạnh, Tô nhị tiểu thư đã đi ra, quát bảo thị nữ nhà mình đừng hành động vô lễ lại.

Tên thị nữ kia vội la lên: “Tiểu thư...”

“Im miệng, lập tức xin lỗi Cố công tử.” Giọng điệu của Tô nhị tiểu thư cực kỳ nghiêm khắc: “Cố công tử là ân nhân của một nhà chúng ta, nếu không có hắn, không biết sẽ có bao nhiêu người chết ở trong này rồi.”

Nàng nói xong, tạ lỗi với Cố Dương: “Xin lỗi, thị nữ của ta quá mức vô lễ, ta chắc chắn sẽ trừng phạt nặng nàng.”

Cố Dương chạm mặt nàng thì cảm thấy tương đối xấu hổ, nói: “Ta tới xem thử bí cảnh kia như thế nào.”

“Công tử, mời.”

Tô nhị tiểu thư không có ý định cùng đi theo.

Cố Dương không nhiều lời, đi một mình.

Tô nhị tiểu thư nhìn theo bóng lưng của hắn, khẽ cau mày trầm nghĩ, rốt cuộc hắn đã luyện được mấy môn “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” rồi vậy?

...

Cố Dương vừa đi vào trong vừa mở hệ thống ra. Hắn cảm thấy cẩn thận vẫn hơn, mô phỏng một lần trước, lỡ như gặp nguy hiểm thì sao.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao một điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người...]

[Người ở trong quốc trượng phủ, dùng ấn tỷ của Tề vương mở một cấm chế dưới mặt đất ra. Người phát hiện bên trong có một nữ tử bị đóng băng, nhưng phát hiện không cách nào đánh thức được, chỉ đành lấy một món thần binh đi.]

[Người tiến vào Văn viện, song tu với Diệp Lăng Ba...]

[Hai năm sau, U Minh tông xâm lấn...]

[Người mang theo Diệp Lăng Ba đi tới thần đàn tế thiên, mở bí cảnh kia rồi thả cường giả Bất Lộ cảnh ra. Vào lúc này, lão tổ của Thảm gia và một vị Pháp Lực cảnh đuổi tới, đại chiến một trận kinh hãi thế tục với vị cường giả Bất Lộ cảnh kia.]

[Người mang theo Diệp Lăng Ba trốn vào trong bí cảnh, đóng cửa bí cảnh lại.]

[Tám năm sau, Diệp Lăng Ba bước vào cảnh giới Thiên Nhân. Các người rời khỏi bí cảnh, phát hiện Thần Đô đã bị Tinh La tông chiếm đoạt, các người bị phát hiện, rơi vào truy sát.]

[Dưới sự bao vây tấn công của mấy vị Thiên Nhân, các người chết trận tại chỗ, hưởng thọ ba mươi hai tuổi.]

Giờ thì hay rồi, Tinh La tông xuất hiện trước thời hạn.

Dòng thời gian tương lai của thế giới này triệt để rối loạn.

Nhưng mà lần mô phỏng này cũng có thu hoạch.

Đầu tiên. nếu hấn mở cấm chế kia ra thì sẽ không có nguy hiểm gì.

Thứ hai, Tinh La tông có mấy vị Thiên Nhân.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi hai tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm ba mươi hai tuổi.]

Cố Dương không đưa ra lựa chọn, tạm thời bỏ qua. Nơi này quá nhiều người, chờ trở lại Thiên Tâm võ quán rồi nói.

Chỉ chốc lát đã đến viện kia.

Trong viện có mười mấy người, tất cả đều mặc trường bào màu xanh nhạt.

Vương Viễn Trác tương đối nhiệt tình chào hỏi: “Cố công tử.”

Ngày đó là Cố Dương cứu phó viện trưởng Chu Tông Nghiệp, toàn bộ Văn viện đều nợ nhân tình của hấn.

“Là Vương giáo thụ à, các người cứ làm việc của mình đi, ta xem thử chút thôi.”

Cố Dương khẽ cười nói. Hắn cảm nhận được một ánh mắt khác thường, quay đầu nhìn lại, thấy là Diệp Lăng Ba.

Muội tử này không tệ, đáng để kết giao.

Hắn nhớ tới lần mô phỏng trước đó, chuyện sau khi đạt thành tựu Thiên Nhân, nàng đánh vào Tam Thánh môn, cứu hắn ra.

Nụ cười trên mặt hắn thêm vài phần thân thiết, gật đầu với nàng, xem như chào hỏi.

Trong viện, các đệ tử Văn viện còn lại đều rất tò mò quan sát hắn, cái tên Cố Dương có thể nói như sấm bên tai bọn họ, người đứng đầu trong lứa trẻ tuổi hiện giờ được thiên hạ công nhận.

Rốt cuộc nam nhân này có ba đầu sáu tay gì mà yêu nghiệt như thủ tịch Diệp sư tử cũng bị hắn vượt qua.

Thoạt nhìn cũng không có điểm nào thần kỳ.

...

Cố Dương không hề để ý đến ánh mắt của người khác, đi dạo một vòng trong viện, giả bộ như đang quan sát bốn phía, thấy không có ai chú ý đến đã đi vào một tòa viện nhỏ ở bên cạnh.

Trong tay hắn cầm khối ấn tử của Tề vương, có thể cảm nhận được rõ ràng cấm chế kia.

Hắn xuyên qua đình viện, vào trong phòng, cuối cùng đẩy cửa một gian phòng ra, bên trong là khuê phòng của một nữ nhân.

Xem ra đây chắc là phòng của Tô nhị tiểu thư.

Vừa đứng, cấm chế kia ở ngay phía dưới này.

“Giờ phải đi xuống như thế nào?”

Cố Dương đang nghĩ, ấn tử trong tay chợt sáng lên, một pháp trận phức tạp sáng lên dưới chân hắn.

Ngay sau đó, vèo một cái, hắn đã biến mất khỏi phòng.

...

“Đây là...”

Bên ngoài, Vương Viễn Trác và Diệp Lăng Ba đồng thời có cảm ứng, quay đầu nhìn lại. Bọn họ còn đang kinh ngạc, bỗng “vèo” một tiếng, một bóng người lập tức bay về phía tòa tiểu viện này.

Hai người đều nhận ra người này chính là Tô nhị tiểu thư, muội muội ruột của hoàng hậu.

Trước đó, vị Tô tiểu thư này cực kỳ khiêm nhường, chưa bao giờ xuất đầu lộ diện, không hề có bất cứ cảm giác tồn tại gì, thậm chí không có ai biết nàng tên là gì.

Nhưng mà hiện giờ lại không có bất cứ ai có thể bỏ qua sự tồn tại của nàng được, bởi lẽ một Thần Thông cảnh hai mươi mấy tuổi đủ để khiến cho một đám gọi là thiên kiêu lu mờ.

Đã có người gọi nàng và Cố Dương là song bích của Đại Chu.

Càng quan trọng hơn là, không ai biết sự thừa của nàng, cũng không biết nàng tu luyện công pháp gì.

Con người nàng giống như một điều bí ẩn.

Vương Viễn Trác còn hơi chần chừ, Diệp Lăng Ba đã vội vàng đuổi theo trước một bước.

Khi đến nơi khí tức Cố Dương biến mất vừa rồi, nàng hỏi Tô nhị tiểu thư đã tới trước một bước: “Hắn ở đâu?”

Chương 230: Kim Thân nhị trọng (2)

Tô Ngung Yên lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Hai nữ nhân không nói gì nữa, cùng đợi tại chỗ.

Luồng dao động mới vừa rồi kia giống với truyền tống trận trong truyền thuyết.

Trận pháp này đã sớm thất truyền rồi, chỉ tồn tại trong một vài truyền thuyết của Thượng Cổ.

Các nàng đều cảm thấy rất kỳ lạ, Cố Dương đang giở trò quỷ gì đây?

...

Cô Dương chỉ cảm thấy hoa mắt, chẳng mấy chốc đã đi tới một tòa địa cung.

Thoạt nhìn nơi này tương đối giống với căn phòng dưới đất chỗ Trường Thu cung.

Hắn hít sâu một hơi, cảm nhận nguyên khí trời đất còn mạnh mẽ hơn bên ngoài, tu luyện ở trong này có thể đạt được hiệu quả gấp bội lần.

Tận cùng bên trong địa cung cũng có một cánh cửa, trên cánh cửa cũng có cấm chế.

Cô Dương ngựa quen đường cũ sử dụng ấn tử của Tề vương mở cửa ra, một luồng hàn khí trào ra, chỉ thấy bên trong có một khối thủy tinh hình vuông, giống như một chiếc quan tài.

Người nằm trong quan tài bằng thủy tinh kia là một nữ nhân mặc cung trang, dáng dấp xinh đẹp thiên tiên, khí chất xuất trần.

Trong tay nữ nhân nắm một thanh kiếm, chắc là thần binh như trong mô phỏng đã nhắc đến.

Hắn chuyển thị giác, nhìn kỹ lại, nữ nhân này đã không có dấu hiệu sinh mệnh nào, cũng không biết đã chết bao nhiêu năm rồi.

“Mạo phạm.”

Hắn nói một câu, tay đặt trên quan tài thủy tinh.

Chỉ chốc lát sau, trước mắt đã hiện lên một nhắc nhở, [Phát hiện nguồn năng lượng, có muốn nạp năng lượng không?]

“Quả nhiên có thể.”

Cô Dương cảm thấy quan tài thủy tinh kia không phải là thứ bình thường, nên thử một chút, quả nhiên có thể nạp năng lượng.

Hắn thậm chí khen ngợi mình thông minh.

“Có.”

[Nạp năng lượng thành công, nhận được hai điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là chín.]

Quan tài thủy tinh biến mất, nữ nhân và thanh kiếm bị nhốt trong đó đều rơi xuống đất.

Tiếp theo, hắn đặt tay lên trên người nữ nhân kia, thi thể này cũng không thể lãng phí.

[Phát hiện nguồn năng lượng, có muốn nạp năng lượng không?]

“Có.”

[Nạp năng lượng thành công, nhận được một điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là mười.]

“Tình huống gì vậy?”

Cố Dương thấy nữ nhân vẫn yên ổn êm đẹp nằm ở đó, không hề biến mất, không khỏi ngỡ ngàng cả người.

Đúng lúc này, nữ nhân chớp chớp hàng mi dài, mở mắt, đối diện với tầm mắt của hắn, nhưng trong mắt hoàn toàn mê man.

“...”

Đúng là gặp quỷ rồi.

Không phải nàng đã chết rồi sao?

Trong nháy mắt, Cố Dương còn tưởng rằng là xác chết vùng dậy, suýt chút nữa sợ đến mức toát mồ hôi lạnh.

Nghĩ lại, không phải chỉ là xác chết vùng dậy thôi sao, có gì đáng sợ chứ, cho dù là cương thi quỷ quái gì, hiện giờ hắn đều có thể một chưởng đánh chết hết.

Quan niệm của hắn vẫn chưa hề thay đổi.

Cố Dương đảo thị giác quan sát một chút, thấy trong cơ thể nàng có một ngọn lửa màu đỏ thẫm đang càng ngày càng hùng hực, trong nháy mắt đã trở nên chói mắt như vàng thái dương.

“Má ơi, sao sức mạnh này lại quen thuộc như vậy?”

Hắn đang lấp bấp kinh hãi, lúc này, mê man trong mắt nữ nhân đã biến mất, cuối cùng khôi phục thần trí, trở nên mừng rỡ lạ

thường, thốt ra: “Phụ thân!”

Nói xong, nàng ôm lấy cổ hấn, vui mừng khóc nức lên: “Rất cuộc người đã trở lại rồi... hu hu...”

“...”

Cả người Cố Dương tê dại.

Không lâu trước đó, hấn bị con chim xanh nhỏ xíu kia ngộ nhận thành chủ nhân.

Hiện giờ lại bị nữ tử này ngộ nhận thành phụ thân.

Đúng là vô cùng kích thích.

Nữ nhân trước mắt này, ngọn lửa đỏ thắm trong cơ thể kia thật sự cực kỳ giống với chân nguyên của hấn, có thể nói là có cùng nguồn gốc.

Nếu đoán không sai, nàng rất có thể là một Yêu tộc, cơ thể vốn có huyết mạch của phượng hoàng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng lại nhận mình làm phụ thân nàng.

Máu chốt là hấn không phải. Hấn mới hai mươi hai tuổi thôi, nào có một nữ nhi lớn như vậy được?

Đáng sợ hơn chính là, cảnh giới của nàng cực cao, chí ít là Pháp Lực cảnh, nhưng vì đã hôn mê một thời gian lâu, hoặc là bị thương, cho nên thực lực còn chưa hoàn toàn khôi phục lại.

Nếu đợi nàng phản ứng lại, phát hiện mình nhận lầm người, vậy thì lớn chuyện rồi.

Cố Dương tranh thủ đẩy nàng ra, nghiêm mặt nói: “Ồm, cô nương, người nhận lầm người rồi.”

Nữ nhân hơi ngạc nhiên nhìn hấn, đột nhiên nước mắt giống như sợi dây chuyền bằng trân châu bị đứt, ào ào rơi xuống, khóc thảm nói: “Phụ thân... người không cần Hoàng Nhi sao?”

“Dừng!”

Cố Dương quát khẽ một tiếng.

Nữ nhân gắng gượng nhẫn nhịn, không để nước mắt rơi xuống nữa.

Hắn tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Cô nương, người cẩn thận nhìn xem, diện mạo của ta đây, còn có thân thể này của ta, là nhân loại hàng thật giá thật, sao có thể là phụ thân của người được? Người tỉnh táo lại một chút đi.”

Nữ nhân lau nước mắt, sợ hãi nói: “Nhưng mà người chính là phụ thân mà.”

“Chúng cứ đâu? Làm sao người chứng minh ta chính là phụ thân của người?”

Nữ nhân không nói hai lời, cầm lấy thanh kiếm trên mặt đất, rạch một cái lên cổ tay, máu ào ào rơi xuống, nhưng không chảy xuống mặt đất mà lơ lửng trôi nổi giữa không trung.

Cảnh tượng này khiến Cố Dương nhìn mà ngây người. Hắn mới nói nàng hai câu, không đến mức khiến nàng tự mình hại mình đấy chứ?

Số máu kia giống như ngọn lửa, không ngừng ngưng kết cô đọng lại, ngưng tụ thành một giọt.

Vèo một cái, giọt máu kia đã bay vào mi tâm của hắn.

Cố Dương thậm chí còn chưa phản ứng kịp, cảm giác đầu óc đã ong ong lên.

Cảm giác này tương đối quen thuộc.

Hắn đột nhiên nhớ tới vị cường giả thần bí đã từng gặp ở trên Long Môn đảo, sau khi đánh nát gan phượng hoàng, giọt chất lỏng kia cũng bay vào mi tâm của hắn.

Hắn đột nhiên hiểu được đây là một giọt tinh huyết phượng hoàng, không phải là loại tinh huyết thông thường như trong ấn tử của Tề vương, mà là tinh huyết ẩn chứa căn nguyên của phượng hoàng.

Lập tức, cả người Cố Dương đều bốc cháy, hóa thành một con phượng hoàng, sức mạnh trong cơ thể không ngừng tăng lên, chẳng mấy chốc đã đến một cực hạn.

Một lát sau, cuối cùng hắn đã phá tan cực hạn kia, sáng tỏ thông suốt, bước vào một vùng trời đất hoàn toàn mới.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng mọi thứ cũng trở lại bình thường.

Cô Dương mở to mắt, cảm nhận được sức mạnh cường đại chưa từng có tràn đầy khắp cơ thể.

Rõ ràng hắn đã đột phá đến Kim Thân nhị trọng.

“Đã đột phá rồi sao?”

Hắn không tài nào tin tưởng nổi.

Chương 231: Bị bắt tại trận

Đây là lần đầu tiên hắn đột phá cảnh giới nhanh nhất, cũng nhẹ nhàng nhất từ khi hắn bước vào con đường tu luyện cho đến nay.

Cô Dương nhìn thiếu nữ trước mặt, thấy khí tức của nàng suy yếu đến cực điểm, cả người đều thay đổi, vốn có dáng vẻ hai mươi mấy tuổi, lúc này đã biến thành tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi.

Hiển nhiên, giọt tinh huyết vừa rồi kia đã khiến cho nàng phải bỏ ra một cái giá rất lớn.

Cô Dương thấy thân thể nàng lắc lư, sẽ ngã sấp xuống, theo bản năng đỡ lấy nàng.

Thiếu nữ lã chã chực khóc nói: “Phụ thân, người đừng bỏ Hoàng Nhi...”

Cô Dương muốn nói lại thôi, cuối cùng lại không nói gì cả.

Hắn có thể nói gì đây?

Người ta đã như vậy rồi, cái danh phụ thân này, xem ra hắn không muốn nhận cũng phải nhận.

Không thể vừa có được lợi ích đã trở mặt, như vậy rất cận bã.

Không ngờ rằng, hắn lại sẽ có một ngày có tin mừng được làm cha.

Không mất gì lại nhặt được một nữ nhi hiếu thuận như vậy.

“Tại sao nàng lại nhận ta là phụ thân vậy nhỉ?”

Cố Dương ôm thiếu nữ vào trong lòng, dường như nàng đã tiêu hao quá lớn, cho nên ngủ thiếp đi, một tay còn nắm chặt lấy vạt áo của hắn, giống như sợ hắn đột nhiên rời đi.

Hắn luôn cảm thấy nội tình bên trong tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Chẳng lẽ là do hắn tu luyện “Phượng Vũ Cứu Thiên” và “Thần Hoàng Quyết”, cho nên nàng mới ngốc nghếch coi hắn là cha ruột của nàng đó chứ?

Con chim ngốc kia còn có khả năng là như vậy, nhưng thiếu nữ trong lòng hắn đã là cường giả Pháp Lực cảnh, không có chuyện không có năng lực nhận thức được.

Hắn cảm thấy rất có thể có liên quan đến lão giả thần bí ở Long Môn đảo kia.

Cố Dương nhớ tới việc, sau khi lão giả bắn giọt chất lỏng trong gan phượng hoàng vào trong mi tâm hắn đã từng nói với hắn: “Về sau ngươi sẽ cảm tạ ta.”

Lão giả thần bí kia mới thật sự là người sâu không lường được.

Thậm chí hắn còn hoài nghi rằng, người này chính là cường giả cấp bậc Thiên Nhân cảnh. Nhân vật như vậy tuyệt đối sẽ không bắn tên mà không có mục đích.

Chẳng lẽ giọt chất lỏng trong gan phượng hoàng kia có điểm đặc biệt nào sao?

Hắn luôn cảm thấy mình bị cuốn vào trong một âm mưu lớn.

“Thôi, rời khỏi đây rồi nói sau.”

Cố Dương nhặt lấy thanh kiếm trên mặt đất kia, quan sát một lượt, thấy gần đó không có vật giá trị gì khác nữa, bèn kích hoạt ấn tử của Tề vương, một pháp trận lại xuất hiện dưới chân hắn một lần nữa.

...

Trong chớp mắt, Cố Dương đã quay trở về trong khuê phòng ban đầu kia, nhìn thấy Tô nhị tiểu thư và Diệp Lăng Ba đều ở đây.

Một lần này bị bắt tại trận rồi.

Trên mặt hắn hiện lên nụ cười xấu hổ, nhưng không mất đi lễ nghĩa: “Khéo vậy, các người đều ở đây à.”

Hai nữ nhân đồng thời nhìn về phía thiếu nữ ở trong ngực hắn, hỏi: “Nàng là ai?” “Nàng là ai?”

Ta nói là nữ nhi của ta, các người có tin không?

Cố Dương đổi một cách nói khác: “Nhặt được ở phía dưới.”

Đột nhiên, đôi mắt Diệp Lăng Ba nheo lại, nói: “Yêu tộc?”

Tô nhị tiểu thư nghe vậy mới nhìn kỹ lại, quả nhiên cảm thấy một luồng khí tức cực kỳ mỏng manh không thuộc về nhân loại, trầm ngâm một chút rồi nói: “Xem ra là Yêu tộc năm đó bị vương tộc của Hạ triều nhốt lại. Có thể tồn tại đến ngày nay, chỉ có chủng trường sinh trong Yêu tộc thôi.”

Yêu tộc được trời ưu ái, đặc biệt là vài loại huyết mạch cường đại nhất trong đó, trời sinh có được sức mạnh cường đại và tuổi thọ khá dài, là chủng tộc trường sinh.

Diệp Lăng Ba đã nhận ra khí tức huyết mạch của nàng, nói: “Là phượng hoàng.”

Tô nhị tiểu thư gật đầu, khẳng định phán đoán của nàng. Nơi này là Tề vương phủ năm đó, thứ mà Tề vương kế thừa chính là “Thần Hoàng Quyết”, trong nhà nhốt một Yêu tộc có được huyết mạch phượng hoàng là chuyện rất bình thường.

Cố Dương thấy các nàng chỉ trao đổi hai ba câu đã đoán được lai lịch của thiếu nữ, trong lòng thầm bội phục.

Diệp Lăng Ba nhắc nhở: “Yêu tộc căm hận Hạ đế nhất. Người tu luyện “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết”, chắc chắn bị Yêu tộc coi là kẻ thù một mất một còn.”

“Nàng có thể sống hơn một ngàn năm, ít nhất cũng có tu vi Pháp Lực cảnh, giữ nàng lại bên người sẽ quá mức nguy hiểm.

Chi bằng giết nàng đi, giữ tinh huyết này lại. Nếu như Cố huynh không xuống tay được, tiểu muội có thể làm thay cho.”

Cố Dương vội nói: “Không cần đâu, đa tạ ý tốt của Diệp cô nương.”

Diệp Lăng Ba không khuyên nữa, nhìn hắn, đột nhiên biến sắc, thốt lên: “Kim Thân nhị trọng?”

Mới vừa rồi, lực chú ý của nàng đều tập trung lên người thiếu nữ trong lòng hắn, đến lúc này mới phát hiện ra hắn thế mà lại đã đột phá rồi, không khỏi chấn động.

Tô nhị tiểu thư nhìn kỹ, quả nhiên, rõ ràng tu vi của hắn đã là Kim Thân nhị trọng.

Tốc độ tu luyện như vậy quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Hắn đột phá đến Thần Thông cảnh chính là chuyện của ba ngày trước.

Hiện giờ hắn lại đột phá rồi.

Đây vẫn là người sao?

Đột nhiên nàng nghĩ tới tin đồn Cố Dương chính là đại năng Thượng Cổ chuyển thế, bởi vậy tốc độ tu hành mới có thể nhanh đến mức vượt qua cả lẽ thường như vậy.

Nàng vốn cảm thấy tin đồn này quá mức vô căn cứ.

Nhưng hiện giờ nàng lại cảm thấy, chưa hẳn không có khả năng này, nếu không vì sao hắn đột phá lại đơn giản giống như ăn cơm uống nước, đây không phải là điều mà thiên phú có thể giải thích được.

Các Thần Thông cảnh khác tiêu tốn mười năm tám năm, đột phá được một tiểu cảnh giới đã được coi là nhanh rồi.

Còn Cố Dương thì sao, gần như mắt có ba ngày!

Ba ngày, người khác dùng để củng cố cảnh giới còn lâu mới đủ.

Cố Dương gật đầu nói: “Ừm, ta còn có việc, xin phép đi trước.”

Nói xong, hắn nhanh chóng chuẩn bị.

...

Cố Dương trở lại Thiên Tâm võ quán ở sát vách, Cao Phàm vẫn ở trong tiểu viện của hắn, nghiên cứu Mậu Thổ Thần Đỉnh kia.

Hắn gần như đến mức si mê thần đỉnh này, từ ba ngày trước sau khi trở về, hắn vẫn chưa hề rời khỏi nó.

Cố Dương đi qua bên cạnh hắn, hắn không hề phản ứng lại.

Cố Dương trở lại trong phòng, đặt thiếu nữ trong lòng lên trên giường, nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang túm chặt lấy vạt áo hắn của nàng ra, xoay người ra khỏi phòng.

Hắn mở hệ thống ra, nhận lấy phần thưởng của lần mô phỏng trước đó.

Chương 232: Bị bắt tại trận (2)

Đôi mắt với ba điều phải chọn này, hắn đột phát ý tưởng: “Nếu lựa chọn điều một, có phải tu vi sẽ lùi lại đến Kim Thân nhất trọng không?”

Đương nhiên, hắn chỉ suy nghĩ mà thôi, sẽ không tìm đường chết như vậy.

“Ta chọn hai.”

Trong đầu Cố Dương nhất thời xuất hiện thêm vô số kinh nghiệm võ đạo.

Trọn vẹn hơn nửa canh giờ, hắn mới tiêu hóa được hết chỗ kinh nghiệm này.

Tuy trong lần mô phỏng này chỉ sống được mười năm, nhưng lại là lần có nhiều thu hoạch nhất.

Hắn vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng mà cẩn thận ngẫm lại, hắn và Diệp Lăng Ba trốn trong bí cảnh tám năm, mãi cho đến khi nàng đột phá Thiên Nhân cảnh mới thôi. Trong giai đoạn này vẫn luôn luôn nhận được chỉ điểm của nàng, đương nhiên thu hoạch rất lớn.

Cố Dương lại lập tức mở thêm một lần mô phỏng nữa.

Một chuyển này, hắn nhận được vài điểm năng lượng từ Trường Thu cung và quốc trượng phủ, năng lượng tương đối dư dả. Hắn muốn nhìn thử xem bên người xuất hiện thêm một “nữ nhi” thì sẽ gây ra biến hóa như thế nào cho tương lai.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không, sử dụng một lần, tiêu hao hai điểm năng lượng.]

Quả nhiên, sau khi đột phá cảnh giới, năng lượng phải tiêu hao cũng theo đó mà tăng lên.

Hai điểm năng lượng, còn có thể chấp nhận được.

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Kim Thân nhị trọng, danh chấn thế gian.]

[Người cứu được Hi Hoàng từ trong một cấm chế nào đó, nàng ngộ nhận người là phụ thân, đi theo bên cạnh người.]

[Hai tháng sau, Tào gia phái một vị cường giả Pháp Lực cảnh đến, muốn dẫn người đi tới Tào gia. Hi Hoàng đã khôi phục tu vi, đại triển thần uy, đánh lui hắn.]

[Lại nửa năm sau, lão tổ Thảm gia mang theo hai vị Pháp Lực cảnh của Thảm gia đến, bắt lấy người và Hi Hoàng.]

[Hai tháng sau, các người được đưa đến một thế giới động thiên nào đó. Từ đó về sau, người bị bắt mỗi ngày đưa chân nguyên vào trong một tảng đá.]

[Năm năm sau, căn nguyên của người gần như khô kiệt, bị người ta giết cùng với Hi Hoàng, lấy tinh huyết đi, hưởng thọ hai mươi tám tuổi.]

Quả nhiên, khó khăn lại gia tăng.

Cố Dương chỉ biết mỗi lần đột phá cảnh giới, kẻ địch gặp phải sẽ càng cường đại.

Lần này, chẳng những lão tổ Thảm gia tự mình ra trận, còn dẫn theo hai vị Pháp Lực cảnh. Giới đây, đây là nội tình của một trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ sao!

Thực lực như vậy, viện trưởng của Văn viện không ra tay, vốn không ngăn được.

Không cần nghĩ, nhất định là do sự xuất hiện của “nữ nhi” kia mới khiến cho Thẩm gia dốc toàn bộ sức mạnh.

Sự áp bức của Tam Thánh môn đối với hắn cũng trở nên ngoan độc hơn, lần trước hắn còn chống giữ được mười năm, nhưng lần này chỉ chống giữ được năm năm đã không xong rồi, sau khi giết hắn còn muốn lấy sạch tinh huyết của hắn.

Thật sự không để lại một đường sống cho người ta mà.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm hai mươi ba tuổi.]

Điều một không cần chọn rồi, trực tiếp chọn điều hai.

Trong đầu Cố Dương lại một lần nữa xuất hiện thêm vô số kinh nghiệm võ đạo.

...

“Lại tiếp.”

[Hai mươi hai tuổi...]

[Hai tháng sau, Tào gia phái một vị cường giả Pháp Lực cảnh đến, người đi theo hắn đến Tào gia, thành công cứu tỉnh Tào Y Y.]

[Tào Y Y vừa tỉnh đã dẫn người xuyên qua hư không, tới Vạn Tượng động thiên. Sau đó, nàng phá hủy món dị bảo kia, các người cuối cùng không cách nào rời đi được.]

[Các người tìm nơi đặt chân, hai năm sau, đệ tử của Vạn Tượng môn tìm đến, muốn bắt các người về tông môn, các người đánh ra khỏi vòng vây.]

[Nhờ năng lực của Tào Y Y, các người trốn đông trốn tây, mãi cho đến mười năm sau rốt cuộc cũng bị mấy vị Pháp Lực cảnh

của Vạn Tượng môn bao vây, không thể trốn được, cuối cùng bị bắt giữ.]

[Các người bị đưa đến Vạn Tượng môn, bị tra hỏi. Sau đó, người bị khóa tu vi, giam giữ vào trong hắc ngục.]

[Hai năm sau, hắc ngục phát sinh một trận bạo động, người chết trong bạo động, hưởng thọ ba mươi bốn tuổi.]

Lần này vẫn không thể nào thoát được số mệnh bị mang vào Vạn Tượng động thiên.

Xem ra là Tào Y Y cố ý.

Nhưng mà vì sao lần này lại bị Vạn Tượng môn phát hiện chứ?

“Chẳng lẽ là bởi vì ta đã là Thần Thông cảnh rồi?”

Cố Dương so sánh lần mô phỏng vừa rồi với lần trước đó, điểm khác biệt duy nhất chính là tu vi không giống trước.

Quả thật rất có thể là như vậy.

Con đường này đã không thể thực hiện được nữa.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi bốn tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi bốn tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm ba mươi bốn tuổi.]

“Ta chọn một.”

Nhất thời, sức mạnh trong cơ thể bắt đầu bành trướng, hóa thân thành bạch hổ, sau đó là huyền vũ.

“Thần Hổ Quyết” và “Thần Quy Quyết” của hắn đều đã luyện thành tầng hai.

Sức mạnh thân thể lại một lần nữa tăng mạnh.

Khi mở mắt, Cố Dương lập tức nhìn thấy một khuôn mặt khiếp sợ của Cao Phàm.

Hỏi hắn: “Sao vậy?”

Cao Phàm hơi lấp bắp nói: “Người... đã Kim Thân nhị trọng rồi?”

Cho dù hắn có kiến thức rộng rãi đi chăng nữa thì cũng cảm thấy khiếp sợ.

Hắn vốn đang nghiên cứu Mậu Thổ Thần Đỉnh kia trong tiểu viện, lúc bị động tĩnh trong phòng làm kinh động, vốn không định để ý tới, nhưng lập tức đã phát hiện có gì không đúng.

Đây rõ ràng là sức mạnh của Kim Thân nhị trọng.

Lần này Cao Phàm kinh ngạc không thôi, cuối cùng cũng bỏ Mậu Thổ Thần Đỉnh xuống, đi tới xác nhận.

Cô Dương thấy dáng vẻ khiếp sợ của hắn, trong lòng rất thoải mái, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ thản nhiên nhẹ nhàng rồi nói: “Lấy được một ít cơ duyên, cuối cùng cũng đột phá.”

“Người...”

Vẻ mặt Cao Phàm cực kỳ phức tạp, định nói lại thôi, cuối cùng giống như hạ quyết tâm nào đó: “Cửu Châu ấn rất quan trọng đối với người sao?”

“Rất quan trọng.”

“Chờ tin tức của ta.” Nói xong, Cao Phàm đã đi ra ngoài, cuối cùng để lại một câu: “Làm phiền người chiếu cố Thiên Tứ một chút.”

Cô Dương trầm nghĩ, lão Cao này làm việc dứt khoát, nói đi là đi, không hề dây dưa dông dài.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, giọng nói của Trình Thanh Vũ vang lên từ phía xa xa: “Không xong.”

Khi đến sân viện, nàng lại dừng lại, dùng sức gõ cửa.

Chương 233: Không phải như người nghĩ

Sau lần trước bị hắn răn dạy, mỗi lần tiểu nữ tử này đến tìm hắn, đều sẽ ngoan ngoãn gõ cửa.

Cô Dương nói: “Vào đi.”

Trình Thanh Vũ chạy ù vào trong, mặt lo lắng nói: “Cố đại ca, Lâm Nhược Khê của Lâm gia đến Thần Đô, tuyên bố muốn tìm người tính sổ đây, người mau tránh đi.”

Lâm gia?

Cố Dương biết Lâm gia mà nàng nói nhất định là một trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ.

Hắn cũng không quá ngạc nhiên, lúc đó quyết định khiêu khích Lâm gia cũng đã chuẩn bị xong tâm lý sẽ bị Lâm gia trả thù rồi.

Dù nói như thế nào, Lâm gia Giang châu là một nhánh của Lâm gia, bị một mình hắn khiêu khích, Lâm gia không cần mặt mũi nữa hay sao?

Hắn hỏi: “Lâm Nhược Khê này là ai?”

Cái tên này rất xa lạ, hắn chưa từng nghe nói đến.

“Đệ nhất Nhất Phẩm bảng hai mươi hai năm trước, sau khi đột phá đến Thần Thông cảnh vẫn luôn bế quan khổ tu, nghe nói hiện giờ đã là Kim Thân tam trọng. Người đó vừa mới xuất quan không được bao lâu, nói là định đi Trần gia khiêu chiến Trần Văn Uyên, nhưng sau khi biết được chuyện của Lâm gia Giang châu lại buông lời muốn đến tìm người tính sổ, hiện giờ sẽ lập tức đến Thần Đô.”

Kim Thân tam trọng, thật sự hơi khó giải quyết.

Nhưng mà ở trong mô phỏng vốn không nhắc đến người này, hơn phân nửa là do hắn trốn thoát được.

Khiêu chiến Trần gia mới là chuyện lớn đối với Lâm Nhược Khê.

Cố Dương đã nghe nói đến ân oán giữa Lâm gia với Trần gia.

Lâm gia đã từng rất lợi hại, phải nói còn lợi hại hơn Trần gia hiện giờ.

Bởi vì nhà này đã từng xuất hiện một vị Thiên Nhân, là một thế gia duy nhất xuất hiện Thiên Nhân trong mười gia tộc lớn trong thiên hạ.

Lâm gia với Trần gia có nguồn gốc sâu xa, vốn có quan hệ vô cùng tốt, mãi cho đến những năm cuối Tần triều, thiên hạ đại loạn, vị Thiên Nhân kia của Lâm gia đã ngã xuống trong trận đại chiến với hoàng thất Tần triều.

Sau trận chiến này, toàn bộ Lâm gia suy tụt chút nữa đã bị diệt.

Nghe nói, lúc đó Lâm gia cầu xin Trần gia giúp đỡ, Trần gia đã thấy chết mà không cứu. Từ đó về sau, hai nhà đã trở mặt thành thù.

Mấy trăm năm qua, Lâm gia hành động trở nên cực kỳ khiêm tốn, không tham gia vào ân oán của nhà khác. Chỉ có một điểm, gần như mỗi một thế hệ của Lâm gia đều sẽ có người đi khiêu chiến đệ tử của Trần gia.

Đây đã gần như thành truyền thống của Lâm gia. Thắng, là vinh quang, bại, là sỉ nhục.

So với kẻ thù truyền kiếp, chuyện của Cố Dương hoàn toàn có thể để sang một bên trước được.

Cố Dương gật đầu nói: “Ta đã biết.”

Lần này hẳn quyết định đi gặp vị Lâm Nhược Khê kia một lần.

Nghĩ đến người này xuất thân từ Lâm gia, còn là Kim Thân cảnh tam trọng, binh khí sử dụng nhất định là thần binh.

Trình Thanh Vũ thấy hẳn không thêm để ý đến, không khỏi nóng nảy: “Tô tử tử nói, Lâm Nhược Khê tu luyện ‘Thiên Cương Chính Pháp’ chân truyền của Lâm gia, có nguồn gốc từ Tinh Thần hải, tuyệt đối sẽ không hề kém ‘Phượng Vũ Cửu Thiên’ của ngươi.”

“Yên tâm đi, ta tự có tính toán.”

Đương nhiên Cố Dương sẽ không xem thường hẳn, thế gia đã từng xuất hiện một vị Thiên Nhân, công pháp có thể kém sao?

“Phụ thân.”

Lúc này, Hi Hoàng bám khung cửa đi ra, dáng vẻ yếu đuối, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào Trình Thanh Vũ, hỏi: “Nàng là ai?”

Trong giọng nói mang theo vẻ thù địch không cách nào che giấu.

“Phụ thân?”

Trình Thanh Vũ nghe thấy xung hô như thế thì kinh hãi, hét nhìn Cố Dương rồi lại nhìn thiếu nữ kia, há hốc miệng.

Cố Dương vốn định giải thích, nhưng lập tức lại cảm thấy không cần thiết, nói không chừng người khác hiểu lầm lại càng tốt.

Duyên với người khác giới của hắn quá nhiều, chuyện này chỉ mang phiền toái tới cho hắn, có một nữ nhi như vậy ở đây, trái lại có thể tránh khỏi rất nhiều phiền toái.

Hắn đang thầm tự khen ngợi mình: “Ta thật sự rất thông minh.”

Hắn cười híp mắt nói: “Nàng là chủ nhân của nơi này, tên là Trình Thanh Vũ.”

Hi Hoàng nhìn chằm chằm vào Trình Thanh Vũ hồi lâu, vẻ mặt thay đổi, cuối cùng vẫn không nhịn được nói: “Phụ thân, nếu người định nạp nàng làm phi, Hoàng Nhi có thể không gọi nàng là mẫu thân không? Nàng quá nhỏ.”

Vừa dứt lời, Trình Thanh Vũ đỏ bừng mặt, xấu hổ không chịu nổi, ôm mặt rời đi.

“ ... ”

Cố Dương rất muốn hỏi, ánh mắt nào của người nhìn thấy nàng có ý với ta vậy?

Nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ đáng thương tội nghiệp của nàng, hắn quyết định dùng giọng điệu bình thản một chút, giải thích: “Không phải như người nghĩ...”

Sắc mặt Hi Hoàng trắng bệch, run giọng nói: “Phụ thân định bội tình bạc nghĩa sao? Lỡ như nàng lỡ lầm mang thai, sinh hạ hài tử thì chẳng phải sẽ từ nhỏ không có phụ thân giống như Hoàng Nhi sao?”

“ ... ”

Năng lực tự suy diễn của nàng thật ưu tú.

Hắn không làm gì cả, thế nhưng lại đã trở thành nam nhân xấu làm lớn bụng nữ nhân sau đó vỗ đít bỏ chạy lấy người trong miệng nàng rồi.

Rốt cuộc người cha kia của nàng cận bã đến mức nào?

Nghe ý tứ trong lời nói của nàng, mẫu thân nàng từng bị vứt bỏ, từ nhỏ nàng đã không có phụ thân.

Cố Dương đột nhiên nghĩ tới, có phải cho đến bây giờ nàng vẫn chưa từng gặp tên phụ thân cận bã kia không? Từ nhỏ thiếu thốn tình thương của cha, cho nên vừa thấy hắn mới có thể kích động như vậy.

Hắn vốn định nói gì đó, nhưng lại cảm thấy chuyện này càng bôi càng đen, càng giải thích thì người khác chỉ càng coi là người đang chột dạ.

Lời nói đến bên miệng hắn lại biến thành: “Hiện giờ thân thể người rất yếu, nhanh đi vào nghỉ ngơi đi.”

...

Cùng lúc đó, ngoài Thần Đô thành, hai con ngựa một trước một sau từ đằng xa đi đến, khi tới một gò đất, người phía trước ghìm cương ngựa dừng lại.

Đó là một thanh niên, dáng vẻ mắt kiếm mày ngài, mặc áo xanh, khí độ bất phàm, khóe miệng hắn mỉm cười, cảm khái nói: “Thần Đô, đã lâu rồi.”

“Trước kia tiền bối đã từng tới Thần Đô rồi sao?”

Người cười ngựa phía sau là một người tuổi còn trẻ, dáng vẻ khí vũ hiên ngang, vẻ mặt chính khí. Nếu như Cố Dương ở đây thì có thể nhận ra được đây chính là Tiêu Thư Mặc đã từng cho hắn bản đồ kho báu của ảnh đạo.

Thanh niên phía trước nói: “Đó đã là chuyện của rất nhiều năm trước.”

Tiêu Thư Mặc lại hỏi: “Vậy lần này tiền bối tới Thần Đô là vì...”

“Tìm người.”

Thanh niên này chính là Lâm Nhược Khê của Lâm gia. Hắn vốn không định đến Thần Đô, nhưng sau khi trong lúc vô tình nghe được tin tức Lâm Diệc Mặc của Lâm gia Giang châu bị một võ giả nhất phẩm đánh bại, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chương 234: Thiên Cơ các

Đợi đến sau khi nghe được đủ loại sự tích thần kỳ về Cố Dương kia, hắn lại sinh ra hứng thú nồng đậm với người này.

Đặc biệt là hai ngày trước, nghe nói người này đã đột phá đến Thần Thông cảnh, cho nên hắn quyết định đến gặp vị kỳ tài tuyệt thế này một lần.

Dù sao hắn cũng phải đi qua Thần Đô.

Giữa đường gặp thanh niên này, hành vi khá hợp ý của hắn, lại tôn kính hắn có thừa, cho nên tùy tiện để hắn đi theo, trên đường còn thuận miệng chỉ điểm đôi lời.

“Đi thôi.”

Lâm Nhược Khê vung dây cương lên, nhanh chóng đến cổng thành của Thần Đô.

Tiêu Thư Mặc theo sát phía sau.

“Đã qua một nghìn năm thật sao?”

Trên một chiếc xe bình thường, Hi Hoàng cẩn thận vén một góc rèm xe ra, nhìn ra xung quanh, đối với việc này, nàng vẫn hơi khó mà tiếp nhận.

Đối với nàng mà nói, chẳng qua chỉ mới ngủ một giấc mà thôi.

Kết quả vừa tỉnh lại, phát hiện thế giới bên ngoài đã qua nghìn năm.

Chuyện này quá ly kỳ, nàng cần thời gian để tiêu hóa sự thật này.

Đột nhiên, ánh mắt của nàng và một người qua đường giao nhau, nàng lập tức buông rèm che xuống, dựa sát vào người

Cố Dương giống như chỉ có như vậy mới có thể đem lại cho nàng một chút cảm giác an toàn.

Dường như nàng đã quên, với tu vi Pháp Lực cảnh của mình thì chỉ cần thổi một hơi thôi cũng có thể giết một đám lớn những con người bình thường ngoài ấy.

Cố Dương cảm thấy hơi đáng thương, nàng khá sợ người lạ, nói chính xác thì không dám đến những nơi nhiều người.

Vốn dĩ hẳn định dẫn nàng ra ngoài thăm thú xung quanh, nhưng còn chưa ra đến bên ngoài, chỉ mới thấy đệ tử Thiên Tâm võ quán đang luyện võ thì nàng đã rất sợ hãi.

Có lẽ nàng bị giam lâu quá, cho nên sinh ra bóng ma tâm lý đối với nhân loại.

Vì vậy, hẳn tìm một chiếc xe ngựa, ngăn cản ánh mắt bên ngoài, cuối cùng lá gan của nàng mới lớn hơn một chút.

“Đúng, Hạ triều đã diệt vong một nghìn năm, sau đó trải qua Tần triều, lại đến Chu triều hiện nay.”

Cố Dương phổ cập cho nàng về thế giới hiện tại: “Nay đã khác xưa, bây giờ thứ võ giả tu tập là võ đạo, không cần máu của Yêu tộc. Yêu tộc không cần ăn bữa nay lo bữa mai như thời đại Hạ triều. Ta còn quen được một người có được huyết mạch Long tộc, đã được phong vương ở Hạ triều.”

“Thật sao? Sẽ không có người đến bắt ta nữa ư?” Ánh mắt Hi Hoàng sáng lên.

Cố Dương vốn muốn nói phải, đột nhiên nghĩ đến một khi thân phận của nàng bại lộ, lão tổ Thẩm gia tự mình ra trận đến bắt người, không khỏi ghen lời.

Hắn sửa lời nói: “Điều kiện tiên quyết là không được bại lộ thân phận của ngươi, không phải đến vạn bất đắc dĩ, không được ra tay với người khác.”

“Vâng.” Hi Hoàng gật đầu mạnh.

“Ngươi bị Tề vương bắt đến đó sao?”

Hi Hoàng nghe hắn nhắc tới Tề vương, trong mắt hiện lên sợ hãi và thù hận, tay níu chặt góc áo của hắn, bắt đầu giải thích

về thân thể của mình.

Mẫu thân nàng là nhân loại, cũng tính là xuất thân danh môn, nhưng lại tư thông với người ta, sinh ra nàng, khiến gia tộc xấu mặt, vì vậy từ nhỏ hai mẫu tử các nàng đã không được chào đón.

Cùng với huyết mạch không ngừng thức tỉnh, thân thể của nàng cũng không che giấu được nữa. Cuối cùng, nàng bị người ta nhìn thấu, mẫu thân của nàng vì bảo vệ nàng mà bị giết chết, nàng cũng bị đưa đến Tề vương phủ.

Từ đó về sau, nàng vẫn luôn bị giam giữ.

Thật ra Tề vương không hề ngược đãi nàng, trái lại còn dùng đủ loại linh quả đan dược cho nàng ăn để gia tăng nhanh tốc độ thức tỉnh huyết mạch của nàng. Chính vì như vậy, nàng mới có thể đột phá Pháp Lực cảnh nhanh như thế.

Nàng cũng biết rõ kết cục của bản thân, lúc đến Bất Lộ cảnh, Tề vương sẽ liên tục lấy máu trên người nàng.

“... Mẫu thân vì tên tặc tử đó mà chết, sao ta có thể để hãn toại nguyện được?”

Nói đến đây, Hi Hoàng hơi nghiêng răng nghiêng lợi, hiển nhiên là thống hận vị Tề vương đó đến tột cùng: “Ta tìm được một cơ hội, tự sát. Vừa tỉnh lại, thì nhìn thấy phụ thân là người.”

Sau khi Cố Dương nghe xong, đại khái đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Rõ ràng vị Tề vương đó không muốn nàng chết như vậy, không biết dùng thủ đoạn gì khiến nàng rơi vào trạng thái chết giả, sau đó đóng băng lại.

Cho đến một nghìn năm sau, hãn mở quan tài thủy tinh ra, dùng thứ đã tạo thành cái chết giả của nàng để nạp năng lượng, nàng mới sống lại.

Hừm, ở trong mô phỏng, hãn không có hệ thống, cũng không thể đánh thức nàng.

Đây chính là toàn bộ chân tướng của sự việc.

...

Cố Dương cảm thấy người đi đường trên đường càng ngày càng ít, hỏi xa phu đằng trước: “Đây là đâu?”

“Bẩm công tử, phía trước là Võ viện, muốn quay lại không?”

Võ viện?

Hắn hơi giật mình: “Nghe nói, Nhất Phẩm bảng, Hồng Nhan bảng ở đối diện cổng Võ viện?”

“Đúng vậy.”

“Đi, đi xem sao.”

Cố Dương vẫn luôn cảm thấy hứng thú với những bảng đó, nếu Võ viện ở không xa, tất nhiên không thể bỏ qua.

Hắn hỏi Hi Hoàng: “Ở Hạ triều có những bảng như Tông Sư bảng, Nhất Phẩm bảng, Hồng Nhan bảng này không?”

“Chưa từng nghe nói tới.” Hi Hoàng nói: “Chỉ có Thần Binh phổ và Mỹ Nhân phổ.”

“Thần Binh phổ?”

“Trên Thần Binh phổ liệt kê những thần binh lợi hại nhất trong thiên hạ, tổng cộng có bốn mươi chín món, xếp đầu bảng chính là Nhân Hoàng kiếm. Còn Mỹ Nhân phổ chính là liệt kê ra những mỹ nhân xuất chúng nhất.”

Thứ này cũng giống như Tông Sư bảng, Hồng Nhan bảng hiện nay, chẳng qua cách gọi khác nhau mà thôi.

Cố Dương hỏi: “Thần Binh phổ và Mỹ Nhân phổ này là ai đưa ra vậy?”

“Thiên Cơ các. Nghe nói, các chủ Thiên Cơ các trông coi thiên thư, biết rõ vô số bí mật. Hắn cũng là thần tử mà Hạ đế tín nhiệm nhất.”

Cố Dương vô cùng nghi ngờ Hồng Lô hiện nay chính Thiên Cơ các của Hạ triều.

Đang nói chuyện, xe ngựa ngừng lại, xa phu nói: “Đến rồi.”

Cố Dương vén rèm che nhìn ra ngoài, nhìn thấy một tấm bảng thông báo bằng gỗ bình thường, đã sờn cũ, sơn trên bề mặt còn bong tróc.

Trên mặt dán mấy tờ danh sách, dùng giấy đỏ bình thường, có mấy tấm đã lâu chưa đổi, gần như đã bạc màu.

Cô Dương nhìn tờ gần nhất, cũng là danh sách cũ nhất, Tông Sư bảng.

Tông Sư bảng chỉ liệt kê Pháp Lực cảnh, người đứng đầu bảng tên là Trần Nguyên Khánh, xuất thân Trần gia.

Người này là người đứng đầu Pháp Lực cảnh, nói là người mạnh nhất dưới Bất Lộ cảnh cũng không ngoa.

Chương 235: Người chính là Cố Dương?

Cả danh sách có tổng cộng hai mươi người, gần như tất cả đều xuất thân từ chín gia tộc lớn trong thiên hạ và sáu môn phái lớn.

Chỉ có một người không phải xuất thân từ mười lăm thế lực lớn này, hơn nữa còn là người quen cũ của hắn, Đông Hải Kiếm Thánh, người xếp cuối cùng.

Đương nhiên, Tông Sư bảng chỉ sắp xếp theo tu vi của chính người đó, không tính thêm phần của thân binh.

Nói cách khác, nếu phải đánh nhau, Đông Hải Kiếm Thánh chưa chắc đã thua mười chín người đứng trước.

Bên cạnh chính là Nhất Phẩm bảng, danh sách hoàn toàn mới, hiển nhiên là vừa mới đổi.

Sau khi hắn đột phá Thần Thông cảnh, tên cũng biến mất trên Nhất Phẩm bảng và Tiềm Long bảng.

Người đứng đầu Nhất Phẩm bảng hiện nay, trở thành một cái tên mà hắn chưa từng nghĩ đến - Bùi Thiến Lan.

Nàng đã trở thành người đứng đầu Nhất Phẩm bảng rồi sao?

Tốc độ tiến bộ này quá nhanh.

Nàng đột phá nhất phẩm đã là chuyện hai tháng trước.

Cố Dương rất ngạc nhiên. Đột nhiên, hắn nghe thấy âm thanh nghị luận của những người đang vây quanh trước tờ danh sách.

“Không biết tướng mạo của Cố Dương tuấn mỹ đến mức nào mà có thể khiến Tĩnh Hải vương phi, trưởng công chúa và Tô nhị tiểu thư đều si mê hắn. Diễm phúc này, đúng là khiến người ta ghen tị.”

“Ta còn nghe nói, băng cơ ngọc cốt Tô Thanh Chi, không cóc u lan(1) Từ Nhược Mai, bết nguyệt tu hoa(2) Sở Tích Nguyệt trên Hồng Nhan bảng đều có quan hệ vô cùng thân thiết với hắn.”

“Đúng là không hổ danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nam, có thể khiến nhiều mỹ nhân ái mộ như vậy.”

...

Cái quái gì đây?

Thiên hạ đệ nhất mỹ nam?

Cố Dương sững sờ: “Bọn họ đang nói ta sao?”

Mới mấy ngày không ra ngoài, không ngờ hẳn đã có danh hiệu như vậy rồi.

Vô lý quá đi mất!

...

Mọi người đứng trước bảng danh sách thoải mái bàn luận, nhưng không biết chính chủ đang ở ngay sau lưng bọn họ.

Thật ra bảng danh sách này đã đổi được mấy ngày, nhưng chấn động gây nên lại là trước nay chưa từng có.

Cố Dương dừng lại ở Nhất Phẩm bảng hơn hai tháng thì bước vào Thần Thông cảnh, đạt được Kim Thân, việc này vô cùng đáng kinh ngạc.

Hắn phá vỡ kỷ lục quá nhiều, là Thần Thông cảnh trẻ tuổi nhất trong một nghìn năm nay.

Từ nhất phẩm đến Thần Thông cảnh, tốn thời gian ngắn nhất.

Bùi Thiển Lan leo lên vị trí thứ nhất Nhất Phẩm bảng cũng khá bắt mắt.

Bởi vì không lâu trước mới có lời đồn, Tĩnh Hải vương phi qua đời vì bệnh tật, ngoảnh lại thì nàng đã leo lên đứng đầu bảng Nhất Phẩm bảng.

Sau đó, chuyện xấu của Cố Dương và Tĩnh Hải vương phi bắt đầu lưu truyền ra.

Kiểu tin tức giạt gân này luôn là tin được lan truyền nhanh nhất.

Hơn nữa hai ngày trước, chuyện trưởng công chúa đã xé bỏ thánh chỉ ban hôn của hoàng hậu vì Cố Dương.

Hiện giờ, hắn đã trở thành thần tượng của vô số nam nhân, danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nam lan truyền nhanh chóng.

Cách đó không xa, một chiếc xe ngựa xa hoa lộng lẫy chạy đến nhanh như bay.

“Điện hạ, hay là chúng ta về cung trước đi, nếu bề hạ biết người quay về kinh mà không đi thỉnh an hắn, chắc sẽ tức giận.” Bên trong xe ngựa, một lão giả lớn tuổi khuyên nhủ, giọng nói vừa the thé vừa tinh tế, rõ ràng là một gã nội thị.

Người được xưng là điện hạ chính là tam công chúa Triệu Vũ đương triều. Nàng làm như không nghe thấy lời lão giả nói, ngồi ở đó ngẩn người, không hề có phản ứng.

Lão giả thâm thở dài, từ hai ngày trước, sau khi tam công chúa nghe nói Cố Dương đã đột phá Thần Thông cảnh thì vẫn luôn như vậy.

Điện hạ này từ nhỏ đã tâm cao khí ngạo, xem cô cô là tấm gương, muốn khiến nam tử trong thiên hạ đều phải phục tùng.

Trước khi gặp được Cố Dương, nàng không xem trọng bất cứ đồng bạn cùng trang lứa nào, cho dù là thủ tịch Văn viện Diệp Lăng Ba trong truyền thuyết Thượng Cổ, nàng cũng có tự tin tuyệt đối.

Không lâu trước, ở Giang châu, khi chính mắt nhìn thấy Cố Dương đánh bại vị Thần Thông cảnh Lâm Diệc Mặc này, nàng đã bị đả kích một lần.

Nhưng mà đả kích lần đó không đánh bại nàng, trái lại còn khơi dậy ý chí chiến đấu của nàng, quyết tâm nhanh chóng đột phá Thần Thông cảnh, đè bẹp cảnh giới Cố Dương.

Ai ngờ còn chưa đến một tháng thì đã nghe được tin tức Cố Dương đột phá Thần Thông cảnh trước một bước.

Tin này tạo thành đả kích cực lớn cho tam công chúa, chẳng những thực lực không bằng người ta, bây giờ cảnh giới cũng bị người ta đè bẹp.

Vốn dĩ kế hoạch của tam công chúa là du ngoạn tứ phương tìm cơ hội đột phá.

Hiện giờ xảy ra những chuyện này, nàng không có tâm trạng đó nữa, bảo lão giả đưa nàng bay về Thần Đô.

Sau khi nàng đến Thần Đô, chuyện đầu tiên chính là đến Võ viện.

Tam công chúa từng có không ít lão sư, nhưng chân chính được nàng xem là sư phụ chỉ có một, đó là viện trưởng Võ viện.

Mỗi lần nàng gặp phải vấn đề nan giải trong võ đạo đều sẽ đi tìm viện trưởng Võ viện để tìm đáp án.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Lão giả biết, đây là lần đầu tiên nàng bị suy sụp nghiêm trọng như vậy, rơi vào trạng thái nghi ngờ bản thân, cần phải có người khuyên bảo nàng.

Đột nhiên, đằng sau truyền đến tiếng vó ngựa.

Bất thành linh, hần cảm nhận được một phen sờn tóc gáy.

Rõ ràng bên ngoài có hai tiếng vó ngựa, nhưng trong cảm ứng của hần lại chỉ có một người tồn tại, trên một con ngựa khác không có gì cả. Có thể qua mặt cảm ứng của hần, chắc chắn là một cường giả đáng sợ.

“Tiền bối, đằng trước là đâu vậy?”

“Võ viện.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, chiếc xe ngựa đã vượt qua rồi.

Lão giả lặng lẽ nhắc một góc màn che lên, nhìn ra bên ngoài, thấy sườn mặt của người kia thì lập tức nhận ra thân phận, tỏ vẻ chấn động: “Thì ra là hần!”

Lâm Nhược Khê, hai mươi năm trước cũng là nhân vật phong vân, từng nổi tiếng trên Thiên Kiêu bảng, đứng đầu Nhất Phẩm bảng, tiếng tăm của hần lúc đó không thua kém Tĩnh Hải vương.

Trong hai mươi năm ngắn ngủi đã đột phá Kim Thân tam trọng cảnh, không hổ danh là tuyệt thế kỳ tài.

Ở trong cung, lão giả cũng giữ một vị trí quan trọng, luôn phụ trách công tác tình báo, mặc dù bây giờ không ở trong cung, nhưng bất cứ lúc nào hắn cũng nắm giữ tin tức quan trọng.

Mấy ngày trước, Lâm Nhược Khê đột nhiên xuất quan, gửi một phong chiến thư cho Trần Văn Uyên của Trần gia.

—

(1) không cốc u lan: hoa phong lan trong thung lũng, đại biểu sự thanh lịch

(2) bệ nguyệt tu hoa: hoa nhường nguyệt thẹn

Chương 236: Người chính là Cố Dương? (2)

Hắn còn biết, nửa đường Lâm Nhược Khê gặp phải mai phục của một đệ tử Kim Thân cảnh tam trọng của U Minh tông.

Kết quả, sát thi của đệ tử U Minh tông đó bị hủy sạch sẽ, chỉ đành tháo chạy.

Thực lực của người này vô cùng cường đại.

Nghe nói, Lâm Nhược Khê lúc trẻ cũng từng nhận được chỉ điểm của viện trưởng Võ viện, lần này có lẽ là đến bái kiến hắn.

...

Chỉ chốc lát, Lâm Nhược Khê đã đến cổng Võ viện, ghìm ngựa dừng lại, nhìn sang bảng danh sách cách đó không xa, ánh mắt sắc bén.

Tất nhiên thứ hắn nhìn là Tông Sư bảng, trông như thể đang muốn ghi nhớ mỗi cái tên trên đó.

Kim Thân cảnh chỉ là khởi điểm của Thần Thông cảnh, chỉ có đến Pháp Lực cảnh mới tính là đã đi trên con đường trường sinh.

Hai mươi người trên Tông Sư bảng là tồn tại cao nhất của Pháp Lực cảnh, cũng là mục tiêu của hắn sau này.

Tờ danh sách này đã hai mươi năm chưa đổi rồi.

Hai mươi năm trước, lúc hắn còn ở trên Nhất Phẩm bảng, trên Tông Sư bảng cũng là hai mươi người đó.

Đột nhiên, hắn nghe được một cái tên quen thuộc: “Rốt cuộc Tiêu Thư Mặc đứng thứ chín Thiên Kiêu bảng này là ai? Trước đây chưa bao giờ nghe thấy tên người này.”

“Xem phần giới thiệu bên trên thì đến từ Ngọc châu, chẳng lẽ giống Liễu Triết trước kia, xuất thân từ một thế gia cai quản một vùng sao?”

...

Lâm Nhược Khê nhìn thoáng qua Tiêu Thư Mặc đằng sau, người hắn có thể xem trọng, tất nhiên không phải người thường, tuổi còn trẻ đã có tu vi nhất phẩm.

Cho dù là hắn năm đó cũng không so sánh được. Thiên tài như vậy khiến hắn sinh lòng yêu thích người tài, đặc biệt là sau khi biết được thân thế của người này.

Hắn nói: “Quy tắc nhà ta nghiêm ngặt, không thể nhận người làm đồ đệ. Nếu người bằng lòng, vậy thì gia nhập Võ viện, viện trưởng là Thiên Nhân, có sự chỉ điểm của hắn, thành tựu trong tương lai của người sẽ không dưới ta.”

“Đương nhiên, người cũng có thể gia nhập Văn viện, bầu không khí học võ nơi đó rất tốt, cũng là một sự lựa chọn.”

Tiêu Thư Mặc cảm kích nói: “Đa tạ sự chỉ điểm của tiền bối. Để ta suy nghĩ một chút.”

Lâm Nhược Khê gật đầu, đang chuẩn bị đi vào Võ viện, đột nhiên cảm ứng được gì đó, quay đầu nhìn lại, ánh mắt sáng ngời.

...

“Tiêu Thư Mặc?”

Cố Dương còn chưa tỉnh táo lại khỏi danh hiệu “thiên hạ đệ nhất mỹ nam” thì nghe thấy một cái tên quen thuộc.

Rất nhanh, hấn lập tức nhớ tới thiếu niên chất phác nhà tan cửa nát vì tấm bản đồ kho báu của ảnh đạo.

Thứ chín Thiên Kiêu bâng?

Cô Dương nhìn lại Thiên Kiêu bâng, danh sách mới, chỉ thấy vị trí thứ chín quả nhiên viết Tiêu Thư Mặc, mười tám tuổi, tu vi nhất phẩm, xuất thân từ Ngọc châu.

Xuất thân từ Ngọc châu, tuổi cũng đúng, Tiêu Thư Mặc này rất có thể chính là thiếu niên hấn gặp nửa năm trước.

Nhưng sao hấn đã nhất phẩm rồi?

Cô Dương nhớ rất rõ, tu vi của hấn lúc đó vẫn không đâu vào đâu.

Chỉ nửa năm ngắn ngủi đã đến nhất phẩm.

Điều này thật sự không ngờ tới.

Chẳng lẽ tiểu tử này mới là nhân vật chính?

Cô Dương đang suy nghĩ thì đôi mắt thoáng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, tập trung nhìn vào, càng nhìn càng thấy quen mắt, đó không phải là Tiêu Thư Mặc sao?

Thế này cũng khéo quá đi.

Nên chào một tiếng hay không?

Hấn lại nhìn thoáng qua nam tử bên cạnh Tiêu Thư Mặc, vừa nhìn đã rùng mình.

Kim Thân cảnh?

Cô Dương cảm nhận được một cơn áp bách không thua kém Thích ma ma Kim Thân tam trọng ngày đó ở trên người đối phương.

Đúng lúc này, đối phương cũng quay đầu nhìn lại, một luồng khí cơ lập tức khóa hấn lại.

...

“Cố Dương!”

Khoảnh khắc nhìn thấy người trẻ tuổi trên xe ngựa đó, Lâm Nhược Khê lập tức nhận ra ngay.

Lâm gia có nguồn tình báo của mình, đã đưa bức vẽ Cố Dương đến tay hắn từ lâu.

“Kim Thân nhị trọng?”

Nháy mắt Lâm Nhược Khê đã phán đoán được cảnh giới thật sự của Cố Dương, trên mặt cũng hiện lên vẻ khiếp sợ.

Không phải mấy ngày trước hắn vừa mới đột phá Kim Thân cảnh sao?

Sao bây giờ đã Kim Thân nhị trọng?

Với định lực của Lâm Nhược Khê, phút chốc ánh mắt cũng đại ra.

Nhớ đến năm đó, sau khi đột phá Kim Thân cảnh, hắn phải mất năm năm mới đột phá nhị trọng. Hắn lấy làm kiêu ngạo, bởi lẽ tốc độ như vậy, so với đám người Trần gia từ trước đến nay cũng có thể được xếp vào hàng năm người đứng đầu.

Không ngờ còn có người chỉ ngắn ngủi mấy ngày đã đột phá đến Kim Thân nhị trọng.

Sao có thể như vậy được?

...

“Cố Dương?”

Tiêu Thư Mặc bên cạnh nghe thấy cái tên như sấm bên tai này, lập tức quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy cũng kinh ngạc.

Hắn chính là Cố Dương?

Người trước mắt quen thuộc như vậy.

Mặc dù lúc đó đối phương che hơn nửa khuôn mặt, nhưng hắn chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra.

Người này chính là người thần bí đã giết kẻ thù diệt môn giúp hắn.

Tiêu Thư Mặc không tài nào ngờ đến, ân nhân cứu hắn một mạng, cũng báo thù lớn giúp hắn lại là Cố Dương danh chấn thiên hạ.

...

“Cố Dương?”

Lúc này, xe ngựa xa hoa lộn lẩy đó cũng đã đến, tam công chúa ở trong xe ngựa nghe thấy cái tên này, cơ thể chấn động, lập tức tỉnh táo lại, nhắc rềm xe lên nhìn ra ngoài.

Quả nhiên nàng nhìn thấy Cố Dương ngồi trong một chiếc xe ngựa.

“Kim Thân nhị trọng?”

Tiếp đến, giọng nói vừa rồi lại vang lên, mang theo một tia không thể tin được.

Cái gì?

Đôi đồng tử của tam công chúa co rút lại, không nhận được mà nhìn lão giả bên cạnh, lắp bắp hỏi: “Đây... là... thật sao?”

Lão giả cũng thầm run sợ, mặc dù hắn không nhìn ra tu vi của Cố Dương, nhưng nếu Lâm Nhược Khê đã nói vậy thì chắc chắn không phải là giả.

E rằng Cố Dương đã Kim Thân nhị trọng thật rồi.

Chuyện này quá mức khó tin.

“Lâm Nhược Khê?”

Cố Dương cũng đoán được thân phận của nam tử đó, nói: “Không ngờ rằng người đã đuổi đến đây, nếu đã vậy, rút kiếm đi.”

Nói xong, hắn vỗ tay Hi Hoàng bên cạnh, truyền âm bảo nàng đừng hiện thân, sau đó phi thân ra ngoài.

Vừa dứt lời, âm thanh xôn xao dần vang lên.

Những người tụ tập ở đây đều là người chuyên phụ trách nghe ngóng tin tức, tất nhiên đều không xa lạ gì với cái tên Lâm Nhược Khê, dòng chính Lâm gia, Kim Thân tam trọng.

Không ngờ Cố Dương lại đề nghị thách đấu với hắn trước mặt mọi người.

...

Chương 237: Người thua rồi

Trong xe ngựa, phản ứng đầu tiên của tam công chúa và lão giả chính là: “Hắn điên rồi sao?”

Quá ngông cuồng!

Mặc dù lúc Cố Dương ở Nhất Phẩm bảng đã từng đánh bại Lâm Diệc Mặc Kim Thân cảnh.

Nhưng mà Lâm Diệc Mặc chỉ là nhánh của Lâm gia, không thể so sánh với Lâm Nhượng Khê truyền nhân dòng chính được.

“Thiên Cương Chân Pháp” của Lâm gia được công nhận là một trong những môn công pháp đứng đầu thiên hạ, từng xuất hiện Thiên Nhân.

Thực lực của Lâm Nhượng Khê cũng không phải là cường giả Pháp Lực bình thường có thể so sánh được.

Tư chất Cố Dương nghịch thiên, đao pháp tinh diệu, nhưng suy cho cùng vẫn kém một cảnh giới, sao có thể là đối thủ của Lâm Nhượng Khê?

Đây cũng là suy nghĩ của những người khác.

...

“Ha ha ha ...”

Lâm Nhượng Khê cảm thấy bản thân bị xem thường, nhưng cũng không tức giận, trái lại còn phá lên cười, nói: “Người còn thú vị hơn những gì ta tưởng tượng nhiều. Tự tin như vậy, thật sự khiến người ta ấn tượng sâu sắc.”

Hắn vò đầu, hơi khổ não nói, “Nếu ta tiếp chiến, chỉ sợ sẽ bị người khác nói ỷ lớn ức hiếp nhỏ. Nếu không tiếp chiến, chỉ sợ người sẽ cho rằng ta sợ người.”

“Đúng rồi.”

Đột nhiên, hắn vỗ tay một cái, nói: “Người ức hiếp vị đường thúc ở Giang châu của ta rất thảm. Ta là tôn tử, ra mặt cho hắn, cũng coi như là hợp tình hợp lý.”

Lâm Nhược Khê tìm được một lý do hợp lý ra tay, cuối cùng cũng rút kiếm khỏi vỏ, một đường kiếm ý phóng lên cao.

Lập tức, bầu trời âm u, mặt trời âm đạm, xuất hiện một bầu trời sao.

“Chu Thiên Tinh Thân Kiếm Pháp”!

Bầu trời sao trên đỉnh đầu hấn giống như tinh thần, âm thanh vang vọng truyền đi rất xa: “Ngày đó ngươi không hạ sát thủ, hôm nay ta cũng không giết ngươi. Sau một kiếm này, hy vọng ngươi nhớ kỹ, đừng kiêu căng ngạo mạn như vậy, phải biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!”

“Đợi đã!”

Cố Dương thấy hấn sắp ra tay thì ngắt lời hấn.

Lâm Nhược Khê cười híp mắt nói: “Thế nào? Muốn xin tha sao?”

“Thanh kiếm trong tay ngươi tên gì?”

“Thiên Xu kiếm, sao nào, có vấn đề gì sao?”

“Ta chỉ cảm thấy đánh nhau không thì chẳng có gì thú vị cả, chi bằng tăng thêm chút tiền cược.”

Trên mặt Lâm Nhược Khê xuất hiện thêm mấy phần kinh ngạc: “Ngươi nghiêm túc sao?”

...

Trong xe ngựa, tam công chúa và lão giả không nhìn được liếc mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi có một chút dao động.

Chẳng lẽ Cố Dương thật sự chắc chắn rằng bản thân sẽ thành công?

Mặc dù lý trí nói rằng chắc chắn không thể, nhưng bọn họ vẫn bị lây nhiễm bởi sự tự tin ngời ngời của hấn.

Tất cả mọi người đều hiểu ý tứ trong câu nói đó của Cố Dương, hấn coi trọng thanh kiếm của Lâm Nhược Khê.

Thái độ ung dung, câu từ bình thản, thể hiện ra sự tự tin và khí phách không gì sánh được, khiến con người ta không nhìn được mà cảm khái.

...

Cố Dương nói: “Phượng Vũ đao này của ta vốn là tuyệt thế thần binh, mặc dù đã bị phong ấn, nhưng ta vẫn luôn dùng thanh đao này. Vậy thì lấy thanh đao này và thanh kiếm trong tay ngươi làm tiền cược, thế nào?”

Lâm Nhược Khê nhìn chằm chằm hắn một lát, sau đó nhả ra một chữ từ kẽ môi: “Được!”

Rốt cuộc hắn cũng bị lời nói của Cố Dương khơi dậy một tia tức giận, lạnh giọng nói: “Xuất đao đi!”

Chân nguyên trong cơ thể Cố Dương bạo phát, một luồng đao ý phóng lên cao, nháy mắt xuyên thủng bầu trời sao trên đỉnh đầu, ánh mặt trời lại chiếu xuống, rơi lên người hắn, cả người rạng rỡ đầy sức sống.

Tại nơi đây xuất hiện một kỳ cảnh.

Một bên là ban ngày, một bên là đêm tối, phân chia rõ ràng.

...

Trong mắt Lâm Nhược Khê hiện lên vẻ nghiêm túc hơn một chút. Sự mạnh mẽ trong đao ý của đối phương vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn, khiến hắn cảm nhận được áp lực cực lớn.

Giờ khắc này, cuối cùng hắn đã coi người trẻ tuổi này là đối thủ có thể sánh ngang hàng.

Cho dù cảnh giới như thế nào thì đều phải nói chuyện bằng thực lực.

Cố Dương thể hiện thực lực khiến hắn phải nghiêm túc đối đãi.

...

“Chẳng trách tên tiểu tử này kiêu ngạo như vậy, nếu cũng có thực lực như thế, ta còn kiêu ngạo hơn hắn gấp mười lần.”

Bên trong Võ viện có mấy người đang xem trận đấu này, người nói là một người trung niên mập lùn, cái mũi mấn đỏ, tay cầm một bình rượu.

Mấy người này đều là giáo đầu của Võ viện, bên ngoài xuất hiện động tĩnh nên bọn họ chạy đến đầu tiên.

Nhưng mà bọn họ không có ý ngăn cản.

Cũng không phải không muốn, mà là không có thực lực đó.

Trên dưới Võ viện, ngoài viện trưởng ra thì một cường giả Kim Thân tam trọng cũng không có, người có thực lực cao nhất là Kim Thân nhị trọng, lấy đầu mà ngăn cản hai người ngoài đó sao?

Mà viện trưởng - người duy nhất có thực lực đó, lại từng lập lời thề, không đến Thiên Nhân, tuyệt đối không ra tay với người khác.

Tuy là chủ nhân của nơi này, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể vây xem ở bên cạnh.

Điều khẩn cầu duy nhất chính là hai vị ngoài kia đừng phá hủy Võ viện.

Lúc này, bọn họ đều cảm thấy cực kỳ khiếp sợ trước thực lực mà Cố Dương thể hiện ra.

Rõ ràng là tu vi Kim Thân nhị trọng, nhưng chân nguyên hùng hậu, đao ý dũng mãnh, không thua kém gì Lâm Nhược Khê Kim Thân tam trọng.

Có mấy vị giáo đầu còn kinh ngạc tới mức thốt lên không thể tin nổi.

Bọn họ hoàn toàn không thể tưởng tượng được, hần tu luyện như thế nào.

“Là huyết mạch thần thú phượng hoàng!”

Đột nhiên, một người trung niên mặc áo lam xuất hiện, nhìn Cố Dương ngoài viện tử, vẻ mặt hơi mê man: “Kỳ lạ, rõ ràng hần là nhân loại, vì sao lại có huyết mạch phượng hoàng trong người?”

“Viện trưởng!”

Mấy vị giáo đầu vội vàng hành lễ.

Chỉ có người trung niên mũi đỏ không hề nhúc nhích, thông dong ung dung uống rượu, không cho là đúng, nói: “Trên đời này chuyện kỳ lạ đâu thiếu, ngay cả loại thần thông Thượng Cổ thân ngoại hóa thân cũng có người luyện thành, đây có là gì.”

Viện trưởng đang muốn nói chuyện, chỉ thấy trên bầu trời, bảy ngôi sao bùng lên hào quang cực kỳ chói mắt, một luồng sức mạng rất khủng bố khiến vẻ mặt hắn hơi biến sắc: “Thất Tinh Thực Nhật!”

Đây là một sát chiêu trong “Chu Thiên Tinh Thần Kiếm” của Lâm gia.

Từ năm trăm năm trước, sau khi Lâm gia trải qua biến cố gần như diệt tộc, thức kiếm pháp này không còn thấy xuất hiện trên thế gian nữa.

Ngay cả hắn cũng chỉ thấy miêu tả qua trong ghi chép của một số cổ nhân.

...

Chương 238: Linh khí

Bảy ngôi sao đó chính là Bắc Đẩu Kim Tinh.

Lâm Nhược Khê dẫn bảy luồng tinh quang xuống, hội tụ vào Thiên Xu kiếm trong tay, hóa thành một đường kiếm quang, chém về phía Cổ Dương.

Bất cứ lời nói nào, dưới đạo kiếm quang này, đều trở nên yếu ớt vô lực.

Tất cả mọi người ở đây, trước mắt trống rỗng, không nhìn thấy gì, cũng không cảm nhận được gì.

Dưới một kiếm này, bọn họ đã bị tước đoạt tất cả cảm giác.

Trong xe ngựa đằng sau, Hi Hoàng bồng sỏn tóc gáy, cảm nhận được uy hiếp cực lớn, gần như không nhìn được mà muốn ra tay.

Đúng lúc này, một đường đao quang xuất hiện từ trong không trung.

Nơi nào đao quang chiếu đến, hào quang đều tiêu tan.

Cố Dương xuất đao.

Thứ thứ hai “Thiên Vấn Cửu Đao”, Đao Định Càn Khôn!

Đường kiếm quang đó giống như cứng lại, sau đó từng chút từng chút vỡ vụn, vết nứt kéo dài liên tục đến bầu trời sao trên đỉnh đầu, cho dù là đêm tối hay là tinh quang thì đều đều vỡ tan.

Phụt!

Khoảnh khắc kiếm ý bị phá tan, Lâm Nhược Khê phun ra một búng máu ngay tại chỗ, sắc mặt vô cùng tái nhợt. Hắn thất hồn lạc phách nhìn bàn tay còn đang run rẩy, không thể nào tin được bản mình đã bị đánh bại.

Bại dưới đao của một vị Kim Thân nhị trọng.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, cho dù là tam công chúa trong xe ngựa hay là những người đang đứng xem náo nhiệt trước bảng danh sách, hay là nhóm giáo đầu trong Võ viện, đều giống như bị đứng hình, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Chỉ có giọng nói bình tĩnh của Cố Dương vang lên: “Người thua rồi.”

“Người thua rồi!”

Lời nói của Cố Dương giống như búa tạ nện vào trong lòng Lâm Nhược Khê, khiến cho hắn lại phun ra một búng máu.

“Hay cho một Thiên Vấn Cửu Đao!”

Hắn nặn ra mấy chữ này từ kẽ răng, xoay người bay về phía chân trời, thoạt nhìn bóng lưng trông vô cùng tiêu điều.

Thanh Thiên Khu kiếm kia để lại ở đó, chậm rãi bay về phía Cố Dương.

Đây là tiền đánh cược giữa bọn họ, hắn thua, Thiên Khu kiếm thuộc về Cố Dương.

Cố Dương nắm lấy Thiên Khu kiếm, nó hơi rung động một chút, giống như định tránh thoát khỏi tay hắn để đi theo chủ nhân.

Linh tính như vậy, thanh Trường Thu kiếm của trưởng công chúa không cách nào so sánh được, còn mạnh hơn hai thanh Truy Quang và Trục Ảnh hoàng hậu ban cho nhiều.

Ít nhất cũng đáng giá vài điểm năng lượng.

Hắn đột nhiên cảm thấy đây là một con đường làm giàu rất tốt.

Mấu chốt là không có nguy hiểm quá lớn.

Cảnh giới của Lâm Nhược Khê còn ở trên hắn, nhưng lại thua trong tay hắn, chắc sẽ ngưng ngừng đi khóc kể với gia tộc, kêu cường giả trong gia tộc ra mặt thay hắn.

Cho dù hắn không cần mặt mũi như vậy, Lâm gia cũng sẽ rất xấu hổ.

Cố Dương trở lại trên xe ngựa, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, quay đầu xe, tiêu sái rời đi.

...

Trong Võ viện, một giáo đầu nào đó lắm bảm: “Thiên Vấn Cửu Dao, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Bọn họ cũng nhìn ra được một chiêu này vừa vặn khắc chế Thất Tinh Thực Nhật của Lâm Nhược Khê, cho nên hắn mới bị đánh bại nhanh chóng gọn gàng như vậy.

Nam tử đầy mùi rượu kia lại phản bác: “Đao pháp có mạnh đi nữa thì mấu chốt vẫn phải xem người sử dụng. Theo ta thấy, luận về sự hùng hậu của chân nguyên, sự mạnh mẽ của đao đạo, Cố Dương đều ở trên Lâm Nhược Khê, đánh thắng không phải là điều đương nhiên sao?”

Mấy người khác không khỏi nghẹn lời.

Bọn họ không cách nào phủ nhận được một điểm này. Nhưng mà theo bản năng vẫn cảm thấy cảnh giới của Lâm Nhược Khê rất cao, sở dĩ thất bại, quy kết nguyên nhân là vì môn đao pháp tiếng tăm lừng lẫy “Thiên Vấn Cửu Dao” này.

Bọn họ thật sự khó có thể thừa nhận được chuyện Cố Dương mới Kim Thân cảnh nhị trọng đã nghiền áp được Lâm Nhược Khê có Kim Thân cảnh tam trọng là sự thật, chuyện này quá mức làm đảo điên nhận thức của bọn họ.

Một tên giáo đầu không nhịn được hỏi: “Viện trưởng, vì sao thực lực của Cố Dương lại vượt quá lẽ thường như vậy? Chỉ bởi vì hắn mang huyết mạch của thần thú sao?”

Viện trưởng nói: “Nếu như ta không nhìn lầm, hắn học cùng một lúc mấy môn tuyệt học.”

Về phần là môn nào thì hắn lại không nói.

Đương nhiên mấy vị giáo đầu không tiện hỏi nhiều, nhưng trong lòng giống như bị mèo cào vậy, hận không thể mời Cố Dương đến Võ viện để thỉnh giáo hắn.

Nhưng mà nghe nói Cố Dương này đã cứu phó viện trưởng Văn viện một mạng, có quan hệ không hề tầm thường với Văn viện, đoán chừng sẽ chướng mắt Võ viện.

...

“Đây là mục tiêu mà ngươi định ra cho ta sao? Chê ta chết không đủ nhanh à?”

Ở cửa, Tiêu Thư Mặc nhìn xe ngựa kia rời đi, vẻ mặt trở nên cực kỳ âm trầm, dùng giọng nói chỉ có bản thân nghe được nói.

Trong đầu hắn xuất hiện một giọng nói lạnh lẽo: “Căn nguyên của người này vô cùng hùng hậu, vượt trên Kim Thân cảnh bình thường, nếu ngươi có thể nuốt hắn thì sẽ đủ để cho ngươi đột phá đến Pháp Lực cảnh.”

Tiêu Thư Mặc cười lạnh: “Ngươi đánh thắng được hắn không?”

“Chỉ cần tìm được một phần thân thể khác của ta, sức mạnh của ta có thể khôi phục được ba phần, giết hắn dễ như trở bàn tay.”

“Ta đã nghe chán câu này rồi. Không phải ngươi đã nói sau khi đến Thần Đô thì ngươi có thể cảm ứng được vị trí của một

phần thân thể khác sao? Hiện giờ thế nào.”

“Ta đã cảm ứng được, ở bên kia.”

“Bên kia?”

Tiêu Thư Mặc nhìn về phía kia, không chút do dự quay đầu xe ngựa lại, mau chóng đi sang bên kia.

...

Trên xe ngựa, Cố Dương đang đánh giá Thiên Khu kiếm trong tay.

Thanh kiếm này rất có linh tính, không ngờ còn bài xích chân nguyên của hắn, hắn không cách nào rút chân nguyên vào được, đương nhiên cũng không cách nào có được kiếm pháp truyền thừa trong đó.

Hi Hoàng thấy thế nên không nhịn được nói: “Phụ thân, đây là một món linh khí, chỉ có thể chậm rãi xóa lạp ấn của chủ nhân ban đầu của nó đi thì mới có thể thu về cho mình dùng được thôi.”

“Nói như vậy, thần binh đều phân cấp bậc.”

Cố Dương cảm thấy mình lại có thêm tri thức, trước đó vẫn chưa có ai nói cho hắn biết rằng thần binh đều có cấp bậc.

Sau khi nói xong hắn lại không nhịn được mà nghĩ, đi hỏi vấn đề mang tính thông thường này, nói không chừng nàng sẽ hoài nghi thân phận của mình rồi.

Rất nhanh, hắn phát hiện mình đã nghĩ nhiều, Hi Hoàng không hề cảm thấy kỳ lạ cả mà kiên nhẫn giảng giải: “Bình thường nhất đó là pháp khí, giống như Thanh Bình kiếm của ta đây, không cần luyện hóa, bất cứ kẻ nào chiếm được đều có thể sử dụng, Kim Thân cảnh có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.”

Chương 239: Linh khí (2)

“Trên pháp khí là linh khí, bên trong đó ẩn chứa linh tính, sau khi luyện hóa nó thì sẽ là chủ nhân của nó, một lòng trung thành. Muốn khiến nó nhận chủ một lần nữa thì phải xóa đi lạp

ấn của chủ nhân trước, bằng không thì không cách nào sử dụng được.”

“Giống như thanh Thiên Khu kiếm này, phải tới Trường Sinh cảnh mới có thể hoàn toàn phát huy được uy lực của nó.”

“Trên linh khí còn có pháp bảo, nghe nói chỉ có Thiên Nhân cảnh mới có thể sử dụng, nữ nhi chưa từng gặp.”

“Bên trên nữa còn có linh bảo, Nhân Hoàng kiếm trong tay Hạ đế được xếp vào hàng ngũ linh bảo.”

“Ngày sau nếu phụ thân gặp phải Nhân Hoàng kiếm thì nhất định phải cẩn thận. Kiếm này hội tụ số mệnh của Nhân tộc, có sức mạnh khắc chế trời sinh đối với Yêu tộc.”

“Hai đời Yêu đế của Yêu tộc ta đều chết dưới lưỡi kiếm của Nhân Hoàng kiếm cả.”

Sau khi Cố Dương nghe xong, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Trục Quang và Truy Ảnh lúc trước hoàng hậu ban cho đều thuộc về pháp khí.

Thiên Khu kiếm là linh khí, Trường Thu kiếm hơn phân nửa cũng vậy, là linh khí có cấp bậc rất cao.

Pháp bảo, không biết Cửu Châu ấn có được tính không.

Về phần Cửu Thần đỉnh, hơn phân nửa là linh bảo, dù sao thứ này là do Nhân Hoàng đời thứ hai luyện chế.

[Kiểm tra được nguồn năng lượng, có muốn nạp năng lượng không?]

“Có.”

Thanh Thiên Khu kiếm trên tay hần lập tức biến mất.

[Nạp năng lượng thành công, nhận được năm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là mười ba điểm.]

Không hổ là linh khí, năm điểm năng lượng tương đương với năm thanh Truy Quang kiếm rồi.

Hi Hoàng thấy thanh linh khí kia biến mất, hơi kinh ngạc nhưng không hỏi nhiều.

Theo ý nàng thì không có chuyện gì phụ thân không làm được cả, có bản lĩnh như vậy cũng không hề kỳ lạ.

...

Chuyện hôm nay chỉ là một khúc nhạc đệm đôi với Cố Dương mà thôi.

Tiếp theo, hẳn tiếp tục thuật lại cho Hi Hoàng nghe sau khi Hạ triều diệt vong, thay đổi trong một ngàn năm, đồng thời hỏi nàng một chút chuyện liên quan đến thời Hạ triều.

Hi Hoàng chính là một hóa thạch sống.

Đáng tiếc, từ nhỏ nàng sinh ra trong đại gia tộc, còn chưa trưởng thành đã bị bắt đến Tề vương phủ nhốt lại, kiến thức có hạn, hiểu biết về Hạ triều đều được nghe khi còn nhỏ.

Mặc dù như vậy, nàng vẫn là người hiểu biết Hạ triều nhất.

Dù sao ghi chép lại về Hạ triều cực kỳ ít, ghi chép lại trên sách sử đều vô cùng sơ sài.

Từ chỗ nàng, Cố Dương đã lấy được rất nhiều tư liệu về Hạ triều.

Nói ví dụ như, Thiên Cơ các của thời Hạ triều.

Khi đó chỉ có bốn vị Kiếm Thánh,

Còn có năm gia tộc, bốn môn phái của Hạ triều.

Vừa khéo chính là trong năm gia tộc của Hạ triều có ba gia tộc giống với ba trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ hiện giờ.

Bốn môn phái năm đó cũng có hai môn phái vẫn luôn truyền thừa đến hiện giờ, theo thứ tự là Kiếm cung và Đạo môn.

Khác biệt chính là cho dù bốn Kiếm Thánh, hay là năm gia tộc, bốn môn phái đều phải nghe lệnh Hạ triều.

Thời Hạ triều có khoảng mười vị Thiên Nhân, ngoài Hạ đế ra thì tất cả chín vị thân vương đều là cường giả cấp bậc Thiên Nhân cảnh.

Mười vị Thiên Nhân trấn áp thiên hạ, không có bất cứ thế lực nào có thể ngỗ nghịch ý chí của Hạ đế.

Nhưng mà Hạ triều cường đại như thế, cuối cùng vẫn sụp đổ.

Cố Dương cảm thấy hơi đáng tiếc, khi Hạ triều diệt vong thì Hi Hoàng đã rơi vào giấc ngủ say rồi nên cũng không biết Hạ triều bị hủy diệt như thế nào.

Nếu không đã có thể biết được thực lực của tứ đại thánh địa.

Hiện giờ chỉ có thể dựa vào suy đoán.

Đương nhiên còn có một biện pháp, chắc chắn mấy thế gia và môn phái vẫn truyền thừa từ Hạ triều đến giờ đã từng trải qua một vài trận chiến, nói không chừng còn từng tham chiến nữa.

...

Xe ngựa đi dạo ngoài đường hồi lâu, mãi khi trời sắp tối mới về đến Thiên Tâm võ quán.

Cố Dương bảo Hi Hoàng trở về phòng nghỉ ngơi, việc nàng ngưng tụ ra giọt tinh huyết kia đã suy giảm tới căn nguyên, hơn nữa ngủ say một ngàn năm, cần cẩn thận điều dưỡng mới được.

Hắn đi ra gian ngoài, mở hệ thống ra.

Mỗi lần sau khi nhận được năng lượng mới, hắn đều phải tiến hành một lần mô phỏng, đây đã gần như là một thói quen.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Kim Thân nhị trọng, người đánh bại Lâm Nhược Khê Kim Thân tam trọng ở ngoài Võ viện, chấn động thiên hạ.]

[Hai tháng sau, một vị cường giả Pháp Lực cảnh của Tào gia đến...]

[...Phó viện trưởng văn Viện Chu Tông Nghiệp ra mặt, ngăn cản Pháp Lực cảnh của Tào gia.]

[Lại nửa năm nữa, hoàng hậu đột nhiên cho gọi người vào cung. Người vào hoàng cung, gặp được một nam nhân mặc long bào, hắn hóa thành một bóng đen đánh người. Người chết, hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Nội dung của lần mô phỏng này rất ngắn.

“Hoàng đế?”

Cố Dương không ngờ rằng bản thân lại bị vị hoàng đế vô cùng không có cảm giác tồn tại kia giết chết.

Rất nhiều lần mô phỏng trước đó, vị hoàng đế này đều chưa từng xuất hiện.

Ai ngờ lần đầu tiên xuất hiện đã cho hắn bất ngờ lớn như vậy.

Xem ra vị hoàng đế tàn phế trong truyền thuyết - người vì từ nhỏ tẩu hỏa nhập ma nên không cách nào tu luyện kia tuyệt đối không hề đơn giản.

Mặc dù trong hoàng cung, chân nguyên của hắn bị áp chế, nhưng dựa vào sức mạnh thân thể của hắn, không có tu vi Pháp Lực cảnh thì vẫn rất khó giết được hắn.

Không ngờ vị hoàng đế này có tu vi như thế, hơn nữa còn giấu giếm được người trong thiên hạ.

“Nói như vậy, trong lần mô phỏng trước, hoàng hậu chết là do hắn.”

Cố Dương hồi tưởng lại một chút, hoàng đế hạ độc thủ với hoàng hậu là sau khi hắn cứu trưởng công chúa, máu chốt của điểm này chắc nằm trên người trưởng công chúa.

Trước đó, trong tuyến thời gian trưởng công chúa bỏ mình, hoàng đế không gây ra sóng gió gì.

Như vậy, lần mô phỏng này, vì sao hoàng đế lại đột nhiên hạ sát thủ với mình?

Biến hóa duy nhất chính là hắn đánh bại Lâm Nhược Khê, chuyện này đã ảnh hưởng đến hoàng đế rồi sao?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm hai mươi ba tuổi.]

Cố Dương ngẫm nghĩ, chọn điều thứ ba.

Chương 240: Hoàng đế

Nhất thời, trong đầu hấn xuất hiện thêm một đoạn trí nhớ, trong Tê Phượng các, trên vị trí của hoàng hậu có một người trung niên mặc long bào ngồi đó, cả người tản mát ra khí tức tà mị.

Ngay sau đó, người trung niên hóa thành một bóng đen đánh về phía hấn, trước mắt hấn tối đen, nên không biết gì cả.

Suy nghĩ cuối cùng trong đầu là: “Hoàng cung quá nguy hiểm, tuyệt đối không được tùy tiện tới.”

“Thiên Cực Thần Công!”

Cố Dương lặp lại cảnh tượng tử vong đã trải qua một lần nữa, sau đó lấp bấp kinh hãi.

Công pháp mà hoàng đế sử dụng chính là của quái vật ở trong Liên Sơn, tự xưng là Thiên Cực đạo nhân.

Trong một lần mô phỏng nào đó trước kia, hấn từng bị vị Thiên Cực đạo nhân này nhập vào người, từng học Thiên Cực Thần Công, kinh nghiệm võ đạo còn đó cho nên hấn đã lập tức nhận ra được.

Sao hoàng đế lại biết Thiên Cực Thần Công?

Chẳng lẽ hấn bị Thiên Cực đạo nhân bám vào người?

Thiên Cực đạo nhân ở Liên Sơn xa xôi, sao lại chạy đến Thần Đô rồi?

Với tác phong làm việc của hấn, đã đi đến Thần Đô rồi mà còn không thỏa sức chém giết sao, tuyệt đối không thể không có chút tin tức nào cả.

Toàn bộ trong đầu Cố Dương đều là nghi vấn.

Đây không phải là việc nhỏ, trong lúc mô phỏng hấn từng bị Thiên Cực đạo nhân nhập vào người, cho nên biết được sự đáng sợ của Thiên Cực Thần Công.

Vị hoàng đế kia có thể đến trình độ Pháp Lực cảnh trong khoảng thời gian ngắn như vậy, có trời mới biết đã hút công lực của bao nhiêu người.

Trong đại nội không thiếu nhất chính là võ giả thực lực cường đại, riêng Bất Lộ cảnh thôi đã có vài vị.

Nói không chừng hoàng đế mượn vào nó có thể trực tiếp bước vào Thiên Nhân cảnh, như vậy thiên hạ còn ai có thể ngăn cản được hắn?

Quá nguy hiểm.

Cố Dương nghĩ đến một quả bom hẹn giờ đang ngay tại trong hoàng cung, không ngồi yên được, nói với Hi Hoàng một tiếng rồi ra cửa.

...

Hai viện Văn Võ ở Thần Đô, một tòa ở thành đông, một tòa ở thành tây.

So với Võ viện đã sớm xuống dốc, Văn viện hiện giờ có thể nói đang cực kỳ hưng thịnh.

Hai trăm năm trước Văn viện đã thoát khỏi triều đình, tương đương với tự lập môn hộ.

Người gây nên chuyện này chính là vị hoàng đế có chứng vọng tưởng bị hại kia, ra tay giết phó viện trưởng Văn viện khi đó.

Vị phó viện trưởng kia là học trò mà viện trưởng coi trọng nhất, chuẩn bị để hắn kế thừa y bát, nhưng lại bị hôn quân kia thiết lập cạm bẫy vây giết. Dưới cơn giận dữ, viện trưởng quyết định tách biệt Văn viện khỏi triều đình.

Sau đó, vị hoàng đế kia đã bị ép thoái vị, truyền ngôi vị hoàng đế cho nhi tử, sau đó không lâu đã buồn bực mà chết.

Chu triều này, hắn là vị hoàng đế duy nhất bị bắt thoái vị.

Mất đi ủng hộ của Văn viện, có thể nói là bước ngoặt từ thịnh chuyển sang suy của Chu triều.

Từ sau đó, hoàng triều Đại Chu bắt đầu trên đà xuống dốc.

Văn viện vẫn là thánh địa khiến các đệ tử nhà nghèo trong thiên hạ hướng tới nhất, mùa xuân hàng năm, số lượng thanh

niên nô nức tới từ các nơi trong cả nước, muốn thi vào Văn viện có đến ngàn vạn.

Cố Dương đi đến Văn viện, nhìn cánh cổng lớn có phong cách như xuất hiện cùng một thời đại với Võ viện, cảm giác không phù hợp lắm với thanh danh của Văn viện.

Văn viện được công nhận đứng đầu sáu phái, hình tượng chí tôn, hàng năm thu nhận đệ tử một lần, không để ý xuất thân, cũng không coi trọng tư chất phương diện võ đạo, chỉ cần có thể thông qua khảo hạch thì có thể trở thành đệ tử của Văn viện.

Trên thực tế, nơi này là nơi bồi dưỡng người đọc sách, tập võ chẳng qua chỉ là phụ thôi.

Chỉ có thể nói, vị viện trưởng kia quá lợi hại, một văn nhân lại trèo được lên trên đỉnh cao võ đạo thế gian.

Không ai ngờ rằng một Văn viện lại trở thành đại phái võ đạo.

Cố Dương vừa định đi vào thì bị người khác ngăn cản lại:

“Hiện tại đã tới giờ lên lớp, mời về cho, chờ qua giờ thân rồi lại đến.”

Thủ vệ là một lão giả, nhìn như tầm thường nhưng lại có tu vi nhị phẩm.

“Ta tên Cố Dương, tới đây tìm Chu viện trưởng, làm phiền thông báo một tiếng.” Hắc khách khí nói.

“Lúc này Chu viện trưởng đang giảng bài, chỉ sợ không rảnh gặp người.”

Lão giả kia giống như chưa từng nghe thấy tên hắc, không hề có ý châm chọc.

Cố Dương bất đắc dĩ, chuẩn bị rời đi.

“Cố huynh?”

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Hắc quay đầu nhìn lại, là Diệp Lăng Ba. Chỉ thấy nàng nói gì đó với lão giả thủ vệ rồi đi ra ngoài cửa, nói: “Văn viện có quy tắc, đang trong giờ học thì bất cứ người nào cũng không được

vào quấy rầy. Tiểu muội cũng không thể làm trái, không thể dẫn Cố huynh vào trong được.”

Cố Dương nói: “Đã là quy củ thì nên tuân theo.”

“Cố huynh tới tìm Chu viện trưởng sao?”

“Đúng vậy, ta có chút việc muốn thỉnh giáo, mà nói với người cũng không khác. Người đã từng nghe nói đến Thiên Cực đạo nhân chưa?”

Diệp Lăng Ba gật đầu nói: “Một trăm năm trước, phản đồ của Đạo môn bị vị tôn giả của Xích Minh thiên mê hoặc, phản bội sư môn, cuối cùng bị chương giáo Đạo môn trấn áp. Cũng chính lần náo động đó khiến thực lực của Đạo môn tổn hại lớn, khiến vị tôn giả kia nhân cơ hội, gần như diệt môn.”

Cố Dương vốn định nhờ nàng hỗ trợ tra một chút, ai ngờ nàng lại thuộc như lòng bàn tay, hiểu rất rõ chuyện về Thiên Cực đạo nhân nên nói: “Đây không phải là nơi nói chuyện, chúng ta tìm một chỗ từ từ nói.”

...

Cách đó không xa, một tửu lâu, Cố Dương thuê một phòng bao.

Hắn hỏi: “Vậy thì Thiên Cực đạo nhân kia vốn dĩ có tu vi như thế nào?”

“Hắn vốn là Pháp Lực cảnh, nhưng lại chậm chạp không cách nào đột phá được, thấy đại nạn buông xuống nên vụng trộm đầu quân vào Xích Minh thiên. Thiên phú của người này hơi kém, nhưng ngộ tính lại rất cao, kết hợp môn “Thái U Phệ Nguyệt Công” với công pháp Đạo môn, sáng tạo ra một môn công pháp tà môn, có thể cắn nuốt công lực và sức sống của người khác để làm lớn mạnh bản thân.”

“Sau khi hắn tu thành môn công pháp này thì lại phát điên, xuống tay với cả đồng môn, rất nhanh đã đột phá đến Bất Lộ cảnh, còn định khiêu chiến chương giáo của Đạo môn. Sau khi bại trận bị trọng thương, hắn đã chạy ra khỏi Đạo môn, bắt đầu gây tai họa cho thiên hạ, không biết đã cắn nuốt bao nhiêu võ giả rồi.”

Chương 241: Nhân gian luyện ngục

“Vài năm sau, Thiên Cực đạo nhân đã đến Bất Lộ cảnh đình phong, lại khiêu chiến chương giáo Đạo môn, có ý đồ thôn phệ hẳn để đột phá tới Thiên Nhân cảnh.”

“Cuối cùng, chương giáo Đạo môn đánh bại Thiên Cực đạo nhân, lại phát hiện không thể giết chết triệt để được, chỉ có thể chia làm năm phần, chia ra trấn áp, về phần trấn áp ở đâu thì chỉ có chương giáo Đạo môn biết được.”

Cố Dương nghe đến đó, cuối cùng đã hiểu rõ.

Nói như vậy, Thiên Cực đạo nhân ở trong Liên Sơn kia chỉ là một phần của người này mà thôi.

Thứ trên người hoàng đế đại khái là một phần khác.

Cố Dương hỏi: “Thiên Cực Thần Công này có cách nào để khắc chế không?”

Diệp Lăng Ba nghe được lời hẳn nói, thoáng thay đổi sắc mặt: “Cố huynh phát hiện có người tu luyện môn Thiên Cực Thần Công này sao?”

“Trước mắt chỉ hoài nghi thôi.” Cố Dương không nói cho nàng sự thật, bởi lẽ thực lực của nàng quá yếu, bị cuốn vào đó không có lợi ích gì cho nàng cả.

Giọng điệu của Diệp Lăng Ba hơi nặng nề: “Thiên Cực Thần Công cực kỳ đáng sợ, nhìn như tà dị, nhưng lại là Đạo môn chính tông, không sợ lửa, không sợ sấm sét. Năm đó, các đại thế lực đều phái người đi vây diệt Thiên Cực đạo nhân, nhưng đều không công mà lui, ngược lại hao tổn không ít nhân thủ.”

“Chỉ có ‘Dương Cực Chân Cương’ - tuyệt học tối cao của Đạo môn mới có thể khắc chế được một chút. Có lẽ Thần Tiêu Lục Diệt cũng có thể khắc chế một phần.”

Cổng chính quốc trượng phủ, khi Cố Dương đến thì vẫn là người gác cổng trước đó.

Hắn còn chưa gõ cửa, người gác cổng đã hấp tấp mở ra, sau đó cho người đi vào thông báo, kinh động tới mức gà bay chó

sửa.

Nói thật, nếu có thể thì Cố Dương không định đến nơi này làm gì cả. Sau khi xảy ra chuyện ban hôn, lúc gặp lại Tô nhị tiểu thư, hắn vẫn luôn cảm thấy hơi xấu hổ.

Nhưng mà lần này thật sự không có cách nào nữa.

Hoàng cung thì chắc chắn không thể tới được, nơi đó là sân nhà của hoàng đế, vào trong đó, chân nguyên của hắn sẽ bị áp chế, chỉ có nước bị đánh thôi.

Nếu hoàng đế vẫn luôn núp trong hoàng cung, dựa vào lực áp chế trong cung, cộng thêm với ba vị Bất Lậu cảnh, gần như có thể đứng ở thế bất bại.

Đừng nói hắn, ngay cả Thiên Nhân đi vào cũng chưa chắc có thể giết được hắn.

Cho nên, muốn loại bỏ hoàng đế thì vẫn phải dựa vào vị hoàng hậu kia.

Cố Dương chỉ có thể đến tìm Tô nhị tiểu thư, để nàng nhắc nhở hoàng hậu một chút.

Hắn tin rằng với năng lực của vị hoàng hậu kia, nếu có đề phòng thì tuyệt đối không để hoàng đế thuận lợi đắc thủ.

Suy cho cùng về sau chỉ xem phu thê bọn họ đấu đá là được.

Lần này, Cố Dương đến quốc trượng phủ được nhận lễ ngộ cao nhất, ngay cả phu thê quốc trượng cũng đi ra đón chào, coi hắn là khách quý.

Thứ nhất, hắn là ân nhân cứu mạng của quốc trượng phủ.

Thứ hai, hắn mới vừa đánh bại Lâm Nhược Khê Kim Thân tam trọng.

Chỉ dựa vào hai điểm này, chút không thoải mái lúc trước có là gì?

Quốc trượng đúng là người khéo léo, không giống đại nhân vật tỏ vẻ cao cao tại thượng khác, thái độ nhiệt tình lại không nịnh nọt, rất hợp ý của Cố Dương.

Quốc trọng biết hẳn đến tìm nữ nhi nhà mình, cũng không hề để ý, phái người đi mời.

...

Chỉ chốc lát sau, Tô nhị tiểu thư đã đến, quốc trọng rất thức thời kiểm soát rời đi, để lại hai người nói chuyện.

Cố Dương đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Đương kim hoàng đế là người như thế nào?”

Tô Ngung Yên hơi ngẩn ra, lắc đầu nói: “Ta mới chỉ gặp hắn mấy lần, cảm thấy là một người rất thân thiện, nhưng thân thể rất kém.”

Nhắc tới vị hoàng đế kia, trong giọng nói của nàng không hề có ý cung kính, giống như đang đánh giá người bình thường. Đây chính là sự tự tin của cường giả Thần Thông cảnh.

Cố Dương nói: “Nghe người ta nói, thân thể của hắn đã suy yếu đến mức phải nằm trên giường, cho nên mới phải phó thác quốc gia đại sự cho hoàng hậu.”

“Người rốt cuộc định nói gì?” Tô Ngung Yên hỏi.

Cố Dương nói: “Người đã nghe nói đến Thiên Cực Thần Thông chưa?”

“Một môn công pháp cực kỳ quý dị do Thiên Cực đạo nhân sáng tạo ra, có thể thôn phệ công pháp, tinh khí, thậm chí là căn nguyên của người khác để cho mình sử dụng.”

Tô Ngung Yên biết về Thiên Cực đạo nhân nhiều như vậy là do khi điều tra xuất thân của Cố Dương nên đã tiện thể tra được, chỉ vì nơi hắn xuất hiện đầu tiên chính là Liên Sơn.

Cố Dương tới điểm là dừng, không tiếp tục đề tài này nữa, lại hàn huyên một lúc rồi cáo từ.

Chờ hắn đi rồi, Tô Ngung Yên rơi vào trầm tư.

...

Hoàng cung, Tê Phượng các.

Hoàng hậu đang ngồi trước bàn, xem tấu chương. Từ sau khi Xích Tôn giáo phách lối tái hiện thế gian, tấu chương đến từ

các nơi ngày càng nhiều thêm.

Trong đó có không ít nơi xa xôi đã có dấu hiệu bất ổn.

Trong các triều đại tới nay, mỗi khi người của Xích Tôn giáo bắt đầu gây sự thì sẽ phát sinh náo động, nàng phải sớm chuẩn bị.

Đột nhiên, tấm gương đồng trên mặt bàn sáng lên, xuất hiện một hàng chữ viết.

Hoàng hậu liếc nhìn, ánh mắt đột nhiên nheo lại: “Thiên Cực Thần Công? Hoàng đế?”

Nàng buông bút lông trong tay, trầm ngâm một lúc, nói: “Người đâu, tuyên Lại Bảo Thành.”

Thật ra mấy ngày hôm trước, việc hoàng đế khởi động đại trận trong hoàng cung đã khiến nàng cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng mấy ngày sau đó, bên chỗ hoàng đế vẫn không có khác thường gì, cho nên nàng mới buông lỏng cảnh giác.

Hiện giờ, sau khi nhận được nhắc nhở, nàng cảm thấy nguy hiểm theo bản năng, không thể không nghiêm túc suy tính.

Cho dù như thế nào thì cứ điều tra trước đã.

...

Sau khi Cố Dương nhắc nhở Tô nhị tiểu thư thì trở lại Thiên Tâm võ quán, mở hệ thống ra, tiếp tục mô phỏng.

Suy cho cùng, thực lực của bản thân mới là quan trọng nhất, chỉ cần thực lực của hắn đủ mạnh, sẽ không cần sợ bất cứ uy hiếp gì.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Kim Thân nhị trọng, người đánh bại Lâm Nhược Khê Kim Thân tam trọng ngoài cửa Võ viện, chấn động thiên hạ.]

[Người dẫn theo Diệp Lăng Ba rời khỏi Thần Đô, đi tới Thiên Trụ sơn, tiến vào trong bí cảnh khổ tu.]

[Tám năm sau, Diệp Lăng Ba đến Bất Lậu cảnh đỉnh phong, vì đột phá Thiên Nhân cảnh mà rời khỏi bí cảnh, tìm cơ hội đột

phá.]

Chương 242: Nhân gian luyện ngục (2)

[Lại ba năm nữa, cửa vào bí cảnh đột nhiên sụp đổ. Các người bị ép rời khỏi bí cảnh, mới phát hiện nhân gian đã thành luyện ngục. Các người mới vừa ra ngoài đã bị vô số quý vật vây công.]

[Một năm sau, các người rơi vào vòng truy sát của một vài quý vật cấp bậc Pháp Lực cảnh, chết trận tại chỗ, hưởng thọ ba mươi sáu tuổi.]

Tình tiết kiểu gì thế này?

Nhân gian biến thành luyện ngục, quý vật hoành hành, thần thoại à?

Việc này còn khủng bố hơn cả Tinh La tông và Vạn Tượng môn xâm lấn.

Vấn đề là sao lại có thể biến thành như vậy?

Tứ đại thánh địa đâu rồi?

Lạc Vương đâu? Tần Vũ đâu? Diệp Lăng Ba đâu?

“Có phải thế giới này bị ta phá nát rồi không vậy?”

Không hiểu sao Cố Dương lại sinh ra lo lắng như vậy.

Hắn cẩn thận ngẫm lại, cảm thấy hơn phân nửa có liên quan đến vị hoàng đế kia, Thiên Cực Thần Công, mà điểm mấu chốt nhất chính là độc thủ sau lưng, Xích Minh thiên!

Thứ mê hoặc Thiên Cực đạo nhân chính là nó.

Thứ truyền “Diệt Thần Cứu Thúc” và “Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết” cho Vũ gia cũng là nó.

Thứ kiến Xích Tôn giáo tạo phản, khuấy động thiên hạ tranh đấu cũng là nó.

Cho dù là Thiên Cực Thần Công hay là Diệt Thần Cứu Thúc thì đều không phải công pháp đứng đắn gì, rõ ràng là một tà môn.

Có thể thấy được Xích Minh thiên này cũng không phải thứ tốt lành gì.

Khả năng cao nguyên nhân khiến nhân gian biến thành luyện ngục cũng chính là do một tay nó tạo thành.

Nói cách khác, hoàng hậu không thể đánh thắng hoàng đế.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi sáu tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi sáu tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm ba mươi sáu tuổi.]

“Ta chọn một.”

Tức thì, trên người Cố Dương xuất hiện tầng ngọn lửa mãnh liệt, lại hóa thành phượng hoàng một lần nữa.

“Thần Hoàng Quyết” tầng thứ tư đã thành!

Ngay sau đó, hắn lại hóa thân thành bạch hổ và huyền vũ.

“Thần Hổ Quyết” và “Thần Quy Quyết” cũng đều luyện thành tầng thứ hai.

Khi tất cả bình ổn trở lại, hắn mở mắt, nhìn thấy Hi Hoàng đang đứng trước mặt hắn, trong đôi mắt toàn là vẻ khiếp sợ.

Cố Dương thầm thở dài một hơi, biết không giấu giếm được nữa, “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” là công pháp của Hạ đế, nàng không thể không biết nó.

Hắn đang định mở miệng, Hi Hoàng lại kinh hãi kêu lên: “Phụ thân, vì sao ngươi lại dung hợp nhiều huyết mạch như thế? Nếu xảy ra xung đột, hậu quả không thể tưởng tượng nổi đâu.”

“Nữ nhi biết ngươi muốn học theo Hạ đế kia, dung hợp huyết mạch của chín loại thần thú để đột phá cực hạn của Thiên Nhân, nhưng mà làm như vậy quá nguy hiểm. Hạ đế trời sinh thần kỳ, có được chín nguyên thần nên mới có thể tu thành môn công pháp này. Tuy rằng phụ thân có thể niết bàn, bất tử bất diệt, nhưng cũng không thể mạo hiểm như vậy được.”

Cố Dương hơi sừng sốt, chuyện này hẳn thật sự cũng không ngờ đến: “Vì sao Hạ đế lại có chín nguyên thần vậy?”

“Có người nói hẳn là hậu duệ của điều thần thú chín đầu Thượng Cổ, cũng có người nói hẳn tu luyện một môn thần thông Thượng Cổ, chính bởi vì như thế nên hẳn mới có thể chứa đựng sức mạnh của chín loại thần thú lên trên người, vô địch khắp thiên hạ.”

Có nghĩa là những công pháp uy lực cường đại này, không có một cái nào không hô người ta.

Cố Dương cảm thấy cần phải hiểu rõ Hạ đế hơn một chút, miễn cho bị môn công pháp này chơi một vố.

Nhưng mà trước mắt thì thôi, hẳn còn chưa cảm thấy sức mạnh của vài loại huyết mạch có xung đột gì cả.

Sức mạnh của bốn loại huyết mạch chồng lên, cường độ thân thể của hẳn đã đạt đến một mức độ đáng sợ, ngay cả cường giả Kim Thân tam trọng cũng không cách nào so sánh được với hẳn.

Trong khoảng thời gian ngắn không cần phải lo lắng vì vấn đề này.

Hiện giờ vấn đề lửa sém lông mày hơn chính là giải quyết vị hoàng đế kia như thế nào.

Không giải quyết được người này, mười mấy năm sau, toàn bộ nhân gian đều sẽ biến thành luyện ngục, không ai có đường sống cả.

Cố Dương đuổi Hi Hoàng đi rồi lại một lần nữa mở hệ thống ra, mở thêm một lần mô phỏng nữa.

[Hai mươi hai tuổi...]

[Người tới Trích Tinh các, cầu kiến viện trưởng Văn viện, sau khi được gặp mặt, người nói thẳng chuyện U Minh tông sắp đột kích...]

[...Người nhận ủy thác của viện trưởng Văn viện, đi tới thế giới động thiên cùng với Diệp Lăng Ba, tìm kiếm một người.

Một tháng sau, các người nhiều lần trải qua nguy nan, tìm được người đó, cùng nhau trở về Văn viện.]

[Hai tháng sau, người đó một người một kiếm đi đến Hắc Hồn cốc, san bằng U Minh tông.]

[Sau khi trở về Thần Đô, người đó đột nhiên xông vào hoàng cung, quyết chiến một trận với hoàng đế, cuối cùng không địch lại, chạy ra khỏi hoàng cung. Hoàng đế đang định đuổi theo, một luồng kiếm ý bay ra từ Văn viện, chém chết hoàng đế.]

[Đồng thời, hai vị cường giả Bất Lậu cảnh xuất hiện, mở thông đạo không gian, một luồng ý chí khủng bố phủ xuống Văn viện, một cuộc đại chiến kinh hoàng bùng nổ.]

[Thời khắc máu chót, Lạc vương đã đuổi đến, nhưng vẫn không địch lại. Cuối cùng, viện trưởng Văn viện chết, Lạc vương bị thương nặng, toàn bộ Thần Đô bị ma khí đến từ không gian dị độ nhuộm bản, thương vong vô số.]

[Người đưa theo đám người Diệp Lăng Ba và Hi Hoàng nhân cơ hội mở cổng vào bí cảnh thần đàn tế thiên, thả cường giả Bất Lậu cảnh đó ra, rồi thừa cơ trốn vào trong đó.]

[Tám năm sau, Diệp Lăng Ba đạt đến Bất Lậu cảnh đỉnh phong, tìm thời cơ đột phá đến Thiên Nhân cảnh.]

[Năm năm nữa, cổng vào bí cảnh bị người khác cưỡng ép phá vỡ, một luồng ý chí khủng bố đánh tới, người chết, hưởng thọ ba mươi lăm tuổi.]

Cố Dương xem xong mô phỏng lần này, nhíu mày.

Quả nhiên giống như dự liệu của hắn, nguyên nhân khiến nhân gian biến thành địa ngục chính là do Xích Minh thiên kia gây nên.

Nhưng đại lão kia cũng quá mạnh, lấy một địch hai mà vẫn giành được thắng lợi hoàn toàn, hai vị Thiên nhân một chết một bị thương.

Xem ra chỉ dựa vào viện trưởng Văn viện và Lạc vương thì vẫn chưa đủ, muốn ngăn cản nó thì phải tập hợp thêm nhiều cường giả hơn nữa mới được.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi lăm tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi lăm tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm ba mươi lăm tuổi.]

“Ta chọn một.”

...

Chương 243: Người đã không còn hữu dụng

“Nguồn gốc của tất cả những chuyện này đều nằm trên người hoàng đế.”

Cố Dương cẩn thận cân nhắc tất cả mọi chuyện, tìm được điểm mấu chốt nhất.

Xích Minh thiên đó đã đến thế giới này đã một nghìn năm, tại sao vẫn luôn chưa ra tay với Thần Đô?

Nhất định là kiêng dè gì đó.

Thứ nhất, có lẽ chính là viện trưởng Văn viện.

Thứ hai, hơn phân nửa chính là đại trận kia của hoàng cung.

Nói không chừng, năm đó khi đại chiến với Hạ đế, nó đã từng ném tồn thất do đại trận đó.

Hoàng đế học được Thiên Cực Thần Công, bị nó khống chế, lập tức loại bỏ được một mối họa lớn.

Đợi đến khi viện trưởng Văn viện ra tay, giết chết hoàng đế, nó sẽ không kiêng dè nữa, ngang nhiên ra tay, loại bỏ hai kẻ địch lớn trong một lần.

Cái thứ này thật đúng là nham hiểm, vì ngày này không biết đã sắp đặt bao lâu.

Còn có một điểm quan trọng là, rốt cuộc hai vị cường giả Bất Lộ cảnh mở ra thông đạo không gian kia là ai?

Trong thiên hạ, cường giả Bất Lộ cảnh có khoảng hơn mười người, không thể nào lại vô cớ xuất hiện ra thêm hai người nữa, không biết hai người nào đã trở thành tay sai của hắn.

Cố Dương nghĩ đi nghĩ lại, muốn ngăn cản nguy cơ diệt thế lần này, mấu chốt chính là phải trong thời gian ngắn nhất diệt trừ hoàng đế, không để cho hắn phá hủy đại trận kia ở bên trong hoàng cung.

“Hoàng hậu đã không còn hữu dụng, xem ra vẫn phải là ta tự mình ra tay.”

Đột nhiên, hắn cảm thấy có điểm gì đó không đúng, bản thân là một người xuyên không, thế mà lại quan tâm ngày tận thế của thế giới này.

Đây không phải là công việc của vị diện chi tử của thế giới này sao?

Cố Dương nghĩ đến Tiêu Thư Mặc - người mà hắn đụng phải ở trước cửa Võ viện, xem ra tiểu tử này cũng không phải là vị diện chi tử.

“Bỏ đi, cũng là vì mạng sống.”

Hắn lắc đầu, lại ra cửa một lần nữa.

...

Ngày hôm sau, Cố Dương mang theo Hi Hoàng rời khỏi Thần Đô, đi lên ngọn núi tu luyện lần trước.

“Tiểu tử ngươi đến tìm ta gặp như vậy là có chuyện gì?”

Cố Dương vừa đáp xuống đất đã nghe thấy giọng nói quen thuộc kia của Vũ Nhị.

Vũ Nhị đang ở phía sau một tảng đá lớn, nướng một con dê rừng. Dưới thiêu đốt của lửa than, dầu mỡ không ngừng ứa ra, mùi thơm mê người.

“Ái chà?”

Đột nhiên, ánh mắt của hắn rời khỏi con dê nướng, dừng lại trên người Hi Hoàng, kinh ngạc nói: “Huyết mạch thần thú phượng hoàng, tiểu tử ngươi được đây, lửa được từ đâu vậy?”

Cố Dương quay đầu nói với Hi Hoàng: “Người đi qua một bên trông coi, đừng cho ai tới gần.”

“Vâng, phụ thân.” Hi Hoàng ngoan ngoãn rời đi.

“Phụ thân?”

Ánh mắt Vũ Nhị trở nên vô cùng kỳ lạ.

Cố Dương lắc đầu, không hề giải thích, nói: “Ta tìm tiền bối là có một chuyện vô cùng quan trọng.”

Lúc hấn chia tay với Vũ Nhị thì đã ước định xong phương thức liên hệ, đi đến trước một cửa hàng nào đó, đặt một số lượng hàng hóa nhất định, để lại địa chỉ, Vũ Nhị sẽ lập tức đến gặp hấn.

Mặc dù Vũ gia đã diệt môn, nhưng vẫn còn có vài người cũ, lấy được tin tức không thành vấn đề.

Vũ Nhị thấy hấn nói nghiêm túc, hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta muốn biết về Xích Minh thiên...”

Vũ Nhị biến sắc, làm một động tác tay ra hiệu dừng lên tiếng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vẻ mặt căng thẳng.

Một lát sau, hấn mới thở phào nhẹ nhõm, cảnh cáo nói: “Sau này tuyệt đối không được nhắc đến ba chữ đó nữa.”

“Khi đến Bất Lậu cảnh, sẽ có năng lực nhìn trời nghe đất, một khi đến Thiên Nhân cảnh, phạm vi có thể bao trùm cả một tòa thành thị. Giống như nó, cảnh giới còn ở trên cả Thiên Nhân, bất cứ ai nhắc tới tên của nó thì trong lòng sẽ sinh ra cảm ứng, sẽ bị khóa chặt vị trí.”

Đó không phải là thần linh trong một cuốn tiểu thuyết phương tây sao, không thể gọi thẳng tên.

Cố Dương gạt đầu, tỏ vẻ đã hiểu: “Tiền bối rất hiểu nó sao?”

Con mắt Vũ Nhị nhìn chằm chằm đống lửa bên dưới, nói: “Nếu người đã luyện thành “Diệt Thần Cửu Thức”, có lẽ cũng đoán được. Không sai, Vũ gia ta có nguồn gốc sâu xa với nó.”

Hấn thủ thỉ nói ra chuyện cũ về tổ tiên Vũ gia nghìn năm trước: “Tổ tiên của Vũ gia ta vốn là một tên thị vệ của Lương

vương phủ thời Hạ triều, bởi vì yêu đương với quận chúa, bị Lương vương phát hiện.”

“Lương vương chặt đứt tay chân của tổ tiên, ném ra bãi tha ma ở ngoài Thần Đô. Lúc đang cận kề cái chết thì nó xuất hiện, tổ tiên trả giá bằng bán đứng linh hồn, nhận được cơ hội trọng sinh. Sau lần đó, tổ tiên đã trở thành tay sai trung thành nhất của nó.”

“Về sau, Hạ đế đã chết, Hạ triều sụp đổ, tổ tiên cũng lấy được người trong lòng như ý nguyện.”

“Có thể nói, không có nó thì không có Vũ gia bọn ta.”

Cố Dương sờ lên cằm hỏi: “Nói cách khác, Vũ gia các người có huyết mạch của Hạ đế?”

Vũ Nhị không ngờ điều hắn chú ý lại là cái này, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Hắn hỏi: “Vậy người biết Cửu Châu ấn không?”

“Một khối Cửu Châu ấn của Lương vương vốn đặt ở bên trong kho bí mật của Vũ gia, có lẽ là bị Triệu gia lấy đi rồi.”

Cố Dương thàn than một tiếng ù má!

Khối Cửu Châu ấn lần trước hoàng hậu cho hắn cũng không phải là của Lương vương.

Nói cách khác, trong tay nàng không chỉ có một khối Cửu Châu ấn, ít nhất còn có một khối Lương vương ấn.

Quả nhiên, miệng của nữ nhân, hoàn toàn không thể tin được.

Vũ Nhị hỏi: “Người hỏi cái này làm gì?”

Cố Dương quảng chuyện này qua một bên, nghiêm mặt nói: “Ta nghi ngờ hoàng đế cũng bị hắn nhiễm vào rồi.”

“Cái gì?”

Vũ Nhị lập tức biến sắc, hiển nhiên là đã hiểu tính nghiêm trọng của chuyện này.

Cố Dương hỏi: “Bây giờ tiền bối có thể ra tay không?”

Vũ Nhị sa sầm mặt mày, lắc đầu: “Bây giờ ta chỉ là một người vô dụng, chỉ còn dư lại một hơi.”

Cô Dương cũng không quá thất vọng, điều này hẳn đã đoán được. Nếu không, nếu thực lực của Vũ Nhị vẫn còn thì trong lần mô phỏng trước đó, lúc Lăng Linh bị giết, hẳn chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Hắn hỏi điều này chỉ là để xác nhận một chút.

“Vậy ngoại trừ Vũ gia, nó còn có những thủ hạ nào?”

“Xích Tôn giáo, Cao gia và Tào gia.”

Cô Dương trầm chân động.

Một trong sáu đại phái, hai trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ, bao gồm ba trong số các thế lực mạnh nhất thiên hạ, thực lực này cũng quá hùng hậu, còn cộng thêm một hoàng đế, e rằng khó có gia tộc nào có thể sánh bằng.

Chương 244: Bí ẩn

Bên mình, tính đi tính lại cũng chỉ có một Văn viện, một Lạc vương, còn có một cường giả Bất Lậu cảnh là hết rồi.

Cao gia và Tào gia, điều này thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn, hai gia tộc này đều có một chút sâu xa với nó.

Có lẽ xuất thân của Cao Phàm chính là từ Cao gia, còn có phụ thân của Tào Y Y, vị Thương Thần đó.

Hắn hỏi: “Vậy còn Cao Phàm thì sao?”

Vũ Nhị nói: “Hắn không muốn chịu sự khống chế của nó, hạn chế tu vi, mấy năm nay né tránh thế sự. Hừ, chỉ biết trốn tránh, đúng là nhất như thỏ đế.”

Cô Dương nghĩ đến “Thiên Vấn Cửu Dao” mà hắn tự nghĩ ra, có lẽ chính là vì một ngày nào đó phản kháng lại Xích Minh thiên kia, quả thật là có tư cách nói như vậy.

“Đúng rồi, ta đã luyện thành ba thức đầu của “Thiên Vấn Cửu Dao” rồi, lúc nào dạy ta thức thứ tư?”

Xèo...

Lúc này, một mùi cháy xém tỏa ra.

“Thịt dê nướng của ta.”

Vũ Nhị kêu thảm một tiếng, vội vàng xoay thịt dê nướng lại, chỉ thấy một miếng thịt đã bị nướng cháy. Hắn cầm lấy dao găm, cắt bỏ phần bị cháy xém.

Vừa nói: “Không có thức thứ tư.”

Cô Dương đột nhiên có một dự cảm xấu: “Là sao?”

“Ý là chỉ có ba thức, ta đã dạy toàn bộ cho ngươi rồi. “

“Tên là “Thiên Vấn Cửu Dao”, nhưng bây giờ ngươi nói với ta chỉ có ba đao, ngươi đang đùa ta sao?”

Vũ Nhị cười gượng hai tiếng, nói: “Ban đầu lúc sáng lập môn đao pháp này, đúng là muốn gộp đủ chín đao, nhưng chỉ lập đến đao thứ ba đã xảy ra chuyện rồi, chẳng qua ba đao này cũng đủ để ngươi dùng đến Bất Lộ cảnh.”

“Còn đến Thiên Nhân cảnh thì phải dựa vào chính ngươi. Sáu thức sau, ngươi tự sáng lập đi.”

Cô Dương tỏ vẻ ha ha, còn đẩy việc cho hắn.

Thì ra hắn vẫn luôn khoác lác không ai có thể tiếp được ba đao của hắn, nguyên nhân là như vậy.

Hắn cũng chỉ có ba đao.

Vũ Nhị vội chuyển đề tài: “Muốn đối phó hắn, ngươi chỉ có thể tìm ba gia tộc Trần, Sở, Lâm giúp đỡ, cho dù là Bích Tiêu cung đứng sau Sở gia, hay là Tinh Thần hải sau lưng hai gia tộc Trần gia, Lâm gia, họ đều sẽ không để nó tùy ý hủy diệt thế giới này.”

Bích Tiêu cung và Tinh Thần hải cũng giống như Xích Minh thiên, đều là tứ đại thánh địa.

Từ trong miệng Vũ Nhị, cuối cùng Cô Dương đã biết mối quan hệ giữa chín gia tộc lớn trong thiên hạ và tứ đại thánh địa.

Sau lưng Sở gia là Bích Tiêu cung.

Sau lưng Trần gia và Lâm gia là Tinh Thần hải.

Sau lưng Cao gia và Tào gia, cộng thêm Vũ gia đã bị tiêu diệt là Xích Minh thiên.

Bốn gia tộc còn lại, Thẩm gia, Quách gia, La gia, Tần gia, phần lớn không tránh khỏi có quan hệ với Tam Thánh môn.

Cố Dương lại hỏi: “Vậy thì Tam Thánh môn đâu?”

“Người có biết tại sao Tam Thánh môn tên là Tam Thánh môn không?”

“Bởi vì nơi đó có ba lão quái vật?”

“Thiên Nhân cảnh của Yêu tộc thường tự xưng là Yêu Thánh, Tam Thánh môn chính là nơi ba vị đại thánh của Yêu tộc ở. Bọn họ sẽ không quan tâm đến sống chết của nhân gian.”

Hay lắm, nói cách khác, nơi thánh địa này gồm có ba vị Thiên Nhân.

Da đầu Cố Dương hơi tê dại, trong mô phỏng lúc trước, Diệp Lăng Ba đi vào Tam Thánh môn cứu hắn, xuất hiện hai vị Thiên Nhân đã đủ mạnh rồi.

Không ngờ vẫn còn có vị thứ ba.

Thế nhưng khúc mắc hiện giờ của hắn với Tam Thánh môn đã không còn là chuyện cấp bách nữa.

Hắn nói: “Nếu không thì tiền bối lập tức đi một chuyến, liên lạc với ba gia tộc này?”

“Ta không thể đi được.”

Vũ Nhị lắc đầu như trống bỏi: “Ta có một chút xích mích với bọn họ, nếu thật sự phải đi, không đợi ta mở miệng thì bọn họ đã chém ta rồi.”

“...”

Cố Dương có thể đoán được đại khái chuyện xích mích hắn nói là cái gì.

Năm đó hắn đao thủ thiên hạ, còn có thể tìm ai thử?

Chỉ có mấy vị Bất Lậu cảnh trong thiên hạ.

Chẳng trách lúc Vũ gia bị vây đánh, không có một gia tộc nào ra mặt giúp bọn họ, xem ra là đắc tội quá nhiều người, tất cả mọi người đều chờ Vũ gia gặp xui xẻo.

Cố Dương suy nghĩ một chút, Sở gia từng phái sát thủ muốn giết hắn, hiển nhiên có ấn tượng không tốt về hắn.

Mặc dù hắn có quan hệ tốt với Sở Tích Nguyệt, nhưng nàng đã xuất giá rồi, hơn nữa tu vi quá thấp, tìm nàng cũng chẳng có tác dụng gì.

Lâm gia thì càng không phải nói, hắn vừa đánh bại Lâm Nhược Khê, giẫm đạp thể diện của Lâm gia xuống bùn đất, người ta còn giúp hắn mới lạ.

Chỉ còn có Trần gia.

Quan trọng là hắn không quen biết người nào của Trần gia cả.

Xem ra vẫn phải nhờ Văn viện ra tay.

Trong đầu Cố Dương dần dần có một kế hoạch.

Hắn hỏi một câu hỏi cuối cùng: “Tiền bối, người có thể kiếm ra vài thần binh không?”

“Thần binh?”

Vũ Nhị tức giận nói: “Ồ đao mộ có cả đồng, người dám đi không?”

Cố Dương nhớ đến ở trong một lần mô phỏng nào đó, bên dưới đao mộ cất giấu một thứ cực kỳ khủng bố, bèn tò mò hỏi: “Bây giờ đao mộ đã bị ai chiếm rồi?”

Vũ Nhị nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Một trong ba tên ở Tam Thánh môn. Tiện phụ đó ham muốn đao mộ của Vũ gia, cuối cùng liên thủ với Xích Minh thiên kia. Nếu không phải như thế, vì sao Vũ gia ta sao lại có thể thất bại thảm hại như vậy?”

Đây đúng là một đáp án ngoài dự tính.

Cố Dương vẫn luôn cho rằng, đao mộ hoặc là rơi vào tay Triệu gia, hoặc là Xích Minh thiên kia.

Kết quả lại là Tam Thánh môn chẳng chút liên quan.

Hắn hoang mang hỏi: “Vậy thì chẳng phải tất cả chuyện này đều có liên quan tới truyền nhân của Bích Tiêu cung sao?”

“Người cho rằng kẻ đã sử dụng Thần Tiêu Lục Diệt chính là truyền nhân của Bích Tiêu cung sao?”

Vũ Nhị cười lạnh nói: “Ở những năm cuối Tần triều, đúng là đã từng có một vị truyền nhân của Bích Tiêu cung xuất hiện, nói là truy sát một tên phản đồ. Sau đó, người kia bị Triệu Thiên Thành giết chết, Thần Tiêu Lục Diệt đã bị Triệu gia lấy đi rồi.”

Cố Dương biết, Triệu Thiên Thành chính là tên của thái tổ Đại Chu.

Chẳng trách hoàng hậu có môn công pháp Thần Tiêu Lục Diệt này, thì ra là lấy được như vậy.

“Sau đó tại sao Bích Tiêu cung lại không tìm Triệu gia báo thù?”

“Bích Tiêu cung không giống với ba gia tộc khác, rất ít can thiệp vào chuyện của nhân gian, phong cách hành sự của Sở gia cũng như thế.”

...

Chương 245: Bí ẩn (2)

Cố Dương hàn huyền với Vũ Nhị hồi lâu, biết được rất nhiều bí ẩn về tứ đại thánh địa và chín gia tộc lớn trong thiên hạ từ trong miệng hắn.

Những chuyện này cũng chỉ có người ở cấp độ của Vũ Nhị mới có thể biết được.

Những tin tức này, đối với Cố Dương mà nói vô cùng quan trọng, có thể giúp hắn tiết kiệm rất nhiều số lần mô phỏng thử nghiệm.

Sau khi trở về Thần Đô cùng với Hi Hoàng, Cố Dương cũng không trở về Thiên Tâm võ quán, mà là tới Văn viện.

Lần này, thời gian hẳn tới rất chuẩn, vừa khéo là lúc tan lớp, không còn bị ngăn cản nữa, có thể trực tiếp đi tìm phó viện trưởng Chu Tông Nghiệp.

Cố Dương đến gây nên xôn xao ở Văn viện, vô số học viên chạy đến tranh nhau nhìn phong thái của mỹ nam đệ nhất thiên hạ.

“Phong thái này, khí phách này, thật sự là hiếm thấy trong đời, thế gian vô song.”

“Ừm, trên người người này không có tác phong đáng tỏm của mấy tên công tử gọi là danh môn kia, nhìn thuận mắt hơn nhiều.”

“Hay cho một công tử đứng đầu trần thế, chẳng trách lại có thể khiến cho trưởng công chúa và Tô nhị tiểu thư ái mộ.”

...

Cố Dương nghe rất nghiêm túc, hẳn nhìn về phía học sinh Văn viện xung quanh, âm thầm gật đầu, không hổ danh là đứng đầu sáu môn phái, rất tinh mắt.

Phó viện trưởng Chu Tông Nghiệp nhận được tin tức, ra đón.

“Chu viện trưởng, ta tới tìm người uống trà.”

“Mời vào trong.”

Khi đến tiểu viện của Chu Tông Nghiệp, không khí lập tức yên ắng lại.

Trong viện có một bàn trà cùng với khay trà đồ uống trà hoàn toàn mới, sau khi ngồi xuống, hẳn cẩn thận tỉ mỉ bắt đầu rót trà.

Đợi sau khi rót trà xong, Chu Tông Nghiệp làm một động tác tay mời: “Ném thử chút.”

Cố Dương nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, khen: “Trà ngon.”

Chu Tông Nghiệp thấy hẳn không nói gì thêm, hơi thất vọng.

Lần trước, sau khi Cố Dương nói muốn tìm hẳn uống trà, hẳn đã đặc biệt chuẩn bị.

Hắn vốn không hay uống trà lắm, cho nên đã đặc biệt chuẩn bị đồ uống trà và lá trà.

Lá trà được đều đặn đưa tới từ một vị giáo sư thích trà như mạng, hắn còn xem qua vài cuốn sách về lá trà, chờ Cố Dương tới chơi, có thể nói chuyện kinh điển về trà.

Kết quả, sau khi Cố Dương nếm qua, chỉ nói một câu trà ngon, khiến hắn không biết nên đón nhận thế nào mới tốt.

Cố Dương nói: “Thật ra lần này đến đây là có một việc muốn trao đổi với Chu viện trưởng.”

“Chuyện gì?”

“Ta muốn giết hoàng đế, hy vọng quý viện có thể giúp ta một tay.”

“Cái gì?”

Chu Tông Nghiệp sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn lại, thấy hắn không giống như là nói đùa, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng: “Vì sao?”

Cố Dương nói chuyện hoàng đế tu luyện Thiên Cực Thần Công với hắn.

“Thiên Cực Thần Công?”

Chu Tông Nghiệp đột nhiên đứng lên, ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, đi mấy vòng ở trong viện, hít sâu một hơi, nói: “Người chờ ta ở đây, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Nói xong, hắn vội vã rời khỏi viện.

Cố Dương biết, có lẽ là hắn đi tìm viện trưởng Văn viện để bẩm báo.

Muốn giết hoàng đế, một phó viện trưởng như hắn không làm chủ được.

Đó chính là hoàng đế của Đại Chu, ẩn náu ở trong hoàng cung, cho dù dốc toàn lực của Văn viện cũng không chắc có thể giết được.

Nếu đại trận kia của hoàng cung còn có thể mở ra thì đến cả Thiên Nhân cũng có thể trấn áp.

Cố Dương rót cho Hi Hoàng một chén trà rồi kiên nhẫn cùng đợi.

Khoảng nửa canh giờ sau, Chu Tông Nghiệp trở lại, nói: “Viện trưởng muốn gặp người.”

Cố Dương tỏ vẻ chán động, cuối cùng cũng được gặp nhân vật truyền kỳ đứng ở đỉnh phong của thế giới này. Hắn sửa sang lại y phục một chút, nói với Hi Hoàng: “Người ở đây chờ ta, ta đi một lát rồi sẽ trở về.”

“Vâng, phụ thân.” Hi Hoàng nghiêm túc gật đầu.

“Đi thôi.”

Cố Dương đi theo Chu Tông Nghiệp, đi về phía Trích Tinh các.

Trích Tinh các là công trình kiến trúc cao nhất của Văn viện, tổng cộng chín tầng.

Mỗi một tầng đều treo đủ loại vấn đề khó liên quan đến y bác tinh tướng, có thể nói là bao quát mọi thứ.

Những đề mục này, có một số là lão sư đưa ra, có một số là học trò đưa ra.

Đệ tử của Văn viện đều lấy việc giải được đề khó trong Trích Tinh các làm vinh dự.

Một khi có thể giải được một đề khó, tiếng tăm sẽ truyền khắp Văn viện.

Diệp Lăng Ba có thể trở thành đệ tử thủ tịch, ngoài việc nàng có tu vi cao nhất ra thì nàng cũng là người giải được nhiều đề khó trong Trích Tinh các nhất.

Tầng thứ chín của Trích Tinh các có một đề mục do viện trưởng đưa ra, được treo ở đó từ khi Trích Tinh các vừa thành lập, cho đến bây giờ đã mấy trăm năm nhưng vẫn không ai giải được.

Lúc này Cố Dương đã đi đến tầng thứ chín của Trích Tinh các, sắp gặp viện trưởng Văn viện, một trong những nhân vật truyền kỳ nhất trong nghìn năm qua của Văn viện.

Viện trưởng Văn viện họ Nhậm, sinh ra trong một gia đình quan lại bình thường của Tần triều, về sau chủ động gia nhập phe cánh của thái tổ Đại Chu.

Nghe nói khi Đại Chu lập quốc, hắn chỉ có tu vi Kim Thân nhất trọng, thuộc hạng bét trong đám công hầu, không hề thu hút.

Sở dĩ hắn có thể giữ chức viện trưởng Văn viện là bởi vì hắn có tu vi cao nhất trong đám quan văn, hơn nữa còn có kiến thức trình độ cao nhất trong đám võ tướng.

Lúc này, hắn mới được thái tổ Đại Chu coi trọng, bổ nhiệm làm viện trưởng Văn viện.

Trong một trăm năm sau đó, hắn cực kỳ khiêm tốn, không tham dự tranh đấu triều đình, chỉ dạy học trồng người bên trong Văn viện.

Mãi đến khi thái tổ Đại Chu băng hà, hoàng cung xảy ra biến cố cực lớn, có cường giả khủng bố xuất hiện.

Lúc thấy Thần Đô tràn ngập nguy cơ, một kiếm quang chém đến từ Văn viện, đánh lui cường giả khủng bố kia.

Lúc này người đời mới biết, vị viện trưởng không hề có cảm giác tồn tại của Văn viện kia đã là cao thủ Thiên Nhân cảnh, vừa ra tay đã xoay chuyển tình thế rồi ren.

Từ đó, viện trưởng Văn viện trở thành một truyền kỳ.

Sau khi Hạ triều sụp đổ, hắn là người thứ hai có thành tựu Thiên Nhân.

Không ai biết, chỉ trong một trăm năm ngắn ngủi, vị viện trưởng mang lại cho người ta cảm giác tầm thường này bước qua Pháp Lực cảnh và Bất Lậu cảnh, đạt thành tựu Thiên Nhân này như thế nào.

Chương 246: Thiên Nhân

Thậm chí không ai biết hắn tu luyện công pháp gì.

Ngay cả Vũ Nhị cũng không biết.

Vị Thiên Nhân này cực ít lộ mặt, cũng cực ít ra tay, Vũ Nhi cũng chỉ biết được ba lần.

Một lần là khi thái tổ Đại Chu băng hà vào bốn trăm năm trước.

Một lần khác là khi Đạo môn suýt nữa bị diệt môn.

Đối thủ trong hai lần này đều cùng một người, chính là vị kia của Xích Minh thiên.

Còn một lần chính là vị cường giả Bất Lộ cảnh của Cố gia kia.

Nghiêm chính mà nói, lần đó cũng không tính là ra tay, bởi vì hắn còn chưa chính thức ra tay thì vị họ Cố kia đã thua rồi.

...

Trong khi Cố Dương đang nghĩ ngợi, trước mắt chợt xuất hiện một cánh cửa.

Chu Tông Nghiệp ở bên cạnh nói: “Vào đi, viện trưởng đang đợi ngươi.”

Cố Dương thân nhiên đi vào, hắn từng gặp vị viện trưởng này trong mô phỏng rồi, không hề nguy hiểm.

Phía sau cánh cửa là một bí cảnh, cây cối xanh tốt, còn có thể nghe thấy tiếng chim hót côn trùng kêu, rõ ràng bí cảnh cực lớn này đã sinh ra hệ thống sinh thái riêng biệt.

Phía trước là một tiểu viện.

Cửa vẫn đang mở.

Cố Dương đi đến, vừa nhìn đã thấy một nam tử trung niên mặc áo xanh bên trong viện.

Hắn đang nằm tựa trên ghế nằm, trong tay cầm một quyển sách, hai chân đặt trên một chiếc ghế, một chân khế đung đưa.

Vị cường giả hiếm có trên thế gian này có dáng dấp rất bình thường, không chút nào thu hút, trên người cũng không có bất kỳ khí thế nào của cường giả.

Nếu như Cố Dương nhất định phải dùng một từ ngữ để miêu tả, vậy chính là phản phúc quy chân.

“Ngồi đi.”

Nam tử trung niên lên tiếng, ánh mắt không hề rời quyển sách trước mặt, lực chú ý vẫn luôn đặt trên đó.

Cô Dương liếc nhìn bìa sách, chỉ có thể nhìn thấy ba chữ - Kiếm Hiệp truyện.

Ặc, kiểu đặt tên thế này hình như, có lẽ hẳn là tiểu thuyết nhỉ.

Không ngờ một vị cường giả Thiên Nhân cảnh tuyệt đỉnh lại nằm trong viện đọc tiểu thuyết.

Hắn cũng từng nghĩ đến cảnh tượng gặp mặt viện trưởng sẽ như thế nào.

Nhưng dù thế nào cũng không ngờ sẽ gặp viện trưởng như vậy, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Ngươi muốn giết Triệu Dịch?”

Đột nhiên, giọng nói của viện trưởng vang lên.

Cô Dương vội vàng gật đầu: “Đúng vậy.”

Triệu Dịch chính là tên của đương kim hoàng đế.

“Giết như thế nào?”

“Chắc là dùng đao.”

“Cây đao kia của ngươi không giết được người ta.”

Cô Dương đang muốn nói chuyện, đột nhiên Phượng Vũ đao trong tay rung lên một cái, tự động bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Chỉ thấy màu đen nhánh trên thân đao dần dần biến mất.

Trong chốc lát, lớp ngoài màu đen đã được cởi bỏ, khôi phục lại vẻ sắc bén vốn có của nó.

Phượng Vũ đao rơi xuống, khi Cố Dương cầm nó trong tay, chợt sinh ra cảm giác huyết mạch tương liên.

Hắn mừng thầm trong lòng: “Đa tạ viện trưởng.”

Trong cả quá trình, viện trưởng cũng chưa hề nhấc tay lên, nói: “Được rồi, đi đi.”

“Ta còn một chuyện muốn báo.”

“Nói.”

“Chẳng bao lâu nữa, U Minh tông sẽ ồ ạt đột kích...”

Viện trưởng lật qua một trang của quyển tiểu thuyết trong tay, ánh mắt vẫn không rời khỏi sách, chờ hấn nói xong rồi mới nói: “Nhất định là con Long Quy kia, lần này hơi khó giải quyết.”

Hấn không hỏi vì sao Cố Dương biết những chuyện này, dứt khoát nói: “Có thể giúp ta một chuyện hay không?”

“Viện trưởng cứ nói.”

“Đi tìm một người cùng với Lăng Ba.”

“Được.”

“Trước khi ngươi có được bản hoàn chỉnh của Cửu Thiên Ngự Thần Quyết, đừng luyện tiếp nữa.”

“Bản hoàn chỉnh?”

Cố Dương thăm chán động, môn công pháp này còn có bản hoàn chỉnh sao?

Ý của hấn là, chỉ khi có được bản hoàn chỉnh mới có thể luyện thành môn công pháp này.

Hấn vội hỏi: “Viện trưởng có biết bản hoàn chỉnh ở đâu không?”

“Ngọc tử truyền quốc.”

Đúng vậy!

Truyền thừa của chín môn pháp quyết lần lượt nằm trong chín Cửu Châu ấn.

Như vậy, tất nhiên bản hoàn chỉnh sẽ nằm bên trong ngọc tử truyền quốc.

Sau khi Hạ triều diệt vong, ngọc tử truyền quốc bị Tàn triều đoạt được, sau khi Tàn triều sụp đổ thì rơi vào trong tay hoàng thất Đại Chu.

Được rồi, lại thêm một lý do để giết hoàng đế.

Cố Dương vẫn hơi không yên lòng: “Nếu là vị kia của Xích Minh thiên ra tay thì phải làm sao bây giờ?”

“Dù trời sập cũng có người chống đỡ.”

Được, nếu người đã nói như vậy, ta cũng không quan tâm thừa thãi nữa.

Cố Dương đang chuẩn bị tạm biệt, đột nhiên hoa mắt, người đã về đến Trích Tinh các.

“Gọi Diệp Lăng Ba đến, nàng biết phải tìm người kia như thế nào.” Bên tai hần vang lên giọng nói của viện trưởng.

...

Chỉ thoáng chốc, Chu Tông Nghiệp đã tìm Diệp Lăng Ba đến.

Nàng đứng ở bên cạnh Cố Dương, nói: “Đưa tay cho ta.”

Cố Dương nghe lời, vươn tay nắm lấy tay nàng, chỉ thấy nơi mi tâm của nàng lóe lên một tia sáng màu lam nhạt chiếu về phía trước, trong không gian nổi lên những gợn sóng lăn tăn.

Ngay lập tức, hần bị Diệp Lăng Ba kéo xuyên qua không gian.

Sau một trận trời đất quay cuồng, hai người đã đi đến một bãi biển.

Bàn chân Cố Dương giẫm lên những hạt cát rời rạc, cảm nhận rõ ràng môi trường nơi này khác biệt hoàn toàn với Đại Chu, nếu nhất định phải miêu tả, vậy thì chính là phồn vinh tươi tốt, sức sống bùng bùng.

Hần hỏi: “Nơi này là đâu?”

Khí tức của Diệp Lăng Ba suy yếu đi rất nhiều, nói: “Thủy Nguyệt động thiên.”

Quả nhiên là một thế giới động thiên.

“Nơi này sẽ không có một môn phái tên là Thủy Nguyệt tông đây chứ?”

Diệp Lăng Ba hơi kinh ngạc: “Sao ngươi biết?”

“Đoán.”

Có thật hả! Rốt cuộc thế giới này có bao nhiêu thế giới động thiên?

Nhưng mà bên trong mô phỏng cũng chưa từng xuất hiện chuyện môn phái tên là Thủy Nguyệt tông xâm lược Đại Chu.

Ít nhất, hẳn cũng không phát hiện ra.

Cố Dương hỏi chuyện chính: “Người chúng ta cần tìm là ai?”

Diệp Lăng Ba trả lời: “Chương giáo Đạo môn.”

Hóa ra là chương giáo Đạo môn trong sáu môn phái lớn, không ngờ nòng nọc lại trốn ở trong thế giới động thiên này.

Dựa theo cách nói của Vũ Nhị, Đạo môn suýt nữa bị vị kia của Xích Minh thiên tiêu diệt, chỉ còn lại một truyền nhân, nghĩ lại, chắc hẳn là được viện trưởng cứu.

Vả lại, chần hẩn giữa Lăng Linh và Đạo môn có chút nguồn gốc sâu xa, nếu không sao có thể lấy được truyền thừa “Dương Cực Chân Cương” – tuyệt học chí cao của Đạo môn?

Vũ Nhị cũng không nói Lăng Linh có quan hệ như thế nào với Đạo môn.

Hắn cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “Vì sao chương giáo của Đạo môn lại muốn trốn ở trong này?”

Nàng chính là một vị cường giả Bất Lậu cảnh, nếu như ở lại Văn viện, cho dù U Minh tông tập kích, Văn viện cũng sẽ không bị thua thảm như vậy.

Chương 247: Một loại hệ thống tu luyện khác

Diệp Lăng Ba nói: “Nàng đã là Bất Lậu cảnh đỉnh phong, đang đột phá Thiên Nhân cảnh.”

Cố Dương giật mình, nhớ đến mấy lần mô phỏng trước, mỗi lần Diệp Lăng Ba đến Bất Lậu cảnh đỉnh phong đều muốn rời khỏi bí cảnh, tìm kiếm cơ hội đột phá, có lẽ trong này có bí ẩn gì đó.

Hắn hỏi: “Ở bên ngoài không được sao?”

“Không được.”

“Vì sao?”

“Bởi vì thiên đạo đã chết.”

Thiên đạo đã chết?

Cố Dương không hiểu lắm, nhưng vẫn rất kinh ngạc, hỏi:

“Nghĩa là sao?”

Diệp Lăng Ba nói: “Ngươi suy nghĩ cẩn thận một chút là hiểu.”

Cố Dương chỉ có thể tạm thời đề nghị ngờ này xuống, hỏi:

“Bây giờ phải đi đâu tìm người?”

“Không biết.”

“Không biết?”

“Thế giới động thiên rất lớn, chỉ có thể từ từ tìm kiếm, trước hết chúng ta tìm nơi có người, nghe ngóng tin tức.”

“Được.”

Cố Dương đã cảm nhận được nơi có người rồi, kéo lấy tay nàng, bay lên không trung.

...

Bên ngoài Hoàng gia trấn, một đạo nhân lôi thôi đang đi về phía miếu hoang bên ngoài trấn, một tiểu tử mặt vàng ở phía xa xa đằng sau đang đi theo.

“Hoàng Tứ, trời sắp tối rồi, dừng đi.” Một nữ hài bằng tuổi đi theo sau hắn, hơi sợ hãi giữ chặt lấy hắn.

“Nếu ngươi sợ thì tự về trước đi.”

Tiểu tử mặt vàng hất tay nàng ra, chạy nhanh ra ngoài.

Nữ hài nhìn bóng dáng dần xa của hắn, sốt ruột dậm chân, vội vã chạy về báo cho người nhà của Hoàng Tứ.

Tên của Hoàng Tứ là Hoàng Vĩnh Khang, năm nay chín tuổi, trong nhà cũng là một hộ gia đình giàu có ở trấn trên, mở một cửa tiệm.

Từ nhỏ hắn đã cực kỳ say mê những truyền thuyết về kiếm tiên quái truyện, tưởng tượng một ngày nào đó có thể gặp được tiên duyên, đắc đạo trường sinh.

Hôm nay, hắn gặp một đạo nhân lôi thôi, tận mắt thấy hắn sử dụng pháp thuật, cảm thấy tiên duyên đã đến, lập tức bám gót theo đuôi.

Bất giác, trời đã tối rồi.

Hoàng Vĩnh Khang này cũng can đảm, xung quanh ngày càng vắng vẻ, trời lại tối rồi, hắn chỉ là một đứa bé, vậy mà không hề sợ hãi.

Nói đến đạo nhân lôi thôi kia, đi thẳng đến trước một ngôi miếu hoang, đột nhiên dừng lại, u ám nói: “Chu Thuận, thức thời thì giao Chiêu Nguyệt kiếm ra đây, nếu không hôm nay ngươi đừng hòng rời khỏi nơi này.”

Trong miếu hoang truyền ra một giọng nói hào sảng: “Ta tưởng là ai, hóa ra là Hắc Nha đạo nhân, chỉ bằng ngươi mà muốn cướp Chiêu Nguyệt kiếm, e rằng vẫn chưa đủ tư cách đâu.”

“Vậy nếu có thêm lão bà này thì sao?”

Một lão bà từ trong rừng cây đi ra, trên vai có một con rắn nhỏ xanh biếc đang cuộn mình, phun lưỡi, đôi mắt xanh thăm thẳm, Hoàng Vĩnh Khang trốn ở một bên nhìn thấy vậy thì rùng mình.

Trong miếu hoang, giọng nói hào sảng kia lại vang lên: “Hắn là Độc bà bà, thật sự không ngờ, nơi rừng hoang núi vắng thế này mà gặp phải hai vị cao thủ của Tả đạo.”

“Còn có ta đây.”

Lại có một giọng nói nũng nịu truyền đến, một nữ tử khoác lụa mỏng đi ra, chỉ thấy dáng người nàng uyển chuyển mềm mại, bộ phận quan trọng như ẩn như hiện.

Hoàng Vĩnh Khang chưa trải sự đời nhìn thấy thì máu nóng sôi trào, mặt đỏ đến mang tai, nhanh chóng rời mắt đi.

“Ngay cả Đào Hoa tiên tử cũng đến rồi, xem ra ta không cách nào an lành trôi qua hôm nay rồi.” Giọng nói của người trong miếu hoang kia tăng thêm mấy phần nghiên túc: “Chẳng qua Chu mỗ cũng muốn hỏi một câu, ba vị tính toán chia thanh Chiếu Nguyệt kiếm này như thế nào?”

Vừa dứt lời, sắc mặt ba người bên ngoài đều thay đổi.

Hắc Nha đạo nhân quát lớn lên: “Đừng nhiều lời với hấn, ra tay.”

Ngay lập tức, một đàn quạ màu đen vỗ cánh bay ra từ trong rừng cây, lao về phía ngôi miếu hoang kia.

Hai người khác cũng ra tay, bà lão gỡ cái túi màu đen trên người xuống, lắc một cái, một con rắn lớn màu đen to như thùng nước xuất hiện, bò về phía miếu hoang.

Nữ tử kia lấy ra một cây quạt, vừa vẫy một cái đã cuộn cuộn nổi lên một đám sương mù màu hồng, lan về phía miếu hoang.

Bỗng chốc, một luồng kim quang xuất hiện, giống như một cái chuông không lồ, bao phủ miếu hoang ở bên trong.

Con quạ màu đen, rắn lớn màu đen, còn cả sương mù màu hồng kia đều bị ngăn cản ở bên ngoài.

Hắc Nha đạo nhân cười giễu nói: “Chỉ là Kim Cương Tráo, xem có thể ngăn cản bao lâu?”

Tay hấn bấm một pháp quyết, tất cả đàn quạ đen kia đều há miệng rồi phun ra những ngọn lửa, thiêu đốt khiến cho kim quang kia lung lay chực đổ.

“Hai vị còn chờ gì nữa? Còn không ra tay, muốn cho người khác nhặt được món hời sao?”

Độc bà bà hừ một tiếng, cũng không nhìn thấy nàng làm gì, rắn lớn chọt mở miệng, phun ra chất độc, dính lên trên kim quang kia, trong nháy mắt ăn mòn thành một lỗ thủng lớn.

“Hắc Nha đại ca đúng là có khí phách nam tử, lời nói khiến nô gia ngứa ngáy trong lòng.”

Đào Hoa tiên tử cười duyên dáng, lấy một lá bùa ra, bấm pháp quyết, sau đó ném ra.

Rầm rầm!

Đột nhiên xuất hiện một tia sấm sét bổ vào Kim Cương Tráo, tiếng nổ lớn vang lên, trực tiếp đánh tan nó.

Hoàng Vĩnh Khang ở bên cạnh thấy vậy thì hoa mắt mê mẩn, trong lòng kích động không thôi.

Quả nhiên những truyền thuyết kia là sự thật, pháp thuật có tồn tại.

Chỉ là những người sử dụng pháp thuật này hơi không giống như trong tưởng tượng của hắn.

...

Lúc này, Cổ Dương trên không trung đang lôi kéo Diệp Lăng Ba quan sát đầu đá của mấy người bên dưới.

Mặc dù hắn từng nghĩ rằng có lẽ hệ thống tu hành trong thế giới động thiên sẽ không giống với Đại Chu, nhưng không ngờ lại khác xa nhau như vậy.

Hắn cũng coi như được mở rộng tầm mắt.

Năng lượng trong cơ thể bốn người đang đấu đá bên dưới tương đương với võ giả tứ phẩm ngũ phẩm.

Nhưng thủ đoạn sử dụng lại có uy lực không yếu.

Cho dù là đám quạ đen hay là con rắn lớn, hoặc là tia sấm sét kia, đều có lực sát thương vượt qua võ giả nhất phẩm bình thường.

Còn cả Kim Cương Tráo kia nữa, còn cứng rắn hơn sắt thép.

Cho dù là quạ đen biết phun lửa hay là cái túi có thể đựng một con rắn lớn, hoặc là bùa chú có thể lưu giữ một tia sấm sét, hắn đều chưa từng thấy ở Đại Chu.

Loại hệ thống tu luyện này ngày càng gần gũi với tu tiên giả.

Chân nguyên trong cơ thể tu hành giả yếu ớt, nhưng có thể tạo ra sức mạnh gấp mười lần, thậm chí là mấy chục lần bản thân.

Nghĩ đến đây, quả thật rất đáng sợ.

Chương 248: Một loại hệ thống tu luyện khác (2)

Cho dù là Phượng Vũ đao đã cởi bỏ phong ấn cũng tuyệt đối không thể hỗ trợ cho hắn nhiều như vậy, món đồ giúp tăng gấp hai ba lần đã được xưng là thần binh tuyệt thế rồi.

Cố Dương có thể cảm nhận được, khi mấy người bên dưới chiến đấu, nguyên khí thiên địa hoạt động khác thường, rõ ràng là dùng cách nào đó để sinh ra cộng hưởng với nguyên khí thiên địa, điều động sức mạnh trong thiên địa.

Đây không phải là đặc trưng của Pháp Lực cảnh sao?

Cố Dương ngày càng cảm thấy hệ thống tu luyện của thế giới này thú vị.

Đúng lúc này, tình hình chiến đấu bên dưới xảy ra thay đổi.

Sau khi Kim Cương Tráo bị phá tan, miếu hoang nổ tung dữ dội, ngay lập tức, một bóng dáng phóng lên tận trời, cười gió rì đi.

Tu vi của người này cũng tương đương với võ giả tam phẩm, nhưng lại có thể phi hành, khiến Cố Dương mở rộng tầm mắt lần nữa.

...

Lúc này, Chu Thuận đánh đổi việc tự hủy pháp khí để chạy ra khỏi miếu hoang, ngẩng đầu nhìn lên, mượn nhờ ánh lửa sau trận nổ, nhìn đôi nam nữ lơ lửng giữa không trung, sắc mặt hoàn toàn thay đổi: “Trúc Cơ kỳ?”

Trong lòng hắn chìm trong tuyệt vọng.

Lúc đầu, dựa vào tấm ngự phong phù này, hắn chắc chắn ba tên bên dưới không thể đuổi kịp.

Nào ngờ trên trời còn có một vị cường giả Trúc Cơ kỳ đang ẩn núp.

Lần này, có thể nói là mọt cánh cũng khó thoát.

Hắn là một tên tán tu, tu luyện đến bây giờ không biết đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm khó khăn.

Cuối cùng sau khi tu luyện đến Luyện Khí thất trọng thì không tiến thêm một tấc nào nữa. Mười năm ròng rã, hắn đi khắp nơi tìm kiếm cơ duyên, lại vấp phải biết bao trắc trở.

Bây giờ, cuối cùng hắn cũng có được một cơ duyên lớn, có thanh Chiêu Nguyệt kiếm này là hắn có thể có được một môn kiếm quyết của danh môn chính tông.

Hắn không cam lòng!

Chu Thuận nghĩ đến đây, khuôn mặt trở nên vắn vẹo: “Chết đi!”

Hắn ném một hạt tròn màu đỏ to chừng quả trứng bồ câu ra.

Đây là phương pháp bảo vệ tính mạng cuối cùng của hắn, Thiên Lô Tử.

Đừng thấy nó chỉ là một hạt nhỏ như vậy, một khi nổ tung, tương đương với cường giả Trúc Cơ kỳ đỉnh phong dốc hết sức lực đánh ra một đòn. Nếu như đánh lên, cường giả Kim Đan ắt cũng sẽ bị thương.

Thiên Lô Tử bay vọt đến trước mặt đôi nam nữ kia.

Trong lòng Chu Thuận mừng như điên, nhận ra mình gặp được kẻ chưa có kinh nghiệm, dám để Thiên Lô Tử đến gần người, chắc chắn phải chết không...

Thiên Lô Tử vừa nổ thì có một luồng sức mạnh vô hình ép đến, nó còn chưa hoàn toàn nổ tung thì đã bị dập tắt, hóa thành hư không.

“Chuyện này...”

Sắc mặt Chu Thuận ngẩn ra.

Chuyện này sao có thể?

Người kia không sử dụng bất kỳ pháp quyết nào, chỉ dựa vào chân nguyên bản thân mà có thể ngăn cách uy lực khi nổ tung của Thiên Lô Tử trong phạm vi cực nhỏ.

Đây là chuyện mà con người có thể làm được sao?

...

“Thiên Lô Tử!”

Ba người bên dưới cũng là người hiểu biết, nhìn thấy đôi nam nữ trên trời đã giật nảy cả mình, chờ đến khi Chu Thuận ném ra thứ như vậy thì lại càng khiếp sợ, cả người toát đầy mồ hôi lạnh.

Cái tên Chu Thuận còn có thứ đồ kinh khủng như vậy, nếu như dùng nó để đối phó bọn họ, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng nam tử trên trời dễ dàng dập tắt Thiên Lô Tử lại càng khiến bọn họ sợ choáng váng, ai nấy đều đứng yên tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Trong nháy mắt, mồ hôi lạnh thấm ướt y phục của bọn họ.

Hoàng Vĩnh Khang núp sau đại thụ thò đầu ra liếc nhìn một đôi nam nữ giống như tiên giáng trần, đôi mắt tròn to, trong lòng kích động đến không nhìn được muốn kêu to lên.

Đây mới là hình tượng của người tu tiên ở trong cảm nhận của hắn.

So sánh với hai người này, mấy người vừa rồi thật sự giống như yêu ma quỷ quái.

Lúc này, nam tử trên bầu trời mở miệng: “Đây là đâu?”

Dưới mặt đất, Đào Hoa tiên tử nũng nịu đáp: “Thưa tiên bối, đây là địa giới Vong Ưu sơn.”

Nam tử trên trời nhìn nàng, lại hỏi: “Vong Ưu sơn là đâu?”

“Vong Ưu sơn là một trong sáu phái tà đạo, sơn chủ là Vong Ưu tán nhân, có tu vi Nguyên Anh.”

“Đa tạ đã giải đáp thắc mắc.”

“Tiền bối, bọn ta đều là tán tu, vô tình mạo phạm, vậy xin cáo từ.”

Nam tử trên trời lại lắc đầu: “Trên người các ngươi có khí huyết sát nặng như vậy, không biết trên tay đã lấy dính bao

nhieu máu tươi rồi, nếu bị ta gặp phải, coi như các người xui xẻo đi.”

Ba người Đào Hoa tiên tử, Hắc Nha đạo nhân và Độc bà bà nghe vậy đều biến sắc, còn chưa chờ bọn họ có động tác gì, thân thể đã “bùm bùm bùm”, hóa thành ba đám sương máu.

Chu Thuận nhìn thấy cảnh này chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

Thậm chí hắn còn không nhìn ra được đối phương sử dụng thủ đoạn gì, nhưng lại khiến ba người kia không hề có thời gian phản ứng lại.

...

“Hả?”

Trên bầu trời, Cố Dương lại nhận thấy một chút khác thường, trước khi thân thể của tên Hắc Nha đạo nhân kia bị hủy thì linh hồn lại tự nhiên biến mất trước, giống như chuyển dời đến nơi khác vậy.

Chưa tới Thần Thông cảnh mà đã có thủ đoạn như vậy, hắn không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Hệ thống tu hành của thế giới này thật sự rất thần kỳ.

Hắn không định đuổi theo, làm việc này chẳng qua chỉ vì thuận tay mà thôi.

Nói thật, khi hắn ở Đại Chu còn chưa từng thấy khí huyết sát này ở trên thân người khác, đây vẫn là lần đầu tiên.

Hắn nhìn ra được đó là tội nghiệt do giết chết rất nhiều người tạo nên.

Đây là khác biệt của hai thế giới, Cố Dương liên tưởng đến những gì vừa rồi Diệp Lăng Ba đã nói, thiên đạo của thế giới bên ngoài đã chết, hắn đã lý giải được phần nào khái niệm về thiên đạo.

Điều càng khiến cho Cố Dương cảm thấy ngạc nhiên chính là, ngôn ngữ mà thế giới động thiên này sử dụng lại cực kỳ tương tự với Đại Chu, tuy rằng có một vài khẩu âm và ngữ pháp có chút khác biệt, nhưng trao đổi với nhau lại không hề có khó khăn gì.

Phát hiện này khiến cho hấn sinh ra liên tưởng nào đó.

Cố Dương xử lý cả đám quạ đen và con rắn lớn kia, sau đó nhìn về phía người cuối cùng.

Chu Thuận bị nhìn đến run rẩy, vội nói: “Vãn bối chưa bao giờ lạm sát kẻ vô tội...”

“Nhưng mà mới vừa rồi ngươi muốn giết ta.”

Cố Dương búng ngón tay, trên trán hấn lập tức xuất hiện một lỗ máu, ánh sáng trong mắt tối đi, thân thể ngã xuống đất, “bẹp” một tiếng đã ngã thành bánh thịt.

Chương 249: Đây là một kho báu

Toàn bộ quá trình, Diệp Lăng Ba đều không nói lời nào, mặc cho hấn xử lý.

Cố Dương đáp xuống đất, gầy gầy ngón tay, đồ trong bốn thi thể tự động bay vào trong tay hấn.

Trong đó có một thanh kiếm, chắc là thanh Chiêu Nguyệt kiếm mà bọn họ đang tranh đoạt.

Hấn thử rút chân nguyên vào trong đó, nhưng không thành công.

Đúng là một thanh linh khí!

Hấn thầm vui vẻ.

[Phát hiện được nguồn năng lượng, có muốn nạp năng lượng không?]

“Có.”

Bốn món đồ bỗng nhiên biến mất.

[Nạp năng lượng thành công, nhận được tám điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là mười bảy điểm.]

Tám điểm!

Đôi mắt Cố Dương sáng lên, ngoại trừ thanh Chiêu Nguyệt kiếm kia ra còn có ba món pháp khí khác.

Một món là cây sáo của Hắc Nha đạo nhân.

Một món là cây quạt của Đào Hoa tiên tử.

Còn có cái túi đựng con rắn lớn trên người Độc bà bà.

Ba tán tu chẳng qua chỉ có tu vi tứ phẩm, trên người lại đều có pháp khí, vậy thì chẳng phải pháp khí là một món đồ trên người mỗi tu sĩ của thế giới này đều có hay sao?

Lần này phát tài rồi!

Cố Dương ý thức được đây là một cơ duyên lớn.

Phải biết rằng, ở Đại Chu rất hiếm gặp thân binh, hơn nữa trên cơ bản đều được nắm giữ trong tay thế gia đại tộc và danh môn đại phái.

Nhân vật trọng yếu giống như Lâm Nhược Khê, nhưng trên tay chỉ là một món linh khí mà thôi.

Ở thế giới này, chỉ là nhân vật nhỏ tu vi tứ phẩm đã có pháp khí trong người rồi.

Đây quả thật là một kho báu lớn đối với hắn.

Lúc này, có một nam hài khoảng mười tuổi từ bên cạnh chạy ra, quỳ rạp xuống đất khẩn cầu: “Cầu xin tiên trưởng thu nhận ta làm đồ đệ.”

Cố Dương quan sát nam hài này, không khỏi kinh ngạc vì tiểu tử này gan lớn.

Hắn đã sớm phát hiện ra tiểu hài tử này, mới đầu còn tưởng hắn là đồ đệ của Hắc Nha đạo nhân, hiện giờ xem ra không giống lắm, trên người không hề có chút tu vi nào cả.

Cố Dương cười nói: “Ta không rảnh dạy đồ đệ.”

Hắn ném một vài quyển sách ở trong tay lấy được từ chỗ Chu Thuận ra, nói: “Có thể luyện được gì thì xem cơ duyên của ngươi đi.”

Trong bốn tên tán tu này chỉ có công pháp của Chu Thuận còn đứng đắn một chút.

Cố Dương nói xong thì dẫn theo Diệp Lăng Ba bay lên trên không, đảo mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Hoàng Vĩnh Khang nhìn cuốn sách trong tay, mở ra vừa nhìn đã thấy trên đó có rất nhiều từ không biết, nhét vào trong lòng trước, kế tiếp còn tìm kiếm trên người mấy thi thể kia, kiếm được một ít vàng bạc.

“Tiểu Tứ...”

Hắn mơ hồ nghe được có ai đang gọi, nhét chỗ vàng bạc này vào trong túi, nói về phía người đang tìm tòi: “Ta ở trong này.”

“Tìm được rồi!”

Nhất thời lại ồn ào một phen.

...

“Trúc Cơ kỳ mà bọn họ vừa nói là cái gì?”

Phía bên kia, Cố Dương đang dò hỏi Diệp Lăng Ba.

“Đây là phương thức phân chia cảnh giới vào thời Thượng Cổ, theo thứ tự là Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần.”

“Luyện Khí là từ cứu phẩm đến nhất phẩm, Trúc Cơ là Kim Thân cảnh, Kim Đan là Pháp Lực cảnh, Nguyên Anh là Bất Lậu cảnh, Hóa Thần chính là Thiên Nhân.”

Quả nhiên chuyện này không ngoài dự đoán của hắn.

Cố Dương lại hỏi: “Nơi này có cường giả trên Hóa Thần không?”

Diệp Lăng Ba nói: “Phía trên Hóa Thần là Động Hư, một thế giới động thiên cũng không thể sinh ra được cường giả Động Hư cảnh, trừ khi là tồn tại từ thời đại Thượng Cổ đến nay.”

Cố Dương nhạy bén nhận ra được ý tứ trong lời nói của nàng: “Nói cách khác, đỉnh phong tu hành hiện giờ chính là Thiên Nhân cảnh sao?”

Diệp Lăng Ba nói: “Vậy cũng chưa hẳn, vũ trụ rộng lớn như thế, thế giới này không có thì có thể đi tới thế giới khác, luôn có thể tìm được đường ra.”

Cố Dương tạm thời gạt vấn đề này sang một bên, hẳn cách Thiên Nhân cảnh vẫn còn rất xa, so với việc quan tâm chuyện

này, còn không bằng ngẫm lại nên xử lý hoàng đế như thế nào đi.

...

Nửa tháng tiếp theo, Cố Dương và Diệp Lăng Ba tìm kiếm vị chưởng giáo Đạo môn kia khắp nơi.

Chính vì thế hắn mới biết thế giới động thiên này rộng lớn đến mức nào.

Đây là cả một vùng đại lục hoàn chỉnh, diện tích không hề nhỏ hơn lãnh thổ của Đại Chu hoàng triều.

Nơi này cũng có một quốc gia, nhưng thực lực của hoàng thất lại kém xa Chu triều và Triệu gia.

Ở trong giới tu hành, triều đình vốn không hề có sức uy hiếp gì.

Thực lực môn phái của thế giới này, ngoại trừ sáu phái tà đạo ra còn có tứ đại danh môn chính phái, thực lực mạnh nhất là Thủy Nguyệt tông, nhưng không đến mức một nhà độc đại.

Cố Dương không hề sốt ruột, dựa theo kết quả mô phỏng, một tháng sau bọn họ sẽ tìm được vị chưởng giáo Đạo môn kia.

Nhưng mà sẽ gặp một ít trắc trở.

Đọc theo đường đi, hắn lại gặp được một người trong tà đạo, khí huyết sát trên người rất nặng, có tu vi tương đương với võ giả nhất phẩm.

Người như vậy, không biết trên tay đã dính máu tươi của bao nhiêu người bình thường rồi, chết chưa hết tội.

Cố Dương giết luôn người kia, nhận được hai món pháp khí.

Năng lượng lại tăng thêm hai điểm, đạt đến mười chín điểm.

Có năng lực thay trời hành đạo, có năng lực lấy được năng lượng, hắn vui đến mức có phần quên cả trời đất.

Càng quan trọng hơn là, từ trong miệng tên tán tu kia, Cố Dương đã biết được ngọn núi Bất Quy sơn cách nơi này không xa xuất hiện một động phủ, nghe nói là do một vị Nguyên Anh tọa hóa rồi lưu lại.

Tin tức này chắc đã truyền ra rồi, đến lúc đó nhất định có rất nhiều tán tu đi qua tìm kiếm cơ duyên.

Đương nhiên Cố Dương không định bỏ qua cho cơ hội này, sau khi hỏi rõ vị trí của Bất Quy sơn thì đi về hướng đó.

...

Đêm hôm đó, Cố Dương và Diệp Lăng Ba tìm một sơn động qua đêm.

Hắn mở hệ thống ra, để bảo đảm, vẫn mô phỏng một lần trước.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Kim Thân nhị trọng, đánh bại Lâm Nhược Khê, chấn động thiên hạ.]

[Người và Diệp Lăng Ba tiến vào Thủy Nguyệt động thiên, trải qua gian nguy, cuối cùng tìm được chương giáo Đạo môn. Người định ở lại thế giới này, nhưng bị Diệp Lăng Ba bắt ép rời khỏi đây.]

[Dưới sự trợ giúp của hoàng hậu, người dẫn theo chương giáo Đạo môn lên vào trong hoàng cung, tiến hành ám sát. Ám sát thất bại, các người trốn khỏi hoàng cung.]

[Hoàng đế thôn phệ tất cả cường giả trong hoàng cung, bước vào Bất Lộ cảnh đỉnh phong, cưỡng ép mở đại trận của hoàng cung, định đối phó với viện trưởng Văn viện.]

Chương 250: Thắng quen rồi

[Lạc vương đã tìm đến, đánh hoàng đế ra khỏi hoàng cung, chương giáo Đạo môn ra tay trấn áp hoàng đế.]

[Người bị mấy vị cường giả Pháp Lực cảnh vây công, yếu không địch lại mạnh, chết trận tại chỗ, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Cố Dương xem xong lần mô phỏng này, hít vào một hơi.

Đây là cái giá trả cho việc cứu vớt thế giới sao?

Làm anh hùng, quả nhiên không có kết cục tốt.

Thành công cứu viện trưởng, ngăn cản vị kia của Xích Minh
thiên giáng lâm Thần Đô.

Kết quả hẳn lại bị tế thiên.

Hắn đi đâu để nói lý đây?

Vả lại vì sao Diệp Lăng Ba không để cho hắn ở lại thế giới này
chứ?

Cố Dương liếc nhìn Diệp Lăng Ba đang ngồi xuống bên cạnh,
trong lòng hơi nghi hoặc.

Hắn vốn định ở lại đây, xem thử xem có thể ở lại nơi này bao
lâu, có thể coi nơi đây là một đường lui không.

Ai biết Diệp Lăng Ba lại không cho hắn cơ hội.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều
sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm hai mươi hai tuổi.]

“Ta chọn ba.”

Hắn cũng muốn nhìn xem rốt cuộc mấy vị Pháp Lực cảnh kia
có thù hận sâu nặng gì với hắn, sao lại liên thủ làm thịt hắn.

Nhất thời, trong đầu hắn xuất hiện thêm rất nhiều ký ức.

Đó chính là cảnh tượng khi ba vị Pháp Lực cảnh vây công.

Tào gia!

Cao gia!

Còn có một vị cung nữ!

Ba vị Pháp Lực cảnh này này liên thủ đối phó với hắn, không
hề nói võ đức, dáng vẻ không giết được hắn thề không bỏ qua.

Mấu chốt là phía bên mình lại không có ai đến giúp hắn cả.

Nếu là một vị Pháp Lực cảnh, hắn còn có thể nghĩ cách chạy
thoát, nhưng đối mặt với ba vị cường giả Pháp Lực cảnh, hắn

thật sự cho dù có mọc cánh cũng khó bay đi được, không bao lâu đã bị đánh chết rồi.

Cuối cùng, trong đầu của hắn chỉ còn lại một câu nói: “Làm anh hùng đều không có kết cục tốt đẹp.”

Thật sự rất thảm.

Cố Dương không tin, quyết định lại mô phỏng một lần nữa.

[Hai mươi hai tuổi...]

[Người bỏ lại Diệp Lăng Ba, một mình tìm nơi trốn đi tu luyện.]

[Nửa năm sau, người bắt đầu thăm dò thế giới này, gặp được một vị tu sĩ Kim Đan kỳ, người đó không nói một lời đã truy sát người. Người sử dụng Thần Hoàng Quyết mới thoát thân được.]

[Sau hai năm, người gặp phải đủ loại truy sát. Một ngày kia, một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ ra tay, lấy pháp bảo vây khốn người, bắt về tông môn.]

[Người bị rơi vào khổ hình rút hồn luyện phách, nhận hết tra tấn mà chết, hưởng thọ hai mươi lăm tuổi.]

Thật ác độc!

Cố Dương nhìn kết cục của lần mô phỏng này, đã hiểu được phần nào vì sao Diệp Lăng Ba không để hắn ở lại đây.

Công pháp tu luyện của hắn vốn hoàn toàn không giống với thế giới này, bị tu sĩ cao giai của nơi này phát hiện, sẽ bị rơi vào vòng truy sát.

Kim Đan không được thì Nguyên Anh sẽ lên.

Nếu thực lực không đủ, ở lại thế giới này thì chẳng khác nào tự sát.

Thật ra trước khi mô phỏng, cảnh ngộ ở Vạn Tượng động thiên đã có thể nói rõ vấn đề.

Hiện giờ xem như hắn đã xác nhận được điều này.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

Cô Dương chọn điều một, công lực tăng lên biên độ nhỏ.

Về phần “Cửu Thiên Ngự Thân Quyết”, hắn vẫn nên nghe theo đề nghị của viện trưởng, tạm thời không luyện võ, chờ đến lúc có bản hoàn chỉnh rồi nói.

Diệp Lăng Ba đang ngồi ở bên cạnh hình như nhận ra điều gì đó, trợn mắt nhìn hắn, trong mắt ánh lên vẻ hơi kinh ngạc.

Rất nhanh, nàng đã nhắm mắt lại, bản thân tiếp tục tu luyện.

...

.....

Bên kia, cạnh một con sông lớn, mấy nam nữ trẻ tuổi đang nói về chuyện ở Bất Quy sơn.

Một nữ tử trong đó nói: “Su thúc, Bất Quy sơn kia thật sự có di bảo do Nguyên Anh lão quái để lại sao?”

Nam tử được gọi là sư thúc để một chòm râu, sau lưng đeo một thanh kiếm, khí độ siêu trần thoát tục, rõ ràng là một cường giả Kim Đan kỳ.

“Mấy trăm năm trước quả thật có một Nguyên Anh lão quái ẩn cư ở Bất Quy sơn, tự xưng là Vong Tình kiếm tiên, tu vi sâu không lường được. Nhưng mà hắn hiếm khi xuất thế, người biết đến hắn cũng không nhiều.”

Ánh mắt nữ tử kia sáng lên: “Nếu thật sự có di bảo của Nguyên Anh lão quái để lại, vậy đó là cơ duyên của chúng ta. Ta muốn xem thử xem đám tán tu này có dám cướp đồ từ chỗ Cổ Giang kiếm phái ta hay không.”

Cổ Giang kiếm phái là một trong tứ đại danh môn chính phái ở Thủy Nguyệt động thiên.

Mấy nam nữ trẻ tuổi này đều là đệ tử chân truyền của Cổ Giang kiếm phái, tuổi còn trẻ mà đã có tu vi Trúc Cơ, tất nhiên đều kiêu căng ngạo mạn, không coi trọng mấy tán tu.

Một chuyện này bọn họ đi ra ngoài lịch lãm.

Mà nam tử Kim Đan kỳ tên là Lý Thượng, phụ trách bảo vệ an toàn cho bọn họ.

Lý Thượng nói: “Đừng quên mục tiêu hàng đầu của chúng ta là tìm Chiếu Nguyệt kiếm của Trương sư đệ về. Theo như Hắc Nha đạo nhân báo lại, Chiếu Nguyệt kiếm rơi vào trong tay một nam một nữ. Chúng ta liên tục lần theo dấu vết đến tận đây, tuyệt đối không thể thả lỏng cảnh giác.”

Nữ tử kia nói: “Sư thúc, chuyện Bất Quy sơn xuất hiện di bảo của Nguyên Anh đã huyền náo ồn ào. Vậy nếu như đôi nam nữ kia ở gần đây, nói không chừng sẽ động lòng, chúng ta có thể đi thử vận may xem sao.”

Lý Thượng ngẫm nghĩ cảm thấy nàng nói cũng có lý, cho nên gật đầu đáp ứng.

...

Ngày hôm sau, Cố Dương để Diệp Lăng Ba ở lại đó, một mình đi tới Bất Quy sơn.

Nếu là động phủ có dính dáng đến cường giả Nguyên Anh kỳ, vậy thì chắc chắn sẽ có rất nhiều tán tu đến đây, tốt nhất không nên để nàng đi mạo hiểm.

Cố Dương bay thẳng đến, từ rất xa đã nhìn thấy một đường bảo quang phóng lên cao.

Bây giờ hẳn mới hiểu được vì sao tin tức lại truyền ra, bởi lẽ ban ngày bảo quang kia đã sáng như vậy rồi, đến buổi tối ngoài trăm dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Điều này cũng hợp tâm ý hẳn: “Người đến càng nhiều càng tốt.”

Cố Dương tăng nhanh tốc độ, không hề che giấu hành tung của mình.

Lúc lập tức đến Bất Quy sơn, đột nhiên một tia sáng đen nhanh như tia chớp bay tới, đánh về phía hẳn.

“Chậc!”

Một nam tử mặc áo bào màu đen nhảy ra từ bên đường, đắc ý cười nói: “Ha ha, hôm nay vận khí tốt, gặp được một con

non... Phụt!”

Chương 251: Thắng quen rồi (2)

Còn chưa dứt lời, hấn như gặp phải trùng kích, phun ra một búng máu, kêu lên thảm thiết: “Pháp khí của ta...”

Pháp khí tâm huyết tương liên với hấn lại bị hủy, sau đó phản phệ, nhất thời bị thương nặng.

...

Cách đó không xa, dưới một đồng đất nào đó có một lão giả đang nhỏ giọng dạy bảo đồ đệ mới thu nhận: “Thấy chưa, người nọ có tu vi Trúc Cơ rồi, chẳng phải còn vẫn gặp ám toán sao, giang hồ hiểm ác, phải cẩn thận mọi nơi...”

Còn chưa dứt lời đã thấy người đánh lén kia bị trọng thương hộc máu.

Lão giả nhất thời há hốc mồm.

Sau đó, không hiểu sao đầu của nam tử áo bào màu đen kia nổ tung, chết ngay tức khắc.

Người tuổi trẻ mới vừa rồi đáp xuống bên cạnh thi thể, lục lọi đồ của thi thể này.

Lão giả nhìn động tác thuần thục của người kia, cảm thấy da đầu hơi run lên.

Không hiểu sao trong đầu hấn lại vang lên một câu nói, thợ săn cao minh chân chính thường lấy tư thái của con mồi để xuất hiện.

Lúc này, đồ đệ kia kinh hô một tiếng, nói: “Ta nhận ra hấn, đê mê đó chính là do hấn giết mấy người kia, đưa bản ‘Tiểu Chu Thiên Công’ cho ta.”

Hài đồng này chính là tiểu nhi mặt vàng Hoàng Vĩnh Khang kia.

Lão giả cả kinh, thanh Chiếu Nguyệt kiếm đang ở trên tay người này sao?

...

Bên kia, Cố Dương xử lý tên đánh lén rồi lại tìm ra được ba món pháp khí từ trên người hắn, bổ sung giá trị được bốn điểm năng lượng, có thể nói là một khởi đầu tốt đẹp.

Người áo bào màu đen này thật nham hiểm, không đi tranh giành di bảo của Nguyên Anh mà lại trốn ở đây ám toán người khác.

Cứ như vậy, chỉ ít có ba người đã rơi vào trong tay hắn.

Hắn quay đầu liếc nhìn sang một chỗ nào đó, hơi ngạc nhiên, lại nhìn thấy tiêu hài nhi tối hôm đó ở đây.

Phải biết rằng nơi này cách trấn nhỏ ít nhất đến hơn một ngàn cây số.

Cố Dương thấy người bên cạnh hắn không có khí huyết sát gì nên tha cho hắn một mạng.

Hắn không phải người lạm sát kẻ vô tội, nhưng giết những tu sĩ trên tay dính đầy máu tanh này gọi là thay trời hành đạo thì lại không hề có chút gánh nặng tâm lý nào.

Đương nhiên, hắn vất vả thay trời hành đạo như vậy, thu chút thù lao là hợp tình hợp lý.

Hắn bay lên không trung, tiếp tục hành trình săn bắt của mình.

...

Một phương hướng khác, mấy đệ tử của Cổ Giang kiếm phái cũng chạy tới Bất Quy sơn, tán tu ven đường nhìn thấy kiếm quang của bọn họ đều tránh đi rất xa.

Cho dù là tu sĩ được phái tới bảo vệ sơn đạo cũng không dám ngăn cản.

Người cầm đầu rõ ràng là cao nhân Kim Đan kỳ, ở đây không ai có thể đỡ được một kiếm của hắn.

Chỉ chốc lát sau, đám người Cổ Giang kiếm phái đi đến trước động phủ đó.

Ở đây còn có ba đội nhân mã khác.

Lý Thượng nhìn lướt qua, đại khái đã nhận ra lý lịch của ba người kia, đều là lục tông tà đạo, người có tu vi cao nhất chỉ

có Kim Đan kỳ, cho nên không để tâm lắm.

Hắn là huyền môn chính tông, Kim Đan tà đạo này không xứng xách giày cho hắn. Nếu thật sự phải đánh, mấy tên này cùng lên cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng mà bây giờ còn không phải lúc động thủ.

Bởi vì đại môn của động phủ còn đóng chặt.

Nhìn tình huống này, người ba bên đều không thể mở đại môn này ra.

Lý Thượng cẩn thận quan sát đại môn kia, nhưng không định thử mở ra.

Đây chính là động phủ của Nguyên Anh lão quái, cấm chế trên đó lợi hại cỡ nào, nếu không có phương pháp mở ra mà cố tình mở ra, không có thực lực Nguyên Anh kỳ thì nhất định không làm được.

Mục tiêu chuyên đi này của hắn là tìm Chiếu Nguyệt kiếm của Trương sư đệ về.

Thanh linh khí này quan trọng, tuyệt đối không thể thất lạc bên ngoài được.

Không biết đôi nam nữ kia có đến hay không?

...

“Lần này thật sự phát tài rồi!”

Cố Dương dạo quanh Bất Quy sơn một vòng, giết chết năm tên định đánh lén hắn, tổng cộng được mười lăm món pháp khí.

Nạp giá trị vào trong hệ thống, năng lượng đạt tới ba mươi điểm.

Chẳng trách nhân vật chính trong tiểu thuyết đều thích giết người đoạt bảo, thật sự kiếm tiền kiểu này quá nhanh.

Không đúng, ta đang thay trời hành đạo.

Không sai, là thay trời hành đạo!

Đám người này đều tay đầy máu tanh, giết bọn họ là vì dân trừ hại.

Cố Dương lại lượn một vòng nhưng không có ai đưa đến cửa, lúc này mới bay về phía Bất Quy sơn.

“Dừng lại!”

Trước mặt đột nhiên có một người nhảy ra, thứ người đó sử dụng là một món pháp khí.

Cố Dương thấy trên người kia đầy khí huyết sát, nâng tay một đao chém hẳn thành hai phần, còn thuận tay thu món pháp khí đó, trực tiếp nạp giá trị vào trong hệ thống.

Ba mươi một điểm!

Hắn bay thẳng đến chỗ bảo quang sáng lên, trên đường lại giết chết thêm hai người.

Giá trị năng lượng đạt đến ba mươi ba điểm.

Mấy lần này hắn thắng nhiều đến mức quen rồi.

Cuối cùng Cố Dương cũng dừng lại, nhìn động phủ được khám trên vách đá, cánh cửa khép chặt.

Máu chốt là bên cạnh có bốn nhóm người đang đứng.

Hắn không khỏi cả kinh: “Sao nhiều Pháp Lực cảnh đến vậy!”

Ở đây có đến năm Pháp Lực cảnh, dựa theo phân chia cảnh giới của thế giới này thì chắc là Kim Đan kỳ.

Không đánh lại, tốt nhất là rút lui.

Cố Dương nhất thời sinh lòng rút lui, thu hoạch hôm nay đã không nhỏ, đương nhiên thấy tốt mới làm, không cần phải mạo hiểm như vậy.

“Đợi chút!”

Đột nhiên, vị Kim Đan cảnh có thực lực mạnh nhất trong đám người ở đây mở miệng nói.

Cùng lúc đó, một đường kiếm ý tập trung vào hắn, hắn chợt nghe người nọ dùng giọng điệu lạnh lẽo nói: “Mau giao Chiêu Nguyệt kiếm ra đây, tha cho người khỏi chết!”

Chiếu Nguyệt kiếm?

Thật có lỗi, ta đã nạp giá trị vào trong hệ thống rồi.

“Chiếu Nguyệt kiếm!”

Ánh mắt của mấy vị cường giả Kim Đan kỳ còn lại ở đây đều trở nên khác thường.

Hai mươi năm trước, chuyện về Chiếu Nguyệt kiếm và huyết mạch cuối cùng của Trương gia đã từng gây nên rất nhiều náo động, dẫn tới chuyện mấy phương tranh đoạt.

Cuối cùng đệ tử Trương gia kia được Cổ Giang kiếm phái thu làm đệ tử, Chiếu Nguyệt kiếm cũng thuộc về Cổ Giang kiếm phái, chuyện này mới lắng xuống.

Không ngờ hiện giờ lại sinh ra biến động, Chiếu Nguyệt kiếm rơi vào trong tay người khác.

Lần này có không ít người ở đây đều rục rịch.

Chiếu Nguyệt kiếm liên quan đến tung tích của một món pháp bảo, đừng nói là bọn họ, ngay cả là Nguyên Anh lão quái cũng sẽ vì nó mà động lòng.

Nhưng động lòng thì động lòng, không có ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chương 252: Chém Kim Đan

Người đó là đệ tử chân truyền của Cổ Giang kiếm phái, tu luyện kiếm thuật huyền môn chính tông, mặc dù chỉ là Kim Đan sơ kỳ, cũng tuyệt đối không phải người mà tà đạo như bọn họ có thể địch được.

Trong thế giới này chỉ có tứ đại chính đạo danh môn cùng với tất cả mười hai môn công pháp huyền môn chính tông mới có thể đột phá thẳng đến cảnh giới Hóa Thần.

Những con đường khác đều chỉ là lối tắt, vĩnh viễn không thể nào so sánh được với đệ tử danh môn.

...

“Người kia chết chắc rồi.”

Cách đó không xa là Hoàng Vĩnh Khang và lão già kia, lão già quả quyết nói.

“Năm năm trước Lý Thượng đã đột phá Kim Đan cảnh, tu luyện “Thanh Nguyên Tử Hình” - một trong mười hai môn công pháp huyền môn chính tông, trên tay cầm thanh linh khí Thanh Nguyên kiếm, nắm giữ “Thanh Nguyên Kiếm Quyết” quý thần khó lường.”

“Nếu cùng cảnh giới thì e rằng cũng chỉ có vài vị Kim Đan đỉnh phong mới có thể cùng đánh một trận với hấn.”

Chớ đừng nói đến việc người nọ chỉ là Trúc Cơ, sao có thể đỡ được một kiếm của Lý Thượng?

Hoàng Vĩnh Khang đã không còn là tiểu hài đồng không hiểu gì cả của nửa tháng trước nữa, lúc này cũng đã sinh lòng hướng tới tứ đại chính đạo.

Nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo lắng thay nam tử kia.

Nếu không phải người này cho hấn một quyền công pháp nhập môn, hấn cũng không thể có được cơ duyên như bây giờ, chân chính bước vào con đường tu hành.

...

Keng!

Cô Dương rút Phượng Vũ đao ra, từ khi thân binh này bị phong ấn cho đến nay, đây là lần đầu tiên lộ ra mũi nhọn chân chính của nó.

Nháy mắt đã chặt đứt đường khí cơ kia.

Nhưng mà hấn không lùi, trái lại còn tiến tới, chân nguyên bùng nổ, một luồng sát ý khóa chặt lấy đối phương.

Nếu như ở Đại Chu, gặp phải cường giả Pháp Lực cảnh, đương nhiên hấn chỉ có thể xoay người bỏ chạy, Pháp Lực cảnh bình thường tuyệt đối không đuổi kịp hấn.

Nhưng mà ở Thủy Nguyệt động thiên này, thuật phi độn của những tu sĩ này đều cực kỳ cao minh.

Đặc biệt là kiếm độn thuật, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Quan trọng nhất là Cố Dương đã biết được nhược điểm của tu sĩ Thủy Nguyệt động thiên, đó chính là công mạnh thủ yếu.

Lực sát thương và lực phá hoại của tu sĩ thế giới này thật sự vượt xa võ giả.

Nhưng mà bọn họ đều có nhược điểm, khi thi triển pháp thuật, dùng chân nguyên bản thân dẫn dắt sức mạnh trời đất đều cần một quá trình.

Cho dù quá trình này ngắn ngủi cỡ nào thì vẫn là một trình tự không cách nào giảm bớt được.

Đây là một nhược điểm trí mạng.

Cố Dương luôn coi tu sĩ là quân địch, trong lòng đã có kết luận.

Gặp phải kẻ địch có thực lực không kém nhiều, nếu bị kéo dẫn khoảng cách nhất định, hẳn thất bại.

Nếu như bị hấn đến gần người, như vậy đối phương chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ được!

Giờ phút này, đối phương cách hẳn chỉ có năm mươi mấy thước, đang ở trong phạm vi công kích của hẳn.

Chiêu thức thứ ba của “Thiên Vấn Cửu Đao”, Thế Thôn Hoàn Vũ!

Cố Dương thầm biết lúc này bản thân đang đối mặt với cường giả tương đương với Pháp Lực cảnh, đương nhiên lúc ra tay sẽ sử dụng chiêu thức mạnh nhất.

...

“Pháp bảo!”

Vài vị cường giả Kim Đan cảnh bên cạnh nhìn thấy Phượng Vũ đao trong tay Cố Dương thì đều biến sắc, kinh hô thành tiếng.

Tiểu tử Trúc Cơ kỳ xa lạ trước mắt này, trên tay lại có một món pháp bảo.

Tham niệm trong lòng bốn người bùng cháy dữ dội, ánh mắt lập tức đỏ lên.

Đó chính là pháp bảo!

Nếu như bọn họ có thể có được một món pháp bảo, nào còn phải sợ hãi đệ tử chân truyền Lý Thượng này như vậy nữa?

Chờ tu vi lên đến Kim Đan kỳ đỉnh phong, dựa vào một món pháp bảo, thậm chí còn có thể chống đỡ được một hai chiêu của Nguyên Anh lão quái.

Sở dĩ lục tông tà đạo có thể khai tông lập phái dưới mi mắt tứ đại chính đạo, chính bởi vì trong sáu tông môn này, mỗi tông môn đều có pháp bảo.

Sau khi chiếm lấy pháp bảo này, ngày sau thành tựu Nguyên Anh, nói không chừng mình cũng có thể xưng tông làm tổ sư.

...

“Pháp bảo!”

Lý Thượng cũng chấn động, sau đó là mừng rỡ như điên.

Cơ duyên của ta đến rồi!

Cho dù là chính đạo như Cổ Giang kiếm phái, pháp bảo trong tông môn cũng không vượt quá mười món.

Chỉ có thành tựu Nguyên Anh thì mới được giữ một món pháp bảo.

Hiện giờ, trong tay một tiểu tử Trúc Cơ kỳ lại có một món pháp bảo, điều đó chẳng khác nào tiểu nhi cầm vàng nơi phố xá sầm uất.

Pháp bảo vô cùng có uy lực, một Trúc Cơ kỳ nho nhỏ vốn không cách nào phát huy được uy lực này.

Đáng lẽ đây là cơ duyên của hắn.

Nháy mắt tiếp theo, một đường sát khí lạng yên lao tới.

Khi đường đao quang kia chém xuống, vượt qua không gian, nháy mắt chém tới trước mặt hắn thì hắn mới sợ hãi cả kinh, vẻ mừng rỡ như điên trên mặt cứng đờ lại.

“Đây là đao pháp gì vậy?”

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đao pháp bất chấp không gian như vậy.

Ầm ầm ầm!

Ba pháp thuật hộ thể trên người không cách nào ngăn cản được, nháy mắt đã vỡ nát.

Không ổn rồi!

Trong nháy mắt, hắn đã rơi vào một tình cảnh vô cùng hung hiểm.

Sóng chết trước mắt, Lý Thượng bộc phát ra tiềm lực trước nay chưa từng có, trong kim đan có một đường kiếm quang bay ra, vừa khéo chặn đao ý trí mạng kia.

“Phụt...”

Hắn phun ra một búng máu.

Pháp bảo bản mạng miễn cưỡng chặn lại đao ý khủng bố kia, khiến tinh thần hắn bị thương nặng.

Ngay sau đó, một bóng dáng đã xuất hiện trước mặt hắn.

“Không...”

Trong mắt Lý Thượng lóe lên vẻ cực kỳ sợ hãi, một đường đao quang lóe lên, chém cả người hắn thành hai khúc.

Lập tức, đao ý khủng bố hóa thành vô số đường đao mang, chém nát hai phần thân thể của hắn, hóa thành một vũng máu.

Một đường kiếm quang màu xanh định bỏ chạy lại bị một bàn tay túm chặt lấy.

Kim Đan, ngã xuống!

...

Hiện trường, hoàn toàn tĩnh mịch.

Bốn vị cường giả Kim Đan đứng ngây ra đó, hoàn toàn không thể tin nổi vào hai mắt của mình.

Sự việc phát sinh quá nhanh, nhanh đến mức không ai ở đây phản ứng lại kịp.

Chỉ trong chớp mắt, một vị cường giả Kim Đan kỳ của huyện môn chính tông đã chết đi như vậy, bị nghiền xương thành tro.

Đến tận lúc chết rồi mà Lý Thượng vẫn còn không kịp lấy linh khí của mình ra!

Điều càng khiến cho người ta khiếp sợ chính là, người giết chết Lý Thượng lại là một tiêu tử Trúc Cơ kỳ.

Chương 253: Chém Kim Đan (2)

Sao có thể chứ?

Thủ đoạn giết người gọn gàng linh hoạt như vậy, quả thật khiến người ta sợ hãi.

...

“...”

Lão giả ở bên cạnh thấy Lý Thượng hóa thành một vũng máu, miệng há hốc, vẻ mặt dại ra.

Hoàng Vĩnh Khang lại kích động đến suýt chút nữa nhảy lên.

Tuy rằng hắn không thấy rõ toàn bộ quá trình, nhưng hắn nhìn ra được là vị thúc thúc đã từng giúp hắn kia thắng.

Hắn có tâm tính tiêu hài tử, đương nhiên thiên vị Cố Dương.

...

Cố Dương không tài nào tin nổi, thật sự không ngờ bản thân lại dễ dàng giết chết được một vị cường giả tương đương với Pháp Lực cảnh như vậy.

Còn dễ dàng hơn cả trong tưởng tượng của hắn.

Thân thể những tu sĩ này thật sự quá yếu, chỉ mạnh hơn võ giả nhất phẩm một chút thôi.

Một khi bị hắn tiếp cận, vốn không chặn được một đao của hắn.

Cho dù không dùng đến thanh thần binh tuyệt thế là Phượng Vũ đao này, một quyền cũng có thể đánh bại thân thể bọn họ.

Nếu đổi lại là Pháp Lực cảnh của Đại Chu, hẳn vốn không có bất cứ cơ hội nào.

Đương nhiên, nếu như đôi phương không khinh thường, giữ một khoảng cách với hẳn, thả phi kiếm ra trước, hẳn chỉ có thể nử từng chút một.

Hai hệ thống tu luyện đều có ưu khuyết điểm riêng, chỉ xem bên nào càng có thể nắm chắc cơ hội hơn thôi.

[Phát hiện nguồn năng lượng, có muốn nạp năng lượng không?]

“Có.”

[Nạp năng lượng thành công, nhận được bảy điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là bốn mươi điểm.]

Cố Dương lại có thêm bảy điểm năng lượng, thanh phi kiếm này còn cao cấp hơn cả thanh Thiên Khu kiếm của Lâm Nhược Khê.

Cố Dương quay đầu nhìn sang bốn gã cường giả Kim Đan kỳ khác, nhe răng cười: “Còn ai muốn đoạt Phượng Vũ đao của ta nữa không?”

Bốn vị cường giả Kim Đan kỳ mới vừa được chứng kiến thủ đoạn quỷ thần khó lường của hẳn, trong lòng đều cực kỳ kiêng kỵ, không dám tùy tiện ra tay.

Một tên trong đó dùng giọng nói khàn khàn nói: “Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, các hạ thật tài giỏi, không biết xưng hô như thế nào vậy?”

Cố Dương nhanh chóng suy nghĩ, không định nói tên thật: “Cố Nhất Đao.”

“Su thúc...”

Lúc này, cuối cùng mấy đệ tử còn lại của Cổ Giang kiếm phái cũng phản ứng lại kịp, một nữ tử đau thương kêu lên, dùng ánh mắt thù hận nhìn Cố Dương.

“Các đệ tử nghe lệnh, bày trận, giết chết tên này, báo thù cho sư thúc!”

Keng keng keng...

Mấy đệ tử Cổ Giang phái ào ào rút kiếm ra, định bày kiếm trận.

Cổ Dương nhướng mày, đột nhiên biến mất tại chỗ, vèo một cái đã xuất hiện ở giữa các đệ tử của Cổ Giang kiếm phái.

Phụt phụt...

Cổ Dương đánh từng quyền, giết sạch bọn họ, thật sự giống như giết gà vậy.

Sáu đệ tử chân truyền của Cổ Giang kiếm phái, thân thể nổ tung, hóa thành từng bãi máu.

...

Bốn vị cường giả Kim Đan kỳ bên cạnh nhìn mà thấy sợ.

Những người đó chính là đệ tử chân truyền của Cổ Giang kiếm phái, là những kẻ có thể tung hoành khắp chốn, ngay cả là lục tông tà đạo cũng tuyệt đối không dám tùy tiện trêu chọc.

Tứ đại danh môn đều cực kỳ bao che khuyết điểm, người nào dám giết đệ tử chân truyền của bọn họ đều sẽ bị môn phái cử cường giả tới diệt môn.

Rốt cuộc kẻ này là sát tinh đến từ đâu, một lúc giết bảy đệ tử Cổ Giang kiếm phái, đúng là chọc thủng trời cao.

Bọn họ chỉ thấy tên Cổ Nhất Dao kia thu pháp khí của đệ tử Cổ Giang kiếm phái lại, sau đó tiêu sái rời đi.

Chỉ để lại bốn vị Kim Đan kỳ người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng không có ai đuổi theo.

Một tên sát tinh như vậy, ai biết sau lưng có che giấu nhân vật khủng bố nào hay không.

Đương nhiên pháp bảo rất dụ người, nhưng phải có mạng mới lấy được.

Giữa pháp bảo và mạng sống, bọn họ vẫn coi trọng cái mạng nhỏ của mình hơn.

...

Cách đó không xa, một miếng ngọc bội vừa khéo rơi xuống bên cạnh Hoàng Vĩnh Khang. Hắn nhặt lên nhìn, thấy là một miếng ngọc bội hoa văn hình rồng, chạm trổ cực kỳ tinh xảo, trên đó còn dính máu.

Cũng không biết là của tên xui xẻo của Cổ Giang kiếm phái nào.

Hắn tiện tay nhét vào trong lòng.

Đồ hắn nhặt được thì dĩ nhiên là thuộc về hắn.

“Chạy mau.”

Cổ Dương trở về tụ họp với Diệp Lăng Ba, kéo nàng bỏ chạy.

Mới vừa rồi hắn giết vài tên ở Bất Quy sơn, hơn nữa còn xuất thân đại phái, căn cứ theo kinh nghiệm của hắn, cao thủ của môn phái kia sẽ nhanh chóng đến truy sát hắn.

Cho dù không sử dụng mô phỏng thì hắn vẫn có thể đoán được.

Thu hoạch vĩ đại lần này cộng thêm sáu món pháp khí cuối cùng kia, năng lượng tích trữ của hắn đã lên đến bốn mươi sáu điểm rồi.

Hắn đã lâu rồi chưa giàu có như vậy.

Tuy rằng Diệp Lăng Ba không biết xảy ra chuyện gì, nhưng từ trong giọng nói gấp gáp của hắn cũng biết tình thế nghiêm trọng, không dài dòng vô ích, bỏ chạy theo hắn.

...

Bọn họ đặc biệt lựa chọn chỗ hẻo lánh không người để đi, nói đúng hơn là bay trên bầu trời trời, cố gắng khiêm nhường.

Thời gian một ngày một đêm, bọn họ đã chạy hơn một ngàn cây số.

Cuối cùng, bọn họ tìm chỗ nghỉ ngơi.

Cổ Dương mở hệ thống ra, mở một lần mô phỏng để bói thử lành dữ.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Kim Thân nhị trọng. Người vào Thủy Nguyệt động thiên, giết chết một vị tu sĩ Kim Đan sơ kỳ ở Bát Quy sơn.]

[Ba ngày sau, một vị cường giả Nguyên Anh kỳ lần theo dấu vết đuổi đến. Người phát hiện ra trước, sử dụng “Thần Hoàng Quyết” mang theo Diệp Lăng Ba chạy trốn, nhưng nhanh chóng đã bị đuổi kịp.]

[Mười ngày sau, bốn vị cường giả Nguyên Anh kỳ bày kiếm trận, bao vây người. Thời khắc mấu chốt, một đường kiếm quang bay đến từ trên trời, phá tan kiếm trận, các người nhân cơ hội chạy thoát.]

[Hai ngày sau, các người tìm được chuông giáo Đạo môn, rời khỏi Thủy Nguyệt động thiên.]

[Người một mình lặng lẽ rời khỏi Thần Đô, dọc đường gặp phải một vị cường giả Pháp Lực cảnh của U Minh tông, bị hai sát thi Pháp Lực cảnh vây công, cuối cùng không địch lại, bị đánh chết tại chỗ, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Lại là U Minh tông.

Cố Dương nhìn thấy cách chết lần này, có vài phần ngoài ý muốn.

Hắn nghĩ tới có khả năng sẽ là Thẩm gia, Tào gia thậm chí là Lâm gia, kết quả lần này lại là U Minh tông.

Nói thật, Cố Dương vẫn cảm thấy thực lực của thế lực được xưng là trấn áp thiên hạ mười mấy năm khiến Thần Thông cảnh không dám xuất thế này hơi nhạt nhòa.

Chương 254: Chương giáo Đạo môn

Lần trước gặp phải một đệ tử Kim Thân nhị trọng cho hắn cảm giác rất yếu.

Sau đó, không phải Thần Thông cảnh của các thế lực lớn vẫn chạy khắp nơi sao, ví dụ như Lâm Nhược Khê.

Hiện giờ xem ra U Minh tông thật sự có cao thủ.

Một cường giả Pháp Lực cảnh, cộng thêm hai sát thi Pháp Lực cảnh, hẳn đều không phải là đối thủ.

Khi ở Thủy Nguyệt động thiên, hẳn bị cường giả Nguyên Anh kỳ truy sát mười ngày, cuối cùng mới bị bao vây.

Trở lại Đại Chu, một Pháp Lực cảnh mang theo hai sát thi khiến cho hắn bó tay.

Chỉ có thể nói, võ quýt dày có móng tay nhọn.

Nói đi cũng phải nói lại, thời khắc mấu chốt kia, một kiếm phá vỡ kiếm trận khiến bọn họ thoát được một mạng rớt cuộc là của ai?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn hai.”

Nhất thời, trong đầu Cố Dương xuất hiện thêm ký ức vài trận chiến đấu.

Vài lần chiến đấu với cường giả Nguyên Anh kỳ, còn có một trận chiến với cường giả Pháp Lực cảnh của U Minh tông kia.

Một lát sau, hắn mở to mắt, vẻ mặt sa sầm: “Loại sát khí này, không ngờ lại khó chơi đến vậy.”

Lần trước, đệ tử Kim Thân cảnh của U Minh tông bị chân nguyên của hắn khắc chế gắt gao, không hề có sức đánh lại.

Một lần này, hắn gặp phải Pháp Lực cảnh của U Minh tông, tình huống lại phản ngược lại, chân nguyên của hắn bị khắc chế rất lớn, bị đánh đến mức không hề có sức đánh lại.

Xem ra cái gọi là khắc chế với bị khắc chế vẫn phải xem tu vi cao thấp.

Nếu tu vi hắn cao hơn thì có thể khắc chế người của U Minh tông.

Người của U Minh tông có tu vi cao hơn hắn thì đến lượt hắn bị khắc chế.

...

Cố Dương ở trong Thủy Nguyệt động thiên tuy sợ hãi nhưng không nguy hiểm, cho nên không tiến hành mô phỏng nữa, miễn gây thêm rắc rối.

Quả nhiên, ba ngày sau, từ xa hấn đã cảm ứng được một luồng khí tức cường đại đang nhanh chóng đến gần.

Hấn không nói hai lời, dùng “Thần Hoàng Quyết” hóa thân thành phượng hoàng mang theo Diệp Lăng Ba trốn đi.

...

.....

Mười ba ngày sau, bốn vị cường giả Nguyên Anh kỳ của Cổ Giang kiếm phái đều tìm tới chỉ vì truy sát một tiểu bối Trúc Cơ kỳ.

Tin tức truyền ra, mọi người đều khiếp sợ vì độ mạnh tay này của Cổ Giang kiếm phái, cũng có người nhạo báng Cổ Giang kiếm phái ỷ lớn bắt nạt nhỏ, quả thật làm mất hết mặt mũi của tứ đại chính đạo.

Cuối cùng, bốn vị Nguyên Anh kỳ bày kiếm trận, vây khốn được tiểu tử đáng giận kia, chuẩn bị bắt lấy hấn đưa về tông môn.

Đột nhiên, bên ngoài bầu trời có một đường kiếm quang chói mắt bay tới, đại trận do bốn vị cường giả Nguyên Anh kỳ hợp lực bày ra lập tức bị phá tan.

Hai người bị vây trong đó lại hóa thành phượng hoàng, trong chớp mắt bỏ trốn mất dạng.

Sau lần này, bốn cường giả Nguyên Anh kỳ không đuổi theo nữa.

Bởi vì bọn họ nhận ra lai lịch của đường kiếm quang kia, người do vị kia muốn bảo vệ, bọn họ làm sao giết được?

Trừ khi là sư tổ tự mình ra tay.

Nhưng vì một Trúc Cơ kỳ nho nhỏ mà kinh động đến sư tổ, bọn họ cảm thấy rất mất mặt.

Bốn vị Nguyên Anh lão quái đều biết, lần này Cổ Giang kiếm pháí thật sự mất hết cả mặt mũi.

Sau việc này, cái tên Cố Nhất Dao đã truyền khắp toàn bộ Thủy Nguyệt giới.

Chỉ là một Trúc Cơ kỳ, thế nhưng lại có thể trốn được truy sát của bốn vị Nguyên Anh lão quái, giữ được tính mạng, có thể nói là một truyền kỳ.

...

Hai ngày sau, Cố Dương và Diệp Lăng Ba theo thường lệ qua đêm trong một sơn động.

Sáng sớm, bên ngoài đổ mưa.

Cố Dương ngồi trong cửa động, tâm trạng thả lỏng.

Xem ra tất cả đều giống như trong mô phỏng, hôm nay bọn họ có thể tìm được vị chuông giáo Đạo môn kia.

Hắn nhìn sang Diệp Lăng Ba đang ngồi cách đó không xa, đột nhiên hỏi: “Rốt cuộc người và thế giới động thiên này có quan hệ gì vậy?”

Ngày đó, vị cường giả thần bí đã cứu bọn họ đại khái là vì nàng.

Diệp Lăng Ba mở mắt ra, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết.”

“Từ khi hiểu chuyện thì ta đã ở trong Văn viện rồi. Có người nói ta là đại năng Thượng Cổ chuyển thế. Ta cũng không biết mình có phải như vậy không.”

“Ta chỉ biết, tu vi ta có bây giờ đều do bản thân khổ tu mà có được.”

“Tất cả tri thức của ta đều học được từ trên sách, cũng chưa từng thức tỉnh trí tuệ bản thân, cũng không hề có được công pháp truyền thừa.”

“Nếu như nói trên người ta có điểm nào đặc thù, vậy đó chính là khí tức tiên linh ở trên người ta.”

“Nhưng mà nó giống như là thứ đang trói buộc ta vậy. Nếu không phải khí tức tiên linh này, ta đã sớm bước vào Thần

Thông cảnh rồi.”

Cố Dương gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Nàng mới tu vi nhất phẩm, viện trưởng sẽ không nói cho nàng biết quá nhiều chuyện.

Biết nhiều có đôi khi thật sự không phải là một chuyện tốt.

Diệp Lăng Ba lại nói: “Nhưng mà thế giới động thiên này khiến cho ta cảm thấy vô cùng thân thiết, có lẽ thật sự có quan hệ rất lớn với ta.”

Cố Dương đột nhiên nghiêm mặt nói: “Lần trước ngươi đã nói muốn kết làm đạo侶 với ta, còn giữ lời chứ?”

Diệp Lăng Ba nghiêm túc gật đầu.

Cố Dương hít sâu một hơi, kiên trì đến cùng, hỏi ra một vấn đề mà nếu như ở trái đất hẳn nhất định sẽ bị cộng đồng mạng phỉ nhổ: “Vậy ngươi có để ý bên cạnh ta có người khác...”

Đúng lúc này, một bóng dáng đột nhiên xuất hiện ngoài sơn động, nói: “Là Nhậm viện trưởng kêu các ngươi đến sao?”

Cố Dương thềm cả kinh, quay đầu nhìn lại, thấy đó là một đạo cô, mặc áo đạo bào rộng, không nhìn ra được tuổi tác cụ thể.

Ánh mắt đầu tiên giống như một lão thái thái hiền lành.

Nhưng vừa nhìn lại thì giống như nữ tử trung niên.

Chờ nhìn kỹ lại, nhìn diện mạo lại cực kỳ trẻ tuổi.

Mức độ vô cùng tương phản giữa diện mạo với khí chất này khiến người ta có cảm giác cực kỳ độc đáo.

Diệp Lăng Ba vội vàng đứng lên: “Đệ tử Văn viện Diệp Lăng Ba, bái kiến Văn trưởng giáo!”

Cố Dương cũng hành lễ theo: “Văn bối Cố Dương, bái kiến trưởng giáo.”

Ánh mắt đạo cô đảo qua người hai người, dừng lại thêm vài giây ở trên người Cố Dương, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Dương nói: “Viện trưởng bảo bọn ta đến tìm tiền bối.”

“Vậy đi thôi.” Đạo cô gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

Diệp Lăng Ba sờ mi tâm, một đường sóng gợn xuất hiện trước mặt.

Chương 255: Kim Thân tam trọng

Ba người vượt qua đường sóng gợn kia, nháy mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

...

“Phụ thân!”

Cố Dương vừa trở lại Trích Tinh các đã nghe thấy giọng nói kích động của Hi Hoàng, bóng dáng bé bỏng nhào vào trong ngực hắn.

Hắn vỗ nhẹ nhàng sau lưng nàng.

Hắn biết mình vừa đi là một tháng, đoán chừng nàng đã lo lắng sắp chết rồi.

“Chu viện trưởng, tiền bồi, văn bồi đi về trước, ngày mai lại đến.”

Hắn mang theo Hi Hoàng rời khỏi Văn viện.

Cố Dương trở lại Thiên Tâm võ quán, đỡ Hi Hoàng rời đi, sau đó một mình trong phòng, mở hệ thống ra, nhìn bốn mươi bốn điểm năng lượng kia, hít sâu một hơi.

Chẳng mấy chốc sẽ có một trận đánh ác liệt phải đánh, hắn cần phải tăng thực lực lên.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao hai điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, ngươi đã là Kim Thân nhị trọng...]

[Ngươi và chương giáo Đạo môn lên vào hoàng cung, ám sát hoàng đế, sau khi thất bại chạy ra khỏi hoàng cung.]

[Ngươi bị hai vị Pháp Lực cảnh truy sát, chạy trốn đến thân đàn tế thiên, mở bí cảnh kia ra, thừa dịp vị cường giả Bất Lậu

cảnh ở trong đó đi ra, trốn vào trong đó, đóng cửa vào bí cảnh lại.]

[Hai ngày sau, người đi ra khỏi bí cảnh, đại chiến đã kết thúc.]

[Trong trận chiến này, viện trưởng Văn viện ngã xuống, Lạc vương lấy được Nhân Hoàng kiếm, trấn giữ Thần Đô, nâng đỡ hoàng đế mới thượng vị.]

[Hoàng hậu bỏ mình, Tô nhị tiểu thư bỏ mình, Hi Hoàng bỏ mình, Diệp Lăng Ba bỏ mình.]

[Chương giáo Đạo môn trở lại Thủy Nguyệt động thiên, người một mình trốn vào trong bí cảnh chỗ thần đàn tế thiên, dốc lòng khổ tu.]

[Mười năm sau, cửa vào bí cảnh sụp đổ, một ý chí khủng bố xâm nhập đánh úp, người chết, hưởng thọ ba mươi hai tuổi.]

Rất thảm.

Tuy rằng cuối cùng Thần Đô được bảo vệ, nhưng rất nhiều người đã ngã xuống.

Lạc vương trở thành người thắng cuối cùng.

Đáng tiếc, không lâu sau, vị kia của Xích Minh thiên vẫn ngóc đầu trở lại, Lạc vương cầm Nhân Hoàng kiếm trong tay, nhưng lần này lại không thể bảo vệ được.

Tình tiết đồ nát đến mức độ này, muốn trở lại quỹ đạo, nói còn dễ hơn làm.

Nhưng nói như thế nào, tranh thủ được thời gian mười năm đã xem như không tệ rồi.

Cố Dương nhìn thoáng qua sổ dự, còn có bốn mươi hai điểm năng lượng, có thể tiến hành hai mươi một lần mô phỏng.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi hai tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm ba mươi hai tuổi.]

“Ta chọn một.”

...

“Thêm lần nữa!”

Cố Dương lại mở mô phỏng ra một lần nữa.

Cứ hết lần này đến lần khác, tu vi không ngừng tăng lên.

Năm lần, mười lần, mười lăm lần...

Cảnh giới vẫn không cách nào đột phá được.

Nhưng mà “Thần Hoàng Quyết” đã đột phá đến tầng thứ năm, ba môn khác cũng đều đột phá đến tầng thứ tư.

Cố Dương biết trận chiến sắp phải đối mặt cực kỳ nguy hiểm đáng sợ, phải nắm lấy từng cơ hội có thể tăng cường thực lực của mình lên.

Về phần tai họa ngầm có thể phát sinh đều vút sang bên đi, vượt qua cửa ải khó khăn lần này trước đã rồi tính sau.

Hắn đã không còn đường lui rồi, cho dù rời khỏi Thần Đô hay ở lại đây đều chỉ có một con đường chết.

Cơ hội duy nhất đó là xử lý hoàng đế trước khi hắn nổi điên.

Làm anh hùng gì đó chẳng qua là chế giễu mà thôi.

Hắn thật ra đang tự cứu mình.

...

Cố Dương đại khái có thể đoán được vì sao lần này đột phá sẽ khó khăn như thế.

Sau khi đến Thần Thông cảnh, tư chất của hắn đã không còn là vấn đề nữa, tiến cảnh tuyệt đối sẽ không thể gọi là chậm.

Là do hạn mức tối đa của hắn bị tăng lên.

Kim Thân cảnh bình thường, có lẽ chân nguyên đến một trăm đã là cực hạn rồi, còn hắn, trong cùng một cảnh giới nhưng cực hạn là năm trăm thậm chí còn nhiều hơn.

Hắn có thể đang ở Kim Thân nhị trọng, nhưng chân nguyên đủ để so sánh với võ giả Kim Thân tam trọng cũng chính là vì

nguyên nhân này.

Mà thứ tạo thành tất cả lại là huyết mạch phượng hoàng ở trong cơ thể hắn.

Huyết mạch của thần thú Thượng Cổ này đã tăng cao hạn mức tối đa của hắn lên.

Lần thứ hai mươi vẫn còn chưa đột phá.

Nhưng mà...

“Sắp rồi!”

Cố Dương có thể cảm nhận được bản thân sẽ nhanh chóng đạt đến cực hạn.

Hắn không chút do dự sử dụng luôn cơ hội mô phỏng cuối cùng.

[...Người đột phá đến Kim Thân tam trọng...]

[...Hưởng thọ ba mươi hai tuổi.]

Cuối cùng Kim Thân tam trọng rồi!

Lần đột phá này không tính là chậm, nhưng mà lại cực kỳ quan trọng.

Cuối cùng hắn đã có năng lực phá bỏ cục diện.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn một.”

Ầm ầm!

Chân nguyên trong cơ thể Cố Dương liên tiếp kéo lên, hỏa diễm đỏ thẫm bay vút lên không trung, hắn lại hóa thân thành phượng hoàng.

Cùng lúc đó, tinh thần của hắn chìm xuống, vô số tri thức huyền ảo xưa kia dẫm mạnh xông vào trong đầu óc hắn.

Phần lớn trong đó đã vỡ thành mảnh nhỏ, không cách nào tìm ra đầu mối và lý giải.

Cuối cùng hấn chỉ có thể nhận được một phần rất nhỏ mà thôi.

Một lát sau, hấn mở mắt, hỏa diễm quanh thân trở lại trong cơ thể hấn, hình thái đã khôi phục lại hình người.

Thân thể phượng hoàng đã thành!

Giờ phút này, thân hình hấn đã đủ để so sánh được với thần thú, hơn nữa còn kế thừa hai loại thần thông của phượng hoàng.

Một là thần hỏa, chân nguyên triệt để biến thành thứ giống như linh hỏa, uy lực cao hơn chân nguyên một tầng.

Hai là trường thọ, có tuổi thọ vượt trên ngàn năm, giống như cường giả Bất Lộ cảnh.

...

Ngay khi Cố Dương đột phá đến Kim Thân tam trọng đã gây ra động tĩnh cực kỳ lớn, Thần Thông cảnh trong Thần Đô đều cảm ứng được.

Tô Ngung Yên ở gần đây nhất nhìn Thiên Tâm võ quán bên cạnh, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Nàng bị hấn bỏ rơi càng ngày càng xa.

Cùng lúc đó, Văn viện, Võ viện, Trần Quốc công phủ, còn có các thế lực lớn, thậm chí hoàng cung đều có vô số ánh mắt nhìn chăm chú vào bên kia.

Nhưng mà, tâm tình mỗi người đều không giống nhau...

...

Cố Dương đứng dậy đẩy cửa ra, trong viện có không ít người đang đứng, mấy sư huynh đệ Trình Tuyết, Trình Thanh Vũ, Hi Hoàng, Phùng Thiên Tứ đều đến đây.

Ai nấy đều tỏ vẻ kích động.

Chương 256: Kim Thân tam trọng (2)

Bọn họ đều không biết vì sao lại kích động như thế, có lẽ biết mình đang được chứng kiến một thần thoại ra đời.

Phùng Thiên Tứ hưng phấn đến đỏ bừng mặt, hỏi: “Cố đại ca, người lại đột phá rồi sao?”

Cố Dương gật đầu, nói: “Ta đi ra ngoài một chuyến.”

Nói xong, người đã biến mất tại chỗ.

Những người còn lại trong viện nhất thời đều không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

...

Quốc trượng phủ, lần này Cố Dương không đi vào bằng cửa chính mà trực tiếp trèo tường đi vào, miễn cho kinh động đến hạ nhân của quốc trượng phủ, lại là một đồng lễ nghi, phiền toái.

Hắn đáp xuống trong tiểu viện của Tô nhị tiểu thư.

“Có chuyện gì sao?”

Tô Ngung Yên đang đứng trước dàn hoa hồng, ngắm nhìn đóa hoa kiều diễm, không quay đầu lại hỏi.

Cố Dương nói: “Ta muốn mượn một món linh khí.”

Tô Ngung Yên rút một cây trâm cài tóc màu xanh biếc từ trên đầu xuống, ném sang, nói: “Người nợ ta một ân tình.”

Cố Dương nhận lấy cây trâm, thấy quả nhiên là một món linh khí, không khỏi cảm khái, đúng là một phú bà.

Nàng tùy tiện lấy một món trên người đã là linh khí.

Nào giống như đám người Văn viện kia, Chu Tông Nghiệp làm phó viện trưởng, cường giả Pháp Lực cảnh, thứ sử dụng cũng chỉ là một món pháp khí mà thôi, thậm chí quá mà.

Cho nên hắn chỉ đành lựa chọn đến mượn chỗ Tô nhị tiểu thư.

Không có cách nào, đồ trên người hắn đều quá mức quý trọng, Phượng Vũ đao sau khi giải phong ấn là một pháp bảo.

Đồ có cấp bậc này, trước mắt biết được mới chỉ có mười mấy món mà thôi.

Càng quan trọng hơn là, thanh đao này có thể khiến cho đao pháp của hắn có uy lực tăng lên một cấp bậc, lấy ra nạp năng

lượng thì quá lãng phí.

Về phần Cửu Châu ấn, vậy càng quan trọng hơn, hủy một cái thôi, hấn sẽ không thể luyện thành “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết”.

Cửu Thần đỉnh, thứ này mà lấy ra nạp năng lượng sẽ bị sét đánh đấy.

...

Cố Dương trở lại Thiên Tâm võ quán, dùng cây trâm cài tóc nạp giá trị, nhận được bốn điểm năng lượng.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao bốn điểm năng lượng.]

Bốn điểm!

Vậy có ý nghĩa rằng mỗi một lần mô phỏng gần như sẽ tiêu hao một món linh khí, hoặc bốn món pháp khí, hoặc xử lý bốn cường giả Thần Thông cảnh...

Vậy đến Pháp Lực cảnh thì sao đây?

Cố Dương lắc đầu, không muốn suy nghĩ vấn đề này nữa.

“Có.”

Hấn trực tiếp mở mô phỏng ra.

[Hai mươi hai tuổi...]

[Người một mình rời khỏi Thần Đô, gặp phải một cường giả Pháp Lực cảnh của U Minh tông, người chiến đấu một trận với hấn, hóa thân thành phượng hoàng, thông dong rời đi.]

[Người triệt để thoát khỏi đám người của U Minh tông, đi tới bí cảnh ở Thiên Trụ sơn, tụ họp với đám người Tô Thanh Chi.]

[Mười một năm sau, cửa vào bí cảnh mở ra. Lúc này, nhân gian đã thành luyện ngục, các người vừa ra ngoài đã bị vô số quỷ vật vây công.]

[Các người chạy trốn hai năm, cuối cùng được cứu vớt, được người khác dẫn tới động thiên ở Tinh Thần hải.]

[Lại năm năm nữa, bên ngoài phát sinh đại chiến, Tinh La tông đã thông thạo nhân gian, gặp phải quý vật, phát động một trận đại chiến.]

[Sau khi các cường giả của Tinh Thần hải nhận được tin tức đã quyết định liên thủ với Tinh La tông.]

[Cuộc chiến kéo dài ba năm, thông đạo của Vạn Tượng động thiên mở ra, Vạn Tượng môn cũng gia nhập vào trận chiến.]

[Sau khi ba bên liên thủ, cán cân thăng lợi cuối cùng nghiêng về phía nhân loại.]

[Năm năm sau, trong một trận chiến cuối cùng, trong Thần Đô đánh đến trời sụp đất nứt, người bị mấy quý vật Bất Lậu cảnh vây công, cuối cùng ngã xuống, hưởng thọ bốn mươi tám tuổi.]

Tinh La tông và Vạn Tượng môn lại liên thủ với Đại Chu.

Cố Dương cảm thấy lần mô phỏng này thật sự vô cùng hài hước.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi tám tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi tám tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm bốn mươi tám tuổi.]

“Ta chọn hai.”

Sáng sớm, đại môn của Thần Đô vừa mở ra, một đoàn xe đã vào thành.

Trong một chiếc xe ngựa cuối cùng, một gã nam tử áo xám đuổi lưng, nắm bội đao bên hông, đi xuống xe ngựa.

“Cuối cùng cũng đã trở về.”

Khóe miệng hắn ngậm một cọng cỏ, nhìn ngã tư đường trước mặt, trong ánh mắt mang theo hoài niệm.

Nam tử đi dọc theo đường lớn, rất nhanh đã biến mất trong đám người.

Người của đoàn xe thậm chí còn không phát hiện ra hắn đã rời đi.

...

Quảng Hưng lâu, tửu lâu có tiếng ở Thần Đô.

Cố Vân Phi đang ở trên nhĩ gian lầu hai, uống rượu tán gẫu với mấy người bằng hữu thân thiết.

“Nghe nói, Cố Dương kia lại đột phá, hiện giờ đã là Kim Thân tam trọng rồi.”

“Thật hay giả vậy?”

“Đương nhiên là thật, chính miệng gia gia của ta nói với ta, đêm hôm qua toàn bộ Thần Thông cảnh của Thần Đô đều có thể cảm ứng được.”

...

Đề tài vẫn không hề rời khỏi nam nhân kia.

Hắn dùng tu vi Kim Thân nhị trọng đánh bại Lâm Nhược Khê Kim Thân tam trọng, sức nóng của câu chuyện này còn chưa hạ xuống, hiện giờ lại xuất hiện tin tức càng ác liệt hơn.

Mấy người bằng hữu của hắn đều đang kinh ngạc cảm thán nam nhân kia tiến bộ quá nhanh.

“Mới có vài ngày, không ngờ hắn đã Kim Thân tam trọng rồi.”

“Ai cũng nói Diệp Lăng Ba của Văn viện là đại năng Thượng Cổ chuyển thế, ta thấy tên này còn càng giống thiên tiên hạ phàm hơn. Tốc độ tu hành như vậy đâu phải người bình thường có thể có được?”

“Đúng vậy, cứ theo tốc độ này, nói không chừng không bao lâu nữa hắn đã đến Thiên Nhân rồi.”

...

Cố Vân Phi ở bên cạnh nghe mấy bằng hữu thảo luận, trong lòng không hề dao động, trái lại còn thấy buồn cười.

Nhớ tới hai tháng trước, mấy người bọn họ đều ở đây, khi nhắc đến nam nhân kia vẫn bảy phần không phục, tám phần khó chịu.

Hiện giờ mấy người đều phục rồi, trong giọng nói chỉ có thán phục.

Người kia, trong vòng hai tháng ngắn ngủi đã đến một độ cao mà bọn họ khó có thể chạm đến được.

Cao đến mức bọn họ đã không sinh ra tâm tư ghen tỵ nữa.

Thật ra chẳng phải bản thân Cố Vân Phi cũng như vậy sao.

Ngày hôm qua, hắn nghe được tin tức Cố Dương đột phá từ chỗ một vị trưởng bối, ngoại trừ thán phục một tiếng ra, cuối cùng cũng không có ý gì khác.

Cố Vân Phi ngồi bên cửa sổ, nhìn người đi đường ngoài cửa sổ, nghĩ đến tư chất của mình, cả đời này không biết có đến được Kim Thân tam trọng không?

Chương 257: Nàng thì không được

Khi đang nghĩ, hắn thoáng nhìn thấy một bóng dáng khá quen thuộc ở dưới đường.

“Hả?”

Giống như cảm nhận được ánh mắt của hắn, người kia quay đầu nhìn sang.

Bốn mắt chạm nhau, khóe miệng người kia nhếch lên ý cười, bước chân không ngừng, nhanh chóng biến mất trong đám người.

Cố Vân Phi chấn động trong lòng: “Là hắn!”

Không ngờ người này lại quay về Thần Đô!

“Vân Phi huynh, sao vậy?” Một người phát hiện ra vẻ mặt hắn không đúng lắm, hỏi.

“Ta nhớ tới trong nhà còn có việc, phải đi về một chuyến, cáo từ.”

Cố Vân Phi đứng dậy vội vã rời đi.

Người nợ trở về Thần Đô là một chuyện lớn, phải về nhà nói cho phụ thân trước, để còn dễ bề lo liệu.

Nam tử kia tên là Phan Thần, là thân thúc thúc của hoàng hậu trước, ngoại thúc công của vài vị hoàng tử.

Hai mươi mấy năm trước, người này đột phá Pháp Lực cảnh rồi rời khỏi Thần Đô, ra ngoài lánh đời tu luyện.

Hiện giờ vào lúc mấu chốt này hẳn lại trở về, phá vỡ quy củ cường giả Pháp Lực cảnh không tới Thần Đô, cho dù có mục đích gì thì đều có ý nghĩa rằng Thần Đô sẽ lại dậy sóng.

Có tin tức nói hơn một tháng trước khi trưởng công chúa gặp nạn, hoàng đế kéo theo thân thể bệnh tật cưỡng ép mở đại trận trong hoàng cung này ra, thân thể càng kém hơn.

Vào thời điểm này, Phan Thần trở về Thần Đô, chỉ sợ vội tới làm chỗ dựa cho mấy vị hoàng tử.

Dính dáng đến việc tranh giành ngôi vị hoàng đế, dù coi trọng như thế nào cũng đều không quá.

Vị Phan Thần này chính là nhân vật xuất chúng nhất trong hai trăm năm qua của Phan gia. Từng đứng đầu Thiên Kiêu bảng, ba mươi tuổi đã bước vào Thần Thông cảnh.

Chưa đến năm mươi tuổi đã đột phá đến Pháp Lực cảnh.

Tốc độ như vậy đáng được xưng tụng là kỳ tài tuyệt thế, tương lai có hy vọng đến Bất Lậu cảnh.

Nhân vật như vậy, cho dù là ai cũng không cách nào bỏ qua được.

...

Sau khi trở lại Thần Đô, Phan Thần chưa hề trở về Phan gia, cũng không đi gặp mấy vị hoàng tử mà lập tức đi vào hoàng cung trước.

“Dừng lại!”

Còn chưa đến gần cửa cung, thị vệ đã lạnh lùng quát dừng lại.

Hắn không nói gì, tiện tay lấy ra một tấm lệnh bài.

Sắc mặt mấy tên thị vệ nhất thời thay đổi, xác nhận không sai, lúc này mới cho đi, thậm chí cả đao trên người hắn cũng không lấy xuống.

Phan Thần tiến vào hoàng cung, không bị ảnh hưởng bởi lực trường.

Đó là do tác dụng của tám lệnh bài kia. Lệnh bài là món pháp khí được ban tặng, sau khi luyện hóa thì có thể dựa vào nó ra vào hoàng cung, sẽ không bị đại trận hạn chế.

Loại lệnh bài này chỉ có thể sử dụng một lần, một khi luyện hóa rồi, chân nguyên của người rót vào trong đó sẽ tự động bị phá hủy.

Phương pháp chế tạo lệnh bài này đã sớm thất truyền.

Tám lệnh bài này là một tám cuối cùng trong nội kho, lấy được từ trong bảo khố của tiên triều.

Hoàng đế giao lệnh bài như vậy cho Phan Thần, có thể thấy được tín nhiệm hãn bao nhiêu.

Không bao lâu, Phan Thần đã đến Thái Cực cung, nhìn thấy đương kim hoàng đế, thân thể hãn thoát nhìn vẫn suy yếu như trước, sắc mặt tái nhợt, nhưng khí sắc lại tốt hơn trước một chút.

Phan Thần vừa liếc mắt đã nhận ra được thân thể của hãn tốt hơn trước, tuy rằng vẫn hơi suy yếu, nhưng không cần nằm tĩnh dưỡng trên giường giống lúc trước.

Hãn nói: “Chúc mừng bệ hạ thân thể hồi phục.”

Trên mặt hoàng đế toát lên vẻ vui mừng: “Người có thể trở về, trăm yên tâm.”

“Bệ hạ cho gọi ta trở về, không biết có gì phân phó.”

“Trẫm đã lâu không vào triều rồi, lâu đến mức rất nhiều thần tử đều đã quên đi sự tồn tại của trẫm.” Hoàng đế ngồi trên long ỷ, trung khí trông vẫn cực kỳ yếu ớt.

“Ngày mai, người theo trẫm cùng lên triều.”

Phan Thần nhất thời hiểu ra, đáp: “Rõ.”

Mặc dù những năm này hãn vẫn tiêm tu, nhưng thường cách một khoảng thời gian vẫn có thể nhận được tin tức trong gia tộc, cũng hiểu biết một chút đại sự trong triều.

Trước đó, thân thể hoàng đế không tốt, bắt đắc dĩ mới giao triều chính cho nữ nhân kia xử lý.

Hiện giờ thân thể hần đã tốt rồi, thu hồi quyền lực là chuyện đương nhiên.

Vì tránh cho có gì ngoài ý muốn nên mới triệu hần về.

Sau khi Phan Thần hiểu ra, bèn cáo lui.

...

Phan Thần rời đi rồi, hoàng đế nhìn theo bóng lưng hần rời đi, giống như lẩm bẫm: “Người này thế nào?”

“Tu luyện ‘Thiên Chiêu Thân Công’, pháp lực tinh thuần, vật đại bổ.” Một giọng nói thềm nhỏ rãi vang lên trong đầu hần.

Hoàng đế lẩm bẫm nói: “Người đó là Pháp Lực cảnh đó, người làm được không?”

“Nếu người muốn không chút sơ sẩy gì, vậy thì xuống tay với chí thân đi. Huyết mạch tương liên, người mới có thể không quan tâm đến chênh lệch cảnh giới, một lần thành công. Nói ví dụ như, vị muội muội kia của người.”

Trong mắt hoàng đế lóe lên giẫy giụa: “Không, nàng thì không được.”

“Thế chỉ có thể xuống tay với nhi tử của người thôi...”

Hoàng đế phát ra một tiếng thét thống khổ: “Không...”

Trong cung điện trống rỗng quanh quẩn tiếng thở dốc giống như dã thú.

...

Thiên Tâm võ quán, Cố Dương ngồi xếp bằng trên giường, không ngừng rút chân nguyên trong cơ thể vào Phượng Vũ đao.

Sau khi giải phong ấn, cuối cùng Phượng Vũ đao cũng đã khôi phục lại vẻ sắc bén của món thần binh tuyệt thế này.

Nhưng mà hần còn lâu mới phát huy ra được uy lực chân chính của món thần binh này.

Đây là một món pháp bảo, muốn hoàn toàn tế luyện nó thì không thể làm được trong một khoảng thời gian ngắn.

Trước đó, tu vi của hắn vẫn còn quá thấp, ở Thủy Nguyệt động thiên một tháng, tiến độ còn chưa được một phần mười.

Hiện giờ sau khi đột phá, thực lực của hắn tăng mạnh, tiến độ tế luyện đã nhanh hơn rất nhiều.

Muốn làm ra điều diệu kỳ, trước tiên cần dụng cụ lợi hại.

Vũ khí vô cùng quan trọng, trước khi đại chiến, Cố Dương có thể luyện hóa được chút nào thì luyện hóa chút đó.

Bất tri bất giác, đã qua một ngày một đêm.

Cuối cùng Cố Dương thu hồi chân nguyên, nhìn Phượng Vũ đao trong tay, tiến độ luyện hóa đại khái được ba phần, khi sử dụng chắc hẳn uy lực có thể tăng lên được mấy phần.

“Đã đến lúc rồi.”

Đột nhiên bên tai vang lên giọng nói của Tô nhị tiểu thư.

Hắn tra Phượng Vũ đao vào trong vỏ, đứng lên, đổi trang phục thị vệ, rời khỏi phòng.

Hắn lặng yên không một tiếng động rời khỏi Thiên Tâm võ quán, không làm kinh động bất cứ kẻ nào.

Chương 258: Chí cao vô thượng

Khi ra ngoài đã gặp được chương giáo Đạo môn Văn Giác, nàng cũng thay một bộ trang phục cung nữ.

Cố Dương suýt chút nữa không nhận ra được, sau khi thay đổi một bộ trang phục, khí chất của nàng thay đổi rất nhiều, không có gì khác cung nữ bình thường cả, không nhìn ra có gì sơ hở.

Hắn không khỏi giơ ngón tay cái lên, thầm khen một tiếng chuyên nghiệp.

Hoàng cung có thể nói là một nơi đầm rỗng hang hỏ, ba vị Bát Lậu cảnh, Pháp Lực cảnh không biết có bao nhiêu người, cộng

thêm lực trường trong hoàng cung có áp chế lên chân nguyên của bọn họ.

Trận chiến này không hề dễ dàng gì.

Hắn nắm chặt Phượng Vũ đao trong tay hết như huyết mạch tương liên, nói: “Đi thôi.”

Trời đã sáng.

Triệu Dịch gọi nội thị vào, nói: “Hầu trăm thay y phục.”

Rất nhanh đã có nội thị mang long bào đến rồi mặc vào cho hắn.

Mặc long bào lên người khiến hắn lần nữa cảm nhận được sức mạnh của quyền lực tối cao nắm giữ sống chết, cùng với áp lực đè nặng trên vai.

Thoáng chốc, hắn như trở lại cái đêm năm mười tám tuổi ấy.

Một đám trọng thần trong triều xông vào vương phủ của hắn, đồng loạt quỳ xuống trước mặt hắn.

Hắn chưa bao giờ trải qua tình cảnh như vậy, lần đó đã dọa hắn sợ hãi không thôi.

Khi đó, hắn là người không được coi trọng nhất trong rất nhiều các vị hoàng tử.

Một lần kia, phụ hoàng dẫn những nhi tử khác đi săn, chỉ sót lại mình hắn.

Mà hắn cũng tự biết lấy mình, biết bản thân không được phụ hoàng yêu thích, cũng cố gắng không xuất hiện trước mặt phụ hoàng.

Vốn cho là đời này cứ lặng lẽ mà trôi qua như vậy.

Ai ngờ số phận lại mở ra cho hắn một trò đùa to lớn.

Ngay tại đêm kia, phụ hoàng của hắn chết rồi, tất cả huynh đệ của hắn cũng chết rồi, hắn trở thành người duy nhất kế thừa hoàng vị.

Hắn gần như là bị khiêng đến hoàng cung.

Vài ngày sau, hắn đăng cơ làm hoàng đế.

Lần đầu tiên mặc long bào này lên người, phần nhiều trong lòng hắn là hoảng hốt lo sợ, cảm giác giống như có gánh nặng ngàn cân đang đè nặng trên người mình.

Đồng thời, hắn còn lo lắng giang sơn năm trăm năm của Triệu gia sẽ bị hủy hoại trong tay mình.

Hắn còn lo lắng Vũ Đại ngỗ nghịch phạm thượng kia sẽ giết vào tận hoàng cung, chặt đầu của hắn xuống.

Năm thứ nhất đăng cơ, hắn nơm nớp lo sợ, hết như đi trên băng mỏng.

Mãi đến khi tiêu diệt cả nhà Vũ nghịch, trái tim vẫn luôn lo lắng của hắn mới dần buông xuống.

Trong tám năm sau đó, hắn dốc lòng lo việc chính sự, nhưng quốc gia lại ngày càng sa sút.

Lòng hắn nóng như lửa đốt, cộng thêm cái chết của hoàng hậu khiến hắn phải chịu đả kích nặng nề, thân thể vốn đã suy yếu lập tức sụp đổ.

Chính vào lúc đó, hắn gặp nữ nhân đặc biệt nhất trong cuộc đời hắn.

Hắn giống như một nam nhân sa vào tình yêu cuồng nhiệt, hận không thêm móc tim ra cho nàng, chẳng mấy chốc đã phong nàng làm hoàng hậu.

Bởi vì lý do thân thể, hắn không cách nào để cho hoàng hậu của mình trở thành một nữ nhân chân chính, chính vì vậy, hắn càng đối xử với nàng tốt hơn.

Ngay cả quyền lực chí cao vô thượng của hoàng đế cũng bằng lòng chia sẻ với nàng.

Hơn nữa, nàng làm cũng rất tốt, xử lý chuyện trong triều vô cùng ổn thỏa.

Nhưng mà không biết bắt đầu từ khi nào, số lần hoàng hậu đến thăm hắn càng ngày càng ít, càng ngày càng ít...

“Lần trước hoàng hậu đến thăm trẫm là lúc nào?”

Triệu Dịch thất thần trong chốc lát.

Hình như là hai tháng trước, lần đó hẳn nhắc đến chuyện của Cố Dương, phát hiện trong mắt hoàng hậu lóe lên vẻ khác thường...

Trái tim hẳn chợt đau nhói.

Trong đầu lại vang lên tiếng nói thâm trầm kia: “Tiện nhân kia lẳng lơ trắng hoa. Người cho nàng tất cả, nhưng trong lòng nàng lại có dã nam nhân khác, nói không chừng bọn họ còn điên loạn đảo phượng ngay trong hoàng cung này, ngay trong giường rồng của người...”

“Im miệng!”

Triệu Dịch giống như một con dã thú bị thương, vẻ mặt hơi dữ tợn.

“Nô tỳ đáng chết!”

Mấy cung nữ và nội thị bên cạnh sợ hãi quỳ rạp trên mặt đất, cơ thể run lẩy bẩy.

Trong đầu, tiếng nói kia vẫn không ngừng dụ dỗ: “Ăn bọn họ, người có thể sở hữu sức mạnh mà người luôn mơ ước tha thiết, sau đó người tước đoạt tất cả những gì người đã ban cho nữ nhân kia, giết chết dã nam nhân kia, khiến nàng phải đau khổ khóc lóc, quỳ xuống cầu xin người tha thứ...”

Hô hấp của Triệu Dịch ngày càng nặng nề, trước mắt giống như xuất hiện cảnh tượng hoàng hậu quỳ xuống trước mặt hẳn khóc lóc sấm hối, trong lòng sáng khoái không thôi.

Sức mạnh!

Đúng vậy, ta cần sức mạnh!

Ý nghĩ này, một khi đã nảy sinh thì sẽ điên cuồng lan rộng, chiếm cứ đầu óc của hẳn.

Cuối cùng, hẳn vươn tay đưa lên đỉnh đầu một nội thị cách hẳn gần nhất, một luồng khí đen xuất hiện ở đằng sau hẳn, hóa thành một cái miệng lớn như chậu máu, cắn nuốt cả người tên nội thị kia, mà ngay cả hai người ở bên cạnh cũng không buông tha.

Triệu Dịch cảm nhận thấy một luồng sức mạnh tràn vào trong cơ thể, đó là cảm giác mạnh mẽ trước giờ chưa từng có.

Trong nháy mắt, ba nội thị hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi, chỉ để lại ba bộ y phục ở chỗ đứng ban đầu của bọn họ.

“Chưa đủ, vẫn chưa đủ!”

Sắc mặt Triệu Dịch ửng đỏ, cảm giác mạnh mẽ này khiến hắn muốn ngừng mà không được.

Hắn muốn sức mạnh to lớn hơn nữa!

...

Bên trong Thừa Thiên điện, long y ở chính giữa trống không, mà bên cạnh có một chiếc ghế nhỏ hơn một chút, hoàng hậu đang ngồi ngay ngắn trên đó.

Bên dưới, mấy chục quần thần đứng chia thành hai hàng.

Đầu hàng còn có ba nam tử mặc măng bào, đó là ba vị hoàng tử có tư cách tham gia triều chính.

Đây là chuyện một năm trước, hoàng đế hạ chỉ cho phép.

Trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, làm như vậy là để bồi dưỡng người nối nghiệp, giờ xem ai có biểu hiện tốt hơn thôi.

Lúc này, một vị đại thần đang bẩm báo chính sự, chủ yếu thảo luận về nội loạn của Xích Tôn giáo.

“Tham kiến hoàng thượng.”

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến tiếng kinh hô.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy hoàng đế mặc long bào cất bước đi ra, sắc mặt hồng hào, bước chân vững vàng, thoát nhìn giống như đã khỏi bệnh.

Đại điện lập tức lặng ngắt như tờ.

Chương 259: Chí cao vô thượng (2)

Hoàng đế xuất hiện nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Điều càng khiến người ta khiếp sợ là, thoạt nhìn hình như hoàng đế đã không còn nhiều thời gian trong lời đồn đã hoàn toàn khỏi bệnh.

Lần này đã tạo nên chấn động cực lớn cho người ở trong này.

Cho dù là những lão thần khôn ngoan kín đáo cũng nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

Duy chỉ có mình hoàng hậu là có biểu hiện bình thường, ở ngoài mặt, nàng vẫn bình tĩnh như cũ, lên tiếng phá vỡ im lặng: “Bệ hạ, sao ngài lại đến đây?”

Triệu Dịch nhìn chăm chú nữ nhân trước mắt, vẫn giống như thường ngày, dịu dàng như nước, trong mắt mang theo mừng rỡ không hề che giấu, trái tim hắn không nhìn được mà mềm nhũn.

Trong đầu, tiếng nói kia lại vang lên lần nữa: “Ngươi quên trước đó nàng đối xử với ngươi thế nào rồi sao?”

Trái tim hắn lập tức cứng rắn trở lại, lạnh lùng nói: “Đã rất lâu rồi trăm không vào triều, vì vậy hôm nay đến xem triều đình bây giờ đã biến thành dáng vẻ như thế nào rồi.”

Nói xong, hắn nhìn về mặt hơi kinh ngạc của hoàng hậu, trong lòng vô cùng sáng khoái.

Triệu Dịch đi đến cạnh long ỷ rồi ngồi xuống, ánh mắt quét nhìn đám quần thần ở bên dưới.

“Bái kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế!”

Trong đó có một hoàng tử nhanh trí nhất, là người đầu tiên quỳ xuống.

Ngay lập tức, tất cả mọi người trong đại điện đều quỳ xuống.

Triệu Dịch nhìn cảnh tượng quen thuộc mà xa lạ này, tất cả mọi người đều cúi đầu trước hắn, một lời của hắn có thể quyết định sống chết của những người này.

Loại quyền lực chí cao vô thượng này, chỉ có sau khi mất đi mới biết nó hấp dẫn nhường nào, khiến người ta say mê nhường nào.

“Bình thân.”

Hắn vung tay lên, lúc này các đại thần trong triều mới đứng dậy.

“Các người tiếp tục đi.”

Sau khi nói xong, Triệu Dịch thấy phản ứng đầu tiên của thần tử bẩm báo chính sự vừa rồi là nhìn về phía hoàng hậu, trong lòng không khỏi giận dữ, nhưng trên mặt lại không có thay đổi gì.

Sau khi thần tử kia nhận được ra hiệu của hoàng hậu, tiếp tục bẩm báo.

Chỉ là lúc này, bầu không khí trong đại điện hoàn toàn khác với vừa rồi.

Đối với chuyện hoàng thượng xuất hiện, mấy chục quần thần ở đâu đều có tâm trạng khác nhau.

Có người vui mừng, đây đều là người thuộc phe bảo vệ hoàng đế.

Có người lo sợ, đây đều là người thuộc phe tin theo hoàng hậu.

Còn có người vừa mừng vừa sợ, những người này là những người ủng hộ mấy vị hoàng tử.

Có thể nói, hoàng đế xuất hiện đã hoàn toàn phá vỡ cân bằng trong triều đình Đại Chu.

...

Một bên khác, Cố Dương và chương giáo Văn Giác của Đạo môn được hai vị nội thị dẫn đường, đi đến Thái Cực điện, nhưng lại vô huyệt.

Nội thị nói với bọn họ rằng hoàng đế đã đến Thừa Thiên điện vào triều.

“Quả nhiên là hắn!”

Văn Giác vẫn luôn không nói lời nào hít cái mũi, ngửi thấy mùi, trong mắt tăng thêm mấy phần sát ý.

Thiên Cực đạo nhân là phản đồ lớn nhất của Đạo môn, chính bởi vì người này, Đạo môn gần như rơi xuống kết cục diệt

môn.

Sư tôn của Văn Giác cũng chết ở trong tay Thiên Cự đạo nhân.

Cô Dương hỏi: “Tiền bối có chắc chắn không?”

“Làm hết sức mình, nghe theo thiên mệnh.”

Được rồi, nói cách khác chính là không chắc chắn.

Chủ yếu là sân nhà hoàng cung có ưu thế quá lớn, dù có tu vi Bất Lộ cảnh đỉnh phong mạnh mẽ như Văn Giác thì dưới áp chế của lực trường cũng không phát huy được mấy phần thực lực.

“Đi thôi.”

Văn Giác đang định đi.

“Chờ một chút.”

Cô Dương gọi nàng lại, đi vào trong cung điện, chỉ chốc lát đã tìm được một tầng hầm, chỉ thấy bên trong đang giam giữ một người đang hấp hối, đó là Tiêu Thư Mặc.

“Mạng người thật lớn.”

Hắn cảm khái.

Vừa rồi, sau khi cảm ứng được sự tồn tại của người nọ, hắn lập tức xâu chuỗi được tất cả mọi chuyện.

Rất rõ ràng, chắc hẳn Tiêu Thư Mặc bị một phần của Thiên Cự đạo nhân nhập vào, vì vậy tu vi mới có thể tăng cao đột ngột.

Sau đó, hắn đi đến Thần Đô, bị khí tức trên người hoàng đế hấp dẫn, lập tức chạy đến, kết quả không thể cướp được Thiên Cự Thần Công của đối phương, trái lại còn thành toàn cho đối phương.

Nói cách khác, lúc này trên người hoàng đế tụ tập ít nhất hai phần sức mạnh còn sót lại của Thiên Cự đạo nhân.

Nhưng mà Tiêu Thư Mặc lại có thể sống đến bây giờ, không thể không nói, mạng này không phải cứng rắn bình thường thôi đâu.

Tiêu Thư Mặc bị nhốt hơn một tháng, nghe thấy tiếng vang thì ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Cố Dương, ánh mắt tăng thêm chút tinh thần: “Cứu... cứu ta...”

Cố Dương gỡ túi nước mang theo bên người và một phần lương khô ra, ném xuống dưới rồi nói: “Tự giải quyết cho tốt đi.”

Nói xong, quay người rời đi.

Bên trong Thừa Thiên điện, lúc này tâm trạng của ngũ hoàng tử Triệu Hãn vô cùng phức tạp.

Một mặt, hãn rất vui vẻ, phụ hoàng xuất hiện trong triều đình, nữ nhân kia không cách nào một tay che trời nữa.

So với nữ nhân kia, phụ hoàng mềm yếu dễ đối phó hơn nhiều.

Chỉ cần có thể khiến phụ hoàng vui lòng, ngày sau có hy vọng kế thừa ngôi vị cực lớn.

Mà hãn là trưởng tử, về mặt này có ưu thế không gì sánh kịp.

Dù sao phụ hoàng cũng là người nhớ tình cũ, trước đó có tình cảm vô cùng sâu đậm với mẫu hậu hãn.

Nếu không phải nữ nhân kia xuất hiện, vị trí thái tử đã chắc chắn thuộc về hãn rồi, nào còn chỗ cho người khác?

Bây giờ chỉ có nhị hoàng tử và tam hoàng tử có tư cách tranh ngôi vị với hãn.

Bọn họ vốn là con thứ, chỉ là tuổi tác lớn hơn hãn, tu vi cao hơn hãn, cộng thêm nữ nhân kia xuất hiện, vì vậy mới khiến bọn họ có được cơ hội này.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là cái chết của đại ca hãn.

Đại hoàng tử, cùng một mẫu thân sinh ra với hãn là lựa chọn tốt nhất cho ngôi vị thái tử, khi mẫu hậu qua đời, đại ca hãn cũng đi theo.

Chuyện này là đả kích cực lớn đối với phụ hoàng, khiến thân thể hãn lập tức suy sụp, cuối cùng nữ nhân kia nhân cơ hội chen một chân vào.

Một mặt khác, hấn cũng hơi lo lắng.

Nhìn dáng vẻ hiện giờ của phụ hoàng, rõ ràng sức khỏe đã rất tốt rồi.

Lỡ như phụ hoàng khỏi hoàn toàn, không biết có thể sống bao nhiêu năm, vậy hấn cũng không biết phải chờ đến khi nào mới có thể kế vị.

Chương 260: Dã nam nhân

Tâm trạng Triệu Hấn đang chìm trong phức tạp, vì vậy không nghe rõ thần tử kia đang nói cái gì.

Cuối cùng, thần tử kia nói xong, lui trở về vị trí.

Triều đình lại lần nữa chìm vào yên tĩnh.

Thời điểm như thế này, ai cũng không dám tùy tiện lên tiếng.

Thần tử không dám nói, ba vị hoàng tử không biết phải nói gì cho phải.

Mà hoàng hậu lại không tiện lên tiếng, dù sao nàng cũng là hoàng hậu, thê nghe theo phu, tất nhiên không thể cướp hào quang của trượng phu.

Thật ra nàng đã có dự đoán về sự xuất hiện của hoàng đế.

Từ khi biết rất có thể hoàng đế đã tu luyện Thiên Cực Thần Công, nàng đã đoán được sẽ có một ngày như vậy.

Kể từ giây phút nhìn thấy Triệu Dịch xuất hiện ở đây, nàng đã biết, Triệu Dịch bây giờ đã không còn là Triệu Dịch của ngày xưa nữa rồi.

Chỉ là nàng thật sự không có cách nào.

Triệu Dịch là hoàng đế của Đại Chu, cho dù thực lực bản thân thấp như thế nào, chỉ cần vẫn còn trong cung thì không có người nào có thể giết được hấn.

Bắt đầu từ tiền triều, hai triều đại, một ngàn năm qua, cũng không phải không có người muốn vào hoàng cung ám sát hoàng đế, nhưng cho đến bây giờ chưa từng có ai thành công.

Hạ đế chết bên ngoài Thần Đô.

Mà vị hoàng đế cuối cùng của Tần triều là sau khi Thần Đô bị đánh chiếm, bị rất nhiều cường giả mạnh mẽ xông vào hoàng cung đánh chết.

Dù nàng là hoàng hậu, nhưng cũng không cách nào ra lệnh cho ba vị cường giả Bất Lậu cảnh trong cung... À đúng rồi, bây giờ chỉ còn hai vị.

Hai người này chỉ nghe theo lệnh của hoàng đế.

Có hai người này ở đây, cho dù là ai đến hoàng cung cũng không làm được gì.

Cho dù nàng muốn giết hoàng đế, chỉ sợ vừa ra tay thì sẽ lập tức biến thành một cỗ thi thể.

Cho dù mời vị cường giả Pháp Lực cảnh - sư phụ của muội muội nàng ra cũng không làm nên chuyện gì.

Ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối, dù nhiều mưu kế cũng không chịu nổi một đòn.

Chuyện nàng có thể làm chính là giúp Cố Dương lên vào hoàng cung.

Hy vọng nam nhân nhiều lần tạo ra kỳ tích này có thể tạo ra thêm một kỳ tích nữa.

...

Lúc này, Triệu Dịch lên tiếng phá vỡ im lặng: “Mấy năm nay, hoàng hậu quản lý triều chính giúp trẫm, vất vả rồi, bây giờ sức khỏe của trẫm đã rất tốt, sau này hoàng hậu có thể ở trong cung hưởng phúc.”

Câu nói này giống như ném một tảng đá cực lớn vào trong hồ, cuồn trào sóng to gió lớn.

Người ở trong này, không ai là kẻ ngốc cả, đều nghe ra ẩn ý bên trong đó, hoàng đế muốn thu hồi quyền hành trong tay hoàng hậu.

Toàn bộ đại điện trở nên yên tĩnh đến độ tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, tất cả mọi người, ngay cả thỏ lớn cũng không

dám.

Mỗi người đều nhận ra, triều đình Đại Chu sắp thay đổi rồi.

Ngay cả ba vị hoàng tử và mấy vị phe bảo vệ hoàng đế kia cũng khiếp sợ bởi sự quyết đoán của hoàng đế.

Hôm nay hoàng đế như biến thành một người khác.

Trước kia, hoàng đế luôn do dự thiếu quyết đoán, kiêng dè cái này, lo lắng cái kia, có một chuyện mà vẫn luôn không quyết định chắc chắn được, thậm chí đưa ra quyết định rồi còn đổi ý, không thiếu lần sáng nắng chiều mưa, thay đổi xoành xoạch.

Bây giờ, mười năm trôi qua, ngày đầu tiên vào triều lại đã lập tức thu hồi quyền lực của hoàng hậu, đưa nàng trở về hậu cung.

Những người thuộc phe tin theo hoàng hậu đều đổ đầy mồ hôi, hết như ngồi trên bàn chông.

Mười năm này, hoàng hậu nhiều lần thanh tẩy triều đình, đổi thành những người bằng lòng nghe theo lời nàng, lúc này mới hoàn toàn nắm giữ triều đình.

Nội các cũng được, lục bộ cũng tốt, gần như tất cả những đại thần trong này đều do một tay hoàng hậu đề bạt, bọn họ chỉ có thể đi theo hoàng hậu.

Bây giờ hoàng đế muốn trở lại làm chủ triều chính, vậy những người phe tin theo hoàng hậu như bọn họ phải làm sao bây giờ?

Nếu hoàng đế nhìn bọn họ không vừa mắt, một khi mất đi chỗ dựa, vậy chính là tương đồ mọi người đây.

...

Hoàng hậu đứng dậy, nói: “Cảm tạ hoàng thượng thương yêu, thiếp thân giống như trút bỏ được gánh nặng ngàn cân, về sau có hoàng thượng quản lý triều đình, nhất định khiến cho Đại Chu quốc thái dân an.”

Người ở nơi này đều giật nảy mình, dù thế nào cũng không ngờ nàng lại dễ dàng giao ra quyền lực như vậy.

Điều này không hề giống với tác phong của nàng.

Ban đầu dưới tình huống không có bất kỳ nền móng gì, nữ nhân này đã ngang nhiên vén màn lao ngục, đưa những đại thần vướng chân vướng tay vào bên trong ngục.

Từ đó về sau, nàng vẫn luôn nắm giữ quyền lực.

Bây giờ hoàng đế vừa lên tiếng, nàng không nói hai lời đã muốn lui khỏi vị trí, trở lại hậu cung, thậm chí không hề có chút phản kháng nào, thật sự rất khác thường.

...

Triệu Dịch nhìn nàng chăm chăm, thấy dáng vẻ ngoan ngoãn dễ bảo của nàng, trong lòng cực kỳ thoải mái, loại cảm giác này hẳn chưa từng cảm nhận được, đưa tay muốn nắm lấy tay nàng.

Hoàng hậu lại bình tĩnh lùi về sau một bước, né tránh tay hắn, nói: “Vây thiệp thân xin cáo lui.”

Triệu Dịch không ngờ nàng lại tránh né, không khỏi giận tím mặt: “Trẫm cho ngươi đi rồi sao?”

Lần này, tất cả mọi người đều nhận ra có chỗ nào đó không đúng rồi.

Hoàng đế là người có tính cách khá mềm yếu, chưa bao giờ nổi giận trước mặt mọi người.

Chớ đừng nói đến việc nổi giận với hoàng hậu ở trước mặt mọi người.

Đây chính là chuyện trước giờ chưa từng có.

Chuyện ngày hôm nay thật sự rất khác thường.

Hoàng hậu đứng vững lại, hỏi: “Không biết hoàng thượng còn có phân phó gì.”

“Trẫm lệnh cho ngươi, qua đây.” Hoàng đế vỗ vị trí trống bên cạnh, ra hiệu nàng ngồi vào bên cạnh hắn.

Động tác ngả ngón khiến tất cả mọi người sợ ngây cả người.

Nơi này chính là Thừa Thiên điện, ở ngay trước mặt đám quần thần, hắn lại nói ra lời trêu ghẹo hoàng hậu như thế này.

Hoàng hậu nghiêm túc nói: “Hoàng thượng, xin tự trọng!”

...

Nàng lại dám từ chối trẫm!

Lửa giận trong lòng Triệu Dịch chột bùng cháy, lời mà tiếng nói kia từng nói không ngừng quanh quẩn trong đầu, lúc này trào dâng phun ra: “Tiện phụ nhà ngươi, trẫm móc tim móc phổi cho ngươi, cho ngươi từ một cung nữ ti tiện trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.”

“Ngươi muốn cái gì trẫm đều cho ngươi cái đó, ngay cả ‘Long Hoàng Cực Đạo’ cũng phá lệ dạy cho ngươi, thậm chí còn cho ngươi quản lý triều chính, từ ngàn đời xưa đến nay, có hoàng hậu nào sánh bằng ngươi không?”

Chương 261: Chiến Pháp Lực

“Nhưng ngươi thì sao, đối xử với trẫm như thế nào? Vậy mà dám bảo trẫm tự trọng?”

“Nói, có phải trong lòng ngươi chỉ có dã nam nhân kia thôi hay không? Vì dã nam nhân kia, còn không cho trẫm chạm vào.”

Tất cả mọi người ở đây nghe thấy những lời này của hắn, cũng không nhịn được khiếp sợ không thôi.

Chỉ trích như thế này quá mức nghiêm trọng.

Đường đường là hoàng hậu một nước mà lại tìm một dã nam nhân?

Chuyện này còn do hoàng đế nói ra ngay trước mặt văn võ trong triều.

Cho dù hoàng đế trong các triều đại Đại Chu cũng rất khác thường, nhưng dường như chưa từng xảy ra loại chuyện thế này.

Hoàng hậu xong rồi!

Tất cả mọi người đều nhận ra điều này.

Khi hoàng đế nói ra những lời này trước mặt mọi người, kết cục chờ đợi hoàng hậu chính là vạn kiếp bất phục.

Lúc này những người thuộc phe tin theo hoàng hậu đều như rơi vào hầm băng.

Hoàng hậu sụp đổ, chẳng lẽ bọn họ còn có thể sống yên ổn sao?

Chẳng mấy chốc những người ngấp nghé vị trí của bọn họ sẽ khiến bọn họ chết không có chỗ chôn.

...

Hoàng hậu biến sắc, nhìn khuôn mặt vạn vẹo của hoàng đế, lại cảm thấy xa lạ đến vậy.

Cuối cùng vẫn không cách nào tránh được kiếp nạn này.

Năm đó, khi nàng vào cung thì đã nhận thức được điều này.

Nàng buồn bã nở nụ cười: “Vì chúng mình trong sạch, thần thiếp chỉ có một con đường chết.”

Nàng rút một cây trầm ra, kê vào bên cổ, trong lòng thâm thở dài: “Muội muội ngọc của ta, người thắng rồi.”

Khi đuổi tới Thừa Thiên điện, Cố Dương và chương giáo Đạo môn Văn Giác không hề làm kinh động đến bất cứ kẻ nào, cứ thẳng tiến vào trong đại điện.

Vừa lúc nhìn thấy cảnh tượng hoàng hậu dùng một cây trầm ngọc tự cắt yết hầu, máu tươi chảy đại điện.

“Tại sao nàng lại phải tự sát?”

Cố Dương nhìn thấy cảnh tượng này, ngây ngẩn cả người.

Ở trong một thị giác khác, hẳn có thể “nhìn thấy” được rõ ràng, sinh mệnh của nàng đang nhanh chóng trôi đi, trong nháy mắt đã hóa thành một thi thể.

Hoàng hậu đã chết rồi sao?

Hắn khó lòng tin nổi, hoàng hậu người có lai lịch thần bí, trong rất nhiều lần mô phỏng trước đó cũng là người cười đến cuối cùng, nhưng lại dễ dàng chết đi như thế.

“Không...”

Trong đầu Triệu Dịch ong lên một tiếng, khóe mắt như muốn nứt ra, giơ tay định ngăn cản lại nhưng đã muộn rồi.

Thứ hắn ôm được chỉ có một thi thể mà thôi.

Mỗi một quần thần trong đại điện đều khiếp sợ đến cực điểm, như rơi vào trong giấc mộng.

Bọn họ thật sự không thể tin được, vị hoàng hậu quyền khuynh triều dã gần mười năm kia đã chết đi như vậy.

“Ra tay!”

Cùng lúc đó, Văn Giác truyền âm tới, rút kiếm ra trước lao về phía hoàng đế.

Ầm ầm!

Ngay trong khoảnh khắc khi nàng ra tay, hai luồng khí tức khủng bố đã giáng xuống Thừa Thiên điện, chèn ép về phía nàng.

“Được lắm!”

Văn Giác thân nhiên không kinh sợ, trên đỉnh đầu xuất hiện một đồ án thái cực loại bỏ lực trường của hoàng cung ra ngoài, khôi phục lại một pháp lực, tu vi Bất Lậu cảnh không hề giữ lại mà bộc phát ra.

Hơn mười đại thần ở đây bị luồng uy áp khổng lồ này ép tới sắp học máu, người tu vi thấp đã trực tiếp bất tỉnh.

“Bất... Bất Lậu cảnh!”

Có một vài thần tử tu vi cao thâm kinh hãi.

Đã năm trăm năm rồi, lần đầu tiên có cường giả Bất Lậu cảnh đánh vào trong hoàng cung.

Chẳng lẽ chuyện đã xảy ra hai mươi mấy năm trước sẽ lại tái diễn sao?

Đúng lúc này, hai đường quang mang một đỏ một xanh lam trùn xuống.

Quang mang chợt lóe, cường giả khủng bố kia đã biến mất không thấy đâu nữa, dĩ nhiên đã bị đưa đi rồi.

“Là hai vị kia ra tay.”

Vài vị cựu thân còn tỉnh táo cộng thêm ba vị hoàng tử cảm thấy áp lực chợt nhẹ đi, có một cảm giác may mắn tìm được đường sống từ trong chỗ chết.

May mà hai người thủ hộ của hoàng cung ra tay, bằng không, chỉ sợ người trong đại điện hôm nay không còn một ai còn sống cả.

Nhưng mà nguy cơ còn chưa hoàn toàn tiêu tan hết, thích khách không chỉ có một người.

“Cố Dương?”

Ngũ hoàng tử nhận ra thân phận của tên thích khách còn lại kia trước, thất thanh nói.

Nghe thấy cái tên này, mấy người còn lại đều như rơi vào trong hầm băng.

Cố Dương có tu vi Kim Thân tam trọng, cho dù chân nguyên bị áp chế, dựa vào sức mạnh thân thể này, muốn giết bọn họ là chuyện dễ dàng.

Đúng lúc này, một bóng dáng chắn trước mặt hoàng đế, trong tay cầm một thanh đao, miệng ngâm một tụng cổ.

Pháp lực kéo dài ra, áp chế chặt chẽ Cố Dương ở đó.

“Là thúc công!”

Ngũ hoàng tử nhận ra được thân phận của người này, thật sự vừa mừng vừa sợ, trong lòng vô cùng kích động.

Cuối cùng chỗ dựa vững chắc của hắn cũng đến rồi.

Có thúc công Pháp Lực cảnh ở đây, hắn đã có thêm một người hỗ trợ mạnh mẽ mà có lực.

Người đến chính là Phan Thần, hắn đã đến Thừa Thiên điện từ trước, nhìn tất cả chuyện hôm nay, nhưng vẫn luôn không hiện thân mà thôi.

Mãi cho đến hoàng đế gặp nguy hiểm, hắn mới đột nhiên ra tay, không chế tên thích khách kia.

Phan Thần quan sát nam tử đang đứng cách đó không xa, nói: “Người chính là Cố Dương sao? Ta đã nghe chuyện về người rồi, không hổ danh là kỳ tài tuyệt thế ngàn năm mới có, thân thể mạnh mẽ của người còn trên cả ta.”

“Nếu ở bên ngoài thì ta thật sự không chắc chắn có thể giết được người, nhưng người lại cố tình chạy vào hoàng cung tìm đường chết.”

“Người còn có tâm nguyện gì chưa làm xong không?”

Cố Dương cảm thấy trên người giống như có một ngọn núi cao đang đè nặng, cho dù hắn giãy giụa như thế nào cũng chẳng ăn thua gì.

Hắn nhìn chăm chăm vào nam nhân ở phía đối diện, nói: “Hóa ra người có dáng vẻ như vậy.”

Ở trong mô phỏng, mỗi một lần hắn đến ám sát hoàng đế đều sẽ bị một vị cường giả Pháp Lực cảnh gây trở ngại, cuối cùng sắp thành công nhưng lại thất bại.

Hiện giờ, cuối cùng hắn đã nhìn thấy rõ được dáng vẻ của vị cường giả Pháp Lực cảnh này rồi.

Nhưng không phải là một tên thái giám.

Hóa ra người có dáng vẻ như vậy sao?

Phan Thần nghe được câu này, cảm thấy chẳng hiểu ra làm sao cả, ngay sau đó thì lập tức biến sắc.

Àm âm!

Chỉ thấy thân thể Cố Dương căng phồng lên, lồng giam pháp lực của hắn bị phá vỡ.

Sao có thể như vậy được?

Trong nháy mắt, Cố Dương đã hóa thành một con cự viên lông vàng cao một trượng, trong đôi mắt nhuộm màu cuồng bạo.

Chương 262: Chiến Pháp Lực (2)

Thần Viên Quyết tàng thứ tư!

Trong nháy mắt ngay khi hóa thân thành cự viên, bên cạnh long ý có một khối ngọc tỷ đột nhiên chấn động lên, lộ ra ánh sáng rực rỡ màu vàng.

Nhất thời, Cố Dương cảm thấy luồng lực áp chế mọi nơi mọi chỗ đã biến mất, chân nguyên vẫn luôn bị áp chế lại trở về trên người hắn một lần nữa.

Hắn giơ tay lên đánh về phía Phan Thần.

“Là ‘Cửu Thiên Ngự Thần Quyết’!”

Một gã cự thần kinh hô lên.

Môn thần công tuyệt thế tiếng tăm lừng lẫy này đã tuyệt tích ngàn năm, không ngờ hôm nay lại tái hiện ở thế gian này.

Mấy người khác cảm ứng được sức mạnh cuồng bạo đến cực điểm ở trên người đối phương, sinh ra nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng.

Nó giống như áp chế đến từ huyết mạch, là nỗi sợ hãi khi nhân loại đối mặt với thiên địch.

Ba vị hoàng tử không ngừng lui về phía sau, lui tận đến bên cạnh phụ hoàng.

Trong nháy mắt khi cự viên kia ra tay, sắc mặt Phan Thần lại thay đổi, cuối cùng cũng rút đao ra.

Đó là sức mạnh đáng sợ đến cỡ nào, dựa vào sức mạnh thân thể mà đã đánh tan cả pháp lực của hắn.

Thông Thiên thần viên!

Một trong những thần thú đỉnh cao nhất trong truyền thuyết, sức mạnh vô cùng lớn, một quyền có thể đánh tan một ngôi sao, một cước có thể dẫm nát một vùng đại lục.

Kim Thân cảnh trong Thần Thông cảnh xuất phát từ một phần đặc tính của “Thần Viên Quyết” trong “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết”.

Lúc này, cự viên do Cố Dương biến thành đã vượt xa cực hạn mà Kim Thân cảnh có thể đạt đến.

Một chương vừa đánh ra, không gian giống như bị đè ép đến sụp xuống, pháp lực của Phan Thần cũng bị dập nát.

Đây là sức mạnh thuần túy nhất.

Đôi sang trường hợp khác thì Phan Thần đại khái có thể né được, tránh mũi nhọn.

Nhưng lúc này sau lưng hắn chính là hoàng đế.

Hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đón đỡ.

Thanh đao kia vừa ra khỏi bao, mang theo một đường phong mang màu đen.

Ong!

Cổ Dương cảm thấy ý niệm bị khựng lại trong nháy mắt, bàn tay mơ hồ cảm nhận được một trận đau đớn.

Thần binh tuyệt thế?

Hắn thâm chấn động.

Sau khi hóa thân thành Thông Thiên thần viên, thân thể của hắn đã mạnh mẽ đến cực điểm, ngay cả pháp lực cũng không thể thương tổn đến hắn được, nhưng trong đó tuyệt đối không bao gồm thần binh tuyệt thế.

Thân hình Cổ Dương nhanh chóng lui lại, quan sát thanh đao toàn thân tối đen có tạo hình kỳ lạ trong tay hắn, nói từng câu từng chữ: “Diệt Thần đao?”

Thanh đao kia mang đến cho hắn một cảm giác rất quen thuộc, có cùng nguồn gốc với “Diệt Thần Cửu Thức”.

Nói xong, thân hình của hắn lại thay đổi hình dáng, trong nháy mắt biến thành một con phượng hoàng, trên lông chim bùng lên ngọn lửa màu đỏ đậm.

“Thần Hoàng Quyết” tầng thứ năm!

Phượng hoàng há miệng, phun ra một ngọn lửa màu vàng.

Phượng Hoàng thần diễm!

“Cơ hội tới mà còn chưa ra tay, đang đợi cái gì!”

Trong đầu Triệu Dịch đầy rẫy vô số âm thanh, hắn cảm thấy đầu mình sắp nổ tung rồi.

“Phụ hoàng, người làm sao vậy?” Bên người truyền đến một giọng nói thân thiết.

Đó chính là nhi tử thứ năm của hắn.

Triệu Dịch ôm đầu, khàn giọng gào thét lên: “Đừng đi qua đây!”

“Phụ hoàng, người...”

Ngũ hoàng tử Triệu Hãn đỡ lấy tay hắn, sau đó nhìn thấy từ trong miệng mũi của hắn phun ra một lớp sương dày, hóa thành một cái mòm to như chậu máu, nuốt hắn vào.

Biến cố này quá bất ngờ, hắn không hề đề phòng đã lập tức bị cắn nuốt.

Hai vị hoàng tử khác nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều sợ đến ngây người.

Hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng cũng không gây kinh sợ bằng cảnh tượng ngay trước mắt này.

Phụ hoàng “ăn” mất ngũ đệ rồi.

Trong một loạt tiếng nhai nuốt khiến da đầu người ta run lên, phụ hoàng quay đầu sang, đôi mắt đỏ tươi đang nhìn chăm chăm vào bọn họ.

“Đừng mà...”

Trong lúc nhất thời, hồn phách của hai người đều bay lên, xoay người bỏ chạy.

Trên người Triệu Dịch bay ra hai màn sương dày bọc kín lấy hai người, chỉ khoảng nửa khắc, ở đó chỉ còn lại hai bộ y phục.

Ba vị hoàng tử của Đại Chu bị giết sạch.

Hai màn sương dày trở lại trên người Triệu Dịch, sức mạnh trong cơ thể hắn không ngừng tăng lên, trong nháy mắt đã đến cấp bậc nhất phẩm đỉnh phong.

Cách đó không xa, vài vị cự thần nhìn thấy cảnh tượng này, khiếp sợ đã lên đến tột đỉnh.

Không ngờ hoàng thượng đã biến thành một con quái vật.

Chỉ thấy trên người hắn lại một lần nữa xuất hiện một màn sương dày, nhào về phía Phan Thần.

Vài vị đại thần kinh hô: “Cẩn thận!”

Phan Thần cảm ứng được diệt ngoại tôn đột nhiên chết đi, ngay sau đó hai người khác cũng đã chết, mà khí tức của hoàng đế lại tăng vọt.

Trong một giây ngắn ngủi, hoàng đế đã từ một người bình thường không hề có tu vi gì biến thành tu vi nhất phẩm đỉnh phong.

Quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng hiện giờ toàn bộ lực chú ý của Phan Thần đều đặt ở trên người Cố Dương, vốn không cách nào phân tâm.

Vào lúc này Cố Dương đang thân hóa phượng hoàng, phun ra một ngọn lửa màu vàng, mang đến cho hắn cảm thấy một uy hiếp trước nay chưa từng có.

Một khi phân tâm, hắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Chiêu thức thứ bảy của “Diệt Thần Cửu Thức”, Thôn Thiên thức!

Hắn bỏ ra một đao, phía trước xuất hiện một lỗ xoáy màu đen giống như một hố đen, nguyên khí trời đất đang rót vào trong đó.

Tu vi Pháp Lực cảnh của hắn cộng thêm với Diệt Thần đao trong tay, uy lực của một chiêu này đâu chỉ mạnh hơn trăm ngàn lần chiêu lúc trước Cố Dương đã thi triển.

Ngọn lửa màu vàng không có gì không đốt này lại không nhanh không chậm bay vào trong lỗ xoáy màu đen.

Trong nháy mắt, toàn thân thanh Diệt Thần đao kia đã trở nên đỏ bừng, giống như muốn hòa tan vậy.

Trong thân thể Phan Thần cũng bốc lên một ngọn lửa màu vàng, y phục, lông tóc trên người lập tức bị đốt cháy không còn lại gì, làn da bị cháy đen.

Hắn đánh đổi bằng việc mình bị trọng thương, cuối cùng cũng đỡ được một luồng Phượng Hoàng thần diễm kia.

Bên kia, Cố Dương đã không cách nào giữ được được hình thái phượng hoàng nữa, khôi phục về hình người.

Một luồng Phượng Hoàng thần diễm đã tiêu hao hết tất cả sức mạnh huyết mạch phượng hoàng trong cơ thể hắn, không dùng mười mấy năm thời gian thì khó có thể khôi phục lại.

Cố Dương đang chuẩn bị thừa dịp hắn trọng thương, muốn lấy mạng hắn, chỉ thấy một màn sương dày xuất hiện sau lưng đối phương, bao trùm lấy đối phương.

Chương 263: Chém giết

Là Triệu Dịch!

Hắn thừa dịp vị cường giả Pháp Lực cảnh kia trọng thương, định sử dụng Thiên Cực Thần Công, cướp đoạt lấy tu vi này.

Lúc này chân nguyên của Cố Dương lại nhận phải áp chế, không cách nào hóa thân thành phượng hoàng được.

Cho dù là thân viên, thân hổ, hay là thân quy, ba loại hóa thân này đều không thể tiêu diệt được sức mạnh của Thiên Cực đạo nhân.

Thứ có thể khắc chế được Thiên Cực đạo nhân chỉ có ngọn lửa của phượng hoàng.

Màn sương dày đang kịch liệt bành trướng co rút, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ, hiển nhiên hai bên còn đang đấu sức.

Ầm!

Đột nhiên, thanh Diệt Thần đao kia rơi xuống mặt đất.

Trong lòng Cố Dương chợt lóe lên tia chớp, phi thân tới gần, cầm lấy thanh Diệt Thần đao kia.

[Phát hiện nguồn năng lượng, có muốn nạp năng lượng không?]

“Có.”

[Nạp năng lượng thành công, nhận được hai mươi điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là hai mươi.]

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao bốn điểm năng lượng.]

Cố Dương không chút do dự nói: “Có.”

Một hàng chữ viết xuất hiện trước mắt, hần thoáng nhìn thấy dòng chữ giết chết hoàng đế Triệu Dịch, trong lòng xác định, nội dung còn lại hần trực tiếp lược qua.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn một.”

Nhất thời, chân nguyên trong cơ thể Cố Dương lại tăng lên, căn nguyên phượng hoàng đã tiêu hao hết sạch cũng khôi phục được hơn phân nửa.

Lúc này, màn sương dày vẫn biến ảo không ngừng đã khôi phục bình thường trở lại, sau một loạt âm thanh căn nuốt khiến cho người ta dựng cả tóc gáy, sương dày lại chui trở lại trên người hoàng đế.

Sức mạnh trên người hần không ngừng tăng lên, trong chớp mắt đã bước qua một ngưỡng cửa, đạt đến Thần Thông cảnh.

Kim Thân nhất trọng, nhị trọng, tam trọng...

Cuối cùng bước vào Pháp Lực cảnh!

Thân thể Triệu Dịch mặc long bào lơ lửng trong không trung, nguyên khí trời đất bên người không ngừng hội tụ lại.

Cuối cùng, hần mở mắt, cảm giác cường đại trước nay chưa từng có khiến cho hần trầm mê.

Đây là sức mạnh mà hần đã từng tha thiết ước mơ!

Một khắc này, hấn cảm thấy toàn bộ thế giới đều nằm trong lòng bàn tay mình, nơi tầm mắt nhìn tới được đều là lĩnh vực của hấn.

Triệu Dịch quay đầu nhìn người dám can đảm mạo phạm uy nghiêm của mình, môi khẽ mở, phun ra mấy chữ: “Trẫm ban người tội chết!”

Lúc này Cố Dương đã đi tới bên cạnh ghế rồng, cầm khối ngọc tỷ truyền quốc kia vào trong tay.

Tay hấn vừa chạm vào khối ngọc tỷ này, con rồng khắc trên đó giống như sống lại, bay lên không trung, hóa thành một con kim long, bay lên bầu trời.

Trong thoáng chốc, sức mạnh vô hình vẫn áp chế chân nguyên trong cơ thể hấn đã biến mất.

Đồng thời trong đầu Cố Dương thấp lên từng điểm sáng, từng sợi dây không nhìn thấy đang gắn kết lại với nhau, giăng khắp nơi, hình thành một trận pháp khổng lồ.

Phạm vi của trận pháp này không biết rộng bao nhiêu, kéo mãi lên trên cho đến tận hư không, kéo mãi xuống dưới không biết sâu bao nhiêu dưới lòng đất.

Hấn thềm tỏ vẻ kinh ngạc.

Hóa ra toàn bộ hoàng cung này chỉ là mắt trận của một trận pháp khổng lồ.

Mà khối ngọc tỷ lại là trung tâm của mắt trận trong hoàng cung.

Với thực lực của hấn thì vốn dĩ không thể khởi động sức mạnh của đại trận này.

Việc duy nhất mà hấn có thể làm đó là trói buộc sức mạnh của người nào đó ở trong phạm vi hoàng cung.

Cố Dương nhìn hoàng đế Triệu Dịch, ánh mắt xuyên qua thân thể hấn, nhìn về phía hư ảnh của người sau lưng hấn, lạnh lùng nói: “Người không nên tới đây.”

Phượng Vũ đao trong tay dấy lên ngọn lửa hùng hực.

Thần Tiêu Cửu Diệt, Thiên Phần Hỏa Diệt!

Đột nhiên, Triệu Dịch cảm thấy sức mạnh trong cơ thể bị một luồng sức mạnh vô hình áp chế, giống như mới vừa bay lên trên đám mây đã bị đánh xuống vực sâu.

Mới vừa rồi hắn còn đắc chí vừa lòng định bóp chết con kiến trước mắt này, ngay sau đó sức mạnh vô địch mới vừa lấy được lại biến mất.

Chỉ thấy sau lưng hắn có một bóng người bị bóc ra, không ngừng vặn vẹo biến hình, giống như con quái vật, đang liều mạng bay ra ngoài đại điện.

Ở dưới tác dụng lực trường trong hoàng cung, sức mạnh của nó đang nhanh chóng biến mất.

Nó là sức mạnh của Thiên Cực đạo nhân đã nhập lên trên người hoàng đế, cảm ứng được nguy hiểm đã không chút do dự bỏ qua hắn để trốn đi.

Nó còn chưa bay ra khỏi đại điện, luồng thiên hỏa kia đã phủ xuống.

“Không.” Bóng đen thét ra một tiếng thét chói tai như thể đâm thủng màng nhĩ người khác, một giây sau ngọn lửa đã bao phủ nó.

Xèo xèo...

Trong một loạt tiếng kêu gào thảm thiết khiến người ta nổi da gà, bóng đen bị thiên hỏa đốt cháy, triệt để hóa thành hư vô.

Sức mạnh của Thiên Cực đạo nhân đã bị hủy diệt như vậy!

Bên kia, sau khi hoàng đế Triệu Dịch mất đi sức mạnh của Thiên Cực đạo nhân đã trở nên vô cùng suy yếu, run run rẩy rẩy đứng ở đó, giống như một lão nhân gần đất xa trời.

Hắn giống như điên rồi, thất tha thất thểu đuổi theo bóng đen kia: “Trẫm... sức mạnh của trẫm, đừng chạy.”

“Không.”

Khi thấy bóng đen kia bị thiêu đốt diệt vong hoàn toàn dưới thiên hỏa, hắn phát ra tiếng kêu tuyệt vọng, dưới chân bị vấp

phải thứ gì đó, gục ngã trên mặt đất, ngã đến bể đầu chảy máu.

Lúc này, ở ngoài đại điện có một bóng dáng đi đến.

Triệu Dịch nhìn thấy bóng dáng kia, trong mắt sáng lên, lầm bầm nói: “Ngung... Yên, người không chết.”

Hắn chìa tay ra, giống như định nắm lấy bóng dáng kia.

Người kia không hề dừng lại, đi qua bên người hắn.

“Ngung Yên!”

Tay hắn vô lực hạ xuống, trút ra hơi thở cuối cùng.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Cố Dương nhìn sinh mệnh của hoàng đế Triệu Dịch đã tắt, trong lòng hơi phức tạp.

Thật ra vị hoàng đế này cũng là người đáng thương.

Vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh còn vẫn gọi tên của hoàng hậu, còn nhận sai Tô nhị tiểu thư là hoàng hậu, cũng có thể nói là một kẻ si tình.

Trước khi hoàng đế chết, người xuất hiện trong đại điện đúng là Tô nhị tiểu thư.

Nàng lập tức đi tới trước thi thể hoàng hậu, nhìn thi thể của tỷ tỷ, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Cố Dương nhìn dáng vẻ thương tâm của nàng, không biết nên an ủi nàng như thế nào, chỉ nói ra một câu: “Xin nén bi thương.”

Tô nhị tiểu thư không hề phản ứng lại, ngồi xổm người xuống, ôm lấy thi thể của hoàng hậu.

Chương 264: Chém giết (2)

Ngay sau đó, thi thể hoàng hậu bắt đầu tiêu tán, cuối cùng hóa thành một hạt châu, vèo một cái bắn vào trong mi tâm của Tô nhị tiểu thư.

Cái quái gì vậy?

Biến cố này hoàn toàn ngoài dự đoán của Cố Dương.

Một người sồng sờ lại bỗng dung hóa thành một hạt châu.

Ngay sau đó, khí thể trên người Tô nhị tiểu thư không ngừng tăng lên, chân nguyên đang tăng vọt.

“Này...”

Cố Dương thấy nàng nhanh chóng bước vào Kim Thân nhị trọng, qua một lát lại đột phá đến Kim Thân tam trọng...

Thế như chẻ tre, cuối cùng vô số nguyên khí trời đất hội tụ về phía nàng.

Nàng đạt đến Pháp Lực cảnh thì mới ngừng lại.

“Ly châu, thân ngoại hóa thân!”

Trong đại điện, vị cự thần kiến thức rộng rãi kia cười khỏ nói: “Hóa ra hoàng hậu của Đại Chu chỉ là thân ngoại hóa thân của người khác mà thôi, đúng là thủ đoạn hay, giỏi đùa giỡn người trong thiên hạ ở trong lòng bàn tay.”

Ly châu?

Thân ngoại hóa thân?

Cuối cùng Cố Dương cũng hiểu rõ.

Hóa ra Tô nhị tiểu thư chính là hoàng hậu, hoàng hậu chính là Tô nhị tiểu thư. Hai người này, một người là bản thể, một người là hóa thân.

Má nó chứ...

Vẫn bị đùa giỡn.

Cố Dương đang nghĩ, đột nhiên biến sắc, ngẩng đầu nhìn lại.

Thân hình hắn lóe lên, ra đến ngoài đại điện, chỉ thấy trên bầu trời có một lỗc xoáy màu đen khổng lồ đang hình thành.

Nơi trung tâm của lỗc xoáy có một khuôn mặt to lớn đang thò ra từ trong đó.

Cùng với việc lỗc xoáy ngày càng mở rộng, một khí tức tà ác hỗn loạn đang không ngừng tràn tới khiến cho người ta không khỏi sợ hãi.

Là vị Thiên Tôn kia của Xích Minh thiên!

Một kẻ cực kỳ tà ác định hóa nhân gian thành luyện ngục, là kẻ thù không đội trời chung lớn nhất của toàn nhân loại.

Một khi để nó giáng xuống Thần Đô, viện trưởng Văn viện bỏ mình, không bao lâu nữa nhân loại sẽ phải nghênh đón kiếp nạn trước nay chưa từng có.

Trong tay Cố Dương nâng ngọc tỷ truyền quốc lên, điên cuồng rót chân nguyên trong cơ thể vào trong đó.

Chỉ một thoáng, toàn bộ hoàng cung có phản ứng lại, một con kim long bay ra khỏi ngọc tỷ, bay múa trên trời cao, đại trận sắp khởi động.

Lốc xoáy trên bầu trời khựng lại một chút.

Khuôn mặt không lồ không phải con người do hắc khí cấu tạo thành kia đang liếc mắt nhìn hắn.

Cố Dương không hề chịu thua kém trừng mắt lại.

Bên kia, một đường kiếm ý khủng bố chuẩn bị sẵn sàng nhưng chưa phát động.

Khuôn mặt không lồ mở miệng, nói ra hai chữ: “Cố Dương”
m thanh ác độc quanh quẩn trong không trung giống như có thể gọi lên được thù hận và sát ý nguyên thủy nhất trong lòng người.

Khuôn mặt kia dần dần rút về.

Lốc xoáy trên bầu trời chậm rãi biến mất, tất cả khôi phục lại bình thường.

“Nguy hiểm thật!”

Cố Dương lau mồ hôi lạnh, mới vừa rồi chân nguyên của hắn gần như đã hao sạch, không tài nào mở được đại trận.

Nếu vị Thiên Tôn kia liều lĩnh giáng xuống, hắn cũng không có cách nào mở đại trận ra được.

May mà vừa phô trương thanh thế thì đối phương đã bị ép lui.

Lần này mới xem như hắn chân chính cứu vớt thế giới này.

Đương nhiên, đây chỉ là thứ thêm vào thôi, quan trọng nhất là cứu vớt chính mình.

Cô Dương nhìn ngọc tỷ trong tay, rất muốn mang nó theo.

Ngọc tỷ này là một món dị bảo, có nó thì sẽ không bị hạn chế gì khi ở trong hoàng cung.

Không biết nó có giá trị bao nhiêu điểm năng lượng nhỉ?

Món pháp bảo như thanh Diệt Thần đao kia đã có giá trị hai mươi điểm năng lượng rồi.

Ngọc tỷ truyền quốc này là trung tâm của đại trận trong hoàng cung, giá trị của nó cũng không phải là thứ chỉ một thanh Diệt Thần đao có thể sánh bằng.

Cô Dương có một kích động mãnh liệt muốn dùng nó để nạp năng lượng.

Nhưng mà cuối cùng hắn vẫn kiềm chế được, bây giờ còn không phải là lúc, đây là mấu chốt dùng để đối phó với vị Thiên Tôn kia.

Hắn đã có được bản hoàn chỉnh của “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” ở trong đó, cho nên bèn ném nó vào trong đại điện, nói: “Người nợ ta một ân tình.”

Nói xong xoay người rời đi.

“Sao giống như đã quên mất một chuyện gì nhỉ?”

Khoảnh khắc sắp rời khỏi hoàng cung, trong đầu Cố Dương đột nhiên lóe lên một suy nghĩ.

“Đúng rồi, Văn tiên bối!”

Bên trong Thừa Thiên điện, hộ bộ thị lang Lưu Hoảng Vũ yếu ớt tỉnh lại, mờ mịt mở to mắt ra, đột nhiên ý thức được mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, lập tức bật dậy.

Thích khách đâu?

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thi thể ở trên mặt đất, trong lòng chấn động.

Chân hắn mềm nhũn, suýt chút quỳ rạp xuống đất.

Hoàng thượng, băng hà rồi!

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Bệ hạ bệnh nặng không trị được, nhị hoàng tử, tam hoàng tử và ngũ hoàng tử vì đau lòng quá độ, còn có vài vị lão đại nhân không chịu nổi đả kích, theo bệ hạ mà đi...”

Đây là... hoàng hậu?

Lưu Hoảng Vũ sợ hãi cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh long ỷ, hoàng hậu còn sống sờ sờ đang đứng ở đó, chỉ thay đổi một bộ y phục thôi.

Chuyện gì thế này?

Nỗi khiếp sợ trong lòng hắn đã cao đến mức không thể cao hơn được nữa.

Mới vừa rồi hắn đã tận mắt nhìn thấy hoàng hậu tự sát.

Không chỉ có hắn, văn võ cả triều đều nhìn thấy.

Hiện giờ nàng lại chết đi rồi sống lại.

Nội dung trong lời nói của nàng càng khiến cho hắn vô cùng run sợ.

Không phải mới vừa rồi đã có thích khách sao?

Cố Dương, còn có một người khác nữa đến ám sát bệ hạ.

Vì sao nói thành bệ hạ bệnh nặng mà chết.

Ngay cả ba vị hoàng tử đều đã chết trong lúc mình hôn mê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Hoảng Vũ đảo quanh bốn phía theo bản năng, thấy không ít đồng liêu đều đang tỏ vẻ kinh ngạc.

“...Chư vị cho rằng vị hoàng tử nào có thể kế vị?”

Toàn bộ Thừa Thiên điện hoàn toàn tĩnh mịch.

Không có bất cứ ai dám mở miệng, không khí đè nén tới cực điểm.

Chuyện đã xảy ra hôm nay quá mức kỳ lạ, dưới tình hình như vậy, lỡ như nói sai một câu, vậy thì kết cục chính là vạn kiếp bất phục.

Một lát sau, hoàng hậu chỉ ra: “Liễu đại nhân, người nói xem.”

Liễu Dật Thành, thủ phụ nội các, cũng là người đầu tiên đứng về phe hoàng hậu.

Hắn đi ra khỏi hàng, cúi đầu, thận trọng nói: “Thần cho rằng bát hoàng tử thông minh từ nhỏ, đối xử độ lượng với mọi người, có thể đảm đương được.”

“Tôn đại nhân.”

Hoàng hậu lại gọi tên một người khác, là thứ phụ.

“Thần tán thành.”

“Vương đại nhân?”

“Thần tán thành!”

Chương 265: Kết cục kỳ lạ

Trong một loạt tiếng tán thành, vương triều Đại Chu nghênh đón vị hoàng đế thứ mười sáu, bát hoàng tử năm ấy mới mười ba tuổi.

Đương kim hoàng hậu lên làm thái hậu, buông rèm chấp chính.

Về phần mấy chuyện lạ như hoàng hậu chết đi rồi sống lại, Cố Dương ám sát vân vân đều bị mọi người bỏ qua.

Tất cả các thần tử đều cực kỳ ăn ý mà coi chuyện này thành ảo giác.

“Đúng rồi, Văn tiên bối.”

Cố Dương vừa ra khỏi cửa cung, cuối cùng cũng nhớ tới chương giáo Đạo môn Văn Giác, không biết hiện giờ nàng như thế nào rồi.

Đột nhiên, một bóng dáng xuất hiện bên cạnh hắn. Người đó chính là Văn Giác, chẳng qua khí tức trên cơ thể nàng lại hơi âm đạm.

Hắn hỏi: “Tiên bối, người không sao chứ?”

Văn Giác lạnh lùng nói: “Nếu không phải ở trong hoàng cung, hai nạng liên thủ cũng không đỡ nổi năm kiếm của ta.”

Hiểu rồi, nhất định nạng đã thua thiệt dưới tay hai vị Bất Lưu cảnh kia.

Hắn thay đổi đề tài: “Văn bối không làm nhục mệnh, đã hủy diệt sức mạnh của Thiên Cực đạo nhân.”

Văn Giác nhìn hắn, trong ánh mắt xuất hiện thêm vài phần nhu hòa, nói: “Ngươi giỏi lắm.”

Cố Dương rất muốn nói, có thể có chút lợi ích thực tế không, chỉ khen không thì có ích lợi gì chứ?

Đột nhiên, hắn nhớ tới một chuyện, hỏi: “Tiền bối có biết Vũ Linh Linh không?”

Trong mắt Văn Giác có thay đổi, hỏi: “Nàng sao rồi?”

“Nàng đã luyện thành ‘Dương Cực Chân Cương’.”

“Nàng giỏi lắm.”

Có thể đổi câu khen ngợi được không vậy?

Cố Dương không nhin được mà thâm châm chọc.

“Tốt nhất là ngươi nên rời khỏi Thần Đô.” Đột nhiên, Văn Giác nói ra một câu như vậy.

“Vì sao?”

“Nếu như hoàng đế chết trên tay ngươi, vậy thì Trấn Quốc kiếm sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Trấn Quốc kiếm?

Cố Dương chú ý tới thứ nạng nói là Trấn Quốc kiếm chứ không phải Trấn Quốc Kiếm Thánh.

“Trấn Quốc kiếm là một thanh thần binh cực kỳ đặc thù.”

Bên trong Văn viện, Diệp Lăng Ba cầm một quyển sách trong tay, vừa đọc vừa kể lại chuyện xưa về Trấn Quốc kiếm cho Cố Dương nghe.

“Sau khi thái tổ Tần triều đoạt được thiên hạ vẫn luôn tiếc nuối vì không thể tìm được Nhân Hoàng kiếm, cho nên tập

hợp sức mạnh thiên hạ, tiêu tốn trăm năm, muốn luyện ra Nhân Hoàng kiếm một lần nữa.”

“Kết quả đương nhiên là đã thất bại, nhưng mà cho dù không thể luyện thành thần khí, nhưng cũng luyện ra một thanh thần binh tuyệt thế, đó là Trấn Quốc kiếm.”

“Thần binh tuyệt thế hiện giờ đang lưu truyền hậu thế đều được truyền từ thời Thượng Cổ, chỉ có thanh Trấn Quốc kiếm này mới được luyện chế ra trong thời cận đại.”

“Thái tổ Tần triều vì luyện thanh kiếm này nên đã lấy bí pháp nào đó, rót khí Thần Châu vào trong đó, một khi kiếm này thành hình thì sẽ gắn liền với vận mệnh quốc gia của Tần triều.”

“Về sau, thanh Trấn Quốc kiếm này được thái tổ ban cho một vị hoàng tử. Từ đây, vận khí Tần quốc hưng thịnh, uy lực của Trấn Quốc kiếm cũng theo đó mà trở nên cường đại; vận khí Tần quốc hao tổn, Trấn Quốc kiếm cũng theo đó mà bị hao tổn.”

“Năm đó, Tần quốc sụp đổ, Trấn Quốc kiếm cũng theo đó mà gãy mất. Sau đó, nó được thái tổ Đại Chu đưa lên thần đàn tế thiên, dùng khí vận của Đại Chu nuôi dưỡng suốt hai trăm năm, cuối cùng mới trùng sinh lại từ một thanh kiếm gãy.”

“Dưới cơ duyên vừa khéo, thanh kiếm này được Trấn Quốc công đoạt được. Dựa vào kiếm này đã nhiều lần lập công huân, được phong làm Trấn Quốc công.”

“Nếu như nói trong thiên hạ người trung thành với hoàng thất Đại Chu nhất là ai, vậy thì chắc chắn là Trấn Quốc công.”

“Năm đó, tiên đế bị Vũ Đại giết chết, Trấn Quốc kiếm than khóc ba ngày. Cho dù Trấn Quốc công thương thế chưa lành cũng muốn tham dự vào trận chiến tiêu diệt Vũ gia, cho nên thương thế lại càng nặng thêm, từ đó đến nay mấy chục năm rồi nhưng vẫn không thể khôi phục lại.”

Sau khi Cố Dương nghe xong, không nói gì cả.

Hắn bị một thanh kiếm nhắm vào.

Trấn Quốc kiếm là thần binh tuyệt thế.

Bản thân Trần Quốc công càng là Pháp Lực cảnh đỉnh phong, cho dù thương thế chưa lành, muốn giết hấn cũng dư sức.

Vì sao trước đó không có ai nói cho hấn biết chuyện giết một hoàng đế sẽ nguy hiểm như vậy chứ?

Lần này khiến kế hoạch của hấn hoàn toàn bị rối loạn.

Coong...

Đột nhiên, tiếng chuông truyền đến từ phía hoàng cung, sau đó không ngừng có tiếng chuông từ các phương hướng khác nhau ở Thần Đô vang lên.

Vạn chuông cùng vang!

Hoàng đế băng hà!

Diệp Lăng Ba quay đầu lại, nhìn Cố Dương: “Người giết hoàng đế rồi?”

“Nếu ta không giết hấn, toàn bộ người của Thần Đô đều sẽ chết.”

Cố Dương đứng lên, nói: “Ta đi đây, sau này sẽ còn gặp lại.”

Nói xong, hấn tiêu sái xoay người rời đi.

Diệp Lăng Ba nhìn theo bóng lưng hấn rời đi, ánh mắt hơi phức tạp.

Ban đêm, một chiếc xe ngựa chạy ra khỏi Thần Đô.

Khi chạy đến Thập Lý đình, xe ngựa dừng lại.

Đường phía trước đã bị chặn lại.

Cửa xe mở ra, Cố Dương xuống xe, thấy hai người chặn đường đều có tu vi Thần Thông cảnh.

Hai người chấp tay nói: “Cố công tử, chủ nhân nhà ta cho mời.”

Cố Dương đi về phía đình hóng mát, thấy được bóng dáng đang ngồi trong đó, nói: “Ta nên gọi người là hoàng hậu hay là Tô nhị tiểu thư đây?”

Nữ nhân xoay người nhìn vào đôi mắt hấn, ánh trăng màu bạc chiếu xuống khiến trên mặt nàng xuất hiện thêm vài phần nhu

hòa.

Nàng nói: “Ta tên là Tô Ngung Yên.”

“Cho nên ngày đó ngươi ban hôn cho ta, thật ra là chính ngươi muốn gả cho ta, tại sao?”

Tô Ngung Yên dùng tay ra hiệu mời, nói: “Ngồi.”

Cố Dương không hề khách khí, ngồi xuống.

Tô Ngung Yên vừa rót rượu cho hắn vừa nói: “Lúc ta còn nhỏ, trong lúc vô ý tiến vào một bí cảnh, nhận được một môn thần thông thân ngoại hóa thân, còn có một viên ly châu.”

“Nhưng khi tu luyện môn thần thông này, ta lại gặp rắc rối. Vài năm trước, viên ly châu kia hóa thân, bởi vì ở nơi đặc thù là hoàng cung, cho nên bắt đầu thoát khỏi sự khống chế của ta, thậm chí muốn đảo khách thành chủ.”

“Vài năm này, nàng vẫn luôn tranh đấu gay gắt với ta, ngươi là một trong những quân cờ của nàng.”

“Nếu như nàng không rời khỏi hoàng cung, ta chưa chắc đã đấu được nàng. Lần này xem như trời đất xui khiến, cái chết của nàng đã thành toàn cho ta.”

“Nếu người chết là ta, vậy tất cả của ta đều sẽ do nàng kế thừa.”

Cố Dương nghe đến đó đã hiểu cả rồi.

Tu luyện thân ngoại hóa thân, sau khi hóa thân, dung nhập vào bản thân có thể khiến tu vi tăng mạnh, nói như vậy thì việc đột phá quả thật rất dễ dàng.

Chương 266: Vật về chủ cũ

Tô Ngung Yên nhìn thấu suy nghĩ của hắn, lắc đầu nói: “Sở dĩ ta có thể đột phá đến Pháp Lực cảnh đều bởi vì ly châu. Đây là một viên long châu đến từ ly long Thiên Nhân cảnh, bên trong ẩn chứa long nguyên khổng lồ.”

Thì ra là thế.

Cố Dương lại hỏi: “Người cố ý chờ ta ở đây là vì nói chuyện này cho ta sao?”

Tô Ngung Yên lấy ra một vật, đặt lên trên bàn đá.

Đó là một khối Cửu Châu ấn.

“Chắc người cần thứ này.”

Cố Dương ngẩn ra, nhắc tay cầm lấy khối Cửu Châu ấn kia, trên đó còn vương lại nhiệt độ của nàng.

“Cảm ơn.”

Hắn quả thật cần thứ này.

Đôi mắt của Tô Ngung Yên nhìn hắn, nói: “Ta chỉ không muốn nợ ân tình của người.”

“Một khối Cửu Châu ấn đổi lấy một ngọc tử truyền quốc, vậy chẳng phải ta sẽ lỗ nặng sao?”

“Phần thiếu nợ người, ngày sau ta nhất định sẽ trả lại.”

“Ta nhớ kỹ rồi.”

Cố Dương đứng dậy rời đi.

“Bảo trọng!”

Trần Quốc công phủ, trong Vạn Thế đường.

Keng...

Trong một đại đường thờ phụng một thanh kiếm, tử khí đang vờn quanh thân kiếm, mây mù bay lên, có thể thấy được vạn dặm giang sơn, nó chính là Trần Quốc kiếm có số mệnh gắn liền với vận mệnh quốc gia.

Lúc này, tử khí trên thân kiếm tách ra từ giữa, xuất hiện một vết máu nhìn thấy mà ghê người, vạn dặm giang sơn trong đó đều đang vận vẹo, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Thân kiếm không ngừng chấn động, phát ra tiếng kêu thê lương.

Một lão giả mặc áo gấm dáng người cường tráng đang ngồi bên cạnh dùng pháp lực của bản thân liên tục không ngừng rót

vào trong Trấn Quốc kiếm, nhưng vẫn không hề có tác dụng gì.

Bên ngoài Vạn Thế đường, một bóng dáng giấu mình giữa không trung, mặc bộ đạo bào, vấn búi tóc, sau lưng đeo một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa.

Cuối cùng lão giả cũng mở miệng, giọng nói vang lên: “Văn chương giáo, ngươi chặn cửa bọn ta, rốt cuộc là có ý gì?”

Người ở bên ngoài đúng là chương giáo Đạo môn Văn Giác, nàng rút trường kiếm sau lưng ra, vung kiếm lên.

Trên mặt đất trước cửa lớn xuất hiện một vết kiếm sâu hoắm.

Nàng bình tĩnh nói: “Trong vòng mười ngày, ra khỏi cánh cửa này, chết!”

Bên trong Vạn Thế đường một lúc lâu không đáp lại, chỉ có tiếng ong ong của thanh kiếm kia càng lúc càng lớn hơn.

Bên ngoài Thần Đô thành, một chiếc xe ngựa đang chạy nhanh trên đường.

Bên trong thùng xe, Cố Dương đang nghiên cứu Cửu Châu ấn mới vừa tới tay, đây là khối thứ năm hắn lấy được.

Nếu không đoán sai, đây chắc là khối thuộc về Vũ gia, vốn là ấn tỳ thuộc về Lương vương.

Hắn lấy một cái túi từ trong ngực ra, đặt nó cạnh bốn khối khác, cất kỹ trong người.

Sau đó hắn mở hệ thống ra, xem lại nội dung mô phỏng lần trước.

[Hai mươi hai tuổi, ngươi đã là Kim Thân tam trọng.]

[Ngươi và Văn Giác lên vào trong cung, giết chết phân thân của Thiên Cực đạo nhân, hoàng đế bỏ mình.]

[Sau đó, ngươi mang theo Hi Hoàng rời khỏi Thần Đô, đi tới Thiên Trụ sơn, tụ họp với đám người Tô Thanh Chi, khổ tu ở trong bí cảnh.]

[Mười năm sau, bí cảnh đột nhiên sụp đổ, các ngươi rời khỏi bí cảnh, trong hư không xuất hiện một cái đầu khổng lồ nuốt

trộn tất cả các người vào trong miệng, người chết, hưởng thọ ba mươi hai tuổi.]

Nhìn cách chết như thế này thì chắc chắn là do bị vị kia của Xích Minh thiên nhắm vào rồi.

Cố Dương không hề cảm thấy bất ngờ, nhưng chỉ thấy hơi kỳ lạ, làm sao nó lại tìm được mình nhỉ?

Hắn mới vừa trở lại chủ vị diện đã bị nó phát hiện ra được.

Chẳng lẽ nó để lại thứ gì giống như ấn ký trên người mình sao?

Lúc này, trong hệ thống còn có mười sáu điểm năng lượng, có thể tiến hành mô phỏng bốn lần.

Một bên là sau này bị vị kia của Xích Minh thiên truy sát.

Một bên là Trần Quốc công bất cứ lúc nào cũng có thể truy sát.

Tiếp theo nên tính toán như thế nào đây?

Đột nhiên xe ngựa dừng lại.

Giọng người đánh xe truyền đến: “Công tử, phía trước có người chặn xe.”

Người này vốn là một đệ tử của Thiên Tâm võ quán, có tu vi tứ phẩm, vốn là một gã đánh xe, xung phong nhận việc đánh xe cho Cố Dương.

Cố Dương thoáng nghĩ đã đoán được người đến là ai: “Mời hắn lên đi.”

Cửa xe mở ra, một lão giả đi lên xe ngựa, hai tay còn xách theo một bầu rượu, mặt mày hồng hào: “Tiểu tử giỏi đấy, xem như người đã xả uất ức giúp lão phu, nào, hôm nay chúng ta không say không dừng.”

Người tới chính là Vũ Nhị.

Năm đó Vũ gia bị diệt môn chính là do vị hoàng đế này ra lệnh, có thể nói thù sâu như biển.

Hiện giờ Cố Dương giết hoàng đế, đương nhiên Vũ Nhị cao hứng rồi.

Cố Dương cảm thấy kỳ lạ, bởi lẽ tin tức của hắn không khỏi quá nhanh nhạy: “Sao ngươi biết được vậy?”

Vũ Nhị cười ha hả: “Ha ha, nói là ồm chết, ba vị hoàng tử và năm vị đại thần vì đau lòng quá mức mà chết. Tính dọa ai chứ? Ta đã đoán được nhất định là do tiểu tử ngươi làm.”

Hóa ra là đoán.

Cố Dương nhận lấy bình rồi rót rượu, cùng một chén với hắn, uống một ngụm.

Hai người uống rượu một lúc, hắn nói: “Hiện giờ ta đã đắc tội với không ít người, một vị nào đó của Xích Minh thiên, Trần Quốc công, còn có Thẩm gia, muốn tìm một chỗ trốn một thời gian, tốt nhất là một thế giới động thiên nào đó.”

“Thế giới động thiên?”

Vẻ mặt Vũ Nhị trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, nói: “Ngươi có biết một thế giới động thiên xa lạ nguy hiểm đến cỡ nào không?”

“Thiên đạo của vùng trời này đã chết rồi, cũng đã không cách nào sinh ra được cường giả Thiên Nhân cảnh được nữa.”

“Nhưng thế giới động thiên lại khác, đó là một thế giới hoàn chỉnh, đã sinh ra thiên đạo, nếu có truyền thừa hoàn chỉnh thì số lượng Thiên Nhân cảnh ở đó còn nhiều hơn ở Đại Chu.”

“Từ Hạ triều đến nay, những Bất Lậu cảnh đỉnh phong vì đột phá tới Thiên Nhân cảnh mà lén vào thế giới động thiên nào đó, nhưng cuối cùng chết ở nơi đó cũng không phải chỉ có một hai, chứ đừng nói đến ngươi.”

Từ lời nói này của hắn, Cố Dương đã biết được một tin tình báo quan trọng.

Sau Hạ triều, thế giới này đã không thể sinh ra cường giả Thiên Nhân cảnh nữa.

Nói cách khác, Thiên Nhân đột phá trong thời gian này đều sở hữu cho mình một thế giới động thiên.

Sau Hạ triều, một ngàn năm rồi, chỉ xuất hiện ba vị Thiên Nhân.

Lâm gia có một vị, vị kia ở Văn viện, ngoài ra còn có Lạc vương.

Chương 267: Vật về chủ cũ (2)

Ngoài những người này ra còn có lão tổ Tần gia định đột phá sau mười mấy năm nữa.

Cộng thêm Vạn Tượng động thiên có liên quan đến Tào Y Y. Hiện tại chỉ biết đến sáu người này.

“Đừng tưởng rằng tu vi của người đột nhiên tăng mạnh thì đã thiên hạ vô địch. Khởi nói đến Thiên Nhân, ngay cả là Pháp Lực cảnh, người cũng không phải là đối thủ.”

Vũ Nhị nói đến dựng râu tròng mắt, hấn cảm thấy Cố Dương tiến cảnh quá nhanh, đây không phải là chuyện tốt lành gì.

Một khi dễ dàng thì người đó sẽ không thấy rõ bản thân, cuối cùng dẫn tới tai họa ngập đầu.

Đặc biệt giống như bọn họ, rất nhiều kẻ thù, phải nên cẩn thận.

“Không được nói phụ thân ta như vậy!”

Lúc này, bên trong thùng xe, Hi Hoàng vẫn luôn không lên tiếng đã không nhìn được mà mở miệng nói, ánh mắt nhìn lão đầu này không có chút thiện cảm nào.

Vũ Nhị sửng sốt, ánh mắt hoài nghi đảo qua đảo lại trên người hai người, hỏi ngược lại: “Phụ thân?”

Với tầm mắt của hấn, đương nhiên nhìn ra được tu vi thật sự của nữ tử này.

Mới đầu hấn còn tưởng rằng đây là nữ tử mà Cố tiểu tử mới hốt tới tay, mãi cho đến khi nàng nói ra câu phụ thân, hấn suýt chút nữa bị sặc.

Có làm không vậy?

Chỉ sợ tuổi của Cố tiểu tử còn không bằng một số lẻ của người, người còn gọi hấn là phụ thân hả?

Nàng là một vị cường giả tuyệt thế Pháp Lực tam trọng, có thể đến tu vi này, tuổi ít nhất cũng phải một hai trăm tuổi.

Cố Dương vội ho một tiếng, nói: “Việc này nói ra thì dài dòng.”

Hắn quay đầu lại nói với Hi Hoàng: “Vũ tiên bối không có ác ý.”

“Vâng.”

Hi Hoàng ngoan ngoãn lên tiếng, không còn trợn mắt nhìn Vũ Nhị nữa: “Thật ra, nữ nhi có biết một cửa vào thế giới động thiên.”

Ánh mắt Cố Dương sáng lên: “Hả, ở đâu vậy?”

“Tề châu, Thiên Phương sơn.”

Hi Hoàng lấy ra từ trong người một món đồ giống như mặt dây chuyền thạch anh, nói: “Món đồ này là do người giao cho mẫu thân, nàng vẫn luôn bảo quản cẩn thận, trước khi chết nàng đã giao nó cho nữ nhi.”

Nói xong, nàng gỡ mặt dây chuyền thạch anh xuống, giao vào trong tay Cố Dương: “Mẫu thân từng nói đây là một chiếc chìa khóa mở một thế giới động thiên, hiện giờ vật về chủ cũ.”

Cố Dương nhìn mặt dây chuyền trong tay, tâm tình hơi phức tạp.

Nhân quả giữa hắn và phụ thân của Hi Hoàng dây dưa càng ngày càng sâu, về sau không biết nên kết thúc như thế nào đây.

Hắn hỏi: “Người đã đi vào thế giới động thiên kia bao giờ chưa?”

Hi Hoàng lắc đầu: “Mẫu thân đã đi rồi, chỉ nói nơi đó rất nguy hiểm, chưa tới Trường Sinh cảnh thì tuyệt đối không thể đi vào đó.”

Lúc này, Vũ Nhị ở bên cạnh chen ngang nói: “Ta nhớ không lầm thì Thiên Phương sơn ở ngay ngoài Tề châu thành, đó chính là địa bàn của La gia.”

La gia?

Nếu nhớ không lầm thì La gia là thuộc hạ của Tam Thánh môn.

Quả thật hơi phiền toái.

Hi Hoàng cũng biến sắc: “La gia?”

Cô Dương thấy nàng có phản ứng lớn như vậy, ngẫm nghĩ, không thể nào, sao vừa khéo như vậy chứ?

Hắn thấy sắc mặt Hi Hoàng tái nhợt, vỗ tay nàng an ủi: “Đã qua một ngàn năm rồi, người của La gia năm đó đã thành một đồng xương trắng, người còn lại chỉ là hậu duệ của họ mà thôi, để ân oán này theo gió bay đi.”

Hi Hoàng dán mặt lên trên cánh tay hắn, khẽ gật đầu một cái.

Vũ Nhị ở bên cạnh tỏ vẻ tấm tắc lấy làm kỳ lạ, không ngờ một cường giả tuyệt thế Pháp Lực cảnh tam trọng lại dựa dẫm làm nũng với một tiểu tử Kim Thân cảnh.

Cảnh tượng như vậy, thật sự quá mức quỷ dị.

Đột nhiên hắn thoáng thay đổi sắc mặt, quay phắt đầu nhìn lại, nói: “U Minh tông, Pháp Lực cảnh, Cố tiểu tử, chạy mau!”

Trên mặt Cố Dương lại hiện lên ý cười, nói: “Ta chờ hắn mãi, cuối cùng cũng đến. Chậc, sao còn có một người khác vậy?”

...

Trên bầu trời, một con cự điều do pháp lực tạo thành xẹt qua phía chân trời, tốc độ vô cùng nhanh.

Phía sau là ba bóng đen đuổi theo sát không rời, khoảng cách đang kéo gần hơn.

Một giọng nói âm u vang lên: “Đừng giãy giụa nữa, ngươi không trốn thoát được đâu.”

Con cự điều pháp lực kia là do một nam tử biến thành.

Lúc này hắn đang điên cuồng thúc giục pháp lực, không tiếc sử dụng căn nguyên, nhưng vẫn không cách nào kéo dài khoảng cách thêm được, truy binh ở phía sau càng ngày càng gần.

Trái tim hắn không ngừng chùng xuống, tiếp tục như vậy, sớm hay muộn gì sẽ bị đuổi kịp.

“Lần này phiền toái rồi!”

Nam tử kia tên là La Ngọc Long, xuất thân La gia, Pháp Lực cảnh nhất trọng.

Hơn mười năm trước, trong lúc vô tình hắn tìm được một di tích, phát hiện ở nơi đó có một thanh thần binh tuyệt thế, lúc đó hắn chỉ có Kim Thân tam trọng, thực lực không đủ nên chỉ có thể rời khỏi nơi di tích đó.

Năm năm trước, cuối cùng hắn cũng đã bước vào Pháp Lực cảnh.

Sau khi tiêu tốn thời gian năm năm để củng cố tu vi, rốt cuộc hai ngày trước hắn cũng xuất quan, một mình rời khỏi Tề châu.

Hắn định đi tới di tích kia trước, lấy món thần binh tuyệt thế đó ra.

Đây là cơ duyên của hắn, đương nhiên không thể báo lên cho gia tộc, nếu không đến cuối, chắc chắn món thần binh đó không rơi vào tay hắn được.

Đây chính là tuyệt thế thần binh, toàn bộ La gia chỉ có một món, hơn nữa vẫn luôn được nắm giữ trong tay lão tổ.

Chỉ cần thần binh tới tay, không tới vài năm, hắn sẽ có thể trở thành vị Kiếm Thánh thứ mười một đương thời.

Nhưng mà La Ngọc Long lại không ngờ rằng bản thân sẽ gặp phải một đệ tử Pháp Lực cảnh của U Minh tông.

Đối phương vốn không hề giảng đạo lý, vừa xuất hiện đã hạ tử thủ, còn mang theo hai sát thi Pháp Lực cảnh.

Lấy một địch ba, nếu không phải hắn có át chủ bài, suýt chút nữa đã không sống nổi sau đợt công kích đầu tiên.

Khó khăn lắm mới trốn thoát được, nhưng đối phương vẫn đuổi theo không bỏ.

Hắn vừa sợ vừa giận, U Minh tông này điên rồi sao?

Trong ấn tượng của hắn, giữa La gia và U Minh tông không hề có khúc mắc gì quá lớn cả.

Trước đây hẳn càng chưa từng có qua lại gì với người của U Minh tông, vì sao đối phương cứ muốn dồn hẳn vào chỗ chết không buông vậy?

Chẳng lẽ U Minh tông không sợ La gia trả thù sao?

Mười mấy năm này, La Ngọc Long vẫn luôn bé quan khổ tu.

Lần này xuất môn cũng lặng lẽ rời đi, không làm kinh động đến ai, cũng không biết chuyện U Minh tông vùng dậy và săn giết cường giả Thần Thông cảnh khắp nơi.

Chương 268: Cần hỗ trợ không

Cách đó không xa, trên đường lớn, con ngựa của một chiếc xe ngựa đột nhiên chồm lên, giống như bị sợ hãi.

Người đánh xe vận chân khí, chặn con ngựa lại, không để thùng xe ngựa bị đổ.

Ngay sau đó, bên trong thùng xe có một bóng dáng phi lên trời, bay ra ngoài.

“Cố Dương!”

Vũ Nhị thấy hẳn không hề trốn, ngược lại chủ động đánh về phía người của U Minh tông, cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Hắn sốt ruột đến mức dậm chân, giận dữ mắng mỏ Hi Hoàng ở bên cạnh: “Sao ngươi không ngăn cản hẳn chút nào vậy?”

Hi Hoàng nghiêm túc nói: “Phụ thân làm việc tự có đạo lý của hẳn.”

“Ngươi...”

Vũ Nhị sắp giận đến phát điên rồi, một tên điên, một tên ngốc.

Kẻ kia là Pháp Lực cảnh đó!

Trong U Minh tông chỉ có ba đệ tử Pháp Lực cảnh, nhờ trận chiến của mười tám năm trước ban tặng, mỗi người đều có ít nhất một sát thi Pháp Lực cảnh.

Tuy rằng Pháp Lực cảnh kia chỉ là nhất trọng thôi, nhưng bên cạnh có thêm hai sát thi nữa, Pháp Lực cảnh nhất trọng bình

thường đã không phải là đối thủ rồi.

Cho dù Cố Dương và người đang bị Pháp Lực cảnh truy sát kia liên thủ cũng không hề có bao nhiêu phần thắng cả.

Hắn nổi giận đùng đùng, nói: “Người còn không mau đi hỗ trợ, vậy cứ đợi nhất xác cho hắn đi.”

Nói xong, hắn lập tức xuống xe ngựa.

Hi Hoàng không hề nhìn thấu nội tình của lão giả này, vừa bị hắn nói, trong lòng không khỏi thêm vài phần bất an, bay lên không trung, đuổi về phía Cố Dương.

Nàng nghĩ thầm: “Ta đi trợ trận cho phụ thân.”

...

“Có cần hỗ trợ không?”

Ngay khi La Ngọc Long suy nghĩ kế sách thoát thân, đột nhiên có một giọng nói truyền đến.

Hắn thậm chí vui mừng, quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy lại nhất thời giống như bị một chậu nước lạnh dội xuống.

Người đến chỉ có tu vi Kim Thân tam trọng, thực lực như vậy chưa chắc đã cầm chân được đối phương.

“Cần!”

La Ngọc Long bật thốt lên.

Cho dù cầm chân được một lúc cũng tốt rồi, có thể tranh thủ cho hắn cơ hội bỏ chạy thoát thân.

Nhìn tốc độ phi hành của người này, thực lực không tầm thường.

Nhưng lại nghe người nọ nói: “Thế người có thần binh không?”

La Ngọc Long đầu tiên ngẩn ra, sau đó giận tím mặt.

Một Kim Thân cảnh nho nhỏ lại dám nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, muốn mưu toan thần binh của hắn, thật sự không biết sống chết.

“Ha ha, có can đảm đấy.”

Vị cường giả U Minh tông ở phía sau kia phát ra một tiếng cười to, khổng chế một sát thi phía sau bay về phía tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia.

Đình Phi, một trong ba đệ tử Pháp Lực cảnh của U Minh tông, trong môn có địa vị gần tương đương với hai vị tông chủ.

Hắc vốn cùng với hai vị sư huynh khác hỗ trợ hai vị sư tôn cùng tế luyện hai thi thể Thiên Nhân kia.

Mãi cho đến hơn một tháng trước, sư tôn phái hấn đến Thần Đô giết một võ giả Kim Thân cảnh tên là Cố Dương.

Đương nhiên hấn không dám tiến đến Thần Đô, đừng nói vị Thiên Nhân kia, chỉ cần Trấn Quốc công ra tay đã có thể giết chết hấn rồi.

Cho nên trong khoảng thời gian này, hấn vẫn luôn chờ đợi ở gần Thần Đô.

Đình Phi vốn không hiểu được vì sao sư tôn lại muốn phái hấn đến giết một tiểu tử Kim Thân cảnh.

Mãi cho đến sau khi hấn nghe nói đến sự tích của thanh niên tên Cố Dương kia thì mới biết được đúng là sư tôn nhìn xa trông rộng.

Tiểu tử này thật sự là kỳ tài tuyệt thế ngàn năm mới có, rất yêu nghiệt.

Hơn hai tháng gần ngủ đã từ nhất phẩm đột phá thẳng đến Kim Thân tam trọng.

Đột phá cảnh giới quả thật đơn giản giống như hấn ăn cơm uống nước vậy.

Phải biết rằng, bản thân Đình Phi được sư tôn chỉ dạy, lại được tâm bồi bởi sát khí vô cùng vô tận ở trong Hắc Hồn cốc, nhưng dù như vậy vẫn phải hao tổn hơn mười năm mới đạt được đến cảnh giới như hiện giờ.

Tốc độ này đã không hề kém Tần Vũ - người từng được khen là kỳ tài đệ nhất thiên cổ.

Nhưng khi so sánh với Cố Dương thì lại thua kém rất xa.

Cộng thêm việc người này tu luyện “Phượng Vũ Cửu Thiên”, công pháp thuần dương.

Nếu để mặc cho người này phát triển, nhất định sẽ thành kẻ địch mạnh của U Minh tông.

Đương nhiên, tuy rằng mục tiêu hàng đầu của Đinh Phi là Cố Dương kia, nhưng điều đó không hề cản trở hấn kiếm chút của riêng.

Có thể gặp được một võ giả Pháp Lực nhất trọng lạc bầy, quả thật giống như bánh nướng từ trên trời rơi xuống.

Hấn không chút do dự ra tay.

Ai thềm quan tâm người kia xuất thân từ chín gia tộc lớn trong thiên hạ, sáu môn phái lớn gì đó, hấn cứ việc giết bắt chấp.

Chỉ có một ngoại lệ, đó là đệ tử của Văn viện.

Ngoại trừ đệ tử của Văn viện ra thì U Minh tông không thềm sợ ai cả.

Nhưng mà hấn không ngờ rằng La Ngọc Long lại có thể phá tan vòng vây của hấn, chạy thoát ra ngoài.

Hấn liên tục đuổi theo, khi thấy Thần Đô đã ở ngay trước mắt, trong lòng hơi sốt ruột.

Nếu như để La Ngọc Long trốn vào trong Thần Đô, vậy thì chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Hấn không muốn miếng thịt béo đã đến miệng rồi còn bay đi mất như vậy, cho nên không tiếc hao phí căn nguyên để tăng tốc độ lên, muốn đuổi theo kịp đánh chết trước khi đối phương vào đến Thần Đô.

Đúng lúc này lại xuất hiện một tên Kim Thân cảnh tam trọng, giống như định ra tay hỗ trợ.

Đinh Phi bị chọc cười, tiểu tử không biết trời cao đất rộng này từ đâu chui ra vậy?

Nhưng mà xuất phát từ cẩn thận, hấn vẫn phái một sát thi qua giết tiểu tử kia trước.

“Hà?”

Ai biết sát thi lại vô huyệt.

Ánh mắt hắn nhìn tiểu tử kia đã thêm vài phần coi trọng.

Khi còn sống, sát thi có được tu vi Pháp Lực cảnh, sau khi chết, ý chí võ đạo tiêu tan, nhưng trải qua khí huyết sát luyện chế thì thân thể trở nên càng thêm mạnh mẽ đến mức độ thần binh cũng khó có thể thương tổn.

Tốc độ, sức mạnh cũng đều vượt trên lúc còn sống.

Hơn nữa pháp lực đều chuyển hóa thành khí huyết sát, có thể xâm nhiễm pháp lực của võ giả.

Thực lực tổng hợp lại chỉ hơi kém hơn khi còn sống một chút mà thôi.

Nhưng mà với thực lực của nó, đối phó với một Kim Thân cảnh vốn nên là một chuyện dễ như trở bàn tay mới đúng.

Người này dám đến chỗ mõm vào, thật đúng là khá can đảm.

Chương 269: Chém Pháp Lực

Lúc này, La Ngọc Long ý thức được bản thân đã coi thường tên tiểu tử Kim Thân cảnh này rồi, chỉ thấy tốc độ phi hành của hắn có thể tương đương với bản thân đã biết người này tuyệt đối không đơn giản.

Người kia vừa né khỏi sát thi kia vừa nói: “Đã cân nhắc xong chưa, một món thần binh, đổi cho người một cái mạng, người không thiệt đâu.”

“Được!”

La Ngọc Long suy nghĩ thật nhanh, đáp ứng.

“Một lời đã định.”

Người nọ cười to một tiếng, lộ ra một hàm răng trắng tinh, rút đao trong tay ra một đao chém đôi sát thi vẫn đuổi theo không rời kia.

Trong khoảnh khắc, La Ngọc Long giống như nhìn thấy thiên hỏa giáng xuống, đao ý mang tính hủy diệt khiến cho hắn có

phần tim đập nhanh.

Hắn thất thanh nói: “Thần Tiêu Lục Diệt!”

Tốc độ của Vũ Nhị cực kỳ nhanh, không hề thua kém gì ba vị cường giả Thần Thông cảnh trên bầu trời.

Nhưng mà hắn đã mất đi năng lực phi hành, cho nên đành quan sát từ dưới đất xa xa chứ không giúp được gì, chỉ có thể ở đó lo lắng suông.

Nhưng mà dù sao hắn cũng đã từng là cường giả Bất Lộ cảnh, thần thông nhìn trời nghe đất vẫn còn đó, có thể nhìn thấy được tình hình bên trên, còn có thể nghe thấy được đối thoại giữa bọn họ.

“Chỉ vì một món thần binh?”

Vũ Nhị cảm thấy vô cùng hoang đường.

Tiểu tử này không đến mức nghèo phát điên rồi đấy chứ?

Nếu nói thần binh, Vũ gia không hề thiếu, trong đao mộ không có gì khác cả, chỉ có thần binh là nhiều thôi.

Nhưng bởi vì như thế cho nên hắn chưa bao giờ cảm thấy thần binh có gì quý giá.

Hắn thật sự không tài nào hiểu được, tại sao Cố Dương lại vì một món thần binh mà đi mạo hiểm.

Lúc này, một sát thi Pháp Lực cảnh đang đánh về phía Cố Dương, hắn nhìn mà đổ mồ hôi lạnh.

“Không đúng!”

Dù gì Vũ Nhị cũng đã từng là cường giả Bất Lộ cảnh đỉnh cao, khả năng quan sát còn đó, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra một ít lạ thường: “Vì sao chân nguyên của hắn lại cường đại như thế?”

Giữa Pháp Lực cảnh và Kim Thân cảnh có một khoảng cách cực lớn.

Khoảng cách này chính là pháp lực!

Kim Thân cảnh, thứ mà bên trong cơ thể tu luyện vẫn là chân nguyên, một khi đến Pháp Lực cảnh, chân nguyên lột xác

thành pháp lực, đó là thay đổi về chất.

Nếu như nói chân nguyên của Kim Thân cảnh có thể nấu chảy thép luyện thành sắt, vậy thì pháp lực của Pháp Lực cảnh thì có thể hóa một cục sắt thép thành một đồng bột mịn, uy lực hơn kém đâu chỉ gấp bội.

Chứ đừng nói tới pháp lực của cường giả Pháp Lực cảnh đã có linh tính nhất định, có thể hô mưa gọi gió trên mức độ nhất định, đánh ra bản lĩnh thần tiên trong truyền thuyết.

Khác biệt giữa Kim Thân cảnh với Pháp Lực cảnh giống như khác biệt giữa Kim Thân cảnh với võ giả Phàm cảnh vậy.

Khác biệt chính là sau Kim Thân cảnh có được thân thể gần như kim cương bất hoại, chỉ đơn thuần dựa vào pháp lực, muốn giết chết một vị Kim Thân cảnh không hề dễ dàng gì.

Nhưng mà mọi việc đều có ngoại lệ.

Nếu như gặp phải thân binh tuyệt thế thì cho dù kim thân cường đại đến cỡ nào cũng không chịu đựng được.

Còn có ngoại lệ khác chính là U Minh tông, khí huyết sát mà bọn chúng sử dụng quá mức âm độc, ngay cả kim thân cũng có thể ăn mòn được.

Thần Thông cảnh trong thiên hạ kiêng kỵ U Minh tông nhất đều vì một điểm này.

Lúc này, Vũ Nhị lại phát hiện chân nguyên của Cố Dương lại có linh tính tương tự như pháp lực.

“Rõ ràng hắn chưa phải là Pháp Lực cảnh, vì sao...”

Trên bầu trời, một ánh lửa sáng lên, đôi mắt hắn bị đau nhức, trong thoáng chốc không nhìn thấy cái gì cả.

Hắn chỉ có thể cảm ứng được một luồng khí tức mang tính hủy diệt đang từ trên không truyền đến.

Thiên Hỏa Phần Diệt!

Uy lực trong một chiêu này của Cố Dương đã mạnh hơn lần trước đâu chỉ gấp mười gấp trăm lần, cuối cùng đã có một tia

uy thế hủy trời diệt đất, còn phá vỡ cả thần thông thiên thị địa thính của hắn.

Vũ Nhị cảm thấy hô hấp cứng lại.

Ngay sau đó, hắn chỉ thấy một thi thể từ trên bầu trời rơi xuống. Về mặt hắn đại ra, khẽ nhếch miệng lẩm bẩm nói: “Tiêu tử này hay lắm.”

Một đao giết chết một sát thi Pháp Lực cảnh, thực lực của tiêu tử này đã đến trình độ như vậy rồi sao?

...

“Ngươi là Cố Dương?”

Đình Phi cảm nhận được ngọn lửa mang tính hủy diệt này ở khoảng cách gần, pháp lực trong cơ thể giống như cảm ứng được thiên địch khiến cho hắn cảm nhận được một chút run rẩy.

Hắn sợ hãi cả kinh, cuối cùng ý thức được tiêu tử Kim Thân tam trọng trước mắt này chính là mục tiêu mà hắn đã khổ đợi hơn một tháng nay - Cố Dương.

Nhưng mà thực lực của kẻ này lại hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của hắn.

Hắn chỉ là Kim Thân tam trọng mà thôi, sao có thể cường đại đến mức như vậy chứ?

Ngay cả hắn cũng không thể nắm chắc một chiêu đánh gục sát thi được.

“Thần binh tuyệt thế!”

Đình Phi quan sát thanh đao trong tay Cố Dương, đột nhiên hiểu được, trong lòng thầm kêu to một tiếng.

Vì sao không có ai nói với mình chuyện trên người Cố Dương mang theo một thanh thần binh tuyệt thế chứ?

“Đến lượt ngươi!”

Cố Dương nhìn sang Đình Phi, ánh mắt ác lạnh, giờ Phương Vũ đao lên cao, sử dụng đao pháp mới vừa học được trong lần mô phỏng trước đó.

Một tiếng âm vang.

Trên bầu trời vang lên một tiếng sấm sét.

Chiêu thức thứ ba của “Thần Tiêu Lục Diệt”, Thiên Địa Tịch Diệt!

Khoảnh khắc Phượng Vũ đao chém xuống, toàn bộ trời đất giống như đều nổi giận, địa long trở mình, trời cao giáng xuống từng trận sấm sét.

Đỉnh Phi bị khí cơ khóa chặt, trong lòng vang lên hồi chuông cảnh báo mãnh liệt, một khắc này hắn đã cảm nhận được uy hiếp của tử vong.

“Trốn!”

Hắn không chút do dự, xoay người định trốn đi.

Nhưng vừa mới nhúc nhích, hắn lại hoảng sợ phát hiện, pháp lực trong cơ thể đang nhanh chóng trôi đi.

Một khi pháp lực rời khỏi thân thể hắn thì sẽ biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Trong chớp mắt, pháp lực đã bị trôi đi ba phần. Dưới cơn kinh hãi, Đỉnh Phi đột nhiên thu pháp lực về, lập tức mất đi năng lực lơ lửng trên không, thân thể bắt đầu rơi xuống.

Chỉ trong một nháy mắt này, đao của Cô Dương đã đến đỉnh đầu hắn.

Đỉnh Phi sợ đến mất hồn mất vía, pháp lực trong cơ thể điên cuồng trào ra, định ngăn chặn một đao trí mạng kia, miệng kêu: “Tha mạng...”

Phập!

Chương 270: Chém Pháp Lực (2)

Phượng Vũ đao chém ra một luồng pháp lực đặc quánh như mực, một đao chém hắn thành hai nửa.

Pháp Lực cảnh, ngã xuống!

“Cái này...”

Lúc Cố Dương ra tay thì La Ngọc Long đã nhân cơ hội tăng tốc độ, chạy ra thật xa.

Mãi cho đến khi có một luồng dao động cực kỳ cổ quái đánh úp lại từ phía sau khiến cho pháp lực của hắn tiêu hao tăng thêm mấy phần, lúc này hắn mới cảm thấy không đúng lắm, quay đầu nhìn lại, vừa nhìn đã choáng váng cả người.

Hắn thấy tiểu tử Kim Thân tam trọng kia đang dùng một đao chém giết cường giả U Minh tông - kẻ đã đuổi theo mình đến lên trời xuống đất.

Sao có thể như vậy được?

La Ngọc Long có một cảm giác không chân thật mãnh liệt, lần đầu tiên cho rằng mình xuất hiện ảo giác.

Kim Thân chém Pháp Lực? Hắn cảm thấy suy nghĩ trong đầu hoàn toàn hỗn loạn.

Lúc này, người trẻ tuổi kia lại liếc nhìn hắn, ánh mắt kia khiến cho sống lưng hắn phát lạnh.

“Người định đi đâu vậy?”

Câu hỏi này khiến cơn ớn lạnh sau lưng La Ngọc Long xộc thẳng lên trên trán, miệng hắn ráng nặn ra một nụ cười cứng ngắt: “À, rất... đa tạ các hạ cứu mạng... ơn cứu mạng, không có gì báo đáp, tại hạ tình nguyện dâng thần binh mang theo bên người.”

Thời khắc máu chót, cuối cùng hắn đã nhớ ra hứa hẹn mới vừa rồi, cho nên tranh thủ ném bội kiếm trong tay tới.

Tuy rằng thanh kiếm này đã theo hắn hơn một trăm năm rồi, nhưng mà nó tính là gì so với tính mạng chứ.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy thế giới này sao mà xa lạ đến thế.

Bản thân chỉ bé quan mười mấy năm, tại sao Đại Chu lại biến thành như vậy rồi?

Đầu tiên là U Minh tông như nổi điên truy sát hắn, tiếp theo lại xuất hiện một tên quái vật như vậy.

Kim Thân cảnh chém Pháp Lực cảnh, không phải quái vật thì là gì?

“Không được, nhanh chóng đến di tích đó, lấy thanh thân binh tuyệt thế kia vào tay, sau đó về nhà bế quan, không đến Trường Sinh cảnh tuyệt đối không xuất quan.”

La Ngọc Long đã thầm đưa ra quyết định như vậy.

Lúc này, người trẻ tuổi kia lại hỏi: “Không biết các hạ xưng hô thế nào?”

“Tại hạ La Ngọc Long.”

Người trẻ tuổi ánh mắt sáng lên: “Tức là La gia của Tề châu sao?”

Không biết vì sao, trong lòng La Ngọc Long sinh ra dự cảm không được tốt lắm, nhưng lại chỉ có thể gắng gượng đáp: “Đúng vậy.”

Người trẻ tuổi kia nở nụ cười: “Đã nghe đại danh La gia từ lâu, hân hạnh hân hạnh. Hôm nay ta và người vừa gặp lần đầu đã quen thân, có thể mời ta đến La gia một chuyến không?”

“?” Còn có thể làm như vậy sao?

Trên bầu trời có ba bóng dáng đang bay về phía Tề châu.

Ba người này chính là Cố Dương, Hi Hoàng với La Ngọc Long. Về phần Vũ Nhi, vừa rồi đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Hắn luôn luôn xuất quỷ nhập thần, cho nên Cố Dương không hề lo lắng cho hắn, mang theo Hi Hoàng ngồi xe ngựa đi theo La Ngọc Long đến Tề châu.

Có chủ nhà là La Ngọc Long này dẫn theo, đương nhiên đi tới Tề châu thành không có trở ngại gì.

Đến lúc đó có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào thế giới động thiên kia.

Cố Dương nghĩ đến đây, không khỏi khen mình nhanh trí.

Bên kia, La Ngọc Long lại khó chịu.

Cố Dương chủ động đề nghị, muốn bản thân mời hắn đến La gia làm khách, đúng là lần đầu tiên được thấy.

Máu chốt là cho dù trong lòng La Ngọc Long không tình nguyện như thế nào thì cũng không dám từ chối.

Một đao kia, quá đáng sợ.

Cố Dương có thể một đao giết chết vị cường giả U Minh tông, hẳn cũng không cho rằng mình có thể đỡ được một đao như thế.

Thần Tiêu Lục Diệt thật sự vô cùng khủng bố, rốt cuộc thanh niên này có lai lịch gì?

La Ngọc Long đánh bạo hỏi: “Không biết công tử xưng hô thế nào?”

“Cố Dương.”

Họ Cố, nhưng lại mang Phượng Vũ đao.

La Ngọc Long nhất thời hiểu lầm, không ngờ Cố gia Thần Đô lại xuất hiện một nhân vật đáng sợ như vậy.

Sau khi xuất quan, hắn vẫn một lòng định tới di tích đó lấy thần binh, đặc biệt chọn nơi hẻo lánh để đi nên vốn không nghe được thanh danh của Cố Dương.

Cố Dương vừa nói chuyện phiếm với La Ngọc Long, vừa kiểm kê thu hoạch của một chuyến này.

Hai sát thi Pháp Lực cảnh kia tổng cộng có mười điểm năng lượng, xử lý đệ tử U Minh tông Pháp Lực cảnh nhất trọng kia thì nhận được mười điểm năng lượng.

Hơn nữa còn thu được từ trên người hắn một món pháp khí, một món linh khí, tổng cộng tám điểm năng lượng.

Cuối cùng là món linh khí của La Ngọc Long kia, giá trị mười điểm năng lượng.

Tổng cộng lại là ba mươi tám điểm.

Quả nhiên, người không làm chuyện phi nghĩa thì không giàu, ngựa không ăn cỏ đêm thì không mập, giết người cướp bảo bối thật sự là con đường ngắn nhất để phát tài làm giàu.

Năng lượng Cố Dương có đến lúc này đã đạt được năm mươi bốn điểm, đủ để tiến hành mười ba lần mô phỏng mà vẫn còn

thừa.

Mười ba lần mô phỏng có thể khiến cho thực lực của hắn tăng lên một tầm cao mới.

Nếu như có thể tìm được linh hỏa trong truyền thuyết, đột phá đến Pháp Lực cảnh cũng không phải là không có khả năng.

...

Tề châu chính là đất phong của Tề vương vào thời Hạ triều, nguyên do là, sau khi thân thể của Hi Hoàng bị người phát hiện đã bị hiến cho Tề vương.

Nói không chừng bởi vì chuyện này mà La gia đã lên như điều gặp gió, sau đó lại nương nhờ Tam Thánh môn, khi thời đại Hạ triều sụp đổ lại nắm được kỳ ngộ, trở thành một trong những thế gia vọng tộc hiển hách nhất hiện giờ.

Bên ngoài Tề châu thành có một ngọn núi tên Ngọc La sơn, sơn trang của La Ngọc Long được xây dựng ở đó.

“Cố huynh đệ, mời.”

La Ngọc Long trở lại địa bàn của mình, cuối cùng đã khôi phục khí chất của con cháu thế gia, trong lấy lòng lại mang theo một chút tự cao tự đại.

Cố Dương quan sát sơn trang này, xây dựa vào núi, mây mù lượn lờ, giống như tiên cảnh vậy.

Sơn trang này thoạt nhìn có lịch sử ít nhất mấy trăm năm, trên tường gạch và mái ngói đều có thể nhìn ra dấu vết của năm tháng.

Thế gia ngàn năm này, nội tình không phải sâu bình thường. Đột nhiên, hắn chú ý tới vẻ mặt Hi Hoàng không đúng cho lắm, dáng vẻ mất hồn mất vía, nên vội nắm lấy tay nàng, khi chạm vào lại thấy lạnh như băng, bèn vội vàng truyền một luồng chân nguyên qua.

Hi Hoàng chấn động, giống như mới tỉnh lại từ giấc mộng, giơ tay lau nước mắt trên mặt, một bàn tay nắm chặt lấy vạt áo của Cố Dương.

Chương 271: Vào động thiên

La Ngọc Long ở bên cạnh nhìn thấy phản ứng của hai người, trong lòng hơi nghi hoặc.

Nữ tử này là ai? Vì sao vừa đến đây lại có phản ứng như vậy?

Chuyện này hơi khác thường, trong lòng hắn xuất hiện thêm vài phần cảnh giác, lại nghĩ đến Cố Dương ép buộc đòi hỏi hắn mời bọn họ đến La gia, trong này nhất định có chuyện gì.

Suy nghĩ của La Ngọc Long chuyển đổi thật nhanh, trên mặt lại không hề lộ vẻ khác thường, giống như một chủ nhân nhiệt tình hiếu khách giới thiệu lai lịch sơn trang này cho bọn họ.

“Ngọc La sơn trang này được xây dựng từ thời Hạ triều, đến nay đã có lịch sử hơn ngàn năm rồi. Nhìn đi, cái cây kia đã được trồng từ khi sơn trang mới xây dựng, đã hơn một ngàn tuổi.”

Cố Dương nghe thấy hắn nói như vậy, lập tức ý thức được vì sao Hi Hoàng lại khác thường như thế.

Nhất định năm đó nàng đã đến nơi này rồi.

Nàng vừa thức dậy đã qua hơn một ngàn năm, thế giới thế sự xoay vần, hoàn toàn thay đổi, đột nhiên nhìn thấy một nơi quen thuộc, không khỏi nhìn vật nhớ người.

Hắn nói: “Đi đường lâu như vậy nên hơi mệt mỏi, La huynh sắp xếp một chỗ cho bọn ta nghỉ tạm đi.”

Yêu cầu này lại hợp ý La Ngọc Long, hắn gọi quản gia tới bố trí chỗ ở cho hai người Cố Dương.

Sau khi tiễn bước nam nữ cổ quái này, hắn trở lại trong viện của mình, ngồi lên trên ghế thái sư, cuối cùng đã khôi phục lại khí thế mà cường giả Pháp Lực cảnh nên có.

Hắn căn dặn: “Gọi Thiên Thành tới.”

La Thiên Thành, bồi phận con cháu của hắn, hiện giờ phụ trách tin tức tình báo trong La gia.

La Ngọc Long vẫn không yên lòng, định điều tra lai lịch của nữ nhân bên cạnh Cố Dương.

...

“Người không sao chứ?”

Trong một viện khác, sau khi những người ngoài đều rời đi, Cố Dương hỏi.

Hi Hoàng đứng trước tường viện, giơ tay vuốt ve gạch xanh trên đó, yếu ớt nói: “Đây là chỗ ở của ta và mẫu thân. Một ngàn năm rồi, nơi này vẫn giống như trong trí nhớ như đúc.”

Hóa ra là như vậy.

Cố Dương vỗ bả vai nàng, không biết nên an ủi nàng như thế nào.

Hi Hoàng nhỏ giọng hỏi: “Phụ thân, để nữ nhi một mình yên tĩnh một lúc được không?”

“Được.”

Cố Dương vào phòng, mở hệ thống ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao bốn điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Kim Thân tam trọng, sau khi người giết chết phân thân của Thiên Cực đạo nhân, hoàng đế theo đó băng hà. Người bị Thiên Nhân kiểm coi là người hành thích vua.]

[Người và Hi Hoàng rời khỏi Thần Đô, dọc đường cứu La Ngọc Long, đánh chết cường giả Pháp Lực cảnh Đỉnh Phi của U Minh tông.]

[Các người được mời tới Tề châu, đến La gia làm khách.]

[Ngày hôm sau, người và Hi Hoàng đi đến Thiên Phương sơn, tiến vào trong một thế giới động thiên. Các người gặp phải công kích của quỷ vật, các người vừa đánh vừa lui, trốn vào trong một tòa thành.]

[Quý vật tụ tập ngoài thành càng ngày càng nhiều, vài ngày sau, một quý vật Bất Lậu cảnh phá tan cấm chế, đánh vào trong thành.]

[Người mang theo Hi Hoàng lao ra khỏi vòng vây, đến lối ra, mở cửa bí cảnh, xông ra ngoài, vô số quý vật đi ra theo, giết người khắp nơi.]

[Khoảnh khắc thấy Tề châu sắp bị hủy hoại trong chốc lát, lão tổ La gia bị kinh động, ra tay định trấn áp quý vật kia, đang chiến đấu thì có một vị cường giả Bất Lậu cảnh đột nhiên xuất hiện, đánh trọng thương lão tổ La gia.]

[Quý vật nhân cơ hội cắn nuốt lão tổ La gia, phát sinh lột xác, cố tình mở cửa vào động thiên kia ra, lập tức có vô số quý vật xuất hiện trong thế giới loài người.]

[Người và Hi Hoàng thừa dịp rối loạn bỏ chạy, một tháng sau, một quý vật Thiên Nhân cảnh xuất hiện, đánh chết người, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Quả thật thế giới động thiên kia vô cùng nguy hiểm, quý vật hoành hành, sợ rằng không khác gì Xích Minh thiên, mới vừa vào trong đã gặp phải một quý vật Bất Lậu cảnh, sau khi nuốt lão tổ La gia còn nhanh chóng đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

Đây thật sự tiết tấu chỉ cần không cẩn thận sẽ hủy diệt thế giới này.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm hai mươi hai tuổi.]

“Ta chọn hai.”

Trong đầu Cố Dương lập tức xuất hiện thêm ký ức của mấy trận chiến, đối tượng đều là quý vật.

“Thủ đoạn thật quý dị.”

Hắn nhăn mày lại, quý vật của thế giới động thiên kia có điểm khác biệt với vị kia của Xích Minh thiên.

Dáng vẻ quý vật vô cùng ghê tởm, chỉ nhìn vẻ ngoài thôi đã có thể khiến cho người ta sinh ra cảm giác khó chịu từ đáy lòng.

Cộng thêm việc chúng không có hình thể, công kích vật lý không hề có hiệu quả, một khi bị nó bám vào người, tâm linh sẽ bị ô nhiễm, cuối cùng rơi vào điên cuồng, biến thành một con quái vật.

Chỉ có chân nguyên mới có thể đối phó được, mà ngọn lửa phượng hoàng của Cố Dương chính là khắc tinh của chúng. Thế nhưng, số lượng quý vật quá nhiều, một mình hắn vốn không giết hết được.

Nghĩ thử xem, quái vật như vậy vào trong thế giới loài người sẽ mang đến tai họa lớn đến cỡ nào.

Ngoại trừ Thần Thông cảnh ra, người bình thường vốn không cách nào đối phó được với chúng, chỉ có nước chờ chết.

Quý vật của thế giới động thiên này còn đáng sợ đối với nhân loại hơn cả vị kia của Xích Minh thiên.

“Cũng không phải không có cách nào.”

Cố Dương không định bỏ qua, trong lần mô phỏng này, hắn đã học được một phương pháp ngự trang khi ở trong tòa thành, sử dụng một loại phù dán lên trên người, sau đó có thể lừa gạt đám quý vật này khi ở bên ngoài.

Dùng phương pháp này, khi tiến vào thế giới động thiên sẽ không kinh động đến lũ quý vật này.

Phù ngự trang này cũng không hề phức tạp, có tu vi Thần Thông cảnh thì có thể dễ dàng chế tạo ra.

“Lại thêm một lần nào.”

[...Các người tiến vào thế giới động thiên, sử dụng phù ngự trang đã chuẩn bị trước đó, lén lút đi tới một tòa thành gần nhất.]

[Người nỗ lực học tập các phương pháp chế phù và thuật bày trận khi ở trong tòa thành này.]

[Năm năm sau, ngoài thành có vô số quý vật tấn công thành, cấm chế của thành thị bị hủy trong chớp mắt. Một quý vật Thiên Nhân cảnh nhảy vào trong tòa thành, người chết, hưởng thọ hai mươi bảy tuổi.]

Sao lại đột nhiên trở thành Thiên Nhân cảnh rồi?

Chương 272: Luyện Thần Thiên

Cố Dương chỉ có thể than thở xui xẻo, xem ra cái tên kia chỉ cách cánh cửa Thiên Nhân có một bước mà thôi, cũng không phải vì nuốt được lão tổ La gia nên mới có thể đột phá được.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi bảy tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm hai mươi bảy tuổi.]

“Cái quái gì vậy?”

Cố Dương còn tưởng nhìn nhầm, bèn nhìn lại một lần nữa, điều thứ nhất quả thật viết là cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi. Rõ ràng hưởng thọ hai mươi bảy tuổi, tại sao cảnh giới lại là lúc hai mươi hai tuổi nhỉ?

Chẳng lẽ trong năm năm kia, tu vi của hắn lại không hề tiến bộ chút nào sao?

Không đúng, phải nói là tu vi của hắn bị lùi lại, thế là thế nào nhỉ?

Cho dù là nguyên nhân gì thì hiển nhiên kế hoạch tu luyện ở trong động thiên này đã vô dụng rồi.

Cố Dương chỉ có thể nghĩ sang cách khác, thoáng nghĩ, có lẽ chỉ còn lại một lựa chọn thôi.

Hắn mở hệ thống ra, lại mở thêm một lần mô phỏng nữa.

[Hai mươi hai tuổi...]

[Người mang theo Hi Hoàng đi tới Thiên Trụ sơn, tiến vào trong bí cảnh đó, tụ họp với đám người Tô Thanh Chi, dốc lòng khổ tu ở trong đó.]

[Người tu thành “Thần Long Quyết” tầng thứ nhất trong “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết”.]

[Năm năm sau, Hi Hoàng khôi phục tu vi.]

[Lại năm năm nữa, Hi Hoàng đến Pháp Lực tam trọng đỉnh phong. Một ngày kia, bí cảnh đột nhiên sụp đổ. Các người rời khỏi bí cảnh, trên bầu trời xuất hiện một cái đầu khổng lồ.]

[Hi Hoàng ra tay ngăn chặn đối phương, tranh thủ cho các người cơ hội chạy thoát thân.]

[Các người trốn đến Thần Đô. Năm năm sau, Tàn Vũ dấy binh phạt Chu, đánh thẳng đến ngoài Thần Đô, Lạc vương ra tay. Cuộc đại chiến Thiên Nhân này vô ý phá vỡ cấm chế Thượng Cổ, Tinh La tông xâm nhập quy mô lớn.]

[Trong hỗn chiến, một bàn tay to xuất hiện sau lưng người, kéo người vào trong bóng đêm vĩnh hằng. Người chết, hưởng thọ ba mươi bảy tuổi.]

Hả?

Không đúng.

Cố Dương nhớ được trong một lần mô phỏng trước đó, hẳn cũng mang Hi Hoàng vào trong bí cảnh ở Thiên Trụ sơn, nhưng không thấy nhắc đến chuyện nàng khôi phục tu vi.

Lần này nàng lại đột phá đến Pháp Lực tam trọng đỉnh phong, còn chặn được vị Thiên Tôn kia của Xích Minh thiên, để cho hắn thoát được một mạng.

“Chẳng lẽ nàng đã có thu hoạch gì đó trong sơn trang này sao?”

Hắn đang nghĩ vậy, đột nhiên cảm ứng được bên ngoài có một dao động kỳ dị, khí tức của Hi Hoàng tự dưng biến mất.

Thân hình Cố Dương lóe lên, đi ra ngoài viện, bước đến chỗ nàng mới vừa đứng.

“Hình như là một cấm chế.”

Cái này giống như trong quốc trượng phủ, tương tự với cấm chế nơi nhốt Hi Hoàng, sau khi khởi động sẽ lập tức bị truyền tống đi.

Cố Dương quan sát một lúc nhưng không phát hiện được gì.

“Đây chắc là một cơ duyên của nàng.”

Trong lòng hần nghĩ vậy, quay về trong phòng.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi bảy tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi bảy tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm ba mươi bảy tuổi.]

“Ta chọn một.”

Chân nguyên của Cố Dương lập tức bắt đầu tăng lên.

Bên trong sơn trang, trong một viện khác.

La Ngọc Long đang xem một phần tư liệu do La Thiên Thành đưa tới, tin tình báo về Cố Dương.

Hắn càng đọc càng cảm thấy nghi hoặc, nghĩ thầm, không phải tiểu tử Thiên Thành này đang trêu ghẹo hắn đấy chứ?

Nội dung trên đó thật sự quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Trên đó viết, nửa năm trước Cố Dương chỉ có tu vi tứ phẩm.

Điều này quả thật không hợp với lẽ thường.

Nửa năm, từ tứ phẩm đến Kim Thân tam trọng.

Chẳng lẽ Cố Dương này là tiên nhân Thượng Cổ chuyển thế sao?

Đúng lúc này, La Ngọc Long biến sắc, quay đầu lại nhìn về nơi Cố Dương đang ở, vẻ mặt trở nên cực kỳ đặc sắc.

Chẳng lẽ thật sự là tiên nhân Thượng Cổ chuyển thế sao?

Hắn “ực” một tiếng, theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng.

“Thần Long Quyết”, thần thú Thanh Long.

Đến tận đây, tứ linh trong truyền thuyết, Chu Tước, Bạch Hổ, Thanh Long, Huyền Vũ đều đã gom đủ.

Cô Dương đã nhận được bản hoàn chỉnh của “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” từ trong khối ngọc tử truyền quốc kia.

Cuối cùng hẳn cũng biết được, sức mạnh của một người nắm giữ trong tay sức mạnh của chín thần thú là cảm giác như thế nào.

Nói trắng ra là biến sức mạnh của chín loại thần thú này thành thân ngoại hóa thân của mình.

Bình thường tu luyện thân ngoại hóa thân này cần vài loại thần vật hiếm thấy, ví dụ như ly châu mà Tô Ngưng Yên sử dụng.

Thế nhưng “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” lại chia ra làm các phần, lấy tinh huyết của thần thú làm trụ cột, một khi tu luyện pháp quyết kia đến tầng thứ sáu, ngưng tụ thành Nguyên Anh thì có thể luyện chế thành thân ngoại hóa thân.

Đương nhiên nó có yêu cầu cực kỳ cao đối với nguyên thần của người tu luyện.

Nguyên thần càng cường đại, hóa thân có thể khống chế cũng càng nhiều.

Nếu nguyên thần không đủ cường đại, lại cố tình tu luyện nhiều môn pháp quyết, hậu quả cuối cùng là không khống chế được thần thú hóa thân, thậm chí phản phệ bản thân.

Bản hoàn chỉnh của “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” có tổng cộng hai phần.

Một môn “Luyện Thần Thiên” là pháp môn mở rộng nguyên thần.

Một môn “Ngự Thần Thiên” là pháp môn khống chế phân thân thần thú này.

Nội dung của “Luyện Thần Thiên” cũng không quá đặc biệt thâm sâu, nhưng trên đó viết rất rõ ràng, muốn tăng cường nguyên thần thì không hề có bất cứ đường tắt nào để đi.

Dường như mức độ cao thấp của thiên phú không hề ảnh hưởng đến tốc độ tu luyện, tất cả đều vô cùng chậm rãi, cần thời gian dài đằng đẵng để tích lũy.

Ước chừng mười năm mới đủ để hóa ra một thân ngoại hóa thân.

Hai mươi năm tiếp theo, là cái thứ hai.

Bốn mươi năm là cái thứ ba.

Cũng có nghĩa là xuất hiện thêm một hóa thân thì cần thời gian nhiều hơn gấp đôi.

Tính toán như vậy, muốn ngưng tụ ra chín thân ngoại hóa thân thì cần thời gian trên năm ngàn năm.

Năm ngàn năm đã đủ để sinh ra một nền văn minh.

Đây là một con số mà người khác không cách nào với tới được.

Ngay cả Bất Lậu cảnh cũng chỉ có tuổi thọ hơn một ngàn năm mà thôi.

Thiên Nhân cảnh cũng chưa chắc có thể sống được lâu như vậy.

Nhưng mà Cố Dương lại có máy mô phỏng.

Môn công pháp này quả thật được đặt riêng cho hắn.

Chương 273: Luyện Thần Thiên (2)

Chỉ cần không ngừng mô phỏng, cuối cùng có một ngày nhất định có thể luyện “Luyện Thần Thiên” đến tầng thứ chín.

Lần mô phỏng này, “Luyện Thần Thiên” của Cố Dương đã tu luyện đến tầng thứ nhất.

Mà “Thần Hoàng Quyết” của hắn còn cách tầng thứ sáu, ngưng tụ thành Nguyên Anh đã không còn xa.

Còn bốn môn khác, tiến độ của “Thần Viên Quyết”, “Thần Hồ Quyết” và “Thần Quy Quyết” đều là tầng thứ tư, chỉ có “Thần Long Quyết” mới vừa tu luyện vẫn chỉ là tầng thứ nhất.

“Lại một lần nữa!”

Cô Dương lại mở máy mô phỏng ra một lần nữa.

Hắn tiến hành chín lần mô phỏng liền một mạch.

Lần này, hắn không kích động giống như lần trước, để lại mười điểm năng lượng dùng vào lúc khẩn cấp.

Chín lần mô phỏng, hắn thu hoạch cực kỳ lớn.

Tu vi gần đến Kim Thân tam trọng đỉnh phong.

“Thần Viên Quyết”, “Thần Hồ Quyết” và “Thần Quy Quyết” đều đột phá đến tầng thứ năm, còn “Thần Long Quyết” đến tầng thứ ba.

Ngoài ra còn có “Luyện Thần Thiên” đã đột phá đến tầng thứ tư.

Vậy có nghĩa là cường độ nguyên thần của hắn đã mạnh hơn ban đầu gấp bốn lần.

“Ta quá mạnh!”

Cô Dương cảm nhận được sức mạnh cường đại trước nay chưa từng có trong cơ thể, cảm giác an toàn tăng lên rất nhiều.

Bên kia, La Ngọc Long ngồi ở đó, mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng, vẻ mặt đại ra.

Mười lần!

Suốt tận mười lần!

Hắn còn là người sao?

Không biết qua bao lâu.

Cốc cốc.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, một giọng nói truyền đến: “Tổ gia gia, Thiên Thành cầu kiến.”

Lúc này, La Ngọc Long mới như tỉnh lại từ trong mộng, mở miệng nói: “Vào đi.”

“Mới vừa nhận được tin tình báo mới nhất từ Thần Đô, về Cố...”

“Câm miệng.”

La Ngọc Long thấy hấn định nhắc tới cái tên kia, hoảng sợ đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên, nghiêm khắc quát dừng lại.

La Thiên Thành lấp bắp kinh hãi: “Tổ gia gia?”

“Lấy ra.”

La Ngọc Long cũng ý thức được mình phản ứng quá mức, nhưng không định giải thích gì, lấy phần tình báo kia tới rồi đuổi người đi ra ngoài.

Hấn mở giấy ra nhìn, chỉ thấy trên đó viết: “Hành thích vua trong hoàng cung, nghi ngờ cấu kết với hoàng hậu”.

Hấn nheo mắt.

Hành thích vua, còn ở trong hoàng cung!

Đây là chuyện mà Vũ Đại năm đó cũng không làm được.

Đáng sợ.

Trong lòng hấn sinh ra đề phòng sâu sắc từ tận đáy lòng với nam nhân có tu vi ở dưới mình kia.

Thấm thoát đã đến tối.

Cố Dương còn đang tĩnh tọa để quen thuộc với tu vi tăng lên.

Đột nhiên, hấn mở to mắt.

Hi Hoàng đã trở lại!

Chỉ thấy nàng đẩy cửa đi vào, nhưng toàn thân đã khác biệt, không còn ốm yếu giống như trước.

Lúc này, toàn thân nàng tản ra sinh mệnh lực mạnh mẽ.

Nhưng mà trên mặt nàng vẫn còn vương nước mắt.

Cố Dương thân thiết hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Hốc mắt Hi Hoàng không khỏi đỏ lên: “Là di vật mẫu thân để lại cho ta, một giọt tinh huyết ngươi giao cho mẫu thân.”

Hóa ra là như vậy.

Cố Dương không định tiếp tục đề tài này, bèn nói: “Nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai còn có việc phải làm.”

Sáng sớm hôm sau, Cố Dương và Hi Hoàng rời khỏi Ngọc La sơn trang, đi tới Thiên Phương sơn.

Thiên Phương sơn ở ngay ngoài trăm dặm, hai người bay qua, chẳng mấy chốc đã đến rồi.

Hi Hoàng dẫn đường, đi đến trong một sơn cốc trong núi, nói: “Chính là ở trong này.”

Cố Dương lấy ra hai tấm phù, giao một tấm cho nàng, dặn dò: “Thế giới động thiên này vô cùng nguy hiểm, một lát nữa cho dù thấy cái gì cũng đừng tùy tiện công kích.”

Hi Hoàng thấy hắn nói nghiêm túc nên vội vàng gật đầu.

Cố Dương lấy mặt dây chuyền kia ra, một tay nắm lấy nàng, rót chân nguyên vào trong đó.

Một sức mạnh vô hình bộc phát ra từ trong mặt dây chuyền, kéo hắn vào trong một không gian.

Hai người đột nhiên biến mất.

Hoàng Tuyền động thiên!

Cách Mộc Hoang thành hơn một trăm dặm, ngoài Hắc Minh cốc.

Bầu trời mù mịt khiến toàn bộ khe núi phủ kín về âm u.

Bốn phía hoàn toàn tĩnh mịch, giống như tử vực.

Một nam tử mặc áo bào màu tro đang nằm sấp trên mặt đất, di chuyển từng chút một về phía trước.

Hắn vô cùng cẩn thận, chỉ sợ gây ra tiếng động gì.

Đột nhiên, một trận gió thổi qua, lạnh lẽo tận xương, khi lướt qua khe núi vang lên âm thanh u u, nghe cực kỳ nổi da gà.

Nam tử nằm gục ở đó, không dám cử động chút nào, trên trán đổ mồ hôi to như hạt đậu.

Một lát sau, cuối cùng tiếng gió u u kia cũng ngừng lại.

Hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục di chuyển về phía trước.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã di chuyển đến trước mặt một gốc thực vật.

“Nguyệt Tâm thảo, mức độ ô nhiễm trung đẳng!”

Trong mắt hắn lóe lên vẻ kích động.

Một gốc Nguyệt Tâm thảo này, mang đến Bách Thảo đường, ít nhất có thể đổi được mười viên linh thạch hạ phẩm.

Quả nhiên chỉ có nơi như Hắc Minh cốc mới có linh thực quý giá như thế.

Rừng cây trong phạm vi một trăm dặm ở Mộc Hoang thành đã sớm bị người đào rỗng ròi.

Có mười viên linh thạch hạ phẩm, hắn đã có thể gom đủ nguyên liệu, thử vẽ linh phù.

Một khi thành công chế tạo linh phù thì có thể dựa vào việc bán phù mà sống, không cần chạy tới nơi hoang dã, lấy mạng để mạo hiểm.

Nam tử này tên là Ngụy Hồ, là cư dân trong Mộc Hoang thành, tu vi Luyện Khí bát trọng.

Phụ thân hắn là chế phù sư có chút danh tiếng, một năm trước khi ra khỏi thành tìm kiếm một loại nguyên liệu nào đó, kết quả một đi không trở lại.

Sau khi phụ thân mất tích, hắn là trưởng tử trong nhà, chỉ có thể gánh vác trọng trách trong nhà.

“Phải nắm chắc thời gian.”

Ngụy Hồ sờ ngực trái trong lòng, nhiều nhất còn có thể duy trì bốn năm canh giờ, trước đó hắn phải trở lại trong thành, nếu không chắc chắn phải chết.

Hắn lấy một cái cuốc nhỏ ra, cẩn thận cuốc đất.

Hắn đào rất chậm, cố gắng không tổn thương đến phần rễ phía dưới.

Bộ rễ của Nguyệt Tâm thảo càng hoàn thiện thì càng đáng giá.

Qua trọn vẹn nửa giờ, hắn cuối cùng đã đào hoàn chỉnh được cây Nguyệt Tâm thảo kia lên.

Ngụy Hồ lấy một cái hòm bằng gỗ ra, cất Nguyệt Tâm thảo vào trong đó, ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt cứng đờ lại.

Chỉ thấy ở ngay phía trước có một cái đầu đang lơ lửng trên không trung, thong thả bay tới.

Cái đầu chậm rãi xoay tròn, ngoài mặt là một khuôn mặt đang khóc lóc.

“Kim Đan cấp!”

Ngụy Hồ thấy cái đầu kia lớn chừng cái chậu rửa mặt, trong đầu ong lên.

Trong thoáng chốc chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

Chương 274: Hoang Tuyền động thiên

Ngụy trang phù trên người hắn không lừa gạt được quỷ vật Kim Đan cấp.

Lúc này, khuôn mặt kia đột nhiên dừng lại, chậm rãi xoay về phía hắn, tiếng khóc cũng ngừng lại, nhìn thẳng vào hắn.

Xong rồi!

Đầu óc Ngụy Hồ trống rỗng.

Rầm!

Đúng lúc này, một bóng dáng từ trên trời giáng xuống, một cước dẫm nát cái đầu này.

Rắc một tiếng, quỷ vật Kim Đan cảnh kia tan vỡ ra giống như bọt biển, biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Ngụy Hồ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy một nam một nữ, trên người không nhiễm một hạt bụi, khí chất xuất trần thoát tục, giống như thần tiên.

Hắn há hốc miệng, tỏ vẻ khiếp sợ, còn khoa trương hơn cả mới vừa rồi khi nhìn thấy quỷ vật.

Nam tử kia mở miệng nói: “Xin chào, bọn ta lạc đường, làm phiền người dẫn chúng ta vào thành.”

Vẻ mặt Ngụy Hồ vẫn đại ra, căn bản không nghe được hắn nói cái gì.

Nữ tử nhỏ giọng nói: “Có phải hắn sợ đến choáng váng rồi không?”

Lúc này, cuối cùng Ngụy Hồ cũng mở miệng, lắp bắp nói: “Các người... là thần tiên sao?”

Thế giới này có thần tiên sao?

Nếu là trước kia thì Ngụy Hồ nhất định sẽ xì mũi coi thường vấn đề này.

Nếu trên đời này thật sự có thần tiên, làm sao nhân gian có thể biến thành địa ngục như vậy được?

Nhưng mà hiện giờ hắn lại dao động.

Theo hắn, đôi nam nữ trước mắt này giống như thần tiên trong truyền thuyết vậy, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, trên người không hề có bất cứ dấu vết ô nhiễm nào.

Phải biết rằng ngay cả người thủ hộ của Mộc Hoang thành, Mộc Hoang lão nhân Nguyên Anh cảnh, dưới quý vật ô nhiễm, nửa thân thể đã biến thành quái vật rồi.

Dáng vẻ của hắn hiện giờ, thay vì nói là tu sĩ còn không bằng nói là yêu ma.

Nam nhân trước mắt này có thể một cước tiêu diệt quý vật Kim Đan cấp, tu vi ít nhất phải trên Nguyên Anh, nhưng lại không bị ô nhiễm gì cả.

Ngoại trừ thần tiên ra, hắn không tìm được lời giải thích nào khác.

Hai canh giờ sau, cuối cùng bọn họ đã về tới Mộc Hoang thành.

Khi vào thành, Ngụy Hồ giao thẻ bài thân phận của mình cho thủ vệ kiểm tra.

Thủ vệ chỉ vào nam nữ ở sau lưng hắn: “Bọn họ thì sao?”

Ngụy Hồ vội nói: “Bọn họ là bằng hữu thâm giao của ta, ta bảo đảm thay bọn họ.”

Thủ vệ lấy ra một cái gương đồng, chiếu lên trên người hai người, không khỏi kinh hô một tiếng: “Không hề bị ô nhiễm gì? Không phải là gương hồng ròi chứ?”

Nói xong, hấn lại chiếu gương đồng lên trên người Ngụy Hồ, chỉ thấy trên gương xuất hiện một đám hắc khí đặc quánh.

“Trình độ ô nhiễm trung độ, không hồng mà.”

Thủ vệ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn đôi nam nữ này.

Hấn thủ thành ở nơi này lâu như vậy rồi, chưa từng gặp phải ai không bị ô nhiễm, cho dù là người thường không có bất cứ tu vi gì, ít nhất cũng bị ô nhiễm mức độ cạn.

Hai người này có gì đó không đúng.

Khi có bất thường tức là có gì đó kỳ lạ!

Hấn không dám tự tiện làm chủ, vội vàng thông báo lên cấp trên.

Chẳng mấy chốc, việc này đã làm kinh động đến cấp cao ở Mộc Hoang thành.

“Đúng là phiền phức.”

Đôi nam nữ từ trên trời giáng xuống, cứu Ngụy Hồ này chính là Cố Dương và Hi Hoàng.

Vừa tiến vào thế giới này, Cố Dương suýt chút nữa cho rằng mình đã rơi vào trong hố phân.

Trong không khí tràn ngập mùi hôi thối.

Điều đáng sợ hơn chính là, nguyên khí trời đất ở nơi này có độc.

Hấn chỉ cần hít thở một hơi thôi, một loại độc tố kỳ dị đã bắt đầu ăn mòn chân nguyên của hấn.

Tuy rằng lập tức bị chân nguyên của hấn đốt cháy sạch sẽ, nhưng ở trong hoàn cảnh như vậy vẫn khiến cho hấn có một cảm giác không an toàn mãnh liệt.

Từ sau khi đó, hấn đã ngừng thở.

Cảnh giới hiện giờ của hắn đã sớm không cần hô hấp, nhưng mà một khi như vậy, chân nguyên bị tiêu hao đã không cách nào được bổ sung, dùng tí nào hết tí đó.

Cuối cùng Cố Dương cũng đã biết được vì sao ở trong mô phỏng, hắn ở lại nơi này đến mười năm nhưng tu vi không tiến mà lại lùi.

Nơi khủng bố như vậy, không bị độc chết đã không tệ rồi.

“Rốt cuộc thế giới này đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hắn thật sự khó có thể tưởng tượng nổi đã xảy ra chuyện gì mới có thể khiến thế giới này biến thành như vậy.

Lúc đó hắn đã định rút lui giữa đường.

Mãi cho đến hắn phát hiện ra một quý vật, thứ kia quả thật vô cùng quý dị.

Hắn dùng một cước dẫm nát quý vật, lấy chân nguyên giết chết nó, sau đó nhận được hai điểm năng lượng.

Chà, quá thơm đi!

Chuyện tiếp theo hợp với lẽ thường.

Cố Dương bảo người mình đã thuận tay cứu dẫn bọn họ đến thành thị gần nhất.

Vừa khéo ở chỗ là ngôn ngữ của thế giới này lại cực kỳ tương tự với ngôn ngữ của Đại Chu, về cơ bản là một loại ngôn ngữ.

Sau đó bọn họ bị chặn ngoài cửa thành.

Nguyên nhân rất đơn giản, trên người bọn họ không hề bị ô nhiễm, chuyện này rất khác thường.

Giống như trong một đàn gà đang đi kiếm ăn đột nhiên xuất hiện hai con phượng hoàng vậy, đương nhiên sẽ thu hút ánh mắt của đàn gà.

Không bao lâu sau, một lão giả toàn thân bao phủ trong áo bào đen xuất hiện trước mặt bọn họ.

Khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, Cố Dương suýt chút nữa vung đao chém tới.

Khí tức hỗn loạn và điên cuồng trên thân thể người này gần giống với quỷ vật, điểm khác biệt duy nhất là trong mắt hắn còn có thần trí.

Rốt cuộc tên này vẫn là người hay đã là quỷ vậy?

Cố Dương thật sự nhìn mà than thở, khí tức trên thân thể hỗn loạn và điên cuồng như vậy, nhưng lại vẫn có thể sống sót.

Khi người nọ nhìn thấy Cố Dương và Hi Hoàng, trong mắt lóe lên vẻ cực kỳ phức tạp, đột nhiên trong y phục có thứ gì đó thò ra.

“Roẹt” một tiếng, áo choàng bị xé rách, một con sâu màu xanh to bằng cánh tay trẻ con trong miệng mọc đầy răng nanh chui ra.

“Hàn chấp sự mất kiểm soát!”

Không biết ai đã găm lên như vậy, người xung quanh lập tức điên cuồng chạy trốn đi.

Cố Dương cũng rút Phượng Vũ đao ra, đang định ra tay.

Chỉ thấy người nọ giơ tay chém xuống, chặt đứt con sâu màu xanh thò ra trên người, lượng lớn dịch nhờn màu xanh chảy ra từ miệng vết thương, rơi xuống mặt đất vang lên âm thanh tí tách, bốc lên lượng lớn sương khói màu xanh.

Hắn hé miệng phun ra một ngọn lửa, trong mùi khét lẹt, miệng vết thương bị nướng cháy, cuối cùng không còn chảy ra dịch nhờn nữa.

Làm xong việc này, lão giả giống như không có việc gì, tỏ vẻ hiền lành nói: “Khiến hai vị đạo hữu chê cười, Mộc tiên bối muốn gặp hai vị, kính xin dời bước một chuyến.”

Hi Hoàng theo bản năng lùi lại một bước, cảnh tượng mới vừa rồi thật sự dọa sợ nàng không nhẹ.

Cố Dương nhìn mà da đầu đều run lên, đây thật sự không phải là yêu ma sao?

“Mời dẫn đường.”

Chương 275: Mộc Hoang đạo nhân

Hai người Cố Dương đi theo phía sau Hàn chấp sự kia, duy trì khoảng cách nhất định.

Dường như bất cứ lúc nào bên trong thân thể tu sĩ này cũng có thể chui ra một con quái vật hàm chứa tu vi Pháp Lực cảnh.

Cố Dương nhìn lại ở một góc nhìn khác, năng lượng trong cơ thể hắn điên cuồng mà hỗn loạn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, nhưng lại duy trì một sự cân bằng kỳ lạ.

Xem ra còn tà môn hơn năng lượng sát thi của U Minh tông luyện chế.

Nếu như gặp phải ở nơi hoang vắng, hắn nhất định không nói hai lời mà lập tức rút đao ra chém chết trước.

Sau khi vào thành, Cố Dương đánh giá xung quanh.

Nhà cửa đều rất cũ kỹ, những chỗ hư hỏng cũng chỉ sửa chữa đơn giản qua loa.

Rất nhiều ngôi nhà đơn sơ được xây dựng bằng gỗ và cỏ tranh, trông lộn xộn không khác gì một khu ổ chuột.

Người đi trên đường, người bình thường không có tu vi trong người thì thoạt nhìn còn bình thường.

Nhưng hề là tu sĩ, từ diện mạo đến trạng thái tinh thần đều khiến cho người ta có một cảm giác rất quý dị.

Tu vi càng cao thì nhìn qua càng không bình thường.

Mọc ra vài con mắt, ba cái chân, xúc tu trên người, vô lý nhất chính là trên đầu có một đầu heo răng nanh...

Phong cách này thật sự là quá âm ty địa phủ.

Người đi trên đường hết lần này tới lần khác làm ngơ như không thấy điều này.

Đây rốt cuộc là thế giới gì vậy?

Nếu không phải ở trong mô phỏng trước đó từng có ghi chép bản thân sinh tồn ở chỗ này mười năm bình an vô sự thì Cố Dương nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy.

Cuối cùng, Hàn chấp sự dẫn bọn họ đi tới một tòa kiến trúc lớn nhất trong thành.

Thoạt nhìn thì thấy trước kia hẳn là nha môn, cửa còn có su tử đá chỉ còn lại một nửa.

Bọn họ đi vào bên trong, chẳng mấy chốc đã đến trước một cửa phòng.

“Mời hai vị vào.”

Hàn chấp sự dừng lại, làm động tác mời: “Mộc tiên bối ở bên trong.”

Cô Dương đẩy cửa ra, bên trong là một đại điện trống không, vị trí dựa vào tường trong cùng có một “người” đang ngồi.

Nửa bên trái của “người” là hình ảnh của một con quái vật, được bao phủ bởi vảy màu đỏ đen, bàn tay trái biến thành móng vuốt sắc nhọn, một nửa khuôn mặt quý cực kỳ dữ tợn, một thanh kiếm cắm vào ngực trái, đóng đinh hẳn ta vào tường.

Thân thể nửa bên phải của “người” này lại giữ hình dáng của nhân loại, nhìn diện mạo, vẫn là dáng vẻ của một người trung niên.

Tay phải đang cầm một cuốn sách để đọc.

Kiểu nửa bên là người, nửa bên là hình dáng quái vật này thoạt nhìn quý dị đến cực điểm.

“Khách quý đến, vui mừng khôn xiết.”

“Người” kia nghe được tiếng mở cửa, buông sách trong tay xuống, giọng nói trung tính ôn hòa: “Thân thể lão hủ bất tiện, không tiện nghênh đón từ xa, xin thứ lỗi.”

Cô Dương thấy giọng điệu hẳn hiền lành, ánh mắt trong sáng, trong lòng rất bội phục.

Đã biến thành dáng vẻ quý quái này mà còn có thể giữ được sự lạc quan, thật không phải người bình thường có thể làm được.

Tu vi của “người” này đã đến Bất Lộ cảnh, năng lượng trong cơ thể hẳn hoàn toàn không giống với những người khác, một nửa là đen, một nửa là trắng, phân biệt rõ ràng.

Hiển nhiên là hẳn dùng một loại bí pháp đặc thù nào đó để tách bộ phận bị ô nhiễm trong cơ thể ra.

Cố Dương chấp tay nói: “Cố Dương bái kiến đạo hữu.”

“Lão hủ Mộc Hoang, điều kiện thiếu thốn, tiếp đón không được chu đáo.”

“Người” kia đánh giá Cố Dương và Hi Hoàng, bộc lộ sự ghen tị tràn ngập trong ánh mắt, cảm khái nói: “Nhìn thấy hai đạo hữu, lão hủ không nhìn được mà nhớ tới chuyện ngày xưa.”

Cố Dương hỏi: “Không biết đạo hữu gọi bọn ta tới đây có phân phó gì.”

“Phân phó thì không dám, lão hủ cả gan suy đoán một chút, hai vị đến từ Đại Chu?”

Lời nói này khiến cho Cố Dương hơi giật mình, không ngờ hẳn lại biết Đại Chu.

Mộc Hoang đạo nhân thấy dáng vẻ giật mình của hẳn thì dường như rất vui vẻ, trên mặt lộ ra ý cười, chẳng qua khuôn mặt kia thật sự quá mức đáng sợ.

“Đạo hữu đừng căng thẳng. Thật ra là hơn một trăm năm trước từng có một đạo hữu đến Mộc Hoang thành, cho nên ta biết được một ít chuyện về Đại Chu từ chỗ hẳn.”

Không ngờ còn có người tiến vào thế giới động thiên này.

Cố Dương tò mò hỏi: “Người đó là ai?”

“Sương Hoa kiếm!”

Hi Hoàng ở một bên đột nhiên mở miệng.

Từ sau khi tiến vào, nàng vẫn luôn nhìn chăm chăm thanh kiếm cắm ở nửa người Mộc Hoang đạo nhân, lúc này rốt cuộc cũng xác định, đây đúng là tuyệt thế thần binh của La gia.

Mộc Hoang đạo nhân cười nói: “Nếu đạo hữu đã nhận ra thanh Sương Hoa kiếm này thì chắc hẳn là quen biết La đạo hữu hơn

một trăm năm nước kia nhỉ?”

Hi Hoàng hỏi: “Người đó tên là La Đông Nhạc?”

“Không phải, hắn ta tự xưng là La Khôn.”

Hi Hoàng gật đầu, sau đó không mở miệng nữa.

Trong lòng Cố Dương lúc này đã đại khái suy đoán được.

Năm đó, La gia xuất ra một Bất Lộ cảnh đỉnh phong, phát hiện ra sự tồn tại của động thiên này, muốn đột phá đến Thiên Nhân cảnh ở đây.

Chỉ là vì sao Sương Hoa kiếm lại ở tại chỗ này?

Hắn không hiểu thì hỏi: “Vì sao thanh kiếm này lại ở chỗ tiên bối?”

Đây chính là tuyệt thế thần binh, La Khôn kia cũng sẽ không tùy tiện tặng thần binh gia truyền cho người khác.

Mộc Hoang đạo nhân nói: “La đạo hữu đã chết, chỉ để lại thanh thần binh này.”

“Hả?”

Cố Dương sừng sốt, chẳng lẽ mình đoán sai?

Mộc Hoang đạo nhân nói tiếp: “Năm đó, La đạo hữu sử dụng một món dị bảo, mạnh mẽ mở thông đạo đi tới Hoàng Tuyền động thiên ra, dị bảo kia cũng theo đó mà vỡ vụn.”

“Hắn không có cách nào trở về Đại Chu. Có điều hai mươi năm, tâm trí và nguyên thần đã hoàn toàn bị ô nhiễm, phát cuồng mà chết, thật đáng tiếc.”

Cố Dương nhìn thanh kiếm cắm trước ngực hắn, hỏi ra vấn đề mấu chốt nhất: “Vì sao thế giới này lại biến thành như vậy?”

“Ta cũng không biết.”

Mộc Hoang đạo nhân thở dài nói: “Năm trăm năm trước, mọi thứ đều rất bình thường, đột nhiên vào một ngày, mặt trời rơi xuống vực sâu, từ đó về sau, nguyên khí trời đất biến đổi, bắt đầu có quý vật xuất hiện.”

“Tu vi của ta lúc ấy còn thấp, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Từ đó về sau, thế giới này bị ô nhiễm càng ngày càng nghiêm trọng, quý vật cũng càng ngày càng nhiều, tu sĩ bọn ta dần dần biến thành hình dạng người không ra người, quý không ra quý này.”

Chương 276: Hấn không thể chết

“Nguyên khí trời đất bị ô nhiễm, tu vi càng cao thì ô nhiễm trong cơ thể càng nghiêm trọng.”

“Chân nguyên trong cơ thể đạo hữu phải cố gắng dùng tiết kiệm, một khi dùng hết sẽ bắt đầu hấp thụ nguyên khí sẽ bị ô nhiễm.”

Cố Dương thật sự không tưởng tượng nổi, rốt cuộc thế giới này đã trải qua biến cố gì mới có thể biến thành như vậy.

Một thế giới động thiên, hẳn là có Thiên Nhân tồn tại.

Ngay cả Thiên Nhân cũng không thể ngăn chặn tai họa, nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ.

Mộc Hoang đạo nhân hỏi: “Sau này hai người có dự định gì?”

Đương nhiên Cố Dương sẽ không nói chuyện mình có được chìa khóa ra vào thế giới này ra, hấn cẩn thận nói: “Đi tới đâu hay tới đó thôi.”

“Chi bằng cứ ở lại chỗ của lão phu trước.”

Cố Dương cự tuyệt: “Không cần đâu, bọn ta có chỗ ở.”

Mộc Hoang đạo nhân cũng không cưỡng cầu, gật đầu nói: “Cũng được, nếu đạo hữu cần giúp đỡ gì thì cứ việc mở miệng.”

“Vậy thì có một việc muốn nhờ.”

“Xin cứ nói.”

“Bọn ta không có hiểu biết về thế giới này, có thể tìm cho bọn ta một chuyên gia về phương diện này hay không.”

“Việc này dễ, ta sẽ sắp xếp.”

“Đa tạ.”

“Đã đến Mộc Hoang thành thì chính là người nhà mình, nên giúp đỡ lẫn nhau. Còn nữa, nếu không cần thiết thì hai đạo hữu tốt nhất là không nên rời khỏi Mộc Hoang thành để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn. “

...

Đến tận ngày hôm sau, hai người Cố Dương người mới cáo từ rời đi.

Một ngày trôi qua, hần cũng có hiểu biết đại khái về xung quanh Mộc Hoang thành, trong đầu cũng dần dần có một kế hoạch.

Không thể ở lại thế giới này lâu.

Nhất định phải trở về trước khi tiêu hao hết chân nguyên.

Nhờ đâu bị ô nhiễm, ai mà biết được hậu quả sẽ như thế nào.

Trước khi tiêu hao hết chân nguyên, phải cố gắng săn giết nhiều quý vật hơn một chút.

Thế giới này không thích hợp để tu luyện, nhưng quý vật lại vô số, dùng để kiếm năng lượng thì không còn gì thích hợp hơn.

Cố Dương hơi cảnh giác với Mộc Hoang đạo nhân kia, dáng vẻ người không ra người, quý không ra quý đó thật sự rất khó khiến người ta sinh ra tín nhiệm.

Hần đi đến nhà Ngụy Hồ, thuận tiện hỏi thăm tình huống xung quanh Mộc Hoang thành một chút.

Ngụy Hồ dám một mình ra ngoài thành xa như vậy để đào đồ vật nên chắc chắn cực kỳ hiểu rõ về những nơi gần đó, nhất định biết quý vật ở đâu tương đối nhiều.

...

Lại qua một ngày, Cố Dương và Hi Hoàng chuẩn bị ổn thỏa rời ra khỏi thành đánh quái.

Bọn họ vừa đi thì lập tức có mấy bóng dáng đuổi theo.

“Ba vị Kim Thân cảnh, ba vị Pháp Lực cảnh, lát nữa người quán lấy ba vị Kim Thân cảnh kia là được.”

Cô Dương nói với Hi Hoàng bên cạnh.

Chính cái gọi là thất phu vô tội, mang ngọc có tội, vừa nhìn đã biết hai người họ không phải là người của thế giới này, bị người ta theo dõi cũng không có gì là lạ.

Cho nên, ngày đó Mộc Hoang đạo nhân nhắc nhở hẳn không nên rời khỏi Mộc Hoang thành, trái lại là ý tốt.

Mộc Hoang thành, phủ thành chủ.

Bên trong tòa đại điện trống rỗng kia, trong tay Mộc Hoang cầm một quyển sách đọc rất nhập thần.

Sau khi đọc xong một trang, hẳn cúi đầu xuống, dùng đầu lưỡi liếm một cái, lật qua một trang.

“Tiền bối, hai người bọn họ ra khỏi thành rồi.”

Đột nhiên, giọng nói Hàn chấp sự yếu ớt vang lên: “Có sáu người đi theo, là đám người Tiết Dũng và Trịnh Minh Hâm.”

“Ừm.”

Mộc Hoang đạo nhân đáp một tiếng, tỏ vẻ đã biết, ánh mắt vẫn không rời khỏi quyển sách trước mặt.

Hàn chấp sự nhắc nhở một câu: “Mặc kệ không quan tâm sao?”

“Người lo lắng cho hai người đến từ Đại Chu đó sao? Việc này không giống với tác phong của người.”

Thật lâu sau, Hàn chấp sự mới thở dài một tiếng, lẩm bẫm nói: “Ta cũng sắp quên mất mình là người rồi, cho đến khi nhìn thấy bọn họ, con người già rồi, không đành lòng nhìn thấy những thứ tốt đẹp bị phá hủy.”

Rốt cuộc Mộc Hoang đạo nhân cũng ngẩng đầu, nhìn hẳn một cái rồi vui vẻ nói: “Nếu là mười năm trước, người có thể duy trì tính cách như vậy thì Nguyên Anh đã có hy vọng.”

Hàn chấp sự đã sớm nhìn ra, mức độ ô nhiễm của hẳn đã cực kỳ nghiêm trọng, bất cứ lúc nào cũng có thể mất khống chế.

Đừng nói tới Nguyên Anh, có thể sống mấy ngày cũng không biết.

Hắn lại hỏi lại một câu: “Thật sự mặc kệ bọn họ sao?”

Mộc Hoang đạo nhân thở dài: “Sau khi La đạo hữu bị ô nhiễm, biến thành quỷ vật sắp thức tỉnh, Mộc Hoang thành lúc này không thể tổn thất quá nhiều lực lượng.”

Hàn chấp sự không nói nữa, yên lặng lui ra ngoài.

Mộc Hoang đạo nhân nhìn về phía cửa thành, trong lòng thâm niệm hai từ: “Đại Chu...”

...

Về phía Hàn chấp sự, lúc hắn đi ra đại điện, dưới áo choàng đen xuất hiện chuyển động điên cuồng, tựa như có vô số quái vật muốn từ bên trong bay ra.

Nhóm hộ vệ ở gần đó thấy dáng vẻ này của hắn thì nhất thời như lâm đại địch, nhao nhao tế xuất pháp khí, vây hắn ở chính giữa.

Đây rõ ràng là dấu hiệu sắp mất khống chế.

Tu vi như Hàn chấp sự, một khi không khống chế được sẽ tạo thành tổn thất cực lớn đối với Hoang Mộc thành.

Cách tốt nhất chính là ngăn chặn tai họa trước khi nó xảy ra, trước khi hắn không khống chế được, giết sạch từ thân thể đến nguyên thần.

Ngay khi thủ lĩnh hộ vệ sắp hạ lệnh động thủ, dưới hắc bào của Hàn chấp sự đột nhiên yên tĩnh lại.

Không ngờ hắn lại cứng rắn khôi phục từ bờ vực mất khống chế, tình huống lại ổn định.

Các hộ vệ bốn phía sững sốt, chỉ thấy Hàn chấp sự ngẩng đầu, ánh mắt đảo về phía bọn họ, đáy lòng phát lạnh, vội vàng nhường sang một bên.

Hàn chấp sự không nói gì rồi trực tiếp rời đi.

...

Sau khi Hàn chấp sự rời khỏi phủ thành chủ, hắn trực tiếp đi ra khỏi Hoang Mộc thành.

Hắn vận chuyển chân nguyên trân quý, nhanh chóng bay theo một hướng nào đó.

Ước chừng nửa canh giờ sau, cuối cùng hắn cũng bắt kịp.

“Mấy người đi theo ta có chuyện gì sao?”

Từ xa hắn đã nghe thấy giọng nói tràn ngập ánh mặt trời kia, tâm trạng thả lỏng.

Chính giọng nói này khiến cho nội tâm đã sớm không còn độ ấm của hắn một lần nữa bùng cháy.

Đã từ rất lâu, cảm giác còn sống.

Chương 277: Hắn không thể chết (2)

Hắn đã không có cảm giác như này trong rất nhiều năm rồi.

Còn sống là một điều tuyệt vời biết nhường nào.

Hắn không cho phép chủ sở hữu của giọng nói này bị thương tổn.

Dù là ai cũng không được.

Ngay sau đó, một giọng nói âm trầm vang lên: “Giao hết đồ đạc trên người các người ra đây.”

“Đan dược, pháp bảo, bí tịch công pháp, tất cả giao hết ra.”
Đây là giọng của một người khác.

“Ngoài ra nữ nhân bên cạnh ngươi cũng để lại.” Người thứ ba có giọng điệu tham lam.

Hàn chấp sự biết ba người này, đều là tu sĩ Kim Đan cảnh nổi tiếng trong Mộc Hoang thành, hơn nữa đều là kiểu mức độ ô nhiễm tương đối nghiêm trọng.

Tu sĩ Kim Đan đang ở trong Mộc Hoang thành, ngoại trừ hai người đang bế quan thì tất cả đều tới.

“Hàn Phong, ngươi cũng muốn đến chia một chén canh sao?”

Lúc này, trong ba tu sĩ Kim Đan, Tiết Dũng có tu vi cao nhất là người đầu tiên phát hiện hắc đốm, trong giọng nói tỏ vẻ khá kiên dè.

Hàn chấp sự lạnh lùng nói: “Rời khỏi đây, bằng không, chết.”

Những lời này khiến cho ba tu sĩ Kim Đan đều bùng nổ.

“Hàn Phong, đừng tưởng rằng ngươi là Kim Đan thượng cảnh thì bọn ta sợ ngươi.”

“Ngươi muốn ăn một mình, không sợ no chết sao?”

“Dám cướp nữ nhân với lão tử, giết hắc.”

...

Cố Dương nhìn ba tu sĩ Kim Đan cảnh nóng nảy, càng cảm thấy thế giới này thật đáng sợ.

Ba người này gần như không thể khống chế được cảm xúc, trong ánh mắt tràn ngập các loại dục vọng tham lam.

Theo luật của thế giới này, tâm hồn bị ô nhiễm.

Đây cũng là điểm kinh khủng nhất của quỷ vật.

Độc tố trong nguyên khí trời đất chỉ làm ô nhiễm thân thể và chân nguyên.

Nhưng quỷ vật lại có thể làm ô nhiễm tâm trí và nguyên thần của tu sĩ.

Có chút giống với một kiểu tà thần Cthulhu hư cấu trên trái đất.

May mắn thay, quỷ vật của thế giới này không mạnh đến trình độ không thể chiến thắng, chỉ cần thực lực đủ mạnh thì vẫn có thể tiêu diệt chúng.

Cố Dương đã tiêu diệt được một con.

Lúc này, Hàn chấp sự kia bất đồng ý kiến, bắt đầu động thủ.

Chỉ thấy hắc đốm ném một cái hồ lô màu xám tro, một đường kiếm quang bắn ra từ miệng hồ lô, sau đó không ngừng đảo quanh cơ thể của một người trong đó, liên tục chém qua chém lại.

Người kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương: “Trảm Tiên Hồ Lô? Hàn Phong, ngươi không muốn sống nữa sao?”

“Chân nguyên của hãn cùng lắm có thể phát ra một đường kiếm khí, nhanh, giết hãn!”

“Dám cướp nữ nhân với ta, giết!”

Hai người khác ngạc nhiên xen lẫn sợ hãi, dòn dập ra tay, tấn công về hướng Hàn Phong.

...

“Pháp bảo?”

Cô Dương bị uy lực của quả hồ lô kia làm hoảng sợ, ngay sau đó bèn hét lớn một tiếng: “Không được cướp của ta!”

Nói xong, Phượng Vũ đao đã ra khỏi vỏ.

“Thần Tiêu Lục Diệt thứ hai, Lôi Đình Tru Diệt!”

Ầm ầm!

Trên bầu trời giáng xuống ba vệt sấm sét.

...

“Cái gì?”

Trịnh Minh Hâm cảm nhận được một luồng khí tức khiến người ta khiếp sợ, bỗng nhiên nhìn về phía tiểu tử Trúc Cơ kỳ kia.

Ngay sau đó, một đường sấm sét giáng xuống bao phủ lấy hãn.

Dưới sức mạnh uy phong đó, hãn trong lập tức bị đánh tan thành tro bụi.

...

“Lôi... lôi pháp?”

Ba tu sĩ Trúc Cơ kỳ ẩn nấp cách đó không xa chỉ cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu tử Trúc Cơ kỳ kia dẫn xuống ba vệt sấm sét bổ chết ba cường giả Kim Đan kỳ trong nháy mắt.

Bọn họ chỉ cảm thấy như rơi vào trong mơ, thậm chí còn cho rằng mình bị ô nhiễm quá nghiêm trọng nên xuất hiện ảo giác.

Ba vị cường giả Kim Đan kia ở Mộc Hoang thành có thể nói là tiếng tăm lừng lẫy.

Không ngờ lại bị một tiểu tử Trúc Cơ kỳ tiêu diệt.

“Trốn mau!”

Đột nhiên, một người trong số họ quay đầu bỏ chạy.

Hai người còn lại lúc này mới phản ứng lại, vội vàng chạy trốn, chỉ hận phụ mẫu sinh thiếu hai chân.

Kẻ đáng sợ như vậy là thứ bọn họ có thể đánh chủ ý sao?

...

Hiện trường chỉ còn lại một mình Hàn Phong, trong tay nâng hồ lô kia, ánh mắt hơi dại ra.

Cảnh tượng kinh khủng này suýt nữa khiến hắn mất kiểm soát tại chỗ.

Trúc Cơ chém Kim Đan, một chiêu hạ gục.

Người không biết, chỉ sợ sẽ cho rằng người ra tay vừa rồi chính là cường giả Nguyên Anh kỳ.

“Người...”

Hắn gian nan nuốt nước miếng một cái, ánh mắt dừng lại trên thanh đao trong tay Cố Dương: “Pháp bảo!”

Cố Dương thu Phượng Vũ Đao lại, nói: “Của người cũng không kém.”

Nguyên nhân hắn không ra tay với Hàn Phong rất đơn giản, là vì trên người đối phương không có sát ý.

Tuy có chút khó tin, nhưng thoạt nhìn dường như người này là đặc biệt đến giúp mình.

Hắn có chút khó hiểu hỏi: “Tại sao phải giúp ta?”

Hàn Phong thu lại hồ lô, trên mặt cứng ngắc, không nhìn ra bất kỳ biểu tình gì: “Người không đáng chết.”

Lời này tuy rằng nghe có hơi không được đương nhiên, nhưng hần hần là đang tỏ vẻ thiện ý nhỉ?

Cô Dương suy nghĩ một chút, giải thích: “Ta không có bất kỳ đan dược nào, cũng không có pháp bảo dư thừa nào.”

“Ta biết.”

Hàn Phong chờ dẫn nói: “Sáu trăm năm trước, ta từng tới Đại Chu cùng với sư tôn, không đúng, lúc ấy hẳn phải là gọi là Đại Tàn. Ta biết đó là nơi như thế nào.”

Cô Dương lấp bắp kinh hãi: “Cái gì? Người đã từng đến Đại Chu?”

“Sư môn của ta có một truyền tông trận Thượng Cổ. Lúc ta và sư tôn nghiên cứu, trong lúc vô tình mở nó ra, được truyền tông đưa đến Đại Tàn, ở đó du ngoạn mười năm mới quay trở lại đây.”

Hàn Phong nhắc tới một chuyện cũ chưa từng nói qua với ai.

“Sau đó thì sao?”

“Lúc mặt trời rơi xuống, sư tổ bị ô nhiễm trước, gần như giết sạch hết tất cả tông môn, truyền tông trận Thượng Cổ bị hủy trong lúc chiến đấu.”

Thì ra là như vậy, cũng đúng, nếu truyền tông trận kia còn ở đây thì hẳn hoàn toàn có thể chạy trốn đến Đại Chu, không cần phải ở lại thế giới nguy hiểm này.

Cô Dương đang nghĩ thì đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng: “Không phải người là Kim Đan cảnh sao? Vì sao lại có thể sống tới sáu trăm năm?”

Kim Đan cảnh tương đương với Pháp Lực cảnh, theo thông thường thì chỉ có ba trăm năm tuổi thọ.

Hàn Phong nói: “Kim Đan cảnh vốn đã có tuổi thọ ngàn năm, chỉ là sau khi mặt trời rơi xuống, không một ai có thể sống đến khi tuổi thọ tự nhiên chấm dứt.”

Chương 278: Sao người lại ở đây?

Tuổi thọ của Kim Đan kỳ vượt qua một ngàn năm?

Như này cũng chênh lệch quá nhiều, đổi thành võ đạo thì thoảng cái đã rút lại mất hai phần ba.

Cố Dương thực sự không ngờ rằng sự chênh lệch về tuổi thọ lại lớn như vậy.

Có điều nghĩ lại, thực ra Pháp Lực cảnh của võ giả mạnh hơn so với tu sĩ Kim Đan kỳ.

Võ giả đến thế giới của tu sĩ, đối mặt với tu sĩ cùng cảnh giới, cho dù không thắng dễ dàng thì chí ít cũng không chột cũng què.

Nếu đổi lại là tu sĩ Kim Đan kỳ đến Đại Chu, đừng nói đánh với Pháp Lực cảnh, đối đầu với Kim Thân cảnh cũng chưa chắc có thể thắng.

Võ giả hy sinh tuổi thọ để tăng cường sức mạnh thân thể.

Nếu nghĩ như vậy, xem ra cũng cân bằng.

Cố Dương không chú trọng nhiều đến phần tuổi thọ này, mô phỏng nhiều lần như vậy, cũng chỉ khi ở Phàm cảnh từng có một lần sống thọ tới lúc chết già.

Ngoại trừ lần đó ra thì tất cả đều là chết oan uổng, tuổi thọ dài hơn nữa cũng không để làm gì.

Chờ hẳn tới Thiên Nhân cảnh, khi có thể đánh hết tất cả kẻ địch thì không cần lo lắng vì tuổi thọ nữa.

“Nơi này không nên ở lâu.” Hàn Phong đột nhiên nhắc nhở.

“Vậy đi thôi.”

Cố Dương cảm thấy nên nghe lời khuyên của nhân sĩ chuyên nghiệp, mang theo Hi Hoàng rời khỏi nơi này.

Ngay sau khi bọn họ rời đi không lâu, từng cái đầu lao đến từ bốn phương tám hướng, tìm kiếm cái gì đó khắp nơi.

Những cái đầu này khép miệng lại, biểu cảm trên mặt có khóc thút thít, có cười điên cuồng, có vắn vẹo, trông không giống nhau, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

...

“Quý vật cực kỳ mẫn cảm với chân nguyên.”

Nửa đường, Hàn Phong giải thích: “Một khi cảm nhận được, quý vật xung quanh sẽ chen chúc lao tới, rất nhiều cường giả Nguyên Anh đều chết như vậy.”

“Đa tạ.”

Cố Dương chân thành cảm ơn.

Người này đã thành như vậy rồi mà còn xả thân cứu người, hẳn cũng không khỏi cung kính nể phục.

Thật sự là người không nên trông mặt mà bắt hình dong.

“Ta còn có việc phải làm, cứ chia tay tại đây đi.”

Vẻ mặt Hàn Phong vẫn cứng nhắc như trước, hỏi: “Chúng ta có thể còn có ngày gặp lại không?”

Cố Dương suy nghĩ một chút rồi vẫn thành thật nói: “Ta sẽ còn trở lại Mộc Hoang thành.”

“Được, bảo trọng.” Hàn Phong dừng lại, nhìn theo hai người rồi đi.

...

“Thật là một người tốt.”

Cố Dương không khỏi xúc động nói.

Hi Hoàng hỏi: “Tiếp theo chúng ta đi đâu?”

“Trước tiên cứ tìm hiểu một chút về hoàn cảnh nơi này, sau đó tính tiếp.”

Cố Dương mở hệ thống ra.

Thật ra vừa rồi hẳn chỉ giết hai tu sĩ Kim Đan kỳ, nhưng lại nhận được những hai mươi điểm năng lượng.

Cũng có nghĩa là giết một tu sĩ Kim Đan kỳ thì nhận được mười điểm năng lượng.

Đáng tiếc là ba người này chẳng để lại nổi một món linh khí, đúng là quá nghèo.

Số dư của hắn hiện tại là ba mươi hai điểm.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao bốn điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là tu vi Kim Thân tam trọng. Người tiến vào Hoàng Tuyền động thiên, phát hiện nơi này không thích hợp tu luyện nên lập tức rời đi.]

[Khi người và Hi Hoàng trở về, bị một vị cường giả Pháp Lực nhị trọng đánh lén. Người bị thương nhẹ, thi triển “Thần Hoàng Quyết” thoát khỏi nơi này.]

[Nửa đường, các người phát hiện Sở Tích Nguyệt bị người ta truy sát, vì thế ra tay tương trợ. Một trận đại chiến nổ ra, người đánh lui kẻ địch.]

[Sở Tích Nguyệt bị trọng thương, người chuẩn bị đưa nàng về Sở gia, ở nửa đường gặp một cường giả Pháp Lực tam trọng của Tần gia, không rõ nguyên do đã ra tay với các người. Người bị giết chết tại chỗ, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Không ngờ Sở Tích Nguyệt lại xảy ra chuyện.

Cố Dương cảm thấy kỳ lạ, người truy sát nàng ít nhất cũng là Pháp Lực cảnh, nếu không thì không có khả năng chạy thoát khỏi tay hắn.

Pháp Lực cảnh lại tự mình ra tay, muốn giết một võ giả Phàm cảnh.

Điều này hơi kỳ lạ.

Chẳng lẽ là vì phá hoại quan hệ thông gia giữa Tần gia và Sở gia sao?

Hai võ giả Phàm cảnh kết hợp có thể ảnh hưởng đến đại cục gì?

Cố Dương còn nhớ rõ ở trong mô phỏng lúc trước, rất nhiều năm sau, Sở Tích Nguyệt vẫn còn sống, chắc là sẽ không xảy ra chuyện.

Nhưng mà cũng không ổn.

Suy cho cùng, đó là tuyến thời gian trước đó, hiệu ứng bướm bướm này của hắn đã sớm thay đổi hoàn toàn tương lai, xảy ra chuyện cũng không có gì kỳ lạ.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ một trong những điều sau.]

[...]

Cố Dương không lựa chọn, trực tiếp tắt hệ thống.

...

Tiếp đó, Cố Dương mang theo Hi Hoàng chính thức bắt đầu săn giết quỷ vật khắp nơi.

Trên người bọn họ đều đeo nguy trang phù, có thể che giấu được cảm ứng của quỷ vật. Sau khi tiếp cận, trước khi quỷ vật phản ứng lại, dùng Phượng Hoàng chân hỏa hóa nó thành tro bụi.

Vì để an toàn, Cố Dương cứ đánh một phát lại đổi một chỗ khác.

Mỗi lần giết quỷ vật, năng lượng nhận được từ một điểm đến ba điểm.

Không đến nửa ngày, hắn đã giết chết hơn mười quỷ vật.

Điều này khiến cho hắn nghĩ về niềm vui đánh quái vật khi chơi trò chơi, tuy rằng không có giá trị kinh nghiệm, nhưng sau khi nhìn thấy quỷ vật bị đánh chết, nhận được năng lượng, một loại vui vẻ đã lâu không thấy bỗng xuất hiện.

Gần đến buổi tối, họ phát hiện một quỷ vật.

“Bất Lộ cảnh!”

Cố Dương nhìn thấy cái đầu khổng lồ kia lơ lửng trên không trung, trên mặt mang theo vẻ bi thương thống khổ, cách rất xa cũng chịu một ít ảnh hưởng, tâm trạng không hiểu sao lại hoảng hốt.

Hắn lắc đầu với Hi Hoàng, tỏ vẻ nhanh chóng rút lui.

Loại quỷ vật cấp bậc này, bản thân hắn chưa thể đối phó nổi.

Đúng lúc này, quý vật Bất Lộ cảnh kia đột nhiên quay lại, nhìn về phía bọn họ.

“Bị phát hiện rồi sao?”

Cố Dương kéo Hi Hoàng lên định chuồn đi thì thấy khuôn mặt không lồ kia đại ra, ngay sau đó toát ra biểu cảm hoảng sợ đến cực điểm rồi vèo một cái xoay người bỏ chạy.

Tình huống gì vậy?

Hắn gặp phải mười mấy quý vật rồi nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt quý vật còn xuất hiện biến hóa, hơn nữa rõ ràng biểu cảm kia chính là sợ hãi.

Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một vị lão giả đang đi về phía này.

Thật trùng hợp, hắn đã từng gặp người này.

“Tiền bối?”

Cố Dương tỏ vẻ ngạc nhiên, sao hắn lại ở đây?

Chương 279: Thi thể

Lão giả kia dáng người cao lớn, khuôn mặt hình chữ quốc, thoạt nhìn rất uy nghiêm, y phục trên người nhìn qua cũng không đáng chú ý, nhưng chất liệu lại không tầm thường.

Khi ở trên Long Môn đảo, lão giả thần bí mà hắn gặp được kia đã từng lấy tinh huyết trong gan của Phượng Hoàng đánh vào mi tâm của hắn, cũng cho Bùi Thiển Lan một giọt nước Tủy Long trì, giúp nàng thoát thai hoá cốt.

Lão giả nhìn thấy Cố Dương cũng hơi ngạc nhiên: “Là ngươi.”

Hắn cẩn thận đánh giá vài lần, tấm tắc khen ngợi: “Kỳ ngộ này của ngươi thật sự là bất phàm, nhanh như vậy đã sắp đến Pháp Lục cảnh rồi, khá lắm.”

“Cũng may mà lần trước được tiền bối giúp đỡ.”

Cố Dương chính thức cảm ơn.

“Người có thể có thành tựu hôm nay, không có liên quan nhiều tới giọt máu kia.”

Lão giả lại bắt đầu vui vẻ: “Đúng lúc có người ở đây, giúp ta một việc, yên tâm, sẽ không có nguy hiểm gì.”

“Tiền bối cứ việc phân phó.”

Cố Dương hiện tại cũng hoàn toàn không nhìn thấu rốt cuộc lão giả này có cảnh giới gì, hơn nữa vừa rồi còn dọa quỷ vật Bất Lộ cảnh chạy mất, có thể tưởng tượng được thực lực của hắn mạnh đến trình độ nào.

Điều hắn khó hiểu chính là, vì sao mô phỏng vừa rồi không có đề cập đến chuyện gặp phải lão giả này?

...

Lão giả nói: “Đi theo ta.”

Cố Dương dẫn theo Hi Hoàng đi theo.

Lão giả cứ nghênh ngang đi về phía trước, quỷ vật dọc đường gặp phải đều né tránh rất xa, giống như là gặp phải thiên địch.

Cố Dương phát hiện, phương hướng mà lão giả chọn là Vạn Tịch lâm.

Đó là nơi nguy hiểm nhất xung quanh Mộc Hoang thành.

Người giải thích bản đồ cho hắn từng nói, đây là một tử địa, cho dù là tu sĩ Kim Đan kỳ tiến vào trong đó cũng chắc chắn chết không thể nghi ngờ, được liệt vào cấm địa.

Thậm chí hắn còn nghi ngờ quỷ vật Bất Lộ cảnh đỉnh phong kia ẩn nấp ở chỗ này.

Sau khi tiến vào rừng, quả thật bên trong vô cùng tĩnh mịch, không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Ngay cả tiếng bước chân của hắn cũng biến mất một cách kỳ lạ.

Cây cối ở đây đều xám xịt, thoạt nhìn giống như vẽ lên vậy.

Cố Dương sợ mất dấu nên đi sát theo phía sau lão giả.

Nơi này mang lại cho người ta cảm giác rất không thoải mái, khiến hẳn cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Cố Dương âm thầm mở hệ thống ra, trước mắt hiện lên một nhắc nhở.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

Sau khi mô phỏng lần trước kết thúc, hẳn còn chưa nhận thưởng, phải nhận thưởng của lần trước rồi mới có thể mở lượt mô phỏng mới.

“Chọn điều hai.”

Trong đầu hẳn lập tức xuất hiện thêm ký ức của ba trận chiến đấu.

Đột nhiên, lão giả đi trước dẫn đường quay đầu lại, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hẳn.

Cố Dương hỏi: “Tiền bối, có chuyện gì à?”

Lão giả lại thoáng nhìn qua bốn phía, lắc đầu nói: “Cẩn thận một chút đi, ở đây có gì đó không đúng lắm.”

“À.”

Trái tim vọt lên tận họng của Cố Dương như được thả xuống, còn tưởng rằng bị phát hiện rồi chứ.

Hẳn không có thời gian kiểm tra kinh nghiệm chiến đấu này, cứ mở một lần mô phỏng đã.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Kim Thân tam trọng. Người đi tới Hoàng Tuyền động thiên, gặp một lão giả thần bí.]

[Người đi theo lão giả thần bí kia, đến một khu vực thần bí. Sau khi người đuổi một đám dơi hút máu đi, lão giả giải đáp cho người một nghi vấn rồi biến mất.]

[Người và Hi Hoàng rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên...]

[Các người đi tới bí cảnh ở Thiên Trụ sơn, dốc lòng khổ tu.]

[Chín năm sau, các người rời khỏi bí cảnh, đi tới Thần Đô, đến Văn viện rồi vào Thủy Nguyệt động thiên. Sau đó không lâu, người của Cổ Giang kiếm phái tìm đến cửa, bị Hi Hoàng giết chết.]

[Ba năm sau, một vị Thiên Nhân ra tay, Hi Hoàng không địch lại, bị trấn áp. Các người đều chết trận, hưởng thọ ba mươi bốn tuổi.]

Xem xong kết quả của lần mô phỏng này, Cố Dương yên lòng rồi, chuyện này không hề có nguy hiểm gì.

Nhưng mà đến cuối cùng lão giả lại không hề cho hấn cái gì cả, chỉ giải đáp cho hấn một nghi vấn mà thôi.

Hấn còn tưởng rằng lần này có thể lợi dụng máy mô phỏng, lấy được lợi ích một lần nữa chứ.

Kết quả là suy nghĩ nhiều rồi.

Ký ức trong mô phỏng thì không cách nào mang gì về được.

Cố Dương vứt hết những suy nghĩ lung tung lộn xộn này sang một bên, bắt đầu suy xét xem chút nữa nên hỏi vấn đề gì đây.

Trong lòng hấn có không ít vấn đề, nên hỏi vấn đề nào mới được đây?

...

Cuối cùng, lão giả đi phía trước dừng lại, nói: “Chờ lát nữa gặp một đám dơi hút máu, phượng hoàng là thiên địch của chúng, các người đuổi chúng nó đi là được.”

Cố Dương đáp: “Được.”

Lão giả vạch ngón tay xuống dưới, mặt đất lập tức xuất hiện một lỗ xoáy.

“Đi.”

Hấn nhảy xuống trước.

Cố Dương kéo Hi Hoàng nhảy xuống theo.

Thân thể không ngừng rơi xuống dưới, bốn phía hoàn toàn âm u, không có chút ánh sáng gì, thậm chí cả giác quan đều mất tác dụng. Hấn không cảm nhận được sự tồn tại của lão giả kia,

ngay cả Hi Hoàng đang gài trong gang tấc cũng không cảm ứng được.

Chỉ có Hi Hoàng đang nắm chặt tay hắn, báo cho hắn biết nàng vẫn đang bên cạnh.

Không biết qua bao lâu, Cố Dương chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, tất cả cảm giác đều quay về.

Hắn quay đầu nhìn sang Hi Hoàng ở bên cạnh, thấy sắc mặt nàng hơi trắng bệch, hiển nhiên đã bị dọa sợ.

Hắn vỗ tay nàng, tỏ ý an ủi.

Sau đó, hắn quan sát cảnh vật bốn phía.

Đây là một không gian vô cùng lớn, hai bên là vách đá trơ trọi, nhìn giống như ở trong lòng đất.

Không khí rất khô, nhiệt độ rất cao, ít nhất có tầm bảy tám chục độ.

Hắn đang suy nghĩ thì một loạt cái bóng màu đỏ thẫm xuất hiện ở cuối tầm mắt, ngay sau đó là cả một đám.

Dơi hút máu!

“Pháp Lực cảnh!”

Cố Dương lấp bấp kinh hãi.

Không ngờ đám dơi hút máu này lại có tu vi Pháp Lực cảnh, một đàn này có ít nhất trên trăm con, tụ tập cùng một nơi hình thành nên dao động khủng bố.

Cố Dương không dám chậm trễ, vận “Thần Hoàng Quyết”, hóa thân thành phượng hoàng.

Ngay lập tức, ngọn lửa màu đỏ rực đã chiếu sáng toàn bộ không gian, mang theo khí tức quang minh thần thánh.

Đám dơi hút máu ở xa xa kia xuất hiện rối loạn, dùng tốc độ còn nhanh hơn lúc đến con sau nối đuôi con trước trốn đi, đảo mắt đã không thấy gì nữa.

Cố Dương khôi phục lại hình người, nói: “Hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.”

Chương 280: Thi thể (2)

Lão giả vuốt râu, hài lòng nói: “Không tệ, hiện giờ trên người ta không có thứ gì nên hờn cả, cũng không còn cái gì có thể đưa cho ngươi. Như vậy đi, ta có thể giải đáp một nghi vấn trong lòng ngươi.”

Cô Dương thoáng nghĩ, hỏi: “Vị kia của Xích Minh thiên, làm như thế nào mới có thể đối phó với nó được?”

Lão giả lắc đầu nói: “Không đến Thiên Nhân cảnh thì ngươi không phải là đối thủ của nó được.”

“Muốn tiêu diệt được nó, vậy phải hủy diệt Xích Minh thiên trước, nhưng mà không đến Động Hư cảnh thì đừng nghĩ đến chuyện này.”

“Còn có một cách khác, đó là nếu ngươi lấy được Nhân Hoàng kiếm thì có thể khắc chế được nó. Năm đó, nó đã từng bị trọng thương dưới Nhân Hoàng kiếm.”

“Ngoài ra, nó đã đánh dấu trên người ngươi rồi, cho dù ngươi chạy đến đâu cũng không tránh khỏi được nó lần theo dấu vết. Muốn thoát khỏi nó, ngươi chỉ có thể đến Văn viện ở Thần Đô, học kiếm pháp của vị Thiên Nhân kia để chặt đứt được mối liên kết này.”

“Bản thể của nó không thể tùy tiện rời khỏi Xích Minh thiên, chỉ có thể thông qua hóa thân để phóng sức mạnh đến nhân gian, chỉ cần chặt đứt tất cả hóa thân của nó thì nó sẽ không cách nào phóng sức mạnh xuống được nữa.”

Lão giả nói xong, thân hình biến mất tại chỗ.

“Tiểu tử, lên trên đi thì có thể rời khỏi nơi này. Có duyên sẽ gặp lại.”

Đánh dấu?

Cô Dương chân động, nhớ tới khi trước lúc sử dụng một chiêu thức cuối cùng của “Diệt Thân Cửu Thức” đã cảm ứng được luồng ý chí khủng bố kia.

Nói như vậy, đánh dấu trên người hắn đã bị hạ xuống từ khi đó.

Thảo nào trong mấy lần mô phỏng, cho dù hắn đã trốn vào trong bí cảnh ở Thiên Trụ sơn nhưng vẫn sẽ bị vị kia của Xích Minh thiên phát hiện ra.

Những thông tin này đều vô cùng có giá trị.

Cuối cùng hiểu biết được thêm một chút về vị kia của Xích Minh thiên.

Hắn cũng biết nên đối phó với nó như thế nào.

Chỉ cần giết tất cả hóa thân của nó ở nhân gian thì nó sẽ biến thành con hổ không có nanh vuốt.

Phương pháp phóng hóa thân của nó chắc là mấy công pháp “Diệt Thân Cửu Thức” và “Thiên Nguyên Trảm Thân Quyết” các loại.

Những nơi mà hắn biết gồm có Vũ gia đã diệt môn.

Cao gia, Tào gia, Xích Tôn giáo, còn có Thiên Cực đạo nhân.

Bao gồm hai trong chín thế gia vọng tộc, một trong sáu môn phái phái, ngoài ra còn có một lão quái vật đã chết rồi nhưng vẫn còn rục rịch.

Thực lực như vậy mạnh đến mức khó tưởng tượng nổi.

Sau lưng còn có hóa thân khác hay không cũng rất khó nói.

Cố Dương cảm thấy gánh nặng đường xa.

Xem ra bước đầu tiên phải tới Văn viện, học được kiếm pháp của viện trưởng, chặt đứt đánh dấu trên người trước.

Sau đó nghĩ cách lấy Nhân Hoàng kiếm vào tay.

Đợi khi có đủ thực lực rồi thì tiêu diệt mấy thế gia kia, chặt đứt xúc tu mà vị kia của Xích Minh thiên đã chìa về phía nhân gian. Cố Dương đã thâm xác định kế hoạch, bèn nói với Hi Hoàng: “Đi thôi.”

Hi Hoàng không hề nhúc nhích, chỉ sang bên kia nói: “Phụ thân, ta cảm thấy bên kia có thứ gì đó đang kêu gọi ta.”

Cố Dương liếc nhìn về phía nàng chỉ, cũng thử cảm nhận, nhưng lại không hề cảm ứng được gì cả.

Nhưng mà hẳn biết với tính cách của nàng, nếu như không phải là chuyện rất quan trọng thì sẽ không ăn nói lung tung, bèn nói: “Đi, tới xem thử.”

...

Hai người Cố Dương đi thẳng xuống dưới, đi suốt nửa canh giờ.

Nhiệt độ trong không khí càng lúc càng cao, nhưng lại không hề gây trở ngại gì cho hai người.

Đây là một hang động rộng rãi dưới đất, chia ra vô số cửa hang nhỏ.

Hi Hoàng đột nhiên đi vào trong một lối đi nhỏ hẹp, càng đi vào trong lại càng hẹp, đến phía sau chỉ có thể để cho một người đi qua.

Tốc độ đi tới trước của nàng cũng càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng, nàng dừng lại.

Đi đến tận cuối cùng, trên đất là một bộ thi thể, thoạt nhìn là thi thể của một con quái vật, nhưng lại có cánh tay của nhân loại.

Hiển nhiên, đây là một tu sĩ sau khi không khống chế được đã biến thành quái vật, không biết vì sao lại chết ở trong này.

Miếng ngọc bội trong lòng bàn tay đang phát ra ánh sáng trắng mờng lung.

Hi Hoàng vươn tay cầm lấy ngọc bội kia, hơi đau lòng nói: “Đây là Thần Tâm bội, chí bảo của La gia. Khi mỗi một hậu duệ của La gia tròn một tuổi, tộc trưởng sẽ dùng Thần Tâm bội để mở trí tuệ, không ngờ lại thất lạc ở đây.”

Hóa ra là chí bảo của La gia, hèn gì nàng lại bị triệu hồi.

Xem ra ít nhất đây cũng là một món linh khí.

Không biết có giá trị bao nhiêu điểm năng lượng...

Cố Dương nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ này, quay đầu nhìn bộ thi thể kia: “Đó là người kia của người...” Nói xong, hắn đột nhiên nghẹn giọng, không biết nên gọi quan hệ giữa nàng với vị cường giả Bất Lậu cảnh của La gia kia như thế nào.

E rằng nàng là người có vai vế cao nhất La gia, chỉ ít mỗi một người ở La gia đều phải gọi nàng một tiếng cô tổ nãi nãi, bởi phận cao đến mức không biết nên xưng hô như thế nào.

Hi Hoàng lắc đầu: “Không phải hắn.”

“Cho dù nói như thế nào thì cũng không thể để cho hắn bị vùi xác ở đây.” Cố Dương tiến lên trước, tay đề lên trên thi thể.

[Phát hiện ra nguồn năng lượng, có muốn nạp năng lượng không?]

“Có.”

[Nạp năng lượng thành công, nhận được hai mươi lăm điểm năng lượng.]

“Ừm, ở đây có chữ viết.”

Hi Hoàng thấy thi thể tự dung biến mất cũng không cảm thấy kinh ngạc, bởi lẽ đây cũng không phải lần đầu tiên Cố Dương làm việc này trước mặt nàng.

Đợi sau khi thi thể biến mất, không ngờ trên tảng đá bên dưới lại có khắc rất nhiều chữ nhỏ.

Kiểu chữ trên đó rất nhỏ, giống như chỉ khê khắc chạm, trong môi trường thiếu sáng như này rất dễ bị bỏ qua.

Là do Hi Hoàng cẩn thận nên phát hiện ra khác thường.

Cố Dương nhìn kỹ lại, vừa nhìn thấy hàng chữ đầu tiên thì hắn đã ngó cả người ra.

“Ta đạo hiệu Mộc Hoang, xuất thân Kim Sơn tông...”

Mộc Hoang đạo nhân?

Chữ viết này chắc là do thi thể này khi còn sống để lại, nhưng tại sao nó lại tự xưng là Mộc Hoang đạo nhân?

Vậy thì người ở trong Mộc Hoang thành là ai?

Cố Dương cảm thấy hơi quý dị, tiếp tục xem.

Nội dung sau đó đã giới thiệu sơ lược về cuộc đời của hắn, sau khi mặt trời rơi xuống, hắn đã thành lập Mộc Hoang thành, chứa chấp rất nhiều tu sĩ với bình dân, dựa vào một đại trận lưu truyền lại từ Thượng Cổ để chống lại quỷ vật.

Chương 281: Bội thu

Sau này, hắn gặp được một võ giả đến từ nước khác tên là La Khôn, hai người bàn luận võ đạo, coi nhau là bạn tri kỷ.

Sau đó không lâu, La Khôn rời khỏi Mộc Hoang thành, mãi cho đến mười năm sau mới quay trở lại Mộc Hoang thành, mời hắn cùng thăm dò Vạn Tịch lâm.

Sau khi đến hang động này, hai người xông qua đàn dơi hút máu, phát hiện một di bảo của tiên nhân Thượng Cổ.

Sau đó La Khôn đánh lén hắn...

Nội dung đến đây, chữ viết trở nên cực kỳ lộn xộn, không có câu tiếp theo.

Cố Dương xem xong rồi rơi vào trầm tư.

Hai Mộc Hoang đạo nhân, rốt cuộc ai mới là thật đây?

Đột nhiên, hắn dùng chân xóa những chữ viết trên đất này đi, nói: “Đi thôi.”

Cho dù là thật hay giả thì hắn đều không thể đi tìm Mộc Hoang đạo nhân để chứng thực được.

Mộc Hoang đạo nhân là cường giả Bất Lộ cảnh, đôi mắt để làm rõ bí mật của đối phương chẳng khác gì đang tìm đường chết cả.

Mặc kệ nó đi, về sau khi đối mặt với người này thì nhớ cẩn thận thêm là được.

Về phần di bảo của tiên nhân Thượng Cổ như chữ đã viết đó, Cố Dương không để ý nhiều. Nếu nội dung chữ viết này đều là thật, vậy thì chắc chắn thứ kia đã bị La Khôn lấy đi rồi.

Nếu như nội dung chữ viết là giả, vậy càng không cần phải để ý đến.

...

Đọc theo đường đi, hai người Cố Dương không gặp phải nguy hiểm gì, mấy con dơi hút máu lẻ tẻ gì đó vừa cảm nhận được khí tức trên người bọn họ đã chạy mất tung tích.

Hắn vốn định giết một con thử xem, kết quả không đuổi kịp được con nào cả.

Cuối cùng, bọn họ đã về tới trên mặt đất, tiếp tục săn giết quý vật đơn lẻ xung quanh.

Qua một ngày, quý vật Pháp Lực cảnh trong phạm vi một trăm dặm quanh Mộc Hoang thành gần như đã bị hắn săn giết không còn lại gì.

Số dư năng lượng của Cố Dương đã đạt đến sáu mươi điểm.

Bấm ngón tay tính thử, số lượng quý vật mà hắn đã xử lý vượt trên bốn mươi con rồi.

Ngẫm lại cũng cảm thấy kinh khủng, trong khu vực nhỏ như vậy thôi mà lại có đến bốn mươi con quý vật Pháp Lực cảnh, Mộc Hoang thành có thể giữ vững được đến như bây giờ đã thật sự không dễ dàng gì.

Cuối cùng Hi Hoàng cũng không nhịn được hỏi: “Phụ thân, số lượng đám quý vật này nhiều lắm, việc gì phải mạo hiểm như vậy chứ?”

Đừng thấy bọn họ giết đám quý vật đơn lẻ dễ dàng, một khi chúng nó tụ tập lại, bọn họ chỉ có nước chạy trốn chết mà thôi.

Theo ý nàng, làm chuyện như vậy vừa phí sức lại chẳng có kết quả tốt, quá nguy hiểm.

Cố Dương than thở: “Ta giết ba vị Pháp Lực cảnh, tuy rằng đây không phải là ý định ban đầu của ta, nhưng Mộc Hoang thành lại bởi vì vậy mà thực lực bị hao tổn nhiều. Trong thành có mười mấy vạn người, nếu bởi vì như vậy mà chết đi, lòng ta khó yên. Loại bỏ thêm một quý vật, Mộc Hoang thành sẽ an toàn nhiều hơn một phần.”

Trong mắt Hi Hoàng lóe lên vẻ sùng kính, kích động nói: “Phụ thân...”

Đúng lúc này, Cố Dương cảm thấy sồn cả tóc gáy một phen, lập tức không hề do dự, hóa thân thành phượng hoàng, kéo Hi Hoàng bỏ chạy.

Ngay sau đó, một cái đầu vô cùng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trên mặt là vẻ oán độc, miệng khi đóng khi mở, giống như đang nói: “Chết đi, chết đi, tất cả đều chết đi!”

Nó đuổi sát theo về phía Cố Dương biến mất, tốc độ cực nhanh, không hề chậm hơn phượng hoàng do Cố Dương hóa thành.

...

Cùng lúc đó, Mộc Hoang thành, phủ thành chủ.

Trong đại điện trống rỗng, Mộc Hoang đạo nhân đang đọc sách chột ngẩng đầu lên, trên nửa gương mặt hiện lên vẻ sa sầm.

“Sao nó lại thức tỉnh trước thời hạn?”

Không chỉ có nó, toàn bộ người của Mộc Hoang thành, từ tu sĩ đến người bình thường, trong lòng đều xuất hiện một luồng oán khí mãnh liệt.

Một số người sắp đạt đến cực hạn đều lập tức mất kiểm soát.

Trên dưới trong thành liên tiếp truyền đến âm thanh âm vang.

Hàng chục người lần lượt không khống chế được, biến thành quái vật, giết người khắp nơi.

Còn có rất nhiều người mặc dù không bị mất khống chế, nhưng đều không kiềm chế được cảm giận trong lòng, hung bạo đánh người.

Toàn bộ Mộc Hoang thành đều rơi vào hỗn loạn.

Đột nhiên, một quang mang mù mờ sáng lên, bao phủ toàn bộ thành thị vào trong đó, lập tức ngăn cách tòa thành khỏi lực ô nhiễm khủng bố kia.

Sau đó, chấp pháp đội trong thành ra quân, phối hợp với các tu sĩ khác trấn áp quái vật không không chế được.

Dần dần, cuối cùng trong thành đã khôi phục yên ổn.

Chờ sau khi hỗn loạn kết thúc, đám người sống sót bắt đầu đi nhặt xác, tu sửa nhà cửa bị hủy hoại. Tất cả mọi người đều chết lặng, làm việc giống như máy móc.

Chỉ có một vài người tuổi còn khá nhỏ thì nhào lên trên thi thể người thân mà khóc.

...

Bên kia, cuối cùng Cố Dương cũng dẫn theo Hi Hoàng tới Hắc Minh cốc.

Phía sau, một bóng đen khổng lồ đang nhanh chóng đến gần, dù nó chưa tiếp cận nhưng hắn đã cảm nhận được suy nghĩ đen tối trong lòng bất ngờ xuất hiện, một ngọn lửa ác nghiệp đang tràn ngập lồng ngực.

Đậu má nó chứ, còn đuổi theo!

Lão tử chém chết ngươi!

Trong lòng hắn điên cuồng, kêu gào định quay đầu chém chết đối phương, nhưng tốc độ lại không hề giảm.

Trên lưng, Hi Hoàng bị nhận ảnh hưởng nhỏ hơn, lấy mặt dây chuyền thạch anh ra, rót pháp lực vào.

Lập tức, không gian trước mặt xuất hiện một đường sáng gọn, vèo một cái, hai người đã xuyên qua lối đi kia, biến mất không thấy gì nữa.

Một giây sau, bóng đen khổng lồ kia đã đến.

Sóng gọn trong không gian còn chưa hoàn toàn biến mất, nó nhào vào trên đó, cứng rắn nhét gần nửa cái đầu vào.

Đúng lúc này, đường sóng gọn kia biến mất, gần nửa cái đầu của nó cũng tự dung biến mất theo.

Nó giống như nổi điên, không ngừng dùng đầu nện xuống đất.

Nó nện mạnh đến mức khiến mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Chỉ chốc lát sau, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, gần như không thấy đáy.

Phần thiếu hụt trên cái đầu khổng lồ kia cuối cùng đã phục hồi như cũ, nhưng rõ ràng hình thể đã nhỏ đi một vòng.

Sau khi tiếng nện xuống biến mất, cái đầu kia rơi xuống dưới đáy hố, không đi ra nữa...

...

Thiên Phương sơn.

Trong một ngôi nhà đơn sơ mới dựng lên, một nam tử mặc áo trắng như tuyết ngồi trong đó, mái tóc dài phủ sau lưng, trong tay đang vuốt ve một đồ vật chạm ngọc.

Bên cạnh có bốn nữ tử quốc sắc thiên hương đang hầu hạ.

Chương 282: Nguy cơ diệt thế

Ngoài ngôi nhà, La Ngọc Long đang đứng ở đó, giải thích: “Nhị thúc tổ, ta thật sự không biết hai người kia đến vì Thiên Phương sơn ...”

Nam tử trong nhà thản nhiên nói: “Người do người mang về Tề châu, nếu không như thế, sao bọn họ có thể nghênh ngang đến Thiên Phương sơn được?”

Trong lòng La Ngọc Long không ngừng kêu khổ, mắng Cố Dương thậm tệ.

Hắn sớm biết người này cố tình muốn đến Tề gia nhất định không có ý tốt lành gì rồi.

Nhưng hắn lại không thể ngờ rằng đối phương đến vì Thiên Phương sơn.

Thiên Phương sơn là cấm địa của La gia, hiện giờ là do vị nhị thúc tổ này phụ trách trông coi.

Ai ngờ lại để người kia xông vào, nếu chỉ như thế thôi còn không đến nỗi, mấu chốt là sau khi hai người kia tiến vào trong phạm vi của Thiên Phương sơn lại biến mất không thấy gì nữa.

Chuyện đó nói lên điều gì?

La Ngọc Long cũng là nhân vật máu chột của La gia, đương nhiên biết Thiên Phương sơn có ý nghĩa như thế nào đối với La gia.

Hai trăm năm trước, La gia xuất hiện một vị Bất Lậu cảnh đỉnh phong. Trên diễm tịch Thượng Cổ ghi lại, bọn họ tra ra được Thiên Phương sơn có một lối đi thông đến thế giới động thiên.

Vì vậy đã hao hết tâm tư làm ra một món di bảo Thượng Cổ là tinh thoa phá giới, thành công tiến vào trong thế giới động thiên kia.

Ai ngờ vị Bất Lậu cảnh đỉnh phong kia lại một đi không trở lại.

Đây là một tổn thất cực lớn đối với La gia.

Từ đó về sau, Thiên Phương sơn đã thành cấm địa của La gia, đặc biệt do một vị cường giả Pháp Lực cảnh trông coi.

Hiện giờ lại có người xông vào Thiên Phương sơn, có khả năng đã đi vào trong thế giới động thiên.

Hai người kia lại do hấn mang về Tề châu.

La Ngọc Long biết bản thân mình xui xẻo là chuyện nhỏ, vị nhị thúc tổ này đã nổi danh là không để ý đến tình cảm và thể diện.

Máu chột là tu vi của hấn không bằng người ta, bồi phận không bằng người ta, nên chỉ có thể nghe người ta dạy dỗ.

Nếu hấn đường đường là Pháp Lực cảnh, nào phải chịu con tước như vậy chứ!

Trong lòng hấn hận làm sao.

Đúng lúc này, La Ngọc Long cảm ứng được một dao động kỳ dị, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không gian xuất hiện một đường sáng gọn kỳ lạ, hai bóng người bay ra từ trong đó.

La Ngọc Long lớn tiếng kêu lên: “Mau nhìn xem, bọn họ đi ra kia.”

La Diệu Vũ ngồi trong nhà ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt như lôi điện, lạnh lùng nói: “Đi, bắt lấy hai người này.”

La Ngọc Long thầm kêu khổ, nào dám đi chịu chết, bèn nhỏ giọng nói: “Ta... Ta không đánh lại bọn họ.”

“Phế vật!”

Ánh mắt La Diệu Vũ tỏ vẻ ghét bỏ, rõ ràng đứa con cháu này có thiên phú tuyệt đỉnh, nhưng lại nhát như chuột.

Nếu không vì thế, thành tựu của hắn tuyệt đối không chỉ có như vậy.

Trước kia trên dưới La gia đã từng ký thác kỳ vọng vào hắn, nhưng biểu hiện của hắn thật sự khiến cho người ta thất vọng.

Cho dù đột phá đến Pháp Lực cảnh vẫn không có tiền đồ như vậy.

La Diệu Vũ lạnh lùng nói: “Đây là Thiên Phương sơn, là địa bàn của La gia chúng ta, việc gì phải sợ hãi một tên Kim Thân cảnh và một tên Pháp Lực cảnh căn nguyên bị hao tổn chứ?”

La Ngọc Long nghe được mà mồ hôi đầy đầu, cúi đầu, không dám lên tiếng trả lời.

Vị nhị thúc tổ này sống trong thời đại La gia huy hoàng nhất, lúc đó La gia có hai vị Bất Lộ cảnh, tuyệt đối không hề kém Vũ gia đang cực kỳ hưng thịnh.

Hắn chính là trưởng tôn của vị cường giả Bất Lộ cảnh bị thất lạc ở thế giới động thiên kia, vẫn luôn tự cao tự đại.

Sau này, gia gia của hắn một đi không trở lại.

Mất đi vị cường giả này, La gia đã trượt xuống khỏi đỉnh cao nhất, cuối cùng không cách nào để tranh đấu với Vũ gia được nữa, cộng thêm việc kẻ địch mạnh của gia tộc vẫn luôn áp sát từng bước, hai trăm năm qua La gia vẫn luôn rất khiêm nhường.

Mười tám năm trước, trong trận chiến của Vũ gia, La gia không hề tham gia.

Người đã từng trải qua thời kỳ huy hoàng nhất của La gia như La Diệu Vũ thì cực kỳ coi trọng đến thanh danh của La gia.

...

“Nhìn cho kỹ.”

La Diệu Vũ nâng tay lên, trên mặt đất xuất hiện từng cột sáng, không ngừng kéo lên trên, sau đó đan vào nhau.

Đây chính là cấm chế thiên la địa võng mà La gia đã tiêu tốn hai trăm năm để thiết lập ở Thiên Phương sơn.

Đây là trận pháp độc đáo do La gia sáng tạo ra, phần lớn trận pháp lưu truyền từ thời Thượng Cổ đã mất đi hiệu lực, số lượng còn có thể sử dụng vô cùng ít ỏi, cho nên một vị tổ tiên nào đó của La gia đã kết hợp vài trận pháp vẫn còn tồn tại đương thời để sáng tạo ra thiên la địa võng này.

Uy lực lớn đủ để vây khốn cường giả Pháp Lực cảnh.

Khuyết điểm chính là chỉ có Pháp Lực cảnh mới có thể mở ra trận pháp này.

La Diệu Vũ vừa ra tay đã vây khốn hai người kia ở trong đó.

Hắn hét lớn một tiếng: “Nói, các người tiến vào thế giới động thiên kia như thế nào? Nói ra, ta tha cho các người không chết.”

Mấy ngày này hắn vẫn luôn tự mình canh giữ ở đây, mục đích chính là vì vậy.

Chỉ cần có được phương pháp tiến vào thế giới động thiên kia thì có thể vào trong đó đón gia gia về, khiến La gia một lần nữa khôi phục huy hoàng ngày xưa!

La Diệu Vũ vẫn luôn tin tưởng vững chắc rằng với thực lực của gia gia hắn, thêm với hai món chí bảo mang theo trên người, cho dù gặp phải Thiên Nhân vẫn đủ sức để toàn thân mà lui.

Cho nên hắn nhất định đang bị nhốt ở đâu đó hoặc là không tìm được phương pháp rời khỏi thế giới động thiên.

...

Nhưng đúng vào lúc này, một bóng đen bay ra từ hư không, lập tức chạy khỏi thiên la địa võng, khí thế còn dư lại không hề yếu bớt đi, bay thẳng về phía La Diệu Vũ.

“Cái gì?”

La Diệu Vũ lấy làm kinh hãi, rốt cuộc kia là thứ gì, ngay cả thiên la địa võng cũng không trói được nó?

Nhìn kỹ, bóng tròn kia không ngừng vặn vẹo, nhanh chóng cấu thành một đầu người, biểu cảm trên mặt là vẻ oán độc thù hận.

Chỉ một thoáng, hấn cảm thấy suy nghĩ ong lên một tiếng.

Bực tức, phẫn nộ, oán khí... đã đè nén trong lòng suốt từ năm đó giống như núi lửa bùng nổ rồi nổ tung trong lòng, ánh mắt thoáng cái trở nên đỏ bừng.

Gương mặt vốn anh tuấn phi phạm lại nổi lên từng đường gân xanh, trở nên vô cùng dữ tợn.

“Giết!”

La Diệu Vũ nắm chặt kiếm trong tay, chém về phía cái đầu này!

Chương 283: Nguy cơ diệt thế (2)

Dù gì hắn cũng đã là cường giả Pháp Lực nhị trọng, tuy rằng tâm linh bị ảnh hưởng, nhưng vẫn giữ được lý trí.

Huyền m Kiếm Quyết!

Hắn sử dụng môn pháp bí truyền của La gia.

Bản năng của võ giả khiến cho hắn cảm nhận được nguy hiểm không lồ, một kiếm này hắn không hề giữ lại mà coi cái đầu này thành kẻ địch mạnh trước giờ trong đời đều chưa từng gặp, vận dụng pháp lực cả đời.

Kiếm xuất ra không tiếng động, chém chuẩn xác vào cái đầu này.

Huyền m Kiếm Quyết đủ để đóng băng hoàn toàn pháp lực và thân thể của đối phương.

Ngay sau đó, trong ánh mắt đỏ bừng của La Diệu Vũ lóe lên một tia kinh hãi.

Không ngờ kiếm của hắn lại xuyên thẳng qua cái đầu này, giống như chém vào trong không khí.

“Sao có thể như vậy chứ?”

Dưới cơn hoảng sợ, thân hình hắn đột ngột lui về, định tránh né đi, nhưng đã không còn kịp rồi, cái đầu này đã lập tức chui vào trong ngực hắn.

Thân thể La Diệu Vũ đột nhiên cứng đờ, không kìm chế được mà run rẩy, cúi đầu, trong cổ họng phát ra âm thanh “A a...”

La Ngọc Long cách đó không xa nhìn thấy toàn bộ quá trình chỉ biết kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Một giây trước hắn còn đang vui mừng vì vị thúc tổ này bắt được hai người Cố Dương, chỉ trong chớp mắt lại đã phát sinh biến cố khổng lồ như thế.

Thúc tổ bị ám toán.

Hắn nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi: “Nhị thúc tổ... người không sao chứ?”

La Diệu Vũ không hề phản ứng lại.

Trực giác nói cho La Ngọc Long rằng tình huống của nhị thúc tổ rất không thích hợp. Hắn nhẹ nhàng lui về sau, kéo dẫn một khoảng cách. Nếu không phải vì sợ gia tộc trách phạt, hắn đã hận không thể lập tức quay đầu bỏ chạy.

...

“Nguy rồi.”

Cô Dương xem xong toàn bộ quá trình, trong lòng lộp bộp.

Hắn không ngờ rằng quý vật Bất Lậu cảnh kia lại cùng đi theo đến Đại Chu.

Lần này thảm rồi.

Quý vật đáng sợ đến cỡ nào, hắn đã tận mắt nhìn thấy.

Điểm khủng bố nhất của nó chính là tính truyền nhiễm, còn đáng sợ hơn cả mầm độc.

Một quý vật chính là một nguồn ô nhiễm, nếu như không kịp thời tiêu diệt nó, mặc kệ nó phát triển tiếp, không bao lâu nữa sẽ có thể biến người của cả thế giới thành quý vật.

Tình hình hiện giờ của Hoàng Tuyền động thiên chính là tương lai của thế giới này.

Chớ đừng nói đến quý vật cùng đi ra đây có tu vi Bất Lậu cảnh.

May mắn duy nhất chính là thứ cùng đi ra theo chỉ là một bộ phận nhỏ, nếu không hắn cũng chỉ có thể xoay người bỏ chạy.

Tin tức xấu là người đầu tiên bị nó ô nhiễm lại là cường giả Pháp Lực cảnh nhị trọng.

Lúc trước trong mô phỏng, hắn và Hi Hoàng cộng vào cũng không phải là đối thủ của nó, tuy rằng cuối cùng trốn thoát được, nhưng vẫn bị thương.

Đợi đến khi người này bị ô nhiễm thành quái vật sẽ càng khó đối phó hơn.

Cố Dương quát: “Không muốn để toàn bộ La gia bị hủy hoại trong chốc lát thì nhanh chóng đi gọi người đi.” Nói xong, hắn không để ý đến La Ngọc Long nữa, mở hệ thống ra.

Nếu không tiêu diệt quý vật này luôn ngay tại chỗ, đợi đến khi người của La gia đều bị ô nhiễm, vậy càng không thể cứu vãn nổi.

Đây gần như là chuyện có thể khẳng định được, người của La gia không hề biết đến sự đáng sợ của quý vật, mới đầu sẽ không hề coi trọng chuyện này.

Chờ đến khi bọn họ coi trọng thì đã muộn rồi.

Phiền phức do hắn gây ra thì phải do chính hắn giải quyết.

Nếu không, chẳng bao lâu nữa thế giới này sẽ biến thành giống như Hoàng Tuyền động thiên, hắn cũng không sống được bao lâu.

Hãy, hắn chỉ định tu luyện tử tế thôi, sao luôn gặp phải chuyện lớn liên quan đến việc hủy diệt thế giới như thế này.

Hắn không muốn làm mấy chuyện như cứu vớt thế giới, nhưng lại cứ bị ép làm.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu tốn bốn điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Kim Thân tam trọng. Khi người rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên, quý vật chạy ra theo, ô nhiễm La Diệu Vũ. Người và Hi Hoàng liên thủ chỉ miễn cưỡng ngăn chặn được hắn.]

[Vào thời khắc mấu chốt có một vị Pháp Lực cảnh khác của La gia chạy đến, ra tay đánh hai người bị thương nặng, các người chết, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Quả nhiên không đánh lại.

Thực lực bây giờ chỉ có thể bắt nạt đám Pháp Lực cảnh, sát thi của U Minh tông hoặc đánh lén quý vật thôi, gặp phải võ giả Pháp Lực nhị trọng, thực lực vẫn kém một chút.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn điều hai.”

Lập tức, trong đầu Cố Dương đã xuất hiện thêm ký ức của một trận chiến đấu.

Sau khi biến thành quái vật, sức mạnh của La Diệu Vũ tăng thêm rất nhiều, kỹ xảo chiến đấu cũng trở nên cuồng bạo hơn, đây chính là nguyên nhân vì sao hắn và Hi Hoàng chỉ có thể cầm chân được nó.

Nhưng nếu có thêm một vị Pháp Lực cảnh nữa đến hỗ trợ, chưa chắc không thể tiêu diệt được nó.

Nhưng mà người của La gia sẽ giúp La Diệu Vũ hay giúp một người ngoài như hắn đây?

Đáp án dĩ nhiên rất rõ.

Suy cho cùng chỉ có thể dựa vào chính hắn, người của La gia không gây cản trở đã không tệ.

Lại thêm lần nữa.

[Hai mươi hai tuổi...]

[Người mang theo Hi Hoàng xoay người bỏ chạy, đi tới bí cảnh trong Thiên Trụ sơn, dốc lòng tu luyện.]

[Năm năm sau, Hi Hoàng khôi phục thực lực. Một ngày kia, bí cảnh sụp đổ, các người rời khỏi bí cảnh, chứng kiến trận đại chiến giữa hai vị Thiên Nhân và một quý vật, vào thời khắc máu chót, trên bầu trời xuất hiện một cái đầu khổng lồ...]

[...Cái đầu khổng lồ bay về phía quý vật kia, nuốt chửng nó, đảo mắt đã biến mất không thấy đâu nữa, hai vị Thiên Nhân cũng rời đi.]

[Người phát hiện quý vật hoành hành khắp Đại Chu, các người dựa vào nguy trang phù, tìm kiếm người may mắn sống sót ở khắp nơi, trong nửa năm cứu được mấy chục người, cuối cùng gặp gỡ người của Tinh Thần hải.]

[Sau khi tiến vào thế giới động thiên, các người truyền thụ mấy loại phù thuật như ngụy trang phù cho những người khác.]

[Năm năm sau, Tinh Thần hải tập hợp cường giả từ Pháp Lực cảnh trở nên, tiến về Đại Chu, săn giết quý vật, người và Hi Hoàng đều gia nhập đội ngũ ra trận.]

[Trong mười năm, các người tiêu diệt vô số quý vật, cuối cùng chọc phải quý vật cấp bậc Thiên Nhân, một trận đại chiến nổ ra, người rơi vào trọng điểm tập kích, chết ngay tại chỗ, hưởng thọ ba mươi bảy tuổi.]

Quả nhiên, quý vật thôi mà gần như biến Đại Chu thành vùng đất chết, sau đó ngay cả quý vật cấp bậc Thiên Nhân cũng xuất hiện.

Chương 284: Pháp Lực cảnh

Nếu không có tứ đại thánh địa ở đó, có lẽ Đại Chu đã tiêu rồi.

Thế giới động thiên của tứ đại thánh địa tương đương với chiến lược chiều sâu, để những võ giả may mắn sống sót của Đại Chu có thể giữ lại sức lực.

Ngay cả trùm phản diện độc sức hủy diệt Đại Chu như Xích Minh thiên cũng không thể không liên thủ với người khác, có thể thấy uy hiếp của quý vật lớn đến nhường nào.

Cuối cùng có thể đánh thắng hay không, thật sự khó mà nói trước.

Cố Dương cũng không biết Thiên Nhân cảnh của tứ đại thánh địa mạnh cỡ nào.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một mục trong các mục dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi bảy tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi bảy tuổi.]

[Ba, trí tuệ cuộc đời năm ba mươi bảy tuổi.]

“Ta chọn một.”

...

Cố Dương biết tình thế cấp bách, không hề dừng lại, lập tức mở lần mô phỏng thứ hai.

Sau đó, hấn gần như ngay cả nội dung cũng không xem, cứ vậy mà lần lượt sử dụng mô phỏng.

Lúc này bọn họ bị nhốt trong cấm chế, Hi Hoàng ở bên cạnh đang ra sức công kích, muốn phá vỡ cấm chế.

Chỉ là cấm chế này cực kỳ vững chắc, tuy rằng bây giờ thực lực của Hi Hoàng đã khôi phục đến Pháp Lực cảnh nhất trọng, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào phá vỡ cấm chế.

Muốn nhân lúc Pháp Lực cảnh kia đang bị ô nhiễm mà giết chết là chuyện không thể nào.

Cố Dương muốn có được thực lực đủ mạnh mẽ trước khi đôi phương hoàn toàn mất không chế.

Ít nhất phải đạt đến Pháp Lực cảnh!

...

La Ngọc Long nhìn ra được, La Diệu Vũ rất không thích hợp.

Dường như hấn đang cực kỳ đau đớn, pháp lực cuồng bạo bùng nổ, tòa nhà đơn sơ mới xây kia lập tức biến mất.

Bốn thị nữ mà bình thường hấn thương yêu nhất bị pháp lực cuồng bạo nghiền chết, xương cốt cũng không còn.

La Ngọc Long thấy vậy thì rùng mình sợ hãi, căn bản không dám đến gần, nhưng cũng không dám quay đầu chạy.

Đúng là đi cũng không được mà ở lại cũng không xong.

Về phần lời nói của Cố Dương, hấn dứt khoát bỏ qua luôn.

Nếu hấn đi thật, vậy chính là sợ chiến mà chạy, nếu La Diệu Vũ bị Cố Dương giết chết, chắc chắn sau đó hấn sẽ bị lão tổ xé thành trăm mảnh.

Đột nhiên, La Ngọc Long chợt nhìn về phía Cố Dương, thấy khí tức trên người hấn đang không ngừng tăng vọt.

“Lại nữa!”

Mấy ngày trước, khi ở Ngọc La sơn trang, hắn từng cảm nhận thấy chân nguyên của Cố Dương liên tục tăng vọt chín lần trong khoảng thời gian ngắn.

Lúc đó hắn đã hơi hoài nghi nhân sinh rồi.

Lúc này lại còn khủng khiếp hơn.

Thực lực của Cố Dương tăng cao liên tục, dường như không có điểm dừng.

Ầm ầm!

Đột nhiên, trên bầu trời xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, nguyên khí thiên địa trong phạm vi trăm dặm đều bị khuấy động.

“Pháp Lực...”

La Ngọc Long nhìn vòng xoáy khổng lồ này, ánh mắt đờ đẫn.

Hắn vô cùng quen thuộc cảnh tượng này.

Năm đó khi đột phá đến Pháp Lực cảnh, hắn cũng đã từng trải qua chuyện này.

Khi Kim Thân cảnh bước vào Pháp Lực cảnh, pháp lực được hình thành sẽ khuấy động nguyên khí thiên địa, tu vi càng vững chắc, nguyên khí thiên địa bị ảnh hưởng sẽ càng lớn.

Khi hắn đột phá, đỉnh đầu chỉ xuất hiện một vòng xoáy rất nhỏ, nguyên khí thiên địa bị khuấy động cũng chỉ trong phạm vi vài dặm.

Loại tình huống hình thành một vòng xoáy khổng lồ, nguyên khí thiên địa trong phạm vi trăm dặm đều bị khuấy động giống như trước mắt, quả thật chưa từng nhìn thấy.

Vậy chẳng phải là tu vi khi tiến vào Pháp Lực cảnh của hắn kém Cố Dương mấy chục lần sao?

Theo như ghi chép trong gia tộc, khi đột phá đến Pháp Lực cảnh, phạm vi nguyên khí thiên địa bị ảnh hưởng lớn nhất là khoảng năm mươi dặm.

Về sau, vị tổ tiên này trở thành Bất Lộ cảnh thứ hai của gia tộc, chính là người có tư cách trở thành Thiên Nhân thật sự.

Nhưng vẫn kém xa Cố Dương.

Điều càng khiến hắn cảm thấy sợ hãi là, phạm vi này vẫn đang không ngừng mở rộng.

Lúc này, Cố Dương vẫn chưa thật sự bước tới một bước kia, chân nguyên trong cơ thể hắn vẫn đang điên cuồng tăng cao, thế nhưng còn chưa đạt đến cực hạn.

Trên bầu trời, vòng xoáy kia càng ngày càng lớn, nguyên khí thiên địa bị ảnh hưởng cũng càng ngày càng nhiều.

...

[...Người đột phá Pháp Lực cảnh!]

[...]

Không biết trải qua lần mô phỏng thứ mấy, Cố Dương nhìn thấy nhắc nhở này bên trong mô phỏng, trong lòng rung động.

Cuối cùng cũng đến rồi!

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn một.”

Cố Dương cảm thấy trong cơ thể tuôn trào một luồng sức mạnh khó mà hình dung được, sau đó xông ra bên ngoài cơ thể.

Cơ bắp, xương cốt, thậm chí tế bào cực kỳ nhỏ trong cơ thể đều đang xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Trước đó, cơ thể hắn hóa thành phượng hoàng, thực tế là do lửa của phượng hoàng trong cơ thể hắn biến thành, tương đương với bên ngoài cơ thể được bao phủ một lớp vỏ bọc phượng hoàng.

Cho đến bây giờ, sau khi tu vi của hắn đạt đến đỉnh phong, huyết mạch phượng hoàng trong cơ thể xuất hiện một loại biến dị nào đó, xảy ra thay đổi tựa như thoát thai hoá cốt.

Cố Dương cảm nhận được một loại đau đớn ăn sâu vào trong xương tủy.

Sau đó là cảm giác ngứa ngáy khó mà hình dung được, giống như có vô số con kiến đang cắn xé trong cơ thể hắn.

Đây quả thật là tra tấn đáng sợ.

Một lát sau, cơ thể hắn xảy ra biến dị, trong nháy mắt, biến thành một con phượng hoàng thật sự.

Đã có được thân thể phượng hoàng!

Trên lớp lông chim lộng lẫy cao quý bùng lên một ngọn lửa đỏ thẫm, trong nháy mắt đốt cháy cấm chế kia, tạo ra một lỗ hổng.

Cố Dương cảm thấy trong cơ thể đang không ngừng tuôn ra một luồng sức mạnh xa xưa mà cổ kính.

Điều này đến từ truyền thừa của huyết mạch phượng hoàng.

Ngọn lửa trên người hắn càng ngày càng lớn mạnh, thiên la địa võng đang vây nhốt kia giống như băng tuyết tan rã, biến mất không thấy tăm hơi.

...

“Phụ thân...”

Hi Hoàng ở bên cạnh tắm mình bên trong ngọn lửa, giống như được trở về trong bụng mẹ, nhìn thấy hắn để lộ ra chân thân phượng hoàng, trong lòng kích động đến mức không thể tự khống chế bản thân.

Mặc dù nàng đã là Pháp Lực cảnh tam trọng, nhưng vẫn không cách nào biến hóa ra chân thân phượng hoàng, đây là vấn đề huyết mạch.

...

Cùng lúc đó, trên người La Diệu Vũ cũng xảy ra biến dị.

Chương 285: Thất Mệnh Bồ Thiên đan

Chỉ thấy hai móng vuốt to lớn màu đen mọc ra từ sau lưng hắn, sau đó lại mọc ra thêm hai cái móng vuốt ngắn hơn.

Trong nháy mắt, một con nhện khổng lồ màu đen xé rách lớp da, chui ra từ trong cơ thể La Diệu Vũ.

Cuối cùng, chỉ còn lại cái đầu lơ lửng ở đó, trên mặt vẫn còn sót lại vẻ tức giận.

Cái đầu kia không ngừng phình ra, chỉ thoáng chốc, đường kính đã vượt quá mười mét, trở nên cực kỳ to lớn.

La Ngọc Long nhìn thấy toàn bộ quá trình biến dị, khiếp sợ tái xanh mặt mày.

Không ngờ nhị thúc tổ lại biến thành một con quái vật.

Đột nhiên, cái đầu khổng lồ kia quay lại, trợn mắt nhìn hắn.

Bỗng nhiên, một ngọn lửa giận không tên từ trong lồng ngực xông thẳng lên trên đầu.

Dựa vào cái gì mà La Diệu Vũ kia dám quát mắng sai bảo ta?

Dựa vào cái gì mà muốn ta bán mạng cho gia tộc này?

Dựa vào cái gì mà muốn ta ở lại nơi nguy hiểm này?

...

Tức giận trong lòng La Ngọc Long phá tan phòng tuyến lý trí, vèo một cái, quay người chạy trốn, rất nhanh đã biến mất tăm.

Cái đầu khổng lồ kia phát ra tiếng rít gào, muốn lập tức đuổi theo, nhưng lại gặp phải một chướng ngại vô hình, bị bắn trở về.

Nó quay đầu nhìn về phía Cố Dương ở cách đó không xa, toàn bộ gân xanh trên mặt đều nổi lên.

Lúc này, Cố Dương đã khôi phục hình người, trên người mặc y phục do pháp lực ngưng tụ thành, tay cầm Phượng Vũ đao, ánh mắt âm u lạnh lẽo: “Nơi này không phải nơi để người giương oai!”

Thức thứ nhất của Thần Tiêu Lục Diệt, Thiên Hỏa Phần Diệt!

Một đao chém ra, thiên hỏa giáng xuống!

Sau khi đến Pháp Lực cảnh, uy lực trong thức này có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Hắn thật sự dẫn dắt thiên hỏa giáng xuống từ trên bầu trời, đánh lên trên người quý vật kia.

Dưới sức mạnh mang tính hủy diệt này, quý vật kia phát ra tiếng thét thảm thiết, bị đốt cháy gần như sạch sẽ.

Trong phạm vi của thiên hỏa, tất cả mọi thứ đều biến thành tro tàn.

...

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, một giọng nói tức giận từ đằng xa vọng đến.

Một luồng khí tức mạnh mẽ nhanh như chớp bay về phía này.

Pháp Lực cảnh tam trọng!

Cô Dương không chút do dự, bỏ xuống đao thứ hai.

Thức thứ hai của Thần Tiêu Lục Diệt, Lôi Đình Tru Diệt!

Trên bầu trời, một tia sấm sét to lớn màu tím bỏ xuống, đánh lên trên người quái vật nhện nhện màu đen kia.

Ngay sau đó, ánh sáng cực kỳ chói mắt xuất hiện.

Vút!

Cuối cùng bóng hình kia cũng đã đến, chỉ thấy mặt đất để lại một cái hố cực lớn, nhưng không cảm nhận được khí tức của La Diệu Vũ nữa rồi.

Mà người hành hung đã hóa thành một con phượng hoàng, biến mất ở phía chân trời, tốc độ nhanh đến mức độ không cách nào tưởng tượng được.

“Cho dù ngươi là ai, lão phu cũng phải chém ngươi thành trăm mảnh!”

Xong rồi, lại đắc tội với một gia tộc.

Cô Dương nghe ra được bên trong giọng nói ở đằng sau kia ẩn chứa sát ý mãnh liệt, bèn cảm khái một tiếng, nhưng trong lòng lại không chút để ý.

Bởi có câu, nợ càng nhiều càng không lo.

Hắn có đủ nhiều kẻ thù rồi, không quan tâm xuất hiện thêm một La gia.

Dù gì La gia cũng là chó săn của Tam Thánh môn, dựa vào quan hệ của hắn và Tam Thánh môn, ngày sau sớm muộn gì cũng phải đối đầu.

Sau khi bay xa mấy trăm cây số, lúc này Cố Dương mới dừng lại, khôi phục hình người.

Hi Hoàng hỏi: “Phụ thân, tiếp theo mình đi đâu?”

“Trước tiên tìm một nơi dừng chân đã.”

Cố Dương quan sát xung quanh một lát, thấy phía nam có một tòa thành, nói: “Đi tới đó đi.”

Hai người bay về phía tòa thành kia, để tránh cho mọi người khiếp sợ, bọn họ đáp xuống dưới chân một ngọn núi bên ngoài thành, sau đó đi bộ vào thành.

Chủ yếu là hắn cần phải mua mấy bộ y phục.

Vừa rồi khi đột phá biến thành phượng hoàng, y phục đều rách tươm, bây giờ chỉ dựa vào pháp lực biến hóa ra y phục, cảm giác là lạ, mà như này cũng tiêu hao rất lớn.

Sau khi đến Pháp Lực cảnh, thay đổi lớn nhất chính là chân nguyên được chuyển hóa thành pháp lực, chưa kể đến uy lực tăng gấp bội, quan trọng hơn chính là pháp lực có linh tính, có thể làm được rất nhiều chuyện mà trước kia không làm được.

Ví dụ như dùng pháp lực biến hóa ra y phục, thoát nhìn không khác y phục bình thường là mấy.

Còn có thể tùy ý biến hóa tính chất của nó, muốn lửa thì có thể xuất hiện lửa, muốn băng thì có thể dùng pháp lực biến ra băng.

Pháp lực đã có thể hình thành vòng bảo hộ vững chắc không thể lay chuyển, cũng có thể hóa thành đồ vật mềm mại nhất thiên hạ, chứa hết vạn vật.

Pháp lực có thể sáng tạo ra đủ loại thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi, dưới con mắt của người phàm, Pháp Lực cảnh chẳng khác gì thần tiên.

Nếu pháp lực đủ hùng hậu, hô mưa gọi gió, đào núi lấp biển cũng chẳng phải việc khó.

Pháp Lực cảnh cũng chia làm ba tầng, mỗi một tầng chính là một trọng.

Trọng là như thế nào?

Sau khi đạt được Kim Thân, chuyện cần làm chính là mở rộng nguyên thần, đến một cực hạn nào đó thì sẽ mở ra thiên môn, bước vào cấp bậc cao hơn.

Mỗi khi tăng lên một trọng, liên hệ giữa nguyên thần và thiên địa sẽ càng thêm mật thiết, có thể thoải mái dẫn dắt nguyên khí thiên địa hơn.

Mặc dù Cố Dương mới bước vào nhất trọng, nhưng nguyên thần của hắn vô cùng lớn mạnh, pháp lực trong người cũng hùng hậu đến cùng cực.

Lúc này, cuối cùng tích lũy hùng hậu trong nhiều năm trước cũng đã chuyển hóa thành thực lực, dễ dàng giết chết quỷ vật kia và quái vật do cường giả Pháp Lực cảnh nhị trọng biến thành.

...

Cố Dương tìm một nhà trọ ở lại, nhờ tiểu nhị trong đó đi mua y phục.

Hi Hoàng vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, vừa rồi vì để phá vỡ cấm chế kia đã sử dụng không ít pháp lực, cần phải nghỉ ngơi.

Bản thân hắn cũng phải sắp xếp lại thu hoạch lần này.

Hắn mở hệ thống ra, thấy bên trong chỉ còn hai mươi tám điểm năng lượng.

Nói cách khác, vừa rồi hắn tiến hành hai mươi lăm lần mô phỏng, sau khi giết chết quỷ vật và quái vật kia thì lần lượt nhận được tám điểm và hai mươi điểm năng lượng.

Không có linh hỏa trợ giúp, tiến độ tu luyện vẫn còn rất chậm.

Trên cơ bản, nội dung mô phỏng trước đó đều giống nhau, có thể thấy được, càng về sau thì tăng chút thực lực này cũng không sinh ra ảnh hưởng gì đến đại cục.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao mười điểm năng lượng.]

Lại lên giá, tăng gấp hai phẩy năm lần.

Cố Dương hơi đau đầu.

Điều này có nghĩa là, một lần mô phỏng phải bổ sung mười thanh pháp khí phổ thông, hai thanh linh khí phổ thông.

Hắn rất nghi ngờ, cướp hết linh khí và pháp khí trên đất Đại Chu này cũng chưa chắc có thể giúp hắn đột phá đến Bất Lậu cảnh, chứ đừng nói đến Thiên Nhân cảnh.

“Vẫn phải tới thế giới động thiên kiếm năng lượng mới được.”

Cố Dương trầm suy nghĩ.

Chương 286: Thất Mệnh Bổ Thiên đan (2)

Bên trong Thủy Nguyệt động thiên, tài nguyên pháp khí phong phú hơn Đại Chu không biết bao nhiêu lần, gần như mỗi Thần Thông cảnh đều có một món linh khí, ngay cả tu sĩ Kim Đan cảnh cũng có rất nhiều pháp khí trong tay.

Chẳng qua bây giờ hắn bị Cổ Giang kiếm phái truy sát, đây chính là môn phái lớn mạnh có Thiên Nhân tọa trấn.

Điều càng quan trọng hơn chính là, môn phái này hoàn toàn không nói lý lẽ, lại phái bốn vị cường giả tương đương với Bất Lậu cảnh đi truy sát một Kim Thân cảnh như hắn.

Quá nguy hiểm.

Tạm thời dừng đi thì tốt hơn.

Còn về Hoàng Tuyền động thiên cũng không tệ, nơi đó có vô số quý vật, dựa vào thực lực hiện giờ của hắn, hoàn toàn có

thể nhẹ nhàng “cày quái”.

Nhưng mà nói không chừng quý vật Bất Lộ cảnh kia vẫn đang ở gần đó, nếu thật sự đi, vậy thì chính là tự tìm đường chết.

Đó chính là quý vật Bất Lộ cảnh đỉnh phong, bây giờ hẳn hoàn toàn không phải là đối thủ.

“Hai thể giới động thiên đều không thể đi, chẳng lẽ phải đi tìm Tào Y Y?”

Cố Dương sàu lo suy nghĩ.

Ngoài hai động thiên này ra, hẳn chỉ có thể nghĩ đến Vạn Tượng động thiên nữa thôi.

Vấn đề là Tào gia là chó săn của Xích Minh thiên, liệu đến Tào gia có phải là chui đầu vào lưới?

Trước đó vị kia của Xích Minh thiên chưa từng xuất hiện, cũng không có nghĩa là bây giờ hẳn sẽ không xuất hiện.

Hơn nữa đầu óc Tào Y Y cũng không được bình thường, mỗi lần dẫn hẳn vào Vạn Tượng động thiên xong đều sẽ hủy chìa khóa.

Rất có thể Vạn Tượng động thiên còn nguy hiểm hơn Thủy Nguyệt động thiên.

...

“Ồ?”

Ngay khi Cố Dương đang tự hỏi bước tiếp theo nên làm thế nào thì cảm nhận được một khí tức khá quen thuộc.

“Vậy mà lại là nàng?”

Hắn lập tức nhận ra, đây là khí tức của cao thủ nhất phẩm bên người Sở Tích Nguyệt.

Trước đó, người này vẫn luôn ẩn nấp trong chỗ tối, chưa bao giờ hiện thân, nhưng cũng từng để lộ một chút khí tức, dọa một vị cao thủ nhất phẩm của Lâm gia sợ hãi bỏ chạy.

Vì vậy Cố Dương vẫn nhớ rõ.

Hắn vui mừng: “Không ngờ Tích Nguyệt cũng ở trong tòa thành này.”

Nếu hộ vệ này ở đây, vậy chắc chắn Sở Tích Nguyệt cũng ở đây.

Ở trong mô phỏng lúc trước, Sở Tích Nguyệt từng gặp tập kích, hắn còn đang lo lắng không biết đi đâu tìm nàng, không ngờ lại gặp ở nơi này.

Vậy thì không thể tốt hơn rồi.

Nhưng mà Cố Dương cũng không vội ra gặp mặt nàng, dự định ở bên cạnh âm thầm bảo vệ, tránh cho đứt dây động rừng.

...

“Tiểu di, sao rồi?”

Trong một căn nhà cách đó hơn nửa tòa thành, Sở Tích Nguyệt đeo khăn che mặt, khoác áo choàng màu đen, thấy sắc mặt tiểu di không đúng, căng thẳng hỏi.

Sở Ngân Tinh sa sầm mặt mày, lắc đầu nói: “Chắc hẳn không phải là người của Vân Sơn phái.”

Sở Tích Nguyệt im lặng một lát, lấy một món đồ từ trong ngực ra, trình trọng giao vào tay nàng, nói: “Tiểu di, mục tiêu của Vân Sơn phái là ta, ta dẫn họ rời đi, ngươi mang thứ này về La châu...”

“Ta từ chối.”

Sở Ngân Tinh quả quyết nói, trong giọng điệu không cho cơ hội thương lượng.

Sở Tích Nguyệt lo lắng nói: “Vân Sơn phái có một vị cường giả Pháp Lực nhị trọng, chúng ta căn bản không trốn thoát, một mình ngươi đi thì còn có cơ hội, dựa vào thân phận của ta, bọn họ không dám làm gì ta đâu.”

“Sứ mệnh duy nhất của ta chính là bảo vệ an toàn cho ngươi.”

“Tiểu di, ngươi hẳn phải biết, món đồ này quan trọng với lão tổ như thế nào.”

“Không được là không được, ta đã truyền tin tức ra ngoài, không lâu sau sẽ có viện binh đuổi đến.”

Sở Tích Nguyệt nóng ruột dậm chân: “Tin tức truyền ra có nhanh đến đâu cũng không thể nào nhanh hơn Vân Sơn phái.”

Cho dù nàng nói như thế nào, Sở Ngân Tinh đều không nghe theo, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Sở Tích Nguyệt đành phải chán nản từ bỏ.

Nàng biết, một mình tiểu di, khả năng trốn thoát cũng không lớn.

Vân Sơn phái là một trong những môn phái có thực lực lớn mạnh nhất bên dưới sáu môn phái lớn, hùng bá Khánh châu.

Trong môn có một cường giả Pháp Lực nhị trọng tọa trấn, người bình thường cũng không dám chọc vào môn phái này.

Khánh châu nằm ở phía tây bắc của Đại Chu, hẻo lánh hoang vu, đệ tử của Vân Sơn phái cũng hiếm khi rời khỏi Khánh châu, có thể nói là yên phận ở trong một vùng.

Từ nửa năm trước, sau khi chia tay với Cố Dương, Sở Tích Nguyệt ngao du khắp nơi, đi về phía bắc, tháng trước đã đến Khánh châu.

Trong lúc vô tình, nàng xông vào trong bí cảnh, cơ duyên xảo hợp mở được động phủ bên trong bí cảnh, lấy được một viên đan dược tên là “Thất Mệnh Bỏ Thiên đan”.

Dựa theo giới thiệu trên quyển sách trong động phủ, đan dược này có thể kéo dài ba trăm năm tuổi thọ cho tu sĩ Thần Thông cảnh trở lên.

Lấy được đan dược này, Sở Tích Nguyệt mừng như nhật được chí bảo.

Nàng biết, lão tổ đã sống hơn một nghìn năm, với tuổi thọ của Bất Lậu cảnh, cũng sắp đi đến cuối cùng rồi.

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến gia tộc đồng ý cầu hôn của Tần gia.

Minh Nguyệt đao cực kỳ quan trọng đối với lão tổ, Sở gia căn bản không thể làm gì khác hơn.

Bây giờ, nàng lấy được thần đan Thượng Cổ có thể kéo dài tuổi thọ, vậy thì chuyện đã khác rồi, nói không chừng sẽ khiến lão tổ thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra.

Nhưng mà cuối cùng nàng vẫn bị người của Vân Sơn phái phát hiện.

Sau khi rời khỏi bí cảnh kia, nàng và tiểu di chạy một mạch về Tề châu, nhưng vẫn không chắc có thể trốn thoát được truy đuổi của Vân Sơn phái.

Nơi giao nhau giữa Tề châu với Khánh châu là Đông Nguyệt thành.

Vài nhân vật quan trọng trong Vân Sơn phái đang cung kính đứng ở ngoài thành, giống như đang đợi người nào đó.

Trong ánh trăng, một bóng dáng đáp xuống từ trên trời.

Tất cả mọi người bao gồm cả chương môn của Vân Sơn phái đều vái lạy: “Cung nghênh sư tổ!”

Người đến mặc áo xanh, hai bên tóc mai nhuộm màu sương, nhìn dáng vẻ là một người trung niên, trên mặt mang theo vẻ u uất không tan, khiến cho người ta có cảm giác tang thương.

Người này chính là tổ sư sáng lập ra môn phái Vân Sơn phái, Lục Vân Sơn.

Người ở đây đều là đồ tử đồ tôn của hắn.

Trong tay Lục Vân Sơn cầm một thanh kiếm, kiếm khí bắn lên trời. Trong mắt mấy người ở đây đều lóe lên vẻ đau đớn, đều không chịu nổi đường kiếm khí này.

Chương 287: Một con đường tranh đoạt tuyệt đối

Đó là một thanh thần binh tuyệt thế mới vừa lấy được từ trong bí cảnh kia.

Chính vì thanh thần binh này nên bọn họ mới có thể để cho nữ nhân giao hoạt kia trộm mất một lọ đan dược, còn chạy mất.

Sau đó, Lục Vân Sơn ở lại trong bí cảnh định luyện hóa thanh thần binh tuyệt thế này.

Vốn tưởng rằng chỉ là một võ giả nhất phẩm, tuyệt đối không thể chạy thoát được.

Ai ngờ bảy vị nhất phẩm lại để người ta chạy mất.

Quả thật là đồ vô tích sự.

Giây phút nhận được bẩm báo của bọn họ thì mới biết được thứ bị trộm đi là một viên đan dược có thể kéo dài tuổi thọ ba trăm năm, Lục Vân Sơn lập tức không ngồi yên được nữa, ngay cả thanh thần binh tuyệt thế cũng không thèm luyện hóa nữa mà ngay tức khắc chạy tới.

Hắn đã hai trăm năm mươi tuổi rồi, chỉ còn lại năm mươi năm tuổi thọ mà thôi.

Nếu biết viên đan dược kia quý giá như vậy, hắn nhất định cầm lấy đan dược kia trước, đâu đến nỗi bị một võ giả nhất phẩm trộm đi mất được?

Đáng tiếc, trên thế giới này không có thuốc hồi hận.

Nhưng mà các nàng không trốn thoát được đâu!

Vẻ mặt Lục Vân Sơn lạnh như băng, hỏi: “Người đâu?”

Chương môn mồ hôi chảy đầy đầu đáp lại: “Sau khi vào Tề châu, hai người kia vẫn luôn đi về phía đông, hiện giờ chắc đã ở Sơn Đài thành rồi.”

Lục Vân Sơn không vội vã xuất phát, lại hỏi: “Có điều tra được thân phận của nàng không?”

“Từ chân nguyên của nàng với võ công mà nàng sử dụng, còn có độ tuổi nữa thì chắc là Sở Tích Nguyệt của Sở gia.”

Chương môn biết những năm này sư tổ vẫn luôn trong bế quan, nên nhắc nhở thêm một câu: “Không lâu trước đó, Tàn gia đã cầu thân Sở gia, Sở Tích Nguyệt này đã đính hôn với thế tử Tàn gia rồi.”

Lục Vân Sơn biến sắc, tất nhiên hiểu được lợi hại trong đó.

Hắn biết rõ sự đáng sợ của chín gia tộc lớn trong thiên hạ.

Nhớ năm đó, khi hắn còn nhỏ đã có kỳ ngộ, tuổi còn trẻ đã leo lên được đệ nhất Thiên Kiêu bảng, đệ nhất Nhất Phẩm bảng, ba mươi tuổi đã là Kim Thân.

Khi một trăm tuổi đã bước vào Pháp Lục cảnh.

Lúc đó vì tính cách kiêu ngạo, khinh thường thiên hạ, không hề coi trọng chín gia tộc lớn trong thiên hạ.

Mãi cho đến một ngày, hắn gặp phải một vị Pháp Lục cảnh thanh danh không hiển hách của Trần gia, sau đó phát sinh xung đột, giao thủ mới gần ba chiêu mà hắn đã thất bại thảm hại, ái lữ vì cứu hắn nên đã mất mạng tại chỗ.

Sau lần đó hắn mới biết được mình và đệ tử của thế gia đứng đầu này có bao nhiêu chênh lệch.

Nhưng mà hồi hận cũng đã muộn rồi.

Từ đó, Vân Sơn phái đã xuất hiện thêm một điều môn quy, đó là không được phát sinh xung đột với chín gia tộc lớn trong thiên hạ và sáu môn phái lớn.

Đây là con đường sinh tồn của một môn phái nhỏ, làm việc không đụng chạm đến ai.

Không ngờ rằng, lần này người đánh cắp Thất Mệnh Bỏ Thiên đan lại là đích nữ xuất sắc nhất thế hệ này của Sở gia, còn là vị hôn thê của thế tử Tần gia.

Chuyện liên quan đến hai thế gia lớn, nếu xử lý không tốt sẽ có mối họa đồ xuống đầu.

Lục Vân Sơn nắm chặt thanh thần binh tuyệt thế trong tay, trong mắt lóe lên sát khí. Hắn bay lên không trung, đảo mắt đã biến mất trong trời đêm.

Phương hướng kia chính là Sơn Đài thành.

...

Lục Vân Sơn xuất thân bản hàn, chưa hề báỉ sư, cũng chưa hề gia nhập vào thế lực nào, tự sáng lập Vân Sơn phái, suốt cả

quá trình vô cùng gian khổ.

Không có ai hiểu rõ hơn hẳn, cơ duyên quan trọng đến cỡ nào.

Nếu không nhờ kỳ ngộ khi còn nhỏ kia, hẳn tuyệt đối không có được thành tựu như hiện giờ.

Kỳ ngộ lần đó cũng do hẳn dùng mạng đổi lấy.

Con đường tu hành chính là một con đường tranh đoạt tuyệt đối.

Cả đời này hẳn đã hai lần gặp phải kỳ ngộ lớn.

Một lần tranh đoạt thắng, từ một tử đệ nghèo hèn vốn cả đời không có hy vọng gì với võ đạo lại trở thành đệ nhất Thiên Kiêu bảng, còn bước vào Thần Thông cảnh.

Một lần tranh đoạt thua, bản thân bị thương nặng, đạo lữ cũng vì vậy mà mất mạng.

Hiện giờ lại có một kỳ ngộ lớn khác đang đặt ngay trước mặt hẳn.

Thành công thì kéo dài được tuổi thọ ba trăm năm, cũng có đủ thời gian để đột phá đến Bất Lậu cảnh.

Nếu thất bại thì đắc tội cả Sở gia và Tàn gia, cả hẳn và toàn bộ Vân Sơn phái đều sẽ bị xóa sổ.

Lục Vân Sơn quyết định muốn tranh đoạt một phen.

...

Màn đêm rộng lớn.

Sở Tích Nguyệt đứng trong sân, ngẩng đầu nhìn vầng trăng non cong cong kia, trên vẻ mặt hơi phiêu muộn.

Nàng biết bản thân đang rơi vào một ngõ cụt.

Khánh châu thì gần quá mà La châu lại xa quá.

Tuy rằng nàng đã đột phá đến cảnh giới nhất phẩm, nhưng muốn chạy trốn khỏi Thần Thông cảnh đang nhắm vào là chuyện không có khả năng.

Cái gọi là ở nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, ở trong thành, hòa lẫn vào đám người thì không dễ bị phát hiện

ra.

Nếu ở ngoài thành thì cho dù ẩn nấp ở đâu cũng không chạy thoát khỏi ánh mắt của Thần Thông cảnh.

Nơi này là một cứ điểm bí mật của Sở gia, vốn chuyên dùng để phụ trách thu thập tin tình báo về La gia, các nàng quyết định trốn ở đây, chờ đợi gia tộc tới cứu viện.

Sở dĩ lựa chọn thành thị này chính vì nơi này là địa bàn của La gia.

Dù gì nàng cũng phải cố hết sức quây nước đục lên, có thể kéo thêm bao nhiêu thời gian đều tốt cả.

Sở Tích Nguyệt sờ chiếc bình trong lòng.

Chỉ cần có thể kéo dài đến khi gia tộc cứu viện, chờ lúc về đến gia tộc, hiến Thất Mệnh Bô Thiên đan cho lão tổ thì có thể xin nàng...

Đột nhiên, giọng Sở Ngân Tinh khẽ khàng truyền đến: “Người nên biết, cho dù người hiến đan dược cho lão tổ thì nàng cũng không thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Người gả vào Tần gia đã thành chuyện không thể tránh được.”

Sở Tích Nguyệt im lặng.

“Hắn trêu hoa gheo nguyệt suốt dọc đường, ở Tĩnh châu thì thông đồng với Tĩnh Hải vương phi, đến Thần Đô thì trường công chúa và muội muội ruột của hoàng hậu vì hắn mà tranh đoạt tình nhân, ngay cả hoàng hậu cũng cấu kết với hắn... Nam nhân như vậy, không đáng giá đâu!”

Giọng điệu của Sở Ngân Tinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Sở Tích Nguyệt vẫn nhìn vầng trăng non cong cong kia, dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Tổ mẫu đã nói nam nhân thiên hạ không có một kẻ nào tốt cả. Trước kia ta không hiểu, nhưng bây giờ đã hiểu rồi, lão nhân gia nàng nhất định đã bị tổn thương vì tình.”

Chương 288: Quảng Hàn tiên cung

“Sau khi phụ thân rời đi, mẫu thân vẫn luôn buồn bực không vui, thường lấy nước mắt rửa mặt, hồi nhỏ ta đều nhìn thấy cả.”

“Tiểu di ngươi cho đến giờ vẫn không chịu lập gia đình, đây chẳng phải vì trong lòng đã có đối tượng rồi sao?”

“Có lẽ đây chính là số mệnh của nữ tử Sở gia chúng ta.”

Sở Ngân Tinh trầm mặc.

Sở Tích Nguyệt hít một hơi thật sâu, nói: “Ta biết, hấn giết hoàng đế, Trần Quốc kiếm nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn. Hấn đâu phải là đối thủ của Trần Quốc kiếm? Ta chỉ muốn xin lão tổ, có thể bảo vệ hấn một mạng thôi...”

“Ngu xuẩn!”

Đột nhiên, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ trên đỉnh đầu.

Sở Tích Nguyệt lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên, sau khi thấy rõ người đến là ai thì trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng: “Nhị tổ mẫu!”

Chỉ thấy trên bầu trời có một bóng dáng lơ lửng, đó chính là nhị tổ mẫu Sở Mi, có được tu vi Pháp Lực nhất trọng.

Nàng đến đây nhanh như vậy thật sự ngoài dự đoán của các nàng.

Sở Tích Nguyệt hỏi: “Sao ngươi chạy đến đây nhanh như vậy?”

Sở Mi chậm rãi đáp xuống mặt đất, nói: “Ta vừa khéo đến Tề châu làm chút việc. Lá gan của ngươi không nhỏ, đồ của cường giả Pháp Lực cảnh mà ngươi cũng dám cướp đoạt.”

Trên đường đi, nàng đã nhận được tin tức tình báo, cho nên biết được chân tướng.

Tuy rằng trên tin tức tình báo kia không nói cụ thể là thứ đồ gì, nhưng có thể khiến Sở Tích Nguyệt sử dụng tín hiệu xin giúp đỡ cấp bậc cao nhất, nhất định không phải là thứ đơn giản.

Đúng lúc này, ba người cảm ứng được một luồng kiếm ý kinh người đang nhanh chóng lao đến đây.

Sở Mi biến sắc: “Đến nhanh thật.”

Trong nháy mắt, một bóng dáng đã xuất hiện trên không trung của viện. Người kia dùng giọng nói lạnh như băng: “Giao đồ ra đây, lão phu có thể coi như không phát sinh chuyện gì cả. Nếu không, đừng trách lão phu hạ kiếm không lưu tình.”

Sau đó, hắn rút kiếm trong tay ra, một đường kiếm ý màu bạc xông thẳng lên trời.

Phía dưới, kiếm trong tay Sở Tích Nguyệt và Sở Ngân Tinh đều vang lên ong ong. Sắc mặt các nàng đều trắng bệch, khoe miệng rỉ máu, hiển nhiên đã bị đường kiếm ý bá đạo tuyệt luân kia gây thương tích.

“Thần binh tuyệt thế?”

Sở Mi biến sắc.

Đương nhiên nàng biết đến Lục Vân Sơn. Tuy rằng cảnh giới thấp hơn một bậc, nhưng nàng vẫn tin rằng có thể che chở cho đám người Sở Tích Nguyệt rời đi.

Nhưng nếu trong tay Lục Vân Sơn xuất hiện thêm một thanh thần binh tuyệt thế thì kết cục sẽ khác.

Bên trong phòng, Hi Hoàng cảm ứng được một đường kiếm ý vô cùng sắc bén đang xông thẳng lên trời, trong lòng cả kinh nên đi ra: “Phụ thân, là người của La gia đuổi tới sao?”

Cô Dương ngẩng đầu nhìn bóng người nhỏ bé ở xa xa kia, võ Phượng Vũ đao, trấn an sự bồn chồn xao động của nó.

Sau khi đường kiếm ý kia xuất hiện, Phượng Vũ đao giống như bị kích thích, tự chấn động, giống như định phân cao thấp với đối phương.

Hắn lắc đầu nói: “Không phải.”

Hi Hoàng vẫn lo lắng: “Sơn Đài thành là trấn quan trọng của Tề châu, xuất hiện một vị cường giả như vậy, La gia sẽ không ngồi yên không để ý đến. Phụ thân, chúng ta vẫn nên đi thôi.”

Nàng không phải vì lo lắng cho an nguy của phụ thân, nàng tin tưởng thực lực của Cố Dương hơn bất cứ ai.

Nhưng từ trong tiềm thức, nàng lại không muốn để phụ thân xảy ra xung đột với La gia.

Cho dù như thế nào, trên người nàng vẫn có một nửa huyết mạch của La gia.

Mặc dù năm đó La gia bán đứng nàng và mẫu thân, nhưng chuyện này đã qua hơn một ngàn năm rồi, người năm đó bán đứng các nàng chỉ sợ đã sớm hóa thành một đồng đất vàng.

Người đã chết rồi, nàng cũng có thể buông bỏ oán hận trong lòng. Tuy rằng không muốn nhận La gia, nhưng luôn có một chút nhớ tình xưa như vậy.

Cố Dương nói: “Người kia đang truy sát một bằng hữu của ta. Ta không thể ngồi yên không để ý đến.”

Hi Hoàng nhìn vẻ mặt của hắn, có một trực giác, chỉ sợ người bằng hữu kia có quan hệ không bình thường với hắn.

Nhưng mà vì sao còn chưa ra tay?

Tuy rằng nàng không hiểu, nhưng không hỏi.

Phụ thân làm việc chắc chắn có lý do của hắn.

Lúc này, giọng nam tử kia lại một lần nữa vang lên: “Trong vòng mười giây, giao đồ ra!”

Hắn đang đưa ra tối hậu thư.

Cố Dương vẫn không định ra tay, vừa trấn an Phượng Vũ đao đang xao động, vừa kiên nhẫn chờ đợi thời cơ.

...

.....

“Lục Vân Sơn, Pháp Lực nhị trọng, một trăm hai mươi năm trước bại dưới kiếm của Trần Hạo của Trần gia. Sau đó, hắn về Khánh châu bế quan, không hề có tin tức.”

Trong một tử lâu nào đó trong thành, hai người ngồi trong phòng bao, bàn về vị Lục Vân Sơn kia.

Người nói là một nam tử sắp ba mươi tuổi, thuật lại cuộc đời của Lục Vân Sơn: “Cũng chính sau trận chiến ấy, Trần Hạo bắt đầu lên thẳng mây xanh, trong hơn mười năm ngắn ngủi đã đột phá đến Pháp Lục tam trọng, leo lên hạng mười Tông Sư bạng.”

“Nhưng mà trên tư liệu lại không hề nhắc đến chuyện trong tay hắn có một thanh thần binh tuyệt thế. Thảm lão, ngài thấy sao?”

Ngồi ở đối diện hắn là một lão giả nhìn trông bình thường, mí mắt đang sụp xuống, giống như đang ngủ gật.

Nam tử lại gọi vài tiếng: “Thảm lão, Thảm lão...”

Lão giả mới tỉnh lại, dụi dụi mắt, ngáp nói: “Cái gì? Hả, thần binh à, chắc gần đây mới lấy được, còn chưa hoàn toàn luyện hóa.”

Hai người này đều đến từ Hồng Lô.

Nam tử tên Điền Triết Vũ, chính là đệ tử ký danh của chủ nhân Hồng Lô.

Còn lão giả họ Thảm, là tuần tra sứ có tuổi nghề lâu nhất, cũng là một vị tuần tra sứ Thần Thông cảnh duy nhất.

Bình thường bọn họ vẫn ở trên thảo nguyên, tìm hiểu hư thực về cường giả Man tộc.

Mấy ngày hôm trước, thảo nguyên xuất hiện biến cố cực lớn. Bọn họ không thể ở lại thảo nguyên được, chỉ có thể quay về Đại Chu. Hôm nay đi qua Sơn Đài thành.

Không ngờ rằng lại gặp phải việc này.

Bảng danh sách do Hồng Lô ban bố chỉ giới hạn trong dân chúng Đại Chu, cường giả ở nước ngoài, còn có cường giả Man tộc trên thảo nguyên đều không được ghi chép lại vào trong đó.

Điền Triết Vũ hơi kinh ngạc, nói: “Thần binh tuyệt thế còn chưa hoàn toàn luyện hóa đã dám chạy đến Tề châu. Hắn không sợ bị La gia cướp đi sao?”

Một món thần binh tuyệt thế rất đáng để một Bất Lộ cảnh ra tay.

Có thể nói rằng, hành động lần này của Lục Vân Sơn cực kỳ mạo hiểm.

Chương 289: Quảng Hàn tiên cung (2)

Mí mắt của Thảm lão lại bắt đầu rũ xuống, hàm hồ nói: “Xem ra thứ này vô cùng quan trọng đối với hắn.”

“Sẽ là thứ gì đây?”

Điền Triết Vũ vô cùng tò mò, rốt cuộc là thứ gì mà có thể khiến cho người cẩn thận như Lục Vân Sơn dám mạo hiểm nguy cơ thần binh tuyệt thế bị cướp cũng muốn tự mình đuổi theo đây?

...

“Nguyệt Nhi?”

Sở Mi đang phải thừa nhận áp lực cực lớn, pháp lực của Lục Vân Sơn đã phong tỏa toàn bộ viện.

Mà nàng lại bị một đường kiếm ý khóa chặt, khiến cho nàng cảm thấy lạnh thấu xương.

Đó là uy hiếp trí mạng.

Đây là sức uy hiếp của thần binh tuyệt thế, cho dù kim thân của người mạnh mẽ đến cỡ nào, pháp lực có hùng hậu hơn đi chăng nữa, nhưng ở dưới thanh thần binh tuyệt thế cũng đều lộ rõ vẻ yếu ớt

Cùng là Pháp Lực cảnh, luận về tu vi, tất nhiên phải kể đến mấy vị cường giả trên Tông Sư bảng kia.

Nhưng mà cường giả được công nhận có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất vẫn là mười vị Kiếm Thánh!

Trong mười vị Kiếm Thánh có đến chín vị không lên được Tông Sư bảng, nhưng điều này không hề tổn hại đến uy danh vô địch của họ, bởi vì trong tay bọn họ có một thanh thần binh tuyệt thế.

Tất nhiên Lục Vân Sơn trước mặt còn kém xa Kiếm Thánh, nhưng không phải là người mà nàng có thể ứng phó được.

Sở Mi không nói lời dư thừa, nói một tiếng “Nguyệt Nhi” đã hỏi xong những điều cần hỏi rồi.

Sở Tích Nguyệt truyền âm, nói: “Đan dược kéo dài ba trăm năm tuổi thọ!”

Sở Mi giật nảy mình, tất nhiên nàng biết đan dược có thể kéo dài tuổi thọ quý giá đến cỡ nào.

Đan dược này đã sớm thất truyền, không có ai có thể luyện chế được, chỉ có trong một vài di tích Thượng Cổ thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một hai viên.

Mỗi một lần xuất hiện đều sẽ gây nên một trận gió tanh mưa máu.

Nó còn từng gây nên trận đại chiến giữa cường giả Bất Lậu cảnh.

Sở Mi nghĩ đến lão tổ, chiến ý trong mắt lập tức được đẩy lên, tay nắm lấy một thanh đoản kiếm.

Nàng không cần nhiều lời, Sở Tích Nguyệt và Sở Ngân Tinh đã biết nên làm như thế nào.

...

Dưới khí cơ cảm ứng, Lục Vân Sơn đã biết được sự lựa chọn của Sở Mi, một chút mong chờ may mắn cuối cùng trong lòng hắn đã đánh mất.

Dưới sát ý sôi trào trong lòng, hắn lạnh giọng nói: “Một khi đã vậy, ngươi chết đi.”

Thần binh trong tay hắn sáng rực lên, giống như đâm phá vòm trời, trên không trung xuất hiện bóng dáng của một tòa tiên cung.

Trong tiên cung giống như xuất hiện một bóng người chém ra một kiếm, một đường kiếm ý thánh khiết lại lạnh lẽo giống như ánh trăng lao từ tiên cung.

...

Người dân khắp Sơn Đài thành đều nhìn thấy dị tượng trên bầu trời, vô số người còn tưởng rằng là thần tiên hiển linh, đồng loạt quỳ rạp xuống đất.

Lúc này, trong tử lâu, Thảm lão giống như định ngũ đột nhiên mở to mắt, trong đôi mắt đục ngầu già nua bắn ra tia sáng: “Quảng Hàn tiên cung? Hóa ra truyền thừa mà hần lấy được là của môn phái này...”

Điền Triết Vũ ở bên cạnh nhìn mà váng đầu hoa mắt, nghe vậy giật mình nói: “Quảng Hàn tiên cung trong tam đại tiên cung Thượng Cổ?”

Thảm lão nói: “Điền tịch Thượng Cổ đã từng ghi lại, thứ mà Quảng Hàn tiên cung am hiểu nhất là luyện chế thuốc bất tử. Xem ra, rất có thể Lục Vân Sơn muốn tranh đoạt đan dược kéo dài tuổi thọ.”

Đan dược kéo dài tuổi thọ?

Trái tim Điền Triết Vũ đập loạn lên, không khỏi nghĩ đến lão sư, hô hấp trở nên dồn dập: “Thảm lão...”

Thảm lão nhìn hần, ánh mắt giống như có thể xuyên thấu lòng người, lắc đầu nói: “Ta còn muốn sống lâu thêm vài năm, ta không trêu chọc được người nào trong mấy người này cả.”

Điền Triết Vũ cực kỳ không cam lòng, nhưng cũng biết bằng vào thực lực của mình vốn không có khả năng cướp được đan dược.

Đan dược quý hiếm có thể gặp mà không thể cầu này, gặp được nhưng lại không cách nào có được, cảm giác ngứa ngáy khó nhịn này thật sự rất khó chịu.

Không đúng, Thảm lão mới vừa nói là mấy người này, chẳng lẽ...

Vào đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Thế giới trước mắt đột nhiên tối sầm, Điền Triết Vũ không nhìn thấy cái gì cả, ngay cả ngũ cảm cũng bị cướp đoạt, biến thành người mù kẻ điếc.

Hần thềm chấn động

Đó là “Thái U Phệ Nguyệt Công”.

Thẩm gia!

...

Bên kia, trong nhà trọ.

Hi Hoàng cảm thấy trước mắt tối sầm lại, ngũ cảm bị tước đoạt, giật nảy cả mình. Sau đó, nàng cảm thấy bàn tay của mình được một bàn tay to ấm áp cầm lấy.

Nàng thả lỏng tâm trạng, có phụ thân ở bên cạnh, nguy hiểm gì cũng đều không đáng sợ.

Cô Dương thầm nghĩ: “Hóa ra là Thẩm gia?”

Mới vừa rồi hấn đã phát hiện được có một vị cường giả Pháp Lực cảnh đang ẩn nấp gần đây, tuy rằng khí tức cực kỳ mịt mờ, nhưng vẫn bị hấn phát hiện ra.

Nhưng mà hấn không tìm được vị trí cụ thể của đối phương, cũng không biết lai lịch của đối phương.

Vì cẩn thận, hấn không vội vàng ra tay, chỉ đợi đến khi người này hiện thân.

Kết quả người tới đây lại là kẻ thù cũ, ít nhất cường giả Pháp Lực cảnh kia của Thẩm gia cũng phải nhị trọng.

Hấn nghĩ thầm: “Chẳng lẽ người đó tới vì ta sao?”

Thông qua một thị giác khác, hấn đã nhìn thấy rõ một bóng đen đang đánh về phía Lục Vân Sơn ở trên bầu trời.

Ngay sau đó, thanh thần binh tuyệt thế kia đã đã phóng ra một ánh xanh rực rỡ, xua tan hắc ám.

“Phập” một tiếng, chỉ thấy một bàn tay khô gầy đâm xuyên qua ngực Lục Vân Sơn.

“Khà khà... thanh thần binh này thuộc về ta!”

“Thẩm Quang!”

Lục Vân Sơn phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, âm thanh thù hận căm ghét oán giận tới cực điểm.

Hắn không ngờ rằng bản thân lại bị người khác đánh lén, không những bị trọng thương, ngay cả thanh thần binh tuyệt thế mới vừa đến tay cũng bị cướp đi.

Hắn nhận ra người đánh lén là Thảm Quang, xuất thân Thảm gia, là người cùng thời đại với hắn.

Năm đó hắn là đệ nhất Thiên Kiêu bảng thì Thảm Quang hạng hai.

Sau này hắn thành đệ nhất Nhất Phẩm bảng, Thảm Quang vẫn là hạng hai.

Mặc dù hai người chưa từng giao thủ, nhưng đã từng gặp nhau một lần.

Kết quả là Thảm Quang bị hắn chèn ép luôn thấp hơn hắn một bậc này, vào thời điểm máu chốt lại cho hắn một đòn trí mạng, khiến cho hắn thất bại thảm hại.

Trong lòng hắn căm hận.

Nếu đánh một trận công bằng, Thảm Quang chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

...

Thảm Quang cầm được thanh kiếm này vào tay, thân kiếm vẫn còn rung động ong ong, giống như muốn trốn thoát khỏi tay hắn.

Chương 290: Ra tay

Thảm Quang cầm được thanh kiếm này vào tay, thân kiếm vẫn còn rung động ong ong, giống như muốn trốn thoát khỏi tay hắn.

Một luồng pháp lực màu đen bao trùm thân kiếm, trấn áp nó lại.

Lúc này, hắn cũng đã hiện thân, dáng người gầy gò, làn da tái nhợt đến hơi lạ thường, đôi tròng mắt lại có màu đỏ tươi.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười tà mị: “Lục Vân Sơn, năm đó ngươi chèn ép ta khắp nơi, có từng nghĩ đến sẽ có một ngày

thua thiệt dưới tay ta không...”

“Ha ha ha...”

Thẩm Quang cười điên cuồng, đắc ý tới cực điểm.

Năm đó nếu không phải kiêng dè bối cảnh của Lục Vân Sơn, hẳn đã sớm giết chết người luôn chèn ép hẳn khắp nơi này rồi.

Cho đến hôm nay, cuối cùng hẳn đã xả được bức bối trong lòng.

Xử lý kẻ thù, còn có được một thanh thân binh tuyệt thế, đương nhiên hẳn có lý do để đắc ý.

...

“Thẩm Quang?”

Trong tửu quán cách đó không xa, Điền Triết Vũ theo bản năng liếc nhìn Thẩm lão, chỉ thấy hẳn híp mắt, giống như đang ngủ.

Nhưng mà Điền Triết Vũ đã ở chung sớm chiều với hẳn vài năm, vừa liếc đã nhận ra được hẳn đang giả vờ.

Ở Hồng Lô, Điền Triết Vũ nắm được thân thế bối cảnh của mỗi một vị tuần tra sứ, nhưng chỉ riêng về Thẩm lão thì không hề hay biết gì, ngay cả hẳn cũng không điều tra được lai lịch của Thẩm lão.

Thẩm lão họ Thẩm, tất nhiên có khả năng nhất là xuất thân từ Thẩm gia.

Trước đó, Điền Triết Vũ vẫn cảm thấy chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Hiện giờ, xem ra thật sự có khả năng hẳn là người của Thẩm gia.

Nghĩ đến đến cơ chế bồi dưỡng người thừa kế tàn khốc của Thẩm gia, có người trốn chạy cũng rất bình thường.

Căn cứ vào thời gian Thẩm lão vào Hồng Lô để suy tính, rất có thể hẳn cùng một thế hệ với Thẩm Quang.

Điền Triết Vũ nghĩ đến đây, không ngồi yên được: “Thẩm lão, chi bằng chúng ta đi trước đi.”

Nếu như Thảm Quang phát hiện ra Thảm lão, đương nhiên sẽ là cục diện không chết không ngưng.

Thảm lão lại lắc đầu, tỏ vẻ không hề để ý.

Diên Triệt Vũ vô cùng nghi hoặc, nhưng không hỏi, vì hỏi cũng vô dụng.

...

Bên kia, dưới một kiếm của Lục Vân Sơn, đoản kiếm trong tay Sở Mi đã bị cắt thành hai đoạn, trước ngực có một vết thương thật sâu, máu chảy như suối.

Một kiếm này gần như chém nòng thành hai đoạn.

Sở Tích Nguyệt và Sở Ngân Tinh vốn định nhân cơ hội trốn đi, ai biết lại xuất hiện biến cố như vậy.

Tuy rằng Lục Vân Sơn bị đánh lén trọng thương, nhưng vách chắn pháp lực trong viện vẫn còn đó, là do Thảm Quang gây nên.

Thảm Quang chẳng những vây khốn Lục Vân Sơn, còn vây nốt cả ba nàng vào trong đó.

“Nhị tổ mẫu!”

Sở Tích Nguyệt tiến lên kiểm tra thương thế của Sở Mi. Vừa đưa tay ra, ngón tay nàng đã đau xót, kiếm ý được để lại gần như chém đứt đầu ngón tay nàng.

Đây là điểm khủng bố của cường giả Pháp Lực cảnh, pháp lực để lại ở trên miệng vết thương rất khó loại bỏ.

Lúc này, Sở Mi đang toàn lực vận pháp lực còn sót lại để ngăn cản đường kiếm ý kia. Khỏi phải nhắc đến việc cử động, ngay cả nói thôi cũng không nói ra được.

Thương thế của nàng rất nặng, nếu không nhanh chóng chạy về gia tộc chữa trị, chỉ sợ sẽ bị thương tổn đến căn nguyên.

Sở Tích Nguyệt nghĩ đến đây, cuối cùng không ngồi yên được nữa, ngẩng đầu lên nhìn Thảm Quang vẫn còn đang cười điên cuồng, lớn tiếng nói: “Thảm tiên bối, đây là ân oán giữa người với Lục Vân Sơn, xin thả bọn ta rời đi.”

Thẩm Quang nghe được lời nàng nói, cuối cùng dừng lại, cúi đầu nhìn nàng, trong đôi mắt màu đỏ tươi hiện lên vẻ trào phúng: “Ta rất tò mò, rốt cuộc ngươi đã lấy thứ gì của Lục Vân Sơn, khiến cho hắn không tiếc đuổi tới địa bàn La gia, khiến Sở Mi cũng không tiếc mà liều mạng?”

“Chẳng qua chỉ là một phần công pháp mà thôi.”

Sở Tích Nguyệt nói: “Thẩm gia và Sở gia đều là một trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ, môn công pháp này dùng chung với các ngươi cũng không sao cả. Nhưng mà nhị tổ mẫu ta thương thế nghiêm trọng, cần lập tức quay về cứu chữa.”

“Chỉ biết nói dối.” Thẩm Quang lạnh giọng nói: “Thôi, giết ngươi đi thì hẳn là có thể tìm được.”

Sở Tích Nguyệt có thể cảm nhận được sát ý trong lời nói của đối phương, trái tim chùng xuống, lạnh giọng nói: “Ngươi dám giết ta ư? Chẳng lẽ ngươi định khơi mào đại chiến giữa hai nhà sao?”

Từ ngàn năm nay, giữa chín gia tộc lớn trong thiên hạ đã tạo thành một quy định bất thành văn, không được ý lớn hiếp nhỏ.

Trong cùng cảnh giới, có mâu thuẫn gì, đánh thua hay bị giết đều không được trả thù.

Nhưng mà lỡ như xuất hiện tình huống ý lớn hiếp nhỏ thì nhất định sẽ dẫn tới trả thù mãnh liệt.

Đến cuối cùng, thường sẽ biến thành đại chiến giữa hai gia tộc.

Chuyện này không phải chưa hề xuất hiện, kết quả cuối cùng thường là hai bên cùng bị thua thiệt.

Tuy rằng Sở gia đã hơi xuống dốc, nhưng mạnh như Tần gia cũng không thể tiêu diệt được Sở gia, sao có thể để nhà khác lấn lên trên đầu được?

Trên mặt Thẩm Quang hiện lên ý cười âm trầm: “Vậy thì để cho ngươi chết được rõ ràng, bởi lẽ chuyện này ta đến chính là vì giết ngươi. Chỉ cần giết các ngươi rồi, người khác sẽ chỉ biết rằng là do Lục Vân Sơn ra tay.”

“Cái gì?”

Sở Tích Nguyệt thâm chấn động.

Thẩm Quang đã trấn áp được sự phản kháng của thanh thân binh, vung kiếm chém về phía Sở Tích Nguyệt.

Hắn nói nhiều như vậy chính là vì chờ đến thời điểm hàng phục được thanh thân binh này.

Muốn vu oan cho Lục Vân Sơn, tất nhiên không thể dùng công pháp của Thẩm gia.

Một kiếm này là chính là kiếm pháp độc môn của Lục Vân Sơn, hắn chỉ có thể học sơ lược, nhưng dùng để giết một nhất phẩm vẫn dư sức.

“Người muốn giết ai vậy?”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu, vách chắn pháp lực bị chém vỡ.

Một đường đao ý khủng bố từ phía sau đánh úp lại!

“Pháp Lực cảnh!”

Thẩm Quang cảm thấy sau lưng ớn lạnh, thân hình lóe lên, người đã biến mất không thấy đâu nữa, rơi vào trong bóng đêm.

...

Sở Tích Nguyệt bị một đường kiếm ý khóa lại, đối mặt với một cường giả Pháp Lực cảnh, vốn tưởng rằng chắc phải chết không thể nghi ngờ.

Đợi đến khi giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, trong đầu nàng ong lên, ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, ánh mắt không khỏi ngây dại.

“Cố Dương?”

Sở Ngân Tinh ở bên cạnh nhìn thấy nam nhân kia, kinh hãi kêu lên.

Bà ta không ngờ rằng sẽ gặp lại Cố Dương trong tình huống như vậy.

Chương 291: Người có ngọc không hả?

Nửa năm qua, cho dù bà ta và Sở Tích Nguyệt đi đến đâu thì cũng có thể nghe thấy sự tích về hấn, từ nhất phẩm chém Kim Thân rồi đột phá đến Kim Thân, lại tiếp đến Kim Thân nhất trọng, nhị trọng, tam trọng...

Tốc độ tu luyện kia nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Có một đạo, bà ta cực kỳ hoài nghi đây là suy đoán phóng đại lên, nghe nhầm đồn bậy mà thôi, mãi cho đến khi có được bằng chứng tình báo của gia tộc thì mới không thể không tin.

Lúc này tận mắt nhìn thấy hấn ép lui cường giả Pháp Lực cảnh Thảm Quang này, nàng mới chân chính ý thức được nam nhân này đã đạt đến độ cao như thế nào.

Đột nhiên, bà ta nhớ ra một chuyện, lập tức biến sắc.

Cố Dương mới chỉ là Kim Thân tam trọng, đâu phải là đối thủ của Thảm Quang?

Sở Tích Nguyệt ở bên cạnh cũng phản ứng lại kịp, gấp giọng nói: “Chạy mau đi, đó là Pháp Lực cảnh, người không phải là đối thủ của hấn đâu...”

Cố Dương ở trong không trung nhìn nàng mỉm cười, Phượng Vũ đao trong tay sáng lên.

Một luồng khí thể còn mênh mông hơn Lục Vân Sơn mới vừa rồi bùng nổ từ trên người hấn.

Sau đó, Phượng Vũ đao chém ra một đao về hướng khác.

Thiên Vấn Cửu Đao, chiêu thức thứ ba, Thế Thôn Hoàn Vũ!

“A...”

Ngay sau đó, tiếng hét thảm thiết vang lên, một bóng dáng lão đảo đi ra từ trong bóng tối. Đó chính là Thảm Quang, chỉ thấy thân thể của hấn bị chém thành hai đoạn.

Ánh mắt của Sở Tích Nguyệt và Sở Ngân Tinh đều đại ra.

Thẩm Quang với tu vi Pháp Lực cảnh lại bị Cố Dương dùng một đao chém chém thành hai đoạn ư?

...

“Cái gì?”

Bên kia, phòng bao trong tử lâu, Điền Triết Vũ nhìn thấy cảnh tượng này, suýt chút nữa nhảy dựng lên khỏi ghế ngồi.

Lúc nam nhân kia xuất hiện thì hắn không hề hay biết thân phận của người này, mãi cho đến khi Sở Ngân Tinh thốt lên hai chữ Cố Dương thì hắn mới biết được, người này chính là kỳ tài tuyệt thế có thanh danh lớn nhất hiện giờ.

Ngay cả là khi ở thảo nguyên, hắn cũng có thể nghe được tin đồn về Cố Dương.

Cộng thêm việc và Hồng Lâu thường xuyên thư từ qua lại, cho nên vô cùng hiểu biết sự tích về người này.

Nhưng mà rõ ràng thực lực của Cố Dương hiện tại là Pháp Lực cảnh hàng thật giá thật.

“Hắn đột phá đến Pháp Lực cảnh từ khi nào vậy?”

“Cố Dương!”

Thẩm Quang bị chém làm đôi nhưng vẫn chưa chết, thậm chí vết thương còn không chảy máu.

Hắn vẫn nắm chặt thần binh trong tay, miệng há ra, cực kỳ tức giận nói: “Đáng chết, nguoi dám khiến ta bị thương!”

“Nếu không phải có Cao Minh Trạch góp lời, ta đã giết nguoi từ lâu rồi...”

Cố Dương thấy hắn bị thương nặng như vậy mà không sao cả, xem ra sức sống của hắn còn hơn cả con gián.

Điều này cũng xác minh cho phỏng đoán của hắn, đó là trong công pháp của Thẩm gia có vấn đề, khi đến Pháp Lực cảnh sẽ trở thành một kẻ phi nhân loại.

Cao Minh Trạch?

Ngày đó, kẻ được trưởng công chúa phái tới nói chuyện với Thẩm gia chính là người này.

Nếu là họ Cao, vậy nhất định là người của Cao gia.

Trưởng công chúa thực sự có mối quan hệ với Cao gia.

Cô Dương dùng ánh mắt khóa chặt lấy hắn, lạnh nhạt nói:
“Ngươi không nên động vào nàng.”

Thẩm Quang nhìn hắn bằng ánh mắt như nhìn một kẻ điên, tức giận nói: “Chỉ vì một nữ nhân sắp gả đi mà ngươi không tiếc trở thành kẻ thù của Thẩm gia ta ư?”

Giết người, dù sao cũng cần một lý do.

Cô Dương thầm nhủ, sau đó nâng Phượng Vũ Dao lên, ngọn lửa đỏ rực quanh quần thân đao.

Hắn hỏi một câu hỏi cuối cùng: “Tại sao phải giết nàng?”

Trời đất bỗng tối sầm lại.

Vừa rồi Thẩm Quang tỏ vẻ tức giận như vậy cũng chỉ là vì muốn kéo dài thời gian.

Nhát đao đó gần như lấy mạng hắn, tạo thành tổn thương rất lớn cho hắn.

Sau khi trì hoãn được một lúc, cuối cùng hắn cũng lấy lại được chút sức lực, sử dụng “Thái U Phệ Nguyệt Công”, cả người nhân cơ hội hòa vào bóng tối rồi liều mạng chạy trốn.

...

Những người có mặt ở đây đều nhìn thấy ngọn lửa bốc lên, xua tan bóng tối, hai phần cơ thể của Thẩm Quang nhanh chóng hóa thành tro tàn trong biển lửa.

Đây là lần đầu tiên Sở Tích Nguyệt và Sở Ngân Tinh được nhìn thấy môn đao pháp “Thần Tiêu Lục Diệt” này, uy lực hủy diệt trời đất khiến trái tim bọn họ xao động, khó có thể tự khống chế.

Cách đó không xa, Lục Vân Sơn bị thương nặng bởi đòn đánh lên của Thẩm Quang cũng vô cùng kinh ngạc, nhìn thanh niên kia với thực lực như nghiền ép, dùng hai chiêu hoàn toàn giết chết Thẩm Quang.

“Thái U Phệ Nguyệt Công” của Thảm gia cực kỳ khó đối phó, không bao giờ đối đầu trực diện với kẻ địch, có thể đánh lén được thì sẽ đánh lén, đánh không được thì bỏ chạy, tốc độ cực nhanh, rất khó đuổi kịp.

Nhiều khi cho dù thực lực chiếm ưu thế, song cũng không thể làm gì được người của Thảm gia.

Thế nhưng người trẻ tuổi lại giết chết Thảm Quang một cách dễ dàng.

Đổi lại là bản thân hắn, liệu hắn có thể cản được hai nhát dao đó không?

Lục Vân Sơn nghĩ đến đây, trong lòng cảm thấy chua xót.

Lần này, cho dù không có Thảm Quang, chỉ có nam nhân này thôi, hắn cũng đừng hòng mơ tưởng giành được Thất Mệnh Bồ Thiên đan.

Trong trận chiến tranh đoạt tuyệt đối này, ngay từ đầu, hắn đã không có khả năng chiến thắng.

Lúc này, nam tử kia nhặt thanh thần binh tuyệt thế rơi trên mặt đất kia lên, sau đó quay đầu lại nhìn hắn, nói: “Cho ta một lý do không giết ngươi.”

Lục Vân Sơn nhìn về phía Cố Dương, thấy được sát ý bùng bùng nhưng đã được cố gắng kiềm chế trong mắt hắn.

Trực giác nói cho hắn biết, dường như người này đang muốn tìm một lý do chính đáng để giết mình.

Lúc này, hắn nhanh trí lấy ra thứ gì đó từ trong lòng, nói: “Đây là chìa khóa để vào Quảng Hàn cung, dùng để đổi một mạng của ta, thế nào?”

Nam nhân tên Cố Dương kia nhìn chằm chằm vào chiếc chìa khóa trên tay hắn trong vài giây.

Đó là những phút giây gian nan nhất trong cuộc đời của Lục Vân Sơn, dù là sống hay chết, tất cả đều nằm trong suy nghĩ của đối phương.

Cho dù đối phương lấy đồ của hắn, sau đó giết hắn, hắn cũng không thể làm gì được.

...

“Thành giao!”

Thật ra Cố Dương đang nghĩ thử xem Quảng Hàn cung ở đâu? Không phải ở trên mặt trăng đấy chứ?

Vừa rồi hẳn đang tìm lý do để giết Lục Vân Sơn.

Giữa bọn họ không thù không oán, hơn nữa pháp lực của người này cũng chính đạo đàng hoàng, chỉ vì hắn ra tay với Sở Tích Nguyệt mà giết hắn, vậy thì có vẻ hơi quá đáng.

Chương 292: Người có ngọc không hả?

(2)

Người ta đã thảm lắm rồi, mắt đan dược, mắt thần binh tuyệt thế, cơ thể cũng bị thương nặng.

Cố Dương không khỏi sinh lòng trắc ẩn, sau khi nhận ngọc bội thì để hắn rời đi.

Sau khi bay xa, Lục Vân Sơn đột nhiên nói: “Bên trong Quảng Hàn cung có một vị Yêu Thánh canh giữ.” Nói xong, người đã biến mất không còn bóng dáng.

Yêu Thánh là cường giả Thiên Nhân cảnh của Yêu tộc.

Cố Dương nhìn bóng lưng đối phương rời đi, cảm thấy người này cũng không tệ.

“Cố Dương!”

Sở Tích Nguyệt bước tới gần, đang định hỏi tại sao hắn lại ở đây.

“Phụ thân!”

Đột nhiên, một bóng người bay xuống từ trên trời, đáp xuống bên cạnh Cố Dương.

Phụ thân?

Cách xưng hô này khiến Sở Tích Nguyệt sửng sốt.

Nàng nhìn thiếu nữ trước mặt, dáng vẻ chừng mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo vô cùng xinh đẹp, khí chất cao quý bẩm sinh.

Điều khiến nàng kinh ngạc hơn nữa là, tu vi của thiếu nữ này quả thật sâu không lường được, hình như là Thần Thông cảnh.

Một nhân vật như vậy xuất hiện ở Đại Chu từ khi nào?

Thấy nàng phản ứng như vậy, Cố Dương nhất thời không biết giải thích ra sao, chỉ có thể nói: “Đây không phải nơi nói chuyện, chúng ta đi thôi!”

Đây là địa bàn của La gia, nếu xảy ra chuyện lớn như vậy, La gia không thể không phản ứng.

Tốt nhất là mau chóng rời đi

...

.....

Ở phía bên kia, trong phòng bao của tử lâu.

Điền Triết Vũ vẫn còn đang chìm đắm trong sự kinh ngạc, trong miệng lẩm bẩm: “Thảm lão, trên đời này thật sự có ai có thể đột phá từ nhất phẩm tới Pháp Lực cảnh trong vòng ba tháng ư?”

Thảm lão đang nhìn chằm chằm hướng Cố Dương rời đi, nói: “Đây không phải một ví dụ sống trước mặt ngươi sao?”

Điền Triết Vũ bối rối hỏi: “Rốt cuộc hắn đã làm như thế nào?”

“Trên thế giới này luôn tồn tại một số người không thể suy đoán theo lẽ thường, chẳng phải Lâm Thiên Nhất, viện trưởng Văn viện và Lạc vương cũng giống như vậy sao? Rõ ràng thế giới này không thể sinh ra cường giả của Thiên Nhân cảnh, nhưng họ đã làm được.”

“Tần Vũ suýt chút nữa đã một tay lật đổ hoàng thất Đại Chu, có thêm một Cố Dương thì cũng đâu có gì kỳ lạ.”

Đạo lý đơn giản như vậy, thế nhưng Điền Triết Vũ vẫn khó lòng chấp nhận nổi.

Một lúc lâu sau, tâm trạng của hắn mới bình tĩnh trở lại, lập tức nhớ tới một chuyện: “Tại sao Thảm Quang lại giết Sở Tích Nguyệt?”

Sở Tích Nguyệt chỉ là nhất phẩm, nhưng Thảm gia lại phải một vị Pháp Lực cảnh đến ám sát, điều này không hợp lẽ thường.

Thảm lão nói: “Rất nhiều năm trước, Thảm Châu đã bị Tần Vũ đánh bại mấy lần, luôn coi hắn như kẻ thù không đội trời chung. Nghe nói, Tần Vũ đích thân bày mưu tính kế cuộc liên hôn này giữa Tần và Sở.”

“Một người như Tần Vũ sẽ không bao giờ can thiệp vào cuộc hôn nhân của con cháu mình mà không có lý do. Hắn còn sử dụng thần binh như Minh Nguyệt đao làm của hồi môn, hẳn phải có ý đồ gì đó.”

“Có lẽ Thảm Châu đã đoán được kế hoạch của Tần Vũ, không tiếc đắc tội với Sở gia cũng phải giết Sở Tích Nguyệt.”

Điền Triết Vũ biết Thảm Châu là nhân vật kiệt xuất nhất dưới lão tổ Thảm gia, có triển vọng đột phá Bất Lộ cảnh.

Bởi vì lão tổ Thảm gia đã bế quan, cho nên Thảm gia do Thảm Châu làm chủ.

Tần Vũ sớm đã là Bất Lộ cảnh đỉnh phong, việc hắn mưu tính có lẽ là đột phá tới Thiên Nhân cảnh.

Một khi Tần Vũ đột phá đến Thiên Nhân cảnh, còn ai có thể ngăn cản hắn?

Nghĩ đến đây, Điền Triết Vũ không khỏi lo lắng, Man tộc ở thảo nguyên đã rục rịch, hơn nữa Tần Vũ còn muốn lật đổ Đại Chu, chỉ sợ thiên hạ này sắp đại loạn rồi.

...

.....

Trời sáng.

Cuối cùng Cố Dương và Hi Hoàng cũng dẫn theo ba nữ nhân Sở gia rời khỏi Tề châu, đến biên giới của Trung châu.

Bọn họ tìm một nơi để Cố Dương giúp Sở Mi xóa bỏ kiếm khí trong người nàng. Đây là một việc cần sự tỉ mỉ, hẳn phải mất nửa ngày mới làm xong.

Cuối cùng Sở Tích Nguyệt cũng tìm thấy cơ hội nói lời đa tạ với Cố Dương: “Lần này may mà có người.”

Cố Dương cười nói: “Ta chỉ tình cờ gặp được.”

Sở Tích Nguyệt đưa cho hắn một chiếc hộp màu đỏ: “Cho người cái này!”

“Đây là gì?”

Trên hộp có dán một tấm phù chú, sức mạnh cấm chế trên đó vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Hiện giờ, phù văn đã thất truyền từ lâu, thứ này hoặc là đến từ động phủ còn sót lại của thời kỳ Thượng Cổ, hoặc là đến từ thế giới động thiên.

Sở Tích Nguyệt nói: “Đây là Thất Mệnh Bỏ Thiên đan, có thể kéo dài ba trăm năm tuổi thọ. Nếu không phải lần này có người, vật này đã bị người của Thẩm gia lấy mất. Hiện tại nó nên thuộc về người mới đúng.”

Cố Dương sững sốt, nàng đang đưa viên thần đan kéo dài ba trăm năm tuổi thọ cho hắn ư?

Hắn nhìn là nữ nhân trước mặt này, rất muốn hỏi người có ngọc hay không hả?

Nếu nàng không nhắc đến chuyện này, chẳng lẽ hắn còn có thể đòi hỏi từ nàng hay sao?

Điều quan trọng là thứ này chẳng có tác dụng gì đối với Cố Dương.

Hắn tiến hành mô phỏng ít cũng phải mấy trăm lần, chỉ có một lần thọ hết chết già, hơn nữa còn là lúc tu vi rất thấp.

Có thể nói, bây giờ hắn đã là kẻ địch của cả thiên hạ, muốn sống đến khi tuổi thọ kết thúc, trừ khi hắn vô địch ở thế giới này.

Nếu như vậy thì ít nhất hắn cũng phải đến Thiên Nhân cảnh, có được tuổi thọ mấy nghìn năm.

Đợi đến thực lực của hắn đạt đến loại trình độ này, viên đan dược kéo dài tuổi thọ còn có tác dụng hay không vẫn là một dấu hỏi chấm.

Cố Dương mở hệ thống ra, liếc nhìn số dư, vẫn còn lại bốn mươi tám điểm năng lượng.

Vừa rồi sau khi giết chết Thẩm Quang, hắn nhận được hai mươi điểm năng lượng.

Thẩm Quang còn để lại một chiếc găng tay, sau khi bỏ sung giá trị thì nhận được mười điểm năng lượng.

Đến bây giờ hắn đã có thể xác định, giết Pháp Lực nhất trọng là mười điểm năng lượng, giết Pháp Lực nhị trọng là hai mươi điểm.

Còn thanh kiếm này, hắn vẫn giữ lại.

Tuyệt thế thần binh cực kỳ hiếm có, dùng để nạp thì quá lãng phí.

Lần trước dùng Diệt Thần đao để nạp, hắn cũng chỉ nhận được hai mươi điểm năng lượng. Cùng là tuyệt thế thần binh, cho dù thanh kiếm này có cấp bậc cao hơn một chút thì cùng lắm cũng chỉ có thể nhận được mười mấy điểm năng lượng.

Chi bằng giữ lại để cho Hi Hoàng dùng, đợi thực lực của nàng hồi phục hoàn toàn, cộng với thanh kiếm này, cũng đủ để khiêu chiến với cường giả Bất Lộ cảnh.

Chương 293: Nguy hiểm tiềm ẩn

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao mười điểm năng lượng.]

“Có.”

Cho dù thế nào, đây là thần đan lưu truyền từ Thượng Cổ tới nay, không chừng có công hiệu đặc biệt gì thì sao.

Cố Dương quyết định thử nghiệm một chút.

[Hai mươi tuổi, người đã là Pháp Lực nhất trọng, giết chết Thẩm Quang Pháp Lực nhị trọng ở Sơn Đài thành, lấy được thần binh Vọng Thư kiếm, cứu Sở Tích Nguyệt.]

[Sở Tích Nguyệt tặng Thất Mệnh Bồ Thiên đan cho người, người chia tay với nàng, đi đến bí cảnh Thiên Trụ sơn, uống đan được, luyện hóa được lực.]

[Hai năm sau, một nguyên thần cường đại sinh ra ở trong cơ thể người, cưỡng ép cướp đoạt thân thể người. Người chết, hưởng thọ hai mươi bốn tuổi.]

Cướp đoạt?

Cố Dương nhìn cái hộp trước mắt, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Hắn là Pháp Lực cảnh, còn tu luyện “Luyện Thần Thiên” của Cửu Thiên Ngự Thần Quyết đến tầng thứ năm, nguyên thần ít nhất cường đại gấp năm lần so với các Pháp Lực cảnh khác, nhưng vẫn dễ dàng bị cướp đoạt.

Hiện nhiên bên trong viên Thất Mệnh Bồ Thiên đan này ẩn chứa một lão quái vật cực kỳ đáng sợ.

Lúc đầu uống đan được, hắn không hề nhận thấy được khác thường. Kẻ đó vẫn luôn trốn ở trong cơ thể hắn, cho đến tận hai năm sau mới làm loạn, hành động cướp đoạt cơ thể hắn chỉ trong một lần.

Lão quái vật này ít nhất cũng là Thiên Nhân cảnh.

...

“Làm sao vậy?”

Sở Tích Nguyệt thấy Cố Dương biến sắc, tỏ vẻ vô cùng kiêng dè, bèn hỏi thăm.

Cố Dương nói: “Cái này cứ giao cho nàng bảo quản trước đi. Người theo ta ra đây, ta có lời muốn nói với người.”

Sở Tích Nguyệt thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, biết hắn nhất định đã phát hiện ra gì đó, lập tức cầm cái hộp chứa Thất Mệnh Bồ Thiên đan giao cho tiểu di. Sau đó, nàng cùng Cố Dương đi ra bên ngoài.

Hai người đi xa đến mấy chục dặm mới dừng lại.

Cố Dương còn bày hai tầng lá chắn pháp lực, phòng ngừa cuộc nói chuyện của bọn họ bị người khác nghe thấy, sau đó mới nói: “Viên Thất Mệnh Bồ Thiên đan kia có vấn đề.”

“Cái gì?”

Sở Tích Nguyệt biến sắc: “Lẽ nào đan dược là giả?”

“Đan dược không hẳn là giả, chẳng qua bên trong chứa đựng một nguyên thần, một khi uống nó thì sẽ bị nguyên thần đó cướp đoạt trong vô thức.”

Sở Tích Nguyệt không khỏi hít sâu một hơi.

Nàng ý thức được nguy hiểm trong đó, vốn dĩ nàng định dâng đan dược này cho lão tổ, ngộ nhờ lão tổ không phát hiện đan dược có vấn đề, mà uống...

Nếu lão tổ xảy ra chuyện gì, đối với Sở gia mà nói, nhất định sẽ là chìm trong tai ương.

Nếu vậy, cho dù nàng có chết vạn lần cũng không chuộc tội được.

May mà nàng lấy đan dược này ra cho Cố Dương xem, kịp thời phát hiện, nếu không hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Cố Dương nói: “Người cầm đan dược này về, nói không chừng lão tổ của gia tộc người sẽ có cách loại bỏ nguyên thần ẩn giấu ở bên trong.”

“Ta hiểu rồi.”

Sở Tích Nguyệt gật đầu, ánh mắt nhìn hắn trở nên dịu dàng hơn: “Lần này, nhờ có người.”

...

Một lát sau, lúc Cố Dương và Sở Tích Nguyệt trở lại sơn động kia, Sở Mi đã tỉnh lại, đi về phía hắn nói lời cảm ơn: “Đại ân một lời cảm ơn khó nói hết, sau này công tử có chỗ nào cần giúp đỡ, cho dù Sở Mi có phải xông pha khói lửa cũng không chối từ.”

Cố Dương khiêm tốn nói: “Tiền bối quá lời rồi. Đúng rồi, không biết tiền bối đã từng nghe đến Quảng Hàn tiên cung chưa.”

“Ta không dám nhận xưng hô tiền bối này.”

Sở Mi không dám khinh thường.

Từ trước đến nay, người ở Đại Chu vẫn luôn nói chuyện bằng thực lực, nếu không cùng một gia tộc và chung một môn phái thì đều lấy tu vi để luận bối phận.

Cảnh giới của Cố Dương giống với nàng, nhưng thực lực đã vượt xa nàng.

Nói đến vai vế, nàng cũng tính là trèo cao, nào dám coi hấn là vãn bối chứ?

“Ta đã từng thấy ghi chép về Quảng Hàn tiên cung trong một cuốn điển tịch Thượng Cổ. Thời đại Thượng Cổ có tam đại tiên cung, lần lượt là Thái Nhất tiên cung, Quảng Hàn tiên cung và Dao Trì tiên cung.”

“Chủ nhân của Quảng Hàn tiên cung là Thái m nương nương, là một trong những cường giả của thời đại Thượng Cổ.”

Cố Dương cảm thấy khá tò mò về chuyện của thời đại Thượng Cổ, nói: “Thời đại Thượng Cổ có vô số cường giả, hơn nữa còn có cường giả trên Thiên Nhân, vậy thì hiện giờ những đại năng Thượng Cổ đó đều chạy đi đâu hết rồi?”

Sở Mi lắc đầu nói: “Điển tịch Thượng Cổ lưu truyền tới nay có rất ít, chuyện về thời đại Thượng Cổ chỉ có vài câu vài lời lưu lại, còn những chuyện xảy ra ở thời đại Thượng Cổ khiến những đại năng kia đều biến mất thì đến cả lão tổ của gia tộc ta cũng không biết.”

“Ta chỉ có thể suy đoán, khi đó nhất định đã xảy ra một đại nạn rất lớn, khiến vô số đại năng ngã xuống. Quy tắc của vùng trời đất này cũng vì thế mà thay đổi, thiên đạo biến mất, sau đó võ đạo nổi lên, nhưng thế giới này cũng không có cách nào sinh ra cường giả Thiên Nhân cảnh nữa.”

Sở Mi chỉ có thể biết gì nói vậy.

Cố Dương nhân cơ hội này thỉnh giáo nàng không ít vấn đề, thu hoạch được rất lớn.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, hấn từ biệt với đám người Sở Tích Nguyệt, dẫn theo Hi Hoàng rời đi.

Dựa theo mô phỏng trước đó, rất nhanh, một vị cường giả Pháp Lực cảnh tam trọng của Tần gia sẽ đến giúp đỡ các nàng, hấn không muốn giao thiệp với người của Tần gia.

Về phần Sở Tích Nguyệt muốn xử lý viên đan dược kia như thế nào, hấn không quan tâm nữa, bởi lẽ hấn sẽ không mang theo thứ nguy hiểm như vậy ở trên người.

...

Hai ngày sau, trên đường lớn, một chiếc xe ngựa đang đi về phía Trung châu thành.

Hai người đang ngồi trong xe ngựa chính là Cố Dương và Hi Hoàng.

Hai ngày này, hấn vẫn luôn sắp xếp lại thu hoạch trong khoảng thời gian gần đây.

Từ sau trận chiến ở hoàng cung, hấn ngày đêm lên đường, nhưng hết chuyện này đến chuyện khác cứ kéo đến, ngay cả thời gian hít thở hấn cũng không có.

Sau khi từ biệt Sở Tích Nguyệt, cuối cùng Cố Dương cũng có thể đi chậm lại, sắp xếp lại một phen.

Sau khi đột phá đến Pháp Lực cảnh, hấn đã có một chút sức mạnh, nguy hiểm cấp bách nhất đương nhiên là chủ nhân của Trấn Quốc kiếm, Trấn quốc công truy sát.

Bây giờ Phượng Vũ đạo đã được giải phong ấn, ngay cả khi hấn gặp phải Trấn quốc công, nếu đánh không lại thì cũng có thể chạy thoát được.

Chương 294: Thù lớn được báo

Trấn quốc công cũng chỉ là Pháp Lực cảnh mà thôi, còn có thương thế trên người.

Một mối nguy cơ khác chính là vị kia của Xích Minh thiên kia. Thế nhưng, hấn cũng chưa cần phải lo lắng, dù sao cách một thế giới, nó muốn giết tới đây cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Chỉ cần không phải là Thiên Nhân cảnh tự mình đến truy sát hấn, hấn muốn chạy thì chắc chắn vẫn thành công.

Ngày đó, hấn thực hiện một mạch hết hai mươi lăm lần mô phỏng, ngoại trừ đột phá cảnh giới, còn có thu hoạch khác.

“Thần Hoàng Quyết”, “Thần Viên Quyết”, “Thần Hồ Quyết” và “Thần Quy Quyết” của “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” đều đã là tầng thứ năm, đến cả “Thần Long Quyết” cũng đã đến tầng thứ tư.

“Luyện Thần Thiên” cũng đã tới tầng thứ năm, chỉ cần năm thứ này đều đột phá đến tầng thứ sáu, ngưng tụ hóa thân cũng đã đủ dùng.

Bây giờ điều cần phải lo lắng chính là kế tiếp đi đâu?

“Ngộ chết ta rồi...”

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên, cái túi treo ở bên hông của Hi Hoàng đang giãy dụa kịch liệt.

“Xoạt” một tiếng, cái túi vải bị xé toạc ra, một con chim xanh nhỏ bay ra.

Nó chính là con chim xanh nhỏ có lai lịch thần bí mà hấn gặp được ở trong Trấn Yêu tháp.

Lần trước ở bên ngoài Thần Đô, sau khi nuốt pháp lực của giáo chủ Xích Tôn giáo, nó đã lâm vào hôn mê.

Cố Dương thường xuyên gặp phải kẻ địch, lo lắng có một ngày mình sẽ không cẩn thận dè chết nó, nên bèn giao cho Hi Hoàng mang theo. Nàng lấy một cái túi ra bỏ nó vào, vẫn luôn đeo ở bên hông.

“Thúy Nhi, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh rồi.”

Cố Dương thấy nó lại khỏe như vâm thì trong lòng rất vui. Nói thật, hấn vẫn luôn lo lắng nó sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Con chim xanh nhỏ bay lên vai Cố Dương, ngạc nhiên nói: “Chủ nhân, người lại tìm một tình nhân khác sao? Tại sao trên người nàng lại có khí tức của chủ nhân? Lẽ nào người làm nàng lớn bụng rồi?”

“Nói vớ nói vẩn.”

Cố Dương thấy nó vừa tỉnh dậy đã bô bô cái mỏ như tàu lửa chạy thì giờ tay đánh một cái.

Hắn chỉ thấy nó lại nhanh nhẹn lắc mình một cái, vô cùng láu lĩnh trốn qua một bên, bỗng vô cánh bay lên cao một chút, thét lớn: “Chủ nhân then quá hóa giận rồi.”

Cố Dương thảm kinh ngạc, một cái tát này, mặc dù đánh rất tùy ý, nhưng cũng không phải người nào cũng có thể tránh được.

Tu vi của hắn đã tới mức này, một chương tiện tay cũng ẩn chứa kỹ xảo võ đạo cực kỳ cao thâm, phong kín tất cả đường lui của nó.

Con chim xanh nhỏ này lại có thể dễ dàng né tránh.

Cố Dương thay đổi góc nhìn, thấy trong cơ thể nó có hơn một ngọn lửa màu xanh, tuy rất nhỏ, nhưng năng lượng ẩn chứa trong đó lại cực cao.

Sinh vật có thể sống sót ở trong hoàn cảnh như vậy của Trấn Yêu tháp, quả nhiên không đơn giản.

Hi Hoàng ngồi đối diện hắn bị lời nói của con chim xanh nhỏ làm cho đỏ hết cả mặt, lại nhịn không được nói: “Phụ thân, con chim này vẫn chưa hóa hình, nhưng có thể nói chuyện, trên người nhất định có huyết mạch của Yêu hoàng.”

Con chim xanh nhỏ dừng ở chỗ cửa sổ, nhìn nàng, lại quay đầu nhìn Cố Dương, giọng nói hơi kinh ngạc: “Phụ thân? Chủ nhân, người thật sự làm lớn bụng của một giống cái loài người sao?”

Cố Dương còn chưa mở miệng, Hi Hoàng đã nổi giận: “Không được nói như vậy về mẫu thân của ta.”

“Oa, dữ tợn quá.”

Cố Dương tức giận nói: “Nếu ngươi lại bô bô cái mỗ như tàu lửa cháy nữa, ta sẽ ném ngươi ra ngoài.”

“Tàu lửa là cái gì? Là tàu bốc cháy sao?”

“...”

...

Trong khi nói chuyện, bọn họ đã tới Trung châu thành.

Vừa mới vào cổng thành, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Người đánh xe run như cây sậy nói: “Công... tử, có người chặn xe...”

Cố Dương mở cửa sổ xe ra nhìn, chỉ thấy một nhóm người đứng ở phía trước, người dẫn đầu có dáng vẻ rất phúc hậu, khí chất âm nhu, rõ ràng là một tên thái giám, có tu vi Kim Thân cảnh.

Nghe nói, công pháp tu luyện của thái giám của hoàng cung đều là “Liên Hoa Bảo Giám” .

Không ngờ sau khi tu luyện tới Kim Thân cảnh, thái giám vẫn là thái giám, môn công pháp này đúng là tà môn.

Bên cạnh còn có một người quen khác, chính là Tiền Hi Vân.

“Bái kiến Cố công tử.”

Những người kia cũng đồng thời cung kính thi lễ với hắn.

Không ngờ tất cả mọi người đều ở đây đợi hắn.

“Các vị đừng khách khí.”

Cố Dương đi xuống xe ngựa, hỏi: “Các vị chờ Cố mỗ ở đây, không biết có gì chỉ giáo?”

Tên thái giám Kim Thân cảnh kia đi lên phía trước, nói:

“Thuộc hạ Trang Đức Trung, phụng mệnh đến đây đón công tử.”

“Phụng mệnh? Phụng mệnh của ai?”

“Công tử nhìn cái này sẽ biết.”

Trang Đức Trung cầm một thứ đưa qua.

Cố Dương lấy ra xem thử, đó là một tờ giấy lụa hơi mỏng, bên trên viết một hàng chữ: “Trang Đức Trung là người của ta.” Ký tên là một chữ Tô, còn có một dấu ấn, chính là ấn của ngọc tỷ truyền quốc.

Thì ra là Tô Ngung Yên.

Hắn nói: “Tin tức của nàng đúng là nhanh thật.”

Trang Đức Trung nói: “Thuộc hạ đã chuẩn bị tiệc rượu, mời công tử rời bước trước”

“Tiệc rượu thì bỏ đi, tìm cho ta một nơi tĩnh mịch.”

Cố Dương đã biết kẻ này là người của Tô Ngung Yên thì không khách khí với hắn nữa.

Tiếp theo, một đoàn người giống như nhiều ngôi sao bay quanh mặt trăng, vây kín một chiếc xe ngựa bình thường này đi vào trong thành.

Người đánh xe nào đã gặp qua chuyện như vậy, hẳn gần như không thể đánh xe, kinh hồn bạt vía suốt cả dọc đường.

“Cố đại ca.”

Tiền Hi Nguyệt cưỡi một con ngựa đi theo bên cạnh xe ngựa, gọi một tiếng.

Ngoại trừ lần đó ra, Trang Đức Trung và những người khác đều cách khá xa, không hề làm phiền bọn họ.

Cố Dương cười nói: “Nửa năm không gặp, xem ra người gầy đi không ít. Tứ Hải tiền trang thế nào rồi?”

Tiền Hi Vân nhìn hắn, ánh mắt vô cùng phức tạp: “Ta đã lấy lại quyền kinh doanh của Tứ Hải tiền trang, Tiền Hi Dương chết rồi, hung thủ ám hại gia gia của ta cũng đã bị ta giết. Những kẻ phản bội gia gia của ta đều bị ta đuổi khỏi Tứ Hải tiền trang.”

Cố Dương ngẩn ra trước, sau đó nói: “Vậy thực sự chúc mừng người.”

Tiền Hi Vân thấp giọng nói: “Cảm ơn người.”

Trước đây, nàng bỏ tất cả ở Tĩnh châu thành, trở về Tứ Hải tiên trang, mục đích chính là muốn đòi lại công đạo cho gia gia.

Bây giờ, nàng làm được rồi.

Nhưng nàng lại không có chút vui vẻ nào khi thù lớn đã được báo cả.

Chương 295: Thù lớn được báo (2)

Nàng biết, tất cả mọi chuyện đều là mệnh lệnh do một tay của người đứng sau bức màn, mà người đó chính là nam nhân trước mặt này.

Việc này thật sự vô cùng hoang đường.

Trong nửa năm này, nàng vì tranh đoạt quyền lực của tiên trang mà vấp phải trắc trở ở khắp nơi, lúc thấy sắp rơi vào đường cùng, cơ hội nghịch chuyển đáng kinh ngạc bỗng xuất hiện, giúp nàng trở mình trong hiểm cảnh.

Tiền Hi Dương tự tử để lại một bức thư, thú nhận chuyện đã giết gia gia bằng thuốc độc.

Ban đầu các lão nhân của tiên trang trốn tránh không gặp nàng, nhưng sau đó đều lần lượt đến gặp nàng, bày tỏ muốn ủng hộ nàng quản lý tiên trang.

Sau đó, nàng bắt được kẻ đã hạ độc gia gia của nàng.

Mọi chuyện đến quá nhanh, nhanh đến mức nàng không phản ứng kịp.

Nhưng mà Tiền Hi Vân không phải là kẻ ngốc, nàng biết phía sau mọi chuyện xảy ra nhất định có nguyên nhân sâu xa hơn.

Chẳng mấy chốc, tin tức hoàng đế băng hà truyền ra, đồng thời còn có hai tin đồn kinh thế hãi tục khác.

Thứ nhất là, hoàng đế là bị Cố Dương giết chết.

Thứ hai là, Cố Dương có gian tình với hoàng hậu.

Tiền Hi Vân nghe được hai tin đồn này thì đột nhiên đã hiểu ra tất cả mọi thứ.

Tất cả mọi chuyện đảo ngược nhanh như vậy chỉ là bởi vì nàng là người quen cũ với Cố Dương.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, nàng không chỉ không vui khi thù lớn đã được báo, mà lại thất vọng hơn.

Nàng biết, cái chết của gia gia, bàn tay gây tội ác phía sau chính là hoàng hậu, thái hậu bây giờ.

Từ việc này có thể nhìn ra, nữ nhân quyền khuynh thiên hạ kia chưa từng mảy may để tâm đến nàng.

Sự kính thường đó khiến Tiền Hi Vân khó mà tiếp nhận được.

Nhưng thế thì sao chứ?

Làm sao nàng có thể đấu lại nữ nhân đó?

...

Cố Dương nhìn thấy uất ức trong lòng Tiền Hi Vân, chuyển chủ đề: “Dur Băng Dao đâu?”

Dur Băng Dao, đệ tử của Tu La Kiếm Thánh, cũng là người kế thừa của tuyệt thế thần binh Tu La kiếm.

Sau khi Tu La Kiếm Thánh tọa hóa, nàng ở lại bên cạnh Tiền Hi Vân.

Tiền Hi Vân tỏ vẻ buồn bã: “Nàng chết rồi.”

Cố Dương thở dài một hơi, cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội. Khi đó Dur Băng Dao chỉ là nhất phẩm, nhưng người mang tuyệt thế thần binh, bị người ta nhắm tới cũng là chuyện bình thường.

Hắn hỏi: “Là kẻ nào làm?”

“Ta cũng không biết, kẻ ra tay là một Thần Thông cảnh, chuyện xảy ra quá nhanh, ta còn chưa phản ứng kịp thì nàng đã chết rồi.”

Vậy thì người nào cũng có khả năng.

Không phải Cố Dương muốn thay Du Băng Dao báo thù, hẳn chỉ cảm thấy một tuyệt thế thần binh bị người khác cướp đi có chút đáng tiếc.

...

Không lâu sau, xe ngựa chạy vào một trạch viện.

Tiền Hi Vân lập tức cáo từ, rời đi cùng với những người khác.

Đến cả Trang Đức Trung cũng bị Cố Dương đuổi đi.

Hắn định ở đây mấy ngày, hoàn toàn luyện hóa Phượng Vũ đao.

Một hạ nhân đưa Cố Dương đến nơi ở. Vừa vào cửa, hắn đã gặp phải một người quen.

Một mỹ nhân hành lễ với hắn: “Bái kiến công tử.”

“Nguyên Trân Trân.”

Cố Dương liếc mắt một cái đã nhận ra nữ nhân trước mắt, nàng chính là danh kỹ Nguyên Trân Trân, thế là không khỏi ngạc nhiên nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

Nửa năm trước, chính nàng đã đưa bức ghi chép bản đồ của bí cảnh Thiên Trụ sơn cho hắn, giúp hắn mấy lần chuyển nguy thành an.

Chuyện này hắn vẫn luôn ghi nhớ. Lần này đến Trung châu thành, hắn cũng muốn tiện đường tìm nàng, đưa nàng đi đến Thần Đô, đoàn tụ với đệ đệ của nàng.

Nguyên Trân Trân thận trọng nói: “Là Trang tổng quản đưa ta tới đây, hắn đã thay nô gia chuộc thân, để nô gia ở đây hầu hạ chủ nhân, không ngờ lại là công tử ngươi.”

Cố Dương cảm thán, Trang Đức Trung này làm việc vô cùng chu toàn.

Trước đây, hắn chỉ từng gặp Nguyên Trân Trân một lần, không ngờ Trang Đức Trung lại suy tính đến mức độ này, sớm đã sắp xếp người ở đây.

Tên thái giám này hoàn toàn khác biệt, hầu hạ người đến, tỉ mỉ chu đáo.

Nguyên Trân Trân có chút muốn nói lại thôi.

Cố Dương biết nàng muốn hỏi cái gì, nói: “Ta đã sắp xếp người cho đệ đệ của ngươi thoát khỏi thân phận tạp dịch. Bây giờ, hẳn đã là đệ tử chính thức của Võ viện.”

Chuyện này là hẳn sai Trình Tuyết đi làm, đôi với nàng mà nói, đó chỉ là việc rất nhỏ, hẳn căn bản không cần ra mặt.

Nguyên Trân Trân nghe vậy thì quỳ lên mặt đất, kích động đến mức bật khóc: “n huệ của công tử, tiểu nữ suốt đời không quên.”

“Đừng như vậy, ban đầu ngươi cho ta tám bản đồ kia, giúp ta đại ân. Đợi xong chuyện ở đây, ta đưa ngươi đến Thần Đô, đoàn tụ với đệ đệ ngươi.”

Trong viện, Cố Dương ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay cầm Phượng Vũ đao, không ngừng rút pháp lực cuộn cuộn vào trong đó.

Bước đầu tiên để luyện hóa tuyệt thế thân binh là phải xóa bỏ dấu ấn mà chủ nhân trước đó để lại bên trong.

Chủ nhân trước của Phượng Vũ đao đã chết nhiều năm rồi, thêm vào đó Phượng Vũ đao bị phong ấn hơn trăm năm, hẳn không tốn quá nhiều thời gian đã xóa sạch được dấu ấn của chủ nhân đời trước.

Tiếp theo là để lại dấu ấn của bản thân vào trong đao.

Quá trình này không có đường tắt để đi, chỉ có không ngừng rút vào pháp lực vào rồi từ từ nuôi dưỡng.

Con chim xanh không biết từ đâu bay tới đậu ở trên vai hẳn, đôi mắt nhỏ đen nhánh nhìn chằm chằm Phượng Vũ đao rồi ồ lên một tiếng: “Chủ nhân, trên đao này có khí tức của ngươi.”

“Ta nhớ ra rồi, ngươi từng bị nữ nhân điên Dao Trì kia chặt mất một đoạn đuôi lông vũ, chắc hẳn thanh đao này là dùng đoạn lông vũ kia chế thành.”

Cố Dương không để ý tới nó, chuyên tâm tế luyện thân binh này.

Có điều là hẳn thật sự cảm thấy việc ôn dưỡng rất thuận lợi.

Thanh thần binh này có tính tương thích rất cao với hấn.

Con chim xanh nhỏ kia vẫn không ngừng bô bô cái miệng, nói: “Nhưng mà chủ nhân, sao phẩm vị của ngươi lại trở nên kém như vậy. Trước kia ngươi chỉ để ý tới nữ tiên đứng đầu, mà bây giờ ngay cả nữ tử tầm thường cũng đồ được...”

“Câm miệng.”

Cố Dương không thể chịu nổi mấy lời nói nhảm của con chim này.

Hấn rất nghi ngờ, con chim này nói nhiều như vậy, cái miệng rước họa vào thân, sao lại không bị “chủ nhân” trước của nó thủ tiêu?

Hấn không muốn nghe nó nói hươu nói vượn nữa, nên chỉ có thể tìm một ít đề tài trò chuyện với nó. Hấn hỏi: “Lần này ngươi tỉnh lại, có phải nhớ tới chuyện trước kia hay không?”

“Sao chủ nhân biết?”

Chính ngươi tự bô bô cái miệng, bản thân ngươi không biết sao?

Cố Dương lại hỏi: “Ngươi biết ở đâu có cửa vào thế giới động thiên không?”

Chương 296: Kim Đình động thiên

Chim xanh hưng phấn vỗ cánh: “Chủ nhân định chinh phục thế giới động thiên, khôi phục vinh quang của Yêu tộc chúng ta sao? Ta đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi. Chủ nhân nói đi, ngươi muốn đánh động thiên nào?”

Nếu ta biết, ta còn cần phải hỏi ngươi sao?

Trên mặt Cố Dương không có bất kỳ biến hóa gì, nói: “Ta không nhớ rõ có những thế giới động thiên nào, ngươi còn có ấn tượng không?”

“À, ta quên mất. Sau lần niết bàn cuối cùng, chủ nhân sẽ mất đi những ký ức trong quá khứ.”

Chim xanh cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Có rồi, ta nhớ ra một nơi, Kim Đình động thiên.”

“Ở đâu?”

“Lương châu, Kim Đình sơn.”

Cố Dương vui mừng hỏi: “Ngươi có biết cách đi vào động thiên đó không?”

“Đương nhiên, ta biết lối vào ở đâu.”

“Tốt.”

...

Cố Dương ở lại Trung châu thành bảy ngày. Đến ngày thứ bảy, Phượng Vũ đao đột nhiên lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một luồng hỏa quang phóng lên trên bầu trời, ngưng tụ thành một đám mây đen, có sấm sét đi đùng ở trong đó.

“Thành công!”

Cố Dương cười to đứng dậy.

Bảy ngày hẩn không ngủ không nghỉ, cuối cùng cũng đã để lại dấu ấn của mình ở trung tâm của Phượng Vũ đao, hoàn toàn luyện hóa nó.

Đến lúc này, hẩn mới xem như hoàn toàn nắm giữ tuyệt thế thần binh này.

Đồng thời, hẩn cũng nhận được một môn tuyệt thế đao pháp truyền thừa trong đao, “Huyền Dương Trảm Yêu Quyết”.

Đúng như tên gọi của nó, đây là một môn đao pháp chuyên dùng để giết Yêu tộc.

Nơi trung tâm của thanh đao này chính là sức mạnh đại năng của Yêu tộc, chắc chắn người chế tác thanh đao này có thâm cừu đại hận với Yêu tộc.

Đối với Cố Dương mà nói, môn đao pháp này cũng chỉ là lấy ra để tham khảo.

Hiện giờ Yêu tộc trên cơ bản đã biến mất trên đại lục này, đoán chừng chỉ còn lại hai người bên cạnh hẩn là chim xanh và Hi Hoàng có một nửa huyết mạch Yêu tộc.

Chim xanh không biết bay tới từ nơi nào rồi xoay vòng tròn ở trên đỉnh đầu hắn, gấp không chờ nổi, nói: “Chủ nhân, cuối cùng người cũng xong việc. Đi thôi, tới chinh phục Kim Đình động thiên!”

Đột nhiên, nó thất thanh nói: “Ai da, không ổn...”

Ngay sau đó, nó bỏ nhào vào ngực hắn, chui vào trong y phục, thân thể phát run lên.

Cố Dương cảm nhận được gì đó, sau đó lập tức nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Cố Dương!”

Hắn vừa quay đầu đã thấy phía sau xuất hiện một người mặc đạo bào, người đó chính là đạo môn chương giáo Văn Giác. Hắn ngạc nhiên nói: “Tiền bối, sao người lại tới đây?”

Văn Giác nói: “Ta đã chờ người hai ngày rồi, đi theo ta.”

“Đi đâu?”

“Hắc Hồn cốc.”

Hắc Hồn cốc? Đó không phải là địa bàn của U Minh tông sao? Thế này cũng quá đột ngột.

Cố Dương chưa chuẩn bị tâm lý chút nào.

Tuy rằng hắn theo lệnh viện trưởng Văn viện tới Thủy Nguyệt động thiên tìm Văn Giác để đối phó với U Minh tông, thế nhưng trong lần mô phỏng trước, nàng không hề tới tìm hắn đi cùng.

Cố Dương nhanh chóng phản ứng lại, đây là một cơ hội tốt để kiếm được năng lượng.

Bên trong Hắc Hồn cốc có thi thể Thiên Nhân, chỉ riêng cái đó đã không biết đáng giá bao nhiêu năng lượng.

Ngoài ra còn có rất nhiều sát thi và đệ tử của U Minh tông, tính ra cũng đều là năng lượng.

Cho dù hắn không giết được hai vị tông chủ Bất Lậu cảnh kia, nhưng chỉ cần có thi thể là đã đáng giá rất nhiều năng lượng rồi.

Cố Dương nghĩ tới đây, ánh mắt càng ngày càng sáng, nói:
“Khi nào đi?”

“Bây giờ.”

“Xin tiền bồi chờ một lát, ta đi giải thích mấy câu.”

...

Cố Dương tìm quản gia của tòa viện này, bảo hắn thông báo cho Trang Đức Trung, phái người hộ tống Nguyên Trân Trân đến Thiên Tâm võ quán của Thần Đô, còn viết một phong thư cho Trình Tuyết, nói rõ tình huống trong đó, sau khi xử lý xong chuyện này, hắn mở hệ thống ra.

Tuy rằng trong mô phỏng lúc trước, Văn Giác thành công tiêu diệt U Minh tông, nhưng U Minh tông có hai vị Bất Lậu cảnh đỉnh phong, lỡ như xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thì sao?

Cho nên hắn vẫn phải mô phỏng trước để xem lần này có nguy hiểm gì.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực nhất trọng, giết chết Pháp Lực nhị trọng Thẩm Quang, giúp người danh chấn thiên hạ.]

[Người và Văn Giác đi tới Hắc Hồn cốc, đánh vào U Minh tông. Ngay lúc sắp tiêu diệt được U Minh tông, một cường giả Bất Lậu cảnh đột nhiên xuất hiện. Ba cường giả Bất Lậu cảnh liên thủ khiến Văn Giác bị trọng thương.]

[Người dẫn theo Văn Giác trốn vào sâu trong Hắc Hồn cốc. Các người thoát khỏi truy sát, không bao lâu sau lại bị lạc trong đó.]

[Nửa năm sau, người và Văn Giác vô tình bước vào một thế giới kỳ lạ.]

[Ba mươi năm sau, thế giới sụp đổ, người chết, hưởng thọ năm mươi hai tuổi.]

Quả nhiên dòng thời gian trong tương lai đã thay đổi, xuất hiện việc ngoài ý muốn.

Cường giả Bất Lậu cảnh xuất hiện bất ngờ kia sẽ là ai?

Người đầu tiên Cố Dương nghĩ đến chính là vị kia của Xích Minh thiên kia.

Nó chắc chắn đoán được mục tiêu tiếp theo của Văn Giác là U Minh tông, vì thế phái thủ hạ tới đây, diệt trừ đại cao thủ Bất Lộ cảnh Văn Giác này trước tiên.

“Làm thế nào để phá vỡ cục diện này?”

Cố Dương suy nghĩ một chút rồi quyết định đi tìm Văn Giác.

...

“Tìm người giúp đỡ?”

Văn Giác nghe được đề nghị của Cố Dương thì lắc đầu nói: “Ngoại trừ người ra, ta không tìm được người nào khác.”

Nàng vốn định đơn thương độc mã đi tới Hắc Hồn cốc khiêu chiến U Minh tông, nửa đường nghe nói Cố Dương đột phá đến Pháp Lực cảnh mới vòng lại đây tìm hãn.

Trước đó là do thực lực Cố Dương không đủ, mà thêm một người giúp đỡ thì có thể chia sẻ được một chút áp lực.

Nàng không phải không muốn tìm, mà là không tìm được.

Cố Dương nói: “Người có thể tới Văn viện. Nếu như vị kia của Xích Minh thiên biết người đã trở lại, vậy thì nhất định sẽ tập trung đối phó người. Chỉ có diệt trừ người, nó mới có nhiều thủ đoạn có thể đối phó viện trưởng.”

“Nếu nó thông minh một chút, chắc chắn sẽ thừa dịp lúc người và người của U Minh tông chiến đấu sẽ phái người đánh lên người. Cho dù người có mạnh hơn đi chăng nữa thì có thể chống đỡ được mấy vị Bất Lộ cảnh?”

“Chuyện tiêu diệt U Minh tông cũng không thể vội vàng nhất thời. Thế này đi, người trước tiên quay lại Thần Đô tìm viện trưởng bàn bạc một chút. Còn ta thì vừa khéo đi làm chút việc. Một tháng sau ta tới Thần Đô tìm người, thế nào?”

Chương 297: Có thù báo thù

Văn Giác nhìn chăm chăm hấn vài giây, cuối cùng gật đầu: “Được.”

Nói xong, nàng biến mất không thấy đâu, đến đột ngột, đi cũng rất đột ngột.

Kiểu tác phong sấm rền gió cuốn này, Cố Dương vô cùng tán thưởng.

Văn Giác vừa đi, chim xanh vẫn luôn trốn trong ngực hấn mới cẩn thận thò đầu ra, hỏi: “Đi rồi?”

“Đi rồi.” Cố Dương nhìn nó sợ thành như vậy thì hơi buồn cười, cuối cùng đã tìm được nhược điểm của tên tiểu tử này, về sau cũng có biện pháp trị nó.

“Làm ta sợ chết khiếp. Chủ nhân, người nhìn ta như vậy làm gì?”

“Không có gì, đi thôi, tới Lương châu.”

Cố Dương gọi Hi Hoàng, mang theo chim xanh bay lên trời, rời khỏi Trung châu thành, bay về phía Lương châu, mục tiêu là Kim Đình động thiên của Kim Đình sơn.

Lương châu nằm bên bờ biển Đông Hải, phía nam giáp Tấn châu, phía bắc giáp Vân châu, thương lữ phồn hoa, từ xưa đến nay chính là một trong những châu quan trọng nhất của Trung Nguyên.

Trên con đường chính, Cố Dương và Hi Hoàng cưỡi ngựa phóng nhanh về phía Lâm Tân thành.

Cách Kim Đình sơn còn có mấy trăm dặm, bọn họ từ trên không trung hạ xuống, thu lại tu vi, lựa chọn cưỡi ngựa đi tới Kim Đình sơn.

Kim Đình sơn nằm ngay bên ngoài Lâm Tân thành.

Mà Lâm Tân Thành có một môn phái hùng mạnh là Đông Hải môn.

Cố Dương không muốn có thêm rắc rối, cho nên quyết định lặng lẽ tiến vào.

Dù sao thì giữa hấn và Đông Hải môn cũng từng có xích mích.

Nếu như bị người ta nhận ra thân phận thì khó tránh khỏi lại thêm phiền toái.

Đông Hải Kiếm Thánh kia được công nhận là người đứng đầu trong mười Kiếm Thánh, thậm chí có người cho rằng, hắn là đệ nhất dưới Bất Lộ cảnh.

Bởi vì trong mười vị Kiếm Thánh thì hắn là người duy nhất từng có chiến tích đánh bại một Kiếm Thánh khác.

...

Đọc theo đường đi, hai người Cố Dương gặp được rất nhiều thiếu niên tay cầm trường kiếm, lưng đeo hành lý, kết thành đoàn thành đội vội vàng tới Lâm Tân thành.

Cảnh tượng này thoạt nhìn khá đồ sộ.

Võ giả hắn gặp phải lúc trước, bất luận tu vi cao thấp, hầu hết đều là dùng kiếm.

Nhưng kiểu giống như bây giờ, võ giả mà hắn gặp được trên đường, rõ ràng đều dùng một loại kiếm như nhau, đúng là chưa từng thấy bao giờ.

Những thiếu niên tay cầm trường kiếm, lưng đeo hành lý, tất cả đều là vì gia nhập Đông Hải môn.

Có thể thấy được danh vọng của Đông Hải Kiếm Thánh ở Lương châu cao bao nhiêu.

Cố Dương là người duy nhất mang theo đao, ngược lại trở thành một người lạc loài, tỏ vẻ cực kỳ chói mắt.

Thiếu niên trên đường nhìn thấy hai người bọn họ đều nhao nhao nhìn với ánh mắt tò mò.

Chỉ là không có ai gây chuyện.

Sắp vào đêm, rốt cuộc cũng đã tới Kim Đình sơn.

Hai người đến dưới chân núi.

Hi Hoàng nhìn ngọn núi cao vút trong mây, vươn lên không biết bao xa, nói: “Lương châu là đất phong của Lương vương. Nghe nói Lương vương từng phát hiện ra một di tích Thượng

Cổ ở đây, có được một món dị bảo uy lực cực lớn, thực lực cũng cao nhất trong chín vị thân vương.”

Chim xanh lúc này rút cuộc không nhịn được nữa nên giãy từ trong một cái túi nhỏ ra, nói: “Kim Đình là Thượng Cổ đời thứ ba do Nhân hoàng sáng tạo ra, người này tự xưng là Kim Hoàng, muốn thống trị vạn giới, trở thành chủ nhân của tất cả chủng tộc. Hừ, quả thực là si tâm vọng tưởng.”

Cô Dương cảm thấy hứng thú với chuyện Thượng Cổ nên hỏi: “Về sau thì sao?”

“Về sau, ừm, ta không nhớ nữa.”

Nó nhớ lại một phần ký ức vụn vặt, có lúc nói một hai chuyện thời đại Thượng Cổ, nhưng mỗi lần muốn truy hỏi thì nó luôn nói mình quên mất.

Cô Dương đã quen rồi, nghiêm mặt nói: “Đừng quên lời vào Kim Đình động thiên là được.”

Chim xanh ngượng ngùng nói: “Sẽ không quên đâu, ta nhớ rất rõ.”

Nói xong thì vỗ cánh dẫn đường ở phía trước.

...

....

Đông Hải môn lúc này lại có vẻ như lâm đại địch.

Vào ba tháng trước, bọn họ nhận được một lá thư thách đấu, muốn hẹn giao đấu với sư tôn của bọn họ.

Mà ký tên là Tiết Đông Dương.

Cái tên này đại diện cho một vị cường giả tuyệt thế - Đông Dương Kiếm Thánh.

Một trăm năm trước, vị Đông Dương Kiếm Thánh này từng bại dưới kiếm của sư tôn bọn họ.

Chính trận chiến đó đã tạo nên uy danh vô địch của sư tôn bọn họ.

Sau đó, Đông Dương Kiếm Thánh mai danh ẩn tích, giống như mất tích, không ai gặp được.

Ai mà ngờ rằng, một trăm năm trôi qua, hấn lại đến Đông Hải môn khiêu chiến.

Ba tháng đã trôi qua.

Ba ngày sau chính là lúc Đông Dương Kiếm Thánh đến cửa khiêu chiến.

Tất nhiên đông đảo đệ tử Đông Hải môn có tự tin tuyệt đối với sư tôn của mình.

Vấn đề là sư tôn không ở trong môn.

Sư tôn đã bế quan từ nửa năm trước, chẳng qua Đông Hải môn vẫn luôn phong tỏa tin tức với bên ngoài, nên ngoại giới không ai biết được việc này.

Tam sư huynh trong môn đi tìm sư tôn, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có tin tức.

Trên dưới Đông Hải môn lúc này đều gấp gáp giống như kiến bò trên chảo nóng.

“Sư muội, lần này lại phải phiền người đi một chuyến rồi.”

Đại đệ tử của Đông Hải Kiếm Thánh, Phó Kiếm Phi với vẻ mặt nghiêm túc với sư muội Lan Xu.

Lan Xu tỏ vẻ lười biếng, ánh mắt đảo qua trên người hấn, hỏi: “Người chắc chắn để cho ta đi?”

“Hiện tại chỉ có sư muội mới có thể tìm được sư tôn thôi.”

Phó Kiếm Phi nói xong rồi hành lễ với nàng: “Danh dự trăm năm của Đông Hải môn xin nhờ sư muội.”

Lan Xu cười: “Hy vọng người không hối hận.”

Nói xong, người đã biến mất không thấy đâu.

Trên mặt Phó Kiếm Phi lộ ra một nụ cười khổ.

Hấn biết thân thế của sư muội này, tất nhiên biết rõ là để cho nàng đi thì rất có thể sẽ thả hổ về rừng.

Tuy nhiên, hấn không có cách nào khác.

Hấn là đại sư huynh, phải tọa trấn tông môn nên không thể rời đi, chỉ có để cho nàng đi.

Cũng chỉ có vị sư muội này mới có thể tìm được sư tôn trong vòng ba ngày.

Còn nhớ rõ hai mươi năm trước, sư tôn mang về một tiểu cô nương từ trong thế giới động thiên kia, từ đó, hắn có thêm một sư muội...

...

Bên trên Kim Đình sơn, hai người một chim đang đi về sơn cốc phía trước.

Đột nhiên, chim xanh đang ở phía trước dẫn đường mở miệng: “Có người!”

“Suyt.”

Cô Dương che miệng nó lại, truyền âm nói: “Đi theo nàng.”

Bọn họ đã đi được nửa đêm ở Kim Đình sơn rồi mà chim xanh vẫn không tìm được lối vào.

Nó ở Trấn Yêu tháp không biết đã bao nhiêu năm, địa hình Kim Đình sơn cũng thay đổi, sự thay đổi của thảm thực vật thậm chí còn lớn hơn.

Chương 298: Có thù báo thù (2)

Sau đó, nó mới ấp úng thừa nhận là nó không nhận ra đường.

Cô Dương đã sớm biết nó không đáng tin cậy, nhưng lại không nản chí.

Trên đường tới hắn đã làm một lần mô phỏng, thành công tiến vào Kim Đình động thiên.

Chẳng qua là người dẫn đường không phải là cái tên không đáng tin cậy này, mà là một người khác.

Không sao cả, có người tới rồi.

Người kia chính là một người đã quen biết từ lâu, đệ tử Đông Hải Kiếm Thánh, Lan Xu.

Nàng chỉ có tu vi nhất phẩm, Cô Dương và Hi Hoàng đi theo phía sau nàng, nàng căn bản không phát hiện được.

Lan Xu thi triển khinh công, giống như một tinh linh bình thường nhảy vào trong núi.

Không lâu sau, nàng đi vào một sơn cốc cực kỳ bí mật.

Trong cốc có một cái hồ, nàng đứng ở trước hồ, vẻ mặt hơi phức tạp, giống như kích động, giống như khiếp đảm, lại giống như hy vọng.

“Sao không nhảy?”

Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên cạnh nàng, quả thực giống như một tiếng sấm kinh hãi làm nàng hoảng sợ.

Nàng quay đầu nhìn thì thấy một khuôn mặt quen thuộc, không khỏi thất thanh nói: “Là người?”

Cố Dương!

Nam nhân chỉ có hai lần gặp mặt này lại để lại cho nàng ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Còn nhớ lần đầu tiên gặp, hắn chỉ là nhị phẩm mà thôi.

Hiện giờ, vèn vẹn chỉ mới nửa năm trôi qua mà hắn đã đạt tới một cảnh giới nàng chỉ có thể ngưỡng mộ.

Pháp Lực cảnh!

Sư tôn của nàng được xưng là đệ nhất dưới Bất Lộ cảnh, tu hành hai trăm năm cũng chỉ là Pháp lực cảnh.

Lan Xu không thể nào nghĩ tới sẽ gặp phải nam nhân này ở đây.

...

Cố Dương nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc đờ đẫn của Lan Xu thì cảm thấy rất thú vị.

Còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, nữ nhân này đã gây áp lực lớn cho hắn.

Hắn hiện giờ đã là Pháp Lực cảnh, còn nàng vẫn chỉ là cảnh giới nhất phẩm, hắn chỉ cần dùng một ngón tay là có thể bóp chết nàng.

Cố Dương vươn tay kéo một sợi dây chuyền từ cổ nàng xuống.

“Chờ một chút...”

Sắc mặt Lan Xu tái mét, đưa tay muốn ngăn cản.

Cố Dương nói: “Muôn lấy lại thứ này, một tháng sau, tới Thần Đô tìm ta.”

Nói xong, hắn đã mang theo Hi Hoàng nhảy vào trong hồ, biến mất không thấy đâu.

Hắn là kẻ thù dai, lúc trước Lan Xu cưỡng ép cướp mất Phượng Vũ đao của hắn, hiện tại, hắn chẳng qua là lấy đao của người, trả lại cho người.

Lan Xu dậm chân một cái, vội vàng nhảy xuống hồ.

...

Cố Dương và Hi Hoàng vừa vào trong hồ đã có cảm giác trời đất quay cuồng, lúc ngoi đầu lên lần nữa đã nhìn thấy một bầu trời khác.

Hồ nước kia chính là cửa vào Kim Đình động thiên.

Hiện tại, bọn họ đã tới Kim Đình động thiên.

Hai người bay từ trong nước lên, trên người không dính một giọt nước nào, đến Pháp Lực cảnh, muốn ngăn cách nước là cực kỳ đơn giản.

Cố Dương quan sát hoàn cảnh bốn phía, đây là một hang động đá vôi khổng lồ.

Chỉ thấy trên vách đá phía trước có một vết kiếm rất sâu.

Hắn nhìn vết kiếm kia rồi nói: “Kiếm pháp hay.”

Thật sáng khoái!

Lúc này, rốt cuộc chim xanh cũng thoát khỏi pháp lực trói buộc của Cố Dương. Nó vỗ cánh, dáng vẻ cực kỳ hưng phấn: “Đây là mùi vị của sự tự do.”

Cố Dương không để ý đến nó mà quay đầu nói với Lan Xu vừa mới xuất hiện: “Nếu như ngươi không muốn chết thì tốt nhất đừng đến Hoàng Đô.”

Nói xong, hắn lập tức dẫn theo Hi Hoàng rời đi.

Lan Xu nhìn Cố Dương đột nhiên biến mất, trong lòng ảo não đến cực điểm.

Mặt dây chuyền đó cực kỳ quan trọng đối với nàng, là minh chứng cho thân thể của nàng. Hiện giờ lại bị Cố Dương lấy đi, cũng không cách nào chứng minh thân thể của mình.

Còn nữa, câu cuối cùng của hắn có nghĩa là gì?

Đừng đến Hoàng Đô?

...

“Chủ nhân, ta hiểu rồi, ngươi là muốn gieo trồng huyết mạch cao quý của ngươi ở khắp nơi, sinh nhiều hậu duệ để thực hiện phục hưng Yêu tộc to lớn đúng không?”

Chim xanh đột nhiên kích động nói: “Nhưng chủ nhân à, ngươi nhìn trùng nhân loại giống cái nào thì cứ làm là được, như vậy hiệu suất tương đối cao...”

Cố Dương không thể nhìn được nữa, vươn tay dùng pháp lực trói nó lại lần nữa.

Thế giới cuối cùng đã được yên tĩnh.

Hai người nhanh chóng bay ra khỏi hang động thật dài, đi tới cửa hang động thì dừng lại.

Chỉ thấy cửa động có một tầng hào quang màu trắng, không biết người nào bày ra một tầng cấm chế.

Trên mặt đất còn có không ít hài cốt.

Trong đó có một thi thể còn chưa phân hủy, thoạt nhìn vừa chết không lâu.

Xem ra đây đều là những người vô tình thông qua cái hồ nước kia, đi tới Kim Đình động thiên. Cuối cùng, tất cả đều bị vây chết ở đây.

Lúc này, chim xanh lại một lần nữa tránh thoát pháp lực trói buộc của hắn, kêu lên: “Nghẹn chết ta, chủ nhân, sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy?”

“Hử?”

Đột nhiên, nó chú ý tới cấm chế ở cửa động, kinh hãi nói:
“Thiên Cương Hồn Vô trận? Không phải chứ, trận pháp này vẫn còn tồn tại sao?”

“Kim Hoàng đã ngã xuống bao nhiêu năm, chẳng lẽ Thiên Cương môn còn chưa bị diệt?”

“Hồng rồi, chủ nhân, t trận pháp này không có tu vi Thiên Nhân thì rất khó phá vỡ. Chi bằng chúng ta rút lui trước, nếu Lão quỷ Thiên Cương môn còn ở đây thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

“Đợi đến sau khi tu vi chủ nhân khôi phục thì đến chinh phục động thiên này sau.”

Cố Dương nói: “Không cần, đợi thêm một chút nữa là được.”

Đợi một chút?

Chẳng lẽ đại trận này còn có thể tự mình mở ra sao?

Chim xanh đang nghi ngờ thì mặt đất đột nhiên chấn động. Sau một trận động đất, cấm chế ở cửa lại thật sự biến mất.

Nó khiếp sợ: “Chủ nhân, người học được tử vi thần toán từ bao giờ vậy?”

Người cũng có thể hiểu như vậy.

Trong lòng Cố Dương nghĩ như thế, nhưng không chút chậm trễ, nói: “Đi mau thôi!”

Sau khi ra khỏi sơn động, từ xa có thể thấy ba người đang đánh nhau trên trời, đánh đến mức kinh thiên động địa, mỗi đòn tấn công đều đất chuyển núi dời.

Ầm!

Cách đó không xa, trên đỉnh núi có một đường kim quang giáng xuống. Cùng với tiếng ầm thật lớn, toàn bộ ngọn núi bắt đầu sụp đổ.

Sức mạnh hủy diệt đáng sợ như vậy hiếm thấy ở các võ giả.

Võ giả đã luyện võ từ nhỏ, khả năng kiểm soát sức mạnh của bản thân đến mức cực hạn, chính thói quen hình thành từ nhỏ

này dẫn đến việc ngay cả trong Pháp Lược cảnh cũng hiếm thấy người phung phí pháp lực của mình như vậy.

Nếu cường giả Thần Thông cảnh ra tay, hậu quả đánh sập một đỉnh núi, đoán chừng sẽ khiến người ta cười chết, năng lực không chế yếu đến mức nào?

Chương 299: Giết tinh sứ

Đối với võ giả, nếu không đánh được người khác thì dù mạnh đến đâu cũng phí công.

Tất nhiên, điều này cũng liên quan đến lượng pháp lực của võ giả thấp hơn.

Dưới cùng một cảnh giới, pháp lực trong cơ thể của võ giả của Pháp Lực cảnh được ước tính chỉ bằng một phần mấy của tu sĩ trong Kim Đan kỳ.

Trên bầu trời, ba người đấu pháp kia, tu vi ít nhất tương đương với Bất Lộ cảnh.

Nhìn vào tình hình, là hai đấu một.

Người bị vây rõ ràng là gặp thế bất lợi và bị dồn đánh.

Lúc này, chim xanh ngạc nhiên nói: “Ài, không ngờ Kim Đình và Thiên Cương môn lại đang đánh nhau, đúng là hiếm lạ.”

“Đi!”

Cố Dương cảm nhận được ánh mắt của hai người đang đánh nhau trên bầu trời nhìn xuống, áp bức cũng đổ dồn xuống theo, bèn lập tức dẫn theo Hi Hoàng bỏ chạy.

...

Trên bầu trời, một trong những vị thần tướng đắm chìm trong kim quang truyền lệnh: “Thiên Vi tinh, Thiên Cứu tinh, đi bắt hai người đó về.”

“Vâng!”

Cách đó không xa, bóng người lấp lánh ngân quang đáp lại một tiếng rồi bay về phía hai người.

...

.....

Chim xanh hét lớn: “Chủ nhân cẩn thận, có người đuổi theo rồi. Bọn họ là hai vị tinh sứ, một trong ba mươi sáu Thiên Cương.”

Cố Dương không cần nhìn lại cũng có thể cảm nhận được hai luồng sức mạnh cực lớn đang đuổi theo với tốc độ cực nhanh.

Cấp bậc sức mạnh của đối phương tương đương với Pháp Lực cảnh tam trọng, nhưng tổng lượng pháp lực lại vô cùng lớn.

Trước đây, hắn đã gặp một vị Pháp Lực cảnh tam trọng, vị đó đến từ La gia. So với hai người này, pháp lực chỉ bằng khoảng một phần mười.

Hai người không che giấu sức mạnh nữa, chạy về một hướng với tốc độ nhanh nhất.

Hai vệt ngân quang phía sau đang đuổi theo, tốc độ không chậm một chút nào.

...

Một khắc sau, Cố Dương thấy không thoát được hai người sau lưng, biết nếu không giải quyết được hai người này, chờ khi hai vị cường giả của Bất Lộ cảnh giải quyết kẻ địch rồi đuổi theo sẽ rất phiền phức.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên dừng lại, quay người nói với hai người phía sau: “Hai vị, nếu như các ngươi bằng lòng để chúng ta đi, ta có thể tặng pháp bảo này cho các ngươi!”

Nói xong, hắn lấy kiếm của Lục Vân Sơn ra.

Hai bóng người được bao bọc trong một lớp ngân quang, không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt thật của họ.

Nghe thấy hai từ pháp bảo, cả hai người đều dừng lại, nhìn thanh kiếm trong tay hắn, ngân quang trên người rực lên.

Hai người nhìn nhau, một trong số họ nói: “Được, ném pháp bảo đó qua đây trước!”

Cố Dương không do dự ném thanh kiếm đi.

Một người khác cười rộ lên: “Ngu xuẩn, giết ngươi rồi, pháp bảo cũng là của chúng ta!” Nói xong lập tức ra tay.

Chẳng qua Cố Dương nhanh hơn hắn, một lưỡi kiếm đã xuất hiện trước mặt hắn.

Điều mà Cố Dương cần là một cơ hội đến gần.

Khi tâm trí của bọn họ bị thu hút bởi pháp bảo đó, vô tình đi vào trong phạm vi năm mươi mét của Cố Dương, kết cục đã định rồi.

Thiên Vấn Cửu Dao, thức thứ nhất, Hỗn Độn Sơ Khai!

Thiên Vi tinh chưa bao giờ nghĩ rằng tốc độ của một người lại có thể nhanh hơn pháp bảo. Suy nghĩ của hắn vừa mới lóe lên, pháp thuật còn chưa thành hình, lưỡi kiếm đã chém lên thân quang hộ thể của hắn.

Xoẹt!

Phượng Vũ Dao dễ dàng xuyên qua ngân quang, chặt đầu người bên trong, đao ý điên cuồng chém đầu thành nhiều mảnh.

Ở bên cạnh, sự chú ý của người kia vẫn ở trên pháp bảo, đề phòng pháp bảo bị đối phương giở thủ đoạn gì. Ngay lúc hắn lơ đãng, người đồng hành với hắn đã bỏ mình.

Trong phút chốc, hắn kinh hãi đến mức hồn bay phách lạc, xoay người định bỏ chạy, vừa suy nghĩ, một đường đao quang đã quét đến.

“Đừng...”

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy kiểu đánh nhau này.

Đâu có ai sử dụng pháp bảo làm vũ khí, dùng chúng để chém người như những võ sĩ Phàm cảnh chứ?

Thân quang hộ thể có thể phong tỏa linh khí trên người hắn giống như một tờ giấy bị một đao chém đôi, ngay sau đó hắn không biết gì nữa mà rơi vào bóng tối vĩnh hằng.

Hai cường giả tương đương với Pháp Lực cảnh tam trọng đã mất mạng một cách không rõ, có thể nói là nghệt thờ đến cực điểm.

Với thực lực của bọn họ, nếu phát huy lợi thế của mình, Cố Dương vốn dĩ không thể là đối thủ của họ.

Chỉ là nhất thời tham lam, bất cẩn, chưa từng gặp phải thủ đoạn như vậy nên mới dễ dàng bị Cố Dương chém đầu.

Chim xanh hét lên: “Chủ nhân thật dũng mãnh!”

Sau khi giết hai người họ, Cố Dương thấy lạ là không có lời nhắc nhở nhận được năng lượng trong hệ thống.

Sao thế này?

Lúc đang nghi ngờ, hắn nhìn thấy trong thi thể của hai người kia lần lượt có hai tia sáng bay ra, đang định rời đi.

Chim xanh vội vàng nói: “Mau ngăn chúng lại, đó là kim lệnh sắc phong của Kim Đình.”

Cố Dương không cần nó nhắc nhở, vươn tay bắt lấy hai tia sáng vào tay.

Đó là hai lệnh bài kim sắc, chúng vẫn tả xung hữu đột trong tay hắn, cố gắng thoát ra ngoài.

[Phát hiện nguồn năng lượng, có muốn nạp năng lượng không?]

Hóa ra là như vậy, thứ này mới là năng lượng cốt lõi của hai người đó.

“Có!”

[Nạp năng lượng thành công, nhận được sáu mươi điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là bảy mươi tám.]

Sáu mươi điểm?

Cố Dương vui mừng khôn xiết, mạo hiểm lần này đáng giá.

Có nghĩa là nếu giết một Pháp Lực Cảnh tam trọng thì sẽ nhận được ba mươi điểm năng lượng.

Nhất trọng mười điểm, nhị trọng hai mươi điểm, không biết năng lượng của Bất Lộ cảnh là bao nhiêu?

Chim xanh thúc giục: “Mau đi thôi, nếu không nếu không hai vị thiên tướng sẽ đuổi theo.”

Cố Dương biết là nó ám chỉ hai vị cường giả của Bất Lộ cảnh, cho nên không hề chậm trễ thu dọn đồ đạc trên người hai người kia rồi rời khỏi hiện trường.

...

“Cái gì?”

Bên kia, Thanh Nguyệt Thiên cảm nhận được bản thân mất liên hệ với hai thuộc hạ, thậm chí chấn động, quay đầu nhìn về hướng đó.

Tử Dương thiên tướng ở bên cạnh thấy hắn có chút không bình thường, bèn hỏi: “Thanh Nguyệt huynh, sao vậy?”

Lúc này, trận chiến đã gần kết thúc, hai người hợp sức trấn áp đối phương, khiến hắn không còn sức trở mình.

Sắc mặt Thanh Nguyệt Thiên cực kỳ khó coi, nghiến răng nghiến lợi nói: “Thiên Vi tinh và Thiên Cứu tinh đã chết!”

Tử Dương thiên tướng sửng sốt: “Sao lại như vậy? Hai người đó rõ ràng là Kim Đan sơ kỳ, không thể có chuyện là đối thủ của hai vị Thiên Cương tinh.”

“Bất kể là ai, dám giết thuộc hạ của ta, ta đều sẽ chém thành ngàn vạn mảnh.”

Chương 300: Kim Đình hệ thống

Thanh Nguyệt Thiên tổn thất hai vị Thiên Cương tinh sứ, đau lòng không thôi.

Trong cả Kim Đình chỉ có ba mươi sáu vị Thiên Cương tinh sứ mà thôi.

Hắn lập vô số công lớn nên mới được thiên vương ban cho hai tám kim lệnh sắc phong Thiên Cương tinh. Cũng vì vậy, sức mạnh của hắn mới đứng đầu trong số tất cả các vị thiên tướng.

Bây giờ, hai thủ hạ đắc lực nhất của hắn đã chết, như thể cánh tay trái và cánh tay phải bị chặt đứt, làm sao hắn không giận dữ cho được.

Tử Dương thiên tướng không khỏi đồng cảm, an ủi: “Lần này, cuối cùng chúng ta cũng bắt được lão bất tử, công phá Thiên Cương sơn, lập công lớn, có lẽ ta có thể xin thiên vương lại một phần sắc phong.”

“Ha ha ha...”

Đột nhiên, một lão giả bị hai sợi xích sắt trói lại cười điên cuồng: “Các ngươi vốn dĩ không biết các ngươi đã làm gì. Huyền Chân thiên vương phá hủy Thiên Cương sơn của ta vì lợi ích riêng, tương lai Kim Đình động thiên ất sẽ bị hủy hoại trong tay nàng...”

Dứt lời, Nguyên Anh bay ra khỏi mi tâm của hắn, sức mạnh kinh khủng bùng nổ!

“Không ổn rồi!”

Hai vị thiên tướng tái mét mặt mày, điên cuồng chạy trốn.

...

Cố Dương vốn đã chạy xa lập tức cảm nhận được sức mạnh hủy diệt trời đất phía xa, hơi kinh ngạc mà quay đầu nhìn lại.

Chim xanh vẫn còn sợ hãi: “Nguyên Anh tự bạo. May là chúng ta chạy nhanh, nếu không chết chắc rồi.”

Cố Dương nói: “Hình như ngươi đã quen thuộc với hệ thống sức mạnh của thế giới này.”

Nước miếng của chim xanh bắn tung tóe: “Đó là điều tất nhiên, nhớ năm đó, ta đã dẫn đầu đại quân Yêu tộc và đánh vài trăm trận với Kim Đình.”

Cố Dương không biết nó đang khoác lác hay đang nói thật. Nhưng cho dù nó có quá khứ huy hoàng đến cỡ nào, hiện giờ vẫn chỉ là một con chim xanh nhỏ không hề có bất cứ lực uy hiếp nào mà thôi.

“Tinh sứ, thiên vương mà ngươi mới vừa nói là thứ gì vậy?”

Chim xanh đứng trên vai hắn, vừa chải vuốt lông chim mới bị gió thổi loạn vừa nói: “Khi Kim Hoàng thành lập Kim Đình đã thiết lập một hệ thống thần tiên.”

“Hệ thống này có thể thông qua sắc phong, khiến một phạm nhân bước lên thần vị, từ đó có được sức mạnh tương ứng với thần vị đó.”

“Hai lệnh bài mới vừa rồi chính là kim lệnh sắc phong. Thứ hạng là tinh sứ, chỉ cần có nó, có thể nhanh chóng sắc phong được một vị tu sĩ Kim Đan kỳ.”

Cố Dương hơi kinh ngạc, còn có cả hệ thống như này.

Thế giới động thiên này thật thú vị.

Chỉ cần nhận được sắc phong thì không cần phải tu luyện đã có thể nhận được sức mạnh cường đại.

Nếu võ giả của Đại Chu biết được trên thế giới này có phương thức đạt được sức mạnh như vậy, chỉ sợ sẽ phát điên.

Ngay cả hắn cũng không giữ nổi bình tĩnh.

Để có được tới tu vi như hiện giờ, hắn đã phải chịu biết nhiều đau khổ, phải trả cái giá lớn đến mức nào, quả thật từng bước chông gai, trải qua khó khăn.

Còn hai vị tinh sứ kia chỉ nhận được sắc phong đã có được sức mạnh còn cường đại hơn cả hắn.

Nghĩ đến đây, quả thật vô cùng khó chịu.

Chim xanh tiếp tục nói: “Đương nhiên, muốn một bước lên trời cũng không dễ dàng. Cho dù phạm nhân có được kim lệnh của tinh sứ cũng không thể kế thừa thần vị của tinh sứ, cố tình sử dụng sẽ phải chết.”

“Cho dù là hệ thống thần tiên thì đều phải đi từng bước một, sắc phong làm thổ thần cấp thấp nhất trước, thứ hạng này tương đương với Luyện Khí kỳ.”

“Cấp thứ hai là sơn thần, tương đương với Luyện Khí đỉnh phong.”

“Cấp thứ ba là thành hoàng, tương đương với Trúc Cơ kỳ. Ba thứ hạng này là địa chích, chưa phải là thần tiên chính thức, số lượng cũng nhiều nhất.”

“Đến cấp thứ tư là tinh sứ, Kim Đan kỳ. Chia ra làm Phổ Thông tinh sứ, Địa Sát tinh sứ, Thiên Cương tinh sứ, theo thứ tự là Kim Đan sơ kỳ, trung kỳ và thượng kỳ.”

“Cấp thứ năm chính là thiên tướng, Nguyên Anh kỳ, chia thành Thiên Nguyên tướng, Địa Nguyên tướng, Nhân Nguyên tướng. Hai vị vừa rồi chính là Nhân Nguyên tướng.”

“Cấp thứ sáu được gọi là thiên vương, Hóa Thần kỳ.”

Cố Dương nghe đến nhập thần, lại thấy nó đột nhiên dừng lại, hỏi: “Còn sau đó thì sao?”

“Phần sau đó đã không nhớ rõ rồi.”

Mỗi lần đều như vậy, đến điểm mấu chốt sẽ không nhớ được.

Cố Dương cũng phục rồi.

Nhưng mà vừa nghĩ lại, thế giới động thiên ở đây chắc không có cường giả thứ hạng rất cao, nếu không đã sớm thống nhất thế giới động thiên này rồi.

Ở trong mô phỏng, hẳn biết Kim Đình hiện giờ đã chia ra làm ba, cầm đầu chính là ba cường giả Thiên Nhân cảnh.

Ba người này, giữa các bên đều đánh đánh giết giết, đòi xử lý hai người khác.

Hắn còn biết hai vị Bất Lộ cảnh mới vừa rồi là thuộc hạ của Huyền Chân thiên vương.

Huyền Chân thiên vương này chiếm cứ Thần Đô, thế lực cường đại nhất.

Tình huống kiểu như vậy, hoặc là cười đến cuối cùng, hoặc là bị chết nhanh nhất.

...

Cùng lúc đó, Hoàng Đô Kim Đình.

Trên đám mây có một tòa tiên cung như ẩn như hiện, đó chính là Kim Đình.

Tầng thứ sáu của Kim Đình có một bóng người ngồi trên bảo tọa đại diện cho quyền hành, cả người chìm trong quang mang màu tím, không nhìn thấy rõ diện mạo.

Trước mặt người đó là một trang sách bằng ngọc to lớn, lơ lửng trong không trung, trên đó lóe lên từng điểm sáng.

Đột nhiên, trên trang sách có hai điểm sáng tối đi.

“Thiên Vi tinh, Thiên Cứu tinh...”

Bóng người kia lẩm bẩm ra hai cái tên đại diện cho điểm sáng đang tối đi này.

Tồn thất hai Thiên Cương tinh sứ, còn có thể tiếp nhận được.
Chỉ cần có thể thu hồi thứ ở trên Thiên Cương sơn, cho dù hai vị thiên tướng kia chết đi cũng xứng đáng.

Đúng lúc này, trang sách bằng ngọc kia lại một lần nữa biến hóa, hai cái tên kia đã bị xóa sạch đi, không còn bất cứ dấu vết gì nữa.

“Cái gì?”

Bóng người trong tử quang đứng phắt dậy, toàn bộ không gian đều chấn động theo động tác này. Có thể thấy được đã khiếp sợ đến cỡ nào.

Tên trên trang sách hoàn toàn biến mất là chuyện trước đây chưa từng phát sinh.

Bình thường, thân tiên nhận được sắc phong rồi chết đi sẽ có hai kết quả.

Một là kim lệnh tự động bay về.

Hai là kim lệnh bị người khác cướp đi, ban cho người khác.

Cho dù là hậu quả nào thì sức mạnh của bản thân thân vị đều sẽ không biến mất, chỉ chuyển dời lên cơ thể người khác mà thôi.

Nhưng mà bây giờ, cái tên của Thiên Vi tinh và Thiên Cứu tinh đều đã hoàn toàn biến mất, điều này đại diện cho Kim Đình vĩnh viễn mất đi hai sức mạnh thân vị này rồi.

Chương 301: Kim Đình hệ thống (2)

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bóng người trong tử quang tức giận đến cực điểm, đây là chuyện đủ để dao động đến căn cơ của Kim Đình.

Sức mạnh của nàng đến từ Kim Đình, bất cứ chuyện gì có tổn hại đến Kim Đình, nàng đều không dễ dàng tha thứ.

Tay nàng vung lên, phía trước xuất hiện một chiếc gương sáng, truyền âm nói: “Thanh Nguyệt, Tử Dương, lập tức quay

lại.”

...

... ..

Cố Dương và Hi Hoàng bay suốt hai ngày hai đêm mới dừng lại được, chạy xa như vậy rồi, hai vị thiên tướng kia chắc sẽ không đuổi kịp đâu.

Chạy trốn cực hạn như vậy sẽ tiêu hao cực lớn, hấn đã có phần không chịu đựng nổi rồi, chứ đừng nói đến Hi Hoàng còn chưa hồi phục thực lực.

“Tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, tiện thể hỏi thăm tình hình thế giới này xem.”

Hấn từng có kinh nghiệm hai lần xông vào thế giới động thiên, coi như là người từng trải.

Hi Hoàng và chim xanh tất nhiên không có dị nghị gì.

Cố Dương cảm ứng được một sức mạnh kỳ dị, ngạc nhiên nói: “Đây là cái gì?”

Chim xanh nói: “Là một địa chích hoang dã.”

“Địa chích cũng có hoang dã sao?”

“Đương nhiên, thế giới động thiên này bị ảnh hưởng bởi Kim Đình, quy tắc thế giới đã có một chút thay đổi.”

Đột nhiên, Hi Hoàng nói: “Những người này đang làm gì vậy?”

“Đi xem chẳng phải sẽ biết sao.”

...

Lưu gia thôn, một đám người thổi kèn đánh trống, nâng một chiếc kiệu, đi lên trên núi.

Nhưng mà trên mặt người đưa dâu lại không hề có vẻ vui mừng, trên từng gương mặt còn có từng ánh mắt chỉ có chết lặng.

“Dừng lại!”

Đột nhiên, phía sau có một thiếu niên y phục lam lũ chạy như điên đến, trên mặt toàn là vẻ sốt ruột và phẫn nộ: “Thả muội muội ta xuống...”

Khi thấy thiếu niên định xông vào trong đội ngũ đưa dâu, vài nam tử dáng người cường tráng ôm chặt lấy hắn.

“Buông ta ra...”

Thiếu niên liều mạng giãy giụa, nhưng nào thoát được mấy người to lớn kia, người bị đặt xuống đất, hai tay vịn ngược.

Hắn chỉ có thể nhìn chiếc kiệu kia dần dần đi xa, phẫn nộ thống khổ tới cực điểm, nước mắt làm nhòe đi hai mắt của hắn.

“Ngoan ngoãn chút.”

“Muội muội người có thể giả cho sơn thần là phúc khí của nàng.”

“Người không muốn sống nữa sao? Nếu quấy nhiễu sơn thần, người gánh vác nỗi không?”

...

Vài tên to lớn kia quát lớn thiếu niên.

Lúc này, một lão giả tóc hoa râm đi tới, nhìn thiếu niên, lạnh như băng nói: “Thạch Đầu, đây đều là số mệnh, muội muội người rút trúng thẻ xăm này. Năm trước là nha đầu kia nhà lão bát, năm nay là muội muội người...”

“Không, rút trúng thẻ xăm kia rõ ràng là tôn nữ của người, vì sao lại đẩy sang ta, để cho muội muội ta đi chịu chết chứ...”
Thiếu niên điên cuồng quát lên.

Ánh mắt của lão giả trở nên lạnh như băng: “Mang xuống, đừng để cho hắn quấy nhiễu sơn thần.”

Vài tên to lớn kia trói thiếu niên lại, kéo đi.

Tất cả đã khôi phục lại yên tĩnh.

Đội ngũ đưa dâu nhanh chóng lên núi.

Mãi cho đến trước một cửa động ở trên núi thì mấy người nâng kiệu mới đặt chiếc kiệu xuống.

Bọn họ bày một cái bàn ra, đặt súc vật như heo, dê các thứ đã làm thịt rồi lên.

Lão giả run run rẩy rẩy quỳ xuống, dập đầu vài cái, lớn tiếng nói: “Sơn thần đại nhân, tân nương và tế phẩm của người đều đã được đưa đến, thỉnh cầu sơn thần đại nhân phù hộ sang năm mưa thuận gió hòa...”

Vừa dứt lời, trong hang núi vang lên một tiếng thở dốc ồ ồ.

Lão giả kinh hãi, không dám ngẩng đầu lên, lắp bắp nói: “Tiểu nhân... xin lui xuống trước...”

Sau đó vội vàng đứng lên, chạy đi như trốn.

Những người khác càng chạy nhanh hơn.

Chỉ để lại tế phẩm và một chiếc kiệu.

Trong kiệu có một thiếu nữ mặc áo đỏ bị trói chặt tay chân, bịt miệng lại, trên mặt đều là nước mắt, thoạt nhìn mới chỉ có mười hai mười ba tuổi.

Nàng nghe được một tiếng bước chân nặng nề, càng thêm hoảng sợ, không ngừng lệ rơi.

Tiếng bước chân dừng lại ngoài chiếc kiệu, màn cửa bị vén lên, để lộ ra một cai đầu chó khổng lồ đang dùng ánh mắt tham lam nhìn nàng, miệng nói tiếng người: “Nương tử, dung mạo của người đẹp quá.”

Thiếu nữ vừa thấy, suýt chút nữa bị dọa ngất đi.

“Chủ nhân, người đúng là không bằng cả một con chó, người ta làm luôn rồi, nào đây đưa như người đầu...”

Chim xanh nhìn thấy cảnh tượng phía dưới, lại bắt đầu giở giọng khinh bỉ, còn chưa nói xong đã bị Cố Dương tóm lấy.

Nó càng ngày càng càn rỡ.

Một lần này, Cố Dương quyết định nhốt nó trong cấm chế một ngày, cho nó chút giáo huấn.

Cái gọi là cấm chế, chính là dùng pháp lực giam cầm nó lại, không để cho nó nói.

Lúc này, Hi Hoàng ở bên cạnh nhìn thấy con quái vật đầu chó thân người dáng hình to lớn kia thò tay vào trong kiệu, không thể nhìn được nữa, vung tay lên, dùng pháp lực tát bay con quái vật kia.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động ra tay khi Cố Dương còn chưa ra chỉ thị.

Trước đó, cho dù gặp phải kẻ địch như thế nào, nàng đều đứng ở bên cạnh, Cố Dương không nhúc nhích thì nàng sẽ không giành trước ra tay.

Cố Dương rất vui mừng, thay đổi như thế là một chuyện tốt.

Theo ý hấn, Hi Hoàng thật sự hơi nội liễm quá, vốn không hề giống một võ giả Pháp Lực cảnh.

Tính cách như vậy, nếu là tiểu thư khuê các trong phàm nhân còn được, nhưng nàng lại không phải.

Trong tương lai không bao lâu nữa, Đại Chu nhất định sẽ rơi vào trong chiến loạn, võ giả có thực lực càng cường đại thì khiêu chiến phải đối mặt cũng sẽ càng lớn. Cố Dương không thể lúc nào mang theo nàng bên người, sẽ luôn có một ngày nàng phải một mình đối mặt với kẻ địch.

...

“Là ai? Dám đánh lén bản tiên?”

Người đầu chó đầu óc choáng váng từ trên mặt đất đứng lên, bởi vì phần nộ nên ánh mắt trở nên đỏ bừng, khóe miệng nhếch lên lộ ra răng nanh trắng hếu, trong cổ họng phát ra tiếng rít gào trầm thấp.

Sau đó nó thấy hoa mắt, trước mặt xuất hiện thêm một nữ nhân.

Nó nhìn mà ngây người, nó chưa từng gặp nữ nhân nào xinh đẹp như thế. Miệng mở ra, nước dãi theo khóe miệng nhỏ xuống, hơi thở ồ ồ, một bộ phận nào đó không thể miêu tả được bắt đầu to ra...

Sau đó, đầu của nó đột nhiên nổ tung, vô số thứ màu đỏ màu trắng bắn trên đất.

Cố Dương nhìn thấy cảnh tượng máu tanh này, cảm thấy bất ngờ. Đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng giết người, thủ đoạn lại bạo lực như vậy, chỉ có thể là do trong cơ thể nàng có ẩn giấu một ít gen tàn bạo của Yêu tộc.

Hi Hoàng cũng ngây ngẩn cả người, sắc mặt trở nên hơi trắng bệch. Nàng quay đầu đi, không dám nhìn thi thể kia.

Chương 302: Thông Thiên thần viên

Mới vừa rồi giết người là vì phần nộ nhất thời, chờ sau khi phản ứng kịp lại không chịu đựng nổi.

Đúng lúc này, thi thể của người đầu chó không đầu ngưng tụ ra một quang cầu màu trắng nhàn nhạt, định cướp đường chạy trốn, mới vừa bay ra vài thước đã bị cố định trong không trung.

Trong quang cầu phát ra một âm thanh yếu ớt: “Thượng tiên tha mạng...”

Lại còn biết nói chuyện.

Cố Dương cảm thấy thật hiếu kỳ, vẫy tay một cái, quang cầu màu trắng kia đã tự động bay vào trong lòng bàn tay hắn.

Trong quang cầu ẩn chứa một năng lượng cực kỳ đặc thù, hiển nhiên đây là nguyên nhân khiến con người đầu chó kia có thể trở thành địa chích.

Hắn nói: “Người trở thành địa chích như thế nào, thành thật khai báo.”

“Tiểu...”

Quang cầu thẳng thắn thành khẩn nói toàn bộ ra.

Hóa ra nó vốn là một con chó săn được một vị thợ săn ở Lưu gia thôn nuôi dưỡng. Mười mấy năm trước, khi cùng vị thợ săn kia vào trong núi đã gặp phải một người đầu gấu, thợ săn chết ngay tại chỗ.

Nó cũng bị thương, chủ nhân vừa chết thì nó đã lập tức cụp đuôi chạy trốn, chọn nơi hoang vắng mà chạy, chui vào một

hang động, vì mất máu quá nhiều nên mất đi năng lực hành động.

Ngay tại lúc sắp hôn mê đã vô tình nuốt một vật vào bụng. Sau đó nó lại còn sống.

Từ sau đó trên người nó đã xảy ra biến hóa thần kỳ, hình thể không ngừng lớn hơn, đầu óc cũng càng ngày càng thông minh.

Có một ngày nó còn tự động lĩnh ngộ pháp thuật.

Sau khi có sức mạnh siêu tất nhiên này, nó trở thành sơn thần trong mắt thôn dân.

Cố Dương nhìn về phía cửa động cách đó không xa, căn cứ theo cách nói của nó, hang động này chính là chỗ nó nhận được sức mạnh.

“Thượng tiên, tiểu nhân đã khai cả, xin thượng tiên tha cho một mạng...”

Giọng của nó càng ngày càng suy yếu, đến cuối cùng đột nhiên không còn một tiếng động.

Cố Dương không ra tay, là linh hồn của nó tự động tiêu tán, quang cầu màu trắng kia vẫn còn đó.

Sau khi ý thức của người đầu chó tiêu tán, luồng năng lượng này trở nên cực kỳ tinh thuần, hơi tương tự với sức mạnh của hai vị tinh sứ đã gặp được trước đó, nhưng lại có chỗ khác biệt.

Hắn hơi tò mò với sức mạnh của địa chích.

Cấp bậc của quang cầu này quá thấp, dùng để bổ sung năng lượng cũng không đủ.

“Các... người là thần tiên sao?”

Đột nhiên, một giọng nói sợ hãi từ phía sau truyền đến.

Cố Dương quay đầu nhìn lại, là một nữ hài choai choai mặc y phục màu đỏ, mặt mày xanh xao, vừa nhìn đã biết không đủ dinh dưỡng. Lúc này đang bám chiếc kiệu đứng ở đó, trên mặt còn vương nước mắt, nhưng lại đánh bạo nhìn bọn họ.

Lá gan ngược lại rất lớn.

Cố Dương đại khái có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì, thôn dân ngu muội hiến nàng cho “sơn thần”, nói cho oai là gả cho “sơn thần”, nhưng kết cục chắc chắn rất thảm.

Con người đầu chó kia có thân cao trên ba thước, cường tráng giống như con trâu. Nữ hài này lại gầy giống như sào trúc, cảnh tượng kia mới chỉ nghĩ thôi đã thấy khủng bố rồi.

Sau khi trải qua sự việc đáng sợ như vậy, nữ hài này lại vẫn không bị dọa sợ, lá gan quả thật ghê gớm.

Nữ hài quỳ xuống dập đầu: “Cám ơn hai vị tiên nhân đã cứu ta.”

Sau khi dập đầu xong, nàng nói: “Ca ca còn đang tìm ta, ta muốn về.” Nàng định rời đi.

“Đợi chút.”

Cố Dương gọi nàng lại: “Ngươi cứ đi về như vậy, định giải thích với người trong thôn như thế nào?”

“Ta...”

“Có tin không, bây giờ ngươi trở về trong thôn sẽ lập tức bị trói lại đưa về đây. Nếu như phát hiện ra thi thể của nó, nói không chừng sẽ thiêu sống ngươi.”

Nữ hài bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Cố Dương không hề ăn nói phóng đại dọa sợ, lấy trình độ ngu muội của những thôn dân kia, dưới sự sợ hãi, làm ra chuyện gì đều không kỳ lạ.

Hắn dùng giọng nói dụ dỗ hỏi: “Tiểu muội muội, ngươi muốn trở thành sơn thần không? Đến lúc đó ngươi còn có năng lực bảo vệ ca ca ngươi, còn có người nhà của ngươi nữa.”

“Sơn... thần... ta?”

Nữ hài dùng ngón tay chỉ bản thân, hơi khó tin nói.

“Không sai, nhưng mà chuyện này có nguy hiểm. Nếu ngươi không thừa nhận được sức mạnh của sơn thần thì sẽ chết ngay tại chỗ. Ngươi có tình nguyện đánh cược một lần không?”

“Ứng ực” một tiếng.

Nữ hài nuốt nước miếng, trước cửa ải quyết định vận mệnh này, khi vận may đến thì trí óc của nàng cũng sáng suốt ra, nặng nề mà gật đầu: “Ta bằng lòng!”

...

Cố Dương đưa vàng quang cầu màu trắng nhỏ kia vào chỗ mi tâm của nữ hài, vừa cẩn thận quan sát biến hóa thân thể của nàng.

Quang cầu vừa tiến vào trong thân thể của nàng đã sinh ra biến hóa thần kỳ.

Thay đầu bắt đầu từ đầu óc, giống như đã dung hợp với ý thức của nàng.

Sau đó, năng lượng còn lại bắt đầu cải tạo thân thể của nàng, cuối cùng, năng lượng của quang cầu kia chỉ còn lại chừng một phần tư ban đầu.

Trạng thái của nữ hài mới ổn định lại.

Toàn bộ quá trình kéo dài ước chừng nửa canh giờ.

Cố Dương kinh hãi trong lòng: “Nửa canh giờ đã sinh ra được một vị võ giả nhất phẩm!”

Đoán chừng không có phương pháp nào còn cấp tốc hơn nó.

Ở Đại Chu, có bao nhiêu võ giả khổ tu hơn mười năm, cả đời đều không thể bước vào cảnh giới tam phẩm, càng đừng nói đến nhất phẩm, chín phần chín chín chín võ giả đều không thể sờ đến cạnh rìa.

Nếu như để bọn họ biết được có người chỉ dùng nửa canh giờ đã từ một tiểu nha đầu dinh dưỡng không đầy đủ có được sức mạnh tương đương với nhất phẩm, chẳng phải sẽ phát điên sao?

Hiện giờ Cố Dương càng tò mò hơn, thời đại Thượng Cổ, tam đại Nhân Hoàng, ai nấy đều vô cùng lợi hại

Như vậy, Kim Hoàng lợi hại như thế hiện giờ đã chạy đi đâu cả rồi?

...

Cố Dương thấy nữ hài còn chưa tỉnh lại, bèn nói với Hi Hoàng: “Người ở đây trông coi nàng, ta đi vào trong nhìn xem.”

Hi Hoàng dặn dò: “Cẩn thận.”

Cố Dương gật gật đầu, đi vào trong hang núi kia.

Cửa vào hang không lớn, nhưng không gian bên trong lại rất lớn.

Hắn chú ý tới vách đá bóng loáng lạ thường, phán đoán từ hình dạng, không hề giống như thiên nhiên hình thành.

Hang núi rất sâu, Cố Dương đi mãi vào trong, sau khi đi đến tận cùng đã xuất hiện một cái hồ sâu không thấy đáy, dựa vào thị lực của hắn lại không nhìn thấy được hồ này sâu bao nhiêu.

“Là khí tức của Yêu tộc.”

Đột nhiên, chim xanh thoát khỏi pháp lực giam cầm của hắn, hạ thấp giọng nói: “Chí ít là cấp bậc Yêu Thánh.”

Chương 303: Hóa thân thứ nhất!

Cố Dương rùng mình, Yêu Thánh, tương ứng với chính là Thiên Nhân cảnh.

Tuy rằng hắn không cảm ứng được gì, nhưng xuất phát từ cẩn thận, hắn vẫn mở hệ thống ra tiến hành một lần mô phỏng.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực nhất trọng. Người tiến vào Kim Đình động thiên, giết chết hai vị tinh sứ.]

[Người phát hiện ra một bộ thi thể Thiên Nhân cảnh Yêu tộc ở trong một hang động, nhận được một giọt tinh huyết của Thông Thiên thần viên.]

[Người rời khỏi hang động, mấy ngày sau bị hai vị thiên tướng truy sát.]

[Người và Hi Hoàng dẫn dụ hai vị thiên tướng vào trong hang động, lập kế giết chết bọn họ.]

[Trận chiến này lại dẫn một vị Thiên Nhân cảnh đến, xâm nhập vào trong hang động, giết chết người tại chỗ, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Tương lai lại thay đổi!

Cô Dương hơi đau đầu, một lần mô phỏng trước khi tiến vào Kim Đình động thiên kia có thể nói không có gì nguy hiểm cả, ở lại trong động thiên này nhiều năm, cuối cùng bình yên rời đi.

Hiện giờ lại dẫn tới bị hai vị thiên tướng truy sát.

Hai vị cường giả Bất Lộ cảnh, thật sự rất coi trọng hắn.

Cô Dương biết, hơn phân nửa là bởi vì hắn đã nạp giá trị hai kim lệnh sắc phong kia.

Bởi vì lúc trước trong mô phỏng, hắn cũng giết chết hai vị tinh sứ, nhưng mà không hề bị thiên tướng truy sát.

Càng khiến cho Cô Dương tò mò chính là, dưới cái hồ này rốt cuộc có bí mật gì khiến cho hắn có thể lập kế giết chết hai vị Bất Lộ cảnh ở trong đó.

Đó chính là Bất Lộ cảnh đó, hiện giờ hắn không đánh lại được dù chỉ một người, xuống dưới này lại có thể xử lý được hai người.

Cuối cùng thậm chí còn thu hút cả cường giả Thiên Nhân cảnh đến.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm hai mươi hai tuổi.]

“Ta chọn một.”

Sở dĩ Cô Dương lựa chọn điều này là vì tinh huyết của Thông Thiên thần viên không dễ có được.

Trong giây lát, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh cuồng bạo bộc phát ra, thân thể bắt đầu bành trướng, hóa thành một

con cự viên.

Tiến độ của “Thần Viên Quyết” cũng tiến thêm một bước lớn.

Hắn có một dự cảm, bản thân sẽ nhanh chóng có thể ngưng tụ thành hóa thân thần viên, đột phá đến tầng thứ sáu.

Đến tầng thứ sáu thì hắn có thể có được một hóa thân Thông Thiên thần viên Pháp Lực cảnh, đây chính là thần thú Thượng Cổ, một giống loài mạnh mẽ, Pháp Lực cảnh bình thường vốn không phải đối thủ.

“Thêm một lần nữa!”

Cô Dương không hề do dự mở lần mô phỏng thứ hai ra.

Chim xanh vỗ cánh, kích động nói: “Cuối cùng chủ nhân lại sắp giải trừ được phong ấn rồi!”

Đối với nó, mỗi lần tu vi của Cô Dương tăng cao chính là lúc hắn đang tự giải trừ phong ấn.

Thế nhưng sao mà khí tức này lại là Thông Thiên thần viên?

“Chủ nhân tu luyện ‘Cửu Thiên Ngự Thần Quyết’ từ khi nào vậy?”

Trong lòng nó cực kỳ chấn động.

Là thần thú Thượng Cổ, chúng đều có sự kiêu ngạo riêng, có sự kế thừa từ dòng máu cổ xưa và nắm giữ thần thông cao nhất thế gian.

Nếu so sánh, con người chỉ là nhân tài mới xuất hiện, luận về căn cơ và lịch sử thì vĩnh viễn không thể so sánh với Yêu tộc.

Không một vị đại năng Yêu tộc nào đi tu luyện công pháp của con người.

Tất cả đại năng của Yêu tộc chưa tới được bước đó, nhưng chủ nhân lại tới được, chủ động tu luyện công pháp của Nhân tộc, hơn nữa còn thành công nữa.

Chim xanh rung rung.

Vì sự phục hưng vĩ đại của Yêu tộc, cái giá chủ nhân phải trả thực sự quá đắt.

Tiếp theo, khí tức trên người Cố Dương lại tiếp tục bùng nổ.

Đến lần thứ sáu, khí thế trên người hắn đạt cực điểm.

Bỗng nhiên, một ảo ảnh màu vàng bay ra từ giữa hai lông mày của hắn, không ngừng lớn lên, cuối cùng biến thành một con viên hầu lông vàng, toàn thân toát ra khí tức bạo lực.

Hóa thân của Thông Thiên thần viên đã xong!

Thần Viên Quyết tầng thứ sáu ngưng tụ một hóa thân của một Thông Thiên thần viên tương đương Pháp Lực cảnh.

Cố Dương của lúc này bước vào một trạng thái kỳ lạ, phân tâm thành hai, đồng thời có thể khống chế hoá thân của con viên hầu đó.

Hóa thân của con viên hầu này, sức mạnh bên trong bạo phát đến cực điểm, trong lòng hắn không giấu được sự kích động, muốn phá hủy ngọn núi này.

“Quá mạnh!”

Cố Dương cảm thấy sức mạnh hóa thân của thần viên này không hề thua kém bản thân hắn.

Về sau, khi chiến đấu, cơ thể chính và hoá thân cùng nhau lên, kết nối tâm ý, đó không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai.

...

Sau một lúc, Cố Dương thu hoá thân lại, cuối cùng tạo thành một hình xăm viên hầu trên cánh tay.

...

Chốc lát sau, chim xanh cũng có cơ hội hỏi nghi vấn trong lòng: “Chủ nhân, làm sao người có được “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” của Hạ đế?”

Nó nhớ trước khi Hạ đế quật khởi, chủ nhân đã niết bàn một lần cuối cùng.

Cố Dương không biết nên giải thích như thế nào, dứt khoát không giải thích, đổi chủ đề: “Dưới này là xác của một Thông Thiên thần viên.”

Quả nhiên chim xanh thực sự bị chuyển dời lực chú ý, nói: “Không kỳ lạ, có một số kẻ phản bội trong Yêu tộc sẵn sàng trở thành tay sai cho con người. Trong số đó có một con Thông Thiên thần viên, có lẽ ở dưới này là con cháu của nó.”

“Đi, đi xuống xem xem.”

Cố Dương nhảy xuống rồi tiếp tục đi xuống.

Sau khi xuống gần một trăm cây số, cuối cùng cũng xuống được mặt đất.

Bên dưới là một không gian khổng lồ, thứ đầu tiên mà Cố Dương nhìn thấy là một cái xác khổng lồ, cao hơn trăm mét, có một lỗ thủng rất lớn ở ngực.

Đó là xác Thông Thiên thần viên Thiên Nhân cảnh.

“Hai vị khách quý tới thăm, không giấu nổi vui mừng.”

Đột nhiên, một giọng nói đột ngột vang lên.

Cố Dương thầm kinh ngạc, ở đây có ai đó sao?

Nếu có thể giấu được cảm ứng của hắn, ít nhất cũng là một vị Bất Lộ cảnh.

Hắn nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, thấy một người đang ngồi trên đỉnh đầu của xác con viên hầu.

Không đúng, đó rõ ràng là một con viên hầu. Trong tay nó cầm viên tinh thể màu tím, ngồi xếp bằng ở đó, trông về thực sự giống một con người.

Con viên hầu tấm tắc khen ngợi, nói: “Ta cảm nhận được khí tức của đồng loại trên người người, quả là hiếm lạ!”

Lúc này, chim xanh đột nhiên hét lớn: “Chủ nhân, đừng sợ nó, nó muốn cưỡng ép phá giải xá phong của thiên vương, nhưng lại không đi tới Kim Đình nhận sắc phong, cho nên bị phản phệ, không thể cự quây.”

Chương 304: Hóa thân thứ nhất! (2)

“Chắc chắn nó không biết rằng muốn xá phong của thiên vương cần phải đi tới Kim Đình, tuyên bố với thiên địa, nhận được sắc phong chính thức mới có thể có được địa vị của thiên vương.”

Con viên hầu thở dài một tiếng: “Cái con chim người cũng không phải đơn giản. Nếu ta sớm biết như này, ta đã không rơi vào tình huống như vậy.”

Nghe xong lời của hai người, Cố Dương lập tức hiểu ra.

Khó trách sau khi hai vị thiên tướng dẫn đến đây hẳn có thể giết chết bọn họ.

Còn nữa, vị thiên vương đó tự mình ra tay, chính là vì xá phong của thiên vương kia.

Nếu có thể có được sự xá phong của thiên vương này thì có thể nhanh chóng tu luyện thành cường giả của Thiên Nhân cảnh, bất luận kẻ nào cũng sẽ động lòng.

Cố Dương cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến hậu quả của việc tiết lộ chuyện này.

Nếu thứ như thế này xuất hiện ở Đại Chu, thế giới sẽ đại loạn ngay lập tức, tất cả cường giả của Bất Lậu cảnh tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, ngay cả Thiên Nhân cảnh cũng không khỏi động lòng.

Con viên hầu nói: “Ta nghĩ cả hai vị đều là người tu hành. Quyền xá phong này là vô ích đối với các người. Không bằng chúng ta kết bạn. Các người thay ta giữ bí mật, ta có thể cho các người một giọt tinh huyết của Thông Thiên thần viên.”

Thực ra Cố Dương muốn cái xác hơn, nhưng hẳn cũng biết đối phương chắc chắn sẽ không đồng ý.

Chim xanh nhỏ giọng nhắc nhở: “Chủ nhân, nó đã bước nửa chân vào Nguyên Anh cảnh, tốt hơn là không nên trở mặt với nó.”

Tiếp cận cường giả Thiên Nhân cảnh, hẳn cộng thêm hoá thân của Thông Thiên thần viên trên người hẳn, chắc chắn vẫn đánh không lại.

Nếu thực sự muốn trở mặt, đối phương sẽ phải trả một cái giá rất lớn, mà khả năng cao hẳn cũng sẽ bị tiêu diệt.

Vì một cái xác, không cần thiết.

“Được.”

Cố Dương đồng ý với điều kiện này.

...

.....

Sau khi lấy được tinh huyết, Cố Dương cất giữ cẩn thận rồi lập lời thề đảm bảo không tiết lộ chuyện thiên vương xá phong

Sau đó, hẳn không rời đi ngay lập tức mà hỏi: “Thông Thiên thần viên này chết thế nào?”

Không ai biết sức mạnh của thần thú mạnh hơn hẳn bao nhiêu.

Một con Thông Thiên thần viên Thiên Nhân cảnh, cộng với sức mạnh của Kim Đình xá phong, hai thứ luân phiên nhau, thực lực mạnh đến mức nào.

Cố Dương rất tò mò, rốt cuộc là người nào có thể giết được một sự kẻ mạnh mẽ như vậy.

Lẽ nào đó là đại năng trên cả những vị thần trong truyền thuyết?

Con viên hầu nói: “Các người không phải người trong thế giới này phải không?”

“Không sai!”

Cố Dương thẳng thắn thừa nhận rằng bọn họ hoàn toàn khác với những người trên thế giới này từ đầu đến chân, chắc chắn sẽ không thể gạt được một cường giả như vậy.

“Thông Thiên thiên vương đã chết dưới tay một cường giả từ thế giới khác. Hơn một nghìn năm trước, một nhóm người tu hành tự xưng đến từ thời Hạ triều đã đến thế giới này. Họ đốt phá, giết chóc và cướp bóc khắp nơi.”

“Lúc đó, Kim Đình có sáu vị thiên vương, Thông Thiên thiên vương là người mạnh nhất. Sáu vị thiên vương đã chiến đấu

chống lại đám người tu hành của Hạ triều. Cuối cùng, năm trong số sáu thiên vương đã chết trong trận chiến.”

“Đám người tu hành của Hạ triều đã tấn công Kim Đình, cuối cùng đã giành được một viên cửu diệu xá phong. Họ cũng đập nát sách Kim Hoàng ngọc rồi chia nó ra làm ba. Kể từ đó, Kim Đình từ một thành ba.”

Cô Dương nhớ đến một tin đồn rằng Lương vương của Hạ triều đã từng phát hiện ra một tàn tích Thượng Cổ và lấy được một kho báu quý hiếm.

Nói vậy, có lẽ là chuyện này.

Vị Lương vương này quá hung tợn, thậm chí đã giết chết năm vị cường giả của Thiên Nhân cảnh, còn phá cả Kim Đình.

Chỉ là một Lương vương có thực lực mạnh như vậy, vậy Hạ đế mạnh đến mức nào?

Cô Dương cảm thấy bản thân vẫn còn đánh giá thấp thực lực của Hạ triều.

Nếu như vậy thì phải đánh giá lại sức mạnh của tứ đại thánh địa.

Đặc biệt là vị kia của Xích Minh thiên.

...

.....

Cô Dương và chim xanh rời khỏi hồ sâu, trở lại mặt đất, phát hiện có thêm vài người nữa bên ngoài hang động.

Ca ca của nữ hài, một số người trong thôn.

Mặt mũi của ca ca nữ hài bầm dập đứng đó, trong khi những nam nhân mạnh mẽ khác quỳ xuống run lẩy bẩy.

Rõ ràng là bọn họ đã biết chuyện nữ hài trở thành sơn thần.

Cô Dương không định can thiệp vào chuyện này, sau khi ra khỏi hang bèn dẫn Hi Hoàng bay đi.

Hắn không quên có hai cường giả của Bất Lậu cảnh tới đây, phải nhanh chóng nắm chắc thời gian rời đi.

Tổng cộng sáu lần mô phỏng, cho dù hấn chạy trốn từ hướng nào, hai người bọn họ cũng có thể đuổi kịp, hiển nhiên là có kỹ năng theo dõi đặc biệt.

Nếu đã không có thoát được thì chỉ có chiến đấu.

Cô Dương cần tìm một chiến trường thích hợp.

Một đấu hai, hấn không có gì chắc chắn cả, điều hấn cần lúc này là tạo cơ hội một đấu một, nhờ phân thân Thông Thiên thần viên vừa mới ngưng tụ cũng đủ tạo cho đối phương một bất ngờ lớn.

Ngoài mấy trăm dặm, hai luồng ánh sáng xẹt ngang bầu trời giống như hai vì sao đang rơi. Đó chính là hai vị thần tướng ngày ấy bao vây Thiên Cương sơn.

“Hấn đã di chuyển với tốc cực nhanh, chẳng lẽ hấn đã phát hiện ra chúng ta hay sao?”

Tử Dương thiên tướng truyền âm nói.

Hai người đều là Nhân Nguyên tướng, đều có thiên lý nhãn, những gì xảy ra trong phạm vi ngàn dặm đều không thoát khỏi cặp mắt của họ.

Thanh Nguyệt thiên tướng nói bằng giọng lạnh lùng: “Hấn trốn không thoát được đâu.”

Trong giọng nói của hấn chứa đầy sát ý lạnh thấu xương.

Vốn dĩ với chiến công vây bắt Thiên Cương sơn và giao món đồ kia cho thiên vương, lần này bọn họ đã lập được công lớn.

Nhưng do tên tu sĩ kia đã khiến hấn mất hai thuộc hạ đứng đầu, chẳng những thế, sau khi quay về Kim Đình, hấn còn bị thiên vương trách phạt.

Nếu không băm người nọ thành trăm mảnh thì rất khó giải mối hận trong lòng hấn.

Tử Dương thiên tướng tỉnh táo hơn một chút, hấn nhắc nhở: “Chúng ta cần phải đến Vạn Giang quốc ngay lập tức, nên cẩn thận sẽ tốt hơn.”

Hiện nay, Kim Đình động thiên đã chia ra làm ba nước.

Kim Đình quốc của họ tất nhiên là chính thống, có nhiều thiên tướng nhất, lãnh thổ quốc gia rộng nhất và thực lực cũng hùng mạnh nhất.

Đứng phía sau Vạn Giang quốc chính là Vạn Giang thiên vương, trong tay hắn có một trang Kim Hoàng ngọc sách có thể sắc phong tiên vị. Tuy thực lực của Vạn Giang quốc không mạnh bằng Kim Đình quốc, nhưng thiên tướng của nước đó chiếm số lượng rất đông.

Chương 305: Chiến đấu với thiên tướng

Nếu hai người họ tiến vào lãnh thổ của Vạn Giang quốc, một khi bị phát hiện thì chắc chắn họ sẽ bị rất nhiều thiên tướng bao vây, hậu quả có thể đoán được.

Lúc này, Thanh Nguyệt thiên tướng đã bị thù hận che mờ đôi mắt, sao còn nghe lọt tai lời nào, hắn lên tiếng: “Chẳng qua hắn chỉ là một tu sĩ Kim Đan cảnh, ta chỉ cần một tay là đã đủ bóp chết hắn. Sao cần phải sợ hắn?”

Tử Dương thiên tướng không nói gì thêm.

Hắn nhắc nhở như vậy xuất phát từ sự cẩn thận. Trên thực tế, hắn cũng không để tên tu sĩ kia vào mắt.

Thiên vương để hai thiên tướng như họ truy sát một tiểu tử Kim Đan cảnh, không khỏi quá mức chuyện bé xé ra to.

Hai người lại tăng tốc, dần dần kéo gần khoảng cách với đối phương.

...

.....

“Không xong rồi, hai tên thiên tướng kia đang đuổi theo.”

Rốt cuộc chim xanh đã cảm nhận được khí tức của hai vị thiên tướng, giọng điệu của nó tức khắc trở nên nôn nóng.

Cổ Dương không nói gì, một tay kéo Hi Hoàng, dùng tốc độ nhanh nhất để bay về phía trước.

Lúc hai luồng ánh sáng đuổi theo sau lưng còn cách bọn họ năm mươi dặm, một đỉnh núi cao vút trong mây chợt hiện ra trước mắt họ.

“Đến rồi!”

Cô Dương nhìn thấy đỉnh núi ấy thì trong lòng đã ra quyết định.

Trong lần mô phỏng cuối cùng, ở đỉnh núi cao vút trong mây kia, hấn đã thoát khỏi sự truy sát của hai vị cường giả Bất Lậu cảnh.

Hấn chỉ cần dẫn họ qua đó thì sẽ được người khác trợ giúp.

...

Ở phía sau, hai vị thiên tướng nhìn thấy đỉnh núi nọ thì không khỏi nhú mày.

Tử Dương truyền âm, nói: “Tiểu tử kia lại chạy đến Lăng Vân phong, nếu Lăng Vân ra tay thì ta sẽ giữ chân nàng. Người hãy giết tiểu tử kia, tốc chiến tốc thắng.”

Bọn họ tiến vào lãnh địa của Vạn Giang quốc.

Hai người họ đều không ngờ tiểu tử đó có thể chạy một mạch đến nơi này.

Trên Lăng Vân phong có một vị thiên tướng của Vạn Giang quốc. Hấn không biết tiểu tử đó may mắn đến được đây hay do hấn đã lên kế hoạch từ trước.

Sắp phải đối mặt với một cao thủ bằng cảnh giới, bọn họ không thể không cẩn thận.

“Người nọ hãy dừng bước!”

Bốn người một chim một chạy trốn một đuổi theo, nháy mắt sắp đến Lăng Vân phong thì một giọng nói to lớn bất ngờ vang lên.

Một luồng ánh sáng bay ra, người ấy quát lên: “Thanh Nguyệt, Tử Dương, các ngươi muốn khơi mào chiến tranh giữa hai quốc gia sao?”

Người vừa đến chính là Lăng Vân thiên tướng của Vạn Giang quốc.

Hiện nay, bố cục của ba nước trong Kim Đình động thiên đã rơi vào thế chân vạc, từ một ngàn năm trở lại đây, không biết đã nổ ra bao nhiêu trận chiến, kết quả là chẳng ai làm hại được ai.

Đánh tới cuối cùng, cả ba vị thiên vương đều thấy phiền, bắt đầu tiến vào trạng thái giăng co.

Trạng thái ấy đã được duy trì hơn một trăm năm.

Thỉnh thoảng, giữa các nước vẫn có va chạm nhỏ qua lại, nhưng chưa từng xảy ra những trận chiến giữa các thiên tướng.

Lúc này, hai vị thiên tướng của Kim Đình quốc lại bất ngờ xông vào lãnh thổ của Vạn Giang quốc, do đó không thể trách nàng quá khẫn trương.

Mọi người đều có cấp bậc như nhau, Lăng Vân thiên tướng phải lấy một địch hai, do đó nàng khó tránh khỏi áp lực quá lớn.

Nhưng nàng không thể không đánh mà trốn, thân là thiên tướng, nàng phải có trách nhiệm bảo vệ bờ cõi, nếu chưa đánh đã chạy, sau này nàng chắc chắn sẽ bị thiên vương trách phạt.

...

Tử Dương quát lên: “Bọn ta không có ý khơi mào chiến tranh giữa hai nước, chỉ cần giết được hai tên tu sĩ kia thì chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức.”

Trong khi đang nói chuyện, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn hai mươi dặm.

Lăng Vân thiên tướng thấy đối phương vẫn chưa có ý định dừng lại, nàng không do dự nữa mà ra tay, một luồng kim quang chụp về phía hai người đó.

Những gì Tử Dương thiên tướng vừa nói, nàng không tin dù chỉ là một dấu chấm.

Nếu cứ mặc bọn họ đến gần, lỡ bọn họ bất ngờ đánh lên thì dù nàng muốn chạy trốn cũng không thể.

Lăng Vân thiên tướng hiểu rất rõ, chỉ cần có một mảy may cơ hội, bọn họ nhất định sẽ chớp lấy thời cơ ra tay giết mình.

Nàng ngược lại cũng thế.

Đối với ba nước, nếu có thể giết được thần tiên của đối phương và đoạt được một giấy sắc phong, chẳng những khiến thực lực của đối phương suy yếu mà còn có thể khiến thực lực của mình mạnh lên.

Do đó, giữa thần tiên của ba quốc gia hoàn toàn không tồn tại sự tin tưởng lẫn nhau.

...

Tử Dương thiên tướng sớm biết sẽ có kết quả như vậy, hắn cũng thả ra một luồng kim quang chặn lại công kích của Lăng Vân thiên tướng.

Thanh Nguyệt thiên tướng bên cạnh vẫn tiếp tục đuổi theo mục tiêu của cuộc đuổi bắt này. Bọn họ bất ngờ hạ độ cao, đáp xuống trên Lăng Vân phong.

“Người không trốn thoát được đâu, để mạng lại đây!”

Thanh Nguyệt thiên tướng hét lớn, hắn giơ tay lên bắn ra một luồng kim quang. Một tiếng nổ vang lên, hắn đánh trúng vào tu sĩ Kim Đan kỳ ở giữa, khiến kẻ đó rơi xuống.

Tuy đã đánh trúng, nhưng hắn lại hơi kinh ngạc: “Hà, sao lại không chết?”

Một đòn này chính là phép thuật cấp bậc thiên tướng, dù tu sĩ Nguyên Anh kỳ bị trúng một đòn như vậy cũng sẽ bị thương.

Tiêu tử này quả thật có gì đó là lạ.

“Không hay rồi!”

Bất chợt, hắn phát hiện đối phương lại không ngừng chui sâu vào lòng đất, không khỏi biến sắc.

Người nọ muốn chạy trốn bằng đường đất.

“Đây là gì?”

Hắn hoảng sợ, đập vào mắt hắn chính là một bàn tay đầy lông mềm mại, có màu vàng, dưới ánh mặt trời lộ ra sắc vàng óng

ánh.

Con súc sinh này đến từ đâu?

Thanh Nguyệt vô thức đánh ra một luồng kim quang vào giữa ngực của con quái vật to lớn ấy, đánh nó bay thẳng ra ngoài.

Lúc này hắn mới thấy rõ đó là một con vượn một tay màu vàng to lớn, thân vượn cao hơn ba trượng, động tác của nó cực kỳ nhạy bén.

Chỉ thấy sau khi con vượn kia bị đánh bay, vừa rơi xuống đất thì nó lại bổ nhào về phía hắn.

Hai tròng mắt hắn suýt chút nữa rớt ra ngoài.

Sao thế được?

Sau khi trở thành thiên tướng, hắn nắm giữ rất nhiều loại phép thuật, nhưng phép thuật mạnh nhất chính là luồng kim quang vừa nãy. Nó có một cái tên, được gọi là Tru Tà chi lực.

Ngoài nó ra, những phép thuật khác hoặc do không đủ mạnh, hoặc cần có thời gian chuẩn bị.

Lúc này, trận chiến đang xảy ngay trước mắt, sao hắn còn thời gian để chuẩn bị phép thuật có uy lực to lớn chứ?

Chương 306: Chém giết

Cụ thể là vào một nghìn năm trước, thần tiên ở Kim Đình đều có pháp bảo linh khí tương ứng, sức mạnh đều cực kỳ lớn.

Thế nhưng sau trận chiến vào ngàn năm trước, pháp bảo linh khí đều bị những tu sĩ của Hạ triều cướp đi.

Hiện tại, rất hiếm người có linh khí hoặc pháp bảo, chỉ những người lập được công lao cực lớn mới được ban cho một món.

Vì thế hiển nhiên Thanh Nguyệt không có món nào.

Lúc này, bị một con quái thú kinh khủng như vậy áp sát khiến hắn có hơi luống cuống, Thanh Nguyệt lại đánh ra một luồng kim quang giống vừa rồi.

Hắn vừa nghĩ thì lập tức đã phát ra Tru Tà chi lực, tốc độ nhanh như tia chớp, con vượn lông vàng chẳng thể tránh được nên đã bị đánh bay lần nữa.

Lần này, Thanh Nguyệt thấy khóe miệng của nó tràn ra vết máu thì lòng thầm thả lỏng, xem ra hắn chỉ cần đánh thêm vài cái là đã có thể giết chết nó.

Nhưng vào lúc này, hắn cảm thấy vai phía sau chột lạnh ngắt, một luồng khí lạnh tràn vào não hắn.

Một cây đao bất ngờ xuất hiện sau lưng Thanh Nguyệt.

“Là hắn!”

Thanh Nguyệt không ngờ rằng tên tiểu tử Kim Đan kỳ đã chui xuống đất nay lại xuất hiện sau lưng mình.

Vừa rồi hắn hoàn toàn bị con vượn lông vàng trước mắt hấp dẫn, cơ bản không chú ý đến đối phương đã chạy ra sau lưng hắn từ lúc nào.

“Răng rắc!”

Kim quang hộ thể của hắn khó khăn lắm mới tránh khỏi thanh đao kia, sau đó lại xuất hiện một vết nứt.

Thanh Nguyệt hoảng sợ, đây là thần quang hộ thể, các loại pháp thuật không thể xâm phạm, linh khí rất khó gây tổn hại, ngoài ra còn có thể ngăn được ba đòn Tru Tà chi lực. Đây chính là tuyệt kỹ bảo toàn tính mạng của thiên tướng.

Nay nó suýt nữa đã bị một tiểu tử Kim Đan kỳ phá hỏng.

“Chết tiệt!”

Thanh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi, lúc hắn đang muốn đánh trả thì bất chợt một bàn tay đầy lông xuất hiện trước mặt hắn, đè hắn lại.

Bên kia, Lăng Vân thiên tướng đang đấu pháp với Tử Dương thiên tướng nhưng vẫn phân ra một luồng tinh thần chú ý tới động tĩnh bên chỗ Thanh Nguyệt thiên tướng.

Nàng bị vướng cương vị, không thể trực tiếp chuồn đi. Nhưng nàng cũng sẽ không liều chết chiến đấu không lùi.

Lấy một địch hai, nàng có thể trì hoãn một lúc đã xem như làm hết chức trách của mình rồi.

Nếu có thể bị chút vết thương nhỏ thì càng tốt hơn, cũng có thể có một câu trả lời thỏa đáng khi ở trước mặt thiên vương.

Tất cả mọi người đều là chức tiên cùng cấp, các bên có thủ đoạn gì, đều biết rõ trong lòng.

Nếu đánh tay đôi, nàng không làm gì được Tử Dương thiên tướng cả.

Tử Dương thiên tướng muốn đánh bại nàng cũng tuyệt đối không thể.

Mặc dù lấy một địch hai, chỉ cần cẩn thận một chút, không dễ bị đánh từ hai mặt, hai người này muốn giết nàng đều không phải chuyện dễ dàng gì.

Lăng Vân thiên tướng hạ quyết tâm, đợi đến khi Thanh Nguyệt giải quyết người kia, bọc lót tới đây thì vừa đánh vừa lui, lấy bảo vệ bản thân không sơ xuất.

Thuộc hạ của nàng đã đi gọi cứu binh rồi, chỉ cần có thể kéo dài một hai canh giờ, tình thế nguy hiểm tự giải trừ.

Nhưng mà vừa nhìn sang lại khiến nàng cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Thanh Nguyệt thiên tướng lại bị hai tiểu tử Kim Đan kỳ đánh tan tác, có vẻ chật vật không chịu nổi.

Một tu sĩ Kim Đan kỳ Nhân tộc cầm một cây đao, một đao lại chém thần quang hộ thể của Thanh Nguyệt ra một vết nứt.

Một tên khác là hầu yêu Kim Đan kỳ, lại lấy thân thể miễn cưỡng chống đỡ Tru Tà Chi Lực, một chương chụp xuống, thần quang hộ thể của Thanh Nguyệt thiên tướng suýt chút nữa vỡ vụn.

Nàng chưa từng gặp phương thức chiến đấu như vậy, quả thật rất bạo lực, nhìn mà nàng hết cả hồn.

Bọn họ là thần tiên, thường thường đều cao cao tại thượng, mặc dù đang chiến đấu nhưng đều lấy pháp thuật ngăn địch,

vừa vung tay áo thì kẻ địch đã tan thành tro bụi. Làm sao có thể động chân động tay như kẻ phàm phu tục tử được.

Khiến cho nàng khiếp sợ chính là chuyện hai tên đang đánh Thanh Nguyệt thiên tướng lại chỉ là Kim Đan kỳ mà thôi.

Phải biết rằng ở Kim Đình, cấp bậc giữa thần tiên cực kỳ nghiêm ngặt.

Đều nói quan hơn một cấp đè chết người, lời này tuyệt đối không hề khoa trương.

Cấp bậc cao hơn một cấp thì có được thực lực mang tính nghiền áp, dễ dàng có thể bóp nghiền xoa tròn, người cấp bậc thấp hơn vốn không có sức phản kháng.

Từ khi Kim Đình thành lập cho đến nay, chưa bao giờ phát sinh chuyện kẻ dưới tấn công người trên.

Cho dù đều là thiên tướng, nhưng khi Nhân Nguyên tướng đối mặt với Địa Nguyên tướng đều không hề có phân thắng.

Chớ đừng nói tới chuyện tinh sứ đánh thiên tướng toi bời, đó là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra được.

Cảnh tượng trước mắt này có thể lật đổ nhận thức của Lăng Vân, vừa phân tâm, suýt chút nữa đã bị trúng một pháp thuật.

...

.....

Ầm rầm!

Thanh Nguyệt thiên tướng bị yêu viên kia một chưởng chụp trúng, cả người giống như sao băng, nện lên trên Lăng Vân sơn, gần như xuyên thủng toàn bộ ngọn núi.

Trên ngọn núi xuất hiện một lỗ thủng lớn, vô số đất đá đang sụp đổ xuống.

Cả người Thanh Nguyệt bị khảm trong núi đá, kim quang quanh thân đã trở nên ảm đạm rất nhiều rồi.

Một chưởng này suýt chút nữa đánh tan thần quang hộ thể của hắn.

Đột nhiên, kim quang trên người hắn cháy mạnh, ngọn núi bất ngờ nổ tung.

Trên bầu trời có một đường quang mang màu vàng chiếu xuống, chiếu lên trên người Thanh Nguyệt, một luồng sức mạnh cực kỳ khủng bố lan tràn ra khắp thân thể hắn.

Hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa: “Các ngươi đều phải chết!”

Hắn nào đã từng bị sỉ nhục như vậy đâu?

Lại bị hai tên Kim Đan kỳ nện một trận dữ dội, thần quang hộ thể gần như bị đánh tan, bêu xấu lớn như thế.

Thanh Nguyệt có xuất thân hoàng tộc Kim Đình, là đệ tử của Huyền Chân thiên vương.

Chính bởi vì tầng quan hệ này cho nên hắn mới có một đường lên thẳng mây xanh, xuôi gió xuôi nước mà ngồi vào trí trí thiên tướng, chưa bao giờ trải qua thất bại gì.

Hôm nay lại bị ăn thua thiệt lớn như vậy ở chỗ hai tu sĩ Kim Đan kỳ.

Hắn quả thật phần nộ muốn điên, bất chấp tất cả cũng phải giết hai người này đi.

...

“Hắn điên rồi, thế mà lại vận dụng căn nguyên tinh lực của Kim Đình!”

Khi Lăng Vân nhìn thấy đường tinh quang từ trên trời chiếu xuống, kinh hãi rồi.

Tất cả sức mạnh của thần tiên đều có nguồn gốc từ Kim Đình, cấp bậc càng cao thì sức mạnh có thể nhận được từ Kim Đình càng khổng lồ.

Chương 307: Chém giết (2)

Giống vậy, sức mạnh mà thần tiên có thể đạt được từ Kim Đình cũng cố định.

Nhưng mà cũng có ngoại lệ.

Sau khi trở thành thiên tướng thì có thể vận dụng căn nguyên tinh lực của Kim Đình.

Nhưng mà một khi làm như vậy, vài năm trong tương lai đều không cách nào nhận được sức mạnh từ Kim Đình.

Tương đương với một lần lấy ra hết phần sức mạnh của vài năm trong tương lai, trong khoảng thời gian ngắn có thể bộc phát ra sức mạnh vượt trên bình thường.

Nhưng mà hậu quả cũng nghiêm trọng tương xứng, vài năm trong tương lai không thể nhận được năng lượng từ Kim Đình thì không khác gì một tên vô dụng.

Đây là kỹ năng quý trọng nhất của thiên tướng, là phương pháp hộ mệnh mà chỉ khi nào đến lúc cùng đường rồi thì mới có thể sử dụng.

Lúc này Thanh Nguyên thiên tướng hiển nhiên đã mất lý trí rồi.

Khiếp sợ của Lăng Vân qua đi, còn lại là mừng rỡ trong lòng.

Cứ như vậy, cho dù Thanh Nguyệt thiên tướng có thể giết chết cả hai tiểu bối Kim Đan kỳ kia thì hẳn cũng tương đương với bị phế đi, đã không đáng để lo ngại nữa.

Chỉ còn lại một Tử Dương thiên tướng, nàng hoàn toàn có thể dây dưa, đợi đến khi viện binh tìm đến, hẳn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nếu có thể giết chết một vị thiên tướng, đoạt được phong xá này chính là một công lớn.

Một phen này có thể coi là tình thế xoay chuyển. Mới vừa rồi còn lo lắng phải bảo vệ mình như thế nào, đột nhiên lại bắt đầu lo lắng giết ngược đối phương.

Ít nhiều nhờ hai vị tiểu bối Kim Đan kỳ kia.

Lúc này Lăng Vân chỉ hy vọng bọn họ có thể chống đỡ được càng lâu càng tốt, động tác dưới tay cực nhanh, lập tức đã đổi thủ thành công.

Tử Dương thiên tướng cũng sợ ngậy người, như thế nào cũng không thể ngờ đến, nhất thời không quan sát, Thanh Nguyệt lại bị đánh đến thảm hại như vậy, thậm chí không tiếc vận dụng sức mạnh căn nguyên của Kim Đình.

Thật sự là phé vật!

Hắn thậm mắng to trong lòng.

Đường đường một vị thiên tướng lại bị hai Kim Đan kỳ làm cho chật vật như vậy, quả thật mất hết thể diện của thiên tướng.

Nhưng hắn lại không thể bỏ mặc đối phương được.

Thanh Nguyệt và thiên vương có một chút quan hệ huyết mạch, nếu như hắn thật sự chết ở đây, một mình Tử Dương chạy về, kết cục đều sẽ rất thảm.

Tử Dương đang phẫn nộ lại cảm nhận được áp lực tăng mạnh, Lăng Vân thiên tướng bắt đầu phản kích.

Hắn giận dữ hét lên: “Mau giết bọn chúng đi!”

...

“Đậu má!”

Cô Dương thấy vị cường giả Bất Lộ cảnh lại bắt đầu bùng nổ, sức mạnh còn cường đại hơn vừa rồi mấy lần, thậm mắng một tiếng.

Nhưng đến thời điểm này rồi hắn cũng chỉ có thể liều mạng thôi.

Trên bầu trời nhanh chóng ngưng tụ ra một mảng mây đen, từng tia chớp đang quay cuồng trong tầng mây thật dày, giống như từng con rắn điện.

Thanh Nguyệt thiên tướng định dùng pháp thuật cường đại nhất khiến hai tên đáng giận kia chết không có chỗ chôn.

Nhưng mà khi tế ra pháp thuật này lại cần có một chút thời gian.

Lúc này, thần quang hộ thể xung quanh người hắn đã mạnh hơn lúc trước mấy lần, đủ để ngăn cản một kích toàn lực của

Địa Nguyên tướng.

Hai tiểu bối Kim Đan kỳ trước mắt này không có khả năng đánh vỡ luồng thần quang này.

Pháp thuật này tên là Thiên Tru Địa Diệt!

Người Cổ Dương lơ lửng trong không trung, giơ Phượng Vũ đao lên cao, ánh mắt trở nên cực kỳ lạnh lùng, không hề dao động chút tình cảm nào.

Một luồng dao động quỷ dị khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Trên bầu trời, sấm sét tiêu tan, mây đen tan đi.

...

“Đây là pháp thuật gì vậy?”

Pháp thuật do Thanh Nguyệt thi triển được một nửa lại bị cắt đứt dưới luồng dao động quỷ dị kia, trong lòng khiếp sợ tới cực điểm.

Cảm giác này giống như khi đối mặt với thiên vương, nhận áp chế đến từ cấp bậc vậy.

Lập tức, pháp lực trong cơ thể hắn đang nhanh chóng tiêu tán.

Ngay cả thần quang hộ thể cũng phai nhạt đi.

Sức mạnh căn nguyên mới vừa có được từ trong Kim Đình, trong nháy mắt đã tiêu tan hơn phân nửa.

“Thiên vương?”

Lập tức, Thanh Nguyệt sợ hãi đến mất mật.

Hắn cảm thấy mình đang phải đối mặt với một vị thiên vương.

...

Chiêu thức thứ tư của “Thần Tiêu Lục Diệt”, Thiên Nhân Suy Diệt!

Một chiêu Cổ Dương vừa đánh ra này còn chưa hoàn toàn nắm giữ được đao pháp, một chiêu thức này cực kỳ quỷ dị. Một đao đánh ra có thể cướp đoạt pháp lực của đối phương, khiến đối phương rơi vào kiếp nạn năm tướng suy của người trời.

Hắn vẫn chưa lĩnh hội được một chiêu thức này, chỉ có thể làm được một nửa khúc trước là cướp đoạt pháp lực này, về phần khiến cho đối phương rơi vào kiếp nạn Thiên Nhân thì hắn còn chưa làm được.

Nhưng mà như vậy đã đủ rồi!

...

Một bóng dáng màu vàng nhào về phía Thanh Nguyệt đang đứng lơ lửng trong không trung, túm lấy hắn, chính là hóa thân của Thông Thiên thần viên.

“Grào...”

Hóa thân thần viên một tay túm đầu, một tay túm chân, phát ra tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa, dùng sức xé tung.

“Không...”

Thanh Nguyệt đã hoàn toàn mất đi sức mạnh ngăn cản, chỉ có thể phát ra một tiếng thét chói tai tuyệt vọng.

Rắc một tiếng, thần quang hộ thể xung quanh người hắn đã vỡ tan.

Phụt...

Huyết dịch bắn ra, thân thể của Thanh Nguyệt đã bị xé thành hai đoạn, nội tạng rớt trên đất.

Đáng tiếc cho một vị thiên tướng, chết thảm tại chỗ như vậy.

Thịch thịch thịch...

Thần viên hẳn nộ đấm ngực, giống như đang khoe khoang chiến tích của bản thân.

Lúc này, trên thi thể của Thanh Nguyệt thần tướng nhanh chóng ngưng tụ ra một luồng kim quang, định bay đi.

Nhưng thần viên phản ứng cực nhanh, tay vừa vồ lấy đã chộp nó vào trong lòng bàn tay.

Kim quang tả xung hữu đột trong lòng bàn tay nó, nhưng nào có thể tránh thoát được khỏi lòng bàn tay nó được?

...

“Chết rồi?”

“Chết rồi!”

Tuy rằng đấu pháp giữa Tử Dương thiên tướng và Lăng Vân thiên tướng thoát nhìn sôi trào, nhưng hai người đều chú ý đến trận chiến đấu bên này.

Khi thấy Thanh Nguyệt bị con yêu viên kia xé thành hai nửa, hai người đều sợ đến ngây người.

Một lát sau, Tử Dương thiên tướng đột nhiên xoay người bỏ chạy, miễn cưỡng đỡ được một loạt pháp thuật, thần quang hộ thể đã âm đạm đi rất nhiều, nhưng lại thành công thoát khỏi Lăng Vân thần tướng, điên cuồng chạy trốn về phương hướng lúc đến.

Đây là quái vật gì chứ?

Thanh Nguyệt mượn căn nguyên tinh lực của Kim Đình rồi mà vẫn bị giết chết.

Chương 308: Chém giết (3)

Nếu như hắn còn tiếp tục ở lại đây, nhất định chỉ còn đường chết thôi.

Cảnh tượng Thanh Nguyệt bị xé đôi mới vừa rồi đã dọa sợ hắn quá mức, hận cha nương không sinh cho mình nhiều hơn hai cái đùi để có thể chạy trốn nhanh hơn.

...

Lăng Vân thiên tướng cũng kinh hãi đến mặt không còn chút máu, thậm chí đã quên cả đuổi bắt Tử Dương thiên tướng.

Lúc này nàng đã không dám coi một người một yêu ở trước mặt này thành tiểu bối Kim Đan kỳ nữa.

Bọn họ có thể giết chết Thanh Nguyệt thiên tướng thì cũng có thể giết chết nàng.

Ở trong mắt nàng, một người một yêu này còn đáng sợ hơn Thanh Nguyệt và Tử Dương kết hợp cùng nhau nhiều.

Nàng lấy tư thế phòng ngự để chuẩn bị bỏ trốn mất dạng bất cứ lúc nào.

May mắn đôi phương chỉ liếc nhìn nàng một cái rồi rời đi, đảo mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Lăng Vân thấy hai vị sát thần đã rời đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn thi thể bị xé thành hai đoạn của Thanh Nguyệt, nàng vẫn lòng còn sợ hãi.

Ước chừng sau nửa canh giờ.

Một đường kim quang bay từ trên ranh giới tới, trong chớp mắt đã đi tới bên cạnh nàng.

Viện binh cuối cùng đã tới.

Lăng Vân vội vàng tiến lên hành lễ: “Bái kiến Văn Thành thiên tướng.”

Người đến đây là Địa Nguyên tướng, cao hơn nàng một bậc, ăn mặc kiêu vãn sĩ, là Văn Thành thiên tướng. Hắn thấy chỉ có một mình nàng ở đó, hỏi: “Kẻ địch đâu?”

“Một tên đã chết, một tên bỏ chạy.”

Văn Thành thiên tướng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng: “Không phải có hai vị Nhân Nguyên tướng tới sao? Lấy một địch hai, ngươi lại có thể giết ngược một người hả?”

“Không phải là ta.” Lăng Vân giải thích: “Là hai vị tu sĩ, một vị là nhân loại, một vị là Yêu tộc.”

“Tu sĩ?”

Văn Thành thiên tướng nheo mắt lại: “Trong Vạn Giang quốc vẫn còn có tu sĩ Nguyên Anh kỳ sao?”

Lăng Vân nuốt nước miếng, hơi khó khăn nói: “Không phải là Nguyên Anh kỳ, hai vị này đều là Kim Đan kỳ.”

Văn Thành thiên tướng nhìn chằm chằm vào nàng một lúc, ánh mắt trở nên lạnh như băng: “Ngươi đang lừa gạt bản thân hả?”

“Không dám!”

Lăng Vân vội vàng khom người xuống, miệng còn hơi đấng chất.

Nói thật, nếu như không phải nàng tận mắt nhìn thấy cũng sẽ tuyệt đối không thể tin được trên đời này lại có chuyện hoang đường như vậy.

Nàng nói từ đầu chí cuối một lần chuyện mới vừa phát sinh.

...

.....

Bên kia, Cố Dương và Hi Hoàng đã chạy đi thật xa, hóa thân thần viên đã được hẩn thu hồi vào trong cơ thể.

Hẩn nghiêm túc nói: “Chúng ta rời khỏi Kim Đình động thiên.”

Sức mạnh hệ thống của thế giới này, trình độ chiến đấu có vẻ hơi kém, nhưng một vài pháp thuật lại rất huyền diệu.

Lúc trước rõ ràng hẩn đã thoát khỏi hai vị cường giả Bất Lậu cảnh rồi, nhưng kết quả hai ngày sau vẫn bị bọn họ đuổi theo được, hiển nhiên có được kỹ xảo truy tung đặc thù.

Lần này hẩn đã giết chết một vị Bất Lậu cảnh. Hẩn lo lắng vị cường giả Thiên Nhân kia sẽ đích thân đến giết hẩn.

Vị Thiên Nhân kia rất có thể hiểu được pháp thuật kiểu như dịch chuyển không gian.

Khi ở trong mô phỏng, đối phương đã đột nhiên xuất hiện ở trong cái hố chỗ thi thể Thông Thiên thần viên kia.

Bị nhân vật như vậy để mắt đến, muốn chạy cũng không chạy thoát được.

Hi Hoàng tất nhiên không có ý kiến gì, gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Cố Dương vận Thần Hoàng Quyết, hóa thân thành phượng hoàng, mang theo Hi Hoàng bằng vào tốc độ nhanh nhất bay về phía Thiên Cương sơn.

Không đến nửa ngày đã đến Thiên Cương sơn rồi.

Cố Dương khôi phục hình người, cùng Hi Hoàng đáp xuống mặt đất, đi vào cửa động kia, đi thẳng đến trước đầm nước.

[Phát hiện ra nguồn năng lượng, có muốn nạp năng lượng không?]

Kim bài phong sắc của Thanh Nguyệt thiên tướng kia vẫn được hấn nắm trong lòng bàn tay, đến lúc này mới lựa chọn có nạp giá trị không.

[Nạp năng lượng thành công, nhận được một trăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là một trăm mười tám điểm.]

Một trăm điểm!

Không hổ là cường giả Bất Lộ cảnh!

Cố Dương thầm tán thưởng, kéo Hi Hoàng nhảy vào trong đầm nước.

Thời gian chỉ qua đi vài giây, trên không Thiên Cương sơn xuất hiện một lốc xoáy, một bóng dáng từ bên trong bước ra, đi đến chỗ cửa động.

Nàng nhìn chằm chằm vào hang núi sâu thẳm kia, sắc mặt thay đổi, dường như hơi sợ hãi cửa động này.

Cuối cùng, nàng xoay người lại, nhảy vào trong lốc xoáy, biến mất không thấy gì nữa.

Khung trung Thiên Cương sơn lại một lần nữa khôi phục về tĩnh lặng.

“Chẳng lẽ Khuất Thiên Thư người định làm một con rùa đen rụt đầu sao? Vì sao không dám đi ra đánh một trận với ta hả!”

Cố Dương và Hi Hoàng mới vừa từ trong hồ đi ra, chợt nghe thấy một giọng nói vang vọng toàn bộ bầu trời, tạo thành tiếng vọng ở giữa khe núi.

Lại có người đến khiêu chiến Đông Hải Kiếm Thánh sao?

Hắn hơi tò mò, Khuất Thiên Thư chính là tên của Đông Hải Kiếm Thánh.

Trong thiên hạ này người có tư cách khiêu chiến Đông Hải Kiếm Thánh có thể đếm được trên đầu ngón tay, cũng không biết người đang nói này là ai.

Nhưng mà, Đông Hải Kiếm Thánh đã chạy đi đâu rồi?

Hắn ngẫm nghĩ: “Không phải ở trong Kim Đình động thiên đây chứ?”

Cho dù đang bế quan đi nữa, khi bị người đánh đến tận cửa thì cũng nên hiện thân

Trừ khi người kia đã không còn ở Lâm Tân thành.

Rất có khả năng đang ở ngay trong Kim Đình động thiên.

Đệ tử Lan Xu của hắn cũng biết cửa vào Kim Đình động thiên, không có lý nào hắn không biết.

Cố Dương nghĩ càng có khả năng này, mấy ngày hôm trước gặp phải Lan Xu, rất có thể nàng đang đi tìm sư phụ.

Lúc này, chim xanh thò đầu ra từ trong lòng hắn, hưng phấn kêu lên: “Chủ nhân, là Đông Dương kiếm.”

Hóa ra là Đông Dương Kiếm Thánh.

Sau khi Cố Dương nghe được lời của nó đã biết được.

Nói về ân oán giữa Đông Dương Kiếm Thánh và Đông Hải Kiếm Thánh còn phải nhắc đến danh hào của hai người, bởi vì trong danh hào cùng có một chữ “Đông”, hai người vì vậy mà kết thù kết oán.

Sau này hai người đã chiến một trận ở bên bờ Đông Hải, cực kỳ chấn động thời kỳ đó, đây là trận quyết đấu giữa hai vị Kiếm Thánh.

Cuối cùng Đông Hải Kiếm Thánh thắng một chiêu, cũng xác định địa vị đứng đầu thập đại Kiếm Thánh của hắn.

Sau trận chiến ấy, Đông Dương Kiếm Thánh đã mai danh ẩn tích.

Hiện giờ, hơn một trăm năm trôi qua, Đông Dương Kiếm Thánh lại một lần nữa đến khiêu chiến Hải Kiếm Thánh.

Một trận chiến này chắc rất đáng để xem.

...

Chương 309: Áp lực đến từ Thiên Nhân

Chim xanh thấy Cố Dương không hề có phản ứng gì, vội vàng nói: “Chủ nhân, Đông Dương kiếm, ngươi quên rồi à?”

Cố Dương ngạc nhiên nói: “Đông Dương kiếm có vấn đề gì à?”

“Năm đó, diệt nhi của ngươi, Bạch Hồ Yêu Thánh đã bị người của Đông Dương phái tính kế giết chết, xương cốt bị luyện chế thành một món pháp bảo.”

Chim xanh nhắc nhở: “Ngươi đã từng thề không đội trời chung với Đông Dương phái, thấy một người giết một người, thấy hai người giết cả đôi.”

“ ... ”

Đó là lời thề do chủ nhân ngươi lập ra, liên quan gì đến ta chứ?

Cố Dương ho nhẹ một tiếng, nói: “Thời gian trôi qua lâu như vậy, Đông Dương phái đã sớm biến mất trong bụi bặm lịch sử rồi, người cầm Đông Dương kiếm này cũng chưa chắc là truyền nhân của Đông Dương phái.”

Đang êm đẹp, lại đi trêu chọc một vị Kiếm Thánh làm cái gì?

Đừng thấy Đông Dương Kiếm Thánh chỉ là Pháp Lực tam trọng, thật sự đánh nhau, hấn cộng thêm với hóa thân của Thông Thiên thần viên cũng chưa chắc có thể là đối thủ của hắn.

Vị thiên tướng Kim Đình kia là Bất Lộ cảnh, nhưng thủ đoạn đối phó với kẻ địch lại vô cùng ít ỏi, vừa bị hấn đến gần người thì chỉ có nước bị đánh thối.

Nói trắng ra thì là do đấu pháp của hắn có khắc chế tự nhiên đối với vị thiên tướng kia, nhưng không thể khắc chế được Đông Dương Kiếm Thánh. Cho dù hóa thân thần viên có da dày thịt béo như thế nào, cũng không ngăn được mũi nhọn của thân binh tuyệt thế.

Nếu có thể tăng thực lực của hóa thân thần viên lên đến mức Pháp Lực tam trọng thì còn có lực mà đánh một trận.

“Đi thôi.”

Cố Dương không hề do dự rời khỏi nơi này.

...

.....

“Phụ thân, chúng ta đi đâu đây?”

Sau khi rời khỏi Lương châu, Hi Hoàng không nhịn được hỏi.

“Thiên Trụ sơn.”

Đã rất lâu rồi Cố Dương không đến gặp đám người Tô Thanh Chỉ, nói thật trong lòng hơi nhớ nhưng, cũng có một ít lo lắng.

Lúc này, hướng đi tương lai của Đại Chu đã sớm bị hấn thay đổi hoàn toàn, ai biết có xuất hiện điều gì ngoài ý muốn hay không.

Trong các nàng, Bùi Thiên Lan có thực lực cao nhất nhưng mới chỉ là nhất phẩm mà thôi.

Hấn muốn để Hi Hoàng ở lại đó, vừa khôi phục thực lực cũng vừa để có thể bảo hộ các nàng.

Hi Hoàng hỏi: “Đây là nơi nào vậy?”

“Đến rồi người sẽ biết.”

Từ Lương châu đến Giang châu gần như vượt qua hơn phân nửa Đại Chu, cách xa nhau vạn dặm.

Với thực lực của hai người đều không cách nào một lúc bay qua được, pháp lực của Pháp Lực cảnh cũng không phải vô cùng vô tận.

Lúc nghỉ ngơi dọc đường, Cố Dương mở hệ thống ra, theo thường lệ tiến hành một lần mô phỏng.

Sau mỗi lần nhận được một lượng lớn năng lượng, nhất định sẽ gặp phải phiền toái, cho nên phải bói thử cát hung trước.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực nhất trọng. Người giết chết Pháp Lực nhị trọng Thẩm Quang, danh chấn thiên

hạ.]

[Người rời khỏi Lương châu, mấy ngày sau gặp phải ba vị Pháp Lực cảnh của Thâm gia, một trận đại chiến nổ ra, Hi Hoàng ngã xuống tại chỗ, người bị trọng thương, chạy trốn đến Thần Đô.]

[Mười ngày sau, mấy vị cường giả Bất Lộ cảnh xuất hiện ở Thần Đô, mở ra một trận đại chiến kinh thiên, trên bầu trời to lớn có một đầu người lúc ẩn lúc hiện. Một cánh cửa thời không mở ra, một bàn tay thò ra bắt lấy người, bắt vào trong cánh cửa thời không.]

[Người bị đưa vào trong một thế giới động thiên, bị vị cường giả Thiên Nhân kia cưỡng ép rót pháp lực vào trong một quả trứng bằng đá.]

[Nửa năm sau, người khô kiệt căn nguyên mà chết. Hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Lại là Thâm gia!

Cô Dương không hề cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao cách đây không lâu mới vừa làm thịt một vị Pháp Lực cảnh của Thâm gia, muốn tới tìm hấn báo thù cũng rất bình thường.

Nhưng mà sau đó lại bởi vì hấn mà gây nên đại chiến cấp bậc Thiên Nhân.

Một lần này, chẳng những vị kia của Xích Minh thiên xuất hiện, ngay cả một vị trong Tam Thánh môn cũng tự mình ra tay đi bắt hấn.

Tam Thánh môn liên thủ với Xích Minh thiên, toàn bộ Thần Đô cộng lại cũng không thể ngăn cản được.

Hiện giờ xem ra Tam Thánh môn bắt hấn đại khái là vì để phục sinh thần thú phượng hoàng Thượng Cổ, cũng chính là chủ nhân chân chính của con chim xanh, phụ thân chân chính của Hi Hoàng.

Cuối cùng có thành công hay không thì không biết, dù sao hấn đã bị ép khô triệt để.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm hai mươi ba tuổi.]

“Chọn điều một.”

Lần này không cần suy tính, hiện giờ hắn có năm khối Cửu Chân ấn, thêm với một giọt tinh huyết của Thông Thiên thần viên, mỗi một lần mô phỏng thì “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” lại vững chắc thêm một tầng.

Đợi đến khi bốn môn thần quyết khác đều đột phá đến tầng thứ sáu thì hắn có thể có được năm hóa thân của thần thú Pháp Lực cảnh, đến lúc đó hắn có lòng tin đánh một trận với cường giả Bất Lộ cảnh.

Tu luyện gần nửa năm chẳng giúp thực lực của Cố Dương tăng lên được bao nhiêu.

Cho dù là Hi Hoàng hay là chim xanh, đã thấy quen chuyện này rồi không thấy lạ nữa.

Cố Dương liếc mắt quét nhìn các nàng, trong lòng không nhịn được nói thầm.

Chuyện về Tam Thánh môn nhất định không thể hỏi con chim xanh này, nó mắt mù nhận lầm người, nhưng ánh mắt của vị Tam Thánh môn kia lại không hề mù đâu.

Nếu biết hắn là đồ giả mạo, chim xanh và Hi Hoàng sẽ có phản ứng gì?

Một cửa này sao khó quá.

...

.....

Cố Dương mở lần mô phỏng thứ hai ra.

[... Giữa đường người chuyển sang đến Thần Đô, đi tới Văn viện, thuyết phục được Diệp Lăng Ba tiến vào Thủy Nguyệt động thiên.]

[Các người tìm kiếm chỗ để khổ tu.]

[Hai năm sau, Văn Giác bắt đầu đột phá đến Thiên Nhân cảnh, bị hai cường giả Thiên Nhân cảnh đánh lén, Văn Giác ngã xuống trong đại chiến.]

[Lại nửa năm nữa, một người xuất hiện trước mặt người, bắt người đi rời khỏi Thủy Nguyệt động thiên.]

[Người bị đưa vào một thế giới động thiên khác, bị bắt rớt pháp lực vào trong một quả trứng bằng đá.]

[Nửa năm sau, người vì căn nguyên khô kiệt mà chết. Hưởng thọ hai mươi lăm tuổi.]

Tiến vào Thủy Nguyệt động thiên cũng không được.

Vị Thiên Nhân của Tam Thánh môn còn khó chơi hơn cả vị ở Xích Minh thiên kia.

Vị Xích Minh thiên kia thì chân thân ở Xích Minh thiên, chỉ thông qua chó săn bồi dưỡng ở Đại Chu để truyền sức mạnh đến.

Chương 310: Pháp Lực nhị trọng

Nhưng vị ở Tam Thánh môn kia lại có thể chân thân đến, chạy cũng chẳng có chỗ nào để chạy.

Còn có chương giáo Đạo môn Văn Giác, khi đột phá đến Thiên Nhân cảnh lại bị người khác đánh lén.

Hơn phân nửa là cường giả Thiên Nhân ở trong thế giới Thủy Nguyệt động thiên rồi.

Nàng vừa chết, Cố Dương xem như đã mất đi một chỗ dựa vững chắc.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

Cố Dương vẫn chọn điều một.

...

... ..

“Lại thêm một lần nữa.”

Lần mô phỏng thứ ba.

[... Người quay lại Lương châu, tiến vào Kim Đình động thiên.]

[Người trốn vào trong hố sâu kia, dốc lòng khổ tu.]

[Ba năm sau, viên hầu kia phá giải xá phong của thiên vương, bước vào cảnh giới Thiên Nhân, nó đột nhiên ra tay giết chết người. Hưởng thọ hai mươi lăm tuổi.]

Hay thật, trở mặt là trở mặt luôn.

Cố Dương lắc đầu, con đường này cũng không thể thực hiện được.

Kim Đình động thiên vô cùng nguy hiểm, không tránh vào trong cái hố kia thì không có chỗ nào có thể đi được, bởi vì bất cứ lúc nào sẽ bị vị Huyền Chân thiên vương kia tìm đến cửa.

Hắn đột nhiên phát hiện dường như mình không có con đường nào để đi cả.

“Phá giải như thế nào đây?”

Cố Dương suy nghĩ.

Hoàng Tuyên động thiên?

Không được, cách quá xa, còn xa hơn cả đi tới Giang châu, máu chốt là nơi đó không phải là nơi tu luyện, ở trong mô phỏng lại không thể nhận được năng lượng, đi cũng vô dụng.

Tào Y Y?

Cũng không được, Tào gia là thuộc hạ của vị ở Xích Minh thiên kia, tới nhà đó tương đương với chui đầu vô lưới.

Hiện giờ chỉ còn lại bảy cơ hội mô phỏng thôi, rất quý giá, không thể tùy tiện sử dụng được, phải nghĩ một biện pháp tốt hơn mới được.

Cố Dương suy tính một lượt đến những tình huống có thể nghĩ đến.

Đúng rồi, là nó!

Đột nhiên, trong đầu hấn lóe lên suy nghĩ đến một thứ.

Hấn lấy một miếng ngọc bội từ trong lòng ra. Đó chính là chìa khóa của Quảng Hàn tiên cung đã lấy được từ chỗ Lục Vân Sơn.

Quảng Hàn tiên cung, một trong tam đại thiên cung Thượng Cổ, có lẽ có cách ngăn cản vị Thiên Nhân kia của Tam Thánh môn.

Vấn đề duy nhất là hấn không biết Quảng Hàn tiên cung ở chỗ nào.

Gặp chuyện không rõ thì hỏi Thúy Nhi.

“Người biết Quảng Hàn tiên cung không?”

Chim xanh vốn cúi gằm đầu, đang ngủ gà ngủ gật, nói đến chuyện này nó lập tức không có vẻ mệt mỏi nữa: “Đương nhiên, nhớ năm đó ta còn thường xuyên ghé qua Quảng Hàn tiên cung đấy, còn dễ ở chung hơn đám ngục quân tử ở Thái Nhất tiên cung và người nghiêm chỉnh ở Dao Trì tiên cung nhiều...”

Cố Dương không rảnh nghe nói ba hoa, hỏi chuyện mấu chốt nhất: “Cửa vào Quảng Hàn tiên cung ở đâu vậy?”

“Quỳnh Vũ sơn, về vị trí thì chắc ở La châu. Nhưng mà không có đệ tử của Quảng Hàn tiên cung dẫn vào thì không vào được đâu...”

La châu chính là địa bàn của Sở gia, ngay cạnh Giang châu.

“Tốt.”

Cố Dương biết được địa chỉ rồi lại mở hệ thống ra, một lần nữa mở mô phỏng ra.

[... Người mang theo Hi Hoàng, hóa thân phượng hoàng, toàn lực bay đến La châu. Ở Quỳnh Vũ sơn, người dùng ngọc bội mở đại môn của Quảng Hàn tiên cung.]

[Lúc đại môn mở ra, vì động tĩnh quá lớn nên đã thu hút một vị cường giả Bất Lậu cảnh đến, gần như đồng thời cùng tiến

vào tiên cung với người. Sau đó đại môn lại một lần nữa đóng lại.]

[Các người đến đây đã kinh động đến một con yêu thú thủ vệ ở đây. Nó tiến hành đại chiến với vị cường giả Bất Lậu cảnh kia.]

[Người nhân cơ hội xâm nhập vào trong tiên cung, rất nhiều chỗ ở tiên cung đã bị đánh đến tàn phá. Người đi tới tòa cung điện hoàn chỉnh nhất kia, nhưng không cách nào mở đại môn ra, chỉ có thể ở bên ngoài.]

[Vài ngày sau, trận đại chiến giữa cường giả Bất Lậu cảnh và yêu thú kia đã kết thúc, yêu thú bị chém chết tại chỗ, vị cường giả Bất Lậu cảnh kia cũng bị trọng thương, người mới biết được người này chính là lão tổ Sở gia.]

[Nàng muốn làm một giao dịch với người, người đưa Sở Tích Nguyệt vào Quảng Hàn tiên cung, nàng có thể truyền công lực còn sót lại cho người.]

[Người đồng ý. Lão tổ Sở gia vận “Minh Nguyệt Đương Không”, truyền pháp lực vào trong thân thể người, nhanh chóng đi đời nhà ma.]

[Người mất thời gian năm năm mới tiêu hóa hết chỗ pháp lực này, hòa vào bản thân, công lực tiến nhanh.]

[Lại năm năm nữa, người đang tu luyện thì đột nhiên chân nguyên trong cơ thể hỗn loạn, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma mà chết.]

Quảng Hàn tiên cung quả nhiên là một đường ra.

Ở nơi đó, ngay cả Thiên Nhân của Tam Thánh môn cũng không cách nào tiến vào được, cuối cùng sống được mười năm.

Nhưng mà cuối cùng tẩu hỏa nhập ma là cái quỷ gì vậy?

Chẳng lẽ nói công lực mà lão tổ Sở gia truyền cho hắn có vấn đề sao?

Cố Dương đầu tiên ngạc nhiên lại vui mừng, nhưng sau khi nhìn thấy kết cục cuối cùng, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Hắn đã mô phỏng nhiều lần như vậy rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện này, lại đến mức tẩu hỏa nhập ma mà chết.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi hai tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm ba mươi hai tuổi.]

Trong lòng Cố Dương hơi rối rắm.

Nếu như chọn điều một, lỡ như giống trong mô phỏng bị tẩu hỏa nhập ma mà chết thì làm sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn cảm thấy cẩn thận một chút thì tốt hơn.

“Ta chọn điều hai.”

Lập tức trong đầu hắn xuất hiện thêm vô số kinh nghiệm võ đạo.

...

.....

Ngay tức khắc, Cố Dương lại mở một lần mô phỏng nữa.

Một lần này hắn muốn biết rõ ràng tẩu hỏa nhập ma là chuyện gì.

[... Người tôn thời gian năm năm tiêu hóa pháp lực này.]

[Sau đó, người dùng chìa khóa mở đại môn ra, đi ra ngoài một chuyến, nửa năm sau, người đi tới Tần gia tìm kiếm Sở Tích Nguyệt, đang định dẫn nàng đi. Đột nhiên trên bầu trời có một quả đấm giáng xuống, đánh người chết ngay tại chỗ. Hưởng thọ hai mươi bảy tuổi.]

Thật sự quá khó khăn.

Cố Dương không hiểu nổi.

Hắn vốn định thử nghiệm chứng xem có phải do hắn không hết lòng tuân thủ lời hứa là dẫn Sở Tích Nguyệt vào trong

Quảng Hàn tiên cung cho nên mới dẫn đến tẩu hỏa nhập ma hay không.

Ai ngờ Tần Vũ lại không hề tuân theo võ đức, không nói hai lời đã giết hẳn rồi.

Ở Tần gia, có thể giết chết hẳn cũng chỉ có vị lão tổ kia của Tần gia mà thôi.

...

.....

Lần mô phỏng thứ ba.

Chương 311: Pháp Lực nhị trọng (2)

[... Người lên vào Sở gia, mang Sở Tích Nguyệt đi, tới Quỳnh Vũ sơn, dùng ngọc bội mở đại môn của Quảng Hàn tiên cung ra.]

[Lúc đại môn mở ra, thu hút cả lão tổ Sở gia cùng tiến vào Quảng Hàn tiên cung.]

[Lão tổ Sở gia và yêu thú thủ vệ tiến hành một trận đại chiến, đồng quy vu tận. Trước khi chết nàng đã truyền công lực còn sót lại cho Sở Tích Nguyệt, trợ giúp nàng bước vào Thần Thông cảnh.]

[Các người đi tới cung điện còn hoàn hảo duy nhất ở Quảng Hàn tiên cung, Sở Tích Nguyệt thành công đẩy cửa ra, tiến vào trong đó.]

[Các người khổ tu trong Quảng Hàn tiên cung.]

[Ba năm sau, Sở Tích Nguyệt bước vào Pháp Lực cảnh.]

[Lại năm năm nữa, Sở Tích Nguyệt bước vào Bất Lậu cảnh.]

[Lại mười năm nữa, Sở Tích Nguyệt thành tựu Thiên Nhân. Sau đó, nàng một kiếm giết chết người. Hưởng thọ bốn mươi tuổi.]

Đây là phát triển như thế nào vậy?

Một lần này khiến Cố Dương không biết phải làm gì cả.

Trong vòng mười tám năm gần gũi Sở Tích Nguyệt đã đột phá đến Thiên Nhân cảnh, đúng là vô lý.

Tư chất này còn khoa trương hơn cả Diệp Lăng Ba.

Càng kỳ lạ hơn chính là sau khi nàng đột phá đến Thiên Nhân cảnh rồi, tại sao lại muốn giết hấn chứ?

Cố Dương thật sự nghĩ không ra.

Chẳng lẽ ở trong Quảng Hàn tiên cung, hấn làm ra chuyện gì khiến cả người và thần đều phẫn nộ sao?

Cũng không đúng.

Nếu như hấn thật sự làm ra chuyện gì không thể nói ra với Sở Tích Nguyệt, nàng chắc chắn cũng cam tâm tình nguyện mà.

Trong này chắc chắn có vấn đề gì rồi.

Liên tưởng đến tốc độ tu hành nhanh đến không bình thường của Sở Tích Nguyệt.

Cố Dương có một suy đoán to gan, rất có khả năng vào thời điểm nàng bước vào Thiên Nhân cảnh đã bị một đại năng Thượng Cổ nào đó ở trong Quảng Hàn tiên cung đoạt xá.

Danh hiệu của Sở Tích Nguyệt ở trên Hồng Nhan bảng chính là bệ nguyệt tu hoa, có lẽ đây thật sự không phải phán đoán bừa đâu.

Thêm với Tần Vũ không tiếc lấy Minh Nguyệt đao làm sính lễ để cưới nàng về Tần gia.

Đã đủ để chứng minh trên người nàng nhất định có chỗ đặc thù nào đó.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm bốn mươi tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm bốn mươi tuổi.]

Cho dù kết cục như thế nào, lần mô phỏng này thật sự đã tìm cho hấn một đường ra tốt nhất.

Một lần này hẳn cuối cùng có thể yên tâm lựa chọn: “Ta chọn điều một.”

...

.....

[... Người và Sở Tích Nguyệt khổ tu ở Quảng Hàn tiên cung, các người tự định chung thân, sau khi bái thiên địa, chính thức thành thân.]

[...]

[Hai mươi năm sau, Sở Tích Nguyệt bước vào Thiên Nhân cảnh, một kiếm giết chết người, hưởng thọ bốn mươi hai tuổi.]

Đã thành thân rồi mà còn hạ sát thủ với hẳn.

Cố Dương có thể chắc chắn lúc Sở Tích Nguyệt đột phá đến Thiên Nhân cảnh nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng mà có thể kéo dài thêm hai năm thời gian, coi như là chuyện tốt đi.

...

.....

[... Người và Sở Tích Nguyệt đã bái thiên địa, chính thức thành thân.]

[Hai năm sau, Sở Tích Nguyệt sinh một nữ nhi, đặt tên là Cố Tích.]

[Mười năm sau, Cố Tích bước vào Kim Thân cảnh.]

[Lại năm năm nữa, Cố Tích bước vào Pháp Lực cảnh.]

[Lại tám năm, Cố Tích thành tựu Thiên Nhân, vung tay lên ném các người ra khỏi Quảng Hàn tiên cung.]

[Trở lại Đại Chu, các người bị cường giả Tinh La tông vây công. Một năm sau chết trên tay một vị Thiên Nhân, hưởng thọ bốn mươi tám tuổi.]

Phát triển lần này lại một lần nữa ngoài dự đoán của Cố Dương.

Hắn vốn nghĩ sinh một hài tử rồi, nói không chừng còn có thể kéo thêm được vài năm. Hơn nữa nói không chừng Sở Tích Nguyệt nể mặt hài tử, có thể tha cho hắn một mạng đấy.

Kết quả vị đại năng Thượng Cổ kia lại làm một hành động ngớ ngẩn, thế mà lại nhập vào trên người nữ nhi của bọn họ.

Đến cuối cùng nghịch tử này còn đuổi bọn họ ra khỏi Quảng Hàn tiên cung.

Nhưng mà ít nhất con đường thời gian đã quay trở lại quỹ đạo ban đầu, biến trở lại thời gian tương lai Tinh La tông xâm nhập.

Thêm với lại kéo dài thêm được sáu năm, coi như đạt tới mục đích.

...

.....

[... Người và Sở Tích Nguyệt đã bái thiên địa, chính thức thành thân.]

[Hai năm sau, Sở Tích Nguyệt sinh một nữ nhi, đặt tên Cố Tích.]

[Lại một năm nữa, Sở Tích Nguyệt lại sinh một nhi tử.]

[Sau năm năm, Sở Tích Nguyệt lại sinh hai nữ nhi một nhi tử.]

[... Mười bảy năm sau, Cố Tích bước vào Thiên Nhân cảnh. Nàng vào trong hư không lấy ra một thanh kiếm tiên. Đột nhiên trên không trung có một đường quang mang màu vàng giáng xuống, người chết, hưởng thọ bốn mươi bảy tuổi.]

Lần này Cố Tích không đuổi bọn họ đi nữa.

Kế hoạch của Cố Dương đã thành công.

Là người hiện đại, hắn biết hoàn cảnh gia đình tạo cho hài tử ảnh hưởng bao lớn.

Hắn định sinh xuất hiện thêm mấy hài tử để Cố Tích đã được hưởng nhiều ấm áp gia đình từ nhỏ.

Kế hoạch này đã thành công rồi, đáng tiếc, biến cố tiếp theo lại là kết cục hắn không ngờ đến.

Đường quang mang màu vàng kia là cái quý gì vậy?
Không thể để cho hấn yên ổn sống thêm vài năm được sao?
Cô Dương cảm thấy thật mệt mỏi.

...

.....

Cô Dương lại mở hệ thống ra, số dư của hấn chỉ còn lại có hai mươi tám. Còn có thể tiến hành thêm hai lần mô phỏng nữa.

Đột nhiên, bên tai hấn vang lên tiếng chim xanh kêu lên: “Chủ nhân, người sắp đến Pháp Lực nhị trọng rồi.”

Hấn liếc nhìn chim xanh, đột nhiên hỏi: “Quảng Hàn tiên cung rốt cuộc do ai tiêu diệt vậy?”

Chim xanh nói: “Không nhớ được.”

Quả nhiên không thể trồng cây vào nó được.

Cô Dương nhìn Hi Hoàng, trong tay nàng cầm thanh thần binh tuyệt thế lấy được từ chỗ Lục Vân Sơn.

Thần binh này không phù hợp với công pháp nàng tu luyện, cho đến bây giờ mới chỉ luyện hóa được một phần nhỏ.

“Thôi, đây chính là thần binh tuyệt thế, lấy ra nạp giá trị thì quá mức lãng phí.”

Tính ra nạp được nhiều nhất vài chục điểm, cũng như muối bỏ biển.

Muôn vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, hấn cần ít nhất là tu vi Bất Lộ cảnh, một thanh kiếm không thể giải quyết được.

Hiện giờ đột phá tu vi lên trước sau đó lại nghĩ cách đi.

Cô Dương lại mở mô phỏng ra.

Một lát sau, một ngọn lửa màu đỏ thắm bốc lên từ trong cơ thể hấn, khí tức khủng bố phóng lên cao.

Pháp Lực cảnh nhị trọng!

Chương 312: Thấy sắc quên nghĩa

Bên ngoài Ngọc châu thành có một ngọn núi tên là Thiên Tinh sơn, lão trạch của Thâm gia được đặt ở đây.

Lão trạch này đã có lịch sử trên một ngàn năm, chỉ có đệ tử dòng chính của Thâm gia mới có tư cách ở đây.

Một ngày này, lão trạch Thâm gia vô cùng náo nhiệt, không ít người đứng ở ngoài cửa chờ.

Không bao lâu có một chiếc xe ngựa chạy tới, dừng lại ở cửa.

Thâm Bạch Y mặc y phục màu trắng từ trong xe ngựa đi ra.

Mọi người ở cửa đồng thời hành lễ: “Bái kiến thế tử.”

Trên mặt Thâm Bạch Y mang theo nụ cười khoa trương, cất bước đi vào đại môn Thâm gia.

Hắn đã hai mươi tám tuổi, căn cứ theo nghị quyết của gia tộc, hắn đã chính thức trở thành thế tử của Thâm gia, tương lai kế nhiệm vị trí gia chủ.

Khi đang đắc ý, đột nhiên hắn nghe được cách đó không xa có người đang bàn luận: “Ngay cả mười hạng đầu tiên trên Tiềm Long bảng còn không lên được, không biết có gì mà đắc ý chứ.”

“Đúng vậy, từ trước đến giờ Thâm gia chưa từng có thế tử nào phế vật như vậy cả.”

“Mười năm sau, ta nhất định chiếm được.”

...

Nụ cười trên mặt Thâm Bạch Y cứng lại, lửa giận trong lòng bốc lên, nhưng lại không phát tác.

Thâm gia có quy củ, cho dù trong cùng thế hệ cạnh tranh như thế nào, nhưng tuyệt đối không được ra tay với người nhỏ tuổi hơn trong cùng một thế hệ.

Hắn biết mấy người đang bàn luận kia đều nhỏ hơn hắn chừng mười tuổi, tuy rằng cùng thế hệ, nhưng cảnh giới lại khác biệt khá xa, là người của một phe phái khác trong Thâm gia.

Huống chi người ta nói là sự thật, hắn không tìm được lý do gì để phản bác cả.

Nhưng mà chuyện này có thể trách hấn được sao?

Hơn nửa năm trước hấn vẫn còn là người tài giỏi trẻ tuổi hạng ba trên Tiềm Long bảng, chỉ đứng đằng sau mỗi Sở Tích Nguyệt và Ô Hành Vân.

Mãi cho đến khi Cố Dương từ đâu xuất hiện, đẩy hấn xuống hạng tư. Từ sau đó, đủ loại thiên tài giống như giếng xuất hiện.

Đầu tiên là Bùi Thiên Lan đột nhiên nhảy lên hạng nhất, tiếp theo đó là lòi ra một Vũ Linh Linh, sau đó là Từ Nhược Mai, cuối cùng ngay cả Tô Thanh Chi cũng ở trên đầu hấn.

Còn có cái gì mà Hàn Mộng Linh, Phùng Thiên Tứ vân vân, những người trước kia chưa từng nghe thấy tên đều vượt qua hấn.

Hấn đột nhiên bị đẩy ra khỏi mười thứ hạng đầu.

Đáng sợ hơn chính là tu vi của những người này đều cao đến đáng sợ.

Hiện giờ năm thứ hạng đầu trên Tiềm Long bảng đều cùng có tu vi nhất phẩm.

Từ hạng thứ sáu đến hạng thứ mười một, tất cả đều là nhị phẩm.

Hấn khó khăn lắm mới chen được vào thứ hạng mười một.

Giới võ giả bây giờ thật sự cạnh tranh quá khốc liệt.

Phải biết rằng nếu là trước kia, Tiềm Long bảng xuất hiện một vị nhất phẩm đã là đại sự chấn động, trên cơ bản cách chừng một trăm năm mới có thể xuất hiện một lần.

Hiện giờ lại đột nhiên xuất hiện năm vị nhất phẩm, đây là chuyện xưa nay chưa từng có.

Ngay cả Thiên Kiêu bảng cũng chỉ có hai vị nhất phẩm mà thôi.

Trong lòng Thẩm Bạch Y cũng rất uất ức, với tu vi của hấn, đặt vào bất cứ Tiềm Long bảng lần nào đều sẽ không thể rớt ra khỏi năm thứ hạng đầu.

Ai có thể nghĩ đến sẽ gặp phải một đồng biến thái như thế này đâu?

Lại nói tiếp, tạo thành tình huống như vậy đều là do Cố Dương kia.

Từ sau khi Cố Dương lên hạng nhất Tiềm Long bảng, thế giới này đã biến thành không được bình thường.

Những người xếp vào mấy thứ hạng đầu trên Tiềm Long bảng đều có liên quan đến hắn.

Bùi Thiển Lan xếp hạng nhất bỏ trốn với hắn.

Cố Tích Nguyệt xếp hạng hai, Ô Hành Vân xếp hạng ba đều có quan hệ không cạn với hắn.

Hàn Mộng Linh xếp hạng tư, nghe nói vốn là đệ tử của Tu La Kiếm Thánh, sau này cũng nhờ cậy hắn.

Tô Thanh Chi hạng năm càng không cần phải nhắc đến, là nhân tình của hắn.

Mấy thứ hạng dưới nữa, đám người Từ Nhược Mai, Phùng Thiên Tứ đều có quan hệ với Cố Dương.

Như vậy quá bất thường.

Trong lòng Thẩm Bạch Y đã hơi ghen tỵ, vì sao bản thân không quen biết Cố Dương sớm hơn chứ?

Nếu mình quen biết Cố Dương vào mấy tháng trước, trở thành bạn tri kỷ, nói không chừng mình đã sớm thành nhất phẩm rồi.

Coong!

Hắn đang suy nghĩ, hậu viện đột nhiên vang lên một tiếng chuông du dương.

Đột nhiên, toàn bộ Thẩm trạch đều yên tĩnh lại.

“Đây là...”

Thẩm Bạch Y thậm chấn động, quay đầu nhìn về hậu viện, hơi khó tin: “Chuông đồng kia vang lên.”

Ở ngoài từ đường Thẩm gia có một cái chuông đồng to lớn, nghe nói chuông này đã tồn tại từ hơn một ngàn năm trước rồi.

Nhưng mà từ nhỏ đến lớn hẳn chưa từng thấy có ai gõ chuông này cả.

Hồi nhỏ hẳn đã từng cố ý đi hỏi phụ thân.

Phụ thân hẳn nói chuông đồng này từ khi để ở đó vẫn chưa từng vang lên.

Nếu có một ngày cái chuông này vang lên thì có ý nghĩa rằng xuất hiện một chuyện cực lớn.

Thẩm Bạch Y vốn cho rằng cái chuông kia sẽ vĩnh viễn không bao giờ gõ vang, lại không ngờ rằng nó đột nhiên vang lên.

Coong!

Lại một tiếng nữa.

Coong, coong...

Sau khi chín tiếng chuông liên tục vang lên, nơi chân trời có mấy bóng dáng đang bay tới, chính là mấy vị cường giả Thần Thông cảnh của Thẩm gia.

Thẩm Bạch Y lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng có nhiều Thần Thông cảnh tụ tập như vậy.

Lúc trước hẳn còn không biết rằng hóa ra Thẩm gia có nhiều Thần Thông cảnh đến thế.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

...

.....

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nghi vấn này đồng thời xuất hiện trong đầu Thẩm Châu.

Hẳn là Pháp Lực cảnh tam trọng, là nhân vật số hai ở Thẩm gia, tất nhiên hiểu được tiếng chuông kia vang lên đại diện cho điều gì.

Tam Thánh môn, có ý chỉ đến!

Chuông đồng kia là một món pháp khí, cần dùng một biện pháp đặc thù mới có thể gõ vang được, mà biện pháp này thì chỉ có người của Tam Thánh môn mới biết.

Năm đó lão tổ đã từng nói với hấn, nếu như có một ngày chuông đồng vang lên thì có ý nghĩa rằng Tam Thánh môn phái sứ giả đến đây.

Một ngàn năm rồi đây vẫn là lần đầu tiên chuông đồng này vang lên.

“Chẳng lẽ thánh chủ đã biết được sự kiện này rồi?”

Thẩm Châu nghĩ đến đây, càng thêm kính sợ thánh chủ.

Năm đó tổ tiên chẳng qua chỉ là một nô bộc trong Tam Thánh môn mà thôi, bởi vì làm việc nhanh nhẹn nên được thánh chủ nhìn trúng, phái đến Đại Chu, truyền phái bí pháp thần bí, nên mới có Thẩm gia hiện giờ.

Chương 313: Thấy sắc quên nghĩa (2)

Có thể nói tất cả của Thẩm gia đều do thánh chủ ban cho.

Ngay cả tu vi của tổ tiên.

Chỉ chốc lát sau, vài vị Thần Thông cảnh gần đó đều chạy tới, đứng trong viện.

“Ngũ thúc, sao cái chuông kia lại vang lên vậy? Chẳng lẽ...”

Người mở miệng hỏi là Thẩm Nghị - diệt tử của Thẩm Châu, có tu vi Pháp Lực nhị trọng, thực lực gần bằng hấn, đã rất nhiều năm không hiện thân rồi.

Thẩm Nghị và Thẩm Quang đều có tu vi Pháp Lực nhị trọng, nhiều năm như vậy vẫn luôn tranh đấu, ai cũng không biết bọn họ ẩn nấp ở đâu rồi.

Không lâu trước đó, Thẩm Châu phái Thẩm Quang đi ám sát Sở Tích Nguyệt, cho đến bây giờ vẫn còn chưa truyền tin tức về.

Thẩm Châu nói: “Không sai, thánh chủ có ý chỉ, sẽ nhanh chóng đến đây.”

Vừa dứt lời, vẻ mặt của mấy vị Thần Thông cảnh ở đây đều trở nên nghiêm túc.

Một lát sau, Thảm Nghị lại hỏi: “Thảm Quang đâu? Vì sao không đến?”

“Hắn không ở Ngọc châu.”

Lúc này, một Thần Thông cảnh phụ trách thu thập tin tình báo mở miệng nói: “Ngũ thúc tổ mới vừa nhận được tin tình báo về Thảm Quang, đang định bẩm báo lại cho ngươi.”

“Nói.”

“Mấy ngày trước Thảm Quang đã bị Cố Dương giết chết khi ở Tề châu.”

Cái gì?

Thảm Châu biến sắc: “Sao có thể chứ?”

Thảm Quang là Pháp Lực nhị trọng, Cố Dương chẳng qua mới chỉ Kim Thân tam trọng thôi, cho dù hắn đã học xong đao pháp Thần Tiêu Lục Diệt khắc chế được “Thái U Phệ Nguyệt Công” cũng tuyệt đối không có khả năng giết được Thảm Quang.

“Lúc đó Cố Dương đã đột phá đến Pháp Lực cảnh rồi!”

Vừa dứt lời, cả viện lập tức không tiếng động.

Chuyện Cố Dương tu luyện “Phượng Vũ Cửu Thiên” đã sớm truyền khắp Thảm gia rồi.

Một ngàn năm đến nay đời đời Thảm gia đều có người tu luyện môn công pháp này, nhưng không có một ai có thể tu luyện đến nhất phẩm cả.

Kết quả, một người ngoài học lén môn công pháp này lại tiến mạnh như bão táp, trong vòng nửa năm đã từ nhất phẩm đến Kim Thân, hiện giờ còn đã bước vào cả Pháp Lực cảnh.

Mỗi một người của Thảm gia đều bực tức.

Đều là người giống nhau, vì sao chênh lệch lại lớn như vậy chứ?

...

.....

Đúng lúc này, Thảm Châu như cảm thấy gì, ngẩng đầu nhìn lên. Nhìn thấy không biết từ khi nào trên không trung đã xuất hiện một bóng người. Không khỏi kinh hãi trong lòng.

Người này xuất hiện từ khi nào vậy, hẳn lại không hề phát hiện ra!

Đó là một người được bao trùm trong áo bào đen, chỉ lộ ra một đôi mắt, cả người tản mát ra khí tức yêu dị, lấy một lệnh bài ra, dùng giọng nói khàn khàn nói: “Các người có nhận ra lệnh bài này không?”

Thảm Châu nhìn thấy tấm lệnh bài kia, lập tức quỳ xuống: “Thảm Châu bái kiến sứ giả Thánh môn.”

Những người còn lại thấy thế đều quỳ xuống theo, cùng kêu lên: “Bái kiến sứ giả Thánh môn.”

Người áo bào đen nói: “Bổn tọa Lệ Huyết, thánh chủ có lệnh, bắt lấy người đã tu luyện thành “Phượng Vũ Cửu Thiên”, đưa đến Thánh môn.”

Thảm Châu nói: “Thưa sứ giả, người kia tên là Cô Dương, đã có tu vi Pháp Lực cảnh. Thêm với còn tu luyện thành môn đao pháp “Thần Tiêu Lục Diệt”, cực kỳ khó đối phó.”

Người áo bào đen nói: “Thảm Vận đâu?”

“Hiện giờ lão tổ không có ở trong gia tộc.”

“Lập tức thông báo cho hắn, người, còn người nữa, theo ta đi bắt người.”

Hai người mà người áo bào đen chỉ chính là Thảm Châu và Thảm Nghị, trong số những người ở đây, hai người bọn họ có tu vi cao nhất.

“Dạ.”

Thảm Châu và Thảm Nghị đáp lời, bay đi theo người áo bào đen.

...

.....

Bên kia, Cố Dương mới vừa đột phá, đang chuẩn bị để Hi Hoàng và chim xanh rời đi: “Ta đột nhiên nhớ ra có một chuyện phải làm, các người đi tới Thiên Trụ sơn trước chờ ta.”

Chim xanh kêu lên: “Chủ nhân, đừng bỏ ta lại.”

Hi Hoàng cũng tỏ vẻ không nỡ, không chịu tách ra hẳn.

Cố Dương sa sầm mặt, nói: “Nghe lời. Chờ ta xong việc lại đi tìm các người.”

“Vâng.”

Hi Hoàng uất ức đáp ứng.

Chim xanh còn định nói tiếp, Cố Dương đã vèo một tiếng bay đi, nó vỗ cánh định đuổi theo, nhưng bay ra không được bao xa đã xám xịt quay lại.

Miệng còn đang lẩm bẩm: “Chủ nhân nhất định đi gặp tình nhân rồi, chê chúng ta vương chân vương tay, thấy sắc quên nghĩa, hứ!”

“Đồ nhi ngoan, người xem một kiếm này của vi sư như thế nào?”

Trên đường lớn, trong tay một lão giả áo xám cầm một nhánh cây vừa dài vừa thẳng, khoa tay múa chân, dứt khoát lưu loát cắt đứt một cây cỏ đuôi chó ven đường, dương dương đắc ý khoe khoang với một thanh niên bên cạnh.

Thanh niên bên cạnh im lặng, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì, cũng không nhìn hắn mà đi thẳng về phía trước.

Thanh niên đó chính là Ô Hành Vân nửa năm trước chia tách với Cố Dương, lang bạt khắp nơi.

Lão giả nhin không được lắc đầu than thở: “Đúng là thói đời, nhớ năm đó, khi vi sư còn trẻ, vì học một chiêu nửa thức mà mạo hiểm sát thân đi nhìn lên người ta luyện kiếm. Những người tiểu bối các người thật sự là ở trong phúc không biết hưởng.”

Ô Hành Vân nhin không được đành mở miệng: “Tiền bối cũng đừng trêu chọc vãn bối, vãn bối đã có sư thừa, cho nên thật sự không thể bái tiền bối làm vi sư.”

Lão giả lắc đầu: “Sư phụ ngươi không được, dạy ngươi đều là kiếm pháp gì đó, dạy hư đệ tử, vì sư dạy ngươi tuyệt thế kiếm pháp.”

Tuyệt thế kiếm pháp?

Trong lòng Ô Hành Vân cười khở, động tác giống như trẻ con lấy gốc vung loạn sao?

Trong lòng hắn thật sự cực kỳ hối hận, lúc trước không nên xen vào việc của người khác.

Một tháng trước, hắn thấy một lão giả say xỉn ngã xuống ven đường, không đành lòng để người bị đông lạnh đến chết nên đưa đến khách điếm.

Sau khi lão giả tỉnh rượu còn gọi một bàn ăn.

Ai mà ngờ, lão giả cứ vậy quán lấy hắn, nói hắn là một khối lương tài mỹ ngọc, nhất định phải thu hắn làm đồ đệ.

Ô Hành Vân cho rằng hắn đang nói khùng điên, sau khi cự tuyệt thì rời đi.

Lại không ngờ rằng, lão giả ung dung đi theo.

Hắn lúc này mới hoảng sợ phát hiện, lão giả nghèo túng này thực ra là một cường giả Thần Thông cảnh.

Vốn dĩ báii một người Thần Thông cảnh làm vi sư cũng xem như là một cơ duyên.

Nhưng mà, lão giả không muốn tiết lộ danh tính lai lịch, dạy kiếm pháp của hắn, càng giống như trò đùa hơn.

Ô Hành Vân biết vị cao nhân này chẳng qua là đang đùa giỡn mình, trong lòng phẫn nộ, nhưng cũng không thể làm gì được.

Đánh thì đánh không lại.

Chạy cũng chạy không thoát.

Hắn cũng chỉ có thể giả vờ giả vịt, vờn quanh với lão giả.

Chương 314: Cuồng vọng

Ròng rã một tháng trôi qua rồi mà lão giả lại không có một chút ý tứ muốn buông tha, vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn.

Trong lòng Ô Hành Vân lại càng thêm cảnh giác, đường đường là một Thần Thông cảnh, thế mà lại đi theo bên cạnh hắn giả ngây giả dại, ý đồ nhất định rất lớn.

Hoặc là, vì tính kế phụ thân hắn.

Hoặc là, chính là muốn tính kế Cố huynh.

Hắn cũng từng chứng kiến giang hồ hiểm ác.

Đúng lúc này, Ô Hành Vân đột nhiên cảm nhận được một trận rung mình, dường như có một tồn tại cực kỳ khủng bố đang tới gần.

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên thì thấy trên bầu trời có ba bóng người đang bay về hướng bên này.

Thần Thông cảnh!

Có thể đi trên không trung, chính là đặc trưng của Thần Thông Cảnh.

Người phía trước đang chạy trốn, hai người phía sau đang đuổi theo.

“Tiểu mỹ nhân, người trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn dơ tay chịu trói đi. Nếu người chịu theo ta, ta sẽ không luyện người thành sát thi...” Một giọng nói âm tà vang lên.

Sát thi?

U Minh tông?

Ô Hành Vân sợ hãi cả kinh.

Nửa năm nay, hắn đã trải qua không ít chuyện, cũng nghe được chuyện của U Minh tông từ chỗ của một nhân sĩ tin tức linh thông.

Không ngờ hôm nay lại gặp được người của U Minh tông hư hư thực thực đang truy sát một người Thần Thông cảnh.

Chờ ba người trên không trung kia bay tới gần một chút, Ô Hành Vân thấy rõ trang phục trên người nữ tử phía trước thì trong lòng chấn động: “Là đệ tử của Văn viện!”

...

“Hừ, không biết tốt xấu.”

Người đệ tử của U Minh tông phía sau kia thấy nữ tử phía trước không lên tiếng thì trong lòng giận dữ: “Vậy người đi chết đi.”

Nói xong thì đánh ra một quyền, một nắm đấm màu đen bay đến chính giữa áo của nữ tử phía trước.

Chân nguyên hộ thể của nữ tử trong nháy mắt bị đánh tan, phun ra một ngụm máu rồi rơi từ trên không trung xuống.

Ô Hành Vân ở phía dưới nhìn thấy cảnh tượng này thì trong lòng căng thẳng, quay đầu nhìn về phía lão giả bên cạnh, mở miệng nói: “Tiền bối...”

Lão giả vuốt râu, bình chân như vại nói: “Nếu người nguyện ý bái lão phu làm vi sư thì lão phu có thể xuất thủ.”

Ô Hành Vân lúc này quỳ xuống: “Su phụ tại thượng, xin nhận của đồ nhi một lạy.”

“Tốt!”

Lão giả cười ha ha, cực kỳ đắc ý, nhánh cây vừa dài vừa thẳng trong tay vung lên không trung.

Ô Hành Vân chỉ thấy đầu hai người trên không trung rơi xuống, ngay lập tức không còn hơi thở.

Cứ như vậy chết rồi?

Trong mắt hấn lấy làm kinh ngạc.

Không phải nói là thực lực của người trong U Minh tông vượt xa võ giả cùng cảnh giới sao?

Một kiếm nhẹ nhàng hời hợt mà lão giả dùng này chính là một chiêu cắt đứt cổ đuôi chó ven đường vừa này.

Càng hời hợt, càng chứng tỏ thực lực của lão giả sâu không lường được.

“Đồ nhi ngoan, người thấy một kiếm này của vi sư như thế nào?”

Vẻ mặt lão giả là dáng vẻ khoe khoang.

Ô Hành Vân theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng, hấn ý thức được, lão giả này cũng không phải là cường giả Thần Thông cảnh bình thường.

Đúng rồi, vị đệ tử Văn viện kia!

Hắn đột nhiên nhớ tới nữ tử bị thương kia, đang muốn đi qua tìm kiếm thì thấy một bóng người từ bên cạnh lướt tới, chính là nữ tử mặc trang phục Văn viện kia.

Nữ tử hành lễ với lão giả: “Đa tạ tiền bối viện thủ tri ân, văn bối là Yên Văn Quân, không biết cao danh quý tính của tiền bối là gì?”

Ô Hành Vân nghe được cái tên Yên Văn Quân này, quả thực là như sấm bên tai, người này là thủ lĩnh Văn viện thế hệ trước.

Không ngờ rằng, nàng nhanh như vậy đã thành Thần Thông cảnh rồi.

Lão giả nâng hai tay chỉ cho nàng một bóng lưng cao ngạo: “Muốn cảm ơn thì cảm ơn đồ nhi của ta đi.”

Yên Văn Quân nhìn về phía Ô Hành Vân.

“Ô Hành Vân bái kiến Yên giáo thụ.”

Đệ tử Văn viện sau khi đột phá đến Thần Thông cảnh sẽ tự động thăng cấp lên làm giáo thụ.

Hắn ân cần hỏi: “Vết thương của ngươi không có gì đáng ngại chứ.”

Ngay cả hắn cũng nhìn ra được, tình huống của Yên Văn Quân có chút không đúng, trên mặt hiện lên một tầng hắc khí, hiển nhiên là vừa rồi bị thương không nhẹ.

“Không có gì đáng ngại.”

Yên Văn Quân nói xong thì lông mày đột nhiên nhíu lại, hắc khí trên mặt chợt lóe lên, ngay cả môi cũng trở nên đen nhánh.

Lúc này, lão giả mở miệng: “Huyết sát của U Minh tông chuyên phá kim thân. Nàng trúng một chương kia, nếu không

mau chóng loại bỏ huyết sát trong cơ thể thì cái chết cũng còn không xa.”

“VẬY...”

Ô Hành Vân thềm chân động, theo bản năng nhìn Yên Văn Quân, thấy thân thể nàng bắt đầu không kiềm chế nổi mà run rẩy, lập tức biết hẳn không nói ngoa. Hắn cắn răng một cái, nói: “Xin sư tôn cứu nàng.”

Một lần sinh, hai lần quen, lần này gọi sư tôn đã thuận miệng hơn nhiều.

Lão giả nói: “Tiểu tử ngốc, người trên đời này hầu hết là kẻ vong ân phụ nghĩa. Người muốn cứu nàng, người ta chưa chắc đã cảm kích. Hơn nữa, nàng có liên quan gì đến người? Dựa vào cái gì mà phải cứu nàng?”

Ô Hành Vân cũng không phải kẻ ngốc, nghe ra được ý trong lời nói của hắn: “Phải làm sao thì người mới dám cứu nàng?”

“Trừ khi nàng gả cho người, trở thành người một nhà. Vi sư tất nhiên sẽ cứu nàng.”

“Người...”

Ô Hành Vân cực kỳ tức giận, đột nhiên đứng lên, quát: “Ô mỗ nào có phải hạng người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?”

Lão giả cười lạnh: “Người thanh cao, người ghê gớm. Một thân công lực này của vi sư cũng là khổ cực tu luyện mà có, cũng không muốn dùng để cứu một người không liên quan.”

“Muốn cứu nàng hay không, người tự mình nghĩ kỹ đi. Thời gian của nàng không còn nhiều đâu.”

Ô Hành Vân nhất thời lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Cứu thì có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Không cứu thì chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn nàng chết đi?

Lúc này, Yên Văn Quân mở miệng: “Ô công tử nếu không chê ta liễu yếu đào tơ, ta nguyện kết thành lương duyên với công tử.”

Ô Hành Vân không khỏi ngẩn người, thấy ánh mắt trong suốt của nàng thì đột nhiên tỉnh ngộ lại, việc cấp bách trước tiên là phải cứu người rồi nói sau: “Được, ta cưới nàng. Người nhanh chóng cứu người đi.”

Lão giả xoay người nhìn về phía Yên Văn Quân, hỏi: “Người nghĩ kỹ rồi.”

Yên Văn Quân trịnh trọng gật đầu: “Vãn bối nghĩ kỹ rồi.”

“Không hối hận?”

“Không hối hận.”

“Được.”

Lão giả vung tay áo lên thì thấy phía sau nàng bay ra từng luồng hắc khí, trong nháy mắt theo gió tiêu tán.

Chương 315: Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Một lát sau, hắc khí trên mặt nàng đã biến mất không thấy, một lần nữa trở nên hồng nhuận.

“Đa tạ ơn cứu mạng của tiên bối.”

Yên Văn Quân hành một đại lễ.

Nàng biết, tu vi của lão giả trước mắt này ít nhất cũng là Pháp Lực tam trọng. Đây là tuyệt thế cường giả chân chính.

Nàng đã có suy đoán thân phận của lão giả.

Đột nhiên, sắc mặt lão giả biến đổi rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía nam, sắc mặt nghiêm túc đến cực điểm.

Ô Hành Vân vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ như lâm đại địch của hắn, biết nhất định là xảy ra chuyện lớn nên nhìn theo phương hướng hắn nhìn.

Đằng kia, không có vật gì, cái gì cũng không có.

Đang nghi ngờ thì có ba bóng người đột nhiên xuất hiện.

Yên Văn Quân bên cạnh phát ra một tiếng kinh hô: “Pháp Lực cảnh, Thâm gia.”

Ô Hành Vân lại thâm giật mình, cường giả Pháp Lực cảnh của Thâm gia, chẳng lẽ là...

Một âm thanh vang dội cuộn cuộn mà đến: “Cố Dương, vì sao ngươi không chạy trốn?”

Bọn họ thật sự đến vì Cố Dương!

Hắn vừa quay đầu, thấy trên bầu trời bên kia không biết từ khi nào có thêm một bóng người. Dù cách rất xa nhưng hắn liếc mắt một cái cũng nhận ra, người đó chính là Cố Dương.

Nguy rồi!

Ba cường giả Pháp Lực cảnh, Cố Dương lần này chỉ sợ là lâm vào tuyệt cảnh.

Ô Hành Vân quay đầu nhìn về phía lão giả, khẩn cầu nói: “Su tôn, Cố Dương kia là tri kỷ của ta, xin su tôn giúp hẩn.”

Lão giả dùng ánh mắt phức tạp nhìn hẩn một cái rồi thở dài nói: “Hai vị Pháp Lực tam trọng, một nhị trọng, cho dù vi sư ra tay thì cũng không có bất kỳ tác dụng nào.”

Trái tim Ô Hành Vân chùng xuống, ngay cả lão giả thực lực sâu không lường được này cũng không muốn ra tay, một mình Cố Dương ứng phó thế nào?

Yên Văn Quân ở một bên, ánh mắt thoáng chốc nhìn chằm chằm bốn người trên bầu trời.

Đây chính là trận chiến của bốn cường giả Pháp Lực cảnh, có thể nói là có thể gặp mà không thể cầu.

Trong khoảng thời gian này, cái tên Cố Dương quả thực là như sấm bên tai. Nghe nói hẩn ngăn ngui trong nửa năm đã từ nhất phẩm đột phá Kim Thân cảnh, bước vào Pháp Lực cảnh.

Nhân vật yêu nghiệt như vậy, đối mặt với ba cường giả Pháp Lực cảnh sẽ ứng phó như thế nào?

Chỉ thấy Cố Dương trên bầu trời chậm rãi rút đao ra, nói: “Vi sao phải chạy trốn? Thảm gia các ngươi năm lần bảy lượt truy sát ta, hôm nay vừa đúng lúc thu chút lãi. Các ngươi là cùng nhau lên, hay là từng người một lên?”

Cuồng vọng!

Trong lòng Yên Văn Quân thầm nghĩ.

Đối mặt với ba cường giả thực lực ở trên hẩn, thế mà còn dám xuất khẩu cuồng ngôn.

Rốt cuộc hẩn có sức mạnh gì?

Lão giả ở một bên cũng nói: “Tiểu tử này còn cuồng vọng hơn so với lão phu năm đó, đáng tiếc...”

Hẩn lắc đầu, cũng không biết đáng tiếc cái gì.

Ô Hành Vân không khỏi nghĩ, Cố huynh vẫn giống như lúc trước, mặc kệ đối mặt với kẻ địch mạnh cỡ nào cũng chưa bao giờ lùi bước.

Tương tự như vậy, hấn chưa bao giờ thua.

Cho đến giờ cũng không một lần.

“Ra tay!” Khi người áo đen nhìn thấy Cố Dương thì không khỏi kinh ngạc, trong nháy mắt đó hấn còn tưởng rằng đế quân trở về.

Môn công pháp “Phượng Vũ Cửu Thiên” này là đế quân trước khi niết bàn lưu lại, hấn nói muốn lưu truyền môn công pháp này ra ngoài. Một khi có người tu luyện môn công pháp này đến Thần Thông cảnh, có thể bắt lại rồi chuyển sức mạnh của nó đến người đế quân.

Bọn họ trở về thế giới này đã được hơn ngàn năm, đến nay cũng chỉ có một người có thể tu luyện môn công pháp này đến Thần Thông cảnh mà thôi.

Không ngờ rằng, sau khi tu thành môn công pháp này, nhân loại này vậy mà có được khí tức và sức mạnh giống hệt với đế quân.

Nếu không phải hấn biết được nội tình, nói không chừng sẽ lầm tưởng người trước mắt này chính là đế quân!

Người áo đen nhìn nhân loại trước mắt này, trong lòng dâng lên một trận lửa giận.

Theo hấn thấy, nhân loại này đang khinh nhờn đế quân! Nếu không phải nhớ thánh chủ đã nói phải bất sống, hấn hận không thể giết chết người này tại chỗ.

Theo tiếng ra lệnh của hấn, Thảm Châu và Thảm Nghị đồng thời ra tay.

Toàn bộ bầu trời trong nháy mắt tối sầm lại. Vừa rồi vẫn là vạn dặm không mây, ánh mặt trời chiếu rọi, vậy mà ngay lập tức bóng tối đã bao phủ mặt đất.

Ba người phía dưới chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, không nhìn thấy gì cả.

“Thái U Phệ Nguyệt Công” của Thảm gia cực kỳ khó chơi, cho dù là lão giả tu vi cao như vậy cũng không có cách nào hạ được bọn họ.

Máu chốt là kiếm của lão giả không có ở đây, trong tay chỉ cầm một nhánh cây bình thường, tuy rằng vừa dài vừa thẳng, nhưng dùng để đối phó cường giả Pháp Lực tam trọng thì không quá thực tế.

Đối lại là Pháp Lực tam trọng khác, hắn còn nắm chắc che chở Cố Dương chạy trốn.

Thẩm gia, hắn thật sự là bất lực. Đối phương chỉ cần phái một người đến vây khốn hắn, hai người còn lại cũng đủ để giết chết Cố Dương mười lần.

...

.....

“Lại là trò lừa bịp này.” Cố Dương và Thẩm gia cũng là đối thủ cũ, từ nhất phẩm đến Kim Thân cảnh, rồi đến Pháp Lực cảnh, hắn đều từng giao đấu.

Hai người trước mắt này, một người thực lực tương đương với Thẩm Quang, không đáng lo.

Một người khác là Pháp Lực tam trọng, có lẽ là Thẩm Châu gần tới Bất Lộ cảnh của Thẩm gia kia.

Thực lực của người này rất mạnh, khiến cho hắn cảm nhận được một tia uy hiếp.

Trong mắt Cố Dương lại không có bất kỳ sợ hãi nào, giơ cao Phượng Vũ đao lên.

Ngay cả Bất Lộ cảnh ta cũng từng chém, sao có thể sợ Pháp Lực tam trọng?

“Thần Tiêu Lục Diệt”, thức thứ tư, Thiên Nhân Suy Diệt!

Môn đao pháp này chính là khắc tinh của “Thái U Phệ Nguyệt Công” của Thẩm gia.

Đao ý đi tới đâu, hắc ám tản đi tới đó.

...

“Đây là...”

Lão giả ở phía dưới cảm nhận được một luồng đao ý vô cùng quen thuộc, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc cùng sợ hãi.

Đó chính là Thiên Nhân Suy Diệt!

Một thức đao pháp này không nên tồn tại trên thế gian, hai mươi năm trôi đi, vậy mà lại tái hiện nhân gian.

Tu vi của hai người bên cạnh quá thấp, khi cảm nhận được đao ý thì đầu óc trống rỗng, không biết gì nữa.

...

“Cái gì?” Thảm Châu đã đi tới trước người Cố Dương, đưa tay ra muốn bắt.

Ai ngờ một luồng dao động khó có thể hình dung tràn ra, pháp lực của hắn như thể băng tan, hắc ám biến mất, thân hình hiện ra ngay tại chỗ.

Chương 316: Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? (2)

Sức mạnh này là gì?

Trước khi luồng dao động lan tràn đến trên người hắn, hắn có một loại cảm giác sờn tóc gáy, theo bản năng muốn trốn.

Nhưng mà đã quá muộn.

Trong phút chốc, Thảm Châu cảm nhận được một luồng khí tức lạnh lẽo đảo qua, pháp lực trong cơ thể lại nhanh chóng tiêu tán, trong lòng hắn kinh hãi.

...

Thân hình Thảm Nghị ở phía sau Cố Dương gần như đồng thời bị buộc ra từ trong bóng tối.

Tu vi của hắn khá thấp, biểu hiện càng thêm bất kham, pháp lực trong cơ thể gần như tiêu tán không còn, bởi vì sợ hãi mà sắc mặt trở nên trắng bệch.

Từ trước đến giờ, “Thái U Phệ Nguyệt Công” của hắn hầu như là không có gì bất lợi.

Đây là lần đầu tiên bị người ta dễ dàng phá vỡ như vậy.

Hơn nữa, kẻ đó còn sử dụng một loại đao pháp mà hắn không có cách nào hiểu được.

Đây là đao pháp quái quỷ gì vậy?

...

“Không đúng!”

Thẩm Châu đã trải qua những năm tháng chiến loạn, còn từng chiến đấu với cường nhân như Tần Vũ, kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Mới chỉ là cảm ứng khí cơ, nhưng hắn đã phát hiện ra, một đao này của Cố Dương cũng chưa hoàn toàn luyện thành, thiếu biến hóa chân chính có thể lấy mạng người.

Vẫn còn cơ hội!

Thẩm Châu phản ứng ngay lập tức, mạnh mẽ cắt đứt liên hệ giữa pháp lực trong cơ thể và trời đất.

Thủ đoạn này đã gần như là Bất Lộ cảnh.

Tốc độ tiêu tán pháp lực của hắn đã chậm hơn rất nhiều.

Chỉ cần chống đỡ đến khi uy lực của thức này qua đi là được.

Tu vi của Cố Dương bây giờ là Pháp Lực nhị trọng, có tiến bộ hơn so với lúc giết chết Thẩm Quang.

Thế nhưng, vẫn là thấp hơn một cấp so với hắn.

Tu vi sáu trăm năm của Thẩm Châu, pháp lực trong cơ thể hắn đã đạt tới Pháp Lực cảnh có khả năng đạt tới đỉnh phong.

Liều mạng tiêu hao, Cố Dương tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Một thức đao pháp này khủng bố như thế, tất nhiên tiêu hao cực lớn.

Khóe miệng Thẩm Châu hiện ra một tia cười lạnh.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy mi tâm Cố Dương bay ra một bóng dáng kim sắc rồi nhanh chóng lớn lên, trong nháy mắt, biến thành một cự viên kim sắc.

Nụ cười trên khuôn mặt của hắn cứng lại.

Đó đúng là một con yêu viên của Pháp Lực cảnh!

Nguyên thân thứ hai?

Hóa thân bên ngoài?

“Cửu Thiên Ngự Thần Quyết?”

“Sao có thể như vậy?”

Thảm Châu nhìn bàn tay to đầy lông nhung kia đập tới, trong lòng phát ra tiếng gầm giận dữ không cam lòng.

Hắn sống qua sáu trăm năm, trải qua những năm chiến loạn cuối triều Tần, giết chết tất cả người cạnh tranh trong Thảm gia, tu vi chỉ đứng sau lão tổ.

Ngay cả Tần Vũ cũng không thể giết được hắn.

Khoảng cách hắn tới Bất Lộ cảnh chỉ có một bước chân.

Hắn chỉ cần chờ đợi một người trong Thảm Quang và Thảm Nghị đột phá đến Pháp Lực tam trọng là có thể bước qua cánh cửa nhất trọng kia, trở thành Bất Lộ cảnh.

Vậy mà bây giờ phải chết dưới tay một người Pháp Lực nhị trọng.

Hắn không cam lòng...

Bộp!

Thông Thiên thần viên trực tiếp đập hắn thành bánh thịt.

Thông Thiên thần viên là thần thú Thượng Cổ, sức mạnh trong cơ thể mạnh mẽ đến mức khó có thể tưởng tượng được. Ngay cả hộ thể thần quang Bất Lộ cảnh cũng có thể đánh ra một vết nứt.

Cho dù là thần thú khác cũng không chịu nổi một chương của nó.

Chớ đừng nói đến Thảm Châu Pháp Lực tam trọng.

Hóa thân thần viên giết đỏ mắt, một chương một người, hai cường giả Pháp Lực cảnh Thảm gia cứ như vậy ngã xuống.

...

.....

“ ... ”

Lão giả ở phía dưới nhìn thấy thế thì há miệng, vẻ mặt đại ra.

Một cường giả Pháp Lực tam trọng tuyệt thế cứ như vậy chết rồi?

Quả thực giống như một trò đùa, mang lại cho hắn có một loại cảm giác mãnh liệt không chân thật.

Cho dù là thời kỳ hoàng kim của hắn, muốn giết Thẩm Châu cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Tuy nói Thẩm Châu chưa bao giờ leo lên Tông Sư bảng, nhưng tính đặc thù của “Thái U Phệ Nguyệt Công” là loại khó chơi nhất trong một đám tuyệt thế cường giả Pháp Lực tam trọng.

Trên đời hiện nay, cho dù là tứ đại thánh địa, hay là hai vị Thiên Nhân của Đại Chu, đều rất ít xuất thế.

Mà Bất Lộ cảnh cũng tương tự gần như không hiện thế.

Hai thứ này tương đương với vũ khí chiến lược, không đến vạn bất đắc dĩ, sẽ không dễ dàng xuất động.

Hai mươi năm trước, Vũ Đại Nhất ra tay, cuốn hơn phân nửa thế lực thiên hạ vào trong đó. Tạo thành ảnh hưởng kéo dài cho đến ngày nay.

Tuyệt đại đa số thời điểm, Pháp Lực tam trọng chính là chiến lực đứng đầu thế gian, được xưng là tuyệt thế cường giả.

Chín gia tộc lớn trong thiên hạ, sáu môn phái lớn, còn có các thế lực.

Nhà ai có số lượng Pháp Lực tam trọng nhiều thì nhà đó càng hùng mạnh hơn một chút.

Hiện giờ, chín gia tộc lớn trong thiên hạ do Tần gia đứng đầu, ngoại trừ thực lực bản thân Tần Vũ vô cùng mạnh mẽ ra, cũng có liên quan đến ba vị cường giả tuyệt thế Tần gia.

Về phần Văn viện, được ca ngợi là người đứng đầu sáu môn phái lớn là nói tới tầm ảnh hưởng của nó.

Thực lực chân chính mạnh nhất, còn phải kể tới Kiếm cung.

Có ba người trong danh sách trên Tông Sư bảng.

Chỉ là Kiếm Cung từ trước đến nay khiêm tốn, rất ít nhúng tay vào chuyện thế tục, vì vậy nên cảm giác tồn tại không cao.

Thẩm gia chỉ có riêng một tuyệt thế cường giả như Thẩm Châu, hấn chết đi là tồn thất khó có thể thừa nhận đối với Thẩm gia.

Trong đầu lão giả rối bời, nhất thời lại không biết phản ứng như thế nào.

...

Lúc này, đao ý tiêu tán. Ô Hành Vân và Yên Văn Quân cũng nhất thời tỉnh táo lại, mở to mắt nhìn lại, thấy Cố Dương đang yên đang lành ở đó, bên cạnh có một con kim mao cự viên cao ba trượng.

Hai vị cường giả Pháp Lực cảnh của Thẩm gia lại không thấy bóng dáng. Tình huống gì đây?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ô Hành Vân và Yên Văn Quân đều có chút mờ mịt, cảm giác mình đã bỏ lỡ điều quan trọng gì đó.

...

.....

[Nhận được ba mươi điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là bốn mươi tám.]

[Nhận được hai mươi điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là sáu mươi tám.]

Sau khi Cố Dương giết hai vị Pháp Lực cảnh của Thẩm gia, nhìn thấy nhắc nhở như vậy thì tâm trạng rất tốt.

Lúc trước trong rất nhiều lần mô phỏng, Thẩm gia không ít lần tìm hấn gây phiền toái, lãng phí rất nhiều lần mô phỏng của hấn.

Hiện tại, giết chết hai người Pháp Lực cảnh của Thẩm gia, cũng xem như xả được cơn giận.

Chương 317: Hình như rất có đạo lý

Hắn thu lấy hai món linh khí rớt lại ở nơi đây, cũng không vội vàng đổi lấy điểm năng lượng, ánh mắt nhìn lướt qua chỗ nào đó phía dưới.

Hắn vừa rồi đã phát hiện tung tích Ô Hành Vân, đáng tiếc là không có thời gian hàn huyên với hắn.

Vèo một cái, bóng dáng Cố Dương biến mất tại chỗ, đuổi theo người áo đen kia.

Người áo đen kia đã xoay người bỏ chạy sau khi hắn giết chết hai người Thẩm gia.

Cố Dương làm sao có thể buông tha hắn, lập tức đuổi theo.

...

.....

“Rốt cuộc là vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Ô Hành Vân thấy Cố Dương lại đuổi theo người cường giả Pháp Lực cảnh kia thì sửng sốt, luôn cảm thấy cốt truyện bị cắt đứt một đoạn, còn là đoạn quan trọng nhất.

Hắn không nhịn được hỏi người sư phụ vừa bái bên cạnh này.

Yên Văn Quân cũng có nghi hoặc giống vậy, kỳ thật trong lòng nàng mơ hồ có một suy đoán, chỉ là suy đoán này quá mức không thể tưởng tượng nổi, chính nàng cũng không dám tin tưởng.

Lão giả nhìn hai người một cái, dùng giọng điệu có chút mất hứng thú nói: “Hắn đã giết chết Thẩm Châu và Thẩm Nghị.”

Giết chết?

Ô Hành Vân và Yên Văn Quân liếc nhau một cái, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Không hổ danh là hắn!

“Đế quân tha mạng!”

Người áo đen bay ra ngoài mấy trăm dặm, mắt thấy Cố Dương đã đuổi tới gần hơn nên sợ tới mức mắt hết hồn vía, đột nhiên dừng lại quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Cố Dương dừng lại cách hắn một ngàn thước, đao ý khóa chặt hắn, cuối cùng xác nhận hình như hắn thật sự buông bỏ chống cự. không khỏi không nói được gì.

Người rõ ràng là Pháp Lực tam trọng mà, thực lực còn ở trên ta đó, sao lại sợ hãi đến như vậy chứ?

Đánh còn chưa đánh đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ rồi.

Cố Dương còn chưa từng gặp võ giả nào không có cốt khí như vậy đâu.

Nhưng mà nếu đối phương đã đầu hàng thì cũng không cần vội vàng giết hắn làm gì, vừa lúc hỏi thăm vài chi tiết.

“Người là ai?”

Người trước mắt này cho hắn cảm giác không hề giống với hai người Thẩm gia kia, Pháp Lực hơi cổ quái, không giống Nhân tộc.

“Tiểu nhân Cẩm Phong, đại danh Cửu Văn đế quân. Cũng không phải cố ý mạo phạm, nhưng vị thánh chủ kia có lệnh, tiểu nhân không cách nào chống lại được. Kính xin đế quân tha mạng.”

Người áo bào đen kia dập đầu như giã tỏi.

Theo cách hắn xưng hô thì chắc là người biết được một ít tình hình nội bộ đi.

Cố Dương nói: “Người cởi áo choàng ra.”

Người áo đen lập tức cởi áo bào đen trên người ra, lộ ra tướng mạo vốn có.

Đó là một nam tử thoạt nhìn thật trẻ tuổi, có một mái tóc màu bạc, dáng vẻ anh tuấn, nhưng ánh mắt sợ hãi rụt rè, nụ cười lấy lòng trên mặt kia khiến cho hắn có vẻ hơi đáng khinh.

Cố Dương nói: “Nói nghe coi, chủ tử của người phái người tới bắt ta để làm gì?”

Cẩm Phong nói sạch từ đầu đến cuối

Cô Dương cuối cùng đã biết được một vài chuyện của Tam Thánh môn từ trong miệng người này.

Chủ tử của người này gọi là Triệu Dương đại thánh, cũng là đại tử trong ba vị đại thánh, phải hấn tới bắt mình vì để hiến tế.

Đáng tiếc, tên tiểu tử này không biết nhiều chuyện lắm.

Bản thể của hấn là một con sóc, năm trăm năm trước được Triệu Dương đại thánh làm phép nên mới sinh ra linh trí.

Từ đó trở đi vẫn ở trong thế giới động thiên, chưa từng rời khỏi đó, lại càng chưa từng chiến đấu với người khác, kinh nghiệm chiến đấu bằng không.

Có rất nhiều chuyện thánh chủ không hề nói cho hấn biết.

Còn về phần hấn thật sự không biết hay không muốn nói ra thì không biết được.

...

“Chuyện tiểu nhân được biết chỉ có vậy thôi. Cầu xin để quân tha thứ cho tiểu nhân...” Cẩm Phong không ngừng cầu xin tha thứ.

Cô Dương nghe hấn tiết lộ tin tình báo xong, bắt đầu tự hỏi nên đối xử với người kia như thế nào.

Rất nhanh, hấn đã có ý tưởng.

Hấn hỏi: “Muốn sống?”

“Muốn.” Cẩm Phong ra sức gật đầu.

“Được, từ nay về sau, cho dù bên chỗ Thẩm gia kia có hành động gì hoặc bên chỗ Triệu Dương kia có động tác gì, người đều phải mật báo cho ta.”

“Chuyện này...”

Cẩm Phong gần như bị dọa tê liệt, lắp bắp nói: “Nếu... thánh chủ biết... được, sẽ giết... ta”

Đúng là nhát như chuột.

Cố Dương đã quyết định để cho hắn trở về Tam Thánh môn làm nội gián. Tất nhiên phải để cho hắn yên tâm làm việc thay mình, bắt đầu lừa dối: “Người cũng biết quan hệ giữa ta và Triệu Dương?”

Cầm Phong cẩn thận nói: “Đế quân là chủ nhân của thánh chủ.”

“Triệu Dương hồ đồ rồi, lại coi một tảng đá thành ta. Sau này ta sẽ đi tìm nàng giải trừ hiểu lầm này. Người đã coi nàng là chủ nhân, vậy có thể trơ mắt nhìn nàng tổn thương đến chủ nhân của chính nàng sao?”

“Chuyện này...”

Cầm Phong cứng họng, vừa nghe dường như rất có đạo lý.

Nhưng mà luôn cảm thấy chỗ đó có gì không tốt.

Cố Dương vốn không hề cho hắn có cơ hội để suy nghĩ:

“Người chỉ đề phòng nàng phạm sai lầm, về sau cho dù nàng biết được, cảm ơn người còn không kịp đâu, sao có thể trách người được chứ?”

Cầm Phong nuốt nước miếng, nói: “Tiểu nhân, về sau vâng theo mệnh lệnh của đế quân.”

“Được, đây là phù lệnh chuyên dùng để truyền tin tức, có chút động tĩnh gì thì báo cho ta biết trước tiên.”

Cố Dương thấy hắn thức thời như vậy nên khá vừa lòng, lấy ra mấy tấm phù.

Đây là phương pháp chế phù đã học được khi ở trong Hoàng Tuyền động thiên, có thể truyền tin tức cho một người nào đó ở cách ngoài mấy ngàn dặm.

“Con người của ta thưởng phạt rõ ràng nhất, người để tâm làm việc thay ta, ngày sau nhất định có thưởng. Nhưng nếu như không trung thực, ta sẽ khiến người hối hận vì đã sống trên thế giới này.”

Cố Dương vừa cảnh cáo xong đã thả Cầm Phong chạy đi.

Giết hắn tất nhiên có thể được ba mươi điểm năng lượng.

Nhưng mà Cố Dương lại cảm thấy, nếu như có thể dụ hấn theo mình thì chỗ tốt còn lớn hơn nữa.

Ở Tam Thánh môn, Triệu Dương đại thánh kia không chỉ có một thuộc hạ là hấn. Bất Lộ cảnh mà hấn từng nhìn thấy có mấy người.

Nếu như giết hấn rồi lại bị phái thêm một vị cường giả Bất Lộ cảnh khác đến, ngược lại còn khó đối phó hơn.

Giữ lại một tên phế vật như vậy, có thể tranh thủ được thêm một ít thời gian.

Về phần để cho hấn mật báo tin tức chẳng qua chỉ kèm thêm mà thôi.

Cố Dương có máy mô phỏng, có thể suy diễn tương lai, mật báo tin tức hay không đều không quan trọng.

Hấn cầm lấy hai linh khí đã nhận được từ chỗ hai cường giả Pháp Lực cảnh của Thẩm gia, trực tiếp lựa chọn nạp giá trị.

Chương 318: Hình như rất có đạo lý (2)

[Nạp năng lượng thành công, nhận được mười lăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại tám mươi ba.]

[Nạp năng lượng thành công, nhận được mười lăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại chín mươi tám.]

Một trận chiến này giết được hai kẻ địch, còn kiếm được tám mươi điểm năng lượng, thu hoạch không tệ.

...

Cố Dương không quay lại gặp Ô Hành Vân, hiện giờ hấn đang có một đồng lớn phiền toái, tốt nhất là không nên liên lụy đến người khác.

Hấn vừa bay vừa mở hệ thống ra, quy củ cũ, mở một lần mô phỏng ra trước.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực nhị trọng, người giết chết Thẩm Châu là Pháp Lực tam trọng, danh chấn thiên hạ.]

[Hai ngày sau, người nhận được tin tức do Cẩm Phong truyền tới, lão tổ Sở gia là Thảm Vận chuẩn bị tự mình truy sát người.]

[Người bảo Hi Hoàng đi đến Thiên Trụ sơn trước, người đi tới La châu, vừa đến Sở gia thì Thảm Vận đã đuổi kịp tới. Người tìm được Sở Tích Nguyệt, mang theo nàng trốn đến Quỳnh Vũ sơn, mở đại môn của Quảng Hàn tiên cung ra.]

[Lão tổ Sở gia và Thảm Vận cùng tiến vào Quảng Hàn tiên cung, tiến hành ba bên hỗn chiến cùng với yêu thú thủ vệ, cuối cùng Thảm Vận là người sống sót. Người đã chết trong hỗn chiến, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Thảm Vận!

Quả nhiên, đánh nhỏ thì già sẽ đến.

Từ kết quả trận chiến có thể thấy được lão tổ Sở gia không phải là đối thủ của Thảm Vận.

Trong truyền thuyết, trận chiến giữa lão tổ Sở gia và Tần Vũ năm đó, không chỉ Minh Nguyệt đao bị cướp đi, bản thân nàng còn bị thương rất nặng, chỉ sợ thực lực bị ảnh hưởng đến tương đối.

[Mô phỏng kết thúc...]

[...]

Cố Dương nhận thưởng xong rồi không mở mô phỏng ra nữa.

Đã biết kẻ địch sắp phải đối mặt là ai, hấn đại khái đã biết nên đối phó như thế nào rồi.

Không bao lâu, Cố Dương đã quay về chỗ cũ, tụ họp với Hi Hoàng.

Hấn không nói lời dông dài gì, nói thẳng: “Chúng ta về Thần Đô.”

...

.....

Thần Đô.

Ở cuối đường lớn có một con lừa màu xanh đang chậm rãi đi đến, từng tiếng chuông thanh thúy vang lên.

Ngồi trên lưng con lừa là một nữ tử, mặc váy dài màu xanh biếc, trên mặt đeo mạng che mặt che nửa khuôn mặt, mang theo bên người một thanh trường kiếm.

Tuy rằng không nhìn rõ diện mạo, nhưng chỉ nhìn dáng người tuyệt đẹp vô hạn kia đã biết được đây là một vị tuyệt sắc.

Người đi trên đường đều bị nữ tử hấp dẫn, ào ào nhìn về phía nàng, không ít nam tử trên mặt đã hiện lên vẻ si mê.

Nữ tử áo xanh chỉ lộ đôi mắt và lông mày ra ngoài, chỉ thấy chân mày như núi xa, đôi mắt như thu thủy.

Nhưng trên vàng trán nàng lại bao phủ một tầng u oán không tan đi được.

Nàng ngẩng đầu, nhìn bức tường thành to lớn nhất trong thiên hạ này, tự nói: “Đây là Thần Đô?”

“Không sai, đây là Thần Đô.”

Bên cạnh có một giọng nói xen vào.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi tuấn tú đến gần trước mặt, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng: “Cô nương là lần đầu tiên tới Thần Đô hả, không biết vì tìm người thân hay tìm bạn vậy?”

Nữ tử không hề liếc mắt nhìn hắn, gót chân khẽ dung đưa, con lừa đã tăng thêm tốc độ, đi tới cửa thành.

Nam tử bị bẽ mặt, trên mặt không nén được giận nhưng vẫn không chịu buông tha, lại đuổi tới: “Cô nương, nhà tại hạ ở Thần Đô, vô cùng quen thuộc nơi này, có thể dẫn đường thay cho cô nương...”

“Không cần, ta tới tìm phu quân ta.” Nữ tử không hề quay đầu lại nói một câu.

Phu quân?

Nam tử biến sắc, nhưng dưới chân không hề dừng lại, còn định nói gì đó.

Đột nhiên, không biết hấn bị vấp phải cái gì, cảm đầu ngã xuống đất, ngã đến miệng gặm đất.

Bốn phía lập tức vang lên tiếng cười vang.

Cách đó không xa có một nam một nữ nhìn thấy cảnh tượng này.

Đột nhiên, nam tử kia biến sắc: “Thần Thông?”

Người này chính là Ô Hành Vân, còn nữ tử bên người hấn chính là Yên Văn Quân.

Còn vị sư phụ mà hấn vừa bái thì lại không thấy bóng dáng đâu.

Buổi sáng bọn họ đã tận mắt chứng kiến trận chiến Cố Dương giết chết hai vị cường giả Pháp Lực cảnh của Thẩm gia.

Sau đó lão giả đã mang theo bọn họ đuổi tới Thần Đô bằng tốc độ nhanh nhất. Đến ngoài thành thì hấn lại nói có việc phải làm, bỏ lại hai người họ rồi rời đi một mình.

Yên Văn Quân không khỏi thán phục: “Đại Chu xuất hiện một vị Thần Thông cảnh còn trẻ tuổi như vậy từ khi nào thế?”

Mười năm trước nàng đi du lịch thiên hạ, ba năm trước mới đột phá đến Thần Thông cảnh.

Với độ tuổi của nàng, có thể nói hoàn toàn xứng đáng là người đệ nhất trong thế hệ mới.

Đợi đến khi nàng vững chắc cảnh giới, vừa đi ra lại phát hiện thế giới này đã thay đổi đến khiến nàng không nhận ra được.

Đầu tiên là ra một Cố Dương.

Hiện giờ lại xuất hiện thêm một Thần Thông cảnh còn trẻ tuổi hơn.

Yên Văn Quân nhìn ra được, nữ tử mới vừa rồi còn trẻ hơn nàng ít nhất mười tuổi.

“Là nàng!”

Lúc này Ô Hành Vân cuối cùng đã nhận ra được nữ nhân kia là ai, vẻ mặt trở nên cực kỳ phức tạp.

Mới vừa rồi khi nhìn thấy bóng lưng nữ nhân kia, hắn đã cảm thấy khá quen mắt, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra là ai.

Mãi cho đến khi Yên Văn Quân nói như vậy, lập tức nhớ tới một tin đồn đã nghe được vào mấy ngày hôm trước nên đã đoán ra được luôn thân phận của nữ nhân này.

Yên Văn Quân thấy vẻ mặt hắn không được đúng lả, hỏi: “Người quen biết nàng sao?”

Đâu chỉ quen biết!

Ô Hành Vân nghĩ đến quan hệ phức tạp rắc rối với nữ nhân kia, trong chốc lát không biết nên bắt đầu từ đâu.

Phải nói như thế nào đây?

Nàng đã từng là kế mẫu của ta, sau này bỏ trốn theo hảo bằng hữu của ta sao?

Trước cửa Thiên Tâm võ quán đông nghịt người, vô cùng náo nhiệt.

Đúng ngày võ quán tuyển đồ đệ, lần này người đến báo danh không chỉ gấp mười lần trước kia.

Tin tức Trình Thiên Tâm đột phá đến nhất phẩm đã truyền khắp Thần Đô.

Xuất thân bình dân mà có thể trở thành nhất đại tông sư.

Quan trọng hơn là, khắp thiên hạ đều biết Trình Thiên Tâm là bằng hữu thân thiết với Cố Dương.

Vì vậy, vô số người ở Thần Đô đều muốn gia nhập Thiên Tâm võ quán, vì một danh ngạch, gần như cướp đến vỡ đầu chảy máu.

Đột nhiên, cửa võ quán vô cùng náo nhiệt trở nên vô cùng yên tĩnh.

Yên tĩnh giống như biết truyền nhiễm, chỉ chốc lát, trước cửa lớn đã yên lặng đến độ tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Keng keng keng...

Chương 319: Tu La trường

Theo đó là tiếng chuông lanh lảnh vang lên, một con lừa xanh chậm rãi đi đến cửa lớn, ngòi trên con lừa là một nữ tử áo xanh, xinh đẹp thần bí, trên người giống như có sức mạnh kỳ lạ, khiến người ta ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Nữ tử ngẩng đầu nhìn biển hiệu của Thiên Tâm võ quán.

Sau khi xác nhận vị trí không sai, nàng xuống lừa, cầm dây cương đi đến trước cửa.

Ở trước cửa, đám người tự động rẽ ra một lối đi.

Nàng đi đến trước mặt đệ tử của Thiên Tâm võ quán, lễ phép nói: “Xin hỏi, Cố Dương có ở đây không?”

Đệ tử kia không biết phải làm sao: “Hả?”

Trong mắt nữ tử lóe lên vẻ ngượng ngùng: “Ta là... nương tử của hã, làm phiền thông báo một tiếng.”

Nương tử của Cố Dương?

Người xung quanh lập tức sôi trào.

Liên quan đến Cố Dương, ngoài tốc độ tu luyện không thể tưởng tượng nổi, các loại thành tích chiến đấu lấy yếu thắng mạnh, vượt cấp giết địch hết như bỏ dưa thái rau trong thần thoại của hã ra thì chuyện khiến người ta bàn tán hăng say nhất là tai tiếng tình cảm của hã với trưởng công chúa, và với hai tỷ muội hoàng hậu.

Chính bởi vậy, hã được ca tụng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử.

Bây giờ, một nữ tử tự xưng là nương tử của Cố Dương tìm đến Thiên Tâm võ quán.

Tin tức này quá bạo kích rồi.

...

Chỉ chốc lát, Trình Thiên Tâm đã nhận được tin tức, đích thân ra nghênh đón, đi theo sau hã còn có con gái Trình Thanh Vũ, con gái nuôi Trình Tuyết.

Nói thật, khi Trình Thiên Tâm nghe thấy chuyện này cũng cảm thấy hơi choáng váng, Cố Dương chưa từng nói hã có nương

tử.

Đương nhiên, liên quan tới hành trình trước giờ của Cố Dương, hắn cũng đã nghe nói chuyện trêu hoa gẹo nguyệt của Cố Dương từ lâu rồi.

Có lẽ lại là một món nợ phong lưu.

Hắn không dám thất lễ, đích thân ra ngoài.

Cố Dương có ơn lớn với hắn, cho dù nữ tử kia là thật hay giả, hắn đều phải cẩn thận tiếp đãi.

“Lão phu là quán chủ Trình Thiên Tâm của võ quán, mời cô nương vào.”

Trình Thiên Tâm tự giới thiệu bản thân rồi dẫn nữ tử đi vào.

Đi đến hậu viện, hắn mới hỏi: “Không biết phải xưng hô với cô nương thế nào?”

“Ta họ Bùi.” Dường như nữ tử không muốn lộ ra tên của mình.

Ánh mắt của Trình Thanh Vũ ở bên cạnh chợt sáng lên, buột miệng nói ra: “Người chính là Bùi Thiến Lan? Người thật sự đột phá đến Thần Thông cảnh rồi sao?”

Mấy ngày trước, Thần Đô có hai tin tức gây xôn xao nhất.

Một là Cố Dương đột phá đến Pháp Lực cảnh ở Tề châu, giết chết Thẩm Quang – cường giả Pháp Lực cảnh nhị trọng của Thẩm gia.

Lại một lần nữa chứng minh, hắn lên đến Thần Thông cảnh, vẫn có thể vượt cấp giết địch như trước.

Tin tức thứ hai là tên của Bùi Thiến Lan đứng đầu Nhất Phẩm bảng đã biến mất.

Nhưng tên nàng vẫn còn trên Hồng Nhan bảng.

Điều này mang ý nghĩa, nàng chưa chết, mà chính là đột phá đến Thần Thông cảnh!

Từ khi leo lên Nhất Phẩm bảng đến khi đột phá đến Thần Thông cảnh, nàng chỉ mất hai tháng, gần như có thể so với Cố Dương.

Lần này, càng đẩy tên tuổi của Cố Dương lên đầu ngọn gió.
Phải biết, bản thân Bùi Thiên Lan đã là một người có tiếng rồi.
Khi nàng vẫn là Tĩnh Hải vương phi, cũng chỉ đứng thứ năm
trên Tiềm Long bảng, còn lớn hơn Sở Tích Nguyệt và Ô Hành
Vân đứng thứ nhất thứ hai Tiềm Long bảng lúc ấy mấy tuổi.
Tư chất còn không được coi là cao nhất.

Mãi đến sau khi nàng bỏ trốn theo Cố Dương, tu vi bắt đầu
tăng nhanh đột ngột, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã đột phá
đến nhất phẩm, trèo lên vị trí thứ nhất của Tiềm Long bảng.

Sau đó lại đến vị trí thứ nhất của Nhất Phẩm bảng.

Bây giờ, lại đột phá lên Thần Thông cảnh.

Gần như sao chép lại con đường Cố Dương đi trước đó.

Bây giờ, đề tài náo nhiệt nhất trong cả Thần Đô chính là vì sao
sau khi gặp Cố Dương, Bùi Thiên Lan lại có thay đổi thoát
thai hoán cốt như vậy.

Có người nói, Cố Dương là nhân vật chính của thời đại này, có
được kỳ ngộ mà người khác không dám tưởng tượng, Bùi
Thiên Lan đi theo hắn, đạt được lợi ích cực kỳ lớn.

Còn có người nói, trong người Cố Dương có tiên đan, một
viên là có thể khiến người ta thoát thai hoán cốt.

Điều kỳ lạ nhất chính là, có người nói Cố Dương tinh thông
thuật song tu, sau khi Bùi Thiên Lan song tu với hắn, tu vi mới
tăng nhanh vượt bậc.

...

Rõ ràng những người này đã xem nhiều thoại bản rồi.

Cho dù như thế nào, danh tiếng của Bùi Thiên Lan đã vang
vọng khắp đất Đại Chu.

Rất nhiều nữ tử trẻ tuổi đều coi hắn là thần tượng.

Trình Thanh Vũ chính là một trong số đó, vì vậy khi nàng
nghe thấy nữ tử áo xanh tự xưng họ Bùi mới phấn khích kêu
lên.

...

Thoáng cái Bùi Thiên Lan đã bị nói ra thân phận, dù sao cũng hơi xấu hổ, may còn có khăn che mặt che lấy mặt nàng, người khác không nhìn thấy được khuôn mặt đỏ bừng của nàng.

“Bây giờ Cô huynh đệ không ở Thần Đô.” Trình Thiên Tâm vội đổi chủ đề, giải vây cho nàng.

Bùi Thiên Lan hỏi: “Vậy hấn đi đâu?”

“Ta cũng không biết, hấn chưa từng nói với ta.”

“Ừ.”

Bùi Thiên Lan hơi thất vọng.

Hơn nửa năm trước, Cố Dương gần như vừa dỗ dành vừa lừa gạt mà lừa nàng vào trong bí cảnh kia, sau đó hấn phải đi làm chút chuyện, bỏ mặc các nàng, một mình rời đi.

Mười ngày trước, cuối cùng nàng đã đột phá đến Thần Thông cảnh, cưỡng ép mở ra lối ra, rời khỏi bí cảnh đó.

Trên đường đi, vì an toàn nên Bùi Thiên Lan không lựa chọn phi hành mà mua một con lừa, cưỡi nó đi đến Thần Đô.

Dọc đường đi, nàng nghe được rất nhiều tin đồn liên quan đến Cố Dương.

Khiến nàng để ý nhất chính là tai tiếng tình cảm của hấn với trưởng công chúa và hoàng hậu.

Đặc biệt là Cố Dương vì hoàng hậu mà giết chết hoàng đế.

Bùi Thiên Lan biết, chắc chắn hấn có thể làm ra loại chuyện như vậy.

Nàng cũng nghe nói Cố Dương đã rời khỏi Thần Đô, nhưng nàng thật sự không biết đi đâu tìm người, vẫn quyết định tiến về Thần Đô hỏi thăm.

“Bùi... cô nương.” Khi xung hô, Trình Thiên Tâm hơi do dự, cuối cùng vẫn dùng hai chữ cô nương: “Cố huynh đệ đắc tội với không ít người ở Thần Đô.”

“Quan hệ giữa ngươi và Cố huynh đệ không đơn giản, lão phu lo rằng những người kia sẽ gây bất lợi cho ngươi, vẫn nên đến

Văn viện thì an toàn hơn chút, quan hệ giữa Cố huynh đệ và Chu phó viện trưởng rất tốt, nói không chừng hẳn biết tung tích bây giờ của Cố huynh đệ.”

Lời của hắn rất uyển chuyển.

Trên thực tế, ở Thần Đô cũng chỉ có Trần Quốc công có thể được xưng là kẻ thù của Cố Dương.

Chương 320: Đừng hiểu nhầm

Cố Dương giết vua, vậy chính là mục tiêu nhất định phải giết của Trần Quốc công.

Đương nhiên Trần Quốc công sẽ không đối phó với một nữ nhân vừa đột phá lên Thần Thông cảnh, nhưng người bên dưới hẳn thì chưa chắc.

Mà ở Thần Đô, cũng chỉ có thái hậu và Văn viện là có thể bảo vệ Bùi Thiển Lan.

Bùi Thiển Lan nói: “Cảm ơn quán chủ nhắc nhở.”

...

.....

Bùi Thiển Lan là người nghe theo khuyên bảo, lập tức tạm biệt Trình Thiên Tâm đi đến Văn viện.

Trình Thanh Vũ xưng phong nhận việc, dẫn đường cho nàng.

Vì tránh quấy rầy đến những người ở cửa chính, Trình Thiên Tâm sắp xếp một chiếc xe ngựa cho nàng rời đi từ cửa sau.

“Bùi tử tử, ngươi quen biết Cố đại ca như thế nào?”

“Sao nhanh như vậy mà ngươi đã đạt được thần thông rồi? Bên ngoài đều đồn là Cố đại ca cho ngươi ăn một viên tiên đan, có phải vậy không?”

...

Trên đường đi, Trình Thanh Vũ lú ra lú rú hỏi rất nhiều vấn đề.

Bùi Thiến Lan cũng rất có thiện cảm với nữ hài xinh đẹp hoạt bát dễ thân với người này, nói chuyện với nàng suốt dọc đường.

Bất giác đã đến cửa lớn Văn viện.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Xa phu nói: “Tiểu thư, phía trước không đi được.”

Không đi được?

Bùi Thiến Lan và Trình Thanh Vũ đẩy cửa sổ xe ra nhìn về phía trước, thấy một chiếc xe ngựa cực kỳ lộng lẫy chặn ở lối đi.

Trình Thanh Vũ khiếp sợ: “Là xe ngựa của trưởng công chúa!”

Lúc này, một giọng nói lộ rõ vẻ cao xa vời vợi vang lên: “Nghe nói có người giả mạo thân tử của Cố Dương, trên đời này lại có nữ nhân không biết liêm sỉ đến vậy.”

Đây là trần trụi khiêu khích ở ngay trước mặt!

Bây giờ chính là giờ mở cửa, ở cửa Văn viện có không ít người, tất nhiên đều nhận ra xe ngựa của trưởng công chúa.

Chiếc xe ngựa này đã dừng ở đây một lát, trước đó người ta còn cảm thấy kỳ lạ, lúc này nghe thấy lời của trưởng công chúa, ai nấy đều choáng váng.

Trong lòng Bùi Thiến Lan cũng tức điên lên, nhưng không muốn tỏ ra thất lễ trước mặt tình địch, lạnh lùng nói: “Ta và Cố lang đã sớm định chuyện cả đời, nào đến lượt nữ nhân khác nói này nói kia?”

Lúc này mọi người mới ý thức được chuyện gì xảy ra, lập tức nổ tung.

Trưởng công chúa tranh giành tình nhân với một nữ nhân khác ở bên đường.

Đây quả thật là chuyện mà mọi người thích hóng hớt nhất.

“Buồn cười, bản cung chưa từng nghe nói hẳn có thân tử gì, người mong muốn đơn phương, mơ mộng hão huyền.”

“Hừ, còn nhiều chuyện mà ngươi không biết lắm, nói cho ngươi rõ, Cố lang có mấy vị thể tử, ngươi muốn vào cửa, chỉ có thể đứng thứ năm, ngày sau vẫn phải châm trà rót nước, dập đầu hành lễ với ta.”

Vừa nói ra lời này, người ở đây đều khiếp sợ.

Lời này quá độc ác, sao trưởng công chúa có thể chịu được?

Rầm rầm!

Một luồng khí thể mạnh mẽ phóng lên tận trời, trưởng công chúa tức giận nói: “Tiện nhân, ngươi dám sỉ nhục ta như vậy?”

Bùi Thiên Lan ở bên kia cũng không cam lòng yếu thế, đánh ra một luồng kiếm ý, hóa giải toàn bộ áp lực: “Sao nào, mới vậy đã không chịu nổi? Ngươi ghen tuông như vậy, Cố lang há có thể để ý đến ngươi?”

“Hình như phía trước xảy ra chuyện rồi?”

Ô Hành Vân đưa Yên Văn Quân về Văn viện, nàng trúng một quyền của đệ tử U Minh tông, mặc dù đã loại bỏ huyết sát chi lực, nhưng vết thương còn chưa lành lại, vẫn hơi suy yếu.

Khi sắp đến Văn viện, bọn họ trông thấy một đám người vây quanh trước cửa.

Nghe một lát, hấn trợn tròn mắt.

Trưởng công chúa và Bùi Thiên Lan đang cãi nhau, không ngờ hai vị cường giả Thần Thông cảnh lại vì tranh giành tình nhân mà mắng nhau ở bên đường.

Cố huynh đúng là tạo nghiệp rồi!

Hấn không nhịn được thở dài.

Yên Văn Quân ở bên cạnh cũng hơi khiếp sợ.

Trưởng công chúa cùng một thế hệ với nàng, thiên phú hơn nàng, mấy năm trước đã là Thần Thông cảnh rồi.

Còn nữ nhân tên là Bùi Thiên Lan kia cũng chính là người vừa gặp ở cổng thành, còn lợi hại hơn, nhỏ hơn nàng mười tuổi mà đã bước vào Thần Thông cảnh.

Hai kỳ tài tuyệt thế này lại tranh giành một nam nhân.

Hai người ầm ĩ cãi nhau, mắt thấy sắp ra tay rồi.

“Dừng tay!”

Sao Yên Văn Quân có thể để các nàng đánh nhau ở cửa Văn viện, không nhin được hét lớn một tiếng.

“Dừng tay!”

Gần như cùng lúc đó, một tiếng nói khác vang lên.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện.

Yên Văn Quân nhận ra người này, chính là Chu phó viện trưởng, trong lòng thả lỏng, có phó viện trưởng ở đây, trận chiến này hẳn là không đánh được rồi.

“Hai vị đi vào với ta.”

Chu Tông Nghiệp gọi hai nữ nhân xuống xe ngựa, còn tranh thủ liếc nhìn Yên Văn Quân, nhíu mày nói: “Văn Quân, người bị thương rồi?”

“Bái kiến phó viện trưởng.”

“Người cũng đi vào cùng.”

Xung quanh quá nhiều người, đây không phải nơi thích hợp.

Chu Tông Nghiệp dẫn trưởng công chúa và Bùi Thiển Lan đi vào Văn viện.

Yên Văn Quân kéo lấy ống tay áo của Ô Hành Vân, dẫn hắn đi theo ở đằng sau.

Ô Hành Vân hơi kinh ngạc nhìn nàng, nhưng không né tránh, mặc cho nàng lôi kéo.

...

Đây là lần đầu tiên trong đời Ô Hành Vân tiến vào Văn viện.

Từ trước đến giờ, Võ viện và Văn viện là nước giếng không phạm nước sông, trên cơ bản không có giao lưu, cũng không có mâu thuẫn, đệ tử hai bên hiếm khi kết bạn với nhau.

Với tu vi của hắn đã có thể nhìn ra được, Chu Tông Nghiệp dùng pháp lực ngăn chặn hai nữ nhân đang tràn đầy mùi thuốc súng này.

Nếu không làm vậy, chắc chắn các nàng đã đánh nhau rồi.

Chỉ chốc lát đã đến một viện tử.

Ánh mắt Chu Tông Nghiệp đảo qua người Ô Hành Vân, hơi nghi ngờ: “Vị này là?”

Yên Văn Quân thoải mái hào phóng nói ra: “Hắn tên là Ô Hành Vân, là phu quân của ta.”

Vừa dứt lời, Chu Tông Nghiệp và Ô Hành Vân đều sợ ngây người.

Khi Bùi Thiên Lan ở bên cạnh nghe thấy ba chữ “Ô Hành Vân”, sắc mặt hơi thay đổi.

Tại sao hắn lại ở chỗ này?

Quan hệ giữa nàng và Ô Hành Vân thật sự rất lúng túng. Trong thiên hạ, hắn là một trong những người nàng không muốn gặp phải nhất.

“Hừ!”

Trưởng công chúa rơi xuống thế yếu khi cãi nhau vừa rồi nhếch miệng nở nụ cười châm chọc, cuối cùng đã tìm được điểm yếu của đối phương rồi, nếu không phải lúc này không thích hợp thì nàng đã phản kích rồi.

Rõ ràng, nàng đã biết thân phận thật sự của nữ nhân trước mặt.

...

Cuối cùng Chu Tông Nghiệp cũng không hỏi nhiều, dù sao đây là chuyện riêng của Yên Văn Quân.

Chương 321: Đùng hiểu nhầm (2)

Hắn quay đầu nhìn về phía hai nữ nhân, cảm thấy hơi đau đầu, loại chuyện này thật sự khó xử lý.

Nhưng cũng không thể mặc kệ.

Ai bảo Cố Dương là ân nhân cứu mạng hắn chứ.

Nếu các nàng đánh nhau, cho dù ai bị thương, hắn đều không cách nào giải thích với Cố Dương.

Hắn nói: “Hai vị giống như nữ nhân đanh đá chửi bóng chửi gió trước cửa lớn Văn viện, lại còn muốn rút kiếm đánh nhau, có bao giờ nghĩ đến, các người làm vậy, đặt Cố huynh đệ ở chỗ nào?”

Lúc này, trưởng công chúa cảm thấy mình có thể nói rồi, bật thốt ra: “Bùi Thiên Lan, ngay trước mặt nhi tử người, thừa nhận có gian tình với nam nhân khác...”

Còn chưa nói xong đã bị pháp lực che kín miệng.

Chu Tông Nghiệp sầm mặt lại.

Không chỉ riêng hắn, câu này vả mặt rất nhiều người.

Bùi Thiên Lan, Ô Hành Vân, còn cả Yên Văn Quân mới thừa nhận quan hệ phu thê với Ô Hành Vân, sắc mặt ai nấy đều rất khó coi.

Chuyện đã từng là Tĩnh Hải vương phi là tử huyệt của Bùi Thiên Lan.

Càng đừng nói đến chuyện nhi tử của Tĩnh Hải vương đang ở chỗ này, về mặt pháp lý, đúng là “nhi tử” của nàng, giờ còn thêm một nàng dâu nữa.

Một đao này đâm vô cùng ác độc, nàng cũng không còn sức cãi nhau với trưởng công chúa như vừa rồi.

...

Trong viện tử chìm vào im lặng khó chịu.

Chu Tông Nghiệp biết, hắn không cách nào khuyên ngăn được.

Loại chuyện này, nhất định phải do chính Cố Dương đến mới được.

Đột nhiên, trong lòng hắn có cảm ứng, không nhịn được vui vẻ nói: “Cố Dương trở về rồi, ta dẫn các người đi gặp hắn.”

Hắn có cảm giác như trút được gánh nặng, cảm ơn trời đất, Cố Dương trở về rất đúng lúc.

Nếu không, hắn thật sự không biết nên kết thúc như thế nào.

Loại chuyện hư hỏng này, hắn thật sự không muốn xía vào.

Chu Tông Nghiệp còn dùng pháp thuật che khí tức của hai nữ nhân lại, không cho Cố Dương phát hiện ra sớm.

Hắn cũng từng trẻ tuổi, hắn biết rõ những công tử phong lưu gặp phải chuyện này sẽ có phản ứng gì.

Nếu Cố Dương phát hiện hai người bọn họ, rất có thể sẽ trốn mất dạng.

Vì vậy phải bất ngờ hành động, không cho Cố Dương cơ hội chạy trốn.

Chu Tông Nghiệp dẫn hai nữ nhân ra ngoài.

“Chúng ta cũng đi xem một chút.” Yên Văn Quân lôi kéo Ô Hành Vân, đi theo đằng sau.

Ô Hành Vân hơi kháng cự: “Chuyện này, hình như không tốt lắm?”

“Ta muốn nhìn xem, bạn tri kỷ này của ngươi sẽ đối mặt với tình cảnh này như thế nào.”

...

...

Chỉ chốc lát, Chu Tông Nghiệp đã đến một viện tử khác, Cố Dương đang ở bên trong, ngoài hắn ra thì còn có Diệp Lăng Ba.

Bên trong truyền đến tiếng nói chuyện của hai người.

Cố Dương: “Chuyện ngươi hỏi ta lần trước, còn giữ lời không?”

“Giữ lời!”

“Vậy thì tốt rồi, từ hôm nay trở đi, ngươi và ta kết thành đạo侶.”

Chu Tông Nghiệp dừng bước, trong lòng đánh bộp một cái, vô thức quay đầu nhìn lại, trông thấy sắc mặt của hai nữ nhân sau lưng đều đã trắng bệch.

Cố huynh đệ, lần này ta cũng không giúp được ngươi rồi!

Yên Văn Quân đi theo đằng sau nở nụ cười lạnh lẽo.

Da đầu Ô Hành Vân tê dại, lần này thật sự không biết Cố Dương sẽ giải quyết như thế nào.

Ngay khi bầu không khí sắp động lại, tiếng nói của Cố Dương lại tiếp tục truyền đến: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Vào động...”

Sau đó, bên trong không còn âm thanh nào nữa.

Ô Hành Vân cảm thấy đầu sắp nổ tung, nghe thấy lời như vậy, nữ nhân nào có thể nhịn được chứ?

“Đi.”

Yên Văn Quân không muốn đợi thêm nữa, kéo hẳn rời đi.

Chỉ để lại Chu Tông Nghiệp xấu hổ đến muốn gãi chân và hai nữ nhân đau lòng muốn chết ở đây.

Chu Tông Nghiệp nuốt nước bọt, nói: “Chắc là bọn họ đi vào thế giới động thiên, các người đừng hiểu nhầm.”

Sau đó, hắn cởi bỏ áp chế với các nàng.

Vành mắt trưởng công chúa ửng đỏ, giọng nói giá lạnh như băng: “Diệp Lăng Ba!”

Bùi Thiển Lan rung rung sắp khóc: “Rõ ràng là ta trước...”

Đúng là nghiệp chương mà!

Chu Tông Nghiệp chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu, không biết nên xử lý thế nào cho tốt.

...

.....

Một bên khác, Cố Dương lôi kéo Diệp Lăng Ba, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến Trích Tinh các.

Thời gian cấp bách, hắn không muốn lãng phí chút thời gian nào.

Lôi kéo Diệp Lăng Ba đi cùng là vì lý do an toàn.

Lần trước khi tiến vào Thủy Nguyệt động thiên, có một vị cường giả thần bí ra tay cứu giúp, như vậy bọn họ mới có thể chạy thoát dưới vây công của bốn vị cường giả Nguyên Anh kỳ.

Chắc chắn vị cường giả thần bí kia đến vì Diệp Lăng Ba.

Nếu không có lý do thích hợp, Diệp Lăng Ba sẽ không cùng tiến vào Thủy Nguyệt động thiên với hắn.

Vì vậy hắn chỉ có thể chịu chút thiệt thòi, đồng ý trở thành đạo lữ với nàng.

Dựa vào cảnh giới bây giờ của hắn cũng có đủ năng lực chịu đựng khí Tiên Nguyên trong cơ thể nàng rồi.

Chỉ thoáng chốc, hai người Cô Dương đã leo lên tầng trên cùng của Trích Tinh các.

Diệp Lăng Ba mở ra lối vào của thế giới động thiên, hai người lập tức đi vào.

Vào ngày này, Hoàng gia trấn rất náo nhiệt, người con thứ tư của Hoàng Lão Căn mất tích mấy tháng nay đã trở về, còn mang theo rất nhiều đồ đạc, hòm lớn hòm nhỏ, dường như hắn gặp cơ duyên lớn, làm ăn phát đạt.

Trong nhà Hoàng Lão Căn càng thêm náo nhiệt, chỉ cần thân một chút, có chút quen cũ đều đến cửa chúc mừng.

Trong vai nhân vật chính, Hoàng Tiểu Tứ - một thiếu niên với cái tên Hoàng Vĩnh Khang, lại lặng lẽ ra ngoài thành một mình, đến trước một miếu hoang ở ngoại ô.

Vài tháng trước, tại đây, hắn đã gặp được tiên duyên, rồi từ đó bước vào con đường tu tiên.

Nếu không phải lúc đầu có đôi nam nữ thần tiên đó, hắn vẫn bị mắc kẹt trong Hoàng gia trấn nhỏ bé này như những người cùng lứa tuổi khác thì làm sao biết được trời đất, ma pháp huyền diệu đến mức nào.

“Ta nhớ hình như là ở đây.”

Hoàng Vĩnh Khang bước đến một bãi đất gồ lên rồi xé một chiếc túi vải màu đen trên thắt lưng. Vèo một cái, một con hổ

với bộ lông trắng đã nhảy ra khỏi chiếc túi.

Hắn ra lệnh: “Đào thứ đồ bên dưới lên!”

Con hổ lông trắng uất ức nhìn hắn một chút, rõ ràng nó là loài đứng đầu bách thú mà lại bắt nó đào đất.

Nhưng khiếp sợ uy quyền của thiếu niên nên nó vẫn thành thật đào lên.

Móng vuốt của nó cực kỳ sắc bén, đất giống như đậu phụ, dễ dàng đào lên. Sau vài lần, nó va phải một vật cứng, móng vuốt đánh ra cả tia lửa nhỏ.

“Hay lắm, xem ra tòa miếu hoang này thực sự không đơn giản.”

Hoàng Vĩnh Khang hơi ngạc nhiên.

Chương 322: Thần đỉnh thứ hai

Móng vuốt của loài hổ yêu này có thể dễ dàng xuyên thủng sắt thép, nhưng khi đào lại không chạm đến được đồ vật bên dưới, hẳn là không bình thường.

Chốc lát sau, đồ vật được chôn bên dưới lộ ra, đó là một tấm bia đá cũ u tối.

Trên tấm bia có ba ký tự phức tạp.

Hoàng Vĩnh Khang kinh ngạc vui mừng: “Quả nhiên ta nhớ không sai, thứ viết trên đó đúng là ký tự vân triện Thượng Cổ mà lão đầu dạy ta.”

“Lão giả rất thích tấm địa đồ bảo bối đó, trên đó lại đánh dấu vị trí của Hoàng gia trấn, chữ viết bên cạnh chính là ba chữ trên đó.”

Hắn không quên được, khi còn trẻ, hắn đã vô tình chạy đến ngôi miếu hoang và nhìn thấy dòng chữ trên tấm bia này.

Lúc đó, tấm bia chưa bị vùi lấp hoàn toàn trong đất, hắn đã tò mò một phen nên viết mô phỏng theo mấy chữ trên đó rồi hỏi một vị sư phụ uyên bác nhất trong trấn, nhưng sư phụ không nhận ra những chữ này.

Cho đến một thời gian trước, trong lúc vô tình nhìn thấy tấm địa đồ bảo bối mà lão đầu mang theo bên mình, khi nhìn thấy ba chữ này trên đó bèn để mắt tới.

Bản địa đồ của lão đầu không hề đơn giản, mỗi lần sau khi lật bản địa đồ của lão giả đều có thể tìm ra vị trí của bảo vật nhanh chóng.

Cũng vì như vậy mà hắn mới có được cơ duyên đó, chỉ trong vài tháng, hắn đã có được tu vi như hiện tại.

Chuyên trở lại lần này của Hoàng Vĩnh Khang, ngoài việc thực sự nhớ nhà, cũng còn muốn quay lại để xác nhận phỏng đoán của mình.

“Chỗ này quả thực là một nơi có kho báu.”

Mắt hắn sáng lên, hắn lấy ra một chiếc gương đồng từ đâu đó rồi đưa chân nguyên vào.

Gương đồng sáng lên soi về phía tấm bia đá.

Chiếc gương đồng này là do hắn lấy được ở di tích, khi chiếu xuống là sẽ thấy nơi nào có cấm chế.

Quả nhiên, trên tấm bia đá thực sự có chỗ cấm chế rất bí ẩn.

Hắn vui mừng, cất gương đồng đi, lui ra xa mấy chục mét, triệu hồi một thanh phi kiếm, quát: “Phá!”

Phi kiếm đánh trúng cấm chế.

Tiếng rầm rắc vang lên, một ánh sáng màu xanh phóng lên bầu trời.

Tấm bia nứt ra từng tấc, lộ ra một khoảng không gian.

Hoàng Vĩnh Khang thoáng thấy một cái đỉnh đồng khổng lồ ở bên kia của thông đạo, trong đỉnh đồng nuôi dưỡng một bông hoa cực kỳ xinh đẹp.

Bông hoa khẽ động, sau đó quay lại, lộ ra khuôn mặt của một nữ nhân trông vô cùng xinh đẹp.

Khuôn mặt đó mở mắt, chỉ nhìn một cái đã khiến hắn sợ hãi đến mức hồn bay phách lạc.

“Nguyên Anh!”

Hắn xoay người muốn chạy trốn lại phát hiện không thể nhúc nhích, dường như chân nguyên trong cơ thể đông cứng lại, ngay cả pháp bảo kết nối tâm huyết cũng không nghe sai bảo.

Xong rồi!

Trái tim của Hoàng Vĩnh Khang lạnh đi một nửa.

Tu vi của hắn chỉ là giai đoạn đầu của Trúc Cơ kỳ, hắn không có sức phản kháng để chống lại khi đối mặt với một lão quái Nguyên Anh.

Hắn không tài nào nghĩ ra được, bên trong lại có một lão quái Nguyên Anh kỳ.

Lần này, thực sự là đại họa ập xuống.

Cho đến giờ, hắn vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, mạo hiểm với lão đầu, lần nào cũng có được nhiều cơ duyên, bước vào Trúc Cơ kỳ sau vài tháng ngắn ngủi.

Hắn đã đạt đến cảnh giới mà vô số tán tu không làm được.

Hắn bắt đầu to gan lớn mật, giấu diếm lão đầu, một mình mạo hiểm.

Bây giờ, cuối cùng lại đá phải tấm sắt.

Ở đầu kia của thông đạo không gian, bông hoa trong chiếc đỉnh đồng khổng lồ nở ra một chiếc lá, kéo dài đến tận cơ thể của thiếu niên mặt vàng, quấn chặt lấy hắn.

Sau đó, kéo hắn vào bên trong.

Cứu mạng...

Lúc này, Hoàng Vĩnh Khang thật sự gọi trời trời không đáp, gọi đất đất không thừa, trong lòng hắn cực kỳ hối hận, nếu sớm biết sẽ không tham lam mà ném lão đầu sang một bên...

Nhìn thấy hắn sắp bị kéo vào cửa không gian, một đường đao khí từ trên trời giáng xuống, cắt đứt chiếc lá quấn quanh người hắn.

Cứu tinh giáng xuống!

Hoàng Vĩnh Khang cũng đã khôi phục khả năng hành động, lộn nhào rời khỏi thông đạo không gian này.

“Lại là người!”

Trên bầu trời, có một giọng nói có phần quen thuộc truyền xuống.

Hắn ngửa đầu nhìn lên, thấy trên bầu trời có hai bóng dáng quen thuộc, chính là một đôi nam nữ trẻ tuổi như thiên tiên giáng trần.

Thực sự không ngờ rằng lại là bọn họ cứu mình.

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn nữa là, hắn nhớ rằng lần cuối cùng họ gặp nhau ở Bất Quy sơn, nhưng tu vi của đối phương là Trúc Cơ kỳ.

Hôm nay đã là Kim Đan kỳ.

Người xưa thường nói, cơ duyên hắn thâm sâu, tốc độ tu hành vào loại xưa nay hiếm có.

Nhưng so với nam nhân trước mặt thì chẳng là gì cả.

...

.....

Cô Dương cũng không ngờ khi mới bước vào Thủy Nguyệt động thiên, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy lại là tiểu tử mặt vàng này.

Sau vài tháng không gặp, tu vi của hắn lại tương đương Kim Thân cảnh.

Phải biết, khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hắn chỉ là một người bình thường.

Ngay khi thấy tiểu tử gặp nạn, hắn đã ra tay cứu giúp.

Tuy nhiên, sự chú ý của Cô Dương nhanh chóng bị thông đạo không gian đó thu hút, sức mạnh truyền từ trong ra vô cùng mạnh mẽ, ít nhất cũng là Bất Lộ cảnh.

Tiểu tử này thực sự có khả năng gây rắc rối, lại chọc vào một cường giả Bất Lộ cảnh.

Cô Dương vốn không có ý định quan tâm nhiều chuyện, hắn đang định dẫn Diệp Lăng Ba rời đi, nhưng khi nhìn thấy đỉnh

đồng lớn trong thông đạo không gian, trong lòng hấn chấn động.

“Cửu Châu Đỉnh?”

Hình dạng bên trong của chiếc đỉnh khổng lồ giống hệt với Mật Thổ thần đỉnh mà hấn đã lấy được trước đó.

Rất có thể là một con trong Cửu Châu Đỉnh.

Hấn là linh bảo!

Chắc chắn rất nhiều năng lượng.

Cô Dương cảm thấy rất đáng để đánh cược, vì vậy hấn mở máy mô phỏng, bắt đầu mô phỏng một lần.

Trước khi chiến đấu, phải xác nhận trước xem có thể đánh bại nó hay không.

Một lúc sau, hấn nhận được kết quả, nói với Diệp Lăng Ba: “Người ở bên cạnh chờ ta.”

Nói xong, hấn rút Phượng Vũ đao ra, chém vào bên trong.

...

Bên dưới, Hoàng Vĩnh Khang nhìn thấy nam nhân lại chủ động giết chết quái vật Nguyên Anh đó, không khỏi hít sâu một hơi.

Quả nhiên không hổ là kẻ hung hãn Trúc Cơ giết chết Kim Đan.

Ta còn nhớ khi hấn còn ở trong Bất Quy sơn, tu vi của vị đại lão này mới là Trúc Cơ kỳ, nhưng giết Kim Đan kỳ của Cổ Giang kiếm phái chẳng khác nào giết một con chó.

Bây giờ, hấn đã đạt đến Kim Đan kỳ, thực sự coi lão quái Nguyên Anh chẳng là gì.

Chương 323: Thần đỉnh thứ hai (2)

Loại khí khái này khiến Hoàng Vĩnh Khang cảm thấy hoàn toàn chấn động.

Chỉ thấy trong thông đạo không gian, bông hoa kỳ lạ bắt đầu sinh trưởng, vô số thân và lá mọc ra, bao quanh nam nhân từng lớp một.

Một luồng khí tức kinh khủng phát ra, khiến Hoàng Vĩnh Khang kinh hồn bạt vía, vận động toàn bộ tu vi chống lại, nhưng vẫn bị ép đến thở không thông. .

Lão quái Nguyên Anh thật đáng sợ!

Chỉ là khí thể thôi cũng đủ ép chết hần rồi.

Lúc này, trong lòng hần run sợ, một làn sóng khó hình dung truyền đến, nỗi sợ hãi nguyên thủy nhất trào dâng trong lòng hần.

Đây là sức mạnh gì?

Khi hần kinh sợ, một đường đao quang tung ra trước mặt hần.

Trong một khoảnh khắc, hần nghĩ mình đã chết, đầu óc trở nên trống rỗng.

Trong mơ hồ, hần nghe thấy một âm thanh như sấm.

Khi mọi thứ tan biến, hần như mất hết sức lực, ngòì phịch xuống đất, thân thể run rẩy không tự chủ được.

Quá đáng sợ!

Đây là, phía bên kia của thông đạo không gian, lão quái Nguyên Anh, đã chết dưới thanh đao đó.

Giết chết Nguyên Anh kỳ bằng một thanh đao!

Trong lòng hần có chút ngỡ ngàng, tại sao trên đời này lại có Kim Đan mạnh mẽ như vậy?

...

Cố Dương dùng một thức Lôi Đình Tru Diệt giết chết ký sinh trên Cửu Thần đỉnh một cách gọn gàng, sạch sẽ.

Không phải thực lực của hần mạnh đến mức có thể lập tức giết chết một cường giả Bất Lộ cảnh, mà hoàn toàn là vì hoa yêu kia đã không còn xương thịt, chỉ còn lại một Nguyên Anh, ngay cả pháp bảo cũng không có.

Thần Tiêu Lục Diệt là kẻ thù không đội trời chung của Nguyên Anh. Không có sự bảo vệ của nhục thân và pháp bảo, ngay cả khí tức cũng không giữ nổi, nhanh chóng tan thành mây khói.

Chỉ có thể nói rằng gặp phải hắn là xui xẻo của lão quái Nguyên Anh.

[Nhận được năm mươi điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là một trăm hai mươi tám.]

Năm mươi điểm năng lượng chỉ bằng một nửa so với cường giả Bất Lộ cảnh, đủ cho thấy sức mạnh của nó không thể so sánh với Bất Lộ cảnh hoàn chỉnh.

“Thủy Nguyệt động thiên này thực sự là bảo bối của ta, có được năm mươi điểm lại dễ dàng như vậy.”

Trong lòng Cố Dương đắc ý.

Trong ba động thiên mà hắn từng đến cho tới nay, hắn vẫn cho rằng Thủy Nguyệt động thiên này là tốt nhất, tu sĩ dễ đối phó, có rất nhiều pháp khí.

Hắn bước đến trước đỉnh đồng không lồ, đặt tay lên nó.

Trên thân đỉnh đồng chạm khắc theo pháp quyết của đỉnh đồng mà hắn vừa nắm được trong lần mô phỏng vừa rồi.

Trong chốc lát, chiếc đỉnh đồng không ngừng thu nhỏ, cuối cùng thu nhỏ lại cỡ ngón tay, được hắn cầm trong lòng bàn tay.

Chiếc đỉnh này là Ất Mộc thần đỉnh.

“Đáng tiếc, nó không phải thuộc tính hỏa.”

Cố Dương có phần tiếc nuối, trong số chín thần đỉnh, cái hữu dụng nhất đối với hắn chính là thần đỉnh thuộc tính hỏa.

“Phượng Vũ Cửu Thiên” của hắn cần sự trợ giúp của thần hỏa.

“Ất Mộc thần đỉnh...”

Lúc này, Diệp Lăng Ba cũng bước vào, nhìn chiếc đỉnh nhỏ trong tay với vẻ mặt phức tạp.

Cố Dương tò mò hỏi: “Ngươi có nhận ra cái đỉnh này sao?”

Cửu Thần đỉnh, mỗi cái đều giống nhau, chỉ nhìn bề ngoài, không thể biết được đỉnh nào có thuộc tính gì.

Diệp Lăng Ba nói rằng đây là Át Mộc thần đỉnh, hẳn đã biết sự tồn tại của nó từ lâu.

Nàng gật đầu, đột nhiên hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi trên mặt đất, vận chân nguyên.

Àm!

Trong không gian, vô số điểm sáng ngưng tụ trước mặt nàng, dần dần hình thành một thanh kiếm.

Cổ Giang kiếm phái nằm ở đầu nguồn sông Li Giang, nơi có Cổ Kiếm sơn.

Trên Tịch Hàn phong, trong một hang động.

Một lão giả râu tóc bạc trắng đang tu luyện, một thanh phi kiếm màu xanh lơ lửng trước mặt hắn.

Hắn liên tục dùng pháp lực rót vào trong thanh kiếm, pháp lực và thanh phi kiếm được hợp thành một thể, nhưng một lúc sau lại trả về.

Cứ như vậy, tuần hoàn liên tục, dưới sự tích tụ ngày đêm, cuối cùng cũng tâm ý tương thông với phi kiếm.

Lão giả là sơn chủ của Tịch Hàn phong, một trong chín vị trưởng lão Nguyên Anh của Cổ Giang kiếm phái, nắm giữ Tịch Hàn kiếm.

Đột nhiên, một tiếng “tách” vang lên, miếng ngọc bội trên ngực hắn bị vỡ ra.

Tịch Hàn sơn chủ biến sắc, nghiến răng nói: “Cuối cùng cũng hiện thân rồi!”

Hắn thu pháp lực lại, cất thu thanh phi kiếm vào người, rời khỏi Tịch Hàn phong.

Hắn biến thành một vệt sáng, trong phút chốc đã đến một đỉnh núi khác tên là Nguyệt Hồng phong.

Tịch Hàn sơn chủ sơn đi đến bên ngoài hang động trên đỉnh núi, truyền âm nói: “Su muội, xin mượn dùng Huyền Quang

tráo.”

Bên trong sơn động, giọng nói của một nữ tu truyền đến: “Su huynh, hà tất gì phải làm như vậy?”

“Su muội, ngươi cũng biết, ta chỉ có một tôn tử, vốn muốn để kế thừa y bát của ta, nhưng hắn lại chết dưới tay tên tặc tử đó. Nếu không giết hắn bằng ngàn nhát đao, thật khó tan biến mối hận trong lòng ta.”

“Hầy, người muốn bảo vệ Thủy Nguyệt tông đó dễ giết như vậy sao? Su huynh, đừng bị thù hận làm mờ mắt.”

“Ta biết ngươi lo lắng mang tai họa đến cho tông môn, nhưng sao Cổ Kiếm phái ta lại phải sợ Thủy Nguyệt tông? Dù su muội có cho mượn hay không, ta phải đi.”

Bên trong hang động im ắng.

Đại môn mở ra, một tia sáng bay ra, đó chính là pháp bảo Huyền Quang tráo.

Tịch Hàn sơn chủ vui mừng khôn xiết, cầm lấy chiếc Huyền Quang tráo rồi nói: “Đa tạ sư muội!”

Có món pháp bảo này, việc giết tên tiểu tử Trúc Cơ kỳ đó dễ như trở bàn tay.

...

.....

Bên ngoài Hoàng gia trấn, bên cạnh miếu hoang.

Không gian vẫn còn đó, ở trước người Diệp Lăng Ba, thanh kiếm cuối cùng đã hóa thành một thực thể.

Nàng mở mắt ra, tinh thần hơi mệt mỏi nhưng trong mắt lại tràn đầy niềm vui.

“Dao Quang kiếm!”

Cố Dương thầm nhủ, trong mô phỏng có đề cập đến việc nàng đạt được một thanh linh bảo Dao Quang kiếm, hóa ra là có được thông qua cách này

Linh bảo?

Linh bảo mà trước đây hắn nhìn thấy chính là hai cái Cửu Thần đỉnh, với thực lực của hắn hiện tại, ngay cả tế luyện cũng không làm được.

Không biết thanh kiếm này có giá trị bao nhiêu năng lượng?

Hắn nhìn thấy có chút thèm.

Có thể là bởi vì ánh mắt của hắn quá đáng sợ, thanh Dao Quang kiếm rung một chút, hóa thành một luồng ánh sáng, xuyên vào trong cơ thể của Diệp Lăng Ba.

Đột nhiên, một tia sáng phát ra từ cơ thể nàng, khí tức của nàng không ngừng tăng lên.

Có thể nói Cố Dương đã khá quen thuộc với cảm giác này.

Chương 324: Dao Quang kiếm

Cuối cùng hắn cũng biết người ngoài cảm thấy thế nào khi nhìn thấy chân nguyên của hắn tăng lên.

“Những người khác nhận được linh bảo thì trực tiếp tăng cấp, còn ta có được linh bảo thì còn phải tốn biết bao lần mô phỏng, mất nhiều năm luyện thành công pháp mới có thể nắm nó trong tay. Đúng thật là, đãi ngộ này chênh lệch quá lớn.”

Hắn không khỏi thở dài.

Diệp Lăng Ba nhận được năng lượng từ Dao Quang kiếm, tu vi tăng vọt, chớp mắt đã là Nhất Phẩm đỉnh phong.

Sau đó, nàng trực tiếp tiến vào Thần thông cảnh.

Trở thành Kim Thân!

Mọi thứ trở lại bình lặng.

Diệp Lăng Ba mở mắt ra, trong mắt mang theo một chút vui mừng, nói: “Cảm ơn người, nếu người không loại bỏ lão quái Nguyên Anh kỳ kia, ít nhất ta phải đến Bất Lậu cảnh này mới có thể lấy Dao Quang kiếm này về.”

“Lần này, giúp ta tiết kiệm được hai năm khổ luyện. Hơn nữa...” Nói đến đây, nàng lại dừng lại.

Cố Dương biết nàng muốn nói gì, bèn nở nụ cười: “Có thứ này, người không cần ta giúp chuyển hóa sức mạnh Tiên Nguyên.”

Sức mạnh Tiên Nguyên trong cơ thể Diệp Lăng Ba là loại sức mạnh cấp cao hơn so với pháp lực.

Nàng muốn tìm hãn làm đạo lữ là vì coi trọng cơ thể Thiên Tiên của hãn, có thể chuyển hóa sức mạnh Tiên Nguyên thành khí Thiên Tiên để tu hành cùng nàng.

Dao Quang kiếm là một linh bảo, nó cũng có thể làm được chức năng này, hơn nữa hiệu quả càng cao.

Bây giờ, có vẻ như tin đồn rằng nàng là Thượng Cổ đại năng truyền thế là sự thật.

Thanh Dao Quang kiếm này không cần phải tế luyện đã nhận nàng là chủ nhân.

Chỉ có một khả năng, nàng vốn là chủ nhân của nó.

Hơn nữa, kiếp trước của nàng có quan hệ mật thiết với Thủy Nguyệt động thiên này.

Lần trước, bọn họ đã bị bốn vị cường giả Nguyên Anh kỳ truy đuổi, có một người nào đó đã đến giải cứu họ.

Giờ đây, tất cả linh bảo mà nàng sử dụng trước khi chuyển thế lại được tìm thấy ở đây.

Có lẽ, chiếc Ất Mộc thần đỉnh đó cũng là của nàng.

Nhưng khi linh bảo vật này đã nằm trong tay hãn thì không có lý do gì để hãn nhả ra, coi như là phí vất vả của hãn.

...

.....

Ngay khi Cố Dương và Diệp Lăng Ba đi ra ngoài, thiếu niên mặt vàng lại dùng đại lễ chào họ.

Hãn cười nói: “Lần trước không gặp được, ngược lại tên tiểu tử người gặp được may mắn, chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã có tu vi như vậy.”

“Vẫn phải cảm tạ tiền bối đã có ý tốt đưa sách vào ngày hôm đó. Nếu không nhờ cuốn sách mà tiền bối tặng thì giờ vẫn bối vẫn chỉ là tiểu tử ngây ngô không biết gì. Trong lòng vẫn bối luôn coi tiền bối như sư phụ.”

“Đừng, ta không có ý định thu nhận đồ đệ.” Cố Dương nhìn thấu bản tính láu cá của tên tiểu tử này, bèn lập tức cự tuyệt.

Hắn vẫn thích những đồ đệ như Trương Tiểu Hải và Phùng Thiên Tứ hơn.

Hoàng Vĩnh Khang bị từ chối nhưng không hề khó chịu, nói: “Ngoài tấm thân này của vẫn bối thì không biết phải trả ơn tiền bối như thế nào. Nếu có việc gì cần thì tiền bối cứ lên tiếng.”

Cố Dương vốn muốn đuổi hắn đi, nhưng trong lòng lại động, bèn nói: “Người quen lục phái tà đạo sao?”

“Quá quen, lục phái tà đạo đó ta đều từng tới chào hỏi.”

“Khoảng cách gần nhất là phái nào?”

“Vong Ưu sơn, cách nơi này hơn hai nghìn dặm.”

“Nói cho ta biết, Vong Ưu sơn có nhân vật gì?”

Hoàng Vĩnh Khang nghe vậy thì phấn khích nói: “Tiền bối muốn tới gây rắc rối cho Vong Ưu sơn đúng không, vậy quá tốt rồi. Đệ tử Vong Ưu sơn không việc xấu nào không làm, lạm sát người vô tội.”

“Vì luyện chế ma khí, thậm chí đã tàn sát cả thành, giết hàng chục nghìn người, còn thu thập vô số oan hồn vào trong Vạn Hồn phiến, vĩnh viễn không siêu sinh.”

“Những kẻ được gọi là chính đạo đó không muốn chọc giận đại địch là Vong Ưu lão tổ kia, bèn mặc hắn làm điều ác.”

“Vong Ưu lão tổ đó là một trong những tông sư tà đạo có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, cực kỳ khó đối phó.”

“Dưới trướng hắn có tám đại đệ tử, đại đệ tử là Nguyên Anh sơ kỳ, bảy đệ tử còn lại đều là Kim Đan kỳ, còn lại đều là đám vô danh tiểu tốt.”

Hai vị Bất Lộ cảnh và bảy vị Pháp Lực cảnh.

Thực lực này ở Đại Chu có thể xếp vào hàng hàng đầu trong chín danh gia vọng tộc và sáu phái lớn trên thiên hạ.

Lần này Cố Dương đến Thủy Nguyệt động thiên để thu hoạch đủ năng lượng trong thời gian ngắn nhất có thể.

Tán tu phân tán quá rộng, muốn xuống tay thì đương nhiên những môn phái đó khá tốt.

Thực lực của tứ đại danh môn, giống như Cổ Giang kiếm phái, có thể tùy ý xuất động bốn vị Nguyên Anh bất cứ lúc nào, không thể trêu vào.

Sau đó hẳn để ý tới sáu phái tà đạo, sáu phái này đương nhiên không thua kém gì tứ đại danh môn.

Hơn nữa, theo những gì hẳn biết được lần trước, tà đạo lục phái là tà đạo, giết bọn họ sẽ không mang lại gánh nặng nào trong lòng.

Xem ra hiện tại cũng không dễ chọc.

Đặc biệt là vị Vong Ưu lão tổ, đại cao thủ của Nguyên Anh hậu kỳ, chắc chắn đánh không lại.

Nhưng mà Cố Dương cũng chẳng hủy diệt môn phái trong Vong Ưu sơn, đánh một phen rồi chạy là được.

Sau khi hẳn đã hạ quyết tâm, nói với thiếu niên mặt vàng: “Người dẫn đường cho ta đi!”

Nhất thời, Hoàng Vĩnh Khang vui vẻ hơn hờ: “Có thể cống hiến vì tiền bối, bản thân ta cầu còn không được.”

Hắn và Vong Ưu sơn có khúc mắc, nghe nói vị tiền bối có thực lực vô cùng mạnh mẽ này tới Vong Ưu sơn kiếm chuyện, cho dù tự mang lương khô cũng phải đi cùng.

...

Hoàng Vĩnh Khang về nhà một chuyến, nếu đã muốn đi, đương nhiên phải nói với phụ mẫu một tiếng.

Nếu lại đột nhiên mất tích thì phụ mẫu hẳn lo chết mất.

Cố Dương cũng nhân cơ hội này hỏi Diệp Lăng Ba: “Người thực sự là Thượng Cổ tiên nhân chuyển thế sao?”

Bây giờ bọn họ là đạo lữ, đương nhiên hẳn có tư cách hỏi một tiếng.

Diệp Lăng Ba lắc đầu nói: “Ta cũng không biết có tính không, nhưng khi nãy nhìn thấy Át Mộc thần đỉnh, thực sự ta đột nhiên nghĩ ra sự tồn tại của Dao Quang kiếm.”

“Vậy người có còn ký ức khác nào về kiếp trước không?”

“Không.”

Cố Dương nghĩ đến việc ở cùng với Sở Tích Nguyệt trong Quảng Hàn tiên cung trong mô phỏng trước, cảm thấy có chút lo lắng. Liệu rằng Diệp Lăng Ba có như vậy không, sau khi thức tỉnh ký ức của kiếp trước, lật mặt không nhận người.

Hắn không hỏi nữa, lại mở hệ thống ra, khởi động một lần mô phỏng khác.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực nhị trọng, giết chết Pháp Lực tam trọng Thẩm Châu, danh chấn thiên hạ.]

Chương 325: Hóa thân phượng hoàng

[Người đến Thần Đô, tiến vào Thủy Nguyệt động thiên cùng với Diệp Lăng Ba, giết một Nguyên Anh, nhận được Át Mộc thần đỉnh. Diệp Lăng Ba tìm lại được linh bảo Dao Quang kiếm, linh bảo tự nhận chủ nhân, nòng bước vào Thần thông cảnh.]

[Người đến Vô Ưu sơn, tập kích giết đệ tử Vô Ưu sơn.]

[Mấy ngày sau, Vô Ưu sơn bố trí cạm bẫy, một vị Nguyên Anh, năm vị Kim Đan bao vây người. Người bộc phát sức mạnh khủng bố, giết chết năm vị Kim Đan.]

[Vị cường giả Nguyên Anh trước khi qua đời dùng pháp bảo đả thương người. Cũng chính lúc này, một vị cường giả Nguyên Anh đột nhiên xuất hiện, dùng một món pháp bảo, khóa chặt người ngay tại chỗ.]

[Người kiên trì một ngày, bị phi kiếm xuyên thủng tim mà chết, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Quả nhiên trong Vô Ưu sơn, ngoài vị Vô Ưu lão tổ đó, những người khác đều không đáng lo.

Quan trọng là rốt cục vị cường giả Nguyên Anh kỳ xuất hiện cuối cùng là ai?

Nhìn miêu tả, không quá giống Vô Ưu lão tổ.

Lẽ nào là người của Cổ Giang kiếm phái?

Người này khá bí ẩn, nhân lúc hắn bị thương sau trận đại chiến mà ra tay đánh lên hắn.

Vì đôi phó hắn, còn lấy ra một loại pháp bảo vậy khôn người khác, xem ra thực sự trăm phương ngàn kế muốn giết hắn.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau]

[...]

“Ta chọn điều hai.”

Bên trong mô phỏng, trong trận chiến với Vô Ưu sơn, giết chết một vị Bất Lộ cảnh, một trăm điểm.

Bảy vị Pháp Lực cảnh, dự tính cũng được hơn một trăm.

Tu sĩ cấp bậc này, một thanh pháp bảo, bảy chiếc linh khí cũng không quá đáng nhỉ? Tính ra cũng lại được một trăm điểm.

Cộng thêm vài ngày trước tập kích đệ tử bình thường của Vô Ưu sơn, có lẽ kiếm được vài chục điểm cũng không thành vấn đề.

Cô Dương tính sơ qua một chút, thậm chí “đậu má” một tiếng.

Cộng lại chỗ này, ít nhất cũng được bốn trăm điểm.

Hơn nữa sau khi tập kích giết chết Bất Lộ cảnh, hắn còn có được một trăm điểm, cộng thêm hai thứ pháp bảo.

Vậy tức là năm sáu trăm điểm.

Làm thôi!

Tính toán sơ lược xong, có lẽ hẳn đã đủ sức đột phá Pháp Lục tam trọng.

Nhưng muốn tiêu diệt vị Bất Lộ cảnh của Cổ Giang kiếm phái thì ít nhất cũng phải có năng lực trốn thoát mới được.

Thực lực hiện tại của hắn vẫn chưa quá cao.

Cổ Dương không hề do dự, mở hệ thống ra, nhìn lướt qua số dư, vẫn còn chín mươi tám điểm.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao hai mươi điểm năng lượng.]

“Có!”

[... Người dẫn Diệp Lăng Ba rời khỏi Thủy Nguyệt động thiên.]

[Người trốn trong hoàng cung, thái hậu cho người một tấm lệnh bài, về sau không chịu ảnh hưởng cấm chế của hoàng cung. Người khổ công tu luyện trong hoàng cung.]

[Mười ngày sau, vài vị cường giả Bất Lộ cảnh xuất hiện tại Thần Đô thi triển một đại trận.]

[Một cái đầu khổng lồ lúc ẩn lúc hiện trên bầu trời, một vị Thiên Nhân cảnh xâm nhập vào hoàng cung.]

[Thái hậu khởi động đại trận hoàng cung, Lạc vương hiện thân, hợp sức đánh lui vị Thiên Nhân kia. Cuối cùng, kẻ địch cũng rút lui.]

[Mười năm sau, Tần Vũ giương cờ tạo phản, cử binh phạt Chu, đánh thẳng đến Thần Đô. Lạc vương xuất hiện, ngăn cản Tần Vũ.]

[Đúng lúc này, vài vị Bất Lộ cảnh vào Thần Đô giết chóc. Một cái đầu khổng lồ xuất hiện bên trên Văn viện, vị Thiên Nhân đó lại vào hoàng cung lần nữa.]

[Thái hậu lại khởi động đại trận ngăn cản vị Thiên Nhân kia.]

[Thời khắc quan trọng, đại chiến ngoài thành phá tan cấm chế Thượng Cổ, xuất hiện một thông đạo không gian, một vị Thiên Nhân của Tinh La tông đánh đến.]

[Sau đó, vài vị Thiên Nhân của Tinh La tông tề tụ, mấy vị Thiên Nhân đánh vào hoàng cung rút lui.]

[Trong trận chiến đó, viện trưởng Văn viện bỏ mình, Lạc vương bỏ mình, Tần Võ bị thương nặng, Thần Đô bị bao vây.]

[Ba năm sau, vài vị Thiên Nhân cảnh của Tinh La tông tấn công phá hủy đại trận Thần Đô. Trong hỗn chiến, người gặp nguy hiểm vài lần, đều là lão tổ của Thảm gia liều chết cứu.]

[Cuối cùng, ba vị Đại Thánh của Tam Thánh môn đuổi đến, bắt người rồi sau đó rời đi.]

[Người bị dẫn đến động thiên nào đó, bị ép đưa pháp lực vào bên trong quả trứng đá kia. Một năm sau, người kiệt quệ mà chết. Hưởng thọ ba mươi sáu tuổi]

Quả nhiên đại trận hoàng cung rất mạnh mẽ, thực sự có thể ngăn cản được cường giả Thiên Nhân.

Tô Ngung Yên cũng rất thú vị, chỉ cần gặp nguy hiểm là nằng thực sự dám khởi động đại trận hoàng cung.

Khởi động đại trận, chắc chắn phải trả cái giá rất lớn.

Vì hấn, Tô Ngung Yên chấp nhận đối chọi với cường giả Thiên Nhân, rất nghĩa khí.

Lần này, kéo dài thêm ba năm, không tệ.

Cố Dương đã rất hài lòng.

Còn vì sao không tới Quảng Hàn tiên cung, Thảm Vận cũng chẳng phải kẻ ăn chay.

Hấn đã chậm trễ cả nửa ngày ở Thần Đô, nếu lúc này lại đuổi đến La châu thì chắc chắn nửa đường bị đuổi kịp.

Đến Bất Lộ cảnh thì có thần thông thiên thị địa thính, trong phạm vi một nghìn dặm, không chạy thoát khỏi sự truy sát của Thảm Vận.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi lăm tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi sáu tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm ba mươi sáu tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

...

.....

Đại chiến sắp đến, Cố Dương trực tiếp dùng hết ba lần mô phỏng còn lại.

Khi mô phỏng lần cuối cùng, xuất hiện thay đổi mới.

[... Thần Hoàng Quyết của người luyện thành tầng thứ sáu, ngưng tụ thành hoá thân phượng hoàng...]

Cố Dương rất kinh ngạc, cuối cùng Thần Hoàng Quyết cũng tới tầng thứ sáu.

Có thêm một hoá thân phượng hoàng, có thể nói là thực lực của hắn tăng mạnh. đủ để cho vị cường giả Bất Lộ cảnh của Cổ Giang kiếm phái đó một điều vừa bất ngờ vừa vui vẻ.

Sau khi Cố Dương nhận được phần thưởng, bầu trời lại xuất hiện dị tượng, một con phượng hoàng ra đời trong hoả diễm.

Lúc này, Hoàng Vĩnh Khang tạm biệt phụ mẫu, vừa ra khỏi trấn nhỏ, ở nơi xa xa đã thấy dị tượng trên bầu trời, rất kinh ngạc.

Sao ở đây có một con thần thú phượng hoàng?

Bên trong Thủy Nguyệt động thiên không hiếm thấy Yêu tộc, trong tà đạo lục phái cũng không ít Yêu tộc.

Nghe nói, ở cực đông của hải đảo có đất nước của Yêu tộc, chỉ là rất ít tới lục địa.

Thần thú Thượng Cổ như phượng hoàng, cùng trong một cảnh giới, có thể nói là một cường giả vô địch.

Giống như cường giả của tứ đại chính đạo, bọn họ thích nhất là thuần phục thần thú, coi như cưới hoặc dùng để bảo vệ sơn môn.

Chương 326: Hóa thân phượng hoàng (2)

Con phượng hoàng trước mắt cũng có tu vi Kim Đan kỳ.

Nếu tin tức này truyền ra, e là sẽ dẫn nhiều cường giả Nguyên Anh đến tranh giành.

“Vị tiên bối này quá quá ngạo mạn!”

Hoàng Vĩnh Khang biết, chắc chắn con phượng hoàng này có liên quan vị tiên bối đó, có lẽ nó là vật cưới của hắn.

Hắn càng tò mò nguồn gốc vị tiên bối đó, cho dù là Thủy Nguyệt tông, có lẽ cũng không có nhân vật lợi hại như vậy.

Rốt cuộc là đến từ đâu?

Khi đuổi đến miếu hoang, Hoàng Vĩnh Khang đã không còn thấy con phượng hoàng kia đâu. Hắn không hỏi nhiều, dưới sự thúc giục của Cố Dương, lúc này đang ở phía trước dẫn đường.

Mục tiêu, Vô Ưu sơn.

...

.....

Vô Ưu sơn vốn không có tên là Vô Ưu, có một ngày, Vô Ưu lão tổ lựa chọn nơi này làm nơi dựng sơn môn, nơi này trở thành Vô Ưu sơn.

Còn về việc trước kia Vô Ưu sơn tên gì cũng không ai quan tâm.

Không đúng, trên thế giới này vẫn còn một người quan tâm.

“Nơi này vốn tên là Bảo Bình sơn.”

Khi nói ra câu này, vẻ mặt của Khương Sở Nhi có chút ảm đạm.

Hàng trăm năm trước, Bảo Bình sơn là địa bàn của Khương gia, cho đến một ngày nọ, trời giáng tai họa, Vô Ưu lão tổ hành hạ trên dưới Khương gia mười ngày mười đêm, khiến bọn họ hoá thành oan hồn, hấp thụ vào trong Vạn Hồn phiến, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Gia gia của Khương Sở Nhi là người duy nhất sống sót.

Những năm này, gia gia của nàng luôn cầu xin tứ đại chính đạo thay Khương gia chủ trì công đạo.

Nhưng ngay cả cửa lớn của tứ đại chính đạo cũng không vào được, vốn không có ai đáp ứng hẳn.

Nhiều năm như vậy, Khương Sở Nhi cũng nhìn rõ rồi, danh môn chính đạo cái gì, vốn không thể hiểu sống chết của người khác.

Muốn báo thù thì phải xem bản thân.

Bên cạnh Khương Sở Nhi là một nam nhân tuấn tú, tỏ vẻ lo lắng: “Sở Nhi muội muội, cường giả Vô Ưu sơn nhiều như mây, ngay cả tứ đại chính đạo cũng không làm gì được. Người đi như vậy, quá nguy hiểm, nếu bị phát hiện, hậu quả không tưởng tượng nổi.”

Khương Sở Nhi hạ quyết tâm, nói: “Bây giờ lão tặc Vô Ưu không ở sơn môn, đây chính là cơ hội tuyệt vời. Lần này ta phải mạo hiểm, chỉ có thể nói với gia gia, tìm ra món pháp bảo tổ truyền, đời này mới có hy vọng báo thù.”

“Nhưng mà...”

“Nếu ngươi sợ, ngươi có thể đi trước!”

“Sở Nhi muội muội, sao ta có thể để muội mạo hiểm. Bỏ đi, cho dù là núi đao biển lửa, ta cũng đi cùng ngươi một chuyến.”

“Lâm Dật ca ca!”

...

“Đúng là một bộ phim tình cảm đậm sâu.”

Đột nhiên, một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Hai người đang đắm chìm trong nhu tình mật ý lập tức bừng tỉnh, kinh ngạc nhìn quanh, chỉ thấy một nam nhân mặc áo đen đứng trên tảng đá lớn.

“Nghiem Dục!”

Khương Sở Nhi nhìn thấy dáng vẻ người đó, sắc mặt ngay lập tức trắng bệch!

Nghiêm Dục, đệ tử thứ bảy của Vô Ưu lão tổ, Kim Đan sơ kỳ, là kẻ xảo trá tàn nhẫn, luyện được một Phệ Hồn tiên, là kẻ ngoan độc nhất.

Tại sao hấn lại ở đây?

Tu vi của Khương Sở Nhi cũng chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi. Sở dĩ nàng có lòng tin vào được Vô Ưu sơn chính là vì có một thứ linh khí giúp ẩn thân, có thể giấu được cảm ứng của tu sĩ Kim Đan kỳ.

Ai biết, nàng còn chưa lên núi thì đã gặp phải Nghiêm Dục.

Lần này xong rồi!

Lúc này, nàng nghe thấy “bịch” một tiếng, âm thanh sợ hãi của Lâm Dật vang lên: “Nghiêm tiên bối, vẫn bối tuyệt không có ý đối đầu với Vô Ưu sơn, là nàng, đều là nàng ép ta tới...”

Khương Sở Nhi nhìn nam nhân vừa thề muốn cùng mình đồng sinh cộng tử khi nãy, lúc này lại giống một con chó quỳ dưới đất cầu xin Nghiêm Dục tha thứ, tức giận đến mức run rẩy cả người, suýt chút nữa phun ra máu.

Nghiêm Dục cười: “Thật là hèn hạ, đây là mặt mũi của danh môn chính phái sao, so với đệ tử của lục phái tà đạo bọn ta cũng không kém hơn là bao.”

Lâm Dật là đệ tử của Tùng Sơn phái, cũng thuộc môn phái chính đạo.

“Phải, phải, vẫn bối hèn hạ bì ỏi...”

Nghiêm Dục chưa giết hấn, nói: “Ngươi có thể rút rồi!”

Thực lực của Tùng phái Sơn vốn không yếu, hơn nữa có quan hệ sâu sắc với tứ đại chính đạo bên trong Thủy Nguyệt cung, cho nên tốt nhất là không nên kết thù với Tùng Sơn phái.

Lục phái tà đạo có thể sinh tồn cũng là vì không đắc tội với đệ tử của tứ đại chính đạo.

Lâm Dật như được đại xá, bò dậy chạy trốn.

Nghiêm Dục nhìn Khương Sở Nhi, trong mắt loé lên tia tham lam: “Ngươi vừa nói, Khương gia các ngươi có một thứ pháp

bảo của tổ truyền còn để trên núi...”

“Ngươi đừng mơ tưởng!”

Khương Sở Nhi quyết không để pháp bảo của tổ truyền rơi vào tay đệ tử của lão tặc Vô Ưu, muốn tự mình kết liễu, nhưng lại đột nhiên phát hiện, bản thân không cử động được.

Nghiêm Dực cười: “Muốn tự sát? Còn phải hỏi ta đây. Bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn. Một là ngươi dẫn ta đi lấy pháp bảo, ta không giết ngươi.”

“Hai là ta cho ngươi ném thử mùi vị muốn sống không được, muốn chết không xong. Cho đến khi ngươi không chịu nổi, dẫn ta đi lấy pháp bảo.”

Khương Sở Nhi thầm tuyệt vọng.

Hy vọng báo thù cho gia tộc cuối cùng cũng không còn.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên: “Ngươi vẫn còn lựa chọn thứ ba, đưa pháp bảo cho ta, ta giúp ngươi giết hắn.”

Lúc này, Khương Sở Nhi phát hiện, bản thân có thể cử động, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Nàng quay đầu nhìn lại, thấy bên người xuất hiện một đôi nam nữ từ lúc nào không hay.

“Ngươi muốn chết sao!”

Nghiêm Dực cũng cực kỳ kinh ngạc, đang muốn ra tay, nhưng nháy mắt đã cảm nhận được một luồng áp lực lớn trời chạt hẳn, cũng không thể động đậy.

Lúc này, hắn bị dọa sợ đến vỡ mật, dựa vào pháp lực, có thể trời chạt hẳn.

“Không thấy ta đang nói chuyện làm ăn sao, cút!” Nam nhân cầm đầu vung tay áo, đánh Nghiêm Dực sang một bên.

Hắn cười híp mắt nói: “Thế nào, nếu như ngươi đồng ý, bây giờ ta giết hắn.”

Khương Sở Nhi không biết vị cao nhân tuyệt thế này đến từ đâu, không do mà dự gật đầu: “Ta đồng ý!”

Bùm!

Cái đầu của Nghiêm Dục nổ tung trong chớp mắt.

[Nhận được mười điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là hai mươi tám điểm.]

Tâm tình Cố Dương thật sáng khoái, xử lý một tu sĩ Pháp Lực nhất trọng có thể đổi được một món thần binh tuyệt thế, mua bán như vậy quá có lời.

Thêm với tu sĩ Kim Đan kỳ này có thực lực cũng quá yếu đi, kém Kim Đan kỳ đã từng gặp phải ở Bất Quy sơn không chỉ có chút xíu đâu.

Chương 327: Một món pháp bảo

Bọn họ đã đi tới sát bên cạnh rồi, tên gia hỏa kia lại không hề phát hiện ra, quá vô dụng rồi.

Trong khoảng cách gần, thân thể yếu ớt của tu sĩ kia thì giết thoải mái giống như võ giả Phàm cảnh.

Cố Dương lật sạch đồ trên thi thể, giới đầy, lại có đến ba món linh khí, năm món pháp khí, tất cả đều là mấy loại pháp khí bàng môn tà đạo, chuyên để chơi khăm người khác.

Hắn nạp luôn giá trị, nhận được ba mươi điểm năng lượng, số dư đạt đến năm mươi tám.

“Nơi đây quả nhiên là một kho báu.”

Giết chết vị tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, còn nhận được đến bốn mươi điểm năng lượng.

Nếu đổi lại ở Hoàng Tuyền động thiên và Kim Đình động thiên thì không thể nào có được tiền lời cao đến như vậy đâu.

Hoàng Tuyền động thiên, xử lý một quý vật Pháp Lực cảnh chỉ được có năm điểm năng lượng.

Kim Đình động thiên thì có thể nhận được đến mười điểm, nhưng ở nơi đó vốn không hề có pháp khí gì cả.

Cố Dương hỏi nữ tử kia: “Pháp bảo gia truyền của ngươi giấu ở đâu?”

Khương Sở Nhi thấy Nghiêm Dực nổ tung đầu, trong lòng vừa cảm thấy sáng khoái lại vừa cảm thấy khiếp sợ.

Vừa giờ tay nhắc chân đã giết một tu sĩ Kim Đan kỳ, chẳng lẽ vị trước mắt đây là một Nguyên Anh lão quái sao?

Tuy rằng vị thanh niên trước mắt này chỉ biểu hiện ra tu vi là Kim Đan kỳ, nhưng nàng biết, Nguyên Anh lão quái thường có điểm cổ quái của riêng mình, che giấu tu vi bản thân không hề có gì khó khăn.

Trong lòng Khuông Sở Nhi lại mừng thầm, có một vị Nguyên Anh lão quái đi tìm Vong Ưu lão tổ gây phiền toái, đó là chuyện cực tốt.

Vong Ưu lão tặc cực kỳ gian xảo, làm việc cực kỳ cẩn thận khéo đưa đẩy, chưa bao giờ đắc tội danh môn đại phái, chỉ xuống tay với người và thế lực không có bối cảnh.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn có thể tiêu dao mấy trăm năm.

Thực lực bản thân hắn rất mạnh, là tông sư tả đạo tiếng tăm lừng lẫy, mặc dù Nguyên Anh lão quái bình thường không ưa hắn, nhưng cũng không muốn đắc tội với hắn.

Hiện giờ cuối cùng có một cường giả Nguyên Anh dám gây sự với Vong Ưu sơn, nàng tất nhiên vui mừng rồi.

Nếu như nhờ món pháp bảo kia mà có thể khiến cho bọn họ kết thù không đội trời chung, vậy mới càng tốt.

Với tư chất của nàng, cho dù được một món pháp bảo mà muốn báo thù thì đều là hy vọng xa vời.

Chuyện mới vừa rồi đã khiến cho nàng dứt bỏ hoàn toàn ý tưởng dựa vào bản thân để báo thù.

Bất cứ một đệ tử nào của Vong Ưu lão tặc đều có thể khiến cho nàng muốn sống không được, muốn chết không xong.

Khương Sở Nhi nói: “Ở trong một khe núi nào đó, có một hồ nước, thứ kia ở ngay dưới đáy hồ.”

“Không đối gạt tiền bối, món pháp bảo kia là do tổ tiên đoạt được trong lúc vô ý, không có uy lực gì, nhưng trong đó có

một môn công pháp. Tiền bối được món pháp bảo kia, có thể cho vãn bối một phần công pháp ở trong đó không?”

Khi nàng đưa ra yêu cầu này, trong lòng vô cùng bất an, gần như kiên trì nói ra.

Khương gia đã từng nở mày nở mặt, mặc dù tổ tiên chưa tới Nguyên Anh cảnh, nhưng đã là Kim Đan hậu kỳ, coi như là cường giả một phương.

Sau này vị tổ tiên kia mất tích, môn công pháp kia cũng bị mất tích, Khương gia nhanh chóng xuống dốc.

Quan trọng nhất với nàng vẫn là môn công pháp.

Cô Dương một tiếng đáp ứng: “Được.”

Yêu cầu này không hề quá mức.

“Đa tạ tiền bối.”

Khương Sở Nhi cực kỳ cảm kích, vội vàng quỳ xuống bái tạ.

...

.....

Một nơi nào đó trong Vong Ưu sơn, một nam một nữ đang đứng cạnh khe núi.

“Tiểu sư đệ đừng uổng phí sức lực nữa, năm đó gia gia gần như đã lật tung Vong Ưu sơn mấy lần đều không tìm được món pháp bảo kia của Khương gia. Nếu thật sự có một món pháp bảo như vậy, nào đến lượt ngươi chứ?”

Một nữ tử áo đỏ ngồi trên một tảng đá lớn bên hồ, trên đầu che một tấm lụa đỏ tung bay che khuất ánh mặt trời, hai chân nhúng vào trong hồ nước mát mẻ, vừa giữu cột nam tử bên cạnh.

Nàng là thân tôn nữ của Vong Ưu lão tổ, tên là Hồng Cẩm, xếp thứ ba.

Bên trong sơn cốc có một nam tử áo đen khác, đang cẩn thận tìm kiếm thứ gì đó, không bỏ qua bất cứ chỗ nào.

Hắn chính là đệ tử nhỏ nhất của Vong Ưu lão tổ, tên là Đới Tử Sơ.

Hắn coi như không nghe thấy lời Hồng Cẩm nói, tìm kiếm cả khe núi mấy lần nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Hồng Cẩm nghịch nước hồi lâu, thấy hắn vẫn giống như đầu gỗ, không hề hiểu phong tình, nên xoay người lại, dùng giọng nói câu người nói: “Tiêu sư đệ, ngươi không thấy nóng sao?”

Đới Tử Sơ lại không hề ngẩng đầu lên: “Sư tỷ, món đồ này thật sự quan trọng với ta, thừa dịp khi sư tôn không có ở đây mới có thể ra sau núi tìm kiếm. Đợi khi tìm được món đồ này rồi, ta nhất định sẽ đền bù cho sư tỷ.”

Hồng Cẩm bị mất hứng, tâm tình rất tệ, tức giận: “Ngươi cũng không nghĩ xem, nếu như họ Khương kia thật sự có pháp bảo, sao lại không mang theo trên người chứ? Lúc đó, nếu như hắn có pháp bảo trong người, gia gia làm sao có thể giết hắn được?”

Đới Tử Sơ không tranh luận với nàng, chỉ có hắn biết, Khương gia thật sự có một món pháp bảo như vậy.

Bởi vì tăng tổ phụ của hắn vốn là tô tử của Khương gia, đã từng nhìn thấy món pháp bảo kia.

Thậm chí tăng tổ phụ của hắn còn biết được, món pháp bảo kia được giấu ở nơi nào đó sau núi.

Năm đó khi Vong Ưu lão tổ diệt môn Khương gia, vị tổ tiên kia vừa vặn về quê thăm người thân, do đó tránh được một kiếp. Trước khi chết đã truyền bí mật này xuống.

Mãi cho đến một thế hệ Đới Tử Sơ rốt cuộc mới có tư chất tu luyện. Hắn trăm phương nghìn kế bái vào Vong Ưu sơn, vì tìm kiếm món pháp bảo kia.

Sau này một lần trùng hợp đã kết bạn với Hồng Cẩm tôn nữ của Vong Ưu lão tổ, từ trong miệng nàng biết được một bí mật.

Hóa ra vị lão tổ Khương gia thật sự bị Vong Ưu lão tổ giết chết.

Vong Ưu lão tổ giết cả nhà Khương gia, chiếm cứ nơi này làm sơn môn, cũng vì món pháp bảo kia của Khương gia.

Có thể khiến cho vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ để tâm như vậy, có thể biết được giá trị của món pháp bảo kia.

Mấy ngày này Đới Tử Sơ đã tìm kiếm sau núi mấy lần, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Chương 328: Một món pháp bảo (2)

“Rốt cuộc được giấu ở đâu?”

Hắn đứng bên hồ, trong tay cầm một la bàn, kim đồng hồ trên la bàn vẫn không động, vậy có ý nghĩa rằng gần đây không hề tồn tại cấm chế nào.

La bàn này là một món pháp khí, chuyên dùng để thăm dò pháp trận và cấm chế, cho dù trận pháp giấu kín đến cỡ nào đều không thể gạt được nó.

Có một vài cấm chế giấu kín có thể giấu giếm được thần thức của Nguyên Anh tu sĩ, nhưng không cách nào tránh thoát được la bàn thăm dò.

Nhưng mà hắn đã đi khắp khe núi này rồi, ngay cả vách núi đều không bỏ qua.

Nhưng lại không thu hoạch được gì cả.

Dựa theo di ngôn của tầng tổ phụ hắn, vùng hồ nước này là chỗ có khả năng cất giấu món linh bảo đó nhất.

Rốt cuộc đã sót mất chỗ nào rồi?

Đới Tử Sơ nhìn hồ nước trước mắt, kim đồng hồ của la bàn vẫn không hề động, có ý nghĩa rằng ở dưới nước này cũng không tồn tại cấm chế.

Đang hết lòng suy nghĩ, đột nhiên một tia chớp lóe lên trong đầu hắn.

Chẳng lẽ là...

Hắn thu hồi la bàn, gỡ một cái túi từ bên hông, đổ một con cá toàn thân màu đỏ tươi xuống.

Con cá này rơi vào trong nước rồi nhanh chóng khuấy lên từng trận lốc xoáy.

Sau nửa canh giờ, con cá nhảy lên vào trong tay hắn, phun một ấn tử bằng ngọc từ trong miệng ra.

“Tìm được rồi!”

Trong lòng Đới Tử Sơ mừng rỡ như điên.

Khương gia lại ném món pháp bảo này vào thẳng trong nước, không hề thiết lập cấm chế gì. Như vậy ngược lại khiến Vong Ưu lão tổ không cách nào tìm ra được.

Thời gian không phụ người có lòng.

Nhiều năm như vậy, hắn khổ tâm tốn sức gia nhập vào Vong Ưu sơn, hao hết tâm tư dụ dỗ Hồng Cẩm, cuối cùng chiếm được món pháp bảo tha thiết ước mơ này.

Theo vị tăng tổ phụ đã qua đời kia nói, vị tổ tiên của Khương gia mặc dù chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, nhưng thực lực lại cực kỳ cường đại, không hề kém hơn Nguyên Anh kỳ. Nhưng bình thường luôn làm việc khiêm tốn, hiếm có ai biết được.

Sở dĩ hắn có được thực lực cường đại như thế chính là bởi vì môn công pháp được cất giấu trong món pháp bảo này.

Đới Tử Sơ gấp gấp dán ấn tử này lên trên mi tâm, định dùng thần niệm đọc được công pháp trong đó.

Nhưng mà thần niệm đưa ra lại giống như trâu đất xuống biển, không hề phản ứng lại.

“Sao lại không được?”

Hắn lại thử rót pháp lực vào, dùng vài loại thu bảo quyết, vẫn không hề có bất cứ phản ứng gì.

Cuối cùng, thậm chí hắn còn dùng cả phương pháp nhỏ máu nhận chủ, vẫn không được.

Ấn tử kia giống như một vật chết vậy.

Sao có thể như vậy chứ?

Tâm tình Đới Tử Sơ thoáng bùng nổ.

Hắn hao hết trăm đấng nghìn cay mới lấy được pháp bảo, nhưng lại không cách nào nhận được công pháp bên trong đó, thậm chí không cách nào tế luyện được.

“Lại thật sự có pháp bảo.”

Hồng Cẩm ở bên cạnh cũng sửng sốt, lấy ánh mắt của nàng, tất nhiên có thể nhìn ra được khối ấn tử này không bình thường, đúng là pháp bảo không thể nghi ngờ.

“Để ta thử xem.”

Nàng cầm lấy khối ấn tử kia, thử vài cách đều không thể khiến nó sinh ra bất cứ phản ứng gì.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói truyền đến: “Vô dụng thôi!”

Hai người kinh hãi không nhỏ.

Lấy tu vi của bọn họ, có người vào khe núi mà lại không hề phát hiện ra.

Mặc dù lực chú ý của bọn họ đều đặt trên pháp bảo, nhưng có thể giấu giếm được cảm giác của bọn họ, tuyệt đối là một cường giả đáng sợ.

Phản ứng của hai người đều cực kỳ nhanh, tế ra linh khí của mình trước tiên.

Nhưng nhanh chóng, bọn họ sợ hãi mà phát hiện, bản thân lại không hề động được, ngay cả pháp lực trong thân thể đều không sử dụng được.

Nguyên Anh?

Trong lòng hai người sợ hãi đến cực điểm, có thể trong im hơi lặng tiếng giam cầm thân thể và pháp lực của bọn họ, chỉ có cường giả Nguyên Anh kỳ.

Chỉ thấy một hàng bốn người đang đi đến trước mặt bọn họ.

Hồng Cẩm lắp bắp nói: “Văn bối Hồng... Cẩm... Gia tổ Vong Ưu lão tổ...”

Thanh niên đứng đầu lại không để ý đến nàng, tay khẽ vẫy, đã hút khối ấn tử kia tới.

Một nữ tử trong đó nói: “Tiền bối, đây là món pháp bảo theo lời văn bối.”

Bốn người này chính là đám người Cố Dương.

Đều nói tới sớm còn không bằng tới vừa lúc. Khi bọn họ đuổi tới vừa vặn nhìn thấy món pháp bảo kia ở trong tay hai người này.

“Thứ đồ này sao lại ở đây chứ?”

Cố Dương cảm thấy khó có thể tin được, ấn tử này chính là một trong mấy khối Cửu Châu ấn.

Hắn không ngờ rằng nôi, pháp bảo theo lời Khương Sở Nhi thế mà lại sẽ là Cửu Châu ấn.

Chuyện này quá lạ lùng đi.

Hắn quay đầu nhìn Khương Sở Nhi: “Tổ tiên nhà ngươi làm sao lại có được vật này vậy?”

“Văn bối không biết.” Khương Sở Nhi lắc đầu nói, khi tổ tiên mất tích, nàng còn chưa sinh ra đâu, nào biết được chuyện này chứ.

Cố Dương tò mò hơn chính là tổ tiên của nàng nhận được truyền thừa trong đó như thế nào vậy.

Chẳng lẽ nhà nàng là huyết mạch của Hạ đế sao?

Đây là khối Cửu Châu ấn thứ sáu mà Cố Dương lấy được, nếu khối của lão Cao có thể đến tay, thì sẽ có bảy khối.

Còn có hai khối chưa rõ tung tích.

Cố Dương tu luyện “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” càng sâu thì lại càng thấy được vị Hạ đế kia không hề đơn giản.

Hắn có máu mô phỏng trong tay, có thể không ngừng gian lận, tốn thời gian lâu như vậy chỉ mới tu luyện ra được hai hóa thân. Không biết đến khi nào mới có thể tập hợp đầy đủ chín đại hóa thân đây.

Cũng không biết Hạ đế tu luyện như thế nào.

Hắn thu hồi khối Cửu Châu ấn kia, nhìn sang hai tu sĩ Kim Đan kỳ, chỉ vừa liếc mắt đã nhìn ra được hai người này tạo ra

sát nghiệt tuyệt đối không phải nhỏ, sát khí trên người cuộn lên.

Tuy rằng kém vị mới vừa rồi, nhưng đều chết chưa hết tội.

Người trong tả đạo này thật sự đều không khác gì ma đầu ở trong mắt người bình thường. Luyện chế pháp khí, hờ ra lại giết người, trước khi giết chết còn tra tấn đủ kiểu để lấy được oan hồn, âm khí các kiểu.

Cổ Dương đã gặp phải ba vị Kim Đan kỳ, trên tay mỗi người đều có ít nhất mấy trăm thậm chí mấy ngàn mạng người.

Quả thật khiến người ta giận sôi.

Chương 329: Giết Nguyên Anh

So ra, người trong chính đạo ví dụ như Cổ Giang kiếm phái, tuy rằng làm việc bá đạo chút, không quan tâm đến võ đức, nhưng ít nhất sẽ không lạm sát người vô tội.

Cổ Dương nhìn đôi nam nữ trước mắt, trong mắt không hề có chút độ ấm nào, nói: “Hai vị, các ngươi có thể gọi người.”

Lúc này Hồng Cẩm và Đới Tử Sơ đột nhiên phát hiện ra mình có thể động.

Vèo!

Hồng Cẩm lập tức hóa thành một đường cầu vồng bay nhanh mà đi, kiếm khí xông lên tận trời, lại tể ra một món pháp bảo.

Cổ Dương hơi kinh ngạc, xem ra trong tay Vong Ưu lão tổ thật sự có không ít thứ tốt, lại có thể cho tôn nữ này một món pháp bảo.

Ngay cả đệ tử chân truyền của Cổ Dương kiếm phái kia còn không có pháp bảo đâu.

Chỗ mi tâm của hắn bay ra một bóng dáng màu đỏ, đuổi theo Hồng Cẩm.

Bên kia, Đới Tử Sơ giơ tay nở ra một vầng sáng chói mắt ngay trên bầu trời. Về mặt của hắn hơi dữ tợn.

Hắn tự biết ở trước mặt một vị cường giả như vậy thì tuyệt đối không thể chạy thoát được. Hắn lại không giống như Hồng Cẩm, có được pháp bảo trong người.

Đã nhìn ra vị cường giả trước mắt này định thừa dịp sư tôn không có ở đây, một lưới bắt hết cả Vong Ưu sơn. Vì thế nên hắn không hề do dự phát ra tín hiệu cầu cứu.

Vì sao chỉ có một mình hắn chết chứ?

Muôn chết, vậy mọi người cùng chết đi!

Đới Tử Sơ phát tín hiệu cầu cứu xong, té ra linh khí bản mạng, liều mạng tấn công kẻ địch.

...

.....

Toàn bộ Vong Ưu sơn đều có thể nhìn thấy được tín hiệu bắn lên ở sau núi.

Lập tức có bốn độn quang bay ra sau núi, bốn người này chính là bốn đệ tử của Vong Ưu lão nhân.

Dẫn đầu là đại đệ tử Viên Châu, từ rất xa đã nhìn thấy sau núi đánh đến náo nhiệt: “Dám đến Vong Ưu sơn giương oai, thật sự không biết sống chết.”

Ở trong cảm ứng của hắn, người đến chỉ là một Kim Đan kỳ thôi, nhưng thực lực không tầm thường, có thể chặn được tam sư muội và tiêu sư đệ liên thủ.

Nhưng mà thực lực như vậy lại dám đến Vong Ưu sơn gây chuyện, không hề để hắn vào trong mắt rồi.

Viên Châu người còn chưa tới, nhưng pháp bảo đã thả ra ngoài trước.

Đó là một thanh mộc côn, toàn thân tối đen, khói độc vờn quanh, thoạt nhìn là một món pháp bảo cực kỳ âm độc.

“Các ngươi cuối cùng đã đến rồi.”

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy vui sướng vang lên.

Giọng điệu kia giống như đã chờ mong từ lâu.

Không biết vì sao trong lòng Viên Châu hơi hồi hộp, có một dự cảm cực kỳ không ổn.

Ba vị sư đệ theo sát phía sau, độn quang đều khựng lại, đều cảm thấy không đúng.

Có thể bộc lộ tài năng trong môn phái ngư ông lẫn lộn như Vong Ưu sơn, trở thành đệ tử của Vong Ưu lão tổ thì đều là nhân vật cực kỳ thông minh.

Nếu người không đủ thông minh, cho dù thiên phú cao tới đây thì đều sớm bị gài bẫy.

Bọn họ có trực giác trên mức bình thường đối với nguy hiểm. Phát hiện không đúng sẽ chuẩn bị chuồn đi.

Nhưng mà đã muộn rồi!

Một bóng dáng màu vàng to lớn đánh về phía ba người sau cùng, vừa nhào tới đã nhảy đến trước mặt bọn họ.

Yêu thú?

Phản ứng của ba vị tu sĩ Kim Đan kỳ cực nhanh, gần như đồng thời tế ra linh khí.

Một đao, một tấm phướn và một lá cờ.

Ba món linh khí đồng thời bay về phía con yêu thú kia.

Trong tiếng vang phập phập, ba món linh khí thật sự đánh trúng con yêu thú kia.

Trên mặt ba người đều vui vẻ, đối mặt với linh khí của bọn họ lại không tránh không né, nó không chết cũng bị thương nặng.

Pháp khí trên Vong Ưu sơn am hiểu nhất là pháp khí và thân thể dơ bản, lỡ bị dính vào một chút thì không chết cũng bị lột da.

Nháy mắt tiếp theo nụ cười trên mặt ba người đều đã cứng lại rồi.

Ba món linh khí kia thế mà lại bị bắn thẳng ra ngoài, chỉ để lại ba dấu ấn màu đen ở trên thân con yêu thú kia.

Sao có thể chứ?

Bọn họ đang hoảng sợ, một bàn tay to đã chộp tới, nháy mắt chụp bọn họ thành thịt nát.

Đáng tiếc thay cho ba vị tà tu tung hoành nhiều năm ở Thủy Nguyệt động thiên, đã u mê hồ đồ dâng tính mạng đi như vậy.

...

Bên kia, đầu của Đới Tử Sơ đã nổ tung, còn đi trước ba vị sư huynh kia một bước.

Cố Dương giữ hấn lại là vì hấp dẫn cứu binh đến, đây gọi là vây điểm đánh tiếp viện, trí tuệ binh pháp cổ đại đấy.

Đệ tử còn lại quả nhiên bị mắc mưu.

Đệ tử của Vong Ưu sơn chỉ có một người không đến.

Một lần này hấn đã tiêu diệt bốn tên.

[Nhận được mười điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là sáu mươi tám điểm.]

[Nhận được hai mươi điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là tám mươi tám điểm.]

[Nhận được hai mươi điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là một trăm lẻ tám điểm.]

[Nhận được ba mươi điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là một trăm ba mươi tám điểm.]

Bốn nhắc nhở liên tiếp hiện lên, lập tức khiến số dư của hấn một lần nữa quay về một trăm điểm.

Hiện giờ chỉ có đại đệ tử của Vong Ưu lão tổ khó giải quyết nhất, người này có tu vi Bất Lộ cảnh, tuyệt đối không thể coi thường.

Cố Dương thấy vũ khí mà đối phương sử dụng lại là một món pháp khí thì biết vì sao trong mô phỏng mình lại bị thương rồi.

Bất Lộ cảnh, lại còn cộng thêm một món pháp bảo bản mạng, không hề dễ giết dc.

Sau khi có pháp bảo thì tu sĩ sẽ bù được nhược điểm lớn nhất. Dưới tình huống cận chiến, có pháp bảo hộ thể thì sẽ không dễ dàng bị võ giả tập kích.

Một trận này so đấu chính là thực lực cứng rắn chứ không phải kỹ xảo.

Cô Dương tay cầm Phượng Vũ đao, người đao hợp nhất, chém bay một cơn màu đen kia, giết về phía đối phương.

...

Viên Châu thấy bốn vị sư đệ lập tức mất mạng, mặc dù kinh hãi nhưng không loạn, ngay sau đó nhìn thấy đối phương một đao bổ pháp bảo của mình ra, khói độc này lại chặn ngoài thân.

Hắn đã biết cuộc đời gặp phải kẻ địch mạnh chưa từng thấy.

Pháp bảo này do hắn ngẫu nhiên có được, có thể nói đơn sơ, vốn chỉ có thể dùng để nện người khác.

Hắn tồn hai trăm năm thời gian, lấy vật độc nhất khắp thiên hạ mới luyện thành một cây độc côn. Chuyên dùng để phá pháp lực và nguyên thân của người khác.

Lúc này, thấy pháp lực của đối phương không hề sợ độc trên mặt độc côn, pháp bảo vẫn luôn làm việc thuận lợi lại lần đầu tiên ăn thiệt, khiến hắn cảnh giác hơn.

Chương 330: Đánh không lại, làm sao bây giờ?

Sau đó, Viên Châu thấy thanh niên kia thế mà lại nhào thẳng về phía hắn, nào đã từng nhìn thấy đấu pháp này đâu, theo bản năng định kéo xa khoảng cách.

Nhất thời, hai người triển khai một vòng truy đuổi trên Vong Ưu sơn, một đuổi một chạy.

...

Khương Sở Nhi và Hoàng Vĩnh Khang ở bên cạnh nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Một tu sĩ thoát nhìn chỉ có Kim Đan kỳ nhưng thế mà lại đuổi theo đánh một vị Nguyên Anh lão quái.

Chuyện này quá bạo lực đi.

Bên cạnh, Diệp Lăng Ba thu hồi tất cả pháp khí do bốn thi thể lưu lại, nàng thấy Cố Dương thật sự cần mấy thứ này.

Lực chú ý của Hoàng Vĩnh Khang nhất thời bị hấp dẫn tới, nhìn ngửa tay, pháp khí ở ngay trước mắt nhưng lại không thể cướp đi, thật sự quá khó tiếp nhận được.

Nhưng khi ánh mắt của hắn vô ý đụng chạm với Diệp Lăng Ba thì trong lòng lộ bộ.

Không biết vì sao, tu vi của hai người rõ ràng giống nhau, nhưng hắn lại sinh ra một cảm giác sợ hãi với nữ nhân này.

Lúc này, con cự viên kia gầm lên một tiếng, gia nhập vào trận chiến.

Viên Châu lấy một địch hai, nhất thời đỡ trái hở phải.

Con cự viên màu vàng kia lại cũng không hề sợ độc tố trên độc côn, bản lĩnh lớn nhất của hắn đã mất đi tác dụng, thoáng chốc bị áp chế khắp nơi.

Trong lòng hắn bực tức tới cực điểm, rõ ràng có bản lĩnh một thân nhưng dưới áp chế của một người một thú lại gần như không thở nổi, vốn không cách nào thi triển ra được thực lực của mình.

Chủ yếu nhất là đây là lần đầu tiên hắn gặp phải đấu pháp đánh cận thân như này, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào thoát khỏi đối phương được.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu đỏ bay sang bên này, há mồm phun ra một ngụm lửa, hoàn toàn bao trùm lấy hắn.

Tiếng đôm đốp vang lên, vài lá chắn bảo vệ trên người Viên Châu đã lập tức vỡ tan, hắn sợ đến mức mất hồn mất vía, vội vàng thu hồi pháp bảo vào trong người, bảo vệ Nguyên Anh.

Ngay sau đó một đường đao phong xẹt qua cổ hắn, chém đầu hắn xuống.

Đáng thương thay cho hắn nhân vật đường đường là một vị đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ, vừa dậm chân một cái ở Thủy Nguyệt động thiên, mặt đất đều run rẩy, dưới đấu pháp kiêu lưu manh như vậy đã bị hủy thân thể.

Chỉ thấy trên thiên linh cái có một tiểu nhân béo ụt ịt ôm một cây gậy màu đen đang hốt hoảng bỏ chạy.

“Ở phía đó.”

Ngoài ngàn dặm, trên bầu trời có một lão giả áo xanh dừng lại, lấy một la bàn ra, nhanh chóng đã định vị được vị trí của mục tiêu, lại hóa thành một đường cầu vồng, bay về phía đó.

Lão giả chính là Tịch Hàn sơn chủ của Cổ Giang kiếm phái.

Ngày đó thân tôn tử Lý Thượng của hắn bị người giết chết ở Bất Quy sơn.

Tôn tử này là người duy nhất trong gia tộc có hy vọng kế thừa y bát của hắn, người còn lại đều không được. Kết quả bị người giết chết, có thể nghĩ đến hắn sẽ phần nộ muốn điên đến cỡ nào.

Hắn để lại một đường thuật pháp ở trên người tôn tử kia, nếu như có ai giết hắn, hung thủ sẽ bị nguyên rửa.

Nguyên rửa kia cực kỳ nhỏ, nhưng lại có thể giữ được thời gian rất lâu.

Chỉ cần nguyên rửa kia còn đó thì cho dù chạy đến chân trời góc bể, Tịch Hàn sơn chủ đều có thể tìm được người.

Ai ngờ người nọ lại có thể hóa thành phượng hoàng, không đợi hắn đến gần đã bay đi mất, ngay cả hắn đều không đuổi kịp.

Sau này hắn dựa vào vài nhân tình, mời ba vị đồng môn cùng truy sát người kia.

Kết quả vị kia của Thủy Nguyệt tông ra tay cứu người mất, từ sau đó người kia đã biến mất. Ngay cả la bàn trong tay hắn đều không tìm thấy được bóng dáng.

Giống như đã không còn ở thế giới này.

Mãi cho đến ngày hôm qua Tịch Hàn sơn chủ phát sinh cảm ứng, lại một lần nữa phát hiện ra bóng dáng của tặc tử kia, nên mượn Huyền Quang tráo của sư muội. Một đường lần theo dấu vết lại đây.

Hắn cách tên tặc tử này đã không xa.

Hơn ngàn dặm không hề xa xôi gì đối với tu sĩ Nguyên Anh.

Không bao lâu, Tịch Hàn sơn chủ cũng đã đến Vong Ưu sơn.

“Lại ở Vong Ưu sơn.”

Trên mặt hắn xuất hiện thêm vài phần nghiêm túc.

Vong Ưu lão tổ chính là ngón tay cái của tả đạo, Nguyên Anh hậu kỳ. Tu vi còn cao hơn hắn một tầng. Nghe nói trong tay có một món pháp bảo vô cùng lợi hại.

Nếu thật sự đánh lên, hắn không có mười phần thắng.

Tịch Hàn sơn chủ chẳng qua chỉ là Nguyên Anh trung kỳ, một thanh Tịch Hàn kiếm, cộng thêm Huyền Quang tráo, tự bảo vệ mình đều không thành vấn đề.

Nhưng mà hắn đến đây vì báo thù chứ không phải vì đánh nhau với Vong Ưu lão tổ.

Vội vàng vọt vào Vong Ưu sơn, rất có thể gây ra hiểu lầm.

Đang chân chừ thì nhìn thấy một đường quang mang đang từ xa mà đến, kia rõ ràng là một Nguyên Anh. Đang hốt hoảng bỏ chạy.

Tịch Hàn sơn chủ sửng sốt, nhanh chóng nhận ra được đó là đại đệ tử của Vong Ưu lão tổ, Viên Châu Nguyên Anh sơ kỳ.

“Ai ép Nguyên Anh của hắn ra vậy?”

Hắn hơi giật mình, trên Vong Ưu sơn rất có thể đã xuất hiện biến cố trọng đại gì.

Nguyên Anh là thủ đoạn mạnh nhất của tu sĩ Nguyên Anh, lúc không chế sử dụng pháp bảo, uy lực vô cùng cường đại.

Đồng thời cũng là một điểm yếu nhất của tu sĩ Nguyên Anh, rất nhiều thứ đều có thể tạo thành uy hiếp trí mạng đối với Nguyên Anh, ví dụ như lời pháp, linh khí tà phái chuyên làm dơ bản Nguyên Anh vân vân.

Một khi Nguyên Anh bị ép ra thì có ý nghĩa đã rơi vào đường cùng.

Đây là Vong Ưu sơn, ai có thể ép Viên Châu đến như thế này?

Đúng lúc này, Tịch Hàn sơn chủ cảm thấy một phen tim đập nhanh, một ánh đao khó có thể hình dung vượt qua không gian lao đến, chém lên trên Nguyên Anh của Viên Châu.

Nguyên Anh không kịp rên rỉ một tiếng đã bị xóa đi dưới ánh đao này.

Ở đó chỉ còn lại một cây gậy tối đen.

“Là hấn?”

Tịch Hàn sơn chủ thâm chấn động, không khỏi hít sâu một hơi.

Hấn đã từng truy sát người kia, đuổi hơn phân nửa thế giới động thiên, rất hiểu biết thủ đoạn của tên tặc tử kia. Vừa thấy ánh đao kia quét xuống đã biết chính là người kia.

“Không ngờ hấn đã là Kim Đan trung kỳ rồi!”

Mấy tháng trước người kia mới chỉ có tu vi Trúc Cơ thôi.

Hiện giờ hấn thế mà lại đã là Kim Đan trung kỳ, tốc độ như vậy quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Chương 331: Đánh không lại, làm sao bây giờ? (2)

Đáng sợ hơn chính là hắn có thể giết chết Viên Châu đang Nguyên Anh sơ kỳ.

Cho dù Viên Châu là tu sĩ tả đạo, tu luyện công pháp bàng môn. Còn xa mới có thể sánh bằng huyền môn chính tông.

Nhưng mà cho dù như thế nào thì đây vẫn là tu sĩ Nguyên Anh mà.

Lại bị một Kim Đan trung kỳ làm thịt.

Chuyện này thật sự quá mức khiêu chiến sức tưởng tượng của người ta.

...

Lúc này, bóng dáng ngày nhớ đêm mong, hận không thể nghiền xương thành tro đã xuất hiện trong tầm mắt Tịch Hàn sơn chủ, hút món pháp bảo chỗ Viên Châu kia đi rồi.

Người kia nhìn hắn, nhưng lại không trốn đi mà nở nụ cười: “Người cuối cùng đã đến rồi.”

Àm râm!

Tịch Hàn sơn chủ không hề do dự té Huyền Quang tráo trong tay ra, lập tức mở ra cảnh tượng trời màu đen, bao bọc trăm dặm xung quanh vào trong đó.

Huyền Quang tráo là một món pháp bảo hộ thể, pháp bảo phi kiếm tầm thường khó mà chém ra.

Lúc đấu pháp, dùng Huyền Quang tráo bao bọc mình lại thì có thể đứng ở thế bất bại.

Nhưng hắn lại đi ngược con đường này, coi Huyền Quang tráo trở thành một cấm chế mà sử dụng, mở ra phạm vi lớn nhất. Một lần này, cho dù tiểu tử kia có tốc độ lại nhanh nữa cũng tuyệt đối không thể nhanh hơn Huyền Quang tráo được.

Nhưng mà một lần này hắn đã tính sai rồi, đối phương vốn không định chạy trốn.

“Một lần này, ngươi trốn không thoát đâu.”

Tịch Hàn sơn chủ lạnh lùng nói: “Hôm nay bọn tọạ muốn để cho ngươi lên trời không đường, xuống đất không cửa.”

Huyền Quang tráo bao trùm cả hai người vào trong đó, ai cũng đừng mong đi.

...

... ..

Cố Dương nhìn quang sáng kéo dài đến hơn trăm dặm, cuối cùng đã biết được vì sao trong mô phỏng mình lại sẽ bị giết.

Pháp bảo này khá thú vị.

Hắn vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Không phải ta chỉ giết một tên đệ tử của các ngươi thôi à? Ngươi một Nguyên Anh lão quái, không đến mức phải truy sát như vậy chứ?”

“Hắn là tôn tử của ta.”

Đã hiểu.

Cố Dương không vô nghĩa nữa, trực tiếp khai chiến.

Tịch Hàn sơn chủ đã triệu Tịch Hàn kiếm ra, thi triển tu vi suốt đời, hóa thành một đường kiếm cầu vòng, giết về phía Cố Dương.

Chỉ khoảng nửa khắc Cố Dương đã rơi vào thế phòng thủ.

Từ khi chào đời cho đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn bị người đưa vào thế hạ phong trong chiến đấu ở trong đời thực.

Cuối cùng hắn đã thấy được chỗ cường đại của tu sĩ thế giới này, một thanh phi kiếm xẹt qua đủ loại độ cong huyền ảo, mỗi một kiếm đều tấn công vào chỗ yếu nhất của hắn.

Kiểm pháp lúc này Tịch Hàn sơn chủ biểu hiện ra không hề kém đại gia kiếm pháp của Đại Chu.

Đây mới là độ cao chiến lực đại diện cho hệ thống tu luyện của thế giới này.

Cố Dương chỉ có thể cẩn thận phòng thủ sân nhà, đánh đến vô cùng gian khổ.

...

Đang trong chiến đấu, ba người Diệp Lăng Ba cuối cùng đã chạy đến.

“Nguyên Anh trung kỳ?”

“Băng Sương Kiếm Pháp! Cổ Giang kiếm pháp?”

Hoàng Vĩnh Khang và Khương Sở Nhi đồng thời kêu lên.

Diệp Lăng Ba lại xem rất nghiêm túc, đắm chìm trong kiếm pháp và đao pháp huyền ảo của hai người.

Con đường tu hành, đến cuối cùng đều trăm sông đổ về một biển.

Phi kiếm thuật mà Tịch Hàn sơn chủ sử dụng cũng ẩn chứa lý lẽ võ đạo. Thêm với vì là Ngự Kiếm thuật, hình thức càng thêm tự do, chiêu thức biến hóa cũng nhiều hơn.

Chiến đấu cấp bậc này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Diệp Lăng Ba nhìn xem mà trong mắt chớp động lên tia sáng lạ liên tiếp, hiển nhiên thu hoạch rất nhiều.

Hai người khác mặc dù có cảnh giới giống vậy, nhưng lại xem hoàn toàn không hiểu, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra, Cố Dương rơi vào thế hạ phong.

Lúc này, trong lòng Hoàng Vĩnh Khang không nhịn được thì thầm, đã như vậy rồi, vì sao Cố tiên bối còn không vận dụng toàn lực?

Theo ý hấn, Cố tiên bối tuyệt đối không có khả năng là Kim Đan kỳ, nhất định là Nguyên Anh ngưng trang.

Bằng không, làm sao có thể giết Nguyên Anh giống như giết gà?

Hấn thấy Cố Dương bị đánh, không khỏi toát mồ hôi.

...

Cố Dương bị thanh phi kiếm bay lên bay xuống ép đến gần như không thở nổi, cái gọi là thủ lâu nhất định thua, tiếp tục như vậy, hẳn chắc chắn thất bại.

Một trận này đánh đến cực kỳ uất ức. Võ giả đối mặt với kiếm tu, thật sự rất thiệt thòi.

Kéo ra một khoảng cách, đối phương chỉ đâu đánh đó.

Nhưng hẳn lại không thể chạm vào dù chỉ một cọng lông của người ta.

“Kiếp pháp tốt!”

Hắn hét lớn một tiếng, cuối cùng bộc phát, một đao bất ngờ đánh bay phi kiếm.

Chính trong một lỗ hổng này, chỗ mi tâm của hắn có hai đường sáng rọi một vàng một đỏ bay ra, giết về phía đối phương.

Mới vừa rồi khi hắn nhận ra được khí tức của Tịch Hàn sơn chủ thì đã thu hồi cả hai hóa thân.

Mục đích chính là vì đánh bất ngờ.

Quả nhiên, Tịch Hàn sơn chủ nhìn thấy hai thần thú đột nhiên xuất hiện, lấp bắp kinh hãi, thu hồi phi kiếm hợp nhất với thân, hóa thành kiếm cầu vòng nhanh chóng kéo khoảng cách ra

Hắn đã sớm điều tra kỹ càng tỉ mỉ chuyện tôn tử bị giết ngày đó, sau khi phục dựng lại đã biết ngày đó tôn tử bị chết như thế nào.

Hắn nào có thể cho Cố Dương có cơ hội cận chiến được?

Chỉ cần kéo khoảng cách ra thì có thể nắm giữ được quyền chủ động tuyệt đối.

Đây là ưu thế của tu sĩ, kéo khoảng cách ra rồi muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi.

Cứ như vậy, hai bên rơi vào cục diện bế tắc.

Tịch Hàn sơn chủ quyết tâm muốn chạy trốn, hai thần thú thật sự không làm gì được hắn cả.

Dù sao kém một đại cảnh giới và một tiểu cảnh giới, thực lực kém quá xa.

Cô Dương cuối cùng đã có một cơ hội thử đốc, nhưng lại không đi công kích tráo bảo hộ kia mà mở máy mô phỏng nhân sinh ra. Khi rơi vào cục diện bế tắc, bói một quẻ luôn không sai.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực nhị trọng. Người và Diệp Lăng Ba tiến vào Thủy Nguyệt động thiên. Ở Vong Ưu sơn đã giết chết bảy vị đệ tử của Vong Ưu lão tổ.]

[Sau đó người bị Tịch Hàn sơn chủ của Cổ Giang kiếm phái vây khốn, trận đại chiến này đánh hai ngày hai đêm. Đột nhiên Vong Ưu lão tổ tìm đến, ra tay giết chết người. Hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Một trận này lại đánh tận hai ngày hai đêm.

Cô Dương nhìn mà thảm chấn động, thế chẳng phải danh hào Cổ Nhất Dao của hắn đã thành chuyện cười rồi sao?

Chương 332: Thu hoạch lớn

Nói trắng ra, lấy thực lực của hắn và Tịch Hàn sơn chủ này, người này không làm gì được người kia cả.

Nếu không phải Vong Ưu lão tổ xuất hiện, không biết hai người bọn họ sẽ đánh đến ngày tháng năm nào.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm hai mươi hai tuổi.]

“Ta chọn điều hai.”

Nháy mắt trong đầu Cô Dương đã xuất hiện thêm kinh nghiệm của một cuộc chiến đấu, chính là trận chiến với Tịch Hàn sơn chủ này.

Lập tức, trong lòng hắn xuất hiện thêm mấy phần thắng.

Vậy có ý nghĩa rằng hắn đã quen thuộc với chiêu thức của đối phương, đối phương lại không có đủ hiểu biết về hắn.

Bằng vào một điểm này thôi đã là ưu thế cực lớn rồi.

Nếu sử dụng tốt đã đủ để cho hắn một ngạc nhiên lẫn vui mừng to lớn.

Nhưng mà còn chưa đủ.

Cô Dương lại mở một lần mô phỏng nữa ra.

[... Người một kích toàn lực, phá vỡ cấm chế của Huyền Quang tráo, thân hóa phượng hoàng, mang theo mấy người Diệp Lăng Ba bỏ trốn mất dạng. Trả cái giá tổn thất hai hóa thân, cuối cùng thoát được một mạng.]

[Hai người rời khỏi Thủy Nguyệt động thiên, trở về Văn viện. Người trốn vào trong hoàng cung, chuyên tâm tu luyện.]

[Người nhận được “Thần Chúc Quyết” từ trong khối Cửu Châu ấn thứ sáu, luyện thành tầng thứ sáu.]

[Trong lúc vô tình người phát hiện ra được Ất Mộc thần đỉnh có thể hóa giải độc tố trên độc côn, nên trồng nó ở trong thần đỉnh...]

[... Sau khi thanh lọc được độc trên đó, cây gậy gỗ kia mọc ra bộ rễ và cành lá. Một lần nữa sống lại.]

[... Mười năm sau, cây này chỉ cao thêm một tấc. Cùng năm đó, Tần Vũ dấy binh phạt Chu...]

[... Hương thọ ba mươi sáu tuổi.]

Cây mộc côn màu đen kia?

Cô Dương nhìn thấy miêu tả về cây mộc côn kia ở trong mô phỏng, trong lòng hơi kỳ lạ.

Chẳng lẽ thứ đồ này có gì đặc thù sao?

Lại nói tiếp, thần binh tuyệt thế này quả thật đủ cổ quái.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thần binh cổ quái như vậy, nếu phải nói ở đâu, hoàn toàn chính là nguyên vật liệu.

Một cây mọc còn lại có thể tế luyện ra thành thần binh.

Đáng tiếc thay Bất Lộ cảnh kia, người lẫn Nguyên Anh đều bị hấn tiêu diệt rồi, không có chỗ để hỏi.

Nói thật, hấn chỉ chưa tới kịp thôi, bằng không, chắc chắn đã bị hấn tiện tay nạp giá trị rồi.

Thứ đồ vừa nhìn đã thấy tà ác này, hấn không tình nguyện giữ lại bên người.

Hiện giờ thì thôi, hấn ngược lại cảm thấy có thể tạm thời giữ lại.

Một trận chiến này hấn đã thu hoạch được số lượng lớn năng lượng rồi, tạm thời không bị thiếu.

Mới vừa rồi phượng hoàng hóa thân đã giết nữ đệ tử kia, nhận được ba mươi điểm năng lượng, lúc trở lại còn mang theo một món pháp bảo và vài món linh khí, thêm với riêng vị Bất Lộ cảnh kia đã nhận được một trăm điểm rồi.

Lúc này, trừ bỏ hai lần mô phỏng, số dư hiện giờ của hấn là hai trăm hai mươi tám điểm.

Pháp bảo linh khí các thứ còn lại hấn còn chưa nạp giá trị đâu.

Một lần này có thể nói phát tài một khoản tiền dữ dội.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn điều một.”

Nháy mắt, chân nguyên trong cơ thể Cố Dương đã tăng trưởng một mảng lớn. Đồng thời chiếm được một loại sức mạnh hoàn toàn mới.

“Hóa ra là Chúc Long!”

Công pháp trong một khối Cửu Châu ấn này là “Thần Chúc Quyết”, thần thú tương ứng là Chúc Long, mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là ban đêm, chiếu sáng âm phủ.

Nhưng mà chỉ có tầng thứ nhất, còn chưa có công dụng gì.

“Tiếp tục.”

Cố Dương không hề dừng lại, mở lần mô phỏng thứ ba ra.

...

.....

Cách đó không xa, Tịch Hàn sơn chủ ổn định đánh ổn định đâm, người kiếm hợp nhất, vòng quanh hai thần thú kia, vốn không đánh bừa với chúng.

Đừng nhìn hai thần thú chỉ Kim Đan kỳ, thân thể lại mạnh mẽ đến cực điểm. Muốn giết chúng nó còn phải phí một phen công phu.

Người đề cho hấn kiêng kỵ nhất chính là Cố Dương tránh ở bên cạnh, kẻ này gian xảo, đủ loại thủ đoạn ùn ùn. Không cẩn thận là sẽ bị lật thuyền trong mương.

Hấn tình nguyện cẩn thận một chút cũng tuyệt đối không muốn cho tiểu tử kia có thể thừa dịp cơ hội.

Tu vi của hấn rất cao, cho dù tiêu hao thì vẫn có thể tiêu hao chết đối phương.

Cho nên mới có thể xuất hiện cảnh tượng như vậy, hai thần thú Kim Đan kỳ đuổi theo đánh một tu sĩ Nguyên Anh.

“Hả?”

Tịch Hàn sơn chủ dây dưa với hai con thần thú, thật ra vẫn phân một nửa lực chú ý lên trên người Cố Dương. Đột nhiên nhận thấy được khí thế của tiểu tử kia đang kéo lên.

Pháp lực thế mà lại không hiểu sao tăng thêm một đoạn.

“Sao thế chứ?”

Trong lòng hấn hơi nghi ngờ.

“Hay là, sử dụng đan dược nào đó có tác dụng tăng thực lực lên trong khoảng thời gian ngắn?”

Hấn không khỏi đề cao cảnh giác, hoài nghi tiểu tử kia định lừa mạng.

Nhưng mà tiểu tử kia không hề có ý định liều mạng, không định phá vỡ Huyền Quang tráo, vẫn lơ lửng ở đó, không hề nhúc nhích.

“Hắn rốt cuộc định làm gì?”

Trong lòng Tịch Hàn sơn chủ có một dự cảm không hay, chuyện này rất khác thường.

Trong lòng hắn có đủ loại phương án, nhưng lại không hề nghĩ đến tình hình như thế. Giống như là hắn đang đứng ở đó chờ chết vậy.

Đột nhiên, khí thế trên người tiểu tử kia lại một lần nữa tăng vọt, pháp lực lại tăng thêm một đoạn.

“Đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn thâm chân động, hai lần liên tiếp, pháp lực không hiểu ra làm sao tăng lên, chuyện này thật quý dị.

Ngay sau đó là lần thứ ba, lần thứ tư...

Bất an trong lòng Tịch Hàn sơn chủ không ngừng mở rộng.

Mãi cho đến lần thứ bảy, trong lòng hắn đã biến thành hoảng sợ.

Cho dù hắn kiến thức sâu rộng cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

Trong một thời gian thật ngắn như vậy, tu vi của tiểu tử kia đã tăng lên ít nhất một giáp.

Cứ tăng lên như vậy, không bao lâu sau, đối phương sẽ có thể đột phá đến Kim Đan hậu kỳ.

...

“Không thể để tiếp tục như vậy được!”

Tịch Hàn sơn chủ cuối cùng không kiềm chế được, rẽ ngoặt lại, kiếm quang hừng hực, bay về phía Cổ Dương.

Còn không ra tay nữa, không bao lâu đoán chừng hắn còn không có cả cơ hội ra tay.

Lúc này, Cố Dương mở mắt, nhếch miệng nở nụ cười: “Người không có cơ hội.”

Chỗ mi tâm lại bay ra hai bóng dáng một trắng một đen.

Chương 333: Thu hoạch lớn (2)

Một con hổ màu trắng toàn thân hiện lên vẻ nghiêm trang, trong mắt chớp động lên tia sáng lạnh lẽo.

Một con rùa rắn có thân thể vừa dài vừa to.

Chính là thần thú Bạch Hổ và Huyền Vũ.

“Thần Hổ Quyết” và “Thần Quy Quyết” của hắn cuối cùng đã đột phá đến tầng thứ sáu.

“Còn nữa?”

Tịch Hàn sơn chủ nhìn mà sợ hãi trong lòng, chỉ riêng hai thần thú kia đã rất khó đối phó rồi. Bây giờ lại thêm hai con nữa, giờ đánh sao đây?

Liều mạng!

Chỗ mi tâm của hắn có một Nguyên Anh bay ra, phun ra một ngụm lửa nhỏ, Tịch Hàn kiếm sáng rực lên.

Ngay cả Nguyên Anh đều đã té ra rồi, cuối cùng hắn đã phải liều mạng.

Bốn con thần thú đồng thời phát động thần thông.

“Grào!”

Thông Thiên thần viên gào to một tiếng, đủ để lay động nguyên thần.

Phượng Hoàng phun ra một ngụm Phượng Hoàng chân hỏa.

Trong miệng Bạch Hổ phun ra một đường sáng trắng, sắc bén giống như kiếm khí.

Ba đường công kích đều đến, nhưng không cách nào rung chuyển được đường kiếm quang kia

Một kiếm này là công lực suốt đời Tịch Hàn sơn chủ, phải một kích nhất trúng.

Đã thấy thần thú Huyền Vũ chắn trước người Cố Dương đã thân thể biến lớn, trùm cả người Cố Dương vào bên dưới.

Keng!

Một đường kiếm quang này thật sự đâm lên trên mai rùa của Huyền Vũ. Phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thân thể to lớn của Huyền Vũ lao đảo, trên mai rùa rất nặng kia xuất hiện một vết thương thật sâu, có máu đen phun ra.

Vèo!

Nó hóa thành một tia sáng, chui vào chỗ mi tâm của Cố Dương.

“Đến lượt ta!”

Dùng Huyền Vũ đỡ một kích trí mạng kia xong rồi Cố Dương mới bắt đầu phản kích.

Kinh nghiệm đã lấy được từ trong lần mô phỏng đầu tiên, hấn đã bị tổn thất nặng dưới một kiếm này.

Nhưng một lần này hấn có thần thú Huyền Vũ ngăn cản giúp, không bị tổn hao gì cả.

Thêm với đã chế tạo ra một thời cơ ra tay hoàn mỹ.

Tịch Hàn sơn chủ lúc này đã cách rất gần.

Chiêu thức thứ ba của “Thiên Vấn Cửu Dao”, Thế Thôn Hoàn Vũ!

Một đao này có thể chém nát không gian. Trong tay Cố Dương hiện giờ đánh ra, nháy mắt vượt qua khoảng cách mấy chục thước, đường đao phong đã chém đến trước mặt Tịch Hàn sơn chủ.

...

“Không...”

Tịch Hàn sơn chủ một chiêu không trúng, trong lòng đã biết không ổn. Nhưng dù thế nào đều không nghĩ ra được đao của

đối phương lại nhanh chóng đến mức đó.

Thậm chí còn nhanh hơn cả kiếm quang của hắn.

Hắn thậm chí không phản ứng kịp nữa, thân thể đã bị một đao này chém thành thịt nát.

Chỉ có Nguyên Anh bọc lấy Tịch Hàn kiếm, hóa thành độn quang hốt hoảng mà chạy.

Tốc độ của hắn còn nhanh hơn Viên Châu mới vừa rồi gần một lần.

“Thu!”

Theo một tiếng hét lớn, tầng sáng màu đen trên bầu trời kia nhanh chóng hóa thành một vòng tròn, bay về phía Nguyên Anh của hắn.

...

“Định chạy trốn?”

Phượng Hoàng rải cánh dài ra, hóa thành một đường sáng đỏ kịp đuổi theo, há mỏ phun ra một đường chân hỏa nhằm thẳng vào kiếm quang đang bay trốn đi khiến thể của nó chậm lại.

Tiếp theo Bạch Hồ cũng chạy tới, miệng phun ánh sáng trắng, kiếm quang của Tịch Hàn sơn chủ bị đánh đến ngã trái ngã phải.

Thông Thiên thần viên bổ nhào đến, bàn tay to lớn vừa chop, đã chop vòng tròn màu đen kia vào trong tay.

“Chết!”

Cuối cùng, đao thứ hai của Cố Dương cũng đến.

Chiêu thức thứ ba của “Thần Tiêu Lục Diệt”, Thiên Địa Tịch Diệt!

Một đao này phá mở đường kiếm quang vừa rồi, Nguyên Anh ở chính giữa trong đó.

Nó còn chưa kịp rên một tiếng đã biến mất như bọt nước.

Thanh kiếm bén ngót phát ra một tiếng rên rỉ, thể mà lại quay đầu đâm về phía Cố Dương.

“Một món pháp bảo tốt.”

Cố Dương giơ tay bắt lấy nó, cho dù nó gãy giụa như thế nào đều không thể thoát khỏi bàn tay của hắn.

Sau khi mất đi chủ nhân, uy lực của thân binh tuyệt thế đã không đáng để lo.

[Nhận được hai trăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là hai trăm tám mươi điểm.]

Cố Dương nhìn thấy nhắc nhở này, tâm tình rất tốt.

Nguyên Anh trung kỳ, giá trị hai trăm điểm.

Cộng thêm hai món pháp bảo này, đầu tư mới vừa rồi, tất cả đều đã thu hồi vốn về.

...

.....

Mấy người ở bên ngoài xem cuộc chiến cũng đã xem đến choáng váng.

Một trận chiến này đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của mấy người Hoàng Thiếu Khang và Khương Sở Nhi.

Một vị Nguyên Anh đại lão đã chết đi trước mặt bọn họ như vậy.

Rung động trong lòng đã nhận lấy khó có thể hình dung được.

Đó chính là Nguyên Anh tu sĩ của Cổ Giang kiếm phái, đã bị giết đi dễ dàng như vậy rồi sao?

Trong thế giới này, tu sĩ Nguyên Anh của tứ đại chính đạo chính là tồn tại cường đại nhất. Tông sư tả đạo gì đó vốn không có cách nào so sánh được với tứ đại chính đạo.

Kinh khủng hơn chính là từ đầu đến cuối Cố Dương chỉ lộ ra chính là tu vi Kim Đan kỳ mà thôi.

Kim Đan chém Nguyên Anh, từ xưa đến nay cũng chỉ có một kỳ tài tuyệt thế của Thủy Nguyệt tông có thể làm được thôi, được tôn sùng là truyền kỳ.

Nhưng người kia chỉ chém Nguyên Anh của tả đạo thôi, thực lực còn xa mới có thể sánh bằng Nguyên Anh của chính đạo được.

Chờ Cổ Dương bay tới, trong mắt hai người đều mang theo kính sợ thật sâu.

“Đi thôi.”

Cổ Dương không hề lưu lại đây, mang theo bọn họ rời đi.

Cổ Kiếm sơn, trong tổ sư đường đột nhiên vang lên một trận kiếm thanh rên rĩ.

Nhất thời bội kiếm trên người toàn bộ đệ tử của Cổ Giang kiếm phái đều chấn động lên.

“Vạn kiếm tề minh! Là vị phong chủ đó qua đời rồi sao?”

“Trời ạ, xảy ra chuyện lớn rồi?”

“Chín vị phong chủ đều đang độ tuổi thanh xuân, sao có thể đột nhiên bỏ mình được, chẳng lẽ...”

“Cho dù là ai, dám giết phong chủ của Cổ Giang kiếm phái ta đều chết chắc rồi!”

...

Không chỉ có đệ tử bình thường âm ỉ lên, nội đường tổ sư, mấy vị phong chủ tề tụ, ngồi ở chủ vị là chưởng môn của Cổ Giang kiếm phái.

Phát ra tiếng rên rĩ chính là thanh kiếm đại diện cho Tịch Hàn phong kia.

Chủ một đỉnh núi, tu sĩ Nguyên Anh lại bị người giết chết. Đây là chuyện đã bao lâu rồi chưa có?

Cấp cao ở Cổ Giang kiếm phái đều tức giận.

Nguyệt Hồng phong chủ bình thường có quan hệ tốt nhất với Tịch Hàn phong chủ có phản ứng kịch liệt nhất.

Cho dù như thế nào nàng đều không ngờ rằng được, ngày hôm qua sư huynh mới tìm nàng mượn Huyền Quang tráo, hôm nay đã bỏ mình rồi. Trong lòng đau buồn không thôi.

Chương 334: Thiên Khu

Nàng và Tịch Hàn phong phủ là thân sư huynh muội, cùng bái một sư phụ, quan hệ không phải tầm thường.

Nàng nói ra chuyện sư huynh đã tìm nàng mượn Huyền Phong tráo.

Vài vị phong chủ nhất thời không nói được gì.

Hiển nhiên, bọn họ đã đoán được Tịch Hàn phong chủ mượn Huyền Quang tráo đi làm gì rồi.

Lần trước chính là do vị kia của Thủy Nguyệt tông ra tay chặn bọn họ.

Một lần này có phải vẫn là vị đó giết Tịch Hàn phong chủ không?

Lúc này, chương môn mở miệng: “Điều tra, nhìn xem rốt cuộc là ai giết Lý sư đệ.”

Ánh mắt của hắn đảo qua trên người mấy người, lạnh lùng nói: “Cho dù là ai hạ độc thủ, Cổ Giang kiếm phái ta nhất định sẽ báo mối thù sâu này.”

“Vâng, chương môn.”

Mấy vị phong chủ lĩnh mệnh mà đi.

Chỉ còn lại một mình chương môn, nhìn các đời tổ sư đang được cung phụng trên tổ sư đường, ánh mắt trở nên sâu thẳm: “Phù Minh Nghĩa, mấy trăm năm nay, người rốt cuộc đang mưu toan cái gì? Thế mà lại mặc kệ ba phái phát triển...”

Trong tổ sư đường hoàn toàn yên tĩnh, không hề có đáp lại.

...

.....

Một ngày sau, Đường quốc, Dương châu thành.

Đây là một tòa thành lớn phần hoa, trong thành, trong một viện tao nhã lịch sự, Khương Sở Nhi gõ một cửa viện.

“Vào.”

Bên trong truyền đến giọng nói Cố Dương.

Ngày hôm qua bọn họ một hơi bay ra hơn hai ngàn dặm, đi vào trong thành này, trạch viện này là một cứ điểm của Khương Sở Nhi, tạm thời ở đây.

Bởi vì cái gọi là nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, đây là biện pháp tốt để tránh né Cổ Giang kiếm phái lần theo dấu vết.

Đây vẫn là do Hoàng Vĩnh Khang nhắc nhở hần.

Sau khi Khương Sở Nhi vào nhà, cúi người thi lễ: “Bái kiến tiền bối.”

“Đây là công pháp người muốn.”

Cố Dương đưa một quyển tập qua, là “Thần Chúc Quyết” mà hần đã sao chép suốt đêm ra, đã đáp ứng nàng rồi, tất nhiên không thể nuốt lời được.

Khương Sở Nhi nhận lấy quyển tập kia, kích động trong lòng không thôi, nên vái: “Đa tạ tiền bối.”

Cố Dương nhắc nhở: “Thật ra môn công pháp này cực kỳ đặc thù, phải có tinh huyết của Chúc Long hỗ trợ mới có thể luyện thành được. Nếu không có tinh huyết, cho dù người tu luyện như thế nào đều sẽ không có thành quả gì.”

Khương Sở Nhi nghe xong rồi biến sắc, một lát sau mới cười khỏ nói: “Xem ra năm đó tổ tiên đã đi chỗ di tích đó, rất có thể vì tinh huyết Chúc Long.”

“Hả?”

Cố Dương vừa nghe lập tức tinh táo tinh thần, hần hơi tò mò về vị tổ tiên Khương gia đã luyện thành tầng thứ sáu của “Thần Chúc Quyết”.

Người này có thể có được truyền thừa “Thần Chúc Quyết” ở trong Cửu Châu ấn đã đủ ngạc nhiên rồi, còn có thể tu luyện đến Kim Đan kỳ, cũng chính là tầng thứ sáu.

Đây không phải thiên phú cao có thể giải thích được.

Môn công pháp này cần tinh huyết của thần thú hỗ trợ, vậy có ý nghĩa rằng người này có thể lấy được tinh huyết của Chúc Long.

Hắn hỏi: “Nói rõ ràng coi.”

Khương Sở Nhi ổn định tinh thần, nói: “Năm đó tổ tiên muốn đi một di tích để thám hiểm, nhưng một đi không trở lại. Thật ra trước khi đi hắn đã từng nói, lần đi này cực kỳ nguy hiểm, không biết có trở về được không. Nhưng mà đó là hy vọng duy nhất để cho hắn bước vào Nguyên Anh kỳ, không thể không đi.”

“Người biết chỗ di tích kia ở đâu không?”

“Thiên Khư!” Giọng điệu của Khương Sở Nhi trở nên khá trịnh trọng: “Trong truyền thuyết, đó là chiến trường của trận đại chiến giữa tiên nhân Thượng Cổ, cực kỳ nguy hiểm, cho dù Nguyên Anh lão quái đi vào đều chưa chắc có thể đi ra được.”

“Nhưng mà, nơi đó có lưu lại pháp bảo của tiên nhân Thượng Cổ, thậm chí là công pháp truyền thừa của tiên nhân.”

“Nghe nói, trừ bỏ Thủy Nguyệt tông ra, tổ sư của ba môn phái khác đều từng được đến truyền thừa và pháp bảo của tiên nhân nên mới tu luyện được đến Phân Thần kỳ, sáng lập môn phái, có thể có được địa vị ngang với Thủy Nguyệt tông.”

Vừa nghe đã biết là một nơi vô cùng nguy hiểm.

Cố Dương lại hỏi một vài vấn đề rồi mới để nàng rời đi.

“Thiên Khư...”

Hắn trầm ngâm một lúc, mở hệ thống ra, thấy số dư trên đó là bốn trăm hai mươi lăm điểm, đây là một khoản tiền lớn.

Đó là còn chưa kể đến bốn món pháp bảo kia đó, pháp bảo cực kỳ quý giá, cho dù là ở Thủy Nguyệt động thiên, về cơ bản cũng chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kỳ mới có thể có được thôi.

Lấy ra nạp giá trị hơi lãng phí.

Đặc biệt là giống như Huyền Quang tráo, loại pháp bảo dùng để hộ thể này vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Nếu vị Tịch Hàn sơn chủ kia không dùng nó vây khốn người ta mà dùng nó để hộ thể, mình muốn giết hắn đều rất khó.

Cốc cốc!

Lúc này, Hoàng Vĩnh Khang cũng đến rồi: “Tiền bối, người tìm ta sao?”

Cố Dương không nói nhảm, cầm lấy một món pháp khí, nói: “Thứ này cho ngươi.”

“Tiền bối quá khách khí...”

“Đây là người nên được, ta phải đi rồi, về sau ngươi tự thu xếp ổn thỏa nhé.” Cố Dương nói xong không hề lưu lại, mang theo Diệp Lăng Ba rời đi.

Chỉ để lại một mình Hoàng Vĩnh Khang ở trong sơn, hơi phiền muộn.

Hắn vốn nghĩ có thể tìm cách bái vị tiền bối này làm sư phụ hay không. Kết quả người ta không hề cho hắn cơ hội.

Hắn nghĩ lại: “Dù sao ở trong lòng ta đã coi hắn là sư phụ rồi.” Lại cao hứng lên, thưởng thức món pháp khí đó.

“Vị sư phụ này còn hào phóng hơn lão nhân nhiều.”

...

.....

“Chúng ta phải rời đi sao?”

Thật ra Diệp Lăng Ba không thể nào hiểu nổi, Cố Dương tiến vào Thủy Nguyệt động thiên chuyển này định làm cái gì, chỉ vì đi Vong Ưu sơn giết vài người thôi sao?

Hành vi như vậy thật sự khiến cho người ta không hiểu được.

Nhưng mà nàng không hỏi nhiều.

Có một chuyện, nàng rất rõ ràng, Cố Dương giết tu sĩ Nguyên Anh của Cổ Giang kiếm phái, bọn họ nhất định sẽ không chịu để yên cho đâu.

Còn có vị Vong Ưu lão tổ kia nữa, bị người dọn ỏ rồi, sao có thể nhịn được?

Thực lực của Cố Dương chắc còn chưa cường đại đến mức có thể chống lại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đi.

Toàn bộ Thủy Nguyệt động thiên đã không có chôn dung thân cho bọn họ rồi. Không đi nữa, sẽ nhanh chóng không đi được.

“Ừm.”

Cố Dương gật đầu.

Đêm qua hắn đã tiến hành một lần mô phỏng, biết được kết cục khi ở lại Thủy Nguyệt động thiên, có thể nói vô cùng thảm thiết, cuối cùng gây nên Thiên Nhân đại chiến, suýt chút nữa đã hủy diệt mất Thủy Nguyệt động thiên. Hắn cũng ngã xuống trong trận chiến kia.

Chương 335: Rút kiếm đi

Thời gian là một ngày sau, còn có một chút thời gian.

...

Nửa ngày sau, hai người Cố Dương quay về tới phía ngoài Hoàng gia trấn, trong ngôi miếu đồ nát này.

Thông đạo không gian kia đã biến mất, tấm bia đá cũng biến thành bột phấn.

Cố Dương cảm thấy cửa vào thông đạo không gian ở trong này chắc chắn không phải trùng hợp. Đặc biệt là không gian thần bí xuất hiện sau đó cất giấu Cửu Thần đỉnh và một món linh bảo càng xác nhận suy đoán của hắn.

Trên người Diệp Lăng Ba cất giấu rất nhiều bí mật. Tuy rằng nàng không tệ, nhưng mà ai biết sau khi nàng giác tỉnh tức tuệ rồi còn có thể giữ vững bản tâm hay không.

Cố Dương thấy nàng giống như định mở cửa vào động thiên ra, nói: “Trước đợi đã.”

Hắn mở hệ thống ra, quyết định thử chút.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao hai mươi điểm năng lượng.]

“Có.”

[... Người và Diệp Lăng Ba cùng nhau đi đến Thiên Khư, chỗ cửa vào Thiên Khư gặp phải năm vị tu sĩ Nguyên Anh của Cổ Giang kiếm phái, sau khi đụng độ hết nguy hiểm này đến nguy hiểm khác, người trốn vào trong Thiên Khư.]

[Nguyên Anh của Cổ Giang kiếm phái đuổi tới Thiên Khư, một vị Thiên Nhân tìm đến, ngăn cản tu sĩ Nguyên Anh của Cổ Giang kiếm phái. Ngay sau đó ba vị Thiên Nhân đều tới, vây công vị Thiên Nhân kia.]

[Trong hỗn chiến đã mở ra một cấm chế Thượng Cổ, một vị thần linh Thượng Cổ thoát khốn mà ra, vừa mới hé miệng đã ăn luôn một vị Thiên Nhân. Những người còn lại điên cuồng chạy trốn.]

[Người và Diệp Lăng Ba may mắn trốn thoát, vài ngày sau lại bị cuốn vào trong một lốc xoáy không gian, biến mất không thấy gì nữa.]

[Người chết, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Người của Cổ Giang kiếm phái điên rồi hay sao nhỉ, hẳn đã chạy trốn vào tận trong Thiên Khư rồi mà vẫn còn muốn đuổi theo hẳn.

Cổ Dương nghĩ, lại cảm thấy không đúng, mục tiêu của bọn họ chắc là vị Thiên Nhân kia.

Quả nhiên, ở đâu có người thì ở đó có giang hồ.

Cho dù tới cảnh giới Thiên Nhân, cũng không tránh khỏi có tranh đấu, ngấm ngấm mưu tính lẫn nhau.

Cổ Dương lắc đầu, quay đầu nói với Diệp Lăng Ba: “Chúng ta đi thôi.”

Diệp Lăng Ba vung tay lên, một thông đạo xuất hiện, hai người cùng nhau đi xuyên qua thông đạo đó, trở về Trích Tinh các.

“Chu viện trưởng?”

Hai người vừa về đến Trích Tinh các, thì đã thấy Chu Tông Nghiệp đứng đợi ở đó, Cổ Dương ngạc nhiên nói: “Sao người

lại ở đây?”

Chu Tông Nghiệp thấy hần cuối cùng cũng trở về, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Đợi người.”

Hần hơi khó hiểu: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đi theo ta.” Chu Tông Nghiệp quay người rời đi.

Cố Dương đi theo sau.

Diệp Lăng Ba còn muốn củng cố tu vi một chút, nên cũng không đi theo.

Một lát sau, người người đến viện của Chu Tông Nghiệp.

Hần lại dừng ở trước cổng, nói: “Đi vào đi, nghiệt do bản thân người tạo, thì tự mình giải quyết.”

Có ý gì?

Trong lòng Cố Dương có một chút nghi hoặc, đẩy cửa đi vào, chỉ thấy hai nữ tử ở trong viện, mỗi người ngồi một đầu, đang mắt to trừng mắt nhỏ.

“Thiên Lan?”

Hần nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, vô cùng bất ngờ: “Sao ngươi lại đến đây?”

Dựa theo mô phỏng trước đó của hần, nàng phải mất ít nhất vài năm sau, mới có thể đột phá đến Thần Thông cảnh, rời khỏi bí cảnh đó.

Chẳng lẽ, xảy ra chuyện rồi?

Cố Dương nghĩ đến đây, trong lòng căng thẳng. Trên người hai nữ nhân, đều bị hạ cấm chế, không cách nào vận dụng chân nguyên, cũng không thể động đậy.

Hần đã bị làm phiền, không nhìn ra tu vi cụ thể của Bùi Thiên Lan.

Lúc này, Chu Tông Nghiệp ngoài cửa giải trừ phong ấn trên người của hai người.

“Cố Dương!”

Trưởng công chúa thấy hần vừa vào cửa.

Chỉ nhìn con tiểu tiện nhân kia, mà không nhìn mình, tức nỏ phôi, quát: “Trong mắt ngươi không có bản cung phải không?”

“...”

Cuối cùng cũng đến rồi.

Cố Dương biết, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này, vừa hay, nhân cơ hội này lật ngửa ván bài đi, hấn nói: “Điện hạ, vị này, là...”

“Tù đã.”

Trưởng công chúa cắt ngang lời nói của hấn, ánh mắt nhìn chăm chăm hấn, ngẩng đầu, ngạo nghễ nói: “Bản cung là hậu duệ của thiên hoàng, tuyệt đối không có đạo lý cúi đầu làm thiếp. Cho dù trước đó ngươi có mấy nữ nhân, bản cung phải làm đại phòng.”

Cố Dương trực tiếp bị làm cho ngẩn người.

Ngươi đường đường là công chúa, làm sao có thể hầu hạ chung một chồng cùng với nữ nhân khác?

Không nên ghen tuông quá trớn, tình đoạn nghĩa tuyệt với ta, thậm chí là trở mặt thành thù chứ?

Làm đại phòng –

Thật là con mẹ nó mà.

“Chỉ bằng ngươi?”

Bùi Thiển Lan phản ứng rất dữ dội, với tính cách của vị trưởng công chúa này, nếu nàng muốn làm đại phòng, thì bản thân há có ngày nào dễ chịu?

Nàng kiên quyết phản đối: “Đừng nói ngươi là công chúa, cho dù ngươi là tiên nữ trên trời, thì cũng phải nói thứ tự đến trước sau.”

Ánh mắt trưởng công chúa trở nên cực kỳ nguy hiểm: “Làm sao, ngươi không phục?”

Keng!

Bùi Thiển Lan đã rút Linh Tế kiếm ra, kiếm ý uyển chuyển tràn ngập toàn bộ viện.

Tách tách...

Giữa hai nữ nhân, tia lửa văng khắp nơi, tranh phong đối lập nhau, có thể đánh ra bất cứ lúc nào.

Cô Dương chưa bao giờ nghĩ rằng, Bùi Thiên Lan luôn ôn nhu động lòng người, cũng có một mặt dững mãnh như vậy. Thật là mở rộng tầm mắt.

Có nên ngăn cản không?

Hắn hơi do dự.

Bằng không, cứ để các nàng đánh một trận đi.

Chưa kể, lấy thực lực để quyết định xem ai lớn ai nhỏ, cũng là một chủ ý không tồi.

Nếu không, hai người bọn họ không ai phục ai, nếu vừa gặp đã âm ỉ như thế, thì ai mà chịu nổi?

Nhưng, nếu như vậy, người thắng cuối cùng, phần lớn là trưởng công chúa, lúc này nàng rõ ràng đã là Kim Thân tam trọng.

Bùi Thiên Lan vừa đột phá, mới đến Kim Thân nhất trọng, làm sao có thể là đối thủ của hắn được?

Mấy nữ nhân khác, thì càng không được.

Đúng lúc đang giương cung bạt kiếm, một âm thanh truyền đến: “Náo nhiệt quá.”

Một câu nói, lại khiến khí thế của trưởng công chúa và Bùi Thiên Lan đã im lặng hóa giải.

Một bóng người từ ngoài cửa đi vào, mặc áo bào màu tím, thoạt nhìn vô cùng cao quý, chính là thái hậu đương triều Tô Ngung Yên.

Sau khi nàng dung hợp hóa thân ngoài thân, đã bước vào Pháp Lực cảnh, trên người càng có đủ loại pháp bảo linh khí.

Cô Dương cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ lạ, giống như có thể vượt lên tâm linh của người khác, khiến tâm tình trở nên bình thản.

Bùi Thiến Lan và trưởng công chúa rõ ràng là đã bị luồng sức mạnh này ảnh hưởng, khó mà nâng lên chiến ý.

Chương 336: Bí mật của Thiên Nhân

Bọn họ đồng thời đưa mắt nhìn Tô Ngung Yên, trong mắt đều cực kỳ kiêng kỵ.

Hai người bọn họ cộng lại, cũng chưa chắc là đối thủ, nếu thật sự muốn lấy thực lực để xếp lớn nhỏ, cuối cùng chính cung phân lớn chính là nữ nhân trước mắt này.

Tô Ngung Yên nhìn Cố Dương, ánh mắt hơi phức tạp: “Người lại mạnh hơn rồi.”

Cố Dương hỏi: “Có việc gì sao?”

“Vốn là có, bây giờ xem ra, chuyện này của bản cung là uổng công vô ích rồi.” Tô Ngung Yên mỉm cười, nói: “Có người dùng nhiều tiền, xin điều động Ảnh Tử Kiếm Thánh đến giết người.”

Ảnh Tử Kiếm Thánh, là một trong mười vị Kiếm Thánh thần bí nhất, hình như chưa từng có ai nhìn thấy khuôn mặt thật của hắn, đến vô ảnh đi vô tung, mới có danh hiệu như vậy.

Có thể có danh hiệu Kiếm Thánh, thực lực của người này đương nhiên là không thể nghi ngờ.

Cố Dương nói: “Loại chuyện này, phái người đến thông báo một tiếng là được, cần gì phải tự mình chạy đến đây một chuyến.”

Nàng chạy ra khỏi hoàng cung thế này, là chuyện rất nguy hiểm.

Trên thế giới này, người muốn nàng chết, chắc chắn có rất nhiều. Ở lại trong hoàng cung, đương nhiên là không có ai giết được nàng.

Ra khỏi hoàng cung, mất đi trận pháp bảo vệ, chỉ một vị Bất Lộ cảnh cũng đủ để giết chết nàng.

Tô Ngung Yên thản nhiên cười: “Bản cung muốn gặp người.”

Trưởng công chúa đột nhiên biến sắc: “Ngươi đường đường là thái hậu, hài cốt của trượng phu còn chưa lạnh, lại dám ngang nhiên câu dẫn nam nhân.”

Tô Ngung Yên cũng không tức giận, lạnh nhạt nói: “Nếu bản cung muốn câu dẫn, thì ngươi làm thế nào?”

Lần này trưởng công chúa không nhin nổi nữa, rút Trường Thu kiếm ra, tức giận nói: “Ta giết ngươi tiện nhân này!”

Nhưng, một kiếm này, lại không thể nào đâm ra được.

Có một luồng sức mạnh vô hình, liên tục làm suy yếu sát ý và chiến ý của nàng.

Cố Dương đưa tay xoa trán, đây là tới để đổ thêm dầu vào lửa à.

...

.....

Chu Tông Nghiệp ở bên ngoài, sớm đã xem đủ rồi.

Ba vị nữ tử Thần Thông cảnh, vậy mà lại vì Cố Dương, tranh đoạt tình nhân.

Một vị trong số đó còn là thái hậu, một vị là trưởng công chúa, cộng thêm một vị vương phi của Tĩnh Hải vương trước kia.

Khá lắm, ba vị nữ nhân này có thể nói là có thân phận tôn quý nhất của Đại Chu.

Hoang đường, thật sự là quá hoang đường.

Tên tiểu tử Cố Dương này, so với hần lúc còn trẻ, còn đào hoa hơn nhiều.

...

Trong viện, trưởng công chúa lần lượt giơ kiếm lên, lại buông xuống, nâng kiếm lên, lại buông xuống...

Bùi Thiển Lan đứng nhìn ở một bên khóe mắt giật giật, tu vi của nữ nhân này, quả thực thâm sâu khó lường, lại có loại phương pháp kỳ lạ này, bản thân bây giờ, căn bản không đánh lại.

“Nghe nói thái hậu đại giá quang lâm, không thể tiếp đón từ xa.”

Lại một giọng nói quen thuộc vang lên, sau đó, một bóng dáng đi vào viện, chính là Diệp Lăng Ba.

Được rồi, lại tới thêm một người.

Cố Dương cảm thấy hơi tê dại, lần này thật sự không biết nên kết thúc như thế nào.

“Diệp Lăng Ba!”

Lúc Tô Ngung Yên nhìn thấy nàng, trong mắt hiện lên một tia kì dị.

Diệp Lăng Ba nói: “Ta cảm thấy cần phải nói nói với các người, ta với Cố Dương, đã kết thành đạo侶.”

Sau khi Diệp Lăng Ba nói câu này ra, trong viện trở nên yên tĩnh.

Cố Dương trầm nghĩ, lần này, chắc chắn phải đánh nhau rồi.

Hắn đã chuẩn bị xong, thả hóa thân thần thú ra bất cứ lúc nào, lỡ bọn họ đánh ra chân hỏa, thì kịp thời ngăn lại, để tránh xuất hiện bị kịch.

Bôn hóa thân, vừa hay mỗi người một cái.

Đang nghĩ ngợi, hắn đột nhiên cảm thấy không đúng, ba người Tô Ngung Yên, trưởng công chúa, Bùi Thiên Lan quay đầu, cùng nhìn chăm chăm hắn.

Ánh mắt của bọn họ có phần giống nhau, mang theo một chút u oán và thương hại mình.

Tô Ngung Yên khẽ nói: “Lời nàng nói là thật?”

Trưởng công chúa và Bùi Thiên Lan không hỏi, bởi vì khi đó bọn họ đang ở hiện trường, chính tai nghe được chuyện hai người kết thành đạo侶.

Lời nói này của Diệp Lăng Ba, đánh cho bọn họ một đòn trí mạng.

Bởi vì, điều này đại diện cho danh phận.

Đến bây giờ, Cố Dương vẫn chưa từng cho bọn họ danh phận.

Cho dù, chỉ là một lời hứa hẹn.

Bọn họ đến cả sức mạnh phản kích cũng không có.

...

Cố Dương bị bọn họ nhìn đến mức da đầu có chút tê dại, không hiểu tại sao bọn họ lại đột nhiên chuyển mũi nhọn sang mình.

Đối diện với câu hỏi của Tô Ngung Yên, đầu óc của hắn nhanh chóng xoay chuyển.

Trường hợp này, nên trả lời như thế nào?

Hắn thật sự không có kinh nghiệm.

Suy tư một giây, hắn gật đầu nói: “Là thật.”

Đây là sự thật, dù sao sau đó cũng không thể trở mặt không nhận người chứ.

Trong không khí, dường như xuất hiện ngưng trệ trong chốc lát.

Tô Ngung Yên không nói gì cả, quay người, phất áo bỏ đi.

Cố Dương không hề giữ lại, cứ như vậy đưa mắt nhìn nàng rời đi.

Sau đó, trưởng công chúa cũng rời đi, lúc đi, nàng cũng không nói gì cả, chỉ nắm Trường Thu kiếm trong tay, khớp ngón tay hơi trắng bệch. Cho thấy trong lòng nàng không hề bình tĩnh.

Cố Dương đưa mắt nhìn nàng rời đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đây coi như là một kết quả tương đối tốt.

Diệp Lăng Ba cũng đi rồi, cũng giống như lúc đến, đi không hề có khí tức khói lửa. Chỉ là nụ cười kia trên khóe môi nàng, đã để lộ ra tâm tình của nàng.

Nàng vốn phải đi về bệ quan, đi nửa đường, nghe thấy tiếng thảo luận của học sinh, biết được trưởng công chúa cùng với một nữ tử lai lịch thần bí ở trước cổng Văn viện tranh giành

tình nhân, suýt nữa đã đánh nhau. Bị Chu phó viện trưởng ngăn lại.

Nàng lập tức chạy đến viện của Chu Tông Nghiệp, thẳng thắn dứt khoát, một câu nói, đã tuyệt sát ba nữ nhân có mặt ở đây.

...

Trong viện chỉ còn lại Cố Dương và Bùi Thiến Lan, bầu không khí có chút cứng nhắc.

Nửa năm không gặp, hẳn có lòng muốn hỏi tình hình gần đây của đám người Tô Thanh Chỉ một chút, thì đã thấy nước mắt của nàng tuôn rơi, trong lòng mềm nhũn, đi lên trước, ôm nàng vào lòng.

Bùi Thiến Lan càng tủi thân hơn.

“Ngươi thật nhẫn tâm, bỏ ta ở chỗ đó, một mình chạy...”

“Có phải ngươi...Không muốn ta...”

“Ngươi...”

Cố Dương thấy nàng càng nói càng vô lý, thở dài một tiếng: “Ta cho rằng, ngươi có thể hiểu ta.”

Một câu nói, khiến tiếng khóc của Bùi Thiến Lan ngừng lại, tay chân hơi luống cuống nhìn hắn, trên mặt còn có vài giọt nước mắt.

Chương 337: Bí mật của Thiên Nhân (2)

Hắn đưa tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, nói: “Kẻ thù của ta khắp cả thiên hạ, Thâm gia, Lâm gia, Thiên Thánh tông còn có ba thánh môn sau lưng bọn chúng, Xích Minh thiên...”

“Cường địch vây quanh, ta căn bản không rảnh bận tâm đến tư tình nữ nhi. Nếu giữ các ngươi ở bên cạnh, sẽ chỉ hại các ngươi.”

Bùi Thiến Lan nghe được lời của hắn, xấu hổ e thẹn.

“Ta chưa từng nghĩ buông ngươi xuống, chỉ có ngươi an toàn, ta mới có thể an tâm tu luyện.”

“Xin lỗi, là ta không tốt...”

...

Cố Dương nói vài ba câu, đã khiến Bùi Thiên Lan ổn định lại.

Đương nhiên, lời hắn nói quả thực là sự thật, lúc này, hắn căn bản không có thời gian và tâm tư nói chuyện yêu đương.

Hết lần này đến một lần khác trêu chọc nữ nhân này đến nữ nhân khác.

Mị lực quá lớn, cũng là một loại phiền não.

Cố Dương đợi sau khi cảm xúc của nàng ổn định lại, nói:

“Chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Hoàng cung.”

“Hả?”

...

Chu Tông Nghiệp ở bên ngoài thấy bên trong không đánh nhau, vốn định rời đi, nhưng vẫn không nhịn được nghe thêm một chút. Thấy Cố Dương vừa đánh vừa xoa, không chỉ trấn an Bùi Thiên Lan, còn khiến nàng nhận sai xin lỗi.

Trong lòng không khỏi cảm khái, nếu như năm đó...

Khi nghe cuối, Cố Dương lại muốn dẫn nàng đi hoàng cung, lại kinh ngạc đến đờ ra.

Vừa chọc cho thái hậu tức giận rời đi.

Quay đầu đã đưa theo tình nhân đi đến hoàng cung, thật sự ổn sao?

...

Cố Dương cũng biết thời cơ không thích hợp, nhưng, hắn không còn lựa chọn khác.

Lúc này, Thẩm Vận hắn là cách Thần Đô không xa, vị cường giả Bất Lộ cảnh sống hơn nghìn năm này, cũng không phải là tu sĩ Nguyên Anh bên trong Thủy Nguyệt động thiên.

Cường giả Bất Lộ cảnh, không có bất kỳ nhược điểm nào.
Cận chiến cường đại hơn hẳn, cơ thể mạnh mẽ hơn hẳn, pháp
lực thâm hậu hơn hẳn...

Nơi duy nhất có một chút ưu thế, chính là Thần Tiêu Lục Diệt
khắc chế “Thái U Phệ Nguyệt Công”.

Mặc dù có bốn hóa thân thần thú, hẳn cũng không chắc là đối
thủ của Thẩm Vận.

Lùi lại một bước, cho dù hẳn nắm chắc cơ hội, đánh thắng
Thẩm Vận, vị Thiên Nhân vừa xuất hiện kia của Tam Thánh
môn, thì hẳn chỉ có thể nghỉ ngơi.

Bây giờ, nơi Cố Dương có thể đi, chỉ có hoàng cung.

Cho dù là Văn viện, cũng không thể bảo vệ hẳn.

Mấu chốt là, hẳn vừa mới đắc tội Tô Ngung Yên...

Vẫn là mô phỏng một lần trước đã.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực nhị trọng, chém giết
Thẩm Châu Pháp Lực tam trọng, danh chấn thiên hạ.]

[Người trở về từ Thủy Nguyệt động thiên, trải qua Tu La tràng
một lần. Đưa theo Bùi Thiển Lan, đi đến hoàng cung.]

[Tô Ngung Yên thu nhận các người, các người tiềm tu ở hoàng
cung.]

[...]

[Mười năm sau, Tinh La tông công phá Thần Đô, mấy vị
Thiên Nhân giáng lâm, bắt sống người, đưa đến thế giới động
thiên.]

[Một năm sau, người hao hết căn nguyên mà chết, hưởng thọ
ba mươi sáu tuổi.]

Tô Ngung Yên quả nhiên tốt bụng!

Trong lòng Cố Dương thầm khen, cũng yên lòng.

Không lâu sau, đã đến hoàng cung.

Trong tay Cố Dương cầm một khối lệnh bài Tô Ngung Yên
cho, saukhi đưa ra cho cung nhân canh cửa, chỉ chốc lát, nội

vệ thống lĩnh tự mình đi ra nghênh đón.

Nội vệ thống lĩnh đưa bọn họ đến Tô Phượng các.

...

Bên trong Tô Phượng các, Tô Ngung Yên đang xem một bản tấu chương, vẻ mặt nghiêm túc, lúc này, nghe được thông truyền, nói Cố Dương đưa theo một nữ tử đến.

Nàng buông tấu chương trong tay xuống, môi đỏ mọng nói ra một chữ: “Tuyên.”

Một lát sau, một mình Cố Dương đi vào, để nữ nhân đó ở ngoài đại điện.

Không cần Tô Ngung Yên hạ lệnh, cung nữ và thị vệ đều tự động lui ra ngoài, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Giọng nói của nàng hơi lạnh giá: “Người còn đến làm gì?”

Cố Dương nói: “Thẩm Vận đến rồi.”

Tô Ngung Yên nghe thấy cái tên này, ánh mắt cứng lại.

Thẩm Vận, lão tổ của Thẩm gia, lão quái vật đã sống hơn nghìn năm. Đã trải qua diệt vong của Hạ triều, chứng kiến thịnh suy của Tần triều, còn có sự quật khởi của Đại Chu.

Một nghìn năm, ba triều đại, vẫn sừng sững không ngã.

Có thể tưởng tượng, đây là nhân vật đáng sợ đến cỡ nào.

Pháp Lực cảnh, là tuyệt đỉnh thế gian.

Còn Bất Lộ, đã là tồn tại tháo khỏi nhân thế. Cao cao tại thượng, xa rời thế giới.

Nhân vật giống như vậy, cực ít can thiệp vào chuyện của thế gian.

Nghìn năm đến nay, bình thường chỉ lúc tồn vong sống chết của môn phái gia tộc, lão quái vật Bất Lộ cảnh này mới chịu hiện thân.

Lần trước có cường giả Bất Lộ cảnh ra tay, chính là trong hoàng cung.

Chương giáo đạo môn Văn Giác dựa vào sức lực của một người, dưới cấm chế như vậy ở hoàng cung, ngăn chặn hai vị Bất Lộ cảnh trong cung.

Lại ngược dòng về trước đó, chính là mười tám năm trước, chiến dịch tiêu diệt Võ gia.

Lúc ấy, ba lão quái vật Bất Lộ cảnh cùng ra tay, cùng với một Kiếm Thánh, mới giết được Võ Đại.

Trận chiến ấy, đánh cho nhật nguyệt vô quang, thiên địa biến sắc, thương vong vô số.

Tiếng tăm của Thảm Vận mặc dù không vinh quang lừng lẫy như Võ Đại, nhưng cũng không thể xem thường, lần trước người này ra tay, là ở cuối thời Tần triều, chiến dịch vây đánh Thiên Nhân kia của Lâm gia.

Lúc ấy hẳn đã là Bất Lộ cảnh đỉnh phong, thực lực chắc chắn không kém chương giáo đạo môn Văn Giác.

Sau đó Cố Dương nói: “Thảm Vận vẫn chưa đáng lo, quan trọng là chủ tử sau lưng hắn, rất có thể sẽ tự mình ra tay.”

“Tam Thánh môn?”

Tô Ngung Yên sợ hãi cả kinh.

Sau khi nàng nắm giữ đại quyền, từ trong một số tư liệu bí mật của hoàng thất, thấy được không ít ghi chép về tứ đại thánh địa. Rõ ràng hơn ai hết, về sự đáng sợ của tứ đại thánh địa.

Đặc biệt là Tam Thánh môn và Xích Minh thiên.

Trong lịch sử, cái chết của Hạ đế, thành lập và hủy diệt của Tần triều, đều có quan hệ rất lớn với tứ đại thánh địa.

Trên thực tế, năm đó thái tổ của Đại Chu có thể quật khởi, cũng là nhờ có được sự giúp đỡ của Tam Thánh môn.

Sau này, thái tổ muốn thoát khỏi khống chế của Tam Thánh môn, mặc dù cuối cùng đã thành công, nhưng cũng rơi vào kết cục bỏ mạng.

Bây giờ, Triệu gia có thể ổn định giang sơn, có hai chỗ dựa.

Một là có vị Thiên Nhân Lạc vương này ở đây, trừ khi Thiên Nhân của tứ đại thánh địa đích thân ra tay, nếu không, không cách nào làm dao động giang sơn của Triệu gia.

Còn lại, chính là đại trận của hoàng cung.

Đại trận của hoàng cung đã từng mở một lần, chết một vị Bất Lộ cảnh. Bây giờ, trong cung chỉ còn lại hai vị cuối cùng.

Chương 338: Làm thế nào để trở thành Thiên Nhân?

Thật sự có thể ngăn cản được một vị cường giả Thiên Nhân sao?

Tô Ngung Yên cũng không có lòng tin gì.

Lần trước, chuyện một mình chưởng giáo đạo môn ngăn chặn hai vị Bất Lộ cảnh vẫn rành rành ở trước mắt.

Đôi thành Thiên Nhân, e rằng chỉ cần một hơi thời gian, đã có thể giết sạch tất cả bọn họ rồi.

Cố Dương thấy sắc mặt của nàng biến đổi, không hề thúc giục, lẳng lẳng chờ đợi quyết định của nàng.

Tô Ngung Yên lấy ra một khối lệnh bài màu vàng, ném qua, nói: “Truyền pháp lực vào trong lệnh bài, thì sẽ không phải chịu ảnh hưởng của cấm chế trong hoàng cung.”

Cố dương bắt lấy, cũng không nói lời thừa thãi, truyền pháp lực vào, nháy mắt đã hoàn thành tế luyện.

Lập tức, hắn cảm thấy áp lực trên người nhẹ đi, pháp lực trong cơ thể hoàn toàn hồi phục lại.

Có thứ này, thì hoàng cung sẽ trở thành sân nhà của hắn, nếu Thâm Vận dám đi vào, thì có thể cho đôi phượng một niềm kinh hỉ cực lớn.

“Cầm cái này.”

Tô Ngung Yên lại đưa một món đồ qua.

Cố Dương cầm trong tay, chính là ngọc tỷ truyền quốc. Cũng là trung tâm hạch tâm của đại trận trong hoàng cung.

Có thể nói, đây chính là pháp bảo quý trọng nhất của thiên hạ bây giờ. Không chỉ là biểu tượng của thiên mệnh, mà cũng là biểu tượng của sức mạnh.

Tô Ngung Yên đưa thứ này cho hắn, đại biểu cho một sự tín nhiệm sâu nặng.

Cố Dương trân trọng cất kỹ khối ngọc tỷ này.

Tô Ngung Yên đột nhiên hỏi: “Người muốn biết bí mật của Thiên Nhân không?”

Bí mật của Thiên Nhân?

Trong lòng Cố Dương chân động, nhìn về phía nàng.

“Nếu muốn thì đi cùng ta.”

Tô Ngung Yên nói xong, quay người đi vào trong.

Cố Dương truyền âm một câu cho Bùi Thiến Lan ở ngoài đại điện, rồi đi theo vào trong.

Phía sau, trong một khu vườn mọc rất nhiều cỏ dại đã bỏ hoang từ lâu, ở phía trung tâm là một miệng giếng bị một phiến đá che lại.

Tô Ngung Yên nâng phiến đá trên miệng giếng lên, nhảy vào trong.

Cố Dương nhìn xuống đáy giếng, sâu không thấy đáy.

Cảnh tượng này khiến cho hắn nhớ lại trước đó khi ở trong Kim Đình động thiên, cái hố sâu không thấy đáy có giấu thi thể của Thông Thiên thần viên kia.

Trong hoàng cung thế mà lại có một chỗ như thế.

Cố Dương vô cùng tò mò, nhảy vào trong đó.

Bên tai truyền đến giọng nói của Tô Ngung Yên: “Nơi này là nơi bí ẩn nhất trong hoàng cung, từ trước giờ chỉ có hoàng đế mới có thể đi vào thôi. Từ khi vương triều Đại Chu sáng lập cho đến nay, người chắc là người ngoài thứ hai được tới nơi này.”

Hắn hỏi: “Người đầu tiên là ai vậy?”

“Tôn Vũ Vi.”

Tên này hơi quen tai nhỉ.

Rất nhanh hắn đã nhớ ra được, cường giả tuyệt thế xếp hạng hai trên Tông Sư bảng.

Cố Dương còn chưa từng giao chiến với võ giả cấp bậc này, cũng không biết thực lực đã đến trình độ nào rồi.

Đột nhiên, hắn nghĩ ra gì đó: “Không phải hai mươi mấy năm trước, người châm ngòi ly gián Vũ gia và hoàng thất chính là truyền nhân của Bích Tiêu cung sao?”

Về chuyện hai mươi mấy năm trước, Vũ gia giết vị hoàng đế kia của Triệu gia, sau đó Vũ gia bị tiêu diệt, có thể nói khó biết rõ đầu đuôi được.

Ai cũng nói truyền nhân Bích Tiêu cung là đầu sỏ gây nên, nhưng rốt cuộc nội tình như thế nào, cho đến giờ hắn cũng không biết rõ được.

Tô Ngung Yên nói: “Nàng không phải là truyền nhân của Bích Tiêu cung.”

Cố Dương lập tức bị khơi gợi hứng thú: “Vậy nàng có lai lịch như thế nào?”

“Lai lịch của nàng hơi phức tạp, chờ có thời gian ta sẽ nói cho người.”

Hiện giờ quả thật không phải là lúc nói chuyện này, Cố Dương quan sát bốn phía, chỗ thành giếng bóng loáng, mới đầu còn có thể nhìn thấy rêu xanh mọc dày trên đó.

Càng đi xuống dưới rêu xanh lại càng ít, vách đá hoàn toàn lộ ra ngoài.

Trợn vện một khắc đồng hồ, bọn họ mới rơi xuống dưới.

Cố Dương tính thử, đại khái đã ở trong lòng đất sâu hai vạn mét.

Phía dưới không hề có bất cứ ánh sáng gì, nhưng mà hai người đều là Pháp Lực cảnh, đã sớm có năng lực hư thất sinh bạch,

dưới tình huống hoàn toàn tăm tối cũng có thể nhìn thấy được rõ ràng.

Không gian phía dưới không lớn, phía trước có một lối đi, vừa liếc mắt không thấy được giới hạn.

“Đi thôi.”

Tô Ngung Yên đi về phía trước.

Cố Dương vội vàng đi theo.

Đi một lúc, phía trước xuất hiện một hành lang, là do sức người tạo ra, hai bên còn được khám dạ minh châu, chiếu sáng lối đi trên hành lang này.

Lối đi rất rộng rãi, đủ để cho mười người sánh vai đi, cao tới ba mét.

Thoáng nghĩ, nơi hai vạn mét dưới lòng đất, xây công trình như vậy sẽ phải tiêu tốn bao nhiêu sức người sức của đây?

Hai người lại tiếp tục đi tới trước.

Lại đi thêm ước chừng hai cây số nữa, trước mắt xuất hiện một cái địa cung khổng lồ, bốn phía là chín cây cột hình rồng vô cùng khổng lồ.

Ở chỗ chính giữa có một cái đỉnh lớn!

Cửu Thần đỉnh!

Cố Dương vừa liếc nhìn đã nhận ra đó là một cái Cửu Thần đỉnh.

Cửu Thần đỉnh này được đầu rồng trên chín cây cột hình rồng kia ngậm chặt, lơ lửng trong không trung.

Trận thế như vậy, xem ra giống như một trận pháp.

Hắn vừa nghĩ đến đã lập tức hiểu ra được, căn cứ vào phương hướng và dáng vẻ của đại trận hoàng cung này mà hắn đã từng được “nhìn” thấy khi nắm lấy ngọc tử truyền quốc lần trước, có thể phỏng đoán ra được nơi này chính là mắt trận của đại trận hoàng cung này.

Lúc này, Tô Ngung Yên đã lấy ra một vật từ trong lòng, đó là một khối tinh thạch màu đỏ, tản ra ánh sáng nhu hòa.

Cố Dương có thể cảm nhận ra được trong khối tinh thạch này có ẩn chứa năng lượng khổng lồ, gần như là pháp lực của Pháp Lực cảnh.

Nội đan của yêu thú sao?

Mặc dù hẳn chưa từng gặp, nhưng vẫn đoán được đây là thứ gì.

Cộng thêm việc còn là nội đan của yêu thú cấp Bất Lộ cảnh, mang thuộc tính hỏa.

Món đồ này chắc cũng có thể dùng để nạp giá trị.

Tô Ngung Yên ném khối tinh thạch màu đỏ kia vào trong Cửu Thần đỉnh, nói: “Mời tiên bối hiện thân gặp mặt.”

“Keng keng” vài tiếng, tinh thạch rơi vào trong thần đỉnh, phát ra tiếng vang.

Một lát sau, thần đỉnh phát ra thần quang.

Mặt đất dưới thần đỉnh rung rung, một cái đầu lâu chậm rãi chui ra, làn da bấp thịt đều đã khô héo co rút, trong đôi ánh mắt trống rỗng xuất hiện hai luồng sáng mỏng manh.

Một giọng nói khô khốc khàn khàn, hơi thất vọng vang lên: “Yêu đan Nguyên Anh kỳ, và lại mới một ngàn năm. Năng lượng ẩn chứa trong đó còn chưa tới một phần, lần sau đừng lấy thứ rách nát như vậy tới tìm ta. Muốn hỏi cái gì? Nhanh lên.”

Chương 339: Làm thế nào để trở thành Thiên Nhân? (2)

Giọng nói này cực kỳ bất mãn.

Cố Dương vựng trộm thay đổi thị giác, chỉ thấy năng lượng trên thân thể nó cực kỳ mỏng manh, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ tiêu tán.

Dùng một từ để hình dung, gọi là gần đất xa trời.

Hẳn chưa từng gặp ai có năng lượng mỏng manh như thế mà còn có thể sống được.

Cho dù là người bên bờ vực tử vong, năng lượng cũng sẽ không hề kém như vậy.

Nó lại còn có thể giữ được thần trí.

Quả thật thần kỳ.

Tô Ngung Yên nói: “Ta muốn biết, phải làm thế nào mới có thể trở thành Thiên Nhân.”

Thầy khô kia nói: “Người chỉ cần làm từng bước, không xảy ra bất ngờ gì, hai mươi năm sau tìm ra một thế giới động thiên, hiểu được pháp tắc thiên đạo của trời đất nơi đó, đến thời khắc thì tự nhiên có thể đột phá đến Thiên Nhân cảnh.”

Tô Ngung Yên lại hỏi: “Vì sao phải đến thế giới động thiên?”

Thầy khô nói: “Đây là câu hỏi thứ hai!”

Lúc này Cố Dương nói xen vào: “Ta biết chuyện này, bởi vì thiên đạo của trời đất nơi này đã chết rồi.”

Thiên đạo đã chết rồi?

Tô Ngung Yên thảm chấn động, cau mày, giống như có nghi hoặc rất lớn.

“Hửm?”

Đến lúc này, thầy khô mới chú ý đến sự có mặt của hắn, quay đầu sang nhìn hắn, phát ra một tiếng “hửm” nhẹ: “Người và tiểu tử có Hạ kia có quan hệ gì vậy?”

Cố Dương rùng mình, hỏi: “Người tiền bối đang nói đến chính là Hạ đế sao?”

“Một tiểu tử Thiên Nhân cảnh mà cũng xứng đáng với chữ ‘đế’ sao?”

Trong giọng nói của thầy khô mang theo một chút trào phúng: “Tu luyện ‘Cửu Thiên Ngự Thần Quyết’ không tệ đâu, người còn có thiên phú hơn Hạ tiểu tử kia đây.

Cố Dương thấy khẩu khí của hắn lớn như vậy, sinh lòng nghi ngờ, không biết thật sự lợi hại hay chỉ khoác lác.

Thầy khô nói: “Tiểu tử, người có vấn đề gì muốn hỏi sao?”

“Ta không có yêu đan đâu.”

“Không sao, người có thể dùng hóa thân thần thú của người để đổi, bốn hóa thân có thể đổi được bốn câu hỏi.”

Da đầu Cô Dương run lên, tên này thật sự có gì đó, không ngờ còn nhìn ra được hấn có bốn hóa thân thần thú.

Phải biết rằng, bình thường hóa thân thần thú đều được hấn thu vào trong cơ thể, theo lý thuyết thì không có ai có thể nhìn ra được mới đúng.

Cuối cùng hấn đã biết được vì sao trong mô phỏng lại không nhắc gì đến nhân vật này rồi.

Bởi vì trong mô phỏng, hấn nhất định không nỡ dùng hóa thân thần thú để đổi lấy một câu hỏi.

“Cho dù là người muốn biết việc cơ mật của Thượng Cổ, hay là nghi hoặc trên con đường tu hành, muốn biết đột phá bình cảnh như thế nào, ta đều có thể giải đáp giúp người.”

“Nếu như có một ngày, hóa thân của người đột phá đến Nguyên Anh kỳ, ta còn có thể truyền cho người công pháp vô thượng, ví dụ như ‘Cửu Thiên Ngự Thần Quyết’ mà người đang tu luyện là do Hạ tiểu tử đổi lấy từ chỗ ta.”

“Còn có một tiểu tử họ Tần, đổi lấy ‘Đại Nhật Chân Kinh’ từ chỗ ta, ‘Long Hoàng Cực Đạo’ mà tiểu nha đầu này đang tu luyện cũng do một tiểu tử họ Chu đổi lấy từ chỗ ta.”

Cái gì?

Cô Dương hơi khiếp sợ, “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” lại do Hạ để đổi được từ chỗ hấn sao?

Còn có “Đại Nhật Chân Kinh”, đó là công pháp của hoàng thất Tần triều.

“Long Hoàng Cực Đạo” còn là bí mật bất truyền của đương kim hoàng thất Triệu gia.

Tên này rốt cuộc có lai lịch gì vậy?

Thầy khô lại nói: “Công pháp mà người tu luyện rõ ràng là công pháp Yêu tộc của thời đại Thượng Cổ, không hề thích

ứng với thời đại này, theo lý thuyết thì người không thể tu luyện tới Thần Thông cảnh mới đúng. Người có thể có được cảnh giới này đúng là kỳ lạ.”

“Chờ thiên tướng hóa thân thần thú của người tu luyện đến Nguyên Anh kỳ, dùng một hóa thân, ta có thể đổi thành công pháp võ đạo thích ứng với thời đại hiện giờ cho người.”

Cố Dương nhìn hấn, vô cùng hoang mang.

Đây rốt cuộc là quái vật như thế nào vậy?

Từ khi tiến vào cho đến giờ, hấn chưa hề lộ ra pháp lực của bản thân, nhưng tất cả chi tiết đều bị người này nhìn thấu.

Kể cả điểm yếu của công pháp hấn đang tu luyện cũng có thể nhìn ra được.

Giờ phút này, hấn có cảm giác mình đang bị lột sạch y phục, tất cả bí mật đều bị vạch trần.

Không đúng, còn có một thứ mà nó không nhìn ra được.

Máy mô phỏng nhân sinh!

Nghĩ tới chỗ dựa lớn nhất này, Cố Dương cảm thấy yên lòng.

Chỉ cần máy mô phỏng không bị lộ ra thì sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Lúc này, thầy khô lại nói: “Chờ ngày nào đó người nghĩ kỹ rồi lại đến đây tìm ta.”

“Không cần.”

Cố Dương gọi nó lại, nói: “Cứ quyết định như vậy đi, một hóa thân đổi một câu hỏi.”

Giọng điệu của thầy khô đã trở nên thoải mái hơn: “Ta thích người thẳng thắn giống như người, đến đây đi, ném hóa thân của người vào trong đỉnh lớn kia là được.”

Hóa thân Huyền Vũ bay ra khỏi mi tâm của Cố Dương, rơi vào trong đỉnh lớn.

Nháy mắt hấn đã mất đi liên hệ với hóa thân Huyền Cũ kia.

Đỉnh lớn kia lóe lên ánh sáng màu đen.

Cố Dương nói: “Câu hỏi thứ nhất, thiên đạo chết như thế nào?”

Một hóa thân thần thú cấp Pháp Lực cảnh bị ném vào trong thần đỉnh, sau khi bị hấp thu, thoát nhìn thấy khô kia không hề có bất kỳ biến hóa nào, vẫn có dáng vẻ như thể sẽ ngòm củ tỏi bất cứ lúc nào.

Trong hốc mắt trống rỗng của nó, hai điểm sáng lên kia lại biến thành chàm chọc nhỏ bé, nói: “Đương nhiên là bị con người giết chết.”

Cố Dương rất bất mãn với câu trả lời này: “Đáp án của ngươi là vậy sao?”

Thầy khô nói: “Câu hỏi này đã không còn giá trị, ngươi có thể đổi một câu hỏi khác.”

Cố Dương hơi nghi hoặc, nó không biết hay không thể nói?

Hắn tò mò về vấn đề này nhất, muốn biết rốt cuộc thế giới này đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao nó có liên quan đến con đường tương lai của hắn.

Hắn đã là Pháp Lực cảnh rồi, không bao lâu nữa sẽ đến Bất Lộ.

Đến Bất Lộ cảnh, vậy Thiên Nhân còn xa nữa sao?

Dựa theo cách nói của Diệp Lăng Ba, bởi vì thiên đạo của thế giới này đã chết rồi, cho nên người của thế giới này không cách nào đột phá được đến Thiên Nhân cảnh.

Như vậy, sau khi đột phá đến Thiên Nhân cảnh ở trong thế giới động thiên, phải làm thế nào mới có thể đột phá cao đến Động Hư cảnh đây?

Tất cả chuyện này rất có thể liên quan đến thiên đạo.

Cố Dương vốn muốn biết rõ chuyện này.

Kết quả là nó lại không chịu nói.

Chương 340: Bốn câu hỏi

Nếu như thế, vậy hẳn sẽ thay đổi một câu hỏi rõ ràng hơn: “Ta muốn biết, đến Động Hư cảnh như thế nào?”

Thầy khô nói: “Chờ chín loại thần thú của ‘Cửu Thiên Ngự Thần Quyết’ của người điều tu luyện đến tầng thứ chín, tự nhiên có thể đột phá đến Động Hư cảnh. Hoặc là người có thêm được một ít tinh huyết căn nguyên của Phượng Hoàng, thức tinh truyền thừa của huyết mạch Phượng Hoàng, theo thời gian trôi qua, cuối cùng có một ngày có thể đến Động Hư cảnh.”

Hai con đường này đều không hề dễ dàng.

Hắn còn chưa thu thập đầy đủ Cửu Châu ấn, muốn tu luyện chín loại thần thú đến tầng thứ chín, vậy phải cần bao nhiêu lần mô phỏng đây?

Về phần tinh huyết căn nguyên của Phượng Hoàng, dựa theo ý của nó, chắc giống như tinh huyết giấu trong gan phượng hoàng lúc trước, thứ này còn khó hơn.

Cố Dương hỏi: “Nếu là công pháp khác thì sao?”

Thầy khô nói: “Đây là câu hỏi thứ hai.”

Cố Dương ngẫm nghĩ, không định dùng cơ hội quý giá lên câu hỏi này. Hắn đã đến cảnh giới này rồi, chắc chắn sẽ không chuyển sang tu luyện công pháp khác.

“Câu hỏi thứ hai, ở đâu có tinh huyết thần thú mà ta cần?”

Một hóa thân Bạch Hổ bay ra khỏi mi tâm của Cố Dương, rơi vào trong đỉnh lớn.

Đỉnh lớn lóe lên một đường sáng trắng mỏng manh, lập tức biến mất.

Thầy khô nói: “Người chắc chắn muốn biết sao? Năm đó, Hạ tiểu tử vì tìm kiếm tinh huyết của Thái m U Huỳnh, mở lối đi tới Xích Minh thiên mới dẫn đến họa sát thân.”

Thái m U Huỳnh ở Xích Minh thiên.

Cố Dương nhận được tin tức tình báo quan trọng này thì thầm vui mừng.

Tuy rằng hắn còn chưa có được công pháp Thái m U Huỳnh, nhưng hắn đã biết được tinh huyết ở đâu, chờ ngày nào đó có đủ thực lực rồi, hoàn toàn có thể đánh đến Xích Minh thiên, mang tinh huyết tới.

Đang nghĩ vậy, trong đầu hắn giống như có một tia chớp xẹt qua.

Nếu như Xích Minh thiên là do Hạ đế cố tình mở ra, như vậy có phải trong ba nơi khác của tứ đại thánh địa đều giống như vậy không?

Lại nghĩ sâu thêm một tầng, rất có khả năng rằng trong tứ đại thánh địa, mỗi một thế giới đều có một loại tinh huyết thần thú.

Nhất định là vậy!

Triều Dương Đại Thánh của Tam Thánh môn đã nhận Phượng Hoàng là chủ nhân, như vậy bên trong rất có thể có tinh huyết Phượng Hoàng để lại.

Theo suy luận này, hai thánh địa khác, đại khái Bích Tiêu cung và Tinh Thần hải cũng đều tồn tại một loại tinh huyết thần thú.

Cố Dương suy nghĩ cẩn thận điểm này rồi, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Vậy tương đương với dùng một câu hỏi nhưng nhận được đến bốn đáp án.

Ta thật sự quá thông minh.

Hắn tự khen ngợi mình.

Trên mặt Cố Dương không hề lộ ra vẻ khác thường gì, nói:

“Con đường tu hành vốn chông gai từng bước, nguy hiểm gì, ta cũng không sợ.”

“Được. Ở Đông hải có một Bồng Lai thiên, đó là quốc gia của Yêu tộc, di thể của thần thú Thượng Cổ là Huyền Vũ ở trong Yêu Thần cốc. Hiện giờ ngươi đang tu luyện chân thân Phượng Hoàng, giả mạo Yêu tộc không có vấn đề gì, chỉ cần không bị lộ, còn có cơ hội nhận được tinh huyết của Huyền Vũ.”

Nói xong, nó còn nói rõ kỹ càng cách thức tiến vào Bồng Lai thiên cho hẳn.

Bồng Lai thiên, Yêu Thần cốc!

Cố Dương nhớ kỹ.

Nhưng mà muốn mở cửa vào Bồng Lai thiên thì có một điều kiện đầu tiên, cần phải đến Bất Lậu cảnh mới có đủ sức mạnh để phá vỡ cấm chế Thượng Cổ.

“Câu hỏi thứ ba, nhược điểm của Triều Dương Đại Thánh.”

Cố Dương nói xong, chỗ mi tâm bay ra hóa thân của Thông Thiên thần viên, rơi vào trong đỉnh lớn.

Đỉnh lớn sáng lên ánh sáng màu vàng kim.

Thầy khô nói: “Nàng đã đến gần Động Hư cảnh rồi, chính vì bị thế giới động thiên hạn chế nên không cách nào đột phá được. Cho dù cho ngươi một phi kiếm linh bảo thì ngươi cũng không thể là đối thủ của nàng. Cứ ở lại trong hoàng cung, đừng rời đi đâu cả mới có thể tự bảo vệ mình.”

“Chờ ngày nào đó ngươi đến Thiên Nhân cảnh, nàng sẽ không đáng lo. Ngươi chính là nhược điểm của nàng.”

Cố Dương cảm thấy thật thiệt thòi, vậy có gì khác không trả lời chứ?

Nhưng mà vấn đề trước hẳn đã chiếm hời rồi, tính toán như vậy thì không lỗ không lời đi.

“Câu hỏi thứ tư, làm thế nào mới có thể khiến vết thương của viện trưởng Văn viện khỏi lại?”

Hóa thân của Phượng Hoàng bay ra khỏi mi tâm của Cố Dương, rơi vào trong đỉnh lớn.

Viện trưởng Văn viện hiện giờ là cái đui to nhất mà hẳn có thể tìm được, còn có thù oán với vị kia của Xích Minh thiên, chỉ cần có người này ở đây, hẳn sẽ không cần lo vị kia của Xích Minh thiên gây phiền toái cho mình.

Cộng thêm Lạc vương, hai người này liên thủ, cho dù là Tam Thánh môn, Xích Minh thiên hay là Tinh La tông trong tương

lai thì đều đừng mong dễ dàng đánh vào Thần Đô.

Kết cục toàn bộ thế giới sẽ hoàn toàn khác.

Đây cũng là lý do vì sao hắn bằng lòng sử dụng một câu hỏi quý giá.

Thầy khô nói: “Bên trong Đào Nguyên thiên có một cây hoa sen vạn năm, lấy hạt sen trong đó, chỉ một hạt đã đủ để cho vết thương của hắn khôi phục.”

Cố Dương hỏi: “Đào Nguyên thiên ở đâu vậy?”

Lúc này, Tô Ngung Yên ở bên cạnh nói xen vào: “Thế giới động thiên chỗ Tam Thánh môn tên là Đào Nguyên thiên.”

Cố Dương giật mình, hóa ra là vậy.

Thầy khô nói: “Hôm nay đừng lại ở đây, hoan nghênh lần sau lại đến.” Nói xong đã chui xuống dưới lòng đất, biến mất không thấy tung tích.

...

Mãi cho đến khi rời khỏi dưới lòng đất, trở lại trên mặt đất, một lần nữa đóng miệng giếng lại, Cố Dương và Tô Ngung Yên mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đôi mắt với một nhân vật thần bí khó lường như vậy, áp lực quá lớn.

Cố Dương nhỏ giọng nói: “Vị này rốt cuộc là ai vậy?”

Tô Ngung Yên lắc đầu nói: “Ta không biết, nhưng mà căn cứ vào ghi chép của thái tổ lưu lại thì người này rất có thể vẫn luôn ở sâu dưới lòng đất từ thời Hạ triều, còn việc hắn ở trong lòng đất bao nhiêu lâu rồi thì không ai biết cả.”

Nói tóm lại, nó là một lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm, biết được vô số bí mật.

Cố Dương đột nhiên nhớ tới lão giả thần bí đã gặp được ở Long Môn đảo và Hoàng Tuyền động thiên, có lẽ hắn biết được lai lịch của người thần bí ở dưới lòng đất này.

Lần sau nếu có thể gặp được, chi bằng hỏi thử xem.

Cảm nhận của hắn về lão giả này không tệ, hai lần gặp nhau đều nhờ hắn ra sức, nhưng đều không hề bạc đãi hắn.

Chương 341: Nguyệt Hoa trì

Trái lại vị dưới nền đất này, thoát nhìn rất âm ngoan, tuyệt đối không giống người tốt.

Lúc này, cuối cùng Tô Ngưng Yên không nhịn được, nói: “Người tôn thất bốn hóa thân thần thú, cái giá phải trả này quá lớn.”

“Không có gì đáng ngại, sẽ nhanh chóng tu luyện lại được.”

Cố Dương vô tình nói.

Nếu không phải kiêng kỵ lão giả dưới lòng đất kia, hắn đã có thể khiến bốn hóa thân thần thú khôi phục lại ngay khi ở dưới đó rồi.

Mới vừa rồi trước khi tiến vào trong hoàng cung hắn vừa vận tiến hành một lần mô phỏng, còn chưa lĩnh thưởng đâu.

...

Cố Dương và Bùi Thiển Lan đi đến viện Tô Ngưng Yên bố trí cho hắn ở lại, rồi mở hệ thống ra.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi sáu tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi sáu tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm ba mươi sáu tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Trong nháy mắt, Cố Dương đã cảm nhận được hóa thân của bốn thần thú kia đã khôi phục trở lại.

Đây chính là nguyên nhân vì sao hắn tình nguyện dùng hóa thân thần thú để đổi lấy cơ hội hỏi một câu.

Hắn cũng chẳng phải kẻ ngu, sao có thể dùng hóa thân thần thú mất bao nhiêu vất vả để tu luyện được chỉ để đổi lấy mấy

câu hỏi chứ?

Cô Dương mở to mắt, thấy Bùi Thiên Lan đang tỏ vẻ lo lắng đứng ở ngoài cửa, bèn vẫy tay, ý bảo nàng tiến vào.

Lúc này trời đã tối đen, trong hoàng cung hoàn toàn yên tĩnh.

Trong phòng đã tối đen, mới vừa rồi có cung nhân tiến đến định thắp đèn, nhưng bị Bùi Thiên Lan cản lại, lo lắng những người này quấy rầy đến hấn.

“Người không sao chứ?”

Sau khi đi vào, Bùi Thiên Lan đã lo lắng hỏi: “Trạng thái mới vừa rồi của người thật sự không tốt.”

Sau khi nàng đột phá đến Thần Thông cảnh, linh giác cực kỳ nhạy bén, mới vừa rồi Cô Dương và vị thái hậu kia rời đi một chuyến, lúc trở về rõ ràng trở nên yếu ớt, trong lòng không khỏi sinh ra một liên tưởng không tốt nào đó.

“Không phải bây giờ đã tốt hơn rồi sao.”

Nói xong, Cô Dương dùng pháp lực châm ngọn nến trên bàn, trong phòng lập tức xuất hiện thêm chút ánh sáng.

Hắn đổi đề tài khác: “Bên chỗ Thiên Trụ sơn, tất cả vẫn ổn chứ?”

“Tất cả mọi người đều rất tốt, chỉ có Mộng Linh nàng...”

Bùi Thiên Lan hơi chột dạ.

Hàn Mộng Linh?

“Nàng như thế nào?”

“Một tháng trước, nàng đột nhiên biến mất.”

“Biến mất.”

“Đúng, chính là tự dung biến mất, mọi người tìm khắp nơi nhưng đều không tìm được nàng. Xin lỗi, là ta không để ý kỹ nàng.” Bùi Thiên Lan tỏ vẻ tự trách.

Ở trong bí cảnh Thiên Trụ sơn, nàng lớn tuổi nhất, cảnh giới cao nhất, rất tự nhiên thành đại tỷ.

Hàn Mộng Linh nhỏ tuổi nhất, người cũng cổ quái linh tinh nhất, máu chốt nhất chính là nàng và Cố Dương không phải có quan hệ kia, cho nên quan hệ với mọi người đều không tệ.

Nàng đột nhiên mất tích, Bùi Thiên Lan vẫn cảm thấy mình không hoàn thành trách nhiệm bảo vệ.

Cố Dương cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như thế.

Trước đó trong rất nhiều lần mô phỏng như vậy, ở trong bí cảnh đó lâu như vậy nhưng đều không xảy ra chuyện gì cả, sao lần này lại sẽ xảy ra chuyện chứ?

Hàn Mộng Linh là đệ tử quan môn do Tu La Kiếm Thánh phó thác cho hẳn, ở trong một lần mô phỏng nào đó đã từng có ghi chép đột phá đến Thần Thông cảnh chỉ trong vòng vài năm.

Tốc độ tu hành còn nhanh hơn cả Tô Thanh Chi.

Có thể thấy được trên thân thể nàng nhất định có che giấu một bí mật rất lớn.

Nhưng mãi cho đến bây giờ vì hết chuyện này nối tiếp chuyện khác cho nên hẳn vốn không có thời gian đi tìm tòi nghiên cứu bí mật trên người Hàn Mộng Linh.

Chủ yếu trong lần mô phỏng đó nàng không biểu hiện ra tính nguy hại.

Cố Dương hỏi: “Trước đó có phát sinh chuyện gì đặc biệt không?”

Bùi Thiên Lan vội nói: “Quả thật có một chuyện, trong lúc vô ý Chỉ Lan muội tử đã phát hiện đại môn mở ra động phủ kia, chiếm được một thanh kiếm ở trong đó.”

“Lúc đó Mộng Linh đi cùng nàng, phát hiện ra một mật thất nối thẳng đến hang động dưới đất, phía dưới có một linh trì, tương tự với Tủy Long trì ở trên Long Môn đảo.”

“Nhược Mai muội tử nói đây là Nguyệt Hoa trì, có thể hỗ trợ tu hành. Sau ngày ấy, chúng ta thay phiên nhau tu hành trong ao, tu vi tiến triển cực nhanh. Ta mới có thể nhanh chóng đột phá đến Thần Thông cảnh như vậy, tiến đến gặp người.”

“Thanh Chi muội tử và Nhược Mai muội tử cũng cách Thần Thông cảnh không xa.”

Nguyệt Hoa trì?

Cố Dương ngần ra.

Trước đó đã nhiều lần mô phỏng như vậy nhưng không hề phát hiện ra ở dưới động phủ còn có một thứ như vậy.

Hơn nữa vừa khéo lại do Hàn Mộng Linh phát hiện ra.

Từ sau khi hắn phát hiện trên người Hàn Mộng Linh có mang theo bí mật, sau mỗi một lần mô phỏng đều không hề mang theo nàng vào trong bí cảnh của Thiên Trụ sơn.

Lần này nghĩ có Bùi Thiên Lan ở đó, nàng không lật trời được, thêm với không tiện mang theo nàng bên người nên mới để cả nàng lại trong bí cảnh.

Kết quả không có mặt hắn lại xảy ra một chuyện như vậy.

Hàn Mộng Linh nhất định đã âm thầm đột phá đến Thần Thông cảnh rồi một mình rời khỏi bí cảnh, không bị các nàng phát hiện ra.

“Má nó chứ, vì sao cơ duyên như vậy mà ta lại cứ không chạm vào được nhỉ?”

Cố Dương buồn bực, cảm thấy mình bị nhằm vào.

Nếu như sớm phát hiện ra Nguyệt Hoa trì kia, hắn có thể đột phá đến Thần Thông cảnh sớm hơn, nào cần lãng phí nhiều lần mô phỏng như vậy chứ.

...

Cố Dương biết được tình hình gần đây của đám người Tô Thanh Chi thì cũng yên lòng, điều chỉnh trạng thái xong rồi mở hệ thống ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao hai mươi điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, ngươi đã là Pháp Lực nhị trọng, ngươi đánh chết Thẩm Châu, thiên hạ chấn động.]

[Người gặp được người thần bí ở dưới đất trong hoàng cung, hỏi hấn bốn câu hỏi.]

[Chín ngày sau, mấy vị cường giả Bất Lậu cảnh xuất hiện ở Thần Đô, mở ra một trận đại chiến. Trên bầu trời xuất hiện một cái đầu khổng lồ, kim chân viện trưởng Văn viện.]

[Triều Dương Đại Thánh xâm nhập hoàng cung, thái hậu mở đại trận hoàng cung ra, Lạc vương hiện thân nhưng lại bị thất bại dưới tay Triều Dương Đại Thánh, người bị bắt giữ mang tới Đào Nguyên thiên.]

[Một năm sau người hao hết căn nguyên mà chết, hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Sao có thể như vậy chứ?

Chương 342: Nguyệt Hoa trì (2)

Cố Dương nhìn kết quả mô phỏng lần này, giật nảy cả người.

Vào lần mô phỏng trước, đại trận của hoàng cung còn có thể kim chân Triều Dương Đại Thánh, sao lần này lại không được rồi nhỉ?

Đột nhiên, một tia chớp lóe lên trong suy nghĩ của hấn, là người kia!

Người thần bí dưới lòng đất kia.

Trong hai lần mô phỏng trước và sau này xuất hiện thay đổi duy nhất chính là bốn câu hỏi mà hấn đã hỏi người thần bí kia.

Con bà nó!

Vốn tưởng rằng gặp được một vị cao nhân tiên bối.

Kết quả lại con bà nó là thứ bụng dạ khó lường.

Cũng đúng, trên thế giới này nào có nhiều tiên bối cao nhân tình nguyện giúp đỡ hỗ trợ người khác như vậy chứ.

Như lão quái vật không biết đã sống lâu bao nhiêu năm rồi này, ai biết nó sẽ mang tâm tư gì.

Cố Dương đoán, rất có thể trong nháy mắt khi mình khôi phục lại đã khiến cho bốn hóa thân thần thú bị thiệt hại được khôi phục lại, dẫn tới lão quái vật muốn giết người.

Chỗ dưới lòng đất kia chính là mắt trận của đại trận trong hoàng cung này.

Lão quái vật kia ở đó trong thời gian lâu như vậy rồi, chắc hẳn hiểu rất rõ về đại trận này, thần không biết quỷ không hay làm chút thủ đoạn, tuyệt đối không hề khó.

Nếu nghĩ sâu xa thêm một chút, năm đó Hạ đế mở cửa vào bốn thế giới động thiên kia, nhận lấy họa sát thân, nói không chừng là do lão quái vật kia cố ý gài bẫy.

Nếu như Hạ đế đột phá đến Động Hư cảnh, không hề có bất cứ chỗ tốt nào cho nó cả.

Cố Dương vừa nghĩ đến đây, lạnh rùng mình.

Thật sự quá âm hiểm.

Lần này nếu như không có máy mô phỏng thì hẳn thật sự còn không biết đã chết như thế nào.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm hai mươi ba tuổi.]

“Ta chọn điều hai.”

Lập tức, trong đầu Cố Dương đã xuất hiện thêm kinh nghiệm của một cuộc chiến đấu.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy hai bóng dáng, một nam một nữ, hẳn nhìn mà không hiểu được phương thức chiến đấu kia.

Cuối cùng, nữ nhân kia lấy ra một hạt châu đã lập tức cố định tất cả bốn phía, sau đó vừa chìa tay bắt hắn đi.

“Hoàng cung không an toàn, vậy có thể đi đâu đây?”

Cố Dương cảm thấy hơi khó giải quyết.

Kẻ địch phải đối mặt lần này là người cường đại nhất từ trước đến nay, hẳn hiện giờ không hề có sức chống lại.

Một vị ở Xích Minh thiên, chân thân sẽ không dễ dàng giáng xuống, dù sao còn cách một tầng, còn có biện pháp ứng phó.

Triêu Dương Đại Thánh của Tam Thánh môn chính là Thiên Nhân cảnh đỉnh phong, là cường giả đã đến gần vô hạn Động Hư cảnh, kể cả mấy vị Thiên Nhân cộng thêm đại trận hoàng cung đều không đỡ nổi thì hẳn có thể chạy được đi đâu?

Tin tức tốt duy nhất là hẳn còn có thời gian chín ngày.

Mỗi một lần mô phỏng, Triêu Dương Đại Thánh đều giáng xuống vào ngày cuối cùng.

Trong vòng chín ngày này, hẳn phải nghĩ biện pháp phá giải.

Bằng không, chín ngày sau, Triêu Dương Đại Thánh vừa đến sẽ thật sự không có cơ hội.

Thẩm Vận!

Trong đầu Cố Dương hiện lên cái tên này.

Điểm máu chốt để phá giải chính ở trên người lão tổ Thẩm gia kia.

Thần Đô đã thành một chỗ chết rồi, muốn tìm được một con đường sống, nhất định phải rời khỏi Thần Đô.

Phải rời khỏi Thần Đô rồi xử lý cường giả Bất Lậu cảnh này.

Cố Dương nhìn thoáng qua sổ dư trên hệ thống, còn có ba trăm sáu mươi lăm điểm, có thể tiến hành mười tám lần mô phỏng.

Bắt đầu đi!

[Hai mươi hai tuổi...]

[Người một mình rời khỏi Thần Đô, đi về phía bắc, một ngày sau bị Thẩm Vận đuổi theo, vừa đánh vừa trốn, tám ngày sau, Triêu Dương Đại Thánh giáng xuống, bắt người đi.]

[Một năm sau, người khô kiệt căn nguyên mà chết, hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Xem ra Thảm Vận đã đến gần Thần Đô rồi, chỉ cần hấn rời khỏi Thần Đô thì sẽ bị phát hiện.

Cô Dương biết mục tiêu của đối phương là bắt sống hấn chứ không giết chết, nhưng không có nghĩa rằng hấn thật sự có thể chống đỡ thời gian dài như vậy dưới tay Thảm Vận.

Con đường này không thể thực hiện được.

Hấn tập trung suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, trừ khi chuông giáo Đạo môn Văn Giác ra tay, hoặc dẫn Thảm Vận tới hoàng cung, bằng không thì không có khả năng đánh thắng được Thảm Vận.

Nhưng mà Diệp Lăng Ba đã nói Văn Giác có việc trở về Thủy Nguyệt động thiên rồi, nói là một tháng sau quay lại.

Thảm Vận không phải kẻ ngu xuẩn, sao có thể chạy vào trong hoàng cung được.

Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn điều hai.”

Trong đầu Cô Dương xuất hiện thêm kinh nghiệm của một trận chiến đấu, chính là trận chiến với Thảm Vận.

Thực lực của hấn còn hơn xa Thảm Châu, kể cả “Thần Tiêu Lục Diệt” cũng không cách nào tổn thương được đối phương chút nào.

Từ đầu đến đuôi hấn đều bị áp chế chặt chẽ.

Nếu không phải Thảm Vận muốn bắt sống hấn thì hấn đã sớm chết rồi.

Tu vi giữa hai người chênh lệch quá xa, hấn chỉ miễn cưỡng không để đối phương bắt sống mình mà thôi.

Cô Dương đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhìn vàng trăng sáng trên không trung kia, tâm tình buồn bực đã dần dần bình ổn lại.

“Trong Thần Đô còn có vị cường giả Bất Lộ cảnh nào có thể lợi dụng được đây?”

Đột nhiên, trong đầu hắn chợt lóe lên.

Thật sự có một vị!

Vấn đề là phải dẫn dụ Thảm Vận vào Thần Đô như thế nào?

Cố Dương nghĩ, dần dần trong đầu đã bắt đầu hình thành một kế hoạch.

Sau khi cân nhắc một phen, hắn một lần nữa ngồi xuống, mở máy mô phỏng ra.

[Hai mươi hai tuổi...]

[Người rời khỏi hoàng cung, trên đường đi tới Văn viện, bị Ảnh Tử Kiếm Thánh ám sát, bị thương không nhẹ, may mắn trốn được.]

[Đột nhiên, Thảm Vận hiện thân, người hóa thân Phương Hoàng, trốn đến thần đàn tế thiên, mở bí cảnh chỗ đó ra.]

[Bí cảnh mở ra, cường giả Bất Lộ cảnh thủ hộ Nhân Hoàng kiếm rút kiếm xông đến chiến một trận với Thảm Vận, người nhân cơ hội trốn khỏi Thần Đô.]

[Một ngày sau, người đuổi tới La châu, tìm được Sở Tích Nguyệt, mang nàng vào Quảng Hàn tiên cung, lão tổ Sở gia theo sát các người, cũng bay vào.]

[Lúc này Thảm Vận với vị cường giả cầm Nhân Hoàng kiếm đuổi tới, sau đó còn có hai vị Bất Lộ cảnh khác đuổi theo không tha, lúc nghìn cân treo sợi tóc đã cùng tiến vào Quảng Hàn tiên cung.]

[Năm vị cường giả Bất Lộ cảnh triển khai một trận hỗn chiến với yêu thú thủ hộ ở trong Quảng Hàn tiên cung...]

Chương 343: Pháp Lực tam trọng

[...Một trận đại chiến nổ ra, cuối cùng, một gã cường giả Bất Lộ cảnh xa lạ sống đến sau cùng, giành được Nhân Hoàng kiếm. Khi đang định giết chết các người diệt khẩu thì một

luồng sức mạnh trên người Sở Tích Nguyệt thức tỉnh đã trọng thương hắn. Hắn lấy Nhân Hoàng kiếm phá vỡ không gian rồi chạy trốn, biến mất không thấy tung tích.]

[Người và Sở Tích Nguyệt ở lại trong Quảng Hàn tiên cung khổ tu.]

[Năm năm sau, Sở Tích Nguyệt bước vào Pháp Lực cảnh.]

[Lại mười năm nữa, Sở Tích Nguyệt bước vào Bất Lậu cảnh.]

[Một ngày kia, không gian bị phá vỡ, gã cường giả Bất Lậu cảnh cầm Nhân Hoàng kiếm kia xuất hiện, người và Sở Tích Nguyệt liên thủ, cuối cùng ba người đồng quy vu tận, hưởng thọ ba mươi bảy tuổi.]

Thành công rồi!

Cô Dương thậm vui sướng, cuối cùng đã phá được ngõ cụt này rồi.

Hắn vẫn luôn không mở bí cảnh chỗ Nhân Hoàng kiếm ra quả nhiên là quyết định chính xác, vào thời khắc mấu chốt còn có thể sử dụng nó để cứu mạng.

Lại nói tiếp, vị cường giả Bất Lậu cảnh của Hạ triều này đã cứu hắn nhiều lần.

Nhưng mà, cuối cùng năm vị cường giả Bất Lậu cảnh đấu loạn trong Quảng Hàn tiên cung kia, thế mà lại đã chết đi bốn vị, trận đấu kia nguy hiểm đến cỡ nào.

Cũng không biết người giành được thắng lợi là ai.

Mười lăm năm sau người này lại đánh trở về, hơn phân nửa là do nắm giữ được một ít uy lực của Nhân Hoàng kiếm, hơn nữa còn có thể đồng quy vu tận với hắn và Sở Tích Nguyệt.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi bảy tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi bảy tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm ba mươi bảy tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

...

Trong Tê Phượng các, ánh nến lập lòe.

Tô Ngưng Yên ngồi trước bàn, đang nhìn chiếc gương đồng này, tỏ vẻ hơi thương cảm.

Chiếc gương đồng này tên là Phân Quang kính, có tổng cộng tất cả mười chiếc, tấm này là mẫu kính, còn có chín chiếc tử kính nữa.

Giữa mẫu kính với tử kính, cho dù cách nhau bao nhiêu xa thì đều có thể lập tức truyền tin tức qua.

Trước đó khi nàng đang ở quốc trượng phủ, “tỷ tỷ” đang ở trong hoàng cung đã thông qua chiếc gương này để liên hệ tin tức.

Hiện giờ gương vẫn còn đây, nhưng người đã mất.

Thật ra quan hệ giữa nàng và “tỷ tỷ” không chỉ đơn giản là bản thể và thân ngoại hóa thân.

Năm đó khi nàng còn nhỏ, trong lúc vô tình xâm nhập vào trong động phủ của một tiên nhân Thượng Cổ.

Ở nơi đó nàng đã nhận được ly châu, còn tu thành thân ngoại hóa thân thuật.

Nàng còn nhỏ tuổi không biết gì, cảm thấy chơi vui nên thử tu luyện xem sao.

Loại pháp thuật thân ngoại hóa thân này vốn cần tối thiểu phải sau Pháp Lực cảnh mới có thể tu luyện được.

Ai ngờ thiên phú của nàng cực cao, không ngờ trong u mê mơ hồ lại luyện thành, thật sự phân hóa ra được một thân ngoại hóa thân.

Nhưng mà vì nguyên thần của nàng quá mức nhỏ yếu, vốn không cách nào đồng thời nắm giữ được hai thân thể. Rất nhanh, thân ngoại hóa thân kia đã tự sinh ra ý thức của bản thân, có nhân cách độc lập, trở thành “tỷ tỷ” của nàng.

Sau này các nàng gặp nữ nhân kia, bá người ấy làm sư.

Sư tôn muốn các nàng tiên cung tìm kiếm một món đồ.

“Tỷ tỷ” tính cách mạnh hơn, không cam lòng làm người bình thường đã chủ động đứng ra, quyết định nhập cung, sau này dưới cơ duyên xảo hợp thế mà lại lên đến vị trí hoàng hậu.

Vận mệnh của các nàng cũng theo đó mà có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cùng với việc tu vi của hai người càng ngày càng cao, các nàng cũng dần dần rõ ràng, hai người vốn là một thể, sớm hay muộn gì đều có một ngày phải phân ra thắng bại, không phải người áp đảo ta thì chính là ta áp đảo người.

Người thắng sẽ cắn nuốt tất cả của người thất bại, một lần nữa hòa hợp làm một.

Chính bởi vì như thế, từ đó đến nay giữa hai người luôn hợp tác khăng khít, nhưng khi gặp mặt lại luôn đối chọi gay gắt.

Cuối cùng Tô Ngung Yên làm bản thể, thắng được trận thắng lợi này, chiếm được tất cả của “tỷ tỷ”, cũng dưới sự trợ giúp của ly châu mà tiến bước vào Pháp Lực cảnh.

Nàng từ bỏ thân phận Tô nhị tiểu thư, trở thành hoàng hậu chính là kế thừa di nguyện của “tỷ tỷ” đã mất.

Hiện giờ gương đồng còn đây nhưng người kia đã mất.

“Yên tâm, ta sẽ thay ngươi bảo vệ cho giang sơn của Đại Chu. Ta cũng sẽ thay ngươi có được nam nhân ngưỡng mộ trong lòng...”

Tô Ngung Yên lẩm bẩm nói, đột nhiên, vẻ mặt nàng thay đổi, quay đầu nhìn về một hướng.

“Đây là...”

Hướng kia chính là chỗ Cố Dương ở, khí tức của hắn đột nhiên tăng vọt.

Một lát sau khí tức của hắn lại một lần nữa tăng vọt.

Một lần, hai lần, ba lần...

Vẻ mặt của Tô Ngung Yên từ ngạc nhiên nghi ngờ mới đầu dần trở nên khiếp sợ rồi đến đại ra.

Lúc này, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ, hóa ra hấn tu luyện như vậy sao?

Chẳng trách có được tiến bộ nhanh như thế, trong vòng mấy giây đã tương đương với người khác khổ tu nhiều năm, quả thật giống như đang bay vậy.

...

Lần mô phỏng thứ mười ba.

[...Người đột phá đến Pháp Lực tam trọng.]

[...]

Khi nhìn thấy nhắc nhở này, Cố Dương thầm mừng rỡ, cuối cùng đã đạt đến Pháp Lực tam trọng rồi.

Thật sự rất không dễ dàng gì!

“Luyện Thần Thiên” của “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” của hấn đã đột phá đến tầng thứ sáu, Thần Long Quyết đến tầng thứ năm, Thần Chúc Quyết cũng đến tầng thứ năm.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi bảy tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi bảy tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm ba mươi bảy tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Ầm rầm!

Trên bầu trời xuất hiện một hư ảnh Phương Hoàng khổng lồ, nguyên khí trời đất từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, hình thành nên một lốc xoáy khổng lồ, rót vào trong cơ thể hấn.

...

.....

Văn viện, tầng cao nhất ở Trích Tinh các, trong một không gian kỳ dị.

Trong viện có một người trung niên áo xanh đang nằm dựa trên một ghế nằm, trong tay vẫn nâng quyển sách kia đọc.

Đột nhiên, đôi chân vẫn rung rung rất khẽ của hắn dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn ra trước, trên mặt hiện lên một chút nghi hoặc: “Trên người tiểu tử này rốt cuộc ẩn chứa bí mật như thế nào vậy?”

...

Trần Quốc công phủ, trong Vạn Thế đường.

Chương 344: Tận cùng của tu hành

Một lão giả dáng người khôi ngô ngẩng đầu lên, nhìn về phía hoàng cung, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ.

Hắn nói với thanh Trần Quốc thân kiếm màu tím vờn quanh đang được cung phụng ở trong này, vẫn đang rung động không thôi rằng: “Người cũng thấy rồi đấy, hắn đã là Pháp Lực tam trọng rồi, lại có nữ nhân kia che chở, chỉ sợ mối thù hành thích vua này sẽ không báo được đâu.”

Vết máu nhìn thấy mà ghê người ở trên thân Trần Quốc thân kiếm dường như lại lớn thêm một phần, rung động càng lợi hại hơn.

Sắc mặt của lão giả cũng xuất hiện thêm một phần u ám.

Hắn và Trần Quốc kiếm có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

Trần Quốc kiếm bị thương cũng sẽ phản phệ lại lên trên người hắn.

Trong Vạn Thế đường phát ra một tiếng thở dài thật sâu.

Đại Chu hiện giờ bị một nữ nhân nắm giữ triều chính, hiện giờ người hành thích vua lại còn ngang nhiên vào trong hoàng cung ở...

Đây quả thật là dấu hiệu mất nước mà.

...

Trong một tòa lầu các bình thường nào đó trong Hồng Lô thần bí, có một người áo xám ngồi trên bồ đoàn, giống như một bức tượng điêu khắc, giống như không hề có bất cứ khí tức sinh mệnh nào.

Đột nhiên, đầu của hắn giật giật, quay sang một hướng, trong ánh mắt hẹp dài xuất hiện thêm một phần sáng rọi, môi mấp máy.

Trong lầu các vang lên một âm thanh nhỏ bé đến không thể nghe thấy được: “Cố Dương...”

...

Ngoài Thần Đô thành, trên một ngọn núi, một nam tử áo đen ngồi trên đỉnh núi, cả người giống như hoàn toàn chìm vào trong bóng đêm, người ngoài gần như không thể cảm nhận được sự hiện hữu của hắn.

Đột nhiên hắn mở to mắt ra, nhìn về phía Thần Đô, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Sau đó hắn lại nhắm mắt lại, cả người hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

...

Toàn bộ Thần Đô đều bị dị tượng trên bầu trời kinh động, người bình thường đều bàn luận không ngớt.

Võ giả Phàm cảnh đều bị cảnh tượng giống như thần thoại ở trước mắt kích động đến mức hưng phấn.

Chỉ có võ giả đã ngoài Thần Thông cảnh mới có thể cảm nhận được luồng sức mạnh kia khủng bố đến cỡ nào.

“Cố Dương!”

Trong đầu mỗi người gần như đồng thời hiện lên cái tên này.

Người đời đều biết môn công pháp Cố Dương tu luyện là “Phượng Vũ Cửu Thiên”.

Lúc này nhìn thấy được Phượng Hoàng khổng lồ trong không trung kia thì tự nhiên đều có thể đoán được, người đột phá chính là nam nhân kia.

Hắn lại đã là Pháp Lực tam trọng rồi!

Chuyện này quả thật giống như đang nằm mơ.

Lần trước nghe nói hắn đột phá đến nhất phẩm là khi nào nhỉ?
Còn chưa tới một năm nhỉ?

Không đến một năm đã từ nhất phẩm đến Pháp Lực tam trọng!

Trước đó, cho dù là người có sức tưởng tượng phong phú hơn
đi chăng nữa cũng tuyệt đối không dám tưởng tượng đến
chuyện như thế này.

Từ đây, nam nhân này đã đứng ở đỉnh cao của thế gian.

Mà lên cao nữa thì chính là lĩnh vực của thần tiên.

...

Cố Dương thu hồi pháp lực, dị tượng trên bầu trời theo đó mà
biến mất.

Lần này, khi đối phó với Thẩm Vận, hắn sẽ có thêm vài phần
nắm chắc, sẽ không bị động giống như lần trước nữa.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, một chiếc xe ngựa đã chạy ra từ
trong hoàng cung.

Người ngồi trên xe ngựa chính là Cố Dương và Bùi Thiển
Lan, xe ngựa phá tan không khí yên tĩnh lúc sáng sớm, chạy
thẳng đến Văn viện.

“Kim Thân cảnh, thứ cần tu luyện chính là thân thể, môn công
pháp lúc trước mà ngươi tu luyện vẫn còn kém một chút, ta
truyền cho ngươi một môn công pháp mới...” Cố Dương đang
chỉ điểm võ đạo cho nữ nhân.

Trước đó, thứ mà Bùi Thiển Lan tu luyện vẫn là công pháp gia
truyền, tối đa chỉ đến Kim Thân cảnh mà thôi, đã cản trở
nghiêm trọng đến tiền đồ của nàng.

Cố Dương truyền cho nàng một môn công pháp đã lấy được từ
Quảng Hàn tiên cung, có tên là “Nghê Thường Tiên Kinh”, là
một môn công pháp tu tiên Thượng Cổ.

Trong một lần mô phỏng, hắn đã tiêu tốn thời gian mười mấy
năm, lại kết hợp với võ đạo trước mắt, một lần nữa thay đổi để

biến thành một môn công pháp võ đạo.

Hắn dùng phương pháp truyền âm để truyền môn công pháp này qua.

Bùi Thiên Lan nghe cực kỳ nghiêm túc, ngộ tính của nàng vốn cực cao, sau khi nhận được một vài giọt nước Tủy Long trì ở Long Môn đảo, cả người càng thay da đổi thịt.

Vả lại nàng đã được rửa luyện ở Nguyệt Hoa trì, tư chất đã thành hiếm thấy trên đời, học tập rất nhanh.

Đêm qua nàng đã tận mắt nhìn thấy Cố Dương đột phá đến Pháp Lực tam trọng, khiến trong lòng nàng sinh ra cảm giác nguy cơ thật lớn.

Nàng vốn tưởng rằng bản thân mình tu thành Thần Thông rồi thì có thể giúp đỡ được hắn.

Ai ngờ đến hiện giờ chênh lệch với hắn lại càng lúc càng lớn.

Nàng mới Kim Thân nhất trọng, Cố Dương đã là Pháp Lực tam trọng rồi.

Cảm giác này khiến trong lòng nàng hơi khủng hoảng, nếu còn tiếp tục như vậy, nàng sẽ bị bỏ lại càng lúc càng xa, sớm hay muộn gì sẽ có một ngày bản thân sẽ không còn nhìn thấy bóng lưng của hắn nữa.

Nàng chỉ có hăm hở tiến lên, cho dù không thể rút ngắn được khoảng cách với hắn thì cũng không thể bị bỏ rơi hoàn toàn.

...

Đột nhiên, xe ngựa dừng lại.

Cố Dương giật mình, không đợi xa phu mở miệng đã nói: “Đề cho hắn lên đây đi.”

Cửa xe mở ra, có một lão giả nhảy lên, đó chính là Vũ Nhị thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Cố Dương nói: “Không phải ngươi đã nói rằng không dám tiến vào Thần Đô sao?”

Vũ Nhị cười ha hả, tỏ vẻ cực kỳ thoải mái: “Có tiểu tử ngươi ở đây, ai có thể làm tổn thương đến một sợi lông của ta chứ?”

Với thực lực của Cố Dương hiện giờ, về cơ bản trong Thần Đô không ai có thể sinh ra uy hiếp đối với hắn được.

Vũ Nhị nghĩ như vậy, Ảnh Tử Kiếm Thánh kia đương nhiên cũng nghĩ như vậy.

Sau khi Cố Dương đột phá đến Pháp Lực tam trọng rồi lại tiến hành thêm một lần mô phỏng nữa, kết quả vị Ảnh Tử Kiếm Thánh kia lại không dám ra tay.

Chính bởi vì như thế cho nên hắn mới vừa sáng sớm đã thành thoi cùng Bùi Thiển Lan đi ra ngoài.

Cố Dương hỏi: “Tiền bối tìm ta gấp như vậy, có chuyện gì không?”

Hắn biết Vũ Nhị sẽ không vô duyên vô cớ đi tìm hắn.

Nụ cười trên mặt Vũ Nhị lập tức biến mất, trầm giọng nói: “Nha đầu Linh Linh kia gặp phải phiền toái.”

Cố Dương nhượng mày hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Chương 345: Tận cùng của tu hành (2)

Ở trong ấn tượng của hắn, trong nhiều lần mô phỏng như vậy nhưng Lăng Linh chưa từng gặp phải phiền toái gì, mãi cho đến khi nàng cần đột phá đến Thần Thông cảnh thì mới bị người vây công, rơi vào ngõ cụt.

Vũ Nhị thở dài: “Nha đầu này quá mức hiếu thắng. Thấy người thế như chẻ tre, đã đến Pháp Lực cảnh rồi. Vừa mừng thay cho người lại vừa không muốn bị người vút lại quá xa, nên đi mạo hiểm...”

“Sơn môn của Đạo môn có một linh trì, tên là Hắc Bạch linh trì, mượn dùng nước ao của nơi đó sẽ có ưu việt lớn đối với Dương Cực Chân Cương của nàng.”

“Nhưng mà nơi đó đã sớm bị Xích Tôn giáo chiếm đoạt. Nha đầu Linh Linh kia vốn định thừa dịp cấp cao của Xích Tôn giáo không ở đây, vụng trộm lên vào, kết quả vẫn bị phát hiện, hiện giờ đang bị vây khốn ở trong linh trì.

“Người của Xích Tôn giáo không thể tiến vào trong linh trì cho nên phái người canh giữ bên ngoài. Nàng đã bị nhốt hai ngày rồi, cấm chế của linh trì kia cũng không chống đỡ được trong thời gian dài.”

Cố Dương không hề ngờ rằng vì bản thân tu hành quá nhanh mà thế dẫn đến biến hóa như thế.

Lăng Linh tình thâm ý trọng với hắn, chắc chắn không thể ngồi yên không để ý đến.

Hắn hỏi: “Sơn môn của Đạo môn ở đâu?”

“Vô Lượng sơn ở Vân châu.”

Cố Dương nói: “Đó chẳng phải là địa bàn của Cao gia sao?”

“Sau khi Đạo môn suy tàn thì Vân châu mới bị Cao gia chiếm cứ. Cứu người như cứu hỏa, nhanh lên đường đi.”

Cố Dương lắc đầu: “Bây giờ còn chưa đi được.”

Vũ Nhị tỏ vẻ lo lắng hỏi: “Vì sao?”

“Thẩm Vận đang ở ngay ngoài thành chờ ta.”

“Thẩm Vận?”

Ánh mắt Vũ Nhị hơi lạnh: “Hắn dám tự mình ra tay sao?”

“Bây giờ ta còn không phải là đối thủ của hắn.”

Tối hôm qua Cố Dương đã mô phỏng rồi, tuy rằng không hoàn toàn rơi xuống thế hạ phong giống như trước kia, nhưng vẫn không thoát được hắn, cuối cùng bị kéo dài trận đấu đến khi Triệu Dương Đại Thánh giáng xuống.

“Tên khốn kiếp này, sớm biết vậy thì năm đó đã một đao chém hắn rồi.”

Vũ Nhị hơi nóng nảy, nói.

Cố Dương nói: “Cho nên việc này cần bàn bạc lại kỹ hơn, chỉ có thoát khỏi Thẩm Vận thì mới có thể đi cứu Lăng Linh được. Tiền bối có nghĩ ra được cách nào không?”

Mặc dù hắn nói là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại rất chắc chắn.

Bởi vì tối hôm qua sau khi hấn đột phá đến Pháp Lực tam trọng rồi đã tiến hành hai lần mô phỏng.

Một lần chính diện khiêu chiến Thẩm Vận, lấy thất bại mà kết thúc.

Mà một lần khác chính là nhờ biện pháp do Vũ Nhị nghĩ ra mới thoát khỏi được Thẩm Vận.

Vũ Nhị sờ cằm, nói: “Biện pháp sao... Có rồi!”

Ánh mắt hấn sáng lên, để lại một câu “cho ta thời gian một ngày” rồi xuống xe ngựa, đảo mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Đến đột ngột, đi vội vàng.

Lúc này Bùi Thiên Lan vẫn luôn không lên tiếng mới mở miệng: “Lăng Linh cô nương chính là nữ tử mà Thanh Chi muội tử nhắc đến sao?”

Cố Dương hỏi: “Nàng ấy đã nói với ngươi như thế nào?”

“Nàng nói, Lăng Linh cô nương là nữ nhân thân cận với ngươi nhất.”

Nói như vậy cũng không tính là sai.

Cố Dương nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng lại không hề nói ra, nói tiếp: “Chúng ta tiếp tục.”

...

.....

Văn viện, Cố Dương đã quen thuộc rồi, đi thẳng tới chỗ Chu Tông Nghiệp.

Người kia không ở trong viện, Cố Dương ngồi vào chỗ, tự tung tự tác cầm một ấm trà, vừa nói: “Con đường tu hành, nhất định không được quá mức vội vàng, nóng vội thì không thành công. Cho dù ngươi được đến kỳ ngộ, nhưng căn cơ quá không ổn định, nếu như cứ luôn theo đuổi tiến độ, thay vào đó kết quả sẽ hoàn toàn trái ngược.”

“Ngươi là người không có tư cách nói câu này nhất.”

Lúc này ở ngoài cửa truyền đến giọng nói của Chu Tông Nghiệp, thấy hắn ở đó uống trà, lập tức cướp lấy lọ trà, đau lòng nói: “Người không hiểu trà, lãng phí hết rồi.”

Hắn nhét lọ trà vào trong ống tay áo, sau đó nói: “Lần đầu tiên gặp người, người chẳng qua chỉ là Kim Thân nhất trọng. Hiện giờ cảnh giới của người đã vượt qua cả ta rồi. Luận về tu hành nhanh chóng, từ ngàn năm đến nay người là người đầu tiên.”

Cố Dương không hề phản bác, người khác nào biết được, hắn có được cảnh giới như vậy, trên thực tế đã tu hành bao nhiêu thời gian.

Hắn nói ra ý đồ đến đây: “Ta muốn cầu kiến viện trưởng.”

Đầu tiên Chu Tông Nghiệp ngẩn ra, sau đó trở nên nghiêm túc, nói: “Đi theo ta đi.”

...

Vẫn là không gian kia, Cố Dương một mình đi vào trong viện này, dừng lại trước mặt người trung niên áo xanh đỏ, cúi người thi lễ: “Bái kiến viện trưởng.”

Lần này, viện trưởng gấp sách trong tay lại, nghiêm túc đánh giá hắn hai lần, gật gật đầu nói: “Người rất giỏi, nói đi, tìm ta có chuyện gì vậy?”

Cố Dương nói: “Tiền bối cũng biết, ở dưới lòng đất trong hoàng cung, trong mắt trần có một người thần bí...”

Lần này hắn đến đây chính là vì tìm hiểu lai lịch của người thần bí kia.

Hắn thuật lại một lần cảnh tượng ngày đó đã thấy người thần bí kia.

Sắc mặt của viện trưởng không hề có gì thay đổi, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tay vịn, chờ sau khi hắn nói xong thì mới trầm ngâm một lúc, nói: “Người này rất có thể là một đại năng Thượng Cổ sống tạm.”

Sống tạm?

Cố Dương chú ý tới cách dùng từ của hắn.

Viện trưởng giống như đã nhìn ra nghi ngờ của hắn nên nói: “Người có biết tận cùng của tu hành là cái gì không?”

Cô Dương ngẫm nghĩ, không hoàn toàn xác định nói: “Trường sinh?”

Ánh mắt viện trưởng sáng lên: “Không sai, người thoáng cái đã nói lên được bản chất rồi. Đúng là vì trường sinh. Nhưng mà sau khi thiên đạo mất đi, trên đời này đã không còn ai có thể trường sinh được nữa.”

Con đường trường sinh đã đứt đoạn?

Nghe viện trưởng nói vậy, Cố Dương tỏ vẻ nghiêm túc, hỏi: “Tại sao lại như vậy?”

Viện trưởng không trực tiếp trả lời mà chỉ hỏi: “Có lẽ người biết ở thời kỳ Thượng Cổ, Bất Lậu cảnh tương ứng với cảnh giới gì đúng không?”

Cô Dương ngạc nhiên nói: “Không phải là Nguyên Anh chứ?”

“Đúng vậy, ở thời kỳ Thượng cổ, tuổi thọ của tu sĩ Nguyên Anh kỳ thường trên hai ngàn tuổi, Thiên Nhân thì có người tuổi thọ trên năm ngàn tuổi.”

Viện trưởng nói: “Bất Lậu cảnh ngày nay được người ta gọi là Trường Sinh cảnh, chẳng qua thì cũng chỉ một ngàn năm mà thôi, cái này thì được gọi là trường sinh gì chứ?”

Cố Dương không nhịn được hỏi: “Nói vậy, hệ thống tu luyện của Thủy Nguyệt động thiên chính là được duy trì từ thời Thượng Cổ tới bây giờ sao?”

“Căn cứ theo một số điển tịch và công pháp thượng cổ thì chính xác gần như là vậy.”

Chương 346: Nhược điểm của Bất Lậu cảnh

Cô Dương lại hỏi: “Viện trưởng, thiên đạo là gì?”

Viện trưởng đáp: “Người có cảm thấy chỗ này của ta và bên ngoài có gì khác biệt không?”

Cố Dương cẩn thận cảm nhận, thực sự hơi khác biệt.

Viện trưởng lại tiếp tục nói: “Khi ở Thủy Nguyệt động thiên người có cảm thấy khác biệt gì không?”

Cố Dương nghĩ lại cảm giác khi ở Thủy Nguyệt động thiên, Hoàng Tuyền động thiên và cả Kim Đình động thiên thì khác biệt này lại càng lớn. Khác biệt lớn nhất chính là khi ở Hoàng Tuyền động thiên, nơi đó thật sự không thích hợp cho con người sinh sống.

Hắn nói: “Thiên đạo chính là pháp tắc của thiên địa. Thiên đạo chết rồi, có nghĩa là pháp tắc thiên địa đã thay đổi sao?”

Viện trưởng gật đầu: “Người có thể hiểu thành như vậy cũng được.”

“Thiên đạo chết như thế nào vậy?”

“Đương nhiên là bị người ta giết chết”

Tại sao lại là câu trả lời này.

Cố Dương hỏi: “Người nào vậy?”

“Ta cũng không biết”

Viện trưởng nói một cách thần nhiên: “Sau khi thiên đạo chết, thiên địa nơi này đã phải trải qua một thời kỳ dài hỗn loạn, khoảng thời gian này tầm khoảng bảy tới tám ngàn năm.”

“Bởi vì thiên đạo thay đổi lớn, ở thời kỳ hỗn loạn, mãi không có một ai có thể đột phá tới Thiên Nhân cảnh. Mãi cho đến khi Hạ đế ra đời, dùng tu vi Thiên Nhân, tung hoành thiên hạ, lập nên triều Hạ mới kết thúc thời kỳ hỗn loạn này.”

“Người đã tu luyện ‘Cửu Thiên Ngự Thần Quyết’ thì hẳn biết đến điểm đặc biệt của bộ công pháp này, Hạ đế và con nối dõi có thể đạt tới Thiên Nhân, chính là nhờ vào máu của thần thú, người khác căn bản không thể bắt chước được.”

“Sau Hạ đế, người đầu tiên có thể đột phá tới Thiên Nhân chính là vị đạo nhân không tên đã sáng lập ra Đạo môn, chính hắn đã tìm ra phương pháp đột phá tới Thiên Nhân cảnh.”

Cố Dương nghe tới đây, gật đầu, hẳn đã biết phương pháp này là gì rồi.

Trong thế giới này không thể đột phá tới Thiên Nhân cảnh, vậy thì chạy tới trong thế giới động thiên thì có thể đột phá.

Viện trưởng tiếp tục nói: “Nhưng mà phương pháp này có một nhược điểm chết người, đó là hệ giới động thiên quá nhỏ, không thể chịu đựng nổi sức mạnh của Động Hư cảnh.”

“Điều này có nghĩa là Thiên Nhân cảnh chính là đỉnh cao của võ đạo.”

“Trước mắt đã không còn đường đi nữa rồi.”

Cố Dương im lặng, hẳn hiện tại đang ở Pháp Lực tam trọng, khoảng cách tới Thiên Nhân cảnh đã không xa nữa.

Hiện tại lại nói với hắn, sau Thiên Nhân cảnh không còn đường nào nữa.

Đùa cái gì vậy chứ.

Cho dù không còn con đường nào nữa, hẳn cũng cần tự mình mở ra một lối đi.

Hắn không tin có máy mô phỏng trong tay còn không tìm ra lối đi nào.

Một lát sau, viện trưởng nói: “Người còn muốn hỏi gì nữa không?”

Rốt cuộc Cố Dương nhớ ra việc chính, bèn hỏi: “Làm sao để đối phó với Thẩm Vận?”

Viện trưởng không trực tiếp trả lời hắn mà lại đưa ra câu hỏi: “Người có biết cái tên Bất Lộ cảnh có ý nghĩa gì không?”

Cố Dương nói: “Ý nghĩa chính là luyện thành thân thể Bất Lộ.”

Viện trưởng nói: “Người hiện tại có lẽ cũng cảm nhận được, trước mắt người chỉ có hai con đường, một là nguyên thân hoàn toàn mở thiên môn, tiếp nhận thử thách của thiên địa, đạt tới Nguyên Anh, đây là con đường Thượng Cổ.”

“Một con đường khác chính là hoàn toàn cắt đứt mối liên hệ của bản thân với thiên địa, để trong cơ thể tự tuần hoàn, đây chính là Bất Lộ cảnh.”

Cô Dương bưng tỉnh.

Chẳng trách sau khi hẩn luyện tới Pháp Lực tam trọng thì cứ cảm giác vẫn chưa đạt tới cực hạn, dường như lại có thể tăng lên một tầng nữa, thì ra ở phía trước chính là Nguyên Anh kỳ rồi.

“Trong thế giới này, khi đạt tới Nguyên Anh, người sẽ phát hiện so với Pháp Lực cảnh thì sức mạnh gần như không hề tăng lên, chịu ảnh hưởng của pháp tắc thiên địa, tốc độ già đi của Nguyên Anh còn nhanh hơn tốc độ của xác thịt, tuổi thọ ngược lại sẽ bị rút ngắn. Đây chính là nhược điểm của khi đạt tới Nguyên Anh”

Sau khi đột phá, sức mạnh đã không tăng lên thì thôi, tuổi thọ còn sẽ bị rút ngắn?

Cô Dương hoảng sợ, lại còn có chuyện như thế này sao?

“Luyện thành thân thể Bất Lộ, chính là đã mở ra bí mật ẩn giấu trong thân thể, trên thực tế đây là con đường tu luyện thân thể thời Thượng Cổ. Nếu cắt đứt mối liên hệ với thiên địa, có thể làm chậm lại tốc độ già đi của tuổi thọ, nhờ vậy có được tuổi thọ trên một ngàn năm.”

“Nhưng thân thể Bất Lộ đồng thời cũng có một nhược điểm, một khi đã ra tay thì không thể tránh khỏi gây hao tổn tới sinh mệnh lực. Vì vậy, khi đạt tới cảnh giới này, muốn sống lâu cần cố gắng không động thủ với người khác.”

Thì ra là như vậy.

Chẳng trách ai cũng nói cường giả Bất Lộ cảnh rất ít khi nhúng tay vào việc thế tục, chỉ khi nào xảy ra các sự việc quan trọng liên quan tới tồn vong của gia tộc mới thực sự ra tay.

Những lão quái vật này không muốn sao? Rõ ràng là không phải, bọn họ chỉ tiếc mạng.

Mỗi lần ra tay đều phải tiêu hao một phần sinh mệnh lực, cái này ai có thể chống trụ nổi.

Ngược lại, trong “Phượng Vũ Cửu Thiên” mà hấn tu luyện, tuy rằng cũng đi theo con đường tương tự nhưng không hề nhắc tới tác dụng phụ nào như thế này.

Chỉ nghe viện trưởng tiếp tục nói: “Thái U Phệ Nguyệt Công” mà Thảm Vận tu luyện, năm đó đã cần nuốt không ít người cùng tu luyện bộ công pháp này, có được sinh mệnh lực khổng lồ.”

“Nhưng mà hấn đã sống hơn một ngàn năm, sinh mệnh lực còn lại không nhiều. Người nếu muốn thắng hấn, duy nhất chỉ có thể liều mạng cùng hấn tiêu hao.”

Cố Dương lập tức thông suốt.

Thông tin này thực sự rất quan trọng.

Lần mô phỏng trước, trong trận đấu giữa hấn và Thảm Vận, hấn đều có gắng trốn tránh dây dưa, chỉ đánh phía ngoài, ý nghĩ này thực sự sai lầm rồi.

Phải suy nghĩ ngược lại mới đúng, liều mạng tiêu hao, tới khi sinh mệnh lực của đối phương tiêu hao hết, hấn tự nhiên sẽ giành chiến thắng.

Nếu nói đến việc liều mạng tiêu hao, trước giờ hấn chưa từng ai.

Hấn vui vẻ nói: “Đa tạ viện trưởng chỉ dẫn.”

Viện trưởng nói: “Ta mới là người nên cảm ơn người. Nếu không phải nhờ người, Lăng Ba cũng không thể đột phá tới Thần Thông cảnh nhanh như vậy được.”

“Vãn bối còn có một yêu cầu quá đáng”

“Người nói đi.”

“Hy vọng tiền bối có thể truyền lại cho vãn bối bộ kiếm pháp tàng trên cùng của Trích Tinh các”

Viện trưởng nhìn chằm chằm hấn khoảng hai giây rồi nói: “Người biết bộ kiếm pháp này đại diện cho cái gì không?”

Chương 347: Thẩm Vận

“Không biết, nhưng vẫn bối thực sự rất cần bộ kiếm pháp này”

“Người học đao, giờ chuyển qua luyện kiếm pháp, nói thì dễ làm mới khó.”

“Xin tiên bối giúp đỡ.”

“Tương lai dù xảy ra chuyện gì người cũng cần phải bảo vệ truyền thừa của Văn viện, thời hạn là ba trăm năm.”

“Ta đồng ý!”

...

Cố Dương quay về Trích Tinh các, thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ lại có thể thành công.

Trong lòng hẳn hơi vui sướng.

Trong lần mô phỏng trước, hẳn đã thử tới xin gặp viện trưởng, kết quả trong lần mô phỏng căn bản không nhắc tới chuyện này, rõ ràng là đã thất bại.

Ai ngờ viện trưởng lại đồng ý, tuy rằng có đưa ra một yêu cầu hơi hà khắc.

Trong ba trăm năm tới cần bảo vệ truyền thừa của Văn viện.

Đây tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, vài chục năm tới, có thể nói là tình hình nhiều biến đổi, đầu tiên là Tinh La tông, tiếp đến là Vạn Tượng môn, ngay cả tứ đại thánh địa cũng không thể ngăn nổi bọn họ, có thể thấy được sức mạnh của bọn họ hùng hậu như thế nào.

Nói không chừng trong hai môn phái này có cả cường giả Động Hư cảnh.

Nhưng mà những điều này đều đáng giá.

Lực chú ý của Cố Dương quay lại về trên kiếm ý trong đầu, vẫn thâm hơi kinh ngạc.

Trên thế giới này lại có thể có kiếm pháp thần kỳ như thế này.

Viện trưởng truyền cho hắn một kiếm ý không có tên.

Thứ chứa đựng đoạn kiếm ý kia là một thanh kiếm ngọc không hoàn chỉnh, sau khi truyền lại kiếm ý bên trong cho hắn, thanh kiếm ngọc cũng hoá thành tro bụi.

Nói cách khác, đoạn kiếm ý này chỉ có thể truyền cho một người.

Chẳng trách viện trưởng lại đưa ra yêu cầu hà khắc như vậy.

Đoạn kiếm ý này vừa sâu xa vừa khó hiểu, với cảnh giới của hắn cũng không thể hoàn toàn lý giải nổi, cấp độ cao này hoàn toàn vượt qua bất kỳ môn đao pháp nào mà hắn đã từng học.

Hắn thậm chí còn không biết nên bắt đầu từ đâu để lĩnh ngộ kiếm ý này.

Cả một ngày tiếp theo, Cố Dương đều dùng để lĩnh hội bộ kiếm pháp này, nhưng không thể hiểu được điểm cốt yếu, không hề đạt được gì.

“Xem ra, có lẽ cơ bản còn quá yếu, cần phải học lại từ đầu.”

Ngày hôm đó, Cố Dương và Bùi Thiển Lan ở lại Văn viện.

Vị lão tổ Thẩm gia kia đúng là vô cùng thận trọng, đối mặt với hậu bối Pháp Lực cảnh như hắn mà cũng lộ chút khinh suất nào.

Hắn đã rời khỏi hoàng cung rồi mà lão già kia cũng không ra tay.

Xem ra, nếu hắn không rời khỏi Thần Đô thì đối phương tuyệt đối sẽ không ra tay.

Chẳng qua nghĩ lại thì lão quý này đã sống trên ngàn năm, đa số thời gian đều ở lại trong gia tộc, tuyệt đối không thiếu tính nhẫn nại.

Cố Dương còn lại hai lần cơ hội mô phỏng, cái này chỉ dùng trong trường hợp khẩn cấp, không thể tùy ý sử dụng lung tung.

Ban đêm, hắn tới thư khố của Văn viện mượn một cuốn bí tịch kiếm pháp, bắt đầu học lại kiếm pháp từ đầu.

Để có thể đến tàng thư các mượn sách, hắn còn phải gia nhập vào Văn viện, trở thành một vị giáo thụ thỉnh giảng mới có đủ tư cách để đến mượn sách.

Với tu vi võ đạo của hắn, mặc dù thay đổi sang luyện kiếm pháp thì cũng có thể bắt đầu rất nhanh.

Khi hắn còn ở Phàm cảnh, có từng xem qua kiếm pháp nhưng chỉ là không quá thông thạo, mãi tới khi đạt tới tam phẩm mới chọn chủ tu là đao pháp.

Một đêm không ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Cố Dương và Bùi Thiển Lan vừa ngồi lên xe ngựa rời khỏi cửa Văn viện, Vũ Nhị bèn nhảy lên nói: “Đã hoàn thành rồi, lập tức xuất phát tới Vân châu, chúng ta chỉ có thời gian nửa ngày.”

Cố Dương cũng không hỏi hắn hoàn thành bằng cách nào, xuống xe ngựa, bèn mang hai người bay lên về phía phương Bắc.

...

Bên ngoài Thần Đô, trên đỉnh núi kia.

Sáng sớm, mặt trời vừa ló rạng từ dưới chân trời, ánh dương vàng chiếu rọi trên đỉnh núi lại chiếu ra một bóng đen.

“Kiếm cung?”

Bỗng nhiên, một giọng nói già nua truyền ra từ trong bóng đen: “Tại sao phải cản trở lão phu?”

“n huệ.”

Một giọng nói lạnh băng từ chân núi truyền tới, giọng nói đó còn lạnh lẽo, tê buốt hơn cả gió trên đỉnh núi, một lát sau, người đó lại nói ra hai chữ: “Nửa ngày.”

Ý của người đó chính là nợ ân huệ từ người khác, vì vậy phải cản trở hắn nửa ngày.

“Hay lắm”

Giọng nói trong bóng đen cũng từ từ trở nên lạnh lẽo: “Lão phu nhớ kỹ.”

Sau đó không còn vang lên bất kỳ âm thanh gì nữa.

...

Sau khi Cố Dương rời khỏi Thần Đô, mãi lúc lâu sau vẫn không thấy người đuổi theo, không thể không bội phục mối quan hệ của Vũ Nhị thật là rộng.

Không biết từ đâu tìm tới một người có thể cản trở một cường giả Bất Lộ cảnh như Thẩm Vận.

Lần trước, còn có thể khiến vị Thương Thần Tào Côn Bằng kia nể tình.

Vân châu liền kể Thần Đô, sau hai canh giờ, bọn họ đã nhìn thấy Vô Lượng sơn.

Để tránh bút dây động rừng, trước tiên Cố Dương đáp xuống một nơi trong rừng.

Hắn hỏi: “Trong Xích Tôn giáo còn có cao thủ nào?”

Vũ Nhị đáp: “Chỉ có một Xích Nhật, hắn đã đạt tới Bất Lộ cảnh, hôm nay không ở trong núi. Nhưng mà cần cẩn thận vị kia.”

Cố Dương lắc đầu nói: “Không phải lo lắng, nó sẽ không ra tay.”

Từ sau khi hắn bị Triều Dương Đại Thánh của Tam Thánh môn nhắm vào, vị kia của Xích Minh thiên không ra tay với hắn nữa.

Thậm chí hắn còn nghi ngờ, có phải nó đã biết Triều Dương Đại Thánh muốn đối phó hắn, vì vậy không muốn lãng phí tinh lực trên người hắn nữa.

Nếu sự thật thực sự là như thế, vậy thì lão quái vật này còn đáng sợ hơn nhiều so với suy nghĩ của hắn.

Điều này có nghĩa là nó cực kỳ lý trí, không hề bị thù hận làm choáng váng đầu óc. Ngoài ra, theo một nguồn tin rộng rãi, ngay đến chuyện của Tam Thánh môn đều không trốn thoát khỏi đôi tai của nó.

Đúng là đạt đến trình độ này, mỗi kẻ thù mà hấn gặp phải đều không dễ đối phó như vậy.

Ba người Cô Dương bay về hướng Vô Lượng sơn.

Hấn hỏi Vũ Nhị: “Thực lực của Thẩm Vận thế nào?”

Vũ Nhị trả lời: “Có thể tiếp hai đao của ta.”

“Cụ thể một chút.”

“Cách đây một trăm năm, hấn vừa mới tiến vào bước thứ hai.”

Bất Lộ cảnh tương tự có thể chia thành ba cấp bậc, bước thứ nhất, mở ra bí mật ẩn giấu trong thân thể, kích phát toàn bộ tiềm năng, có thể tiếp nhận lượng pháp lực khổng lồ.

Chương 348: Thẩm Vận (2)

Bước thứ hai, dẫn thông các cầu nối ẩn giấu trong thân thể và trên huyết đạo khắp toàn thân, hình thành một vũ trụ bên trong, lượng pháp lực có thể tiếp nhận tăng thêm trên mười lần.

Bước thứ ba, nguyên đượ tích vào từng giọt máu trong cơ thể, thậm chí là từng tế bào, hiệu quả chuyển hóa sinh mệnh lực thành pháp lực tăng lên vượt bậc.

Nói thẳng ra, ở giai đoạn này, chính là khai thác hết tiềm năng trong cơ thể, tương tự như tái sinh máu thịt trong truyền thuyết.

Đáng tiếc, do sự thay đổi của pháp tắc thiên địa, cho dù xác thịt đã tu luyện đến trình độ này, nhưng bởi vì không thể nhận được năng lượng bổ sung trong thiên địa, vì vậy khi chỉ còn lại một giọt máu, nguyên thần cùng lắm chỉ có thể tồn tại được một khoảng thời gian.

Đợi đến khi sức mạnh trong máu tiêu tán, nguyên thần sẽ tự động diệt vong.

Thẩm Vận đang ở bước thứ hai, chẳng qua không biết xác thịt đã mạnh mẽ tới mức độ như thế nào, cộng thêm pháp lực hùng

hậu không bì nổi, nếu không phải hắn có suy nghĩ muốn bắt sống thì Cố Dương đã không phải là đối thủ của hắn.

Vũ Nhị tiếp tục nói: “Thảm Vận là một người gian ác, xảo quyệt không ai bằng, hắn chỉ là đầy tớ của một vị đại thánh trong Tam Thánh môn, bởi vì thân phận là con người nên hắn bị phái xuống nhân gian.”

“Thái U Phệ Nguyệt Công mà hắn tu luyện là một bộ công pháp cực kỳ thâm độc. Hai người cùng tu luyện bộ công pháp này có thể cắn nuốt đối phương, nuốt chửng công lực, thậm chí là cắn nguyên sinh mệnh của đối phương, giúp bản thân lớn mạnh.”

Nói tới đây, trong giọng nói của hắn cực kỳ chán ghét.

“Thời điểm Thảm Vận vừa tới nhân gian còn cố ý truyền rộng rãi bộ công pháp này ra ngoài, rất nhiều người không hiểu rõ, còn tưởng rằng gặp được kỳ ngộ, cuối cùng đều là hắn được lợi.”

“Sau khi việc này bị bại lộ, hắn lập lên Thảm gia, tuyển nhiều thê thiếp, sinh ra rất nhiều con cái rồi truyền lại ‘Thái U Phệ Nguyệt Công’ cho chúng, để chúng tự chém giết lẫn nhau, mỗi một thế hệ chỉ đến khi chọn ra được một người Thần Thông cảnh mới kết thúc.”

“Chỉ có những người tu luyện ‘Phượng Vũ Cửu Thiên’ mới có thể may mắn thoát khỏi.”

“Mục đích của hắn là muốn sử dụng mô hình nuôi trùng này bồi dưỡng ra Bất Lậu cảnh, để hắn cắn nuốt, về cơ bản hắn sắp thành công rồi.”

“Một ngàn năm rồi, vất vả lắm hắn mới bồi dưỡng ra một Thảm Châu có Pháp Lực tam trọng, kết quả lại bị người giết chết, hắn làm sao có thể nuốt trôi cục tức này chứ?”

Nói cho cùng, Vũ Nhị cũng thấy mừng khi người khác gặp họa.

Tôi qua lúc ở chỗ viện trưởng Văn viện, nghe nói Thảm Vận đã từng cắn nuốt sinh mệnh lực của nhiều người, Cố Dương

còn cho rằng công pháp đó tương tự với “Thiên Cực Thần Công”.

Hiện tại xem ra, “Thái U Phệ Nguyệt Công” không mạnh bằng “Thiên Cực Thần Công”, nhưng cũng có giới hạn như vậy, chẳng qua Thẩm Vận có ý định với con cháu hậu thế, thực sự làm cho người ta căm phẫn.

Nếu so sánh với vị hoàng đế bị Thiên Cực đạo nhân mê hoặc, cuối cùng cắn nuốt nhi tử kia thì hẳn cũng không kém.

Sau cùng, Vũ Nhị nói: “Thẩm Vận cũng hay ức hiếp những người có cảnh giới thấp hơn hẳn, đợi tới khi người đạt tới Bất Lộ cảnh, cho dù là ‘Thiên Vấn Cửu Dao’ hay là ‘Thần Tiêu Lục Diệt’ đều có thể dễ dàng đánh bại hẳn.”

Nói thì dễ.

Cố Dương nói: “Thế chủ nhân sau lưng hẳn thì sao? Ba vị Thiên Nhân kia của Tam Thánh môn phải ngăn cản như thế nào?”

Vẻ mặt Vũ Nhị lập tức thay đổi, năm đó hẳn bị thua trong tay một trong ba vị kia của Tam Thánh môn, không hề có chút sức lực ngăn cản nào

Thực lực của Thiên Nhân là thứ mà Bất Lộ cảnh tuyệt đối không thể so bì.

“Yên tâm, bọn họ không dám tùy ý giáng xuống nơi này. Cảnh giới càng cao, tốc độ hao mòn của sinh mệnh càng nhanh. Đây chính nguyên nhân vì sao cường giả Thiên Nhân cảnh của tứ đại thánh địa hiếm khi giáng xuống.”

Cố Dương nói: “Năm đó, người bị một trong số ba vị của Tam Thánh môn ám toán sao?”

Vũ Nhị lạnh lùng nói: “Năm đó, ta chỉ luôn đề phòng vị kia của Xích Minh thiên, nhưng không ngờ rằng, người ra tay lại là tiện nhân kia của Tam Thánh môn kia.”

Đôi mắt Cố Dương lóe sáng.

Nói như vậy, thật ra Tam Thánh môn và Xích Minh thiên đã cấu kết với nhau từ sớm.

So ra thì hai thánh địa còn lại ít hiện diện hơn hẳn.

Hắn hỏi: “Là chủ nhân của Thảm Vận sao?”

“Là vị đứng sau Quách gia. Bây giờ, nàng còn đang ở trong đao mộ.”

Đao mộ?

Cố Dương đã làm rõ những bản khoản trong lòng.

Trong một lần mô phỏng, hắn và Lăng Linh từng vào đao mộ rồi gặp phải một vị cường giả đáng sợ, thì ra là một vị trong Tam Thánh môn.

Hắn hỏi: “Còn một vị nữa thì sao?”

Trong Tam Thánh môn tổng cộng có ba vị Thiên Nhân, đây chỉ mới có hai vị, còn một vị nữa.

“Vị còn lại trong Tam Thánh môn chỉ từng xuất một lần vào năm vây giết Hạ đế, sau đó không ai thấy hắn xuất hiện nữa.”

“Thế hắn có nâng đỡ thế lực nào không?”

“Chắc là La gia.”

Thì ra là La gia.

Gia tộc này với Cố Dương có chút dây mơ rễ má, “nữ nhi” kia của hắn có mang nửa huyết thống của La gia.

“Không hay rồi!”

Đúng lúc này, Vũ Nhị lập tức tái mét mặt mày, nói: “Xích Nhật đã trở về.”

Cố Dương gần như đồng thời cũng cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng cường đại, dùng tốc độ cực nhanh giáng xuống Vô Lượng sơn.

“Cung nghênh giáo chủ!”

Trên Vô Lượng sơn, một đám người hành lễ với bóng người màu đỏ trên không trung.

Phía sau bóng người màu đỏ còn có một đám người, những người này đều là nhân vật nòng cốt của Xích Tôn giáo.

Đứng ở đầu tiên chính là giáo chủ Xích Nhật.

Theo sát phía sau là thánh tử Đường Duệ từng bại dưới tay Cố Dương và Phượng Tiêu Tiêu điên điên khùng khùng kia.

Hai người này xưa đâu bằng nay, đã có tu vi Kim Thân cảnh rồi.

Không chỉ có bọn họ, mấy vị cường giả Thần Thông cảnh ngày đó bố trí cạm bẫy trong quốc trượng phủ Thần Đô, ý đồ hốt gọn một mẻ trọng thần triều đình Đại Chu cũng đang ở đây.

Tu vi mấy người này cũng đều đã bước vào Pháp Lực cảnh.

Thu hoạch lớn nhất, tất nhiên là giáo chủ Xích Nhật, một lần trở thành Bất Lậu cảnh.

Ở Xích Tôn giáo, sức mạnh đều do thần chủ ban tặng.

Tất cả những chuyện này đều xảy ra vào một tháng trước, thần chủ đột nhiên ban xuống thần ân, khiến cho cảnh giới của tất cả mọi người bỗng dung tăng cao một bậc.

Chương 349: Thiên đường có lối người không đi

Sức mạnh không lồ như vậy khiến cho toàn bộ người trong Xích Tôn giáo càng thêm cuồng nhiệt.

Đến lúc này, Xích Tôn giáo mới coi như nắm giữ thực lực có thể sánh ngang với chín gia tộc lớn trong thiên hạ.

Thần chủ nâng cao thực lực của bọn họ vào lúc này, tất nhiên là chuẩn bị cho hành động tiếp theo.

Xích Tôn giáo đã nhận được ý chỉ của thần chủ, sắp tới phát động phản loạn ở các nơi trên cả nước, mục đích chỉ có một, đó là khiến Đại Chu loạn lạc.

...

“Giáo chủ, vội vàng phát động như vậy, chỉ sợ tổn thất sẽ cực kỳ nghiêm trọng, phòng bị vũ trang của Đại Chu vẫn chưa hoàn toàn lỏng lẻo.”

Một nam tử trung niên có dáng vẻ văn sĩ đang khuyên nhủ Xích Nhật.

Người này là quân sư của Xích Tôn giáo, những lãnh đạo cao cấp, bao gồm cả giáo chủ Xích Nhật của Xích Tôn giáo ở đây đều không am hiểu về những chuyện như truyền giáo, xây dựng sức mạnh vũ trang.

Vị quân sư này chuyên môn phụ trách những việc đó.

Xích Nhật không cho phép nghi ngờ, lên tiếng: “Đây là mệnh lệnh của thần chủ, nhất định phải phát động trong thời gian đã định, tuyệt đối không được phép sửa đổi.”

Vị quân sư kia nghe vậy, cũng chỉ có thể ngậm miệng lại.

Ở trong Xích Tôn giáo, nghi ngờ giáo chủ có lẽ còn có thể được tha thứ, nghi ngờ thần chủ, chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Xích Nhật cũng không muốn khiến vị trợ thủ đắc lực này lạnh lòng, nói: “Quân sư chớ vội, thần chủ sắp đặt như vậy, nhất định có lý của mình. Nghe nói, mấy năm trước đã man nhân trên thảo nguyên lại xuất hiện một vị Thiên Nhân. Vị Man vương kia có dã tâm, chuẩn bị vào đông sẽ xâm lược Đại Chu.”

Ánh mắt quân sư sáng lên, hưng phấn nói: “Kiến thức của thần chủ, không phải phàm phu tục tử như ta có thể sánh được. Nếu nội ngoại giáp công như vậy, giang sơn của Triệu thật nguy rồi.”

Khi đang nói chuyện, đám người Xích Tôn giáo đã đáp xuống đất.

“Giáo chủ.”

Đột nhiên, một người ở lại canh giữ Vô Lượng sơn bẩm báo: “Vài ngày trước có một nữ tử xông vào trong núi, sau khi bị bọn ta phát hiện thì trốn trong một sơn động, sơn động kia có cấm chế, đến nay vẫn không cách nào phá vỡ.”

Xích Nhật sầm mặt lại, mắng: “Phế vật!”

Bây giờ Vô Lượng sơn là đại bản doanh của Xích Tôn giáo, nhưng lại bị người ta xông vào, quá đáng hơn là mấy ngày rồi vẫn không bắt được người đó.

Mặc dù nhân vật nòng cốt trong giáo đều không có mặt ở đây, chỉ có một vị hộ pháp Kim Thân nhất trọng canh giữ sơn môn, nhưng như thế này cũng quá vô dụng.

Người kia quỳ rạp xuống, run lẩy bẩy nói: “Giáo chủ bớt giận.”

“Dẫn đường.”

...

Đằng sau Vô Lượng sơn, trong một sơn động, xung quanh vách núi tràn ngập cảm ché.

Ở chính giữa là một cái ao hình tròn, nước bên trong có một nửa màu trắng một nửa màu đen, hình thành một đồ án thái cực.

Nơi này chính là Hắc Bạch linh trì của Đạo môn.

Đã một trăm năm không có người nào đến linh trì này rồi.

Cũng chỉ có người trong Đạo môn mới biết cách tiến vào nơi này.

Sau khi nơi này bị Xích Tôn giáo chiếm đoạt, bọn họ không biết nơi này còn có một linh trì như vậy.

Trước đây, quy củ của Đạo môn là mỗi hai năm mở một lần, mỗi lần mở chỉ có thể cho một người vào, tiến hành lễ tẩy rửa trong linh trì.

Đối với võ giả Phàm cảnh, linh trì này có lợi ích tăng tiến tu vi rất lớn.

Bây giờ, tích lũy một trăm năm khiến nước trong linh trì gần như tràn đầy.

Những điều này đều lợi cho Lăng Linh, nàng có thể không chút kiêng dè sử dụng linh trì tu luyện.

Trong ba ngày ngắn ngủi, nàng đã từ tam phẩm đột phá đến nhất phẩm đỉnh phong, khoảng cách với Thần Thông cảnh chỉ

còn một bước.

Linh trì tích lũy trăm năm cũng tiêu hao gần một nửa.

Lúc này, nàng vẫn không ngừng hấp thụ linh lực trong linh trì, mỗi một hơi thở, trong mũi hình thành một cột khí màu trắng.

Trong phạm vi mấy trượng xung quanh người hình thành một vòng cương khí chuyên động tuần hoàn mạnh mẽ.

Cơ thể của nàng đang xảy ra biến hóa kinh người.

Đây chính là dấu hiệu hình thành kim thân.

Đúng lúc này, tiếng âm âm vang lên.

Sơn động rung chuyển một phen, cấm chế trên vách núi đá sáng lên, sau đó vỡ tan.

Điều này cho thấy, cấm chế trong sơn động bị phá rồi.

Lúc này Lăng Linh đã đến thời khắc quan trọng nhất, đối với chuyện bên ngoài, làm như mất điếc tai ngơ, lòng không vướng bận, chuyên tâm đột phá.

...

Bên ngoài sơn động, người ra tay phá tan cấm chế là một vị cường giả Pháp Lực cảnh.

Người này là Chương Kinh trưởng lão của Xích Tôn giáo, đã từng đến Tĩnh châu cùng thánh tử Đường Duệ, phụ trách chặn cửa vị Hoàng Cực Kiếm Thánh kia.

“Không ngờ có thể đột phá đến Thần Thông cảnh ở bên trong.”

Xích Nhật cảm ứng được động tĩnh bên trong, không những không giận mà còn mỉm cười.

Không cần đoán cũng có thể biết, người bên trong chắc chắn là truyền nhân của Đạo môn.

Hắn ra lệnh: “Tiểu Tiểu, bắt người ở bên trong ra.”

“Vâng.”

Phượng Tiểu Tiểu lộ vẻ hung phấn, chuẩn bị xông vào sơn động.

Đúng lúc này, một thanh đao từ trên trời giáng xuống, cắm ở trước cửa sơn động.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người ở đây khiếp sợ.

Trước khi thanh đao này rơi xuống, không một người nào phát hiện ra.

Phượng Tiểu Tiểu còn suýt nữa đụng phải, may mà phản ứng nhanh, kịp thời dừng lại.

“Ai?”

Tất cả mọi người của Xích Tôn giáo như gặp phải cường địch, bọn họ đều ý thức được mình đụng phải kẻ địch cực kỳ đáng sợ rồi.

Chỉ có Xích Nhật tu vi cao nhất ngẩng đầu nhìn bóng hình đang nhanh chóng lao xuống kia, trên mặt lóe ra sát ý âm u, quát lên: “Là ngươi!”

Người kia đã đáp xuống mặt đất, chặn ở lối vào sơn động.

“Là ngươi?”

Thánh tử Đường Duệ và Phượng Tiểu Tiểu gần như đồng thời lên tiếng.

Mấy tháng trước, nam nhân trước mắt này chính là Cố Dương khiến hành động ở Tĩnh Hải vương phủ của bọn họ bị thất bại.

Đường Duệ từng bại trong tay hắn, khi vừa mới bắt đầu, trong lòng hơi không cam lòng.

Nhưng cùng với việc cảnh giới của Cố Dương dùng tốc độ khiến cho người ta trợn mắt líu lưỡi mà tăng cao nhanh chóng, hắn đã không còn bất kỳ suy nghĩ so sánh nào với Cố Dương nữa rồi.

Bây giờ, ngay cả bóng lưng người ta hắn cũng với không tới.

Cho dù hắn lấy được ân điển của thần chủ, thành công đột phá lên Kim Thân cảnh, chênh lệch vẫn lớn đến mức khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng.

Hắn biết, bóng ma nam nhân này để lại trong lòng hắn, vĩnh viễn không cách nào xóa bỏ.

Chương 350: Chiến Bất Lộ

Bây giờ gặp lại nam nhân này, tâm trạng của Đường Duệ cực kỳ phức tạp.

...

“Đúng là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa cứ xông vào.”

Xích Nhật cười ha hả, ánh mắt nhìn Cố Dương lại lạnh lẽo đến cực độ.

Sát ý trong lòng hắn sôi trào.

Ngày đó ở Thần Đô, hắn bày bố một cạm bẫy tuyệt diệu, vốn dĩ có thể lừa giết hơn mười tên cường giả Thần Thông cảnh, còn loại trừ được hầu hết trọng thần triều đình Đại Chu.

Mắt thấy sắp thành công đến nơi, vậy mà bị tiểu tử này phá hỏng.

Trong lòng hắn căm hận đến cực điểm, muốn giết người giải hận.

Nào ngờ, đối mặt với Cố Dương vừa đột phá đến Kim Thân cảnh ở ngoại thành Thần Đô, hắn lại bị một con chim nhỏ dọa chạy.

Sau chuyện này, biết được chân tướng từ chỗ của thần chủ, hắn coi đây là nỗi sỉ nhục lớn nhất cuộc đời hắn.

Nếu không phải đang gánh vác mệnh lệnh của thần chủ, không rời đi được thì hắn đã sớm tìm Cố Dương rửa sạch nỗi nhục rồi.

Về sau, biết trong khoảng thời gian cực ngắn mà Cố Dương đã đuổi kịp hắn, đột phá đến Pháp Lực cảnh, trong lòng hắn xuất hiện cảm giác sợ hãi.

Mãi đến khi hắn thu hoạch được thần ân của thần chủ, đột phá đến Bất Lộ cảnh, lần nữa bỏ lại tiểu tử kia ở đằng sau.

Hắn vốn dự định tìm một cơ hội đi tìm tiểu tử này, loại bỏ mối họa lớn trong lòng.

Nào ngờ tiểu tử này lại tự đưa mình đến cửa.

Pháp Lực tam trọng!

Xích Nhật liếc mắt một cái là nhìn ra được tu vi thật sự của Cố Dương, không ngờ lại đột phá rồi.

Tốc độ tu luyện thế này, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Tin tức hắn đột phá đến Pháp Lực nhị trọng cũng mới chỉ là chuyện của nửa tháng trước.

Nửa tháng, lại lên thêm một trọng.

Sát ý trong lòng Xích Nhật càng thêm vững chắc.

Nếu còn cho tiểu tử này thêm chút thời gian, vậy chẳng phải không lâu nữa sẽ đột phá đến Bất Lộ cảnh sao?

Nếu như vậy, thật sự sẽ không người nào có thể áp chế tiểu tử này, mà hắn cũng trở thành mối họa cực lớn của Xích Tôn giáo.

Ầm ầm!

Trong sơn động, cương khí cuồng bạo khẽ quét qua, vách núi mất đi cảm chế bảo hộ hơi chấn động, một ít đá vụn bị đánh rơi xuống mặt đất.

Cả người Lăng Linh lơ lửng trong không trung, quanh thân mở ra một tầng cương khí vô hình, đá vụn rơi lên trên đó đều lập tức bị chấn nát.

Nàng mở to mắt, trong mắt lóe lên một tia sáng khiến cho người ta sợ hãi.

Kim thân đã thành!

Nàng cầm kiếm trong tay, chiến ý hiên ngang, chuẩn bị nghênh chiến kẻ địch.

Tuy rằng mới vừa rồi toàn bộ tâm thần của nàng đều đặt trên đột phá cảnh giới, nhưng vẫn có một chút cảm ứng đối với bên ngoài, biết được cảm chế của sơn động đã bị đánh tan.

Vốn phải đối mặt là một kẻ địch khó có thể địch nổi.

Ai ngờ mới vừa mở mắt ra, cảm ứng được đến lại là một khí tức vô cùng quen thuộc lại hơi xa lạ.

Nàng không khỏi ngần ra: “Cô Dương?”

Tại sao hẳn lại ở chỗ này chứ?

Ngoại trừ hẳn ra, còn có hơn mười khí tức cường đại, tất cả đều đã ngoài Thần Thông cảnh.

Có sáu luồng khí tức sâu không lường được, rõ ràng là Pháp Lực cảnh.

Một luồng khí tức trong đó còn cường đại đến mức khiến cho nàng cảm thấy hít thở không thông, cách xa như vậy rồi, chỉ bằng vào khí tức thôi đã áp chế được chân nguyên hơi bất ổn trong cơ thể nàng.

Bất Lộ cảnh!

Tâm trạng của Lăng Linh không ngừng trầm xuống.

Dù thế nào nàng cũng không thể ngờ tới được, trong Xích Tôn giáo lại xuất hiện một vị cường giả Bất Lộ cảnh.

Thật ra ngày hôm đó khi nàng thừa dịp một đám cấp cao trong Xích Tôn giáo đều không ở trong núi đã vụng trộm lên vào, kết quả bị một cường giả Thần Thông cảnh ở lại đóng giữ trong núi phát hiện ra, sau đó bị chặn trong Hắc Bạch linh trì, chỉ biết lần này đã thập tử vô sinh rồi.

Tự biết chắc chắn phải chết nên nàng vứt bỏ tất cả, lợi dụng Hắc Bạch linh trì để điên cuồng tăng thực lực của bản thân lên.

Trong khoảng thời gian ngắn đã tiêu hao linh trì được tích lũy gần một trăm năm đến gần như không còn, liên tục vượt qua hai cảnh giới, lại đột phá đến Thần Thông cảnh.

Làm như vậy rất có thể sẽ khiến cho linh trì này bị phá hủy, cảnh giới bản thân không ổn định.

Nhưng mà nàng đã không để ý được nhiều như vậy nữa rồi.

Đây là con đường sống duy nhất của nàng.

Nàng thành công!

Thành công bước vào Thần Thông cảnh, nhưng mới vừa mở mắt lại phát hiện ra kẻ địch cường đại đến khiến cho người ta tuyệt vọng.

Hơn mười vị Thần Thông cảnh, sáu vị Pháp Lực cảnh, còn có một vị Bất Lộ cảnh.

Chỉ sợ tất cả cường giả của Xích Tôn giáo đều ở trong này rồi.

Càng khiến cho nàng tuyệt vọng chính là Cố Dương lại vì cứu nàng mà cũng đến đây.

Lăng Linh biết hẳn đã là Pháp Lực nhị trọng, còn giết chết một vị cường giả Pháp Lực tam trọng của Thẩm gia.

Nhưng mà hiện giờ phải đổi mặt là một vị Bất Lộ cảnh!

Ở Đại Chu, chỉ có Bất Lộ cảnh mới là đại nhân vật chúa tể thiên hạ chân chính.

Sở dĩ chín gia tộc lớn trong thiên hạ là chín gia tộc lớn trong thiên hạ chính bởi vì trong chín nhà này có cường giả cấp Bất Lộ cảnh trấn giữ.

Tương tự như vậy, sở dĩ lục đại phái gồm sáu phái cũng chính bởi vì trong sáu phái này đều có cường giả cấp Bất Lộ cảnh.

Cộng thêm một hoàng thất, thế lực cao nhất thiên hạ có tổng cộng mười sáu thế lực này.

Nếu có ai khác có thể đột phá đến Bất Lộ cảnh, sáng lập gia tộc thì gia tộc đó chính là gia tộc thứ mười trong thiên hạ, nếu như thành lập môn phái thì đó chính là đại phái thứ bảy.

Ở trên thế giới này, dùng cái gì để nhận định sự mạnh yếu của một thế lực, cho tới bây giờ đều dựa theo cấp bậc của vị cường đại nhất trong thế lực đó.

Hiện giờ Tần gia xếp hạng nhất trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ là bởi vì lão tổ Tần gia có được thực lực cường đại nhất.

Văn viện xếp hạng nhất trong lục đại phái là bởi vì có một vị Thiên Nhân tồn tại.

Triệu gia là chủ nhân chung của thiên hạ, bởi vì trong hoàng cung đã có cường giả Bất Lậu cảnh, đồng thời lại tồn tại một vị Thiên Nhân.

Giữa các cường giả Bất Lậu cảnh, cho dù có thù hận lớn đến mức nào đều hiếm khi ra tay.

Từ khi Đại Chu thành lập cho đến nay đã trải qua thời gian năm trăm năm rồi, nhưng cường giả Bất Lậu cảnh ngã xuống lại đếm chưa hết một bàn tay.

Chương 351: Chiến Bất Lậu (2)

Bởi vì muốn giết một vị cường giả Bất Lậu cảnh sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Mười tám năm trước, lão tổ Vũ gia của nàng bị mấy vị cường giả Bất Lậu cảnh cộng thêm với vài vị Kiếm Thánh vây giết, đã chống đỡ được thời gian nửa tháng, cuối cùng là vì hao hết sinh mệnh lực mà chết đi.

Lại tính xa hơn trước nữa, là một trăm năm trước, chương giáo Đạo môn đời trước là do vị kia của Xích Minh thiên ra tay.

Bất Lậu cảnh khó giết đến cỡ nào, hiển nhiên có thể thấy được.

...

Là ta hại hấn rồi!

Trái tim Lăng Linh run lên.

Nàng nắm chặt trường kiếm trong tay, không hề chùn bước bay về phía cửa động.

Cố Dương vì nàng mà một mình đối mặt với cường địch. Sao nàng có thể một mình sống sót được?

Một lát sau, nàng đã đến cửa động, thấy bóng dáng cao lớn kia của Cố Dương, một người một đao chặn toàn bộ kẻ địch ở bên ngoài, bóng dáng không ai bì nổi kia sao mà quen thuộc như thế.

Nam nhân này, cho dù gặp phải kẻ địch cường đại đến cỡ nào đều chưa từng lùi bước.

Khi ở Phàm cảnh đã như vậy, hiện giờ vẫn như thế.

Cho dù hiện giờ hẳn phải đối mặt là võ giả cường đại nhất thế gian này.

Cố Dương không quay đầu lại, cũng không nói một câu với nàng, nhưng giữa hai người lại cực kỳ ăn ý.

Lăng Linh đứng phía sau hắn, cảm giác được áp lực kia chợt nhẹ đi, để cho nàng có thể nhìn thẳng vào vị cường giả Bất Lậu cảnh ở trước mặt.

...

“Chết!”

Xích Nhật hành động, hắn bỏ qua mấy chiêu thức chỉ hào nhoáng bên ngoài, sử dụng thủ đoạn nguyên thủy nhất, cũng cường đại nhất của cường giả Bất Lậu cảnh, chính là vật lộn!

Sau khi tu thành thân thể bất lậu, mở ra bí mật ẩn giấu trong cơ thể con người, đào móc tiềm lực của bản thân đến cực hạn, sức mạnh của thân thể đã đủ để so sánh được với thần thú Thượng Cổ.

Một quyền này gần như đã đánh sụp đổ không gian.

Tốc độ cực hạn vượt qua tốc độ phản ứng thần kinh của thân thể con người.

Người đang ở đây gần như không có ai có thể nhìn thấy rõ được bóng dáng của hắn.

Hắn có thân thể bất lậu, thậm chí có thể ngăn cách được pháp lực, có vạn pháp bất xâm.

Sự cường đại của cường giả Bất Lậu cảnh đã được thể hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn dưới một quyền này.

Pháp Lực cảnh bình thường khi phải đối mặt với một quyền này chỉ chỉ có kết cục bị đánh chết ngay tại chỗ mà thôi.

Rầm!

Một quả đấm thật sự theo nắm tay của Xích Nhật đâm xuống.

Sức mạnh khủng bố hình thành nên một đường sóng xung kích, lấy hai người làm tâm sóng mà lan ra.

Núi đá sụp đổ, cây cối bật cả gốc.

Mặt đất trong vòng mười mét xung quanh thân hai người đều bị cày mất một tầng.

Một quyền nhất định phải thành công này của Xích Nhật lại bị đỡ được.

Hắn chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh khó có thể hình dung được đột nhiên chống đỡ này, khiến cho ngực hắn nhộn nhạo, hít thở nghẽn lại, không tự chủ được bay ngược đi.

Bay ngược ra mãi hơn mười mét mới dừng thế bay đi được.

“Chuyện này... sao có thể chứ?”

Xích Nhật thấy Cố Dương đứng tại chỗ, không hề động đậy. Hắn tỏ vẻ kinh hãi, biểu cảm kia giống như đã gặp phải quỷ.

Hắn hiểu rõ bí mật ẩn giấu trong thân thể con người, khai phá ra tất cả tiềm lực của thân thể con người, có thể chống lại cả thần thú Thượng Cổ.

Theo lý thuyết, một quyền này đủ để đánh bại bất cứ Pháp Lực cảnh nào.

Trừ khi cầm thần binh tuyệt thế trong tay thì mới có thể đỡ được một đòn này.

Nhưng Cố Dương chẳng qua mới là Pháp Lực cảnh, nhưng lại đột ngột đỡ được một quyền này của hắn, còn đánh lui hắn nữa.

Sức mạnh của tiểu tử này còn cao hơn cả mình sao?

Trong lòng Xích Nhật vừa giận vừa sợ đan xen.

Không thể nào!

Hắn lại phi thân lên, hai người vứt bỏ tất cả kỹ xảo hoa mỹ, chỉ dựa vào sức mạnh và tốc độ va chạm vào nhau.

Rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt, không biết hai người đã đánh bao nhiêu lần, mỗi một lần đánh vào đều sẽ bộc phát ra sóng kích khủng bố.

Mọi người đang vây xem ở đây, cho dù là người của Xích Tôn giáo hay là Lăng Linh đều không thể không lần đi rất xa, sợ bị dư âm đánh tới.

Chiến đấu như vậy hoàn toàn vượt trên tưởng tượng của bọn họ, không có pháp lực, không có chiêu thức hoa mỹ, chỉ có mỗi tốc độ cực hạn và sức mạnh cực hạn mà thôi.

Ở trước mặt sức mạnh như vậy, cho dù là vài vị cường giả Pháp Lực cảnh cũng cảm thấy pháp lực của mình giống như tờ giấy.

Cái gọi là kim thân vốn không hề có tác dụng gì khi ở trước mặt sức mạnh như vậy.

Người ở đây không có một ai mà không sợ.

...

Cách đó không xa, Bùi Thiên Lan nghe được động tĩnh từ xa xa, lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận không thể bay qua hỗ trợ.

Bên cạnh, Vũ Nhị ngồi chung với nàng trên một tảng đá, vẻ mặt hơi phức tạp, lẩm bẩm nói: “Hảo tiểu tử...”

Thực lực của Cố Dương hiện giờ đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Chỉ dựa vào sức mạnh thân thể đã đủ để đánh có đi có lại với Xích Nhật có cấp bậc Bất Lộ cảnh nhất trọng rồi, thậm chí còn chiếm được thế thượng phong.

Chờ đến khi hắn đến Bất Lộ cảnh thì sẽ thế nào đây?

Ban đầu hắn còn tương đối lo lắng.

Nhưng đến lúc này thì hắn đã biết được lo lắng trước đó của hắn đều là dư thừa mà thôi.

Với thực lực của Cố Dương, muốn giết Xích Nhật có lẽ còn hơi khó khăn, nhưng muốn dẫn Lăng Linh toàn thân mà lui lại là chuyện dễ dàng.

Phải biết rằng hắn còn chưa rút đao ra đâu!

...

Rầm!

Quyền thứ mười tám, cuối cùng Xích Nhật không chịu nổi sức mạnh cuồng bạo kia nữa, đã bị đánh bay thẳng ra ngoài, nện lên trên một ngọn núi, cả ngọn núi âm âm đổ sụp.

Người của Xích Tôn giáo nhìn thấy mà vong hồn đều bốc hết lên, giáo chủ thế mà lại không đánh lại được tiểu tử kia!

“Ta sẽ khiến ngươi chết!”

Rầm!

Đỉnh núi kia đột nhiên nổ tung, một luồng sức mạnh khủng bố đến cực điểm bộc phát ra.

Chỉ thấy một vòng lửa màu đỏ bay lên, giống như một vàng thái dương, chói mắt đến khiến cho người ta không mở mắt ra được.

Xích Nhật đã định liều mạng, bất chấp tất cả chuyện hóa sinh mệnh lực thành pháp lực, đây không phải là sức mạnh có thể xuất hiện ở trên thế gian này.

Cô Dương ở phía dưới đối mặt với Xích Nhật đã nổi điên, trên mặt đã xuất hiện thêm vài phần nghiêm túc, cuối cùng nâng Phượng Vũ đao lên!

Chương 352: Thi thể Thiên Nhân

Đúng lúc này, một cái tháp bay lên trên đỉnh đầu hắn, không ngừng lớn lên, đó chính là Trấn Yêu tháp chí bảo của Đạo môn.

Cô Dương cảm thấy pháp lực trong cơ thể bị kìm hãm, hoàn toàn bị Trấn Yêu tháp trấn trụ.

Sau khi Xích Nhật đến Bất Lậu cảnh, đã có thể phát huy ra được một phần uy lực của chí bảo này rồi.

Hắn hét lớn một tiếng: “Thu!”

Dưới đáy Trấn Yêu tháp xuất hiện một lực hút cường đại.

Cố Dương và Lăng Linh cảm thấy pháp lực và chân nguyên trong cơ thể hỗn loạn một phen, không tự chủ được mà bị hút vào trong Trấn Yêu tháp, đảo mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

“Các người bảo vệ tốt ở bên ngoài.”

Xích Nhật căn dặn một tiếng, cả người hóa thành một ngọn lửa, chủ động bay vào trong Trấn Yêu tháp.

Đây mới là phương thức mở ra chính xác của chí bảo Trấn Yêu tháp này, sau khi hút người vào, chân thân tiến vào trong để diệt trừ kẻ địch.

Làm chủ nhân có được ưu thế sân nhà tuyệt đối khi ở trong tháp.

Cộng thêm việc khi hấn ở trong tháp còn có thể mượn dùng sức mạnh của thần chủ.

Không giết chết Cố Dương, hấn thề không làm người.

Sau khi tiến vào trong Trấn Yêu tháp, Cố Dương lập tức đã thoát khỏi sức mạnh trói buộc này, đồng thời nắm lấy tay Lăng Linh, đập lên trên mặt đất.

Nơi này chính là tầng đầu tiên của Trấn Yêu tháp.

Ánh mắt vừa đảo qua, hấn đã phát hiện nơi này dường như có điểm không giống với lúc trước.

Ánh sáng càng âm u hơn.

Trong không gian, bầu không khí đè nén này càng thêm dày đặc, sức mạnh áp chế vô hình này còn mạnh hơn trước gấp bội.

Hấn hỏi Lăng Linh: “Không sao chứ?”

Lăng Linh lắc đầu, nhưng mà sắc mặt không dễ nhìn lắm.

Nàng cũng phải nhận lấy áp chế, chỉ có thể vận chân nguyên lên để chống lại, cứ tiếp tục như vậy sẽ tăng nhanh tốc độ chân nguyên bị xói mòn.

Trấn Yêu tháp lúc này giống như Hoàng Tuyền động thiên, tính chất của nguyên khí trời đất đã thay đổi, sẽ xâm hại thân

thể con người.

Đây là một hoàn cảnh cực kỳ bất lợi cho võ giả.

Nàng tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Sao Trấn Yêu tháp có thể biến thành như vậy được? Nhân loại tiến vào trong đó sẽ không thể bị áp chế như vậy mới đúng chứ.”

“Nó đã được tế luyện một lần nữa.”

Trái tim Cố Dương cũng hơi chùng xuống, thông qua hoàn cảnh của Trấn Yêu tháp đã có thể phỏng đoán ra được sức mạnh của vị kia ở Xích Minh thiên đã trở nên càng cường đại hơn.

Có lẽ sức mạnh đã bị tiêu hao sau trận chiến với viện trưởng Văn viện năm đó đã khôi phục lại.

Đây không phải là một tin tức tốt lành gì.

Hắn và vị kia ở Xích Minh thiên đã kết thù oán, kết đến mức độ không chết không thôi.

Hắn không định làm kẻ địch với đối phương, nhưng vấn đề ở chỗ người ta không chịu bỏ qua cho hắn, hắn còn có thể có cách nào chứ, chỉ có thể kiên trì mà tiếp nhận thôi chứ sao.

“Đi thôi.”

Đột nhiên, Cố Dương cảm nhận được áp lực trong Trấn Yêu tháp lại tăng vọt lên, nên không đứng lại đó nữa, kéo tay Lăng Linh bay thẳng về phía trận pháp thông lên đến tầng thứ hai.

Trấn thủ ở trong này vẫn là Hồn Yêu cấp Kim Thân nhất trọng, nhưng thực lực của nó đã mạnh hơn Hồn Yêu lúc trước mấy lần.

Cố Dương tiện tay một đao chém xuống.

[Nhận được một điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là bốn mươi sáu điểm.]

...

Cứ như vậy, Cố Dương đánh thẳng đến tầng thứ tám của Trấn Yêu tháp.

Tầng thứ hai có hai con Hồn Yêu cấp Kim Thân nhất trọng.

Tầng thứ ba là một con Hồn Yêu cấp Kim Thân nhị trọng, tầng thứ tư là hai con cấp Kim Thân nhị trọng.

Đến tầng thứ bảy đã là cấp bậc Pháp Lực nhất trọng.

Cường độ tăng lên lần này hơn lần trước đó không phải chỉ có một chút ít.

Sau khi Cố Dương đến tầng thứ tám lại không vội vã tiến hành vượt ải mà giống như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Tô Ngung Yên đã nói ở đây có bộ thi thể của một đại thánh Yêu tộc...”

Sở dĩ hắn đánh hồi lâu ở đó với Xích Nhật chính là vì chờ đổi phương thu hắn vào trong Trấn Yêu tháp, bởi vì ở trong Trấn Yêu tháp có một bộ thi thể cấp bậc Thiên Nhân.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã nhìn thấy cách đó không xa có một bộ thi hài đặc biệt khổng lồ, trong lòng vui vẻ: “Tìm được rồi!”

Nhìn dáng vẻ của bộ thi hài này thì rõ ràng thuộc về gia cầm, hơn phân nửa chính là vị Yêu Thánh cuối cùng ở thời kỳ Hạ triều, Thần Kê Đại Thánh.

Hắn khom người xuống trước mặt thi thể, nói: “Về huyết mạch thì ít nhiều gì chúng ta cũng có một chút sâu xa, hôm nay cho ta mượn dùng thi thể của ngươi một chút. Đừng trách cứ gì nhé.”

Nói xong hắn đặt tay mình lên trên thi thể.

[Kiểm tra được nguồn năng lượng, có nạp giá trị không?]

“Có.”

Bộ thi thể trên mặt đất lập tức biến mất không thấy gì nữa.

[Nạp giá trị thành công, nhận được năm trăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là năm trăm năm mươi tám điểm.]

Năm trăm điểm!

Cố Dương bị vui sướng khổng lồ đánh trúng, không uổng phí hắn đã tốn tâm tư một phen.

Lần trước khi hấn ở Thủy Nguyệt động thiên đã từng giết chết sáu vị tu sĩ Kim Đan kỳ cộng thêm hai vị Nguyên Anh kỳ nhưng tổng cộng chỉ được đến hơn bốn trăm điểm năng lượng mà thôi.

Hiện giờ không cần đánh nhau gì cả, một bộ thi thể đã giá trị đến năm trăm điểm rồi, có thể nói là nhật không.

Lăng Linh ở bên cạnh nói: “Hả, phía dưới còn có một bộ thi thể của con người nữa.”

Cố Dương nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy một bộ thi thể, quan sát tình trạng hư thối của thi thể, thời gian chết đi sẽ không quá dài.

Hấn tiện tay nạp giá trị vào.

[Nạp giá trị thành công, nhận được hai trăm năm mươi điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là tám trăm lẻ tám điểm.]

Hơn hai trăm điểm, vậy chứng minh rằng đây là một vị cường giả Bất Lậu cảnh tam trọng!

Cố Dương vô cùng ngạc nhiên, vì sao trong Trấn Yêu tháp lại sẽ có một vị cường giả chết ở đây chứ?

Đó chính là tồn tại cường đại nhất, chỉ dưới Thiên Nhân thôi đó.

Cho dù là lão quái vật của chín gia tộc lớn trong thiên hạ và trong lục đại phái, người có được tu vi như vậy đều chỉ là số ít mà thôi.

Mấy trăm năm qua, Bất Lậu cảnh bị giết chỉ có lão tổ Vũ gia, còn có chương giáo Đạo môn trước đó.

“Chẳng lẽ đây là chương giáo Đạo môn sao?”

Lăng Linh ở bên cạnh đột nhiên nói: “Ta biết nàng là ai đó?”

“Ai vậy?”

“Sư tôn đã từng nói, ở trong Trấn Yêu tháp có giấu một người, đó là đệ tử của Bích Tiêu cung.”

Chương 353: Thi thể Thiên Nhân (2)

Sư tôn của Lăng Linh chính là chương giáo Đạo môn hiện giờ Văn Giác.

Cố Dương bưng tỉnh hiểu ra, lập tức hiểu được toàn bộ.

Nhớ tới lúc trước Tô Ngưng Yên đã tìm ra được một thanh kiếm ở tầng thứ tám. Thanh kiếm kia hiển nhiên cực kỳ quan trọng đối với nàng.

Bộ thi thể này chính là chủ nhân ban đầu của thanh kiếm.

Lúc đó Tô Ngưng Yên đã chủ động tiến vào trong Trần Yêu tháp, chính là vì đã biết trước đệ tử của Bích Tiêu cung trốn ở đây, nên cố ý tiến vào để tìm thanh kiếm kia.

Từ điểm này có thể suy đoán ra được, Tô Ngưng Yên quả thật có mối quan hệ mật thiết với Bích Tiêu cung.

Hắn ngạc nhiên nói: “Tại sao lại muốn trốn ở trong Trần Yêu tháp vậy?”

“Chuyện này thì ta không biết.”

Thật ra cũng không khó đoán, với thực lực của người này, có thể để cho nàng tránh né cũng chỉ có cường giả cấp Thiên Nhân cảnh mà thôi.

Nói không chừng chính là vị kia của Xích Minh thiên.

Đáng thương thay, cho dù trốn ở chỗ này rồi lại vẫn không thể thoát được họa sát thân.

Cố Dương không hề nhàn rỗi, nạp giá trị của tất cả mấy bộ thi thể gần đó vào, tuy rằng năng lượng thu được không nhiều lắm, tổng cộng chỉ có mười mấy điểm thôi, nhưng mà thịt muối vẫn là thịt mà.

“Chờ ta một chút.”

Hắn nạp thi thể của Yêu tộc có giá trị ở trong tầng này vào rồi nói một câu với Lăng Linh, mở hệ thống ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao bốn mươi điểm năng lượng.]

Không có gì bất ngờ xảy ra, lại tăng giá nữa rồi, từ hai mươi điểm đã tăng lên tới bốn mươi điểm.

Đau lòng thì đau lòng, nhưng mô phỏng vẫn phải tiếp tục.

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực tam trọng, người đi tới Vô Lượng sơn cứu Lăng Linh bị nhốt ra, đại chiến một trận với Xích Nhật cấp Bất Lộ cảnh, bị thu vào trong Trấn Yêu tháp.]

[Người đánh đến tầng thứ chín, lại một lần nữa đại chiến với Xích Nhật nắm Trấn Yêu tháp trong tay, người đánh bại hẳn nhưng lại không cách nào bảo vệ cho Lăng Linh, làm hại nàng chết ngay tại chỗ.]

[Người xông ra khỏi Trấn Yêu tháp, đau lòng đến cực điểm, thề phải đuổi giết Xích Nhật. Nửa ngày sau, Thảm Vận xuất hiện, Xích Nhật nhân cơ hội chạy mất. Người không cách nào thoát được khỏi Thảm Vận nên bắt đầu liều mạng.]

[Người lấy thân thể bị thương nặng làm cái giá phải trả, kinh sợ dọa lui Thảm Vận. Sau đó hóa thân thành Phượng Hoàng trốn đến Lương châu, lại tiến vào Kim Đình động thiên.]

[Sau đó không lâu, Thảm Vận đuổi tới Kim Đình động thiên, còn không ngừng quấy rầy người, không để người khôi phục lại thương thể.]

[Nửa tháng sau, thương thể của người càng ngày càng nặng, mắt thấy sẽ đến lúc bị bắt giữ, một vị Thiên Nhân giáng xuống, đánh lui Thảm Vận.]

[Vị Thiên Nhân kia cứu người về Kim Đình, trị thương cho người, mong muốn hợp tác với người.]

[Người đã rơi vào đường cùng rồi nên chỉ có thể đáp ứng. Một năm sau, thương thể của người khỏi hẳn, bắt đầu đi tới hai quốc gia khác để săn giết thần linh.]

[Trong vòng hai năm, hai đại quốc gia tổn thất nặng nề, thực lực của Kim Đình quốc không ngừng mở rộng, cuối cùng dẫn đến các Thiên Nhân cảnh của hai quốc gia khác liên thủ lại tấn công Kim Đình quốc.]

[Trận chiến này đánh đến tận mười năm, người đã gần như diệt sạch toàn bộ thần linh của hai quốc gia lớn, cuối cùng chọc giận một vị Thiên Nhân, bỏ qua vây công Kim Đình, giống như phát điên đuổi giết người.]

[Người chạy trốn liên tục, trốn đến chỗ thi thể của Thông Thiên Thần Viên, dẫn tới người thần bí dưới lòng đất kia đã đại chiến với Thiên Nhân này.]

[Vào thời khắc mấu chốt, Kim Đình quốc chủ xuất hiện, dựa vào sức một người tru sát cả hai người. Lại một lần nữa ghép Kim Hoàng ngọc thư lại làm một, tiên vị lại tặng thêm một tầng nữa, bước vào Động Hư cảnh.]

[Người rời khỏi Kim Đình động thiên, trở lại Đại Chu. Sau đó không lâu, chân thân của Triệu Dương Đại Thánh giáng xuống, người dựa vào sức mạnh mà Kim Đình quốc chủ ban cho người, đỡ được một đòn. Trong thời khắc sinh tử đã lĩnh ngộ được chiêu thứ tư của Thần Tiêu Lục Diệt, Thiên Nhân Suy Diệt, lưu lại một vết thương trên mặt Triệu Dương Đại Thánh. Người chết, hưởng thọ ba mươi lăm tuổi.]

Lăng Linh lại chết!

Cố Dương nhìn thấy kết cục này, sắc mặt hơi đổi.

Hắn vẫn còn quá sơ ý, không ngờ rằng sức mạnh của Trần Yêu thấp được tăng cường.

Nếu như không phải mô phỏng trước một lần, một lần này chỉ sợ đã xảy ra sai lầm không đáng có rồi.

Nguy hiểm thật!

Lăng Linh thấy sắc mặt của hắn không đúng lắm, thân thiết hỏi: “Sao thế?”

Cố Dương nhìn nàng, lắc đầu nói: “Không có gì.”

Trong lòng hắn lại hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể để cho nàng gặp chuyện không may được.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi lăm tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi lăm tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm ba mươi lăm tuổi.]

“Ta chọn điều hai.”

Trong đầu Cố Dương vang lên một tiếng âm vang, lĩnh ngộ được một loại đao ý khiến cho thân thể và nguyên thần suy diệt.

Chiêu thức thứ tư của Thần Tiêu Lục Diệt, Thiên Nhân Suy Diệt!

Cái chữ thiên nhân trong tên chiêu thức này không hề nói đến Thiên Nhân cảnh mà nó thay mặt cho tồn tại thoát khỏi phạm tục, bước vào Tiên cảnh.

Trong cảnh giới võ đạo, Phạm cảnh là một cảnh giới, là cảnh giới thuộc về phạm nhân.

Thần Thông cảnh lại là khởi điểm của tu hành, ba cảnh giới Kim Thân, Pháp Lực, Bất Lậu, người của cảnh giới này có thể được gọi là tu sĩ.

Tới Thiên Nhân lại là một cảnh giới khác, ý nghĩa rằng đã thành Tiên cảnh.

Thiên Nhân cảnh cũng chia làm ba cảnh giới, Pháp Tướng cảnh, Động Hư cảnh, Vũ Hóa cảnh.

Vào thời đại Thượng Cổ, cảnh giới này lại được gọi là Nhân Tiên.

Một chiêu Thiên Nhân Suy Diệt này không chỉ có thể đối phó với Thiên Nhân, tồn tại đã ngoài Thiên Nhân cũng sẽ phải chịu sự ảnh hưởng của đao ý này.

Nhưng mà với cảnh giới hiện giờ của hắn mà đánh ra chiêu đao pháp này sẽ phải trả cái giá thật lớn.

Bởi vì thân thể của hắn cũng không chịu nổi đao ý suy diệt này, sẽ trực tiếp bị hủy diệt.

Cố Dương mở to mắt, trong mắt lóe lên một tia sáng màu xám.

Lăng Linh ở bên cạnh nhìn thấy tia sáng màu xám lóe lên trong mắt hắn, trong lòng sợ hãi, suýt chút nữa đổ mồ hôi lạnh,

hơi sợ hãi kêu lên một tiếng: “Cố Dương...”

Tia sáng trong mắt Cố Dương biến mất, vỗ vỗ tay nàng nói:
“Không có việc gì đâu.”

Chương 354: Chiếm hời

Hắn lại mở máy mô phỏng ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao bốn mươi điểm năng lượng.]

“Có.”

[...Người đánh ra chiêu Thiên Nhân Suy Diệt, giết chết Xích Nhật ngay tại chỗ, xông ra khỏi Trấn Yêu tháp.]

[Trấn Yêu tháp tự động bay đi, bản thân người bị trọng thương, dặn dò Lăng Linh và Bùi Thiển Lan mang theo người đi đến Lương châu, tiến vào Kim Đình động thiên.]

[Các người ẩn cư ở Thiên Cương sơn, ba năm sau thân thể của người dần dần khôi phục.]

[Một ngày kia, Triệu Dương Đại Thánh xâm nhập vào Kim Đình động thiên bắt người đi mang đến Đào Nguyên thiên. Nàng đưa một linh quả cho người ăn, thương thể của người khôi phục, tu vi càng tiến thêm một bước. Sau đó, người bị ép rót pháp lực vào trong quả trứng bằng đá.]

Lần này Triệu Dương Đại Thánh tìm đến như thế nào vậy?

Cố Dương cảm thấy hơi kỳ lạ, trong lần mô phỏng trước, Triệu Dương Đại Thánh không hề xuất hiện.

Chẳng lẽ do kiêng dè Kim Đình quốc chủ sao?

Trong lòng hắn suy đoán như vậy.

Hơn nữa không ngờ vị Triệu Dương Đại Thánh này lại lấy một linh quả ra để trị thương cho hắn. Không đúng, phải nói là để cho hắn khôi phục đến trạng thái khỏe mạnh, rồi lại rót pháp lực vào trong quả trứng bằng đá này.

Cố Dương sâu sắc ý thức được một vấn đề.

Theo lý thuyết, muốn hồi sinh Phượng Hoàng kia, thực lực của hắn tự nhiên càng mạnh càng tốt.

Triều Dương Đại Thánh đã có thứ tốt như vậy rồi, vì sao trước đó không dứt khoát dứt linh quả cho hắn đi, để cho tu vi của hắn tiến thẳng đến Bất Lộ cảnh chứ?

Như vậy thì cơ hội hồi sinh Phượng Hoàng kia chắc sẽ lớn hơn một chút mới đúng.

Hắn luôn cảm thấy trong chuyện này có vấn đề gì đó.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn điều một.”

Hắn không hề chần chừ đã đưa ra quyết định luôn.

Lập tức, pháp lực của Cố Dương bắt đầu tăng lên, thậm chí còn tạo thành pháp lực tràn ra ngoài, Lăng Linh đứng ở bên cạnh suýt chút nữa bị đẩy lùi, mãi cho đến hơn trăm mét mới dừng lại được.

Nàng đã từng nhìn thấy nhiều tình huống như vậy rồi, nhưng tăng lên nhiều giống như lần này lại là lần đầu tiên gặp phải.

Đến lúc này Lăng Linh mới cảm nhận rõ ràng được giữa mình và hắn rốt cuộc có bao nhiêu chênh lệch.

Chỉ riêng pháp lực tăng lên lần này của hắn thôi đã vượt qua tổng toàn bộ chân nguyên của nàng rồi.

Dù ít dù nhiều trong lòng nàng vẫn hơi chua xót.

Nàng hao hết tâm tư, còn dẫn hắn vào trong cảnh nguy hiểm như vậy mới đột phá được đến Thần Thông cảnh, cho rằng có thể kéo gần hơn khoảng cách với hắn, ai ngờ hắn tăng lên một lần đã xóa bỏ tất cả nỗ lực của nàng rồi.

Nàng biết, đời này mình sẽ chỉ bị hắn bỏ lại càng lúc càng xa thôi.

...

Một lát sau, cuối cùng Cố Dương cũng mở mắt ra, cảm nhận pháp lực mênh mông trong cơ thể mình, trong lòng hơi khiếp sợ.

“Gần như tăng lên một phần!”

Đây là khái niệm gì, pháp lực lúc này của hắn hùng hậu hoàn toàn không hề kém hơn Xích Nhật đang là Bất Lưu cảnh nhất tầng.

Số lượng pháp lực đã tăng lên trong một lần này không hề kém hơn một võ giả Pháp Lực nhất trọng bình thường.

Phải biết rằng lần này hắn sống gần bốn năm.

Lại còn dưới tình huống thực lực suy yếu cực lớn sau khi sử dụng Thiên Nhân Suy Diệt, có thể có được tăng trưởng như vậy, hoàn toàn dựa vào linh quả mà Triều Dương Đại Thánh đã cho hắn ăn.

Một linh quả lại có tác dụng tốt như vậy.

Không phải là hạt sen có thể chữa khỏi cho viện trưởng Văn viện mà người thần bí dưới lòng đất trong hoàng cung đã nhắc đến đó chứ?

Má ơi, nếu như vậy...

Lúc này Cố Dương lại mở máy mô phỏng ra, tiến hành mô phỏng một lần nữa.

[...Người đánh ra chiêu Thiên Nhân Suy Diệt, đánh chết Xích Nhật...]

[...Triều Dương Đại Thánh bắt người đến Đào Nguyên thiên, cho người ăn một linh quả...]

[...Hưởng thọ hai mươi sáu tuổi.]

Hướng đi trong lần mô phỏng này đã giống với lần mô phỏng trước như đúc.

Hắn muốn chiếm hời của Triều Dương Đại Thánh.

[Mô phỏng kết thúc...]

[...]

Cố Dương lại một lần nữa cảm nhận niềm vui sướng khi pháp lực tăng lên kia.

Hắn thâm cảm khái, đây vẫn là lần đầu tiên dùng đan dược và linh quả khiến thực lực nhanh chóng tăng lên, có thể dùng máy mô phỏng không ngừng lặp lại.

Thật sự không dễ dàng gì.

Lần trước khi Hi Hoàng cho hắn một giọt tinh huyết đã bị bỏ lỡ rồi, một lần này cuối cùng đã đuổi kịp.

Hiệu quả của lần thứ hai không bằng một nửa của lần trước, đã xem như không tệ, ít nhất tương ứng với khổ tu hơn mười năm.

“Lại thêm lần nữa!”

...

Tầng thứ chín trong Trấn Yêu tháp, Xích Nhật đứng ở lối ra chờ Cố Dương tiến đến.

Mỗi lần đi lên một tầng trong Trấn Yêu tháp, sức mạnh áp chế sẽ mạnh hơn một phần.

Tầng thứ chín có sức mạnh áp chế cường đại nhất, hắn có thể phát huy đầy đủ ưu thế của bản thân đến mức tận cùng, cũng là chiến trường mà hắn lựa chọn.

Làm chủ nhân của Trấn Yêu tháp, hắn có thể cảm nhận được đầy đủ tình hình trong mỗi một tầng.

Cố Dương tiến thẳng lên trên, nhưng lại dừng lại ở tầng thứ tám.

Xích Nhật không hề vội vàng, Trấn Yêu tháp hiện giờ đã mạnh hơn nhiều rồi.

Thần chủ đã tế luyện Trấn Yêu tháp một lần nữa, cuối cùng khiến nó biến thành một món ma khí.

Nó vốn chỉ có sức mạnh áp chế đối với Yêu tộc.

Nhưng hiện giờ kể cả võ giả nhân loại cũng bị sức mạnh áp chế, thêm với pháp lực tiêu hao không cách nào được bổ sung khi ở trong này.

Thời gian Cố Dương ở lại trong này càng dài thì thực lực sẽ càng suy yếu dữ dội.

Xích Nhật biết, lần trước Cố Dương đã từng làm hỏng mất chuyện tốt của thần chủ, thần chủ đã muốn giết bất chấp hậu quả rồi.

Nếu như một chuyện này có thể giết chết tiêu tử này, nhất định có thể nhận được ban thưởng của thần chủ.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn bùng cháy hừng hực như lửa.

Nếu thần chủ lại ban thưởng thần ân, nói không chừng hắn có thể nâng cao một bước đến Bất Lộ cảnh tầng thứ hai.

“Hà?”

Xích Nhật đang nghĩ, đột nhiên lại biến sắc: “Tại sao có thể như vậy chứ?”

Hắn đột nhiên cảm nhận được khí tức của Cố Dương đang tăng lên, thực lực tăng nhiều.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn sợ ngây người.

Cho dù như thế nào hắn cũng không hiểu nổi, tại sao ở dưới hoàn cảnh như thế rồi mà không hiểu sao thực lực của Cố Dương vẫn tăng mạnh lên được.

Chương 355: Dao cũng cùn rồi

Chẳng lẽ ở tầng thứ tám có linh đan các thứ do tu sĩ Thượng Cổ để lại sao?

Xích Nhật đang nghi ngờ, khí tức của Cố Dương lại tăng mạnh lên.

“Cái này...”

Hắn ngơ ngác rồi.

Chỉ chốc lát sau, khí tức của Cố Dương lại tăng mạnh lên lần thứ ba.

Vẫn còn tiếp?

Đáy lòng Xích Nhật rét run.

Cho dù như thế nào hấn cũng chẳng thể hiểu nổi, ở trong Trấn Yêu tháp, vì sao thực lực của Cố Dương lại có thể hết lần một tới lần hai, hết lần hai tới lần ba tự dưng tăng trưởng?

...

Ngay khi Xích Nhật cho rằng Cố Dương sẽ trực tiếp đột phá đến Bất Lộ cảnh, hấn cuối cùng đã di chuyển, lao thẳng đến lối đi nơi tầng thứ tám.

Cuối cùng đã kết thúc rồi sao?

Xích Nhật hơi hoài nghi.

Mới vừa rồi có trong một nháy mắt hấn đã sinh ra suy nghĩ trốn đi thật xa.

Ai mà chịu được chứ?

Tổng cộng những sáu lần!

Pháp lực của Cố Dương gần như tăng lên gấp đôi.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi còn chưa đến nửa khắc đồng hồ.

Nếu lại thêm vài lần nữa, hấn thật sự có khả năng bước thẳng vào Bất Lộ cảnh.

“Nhất định là do tích lũy của hấn không đủ.”

Xích Nhật thầm thấy may mắn, chỉ cần hấn chưa tới Bất Lộ cảnh thì mình vẫn còn phần thắng rất lớn.

Giữa Bất Lộ cảnh và Pháp Lực cảnh có sự khác biệt về bản chất.

Huống chi hấn là chủ nhân của Trấn Yêu tháp, có thể mượn dùng một phần sức mạnh của pháp bảo này.

Đang nghĩ vậy, bóng dáng của Cố Dương đã xuất hiện.

Khi Xích Nhật thấy Cố Dương, Cố Dương cũng nhìn hấn, cách hơn một trăm dặm, ánh mắt hai người va chạm vào trong không khí, tỏa ra ánh lửa.

Hấn nắm chặt thanh kiếm trong tay, không hề lùi bước, chút sợ hãi trong lòng kia đã biến thành sát ý sôi trào.

Toàn bộ tầng thứ chín của Trấn Yêu tháp đều ở trong lòng bàn tay hắn, hắn có thể tùy tiện điều động ra sức mạnh của chí bảo này.

Giờ phút này là lúc hắn cường đại nhất.

Xích Nhật rất rõ ràng, trước mắt là cơ hội duy nhất để có thể giết chết nam nhân trước mắt.

Ở dưới ưu thế thật lớn như vậy mà còn không thể giết được hắn, như vậy sẽ vĩnh viễn không có cơ hội nữa.

Hôm nay nếu như để cho Cố Dương chạy thoát, đoán chừng không lâu nữa Cố Dương sẽ có thể đột phá đến Bất Lộ cảnh.

Đến lúc đó người chết sẽ là mình.

Hắn hét lớn một tiếng: “Đến chịu chết đi!”

Toàn bộ tầng thứ chín bắt đầu sụp xuống, thu nhỏ lại từ chỗ bên cạnh, nhanh chóng đã đến chỗ hai người Cố Dương, khiến cho bọn họ bay về phía trung tâm.

Chỉ trong khoảng nửa khắc, toàn bộ tầng thứ chín đã thu nhỏ lại đến trong vòng phạm vi mười dặm, xa hơn ở phía ngoài đều là bóng tối mênh mông vô bờ, có thể cắn nuốt tất cả sáng rọi.

Quanh người Xích Nhật bốc lên ngọn lửa màu đen, bay thẳng đến chân trời, một khắc này hắn giống như vị thần của không gian này, trong mắt lộ ra tia sáng cực kỳ lạnh lẽo.

Trường kiếm trong tay chỉ thẳng vào Cố Dương, quát: “Phong!”

Trên bầu trời lập tức xuất hiện hai dây xiềng xích màu đen bay về phía Cố Dương.

“Cẩn thận!”

Lăng Linh thấy cảnh tượng như vậy, bèn thay đổi sắc mặt.

Nàng là đệ tử của Văn Giác, đương nhiên biết chí bảo Trấn Yêu tháp này đáng sợ đến cỡ nào, cho dù là Yêu tộc cấp Thiên Nhân cảnh, một khi đã vào Trấn Yêu tháp cũng chỉ có thể mặc người chém giết.

Hiện giờ Trấn Yêu tháp bị người đoạt đi, một lần nữa tế luyện lại, nhưng công năng chủ yếu của nó vẫn không hề thay đổi, chủ yếu dùng để trấn áp người khác.

Hai dây xiềng xích kia chính là thủ đoạn cường đại nhất của Trấn Yêu tháp, một khi bị trói lên trên người, pháp lực toàn thân đều sẽ bị phong tỏa.

...

Sau khi Cố Dương lên đến tầng thứ chín cũng đã cảm nhận ra được sức mạnh áp chế của nơi này còn mạnh hơn tầng thứ tám mấy lần, thực lực toàn thân hắn đã bị áp chế hai phần.

Muốn giết Xích Nhật, rất đơn giản, chỉ cần đánh ra chiêu thức thứ tư của Thần Tiêu Lục Diệt thì có thể thoải mái giết chết hắn, nhưng nếu như vậy thì bản thân hắn cũng sẽ bị sức mạnh suy diệt kia xâm nhập.

Mà mấu chốt ở chỗ lần trước trong khi mô phỏng, Triệu Dương Đại Thánh đã không còn dùng loại linh quả kia để điều trị thương thế cho hắn nữa mà nuôi hắn vài năm rồi để cho hắn bổ sung năng lượng cho quả trứng bằng đá kia.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn không tiếp tục mô phỏng nữa.

Cố Dương thật sự hoài nghi, tổn thương tạo thành sau khi sử dụng một chiêu này thì không thể đảo ngược được, phương pháp điều trị duy nhất chính là loại linh quả mà Triệu Dương Đại Thánh đã sử dụng.

Đối phó với Xích Nhật không cần thiết phải dùng đến một chiêu này.

Khi hai dây xiềng xích từ trên không trung lao xuống, thân hình của Cố Dương đã tự động biến mất.

Nháy mắt tiếp theo người đã xuất hiện ở trước mặt Xích Nhật, Phượng Vũ đao trong tay đánh về phía hắn.

Đây là thần thông thuần di của thần thú Bạch Hồ.

Sau khi “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” luyện đến tầng thứ sáu, hắn có thể tùy ý mượn dùng thần thông của một thần thú.

Mới vừa rồi Cố Dương vật lộn với Xích Nhật đã mượn dùng thần thông của Thông Thiên Thần Viên, luận về sức mạnh nó được xếp ở vị trí bên trên trong các thần thú.

Chỉ là một Bất Lộ cảnh thì sao có thể vật lộn được với Thông Thiên Thần Viên? Thấp hơn hẳn một đại cảnh giới vẫn có thể treo ngược hẳn lên mà đánh.

Một đao này mang theo ngọn lửa mãnh liệt, đó chính là Phượng Hoàng chân hỏa, vương giả trong ngọn lửa.

...

“Dời!”

Phản ứng của Xích Nhật cũng cực nhanh, suy nghĩ vừa lóe lên thì không gian lập tức thay đổi, người đã biến mất không thấy gì nữa.

Hắn cũng sử dụng thuật thuấn di, mượn sức mạnh của Trần Yêu tháp.

Mà hai dây xiềng xích không lồ trên không trung kia vẫn như hình với bóng bay về phía Cố Dương.

Cố Dương lóe lên từng cái một, đuổi giết tới.

“Phong!”

Xích Nhật đã sớm đề phòng, âm vang một tiếng, không gian trước mặt giống như bị phong tỏa, một đao của Cố Dương thế mà lại không chém xuống được.

“Vô dụng, đây là Trần Yêu tháp, ở trong này bốn tọa là vô địch!”

Xích Nhật hét lớn một tiếng: “Khóa!”

Trên bầu trời lại xuất hiện hai dây xiềng xích màu đen, triệt để khóa kín đường lui của Cố Dương.

...

Trần Yêu tháp này lại khó đối phó đến như vậy.

Cố Dương phát hiện mình vẫn đánh giá thấp uy lực của chỉ bảo này.

Chương 356: Dao cũng cùn rồi (2)

Nó có thể làm bảo vật trấn phái, quả nhiên không đơn giản, cũng không phải thần binh tuyệt thế phổ thông có thể sánh bằng được.

Sơ ý rồi!

Ánh mắt hấn lạnh lùng, chuẩn bị dùng sát chiêu cuối cùng kia.

Đúng lúc này, Lăng Linh ở bên cạnh nhìn thấy Cố Dương gặp nạn, không chút do dự, lấy một vật từ trong lòng ra ném về phía cái bực ở trung tâm kia.

Nơi đó cũng là nơi quan trọng nhất của Trấn Yêu tháp.

Àm âm!

Đó là một quả cầu màu xanh, sau khi rơi xuống đất đã đột nhiên lóe lên sáng rọi.

Toàn bộ Trấn Yêu tháp chấn động.

Xích Nhật cảm thấy mình suýt chút nữa đã mất đi quyền không chế Trấn Yêu tháp, lấy làm kinh hãi, nhìn về phía nữ nhân kia, trong lòng phần nộ tới cực điểm.

Hấn lại đã quên mất, nữ nhân này chính là truyền nhân của Đạo môn, còn Trấn Yêu tháp lại vốn là chí bảo của Đạo môn.

“Chết!”

Hấn đang định ra tay, một đường đao ý đã đến trước mặt, hấn theo bản năng nâng kiếm trong tay lên cản lại.

Rầm!

Một luồng sức mạnh khủng bố đã đánh bay cả người hấn.

Người ra tay chính là Cố Dương, thứ được sử dụng ra là chiêu thứ ba của Thiên Vấn Cửu Dao, Thế Thôn Hoàn Vũ!

Trên bầu trời kia, bốn dây xiềng xích đột nhiên khựng lại.

Không gian bị phong tỏa ở trước mặt Cố Dương cũng xuất hiện một khe hở, hấn quyết đoán ra tay, đánh bay Xích Nhật.

...

Xích Nhật bay thẳng ra ngoài đến mấy trăm mét mới có thể dừng lại được, chỉ thấy trên lồng ngực của hắn xuất hiện một vết thương thật sâu, nhưng không chảy ra máu.

Chỉ thấy miệng vết thương động đậy, nhanh chóng khép lại.

Sắc mặt hắn hơi khó coi, một đao này đã khiến cho hắn tổn thất mười mấy năm tuổi thọ.

Bất Lậu cảnh một khi vận dụng pháp lực hoặc bị thương, hay bị tiêu hao đều là căn nguyên của sinh mệnh, cũng chính là tuổi thọ.

Mỗi một lần ra tay, mỗi một lần bị thương đều có thể rõ ràng nhận thấy tuổi thọ đã bị giảm bớt đi.

Chính bởi vì như thế cho nên đến cảnh giới này rồi, nếu không phải dưới tình huống cần thiết, tuyệt đối sẽ không ra tay.

Nhưng mà Xích Nhật này lại là một ngoại lệ, sức mạnh của hắn đều do thần chủ ban cho, sứ mệnh của hắn chính là gây sự khắp nơi.

Hắn muốn giết Cố Dương chính là vì để mua niềm vui của thần chủ.

Lúc này hắn gần như phải mất đi quyền khống chế Trấn Yêu tháp, trong lòng hoảng sợ đến cực điểm.

Hắn biết rõ Trấn Yêu tháp có tầm quan trọng như thế nào đối với thần chủ, nếu như chí bảo này bị cướp đi từ trên tay hắn, vậy chờ đợi hắn chỉ có kết cục còn đáng sợ hơn chết vô số lần mà thôi.

“Tiện nhân, muốn chết sao!”

Xích Nhật giống như nổi điên, lao về phía Lăng Linh.

Có giết được Cố Dương hay không đã không còn quan trọng nữa, nhất định phải ngăn cản được nữ nhân này.

Rầm!

Gần như trong cùng một lúc, một đường đao ý đã tập trung vào hắn, tất cả không gian ở giữa giống như bị chặt đứt.

Cố Dương xuất hiện ở ngay trước người hấn, một đao phủ xuống ngay đầu hấn.

Chiêu thức thứ ba của Thần Tiêu Lục Diệt, Thiên Địa Tịch Diệt!

Đồng tử của Xích Nhật co rút lại, chỉ cảm thấy pháp lực của bản thân mới vừa rời khỏi cơ thể đã biến mất không thấy tung tích đâu nữa, một cảm giác suy yếu trước nay chưa từng có khiến lòng hấn hốt hoảng.

Một khoảnh khắc này, hấn cảm thấy bản thân giống như bị trời đất vứt bỏ, đã không cho phép ở lại thế giới này.

Xoẹt!

Ngay trong một nháy mắt này, đao của Cố Dương đã hạ xuống, chẻ từ đỉnh đầu hấn xuống, trực tiếp phân hấn thành hai nửa.

Ngọn lửa hừng hực dấy lên từ trên miệng vết thương khiến hai nửa thân thể của Xích Nhật hóa thành hai quả cầu lửa.

“A...”

Một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa vang lên.

Hai quả cầu lửa kia nhanh chóng lại khép thành một, vèo một cái, bằng vào tốc độ kinh người đã chạy trốn ra ngoài vài dặm.

Ngọn lửa tan đi, Xích Nhật toàn vẹn không tổn hao gì xuất hiện ở không trung, thân thể mới vừa bị tách ra thành hai nửa lại một lần nữa ghép lại.

“Vậy cũng được sao?”

Cố Dương nhìn đến sững sờ, vốn tưởng rằng dưới một đao này thì đối phương chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, ai có thể nghĩ đến vết thương trí mạng như vậy vẫn có thể khôi phục lại được.

Cường giả Bất Lộ cảnh, thật sự khủng bố như vậy sao.

Nhưng mà hấn nhìn ra được Xích Nhật cực kỳ không dễ chịu, thoạt nhìn vô cùng yếu ớt, hiển nhiên năng lực tái sinh này cũng phải trả một cái giá khổng lồ.

Vết thương trí mạng này đủ để khiến hắn tiêu hao mất một trăm năm tuổi thọ.

Thân thể Xích Nhật không kiềm chế được run run, ánh mắt nhìn Cố Dương đã xuất hiện thêm vài phần sợ hãi

Hắn chỉ là Pháp Lực cảnh, sao lại có thực lực như vậy chứ?

Bất Lộ cảnh đấu Pháp Lực, không phải nên giống như ca ca đánh đệ đệ sao?

Sao đến lượt hắn lại biến thành trái ngược vậy?

Cho dù như thế nào hắn cũng không tài nào hiểu nổi, lúc này hắn lại thấy Cố Dương chuẩn bị ra tay lần nữa.

“Khinh người quá đáng!”

Hai mắt Xích Nhật đỏ đậm, giống như nổi điên, không tiếc cạn kiệt căn nguyên, chuyển hóa thành pháp lực vô cùng vô tận, cả người biến thành ngọn lửa.

Hắn đã phát huy uy lực của Xích Viêm Thần Công đến mức tận cùng, sau đó đánh về phía nữ nhân đang đứng cách đó không xa.

Nhất định phải giết nữ nhân kia!

Tuyệt đối không thể để Trấn Yêu tháp bị đoạt đi.

Lúc này lại có một đao từ trên trời giáng xuống.

Chiêu thức thứ hai của Thiên Vấn Cửu Đao, Đao Định Càn Khôn!

Ầm ầm!

Một đao này lại một lần nữa chia thân thể Xích Nhật đã biến thành ngọn lửa màu đen ra làm hai nửa.

“A...”

Lại một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang.

Cố Dương không hề định dừng tay, nâng tay lên chém xuống lại một đao...

Đao này tiếp đao kia, chém ngọn lửa kia thành mười bảy mười tám đốm lửa.

Cố Dương cảm thấy Phượng Vũ đao đã chém đến cùn rồi, trước mắt cuối cùng xuất hiện một nhắc nhở.

[Nhận được một trăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là sáu trăm lẻ bốn điểm.]

Cuối cùng đã chết.

Hắn lau mồ hôi, cảm thấy pháp lực trong cơ thể đã sắp hết sạch.

“Bất Lộ cảnh này cũng quá khó giết.”

Nếu không phải ở trong không gian nhỏ như vậy, chưa chắc Cố Dương đã có thể giết được tên này.

Nếu như ở bên ngoài, Xích Nhật một lòng muốn chạy trốn thì thật sự không dễ giết như vậy.

Giáo chủ của Xích Tôn giáo này một lòng muốn giết hắn, sáng tạo ra thế giới như vậy kết quả lại thành đào hố chôn mình, đến cuối cùng còn trốn không thoát.

Chương 357: Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Kết cục cuối cùng của Xích Nhật là hài cốt không còn, trên mặt đất chỉ còn lại một thanh kiếm toàn thân tối đen.

Cố Dương hút thanh kiếm này về, nạp luôn giá trị.

[Nhận được mười lăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là sáu trăm mười chín điểm.]

Đường đường một Bất Lộ cảnh mà quá nghèo, còn chẳng có lấy một thanh thần binh tuyệt thế.

Nếu đổi lại ở Thủy Nguyệt động thiên, tu sĩ Nguyên Anh gần như là người tay cầm một pháp bảo, cộng thêm vài linh khí nữa.

So ra, giết Bất Lộ cảnh của Đại Chu được giá thấp nhất, vừa khó giết lại còn nghèo túng.

Cố Dương xử lý xong chiến lợi phẩm, nhìn sang Lăng Linh, thấy tình hình của nàng hiện giờ không được ổn lắm.

Sau khi nàng ném quả cầu màu xanh kia ra, nơi chính giữa pháp trận trào ra vô số sương mù, đang ăn mòn từng chút một tia sáng màu xanh kia.

Nàng không ngừng rót chân nguyên vào trong quả cầu, nhưng lại chỉ có thể nỗ lực chống đỡ.

Lúc này, chân nguyên của nàng đã tiêu hao không lồ, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi, sắp không chịu nổi.

Chỉ thấy sương mù bốn phía đột nhiên bùng ra, hoàn toàn cắn nuốt sạch luồng sáng màu xanh kia, một luồng sương mù trong đó còn hóa thành một con rắn độc nhào về phía Lăng Linh.

Nàng biến sắc, định tránh né, nhưng chân nguyên đã tiêu hao nghiêm trọng, bị chậm một bước.

Khi luồng sương mù kia sẽ bổ nhào lên trên người nàng.

“Xoẹt” một tiếng!

Một bóng dáng kịp thời xuất hiện, đánh tan luồng sương mù kia.

“Đi.”

Bên tai vang lên giọng nói của Cố Dương, nàng được mang theo vào trong luồng sương mù, quanh thân có một ngọn lửa màu đỏ thẫm, sương mù bốn phía mới vừa tiến lại gần đã bị đốt cháy hầu như không còn.

Nàng gấp giọng nói: “Thiên châu!”

Cố Dương lập tức phản ứng kịp, lại chém một đao, mở sương mù ra một khe hở, lộ ra hạt châu đã bị sương mù này bao phủ.

Hắn giơ tay ra, chộp hạt châu màu xanh này vào trong tay.

Vèo!

Hai người kích hoạt trận pháp, được di chuyển ra ngoài.

Trước khi rời đi, trong Trần Yêu tháp mơ hồ truyền đến một giọng nói tức giận: “Người được đấy...”

“Sao lại biến mất rồi?”

Ở bên ngoài, khi khí tức của Cố Dương và Lăng Linh biến mất, Bùi Thiên Lan biến sắc, tỏ vẻ lo lắng nói.

Chân mày Vũ Nhị không dễ phát hiện ra nhú lại, nói: “Bọn họ tiến vào Trấn Yêu tháp rồi, đừng lo, trước đó Cố tiểu tử cũng đã từng bị nhốt ở trong Trấn Yêu tháp, nhưng đã nhanh chóng chạy ra được.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng hắn không nắm chắc lắm.

Xích Nhật chẳng phải kẻ ngu, lần trước dùng Trấn Yêu tháp không thể vây khốn được Cố Dương, lần này vẫn lấy Trấn Yêu tháp ra để đối phó với Cố Dương, nhất định có tự tin rất lớn.

“Tiểu tử thôi, rốt cuộc định làm cái gì vậy, đừng có mà tự rước họa vào mình đấy.”

Kinh nghiệm chiến đấu của Xích Nhật phong phú đến cỡ nào, mới vừa liếc qua đã nhận ra được Cố Dương đang cố ý để Xích Nhật hút vào trong Trấn Yêu tháp.

Mới vừa rồi dưới tình huống như vậy, hắn có rất nhiều phương pháp mang theo Lăng Linh rời đi.

Hai người cùng đợi tại chỗ, trong lòng đều hơi sốt ruột.

Lần này chờ, đã một khắc đồng hồ trôi đi.

Trên bầu trời, Trấn Yêu tháp kia vẫn lẳng lặng lơ lửng ở đó.

Xung quanh, tất cả Thần Thông cảnh của Xích Tôn giáo đều canh giữ ở đó, cùng đợi giáo chủ khai hoàn trở về.

Theo bọn họ, Cố Dương bị thu vào trong Trấn Yêu tháp, vậy chính là thịt cá nằm trên thớt.

Giáo chủ là Bất Lộ cảnh, có năng lực nắm giữ chí bảo trong tay, đánh chết một tên chỉ Pháp Lực cảnh, đây còn chẳng phải chuyện dễ dàng sao.

Đột nhiên, Trấn Yêu tháp chấn động, một tia sáng màu xanh sáng lóe lên, trên đỉnh đầu bắt đầu phun ra từng luồng khói đen.

Cho dù là người của Xích Tôn giáo hay Vũ Nhị đều không biết vì sao Trấn Yêu tháp lại xuất hiện dị biến như vậy.

Một lát sau, trên bầu trời xuất hiện một lốc xoáy màu đen khổng lồ.

Người của Xích Tôn giáo thấy thế, tất cả đều quỳ xuống đất, đầu cúi rạp xuống đất, trên mặt không ít người hiện lên vẻ cuồng nhiệt.

Là thần chủ!

Bọn họ cảm ứng được khí tức của thần chủ.

“Không ổn rồi!”

Khoảnh khắc khí tức kia vừa xuất hiện, Vũ Nhị lập tức tái mét mặt mày, kéo Bùi Thiên Lan: “Chạy mau.”

“Nhưng mà...”

“Người ở lại đây chỉ làm liên lụy đến Cố công tử mà thôi.”

Tình huống khẩn cấp, Vũ Nhị nào quan tâm đến tâm tình của nàng, lo lắng nói.

Trái tim Bùi Thiên Lan run lên, biết hẳn nói không hề sai, cho nên không ở lại đây nữa mà bỏ chạy đi theo hẳn.

...

“Đây là đâu?”

Sau một phen trời đất ngả nghiêng, Cố Dương phát hiện mình không bị truyền tống ra ngoài mà đi tới một không gian kỳ dị.

Không gian này rộng mấy trăm mét vuông, bên trong trống rỗng, chỉ có một cây cột màu đen đứng ở chính giữa, trên đó điêu khắc rất nhiều đồ án kỳ lạ.

“Bây giờ là năm bao nhiêu rồi vậy?”

Đột nhiên một giọng nói lớn lao vang lên, dọa hẳn nhảy dựng.

Hắn nhìn kỹ lại, người nói chuyện chính là một đồ án hình người khắc trên cột, đó là một lão giả, đang nhìn về phía hắn, chớp mắt hỏi: “Đang hỏi người đó.”

“Ồ, chuyện này, vẫn bối cũng không biết.”

Gặp phải chuyện lạ như vậy, Cố Dương nhanh chóng tỉnh táo lại, đưa ra câu trả lời.

Lão giả đánh giá hần từ trên xuống dưới vài lần, tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Người còn chưa đến cả Nhân Tiên, thế mà lại có thể đi lên đến tầng thứ chín của Trấn Yêu tháp, thật sự ngạc nhiên.”

Cố Dương thấy khẩu khí của hần lớn như vậy, nên rất hiếu kỳ với lai lịch của hần, hỏi: “Không biết tôn tính đại danh của tiền bối là gì?”

“Lão phu chính là... Hả, sao lại có thể như vậy?”

Giọng điệu của lão giả đã trở nên kinh hoàng: “Thiên đạo đâu? Đế quân đâu? Sao một phương thế giới này lại biến thành như vậy chứ?”

Đột nhiên, hần giận tím mặt: “Thật can đảm, dám ô uế thân thể ta!”

Chỉ thấy lão giả vừa cất bước đi ra từ trong cây cột, thế nhưng một chân mới vừa thò ra đã tự dừng tiêu tán.

“Chân của ta...”

Lão giả kêu thảm một tiếng, cả người rụt về, hình của lão trên đồ án trên cây cột đã bị mất chân trái không thấy đâu nữa.

Cố Dương và Lăng Linh nhìn thấy cảnh tượng quý dị này, da đầu không khỏi run lên.

Lão giả quát: “Tiểu tử, ngươi cho mượn pháp lực dùng một chút.”

Ngay lập tức, Cố Dương cảm thấy pháp lực trong cơ thể giống như thủy triều trào ra ngoài, không gian hơi chấn động.

...

Chương 358: Sao lại trêu chọc phải kẻ địch mạnh như vậy chứ?

Bên ngoài, người của Xích Tôn giáo đang nghênh đón thần chủ giáng xuống thì đột nhiên nghe thấy một tiếng âm vang,

Trần Yêu tháp đột nhiên phóng ra tia sáng ngời, sau đó vèo một cái hóa thành một vệt sáng, biến mất ở cuối chân trời.

“Truy!”

Vào lúc này, bên tai thánh tử Đường Duệ vang lên một giọng nói cực kỳ uy nghiêm.

Là thần dụ!

Trong lòng hắn vui mừng quá đỗi, không chút do dự phi thân lên, đuổi theo vệt sáng do Trần Yêu tháp biến thành.

Những người còn lại ở tại chỗ, người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng đều mờ mịt, không biết đã xảy ra chuyện gì.

...

Chỉ khoảng nửa khắc, pháp lực của Cố Dương đã gần như bị rút sạch, cuối cùng lực hút này biến mất, không bị ép khô.

“Tại sao có thể như vậy?”

Trong cây cột màu đen kia, hình khắc lão giả đang không ngừng nhỏ râu, càng không ngừng lặp đi lặp lại câu nói này.

Đến lúc này Cố Dương đã đại khái đoán ra được thân phận của lão giả này rồi, hơn phân nửa chính là kiểu như khí linh của Trần Yêu tháp.

Bọn họ có thể đi vào không gian này, khẳng định có liên quan đến hạt châu màu xanh kia.

Đây chắc là vật hạch tâm do Đạo môn dùng để khống chế Trần Yêu tháp nên mới có thể kích thích phản ứng của chí bảo này.

Cố Dương mở miệng hỏi: “Tiền bối ngủ say trong thời gian bao lâu rồi?”

Trên cây cột màu đen kia, hình khắc lão giả khựng lại một chút, xoay người lại ngó hắn: “Thế giới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Dương trầm giọng nói: “Ta chỉ biết từ thời đại Thượng Cổ thì thiên đạo của thế giới này đã chết rồi.”

“Thiên đạo, đã chết rồi?”

Lão giả lẩm bẩm lặp lại câu nói này, trong giọng nói có vẻ kinh ngạc khó có thể hình dung được: “Hay là...”

Hắn chậm rãi nói: “Nói tất cả những gì ngươi biết đi.”

Cố Dương biết cực kỳ ít, nói được đôi ba câu đã nói xong rồi.

“Cái kia, tiền bối có thể thả chúng ta ra trước được không? Ở đây không có nguyên khí, pháp lực của ta không cách nào khôi phục lại được.”

“Được!”

Lão giả duỗi tay, nắm lấy thanh kiếm được điêu khắc bên cạnh, ném ra ngoài: “Cái này đưa cho ngươi.”

Vèo!

Một thanh kiếm tự dung xuất hiện, tự động rơi vào trong tay Cố Dương, một luồng sức mạnh ấm áp từ trong thanh kiếm dũng mãnh truyền vào.

“Chủ nhân!”

Một giọng nói mềm dẻo vang lên trong đầu hắn, kết nối với một suy nghĩ thơ ngây từ bên trong thanh kiếm.

Nguyên linh của pháp bảo?

Cố Dương chấn động trong lòng.

Hắn đã từng gặp không ít thần binh tuyệt thế, mặc dù đều có linh tính, nhưng cũng chỉ là linh tính mà thôi, còn chưa tạo thành nguyên linh, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải nguyên linh của pháp bảo.

Hắn còn chưa kịp nói chuyện, đã cảm thấy một phen trời đất xoay chuyển.

Vèo một cái đã ra bên ngoài.

“Đây là đâu?”

Trợn mắt nhìn lại thấy xung quanh hoàn toàn lạ lẫm.

Bọn họ đã không còn ở Vô Lượng sơn.

“Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tuy rằng Cố Dương hơi lo lắng cho Bùi Thiến Lan, nhưng mà nghĩ đến có Vũ Nhị ở đó, chắc không xảy ra chuyện gì đâu, nên chỉ có thể nhẫn nhịn, hỏi Lăng Linh chuyện mới vừa rồi.

Lăng Linh lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, khi sư tôn truyền hạt châu này cho ta đã từng nói dùng nó có thể khống chế được Trấn Yêu tháp. Mới vừa rồi tình huống nguy cấp, ta nghĩ có thể giúp đỡ người hay không, không ngờ rằng...”

“Cho dù nói như thế nào, vị kia của Xích Minh thiên mất đi Trấn Yêu tháp rồi, đây là một chuyện tốt.”

Cố Dương chỉ có thể nói như vậy.

Nói xong, hắn không nhịn được nhìn thanh kiếm trong tay, nguyên linh trong thanh kiếm đã biến mất không thấy đâu nữa.

Tuy rằng linh tính của nó còn đó, nhưng cuối cùng sẽ không chủ động truyền ý nghĩ, cũng không gọi hắn là “chủ nhân” nữa.

Trong thời gian ngắn như vậy mà nguyên linh đã bị xóa sạch.

Chẳng trách hắn đã từng gặp nhiều thần binh tuyệt thế như vậy rồi nhưng không có một thần binh nào có thể có được nguyên linh.

Xem ra, sau thiên đạo mất đi, đối tượng bị ảnh hưởng đến không chỉ có tu sĩ, còn có nguyên linh của pháp bảo nữa.

Nếu như hắn đoán không sai, vị lão giả bên trong Trấn Yêu tháp kia cũng là một nguyên linh, có thể bị ảnh hưởng của trời đất thay đổi, nên vẫn luôn rơi vào ngủ say.

Nhưng trong lúc vô tình lại bị hắn đánh thức.

Như vậy xem ra Trấn Yêu tháp này không phải là một pháp bảo bình thường, nguyên linh lại có thể tồn tại trong thời gian dài như vậy.

Dựa theo cách nói của viện trưởng Văn viện, từ khi thiên đạo chết đi đến bây giờ, tối thiểu đã qua một vạn năm rồi.

“Trấn Yêu tháp có thể bay đi đâu nhỉ?”

Cố Dương nhìn theo phương hướng nó biến mất, hỏi.

Lăng Linh lắc đầu, hiểu biết của nàng về Trấn Yêu tháp chỉ giới hạn ở chỗ biết nó là chí bảo của Đạo môn mà thôi.

Cố Dương trầm nghĩ: “Hy vọng sẽ không sinh ra ảnh hưởng quá lớn đối với tương lai.”

“Đi thôi.”

...

Hai người Cố Dương nhanh chóng biết rõ nơi này chính là Tĩnh châu.

Tốc độ của Trấn Yêu tháp này không khỏi quá nhanh.

Từ Vân châu đến Tĩnh châu phải đi qua bốn năm châu, ít nhất xa trên vạn dặm. Thời gian bọn họ ở trong Trấn Yêu tháp tổng cộng sẽ không thể vượt qua một canh giờ.

Nơi này cách Tĩnh châu thành không xa.

Lăng Linh hỏi: “Không tới Tĩnh châu thành sao?”

Cố Dương lắc đầu: “Thôi, tránh thêm phiền toái cho Ô huynh.”

Trên người hắn nhiều phiền toái lắm, tốt nhất là không nên liên lụy đến Tĩnh Hải vương.

Trạng thái của hai người đều không được tốt, sau khi tìm hiểu rõ ràng nơi đây là đâu, hai người tìm một hang núi trong dãy núi hoang tàn vắng vẻ để nghỉ ngơi.

Hiện giờ Cố Dương đang ở ngoài Tĩnh châu vạn dặm, tạm thời không cần phải lo lắng đến bị Thẩm Vận đuổi theo.

Lăng Linh ngồi xuống điều tức ở bên trong, còn hắn lại lặng lẽ mở hệ thống ra.

Nguyên linh của Trấn Yêu tháp tỉnh lại, mang chí bảo này không biết bay đi đâu rồi.

Hắn luôn cảm thấy hơi bất an, kiểu gì cũng phải mô phỏng một chuyến.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực tam trọng, người đánh chết Xích Nhật giáo chủ Xích Tôn giáo ở trên Vô Lượng sơn, chấn động thế gian.]

[Người và Lăng Linh đến Tĩnh châu, sau khi khôi phục lại đã đi đến Giang châu, nghe được tin tức Tĩnh châu thành bị hủy, Tĩnh Hải vương bỏ mình. Người quyết ý báo thù cho Tĩnh Hải vương, quay trở lại Tĩnh châu.]

Chương 359: Sao lại trêu chọc phải kẻ địch mạnh như vậy chứ? (2)

[Người điều tra nửa tháng lại không hề có tiến triển gì. Người đã đến thời gian ước hẹn một tháng với chương giáo Đạo môn Văn Giác, nên chỉ có thể cất bước rời đi trước.]

[Người trở lại Thần Đô, mới vừa hiện thân, Triệu Dương Đại Thánh đã xuất hiện, bắt người đi.]

[Một năm sau, căn nguyên của người khô kiệt mà chết. Hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Tĩnh Hải vương đã xảy ra chuyện sao?

Cố Dương nhìn thấy một nửa, trong lòng bất ngờ.

Thêm với vừa vặn chính là trong vài ngày này.

Lúc này hắn đã ngồi không được yên.

Lại nói tiếp, bởi vì chuyện của Bùi Thiển Lan mà hắn đã nợ một nhân tình cực lớn với Tĩnh Hải vương rồi.

Đây là nam nhân mà hắn coi trọng nhất kể từ sau khi xuyên không đến nay, nếu cứ chết đi như thế, vậy không khỏi thật đáng tiếc.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm hai mươi ba tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Pháp lực tiêu hao sạch sẽ của Cố Dương lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng mà hắn không vội vã đi cứu người mà lại tiến hành thêm một lần mô phỏng.

[...Người đi tới Tĩnh châu thành, gặp một cường giả đến từ đại lục khác, xảy ra đại chiến, đôi phương tháo chạy.]

[Vài ngày sau, một vị cường giả càng cường đại hơn của đại lục khác xuất hiện, người bị phong ấn, thông qua truyền tống trận, bị mang đi đại lục khác. Vào thời khắc mấu chốt, Triệu Dương Đại Thánh xuất hiện cứu người, nhưng lại rơi vào vây công của mấy vị cường giả đại lục khác.]

[Một trận đại chiến kinh thiên động địa lại nổ ra, Triệu Dương Đại Thánh không rảnh bận tâm đến người, người bỏ mình trong ảnh hưởng của trận chiến đấu lan đến. Hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Cái quỷ gì vậy?

Cố Dương quan sát mà da đầu run lên.

Kẻ tập kích Tĩnh châu thành lại là cường giả đại lục khác, có thể chạy trốn ở dưới tay của hắn ít nhất cũng phải Bất Lậu cảnh.

Phía sau càng khoa trương hơn, một vị cường giả đến đây có thể bắt được hắn, chắc chắn chính là Thiên Nhân cảnh.

Mấu chốt là tại sao lại muốn bắt giữ hắn, còn muốn đưa tới đại lục khác?

Đến sau đó nữa, vẫn là Triệu Dương Đại Thánh đến cứu hắn, chuyện này ít nhiều có chút hài hước.

Nhưng mà thực lực của võ sĩ ở đại lục khác kia dường như còn cường đại hơn cả bên chỗ Đại Chu này, lại xuất hiện mấy vị cường giả Thiên Nhân cảnh vây công Triệu Dương Đại Thánh.

Cường giả Triệu Dương Đại Thánh này đã cách Động Hư cảnh chỉ có một bước ngắn, thế nhưng cũng không chống lại được.

“Sao Ô huynh lại có thể trêu chọc đến kẻ địch như thế nhỉ?”

Cố Dương nghĩ mãi không ra.

Theo lý thuyết, với tu vi Kim Thân cảnh của Tĩnh Hải vương, dù thế nào cũng không thể trêu chọc kẻ địch Bất Lộ cảnh được.

Cho dù là hắn, khi ở Kim Thân cảnh cũng không có kẻ địch Bất Lộ cảnh đến gây sự với hắn.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn điều hai.”

Nhất thời trong đầu Cố Dương xuất hiện thêm ký ức của mấy trận chiến đấu.

“Đây là thứ quý gì vậy?”

Ký ức của mấy đoạn chiến đấu kia hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của hắn.

Vốn tưởng rằng sẽ là thuật sĩ giống như Ly Ly, ai biết hoàn toàn không phải như thế.

Kẻ chiến đấu với hắn chính là yêu thú vô cùng cường đại, tuy rằng là Bất Lộ cảnh, nhưng sức chiến đấu mạnh đến hơi thái quá, hóa thân của tứ đại thần thú của hắn lại không làm được gì hai con yêu thú kia, còn để cho chúng nó chạy thoát mất.

Trận thứ hai lại càng thái quá hơn, lại là một con Phượng Hoàng, nói chính xác ra là con Phượng Hoàng đã chết, Minh Hoàng.

Con Minh Hoàng này có được tu vi Thiên Nhân cảnh, lấy sức một mình nó đánh bại cả hóa thân của tứ đại thần thú của hắn, còn phong ấn hắn.

Sau khi đến đại lục khác, tất cả mấy trận chiến đấu của Triều Dương Đại Thánh đều là chiến đấu với đủ loại yêu thú cường đại, vô cùng kỳ quái.

Yêu thú nhiều nhất là đủ loại cự long, gì mà Băng Sương Cự Long, lôi long, ám hắc cự long...

Hệ thống tu hành của đại lục khác kia có phải là ngụ thú sư không vậy?

Trong lòng Cố Dương đã có phán đoán, về phần có phải hay không còn phải chờ để kiểm nghiệm lại.

“Lại thêm một lần nữa.”

Hắn lại một lần nữa mở máy mô phỏng ra.

[...Người mang theo Lăng Linh đi tới Thiên Trụ sơn, đón Tô Thanh Chi, đến La châu cướp Sở Tích Nguyệt đi, mang theo các nàng vào trong Quảng Hàn tiên cung, lão tổ Sở gia kịp thời tìm đến, cũng tiến vào tiên cung.]

[Sau khi lão tổ Sở gia giết chết yêu thú thủ vệ đã truyền công lực lại cho Sở Tích Nguyệt, sau đó bỏ mình.]

[Các người khồ tu ở trong Quảng Hàn tiên cung.]

[Năm năm sau, đột nhiên có người xâm nhập vào Quảng Hàn tiên cung, các người và đối phương xảy ra xung đột, ra tay, đều bị giết. Hưởng thọ hai mươi bảy tuổi.]

“Ta đã biết mà.”

Cố Dương nhìn thấy kết cục cuối cùng, không nhịn được thở dài.

Người chẳng hiểu ra làm sao xâm nhập Quảng Hàn tiên cung này nhất định có liên quan đến nguyên linh của Trấn Yêu tháp.

Hắn đã sớm dự đoán được trước, việc này nhất định sẽ dẫn đến ảnh hưởng cực kỳ sâu xa.

Giống như cường giả đến từ đại lục khác kia, lần này không hiểu ra làm sao đến Tĩnh châu thành, nói không chừng cũng có liên quan đến việc này.

Lần này đã mất đi một nơi an toàn có thể tăng kinh nghiệm rồi.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn điều một.”

Cố Dương lựa chọn xong, phát hiện pháp lực trong cơ thể tăng lên cực kỳ ít ỏi.

“Sao lại thế chứ?”

Hắn không hiểu được, ở lại trong Quảng Hàn tiên cung đến năm năm, không thể nào không có tiến bộ gì chứ?

Trừ khi.

Pháp Lực tam trọng đỉnh phong!

Pháp lực của hắn đã đến cực hạn của cảnh giới này rồi, cuối cùng không cách nào tiến thêm được nữa.

“Nói cách khác, ta gặp bình cảnh rồi?”

Bình cảnh, đây là từ xa xôi đến cỡ nào!

Từ sau khi đổi sang tu luyện “Phượng Vũ Cửu Thiên”, hắn đã chưa hề gặp bình cảnh.

“Không đúng, cũng không thể nói là bình cảnh.”

Tu vi võ đạo của Cố Dương cực kỳ cao, nhanh chóng đã biết được vấn đề nằm ở đâu.

Chính bởi vì thực lực của hắn quá mức cường đại, cho dù là thân thể hay là pháp lực đều vượt xa Pháp Lực cảnh bình thường, cho nên hắn muốn tu thành Bất Lộ cảnh còn khó khăn hơn hẳn người khác nhiều.

Chương 360: Hóa thân Thần Viên tầng thứ bảy

Nếu hắn đi theo con đường Nguyên Anh thì trái lại không có phiền não như vậy, dễ dàng có thể ngưng tụ nguyên anh, lấy sự cường đại của nguyên thần của hắn, nói không chừng sẽ có thể nhanh chóng đến Nguyên Anh trung kỳ.

Nhưng nếu định tu thành Bất Lộ cảnh thì phải mở ra bí mật ẩn giấu trong cơ thể con người thì mới tu thành thân thể bất lộ được.

Thân thể càng mạnh mẽ thì quá trình này lại càng khó khăn.

Sau khi Cố Dương tu thành chân thân Phượng Hoàng, thân thể cường đại giống như thần thú Thượng Cổ, để cả Xích Nhật đã tu thành thân thể bất lậu rồi mà còn bị hấn đè xuống đất mà nện dữ dội.

Đây cũng dẫn đến nếu như hấn muốn tu thành thân thể bất lậu thì nhất định có thể còn khó hơn người khác gấp bội.

Bên trong công pháp của “Phượng Vũ Cứu Thiên”, về tu thành thân thể bất lậu như thế nào nói không được tỉ mỉ lắm.

Cố Dương hoài nghi nghiêm trọng đây là cố ý.

Lai lịch của môn công pháp này vốn đã có vấn đề.

Mục đích Triệu Dương Đại Thánh truyền môn công pháp này ra chính là vì chế tạo “nguồn năng lượng” cho chủ nhân của nàng.

Tuy rằng hấn tu luyện môn công pháp này cho đến giờ nhưng vẫn không hề phát hiện ra bên trong nó có giấu mấy thứ ám toán hay không, nhưng cắt giảm một ít ở điểm máu chốt thì lại rất bình thường.

Quan sát từ hành vi khác thường của Triệu Dương Đại Thánh là không cho hấn dùng linh quả này nữa, rất có thể vì không muốn để cho hấn đột phá đến Bất Lậu cảnh.

Đáng tiếc, hiện giờ Vũ Nhị không có ở bên cạnh, Thần Đô cũng cách quá xa, không có ai để hỏi cả.

“Xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Cố Dương đã biết nội dung của Bất Lậu cảnh trong “Phượng Vũ Cứu Thiên” không đáng tin rồi, đương nhiên sẽ không dựa vào tâm lý chờ may mắn nữa.

Chỉ cần biết vấn đề nằm ở đâu, sẽ không khó làm.

Hấn nhìn thoáng qua sổ dư hệ thống, còn có bốn trăm hai mươi bốn điểm, lại mở hệ thống ra một lần nữa.

[...Người mang theo Lăng Linh bằng tốc độ nhanh nhất đi tới Thần Đô trước, người thỉnh giáo viện trưởng Văn viện nên tu hành thân thể bất lậu như thế nào.]

[Ở Văn viện, người lại gặp phải Vũ Nhị và Bùi Thiến Lan, người thỉnh giáo Vũ Nhị.]

[Sau đó, người tiến vào Thủy Nguyệt động thiên, tìm được chương giáo Đạo môn Văn Giác, người thỉnh giáo vị này. Sau đó không lâu, bốn vị cường giả Nguyên Anh kỳ của Cổ Giang kiếm phái đuổi tới.]

[Người và Văn Giác liên thủ, đánh chết cả bốn vị Nguyên Anh, dẫn đến lão tổ Hóa Thần của Cổ Giang kiếm phái, một kiếm đã làm trọng thương Văn Giác. Người đánh ra một chiêu Thiên Nhân Suy Diệt, ép lui hẳn, sau đó hóa thân thành Phượng Hoàng bỏ chạy.]

[Các người không có sự lựa chọn nào nên trốn tới Thiên Khư. Mấy tháng sau, người cảm ứng trong tối tăm, trốn đến một không gian nhỏ, bên trong là một thể xác của Chúc Long, hai mắt đã bị lấy đi.]

[Người thành công lấy được một giọt tinh huyết từ trong thi thể của Chúc Long. Sau đó, không gian nhỏ sụp đổ, các người không kịp chạy trốn nên đã bị chết như thế, hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Quả nhiên, đến giờ phút này rồi mà Triều Dương Đại Thánh vẫn không từ bỏ việc giáng xuống thế gian này, Thần Đô vẫn an toàn.

Cô Dương thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lần mô phỏng này hẳn đã đi thỉnh giáo viện trưởng Văn viện, còn có Văn Giác, gặp được Vũ Nhị là niềm vui ngoài ý muốn.

Càng vui mừng hơn chính là hẳn đã thật sự tìm được thi thể của Chúc Long ở trong Thiên Khư của Thủy Nguyệt động thiên, lấy ra được một giọt tinh huyết.

Có kinh nghiệm lần này rồi, lần sau cũng có thể đi Thủy Nguyệt động thiên tìm xem.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm hai mươi ba tuổi.]

“Ta chọn điều hai.”

Lập tức, trong đầu Cố Dương xuất hiện thêm rất nhiều kinh nghiệm võ đạo, còn có ký ức của mấy trận chiến kia nữa.

Kinh nghiệm máu chốt nhất chính là đề nghị mà viện trưởng Văn viện, Văn Giác và Vũ Nhị đưa cho.

Vậy làm thế nào để tu thành thân thể bất lậu đây!

Cố Dương mở to mắt, lại hơi nghi hoặc.

Ba người cho ba đề nghị hoàn toàn khác nhau.

Viện trưởng nói chỉ cần lĩnh ngộ đường ý trong đầu kia, tu thành thân thể bất lậu là chuyện dễ dàng.

Vũ Nhị đề nghị cố tìm đường sống trong chỗ chết, trong một lần ranh sinh tử, kích phát tất cả tiềm lực sinh mệnh thì có cơ hội đột phá.

Văn Giác lại nói, có thù báo thù, có ân báo ân, thanh toán hết nhân quả trước kia, sau khi hiểu rõ ý nghĩ thì có thể tìm được cơ hội kia.

Đề nghị của viện trưởng và Vũ Nhị thì Cố Dương còn có thể lý giải được.

Nhưng lời nói của Văn Giác lại khiến cho hắn không hiểu ra làm sao cả, hiểu rõ ý nghĩ và mở ra bí mật ẩn giấu trong thân thể con người có liên quan gì đến nhau vậy?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hắn đã mô phỏng nhiều lần như vậy rồi, nhưng vẫn luôn không có cách nào lĩnh ngộ được kiếm ý mà viện trưởng truyền cho hắn.

Sự thật chứng minh, thiên phú trên mặt kiếm đạo của hắn rất bình thường.

Về phần trải qua ở lần ranh sinh tử, đã nhiều đến đếm không hết.

Trước mắt đến xem, hai đề nghị này đều không thực hiện được.

Có lẽ có thể thử biện pháp mà Văn Giác nói xem sao.

Nhưng mà, kết thúc nhân quả lại không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Nhân quả mà hấn dính dáng đến lại không phải nhiều bình thường. Không nói cái khác, chỉ riêng một Xích Minh thiên, một Triệu Dương Đại Thánh, không đến Thiên Nhân cảnh thì chỉ sợ cũng không thể triệt để kết thúc được.

Chuyện này chỉ có thể tạm thời để ở đó trước, chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là giải quyết cường giả của đại lục khác kia, cứu Tĩnh Hải vương một mạng.

Cũng vì để kết thúc một phần nhân quả.

Còn phải tăng thực lực lên thêm một chút nữa.

Cố Dương nghiêm túc tìm tòi suy nghĩ một phen, trong lòng có một ý nghĩ, lại mở máy mô phỏng ra.

[...Người mang theo Lăng Linh lặng lẽ đi tới Lương châu, tiến vào Kim Đình động thiên.]

[Các người đi đến Kim Đình quốc, chủ động đề nghị hợp tác với Kim Đình quốc chủ, chuyện đầu tiên là đi đến hàm chỗ thi thể Thông Thiên Thần Viên kia, đánh chết viên hầu.]

[Kim Đình quốc chủ nhận được xá lệnh, người được nhận thi thể Thông Thiên Thần Viên, lấy ra ba giọt tinh huyết.]

Chương 361: Hóa thân Thần Viên tăng thứ bảy (2)

[Trong ba năm từ đó về sau, người luyện hóa ba giọt tinh huyết kia, thực lực của hóa thân Thần Viên tăng mạnh.]

[Sau khi người xuất quan, giết chết thần linh của hai quốc gia xung quanh, khiến hai đại quốc gia tổn thất nặng nề, thực lực của Kim Đình quốc tăng nhiều. Một năm sau, cuối cùng người bị hai cường giả Thiên Nhân cảnh của đại quốc gia lớn vây công.]

[Trong hỗn chiến, đột nhiên có mấy người giáng xuống Kim Đình động thiên, cầm tinh quân xá lệnh trong tay, ba vị quốc chủ không phục, bị đánh chết ngay tại chỗ. Người bị ảnh hưởng, mất mạng tại chỗ, hưởng thọ hai mươi sáu tuổi.]

Thành công!

Cô Dương thầm vui vẻ, tuy rằng tạm thời không cách nào đột phá đến Bất Lộ cảnh, nhưng không có nghĩa rằng hấn không có cách nào để tăng thực lực của mình lên.

Tăng thực lực của hóa thân thần thú lên cũng giống như vậy.

Thứ mà hấn để mắt đến chính là thi thể của Thông Thiên Thần Viên ở trong Kim Đình động thiên kia.

Hấn không đánh lại được viên hầu kia, nhưng có ai đó lại có thể làm được, hợp tác với Kim Đình quốc chủ, theo như nhu cầu mỗi bên, tự khắc ăn nhip với nhau rồi.

Cuối cùng thành công chiếm được ba giọt tinh huyết, tiến độ của Thần Viên Quyết đột ngột tăng cao lên gấp ba.

Chỉ cần có thể tu luyện “Thần Viên Quyết” lên tới tầng thứ bảy thì cũng tương đương với có được tu vi Bất Lộ cảnh.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn điều một.”

...

Tiếp theo, Cố Dương lần lượt tiến hành mô phỏng.

Đến lần mô phỏng thứ sáu...

[...Tu luyện “Thần Viên quyết” đến tầng thứ bảy, hóa thân Thần Viên có thực lực Bất Lộ cảnh.]

[...Ba vị quốc chủ mất mạng, người thấy tình thế không ổn, lao ra khỏi vòng vây, trốn khỏi Kim Đình động thiên.]

[Người đi tới Thần Đô, phát hiện Đại Chu đã diệt vong. Nửa năm trước có một tòa tiên cung xuất hiện ở trên không Thần Chu, làm sụp đổ lòng tin nhiệm của triều đình Đại Chu.]

[Hôm đó, tiên nhân trên tiên cung đã phá vỡ đại trận trong hoàng cung, diệt sạch hoàng thất Đại Chu, triều Chu diệt vong chỉ trong một đêm.]

[Người bị một vị tiên quan phát hiện, rơi vào vòng truy sát, sau đó bị một pháp bảo bắt được, bị bắt vào trong tiên cung, trấn áp trong tiên ngục. Nửa năm sau, pháp lực của người bị rút sạch mà chết. Hưởng thọ hai mươi sáu tuổi.]

Cuối cùng đã đến tầng thứ bảy!

Cố Dương thầm vui sướng, như vậy có ý nghĩa rằng hẳn cuối cùng có được thực lực Bất Lậu cảnh chân chính.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy kết cục kia thì lại đau cả đầu.

“Rốt cuộc Trấn Yêu tháp kia đã làm cái gì vậy? Sao lại thả ra một thể lực khủng bố như thế?”

Trong vòng một ngày đã phá vỡ được đại trận của hoàng cung, chiếm giữ hoàng cung.

Tùy tiện phái một thân quan đã có thể bắt giữ được hẳn.

Đây rốt cuộc là thể lực như thế nào vậy?

Người xâm nhập Quảng Hàn tiên cung, còn có Kim Đình động thiên có phải là người của tiên cung này không?

Chắc chắn thể lực xuất hiện sau ba năm rưỡi này còn đáng sợ hơn Tinh La tông và Vạn Tượng môn nhiều.

Mà tất cả đều do hẳn làm ra.

Nếu không phải hẳn muốn tiến vào trong Trấn Yêu tháp tìm kiếm thi thể Thiên Nhân kia thì sẽ không đánh thức nguyên linh của chí bảo này, tiên cung này sẽ không xuất hiện.

Ít nhất sẽ không xuất hiện vào lúc này.

Cuối cùng Cố Dương đã biết được vì sao ý chí của thể giới này lại không có mấy thiện ý với mình như thế rồi.

Năng lực gây sự của hẳn thật sự không ai bì nổi.

Tiếp tục như vậy, nói không chừng có một ngày thể giới này thật sự sẽ bị hẳn hủy diệt.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn điều một.”

Ầm ầm!

Nơi mi tâm của Cố Dương bay ra một viên hầu màu vàng, nháy mắt đã bay lên đến chín tầng trời.

Không biết từ khi nào trên bầu trời đã tạo thành một tầng mây đen thật dày, vô số tia chớp lóe sáng, Thông Thiên Thần Viên được tia chớp rửa tội ở trong mây đen, hai tay đấm ngực, lại vừa gầm lên, thân thể phát sinh biến hóa kinh người.

“Đúng là một thế giới thần kỳ.”

Một nam tử mặc trường bào màu vàng, thân hình cao lớn đang đi trên đường phố ở Tĩnh châu thành, tầm tắc lấy làm kỳ nói với con vẹt ở trên vai.

Đó là một con vẹt có lông màu lam, đang dùng cái mỏ thật dài chải vuốt bộ lông.

Một người một chim cứ hăng hái quan sát thành thị này giống như cảm thấy mới lạ đối với tất cả.

Người đi trên đường có dáng vẻ không hề khác gì người của Thụy Cầm đại lục.

Nhưng mà phong cách y phục, ngôn ngữ được sử dụng còn có kiến trúc và nơi này lại hoàn toàn khác biệt với Thụy Cầm đại lục.

Cộng thêm việc thành thị này vô cùng lớn, cũng vô cùng phồn hoa.

Kể cả thành thị thương nghiệp phồn hoa nhất của Thụy Cầm đại lục cũng không bằng được với thành thị này.

Một người một chim này chính là vị khách đến từ đại lục khác.

Nam tử tên là Mục Quân, là một vị ngự thú sư Truyền Kỳ, có được một con sủng thú Bá Chủ cấp.

Hắn vốn đang thăm dò một di tích, lại trong lúc vô ý bị truyền tống đến đại lục xa lạ này.

Phát hiện ra được một đại lục mới, hắn quả thật như nhật được chí bảo.

Hắn là cường giả đứng đầu Thụy Cầm đại lục, người tài cao gan cũng lớn, một mình đi đến thành thị này để tìm hiểu.

...

“Nhìn xem, người kia không dựa vào súng thú, chỉ bằng sức mạnh của mình lại có thể phát huy ra sức mạnh cường đại như vậy.”

Đột nhiên, Mục Quân thấy có hai người đang cầm vũ khí trong tay chiến đấu, hắn nhìn đến mức hai mắt tỏa sáng.

Thực lực mà hai người kia biểu hiện ra không hề thua kém súng thú cấp bậc Siêu Phàm.

Càng quan trọng hơn là trên người hai người này đều không hề có sức mạnh của súng thú.

Sau khi hắn đi tới đại lục này đã không thấy có ai sử dụng súng thú cả, cho dù ở nơi hoang dã đều không thấy sinh vật siêu phàm nào.

Thật là một nơi thần kỳ.

Con vẹt đậu trên vai kêu to: “Giỏi quá! Giỏi quá!”

“Nghe bọn họ nói rằng người có được sức mạnh siêu phàm này tên là võ giả.”

Trước ngực Mục Quân có cài một đóa hoa nhỏ màu tím.

Đóa hoa này có tên là giải ngữ hoa, là một thực vật siêu phàm, đeo lên trên người thì có thể nghe hiểu được bất cứ ngôn ngữ gì, cũng tức là máy phiên dịch thiên nhiên.

Hắn cảm thấy vô cùng hứng thú với những người không hề dựa vào súng thú nhưng lại có thể có được sức mạnh siêu phàm đó.

Chương 362: Ròng?

Cho đến giờ, đây chính là chuyện có giá trị nhất mà trước mắt hắn mới phát hiện ra.

Mặc dù hắn là cường giả cấp bậc Truyền Kỳ, nhưng toàn bộ sức mạnh của hắn đều xuất xứ từ con sủng thú Bá Chủ cấp kia và một con sủng thú Quân Vương cấp.

Nếu không có sủng thú, sức mạnh của bản thân hắn còn thua cả hai võ giả trước mắt này.

Hiện giờ, hắn nhìn thấy người có thể có được sức mạnh cường đại như thế, sao lại không động lòng chứ?

Chỉ chốc lát sau, có người mặc đồng phục xuất hiện, bắt hai người đang đánh nhau kia, áp giải đi.

Xem ra đây chính là lực lượng quan chức của thành thị này.

Mục Quân đi qua một cửa hàng tương tự như quán rượu, nghe thấy người bên trong đang bàn luận về trận đánh nhau mới vừa rồi nên đi vào.

Là một người thám hiểm bí mật, hắn biết được, đến một nơi xa lạ, thu thập tình báo mới là chuyện quan trọng nhất.

“Không ngờ hai tên tam phẩm dám chạy đến Tỉnh châu thành gây chuyện.”

“Từ sau khi vương gia đột phá Thần Thông cảnh, cho đến tận bây giờ vẫn không lộ diện, những người này thật sự cho rằng Tỉnh Hải vương phủ không xong rồi.”

“Nghe nói, cả vương phi cũng đột phá đến Thần Thông cảnh rồi.”

“Suyt, đừng nói nữa, nếu như để người của vương phủ nghe được sẽ bị xui xẻo đấy.”

“Nhắc đến thì sao chứ, Tỉnh Hải vương phủ có bản lĩnh thì xóa tên người ta trên Hồng Nhan bảng đi.”

“Phải nói chứ, từ sau khi nữ nhân kia đi theo Cố Dương, tu vi đột nhiên tiến mạnh như bay.”

“Bản thân hắn đã là Pháp Lực cảnh rồi đấy.”

...

Trong khách điếm còn có một nữ nhân đầu đội đầu lạp, một mình ngồi trong góc, nghe được cái tên quen thuộc kia, khẽ

ngẩng đầu lên, lẩm nhẩm cái tên đó: “Cố Dương...”

Nữ nhân này chính là Hàn Mộng Linh đệ tử quan môn của Tu La Kiếm Thánh, đã từng lăn lộn theo Cố Dương một thời gian ngắn.

Nhưng lúc này nàng đã không còn giữ dáng vẻ thiếu nữ nữa, trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi giống như đã trưởng thành thêm mười tuổi, hiện giờ đã là đại cô nương hai mươi mấy tuổi rồi.

Hai tháng trước, sau khi nàng đột phá đến Thần Thông cảnh đã lặng lẽ rời khỏi bí cảnh.

Hiện giờ, rõ ràng nàng đã là Kim Thân nhị trọng, luận về tốc độ tu hành còn vượt xa đám người Bùi Thiến Lan và Tô Thanh Chi.

Lần này nàng tới Tĩnh châu thành là vì gặp Hoàng Cực Kiếm Thánh.

Sư tôn của nàng có chút quan hệ với Hoàng Cực Kiếm Thánh.

Cảm nhận của Hàn Mộng Linh về Cố Dương rất phức tạp, có một khoảng thời gian nàng vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, cảm nhận sâu sắc nhất chính là trên người nam nhân này luôn có một luồng lực hấp dẫn khó có thể hình dung được.

Kể cả nữ nhân giống như Tô Thanh Chi, Bùi Thiến Lan, Từ Nhược Mai đều vì hắn mà thần hồn điên đảo.

May mắn chính là vì nàng còn nhỏ tuổi nên không rơi vào trong mị lực của nam nhân kia.

Đây cũng là lý do vì sao sau khi nàng đột phá đến Thần Thông cảnh rồi lại phải rời đi.

Nàng cảm thấy ở lâu bên cạnh nam nhân đó sẽ hạ thấp trí thông minh, giống như đám người Tô Thanh Chi và Bùi Thiến Lan, đến lúc đó sẽ thành muốn chạy cũng chạy không xong.

Hàn Mộng Linh đang suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy một luồng hơi lạnh thấu xương, không khỏi dựng cả tóc gáy lên.

Pháp Lực cảnh?

Bất Lộ cảnh?

Đó là tâm mắt của một vị cường giả đáng sợ.

Nàng cố nén kích động ngẩng đầu lên nhìn, đứng lên, đi ra khỏi khách điếm.

Phía sau có một tiếng bước chân đặc thù đi theo, chỉ chốc lát đã đi sóng vai với nàng.

Hàn Mộng Linh cảm thấy có một đường sát ý đáng sợ khóa chặt lại, trên trán đổ mồ hôi mịn.

“Đừng sợ, ta chỉ muốn hỏi ngươi một chuyện thôi.”

Bên lỗ tai vang lên một giọng nam tràn đầy cuốn hút.

Không biết vì sao nghe câu nói này hơi cô quái.

Hàn Mộng Linh không phản kháng, chênh lệch sức mạnh quá lớn, nàng không có một chút phần thắng nào cả.

Chênh lệch lớn như vậy, cho dù Cố Dương đến đây cũng không có cách nào chắng?

Rất nhanh, nam nhân đã mang theo nàng đến một trạch viện không người.

Nam nhân hỏi: “Võ giả các ngươi, từ yếu kém đến mạnh, theo thứ tự có cấp bậc như thế nào.”

Võ giả các ngươi?

Hàn Mộng Linh nghe được cách gọi như thế, liên tưởng đến khẩu âm cô quái của đối phương, giật nảy mình, ý thức được dường như bản thân đã gặp một chuyện cực kỳ hiếm có.

Nàng dùng giọng nói khô khan nói: “Phàm cảnh, có tổng cộng chín phẩm. Lên trên là Kim Thân cảnh, Pháp Lực cảnh, Bất Lộ cảnh, cuối cùng là Thiên Nhân cảnh...”

Nam tử đang cường ép Hàn Mộng Linh này không phải là ai khác, chính là Mục Quân ngự thú sư Truyền Kỳ đến từ Thụy Cầm đại lục.

Hắn hỏi: “Thực lực của ngươi thuộc về cảnh giới nào vậy?”

“Kim Thân nhị trọng.”

Trong lòng hắn lập tức so sánh ra được, Kim Thân cảnh đại khái tương đương với sủng thú Thống Lĩnh cấp.

Pháp Lực cảnh, tương ứng chính là Quân Vương cấp.

Bất Lộ cảnh, vậy là Bá Chủ cấp.

Về phần Thiên Nhân cao nhất, chỉ có Đệ Đẳng cấp hoặc Thần Thoại cấp.

Mục Quân nghĩ đến đây, nhướn mày lên, nếu như đụng phải cường giả Đệ Đẳng cấp, hắn nhất định không đánh lại được.

“Ở đây có bao nhiêu vị cấp Thiên Nhân cảnh?”

“Ta không biết cụ thể có bao nhiêu vị, được công nhận gồm có hai vị...” Hàn Mộng Linh vô cùng phối hợp, nói những chuyện mình biết.

Mục Quân hỏi thật cẩn thận, đã biết được thế lực cường đại nhất trên mảnh đại lục này có những người nào.

Thời gian suốt cả một ngày đã trôi qua trong hỏi đáp như vậy.

Hỏi được nhiều nhất trong đó chính là võ giả tu luyện như thế nào, thậm chí còn kêu nữ tử này biểu thị một lần.

Bất tri bất giác, đã qua một đêm.

Mục Quân hoàn toàn chìm đắm trong hệ thống tu luyện thần kỳ của thế giới này, phương thức tu luyện không cần dựa vào sủng thú, quy sức mạnh về bản thân mình này thật sự là một suy nghĩ thuộc về thiên tài.

Hắn âm thầm đưa ra quyết định, nhất định phải học võ đạo của nơi này vào trong tay.

Giá trị của những kiến thức này không cách nào đánh giá được.

Nếu có thể mang về đến Thụy Cầm đại lục, truyền bá võ đạo, như vậy thì hắn sẽ trở thành kẻ vĩ đại có thể sánh ngang với ngự thú sư Thần Thoại.

Đang nghĩ, đột nhiên cách đó không xa có một luồng khí thể cường đại phóng lên cao.

Mục Quân đang chìm đắm trong tu luyện thất thanh nói:
“Rỗng?”

Chương 363: Phát hiện vĩ đại

“Rồng?”

Trên mặt Mục Quân hiện lên vẻ mừng rỡ như điên.

Là long uy!

Trong thành thị này lại có rồng tồn tại!

Hắn tuyệt đối sẽ không nhận nhầm, bởi vì đạo sư của hắn có được một con sủng thú Băng Sương Cự Long, hắn hiểu biết cực kỳ rõ ràng về long uy.

Ở Thụy Cầm đại lục, chỉ cần có được huyết mạch của Long tộc thì đó là sinh vật siêu phàm đỉnh cao nhất, tiềm lực cao, không phải các sủng thú khác có thể so sánh bằng.

Cho dù trước mắt có cấp bậc không cao, nhưng một khi thu làm sủng thú, cẩn thận bồi dưỡng, ngày sau trưởng thành cấp bậc Đồ Đằng cũng không phải không có khả năng.

Cấp bậc của sủng thú từ thấp đến cao. Thúc Tĩnh, Siêu Phàm, hai cấp bậc này tương ứng với cấp Phàm cảnh của võ giả.

Lên trên là Thống Lĩnh cấp, tương đương với Kim Thân cảnh.

Quân Vương cấp, tương đương với Pháp Lực cảnh. Con vẹt đậu trên bả vai hắn chính là Quân Vương cấp.

Sau đó chính là Bá Chủ cấp, tương đương với Bất Lậu cảnh. Hắn còn có một con sủng thú Bá Chủ cấp, đang ở trong không gian sủng thú.

Lại sau nữa chính là Đồ Đằng cấp, tương đương với Thiên Nhân cảnh.

Lại lên trên nữa, còn có một Thần Thoại cấp. Từ xưa đến nay mới chỉ từng xuất hiện có một vị. Chính là thần sủng, thần của ngự thú sư.

Con “rồng” mà lúc này Mục Quân cảm ứng được đại khái là Thống Lĩnh cấp, cũng chính là Kim Thân cảnh.

Con sủng thú Bá Chủ cấp kia của hấn, tiềm lực đã tiêu hao hết rồi, muốn tiến thêm một bước nữa thì muôn vàn khó khăn.

Cho nên hấn đi tới một di tích nào đó một chuyến để thăm dò chính là vì để bắt được một con chim non của Kim Bằng, kết quả trong lúc vô ý đã xâm nhập vào một truyền tông trận, bị truyền tông đến đại lục xa lạ này.

Hấn vốn tưởng rằng trên mảnh đại lục này không hề tồn tại sinh vật siêu phàm, ai ngờ lại cho hấn một niềm vui bất ngờ không lồ như thế.

Không ngờ hấn lại gặp được một con rồng!

Cộng thêm việc nó vẫn chỉ là Thống Lĩnh cấp, với thực lực của hấn có thể thoải mái bắt giữ nó, phục tùng nó, thu nó làm sủng thú.

Long tộc đó, tuyệt đối sẽ không hề kém hơn Kim Bằng kia chút nào.

Trên mảnh đại lục này quả thật chính là nơi đất lành của hấn.

Mặc dù Mục Quân chìm đắm trong võ đạo, nhưng sẽ không hề quên đi nghề nghiệp ngự thú sư này, đây mới là căn bản của hấn.

Hấn giơ tay nắm lấy, túm Hàn Mộng Linh ở bên cạnh lên, phi thân lên.

Là ngự thú sư thì hấn có thể mượn dùng sức mạnh của sủng thú, giờ phút này sức mạnh mà hấn sử dụng chính là năng lực phi hành của con Kim Cương Anh Vũ ở trên bờ vai.

...

“Sức mạnh của Yêu tộc, công pháp tu hành của Hạ triều?”

Sức mạnh của Hàn Mộng Linh thấp hơn đối phương nên không hề có sức phản kháng.

Cuối cùng nàng đã đoán được sức mạnh mà đối phương sử dụng, đó chính là yêu nguyên không thể nghi ngờ gì.

Mà người am hiểu phương thức này nhất chắc chắn chính là thuộc về Hạ triều của một ngàn năm trước, đã từng lưu hành

sử dụng tinh huyết của Yêu tộc để tu luyện, sức mạnh thật sự tương tự với yêu nguyên.

Không, không đúng!

Tuy rằng võ giả của thời Hạ triều mượn dùng tinh huyết của Yêu tộc để tu luyện, nhưng bản thân vẫn là võ giả.

Nhưng người trước mắt này lại từ đầu đến chân đều không có một chỗ nào giống như võ giả cả.

Giống như hoàn toàn mượn dùng sức mạnh của yêu thú vậy.

Nguồn gốc sức mạnh của hắn chính là con chim anh vũ ở trên bờ vai kia.

Hoặc là nói con yêu thú kia dùng chung sức mạnh với hắn.

Hàn Mộng Linh nghĩ đến đây, trong lòng càng nghi ngờ hơn, sao hắn làm được như vậy?

Giữa một người một thú này hình như đã ký kết thành mối quan hệ cùng tồn tại vậy.

“Đợi chút, phương hướng này là...”

Nàng đang nghĩ, mắt thấy sắp đến Tĩnh Hải vương phủ, trong lòng thoáng nghĩ: “Rồng mà hắn nhắc đến, sẽ không phải là...”

...

Khi Mục Quân nhìn thấy kẻ đang tản ra long uy kia cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Kia rõ ràng là một con người.

Một con người, sao trên người lại có thể tản mát ra long uy được?

Lúc này, con vẹt đậu trên bả vai hắn kêu âm ỉ lên: “Tạp chủng, tạp chủng...”

Mục Quân ngơ ngác, con lai giữa người và cự long?

Lai như thế nào chứ?

Ở Thụy Cầm đại lục, sủng thú chắc chắn sẽ không thể biến thành hình người được, cũng chỉ có sủng thú của vị thần ngự

thú sư trong truyền thuyết kia mới có thể hóa thành hình dáng con người mà thôi.

Trừ trường hợp này ra, cho dù là sinh vật siêu phàm Đồ Đằng cấp cũng không thể hóa thân thành hình dáng con người.

Vả lại nói như vậy, cấp bậc càng cao thì hình thể cũng càng lớn.

Mục Quân thật sự không cách nào tưởng tượng được, một con người và một con cự long phải như thế nào mới sinh ra được một đứa con lai.

Đây là chuyện chưa bao giờ có ở Thụy Cầm đại lục.

...

“Các hạ là ai vậy?”

Tĩnh Hải vương vừa mới xuất quan, đang lúc hăng hái, đột nhiên có một luồng khí tức khủng bố giáng xuống, xuất hiện ở trước mặt hắn, đè ép tới mức chân nguyên của hắn gần như không cách nào vận chuyển được.

Hắn thật sự khiếp sợ, người trước mặt này mặc y phục hoàn toàn không giống với phong cách của Đại Chu, trên bả vai có một con vệt lông màu lam đang đậu, một tay còn đang túm lấy một nữ nhân, khí tức lại tương đối cổ quái, vốn không hề giống một võ giả.

“Tạp chủng, tạp chủng...”

Đột nhiên, con vệt kia lại kêu âm ỉ lên.

Sắc mặt của Tĩnh Hải vương lập tức khó coi đến cực điểm, hắn tự nhiên biết trên người mình có huyết mạch của Long tộc, từ nhỏ, bởi vì điểm đặc thù trên người mình mà hắn từng bị người trong thôn kỳ thị và xa lánh.

Hắn cảm hận nhất chính là hai chữ này.

Đánh người không đánh mặt, hướng chi hắn đường đường là Tĩnh Hải vương, rất lâu rồi không bị sỉ nhục ngay mặt như vậy.

“Súc sinh, muốn chết sao!”

Hắn tức giận bùng bùng, chân nguyên trong cơ thể giống như sôi trào lên, thân thể bành trướng, y phục nứt rách, trên mặt xuất hiện một ít vảy màu đỏ li ti.

Sau khi đến Thần Thông cảnh, sức mạnh huyết mạch Long tộc trong cơ thể hắn đã trở nên càng cường đại hơn.

Lúc này, sau khi kích hoạt sức mạnh của huyết mạch Long tộc, thân thể hắn xuất hiện thêm một vài đặc thù thuộc về Long tộc.

Hắn lập tức thoát khỏi luồng áp lực đang trói buộc, thanh thần binh tuyết thế trong tay sáng lên, chém ra một kiếm.

Chương 364: Phát hiện vĩ đại (2)

Một đường kiếm khí vô cùng sắc bén chém về phía súc sinh kia!

Một kiếm này là hệ thống tu vi cuộc đời hắn.

Chỉ thấy con vẹt màu lam kia hất hơi một cái đã thổi tan được đường kiếm khí kia đi, đường kiếm khí còn không thể chạm vào một sợi lông của nó.

Thực lực hai bên có chênh lệch quá xa.

“Quả nhiên là con lai giữa người và rồng!”

Mục Quân lẩm bẩm nói, ánh mắt lại đột nhiên sáng lên.

Đây là một đề tài vô cùng tốt đấy, con lai giữa nhân loại và cự long, đây là chuyện chưa bao giờ xuất hiện ở Thụy Cầm đại lục.

Hiện giờ, sinh vật trước mắt này rốt cuộc thuộc về nhân loại hay thuộc về sinh vật siêu phàm đây?

Có thể thuần hóa hắn, thu làm thú sủng được không?

Mục Quân nghĩ đến đây, trong lòng hưng phấn lên.

Nếu có thể bắt con lai giữa người và rồng này về làm thú sủng, như vậy hắn chính là người đầu tiên của Thụy Cầm đại lục làm được chuyện này, tuyệt đối là phát hiện vượt trên thời đại.

Hắn đang định bắt người trước mắt này vào trong không gian ngự thú thì còi báo động trong lòng lại đột nhiên vang lên.

Con vẹt đậu trên bờ vai cũng dang rộng cánh ra.

Xung quanh người hắn hình thành một vòng sáng màu lam.

Vèo!

Một đường kiếm khí im hơi lặng tiếng bay tới, chém lên trên vòng sáng kia, rắc một tiếng, vòng sáng giống như bọt biển vỡ vụn ra, chút nữa thôi sẽ chém lên trên người hắn.

Một móng vuốt khổng lồ tự dung từ đâu chìa ra, chặn đường kiếm ý kia lại.

Vài giọt máu bắn ra, trên móng vuốt khổng lồ kia xuất hiện một vết thương nhỏ bé.

“Grào!”

Một con gấu chó khổng lồ nhảy ra từ một không gian kỳ dị, chỉ thấy hình thể của nó cực kỳ khổng lồ, chiều cao trên ba trượng, toàn thân tản ra khí tức cuồng bạo.

Rõ ràng là một con yêu thú Bất Lộ cảnh.

Sau khi nó bị thương, ánh mắt trở nên đỏ bừng, gào to một tiếng, không gian xuất hiện một đường sóng gợn, dừng mảnh lao về phía đường kiếm ý bay tới.

...

Người mới vừa xuất kiếm chính là Hoàng Cực Kiếm Thánh, thời cơ xuất kiếm của hắn cực kỳ xảo quyết, vốn có cơ hội giết chết cường giả Pháp Lực cảnh kia ngay tại chỗ rồi.

Ai ngờ đối phương lại còn có một con yêu thú Bất Lộ cảnh khác.

Từ sau khi Hạ triều diệt vong cho đến nay, Đại Chu chưa hề xuất hiện yêu thú cường đại như vậy nữa.

Có thể nói Hoàng Cực Kiếm Thánh có kiến thức rộng rãi, nhưng đối mặt với một con yêu thú như vậy cũng đành bất lực.

Cho dù là lúc mạnh nhất hắn cũng chưa chắc có thể đánh được, chứ đừng nói tới hiện giờ thương thể còn chưa lành.

Một kiếm mới vừa rồi, hắn đã đánh ra toàn bộ pháp lực trong cơ thể.

Lúc này, đối mặt với con yêu thú kia đánh ngược lại, việc duy nhất mà hắn có thể làm chính là nâng Hoàng Cực kiếm lên chắn ở trước người mà thôi.

Đúng lúc này, hắn cảm thấy cánh tay bị nắm chặt, đã được người kéo sang bên cạnh, thoát được một đòn trí mạng này.

Hoàng Cực Kiếm Thánh vừa mở mắt đã nhìn thấy một người không ngờ đến: “Cố Dương?”

...

“Cố Dương!”

Bên kia, Hàn Mộng Linh nhìn thấy bóng dáng kia, trong lòng cũng sinh ra một tia kích động.

...

Tĩnh Hải vương nhìn thấy Cố Dương, nhưng lại biến sắc, gấp gáp nói: “Cố hiền đệ, chạy mau!”

Theo ý hắn thì người trước mắt này quá mức đáng sợ, Cố Dương đến đây chẳng qua chỉ uống công chịu chết mà thôi.

...

Mục Quân nhìn chăm chăm vào nam tử mới vừa xuất hiện, giống như đang nhìn một món đồ đặc sắc hiếm có, kích động nói: “Người rất khác biệt!”

Sau khi Cố Dương đột phá đã một mình đi đến Tĩnh châu thành. Một chuyến này còn có một ít tính nguy hiểm, cho nên không mang theo Lăng Linh mà để nàng lại chỗ đó.

Nửa ngày trước đó hắn đã đến Tĩnh châu thành rồi, nhưng vẫn không hiện thân mà canh chừng ở gần cạnh vương phủ.

Mãi cho đến khi Tĩnh Hải vương xuất quan dẫn vị cường giả của đại lục khác kia đến.

Lúc hắn nhìn thấy Hàn Mộng Linh còn suýt chút nữa không nhận ra nàng.

Sao mới có mấy tháng không gặp mà nàng giống như đã lớn thêm mười mấy tuổi vậy, từ tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi đã biến thành đại cô nương hai mươi mấy tuổi rồi.

Nếu không phải chân nguyên trong cơ thể nàng không hề thay đổi thì hẳn thật sự không dám nhận.

Sau đó Hoàng Cực Kiếm Thánh ra tay.

Cố Dương vẫn chưa ra tay mà tiếp tục quan sát tiếp.

Nếu như cường giả của đại lục khác này dễ dàng giết chết như vậy thì không thể có khả năng chạy thoát được khỏi tay hắn như trong mô phỏng.

Quả nhiên, chỉ một kiếm đánh lén nhưng vẫn không thể tổn thương được đến đối phương chút nào.

Một con gấu chó hình thể khổng lồ xuất hiện, khí tức khủng bố kia rõ ràng là một con yêu thú cấp Bất Lậu cảnh.

Cố Dương chú ý tới nhân loại của đại lục khác kia, xung quanh người bao phủ một tầng ánh sáng màu đen, năng lượng có cùng nguồn gốc với con gấu chó kia.

Thoạt nhìn dường như không hề dễ dàng đánh bại.

Hắn loại bỏ ý tưởng nhân cơ hội đánh lén, cứu Hoàng Cực Kiếm Thánh trước đã.

Chính trong thời gian ngắn ngủi này, Cố Dương đã phát hiện người này rất khó đối phó.

Kỳ lạ nhất là người này còn có thể mượn dùng sức mạnh của yêu thú.

Hắn cùng với con vẹt kia giống như hợp thành một chỉnh thể, gần như không phân ta và ngươi, chẳng những có thể mượn dùng yêu lực của con vẹt kia, còn có thể sử dụng thần thông của nó.

Cố Dương lập tức ý thức được lợi ích của hệ thống tu luyện như vậy.

Không cần bản thân tu luyện, chỉ cần có thể thu phục được một con yêu thú vô cùng cường đại rồi kết thành mối quan hệ

như vậy là có thể cùng chung sức mạnh với con yêu thú kia.

Hèn chi ở trong mô phỏng, sau khi Triệu Dương Đại Thánh chạy đến đại lục khác đã có nhiều cường giả ra tay như vậy, chỉ vì coi nàng như con mèo mà thôi.

...

Khi Cổ Dương đang quan sát đối phương thì Mục Quân cũng đang quan sát hắn, thậm chí còn nhìn đến mức ánh mắt sáng lên: “Người rất khác biệt!”

Nam tử trước mắt này rõ ràng có dáng vẻ của nhân loại, nhưng mà khí tức tràn ra từ trên người đối phương, còn có sức mạnh trong cơ thể lại cực kỳ giống với sinh vật siêu phàm.

Là một ngự thú sư cấp bậc Truyền Kỳ, hắn có quan hệ qua lại cả đời với sinh vật siêu phàm, nhưng hắn lại chưa hề bị mê hoặc giống như hiện giờ.

Người trước mắt này rốt cuộc là nhân loại hay là sinh vật siêu phàm đây?

Chương 365: Ta là cha của người

Nói là nhân loại đi, nhưng mùi vị và sức mạnh mà chỉ yêu thú mới có này rõ ràng chính là sinh vật siêu phàm mới có thể có được.

Nói là sinh vật siêu phàm đi, nhưng thân thể của đối phương quả thật là nhân loại.

Một sinh vật siêu phàm hình người sao?

Hay là một nhân loại có được sức mạnh của sinh vật siêu phàm nhỉ?

Mục Quân nhìn người trước mắt này giống như đang nhìn một món báu vật hiếm có.

Cho dù là tình huống nào thì đều có nghĩa rằng hắn lại phát hiện ra được một người hoặc một sinh vật siêu phàm hiếm có trên đời!

Càng quan trọng hơn là người trước mắt này có được sức mạnh Quân Vương cấp, thậm chí gần đến Bá Chủ cấp.

Đại lục tên là Đại Chu này thật sự là nơi đất lành của hắn mà.

Hắn kích động đến giọng nói cũng hơi run run: “Nói cho ta biết, người rốt cuộc là cái gì?”

“Ta là cha của ngươi!”

Cố Dương cực kỳ khó chịu với ánh mắt của đối phương, trông hết như đang nhìn kẻ ngoại tộc vậy. Hắn không nói hai lời, viên hầu màu vàng bay ra ngay từ mi tâm.

Hình thể của viên hầu nhanh chóng lớn lên, chẳng mấy chốc đã cao quá mười trượng, lộ ra bộ lông ánh vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời chiếu sáng.

“Grào...”

Nó nhìn con gấu chó chỉ cao tới đầu gối ở trước mặt, giống như khiêu khích đám ngựa, phát ra âm thanh thành thành.

...

“Bá Chủ cấp?”

Mục Quân thấy trong cơ thể của người kia có một sinh vật siêu phàm Bá Chủ cấp bay ra, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Với tầm hiểu biết ngự thú sư Truyền Kỳ là hắn, tiềm lực huyết mạch của con viên hầu này không hề kém hơn thứ đứng đầu giống như cự long. Mới vừa gào lên, sủng thú của hắn giống như bị huyết mạch áp chế, khí thể thấp đi một phần.

Nhưng mà vì sao trong cơ thể của đối phương có thể có một sinh vật siêu phàm Bá Chủ cấp được chứ?

Hắn làm như thế nào vậy?

Mục Quân cảm thấy không thể hiểu nổi, tất cả những chuyện hôm nay gặp được đều đang khiêu chiến cực hạn kiến thức của hắn.

“Hắc Nhật, đừng sợ!”

Khiếp sợ thì khiếp sợ, nhưng phản ứng của hắn cực kỳ nhanh chóng, trấn an cảm xúc của sủng thú.

“Dũng cảm đích tâm”!

“Chung cực cuồng hóa”!

“Thần thánh tí hộ”!

Hắn ném liên tiếp ba pháp thuật tới, ngay lập tức, đôi mắt của sủng thú Hắc Nhật trở nên đỏ bừng, trong nháy mắt đã thoát khỏi áp chế của Thông Thiên Thần Viên, lông toàn thân dựng đứng lên, thân hình bắt đầu bành trướng, chiều cao nhanh chóng vượt trên mười trượng.

Đồng thời trên thân thể của nó xuất hiện một vòng sáng bảy màu.

Sau đó nó chủ động bỏ nhào về phía kẻ địch, hai yêu thú không hề lập tức chiến đấu cùng nhau.

Pháp thuật mà Mục Quân sử dụng đều là pháp thuật Truyền Kỳ cấp.

Giữa ngự thú sư và sủng thú hỗ trợ lẫn nhau, thành tựu chung nhau. Không chỉ có trợ giúp trên mặt trường thành cho sủng thú, trong lúc chiến đấu còn có thể sử dụng một ít pháp thuật nâng cao thực lực cho sủng thú.

Ba pháp thuật này đều có trợ giúp lớn nhất đối với con gấu Đại Địa Chi Hùng kia, đủ để tăng lực chiến đấu của nó lên vài phần.

...

“Vậy cũng được ý hả?”

Cố Dương nhìn thấy người của đại lục khác kia ném vài pháp thuật qua, sức mạnh của con gấu chó kia đã tăng vọt lên, dám đối đầu với Thông Thiên Thần Viên nên tấm tắc lấy làm kinh ngạc.

Hệ thống tu luyện của đối phương thật sự khá thú vị, không ngờ có thể khiến cho sức mạnh của yêu thú tăng lên trên phạm vi lớn.

Nếu như hắn có thể học được pháp thuật như vậy, đợi đến khi hóa thân của ba thần thú khác đều đến tầng thứ bảy, ném vài pháp thuật qua, thực lực của bốn thần thú Bất Lộ cảnh tăng mạnh, cho dù gặp phải cường giả Thiên Nhân cảnh cũng có thể đánh một trận đi.

Cố Dương nghĩ đến đây, rút Phượng Vũ đao ra, bay về phía đối phương.

Mục Quân như gặp địch mạnh, người trước mắt này cho dù là yêu thú hay là nhân loại thì đều có được thực lực Quân Vương cấp, không hề dễ đối phó.

“Ngọc Nhi, đi ra!”

Hắn lại mở một không gian ngự thú, thả con sủng thú thứ ba ra, là một con bướm bướm màu trắng!

Huyền Ngọc Điệp, sủng thú Quân Vương cấp, am hiểu nhất chính là huyền thuật. Đây là một sinh vật siêu phàm cực kỳ hiếm thấy.

Mấy lần hắn rơi vào ngõ cụt, biến nguy thành an, tất cả đều nhờ vào con Huyền Ngọc Điệp này.

Chỉ thấy con bướm bướm khẽ vỗ cánh, không gian giống như chân động mở ra, tiếp theo đó Mục Quân biến mất tại chỗ.

Cố Dương chỉ cảm thấy không gian xung quanh thay đổi, đến một ngã tư đường người đến người đi, tất cả trước mắt đều là đủ kiểu người đi đường, tiếng rao hàng, tiếng huyên náo... giống như thủy triều vọt tới.

“Huyền thuật?”

Hắn nhếch miệng lên cười lạnh.

...

Lúc này ở gần vương phủ đã sớm rối loạn, hai con yêu thú có hình thể vượt trên mười trượng đang vật lộn với nhau, ảnh hưởng tạo thành khiến vô số phòng ốc xung quanh đều bị đánh sụp.

Vô số bình dân chịu trận, trong vương phủ, từ hộ vệ đến hạ nhân, tất cả đều bỏ chạy.

Chiến đấu có cấp bậc như vậy vốn không phải võ giả cấp Phạm cảnh có thể nhúng tay vào được, lỡ không cẩn thận, bị dư âm còn sót lại quét đến thì chỉ có kết cục tan xương nát thịt.

Hai con yêu thú đánh đến tia lửa văng khắp nơi, chúng đều sử dụng phương thức đánh nhau nguyên thủy nhất, từng quyền đến thịt, dùng móng vuốt xé rách, dùng răng nanh cắn xé, đánh từ trên trời xuống dưới mặt đất.

Khi rơi xuống mặt đất sẽ tạo thành một hố sâu vô cùng khổng lồ.

Lực phá hoại của chúng rất lớn, tiếp tục như vậy, sớm hay muộn gì thì cả tòa Tỉnh châu thành đều sẽ bị hủy diệt.

Người còn đứng lại tại chỗ trong hiện trường chỉ có ba vị Thần Thông cảnh duy nhất trong thành.

Hoàng Cực Kiếm Thánh, Hàn Mộng Linh và Tỉnh Hải vương.

Ba người đều không rời khỏi mà chỉ lùi ra một khoảng, căng thẳng quan sát trận chiến đấu bên này.

Tỉnh Hải vương không chịu rời đi, hẳn là vương của Tỉnh châu, sao có thể bỏ lại thành thị của mình để chạy trốn được?

Hoàng Cực Kiếm Thánh thì lại đi không nổi, một kiếm mới vừa rời đã tiêu hao hết tất cả pháp lực của hắn.

Hàn Mộng Linh không đi, bởi vì nàng có tin tưởng tuyệt đối với Cố Dương. Nàng tin tưởng nam nhân này nhất định có thể giành được thắng lợi.

Tâm trạng của ba người khác nhau, nhìn hai người đang trong chiến đấu, phản ứng cũng đều không giống nhau.

Khi con bướm bướm kia xuất hiện, Mục Quân biến mất, trước mắt xuất hiện một ngã tư đường người đến người đi, ba người đều ý thức được đây là ảo giác.

Tỉnh Hải vương lớn tiếng nhắc nhở: “Cẩn thận!”

Chương 366: Người không có tư cách đưa ra điều kiện với ta

Thế nhưng hấn há to miệng rồi lại không phát ra được âm thanh nào cả, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

...

“Huyền cảnh quá đáng sợ!”

Với tầm mắt của Hoàng Cực Kiếm Thánh cũng không nhìn ra được sơ hở nào, cho dù mượn dùng linh tính của Hoàng Cực kiếm cũng không cách nào phát hiện ra được bóng dáng của đối phương.

Hấn chưa bao giờ gặp phải ảo giác như vậy.

...

Trong mắt Hàn Mộng Linh lóe lên một tia sáng màu trắng muốt, cũng không nhìn thấu được huyền cảnh kia, trong lòng không khỏi sinh ra một chút dao động.

Đối mặt với huyền cảnh như vậy, Cố Dương phải ứng đối như thế nào đây?

Hấn có thể nhìn thấu ảo giác trước mắt này không?

...

Đúng lúc này, Cố Dương nhúc nhích, giơ Phượng Vũ đao trong tay lên chém xuống một vị trí nào đó.

Tất cả mọi thứ trước mắt trở nên vụn vụn, giống như ảo ảnh vỡ vụn.

Một đao này thật sự chém lên trên tầng ánh sáng ở trên đỉnh đầu Mục Quân.

Chiêu thức đầu tiên của Thiên Vấn Cửu Đao, Hỗn Độn Sơ Khai!

“Rắc rắc” một tiếng.

Tầng ánh sáng ở trên đỉnh đầu Mục Quân xuất hiện một vết rạn.

Trong ngụ thú sư Truyền Kỳ, thực lực của Mục Quân không được tính là đứng đầu, nhưng lại có danh tiếng rất lớn ở Thụy Cầm đại lục, là đại sư mạo hiểm nổi danh nhất, “vua của huyền thuật”.

Sự tồn tại của ngoại hiệu này chính là do con Huyền Ngọc Điệp Quân Vương cấp kia mang đến.

So ra thì danh tiếng của con Đại Địa Chi Hùng Bá Chủ cấp kia ngược lại còn không bằng Huyền Ngọc Điệp.

Loại sủng thú có thể xây dựng lên huyền thuật chân thật như vậy thật sự rất hiếm thấy, gần như tất cả sủng thú khi đối mặt với nó đều khó mà hóa giải huyền thuật được.

Cho dù là sủng thú Bá Chủ cấp cũng sẽ bị quấy nhiễu, giúp hắn có thời gian thông dong rời đi.

Đây chính là chỗ dựa tự tin của hắn, cho tới bây giờ, cho dù đối mặt với kẻ địch có cường đại hơn nữa thì chỉ cần Huyền Ngọc Điệp vừa ra trận, hắn đều có thể thoát thân được.

Hắn tin tưởng lần này không phải ngoại lệ.

“Bây giờ cứ rời đi trước, rồi lập tức triệu hồi đạo sư tới đây.”

Mục Quân là một người cực kỳ quyết đoán, hắn đã từng đi qua nhiều di tích như vậy, từng gặp phải vô số nguy hiểm, nhưng vẫn có thể còn sống cho đến tận bây giờ, chỗ hắn dựa vào chính là quyết đoán như vậy.

Một khi chuyện đã không thể làm được, lập tức rời đi, tuyệt đối không tham lam.

Khi đối phương thả một con sinh vật siêu phàm Bá Chủ cấp ra thì hắn đã biết được, muốn bắt được người này gần như là chuyện không có khả năng nào.

Cho dù có thể đánh thắng được đối phương thì hơn phân nửa khả năng đối phương vẫn có thể chạy trốn mất.

Nếu đã như vậy rồi thì còn đánh làm gì cho tốn công, nhanh đi về, triệu hồi đạo sư tới.

Tuy rằng không thể một mình độc chiếm lợi ích, nhưng ít ra còn có thể kiếm được một ít canh mà uống.

Mục Quân đang chuẩn bị chạy trốn thì tiếng chuông báo động trong lòng vang lên mãnh liệt, hắn chợt ngẩng đầu lên, chỉ thấy “người” kia đang liếc nhìn hắn, ánh mắt kia giống như

đang nhìn xuyên thấu được huyền cảnh, đâm thẳng vào trong tâm hồn của hắn.

Ong!

Hắn cảm thấy suy nghĩ trống rỗng trong nháy mắt.

Ngay sau đó thanh đao kia đã chém lên trên vòng bảo hộ của hắn, mà không ngờ vòng bảo hộ do sức mạnh Bá Chủ cấp hình thành lại đã bị vỡ vụn dưới một đao này.

Phụt!

Mục Quân như bị sét đánh, phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ.

Huyền Ngọc Diệp đậu ở bên kia bả vai hắn vỡ tan giống như bọt nước, hóa thành hư vô, dĩ nhiên đã bị thương nặng, trở về trong không gian ngự thú.

Xong rồi!

Suy nghĩ của Mục Quân trống rỗng, trước mắt giống như đã xuất hiện bóng dáng của tử thần.

Ngay khi mũi đao sắp rơi xuống đỉnh đầu hắn thì thanh đao kia đột nhiên lại dừng lại, treo trên đỉnh đầu hắn, không hề rơi xuống nữa.

“Đọa tè ra quần rồi, đọa tè ra quần rồi...”

Con vẹt kia vỗ cánh, hoảng hốt lo sợ thét chói tai lên.

Mục Quân dùng ánh mắt như đại ra nhìn nam tử đang xuất hiện ở trước mắt, cả người giống như rơi vào trong hầm băng.

Đột nhiên, hắn nhớ lại một câu nói của đạo sư: “Nếu như người quá mức ỷ lại vào Huyền Ngọc Diệp, sớm hay muộn gì thì sẽ bị thua bởi chính nó.”

Hiện giờ câu nói này đã trở thành lời tiên tri rồi.

...

Lúc này, ở phía bên kia, trận chiến giữa hai con yêu thú cũng đã phân ra thắng bại.

Cuối cùng Thông Thiên Thần Viên cũng ấn con gấu chó kia trên mặt đất mà nện dữ dội, vòng sáng bảy màu trên thân thể nó chỉ giữ được có ba lần rồi ảm đạm xuống.

Thông Thiên Thần Viên dùng mấy quyền nện nát nhừ mặt của nó, thoi thóp một hơi rồi mới thu tay lại, cười ở trên người nó, cũng không ngừng đấm ngực, giống như đang khoe khoang ra sự cường đại của mình vậy.

Thân hình con gấu chó kia chợt lóe lên, biến mất tại chỗ, đã quay trở về trong không gian ngự thú.

...

Cố Dương không hề giết tên nhân loại đến từ đại lục khác kia mà trên mặt nở nụ cười: “Hiện giờ chúng ta có thể nói chuyện được rồi.”

Mục Quân nghe được câu nói này, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

Từ trong ánh mắt của đôi phương, hắn đã đoán ra được mục đích của đôi phương rồi.

Hắn không khỏi nghĩ tới nữ tử ngày hôm qua đã bị mình bắt đi, đúng là lúc lên voi lúc lại xuống chó mà, cuối cùng mình cũng bị rơi vào kết cục giống như nàng rồi.

...

“Đi thôi.”

Cố Dương thu Thông Thiên Thần Viên về, một phát túm lấy Mục Quân lên, chào hỏi Tĩnh Hải vương một tiếng rồi bay đi luôn, biến mất không thấy đâu nữa.

Đề ba người Hàn Mộng Linh ở lại nơi cảnh tượng tàn phá khắp nơi, vẻ mặt cả đám đều như dại ra.

“Hắn đã đến trình độ này rồi...”

Hoàng Cực Kiếm Thánh nhớ lại mấy tháng trước Cố Dương vẫn chỉ là tu vi nhất phẩm mà thôi, nhưng hiện giờ còn vượt qua cả hắn lúc mạnh nhất, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó có thể hình dung được.

Trong vòng mấy tháng này hẳn vẫn thường thường có thể nghe được một vài tin tức của Cố Dương, tuy rằng khiếp sợ nhưng tốt xấu gì thì vẫn chuẩn bị tâm lý được ít nhiều.

Còn ngờ ngạc nhất chính là Tĩnh Hải vương.

Hắn còn chưa phản ứng lại kịp, sao mình mới vừa bế quan thôi, sau khi xuất phát, tu vi của hiền đệ này lại leo lên cả trên đầu mình rồi vậy.

Chẳng lẽ rằng không phải ta chỉ bế quan trong mấy tháng mà thật ra là mười mấy năm sao?

...

Cố Dương túm Mục Quân lên trên một ngọn núi ở ngoài vài trăm dặm rồi mới buông hắn xuống.

Chương 367: Người không có tư cách đưa ra điều kiện với ta (2)

“Người phá giải huyền cảnh của Huyền Ngọc Điệp như thế nào vậy?”

Mục Quân thật sự không nghĩ ra được, huyền thuật của Huyền Ngọc Điệp từ trước đến nay vẫn luôn luôn không bị rơi xuống thế bất lợi, vì sao lại có thể bị thua ở đây được, nếu như không hỏi rõ ràng thì cho dù chết hẳn đều không nhắm mắt được.

Cố Dương nói: “Ta có thần thông có thể nhìn thấu một vài huyền thuật.”

Hắn không hề nói dối, “Thần Chúc Quyết” của hắn đã tu luyện đến tầng thứ năm. Chúc Long trời sinh có được năng lực quan sát và phá nát huyền thuật, có thể được gọi là chân thực chi nhãn, là khắc tinh của tất cả huyền thuật.

Hắn mượn dùng thần thông của Chúc Long, dễ dàng nhìn thấu huyền thuật này.

Sử dụng huyền thuật ở trước mặt hắn vốn có thần thông của Chúc Long thật sự giống như múa đao ở trước mặt Quan Công vậy.

“Thì ra là thế, ta thua không oan.” Mục Quân cười thầm một tiếng.

Ánh mắt của Cố Dương dừng lại trên đóa hoa ở trước ngực hắn: “Người có thể nghe hiểu được lời của ta là dựa vào đóa hoa này đó hả?”

Hắn có thể cảm ứng được trên đóa hoa này có một kiểu dao động đặc thù, tương tự như pháp khí.

Mục Quân nói: “Đây là giải ngữ hoa, là một sinh vật siêu phàm đặc thù, có thể tự động phiên dịch tất cả các loại ngôn ngữ của sinh vật có trí khôn, đây là công cụ nhất định không thể thiếu được đối với người mạo hiểm.”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Các hạ đã không định giết ta, đương nhiên là có yêu cầu. Ta sẽ nói tất cả những gì ta biết cho các hạ, chỉ cần các hạ đừng giết ta và những sủng thú của ta thôi.”

Thái độ của hắn lúc này khiêm tốn giống như Hàn Mộng Linh hôm qua vậy.

Cố Dương nở nụ cười: “Người thật thông minh, nhưng mà người cảm thấy người còn có tư cách đưa ra điều kiện với ta sao?”

Mục Quân không hề bị dọa sợ: “Ngự thú sư bọn ta có một thủ đoạn tự sát, nếu ta muốn chết, người không ngăn được ta đâu. Ta cam đoan, sau khi chết rồi, người không có khả năng gặp được vị ngự thú sư thứ hai cũng không thể có được bất cứ tri thức gì về ngự thú sư cả.”

“Uy hiếp ta?”

Cố Dương cười lạnh một tiếng, dùng một chương bất ngờ đánh hắn ngất đi.

Sau đó hắn mở hệ thống ra, mở một lần mô phỏng.

[...Người đánh bại ngự thú sư đến từ đại lục khác, bắt giữ lấy hắn, ép hỏi phương pháp tu hành của ngự thú sư, nửa năm sau người thả hắn đi đúng theo lời hứa.]

[Một ngày kia, Triệu Dương Đại Thánh xuất hiện, bắt lấy người. Một năm sau người bị khô kiệt căn nguyên mà chết. Hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

“Thật sự cho rằng ta không có cách nào với người sao?”

Cố Dương nhìn Mục Quân đã rơi vào hôn mê, hiện giờ để cho người kiến thức một phen xem cái gì gọi là gian lận.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm hai mươi ba tuổi.]

“Ta chọn điều hai.”

Lập tức, vô số tri thức kỳ quái đã dẫm mạnh tuôn vào trong đầu Cố Dương.

Nội dung về trở thành ngự thú sư như thế nào, bắt được sinh vật siêu phàm như thế nào, ký kết khế ước như thế nào, bồi dưỡng sủng thú như thế nào...

Đây gần như là một hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, tri thức liên quan đến thật sự vô cùng nhiều.

Chỉ riêng sắp xếp lại những kiến thức này thôi đã tiêu tốn không ít thời gian của hắn rồi.

Muốn trở thành ngự thú sư, có hai điểm mấu chốt, một là không gian ngự thú, hai là ký kết khế ước với sinh vật siêu phàm.

Để xét xem một ngự thú sư có cường đại hay không chính là nhìn vào cấp bậc cao thấp của không gian ngự thú.

Không gian ngự thú cấp thấp thì không cách nào vây khốn được sinh vật siêu phàm đẳng cấp cao, cho dù thu phục được nó rồi để vào trong không gian ngự thú thì cũng rất dễ dàng bị nó trốn đi khỏi không gian.

Nói cách khác, ý tưởng trước đó của Cố Dương chính là để một người bình thường thu phục một con yêu thú Thiên Nhân

cảnh, một bước lên trời là không thể thực hiện được.

Ngự thú sư tập sự yếu nhất thì không gian ngự thú vô cùng yếu ớt, đừng nói yêu thú Thiên Nhân cảnh, kể cả là yêu thú Kim Thân cảnh còn không chứa nổi, nói không chừng con yêu thú mới vừa hắt xì hơi một cái thì không gian ngự thú đã bị mở bung ra rồi.

Mà không gian ngự thú cường đại hay không lại căn cứ vào trình độ tri thức của bản thân ngự thú sư, còn có liên quan đến cả trình độ tinh thần lực nữa.

Điểm này có phần giống với thuật sĩ của Tây Đê đại lục.

Cố Dương sắp xếp lại những tri thức này rồi nhắm hai mắt lại, hồi tưởng về nội dung của ngự thú sư...

“Quả nhiên không đơn giản như vậy.”

Một lúc lâu sau, Cố Dương mở mắt, không nhìn được thở dài.

Hắn vốn định trực tiếp xây dựng không gian ngự thú, kết quả thất bại đáng xấu hổ.

Vốn tưởng rằng với sự cường đại của nguyên thần của hắn thì xây dựng một không gian ngự thú còn chẳng phải chỉ là một chuyện nhỏ nhất thôi sao, ai biết lại một lần nữa bị hiện thực làm mất mặt.

Hắn không nên ôm lấy chờ mong gì đối với tư chất của mình.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao bốn mươi điểm năng lượng.]

“Có.”

Vẫn nên đành hoàng tử tế sử dụng máy mô phỏng đi

[...Người đi theo Mục Quân đi đến Thụy Cầm đại lục, dưới sự giúp đỡ của hắn, tốn thời gian ba năm đã thành công xây dựng được một không gian ngự thú, trở thành ngự thú sư tập sự.]

[Người theo lời thả Mục Quân rời đi, sau đó rời khỏi di tích kia, tìm một nơi không người tiếm tu.]

[Năm năm sau, trải qua nỗ lực không ngừng, người cuối cùng đã thăng cấp được không gian ngự thú, trở thành ngự thú sư sơ

cấp.]

[Một ngày kia, người cảm ứng được gần đó có đại chiến giữa Thiên Nhân, nên không thể không rời khỏi nơi ẩn cư này.]

[Chẳng mấy chốc, người phát hiện ra khắp nơi trên Thụy Cầm đại lục đều là khói lửa, khắp nơi đều có ngọn lửa chiến tranh, biết được có cường giả đại lục khác xâm nhập, đã có mấy vị ngự thú sư Truyền Thuyết cấp khác chết trận.]

[Ngọn lửa chiến tranh nhanh chóng lan tràn đến đất liền, nửa năm sau người vẫn không cách nào thoát khỏi chiến tranh, bị một vị cường giả Thiên Nhân bắt lấy, mang về tiên cung, trấn áp trong tiên ngục. Nửa năm sau, người bị rút hết pháp lực mà chết, hưởng thọ ba mươi một tuổi.]

Chương 368: Bất Tử Minh Hoàng

Giỏi thật, người của tiên cung kia đã viễn chinh đến tận Thụy Cầm đại lục.

Tiên cung này rốt cuộc có lai lịch gì? Tại sao lại có thể có nhiều cường giả như thế?

Cảm giác giống như không cần tốn bao nhiêu sức đã tiêu diệt được Đại Chu, sau đó xâm nhập vào rất nhiều thế giới động thiên, cũng không biết tứ đại thánh địa có tránh được độc thủ của bọn họ không.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm ba mươi một tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Nhất thời hẳn cảm thấy trong đầu xuất hiện thêm một không gian kỳ lạ, chính là không gian ngự thú.

Cảm giác này tương đối mới lạ.

Hiện giờ hẳn chỉ có thể ký kết khế ước với một sinh vật siêu phàm, cũng chính là yêu thú, có thể đặt nó vào trong không gian ngự thú.

Ở trong không gian ngự thú thì sủng thú sẽ có tốc độ trưởng thành và tiến hóa nhanh hơn, nếu cộng thêm với phương thức nuôi dưỡng khoa học hơn, tốc độ thăng cấp của sủng thú còn vượt xa sinh vật siêu phàm ở bên ngoài.

Cộng thêm việc cấp bậc của không gian ngự thú càng cao thì lợi ích cho sủng thú càng lớn.

Không thể không nói, không gian ngự thú này thật sự rất thần kỳ.

Căn cứ vào cách nói của Mục Quân, không gian ngự thú này là do thần của ngự thú sư ở Thụy Cầm đại lục nghiên cứu ra từ vài ngàn năm trước.

Nghe nói mấy ngàn năm trước, khắp nơi trên mảnh đại lục kia đều là sinh vật siêu phàm, nhân loại chỉ có thể kéo dài hơi tàn, mãi cho đến khi ngự thú sư xuất hiện thì nhân loại mới dần dần quật khởi, trở thành chúa tể của đại lục.

Cố Dương không khỏi hơi động lòng, không biết trên mảnh đại lục kia có thần thú mà hẳn cần không.

Nói không chừng sau này vẫn phải tới đại lục kia một chuyến.

Hắn nhìn Mục Quân vẫn rơi vào trong hôn mê, sử dụng pháp lực hút một ít nước hắt lên trên mặt đối phương.

Mục Quân bị nước lạnh bắn lên làm tỉnh lại, mới vừa mở mắt đã nhìn thấy Cố Dương, nhớ tới tình cảnh trước mắt, vừa tức giận nhưng không dám nói ra.

Đúng lúc này hắn nhìn thấy một động tác của Cố Dương, ánh mắt suýt chút nữa đã lòi ra.

“Không gian ngự thú?”

Biểu cảm trên gương mặt hắn khiếp sợ tới cực điểm, thậm chí trong mắt còn lộ ra chút sợ hãi.

Cố Dương có được không gian ngự thú ư?

Tuy rằng cấp bậc rất thấp, nhưng đúng là ngự thú sư không thể nghi ngờ.

Chẳng lẽ hắn cũng đến từ Thụy Cầm đại lục sao?

Vô số ý nghĩ đan xen trong đầu hắn, cuối cùng rơi vào sợ hãi vô tận.

Nói cách khác, hắn đã chẳng còn giá trị gì đối với nam nhân trước mắt này rồi.

Như vậy không nghĩ cũng biết kết quả của hắn sẽ như thế nào.

...

Cô Dương nhìn dáng vẻ gần như sắp sụp đổ của hắn, thân nhiên nói: “Ta đã nói, ngươi không có tư cách cò kè mặc cả với ta.”

“Hiện giờ, ta hỏi, ngươi đáp, tuyệt đối đừng tự cho mình là thông minh.”

Hắn không dùng bất cứ lời nói uy hiếp nào, nhưng Mục Quân lại hiểu rõ, nếu như câu trả lời không khiến hắn hài lòng thì tử vong rất có thể là kết cục.

Cô Dương hỏi: “Thụy Cầm đại lục bây giờ có những ngự thú sư Truyền Thuyết cấp nào?”

Mục Quân không ngờ rằng hắn sẽ hỏi vấn đề này, nhưng không dám chậm trễ, vội vàng trả lời...

Cứ như vậy, hai người một hỏi một đáp.

Ban thưởng của hệ thống có điểm không tốt đó là kinh nghiệm võ đạo ở trong ban thưởng có thể là tất cả tri thức của phương diện võ đạo, nhưng những thứ không có liên quan gì đến võ đạo thì sẽ không có bất cứ ký ức nào về nó cả.

Ở trong mô phỏng, hắn chắc chắn đã từng hỏi Mục Quân những tin tức tình báo này về Thụy Cầm đại lục rồi, nhưng hắn lại không hề được kế thừa bất cứ ký ức nào về nó cả.

Chỉ có thể hỏi một lần nữa.

Đó là một đại lục nghiêm chỉnh, cộng thêm có rất nhiều yêu thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết, tin tức về nó đều có giá trị

không lò đối với hắn.

Kẻ địch lớn nhất hiện giờ của Cố Dương chính là Tam Thánh môn, ba vị Thiên Nhân cảnh đều là Yêu tộc.

Trùng hợp thay, bản lĩnh mà ngự thú sư am hiểu nhất chính là đối phó với Yêu tộc.

Dùng bản lĩnh của ngự thú sư, nói không chừng có thể tìm được nhược điểm của chúng, đến lúc đó hắn sẽ không giết chúng nó mà biến tất cả chúng nó thành sủng thú của mình, như vậy thì hắn có thể xả được một chút cơn tức trong lòng.

Không biết hắn đã bị chết bao nhiêu lần trong tay Triệu Dương Đại Thánh khi ở trong mô phỏng, nếu cứ giết nó đi như vậy thì thành ra có lợi cho nó quá.

Cố Dương chủ yếu hỏi về sủng thú và sinh vật siêu phàm ở ngoài cấp Bất Lộ cảnh.

Chưa kể thật sự có rất nhiều loại, giống loài gì đều có cả, đủ loại cự long, kinh, kỳ lân, cửu đầu điểu, tam đầu khuyển vân vân.

“Bất Tử Minh Hoàng?”

Khi Cố Dương nghe thấy tên sinh vật siêu phàm này, ánh mắt lập tức sáng ngời lên, hỏi: “Nó ở chỗ nào vậy?”

“Địa Ngục cốc nơi cực nam của Thụy Cầm đại lục, nó là một sinh vật bất tử, thuộc tính hỏa, có được đặc tính bất tử, rất khó đối phó, cộng thêm việc không cách nào ký kết khế ước để thu làm sủng thú được.”

Có thể nói Mục Quân hề biết thì sẽ nói mà hề nói là sẽ nói hết.

Nhưng mà trong lòng hắn không nhịn được lẩm bẫm, lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy Cố Dương cũng cảm giác được khí tức của đối phương gần tương tự với con Bất Tử Minh Hoàng kia.

Hắn đã từng đi đến Địa Ngục cốc thám hiểm, đã từng đối phó với con Bất Tử Minh Hoàng kia, hỏa diễm của nó khắc sâu trong tâm trí hắn.

Hiện giờ thấy Cố Dương cảm thấy có hứng thú với Bất Tử Minh Hoàng như vậy, có lẽ giữa Cố Dương và nó có mối quan

hệ không ai biết đến.

...

Ngày hôm sau, Cố Dương đã có hiểu biết đại khái về Thụy Cầm đại lục.

“Một vấn đề cuối cùng, người đến mảnh đại lục này như thế nào?”

Mục Quân thành thật đáp lại: “Khi ta đi thăm dò di tích, trong lúc vô ý phát hiện ra một truyền tông trận Thượng Cổ, bị truyền tông đến đây.”

“Dẫn ta qua đó.”

Truyền tông trận kia ở ngoài biển, trên một hải đảo hẻo lánh, đi qua một hang núi, xuống dưới lòng đất mới nhìn thấy một truyền tông trận khổng lồ.

Nơi kín đáo như vậy, chẳng trách mãi không có ai phát hiện ra.

Cố Dương đột nhiên nghĩ đến, Bồng Lai thiên trong truyền thuyết ở ngay tại Đông hải, Thụy Cầm đại lục này sẽ không phải có liên quan gì với Bồng Lai thiên đó chứ?

Chương 369: Như vậy cũng được hả?

Mục Quân nói: “Chính là chỗ này.”

Cố Dương nhìn hắn, nói: “Dục vọng muốn sống của người rất mãnh liệt, cũng rất phối hợp. Đáng tiếc người lại cố ý che giấu một chuyện, đó chính là đạo sư của người, cho nên ta rất tiếc nuối.”

Trên mặt Mục Quân thoáng hiện lên vẻ hoảng sợ, kêu lên: “Người nghe ta giải...”

Cố Dương rút đao ra, một đao chém hắn ngã trên đất.

Người này đã không đáng để lo nữa, nhưng mà đạo sư của hắn luôn là một phiền phức, cường giả cấp bậc Thiên Nhân, hiện giờ mình vẫn còn chưa phải là đối thủ.

Cho nên nhất định không thể thả hắn đi được.

Mục Quân vừa chết, không gian ngự thú ở trong đầu hắn đã sụp đổ theo, Đại Địa Chi Hùng và Huyền Ngọc Điệp vốn bị thương nặng đều chết luôn tại chỗ, còn con vẹt chuyên nói lời hèn hạ kia cũng bởi vì quan hệ khế ước mà hấp hối.

Cô Dương không đành lòng nhìn nó chịu khổ, một đao kết liễu nó.

[Nhận được một trăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là hai trăm lẻ bốn điểm.]

[Nhận được một trăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là ba trăm lẻ bốn điểm.]

[Nhận được ba mươi điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là ba trăm ba mươi bốn điểm.]

[Nhận được ba mươi điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là ba trăm sáu mươi bốn điểm.]

Đây là lý do thứ hai để giết hắn, vừa giết hắn đã có thể nhận được rất nhiều năng lượng.

Cô Dương xử lý thi thể của sủng thú của Mục Quân xong, ngồi sang bên cạnh, mở hệ thống ra, mở mô phỏng một lần nữa.

[Hai mươi hai tuổi, người đã có tu vi Pháp Lực tam trọng, đánh chết Xích Nhật giáo chủ của Xích Tôn giáo, thế gian khiếp sợ.]

[Người bắt được Mục Quân ngự thú sư Truyền Kỳ đến từ đại lục khác ở Tỉnh châu thành, một ngày sau đã đánh chết hắn.]

[Người thông qua truyền tông trận Thượng Cổ, đi tới Thụy Cầm đại lục.]

[Ba tháng sau, người đến Địa Ngục cốc ở cực nam đại lục, tìm kiếm Bất Tử Minh Hoàng.]

[Một tháng sau, người dùng hóa thân Phượng Hoàng dụ Bất Tử Minh Hoàng, sau đại chiến một trận, bắt giữ được nó, lấy được hai giọt tinh huyết Phượng Hoàng từ trên người nó.]

[Người mới vừa luyện hóa hai giọt tinh huyết, một cường giả Thiên Nhân giáng xuống ra tay với người. Người không phải

là đối thủ nên hóa thân thành Phượng Hoàng, xoay mình bỏ chạy.]

[Vượt qua nửa đại lục, lại xuất hiện một vị cường giả Thiên Nhân có được sủng thú phi hành, người không đường để chạy, bị bắt lại.]

[Người nợ định thu người làm sủng thú, bị thất bại. Một năm sau, bốn hóa thân thần thú của người đều được thu làm thú sủng. Người và đối phương ký kết quan hệ khế ước đặc thù.]

[Bảy năm sau, không gian ngự thú của người thăng cấp, trở thành ngự thú sư trung cấp.]

[Một ngày kia, cường giả của tiên cung giáng xuống Thụy Cầm đại lục. Hai vị Thiên Nhân chết, hơn mười thành thị bị chiếm đóng. Máy thể lực lớn của đại lục không thể không liên hợp lại để cùng chống chọi với cường địch.]

[Người đi theo vị Thiên Nhân kia ra trận, dưới một trận chiến, trời đất sụp đổ, mấy vị Thiên Nhân chết trận, chỉ có người và vị Thiên Nhân kia bằng vào tốc độ kinh người chạy ra tìm đường sống.]

[Sau trận chiến này, cường giả còn sót lại của phía Thụy Cầm đại lục đã lui về giữ Thú Thần điện.]

[Một năm sau người có đột phá khi ở trong Thú Thần điện, không gian ngự thú lại thăng cấp, trở thành ngự thú sư cao cấp.]

[Không lâu sau, cường giả tiên cung khởi động chiến dịch cuối cùng, khi Thú Thần điện bị công phá, người bị đạn lạc đánh trúng, chết ngay tại chỗ, hưởng thọ ba mươi một tuổi.]

“Muốn thu ta làm sủng thú?”

Cô Dương nhìn thấy một vị cường giả Thiên Nhân cảnh không nói đạo lý như vậy, trong lòng sợ hãi một phen.

May mà không thành công, bằng không, trở thành sủng thú của người khác sẽ thành lịch sử đen tối cả đời này của hắn.

Tốt nhất đừng để cho ta biết người là ai!

Hắn nghiến răng nghiến lợi nghĩ.

Nhưng mà từ đây có thể nhìn ra được, tuy rằng hắn tu luyện công pháp của Yêu tộc, tu thành thực thể Phượng Hoàng, thức tỉnh một phần huyết mạch của Yêu thú rồi nhưng không trở thành yêu thú.

Đó cũng là một tin tức tốt.

Đương nhiên cũng có thể bởi vì hắn trở thành ngự thú sư.

Nếu như hắn không trở thành ngự thú sư thì rất có thể chỉ có một kết cục.

Cố Dương còn chú ý đến một chỗ bất thường khác.

Thú Thần điện kia, hắn ở trong đó một năm, không gian ngự thú đã thăng cấp, tiến giai trở thành ngự thú sư cao cấp.

Cấp bậc này đã tương đương với võ giả cấp Kim Thân tam trọng.

Đương nhiên, ngự thú sư không có súng thú thì chính là phế vật, không có sức chiến đấu gì cả.

Trước mắt những pháp thuật mà hắn nắm giữ có thể tăng cường thực lực cho bốn hóa thân có hạn, chủ yếu là do cấp bậc quá thấp.

Một chuyện này, thu hoạch lớn nhất chính là lấy được hai giọt tinh huyết từ chỗ Bất Tử Minh Hoàng.

Chỉ riêng hai giọt máu này thôi đã có giá trị thu hồi rồi.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm ba mươi một tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Nhất thời, Cố Dương cảm thấy không gian ngự thú trong đầu xuất hiện biến hóa một lần nữa, trở nên lớn hơn, cũng càng thêm vững chắc.

Nếu có thể bắt được một yêu thú Kim Thân tam trọng trở xuống, ký kết khế ước thì có thể thu nó vào trong không gian ngự thú.

Nhưng mà ở Đại Chu này, yêu thú đã sớm mai danh ẩn tích, đừng nói Kim Thân cảnh, kể cả yêu thú Phàm cảnh cũng khó nhìn thấy được.

“Muôn bắt yêu thú, hoặc tìm được Bồng Lai cảnh trong truyền thuyết hoặc tìm đến Thụy Cầm đại lục. Ừm, còn có Thủy Nguyệt động thiên cũng tồn tại một ít yêu thú.”

Còn không biết cửa vào của Bồng Lai thiên ở đâu.

Thủy Nguyệt động thiên quá nguy hiểm, mấy vị cường giả Nguyên Anh kỳ chỉ chực chờ hấn xuất hiện, cho dù có khả năng thoát được bọn họ thì sẽ có cường giả Thiên Nhân giáng xuống.

Quá nguy hiểm.

Về phần Thụy Cầm đại lục lại càng thêm nguy hiểm, không ngờ rằng sẽ có cường giả Thiên Nhân đuổi giết định thu hấn làm sủng thú.

Ai biết được trong số những cường giả Thiên Nhân này có thành phần kỳ quái nào hay không, sau khi phát hiện ra không cách nào thu hấn làm thú sủng thì sẽ tiến hành một vài thí nghiệm kỳ quái nào đó lên người hấn.

Nên vẫn thôi đi.

Đúng rồi, lại nói tiếp, bên người ta còn có một yêu thú đó.

Cô Dương đột nhiên nghĩ đến Thúy Nhi!

Con chim xanh nhỏ kia còn không phải là yêu thú sao?

Đầu óc của hấn lập tức trở nên linh hoạt, chi bằng thử xem, thu con chim xanh lai lịch không tầm thường này thành sủng thú.

Cấp bậc của Thúy Nhi vẫn còn là một điều bí ẩn, khi ở ngoài Thần Đô đã trực tiếp nuốt một chiêu toàn lực của Xích Nhật đã Pháp Lực cảnh.

Nhưng chỉ có một thời khắc nổi bật này mà thôi, về sau, ngoại trừ tốc độ bay của nó nhanh một chút thì không có phương thức công kích nào khác cả.

Chương 370: Như vậy cũng được hả? (2)

Cố Dương lại mở hệ thống ra, mở một lần mô phỏng.

[...Người đi đến Thiên Trụ sơn, tìm được Hi Hoàng và chim xanh. Người và chim xanh ký kết khế ước, khi thu nó vào trong không gian súng thú, không gian lập tức sụp đổ. Người bị phản phệ, bị thương không nhẹ.]

[Người mang theo thương thế, vài ngày sau trở lại truyền tống trận Thượng Cổ kia, nhưng bị Thẩm Vận phát hiện tung tích, cùng theo người đi tới Thụy Cầm đại lục.]

[Người lợi dụng di tích kia, thành công vây khốn Thẩm Vận. Động tĩnh chiến đấu quá lớn đã đưa tới một con Kim Bằng điều cấp bậc Thiên Nhân, vừa liếc mắt đã coi trọng người, bắt người về tổ, muốn cùng sống với người.]

[Người bị nhốt trong tổ của con Kim Bằng điều không cách nào rời đi, nó mới vừa đẻ trứng xong, đang ấp trứng chim, không cho phép người rời khỏi tầm mắt của nó.]

[Nửa năm sau, Triệu Dương Đại Thánh đột nhiên xuất hiện, đại chiến với Kim Bằng điều. Người nhân cơ hội trốn khỏi đây, nhưng chạy ra không xa đã bị Kim Bằng điều đuổi theo.]

[Hai tháng nữa, Triệu Dương Đại Thánh mang theo một vị cường giả Thiên Nhân khác đến vây công Kim Bằng điều, trận đại chiến lại thu hút một cường giả Thiên Nhân cảnh.]

[Người bị Triệu Dương Đại Thánh bắt đi, mang về Đào Nguyên thiên, một năm sau, người khô kiệt căn nguyên mà chết, hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Như vậy cũng được hả?

Cố Dương hoàn toàn mông lung.

Hắn lại bị một con yêu thú coi trọng, bắt về tổ.

Nếu không phải nó mới vừa đẻ trứng xong, đang ấp trứng, chẳng phải trong sạch của bản thân sẽ không giữ được sao?

Nghĩ đến đây, da đầu hắn hơi run lên.

Sức hấp dẫn chết tiệt gì chứ, sớm hay muộn gì đều sẽ hại chết mình.

Hắn lắc đầu, ném ý tưởng đáng sợ này ra sau đầu, dù sao lần sau gặp phải tổ của Kim Bằng điều thì trốn được bao xa cứ trốn bấy nhiêu.

“Thúy Nhi làm nổ cả tung không gian ngự thú của ta, xem ra cấp bậc của nó rất cao, vượt trên cả Kim Thân cảnh.”

Có Dương hơi buồn bực, vì thí nghiệm mà hắn đã lãng phí một cơ hội mô phỏng.

Sau đó gặp phải Thẩm Vận, bị Kim Bằng điều coi trọng, dẫn Triệu Dương Đại Thánh tới... Tình tiết nát bét như vậy.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

Có Dương ngẫm nghĩ, chọn điều hai.

Lập tức, trong đầu hắn xuất hiện thêm ký ức của vài trận chiến đấu.

Một trận chiến với Thẩm Vận, còn có một trận chiến với Kim Bằng điều.

Tốc độ của Kim Bằng điều thật sự quá nhanh, sau khi hắn hóa thân thành Phượng Hoàng rồi mà vẫn không sánh bằng nó được. Thứ này có cảnh giới vượt trên hắn, còn là huyết mạch thần thú Thượng Cổ, đến cả Thông Thiên Thần Viên cũng không phải là đối thủ của nó.

Cuối cùng là trận chiến khi bị cường giả Thiên Nhân của tiên cung bắt lấy.

Trận chiến kia vốn không thể coi là một trận chiến đấu, hoàn toàn là nghiền ép, thứ đối phương sử dụng là một pháp khí,

một hồ lô bằng ngọc trắng, đưa miệng bình quay về phía hấn và Kim Bằng điều đã hút được cả hấn và con chim này vào.

Hoàn toàn không hề có bất cứ đường gãy giụa nào cả.

Hồ lô bằng ngọc trắng kia nhất định là một linh bảo có cấp bậc cực cao, thêm với việc nó còn là linh bảo có uy lực cường đại.

Ở Đại Chu, gần như tất cả linh bảo đều không có được uy lực cường đại.

Trấn Yêu tháp trước kia, hay là Cửu Thần đỉnh trên tay hấn đều như vậy.

Uy lực không quá mạnh.

Rất có thể chính là vì nguyên linh rơi vào ngủ say hoặc đã biến mất.

Như vậy lại xuất hiện vấn đề, vì sao linh bảo của tiên cung lại có thể giữ lại được uy lực cường đại đến như thế, bắt giữ một yêu thú Thiên Nhân cảnh giống như chơi đồ chơi vậy?

Cố Dương cảm thấy nguyên nhân tiên cung này có thể đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, chỗ dựa vào chính là linh bảo cường đại, có thể dễ dàng giải quyết các cường giả Thiên Nhân khác.

...

“Lại thêm một lần nữa.”

Cố Dương lại mở thêm một lần mô phỏng ra, tuy rằng lãng phí một lần mô phỏng, nhưng không phải không có thu hoạch gì.

[...Người đi tới Địa Ngục cốc ở Thụy Cầm đại lục, bắt lấy Bất Tử Minh Hoàng, lấy được hai giọt tinh huyết Phượng Hoàng...]

[...Lúc ở Thú Thần điện, không gian ngự thú của người lại thăng cấp, thăng lên làm ngự thú sư chuẩn Đại Sư cấp.]

[...Hưởng thọ ba mươi một tuổi.]

...

Cứ như vậy, hấn liên tục mô phỏng, mục tiêu rất rõ ràng, chính là tinh huyết Phượng Hoàng.

Mãi cho đến lần mô phỏng thứ bảy...

[...Người hấp thu hai giọt tinh huyết Phượng Hoàng, Thần Hoàng quyết đột phá tầng thứ bảy...]

[...Lúc ở Thú Thần điện, không gian ngự thú sư của người thăng cấp, thăng lên làm ngự thú sư Đại Sư cấp cao nhất.]

[...Hưởng thọ ba mươi một tuổi.]

Thành công!

Trong lòng Cố Dương tràn đầy vui sướng, hóa thân Phượng Hoàng cũng đến tầng thứ bảy rồi, có thực lực Bất Lậu cảnh.

Hiện giờ hắn có hai con hóa thân thần thú cấp Bất Lậu cảnh, đối mặt với bất cứ cường giả Bất Lậu cảnh nào cũng không cần phải sợ hãi nữa.

Cấp bậc ngự thú sư cũng đến Pháp Lực tam trọng.

Không phải vì tư chất ở phương diện này của hắn mạnh bao nhiêu, mấu chốt là khi ở Thú Thần điện, không gian ngự thú thăng cấp rất nhanh.

Đoán chừng là do Thụy Cầm đại lực đến thời khắc sinh tử tồn vong cho nên chủ nhân của Thú Thần điện này cố ý trợ giúp ngự thú sư tăng thực lực lên. Hắn được hưởng thụ nhiều lần phúc lợi như vậy, có thể đến trạng thái này cũng chẳng có gì lạ cả.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn điều một.”

Một tiếng “ầm” vang lên, một ngọn lửa bay ra khỏi mi tâm của Cố Dương, trong chớp mắt đã bay lên đến chín tầng trời.

Không biết từ khi nào trên bầu trời đã ngưng tụ một đám mây đen thật dày.

Mới vừa rồi còn vạn dặm không một bóng mây, nhưng lúc này, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy đâu đâu cũng là

mây đen dày đặc, che khuất mặt trời, giống như chỉ trong một nháy mắt màn đêm sẽ hạ xuống.

Ầm ầm!

Trong mây đen cuộn cuộn, từng tia chớp giống như con rắn bạc.

Phượng Hoàng kéo cái đuôi thật dài, bay lượn giữa tầng mây, vô số tia chớp đánh lên trên người nó.

Nó phát ra tiếng hét thật dài, ngọn lửa trên lông chim càng ngày càng mãnh liệt.

...

Ở ngoài hơn một trăm dặm, trên mặt biển có một con thuyền cỡ lớn đang lơ lửng.

Nhìn hình dáng con thuyền này, chắc là thuyền buôn thuyền xa khơi đến từ Tây Đê đại lục.

Chương 371: Cuối cùng cũng gặp mặt

Lúc này người trên thuyền buôn rối loạn, đang liều mạng thu hồi buồm lại, thời tiết thay đổi sẽ vô cùng nguy hiểm cho con thuyền đang đi trên biển rộng.

Nếu như phản ứng hơi chậm một chút thì sẽ gặp nguy hiểm thuyền hỏng người chết.

Trên mũi thuyền có một già một trẻ đang đứng, ngẩng đầu lên nhìn mây đen đột nhiên xuất hiện trên bầu trời.

Thiếu niên tò mò hỏi: “Sur phụ, đang êm đẹp sao lại đột nhiên xuất hiện mây đen lớn như vậy?”

Vẻ mặt lão giả hơi nghiêm túc nói: “Có một con đại yêu đang độ kiếp.”

“Đại yêu? Đó là cái gì?”

Thiếu niên từ nhỏ lớn lên ở Tây Đê đại lục, tuy rằng có thể nói một vài tiếng phổ thông của Đại Chu, nhưng lại hoàn toàn không biết rất nhiều thứ.

Lão giả sử dụng tiếng của Tây Đê đại lục nói: “Chính là ma thú siêu cấp.”

Thiếu niên lấp bắp kinh hãi: “Chúng ta gặp phải một con ma thú siêu cấp ư?”

Àm âm!

Đột nhiên, một tia chớp vô cùng khổng lồ giống như định chia mây đen trên bầu trời thành hai nửa từ trên trời giáng xuống, giống như thần phạt.

Thiếu niên cảm thấy không nghe được gì cũng không thấy được gì, trước mắt lờ mờ, khó có thể hình dung được rung động trong lòng.

Tâm hồn niên thiếu của hắn, ở dưới uy thế trời đất này đã không nói ra thành lời.

Khi tất cả biến mất, ở trong tầm mắt chỉ còn lại một con thần điêu đang bay lượn trong trời đất, cao ngạo thánh khiết như vậy, không hề lui bước khi đối mặt với uy thế của trời đất.

Lão giả ở bên cạnh thất thanh nói: “Phượng Hoàng?”

Đúng lúc này, một khí tức đáng sợ đang nhanh chóng đến gần.

Lần này thiếu niên nhận ra, thất thanh nói: “Là một vị Kiếm Thánh!”

“Tìm được người rồi!”

Tĩnh châu thành tự dung xuất hiện một lão giả áo đen, hắn nhắm mắt lại, vận dụng đại pháp thiên thị địa thính, quét quanh chu vi trăm dặm.

Đột nhiên, hắn mở to mắt, trong mắt lóe lên một tia ác lạnh.

Mặc dù không “nhìn” được người cần tìm, nhưng hắn cảm ứng được một khí tức cực kỳ nóng cháy ở xa ngoài khơi kia.

Khí tức này vô cùng quen thuộc với hắn.

Hắn vẫn luôn nghiên ngẫm nghiên cứu môn công pháp “Phượng Vũ Cửu Thiên” này, đến nay đã trên ngàn năm rồi.

Nhưng sự cường đại của khí tức kia khiến trong mắt hắn lóe lên vẻ kiêng kỵ thật sâu.

Người kia rõ ràng là Bất Lộ cảnh!

“Sao tiểu tử kia lại đột phá đến Bất Lộ cảnh rồi?”

Sao có thể chứ?

Trong lòng lão giả thật sự khó có thể tin được, tuy rằng tốc độ tu hành của tiểu tử kia đã nhanh đến nổi danh nghịch thiên, nhưng đây là cảnh giới Bất Lộ cảnh.

Không có ai hiểu rõ hơn hẳn, thực lực càng cường đại, muốn mở bí mật ẩn giấu trong thân thể con người càng khó khăn hơn.

Từ đủ loại tin tức tình báo có thể thấy, thân thể mạnh mẽ của tiểu tử kia đủ để so sánh với Bất Lộ cảnh.

Nếu tiểu tử này muốn tu thành thân thể bất lộ sẽ khó như lên trời.

Thứ còn lại trước mặt hẳn chỉ có một con đường mà thôi, đó chính là tu thành nguyên anh.

Nếu chỉ như vậy thôi thì sẽ không hề có bất cứ uy hiếp nào đến lão giả cả.

Lão giả này chính là lão tổ Thẩm gia, lão quái vật Thẩm Vận đã sống hơn một ngàn năm.

Hắn phụng mệnh của chủ nhân đến vây bắt Cố Dương - người đã tu luyện “Phượng Vũ Cửu Thiên” này đến Pháp Lực cảnh, đã truy đuổi theo mấy bận rồi.

Hôm qua hắn dùng mạng lưới tình báo trong gia tộc mới biết được Cố Dương hiện thân ở Tỉnh châu thành, vì thế đã đuổi tới.

Từ trước đến giờ hắn làm việc ôn hòa, khi ở Thần Đô rõ ràng đã có cơ hội rồi, nhưng vì cố kỵ viện trưởng của Văn viện nên vẫn nhẫn nhịn.

Ai ngờ chỉ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi lại nhận được tin tức rằng Cố Dương đã đột phá đến Pháp Lực tam trọng.

Cộng thêm việc còn đại náo Vô Lượng sơn là hang ổ của Xích Tôn giáo, Xích Nhật lấy ra Trấn Yêu tháp định trấn áp, kết quả

Trấn Yêu tháp tự động bay đi, Xích Nhật cũng không biết tung tích.

Thực lực của tiểu tử kia tăng lên cực kỳ nhanh, thật sự vượt quá xa sự tưởng tượng của hắn.

Sau khi biết được tin tức này rồi, Thẩm Vận đột nhiên có một dự cảm, nếu còn tiếp tục kéo dài nữa, có lẽ tiểu tử kia sẽ nhanh chóng đột phá đến Bất Lậu cảnh.

Cho tới nay, chuyện mà tiểu tử kia làm được đều luôn ngoài dự kiến của mọi người, chuyện không thể nào ở trong mắt người khác, nhưng cố tình lần nào hắn cũng có thể hoàn thành trong một lần.

Nhân vật như vậy, cho dù đánh giá cao đến thế nào cũng không đủ.

Cho nên lần này Thẩm Vận quyết định không thể tạm thời gác qua một bên nữa mà tốn thời gian một ngày chạy thẳng đến Tĩnh châu thành.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện ra được tung tích của tiểu tử này.

“Không đúng, đây là yêu khí.”

Từ trong khí tức này, Thẩm Vận đột nhiên phát hiện được một chút lạ thường, nháy mắt đã hiểu ra được.

“Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” là công pháp để tiểu tử này tu thành hóa thân Phượng Hoàng, hơn nữa hóa thân này đã tu thành Bất Lậu cảnh.

Cô Dương vốn là nhân loại, cho dù tu luyện công pháp của Yêu tộc cũng sẽ không thể biến thành Yêu tộc.

Thẩm Vận vô cùng hiểu rõ điểm này.

Năm đó, vị đế quân sáng lập ra môn công pháp này, mục đích chính là vì để cho nhân loại tu luyện, luyện thành yêu nguyên của Phượng Hoàng, sau đó chuyển lên trên người.

Nếu người tu luyện môn công pháp này thật sự biến thành Yêu tộc, có huyết mạch của Phượng Hoàng, vậy đó chính là một uy hiếp đối với hắn.

Hắn sẽ không dễ dàng để cho chuyện như vậy xảy ra.

Những chuyện này đều do Thẩm Vận tiêu tốn thời gian hơn một ngàn năm mới suy nghĩ ra được.

Nghiên cứu của hắn về môn công pháp “Phượng Vũ Cứu Thiên” này, nói không hề khoa trương, còn sâu hơn Cố Dương nhiều.

Thẩm Vận xuất thân thấp hèn, nhưng lại có dã tâm, từ một ngàn năm trước hắn đã không cam lòng làm một gã nô bộc cho Yêu tộc.

Trải qua một ngàn năm phấn đấu, hắn có tu vi Bất Lậu cảnh, cách ba vị Yêu Thánh chỉ có một bước ngắn, cho nên càng không cam lòng bán mạng vì chúng.

Mệnh lệnh của Triều Dương Đại Thánh vốn là để cho hắn truyền bá môn công pháp “Phượng Vũ Cứu Thiên” này ra ngoài.

Nhưng trong lén lút hắn lại bằng mặt mà không bằng lòng, chỉ truyền cho một chi con cháu của bản thân, mỗi thế hệ tìm một kẻ có tư chất cao nhất để tu luyện môn công pháp này.

Đầu tiên là để tiện nghiên cứu môn công pháp này.

Thứ hai cũng vì ngày sau để có thể báo cáo kết quả nhiệm vụ với Triều Dương Đại Thánh.

Chương 372: Cuối cùng cũng gặp mặt (2)

Cho dù Tam Thánh môn truy cứu thì hắn cũng có vô số lý do để lấy lệ.

Triều Dương Đại Thánh kia không hiểu trò đời, quả thật dễ dàng lừa được, nếu không năm đó đã không lựa chọn hắn đến làm người thay mặt nơi Đại Chu này.

Trong vòng một ngàn năm này, thậm chí nó chưa từng hỏi tới.

Ai ngờ người định không bằng trời định, môn công pháp này lại bị người đánh cắp, lưu lạc ra ngoài, bị một người ngoài tu luyện đến Thần Thông cảnh.

Việc này cuối cùng đã kinh động đến Triều Dương Đại Thánh, cho nên đã phái sứ giả đến.

Sứ giả có lệnh, Thảm Vận cũng không dám thoái thác, tự mình ra trận.

Đặc biệt là sau khi tiêu tử Thảm Châu kia cũng bị giết chết, hắn không tìm ra được lý do để không ra tay.

Thảm Vận vừa nghĩ, người đã đến bên bờ biển, đại pháp thiên thị địa thính đảo qua đã phát hiện ra chỗ của Cố Dương.

Thảm Vận lạnh lùng nói: “Cố Dương, ngươi chạy không thoát được đâu.”

...

.....

Cuối cùng cũng chạm mặt.

Cố Dương nghe được câu nói kia, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão giả áo đen đang bay sang bên này, khí thế trên người còn cường đại hơn Xích Nhật rất nhiều.

Cho dù chưa từng gặp, nhưng vừa liếc mắt hắn đã nhận ra được thân phận của đối phương, lão tổ Thảm gia, Thảm Vận!

n oán giữa hắn với Thảm gia, nếu muốn truy cứu phải bắt đầu từ Thảm Bạch Y.

Lúc đó thực lực của hắn vẫn còn rất yếu, trong vài lần mô phỏng đã bị Thảm Bạch Y tính kế.

Sau đó trong lúc vô tình lấy được môn công pháp tuyệt thế “Phượng Vũ Cửu Thiên” này, từ đó về sau, giữa hắn và Thảm gia đã xác định không chết không ngừng.

Ở trong mô phỏng, Cố Dương đã bị người của Thảm gia giết rất nhiều lần.

Cùng với thực lực của hắn không ngừng lên cao, thực lực của người Thảm gia phái tới cũng càng ngày càng mạnh, kết quả đều bị hắn giết.

Hiện giờ cuối cùng đến lượt người mạnh nhất Thảm gia, lão quái vật sống một ngàn năm tự thân ra trận.

Hôm nay chính là lúc tính sổ.

Hắn cười to, nói: “Thẩm Vận, cuối cùng đã đến lượt người chịu chết sao?”

Trên bầu trời, quanh người Thẩm Vận xuất hiện một vòng tám tối tuyệt đối, nhanh chóng kéo dài về phía bốn phương tám hướng, hắn khinh miệt nói: “Người thật sự cho rằng dựa vào một hóa thân thần thú thì có thể chống lại lão phu sao? Hôm nay để cho người được biết đến uy lực chân chính của ‘Thái U Phệ Nguyệt Công’!”

Nháy mắt một vòng tám tối kia đã bao vây Cố Dương vào trong đó.

...

“Thẩm Vận?”

Bên ngoài hơn một trăm dặm, trên con thuyền biển kia, lão giả ở mũi thuyền nghe được cái tên này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Thanh niên bên cạnh cũng đột nhiên biến sắc, hỏi: “Su tôn, Thẩm Vận này có phải là kẻ thù đã diệt cả nhà Chung thị ta không?”

Lão giả hít sâu một hơi, ánh mắt ác lạnh: “Đúng là tên cầu tặc này!”

Một tay hắn đã nắm lên chuôi kiếm, bàn tay hơi run run, hiển nhiên trong lòng hắn cực kỳ không bình tĩnh.

“Su tôn!”

Thanh niên bên cạnh thấy hắn giống như định ra tay, sắc mặt trở nên trắng bệch: “Đừng mà.”

Một già một trẻ này đều là người của Chung gia.

Chung gia, vào năm trăm năm trước cũng từng hiển hách một thời dưới Tần triều, trong gia tộc ra một vị cường giả Bất Lậu cảnh, gần như sẽ trở thành gia tộc thứ mười trong thiên hạ.

Ai ngờ trong một đêm kia, Chung thị đã người ta diệt sạch cả nhà.

Người khác không biết được, đến thời khắc sau cùng vị Bất Lộ cảnh của Chung thị đã dùng một truyền tống trận đưa hai tộc nhân đời sau xuất sắc nhất đi.

Lão giả này chính là một trong hai người sống sót năm đó, tên là Chung Tử Lâm.

Còn thiếu niên lại là con cháu của một người sống sót khác, tên là Chung Ngạn Hành, bởi vì tư chất tự nhiên xuất chúng nên được Chung Tử Lâm thu làm đồ đệ.

Năm đó hai người của Chung gia được đưa đến một chỗ khác của thế giới này, Tây Đê đại lục.

Mấy trăm năm qua, Chung gia đã con đàn cháu đống ở nơi đó, đâm gốc rễ.

Nhưng mà Chung Tử Lâm vẫn không quên được quê cũ, cuối cùng, mười năm trước hắn đột phá đến Bất Lộ cảnh, nên định về Đại Chu, tìm Thẩm gia báo thù.

Lần này hắn chỉ dẫn theo đệ tử Chung Ngạn Hành, để tránh đánh rần động cỏ, vẫn luôn ngồi thuyền buôn đến đây.

Ai ngờ còn chưa tới nơi đã chạm trán kẻ thù này.

Cộng thêm việc hắn còn đang chiến đấu với một con Phượng Hoàng Bất Lộ cảnh.

Đây có thể nói là cơ hội ngàn năm một thuở.

“Một con không đủ, vậy hai con thì sao?”

Ngay sau đó, một tiếng gầm to vang lên, xé rách tầm tối, nhảy vào trong không trung.

Chung Tử Lâm kinh hãi: “Một con ma thú siêu cấp khác!”

Thẩm Vận có tự tin tuyệt đối với thực lực của mình, hắn là Bất Lộ cảnh nhị trọng, bên trong cơ thể đã hình thành nội vũ trụ, một con Phượng Hoàng mới vừa bước vào Bất Lộ cảnh vẫn chưa thể làm gì được hắn.

Về phần tiểu tử Cố Dương mới Pháp Lực tam trọng này càng không có khả năng tạo thành uy hiếp gì cho hắn.

Còn cái tên dựa vào ban thưởng của người khác mới có thể có được thực lực Bất Lộ cảnh như Xích Nhật lại vốn không xứng để so sánh với hắn.

Đừng thấy Cố Dương có thể giết chết được Xích Nhật, ở trước mặt hắn vẫn không hề có bất cứ cơ hội nào.

Thẩm Vận một chiêu thành công, mở rộng lĩnh vực pháp lực ra ngoài, bao trùm lấy Cố Dương, trên mặt hiện lên nụ cười.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sức mạnh khủng bố quay cuồng trong đen tối, xé được pháp lực của hắn ra.

Nụ cười trên mặt hắn cứng lại.

Giọng nói xé rách pháp lực của Cố Dương vang lên từ bên trong: “Một con không đủ, như vậy hai con thì sao?”

Chỉ thấy một con viên hầu vĩ đại phá vỡ pháp lực của hắn, phát ra một tiếng gầm rú kinh thiên động địa.

“Thông Thiên Thần Viên!”

Ánh mắt Thẩm Vận hơi nheo lại.

Trong trận chiến tứ đại thánh địa vây giết Hạ đế vào một ngàn năm trước, hắn cũng có mặt ở hiện trường, tận mắt chứng kiến mười tám hóa thân thần thú cấp bậc Thiên Nhân thi triển ra sức mạnh thần kỳ như thế nào.

Hắn hiểu rõ những hóa thân thần thú này khủng bố đến cỡ nào.

Nhưng mà hắn không ngờ được rằng Cố Dương lại còn có một hóa thân yêu thú cấp bậc Bất Lộ cảnh khác nữa.

Nếu bàn về độ khó khăn trong tu luyện thì “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” tuyệt đối không hề kém hơn “Phượng Vũ Cửu Thiên”.

Môn công pháp này cần đến tinh huyết của thần thú.

Chương 373: Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi

Sau khi Hạ đế chết, yêu thú còn sót lại ở Hạ triều đều bị Tam Thánh môn mang đến Đào Nguyên thiên. Từ đó về sau, Đại Chu gần như không nhìn thấy bóng dáng của Yêu tộc nữa.

Cố Dương có thể tu thành hóa thân Phượng Hoàng thì miễn cưỡng còn có thể lý giải được, dù sao bản thân hắn tu luyện “Phượng Vũ Cứu Thiên”, tu luyện ra được chính là yêu nguyên của Phượng Hoàng.

Nhưng hóa thân của Thông Thiên Thần Viên thì tu luyện ra như thế nào vậy?

Trong một khoảnh khắc, thậm chí Thảm Vận còn hoài nghi người trẻ tuổi trước mắt kia có phải là đường lui do Hạ đế năm đó để lại không?

Nói thật, không chỉ có hắn, lão quái vật của các gia tộc thế lực đều có suy đoán của riêng mình về Cố Dương này.

Ban đầu hắn cảm thấy người này có thể là chuyển thế của một vị đại năng Thượng Cổ nào đó, như vậy mới có thể giải thích được vì sao tốc độ tu hành lại nhanh như thế.

Hiện giờ trong đầu Thảm Vận lại nhớ tới cái tên Hạ đế.

Bùm!

Ngay trong nháy mắt khi hắn đang thất thần, trên bầu trời kia, con Phượng Hoàng mới vừa hoàn thành lễ rửa tội của sấm sét bắt đầu tiến hành công kích hắn, mngọn lửa nhún chìm hắn.

Một quyền mạnh của Thông Thiên Thần Viên đánh từ hướng khác sang, bóng dáng của Thảm Vận lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ kia, hơn nữa chỉ còn kịp nâng tay đỡ lấy.

Lập tức, hắn đã bị đánh bay, giống như đạn pháo nện lên trên mặt biển.

Ầm ầm vang lên, trên mặt biển xuất hiện một hố nước sâu mấy chục mét, dâng lên cuộn sóng vĩ đại.

“Thật đúng là da thô thịt dày.”

Cố Dương lảm bảm một tiếng, một đòn mới vừa rồi vẫn chưa đủ để xử lý Thảm Vận.

Cường giả Bất Lộ cảnh vô cùng khó giết, lần trước xử lý Xích Nhật đã suýt chút nữa khiến đao của hắn bị cùn, càng đừng nói đến Thảm Vận có tu vi Bất Lộ cảnh nhị trọng này.

Muốn giải quyết đối phương chỉ trong nháy mắt vốn không hề thực tế.

Muốn giết hắn, chỉ có thể khiến hắn hao tổn đến chết.

“Lên.”

Thông Thiên Thần Viên nhảy vào trong biển theo, đuổi giết tới, vốn không hề cho Thảm Vận có cơ hội thở dốc.

...

Ở ngoài hơn một trăm dặm, Chung Tử Lâm đang dùng đại pháp thiên thị địa thính xem cuộc chiến. Hắn “nhìn” thấy Thảm Vận bị con viên hầu màu vàng kia đánh dữ dội, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Con thần thú siêu cấp này không khỏi quá mạnh, còn bạo lực hơn cả cự long ở Tây Đê đại lục nữa.

Người trẻ tuổi kia rốt cuộc có lai lịch gì, tại sao bên người lại có đến hai con thần thú siêu cấp, một con trong đó còn là con chim Phượng Hoàng bất tử trong truyền thuyết.

Ở Tây Đê đại lục một tổ chức cực kỳ thần bí nào đó đã lấy con chim bất tử làm đồ dâng.

Hắn đã từng đối phó với người của tổ chức kia, tuyệt đối không hề dễ chọc, chỉ là một góc núi băng ẩn ở phía dưới thoi đã khiến cho hắn cảm giác nhìn thấy mà ghê người.

Thanh niên này, có phải có liên quan đến tổ chức kia hay không?

Chung Tử Lâm vẫn đang quan sát, không tùy tiện ra tay.

Hắn có thể sinh tồn trên một đại lục xa lạ cho đến bây giờ, gây dựng được một cơ nghiệp cho Chung thị, không hề là người dễ kích động.

Năm đó, tộc thúc được truyền tông đến Tây Đê đại lục cùng hắn, nếu nói về thiên phú còn ở trên hắn, nhưng bởi vì tích

cách dễ kích động mà bị người tính kế, chết oan uổng.

Cho nên, cho dù đang đối mặt với kẻ thù lớn nhất cuộc đời này, nhưng Chung Tử Lâm vẫn giữ vững bình tĩnh tuyệt đối, chờ đợi cơ hội tốt nhất để ra tay.

...

Trong biển, một người một vượn đang khuấy động nước biển đến long trời lở đất, thỉnh thoảng còn bùng nổ lên một cột nước vĩ đại.

Rất nhiều loài cá lập tức gặp tai họa, trên mặt biển nổi lên mảng lớn thi thể đủ loại cá.

Phượng Hoàng xoay quanh trên không trung, nhưng không đuôi xuống dưới nước mà chờ Thảm Vận thò đầu ra.

Đột nhiên, một bóng dáng bay ra khỏi mặt nước.

Phượng Hoàng há mỏ phun ra một luồng lửa, sau khi nó thẳng cấp, uy lực của ngọn lửa cũng theo đó mà tăng lên, không có gì không cháy.

Thảm Vận không trốn tránh kịp, bị ngọn lửa này đánh trúng, cả người hóa thành một ngọn lửa, đốt cháy tất cả những gì trên người hấn hầu như không còn.

Ngay cả pháp lực của hấn cũng bị đốt cháy.

Thân thể bất lậu cường đại như vậy, ở dưới ngọn lửa khủng bố này cũng gần như bị đốt trụi.

Thảm Vận quay ngược lại, một lần nữa rơi vào trong biển.

Nhưng mà cho dù ở dưới nước, ngọn lửa hùng hực kia vẫn không thể tắt được, giống như muốn đốt rụi cả da thịt và xương cốt của hấn mới thôi.

Phải qua một lúc, chỗ đáy biển sâu có vài đường kiếm ý bùng nổ lên, đến lúc này ngọn lửa kia mới bị chém tắt.

Động tĩnh dưới đáy nước càng lúc càng lớn.

“Kiếm pháp thật lợi hại.”

Cố Dương thông qua tầm nhìn của Thông Thiên Thần Viên, có thể nhìn thấy được kiếm pháp mà Thảm Vận đang sử dụng.

Trong số những võ giả hán đã từng gặp được, kiếm pháp của người này cao nhất, như vậy những Kiếm Thánh trong truyền thuyết đó chắc cũng ngang tầm này.

Trước đó chưa từng nghe nói đến Thảm Vận am hiểu sử dụng kiếm.

Ngay cả Vũ Nhị đều không biết.

Quả nhiên, mấy lão giả sống đã một ngàn năm như này nhất định đều giấu giếm một hai tài nghệ, thậm chí vài tài nghệ.

Kiếm trong tay Thảm Vận cũng là một thanh thần binh tuyệt thế, dựa vào kiếm pháp tinh diệu, chẳng mấy chốc trên cơ thể Thông Thiên Thần Viên đã có vết thương đỏ máu.

“Hừ, định tách ra để chiến đấu hả, năm mơ!”

Sao mà Cố Dương không biết tính toán của hán chứ, Phượng Hoàng rít lên một tiếng, đâm vào trong biển, gia nhập trận chiến.

Với cảnh giới như thế của Phượng Hoàng, vốn sẽ không bị nước biển kiềm chế. ngọn lửa của nó còn có thể đốt cả nước biển.

Tình hình chiến đấu dưới nước càng thêm kịch liệt, cuộn sóng càng ngày càng mãnh liệt, thường đẩy lên sóng lớn cao đến trăm mét.

Cố Dương nắm chặt Phượng Vũ đao trong tay, đang đợi cơ hội.

“Hừm? Định chạy trốn sao?”

Hán phát hiện ra Thảm Vận dưới đáy biển đang định trốn theo một phía khác, hiển nhiên Thảm Vận đã không chống đỡ được nên chuẩn bị chạy trốn đi.

Với thực lực của Thảm Vận, hai con thần thú liên thủ vẫn không giết được hán.

Nhưng mà tiêu hao đáng sợ như vậy, hai con thần thú giống như điên cuồng, không tiếc căn nguyên mà công kích hán.

Mỗi lần phòng ngự, hắn đều cực kỳ cố hết sức, pháp lực đã tiêu hao đều lấy tuổi thọ để đổi lấy.

Chương 374: Chết!

Trong thời gian không đến một khắc, hắn đã tiêu hao mất mấy năm tuổi thọ.

Ai mà chịu đựng được chứ?

Đây cũng chính là nhược điểm lớn nhất của hắn, tuổi thọ!

Hắn đã sống hơn một ngàn năm, cho dù dựa vào “Thái U Phệ Nguyệt Công” hấp thụ sinh mệnh lực khổng lồ, nhưng vẫn không chịu nổi tiêu hao như vậy.

Tiếp tục đánh nữa, không bao lâu sau hắn sẽ tiêu hao hết căn nguyên mà chết.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn muốn giải quyết hai con thần thú này cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Cho nên, hắn chạy trốn!

Đã đánh đến mức như vậy rồi, trở lại Tam Thánh môn cũng đủ để báo cáo kết quả với chủ nhân.

Thảm Vận đang nhanh chóng chạy trốn, đột nhiên báo động trong lòng kêu vang, giờ kiếm chắn lại.

“Keng” một tiếng, hắn đỡ được một đường kiếm ý đánh úp lại.

“Thái Hư Kiếm Pháp?”

Hắn hơi giật mình, môn kiếm pháp này chắc phải thất truyền rồi mới đúng chứ... Không, năm đó quả thật có hai dư nghiệt của Chung gia trốn thoát.

Thảm Vận ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy một lão giả, mới vừa liếc mắt đã nhận ra được chính là một trong hai gã đệ tử của Chung gia đã chạy trốn năm đó.

Năm trăm năm qua, người này đã là Bất Lộ cảnh, còn vào thời khắc quan trọng nhất chặn đường đi của mình.

...

Thời cơ Chung Tử Lâm ra tay có thể nói là nhanh chóng chuẩn xác kiên quyết, tuy rằng một kiếm này không thể làm thịt Thẩm Vận, nhưng lại chặn được đối phương, trong thời gian vừa ngắn cản như vậy đã đủ để cho hai con thần thú kia đuổi theo kịp.

Trên mặt hắn hiện lên nụ cười sáng khoái.

Hôm nay, chính là ngày chết của ngươi!

Thẩm Vận hiểu được ánh mắt của đối phương, không chút do dự phi thân lên, chỉ khoảng nửa khắc đã bay ra khỏi mặt biển, ở trước mặt hắn chỉ còn lại một mình Cố Dương.

So với hai con thần thú cấp Bất Lộ cảnh và một gã võ giả cấp Bất Lộ cảnh ở dưới nước, Cố Dương ở trên mặt biển ngược lại là người dễ đối phó nhất.

Hắn lại triển khai lĩnh vực lao về phía Cố Dương.

Toàn bộ trời đất trở nên tối đen như mực.

Trên mặt Cố Dương không hề sợ hãi, nếu có chỉ là sát ý thật sâu, Phượng Vũ đao trong tay hắn đã được giơ lên, một chiêu đao pháp đã sẵn sàng chờ đánh ra.

Chiêu thức thứ tư của Thần Tiêu Lục Diệt, Thiên Nhân Suy Diệt!

Một đao chém ra, vùng đen tối như mực đang cuộn cuộn cuốn tới kia giống như khựng lại, dừng ở giữa không trung.

Ngọn nguồn của đen tối là Thẩm Vận mới vừa ném được hai con thần thú và Chung Tử Lâm ở phía sau lại bị một luồng sức mạnh vô hình giam cầm giữa không trung, pháp lực tối đen xuyên vào không gian lập tức nứt toác ra.

Một khắc này, trong lòng Thẩm vận dâng lên cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có, đồng tử co rút lại.

Hắn sẽ chết sao!

Cái bóng của tử vong đang bao trùm lấy hắn.

Không!

Vẻ mặt Thẩm Vận trở nên điên cuồng, không hề giữ lại chút nào, bất chấp tất cả bùng nổ pháp lực trong cơ thể ra, vận chuyển “Thái U Phệ Nguyệt Công” đến cực hạn.

Thân thể hắn bắt đầu trống rỗng, dung nhập vào trong hư không.

Nhưng vào lúc này, đao của Cô Dương đã đến, chém trúng vùng không gian kia.

Một vùng không gian này khựng lại, một bóng dáng bị ép ra, đó chính là Thẩm Vận, chỉ thấy hắn thống khổ ôm mặt, y phục trên người trở nên dơ bẩn.

“Cơ thể của ta...”

Hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ đến cực điểm, gương mặt bắt đầu hư thối, chẳng mấy chốc làn ra và máu thịt cũng rơi xuống.

Hắn liều mạng lấy tay đón lấy những cục thịt bị hư thối, định nhét trở lại lên trên mặt, nhưng vốn không hề đón được, bàn tay hắn cũng rữa nát theo: “Không...”

...

Lúc này, Chung Tử Lâm đã ra khỏi mặt biển, nhìn tình cảnh bi thảm giờ phút này của Thẩm Vận cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, da đầu hơi run lên.

Đây là đao pháp gì?

Thẩm Vận là Bất Lậu cảnh nhị trọng, cho dù chưa tới trình độ vạn pháp bất xâm, nhưng không phải pháp lực tầm thường có thể làm bị thương được.

Huống chi đến trình độ này rồi, cho dù bị vết thương trí mạng đi nữa thì chỉ cần căn nguyên không bị tiêu hao sạch sẽ thì vẫn có thể nhanh chóng khôi phục lại được.

Hắn thật sự không cách nào lý giải được, võ giả Pháp Lực tam trọng kia làm như thế nào mới biến Thẩm Vận thành như vậy được?

Chỉ sợ có nguyên rủa của vu yêu cấp bán thần mới có thể có được uy lực như vậy!

Chỉ khoảng nửa khắc, tiếng kêu thảm thiết của Thảm Vận đã im bật lại, thân thể đã biến thành một bãi máu đen, Phương Hoàng ở bên cạnh phun ra một ngọn lửa, đốt chỗ máu đen kia thành tro tàn.

Một vị cường giả tuyệt đỉnh cấp bậc Bất Lậu cảnh nhị trọng chết không có chỗ chôn như vậy.

“Chết như vậy sao?”

Chung Tử Lâm tận mắt nhìn thấy kẻ thù diệt cả nhà Chung thị đã chết đi trước mặt mình như vậy, trong mắt lóe lên vẻ mờ mịt.

Năm trăm năm.

Ở Tây Đê đại lục năm trăm năm rồi, không có một ngày nào mà hắn không nghĩ đến việc quay về báo thù, chính vì tín niệm báo thù này đã chống đỡ cho hắn vượt qua mấy cửa ải khó khăn, để cho hắn có được thành tựu như hiện giờ.

Sau khi hắn cuối cùng đã tu thành thân thể bất lậu nên khăn cấp về Thần Châu, tìm Thảm Vận báo thù.

Hắn biết thời gian của Thảm Vận đã không còn nhiều.

Hắn tuyệt đối không cho phép để Thảm Vận cuối cùng được chết già trên giường, thế phải đích thân chính tay đâm chết kẻ thù.

Lần này trở về, thậm chí hắn đã từng làm vô số kế hoạch, từng bước một loại trừ thế lực của Thảm gia như thế nào, giết sạch từng người của Thảm gia như thế nào, cuối cùng lại phối hợp với kẻ thù của Thảm gia, liên thủ đánh Thảm Vận ngã xuống...

Nhưng mà hắn chẳng thể nghĩ tới, hắn còn chưa cập bờ đã đụng phải Thảm Vận rồi.

Càng không ngờ rằng chính là kẻ thù lớn này sẽ chết dưới đao của một Pháp Lực tam trọng.

Tất cả mọi chuyện tới quá nhanh, thậm chí hắn còn chưa kịp trải nghiệm vui sướng vì báo được thù lớn.

Trong khi Chung Tử Lâm đang mờ mịt, chỉ thấy thân thể người trẻ tuổi kia đang dùng tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được yếu ớt nhanh chóng, pháp lực hoàn toàn biến mất, thân thể suy nhược đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi.

Nếu không nhờ con ma thú bên cạnh một tay túm lấy hấn thì hấn đã cắm đầu ngã vào trong biển rộng rồi.

Hấn hiểu rõ.

Xem ra, chém ra được một đao uy lực tuyệt luân kia cũng phải trả một cái giá rất lớn.

Chương 375: Chết! (2)

Trên thực tế, lần này Chung Tử Lâm dám trở về tìm Thẩm Vận có tu vi ở trên hấn để báo thù cũng có được một thủ đoạn đồng quy vu tận tương tự vậy.

Lúc này, người trẻ tuổi kia đứng trong lòng bàn tay của viên hầu, dùng giọng suy yếu nói: “Đa tạ các hạ ra tay hỗ trợ. Không biết các hạ xưng hô như thế nào?”

Chung Tử Lâm nhìn thấy ánh mắt thành khẩn của đối phương, dường như không hề đề phòng mình nên trong lòng không khỏi hơi nhộn nhạo.

Khi ở Tây Đê đại lục hấn đã từng nhìn thấy giữa các cường giả Truyền Kỳ thường đề phòng nhau, người lừa ta gạt, lần đầu tiên gặp được người hết sức chân thành như thế nên chấp tay nói: “Không cần khách khí, lão phu tên Chung Tử Lâm, có mối thù không đội trời chung với Thẩm Vận kia.”

Người trẻ tuổi kia thoáng thay đổi sắc mặt: “Họ Chung, chẳng lẽ là Chung gia Ngụy châu năm trăm năm trước sao?”

Chung Tử Lâm nghe được bốn chữ Chung gia Ngụy châu, cảm khái nói: “Không thể ngờ, mấy trăm năm trôi qua rồi mà vẫn còn có người nhớ tới Chung gia.”

“Bái kiến Chung lão, tại hạ họ Cố, tên là Cố Dương.”

“Cố huynh đệ giết lão tặc này, báo thù lớn thay ta, nên là ta cảm ơn người mới đúng.” Chung Tử Lâm không hề kiêu căng

ngạo mạn.

Đừng nhìn bây giờ đôi phương thoạt nhìn cực kỳ yếu ớt, nhưng dựa vào hai con ma thú siêu cấp bên cạnh đã tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Cô Dương nói: “Chung lão khách khí, ta và Thẩm Vận kia cũng có mối thù lớn không chết không ngừng. Nếu không phải nhờ Chung lão kịp thời ra tay, lần này để cho hấn chạy thoát, vậy thật sự hậu hoạn vô cùng... Khụ...”

Nói xong, hấn đột nhiên ho khan kịch liệt.

Chung Tử Lâm đột nhiên mời: “Nơi này gió lớn, nếu Cố huynh đệ không chê, có thể lên trên thuyền nghỉ ngơi một chút.”

“Vậy làm phiền.”

...

Mây đen trên bầu trời tan đi.

Đột nhiên đã gió êm sóng lặng, mặt trời chói chang chiếu rọi xuống, vạn dặm không một bóng mây.

Sóng gió tới cũng nhanh mà biến mất càng nhanh hơn.

Trên thuyền biển, đoàn thủy thủ lại bắt đầu dò ta kéo buồm lên, tiếp tục đi tới.

Mãi cho đến khi một con viên hầu màu vàng bay sang bên này, lại một lần nữa dẫn đến rối loạn vĩ đại, tiếng thét chói tai nối tiếp nhau.

“Mọi người đừng sợ hãi, đó là bằng hữu của lão sư ta, sẽ không tổn thương đến các ngươi...”

Chung Ngạn Hành đứng ra, lớn tiếng trấn an người trên thuyền.

Đợi đến khi con viên hầu kia thu nhỏ lại cao cỡ nhân loại, đáp xuống trên thuyền rồi, không hề đánh bị thương ai cả, lại luôn đi theo phía sau một người trẻ tuổi thì người của Tây Đê ở trên thuyền mới không còn sợ hãi như vậy nữa.

Nhưng mà vẫn không dám lại gần.

Hễ là người có chút kiến thức đều biết được, có thể phi hành thì ít nhất cũng là ma thú cao cấp.

Trên thuyền chỉ có một vị pháp sư trung cấp và một vị kiếm sư trung cấp, vốn không phải là đối thủ của con ma thú cao cấp này.

Hai sư đồ Chung Tử Lâm đều ẩn giấu tu vi của mình rồi nên trên thuyền không có ai biết được thực lực chân chính của bọn họ.

Cố Dương nhìn thấu mọi người trên thuyền sợ hãi Thông Thiên Thần Viên, cho nên thu nó vào trong cơ thể.

Người trên thuyền nhìn thấy lại kinh ngạc một phen.

Bọn họ đều nói ngôn ngữ của Tây Đê đại lục, Cố Dương hoàn toàn không nghe hiểu.

Chung Tử Lâm đã được chứng kiến thao tác hấn thu Phượng Hoàng vào trong cơ thể rồi, đoán hẳn rất có thể là một triệu hoán sư.

Giờ phút này thấy hấn thu cả viên hầu vào, trong lòng cực kỳ bội phục, kẻ này đối xử với người khác thành tâm thành ý, đúng là người có thể kết giao.

Trạng thái hiện giờ đã hỏng bét như thế rồi, còn thu hai con ma thú vào, có thể thấy được hẳn không hề đề phòng mình, tín nhiệm như vậy cực kỳ khó có được.

Chung Tử Lâm kiến thức rộng rãi, vẫn là lần đầu tiên gặp được người như vậy, trong lòng không sinh lòng muốn kết giao.

Đột nhiên, Cố Dương hỏi: “Hai người khác trên thuyền có lai lịch gì vậy?”

Trong lòng Chương Tử Lâm hiểu rõ, biết hẳn đang nhắc đến ai nên nói: “Là người của giáo phái nào đó, người trong giáo phái ở Tây Đê đại lục đều là đồ điên, tốt nhất không nên trêu chọc.”

Ở trên con thuyền này, ngoại trừ hai người bọn họ ra còn có hành khách khác nữa, là hai nữ tử, đều rất không đơn giản,

một trong hai người đó có thực lực Truyền Kỳ giống như hấn.
Truyền Kỳ, tương đương với Bất Lộ cảnh.

Trên người hai người này đều có khí tức của thần linh, hiển nhiên là người của giáo phái.

Về phần vì sao các nàng phải giấu giếm tu vi, lại vạn dặm xa xôi chạy đến Thần Châu đại lục thì hấn không biết.

Chung Tử Lâm biết người trong giáo phái khó chơi đến cỡ nào, nên không tình nguyện quan tâm đến việc của các nàng, để tránh rước họa vào thân.

Đọc theo đường đi, bọn họ cùng đi trên một con thuyền, đều biết đến sự tồn tại của nhau, nhưng chưa từng có trao đổi gì, hai bên đều biết trong lòng mà không nói ra.

“Giáo phái?”

Cố Dương liếc nhìn sang bên kia khoang thuyền, trên mặt như có vẻ dăm chiêu.

Khí tức của hai nữ nhân kia mang đến cho hấn cảm giác quen thuộc khó hiểu, nhưng lại không thể nói rõ ra được cảm giác quen thuộc này lại đến từ đâu.

Hấn hỏi: “Các nàng thuộc về giáo phái nào vậy?”

Chung Tử Lâm nói: “Hai người này chắc là tinh linh, thờ phụng chính là tinh linh mẫu thân, thần tự nhiên.”

Cố Dương thu hồi ánh mắt, thay đổi đề tài: “Những năm này Chung lão vẫn luôn ở lại Tây Đê đại lục sao?”

“Đúng vậy, suốt năm trăm năm, cũng không biết Thần Châu hiện giờ biến thành như thế nào rồi, nghe nói Tần triều đã bị diệt, bây giờ là Đại Chu sao?”

“Không sai, Tần triều đã diệt vong từ năm trăm năm trước rồi...”

Cứ như vậy, hai người lại trò chuyện về Đại Chu và Tây Đê đại lục.

...

Cùng lúc đó, trong khoang thuyền, hai nữ tử tinh linh kia đang bàn luận về hai người bên ngoài.

“Đáng giận, không ngờ triệu hoán sư nhân loại kia lại nô dịch sinh linh thánh khiết xinh đẹp như thế.”

Một nữ tử tinh linh nhỏ tuổi hơn trong hai người tức giận nói.

Là bằng hữu của thiên nhiên, tinh linh có tình yêu thương đặc thù đối với sinh vật thánh khiết này, thần thú như Phượng Hoàng không thể nghi ngờ vừa lúc hợp với thẩm mỹ của các nàng.

Thấy một sinh linh thánh khiết như thế bị một nhân loại gian ác nô dịch, đương nhiên các nàng cực kỳ phẫn nộ.

Một tinh linh lớn tuổi hơn nhắc nhở: “Y Phù công chúa, đừng quên nhiệm vụ của chúng ta. Chúng ta không chắc chắn thắng được vị Kiếm Thánh phương Đông kia, ngoài ra còn có hai con ma thú siêu cấp!”

Chương 376: Đúng là nói hươu nói vượn

Y Phù công chúa hơi nhụt chí nói: “Ta biết rồi, ta sẽ không xúc động.”

“Chúng ta đi một chuyến này là vì cứu vớt mẫu thụ, gánh vác tương lai của bộ tộc tinh linh. Đại lục phương Đông kia vô cùng nguy hiểm, có rất nhiều cường giả. Mới vừa rồi ngươi đã nhìn thấy rồi đấy, một cường giả Truyền Kỳ cấp hai đã ngã xuống như vậy.”

“Đây không phải là Tây Đê đại lục, lại càng không phải Mê Vụ sâm lâm, kiếm chế tính tình của ngươi.”

Giọng điệu của nàng cực kỳ nghiêm khắc khiến Y Phù công chúa lập tức đỏ vành mắt, nhưng không dám cãi lại.

“Người này có thể kết giao.”

Cô Dương và Chung Tử Lâm hàn huyên hồi lâu, ấn tượng về đối phương không tệ.

Nói thật, hấn thu hai hóa thân thần thú vào, ít nhiều gì cũng có khảo nghiệm nhân tính.

Nếu như đối phương lòng mang ác ý, định gây bất lợi cho hấn, vậy thì hấn ra tay đánh chết người sẽ không hề có gánh nặng tâm lý gì.

Không ngờ rằng vị cường giả Bất Lộ cảnh này lại chẳng những không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ngược lại còn nhiệt tình kết giao với hấn, rất có ý mới gặp đã như quen thân với hấn.

Mới vừa rồi Cô Dương xử lý Thẩm Vận đã nhận được hai trăm điểm năng lượng, số dư trên hệ thống lại một lần nữa đến hai trăm tám mươi tư điểm.

Lại còn kiếm được một thanh thần binh tuyệt thế.

Cộng thêm thanh thần binh này, thần binh tuyệt thế trên tay hấn đã lên đến bảy thanh, còn chưa tính đến Phượng Vũ đao và Quảng Hàn tiên kiếm đã cho Hi Hoàng.

Có bốn thanh trong đó đều lấy được từ Thủy Nguyệt động thiên.

Cô Dương không nỡ nạp năng lượng những thanh thần binh tuyệt thế này, vẫn luôn giữ lại, nhưng không có thời gian tế luyện những thần binh này, trước mắt món thần binh đầu tiên lấy được là Huyền Quang tráo còn chưa hoàn thành tế luyện.

Cứ theo đà này, thần binh tuyệt thế của hấn sẽ càng ngày càng nhiều, cũng là một chuyện phiền toái.

Vài nữ nhân bên người, Tô Thanh Chỉ có Băng Phách thần kiếm.

Sau khi Từ Nhược Mai khôi phục tu vi, hơn phân nửa sẽ về kiếm cung kế thừa Hồng Trần kiếm.

Bùi Thiển Lan có Linh Tê kiếm.

Tô Ngung Yên vốn không hề thiếu pháp bảo.

Diệp Lăng Ba có một thanh linh bảo.

Chỉ còn Lăng Linh không có binh khí thuận tay, hấn đưa Tịch Hàn kiếm cho nàng.

Còn sáu thanh thân binh tuyệt thế để đó không dùng.

“Cứ để đó trước đi, về sau đến lúc thật sự cần đến thì nạp năng lượng cũng không muộn.”

...

“Về sau Chung lão có tính toán gì không?”

Cố Dương hỏi hướng đi tiếp theo của Chung Tử Lâm.

“Thảm Vận chết, nhưng Thảm gia còn chưa tiêu diệt.” Trong giọng nói của Chung Tử Lâm mang theo sát ý rét lạnh.

Năm đó, Chung gia bị Thảm Vận diệt cả nhà, chỉ có chém tận giết tuyệt người của Thảm gia thì mới có thể rửa sạch được thù này.

“Ta còn có chuyện quan trọng, sẽ không đi cùng Chung lão.”

Cố Dương chuẩn bị cáo từ.

Tốc độ của chiếc thuyền biển này rất nhanh, đã có thể nhìn thấy đất liền rồi. n oán giữa hấn và Thảm gia còn chưa tới mức độ kia, Thảm Vận vừa chết đã coi như kết thúc.

Hấn còn phải ứng phó với Triều Dương Đại Thánh sắp xuyên giới đến đây, cho nên không muốn lãng phí thời gian lên việc đó.

Chung Tử Lâm nói: “Chúng ta vừa gặp đã quen thân, đừng cứ mãi gọi Chung lão Chung lão vậy, nếu như người nể mặt ta, thì gọi một tiếng Chung đại ca đi.”

“Chung đại ca.” Cố Dương thuận theo.

Hay thật, huynh đệ mà hấn nhận có độ tuổi càng lúc càng lớn, Tình Hải vương trước đó lớn hơn hấn gần hai mươi tuổi, kém một vai vế.

Hiện giờ còn càng khoa trương hơn, lớn đến năm trăm tuổi, không biết kém bao nhiêu vai vế đây.

“Ha ha, hảo huynh đệ.”

Chung Tử Lâm cười thật thoải mái, hấn mới về Thần Châu, có thể quen biết một vị huynh đệ như vậy, có thể làm chỗ giúp đỡ mạnh mẽ, đương nhiên rất cao hứng.

“Ta định xây dựng lại Chung gia, về sau có thể tới Ngụy châu tìm ta.”

Cố Dương nói: “Được, chờ ngày sau ta có nhà rồi, nhất định sẽ đến cửa.”

Hấn nhớ tới một chuyện, nhắc nhở: “Đúng rồi, Chung đại ca, lên trên bờ rồi tốt nhất đừng nói cho người khác biết chuyện người quen biết ta nhé.”

Chung Tử Lâm không hiểu: “Vì sao thế?”

“Kẻ thù của tiểu đệ tương đối nhiều.”

Cố Dương không hề giải thích gì thêm, nói xong bèn thả Thông Thiên Thân Viên ra, mang theo hấn bay đi, đảo mắt đã không thấy đâu nữa.

Kẻ thù tương đối nhiều?

Chung Tử Lâm nhướn mày, nghĩ ngợi, với thực lực của Cố huynh đệ, có ai tình nguyện kết thù với hấn chứ?

Bên người Cố Dương có hai con ma thú siêu cấp Bất Lộ cảnh, bản thân lại có đao pháp đủ để chém giết Bất Lộ cảnh nhị trọng, thực lực như vậy, cho dù Bất Lộ cảnh nào cũng đều không muốn trêu chọc.

Tranh giành khí thế là ngu xuẩn đối với cường giả Bất Lộ cảnh, động thủ với người khác, cho dù thắng hay thua thì đều sẽ tiêu hao tuổi thọ của bản thân.

Nếu không có mối thù diệt môn giống như Chung Tử Lâm hoặc có lợi ích đủ lớn thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay.

Cho dù ở Thần Châu hay ở Tây Đê đại lục, giữa cường giả cấp bậc này đều hiếm khi có tranh đấu.

Ở Tây Đê đại lục, một vài thế lực lớn, cho dù là đầy tớ đánh nhau sút đầu chảy máu, cường giả cấp bậc Truyền Kỳ đều sẽ không thể tùy tiện ra tay.

Đây là đạo lý như nhau.

Người có thể khiến cho vị Cố huynh đệ này gọi là kẻ thù tuyệt đối không đơn giản.

Lúc này, Chung Ngạn Hành ở bên cạnh nhìn đường chân trời, gương mặt vẫn lộ rõ vẻ không thể nào tin được: “Thoạt nhìn người này còn trẻ tuổi hơn cả đồ nhi, nhưng lại có thể giết được Thâm Vận cường giả Truyền Kỳ cấp hai sao?”

Sắc mặt Chung Tử Lâm trầm xuống: “Không có quy củ, đó là tiền bối của ngươi.”

Chung Ngạn Hành tự biết nói lỡ lời, vội vàng nói: “Đồ nhi biết sai rồi.”

...

Cuối cùng, thuyền đã cập bờ.

Sư đồ Chung gia còn có hai nữ tử Tinh Linh tộc kia lần lượt lên bờ, đều không hẹn mà cùng lựa chọn tiến vào Tĩn châu thành tìm hiểu tin tức.

Chương 377: Đúng là nói hươu nói vượn (2)

Cho dù là Chung Tử Lâm đã năm trăm năm chưa quay về Thần Châu hay là Chung Ngạn Hành và hai vị tinh linh kia đều chưa bao giờ đặt chân lên mảnh đất này đều bị sự to lớn và phồn hoa của Tĩn châu thành làm khiếp sợ.

Ở Tây Đê đại lục, đô thành buôn bán phồn hoa nhất còn xa mới có thể so sánh được với thành thị này.

Chung Tử Lâm trở về quê cũ, có một cảm giác giống như mấy đời, sau đó tìm một khách điểm nhiều người, gọi một ít đồ ăn, vừa ngắm lại mỹ thực của Thần Châu lại vừa nghe tiếng bàn luận bên ngoài.

Người bên ngoài đang bàn luận nhiều nhất chính là về Cố huynh đệ mà hắn mới vừa quen biết.

Hóa ra một ngày trước Cố huynh đệ đã giải quyết một vị cường giả thần bí ở thành thị này.

Chung Ngạn Hành nói: “Không ngờ Cố tiên bối kia có danh tiếng như vậy.”

Nhưng mà sau khi nghe được sự tích về Cố Dương càng lúc càng nhiều, vẻ mặt của hai người lại càng phấn khích.

Cái gì mà giết địch vượt cấp đơn giản giống như ăn cơm uống nước.

Cái gì mà thiên hạ đệ nhất mỹ nam, thông đồng với vương phi của Tĩnh Hải vương, khiến trưởng công chúa và thái hậu đương triều tranh giành tình nhân vì hắn.

Cái gì mà thiên hạ đệ nhất nghịch tặc, vì thái hậu giết cả hoàng đế.

...

Nhưng cực kỳ thái quá phải kể đến điều này, trong thời gian chưa đến một năm, từ võ giả Phạm cảnh lục phẩm đến Pháp Lục tam trọng!

Cuối cùng Chung Ngạn Hành không nhịn được hỏi: “Su phụ, lục phẩm là cảnh giới gì vậy?”

Chung Tử Lâm không trả lời, ánh mắt của hắn hơi hoảng hốt.

Nhận thức thông thường nói cho hắn biết rằng chuyện này tuyệt đối không có khả năng, cho dù ở Thần Châu hay ở Tây Đê đại lục thì đều không thể nào có ai có tốc độ tu hành nhanh như vậy được.

Kể cả là thần tử trong truyền thuyết, thân thể bán thần trời sinh cũng phải mất thời gian nhiều năm mới trưởng thành đến giai đoạn đại pháp sư được.

Chưa đến một năm, nói giỡn gì vậy?

Nhưng mà người bên ngoài bàn luận như thật, hắn cũng khó mà phán định được việc này là thật hay giả.

Đột nhiên hắn nhớ tới trước khi đi Cố Dương đã nói rằng mình có nhiều kẻ thù.

Nếu những lời đồn này là sự thật, vậy không trách được sẽ có nhiều kẻ thù như vậy...

...

“Quả thật nói hươu nói vượn.”

Bên kia Tĩnh châu thành, hai nữ tử tinh linh sử dụng biến hình thuật, thay đổi tướng mạo, đồng thời lựa chọn nghe ngóng tin tức tình báo về đại lục này trước.

Hai người đều biết pháp thuật “ngữ ngôn thông thức”, về phương diện ngôn ngữ đều không gặp phải chướng ngại vật.

Các nàng cũng nghe được lời bàn luận về Cố Dương.

Khi các nàng ở trên thuyền đã nghe được cường giả Truyền Kỳ cấp hai gọi tên vị triêu hoán sư kia, biết người nọ chính là Cố Dương.

Y Phù công chúa nghe được lời đồn quá mức này, không nhịn được nói: “Chẳng lẽ tên kia kia là thần thánh giáng thế sao?”

Tinh linh lớn tuổi hơn bên cạnh trầm ổn hơn nói: “Cho dù có phải là sự thật hay không thì đều không có liên quan gì đến chúng ta cả. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra được Ninh châu ở vị trí nào, sau đó tìm được thứ đồ như vậy.”

Y Phù công chúa nghe vậy, một lần nữa ngồi xuống, trong mắt lóe lên chút sầu lo: “Cho dù tìm được nơi tên Ninh châu kia, vậy phải làm sao mới có thể tìm được vị diện kia đây?”

Nữ tử tinh linh lấy ra một thứ, nói: “Trước khi đến đây, Đại Tế Ti đã cho ta thứ này, nói dùng nó thì có thể tiến được vào vị diện kia, tìm kiếm một đoạn thân thể mẫu thụ truyền lại ở trong này.”

Y Phù công chúa nhìn kỹ, đó là một khối ấn tử chế bằng ngọc, thoạt nhìn cực kỳ bất phàm. Nàng thả lỏng, hóa ra Đại Tế Ti đã có thu xếp từ trước rồi.

...

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

Sau khi Cố Dương trở lại lục địa đã mở hệ thống ra, nhìn thấy nhắc nhở này.

“Ta chọn điều một.”

Lập tức, thân thể gần như khô kiệt của hắn đã một lần nữa khôi phục sức sống, pháp lực lại tràn đầy trong cơ thể, hồi phục như lúc ban đầu.

Đối mặt với cường giả giống như Thẩm Vận, đương nhiên hắn phải chuẩn bị sẵn sàng trước, mở một lần mô phỏng ra trước vì để đối phó với di chứng do chiêu thức Thiên Nhân Suy Diệt này gây ra.

Ngoài Tỉnh châu thành, trong một khe núi nào đó.

Lăng Linh đang điều tức, tốn thời gian một ngày, cuối cùng nàng đã khôi phục lại chân nguyên từng tiêu hao gần như hết sạch.

Đột nhiên, nàng chợt cảm nhận gì đó, trợn mắt nhìn lại, chỉ thấy Cố Dương từ trên trời giáng xuống, trên mặt hiện lên nụ cười: “Mọi chuyện xong xuôi cả rồi à?”

“Ừm, còn kết được một người bằng hữu không tệ, ngày khác giới thiệu cho người quen biết.”

Cố Dương khó khăn lắm mới kết được một người bạn, tâm tình không tệ nên chia sẻ với nàng.

“Được.”

“Đi thôi.”

“Được.”

Lăng Linh chưa hề hỏi tiếp theo định đi đâu.

Sau khi vừa trải qua sinh tử, nàng đặc biệt quý trọng thời gian ở bên cạnh hắn, trước đó vẫn luôn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hiện giờ khó khăn lắm mới có thể ở cùng nhau.

Hai người vẫn chuyên môn chọn chỗ hẻo lánh để đi.

Kẻ địch của Cố Dương có thể lục soát khắp Đại Chu.

Hắn mới vừa lộ mặt ở Tỉnh châu thành, hôm sau Thẩm Vận đã truy sát tới, có thể thấy được mạng lưới tình báo của Thẩm gia không lồ đến cỡ nào.

Hiện giờ tuy rằng Thẩm Vận đã chết rồi, Thẩm gia không còn tính uy hiếp gì đối với hắn cả, nhưng kẻ thù của hắn lại không chỉ có một mình Thẩm gia.

Cho nên không thể đi qua chỗ có người, đặc biệt là thành thị lớn.

Tốc độ của bọn họ cực kỳ nhanh, khi vào đêm đã đến dãy núi Liên sơn.

Nơi này chính là nơi ban đầu khi Cố Dương xuyên không đã đến, bây giờ trở lại chốn cũ, sơn mạch vô cùng rộng lớn đối với hắn khi đó nhưng lúc này trong mắt hắn lại chẳng qua chỉ như thế mà thôi.

Với tốc độ hiện giờ của hắn, không đến nửa giờ đã có thể đi xuyên qua toàn bộ sơn mạch rồi.

...

Lưu gia thôn vẫn như trước, giống hệt như lúc Cố Dương rời đi.

Hắn đáp xuống trước cửa thôn, nắm tay Lăng Linh đi vào trong thôn.

Lúc này trời đã tối, trong sơn thôn không có sinh hoạt gì về đêm, phần lớn đã đi ngủ.

Hắn nhìn phòng ốc quen thuộc này, trong lòng sinh ra một cảm giác giống như đã trải qua mấy kiếp.

Chương 378: Giải quyết nhân quả

Lần trước rời khỏi đây chẳng qua chỉ là chuyện mười tháng trước mà thôi.

Thôn không hề có một chút thay đổi gì, mà hắn đã từ một thợ săn bình thường không hề có bất cứ sức mạnh gì biến thành cường giả tuyệt đỉnh Pháp Lục tam trọng.

Tên của hấn vang vọng toàn bộ Đại Chu.

Cố Dương đi thẳng đến trước cửa nhà gỗ của hấn, trước cửa đã mọc một ít cỏ dại, trên khung cửa, cây cột bị gãy kia vẫn còn đó.

Hấn vẫn nhớ rõ, trong một đêm mười tháng trước, hấn kích hoạt được hệ thống, tâm tình vui sướng sau khi có chân khí.

Lúc đó hấn đã một quyền đánh gãy cây cột.

Đó là khởi điểm trở thành võ giả của hấn, cả đời hấn đều sẽ không quên.

Cố Dương sờ mặt gãy kia, nói: “Ta sống ở đây hai năm, hai năm kia ta thường xuyên ăn không no bụng.”

Lăng Linh nghe vậy ngẩn người, quan sát căn nhà gỗ có thể nói là đơn sơ này, tương đối khó có thể tưởng tượng được sao Cố Dương có thể ở chỗ này.

“Ai?”

Lúc này một giọng nói cảnh giác vang lên từ bên cạnh.

“Lưu đại ca, là ta.”

Người tới chính là Lưu Thạch Đầu, trong tay hấn còn cầm theo một cây côn gỗ, nghe được giọng nói của hấn thì hơi kinh ngạc: “Cố Dương, là người sao?”

Cố Dương thấy vị cố nhân này, cười nói: “Không phải là ta sao.”

Lưu Thạch Đầu tiến gần lên trước, cẩn thận quan sát, thấy quả nhiên là hấn nên thu côn gỗ ra sau lưng, vỗ vỗ bả vai của hấn, hơi kích động nói: “Trở về là tốt rồi.”

Trong nhà Lưu Thạch Đầu cũng vô cùng đơn sơ, hấn thấp sáng ngọn đèn trên bàn, hơi tiếc nuối nói: “Đáng tiếc không có rượu.”

“Nhìn xem, đây là cái gì?”

Cố Dương giống như làm ảo thuật lấy ra hai vò rượu, là hấn có ý mua trước khi đến đây.

Hấn nói: “Giới thiệu một chút, đây là nữ nhân của ta.”

“Đây là Lưu đại ca, ân nhân cứu mạng của ta.”

Lăng Linh nghe vậy, trịnh trọng cúi người thi lễ: “Bái kiến Lưu đại ca.”

Lưu Thạch Đầu là một người sống trên núi trung thực hiện lành, nào đã từng gặp chuyện như vậy, hơi ngượng ngùng nói: “Nói chuyện này làm gì, nào, uống rượu.”

Nói xong cầm bình rượu uống một ngụm lớn để che giấu sự ngượng ngùng của bản thân.

Cố Dương nói: “Chúc mừng ngươi, ngươi thành công.”

Mười tháng không gặp, Thạch Đầu đã thành công ngưng luyện ra chân khí, trở thành võ giả cửu phẩm.

“Cảm tạ.”

Lưu Thạch Đầu cầm lấy bình rượu cùng một cái với Cố Dương.

Hắn có thể có ngày hôm nay đều nhờ Cố Dương để lại công pháp ngày đó.

Hai người uống đến nửa đêm, Lưu Thạch Đầu cuối cùng không thắng được tử lượng, gục đầu ngủ tại chỗ.

Cố Dương để lại một phần “Huyền Nguyên Công” hoàn chỉnh, cộng thêm một môn quyền pháp, trên đó còn có chú thích do hắn tự mình viết.

Sau đó hắn lại đi gặp trưởng thôn, để lại mấy phần công pháp cơ bản và quyền pháp đao pháp rồi rời đi.

Hắn không để lại thứ quá cao siêu, tất cả đều là công pháp cơ bản. Những thứ này đã đủ để cho Lưu gia thôn dùng rồi. Nếu như công pháp quá cao siêu, trái lại sẽ dẫn đến mối họa cho bọn họ.

Trước mắt Cố Dương chỉ có thể dùng phương thức này để báo đáp ân tình chứa chấp của Lưu gia thôn.

...

Mục đích tiếp theo là Vương gia câu.

“Trước kia nơi này bị một nhóm sơn tặc chiếm cứ, Thanh Chi bị bọn họ bắt đi, suýt chút nữa làm áp trại phu nhân.” Cố Dương hồi tưởng lại truyện lúc mới quen Tô Thanh Chi, vẫn không nhịn được buồn cười.

“Sau này là người anh hùng cứu mỹ nhân?”

“Là nàng dùng ba vạn lượng thuê ta làm bảo tiêu cho nàng, Tri Tinh muội tử nhìn người rất chuẩn.”

Khi nói chuyện, Cố Dương dẫn theo nàng đến một đầm lầy phía sau, nhanh chóng đã tìm được mục tiêu của chuyến đi này.

“Nó quả nhiên vẫn còn đó.”

Trong ao đầm, một bóng đen chui ra, theo bản năng điều khiển nhào về phía bọn họ.

Nhưng vừa đến nửa đường lại giống như cảm ứng được người nào đó nên đột nhiên dừng lại, rồi dùng tốc độ nhanh hơn chạy trốn về phía sau.

“Định chạy?”

Cố Dương chưa hề nâng tay lên, một ngọn lửa màu đỏ thẫm đột nhiên xuất hiện, khẽ quán lấy bóng đen kia, một tiếng thét chói tai cổ quái vang lên, sau đó bóng đen triệt để tiêu tán dưới ngọn lửa.

Bóng đen này chính là một phần thân thể của Thiên Cực đạo nhân.

Trong nhiều lần mô phỏng Cố Dương đã chết trong tay bóng đen này, cách chết cực kỳ thảm, đều bị ăn sạch.

Lăng Linh hơi giật mình: “Thiên Cực đạo nhân?”

“Người biết hắn sao?”

“Su tôn từng nói với ta, hắn là phản đồ lớn nhất của Đạo môn, không ngờ hắn lại trốn thoát khỏi trấn áp. Không ổn rồi, mấy chỗ phong ấn khác sẽ không lỏng ra chứ?”

“Thật ra, ít nhất có hai nơi phong ấn Thiên Cực đạo nhân đã mất đi hiệu lực, chúng nhập lên trên người hoàng đế, sau đó bị

ta giết.”

“Hả?”

Đây là lần đầu tiên Lăng Linh nghe được chuyện này.

Cố Dương nói: “Đi thôi.”

...

Mục đích tiếp theo của Cố Dương chính là Phượng Hoàng thành.

Hắn tới Lưu gia thôn báo ân trước, tiếp theo đến Vương gia câu loại bỏ một phần thân thể của Thiên Cực đạo nhân. Hắn làm theo đề nghị của Văn Giác, có thù báo thù, có ân báo ân, kết thúc nhân quả, hiểu rõ suy nghĩ của mình.

Muốn nói hiểu rõ ý nghĩ, hắn ở trong hiện thực vốn chưa hề gặp phải thất bại gì, một chuyến đi có thể nói gặp thần giết thần, phật chấn giết phật.

Người ở bên ngoài nhìn thì thấy thuận buồm xuôi gió.

Nhưng chỉ có chính hắn mới biết được mình đã té ngã bao nhiêu lần ở trong mô phỏng.

Nếu phải tính cả ân oán tình thù ở trong mấy mô phỏng nữa thì thật sự vô cùng nhiều.

Nhưng mà cho dù như thế nào, cứ thử xem chứ sao.

Xử lý Thẩm Vận xong, cuối cùng hắn cũng có một ít thời gian đi giải quyết việc này.

Kết thúc nhân quả rất đơn giản, cho dù ở trong hiện thực cũng được hay ở trong mô phỏng cũng được, người đã từng giúp hắn thì báo đáp lại.

Người đã từng giết hắn thì giết chết báo thù.

Nếu trong lần mô phỏng nào đó giết hắn, nhưng trong một lần mô phỏng khác lại giúp hắn, vậy ân oán huê nhau.

Cố Dương dẫn theo Lăng Linh đến huyện nha của Phượng Hoàng thành, giết chết huyện tôn trong đó, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Vị huyện tôn này đã từng chơi xỏ hấn trong một lần mô phỏng nào đó.

Tiếp theo bọn họ hành sự ở xung quanh Giang châu, có ân báo ân, có thù báo thù.

Với thực lực của bọn họ hiện giờ, nhưng việc này đều vô cùng dễ dàng.

Võ giả và thế lực khi trước hãm hại hấn đến muốn chết không được muốn sống không xong, nhưng bây giờ chỉ một ngón tay hấn đều có thể ấn chết.

Chương 379: Lỗi suy nghĩ như thế nào?

Trong thời gian vài ngày, Cố Dương đã xử lý xong toàn bộ nhân quả ở Giang châu.

Phải nói là thật sự có một chút hiệu quả, rõ ràng hắn cảm nhận được dường như linh hồn thoải mái một chút.

Trong lòng hắn tương đối phấn chấn.

Nhưng mà tiếp theo chính là một cục xương khá khó nhai – Tào Y Y.

Nữ nhân này, theo lý thuyết kết thù với hắn không phải một hai lần, nhưng nàng cũng đã từng cứu hắn, rất khó nói được rõ rốt cuộc thù hận nhiều hơn hay ân huệ nhiều hơn.

Nhưng nói như thế nào, cứu người tỉnh lại trước đã.

Tào gia ở Ninh châu, mục đích tiếp theo chính là Ninh châu.

Tào gia giống như Vũ gia, đều là thế lực do vị kia của Xích Minh thiên nâng đỡ lên.

Nếu đổi lại là trước kia, xuất phát từ kiêng kỵ thì Cố Dương chắc sẽ không chủ động đi trêu chọc Tào gia.

Nhưng mà lúc này đã không giống ngày xưa nữa rồi.

Bây giờ hắn đã có hai phân thân thần thú cấp Bất Lộ cảnh, một chiêu thức Thiên Nhân Suy Diệt là có thể giết chết được Bất Lộ cảnh nhị trọng.

Cường giả Bất Lộ cảnh bình thường đã không cách nào tạo thành uy hiếp quá lớn cho hắn được.

Cho dù gặp phải đối thủ mà hắn không đánh lại được thì muốn chạy là chạy đi được, không ai có thể đuổi kịp hắn.

Kể cả vị kia của Xích Minh thiên muốn giáng sức mạnh xuống thế giới này, trong quá trình giáng xuống đó thì hắn đã sớm chạy mất rồi.

...

“Nhị gia gia đã nói rằng năm đó chủ lực tấn công Vũ gia thật ra là Cao gia và Tào gia.”

Sau khi tiến vào khu vực của Ninh châu, Lăng Linh mới nói đến chuyện cũ năm đó.

Khi nàng nhắc đến mối thù hận giữa hai gia tộc lại không hề có vẻ mối thù khắc sâu nặng giống như Chung Tử Lâm mà trông thật bình tĩnh.

Khi Vũ gia bị diệt môn thì nàng vẫn còn quá nhỏ tuổi, vẫn chưa hiểu chuyện. Mối thù diệt môn này đều do Vũ Nhị nói cho nàng biết, dĩ nhiên điều này cũng tức là đã qua lời người khác.

“Người đời đều nói thù hận giữa Vũ gia với hoàng thất là do truyền nhân của Bích Tiêu cung gây nên, trên thực tế độc thủ chân chính ở sau màn lại là vị kia.”

Nàng chỉ chỉ lên trên.

Cô Dương tự biết nàng đang nhắc đến ai, có vài phần kinh ngạc.

Hóa ra đây mới là chân tướng giấu ở phía sau lớp sương mù lịch sử sao?

Vũ gia bị giết là do vị kia của Xích Minh thiên đang thanh lý môn hộ?

Nhưng mà cẩn thận ngẫm lại thì cũng hợp tình hợp lý thôi.

“Thiên Nguyên Trảm Thần Quyết” và “Diệt Thần Cứu Thức” rõ ràng đều là thủ đoạn do vị kia của Xích Minh thiên dùng để không chế Vũ gia, Vũ Nhị lại không hề tu luyện hai môn công pháp này.

Nhưng cố tình tư chất của Vũ Nhị lại nghịch thiên, nhanh chóng tu luyện đến Bất Lộ cảnh.

Cho dù nhìn như thế nào thì Vũ gia đều có suy nghĩ khác.

Vị kia của Xích Minh thiên định thanh lý môn hộ là chuyện quá mức bình thường.

Thật ra, với thực lực của Vũ gia, cho dù Tào gia và Cao gia liên thủ, cộng thêm một Xích Tôn giáo thì đều chưa chắc đã phải là đối thủ.

Nhưng mà Vũ gia lại va chạm hoàng thất, cộng thêm một vị Đại Thánh trong Tam Thánh môn ra tay, Vũ gia bị diệt vong đã là chuyện không cách nào tránh khỏi được.

Triệu gia khi đó cũng không phải là Triệu gia hiện giờ.

Cố Dương hỏi: “Vì sao năm đó Tôn Vũ Vi lại định tính kế Vũ gia? Nàng cũng có thù với Vũ gia sao?”

Tôn Vũ Vi chính là vị đệ tử của Bích Tiêu cung trong lời đồn hai mươi mấy năm về trước. Dân gian luôn luôn truyền rằng nàng chính là đầu sỏ hại chết hoàng đế và hại Vũ gia bị diệt môn.

Lăng Linh nghe thấy hần nhắc đến nữ nhân này, vẻ mặt thay đổi thành lạnh như băng: “Nàng có thù oán với Triệu gia, cho nên trăm phương ngàn kế muốn phá đổ giang sơn của Triệu gia, cuối cùng lại tính kế lên trên đầu Vũ gia ta.”

“Có thù oán với Triệu gia sao?”

Chuyện này đã ngoài dự đoán của Cố Dương, không ngờ rằng chân tướng lại là như vậy.

Lăng Linh nói: “Khi ở Hạ triều, lão tổ đã từng có ân huệ với chủ nhân của Hồng Lô. Khi gia tộc gặp chuyện không may thì chính do chủ nhân của Hồng Lô đã phái người cứu ta ra. Ta ở đó vài năm rồi Nhị gia gia mới đến đón ta.”

“Chuyện về Tôn Vũ Vi là do chủ nhân của Hồng Lô nói cho Nhị gia gia. Việc này có dính dáng đến bí mật của Bích Tiêu cung nên Nhị gia gia dặn dò ta không thể nói ra ngoài.”

Lăng Linh hơi áy náy nhìn hần.

Cố Dương hơi kinh ngạc, không ngờ rằng nàng và vị chủ nhân cực kỳ thần bí kia của Hồng Lô còn có mối quan hệ như vậy.

Hần không quá để ý đến chuyện về Tôn Vũ Vi.

Mà hần càng tò mò chuyện về chủ nhân của Hồng Lô kia hơn.

Hắn hỏi: “Chủ nhân Hồng Lô kia là người như thế nào vậy?”

“Thật ra ta chưa từng nhìn thấy hắn đâu, lúc đó người phụ trách chiếu cố ta là một lão gia gia họ Thẩm.”

Cố Dương khá thất vọng.

Có thể nói chủ nhân của Hồng Lô chắc chắn được xếp vào một trong những người mà hắn tò mò nhất trên thế giới này.

Tên này sắp xếp các bảng danh sách như thế nào vậy?

Đáng tiếc, hắn tới Thần Đô nhiều lần như vậy rồi nhưng cũng chưa từng tới Hồng Lô nổi danh thiên hạ đó một lần nào cả.

Thôi, về sau chờ khi gặp được Vũ Nhị rồi lại hỏi hắn.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện như vậy, Ninh châu thành đã ở trong tầm mắt.

...

Người có danh tiếng to lớn nhất, tiếng tăm vang dội nhất của Tào gia hiện giờ chắc chắn là Thương Thánh Tào Côn Bằng, cũng chính là là phụ thân của Tào Y Y.

Hắn không ở lão trạch Tào gia mà xây một sơn trang ở bên ngoài, trên Côn sơn ở ngoài Ninh châu thành hai trăm dặm.

Cố Dương và Lăng Linh đi thẳng tới Côn sơn, đi đến ngoài sơn trang, gõ đại môn của sơn trang.

Chờ sau khi hắn báo tên họ, người gác cửa vội vàng đi vào bẩm báo.

Chỉ chốc lát sau, thị nữ Như Cầm của Tào Côn Bằng đã ra đón, khi nhìn thấy hắn, ánh mắt của nàng cực kỳ phức tạp.

Nàng và Cố Dương từng có duyên phận hai lần.

Lần đầu tiên là khi ở ngoài Trung châu thành, nàng đã tận mắt nhìn thấy hắn tu vi mới chỉ có nhị phẩm nhưng đã đao chém nhất phẩm.

Lần thứ hai là ở Tĩnh châu thành, nàng muốn nhờ hắn hỗ trợ cứu Tào Y Y, khi đó hắn mới vừa đột phá nhất phẩm.

Chương 380: Lỗi suy nghĩ như thế nào? (2)

Cả hai lần tu vi của nàng đều cao hơn Cố Dương.

Ai ngờ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, nam nhân trước mắt này đã là cường giả tuyệt thế cấp bậc Pháp Lực cảnh, có được tu vi ngang hàng với chủ nhân của nàng.

Tương phản mãnh liệt như vậy khiến tâm tình Như Cầm khó có thể bằng phẳng được.

Nàng hít sâu một hơi, nhanh chóng quay trở về vị trí của mình, cúi thấp đầu thi lễ: “Bái kiến Cố công tử, mời vào.”

Cố Dương từng bắt gặp nhiều ánh mắt như vậy rồi nên đã sớm quen, cho nên nhanh chóng cất bước đi vào.

Kiến trúc bên trong sơn trang vô cùng khí thế, kiến trúc bên trong còn rất mới, chắc mới xây trong thời gian mười mấy năm.

Cố Dương được nhận lấy quy cách tiếp đãi cao nhất, toàn bộ sơn trang đều náo động.

Hắn mới vừa ngồi vào trong chính sảnh đã thấy một nam nhân phong thái dũng mãnh đi tới, ánh mắt trông vô cùng ngạo mạn.

Ánh mắt hai người mới vừa chạm nhau, trong không khí giống như thoáng hiện lên tia lửa.

Vẻ mặt lạnh cứng của nam nhân này không khỏi thay đổi: “Không ngờ rằng, trong thời gian mấy tháng thôi mà ngươi đã trưởng thành đến mức độ này rồi, rất tốt!”

Cố Dương nói: “Tào Y Y đâu?”

Hắn và Tào gia nhất định không thể trở thành bằng hữu, đương nhiên không cần khách sáo với nam nhân này làm gì.

“Đi theo ta.”

Tào Côn Bằng cũng hiểu rõ, dẫn theo bọn họ đến thẳng hậu viện.

Bọn họ đi thẳng đến một hang núi ở sau núi, sau đó đi dọc xuống theo hang núi.

Sau khi xuống dưới lòng đất mấy trăm mét, cuối cùng hẳn cũng nhìn thấy Tào Y Y.

Nàng ngậm mình trong một linh trì, trên người quấn một dây mây màu trắng, hai mắt nhắm nghiền, trong lúc hít thở, rất nhiều linh lực đang dưng mãnh vào trong cơ thể nàng, chuyển hóa thành chân nguyên.

Cố Dương vừa liếc mắt đã nhìn ra được hiện giờ nàng đã có tu vi Kim Thân tam trọng rồi, nhưng mà cả người đã mất đi ý thức, giống như hoạt tử nhân.

Tu vi của nàng có thể đột nhiên tăng mạnh trong mấy tháng, ngoại trừ sự giúp đỡ của linh trì này ra, công lao chủ yếu vẫn là dây mây màu trắng kia.

Một đầu khác của nó kéo dài mãi đến hư không, liên tục không ngừng hấp thu sức mạnh huyền diệu để gột rửa thân thể nàng.

Trong miệng nàng còn ngậm một hạt châu, nó đang tản mát ra sức mạnh huyền ảo.

Nhưng mà vì sao nàng lại rơi vào hôn mê?

Cố Dương hỏi: “Nàng sao rồi?”

Tào Côn Bằng nói: “Ý thức của nàng bị lạc trong Huyền Phách châu. Muốn khiến nàng tỉnh lại thì chỉ có thể tiến vào trong thức hải của nàng, mang ý thức của nàng từ Huyền Phách châu về.”

“Huyền Phách châu?”

“Đó là một kỳ vật Thượng Cổ, có thể cấp tốc nâng cao thần thức lên, nhưng mà người có ý chí không kiên định rất dễ dàng bị lạc trong đó.”

Cố Dương hiểu ra.

Tào Côn Bằng dùng phương thức này khiến Tào Y Y cấp tốc tăng tu vi lên

Trong vòng mấy tháng gần ngủ khiến tu vi của nàng từ Phạm cảnh tăng lên đến Kim Thân tam trọng, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên phương pháp như vậy rõ ràng cũng cực kỳ nguy hiểm.

Cái này gọi là tham thì thâm.

Tào Y Y không thể chống đỡ được nên đã biến thành một “hoạt tử nhân”.

Cố Dương đương nhiên biết mục đích Tào Côn Bằng làm vậy hiển nhiên là vì Vạn Tượng động thiên.

Đây là do hần đoán dựa theo kết quả mô phỏng trước đó.

Người giống như Tào Côn Bằng, làm bất cứ chuyện gì đều có mục đích.

Cố Dương hỏi vấn đề mấu chốt nhất: “Tại sao muốn tìm ta?”

Tào Côn Bằng nhìn nữ nhi trong linh trì, giọng điệu không hề có bất cứ biến hóa nào, nói: “Tuy rằng ý thức của nàng bị lạc, nhưng lại theo bản năng bài trừ kẻ xâm nhập từ bên ngoài, phải tìm một người không bị nàng bài trừ thì mới có thể đánh thức nàng được. Ta và Như Cầm đều đã thử, nhưng đều không được.”

Vậy là ta thì sẽ được sao?

Cố Dương vốn định phản bác lại, nhưng nghĩ đến trong mô phỏng lúc trước mình quả thật thành công đánh thức nàng tỉnh lại, nhất thời không khỏi nghẹn lời.

Hắn nhìn Tào Y Y đang ngâm mình trong ao, thật sự không cách nào lý giải được, rốt cuộc lối suy nghĩ của nàng như thế nào.

“Như Cầm sẽ nói cho ngươi biết cách thức đi vào trong thức hải của nàng.”

Tào Côn Bằng nói xong đã xoay người rời đi.

Đây là tôn trọng đối với cường giả cùng cấp bậc, muốn đi vào trong thức hải của Tào Y Y thì ý thức phải thoát khỏi bản thể.

Nếu như hấn ở đây, Cố Dương có thể yên tâm được sao?

Nếu như Cố Dương chỉ có cấp bậc Kim Thân cảnh, đương nhiên hấn không cần lo lắng đến suy nghĩ của đối phương.

Nhưng kẻ này đã là Pháp Lực tam trọng, tu vi không hề kém hấn thì hấn phải thận trọng đối đãi.

Khi người có được đầy đủ thực lực thì có thể nhận được sự tôn trọng tương ứng.

Tào Côn Bằng rời đi, chỉ để lại ba người Như Cầm, Cố Dương và Lăng Linh ở đó.

Như Cầm nói cách rút ý thức ra cho Cố Dương, cuối cùng nói: “Nếu như khi ý thức của công tử tiến vào trong thức hải của tiểu thư mà bị bài trừ thì tuyệt đối không thể cố ý tiến vào, như vậy sẽ tạo thành tổn thương không thể cứu vãn cho tiểu thư.”

Đây chẳng phải là nguyên thần xuất khiếu sao?

Cố Dương cảm thấy hơi ngạc nhiên, phương pháp lấy ý thức ra này cực kỳ cao minh, không chỉ có thể khiến cho ý thức tiến vào trong thức hải của người khác, còn có thể suy diễn nữa.

Rất giống với phương pháp nguyên thần xuất khiếu trong truyền thuyết.

Nhưng mà nguyên thần xuất khiếu là phương pháp vô cùng nguy hiểm, chưa tới Thiên Nhân cảnh, nguyên thần tương đối yếu ớt.

Cố Dương nhẩm đọc đoạn khẩu quyết kia trong lòng vài lần, chẳng mấy chốc đã hiểu rõ.

Phương pháp nguyên thần xuất khiếu này cũng chẳng khó lắm, mấu chốt ở ngay trong bí quyết, không có ai dạy, tự mình cân nhắc, tốn bao nhiêu thời gian cũng khó mà suy nghĩ ra được.

Nếu như có người dạy thì rất dễ dàng nắm bắt được.

Bởi vì tu vi của hấn đã đủ, cộng thêm việc hấn tu luyện “Luyện Thần Thiên” của Cửu Thiên Ngự Thần Quyết, có lượng lớn nội dung về nguyên thần nên đương nhiên học rất nhanh.

Hắn nhắm mắt lại, khiến nguyên thần bay ra khỏi khe hở ở trên thiên linh cái, nháy mắt hắn đã cảm nhận được ánh sáng trước nay chưa từng có.

Nguyên thần đã xuất khiếu!

Lập tức, hắn cảm nhận được một cơn lạnh thấu xương đánh úp lại, giống như đang rơi vào trong một môi trường vô cùng lạnh lẽo, nguyên thần đã bị thương.

Hắn theo bản năng trở về trong thân thể mới cảm nhận được một chút ấm áp.

Đáng sợ!

Chương 381: Vạn Tượng động thiên

Cố Dương còn sợ hãi, nguyên thần của hắn chỉ dừng lại ở bên ngoài không đến một giây mà giống như đã bị thương vì lạnh rồi.

Chỉ cần vài giây thôi, nguyên thần của hắn sẽ triệt để tiêu tán.

“Sao có thể như vậy chứ?”

Trong lòng hắn hơi nghi hoặc.

“Luyện Thần Thiên” của hắn đã tu luyện đến tầng thứ sáu, nguyên thần còn mạnh hơn Pháp Lực cảnh khác đến sáu lần, nhưng lại vẫn còn yếu ớt như thế.

“Cảm giác giống như chỉ cần một trận gió thôi, nguyên thần đã gần như bị thổi tan.”

Cố Dương nhớ lại cảm giác mới vừa rồi, chỉ có thể nói môi trường bên ngoài rất ác liệt đối với nguyên thần.

Xem ra không đến Thiên Nhân cảnh thì nguyên thần xuất khiếu chính là tự tìm đường chết.

Chẳng trách loại pháp thuật này gần như đã thất truyền, hắn đã mô phỏng nhiều lần như vậy rồi mà chưa bao giờ học nó.

Pháp thuật này không hề có bất cứ tác dụng nào đối với võ giả Thiên Nhân trở xuống, mà khi dùng tương đương với tự sát.

Nhưng không thể nói nó hoàn toàn vô dụng được, tình huống giống như Tào Y Y hiện giờ có thể phát huy được công dụng.

“Được rồi.”

Cố Dương nói, đi vào trong hồ, tay đề lên trên đỉnh đầu Tào Y Y, nhắm hai mắt lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, nguyên thần của hắn đã thoát khỏi thân thể, tiến vào trong một nơi kỳ lạ.

Đập vào mắt hắn là một sa mạc hoang vu, ngoại trừ cát vàng đầy trời ra thì không có gì khác nữa.

Nhưng mà hắn quả thật không bị nhận lấy cảm giác bài trừ.

“Làm thế nào mới tìm được ý thức của nàng đây?”

Hắn quay đầu nhìn xung quanh, khắp nơi đều là sa mạc mênh mông vô bờ, thấy hơi khó khăn.

Đột nhiên, đuôi khóe mắt hắn thoáng thấy một vệt xanh, nên bay sang bên đó.

Đó là một bãi cỏ màu xanh, nhưng chỉ nhỏ nhỏ mà thôi, bên cạnh còn có một cây hoa nở ra đóa hoa màu đen, đang lắc lư theo gió.

Không trung còn có một quả cầu màu trắng đang lơ lửng.

Cố Dương tiến đến gần, quả cầu chiếu ra một hình ảnh.

Một thiếu phụ không nhìn rõ mặt đang đẩy một chiếc xích đu, người ngồi trên xích đu là một tiểu cô nương chừng ba bốn tuổi, mỗi lần đu lên cao cao sẽ bật cười khanh khách.

Trên khuôn mặt của tiểu cô nương kia có thể mơ hồ nhìn ra được bóng dáng của Tào Y Y.

Quả cầu này hiển nhiên là Huyền Phách châu.

Nàng bị nhốt trong Huyền Phách châu chính bởi vì mãi chơi đu dây ư?

Cố Dương không biết nên nói gì cho phải.

Mỗi một người không bình thường đều có một thời thơ ấu bất hạnh sao?

Đột nhiên, tiểu Tào Y Y trong đó ngẩng đầu lên, thấy hấn đi tới, vui vẻ nói: “Người cũng đi vào chơi đi.”

Bàn tay Cố Dương vừa chạm vào hạt châu này, cả người đã bị hút vào trong đó, xuất hiện trong một viện, đứng đối diện nữ nhân không nhìn rõ diện mạo.

Tiểu Tào Y Y vui sướng nói: “Người ngồi bên kia, chơi vui lắm.”

Bên cạnh đột nhiên xuất hiện thêm một chiếc xích đu.

Cố Dương không hề nhúc nhích, nói với nàng: “Chơi hơi lâu rồi, cần phải đi thôi.”

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng bĩu ra, la lớn lên: “Ta không đi, ta còn muốn chơi. Ta muốn người cùng chơi đùa với ta.”

“Ta không có thời gian ở trong này chơi với người, dừng lại.” Giọng Cố Dương rất cứng rắn.

Nàng không vui vẻ gì nói: “Người không chơi với ta phải không?”

“Ta đến đây để mang người đi.”

“Ta không muốn đi, nơi này chơi rất vui, ta không đi đâu.”

“Người không đi, vậy thì ta sẽ đi.”

Cố Dương nói xong, giả bộ như định rời đi.

Lúc này, cuối cùng xích đu cũng dừng lại.

Tiểu Tào Y Y gào lên: “Ta không cho người đi.”

Lập tức, phong cảnh bốn phía thay đổi, biến thành một nhà giam, chặn kín toàn bộ bốn phía lại.

Nàng nói: “Ta muốn người vĩnh viễn ở trong này chơi với ta.”

Cố Dương lắc đầu nói: “Thứ này không chặn được ta đâu.”

Dứt lời, một Thông Thiên Thần Viên đã xuất hiện, hình thể không ngừng lớn lên, bỗng chốc đã xóc nóc nhà lên, xuất hiện một lối đi thông ra bên ngoài.

Hấn nói: “Từ nay về sau, nhân quả giữa ta và người đã xong.”

Sau đó hấn nhảy ra.

Người nhảy ra sa mạc bên ngoài.

“Đừng đi mà!”

Tiểu Tào Y Y ở bên trong nóng nẩy, dẫm mạnh chân xuống, cũng nhảy ra theo.

Sau đó, tất cả mọi thứ bắt đầu sụp đổ, nữ nhân không nhìn rõ mặt kia cũng tiêu tán theo.

Khi nàng nhảy ra khỏi quả cầu kia, đặt chân xuống mặt đất, toàn bộ không gian lập tức biến đổi, vô số thực vật xuất hiện từ dưới đất cát.

Trong nháy mắt, sa mạc hoang vu đã biến thành thảo nguyên, còn có vô số cây cối mọc lên, thay đổi thành sức sống bừng bừng.

Tào Y Y vẫn có dáng vẻ bốn năm tuổi, cầu khẩn nói: “Đừng rời khỏi ta!”

Cố Dương quay đầu lại nhìn nàng, không nói gì cả, bay ra khỏi không gian này.

...

Bên ngoài, Lăng Linh và Như Cẩm đứng đó, vẻ mặt đều hơi lo lắng.

Lăng Linh đang lo lắng cho Cố Dương.

Còn Như Cẩm lại lo lắng cho Tào Y Y.

Chuyện liên quan đến nguyên thần tương đối nguy hiểm, lỡ sơ sẩy, nguyên thần bị hao tổn, đó chính là tổn thương không thể nào cứu vãn được, sao mà Lăng Linh không lo lắng cho được.

Mười mấy giây trôi qua, thân thể của Tào Y Y đột nhiên chấn động, tròng mắt dưới mi mắt bắt đầu giật giật.

Như Cẩm nhìn thấy mà mừng rỡ, thời gian dài như vậy, đây là lần đầu tiên thân thể của tiểu thư có phản ứng.

Quả nhiên tìm Cố Dương là chuẩn xác.

Tiểu thư thật sự rất tình thâm sâu với nam nhân này.

Trước đó nàng mới chỉ hoài nghi như vậy thôi, nhưng hiện giờ cuối cùng nàng đã tin tưởng điều này rồi.

Lúc này, Cố Dương đã mở mắt ra, bay lên trên bờ, còn chưa nói gì đã cảm ứng được khí tức của Tào Côn Bằng đang cấp tốc đến gần.

Bên kia, Tào Y Y trong linh trì chợt mở to mắt ra, tỉnh lại.

Dây mây màu trắng đang quấn quanh trên người nàng tự động thả lỏng ra, rơi vào trong tay nàng, một đầu của nó vẫn đâm vào trong hư vô.

Nàng kêu to một tiếng: “Cố Dương!”

Lập tức, một luồng dao động kỳ dị đã khẽ quán lấy Cố Dương.

Hắn không hề giãy giụa, một tay ôm Lăng Linh đang đứng bên cạnh vào trong lòng.

Trong tức khắc, bọn họ đã bị kéo vào trong hư không.

“Không!”

Lúc này Tào Côn Bằng đã chạy đến, hơi tức giận hét lớn lên.

Nhưng mà hắn vẫn chậm một bước rồi, không thể ngăn cản được nữa.

...

Sau một trận trời đất ngả nghiêng, ba người Cố Dương xuất hiện trong một khe núi, bốn phía đều là thực vật xanh um tốt tươi.

Nơi này chính là Vạn Tượng động thiên!

Chương 382: Hư Không tiên đăng

Lần này Cố Dương đến tìm Tào Y Y, ngoại trừ định kết thúc nhân quả với nàng ra còn muốn tiến vào trong Vạn Tượng động thiên này.

Cảm giác nơi này mang đến cho hắn khá tương tự với Thủy Nguyệt động thiên.

“Hả?”

Đột nhiên, hắn cảm ứng được hai khí tức quen thuộc, không khỏi lấy làm kỳ lạ: “Các nàng cũng đã tới Vạn Tượng động thiên rồi sao?”

Hai khí tức kia chính là của hai nữ tử Tinh Linh mà hắn đã từng gặp được ở trên con thuyền với Chung Tử Lâm cách đây không lâu.

Côn sơn ngoài thành Tinh Châu, hai người đang lén lút đi vào chân núi, không kinh động đến bất cứ ai.

Hai người này chính là công chúa Tinh Linh Y Phù sử dụng pháp thuật thay đổi hình dạng và pháp sư truyền kỳ Cát Thụy Ti của Tinh Linh tộc.

“Là chỗ này.”

Cát Thụy Ti lấy ấn tử bằng ngọc kia ra, dựa vào pháp thuật truyền kỳ đặc biệt của Tinh Linh tộc, vạn vật hữu linh, mạnh mẽ kích hoạt thần khí này.

Lập tức, một vệt sáng trắng bắn ra khỏi ngọc tử, hướng thẳng về phía chân trời.

“Mở!”

Cát Thụy Ti nhanh chóng cảm ứng được cửa vào của vị diện kia, sử dụng thần khí trong tay, mở ra một cánh cửa.

Hai người bước vào trong cánh cửa kia.

Sau khi bóng dáng của bọn họ biến mất, cánh cửa cũng theo đó mà biến mất, tất cả lại khôi phục về nguyên trạng.

Sau hai giây, một bóng người giống như đột nhiên xuất hiện, nhìn vị trí cửa vào không gian vừa khép lại, im lặng không nói gì.

...

Sau khi tiến vào vị diện kia, Cát Thụy Ti và Y Phù cảm nhận được sức sống tràn trề của thế giới này, trong lòng cũng trở nên cực kì thoải mái.

Y Phù ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Ồ đây, ta như được trở lại trong vòng tay của mẫu thụ, tất cả đều tốt đẹp như vậy.”

Cát Thụy Ti tỏ vẻ thành kính nói: “Đây là nơi ban ân của mẫu thần.”

“Nếu như Tinh Linh tộc chúng ta có thể chuyển qua đây, sinh sống ở nơi này, vậy thì đó là chuyện tốt đẹp đến nhường nào.”
Y Phù cực kỳ khao khát.

Tinh Linh tộc, trời sinh đã có thể trao đổi với nguyên khí trời đất, cực kì nhạy cảm với môi trường.

Cho dù là ở Tây Đê đại lục, hay là đến Thần Châu đại lục, bọn họ đều có thể cảm nhận được một loại cảm giác áp lực, nhưng sau khi đến vị diện này, loại cảm giác áp lực đó đã biến mất.

Bọn họ cảm nhận được một sự thoải mái mà trước nay chưa từng có.

Đột nhiên, Y Phù dựng thẳng ngón tay ở trên môi, nhỏ giọng nói: “Bên đó có người.”

“Là triệu hoán sư gian ác kia.”

Y Phù là nguyên tố chi thể trời sinh, cực kỳ quen thuộc về nguyên tố thiên địa.

Cho dù đối phương cố ý che giấu sức mạnh, nàng vẫn lập tức nhận ra, một kẻ trong số đó chính là triệu hoán sư gian ác từng gặp ở trên biển kia.

Đến bây giờ, nàng vẫn chưa từng quên sinh vật xinh đẹp thánh thiện kia, vẫn luôn canh cánh trong lòng việc nó bị nhân loại bắt làm nô dịch.

“Sao lại là hắn?”

Cát Thụy Ti cực kỳ kiêng dè nam nhân này.

Nàng cũng là Truyền Kỳ, ở trên biển rộng, chính mắt nàng nhìn thấy người này sử dụng một loại pháp thuật đáng sợ, giết chết vị Truyền Kỳ nhị giai kia.

Uy lực của pháp thuật đó còn khủng bố hơn cả cảm chú, rất có thể là pháp thuật Thần cấp mà chỉ có Bán Thần mới có thể nắm giữ.

Bước vào trong vị diện này mà cũng có thể gặp được hấn, điều này khiến trong lòng nàng có một loại dự cảm không tốt lắm.

Giống như là thân mệnh vận cố ý sắp đặt.

“Đi.”

Cát Thụy Ti kéo theo Y Phù, nhanh chóng rời đi, không muốn chạm trán với tên nam nhân kia.

...

“Ai?”

Bên kia, Lăng Linh nghe thấy lời nói của Cố Dương, nhìn về phía hấn đang nhìn, hỏi.

“Hai dị tộc.”

Cố Dương thu ánh mắt lại, cho dù hai nữ tử của Tinh Linh tộc kia có mục đích gì, hấn cũng không muốn xen vào việc của người khác.

Đột nhiên, hấn duỗi tay ra, bắt được một nhánh đăng trong suốt như bạch ngọc từ trong hư không.

Nhánh đăng này chỉ thiếu một chút nữa là đã đánh trúng Lăng Linh.

Vẻ mặt Cố Dương trầm xuống, nhìn về phía Tào Y Y, cảnh cáo nói: “Còn có lần sau, ta ném ngươi ở chỗ này một mình.”

Vừa rồi, Tào Y Y lợi dụng khi bọn họ nói chuyện, đột nhiên sử dụng nhánh đăng này đánh lên Lăng Linh.

Nếu không phải lực chú ý của Cố Dương vẫn luôn ở trên người nàng, Lăng Linh chắc chắn bị đánh trúng là cái chắc.

Nữ nhân điên Tào Y Y này, xuống tay cũng thật là tàn nhẫn.

Nhánh đăng này giống như một loại tuyệt thế thân binh, hơn nữa còn có thể dung nhập vào trong hư không, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Nàng lấy nhánh đăng về, chỉ thấy nó quấn lên cánh tay của nàng, biến thành hình xăm.

“Nàng là ai?”

Trong mắt của nàng có địch ý không hề che giấu.

Cố Dương nói: “Chuyện này có liên quan gì đến ngươi sao?”

Tào Y Y quay lại nhìn hắn, nhìn hắn từ trên xuống dưới, nhíu mày: “Tại sao ngươi trở nên mạnh như vậy?”

Điều này khiến nàng cực kỳ bất mãn.

Nàng chấp nhận liều lĩnh những mạo hiểm kỳ lạ để có được tu vi như vậy.

Vốn cho rằng sau khi bản thân thành công lần này là có thể đề đầu Cố Dương, sau đó sai hắn đi hướng đông, hắn hẳn tuyệt đối không dám đi hướng tây.

Kết quả vẫn còn kém hắn rất xa.

Cố Dương không thèm để ý đến nàng, nói với Lăng Linh: “Chúng ta đi.” Sau đó hắn phóng lên, bay hướng về một hướng nào đó.

“Đợi ta với.”

Tào Y Y vội vã đuổi theo.

...

.....

Khi đến một thế giới xa lạ, điều quan trọng nhất chính là thăm dò tình hình cơ bản của thế giới này.

Cố Dương nghĩ như vậy, hai nữ tử Tinh Linh kia cũng nghĩ như vậy.

Chẳng qua hai bên không đi cùng một hướng, chia tách đến thành thị khác nhau.

Nơi ba người Cố Dương đến chính là một thị trấn nhỏ, ban ngày hỏi thăm tin tức, đến buổi tối thì tìm nơi nghỉ ngơi.

Từ sáng đến tối chỉ nghe được một chút tin tức cơ bản.

Trong thế giới này, Vạn Tượng môn là gia tộc thống trị, hệ thống tu hành có phần giống với Thủy Nguyệt động thiên.

Cố Dương trầm suy nghĩ: “Án tì của Ninh vương kia nửa tháng sau sẽ xuất hiện ở Bình sơn, trong tay của một vị tu sĩ

Nguyên Anh kỳ. ”

Đây chính là nguyên nhân hấn đi theo Tào Y Y đến Vạn Tượng động thiên.

Chương 383: Chí Dương đình

Trước khi đến Ninh Châu, hấn đã tiến hành một lần mô phỏng, không những thuận lợi cứu được Tào Y Y, mà còn lấy được khối ấn tử thứ bảy ở trong Vạn Tượng động thiên, học được “Thần U Quyết”.

Mặc dù Vạn Tượng động thiên nguy hiểm, nhưng vì khối ấn tử đó, có xuất hiện một chút nguy hiểm cũng đáng giá.

Dù sao lúc ấn tử vừa đến tay, hấn sẽ lập tức rời khỏi Vạn Tượng động thiên.

Đáng tiếc đây chỉ là một thị trấn nhỏ, tin tức thăm dò được không mấy hữu dụng.

Tốt nhất là ngày mai nên đến một thành thị lớn hơn.

Nhưng có một chuyện khiến Cố Dương cảm thấy rất tò mò.

Tại sao ngôn ngữ chữ viết được sử dụng trong Vạn Tượng động thiên lại không giống với Đại Chu ?

Hấn đã từng đến vài động thiên như Thủy Nguyệt động thiên, Kim Đình động thiên và Hoàng Tuyền động thiên, chữ viết và ngôn ngữ đều thống nhất.

Điều này không thể không khiến người ta sinh ra liên tưởng.

Điều này có nghĩa là nhân loại của bốn động thiên này có cùng ngôn ngữ cùng loại với Đại Chu.

Cốc cốc.

Lúc này, có người ở bên ngoài gõ cửa.

“Két” một tiếng, cánh cửa đẩy ra từ bên ngoài, Tào Y Y xách theo một cái giỏ đi vào: “Cố Dương, ta làm một chút đồ ăn cho người. ”

Cố Dương nhìn đồ ăn có hình dáng khả nghi trong giỏ, mặt không thay đổi nói: “Ta không ăn.”

Sau khi đến Pháp Lực cảnh, hắn đã có thể tích cốc, không cần ăn gì cả.

Hắn không phải không ăn, mà là không muốn ăn đồ nàng mang đến, ai biết trong đó có bỏ thêm thứ gì kỳ lạ hay không.

Tào Y Y cũng không để ý, lấy cành cây nhỏ giống như bạch ngọc kia ra, có chút đắc ý nói: “Người có biết đây là cái gì không?”

Không đợi hắn hỏi nàng đã chủ động nói: “Đây là Hư Không tiên đằng, ở thời kỳ Thượng Cổ, cũng là vật kỳ lạ cực kỳ hiếm gặp, là pháp bảo trời sinh, có thể phá vỡ hư không.”

“Tào Côn Bằng vì món đồ này mà hại chết mẫu thân của ta. Nhưng hắn không ngờ được, Hư Không tiên đằng này chỉ nhận huyết mạch của mẫu thân ta, hắn căn bản không thể khống chế sử dụng.”

“Hắn muốn lợi dụng ta để khống chế tiên đằng, thế nhưng ta không làm theo mong muốn của hắn. Ta không tu luyện, hắn cũng chẳng làm gì được ta.”

Nói tới đây, nàng cười vô cùng đắc ý.

“Hư Không tiên đằng này, không có tu vi Thần Thông cảnh thì căn bản không cách nào nhận chủ. Hắn hao hết tâm tư, tìm được một linh tri, còn chuẩn bị một viên Huyền Phách châu để khiến ta nhanh chóng thăng cấp tu vi, nhưng không có sự phối hợp của ta thì cũng vô dụng.”

“Hừ, người luôn ỷ vào võ công ức hiếp ta, ta đã nghĩ sẽ có một ngày, ta phải trở nên mạnh hơn người, để người biết sự lợi hại của ta. Cho nên, ta thay đổi chủ ý.”

“Dù vậy, ta cũng sẽ không để hắn thực hiện được. Ta biết, hắn muốn đến thế giới động thiên này. Ta không dẫn hắn đến.”

“Ta còn biết, hắn làm tất cả những chuyện này là vì một món linh bảo, người muốn biết không?”

Linh bảo?

Có Dương hiểu rất rõ, Tào Côn Bằng tốn nhiều sức lực như vậy, đương nhiên là có mưu đồ rất lớn.

Hoặc là vì tu vi có thể tăng thêm một bậc, hoặc là vì pháp bảo có uy lực cường đại.

Một món linh bảo có thể khiến một nhân vật như Tào Côn Bằng rung động.

Hắn lạnh nhạt nói: “Ta không có hứng thú với linh bảo.”

Lời nói này là thật, trong tay hắn còn có hai món linh bảo Thượng Cổ là Cửu Thần đỉnh, thế nhưng chẳng có tác dụng gì, đến bây giờ vẫn chưa thể dùng chúng để ngăn địch.

Đừng nói linh bảo, pháp bảo trong tay hắn còn có một đồng, đến giờ chưa có thời gian luyện hóa, cũng chẳng có công dụng gì.

Mặc dù linh bảo tốt, nhưng bây giờ đối với hắn mà nói lại không có tác dụng quá lớn, không đáng mạo hiểm để tranh giành.

Tào Y Y vốn tưởng rằng tung ra tin tức quan trọng này, hắn nhất định sẽ rất kinh ngạc, cảm thấy rất hứng thú, ai ngờ hắn vẫn tỏ vẻ không hứng thú.

Linh bảo cũng không cảm thấy hứng thú?

Nụ cười trên mặt nàng đông cứng lại.

Không phải nam nhân đều cảm thấy rất hứng thú với công pháp, đan dược và thần binh cường đại sao?

Đó chính là linh bảo đấy!

Tào Côn Bằng vì món linh bảo kia tốn bao tâm tư tiếp cận mẫu thân nàng, lừa gạt không được thì lên kế hoạch hại chết mẫu thân nàng, cướp lấy Hư Không tiên đăng.

Sau này, hắn phát hiện bản thân không cách nào luyện hóa Hư Không tiên đăng, lại tính kế lên đầu nàng.

Vì thế, hắn mưu đồ trong mười mấy năm, tìm được linh trì và Huyền Phách châu kia đúng là không biết đã tiêu tốn bao nhiêu tâm tư.

Mục đích chính là khiến nàng có thể nhanh chóng đột phá đến Thần Thông cảnh, không chế Hư Không tiên đăng.

Tào Côn Bằng vì món linh bảo đó dốc hết tâm huyết, của cải cũng lấy ra hơn phân nửa.

Cô Dương lại chỉ nói một câu không có hứng thú nhẹ bẫng, coi thường linh bảo.

Lập tức khiến nàng không biết làm thế nào cho phải.

Tào Y Y còn cho rằng hẳn không biết rõ giá trị của linh bảo, vội vàng nói: “Đó chính là linh bảo từ Thượng Cổ lưu truyền đến nay, tên là Chí Dương đỉnh, chí dương chí cương, chuyên khắc các loại âm tà ma quỷ...”

Chí Dương đỉnh?

Cô Dương nghe miêu tả của nàng, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra.

Món đề này vừa nghe đã biết là sử dụng đề đối phó với vị kia của Xích Minh thiên kia.

Xem ra không đơn giản là Vũ gia, đến cả Tào gia cũng hai lòng với Xích Minh thiên, muốn thoát khỏi khống chế của vị kia.

Đây là chuyện tốt.

Nếu như Tào gia trở mặt, đối với thế lực của Xích Minh thiên mà nói thì sẽ là một sự suy yếu rất lớn.

Lực lượng mà Xích Minh thiên khống chế bây giờ gồm có ba gia tộc là Tào gia, Cao gia và Xích Tôn giáo.

Xích Tôn giáo chắc chắn là trung thành nhất, nhưng giáo chủ Xích Nhật đã bị hấn xử lý. Trong thời gian ngắn, nó hẳn là rất khó để chế tạo ra một vị Bất Lậu cảnh.

Tào gia có dã tâm khác, vậy còn Cao gia thì sao?

Cô Dương không khỏi nghĩ đến Cao Phàm, cái tên này không ngại hạn chế tu vi, mai danh ẩn tích, rất có thể cũng là vì để thoát khỏi khống chế của vị kia.

Muốn diệt trừ triệt để vị kia của Xích Minh thiên cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Lão giả thần bí mà hắn gặp được ở Hoàng Tuyền động thiên từng nói, nó đã cùng với Xích Minh thiên hợp thành một thể, muốn giết chết nó, chỉ có cách hủy diệt cả Xích Minh thiên.

Chương 384: Chí Dương đình (2)

Thật đúng là rắc rối.

Hủy diệt cả thế giới, phải có thực lực như thế nào mới có thể làm được?

Nhưng chỉ cần chặt đứt tất cả xúc tu nó vươn đến thế giới này, vậy thì sẽ không có mối đe dọa nào đối với hắn nữa.

Những xúc tu này chính là Tào gia, Cao gia hay Xích Tôn giáo vân vân.

Cố Dương ngẫm nghĩ, lại nảy sinh một chút hứng thú với Chí Dương đình này.

Nếu như Chí Dương đình này thật sự giống như Tào Y Y nói, chuyên khắc tà tông, không chỉ có thể sử dụng để đối phó với vị kia của Xích Minh thiên, mà còn có thể đối phó với những quỷ vật của Hoàng Tuyền động thiên.

Hắn hỏi: “Vậy người biết linh bảo đó ở đâu không?”

Tào Y Y sững sốt, ánh mắt có chút né tránh: “Ồm... Thăm dò một chút chẳng phải sẽ biết sao?”

Cố Dương cố ý làm vậy, cho dù là Tào Côn Bằng hay là Tào Y Y thì chắc chắn đều chưa từng đến Vạn Tượng động thiên, làm sao có thể biết được vị trí cụ thể của Chí Dương đình chứ?

“Người có thể đi ra ngoài được rồi.”

Sau khi đuổi nàng đi, Cố Dương mở hệ thống ra.

Lần này, hắn lại gặp phải hai nữ tử của Tinh Linh tộc, mà ở trong lần mô phỏng trước căn bản không nói tới chuyện này.

Hắn lo sẽ xảy ra biến cố nào đó, định tiến hành mô phỏng lần nữa.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao bốn mươi điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực tam trọng, người ở trên Đông Hải, hợp lực với Chung Tử Lâm, đánh chết Thẩm Vận.]

[Hai ngày sau, người đi đến Ninh châu, cùng với Tào Y Y đi vào Vạn Tượng động thiên.]

[Các người đi đến Côn sơn tìm kiếm Chí Dương đỉnh, bắt gặp hai nữ tử của Tinh Linh tộc bị người khác bao vây tấn công, lúc thấy bọn họ sắp bị hai vị cường giả Nguyên Anh cảnh đánh chết.]

[Người lập tức ra tay, cuối cùng với một thức Thiên Nhân Suy Diệt, người đánh chết hai vị cường giả Nguyên Anh cảnh, hai hóa thân thần thú cũng bỏ mình, bản thân người bị trọng thương.]

[Người lấy được Chí Dương đỉnh và một Cửu Châu ấn. Tào Y Y đang định sử dụng Hư Không tiên đằng mở không gian ra, rời khỏi động thiên này, nhưng lại phát hiện không gian bị phong tỏa.]

[Sau đó, một vị cường giả Thiên Nhân cảnh giáng lâm, bắt sống các người.]

[Vạn Tượng môn lấy tính mạng của người uy hiếp, bắt Tào Y Y mở ra cánh cửa không gian, sau đó ồ ạt xâm lấn Thần Châu.]

[Người bị giam giữ ở trong ngục, năm năm sau, người chết vì bị thương nặng mà không chữa trị, hưởng thọ hai mươi bảy tuổi.]

Quả nhiên thay đổi rồi.

Cố Dương có chút vui mừng, cũng may bản thân đủ nhạy bén, nếu không lần này gặp phải hai vị cường giả Nguyên Anh cảnh thì cũng đủ để hấn ăn no đòn.

Trong lần mô phỏng trước, hắn chỉ gặp một vị cường giả Nguyên Anh cảnh, sau đó dễ dàng xử lý đối phương, lấy được đồ rời rời khỏi Vạn Tượng động thiên.

Hơn nữa hắn cũng không lấy Chí Dương đỉnh, chỉ lấy một khối Cửu Châu ấn.

Nói cách khác, Chí Dương đỉnh đang ở trong tay của một cường giả Nguyên Anh kỳ khác.

“Như vậy xem ra chắc chắn thực lực của cường giả Nguyên Anh cầm Chí Dương đỉnh trong tay kia cực kỳ cường đại.”

Hai hóa thân thần thú đều chết, cuối cùng hắn sử dụng đến Thiên Nhân Suy Diệt mới có thể giết chết hai người kia, bản thân cũng bị phản phệ và bị thương nặng, chỉ có thể nói là thắng thảm.

Đến cuối cùng còn kinh động đến cả cường giả Thiên Nhân của Vạn Tượng động thiên, cuối cùng hắn bị bắt sống, dẫn đến việc Vạn Tượng môn xâm lược sớm hơn mười mấy năm.

Lúc này, Tần Vũ còn chưa đạt tới Thiên Nhân, tu vi của Diệp Lăng Ba cũng rất thấp.

Viện trưởng Văn viện chỉ còn lại một hơi thở, một mình Lạc vương có thể chống chọi được sao?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi bảy tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm hai mươi bảy tuổi.]

Cố Dương không chọn, đóng hệ thống lại.

Sau đó, hắn lấy một cái vòng màu đen ra, đó chính là pháp bảo Huyền Quang tráo.

Pháp bảo này lấy được từ chỗ Tịch Hàn phong chủ của Thủy Nguyệt động thiên, là một pháp bảo có tính chất phòng thủ cực kỳ hiếm thấy. Vòng bảo hộ này cực kỳ rắn chắc, có thể chống lại một đòn toàn lực của Bất Lộ cảnh.

Thời khắc máu chốt có thể sử dụng để bảo vệ tính mạng.

Trong tay hắn có rất nhiều pháp bảo, thế nhưng thứ mà hắn coi trọng nhất chính Huyền Quang tráo, cho dù là bản thân dùng, hay là dùng để bảo vệ người bên cạnh thì đều vô cùng hữu dụng.

Chẳng qua lạc ấn pháp lực bên trong Huyền Quang tráo cực kỳ ngoan cố, mặc cho hắn sử dụng pháp lực bào mòn như thế nào cũng sẽ không chịu xê dịch.

Hơn nữa, lạc ấn pháp lực trong Huyền Quang tráo rõ ràng không phải của Tịch Hàn sơn chủ, hiển nhiên chủ nhân của nó là một người khác, hơn nữa, tu vi hơn hẳn Tịch Hàn sơn chủ.

Cố Dương chỉ có thể sử dụng dùng công phu nước chảy đá mòn, từ từ luyện chế nó.

Cho dù lạc ấn ngoan cố cỡ nào thì cũng có một ngày bị mài mòn.

Theo tu vi càng ngày càng cao của hắn, quá trình này sẽ càng lúc càng nhanh.

Sau khi hắn đến Pháp Lực tam trọng, cuối cùng lạc ấn pháp lực đó cũng bắt đầu buông lỏng, hắn dự đoán qua khoảng tám ngày mười ngày nữa thì có thể xóa bỏ hoàn toàn, không chế món pháp bảo này.

...

.....

Ngày hôm sau, ba người Cố Dương hỏi được phương hướng đại khái của Côn sơn, đi về phía Côn sơn.

Vì đề đề phòng dẫn tới phiền phức không cần thiết, ba người đều nguy trang tu vi, điệu bộ vô cùng khiêm tốn.

Khi đi đến thành thị lớn, bọn họ nghe ngóng tin tức, cuối cùng cũng biết vị cường giả Nguyên Anh cảnh ở Côn sơn kia tên là gì.

Người đó tên là Côn Dương thượng nhân, là cường giả Nguyên Anh trung kỳ, là cánh tay đắc lực dưới trướng một vị

vực chủ của Vạn Tượng môn, nghe nói trong tay giữ một món linh bảo, thực lực đủ để sánh với đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Hắn còn có một vị đạo lữ, tên là Tử Ngọc tán nhân, Nguyên Anh sơ kỳ, cũng là trưởng lão của Vạn Tượng môn.

Hai người phụ trách trấn thủ Đại Nguyệt hoàng triều, tách biệt khỏi sự tồn tại của hoàng thất.

Chương 385: Gặp mặt

Côn sơn là tiên sơn nổi tiếng nhất của Đại Nguyệt hoàng triều, mây mù lượn lờ suốt ngày, giống như tiên cảnh.

Nơi này cũng là thánh địa trong lòng tất cả người tu hành ở Đại Nguyệt hoàng triều.

Ở Đại Nguyệt hoàng triều, bất cứ kẻ nào định bước vào con đường tu hành, cách duy nhất là đi tới Côn sơn, gia nhập vào Côn sơn nhất mạch.

Sau đó lấy Côn sơn làm bàn đạp, gia nhập vào Vạn Tượng môn, từ đó bước lên trên con đường trường sinh.

Số người muốn gia nhập Côn sơn rất nhiều, nhưng cách mỗi mười năm Côn sơn chỉ nhận đệ tử một lần, cộng thêm chỉ có mười vị trí.

Cạnh tranh vô cùng tàn khốc, chỉ có thiên tài chân chính mới có thể gia nhập vào Côn sơn.

Hôm nay chính là ngày Côn sơn mở sơn môn, một đám thiếu niên lần lượt chạy đến chân núi Côn sơn, mang trong mình tâm trạng hành hương đi lên trên núi.

Sau khi trải qua sàng lọc lần đầu, số người có tư cách tranh giành mười vị trí kia có tổng cộng ba trăm người.

Cửa ải khảo nghiệm đầu tiên là đi lên trên đỉnh Côn sơn.

“Đã nghe nói chưa, năm nay có một vị tiên thiên hỏa thể, được lên thẳng đỉnh núi, miễn khảo nghiệm.”

“Vậy thì chẳng phải tự dung bị thiếu mất một vị trí rồi hay sao?”

“Đáng chết, sao lại xui xẻo như vậy chứ, thân thể Tiên Thiên đã mấy trăm năm không xuất hiện rồi, cố tình lại bị chúng ta gặp được.”

...

Tin tức này truyền ra, chẳng mấy chốc đã bùng nổ.

“Yên lặng.”

Đột nhiên, một tiếng hét lớn vang lên ép những tiếng bàn luận này xuống, một nam tử khí chất phóng khoáng cất cao giọng nói: “Trước khi trời tối, người đi lên đến đỉnh núi thì có thể vào khảo nghiệm tiếp theo.”

Nói xong, người đã “vèo” một cái, bay về phía chân trời.

“Ầm” một tiếng, những thiếu niên này chen lẫn chạy như điên lên núi.

Trong đám người có một người thiếu niên mặc áo xám, dáng vẻ không hề thu hút, động tác mạnh mẽ, vừa lách mình đã chui vào trong rừng bên cạnh, không đồng hành cùng phần lớn mọi người.

“Mẫu thân, ta nhất định sẽ trở thành đệ tử của Vạn Tượng môn để trả thù mối thù giết cha!”

Trong mắt thiếu niên thiêu bùng cháy lên ngọn lửa hùng hục, ánh mắt vô cùng kiên định.

Người này tên là Nhiếp Vũ Hiên, mười bốn tuổi, xuất thân từ một địa phương nhỏ, nhiều lần trải qua muôn vàn đắng cay, đánh bại vô số đối thủ cạnh tranh rồi mới đi đến được nơi này, tranh đoạt mười vị trí cuối cùng kia.

Trở thành đệ tử của Côn sơn chính là bước đầu tiên đối với hắn.

Đệ tử Côn sơn chính là đệ tử ngoại môn của Vạn Tượng môn.

Chỉ khi nào trở thành đệ tử nội môn của Vạn Tượng môn thì hắn mới có cơ hội báo thù giết cha được.

Kẻ thù của hắn quá cường đại!

Muốn trở thành đệ tử nội môn thì phải tham gia thi tài hai mươi năm một lần.

Vạn Tượng động thiên có tổng cộng bảy đại lục, mỗi một đại lục đều có một vị vực chủ tương ứng.

Dưới vực chủ lại chia thành mấy đại hoàng triều.

Mỗi một hoàng triều đều có cường giả Nguyên Anh kỳ trấn giữ, giống như Côn sơn, phụ trách tuyển nhận đệ tử ngoại môn.

Vạn Tượng môn thông qua phương thức như thế để nắm chặt chẽ Vạn Tượng động thiên trong tay, hơn nữa còn sàng lọc chọn lựa ra nhân vật xuất sắc nhất ở các đại lục để rót huyết dịch tươi mới cho môn phái.

Nhiếp Vũ Hiên bay nhanh giữa rừng, thực vật tươi tốt không hề tạo thành trở ngại gì cho hắn.

Hắn là Luyện Khí cửu trọng, chỉ thiếu chút nữa sẽ có thể Trúc Cơ, ở giữa rừng núi hoàn toàn có thể coi như dẫm trên đất bằng.

Trên thực tế, ba trăm người đến đây hôm nay, tu vi của mỗi người đều ngoài Luyện Khí bát trọng cả, tuổi đều dưới mười sáu tuổi.

Người thấp hơn tiêu chuẩn này thì không có tư cách đến nơi đây.

Trong đó có ít nhất mười mấy người có tu vi Luyện Khí cửu trọng.

Nếu chỉ đơn thuần so sánh tu vi, hắn có tự tin có thể xếp vào mười thứ hạng đầu.

Nhưng mà quy củ của Côn sơn không chỉ coi trọng tu vi, trên thực tế Luyện Khí bát trọng và cửu trọng không có khác biệt quá lớn.

Côn sơn còn muốn khảo nghiệm năng lực ứng biến, ý chí của bọn họ, còn có cơ duyên hư vô mờ ảo nhất.

Đương nhiên, nếu như ai có thể đột phá đến Trúc Cơ cảnh trước mười sáu tuổi thì có thể trực tiếp lấy được một vị trí.

Giống như thiếu nữ có được thân thể Tiên Thiên kia.

Nhiếp Vũ Hiên vốn có cơ hội, nhưng cuối cùng chỉ thiếu một chút như vậy.

“Nếu cho ta thời gian thêm nửa năm...”

Hắn đang nghĩ, cảnh vật trước mắt đột nhiên thay đổi, cây cối bốn phía giống như tự dung biến mất, trở nên trống rỗng.

Sao lại thế này?

Hắn sợ ngây người, chợt nghe được một giọng nói lạnh như băng: “Tà ma ngoại đạo phương nào dám đến Côn sơn gương oai!”

m thanh chân động đến mức đầu hắn vang lên ong ong, trước mắt bỗng tối sầm, suýt chút nữa ngất đi.

Đúng lúc này trên miếng ngọc bội hắn đeo trên cổ truyền đến cảm giác lạnh lẽo khiến cho suy nghĩ của hắn lại một lần nữa tỉnh táo lại.

Nhiếp Vũ Hiên nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy trên bầu trời có một đạo nhân trung niên tiên phong đạo cốt, đạo bào trên người khảm viền vàng.

Trên đỉnh đầu đạo nhân có gài một thứ dài vài tấc, rủ xuống từng tia sáng màu vàng, bao phủ hắn ở trong đó, thoát nhìn giống như tiên nhân.

Đây là... Côn Dương thượng nhân?

Trong lòng hắn khiếp sợ tới cực điểm.

Côn Dương thượng nhân, cường giả Nguyên Anh kỳ, chủ nhân của Côn sơn, đại diện cho Vạn Tượng động thiên, địa vị cao cao tại thượng, toàn bộ Đại Nguyệt hoàng triều đều phải ngước nhìn.

Nhân vật lớn như vậy sao có thể xuất hiện ở đây được chứ?

Đây cũng là nội dung của khảo nghiệm sao?

Ngay khi đầu óc Nhiếp Vũ Hiên rối loạn thành một nùi, một nữ nhân có giọng nói hơi quái dị nói: “Giao thứ trên đỉnh đầu ngươi ra đây.”

Hắn nhìn xung quanh, nhưng lại không nhìn thấy người nói chuyện.

“Ha ha ha...”

Côn Dương thượng nhân cười ha hả một tiếng: “Dám có ý đồ với Chí Dương đỉnh của bản tọa, lá gan của ngươi rất lớn đấy.”

Nói xong, một tia sáng màu lam bay ra khỏi mi tâm, bắn lên mặt đất.

“Đại liệt giải thuật!”

Nhiếp Vũ Hiên nghe được một chuỗi âm thanh quái dị, giống như đang niệm chú.

Ngay sau đó quanh thân Côn Dương thượng nhân phát ra tiếng vang rắc rắc rắc, vàng hào quang màu vàng quanh thân kịch liệt lóe lên, giống như có thể sẽ tan vỡ bất cứ lúc nào.

“Vĩnh hằng sí dương!”

Ngay sau đó lại là một chuỗi chú ngữ.

Trước mắt Nhiếp Vũ Hiên đột nhiên xuất hiện một mặt trời, ánh sáng chói mắt đâm vào mắt khiến hắn đau nhức một phen, sóng nhiệt khủng bố đánh úp tới.

Chương 386: Gặp mặt (2)

Xong rồi!

Ngay khi hắn cho rằng mình chắc phải chết không thể nghi ngờ thì ngọc bội đeo trên cổ tuôn ra một luồng khí tức mát lạnh, sóng nhiệt khủng bố kia cũng trở nên dịu nhẹ như gió thoảng phất qua thân thể.

Hắn không bị tổn hao chút nào.

Mặt trời kia kéo dài trong thời gian chừng hai giây rồi mới bắt đầu tiêu tán.

Nhiếp Vũ Hiên sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, hoảng hồn chưa bình tĩnh lại được, vội túm lấy ngọc bội đeo trên cổ.

Nếu như không nhờ vào di vật do phụ thân để lại cho hắn, lúc này hắn đến cả hài cốt cũng không còn rồi.

Nói thật, hắn hoàn toàn không ngờ rằng, miếng ngọc bội này lại có thể ngăn được công kích kinh khủng như thế.

“Đúng rồi, Côn Dương thượng nhân...”

Hắn nghĩ đến Côn Dương thượng nhân ở trung tâm vụ nổ, thềm căng thẳng, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy vị trí vị nổ kia không hề có cái gì.

Trái tim hắn run lên: “Chẳng lẽ đã bị nổ tung đến mức ngay cả hài cốt cũng không còn sao?”

Đột nhiên, không gian xuất hiện một khe hở, một bóng dáng hơi chật vật bước ra, đó chính là Côn Dương thượng nhân.

Nhưng lúc này hắn đã không còn phong thái tiên phong đạo cốt như lúc trước nữa, y phục trên người bị rách đến tung tóe, ngay cả râu tóc cũng bị đốt cháy đến mức chẳng còn có lấy một nửa.

“Ngươi giỏi đấy!”

Côn Dương thượng nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói mấy chữ này từ trong kẽ răng, sát ý trong mắt hắn giống như biến thành thực chất.

Đã bao nhiêu năm rồi, kể từ sau khi hắn đột phá đến Kim Cảnh kỳ, trở thành đệ tử nội môn của Vạn Tượng môn, hắn đã chưa từng bị chật vật giống như hiện giờ.

Dưới một chiêu vừa rồi, suýt chút nữa hắn đã mất mạng.

Trong lòng hắn sợ hãi lẫn giận dữ đan xen, nếu không giữ người này lại, làm sao hắn có thể nuốt trôi cục tức này được?

Vèo vèo vèo...

Côn Dương thượng nhân vung tay lên, vài trận kỳ màu đen tan vào trong hư không.

“Đi ra cho ta!

Hắn hét lớn một tiếng, không gian bốn phía dao động một phen, một bóng dáng bị đẩy ra, đó chính là Cát Thụy Ti vị

pháp sư Truyền Kỳ cấp hai của Tinh Linh tộc kia.

Khiếp sợ trong lòng nàng không hề ít hơn Côn Dương thượng nhân.

Hai pháp thuật truyền kỳ liên tiếp không thể giết chết được người này, đặc biệt là chiêu thức xé rách không gian cuối cùng, gần như là pháp thuật Bán Thần rồi.

Sao hẳn có thể làm được như vậy?

Vèo!

Đột nhiên, một ánh sáng màu lam bay đến trước mặt Cát Thụy Ti, vang lên âm thanh “rắc rắc rắc rắc rắc rắc”.

Sáu tiếng giòn liên tục vang lên, sáu đường pháp thuật phòng hộ trên người nàng lập tức nổ tung, chỉ còn lại ba tầng lá chắn bảo vệ cuối cùng.

Nguy rồi!

Nàng thảm kinh hãi, đang định phóng ra pháp thuật, ánh sáng kia lại bay đi, tốc độ cực nhanh, vượt qua tưởng tượng của nàng.

Thần khí thật đáng sợ!

Cát Thụy Ti thảm kinh hãi, sinh lòng định trốn đi.

Thần khí của đối phương xuất quỷ nhập thần, tốc độ cực nhanh, uy lực mạnh đến mức khiến cho người ta sợ hãi, chỉ cần đánh thêm hai lần nữa là sẽ phá hủy hoàn toàn lá chắn bảo vệ của nàng.

Mấy pháp thuật truyền kỳ khác mà nàng chuẩn bị đều khó có thể giết chết được đối phương.

Nếu không đi nữa, đợi đến khi một cường giả Truyền Kỳ khác đuổi tới, nàng sẽ không đi nổi.

Vì thế nàng vừa nhúc nhích, định trốn khỏi nơi này.

Chỉ thấy thân hình của nàng vừa biến mất đã bị một sức mạnh cường đại trong không gian đẩy ra.

“Phong tỏa không gian?”

Trái tim của Cát Thụy Ti như chùng xuống, đối phương không hề lộ ra dấu vết sử dụng pháp thuật mà đã phong tỏa không gian rồi.

“Muốn trốn? Đã muộn rồi.”

Côn Dương thượng nhân nhoẻn miệng cười, vung tay lên, mấy trận kỳ mới vừa ấn vào trong không gian hiện ra, đã bao vây nữ tử ngoại tộc kia vào giữa.

Pháp thuật của đối phương thần kỳ khiến cho hắn không khỏi sinh lòng muốn bắt giữ.

Hắn rất hiếu kỳ, nữ tử ngoại tộc này rốt cuộc xuất hiện từ đâu vậy?

Vạn Tượng động thiên chưa từng có pháp thuật kỳ lạ như vậy.

Côn Dương sâu sắc ý thức được, người trước mắt này rất có thể đến từ chủ thế giới đã ngăn cách trên vạn năm với Vạn Tượng động thiên.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi hưng phấn.

Nếu như có thể bắt sống được nàng, vậy đây chính là một công lao khổng lồ.

“Ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi!”

Côn Dương thượng nhân nói xong, phi kiếm không ngừng tung bay, đánh tan mấy màn lá chắn cuối cùng trên người nàng, chuẩn bị bắt giữ nàng.

Nhưng vào lúc này, không biết nữ tử ngoại tộc kia lấy một vòng hoa từ đâu ra, đeo lên trên đỉnh đầu, sau đó lập tức biến thành một ánh hào quang màu trắng.

Phi kiếm của hắn đánh lên trên đó, nhưng lại không cách nào xuyên qua được.

Pháp bảo?

Côn Dương thượng nhân nheo mắt lại, động tác trên tay không ngừng lại, một cái đỉnh nho nhỏ bay ra khỏi mi tâm, đó chính là linh bảo Chí Dương đỉnh.

Mới vừa rồi bị trúng pháp thuật vĩnh hằng sí dương, cho nên linh bảo này đã bị chút tổn hại.

Nhưng mà vì để xuyên thủng vòng bảo hộ do pháp bảo của đối phương hình thành thì chỉ có thể vận dụng linh bảo này mà thôi.

Uy lực của linh bảo không phải nhỏ.

Hắn đã tế luyện linh bảo này hơn một ngàn năm, tuy rằng không cách nào phát huy được toàn bộ uy lực của nó, nhưng đối phó với một Nguyên Anh trung kỳ đã dư dả rồi.

Chỉ thấy một đường kim quang bay ra, đột nhiên chấn động ngay chính giữa lá chắn bảo vệ của đối phương.

Đúng lúc này, trên không trung dao động, bị người chém ra một cái khe, sau đó một nữ đạo khác xuất hiện, đó chính là đạo lữ của Côn Dương thượng nhân, Tử Ngọc tán nhân.

Nàng quát lớn một tiếng: “Ta tới giúp ngươi!” Sau đó lập tức thả một thanh phi kiếm ra, tấn công về phía Cát Thụy Ti.

Đối mặt với hai vị cường giả Truyền Kỳ vây công, Cát Thụy Ti cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn, ngay cả một trong những thần khí tối cao của Tinh Linh tộc, Kinh Cúc hoàng quan cũng dần dần không chịu nổi.

Tiếp tục như vậy, sớm hay muộn gì sẽ bị chết ở đây.

Cát Thụy Ti lòng nóng như lửa đốt.

Đột nhiên, giọng nói của một nam nhân vang lên bên tai nàng: “Cần hỗ trợ không?”

Nàng sửng sốt ngay tại chỗ, bởi vì giọng nói kia hơi quen thuộc, đó chẳng phải là của vị triêu hoán sư cường đại đã gặp được trên biển khơi hay sao?

Chương 387: Thiên phạt

“Tới đúng lúc!”

Khi Cổ Dương đuổi tới Côn sơn đã nhìn thấy một đường phi kiếm màu tím chém vỡ hư không, ngay sau đó một bọt nước

không lồ xuất hiện dao động, sau đó vỡ tan ra, hiện ra ba bóng người.

Một đạo nhân trung niên mặc áo đạo bào màu vàng rách tung tóe, trên đỉnh đầu có một pháp bảo nhỏ bé hình dạng giống như cái đỉnh đang tản ra ánh sáng màu vàng chói mắt.

Chí Dương đỉnh!

Cố Dương vừa liếc mắt đã nhận ra được pháp bảo kia không tầm thường, nhất định là linh bảo Chí Dương đỉnh trong truyền thuyết kia.

Như vậy vị đạo nhân này chính là Côn Dương thượng nhân.

Một nữ tử đầu đội vòng hoa, lỗ tai hơi nhọn, làn da trắng nõn, thật sự rất giống với hình ảnh Tinh Linh.

Nhưng lúc này tình hình của nàng không được ổn lắm, bị một trận pháp vây khốn ở đó, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Uy lực của linh bảo Chí Dương đỉnh này cũng không hề tầm thường, mỗi một đòn công kích phát ra đều sẽ chấn động lá chắn quanh thân nàng không ngừng lóe lên.

Về phần người thứ ba có mặt ở đây cũng khá kỳ lạ, chỉ có tu vi Luyện Khí nhưng lại không hề bị tổn hao chút nào trong dư âm của trận chiến đấu giữa hai vị cường giả cấp bậc Bất Lậu cảnh gây ra.

Kiểm quang màu tím chém tan vùng lĩnh vực này cũng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, chắc là đạo lữ của Côn Dương thượng nhân, Tử Ngọc tán nhân rồi.

Cùng với việc nàng gia nhập vào trận chiến, cường giả của Tinh Linh tộc kia đã tràn đầy nguy hiểm, bị áp chế đến không hề có sức đánh lại.

Lần này Cố Dương không lựa chọn khoanh tay đứng nhìn nữa mà cất cao giọng nói: “Cần hỗ trợ không?”

Câu nói này khiến bốn người có mặt ở đây đều lấy làm kinh hãi.

Vèo!

Đường kiếm quang màu tím kia chuyển hướng ở giữa không trung, bay vọt về phía âm thanh phát ra.

Một bàn tay màu vàng chìa ra, bắt lấy đường kiếm quang màu tím kia, cho dù thanh phi kiếm gãy giữa như thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của nó.

“Thông Thiên Thần Viên?”

Sau khi ra tay, Tử Ngọc tán nhân nhìn thấy viên hầu không lồ có bộ lông màu vàng kia thì thất thanh kêu lên.

Thông Thiên Thần Viên là thần thú trong truyền thuyết, trời sinh có được sức mạnh và thần thông vô cùng cường đại, có thể sánh với thần linh tiên thiên.

Nhưng loại thần thú này chỉ tồn tại ở thời đại xa xưa, khi đó thần linh tiên thiên và thần thú mới là chúa tể của thế gian này.

Sau khi Nhân tộc quật khởi, dần dần thần linh tiên thiên và thần thú đều biến mất ở thế giới này.

Từ đâu chui ra một con Thông Thiên Thần Viên vậy?

Hơn nữa còn có tu vi Nguyên Anh kỳ.

Thần thú này gần như là tồn tại vô địch ở trong cùng cảnh giới.

Không chỉ có Tử Ngọc tán nhân, cả Côn Dương thượng nhân cũng kinh ngạc.

Trước mắt xảy ra chuyện gì vậy?

Đầu tiên có một vị nữ tử ngoại tộc đến đây, pháp thuật và pháp bảo mà nàng ta sử dụng đều cực kỳ cổ quái, trước đây chưa từng gặp.

Hiện giờ lại xuất hiện một con Thông Thiên Thần Viên.

Thật sự rất khác thường.

Theo bản năng, Côn Dương thượng nhân sinh ra một cảm giác nguy hiểm, nữ tử ngoại tộc kia đã khó đối phó rồi, lại thêm một con Thông Thiên Thần Viên cấp Nguyên Anh kỳ nữa...

Đang nghĩ, đột nhiên tiếng hét vang lên, một bóng dáng màu đỏ bay ra, sau đó là một ngọn lửa màu đỏ thẫm đã bao phủ Tử

Ngọc tán nhân.

“Phượng Hoàng?”

Côn Dương thượng nhân nheo mắt lại, thâm kinh hãi.

Không ngờ lại có thêm một con thần thú khác nữa đến.

Thêm với còn là một con Phượng Hoàng!

Phượng Hoàng đã từng là một vị đế quân cuối cùng của Yêu tộc từ thời kỳ Thượng Cổ, là kẻ địch lớn nhất của mấy đời Nhân Hoàng, có được thân thông thiên triệt địa, là một trong những tồn tại cường đại nhất trong tam giới.

Đôi mắt với cường giả có tiếng tăm lừng lẫy từ thời kỳ Thượng Cổ, trong lòng Côn Dương thượng nhân không khỏi sinh lòng sợ hãi, tay run lên, một lá cờ màu đỏ bay ra chìm vào trong biển lửa, khẽ quẩn lấy thân thể Tử Ngọc tán nhân.

Lá cờ màu đỏ này cũng là một món pháp bảo, tên là Hỏa Vân kỳ, chuyên dùng để khắc chế đạo pháp hệ hỏa.

Chỉ thấy dưới Phượng Hoàng chân hỏa đốt cháy, màu sắc của Hỏa Vân kỳ này càng lúc càng sáng lên, trong nháy mắt giống như bị nung đỏ đến mức phát sáng.

“Giết chết tiểu tử kia trước!”

Tử Ngọc tán nhân xuất thân tán tu, từ tầng thấp nhất bước từng bước một lên đỉnh phong, cho đến khi kết thành đạo lữ với Côn Dương thượng nhân thì mới một bước lên trời.

Sức chiến đấu của nàng còn mạnh hơn Côn Dương thượng nhân - đệ tử Vạn Tượng môn đã sống an nhàn sung sướng này rất nhiều, vừa liếc mắt đã nhìn ra được hai con thần thú này có liên quan đến tiểu tử Kim Đan kỳ kia.

Chỉ cần giết chết tiểu tử kia thì có thể giải quyết được vòng vây trước mắt.

Côn Dương thượng nhân cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, vừa nghe được lời của nàng đã hiểu ra, lập tức ra tay, Chí Dương đỉnh trên đỉnh đầu rực sáng kim quang, mấy đường kim mang bắn nhanh về phía hai con thần thú kia.

Hai con thần thú hiểu được lợi hại, không dám đón đỡ, vội vàng lui về phía sau.

Tử Ngọc tán nhân cảm thấy áp lực thả lỏng, thanh phi kiếm cũng tránh thoát được lòng bàn tay của Thông Thiên Thần Viên, lập tức bay về phía tiểu tử Kim Đan kỳ kia.

“Giết!”

...

“Cơ hội!”

Cát Thụy Ti luôn bị áp chế cảm thấy áp lực chợt nhẹ đi, thầm mừng rỡ, lập tức chuyển phòng thủ thành tấn công, dùng một chiêu “liệt giải thuật” quét qua.

Đây là pháp thuật nàng để lại dùng để chạy thoát thân, giờ phút này không chút do dự dùng hết ra.

Tuy rằng nàng không biết vì sao vị triệu hoán sư cường đại này lại muốn giúp mình, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cơ hội này.

Lúc này nếu như nàng muốn giữ mạng thì chỉ có đường liên thủ với vị triệu hoán sư này mà thôi.

“Liệt giải thuật” đã xé rách trận pháp không gian giam cầm thành một lỗ hổng.

Sau đó, “đại băng diệt thuật” theo sát tới, đánh lên trên lá chắn của Côn Dương thượng nhân, khiến lá chắn kia đến điên cuồng chớp lóe, gần như sắp vỡ.

Côn Dương thượng nhân lấy làm kinh hãi, vội vàng bổ sung một trận kỳ, tu bổ tiểu tu di trận kia một lần nữa.

Lúc này, Tử Ngọc tán nhân và phi kiếm đã hợp làm một thể, đến trước mặt tiểu tử Kim Đan kỳ kia.

Nhát kiếm này tổng hợp toàn bộ tu vi cả đời nàng, kiếm khí cắt phá trời cao, tốc độ nhanh đến mức vượt qua tưởng tượng.

Chương 388: Thiên phạt (2)

Tiền đề là một chiêu phải trúng.

Nàng hiểu rất rõ tình thế trước mắt ác liệt đến cỡ nào, thực lực của người ngoại tộc kia gần như chỉ kém hơn Côn Dương thượng nhân một chút mà thôi, cộng thêm hai con thần thú, phu thê hai người đều không phải đối thủ.

Chỉ có cướp được cơ hội trước, giết chết nhân vật mấu chốt này thì mới có thể thay đổi tình hình cuộc chiến.

Nhát kiếm này nàng có mười phần nắm chắc, chẳng qua chỉ là một Kim Đan mà thôi, sao có thể đỡ được một phi kiếm của nàng chứ?

“Ha ha...”

Đúng lúc này, bên tai nàng dường như nghe thấy một tiếng cười khinh miệt.

Sau đó, một đường đao ý cực kỳ khủng bố bùng nổ ra từ trên người Kim Đan kỳ kia, khí tức mang tính hủy diệt đã tập trung chặt chẽ khóa lấy nàng.

Không ổn rồi...

Trong lòng Tử Ngọc tán nhân chấn động mãnh liệt.

Trong đường đao ý kia, nàng lại nghe thấy được khí tức tử vong.

Làm sao có thể chứ?

Sống chết trước mắt, nàng đã bất chấp tất cả, điên cuồng định chạy trốn.

Nhưng mà đã muộn rồi...

Thanh đao lấy tốc độ không gì sánh được chém xuống, chém chính giữa phi kiếm của nàng.

Keng!

Một tiếng vang kinh thiên động địa truyền tới.

Nguyên anh của Tử Ngọc tán nhân giống như bị đánh tan, nàng phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ.

Xẹt!

Nàng còn chưa kịp làm ra bất cứ phản ứng gì, một ánh đao lóe lên, chém nát Hỏa Vân kỳ quanh thân nàng, thế đao còn lại chưa hết, chém đầu nàng xuống.

Một nguyên anh kích cỡ năm đấm bay ra từ trên đầu nàng, hoảng hốt lo sợ bay về phía Côn Dương thượng nhân.

“Cứu ta...”

Còn chưa bay ra được mấy mét, đao thứ ba đã hạ xuống, khiến nguyên anh kia bị chém chết triệt để.

[Nhận được một trăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là ba trăm tám mươi bốn điểm.]

Trước mắt Cố Dương xuất hiện một nhắc nhở, thuận tay thu thanh phi kiếm, còn có lá cờ màu đỏ có thể ngăn cản Phượng Hoàng chân hỏa và túi càn khôn của nàng lại.

“Nàng nghĩ như thế nào vậy? Dám chạy đến bên cạnh ta?”

Theo ý của hắn, Tử Ngọc tán nhân này hơi ngốc nghếch, chủ động chạy đến gần đây chịu chết.

Thật ra sau khi có hóa thân Phượng Hoàng rồi thì hắn đã bù đắp được nhược điểm lớn nhất, đó chính là thủ đoạn công kích từ xa.

Ngon lửa của Phượng Hoàng có thể xa có thể gần, ngoài ra còn có tốc độ phi hành, trong cùng cấp gần như không có tu sĩ nào có thể so sánh được với nó.

Cho dù gặp phải tu sĩ cũng không cần lo lắng đánh rồi bỏ chạy.

Thứ mà Cố Dương quan tâm nhất vẫn là khối Cửu Châu ấn kia. Hắn lục đồ trong túi càn khôn của nàng, nhưng không thấy ẩn tử trong đó đâu.

“Hả? Đồ đâu?”

Hắn cảm thấy rất kỳ lạ, trong mô phỏng ghi rất rõ, sau khi giết chết nàng rồi lấy được Cửu Châu ấn từ trên thi thể của nàng.

Chẳng lẽ ở trên người Côn Dương thượng nhân sao?

...

“Không!”

Côn Dương thượng nhân thấy đạo lữ mất mạng, khoe mắt không khỏi muốn nứt ra, pháp lực trong cơ thể phun trào, Chí Dương đình trên đỉnh đầu sáng rực lên, giống như một vầng mặt trời.

Hắn muốn liều mạng.

Vèo vèo hai tiếng.

Cổ Dương thu hóa thân của hai thần thú về, ở trong mô phỏng, hai hóa thân thần thú đều chết trong một chiêu này.

Sau đó, hắn lấy ra một vòng tròn màu đen. Thứ đó lơ lửng trên đầu, phóng vàng sáng màu đen xuống.

Đây chính là pháp bảo Huyền Quang tráo!

Vài ngày đi đường, cuối cùng hắn đã thành công luyện hóa Huyền Quang tráo, có thể dùng để hộ thể.

Ngay sau đó có vô số chùm tia sáng giống như nước mưa phóng về phía hắn, đánh lên Huyền Quang tráo đến mức không ngừng chấn động.

Huyền Quang tráo chỉ chống đỡ được một chốc đã tán loạn.

Thời gian một chốc này đã đủ để làm rất nhiều chuyện.

Cổ Dương lấy Mậu Thổ thần đình ra. Thần đình không ngừng lớn lên trong lòng bàn tay hắn, chẳng mấy chốc đã cao đến ba mét. Sau đó, hắn quay phần đáy về phía chùm sáng như nước mưa kia, bản thân thì chui vào trong đình.

Làm xong chuyện, chùm sáng như mưa kia đã đến, đánh trúng vào cái đáy của Cửu Thần đình, phát ra tiếng vang keng keng keng...

“Cửu Thần đình?”

Dù cho thế nào đi chăng nữa thì Côn Dương thượng nhân cũng không thể hiểu nổi tại sao pháp bảo trên người kẻ này nhiều vô kể, thậm chí còn lấy được ra cả linh bảo Cửu Thần đình có tiếng tăm lừng lẫy từ thời kỳ Thượng Cổ này.

Càng đáng giận hơn chính là hắn lại dùng Cửu Thần đình như một tấm chắn.

Tuy rằng Chí Dương đỉnh có uy lực mạnh mẽ, nhưng muốn hủy hoại linh bảo như Cửu Thần đỉnh thì cũng không có khả năng.

Hắn thâm kinh hãi, không hao phí pháp lực nữa, ánh sáng của Chí Dương đỉnh trên đỉnh đầu khẽ quán lấy hắn, quyết đoán bỏ chạy.

Hắn thậm chí còn không cần cả trận kỳ này.

“Đỉnh chạy sao?”

Cố Dương thu hồi thần đỉnh, hóa thân thành Phượng Hoàng, giương cánh bay lên đuổi theo.

Cho dù tốc độ của Côn Dương thượng nhân có nhanh đến cỡ nào thì làm sao so được với Phượng Hoàng? Chỉ trong khoảng nửa khắc, Cố Dương đã đuổi đến sau hắn.

“Đừng khinh người quá đáng!”

Côn Dương thượng nhân thấy trốn không thoát, lập tức nổi giận, đang định thi triển bản lĩnh quý giá nhất.

Đột nhiên hắn cảm thấy liên hệ giữa bản thân với trời đất đã bị chặt đứt, trong khoảng thời gian ngắn, pháp lực không cách nào sinh ra cộng minh với trời đất được, kể cả pháp thuật cũng không thi triển ra được.

Ngay sau đó pháp lực của hắn lại trở nên yếu dần đi, giống như trong nháy mắt đã bị mất đi sức sống.

Tại sao có thể như vậy chứ?

Hoảng hốt sợ hãi đan xen trong lòng Côn Dương thượng nhân. Hắn đột nhiên nghĩ ra gì đó, sắc mặt chợt trở nên trắng bệch: “Đây là... thiên phạt?”

“Chết rồi sao?”

Tại nơi đó, Nhiếp Vũ Hiên như thể vô hình bị tất cả mọi người làm lơ. Sau khi Tử Ngọc tán nhân bị chém giết ngay tại chỗ, trong đầu hắn vang lên tiếng ong ong, gần như không dám tin vào hai mắt của mình.

Một vị cường giả Nguyên Anh kỳ đã ngã xuống như vậy sao?

Trong hiểu biết của hắn, toàn bộ Đại Nguyệt hoàng triều chỉ có ba vị Nguyên Anh, một vị ở trong hoàng thất của Đại Nguyệt hoàng triều, cũng được Vạn Tượng môn phong cho.

Ở đây, Vạn Tượng môn một mình thống trị, mặc dù có một vài tán tu, nhưng cao nhất cũng chỉ đến Kim Đan kỳ mà thôi, không có khả năng sẽ xuất hiện cường giả Nguyên Anh kỳ.

Cho nên ở thế giới này, đến Nguyên Anh kỳ rồi thì trên cơ bản sẽ không đánh nhau với người khác.

Trong Vạn Tượng môn nghiêm cấm trưởng lão đã ngoài Nguyên Anh gây hấn nội bộ, đến cả đối thủ còn chẳng tìm được thì đương nhiên không thể nào có chuyện cường giả Nguyên Anh kỳ ngã xuống.

Chương 389: Không đủ

Hiện giờ Nhiếp Vũ Hiên tận mắt nhìn thấy một vị Nguyên Anh ra đi ngay trước mắt, cảm thấy vô cùng chấn động.

“Rốt cuộc người kia có lai lịch gì vậy?”

Dù cho như thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng chẳng thể hiểu nổi tại sao Đại Nguyệt hoàng triều lại xuất hiện một vị cường giả như vậy, ngay cả trưởng lão của Vạn Tượng môn cũng dám giết.

Ngay khi hắn đang khiếp sợ, Côn Dương thượng nhân đã xoay người bỏ chạy, còn người kia lại hóa thân thành Phượng Hoàng, lập tức đuổi theo.

Đột nhiên, Nhiếp Vũ Hiên giật nảy mình, cảm nhận được tai họa sắp giáng xuống, cảm xúc sợ hãi khiến tay chân hắn lạnh buốt.

Nhưng mà hắn không biết sợ hãi này đến từ đâu.

Ngay sau đó hắn đã nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ khủng bố.

Khí tức của Côn Dương thượng nhân đột nhiên yếu đi, y phục trên người dần mục nát, làn da trên mặt thối rữa, bắt đầu chảy ra mũ dịch màu đen...

Trong nháy mắt thân thể đã hoàn toàn hư thối, xương cốt đều mục, biến thành một bãi máu mủ màu đen, đến cả nguyên anh cũng biến mất.

Cô Dương thượng nhân cấp bậc Nguyên Anh trung kỳ này đã bước theo gót thê tử của hắn, đã chết hoàn toàn, hơn nữa còn chết một cách cực kỳ thê thảm.

Nhiếp Vũ Hiên nhìn mà trong lòng lạnh buốt, không dám nhìn thẳng vào nam tử kia.

Đáng sợ!

Trong nháy mắt, hai vị cường giả Nguyên Anh đã bị người này giết.

Đây là sức mạnh gì vậy!

...

[Nhận được hai trăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là năm trăm tám mươi bốn điểm.]

Cố Dương nhìn thấy nhắc nhở này, trong lòng sáng khoái, ngay cả di chứng của Thiên Nhân Suy Diệt cũng không còn khó chịu đến thế.

Hắn lại kiểm tra một nhắc nhở khác, [Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn điều một.”

Nháy mắt, cảm giác suy yếu tới cực điểm này biến mất, thân thể suy nhược nhanh chóng khôi phục đến đỉnh phong, pháp lực cũng hồi phục lại.

Đột nhiên, bên cạnh có một bóng dáng cấp tốc bay tới, nhào thẳng về chỗ Chí Dương đình.

“Định cướp đồ sao?”

Cố Dương cười lạnh một tiếng, từ khi hắn xuất đạo cho đến giờ vẫn chưa có ai dám cướp đồ của hắn.

Lại còn là một tên Pháp Lực cảnh.

Một bóng dáng màu đỏ bay ra khỏi mi tâm của hắn, ra sau mà đến trước, ngậm lấy Chí Dương đình, cánh khẽ vỗ, quạt bay nữ nhân có ý đồ cướp giạt kia ra xa mấy trăm mét.

...

Người ra tay định cướp đoạt Chí Dương đình chính là Tinh Linh công chúa Y Phù đứng ở bên cạnh.

Nàng có huyết mạch tôn quý, trời sinh có được pháp lực, pháp lực mới vừa rồi ngăn cách với bên ngoài chính là do nàng thi triển ra.

Khi pháp lực bị Tử Ngọc tán nhân phá vỡ thì nàng cũng bị phản phệ, bị thương không nhẹ nên vẫn ẩn thân ở bên cạnh, chờ đợi thời cơ.

Khi thấy cường giả Truyền Kỳ khủng bố kia ngã xuống, đoạn thân thể của mẫu thụ kia rơi xuống tại chỗ, nàng nhất thời không kiềm chế được nên ra tay, định cướp nó về.

Kết quả bị Phục Hoàng một cánh quạt bay, đầu óc choáng váng trong không trung, khó khăn lắm mới đứng vững thân hình được.

Y Phù thấy người phá hỏng chuyện tốt của mình lại là con thần điều thánh khiết kia, thật sự tức giận: “Tại sao ngươi lại giúp nhân loại tà ác kia chứ?”

Nàng là đứa con của tự nhiên, từ khi ra đời đến nay đã mang theo vàng hào quang, có lực tương tác rất mạnh với sinh vật về phe lương thiện.

Lúc ở Mê Vụ sâm lâm, nàng kết giao với vô số bằng hữu, trong đó bao gồm cả sinh vật trong truyền thuyết như Độc Giác Thú.

Con thần điều này thánh khiết cao ngạo, rõ ràng thuộc về phe lương thiện nhưng lại ra tay với nàng, đây là chuyện lần đầu tiên nàng gặp được từ sau khi chào đời đến nay, bảo nàng sao không tức chứ?

Tất cả đương nhiên vì thần điều này nhận lấy sai sử đến từ triệu hoán sư tà ác kia.

Y Phù nghĩ đến đây, trong lòng vừa phẫn nộ lại đau lòng, lo lắng nói: “Sinh mệnh của người cao quý thánh khiết như thế, tại sao phải chịu sự nô dịch của nhân loại này chứ? Phản kháng lại đi, người nên nhận được tự do.”

Muội tử này có phải đầu óc có vấn đề không vậy.

Cô Dương thấy dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt của nàng, quả thật muốn bật cười.

Phượng Hoàng này là một trong những hóa thân của hắn, chẳng lẽ muốn để cho ta phản kháng chính bản thân ta hả?

Phượng Hoàng bay về bên người Cố Dương, không hề đưa mắt liếc nhìn Tinh Linh công chúa lấy một lần.

Y Phù thấy phản ứng của nó càng vô cùng đau lòng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Chẳng lẽ người cam tâm bị hắn nô dịch sao?”

“Công chúa!”

Lúc này, Cát Thụy Ti cuối cùng đã trốn thoát khỏi trận pháp, chạy tới chắn trước người công chúa.

Nàng hiểu rõ nam nhân trước mắt đáng sợ đến cỡ nào.

Lúc này pháp thuật mà nàng chuẩn bị đều đã dùng bảy tám phần, chắc chắn không đánh lại đối phương.

...

Cố Dương vốn không hề quan tâm đến các nàng, lấy toàn bộ những thứ Côn Dương thượng nhân để lại, ngoại trừ thanh phi kiếm ra còn có một túi càn khôn.

Hắn đã từng nhìn thấy túi càn khôn ở Thủy Nguyệt động thiên và Kim Đình động thiên rồi nên không hề xa lạ gì, đây chính là một trang bị không gian, có thể dùng để đựng đồ.

Hắn vốn có không ít thứ này, nhưng vừa mới về đến Đại Chu thì sẽ tự động mất đi hiệu lực, không gian bên trong biến mất không thấy gì nữa.

Từ đây có thể thấy được, pháp tắc của Đại Chu có khác biệt rất lớn với hai thế giới động thiên kia.

Cố Dương đổ hết đồ trong túi càn khôn ra, đồ tạp nham thật sự không ít.

“Sao lại không có chứ?”

Hắn hơi giật mình, chỗ Côn Dương thượng nhân cũng không có Cửu Châu ấn.

Cửu Châu ấn kia sẽ chạy đi đâu?

Rốt cuộc xảy ra vấn đề ở chỗ nào?

Đột nhiên, hắn quay đầu lại, nhìn hai nữ nhân của Tinh Linh tộc ở cách đó không xa, hơi kinh ngạc: “Chẳng lẽ Cửu Châu ấn ở trên tay các nàng sao?”

Tuy rằng suy nghĩ này vô cùng quá đáng, nhưng trừ khả năng này ra thì không có khả năng nào khác nữa cả.

Cửu Châu ấn có nguồn gốc từ Thần Châu lại chạy lên trên tay Tinh Linh tộc ở một đại lục khác, quả thật chuyện này rất ly kỳ.

“Chuyện này hơi phiền toái.”

Cố Dương thấy hai nữ nhân kia đang cách rất xa, nhìn dáng vẻ đề phòng của các nàng, muốn đánh lén chỉ sợ không dễ dàng gì.

Mới vừa rồi hắn thấy nữ nhân Bất Lộ cảnh kia sử dụng pháp thuật rất thần kỳ, chắc có năng lực xé rách không gian, có thể bỏ trốn bất cứ lúc nào.

Chương 390: Không đủ (2)

Không ép buộc được thì chỉ có thể dụ dỗ thôi.

Hắn lấy Chí Dương đỉnh kia ra, cảm nhận khí tức chí dương chí cương trong đó, nói: “Các ngươi muốn thứ này sao?”

Mới vừa rồi nữ nhân kia liều mạng định cướp thứ này, hiển nhiên mục tiêu khiến các nàng đến Côn sơn là vì nó.

Nữ nhân tuổi lớn hơn nói: “Đó là thánh vật của tộc ta, kính xin các hạ trả lại, Tinh Linh tộc ta vĩnh viễn cảm tạ ân đức của

người.”

Tuy rằng hắn có thể hiểu được lời nàng ta nói, nhưng giọng điệu hơi lạ.

Nữ nhân này thành thật hơi quá mức, nói thẳng ra rằng đây là thánh vật trong tộc của nàng.

Vậy quả thật đang nói cho hắn biết rằng có thể tùy tiện đưa giá cao ngất ngưỡng.

Trong mắt Cố Dương lóe lên vẻ châm chọc: “Chỉ một câu cảm ơn nhẹ hều đã định lấy linh bảo này đi, người nghĩ hay quá nhỉ. Muốn lấy thứ này, có thể, nhưng phải lấy thứ khác để đổi.”

Lúc này Y Phù không nhịn được tức giận nói: “Đó vốn chính là thánh vật của tộc ta, đáng lẽ phải trả lại cho bọn ta.”

Cố Dương cười lạnh nói: “Đây là chiến lợi phẩm của ta. Ai bảo các người không đánh thắng được bọn họ chứ. Đương nhiên các người cũng có thể đến cướp. Nếu như cướp được thì chính là của các người.”

“Người ...”

Y Phù còn định nói gì nữa nhưng lại bị Cát Thụy Ti ở bên cạnh kéo lại, nàng lo lắng công chúa sẽ chọc giận đối phương, vội hỏi: “Các hạ cần cái gì? Chỉ cần tộc ta có thể lấy ra được, người cứ việc nói.”

“Hình như người đã làm.”

Cố Dương lắc đầu nói: “Hiện giờ là cần các người ra giá. Linh bảo này, các người tình nguyện ra giá bao nhiêu để đổi lấy?”

Cát Thụy Ti nghe hắn nói như vậy, cảm thấy nặng nề, nàng cũng đã thấy nhân loại tham lam đến cỡ nào rồi. Nhân loại trước mắt này hiển nhiên là loại giả dối kia, không ép khô một giọt mỡ cuối cùng trên người nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cố Dương không đợi nàng mở miệng đã nói tiếp: “Nơi này không phải là nơi nói chuyện, chúng ta rời đi trước.”

Hai vị Nguyên Anh ngã xuống nhất định sẽ kinh động đến nhân vật cấp cao của Vạn Tượng môn, dựa theo kết quả trong

mô phỏng, rất nhanh sẽ có cường giả Thiên Nhân chạy tới.

Hắn “vèo” một cái bay đi.

Nếu đã biết Chí Dương định quan trọng với hai Tinh Linh này như vậy, vậy thì đương nhiên hắn không cần lo lắng đến việc các nàng sẽ không đuổi theo.

Quả nhiên, hai nữ tử Tinh Linh vội vàng đuổi theo.

...

Cố Dương rời khỏi Côn sơn rồi đón cả Tào Y Y và Lăng Linh cùng đi, bay thẳng đến xa mấy ngàn dặm rồi mới dừng lại, bắt đầu bàn chuyện làm ăn với hai vị Tinh Linh đi theo phía sau xa xa.

Hắn nói: “Như thế nào, suy nghĩ sao rồi?”

Cát Thụy Ti lấy ra một cái nhẫn và một thanh đoản kiếm: “Đây là thần khí Ái Thần chi giới, sau khi đeo lên có thể nhận được sự che chở của Ái Thần, có thể chống đỡ được một pháp thuật truyền kỳ.”

“Đây là Khắc Lỗ chi kiếm, thuộc tính duy nhất là trọng thương, chỉ cần bị nó đâm vào, cho dù vết thương nhẹ đến cỡ nào thì đều sẽ biến thành trọng thương.”

Hai thứ này đều là thứ tốt, Tinh Linh tộc không có nhiều thần khí, các nàng đi một chuyến này cũng chỉ mang theo vài món mà thôi.

Cố Dương không hề thay đổi sắc mặt, nói: “Không đủ.”

Tinh Linh công chúa Y Phù nghe vậy thì tỏ vẻ tức giận, nếu không phải dọc đường Cát Thụy Ti vẫn luôn dặn dò thì nàng đã không nhìn được muốn mắng chửi người rồi.

Cát Thụy Ti cắn răng, lại lấy ra một chuỗi vòng cổ: “Đây là Tâm Linh chi liên, sau khi đeo vào có thể miễn dịch với pháp thuật hệ tinh thần.”

Cố Dương vẫn lắc đầu: “Không đủ.”

Tiếp theo, Cát Thụy Ti lấy ra vài món đồ, mỗi một lần Cố Dương đều lắc đầu, tỏ vẻ không vừa lòng.

Y Phù thấy dáng vẻ lòng tham không đáy của hắn, vẻ mặt đã tức đến tái đi rồi.

Sau đó nữa, sắc mặt Cát Thụy Ti hơi trắng bệch, cuối cùng không moi ra được thứ gì nữa, nói: “Bọn ta chỉ có mấy thứ này.”

Cô Dương thấy nàng chậm chạp không chịu lấy Cửu Châu ấn ra, không kiên nhẫn được nữa, bèn nói: “Ngươi chắc chắn chứ?”

Cát Thụy Ti tái mét mặt mày, cuối cùng cắn răng, lấy Kinh Cức hoàng quan kia ra: “Đây là thần khí quan trọng nhất trong tộc của ta, Kinh Cức hoàng quan, sau khi đội nó lên thì có thể được thần linh che chở.”

Vậy thì còn có chút thành ý.

Cô Dương đã được chứng kiến uy lực của thần khí này, chắc là một món linh bảo, giá trị tương đương với Chí Dương đỉnh, lấy ra trao đổi cũng không hề thiệt.

Nhưng mà từ công năng thì Chí Dương đỉnh vẫn càng có tác dụng hơn, có thể dùng để đổi phó với vị kia của Xích Minh thiên.

Đây không phải là vật chân chính hắn cần tìm.

Hắn vẫn lắc đầu: “Không đủ.”

Lần này, sắc mặt của Cát Thụy Ti đã trở nên khó coi giống như Y Phù, tức giận nói: “Các hạ đừng khinh người quá đáng, những thần khí này dùng để trao đổi món thánh vật đó đều có thừa.”

Cô Dương vẫn không hề thay đổi sắc mặt, thờ ơ nói: “Bây giờ là ngươi định đổi với ta, đương nhiên cái giá mà ta nói mới tính. Ta nói không đủ chính là không đủ. Nếu ngươi cảm thấy chịu thiệt thì có thể không đổi.”

Nói xong, hắn giả bộ định đi.

Cát Thụy Ti tái mét mặt mày, vội gọi hắn lại: “Đợi chút.”

Thánh vật này có liên quan đến tương lai của Tinh Linh tộc, nếu không có cách nào mang về được, cùng lắm mấy trăm

năm sau, Tinh Linh tộc sẽ bị diệt sạch hoàn toàn, cho dù phải trả cái giá bao lớn cũng phải lấy nó về tay.

Nàng nén giận nói: “Bọn ta thật sự không lấy ra được thứ nào khác nữa.”

“Không.” Cố Dương cho nhắc nhở: “Ngẫm lại xem các người còn có cái gì.”

Hắn không nói rõ chính là vì không định lộ ra mục đích của hắn.

Nếu như để cho đối phương biết được Cửu Châu ấn quan trọng với hắn đến cỡ nào, rất có thể đến lượt các nàng đưa ra giá cao nhất ngưỡng.

Đến lúc đó một Chí Dương định đổi một Cửu Châu ấn, vậy lỗ lớn.

Ai ngờ hai nữ tử Tinh Linh nghe được như vậy, sắc mặt trắng bệch, dường như đã hiểu sai.

“Vô sỉ!”

Y Phù đã không còn nhìn được nữa, sắc mặt đỏ lên, một ấn ký sáng lên nơi mi tâm của nàng, tóc đen hơi uốn cong không gió mà bay.

Một luồng dao động cường đại quỷ dị lan ra từ trên người nàng.

Hả?

Cố Dương hơi kinh ngạc, tu vi của nàng vốn tương đương với Pháp Lực cảnh, lúc này lại bộc phát ra sức mạnh tương đương với Bất Lộ cảnh, hiển nhiên đã sử dụng bí pháp nào đó để ép tăng cảnh giới lên.

Chương 391: Lời thề khế ước

Hắn nheo mắt lại, bắn ra hai tia sáng nguy hiểm: “Thế nào, định cướp sao?”

“Công chúa, đừng mà!”

Cát Thụy Ti nóng nảy, vội vàng giữ chặt tay Y Phù, quát: “Đừng quên trước khi lên đường ngươi đã đáp ứng nữ vương bệ hạ như thế nào. Bây giờ ta ra lệnh cho ngươi, dừng lại!”

Y Phù gần như định bùng nổ, sau khi bị nàng quát thì cuối cùng đã khôi phục một chút lý trí, thở hổn hển, ấn ký trong mi tâm kia lại một lần nữa biến mất.

Dao động cường đại quý dị này cũng biến mất.

Hai mắt nàng hơi đỏ bừng, gắt gao nhìn chăm chăm vào Cố Dương, giống như hẳn là kẻ địch vậy.

Ở Tây Đê đại lục, triệu hoán sư được xem như là một nghề nghiệp tương đối chủ đạo.

Triệu hoán sư nhân loại này có thể bắt giữ và nô dịch không chỉ mỗi ma thú, rất nhiều sinh vật có trí khôn cũng thành người bị hại.

Ghê tởm hơn chính là, không biết bắt đầu từ khi nào, triệu hoán sư lưu hành vậy bắt Tinh Linh, lấy việc có được một Tinh Linh là triệu hoán thú thành vốn liếng để khoe khoang.

Là Tinh Linh tộc, có thể nói rằng các nàng căm thù triệu hoán sư đến tận xương tủy.

Đây cũng là lý do vì sao lúc ở trên biển sau khi Y Phù hiểu lầm Cố Dương là một triệu hoán sư đã sinh ra thái độ thù địch lớn như vậy với hắn.

Theo nàng, những kẻ độc ác nô dịch những sinh vật khác như triệu hoán sư này nên chết hết, không nên tồn tại trên thế giới này.

Mới vừa rồi, các nàng lại hiểu nhầm câu nói của triệu hoán sư kia là ám chỉ muốn các nàng trở thành triệu hoán thú của hắn.

Y Phù bùng nổ ngay tại chỗ.

Nếu không phải nàng biết chuyên đi đến Thần Châu đại lục lần này là vì để tìm kiếm một đoạn thân thể của Tinh Linh mẫu thụ, rất quan trọng đối với Tinh Linh tộc, nàng nào có thể nhìn được đến tận bây giờ?

Mấy chục năm trước, Tinh Linh mẫu thụ bị sức mạnh khó hiểu xâm nhập, bắt đầu héo rũ. Từ sau khi đó, Tinh Linh tộc không có tân sinh nhi ra đời.

Đây chính là mối họa diệt tộc đối với Tinh Linh tộc.

Mặc dù Tinh Linh là loài trường sinh, nhưng tuổi thọ hiện giờ chẳng qua chỉ chừng ba bốn trăm năm mà thôi.

Tiếp tục như vậy, hơn một trăm năm sau số lượng của Tinh Linh tộc sẽ bị giảm hơn phân nửa.

Sau hơn bốn trăm năm nữa, khi Tinh Linh cuối cùng ngã xuống, Tinh Linh tộc này sẽ triệt để biến mất trên thế giới này.

Lãnh đạo của Tinh Linh tộc đã nghĩ hết tất cả các biện pháp để đối phó với nguy cơ diệt tộc này.

Vì chữa khỏi cho Tinh Linh mẫu thụ, Tinh Linh tộc suy nghĩ vô số biện pháp xử lý nhưng đều không có kết quả gì, trước mắt chỉ có thể làm chậm tốc độ héo rũ.

Mãi cho đến một năm trước, đại tể ti dẫn dắt tất cả tộc nhân cử hành nghi thức long trọng cầu nguyện với Nguyệt Thần.

Đây cũng là biện pháp xử lý cuối cùng, trước đó Nguyệt Thần đã vạn năm không đáp lại tín đồ rồi.

Kết quả Nguyệt Thần thật sự giáng thần dụ xuống, ở phương đông xa xôi có một nơi tên là Ninh châu, nơi đó có một vị diện, trong vị diện đó có một đoạn thân thể của Tinh Linh mẫu thụ, có nó thì có thể chữa khỏi triệt để cho mẫu thụ.

Ấn ti bằng ngọc kia chính là thần dụ thông qua Nguyệt Thần, lấy được từ trong vương thất của một quốc gia nào đó.

Vả long trong thần dụ còn chỉ rõ, Y Phù là mấu chốt trong việc này, có thể lấy được nó hay không phải dựa vào nàng.

Sau khi lãnh đạo Tinh Linh thương lượng, bèn phái vị pháp sư Truyền Kỳ cấp hai duy nhất trong tộc là Cát Thụy Ti đến Thần Châu cùng với Y Phù.

Trong số những lãnh đạo của Tinh Linh tộc, Tinh Linh nữ vương phải trấn giữ Mê Vụ sâm lâm để tránh cho bị kẻ thù lâu năm đánh lén.

Mà một khi đại tể ti rời khỏi Tây Đê đại lục được thần linh chiếu cố, thực lực sẽ bị giảm xuống rất mạnh.

Suy đi tính lại, cũng chỉ có Cát Thụy Ti là thích hợp nhất.

Vả lại đại lục thần bí ở phương đông kia có rất nhiều cường giả, tuyệt đối không thể khoa trương rầm rộ, phải hành động kín đáo, quá nhiều người thì lại không ổn.

Về phương diện khác, Truyền Kỳ của Tinh Linh tộc rời đi nhiều cũng dễ dàng khiến kẻ thù lâu năm chú ý đến.

Cho nên cuối cùng chỉ có hai nàng đến chấp hành nhiệm vụ lần này.

Cho dù là Cát Thụy Ti hay là Y Phù đều biết được bản thân đang phải gánh vác sứ mệnh thần thánh cứu sống Tinh Linh mẫu thụ, đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh tất cả.

...

“Y Phù, ngươi là công chúa của Tinh Linh tộc, cũng là nữ vương tương lai, là thời điểm gánh vác lấy trọng trách này. Ngươi không thể tùy hứng giống như trước kia nữa. Trong chuyến đi này, ngươi phải nghe theo mệnh lệnh của Cát Thụy Ti.”

“Nhớ kỹ, Tinh Linh tộc có thể tồn tại tiếp hay không là dựa vào ngươi. Ngươi nhất định phải lấy món đồ kia về, cho dù phải trả cái giá lớn đến mức nào!”

Lúc này, lời dặn dò của mẫu thân trước khi rời đi lại một lần nữa vang lên bên tai Y Phù.

Nàng nghĩ đến lời nhắc nhở trong thần dụ ngày đó được Nguyệt Thần giáng xuống, máu chột để có được thánh vật kia nằm ngay ở nàng.

Trong nháy mắt, trong đầu nàng có muôn vàn tia sét giáng xuống.

Đùng đoàng...

Sắc mặt nàng trở nên trắng bệch, trong đầu ầm ầm nổ vang.

Chẳng lẽ... mẫu thân đã sớm đoán trước được hôm nay sao?

“Người là nữ vương trong tương lai...”

“Tinh Linh tộc có thể tồn tại tiếp hay không là dựa vào người...”

Tinh linh mẫu thụ đang dần dần héo rũ...

Mẫu thân vì tương lai của Tinh Linh tộc mà hao hết tâm tư...

Cuối cùng, vào ngày hiến tế, thần tích xuất hiện trên bầu trời, còn có thần dụ do Nguyệt Thần truyền xuống.

Tất cả mọi chuyện đều biến thành lời cam đoan của nàng với mẫu thân trước khi lên đường: “Cho dù hy sinh tất cả, ta cũng sẽ mang thánh vật đó về, cứu sống mẫu thụ!”

Hiện giờ thánh vật rơi vào trong tay một triệu hoán sư tà ác, thực lực của người này quá mức đáng sợ, nàng cộng thêm cả Cát Thụy Ti cũng không thể thắng được hắn.

Sau đó hắn đưa ra yêu cầu như vậy...

Giờ phút này, cuối cùng Y Phù đã hiểu được, vì sao trong thần dụ lại xuất hiện tên của mình.

Hóa ra là muốn nàng hy sinh như vậy.

Trái tim Y Phù run lên.

Nàng hiểu rõ sau khi trở thành sủng vật của triệu hoán sư thì sẽ có kết cục như thế nào, đánh mất tự do, đánh mất tôn nghiêm và nhân cách, trở thành công cụ và đồ chơi của người khác, vĩnh viễn không cách nào trốn thoát được vận mệnh như vậy.

Chương 392: Nhanh nhanh, chạy mau

Chuyện này còn đáng sợ hơn tử vong cả trăm lần.

Đột nhiên, Y Phù mở mắt, trong mắt chỉ còn lại vẻ nặng nề và kiên quyết. Nàng chậm rãi nói: “Ta, Y Phù Á Sắt Lâm Nguyệt Quang, lấy tên Nguyệt Thần để thế, chỉ cần hắn trao trả thân thể của mẫu thụ cho Tinh Linh tộc, ta tự nguyện ký kết khế ước chủ tớ với hắn...”

Cát Thụy Ti ở bên cạnh khi thấy nàng báo ra tên họ đầy đủ đã thay đổi sắc mặt, đoán được nàng chuẩn bị làm gì, vươn tay định ngăn cản.

Nhưng mà nghĩ đến Tinh Linh mẫu thụ đang dần dần héo rũ, tay nàng giống như nặng đến ngàn cân, mới vươn ra được một nửa lại dừng lại, bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Một bên là tương lai của Tinh Linh tộc.

Một bên là vận mệnh bi thảm trong tương lai của Y Phù.

Cho dù chọn bên nào thì nàng đều sẽ hối hận cả đời.

“Công chúa...”

Nàng thống khổ nhắm hai mắt lại, cho dù như thế nào thì cánh tay cũng không vươn ra tiếp được.

...

Cùng với lời Y Phù nói, ấn ký nơi mi tâm của nàng lại sáng lên một lần nữa, một luồng dao động kỳ dị tản ra từ trên người nàng.

“... Trở thành nô bộc của hấn, kiếp này vĩnh viễn không phản bội, Nguyệt Thần làm chứng.”

Sau khi nói câu nói sau cùng, ấn ký nơi mi tâm của nàng giống như bay ra, biến thành một vầng trăng, ánh sáng nhu hòa dừng lên trên người Cố Dương.

Lập tức, hấn cảm thấy trong tâm tối có một sức mạnh vô hình cột thứ gì đó và nguyên thần của mình vào với nhau.

“Cái quái gì vậy?”

Cố Dương ngơ ngác.

Khế ước chủ tớ?

Nàng rốt cuộc đang làm trò quái gì vậy?

Mới vừa rồi còn kêu đánh kêu giết, dáng vẻ có thù sâu như biển với hấn, hận không thể xử lý hấn.

Đột nhiên lại biến thành dáng vẻ bi tráng, còn dùng tên thân linh hạ lời thề, nói muốn ký kết khế ước chủ tớ với hấn.

Không phải, ta nào muốn ký kết khế ước chủ cmn tớ với người đâu?

Câu nói kia của ta là muốn nói đến Cửu Châu ẩn mà.

Con bà nó chứ.

Đây là năng lực lý giải thần tiên gì vậy?

Đây thật sự quá đáng con mẹ nó con bà nó chứ, quá đáng đến tận nhà!

“Đồ hèn hạ nhà người được đấy.”

Cố Dương còn chưa mở miệng, Tào Y Y ở bên cạnh đã bùng nổ, mắng: “Quá không biết xấu hổ, không ngờ lại cam tâm làm nô bộc để câu dẫn hần. Nữ nhân ngoại tộc nhà người đúng là vô sỉ hạ lưu, còn là công chúa đấy, ta nhổ vào...”

“Um...”

Cố Dương dùng pháp lực bịt kín miệng của Tào Y Y, không để nàng tiếp tục nói nữa.

Nếu không không ai biết được nàng sẽ nói ra lời nói khó nghe đến cỡ nào.

Tuy rằng hần cảm thấy cách suy nghĩ của hai nữ nhân Tinh Linh tộc này rất kỳ lạ, nhưng sự việc đã phát triển đến mức này rồi, cũng không thể chọc tức người ta nữa.

Hần thật sự hoài nghi, nếu như để cho Tào Y Y tiếp tục nói hết, rất có thể sẽ khiến cả hai nàng sụp đổ.

Đến lúc đó các nàng bỏ đi mất, sau này vẫn phải chạy đến Tây Đê đại lục tìm kiếm khối Cửu Châu ẩn kia về, chỉ nghĩ thôi đã thấy phiền toái.

Vẫn nên an ủi các nàng trước đã.

Cố Dương thật sự sợ các nàng, không vòng vo với các nàng nữa, nói thẳng: “Ta muốn cái này.”

Hần lấy một ấn tử ra, nói: “Ta biết, trên tay các người có thứ giống hệt thứ này, cộng thêm với mấy thứ các người mới vừa nói, đổi lấy Chí Dương đỉnh.”

Cát Thụy Ti nhìn thấy ấn tử bằng ngọc trên tay hắn, lấy làm kinh hãi.

Nói thật là nàng thật sự không nghĩ đến nó, theo nàng thì đây chỉ là một “chìa khóa” để vào vị diện này mà thôi.

Ngoài trừ tác dụng đó ra thì nó không có lợi ích nào nữa cả.

Vốn không hề nghĩ tới thứ đối phương muốn lại là nó.

Dù sao nàng đã từng có ít nhiều liên hệ với nhân loại, từ trong phản ứng của Cố Dương, mơ hồ cảm giác được rất có thể hai nàng đã nghe lầm rồi.

Hay là đối phương vốn không phải có ý kia?

Vừa nảy sinh suy nghĩ này, trong lòng Cát Thụy Ti lộp bộp một tiếng, vốn không dám nghĩ sâu thêm.

Nếu quả thật nói như vậy, thế hy sinh của Y Phù tính là gì?

Là chê cười sao?

Nàng ném suy nghĩ đáng sợ này ra khỏi đầu, nhanh chóng lấy khối ấn tử kia ra: “Người nói là nó?”

“Đúng vậy.”

“Đây là chìa khóa ra vào vị diện này, nếu như cho người rồi, bọn ta rời khỏi đây như thế nào?”

“Ta sẽ mang các người ra ngoài.”

“Các hạ phải ký một khế ước với ta.”

Cát Thụy Ti nói xong bèn lấy một quyển trục ra, đó chính là tờ giấy khế ước đã lấy được từ chỗ thương nghiệp của giáo hội, là khế ước do Thần Kim Tiền làm chứng, đủ để ràng buộc cường giả Truyền Kỳ.

Tên này còn rất nhiều thứ linh tinh vụn vặt.

Cố Dương hỏi: “Ký khế ước như thế nào?”

Cát Thụy Ti thuật lại một lần nội dung khế ước, sau khi hắn nghe xong, thấy không có sơ hở gì, cũng muốn thử xem rốt cuộc khế ước của Tây Đê đại lục có sức ràng buộc như thế nào.

Mới vừa rồi nữ tử tên Y Phù kia thể hiện một phen, quả thật rất thần kỳ, là một sức mạnh mà trước mắt hắn không cách nào lý giải được.

Rất nhanh, hai người đã ký kết khế ước.

Khế ước vừa thành, quyền trục kia đã bùng lửa, tự động bốc cháy.

Ngay sau đó, Cố Dương cũng cảm nhận được một sức mạnh kỳ dị, coi thường nhục thể và pháp lực của hắn, quần quanh trong nguyên thần của hắn.

“Có điểm giống sức mạnh mới vừa rồi, nhưng lại hoàn toàn khác nhau.”

Trong lòng hắn trầm nghĩ, trao đổi thứ trong tay với đôi phương.

Cuối cùng khối Cửu Châu ấn thứ bảy cũng tới tay.

Trong tay Cao gia còn có một khối, Cao Phàm nói muốn giúp hắn mang đến, nhưng đã đi rất lâu rồi mà cho đến bây giờ vẫn không có kết quả, không biết có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Về phần khối cuối cùng cũng không biết ở đâu.

“Phượng Vũ Cửu Thiên” muốn đột phá đến Thiên Nhân cảnh, có lẽ không phải chuyện đơn giản.

Bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết”, luyện chín hóa thân đến tầng thứ chín, thậm chí có thể đến Động Hư cảnh.

Cho nên hắn nhất định phải gom đủ cả chín khối Cửu Châu ấn.

Ngoại trừ Cửu Châu ấn ra còn có vài món thần khí của Tây Đê đại lục, những thần khí này hoàn toàn khác với thần binh tuyệt thế của bên này, thường thường chứa đựng sức mạnh tương tự với quy tắc.

Ví dụ như thanh Khắc Lỗ chi kiếm kia, chỉ cần khiến người khác bị thương, cho dù chỉ cắt chút da thôi cũng sẽ bị trọng thương.

Chương 393: Nhanh nhanh, chạy mau (2)

Nhưng mà thần khí này cũng có hạn chế khi sử dụng, ví dụ như mỗi ngày chỉ có thể sử dụng một lần gì đó.

Vào thời điểm nào đó, thần khí như vậy có thể phát huy tác dụng đặc thù.

...

Khi giao dịch hoàn thành, Cố Dương cảm thấy hai lạc ấn trong nguyên thần kia đồng thời bùng cháy lên, một sức mạnh kỳ dị tràn vào.

Chỉ thấy ấn ký kia nơi mi tâm của nữ tử Tinh Linh tên Y Phù kia lóe lên, bắn ra một tia sáng, rót vào mi tâm của hắn.

Một lát sau, mi tâm của hắn xuất hiện thêm một ấn ký hình tròn nhàn nhạt.

Mà ấn ký nơi mi tâm của Y Phù vốn có màu xanh nhạt lại biến thành màu đỏ thẫm.

Đồng thời trong đầu Cố Dương âm âm nổ vang, trong nguyên thần dường như xuất hiện thêm cái gì đó.

Hắn nhìn thiếu nữ tràn đầy phong tình quốc gia khác, dáng người yếu điệu, làn da non mịn, trắng đến chói mắt trước mặt, lúc này đang cúi thấp đầu đứng ở đó.

Trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một tia hiểu ra, tất cả mọi thứ của nàng đều bị mình nắm trong tay, chỉ cần một suy nghĩ trong đầu là đã có thể cướp đoạt tính mạng của nàng, hoặc khiến cho nàng sống không bằng chết.

Đây là khế ước chủ tớ sao?

Bá đạo thật!

Cố Dương hơi khiếp sợ.

Người của Tây Đê đại lục đúng là biết hưởng thụ, còn phát triển ra một pháp thuật như vậy.

Hắn đột nhiên thay đổi ý định, một Tinh Linh xinh đẹp mà sinh tử hoàn toàn do hắn khống chế đi theo bên người luôn có

thể phát huy công dụng.

Từ chỗ của nàng, hắn cũng có thể biết được nhiều chuyện về Tây Đê đại lục hơn.

Hắn cũng không quên tiên cung sắp giáng xuống thế gian này, đến lúc đó còn có thể trốn đến Tây Đê đại lục.

Chính hai khế ước mới vừa rồi đã cho hắn cảm giác rằng thần linh ở bên kia có thực lực không hề kém, nói không chừng còn có thể chống đỡ được cường giả của tiên cung.

Đúng lúc này, còi báo động trong lòng Cố Dương vang lên, nói: “Đi.”

Hắn cầm lấy ấn tì của Ninh vương mới vừa lấy được, nhanh chóng luyện hóa, mở ra một cánh cửa không gian, mang theo các nàng rời khỏi thế giới này.

Đột nhiên, một bóng dáng xuất hiện ở chỗ mấy người mới vừa đứng, nhìn vị trí mà đám người Cố Dương biến mất, lầm bầm một câu: “Hạ đế?”

Một lát sau hắn đã rời đi.

Tất cả quay trở lại bình thường, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

...

.....

Ninh châu, Côn sơn.

Ba bóng người xuất hiện ở ngoài sơn trang.

Một con chim xanh nho nhỏ đứng trên bờ vai nữ nhân ở giữa, dùng giọng nói sắc bén nói: “Khí tức của chủ nhân biến mất ở chỗ kia.”

Ba người này là Hi Hoàng, Tô Thanh Chỉ và thuật sĩ Ly Ly đến từ Tây Đê đại lục.

Trước đó không lâu, các nàng đã rời khỏi bí cảnh ở Thiên Trụ sơn, việc làm đầu tiên chính là tìm kiếm tung tích của Cố Dương.

Chim xanh nhỏ từng ngậm Nguyệt Hoa trĩ trong bí cảnh, thực lực khôi phục lại một chút, có thể truy lùng theo khí tức của Cố Dương, đuổi thẳng tới nơi đây.

Vẻ mặt Hi Hoàng hơi sa sầm: “Bên trong có một vị cường giả vô cùng đáng sợ.”

Cảnh giới hiện giờ của nàng đã khôi phục đến Pháp Lực cảnh, nhưng vẫn còn chưa tới thời kỳ mạnh nhất, hiện giờ là Pháp Lực nhị trọng.

Tô Thanh Chi nghe vậy thì cảm thấy căng thẳng, lo lắng nói: “Có phải hẳn đã xảy ra chuyện rồi không?”

Lý Ly mặc bộ áo bào đen siết chặt nắm tay, dùng tiếng Đại Chu vẫn hơi ngọng nghịu nói từng chữ: “Sẽ, không, có, chuyện, gì!”

Chim xanh kiêu ngạo nói: “Yên tâm đi, ở thế giới này không có ai có thể giết được chủ nhân cả!”

“Đi mau.”

Đột nhiên, Hi Hoàng biến sắc, đang định mang theo hai nữ nhân bên cạnh chạy trốn.

Trong giây lát, một luồng áp lực đáng sợ bao phủ xuống, đè ép nàng ngã xuống đất, trong lúc nhất thời lại khó có thể nhúc nhích được.

Tô Thanh Chi và Lý Ly ở bên cạnh cũng không chịu nổi, hoàn toàn không thể động đậy.

Hai nàng cũng đều đã đột phá đến Thần Thông cảnh.

Một người cầm thần binh tuyệt thế trong tay, một người khác đã thức tỉnh rất nhiều pháp thuật kỳ dị.

Nhưng ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối thì không hề có bất cứ tác dụng gì cả.

“Nhanh nhanh, chạy mau!”

Chỉ có chim xanh nhỏ không đếm xỉa gì đến pháp lực này, vỗ cánh bay đi, trong nháy mắt đã chui vào trong tầng mây, biến mất không thấy gì nữa.

Một bóng người cao lớn từ trên trời giáng xuống, trong tay cầm một thanh trường thương màu đen, giống như một chiến thần, khiến cho người ta có một cảm giác áp bức khổng lồ.

Hắn nhìn chăm chăm nơi con chim xanh biến mất, trong mắt lóe lên chút kiêu kỳ.

Chim xanh kia không đem xia gì đến lòng giam pháp lực của hắn, nói đi là đi, còn có thể trốn thoát được cây thương của hắn, chắc chắn không phải là một con chim bình thường.

Người đến đây chính là Tào Côn Bằng, hắn quay đầu nhìn chăm chăm vào ba nữ nhân, lạnh lùng nói: “Các ngươi thật to gan! Nói, là ai phái các ngươi đến đây?”

Sắc mặt của ba nữ nhân đều hơi trắng bệch, nhưng đều không nói một lời, không ai mở miệng.

Lúc này, thị nữ Như Cẩm của Tào Côn Bằng cũng đi ra, nhìn thấy ba nữ nhân ở đây, nói: “Nàng chính là Tô Thanh chỉ, là nữ nhân của Cố Dương.”

“Ha ha ha...”

Tào Côn Bằng cười to vài tiếng, ánh mắt lại trở nên vô cùng lạnh lẽo: “Nữ nhân của Cố Dương sao? Vậy thì tốt quá.”

Quả thật Tào Côn Bằng hận Cố Dương đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lột da lột thịt hắn.

Hắn vì tiến vào Vạn Tượng động thiên mà hao tổn bao nhiêu công sức!

Nữ nhân kia lại nhất định không chịu dùng Hư Không tiên đăng dẫn hắn vào Vạn Tượng động thiên, hắn chỉ có thể giết nàng.

Ai ngờ Hư Không tiên đăng kia vẫn giữ linh tính, vốn không cách nào ép nó nhận chủ được, chỉ nhận huyết mạch của nữ nhân kia.

Nhưng mà nữ nhi kia trời sinh phản nghịch, mọi chuyện đều làm trái với ý của hắn, không có sự phối hợp của nàng, hắn không cách nào ép buộc nàng tu luyện.

Muốn dùng Hư Không tiên đằng để tiến vào Vạn Tượng động thiên thì ít nhất phải có tu vi Thần Thông cảnh.

Cho dù hấn là Thương Thánh đi chăng nữa thì cũng không cách nào ép một người không đồng ý tu luyện trực tiếp có được tu vi Thần Thông cảnh.

Hấn chỉ có thể chờ, mặc kệ nàng bước chân vào giang hồ, gặp rắc rối khắp nơi, một ngày nào đó nàng sẽ hiểu được tầm quan trọng của thực lực.

Chương 394: Người đáng chết

Cuối cùng, nàng đã thay đổi thái độ, bằng lòng nghiêm túc tu luyện.

Nhưng mà đã bỏ lỡ mất độ tuổi tốt nhất, muốn bước vào Thần Thông cảnh đã khó càng thêm khó.

Vì giúp nàng, đầu tiên hấn yêu cầu với lão tổ muốn tới linh trì này, vì thế đã phải bỏ ra cái giá không nhỏ.

Nhưng chỉ có chân nguyên tăng lên thì vẫn không cách nào tu thành Thần Thông cảnh được.

Nguyên thần cũng quan trọng.

Vì thế hấn lại kiếm Huyền Phách châu, dùng nó để rèn luyện nguyên thần của nàng.

Làm như vậy, hấn cũng phải trả cái giá rất lớn.

Đợi đến khi nữ nhi thành công đột phá đến Thần Thông cảnh, nguyên thần của nàng lại bị lạc trong Huyền Phách châu, không cách nào tỉnh lại được.

Bất đắc dĩ, hấn chỉ có thể nghĩ cách gọi Cố Dương tới.

Ai ngờ sau khi tiểu tử kia cứu người tỉnh rồi lại đi theo nàng tiến vào Vạn Tượng động thiên.

Hấn bày mưu tính kế hơn mười năm, lúc thấy sẽ thành công lại bị người hái mất trái, chẳng nghĩ cũng biết trong lòng hấn phần nộ đến cỡ nào.

Nếu như Cố Dương xuất hiện trước mặt hắn, hắn tuyệt đối không chút do dự dùng Kinh Thần thương của mình chọc một trăm cái lỗ lên trên người tiểu tử kia.

Hiện giờ nữ nhân của Cố Dương rơi vào trong tay mình, trong mắt Tào Côn Bằng lóe lên vẻ hung tàn, cười lạnh nói: “Tiểu tử kia bắt cóc nữ nhi của ta, dùng người gán nợ đi!”

Nói xong, Tô Thanh Chi không tự chủ được bay về phía hắn.

Hắn vốn định thưởng thức ánh mắt tuyệt vọng của nàng, ai ngờ trong mắt nàng lại không hề sợ hãi, chỉ có khinh miệt và coi thường: “Người muốn chết sao!”

Ánh mắt này khiến Tào Côn Bằng cảm thấy khó chịu, gương mặt hắn trở nên dữ tợn: “Người dám khinh thường ta?”

Hắn xuất thân chi phụ của Tào gia, từ nhỏ phụ mẫu đều mất, thời thơ ấu đã nhận đủ khinh thường, bị người coi rẻ.

Cho nên sau khi hắn lớn lên đã thề rằng sẽ không để cho bất cứ kẻ nào dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn nữa.

Sau đó hắn thể hiện ra thiên phú, từng bước một trưởng thành, tất cả những người ngày xưa đã từng khinh thường hắn đều bị hắn giết chết.

Mãi cho đến khi hắn trở thành Thương Thánh nổi tiếng thiên hạ, nhân vật số hai của Tào gia thì mọi người nhìn hắn chỉ có kính nể và sợ hãi.

Không còn có ai dám khinh thường hắn nữa.

Cho tới bây giờ, hắn lại một lần nữa nhìn thấy khinh miệt và coi thường ở trong mắt một nữ nhân, trong lòng hắn lập tức đã dấy lên sát ý.

Hắn điên cuồng nói: “Chết cho ta!”

...

Muốn chết phải không?

Tô Thanh Chi đã không còn là nữ tử nhu nhược không hề có chút tu vi nào như trước kia nữa, nàng hiện giờ đã là cường giả Thần Thông cảnh, lại còn tay cầm thần binh tuyệt thế.

Thời điểm Tào Côn Bằng nảy sinh sát ý thì nàng cũng cảm nhận được gì đó.

Nàng không cam lòng, cuối cùng không thể nhìn thấy Cố Dương...

Đúng lúc này, một ánh hào quang màu đen từ trên trời giáng xuống, rơi thẳng lên trên đầu nàng.

Đường thương ý đủ để khiến cho nàng tan xương nát thịt kia đã hoàn toàn bị màn hào quang này đón đỡ lấy.

Trong tức khắc, ánh mắt của Tô Thanh Chi đã uơn ướt, ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời bao la ở sau lưng Tào Côn Bằng, cuối cùng nàng đã nhìn thấy được bóng dáng ngày nhớ đêm mong rồi.

“Đây là cái gì?”

Tào Côn Bằng lấy làm kinh hãi, ánh hào quang đột nhiên xuất hiện này lại có thể ngăn cản được một chiêu của Kinh Thân thương, chắc chắn nó là một món pháp bảo có uy lực cường đại.

Đột nhiên, báo động trong lòng hấn vang lên, quay phắt đầu lại, nhìn thấy năm bóng dáng ở sau lưng.

Trong này có Cố Dương và Tào Y Y.

Khi nhìn thấy hai người mà hấn khát vọng tìm kiếm xuất hiện, trên mặt hấn chẳng những không hiện lên vẻ vui mừng, trái lại có dáng vẻ như gặp kẻ địch mạnh, trên trán thậm chí còn đổ từng giọt mồ hôi lạnh.

Bất Lậu cảnh!

Ánh mắt của Tào Côn Bằng nhìn chăm chăm vào một nữ tử ngoại tộc ở trong đám người này.

Khí tức của đối phương không hề lộ ra ngoài chút nào, giống như một cái động tối đen, trong mơ hồ lộ ra sức ép khiến cho hấn dựng cả tóc gáy.

Hấn mới chỉ từng cảm nhận loại sức ép này ở trên người lão tổ mà thôi.

Nữ tử ngoại tộc kia nhất định là một vị cường giả Bất Lậu cảnh.

Tào Côn Bằng có tu vi Pháp Lực tam trọng đỉnh phong, tuy rằng không thể leo lên được Tông Sư bảng, nhưng có thêm một cây Kinh Thần thương, luận về lực chiến đấu thì cũng chỉ có những Kiếm Thánh đó mới có thể là đối thủ của hắn.

Cho dù gặp phải Bất Lậu cảnh thì vẫn có sức đánh một trận.

Điều kiện tiên quyết là vị cường giả Bất Lậu cảnh kia không thực sự ra tay, nếu như một vị cường giả Bất Lậu cảnh không tiếc căn nguyên, toàn lực ra tay, cho dù là Kiếm Thánh nào cũng không thể ngăn cản được.

Năm đó, hai vị Kiếm Thánh cộng thêm hai vị cường giả Bất Lậu cảnh vây công Vũ Đại, hai vị Kiếm Thánh rơi vào kết cục một chết một trọng thương.

Tào Côn Bằng nhanh chóng tỉnh táo lại, tuyệt đối sẽ không cho rằng mình thật sự có khả năng chống lại cường giả Bất Lậu cảnh.

“Sao lại có thể xuất hiện một vị cường giả như vậy chứ?”

Hắn không tài nào hiểu nổi vị cường giả ngoại tộc này xuất hiện từ đâu, tại sao lại đi chung với Cố Dương và Tào Y Y.

...

Cố Dương nhìn Tào Côn Bằng, ánh mắt lạnh như băng:

“Đường đường là Thương Thánh, không ngờ lại ra tay với một tiểu bối, đúng là đê tiện thấp hèn.”

Sát ý trong lòng hắn bốc lên hừng hực.

Mới vừa rồi nếu như hắn chậm một chút thôi thì Tô Thanh Chi sẽ bị giết chết ngay tại chỗ.

Bên người hắn có nhiều nữ nhân như vậy, nhưng Tô Thanh Chi vẫn là nữ nhân đầu tiên đi theo hắn, nam nhân luôn luôn có tình cảm đặc thù với nữ nhân đầu tiên.

Thấy nàng gặp nạn, sát ý trong lòng Cố Dương đã gần như không thể kiềm chế được.

Hắn vốn không định giết chết Tào Côn Bằng, để lại cho hắn một mạng, có lẽ ngày sau có thể tạo thành một chút phiền toái cho vị kia của Xích Minh thiên.

Nhưng mà bây giờ hắn đổi ý.

Hắn lạnh lùng nói: “Người đáng chết!”

“Vậy sao?”

Lúc này, một giọng nói già nua vang lên trên đỉnh đầu, một bóng dáng từ trên trời giáng xuống, đó là một lão giả gầy lùn, hai mắt đục ngầu, dáng vẻ tuổi già sức yếu.

Tào Côn Bằng nhìn thấy người này, cảm giác áp lực chợt nhẹ đi, cung kính cúi người thi lễ: “Lão tổ!”

Chương 395: Tình báo

Người này chính là người sáng lập Tào gia, cường giả Bất Lộ cảnh nhị trọng, lão quái vật cùng thời đại với Thẩm Vận, tên là Tào Kinh!

Hắn dùng giọng nói già nua lại kèm theo chút yếu ớt nói: “Không thể ngờ được, sinh thời lại có thể nhìn thấy Tinh Linh tộc của Tây Đê đại lục trong truyền thuyết, lão phu Tào Kinh, hân hạnh được gặp mặt.”

Cát Thụy Ti nghiêm mặt nói: “Cát Thụy Ti, bái kiến các hạ.”

Đối mặt với vị cường giả cùng cảnh giới này, còn biết đến sự tồn tại của Tinh Linh tộc, nàng không muốn thất lễ.

Tào Kinh nói: “Các ngươi từ hàng ngàn vạn dặm xa xôi đến đây thật sự không dễ dàng gì, tốt nhất là đừng nhúng tay vào chuyện trên Thần Châu đại lục bọn ta mới thỏa đáng.”

Câu nói này nghe có vẻ bình thường, nhưng Cát Thụy Ti lại nghe ra được uy hiếp từ trong đó.

Nàng nói: “Các hạ yên tâm, ta tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện của các ngươi.”

Nói xong, nàng lui lại một khoảng.

Nói thật, nếu như không phải lo lắng cho Y Phù công chúa thì nàng chỉ hận không thể lập tức trở về Tây Đê đại lục, mang thứ này về.

...

Tào Kinh nói hai ba câu đã khiến cho một vị cường giả cấp bậc Bất Lộ cảnh lui bước. Hắn quay đầu sang nhìn Cố Dương, trên mặt nở nụ cười: “Chủ ta có lệnh, chỉ cần nhìn thấy ngươi thì giết không cần hỏi. Nhưng mà ta rất hiếu kỳ, bí mật của việc tu hành nhanh như vậy của ngươi, rốt cuộc là cái gì?”

Cố Dương chậm rãi rút Phượng Vũ đao ra, cười nhạt, nói: “Ngươi đã từng nghe một câu nói chưa, tò mò hại chết mèo,

ngươi thật sự muốn biết sao?”

“Dám rút đao ở trước mặt ta, dũng khí có...” Lão giả còn chưa dứt lời đã biến sắc

Chỉ thấy một bóng dáng màu vàng bay ra khỏi mi tâm của Cố Dương, đảo mắt đã hóa thành một con viên hầu màu vàng.

“Cửu Thiên Ngự Thần Quyết? Không ngờ ngươi đã tu luyện đến trình độ này!”

Tào Kinh mới vừa liếc mắt đã nhận ra được con viên hầu trước mắt này chính là Thông Thiên Thần Viên Bất Lộ cảnh. Đối mặt với một con thần thú Thượng Cổ như vậy, hẳn như gặp kẻ địch mạnh, không dám khinh thường.

Tào Côn Bằng cũng tỏ vẻ hoảng sợ, ngay sau đó hẳn cảm thấy sát khí không lồ, nâng Kinh Thần thương trong tay lên dưới sự kinh hãi.

Thiên Vấn Cửu Đao, Thế Thân Hoàn Vũ!

Một đao này đã vượt qua giới hạn của không gian, trực tiếp chém đầu Tào Côn Bằng.

“Ta nói rồi, ngươi đáng chết!”

Tào Côn Bằng cảm thấy ở cổ chột lạnh, toàn bộ thế gian bắt đầu đảo ngược, trong lỗ tai nghe được giọng nói tràn ngập sát ý của Cố Dương, đầu óc vẫn hơi mê man.

Tại sao lại như vậy chứ?

Hắn không tài nào ngờ được bản thân sẽ bỏ mình như vậy.

[Nhận được năm mươi điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là sáu trăm ba mươi bốn điểm.]

Sau khi một đao chém chết Tào Côn Bằng, Cố Dương nhanh chóng bắt được thanh trường thương màu đen đang định trốn đi.

[Kiểm tra được nguồn năng lượng, có nạp năng lượng không?]

“Có.”

Thanh trường thương màu đen này chính là Kinh Thần thương - một trong mười tám thanh thần binh tuyệt thế nổi danh nhất

trong thiên hạ.

Tào Côn Bằng có thể được tôn xưng là Thương Thánh, hoàn toàn dựa vào thanh thân bình này.

Giữa thân bình tuyệt thế cũng có phân cấp bậc. Vào thời Thượng Cổ, pháp khí có cấp bậc này được gọi là pháp bảo, dựa theo độ mạnh yếu của nguyên linh pháp bảo mà phân theo từ cấp thấp đến cấp cao, gồm có bốn cấp bậc hư linh, chân hình, huyền thân, thuần dương.

Nghe nói vào thời đại Thượng Cổ, giữa pháp bảo không cùng cấp bậc có chênh lệch uy lực rất lớn.

Nhưng mà kể từ sau khi thiên đạo mất đi, cho tới bây giờ gần như tất cả pháp bảo đều không có nguyên linh, chỉ còn lại một chút linh tính mà thôi.

Ngay cả linh bảo cũng không còn cảm nhận được sự tồn tại của nguyên linh.

Pháp bảo không cùng cấp bậc, chênh lệch uy lực không lớn như vậy, có thể phát huy ra uy lực mạnh bao nhiêu thì chủ yếu phải xem thực lực của bản thân chủ nhân.

Ví dụ như Phượng Vũ đao cũng là một pháp bảo, ở trên tay hãn đại khái có thể khiến cho pháp lực của hãn tăng thêm hai phần.

Đừng xem thường hai phần này, với thực lực hiện giờ của hãn, hai phần tăng cường này cũng đã đủ để cho thực lực của hãn tăng lên một cấp bậc rồi.

Ngoài ra, thanh thân bình này vô cùng sắc bén, có thể chém nát lá chắn bảo vệ.

Hãn có thể dễ dàng giết chết tu sĩ Nguyên Anh kỳ, Phượng Vũ đao có công lớn nhất.

Bởi vì không có sự tồn tại của nguyên linh, cấp bậc của thân bình tuyệt thế rất khó phán đoán.

Nhưng mà có thể được xếp vào một trong mười tám thanh thân bình tuyệt thế nổi danh nhất thiên hạ, cấp bậc của Kinh Thần thương này tuyệt đối không kém cõi.

Nếu đổi lại là thần binh khác thì Cố Dương nhất định luyện tiếc lấy ra nạp giá trị.

Nhưng Kinh Thần thương này xuất từ Tào gia, rất có thể là do vị kia của Xích Minh thiên ban thưởng, sao hắn có thể giữ nó bên người được?

Nói không chừng một ngày nào đó vị kia bỏ ra từ trong Kinh Thần thương, đâm sau lưng hắn một phát.

[Nạp năng lượng thành công, nhận được hai trăm điểm năng lượng. Số điểm năng lượng hiện tại là tám trăm ba mươi bốn điểm.]

Cố Dương cảm thấy kinh ngạc, cây trường thương này lại giá trị đến hai trăm điểm, vậy tương đương với một cường giả Bất Lậu cảnh nhị trọng rồi.

Hắn nhớ khi ở trong hoàng cung, thanh Diệt Thần đao mà hắn cướp được của Vũ gia kia cũng là một thanh thần binh, nhưng sau khi nạp năng lượng lại chỉ lấy được hai mươi điểm.

Hiện giờ cây Kinh Thần thương này lại có giá trị đến hai trăm điểm.

Chênh lệch quá lớn.

...

“Hay cho một Thiên Vấn Cửu Đao.”

Thân thể gầy lùn của Tào Kinh càng thêm nhỏ bé hơn khi đứng trước mặt Thông Thiên Thần Viên. Giọng nói của hắn khàn khàn, không nghe ra ý tứ bi thương gì, dường như không hề để ý đến việc tộc nhân Tào Côn Bằng này bỏ mạng.

“Vũ Thăng Thiên đúng là biết nhìn người.”

“Với thực lực hiện giờ của ngươi, trong thiên hạ, ngoại trừ hai vị Thiên Nhân kia và Tần Vũ ra thì không có ai có thể làm gì được ngươi, theo độ tuổi của ngươi thì đúng là là đệ nhất từ thời đại Thượng Cổ đến nay.”

Trong giọng điệu của hắn hơi thán phục, nhưng lời nói lại lập tức thay đổi: “Nhưng mà dựa vào thực lực của ngươi bây giờ thì vẫn chưa đủ để chống lại tứ đại thánh địa, cho dù là chủ

nhân hay là vị kia của Tam Thánh môn đều tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Cố Dương hứng trí nhìn hắn, nói: “Ngươi nói nhiều như vậy là định để ta tha cho ngươi một mạng sao?”

Chương 396: Tình báo (2)

Tào Kinh khẽ bật cười, nói: “Đến cấp bậc này của ta và ngươi, vì một chút thù hận và khí phách mà ra tay quá nặng, người nào cũng không khôn ngoan.”

“Ngươi và người ngoại tộc kia liên thủ, có lẽ có khả năng giết được ta. Nhưng mà những người ở đây phải chết mấy người?”

“Thật ra ta và ngươi hoàn toàn có thể hợp tác, vị kia mà ngươi định đối phó, ta có thể cung cấp một ít tin tức tình báo.”

Cố Dương thấy hắn tỏ vẻ chân thành, thật sự hơi bội phục, nhân vật số hai trong gia tộc, trụ cột tương lai chết trước mặt hắn, hắn lại còn có thể bàn chuyện hợp tác với tên hung thủ là mình này.

Có thể nói, biểu hiện của người này đều vì lợi ích bản thân.

So ra thì Thẩm Vận còn chính trực hơn hắn nhiều.

Nhưng mà hắn nói thật sự không sai, nếu thật sự đánh nhau, hắn một lòng muốn giết đám người Tô Thanh Chỉ thì mình cũng không nắm chắc có thể bảo vệ được mọi người.

Cố Dương nói: “Tin tức tình báo gì?”

Tào Kinh nói: “Chắc ngươi đã biết chuyện về Chí Dương đình rồi, ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật, năm đó chủ nhân đã từng thua trong tay thần thú Thượng Cổ Thái m U Huỳnh, bắt đắc dĩ mới hòa thành một thể với Xích Minh thiên.”

“Chính bởi vì như thế nên chủ nhân mới có thể thoát được trận đại kiếp nạn ở thời kỳ Thượng Cổ mà sống được đến bây giờ, trong khi đó tất cả những cường giả tiếng tăm lừng lẫy ở thời kỳ Thượng Cổ đều đã tiêu tan trong lịch sử.”

“Người chỉ cần tu luyện được hóa thân của Thái m U Huỳnh là đủ để khắc chế được chủ nhân.”

Đây chính là một tin tức rất có giá trị.

Tâm quan trọng của hóa thân Thái m U Huỳnh ở chỗ Cố Dương vốn được đẩy ra tuốt tận đằng sau, dựa theo trình tự cũng chỉ có thể đẩy ra sau cùng.

Nhưng mà nếu như Thái m U Huỳnh đã có thể khắc chế được vị kia của Xích Minh thiên thì có thể ưu tiên xếp lên đầu.

Cố Dương hỏi: “Chẳng lẽ chủ nhân của người không phát hiện ra người có suy nghĩ gian dối sao?”

Trên mặt Tào Kinh hiện lên nụ cười quái dị: “Ta trung thành và tận tâm với chủ nhân, nào có suy nghĩ gian dối gì đâu?”

Thật đúng là một lão già nham hiểm.

Cố Dương hiểu được ý tứ trong nụ cười của hắn, chỉ cần trong lòng hắn không cho rằng bản thân đang phản bội vị kia của Xích Minh thiên thì vị kia sẽ không nhận ra được khác thường gì.

Đây là cảnh giới lừa gạt người cao nhất, lừa gạt chính mình.

Ở trong lòng hắn, chỉ sợ làm bất cứ chuyện gì đều tự thôi miên mình, tất cả đều là vì chủ nhân.

Về phần hành động này có gây nên hậu quả bất lợi gì không, hắn cố gắng xem nhẹ.

Cho dù vị kia của Xích Minh thiên để lại thủ đoạn khống chế nào đó lên trên người hắn cũng không thể theo dõi hắn thường xuyên.

Có thể làm đến mức độ này, tên này thật sự không phải người bình thường.

Tào Kinh lắc đầu nói: “Nếu người muốn đối phó với vị kia của Tam Thánh môn thì có thể tìm Thẩm Vận hợp tác. Người này tâm cơ sâu xa, đã sớm định thoát khỏi sự khống chế của Tam Thánh môn.”

“Thẩm Vận?”

Cố Dương nói: “Hắn đã bị ta giết chết.”

Tào Kinh nghe vậy, ánh mắt khẽ nheo lại, sau đó lại chậm rãi nói: “Thảm Vận không phải người dễ dàng bị giết như vậy.”

Ý ở ngoài lời rằng không tin hắn có thể giết chết được Thảm Vận.

Cố Dương nhìn hắn, hồi tưởng lại trận chiến ngày hôm đó, toàn bộ quá trình đều không có vấn đề gì.

Sau khi giết Thảm Vận, hệ thống thông báo nhận được hai trăm điểm năng lượng, vậy chắc chắn là đã chết đến mức không thể chết thêm được nữa.

Tào Kinh nhìn thấu tâm tư của hắn, chậm rãi nói: “Theo ta được biết, Thảm Vận đã từng có được một thanh linh bảo, chuẩn bị dùng để đối phó với vị kia của Tam Thánh môn, việc này chỉ có mình ta biết được.”

Linh bảo?

Cố Dương nhìn hắn hồi lâu.

Ngày đó Thảm Vận không hề sử dụng linh bảo gì cả, sau khi hắn chết cũng không có linh bảo gì trên người.

Nhưng dường như Tào Kinh không cần phải nói dối chuyện này.

Hắn chỉ có thể tạm thời để chuyện này sang bên, nói: “Hợp tác thì thôi, trong tương lai không bao lâu nữa sẽ có người đến tìm người báo thù.”

Đương nhiên người mà hắn nói là Lăng Linh. Vũ gia diệt môn, ra sức nhiều nhất trong đó chắc chắn chính là Tào Kinh và vị Bất Lộ cảnh kia của Cao gia.

Đợi đến khi thần công tu luyện xong, Lăng Linh nhất định sẽ tìm hung thủ năm đó để báo thù.

Tào Kinh cười ha hả, ánh mắt đảo qua trên người Lăng Linh, thong dong xoay người rời đi.

...

Người này vừa đi, Cố Dương đột nhiên cảm nhận được không khí không được đúng lắm, cho dù là Lăng Linh, Tào Y Y ở bên người hay là Hi Hoàng, Tô Thanh Chi, Ly Ly đều dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

Chỉ có Tinh Linh công chúa Y Phù trở thành nô bộc của hắn vẫn luôn luôn cúi đầu.

Cách đó không xa còn có người ngoài cuộc là Cát Thụy Ti, trong mắt chỉ có Y Phù.

Xa cách lâu ngày mới gặp lại, vốn nên rất vui vẻ, nên tâm sự một chút mới đúng, nhưng mà khi số lượng nữ nhân quá nhiều thì cho dù làm gì cũng dường như không thích hợp.

“Chủ nhân, cuối cùng người đã trở lại rồi, người có biết bọn ta lo lắng cho người bao nhiêu không.”

Lúc này con chim xanh nhỏ không biết từ đâu bay đến, ríu rít kêu lên.

Cố Dương liếc nhìn nó, trong lòng thầm nói tên này có đôi khi vẫn có tác dụng, phá vỡ được cục diện bế tắc, khiến cho hắn thoát khỏi xấu hổ.

Hắn nghiêm mặt lên: “Mới vừa rồi nguy hiểm như vậy, người chạy đi đâu?”

Chim xanh liền thoảng một cách có bài bản: “Ta tới Thần Đô tìm viện binh đó, hả, dáng vẻ của nữ nhân này kỳ lạ ghê!”

Nói xong, giọng điệu của nó trở nên cực kỳ khiếp sợ: “Chủ nhân, khẩu vị của người đúng là càng ngày càng nặng, cho dù không phải nhân loại mà cũng ra tay được?”

“Đi thôi, nơi này không thể ở lâu.”

Cố Dương không cho những nữ nhân bên người có cơ hội mở miệng, tay áo vung lên, sử dụng pháp lực mang theo các nàng bay khỏi nơi này.

Nhờ đến lúc đó Tào Kinh triệu hồi chủ nhân hắn đến, mình mang theo nhiều người kéo chân sau như vậy, thật sự không có cách nào đánh được.

Những nữ nhân ở bên cạnh hắn, tâm trạng đều không giống nhau.

Chương 397: Đừng ăn ta

Tô Thanh Chi là người đi theo Cố Dương sớm nhất, có thể nói hiểu rõ hắn nhất, biết hắn không phải người trêu hoa gẹo nguyệt, đều do những nữ nhân không biết xấu hổ này chủ động tiếp cận.

Tháng trước, ngay sau khi Bùi Thiến Lan và Từ Nhược Mai rời khỏi bí cảnh không lâu, đột nhiên có một người một chim xông vào.

Nữ nhân kia nói Cố Dương là phụ thân nàng.

Còn có con chim xanh nhỏ biết nói kia, kêu hắn là chủ nhân của mình.

Chuyện này thật sự quá bất thường, nàng lãng phí không ít thời gian mới tiêu hóa được tin tức quá bất ngờ này.

Sau đó, từ trong cái mở rộng của con chim xanh kia mà nàng nghe được rất nhiều “chuyện phong lưu” của Cố Dương, cái gì mà trưởng công chúa, muội muội hoàng hậu, ngoài ra còn có bản thân hoàng hậu...

Điều này khiến cho nàng không khỏi hơi lo âu.

Tuy rằng Cố Dương là chính nhân quân tử chân chính, cho dù là đối với nàng hay với các nữ nhân khác bên người thì đều chưa từng có hành vi vượt quá lễ nghi.

Nhưng lòng dạ hắn rất lương thiện, không biết từ chối, nên mới có liên tiếp nữ nhân tiếp cận.

Lăng Linh là như thế, Từ Nhược Mai là như thế, Cố Tích Nguyệt – tính một nửa, Ly Ly, Hàn Mộng Linh và Bùi Thiến Lan sau đó, tất cả đều như vậy.

Cho nên không cần nghĩ cũng biết mấy nữ nhân như trưởng công chúa, hoàng hậu vân vân mây mây gì kia thì chắc chắn đều do các nàng chủ động.

Hiện giờ bên người Cố Dương lại có thêm hai nữ nhân chưa từng gặp.

Một người trong đó có vẻ mặt không tốt, mắt lóe hung quang, vừa thấy đã biết là người không dễ chọc.

Một người khác làn da trắng đến như sữa, trông mắt màu xanh, còn có lỗ tai nhọn, vừa nhìn đã biết là ngoại tộc. Tuy rằng nàng luôn luôn cúi đầu, không nhìn rõ vẻ mặt, nhưng toàn thân đều phát ra khí tức người lạ chớ lại gần.

Hai nữ nhân này đều không dễ ở chung.

Tô Thanh Chi không khỏi sinh u oán, tiếp tục như vậy, khi nào mới kết thúc đây?

Bên người Cố Dương xuất hiện nữ nhân như Lăng Linh, Bùi Thiển Lan, nàng còn miễn cưỡng có thể tiếp nhận được, các nàng đều có chừng mực, còn có thể miễn cưỡng ở chung.

Nếu như xuất hiện thêm hai nữ nhân này, vậy vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh.

...

Tâm trạng của Lăng Linh lại có điểm khác biệt với Tô Thanh Chi.

Trong lòng của nàng chỉ có hai chuyện, một là võ đạo hai là Cố Dương này, còn việc bên cạnh hẳn xuất hiện nữ nhân như thế nào, nàng không hề quá để ý đến.

Nàng đã chứng kiến toàn bộ câu chuyện giữa Cố Dương với Tào Y Y, còn có Tinh Linh công chúa kia, cũng biết hai nữ nhân này đều không dễ ở chung.

Nhưng mà nàng không hề quan tâm nhiều làm gì, bởi vì nàng biết Cố Dương nhất định sẽ công bằng.

Tâm trạng của nàng là người ổn định nhất trong mọi người.

...

“Phụ thân không khỏi quá đa tình.”

Hi Hoàng lại sầu lo, nàng đã sớm biết phụ thân này của nàng là người đa tình, hái hoa ngắt cỏ khắp nơi, ở Thần Đô còn có

ba nữ nhân là Diệp Lăng Ba, trưởng công chúa và Tô Ngung Yên.

Ở trong bí cảnh lại gặp được thêm hai người nữa, từ trong miệng Tô Thanh Chi biết được còn có hai người khác nữa.

Hiện giờ mới hơn một tháng không gặp thôi đã lại xuất hiện thêm hai người rồi.

Cứ chiếu theo tốc độ này, “di nương” của nàng sẽ nhanh chóng đột phá tới hai con số.

Mặc dù nàng biết mình không có quyền can thiệp vào chuyện của phụ thân, nhưng trong lòng không tránh khỏi hơi thăm oán.

Phải biết rằng những nữ nhân này còn trẻ hơn nàng nhiều, nhưng ngược lại thành trưởng bối của nàng, một tiếng di nương không thể tránh né mãi được.

Nhiều di nương như vậy, nàng cũng không tiếp nhận nổi.

...

“Thánh sứ lợi hại quá, ngay cả Tinh Linh công chúa cũng có thể thu nhận làm nô lệ được!”

Lỵ Ly là người kích động nhất, trước khi đến phương đông, nàng đã từng đi theo đạo sư đến Mê Vụ sâm lâm, từng bái phỏng Tinh Linh nữ vương, từng gặp Y Phù.

Hiện giờ nàng có chức danh cao cấp, nhìn thấy được trên trán Cố Dương đã xuất hiện thêm một ấn ký cực nhạt, so sánh với ấn ký trên trán Tinh Linh công chúa kia đã nhìn ra được giữa bọn họ đã ký kết khế ước chủ tớ.

Trong lòng nàng bội phục sát đất.

Đó chính là công chúa của Tinh Linh tộc, tương lai là Tinh Linh nữ vương.

Mỗi một đời Tinh Linh nữ vương đều là cường giả cao nhất ở Tây Đê đại lục, không thiếu cường giả cấp bậc Bán Thần.

Trước đó chưa bao giờ có chuyện Tinh Linh vương tộc ký kết khế ước chủ tớ với nhân loại.

Chúng tộc cao ngạo giống như Tinh Linh thường tình nguyện chết cũng sẽ không khuất phục.

Nhưng thánh sứ lại làm được!

Không hổ là thánh sứ.

...

Y Phù giống như cái xác không hồn, vẻ mặt đờ đẫn, mặc cho Cố Dương mang đi.

Từ khoảnh khắc trở thành nô bộc cho nhân loại kia, trái tim của nàng đã chết rồi, nàng hiện giờ chỉ còn lại một cái xác.

Về phần bên người nhân loại này xuất hiện thêm ai, gặp nguy hiểm gì, nàng tuyệt đối không quan tâm.

Vương bản duy nhất trong lòng nàng chính là Cát Thụy Ti có thể mang thánh vật đó trở về Mê Vụ sâm lâm hay không.

Thánh vật đó có thể cứu sống Tinh Linh mẫu thụ hay không...

...

Là người ngoài cuộc duy nhất ở đây chính là Cát Thụy Ti đi theo sau xa xa, nàng vẫn chưa rời đi, thứ nhất là vì lo lắng cho Y Phù, thứ hai là vì phát hiện ra Ly Ly.

Mới vừa rồi khi nhìn thấy thuật sĩ tóc vàng mắt xanh này, nàng đã chấn động.

Nàng đã từng gặp nữ nhân này rồi.

Ước chừng năm năm trước, Tinh Linh nữ vương mời một thuật sĩ Truyền Kỳ Bất Tử Điều Chi Nhãn đến, muốn nhờ nàng hỗ trợ cứu chữa cho Tinh Linh mẫu thụ.

Lúc đó, thiếu nữ đi theo bên người thuật sĩ Truyền Kỳ kia chính là người hiện giờ nàng nhìn thấy.

Cách năm năm gặp lại nàng ở Thần Châu đại lục, điều này khiến trong lòng Cát Thụy Ti không khỏi sinh nghi ngờ.

Người của Bất Tử Điều Chi Nhãn sao có thể chạy đến Thần Châu đại lục được?

Hơn nữa lại vừa khéo đi theo bên cạnh nam nhân kia.

Nàng và hắn rốt cuộc có mối quan hệ gì?

Cát Thụy Ti vô cùng nghi ngờ.

...

“Chủ nhân, cuối cùng ngươi đã ngưng tụ ra chân thân rồi, vì sao còn dùng dáng vẻ của nhân loại vậy?”

“Chủ nhân, chân thân của ngươi đẹp ghê, nên phô ra cho mọi người xem.”

“Chủ nhân, ngươi cũng không thể vì sắc đẹp mà vứt bỏ niềm kiêu ngạo của Yêu tộc ta...”

Chương 398: Ta không giải quyết được

Con chim xanh nhỏ vẫn luôn riu rít bên tai Cố Dương, khiến cho hắn phiền muộn không thôi. Hắn vốn định để nó ngậm mỏ, ai ngờ pháp lực vừa mới lại gần thân thể nó đã trực tiếp bị nó hấp thu rồi.

Tên này, thực lực lại tiến bộ rồi.

Còn không trị được ngươi hả?

Một vệt sáng màu vàng bay ra khỏi mi tâm của Cố Dương. Thứ đó chia một bàn tay ra, một tay túm lấy con chim xanh nhỏ, là Thông Thiên Thần Viên kia chứ chẳng phải ai khác.

“Buông ta ra... A... Đừng ăn ta mà...”

Trong tiếng kêu gào thê thảm, con chim xanh nhỏ đã bị Thông Thiên Thần Viên nhét vào trong miệng.

Thế giới cuối cùng yên tĩnh rồi.

Cố Dương lại tăng nhanh tốc độ, không bao lâu, Thần Đô đã ở trong tầm mắt.

Khi sắp đến Thần Đô, Cát Thụy Ti vẫn luôn theo đuôi phía sau cuối cùng dừng lại, nàng cảm ứng được một khí tức thuộc về Bán Thần, nào dám tới gần nửa bước.

“Công chúa, bảo trọng.”

Nàng nhìn theo mấy bóng dáng kia biến mất, mang theo tâm tình nặng nề, cuối cùng hạ quyết tâm, xoay người rời đi, bước lên đường về.

Y Phù đã hy sinh lớn như vậy mới đổi được thánh vật này về, tuyệt đối không thể có bất cứ sơ sót nào.

Thần Đô, trong một tiểu lâu màu đỏ không hề thu hút, trong chính đường, một nam tử mặc áo bào màu trắng đang ngồi xếp bằng trên một tấm bồ đoàn không hề nhúc nhích, giống như một pho tượng.

Toàn bộ đại đường không nhiễm một hạt bụi nhỏ.

Ở trước mặt nam tử có một cái kệ làm bằng gỗ, trên đó mang theo dấu vết năm tháng.

Trên kệ để ba quyển sách.

Đột nhiên, quyển sách đầu tiên bên phải kia tự động lật ra, lộ ra tờ đầu tiên, một cái tên bay ra từ trong sách, phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ.

Nam tử áo bào trắng chậm rãi mở to mắt, thấy hai chữ lơ lửng trên không trung kia, trên khuôn mặt tĩnh lặng không gợn sóng lại xuất hiện thêm một phần kinh ngạc.

“Cố Dương.”

Hắn thầm đọc ra cái tên kia.

Lúc này vang lên tiếng bước chân, một tiểu cô nương khoảng mười tuổi đi đến, nhìn trang sách mở ra và chữ to ánh vàng rực rỡ đang lơ lửng trên không trung kia, bèn kinh ngạc nói: “Lão sư, không ngờ Cố Dương này đã trở thành Pháp Lực cảnh đệ nhất rồi.”

“Đây là người đầu tiên đến Pháp Lực cảnh đệ nhất nhanh nhất từ trước đến nay nhỉ?”

Khi nói chuyện, trong quyển sách kia bay ra từng cái tên, xếp hạng phía sau cái tên bay ra đầu tiên kia, hình thành một bảng danh sách.

Một lát sau, tên trên không trung biến mất.

Quyển sách trên kệ sách kia cũng một lần nữa khép lại.

Tiểu cô nương không nhịn được nói: “Lão sư, Cố Dương này rốt cuộc có lai lịch gì? Chẳng lẽ thật sự là đại năng Thượng Cổ chuyển thế sao?”

Nam tử áo bào trắng không nói gì, coi như mắt điếc tai ngơ với lời nàng nói.

Tiểu cô nương hơi tức giận nói: “Đây cũng đâu phải là chuyện không thể nói chứ? Đáng giận, chờ ngày nào đó ta có thể mở địa thư ra, ta tự xem.”

Trước kia lão sư còn có thể dùng thiên cơ bất khả lộ để trả lời nàng cho có lệ.

Hiện giờ hắn còn lười nói cả câu này luôn rồi.

Lão sư này, quả thật lười đến cảnh giới nhất định.

Từ sau khi nàng đến đã không thấy hắn rời khỏi lầu các này, vẫn luôn luôn ngồi ở kia, động đậy cũng chẳng động đậy, nói cũng lười nói, ngay cả cơm cũng lười ăn.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy được hóa ra có người không cần ăn cơm cũng có thể sống.

Đột nhiên, nam tử mở miệng nói: “Mời hắn đến.”

“Vâng, lão sư.”

Tiểu cô nương hơi kích động, cuối cùng lão sư cũng mở miệng nói chuyện.

Từ sau khi đến nơi này, đây là lần đầu tiên nàng nghe được lão sư mời người khác đến.

Tiểu cô nương vừa đi, nam tử nhìn thoáng qua quyển sách ngoài cùng bên trái, trên đó xuất hiện lên một tầng ánh sáng nhạt.

Sau đó hắn nhắm hai mắt lại, trong lầu các lại khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

...

Cố Dương mang theo vài nữ nhân kia đến Văn viện.

Hắn không còn chỗ nào có thể đi, Thiên Tâm võ quán quá nhỏ, không ở lại được nhiều người như vậy, chỉ có Văn viện lớn hơn một chút.

Thời điểm Chu Tông Nghiệp nhìn thấy bên người hắn nhiều nữ nhân như vậy, không khỏi sửng sốt.

Tên này định một lưới bắt hết Hồng Nhan bằng sao?

Hạng nhất trên Hồng Nhan bằng tên là Tô Ngung Yên khuynh quốc khuynh thành, mãi cho đến khi nàng vào cung, làm hoàng hậu rồi tên mới biến mất.

Diệp Lăng Ba hạng thứ ba.

Vũ Linh Linh hạng thứ năm.

Bùi Thiên Lan hạng thứ bảy.

Tào Y Y hạng thứ mười.

Tô Thanh Chi hạng thứ mười ba.

Giỏi thật, ở Văn viện hiện giờ gần như chiếm cứ một nửa Hồng Nhan bằng rồi.

Còn có hai nữ tử ngoại tộc đến từ đại lục khác, tư sắc cũng đều không tầm thường.

Hắn đột nhiên cảm thấy, ngoại hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nam này được đặt vẫn rất có đạo lý.

“Sao ngươi lại chạy về đây?”

Chu Tông Nghiệp hơi đau đầu.

Những nữ nhân ở đây không có một ai dễ chọc cả, nếu Cố Dương ở đây còn dễ nói, lỡ như đi làm chút chuyện, để các nàng ở lại đây, một khi đánh nhau...

Ngẫm lại cũng cảm thấy phiền toái.

Cố Dương không phải khách sáo với hắn, nói trắng ra: “Ta không có chỗ để đi.”

Hắn cũng không thể dẫn các nàng đến hoàng cung được, nếu như vậy, bất cứ lúc nào đều có thể bị Tô Ngung Yên ăn đến cạn cũng không thừa.

“Cố Dương...”

Lúc này, một giọng nói vui mừng truyền đến từ bên kia viện môn, chính là Bùi Thiên Lan.

Ngày đó sau khi nàng và Vũ Nhị rời khỏi Vô Lượng sơn đã trở về Thần Đô, ở Văn viện chờ hấn.

Hiện giờ thấy hấn bình yên vô sự, nàng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nàng chạy vội về phía Cố Dương, định nhào vào trong ngực hấn.

Nhưng mới đi đến nửa đường, đột nhiên cảm ứng được một luồng sát khí khiến cho nàng dựng cả tóc gáy lên, theo bản năng bộc phát ra chân nguyên trong cơ thể.

Giống như phản ứng dây chuyền, mấy nữ nhân ở đây đều phóng ra chân nguyên của bản thân.

Lập tức, trong viện biến thành sát khí tứ phía.

Chỉ có hai người Lăng Linh và Tinh Linh công chúa Y Phù thờ ơ, không hề có chút phản ứng nào.

Chu Tông Nghiệp ở bên cạnh hơi đồng tình nhìn Cố Dương, đây là cái giá phải trả cho sự phong lưu đó.

Những nữ nhân này, người có tu vi thấp nhất đều là Kim Thân nhất trọng, ai nấy lại còn trẻ tuổi như vậy, thành tựu tương lai là vô hạn.

Hấn đã có thể đoán được vận mệnh bi thảm ngày sau của Cố Dương.

Tranh đấu giữa những nữ nhân này có thể khiến cho hấn đau đầu chết rồi.

Đáng đời!

...

Chương 399: Chủ nhân Hồng Lô

Một lát sau, cuối cùng Bùi Thiển Lan đã phản ứng kịp, nhìn chằm chằm vào nữ tử đang tràn ngập thù địch với nàng.

Ánh mắt của hai người va chạm ra tia lửa trong không khí.

Nhưng mà nàng vẫn thu hồi chân khí đầu tiên, không gan đua nữa.

Tào Y Y cũng không ngạc, lần trước đã bị cảnh cáo một lần, lần này phải biết dừng lại khi đã đủ, không được tham lam. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay, trong lòng nói: “Ngoan, không thể đánh nàng, bằng không hấn sẽ thật sự không để ý đến ta.”

Mấy người khác cũng ý thức được mình đã phản ứng quá mức, vội vàng thu hồi chân nguyên.

Không khí mới vừa rồi gần như cứng đờ cuối cùng hòa hoãn lại.

Đúng lúc này, một lão giả từ bên ngoài vào: “Xin hỏi, Cô công tử có ở đây không?”

Khi Cố Dương nhìn lão giả kia, không hiểu sao có một cảm giác quen thuộc, nói: “Ta đây.”

Lão giả kia nói: “Phụng mệnh chủ nhân nhà ta, mời công tử đến một chuyến.”

Chu Tông Nghiệp ở bên cạnh nghe vậy, lắp bắp kinh hãi.

Đương nhiên hấn nhận ra lão giả này, biết được chủ nhân của người này chính là chủ nhân của Hồng Lôu kia.

Chủ nhân của Hồng Lôu ở trong lâu các kia đã khô tọ hơn một ngàn năm, trong một ngàn năm này, người được mời đến đó chỉ có vài vị.

Người lần trước được mời đến Hồng Lôu chính là viện trưởng của bọn họ.

Cố Dương hỏi: “Chủ nhân của người là ai?”

Chu Tông Nghiệp truyền âm lại nói: “Chủ nhân của hấn chính là vị kia của Hồng Lôu.”

Cái gì?

Cố Dương phấn khích, người thần bí như chủ nhân của Hồng Lôu kia lại chủ động mời hẳn qua.

Hắn cảm thấy rất hứng thú về người này, nhưng vẫn luôn không có thời gian đến bái phỏng, hiện giờ đối phương chủ động mời, vừa khéo tới gặp một phen.

“Mời dẫn đường.”

Cứ như vậy, Cố Dương rời đi một mình.

Chờ chút.

Chu Tông Nghiệp đột nhiên phản ứng lại, Cố Dương vừa đi, những nữ nhân ở đây làm thế nào giờ?

Hắn không giải quyết được đâu.

...

Cố Dương đi theo sau lưng lão giả kia, càng ngày càng cảm thấy người này rất quen, không nhận được hỏi: “Tiền bối xưng hô như thế nào?”

Lão giả này không đơn giản, tu vi sâu không lường được, ngay cả hắn đều không nhìn thấu, gọi một câu tiền bối không có vấn đề gì cả.

Lão giả nói: “Không dám nhận xưng hô tiền bối này, công tử có thể gọi ta là lão Thẩm.”

“Thẩm gia?”

Cuối cùng Cố Dương đã biết vì sao hắn lại có cảm giác quen thuộc như vậy, hóa ra đúng là người của Thẩm gia.

Không ngờ người của Thẩm gia lại chạy đến Hồng Lôu.

Cố Dương biết quy củ kia của Hồng Lôu, trở thành tuần tra sứ của Hồng Lôu, phải cắt bỏ quá khứ, cho dù trước kia có ân oán gì, từ đây vẫn phải một đao chặt đứt.

Đương nhiên, Hồng Lôu cũng không phải ai đến đều nhận, hạng người tội ác tà trời này chắc chắn sẽ bị từ chối ngoài cửa.

Thế lực và môn phái bình thường đều sẽ cho Hồng Lôu một chút mặt mũi, sẽ không truy cứu.

Hồng Lôu này là một thế lực cực kỳ đặc thù. Bằng vào mấy bảng danh sách kia đã khuấy đảo phong vân thiên hạ.

Nói không hề khoa trương, trên một nửa tranh đấu ở Đại Chu đều vì bảng danh sách kia tạo nên.

Cộng thêm việc bảng danh sách của Hồng Lôu kiêng kỵ hoàng thất và triều đình, điều này khiến cho người ta không thể không hoài nghi rằng thế lực này là chó săn của hoàng thất, mục đích chính là gây xích mích tranh đấu giữa các đại thế lực.

Nhưng mà Tô Ngưng Yên đã từng nói với hắn rằng triều đình vốn không chỉ huy được Hồng Lôu.

Hoàng thất và trọng thần trong triều đình không được lên bảng danh sách đó là vì hiệp định đã đạt thành năm đó của thái tổ Đại Chu và Hồng Lôu.

Vị chủ nhân kia của Hồng Lôu chưa bao giờ quan tâm đến hoàng thất và triều đình.

Hiện giờ thậm chí cả người của Thẩm gia đều ẩn thân ở trong Hồng Lôu, phải chăng điều này đang chứng tỏ rằng ngay cả thế lực giống như Thẩm gia còn phải vô cùng kiêng kỵ Hồng Lôu không?

Lão giả trước mắt này có tu vi không hề yếu kém hơn Thẩm Châu Pháp Lực tam trọng.

Rất có thể những người như Vũ Nhị và Cao Phàm không đồng ý trở thành chó săn của Tam Thánh môn, cho nên mới thoát khỏi thế lực gia tộc.

Cố Dương thâm nghĩ, lén lút mở hệ thống ra, tiến hành mô phỏng một lần.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực tam trọng. Người mang theo đám nữ nhân đến Thần Đô.]

[Người nhận được lời mời của chủ nhân Hồng Lôu, đi đến Hồng Lôu một chuyến.]

[Sau khi rời khỏi Hồng Lôu, người và Diệp Lăng Ba đi đến Thủy Nguyệt động thiên, nhanh chóng bị rơi vào cuộc truy sát

của mấy vị cường giả Nguyên Anh của Cổ Giang kiếm phái. Người thả hai hóa thân thần thú ra, đánh chết mấy vị Nguyên Anh của Cổ Giang kiếm phái.]

[Sau đó, một cường giả Hóa Thần đã tìm đến, vào thời khắc nguy hiểm, một cường giả Hóa Thần khác xuất hiện, chặn vị Hóa Thần này, các người nhân cơ hội trốn đi.]

[Người và Diệp Lăng Ba trốn thẳng đến Thiên Khư, sau nhiều lần trải qua gian khổ, đến một vùng không gian nhỏ thì phát hiện ra thi thể của thần thú Chúc Long. Người lấy được ba giọt tinh huyết từ trong thi thể của nó, tốn hơn một tháng mới luyện hóa xong tinh huyết.]

[Các người rời khỏi Thiên Khư, trở lại Thần Đô. Ngày hôm sau, Triệu Dương Đại Thánh xuất hiện ở Văn viện, đi đến trước mặt người.]

[Đột nhiên, hai vị Thiên Nhân giáng xuống, Triệu Dương Đại Thánh như gặp phải kẻ địch mạnh.]

[Hai người kia đưa một bức thiệp cho Triệu Dương Đại Thánh, mời nàng tham gia đại hội Dao Trì, sau đó còn đưa một tấm thiệp mời cho viện trưởng Văn viện, cuối cùng mới rời đi.]

[Lúc này Triệu Dương Đại Thánh ra tay, bắt lấy người. Người hoàn toàn không phải là đối thủ, hóa thân của Thông Thiên Thần Viên chết trận, hóa thân Phượng Hoàng bị bắt.]

[Nửa năm sau, căn nguyên của người khô kiệt mà chết, hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Hắn yên lòng, chuyển đi tới Hồng Lô này không hề có nguy hiểm gì.

Đáng tiếc, từ lần mô phỏng này cũng không nhìn ra được mục đích đối phương đến tìm mình là gì.

Ngoài ra còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Hai vị Thiên Nhân giáng xuống Thần Đô, đưa thiệp mời cho Triệu Dương Đại Thánh và viện trưởng Văn viện, mời bọn họ tham gia đại hội Dao Trì gì đó.

Nơi đầu tiên mà Cố Dương nghĩ đến được chính là Dao Trì tiên cung - một trong ba tiên cung trong truyền thuyết.

Nói như vậy, thế lực tiên cung thần bí xuất hiện sau đó không lâu rất có thể là Dao Trì tiên cung.

Nhưng mà mục đích bọn họ mời Triệu Dương Đại Thánh và viện trưởng Văn viện trưởng tham gia đại hội Dao Trì gì đó là gì?

Chương 400: Chủ nhân Hồng Lô (2)

Cố Dương đang nghĩ thì đã đến Hồng Lô rồi.

...

Hồng Lô ở giữa Văn viện và Võ viện.

Hoặc là nói, năm đó khi thái tổ Đại Chu thành lập Võ viện và Văn viện đã cố ý chọn chỗ ở hai đầu của Hồng Lô sao?

Nơi đây thật sự là một tòa kiến trúc tầm thường, phạm vi khoảng một mẫu đất, bên ngoài là tường vây bằng gạch đỏ, bên trong là một viện nhỏ, sau đó mới là một lầu các.

Lão giả họ Thẩm đi đến trước lầu các này, nói: “Mời vào trong.”

Cố Dương nhìn lầu các không hề thu hút này.

Đây là một thế lực có lịch sử hơn một ngàn năm, đã chứng kiến hưng thịnh và suy vong của ba triều đại, có lẽ là thế lực cổ xưa nhất từ thời Hạ triều kéo dài đến nay.

Thế lực này lại còn làm chuyện đắc tội với người khác nhất.

Chỉ riêng một Hồng Nhan bảng thôi đã hại chết không biết bao nhiêu người, khiến bao nhiêu người tan cửa nát nhà.

Ví dụ như Tô Thanh Chi, người nàng căm hận nhất, ngoại trừ Liễu gia ra thì chính là Hồng Lô.

Nếu không phải Hồng Lô xếp tên nàng lên trên Hồng Nhan bảng, Liễu gia sẽ không có ý đồ với nàng, phụ mẫu của nàng cũng sẽ không đột nhiên chết. Nếu đến một ngày nàng có được

thực lực đầy đủ, chuyện đầu tiên chính là san bằng Hồng Lôu này.

Hơn một ngàn năm đến giờ, có rất nhiều người rơi vào bất hạnh vì bảng danh sách giống như Tô Thanh Chi, người muốn san bằng Hồng Lôu cũng nhiều đến không đếm xuể được.

Hồng Lôu nhìn như tầm thường này lại vẫn cứ đứng sừng sững không ngã.

Có thể thấy được chủ nhân của nơi này cường đại đến cỡ nào.

Cố Dương vừa đi vào lầu các đã chạm mặt với một tiểu cô nương đang đi tới, chừng mười tuổi, dáng vẻ phấn điệu ngọc trác.

Đôi mắt đen lúng liếng của nàng nhìn chăm chăm vào hắn, tỏ vẻ thất vọng: “Người chính là Cố Dương sao? Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử có dáng vẻ như người hả?”

Đây vẫn là lần đầu tiên Cố Dương bị người gọi danh hào này ngay trước mặt, dù da mặt dày, nhưng ít nhiều gì cũng hơi xấu hổ, còn may là tiểu cô nương.

Hắn nói: “Ta đến tìm chủ nhân của nơi này.”

“Đi theo ta.” Tiểu cô nương xoay người, đi vào bên trong, mới đi chưa được vài bước lại đột nhiên quay đầu lại, tò mò hỏi: “Người rất cuộc có phải đại năng Thượng Cổ chuyển thế không vậy?”

Biểu cảm của nàng đúng là thay đổi thất thường, quả nhiên vẫn còn khá trẻ con, cũng không biết nàng và chủ nhân của Hồng Lôu có quan hệ như thế nào.

Về phần trong Hồng Lôu có những ai, vẫn luôn không một ai biết.

Người có tư cách đi vào nơi này quá ít, mà phần lớn mọi người đều không tình nguyện đến đây.

Giống như Tô Ngưng Yên cũng đã nói, lúc trước nàng không dám đến Hồng Lôu này, sợ bị chủ nhân của Hồng Lôu nhìn thấu lai lịch của bản thân.

Cố Dương vốn cũng có lo lắng như vậy, vì thế còn tiến hành một lần mô phỏng, xác định không có nguy hiểm gì rồi mới đi tới.

Hắn nói: “Không phải.”

“Vậy vì sao tốc độ tu hành của ngươi lại có thể nhanh như vậy?” Tiểu cô nương dùng ánh mắt sáng quắc nhìn hắn, dáng vẻ cực kỳ tò mò.

Lúc này đã đến đại đường.

Trong nháy mắt khi Cố Dương nhìn thấy nam tử áo trắng ngồi trong đó đã xác nhận đây chính là chủ nhân của Hồng Lô.

Ở dưới một thị giác khác, hắn không nhìn thấy được năng lượng gì khác, thật sự giống như trước mặt không có người vậy.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy.

“Bí mật.”

Hắn nói một câu với tiểu cô nương rồi đi vào, hành lễ nói: “Bái kiến tiên bối.”

Mà tiểu nữ hài ở sau lưng hắn không nhận được một đáp án vừa lòng nên làm một mặt quỷ rồi mới đóng cửa lại, xoay người rời đi.

Tuy rằng nàng to gan lớn mật, nhưng vẫn không dám nghe lén ở trong này.

Bởi vì nàng biết chắc chắn không thể gạt được lão sư ở bên trong.

...

“Ngươi không phải người Đại Chu.”

Người áo trắng ngồi trên bồ đoàn đứng lên, trông dáng vẻ khá trẻ tuổi, giọng nói cũng rất trẻ tuổi, diện mạo thường thường không có gì lạ, là kiểu lẫn ở trong đám người cũng rất khó nhận ra.

Hắn nhìn Cố Dương, hỏi: “Ngươi đến Đại Chu, rốt cuộc có mục đích gì?”

Còn may hấn không nói ra câu ta biết ngươi là người đến từ dị giới.

Cố Dương thả lỏng, điều này chứng minh rằng chủ nhân của Hồng Lô này không phải không gì không biết.

Hấn nói: “Ta chỉ muốn sống tiếp, ngoài ra còn tìm đường về nhà.”

Đây chính là lời nói trong lòng hấn.

Sắc mặt của nam tử áo trắng không hề có bất cứ biến hóa nào, tiếp tục nói: “VẬY CHỈ SỢ RẤT KHÓ, BỞI VÌ SỰ LỖ MẶNG CỦA NGƯỜI NÊN KHIẾN NGUYÊN LINH CỦA TRẦN YÊU THÁP ĐÃ THỨC TỈNH TRƯỚC THỜI HẠN, PHÁ HỦY KẾ HOẠCH CỦA MỘT ĐẠI NHÂN VẬT THƯỢNG CỐ, HẤN SẼ KHÔNG BỎ QUA CHO NGƯỜI Đâu.”

Người đang được nhắc đến này chẳng lẽ là Dao Trì tiên cung?

Quả nhiên chủ nhân Hồng Lô này biết rất nhiều bí mật của Thượng Cố.

Nhưng mà Cố Dương không đoán được tâm tư của người này, cũng không biết hấn là người của phe cánh nào, đương nhiên mang theo một chút cảnh giác.

Hấn nói: “Không quan trọng, nợ nhiều hơn không sao, còn không qua được một cửa của Triều Dương Đại Thánh, thì đừng nói đến chuyện về sau.”

Trong mắt nam tử áo trắng lóe lên một chút ngạc nhiên: “Xem ra ngươi còn biết được nhiều hơn so với trong tưởng tượng của ta. Như vậy cũng tốt, đỡ cho ta phải tốn nhiều nước bọt.”

Cố Dương hỏi: “Tiền bối tìm ta tới có gì cần căn dặn sao?”

Nam tử áo trắng nói: “Ta có thể giúp ngươi thoát khỏi truy lùng của Triều Dương Đại Thánh.”

Đương nhiên Cố Dương biết thế giới này không có chuyện tốt từ trên trời giáng xuống, hỏi: “Điều kiện là gì?”

Khi Cố Dương bước ra khỏi Hồng Lô, chân mày hơi nhíu lại, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Ra đến viện ngoài, hấn lại gặp tiểu nữ hài kia.

Nàng có vẻ tò mò hỏi: “Lão sư đã nói gì với ngươi vậy?”

“Tiểu hài tử không nên hỏi nhiều.”

Cô Dương ném lại một câu, lập tức ra khỏi cửa viện, chọc tiểu nữ hài ở sau lưng hấn tức đến mức giơ chân, tức giận nói:

“Ngươi mới là tiểu hài tử.”

Hấn bước ra ngoài cửa, cánh cửa gỗ kia lập tức đóng lại.

Ngoài cửa có một người đứng cạnh tường, cúi đầu, không hề có cảm giác tồn tại. Người này chính là Y Phù, không biết nàng đi theo từ khi nào, còn dùng pháp thuật ngụy trang.

Cô Dương lại hơi ngạc nhiên.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ cố ý quấy rối hấn, đừng thấy sinh tử của nàng đều nằm trong tay hấn, nếu như thật sự chọc ra phiền toái, cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Hấn rất có đạo đức nghề nghiệp mà!

Hấn hỏi: “Ở Tây Đê đại lục, thăng cấp lên Truyền Kỳ như thế nào vậy?”

Chương 401: Điều kiện

Hấn đã biết được hệ thống sức mạnh của Tây Đê đại lục từ chỗ Chung Tử Lâm, Truyền Kỳ ở bên kia tương đương với Bất Lộ cảnh ở Đại Chu.

Nhưng mà thời gian khi đó có hạn nên không tìm hiểu sâu hơn.

Hiện giờ thu được một thuộc hạ tương đương với Pháp Lực tam trọng, đương nhiên phải tìm hiểu rồi.

Nếu như nàng có thể trở thành pháp sư Truyền Kỳ, như vậy sẽ có thêm một người trợ giúp.

Y Phù chờ đợi nói: “Chỉ có thể nhận được sự che chở của thần linh thì mới có thể thăng cấp đến Truyền Kỳ. Trên đại lục này không nhận được sự chiếu cố của thần linh.”

Ý ở ngoài lời, muốn thăng cấp lên Truyền Kỳ thì chỉ có thể ở Tây Đê đại lục, và lại được đến sự che chở của thần linh.

Cố Dương lại hỏi: “Người còn kém rất xa sao?”

“Mẫu thân đã từng nói, mười năm sau ta có thể cử hành nghi thức tấn chức.”

...

Bên kia, trong Hồng Lô.

Trong đại đường, nam tử áo trắng vẫn ngồi trên bồ đoàn, đột nhiên có một người đi vào.

Người tới chính là Thẩm lão, hắn nhìn ba quyển sách trên giá gỗ kia, hỏi: “Người cảm thấy kẻ này như thế nào?”

Nam tử áo trắng nói: “Trên người của hắn giống như có một tầng sương mù, không nhìn thấu.”

Vẻ mặt Thẩm lão hơi sa sầm, ngay cả chủ nhân của Hồng Lô đều không nhìn thấu tiểu tử kia, người này rốt cuộc có lai lịch gì?

Hắn lại hỏi: “Hắn đồng ý đề nghị kia?”

“Hắn là người trọng tình nghĩa.”

Thẩm lão nghĩ đến quan hệ giữa Cố Dương với nữ nhân kia, nếu như hắn thật sự là người trọng tình nghĩa, chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng mà...

“Vì hắn, người phải ra tay với Triều Dương Đại Thánh, thật sự đáng giá sao?”

Với hiểu biết của hắn, hơn một ngàn năm đến nay, nam nhân trước mắt này chưa từng phát sinh xung đột gì với tứ đại thánh địa.

Hồng Lô chưa bao giờ nhúng tay vào phân tranh của thế tục.

Khi Hạ triều sụp đổ, hắn không có phản ứng.

Khi vị Thiên Nhân kia của Lâm gia bị vây giết, hắn cũng không có phản ứng.

Khi viện trưởng Văn viện và kẻ kia của Xích Minh thiên lương bại câu thương, hấn vẫn không hề có bất cứ phản ứng gì.

Hấn giống như một người đứng xem, dùng thái độ siêu thoát quan sát thế giới này.

Tứ đại thánh địa cũng sẽ không thể vô duyên vô cớ trêu chọc một kẻ địch có thực lực sâu không lường được.

Cho đến nay, hai bên đều là nước giếng không phạm nước sông.

Nhưng hôm nay, chủ nhân Hồng Lô luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt này lại như phá lệ bắt đầu nhúng tay vào chuyện thế gian, thậm chí không tiếc ra tay với một vị đại thánh của Tam Thánh môn.

Lần này sẽ phá vỡ ký kết ngầm giữa Hồng Lô với tứ đại thánh địa, dẫn tới hậu quả không thể không chế.

Về sau, tứ đại thánh địa sẽ có thái độ như thế nào đối với Hồng Lô đây?

Có phải sẽ liên kết lại, loại trừ thế lực còn sót lại từ thời Hạ triều này?

Trong đầu Thẩm lão xuất hiện rất nhiều suy nghĩ.

Nam tử áo trắng không trả lời vấn đề này.

Hấn lập tức hiểu rõ, cúi người thi lễ, lui ra ngoài.

Ra ngoài viện, hấn ngẩng đầu nhìn bầu trời, khóe miệng hiện lên nụ cười không dễ thấy.

Sau khi đến Hồng Lô nhiều năm như vậy, cuối cùng hấn đã biết được chuyện mà chủ nhân Hồng Lô thật sự để ý đến là gì.

...

Khi Cố Dương và Y Phù trở lại Văn viện, người đã tản đi.

Trong viện chỉ còn lại một mình Chu Tông Nghiệp, đã pha trà xong, đang chờ hấn.

Chu Tông Nghiệp hơi tò mò hỏi: “Vị kia của Hồng Lô là người như thế nào vậy?”

Cố Dương ngẫm lại một chút, lắc đầu nói: “Nói không rõ được, cảm giác sâu không lường được.”

Hắn rất khó nói rõ được đó là người như thế nào. Trong trao đổi ngắn ngủi, hắn cũng không tìm ra được mục đích thật sự của đối phương.

“Hắn mời người qua đó làm gì?”

“Bảo vệ quốc gia.”

Chu Tông Nghiệp nghe được câu trả lời như thế, có vài phần không hiểu, lặp lại một lần nữa: “Bảo vệ quốc gia?”

“Người không nghe làm đâu.”

Cố Dương không nhịn được cười, lúc đó khi hắn nghe được điều kiện mà chủ nhân Hồng Lô đưa ra cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Chủ nhân Hồng Lô nói cho hắn biết, Man tộc ở trên thảo nguyên sắp xâm lược Đại Chu, muốn hắn đi theo đại quân tới biên cương, ngăn chặn đội quân tinh nhuệ của Man tộc, bảo vệ lãnh thổ của Đại Chu không bị xâm phạm.

Đây chẳng phải là bảo vệ quốc gia sao.

Ai có thể ngờ được, chủ nhân Hồng Lô luôn luôn đứng ngoài cuộc, không hề nhúng tay vào chuyện trong thế gian lại sẽ đưa ra yêu cầu như thế.

Tiếp theo, chủ nhân Hồng Lô nói cho hắn biết một tin tức nặng ký.

Trên thảo nguyên mới xuất hiện một vị cường giả Thiên Nhân cảnh, cộng thêm một vị vốn có là tổng cộng có hai vị Thiên Nhân, trên phương diện sức mạnh cao nhất đã vượt qua Đại Chu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao vị Hãn vương kia của thảo nguyên có lòng tự tin xâm lược Đại Chu.

Cố Dương nghĩ đến đây, hơi đau đầu.

Thảo nguyên lại có hai vị Thiên Nhân, hắn thật sự không hề ngờ tới.

Đại Chu hiện giờ chỉ còn lại có một Lạc vương, viện trưởng Văn viện đã nửa tàn. Nếu thật sự đánh nhau, đương nhiên là Đại Chu chịu thiệt.

Cộng thêm việc Xích Minh thiên luôn nhắm tới, Đại Chu đã đến bên bờ vực nguy hiểm.

Cho dù diệt vong trong tay Man tộc của thảo nguyên hay là Xích Minh thiên cười đến cuối cùng, Đại Chu đều có kết cục trăm họ lâm than.

Chu Tông Nghiệp nhướng mày hỏi: “Có phải bên thảo nguyên kia xuất hiện biến cố gì không?”

Ai bảo hắn là phó viện trưởng của Văn viện chứ, phản ứng vô cùng nhanh, lập tức đoán được điểm mấu chốt.

Cố Dương nói: “Trên thảo nguyên lại xuất hiện một vị Thiên Nhân.”

“Cái gì?”

Sắc mặt Chu Tông Nghiệp thay đổi, đứng phắt dậy, vẻ mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc: “Lời này là thật sao?”

Cố Dương nói: “Là hắn chính miệng nói với ta.”

“Vèo” một cái, Chu Tông Nghiệp biến mất tại chỗ, không biết đã đi đâu.

Cố Dương cầm tách trà ở trước mặt, uống một hơi cạn sạch.

Phía sau hắn, Y Phù vẫn luôn cúi đầu đứng ở đó, trên mặt dờ dẩn có biến hóa rất nhỏ.

...

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

Đây là phần thưởng còn chưa lĩnh sau khi kết thúc lần mô phỏng mới vừa rồi.

“Ta chọn điều hai.”

Cố Dương nhận phần thưởng xong thì lại mở một lần mô phỏng một lần nữa.

Trong mô phỏng lần trước không nhắc đến chuyện Man tộc xâm lược, hơn nữa còn xuất hiện sau Triệu Dương Đại Thánh không lâu.

Hắn hoài nghi, trong lần mô phỏng trước mình đã không đáp ứng chủ nhân Hồng Lôu.

Nếu không, vậy thì hoặc là đối phương nuốt lời hoặc là xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Hắn muốn xác nhận lại.

[Hai mươi tuổi, người đã là Pháp Lực cảnh tam trọng...]

Chương 402: Truyền nhân của Bích Tiêu cung

[... Người đi vào hoàng cung, thảo luận với Tô Ngưng Yên nên đối phó với sự xâm lược của Man tộc thảo nguyên như thế nào.]

[Tô Ngưng Yên đã có chuẩn bị từ trước, phái trọng binh canh gác biên cương, lại sửa án sai cho quân thần Vũ An hầu năm đó, thả hắn khỏi ngục, phong hắn làm soái.]

[Người và Vũ An hầu cùng nhau lao tới biên cương, tốn thời gian một tháng để chỉnh đốn quân canh phòng, gom góp lương thảo.]

[Hơn một tháng sau, thời gian tiến hành đại hội Dao Trì đã đến, Vũ An hầu chủ động dẫn kỵ binh đánh vào thảo nguyên, rất nhanh tìm được chủ lực của kỵ binh thảo nguyên, hai bên tiến hành quyết chiến.]

[Người và cường giả Thần Thông cảnh trong quân đội địch với cường giả của thảo nguyên.]

[Người thỏa sức chém giết, giết hai vị Bất Lậu cảnh của Man tộc, trận cuối cùng chém Hãn vương của Man tộc, Thị Dịch, toàn quân kỵ binh thảo nguyên bị diệt.]

[Khi quay về Thần Đô, vị cường giả Thiên Nhân cảnh của thảo nguyên kia đột nhiên tới, ám sát người, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Kết quả của lần mô phỏng này không khác lắm với dự đoán của Cố Dương.

Với thực lực hiện giờ của hắn, Bất Lộ cảnh nhất trọng, nói giết là giết.

Bất Lộ cảnh nhị trọng, có đủ thời gian cũng có thể giày vò đến chết.

Về phần Bất Lộ cảnh tam trọng thì hắn chưa đánh bao giờ, cho dù không đánh lại, muốn chạy trốn, hơn phân nửa đối phương không ngăn cản được.

Sở dĩ chủ nhân Hồng Lô tìm đến hắn chính vì coi trọng thực lực của hắn.

Cộng thêm việc hắn chỉ là Pháp Lực cảnh, ngược lại không bị hạn chế giống như cường giả Bất Lộ cảnh, có thể tùy tiện ra tay, không cần lo lắng sẽ tiêu hao đến tuổi thọ.

Nhưng mà đối mặt với cường giả Thiên Nhân cảnh thì vẫn phải bó tay.

Đó đã là một cấp bậc khác.

Giống như từ Phàm cảnh đến Thần Thông cảnh vậy, Thần Thông cảnh đến Thiên Nhân cảnh đó là bay vọt về chất, từ một tu hành giả bước đầu thành tiên.

Cho nên, mấu chốt vẫn phải mau chóng đột phá đến Bất Lộ cảnh.

Chênh lệch cảnh giới quá xa, cho dù hắn ngưng tụ thêm một hóa thân thần thú Bất Lộ cảnh thì cũng rất khó chống lại được Thiên Nhân cảnh.

Nói cho cùng, cảnh giới của bản thân hắn mới là quan trọng nhất.

Nếu như hắn đến Bất Lộ cảnh rồi sử dụng chiêu Thiên Nhân Suy Diệt cũng có thể sinh ra uy hiếp lớn hơn nữa đối với cường giả Thiên Nhân.

...

“Suy nghĩ thông suốt!”

Cô Dương nghĩ đến đề nghị mà Văn Giác cho hẳn.

Cẩn thận ngẫm lại, kẻ thù đã từng kết suốt đường mô phỏng này, từ Liễu gia, đến Lâm gia, đến Thẩm gia, rồi đến Tào Y Y, đều đã giải quyết xong rồi.

Nếu nói đến người có ân oán, Tần gia tính là một, U Minh tông tính là một, quý vật ở Hoàng Tuyền động thiên kia tính là một...

Về phần kẻ kia của Xích Minh thiên, Triệu Dương Đại Thánh của Tam Thánh môn thì càng không cần phải nói

Kẻ địch quá mạnh mẽ, không có thực lực trên Bất Lậu cảnh vốn không cách nào giải quyết được.

Nhưng không giải quyết bọn họ thì không cách nào suy nghĩ thông suốt, khó có thể đột phá đến Bất Lậu cảnh.

Chậc, lại bế tắc rồi.

...

Cô Dương rời khỏi Văn viện, mang theo Y Phù đi vào hoàng cung, trao đổi chuyện Man tộc xâm lược với Tô Ngung Yên.

Quả nhiên nàng đã sớm có chuẩn bị, điều động tiền bạc của Tứ Hải tiền trang, bổ sung thiếu hụt của quốc khố, chuẩn bị cho trận chiến này.

Hắn cảm thấy hơi kỳ lạ: “Sao quốc khố lại có thể thiếu hụt nghiêm trọng như thế?”

Lại nói, mấy năm nay sức mạnh của Đại Chu suy yếu quá nhiều, sau khi Vũ Đại giết chết hoàng đế tiền nhiệm, quốc gia này giống như càng ngày càng lụn bại.

Tô Ngung Yên thở dài nói: “Có người trăm phương ngàn kế muốn lật đổ Đại Chu, từ vài thập niên trước đã bắt đầu sắp đặt, đại án Vũ An hầu mưu nghịch, rồi đến Vũ Đại ám sát tiên đế cứ lần lượt đan xen.”

“Tinh tình Triệu Dịch yếu đuối, sau khi lên ngôi vốn không đầu lại được những triều thần, vài vị đại thần nội các này vì tranh quyền đoạt lực, bè cánh đấu đá, khiến triều đình chường khí mù mịt. Tất cả đều là sắp đặt của một nữ nhân...”

Cô Dương không nhịn được nói xen vào: “Người mà người đang nói đến có phải Tôn Vũ Vi không?”

Tôn Vũ Vi là đệ tử Bích Tiêu cung trong truyền thuyết, có thù sâu với hoàng thất, sau khi lợi dụng Vũ Đại giết chết hoàng đế đương thời, gây ra trận đại chiến giữa hoàng thất với Vũ gia.

Mà trận chiến kia đã thay đổi sâu sắc vận mệnh của Đại Chu.

Tô Ngung Yên nghe được cái tên này, ánh mắt hơi phức tạp, nói: “Đúng là nàng. Nàng vì lật đổ giang sơn của Triệu gia, có thể nói là nhọc lòng.”

Cô Dương nói: “Chỉ sợ dù thế nào thì nàng cũng không ngờ được sẽ xuất hiện một trường hợp đặc biệt như người, chống đỡ Đại Chu đã lung lay sắp đổ lên lại một lần nữa.”

Nếu tình hình thật sự giống như nàng nói, như vậy đã có thể hiểu được vì sao sau khi nàng cầm quyền đã giết triều đình đến máu chảy thành sông.

Những kẻ kia đều đã thối nát, nếu không dùng thủ đoạn mạnh mẽ, loại trừ sạch đám người kia, chỉ đổi vài người vốn không có tác dụng gì cả.

Đương nhiên, nói thì nói như vậy, có thể hạ được quyết tâm như thế, còn có thể làm thành chuyện này, đó không phải là việc mà người bình thường có thể làm được, lỡ không cẩn thận sẽ là lập tức bỏ mạng.

Mà thân ngoại hóa thân kia của Tô Ngung Yên lại là người hoàn thành việc này, quả thật rất giỏi.

“Thật ra bây giờ nhớ lại, những việc đã trải qua mấy năm này luôn khiến cho ta cảm thấy giống như có một bàn tay lớn không nhìn thấy đang đẩy ở sau lưng.”

Mấy lời này đã giấu ở trong lòng Tô Ngung Yên rất lâu, cuối cùng đã tìm được đối tượng để nói hết ra.

“Rất nhiều chuyện thật sự quá mức trùng hợp. ‘Tỷ tỷ’ của ta xuất hiện, nàng tiến vào hoàng cung, còn có cuộc gặp gỡ giữa nàng và Triệu Dịch... rất nhiều chuyện trong này đều quá mức trùng hợp.

Sau khi nàng thu hồi thân ngoại hóa thân vào trong cơ thể cũng đã dung hợp tất cả ký ức của “tỷ tỷ”.

Rất nhiều chuyện đã qua của “tỷ tỷ” đều vô cùng kỳ lạ. Tất cả đều là một loạt chuyện được hình thành dưới trùng hợp không thể tưởng tượng nổi, chỉ cần xuất hiện một chút ngoài ý muốn thì tuyệt đối không có khả năng lấy thân phận hoàng hậu để nắm giữ quyền lực triều đình.

Cố Dương nghe nàng nói như vậy, trong lòng ớn lạnh.

Tô Ngung Yên đã là Pháp Lực cảnh, nếu như cả nàng cũng cảm thấy có vấn đề, vậy đại khái thật sự có vấn đề.

Chương 403: Bí mật

Không hiểu sao hắn lại nghĩ tới chủ nhân Hồng Lô mới vừa gặp.

Có phải chuyện này do hắn làm không?

Nhưng mà hắn không nói chuyện này ra, đổi đề tài khác: “Tôn Vũ Vi kia rốt cuộc có lai lịch gì?”

Tô Ngung Yên chậm rãi nói ra một đoạn lịch sử: “Năm trăm năm trước, Tần triều xuất hiện một vị hoàng đế cực kỳ xuất sắc, khiến sức mạnh quốc gia đạt đến đỉnh phong. Bản thân hắn cũng là một kỳ tài võ đạo, chưa đến năm mươi tuổi đã tu luyện đến Pháp Lực cảnh.”

“Đáng tiếc, thời vận của hắn không được tốt, vừa khéo Lâm gia lại xuất hiện một Lâm Thiên Nhất đã bước vào Thiên Nhân cảnh, là nhân vật tu thành Thiên Nhân đầu tiên sau Hạ triều.”

“Sự xuất hiện của Lâm Thiên Nhất đã triệt để thay đổi vận mệnh của thiên hạ. Vì loại trừ người này mà tứ đại thánh địa đưa ra một âm mưu. Rất nhanh, toàn bộ thiên hạ đều bị cuốn vào trong đó.”

“Lúc đó, Bích Tiêu cung cũng phái một đệ tử đi đến nhân gian, nài kết bằng hữu với một thanh niên họ Triệu...”

Đây là một câu chuyện xưa hơi máu chó, đệ tử của Bích Tiêu cung và thái tử Triệu gia yêu nhau.

Sau khi Lâm Thiên Nhất bị người của tứ đại thánh địa liên thủ trấn áp, bởi vì Tần triều đã bị chết rất nhiều cao thủ nên nhanh chóng sụp đổ.

Dưới sự trợ giúp của đệ tử Bích Tiêu cung kia, Triệu gia thừa cơ quật khởi.

Mới đầu rất thuận lợi, thế lực của bọn họ không ngừng lớn mạnh, mãi cho đến sau này trong thiên hạ chỉ còn lại hai thế lực mạnh nhất, thái tử Triệu gia gặp phải một kẻ địch không cách nào thắng được.

Vì trợ giúp tình lang mà đệ tử Bích Tiêu cung kia không tiếc trở lại Bích Tiêu thiên, trộm chí bảo trong cung đi, cuối cùng giết chết kẻ địch kia, quét sạch chướng ngại lớn nhất của việc thống nhất thiên hạ.

Mà chính nàng cũng bị trọng thương, thực lực hao tổn lớn.

Sau đó thái tử Triệu gia sinh tâm tư khác, phái người đi giết nàng, nàng dựa vào một món dị bảo trốn được một kiếp, từ đó không rõ tung tích.

“Nếu ta đoán không sai, chắc Tôn Vũ Vi là đệ tử do nữ nhân kia thu nhận, đến đây tìm người của Triệu gia để báo thù.”

Cố Dương không ngờ rằng trong này còn có một đoạn chuyện cũ máu chó đến như vậy.

Hắn chợt nói: “Cho nên sự phụ kia của người mới là truyền nhân của Bích Tiêu cung!”

Phen này, cuối cùng hắn đã xâu chuỗi được cực kỳ nhiều chuyện trước kia lại.

Thanh kiếm khi đó Tô Ngưng Yên tìm được trong Trấn Yêu tháp chắc là món chí bảo mà Bích Tiêu cung đã mất đi.

Sau này, khi hắn ở tầng thứ tám trong Trấn Yêu tháp đã phát hiện ra thi thể của nhân loại ở trong thi thể của Thần Kê Đại

Thánh, hơn phân nửa chính là phản đồ của Bích Tiêu cung.

Như vậy tính ra, Tô Ngung Yên mới là truyền nhân chân chính của Bích Tiêu cung.

Hèn chi nàng lại biết Thần Tiêu Lục Diệt.

Rất nhiều chuyện thật sự ngoài dự đoán của mọi người.

Nếu như Tô Ngung Yên không nói chuyện này ra, dù thế nào hẳn cũng không thể ngờ được trong này còn có nhiều bí ẩn như vậy.

Cô Dương hỏi: “Lập trường của Bích Tiêu cung như thế nào?”

Hắn rất tò mò về vấn đề này, bởi lẽ cùng là một trong tứ đại thánh địa, nhưng cảm giác tồn tại của Bích Tiêu cung quá thấp.

Từ khi hệ thống thức tỉnh cho đến nay, hắn đã tiến hành nhiều lần mô phỏng như vậy, không biết Đại Chu đã từng gặp bao nhiêu lần đại nguy cơ rồi, nhưng hắn lại chưa từng đụng chạm đến thế lực này.

Tam Thánh môn và Xích Minh thiên thì khỏi phải nói, hắn còn đã từng có liên hệ với Tinh Thần hải khiếm tốn thần bí khác ở trong mô phỏng, hơn nữa còn không chỉ có một lần.

Nhưng còn Bích Tiêu cung này là sao? Vì sao lại có vẻ không hề hứng thú với Đại Chu?

Tô Ngung Yên lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, tuy rằng sư tôn nhận ta nhập môn, nhưng trước mắt vẫn chỉ là đệ tử ký danh. Ta chưa bao giờ tới Bích Tiêu cung, sư tôn cũng hiếm khi nhắc đến chuyện của Bích Tiêu cung.”

Nói xong, nàng dừng lại một chút: “Nếu ngươi thật sự muốn biết, chi bằng đến hỏi Sở Tích Nguyệt, nói không chừng nàng còn biết nhiều hơn ta.”

Sở gia?

Cô Dương đột nhiên nhớ tới Vũ Nhị đã từng nói rằng Sở gia là thế lực được Bích Tiêu cung nâng đỡ.

Hắn không tiếp tục đề tài này nữa, nói: “Nếu ngươi đã sớm có phương án ứng đối với việc Man tộc xâm lược, vậy ta đây sẽ chờ tin tức của ngươi. Khi nào đại quân xuất phát thì báo cho ta biết một tiếng.”

Nói xong rồi rời đi.

Tô Ngung Yên nhìn theo bóng lưng của hắn rời đi, ánh mắt hơi phức tạp.

Từ mười tám năm trước, sau trận chiến Triệu gia tiêu diệt Vũ gia đã tổn thất rất nhiều chiến lực cao cấp, thực lực tổng thể của Đại Chu đã giảm xuống nghiêm trọng, lực khống chế đối với nơi đây cũng càng ngày càng kém.

Nếu không có Lạc vương ở đó chống đỡ, với tính cách và năng lực kia của Triệu Dịch, Đại Chu đã sớm sụp đổ rồi.

Trái lại Man tộc bên thảo nguyên kia, Hãn vương chăm lo việc nước, sức mạnh trong tộc phát triển không ngừng, nhân tài trong tộc xuất hiện lớp lớp.

Phiền toái nhất chính là vị cường giả Bất Lậu cảnh của Man tộc tự phong võ thần kia lại thật sự đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

Từ Hạ triều đến nay, đây là lần đầu tiên thực lực ở đỉnh cao nhất của Man tộc vượt qua Đại Chu.

Vị Hãn vương của Man tộc kia đã tâm bưng bưng, sao có thể bỏ qua cho cơ hội như vậy được?

Không lâu sau nhất định sẽ xâm lược ồ ạt.

Từ mấy năm trước, vì đề phòng Man tộc nên nàng đã chuẩn bị trước rất nhiều.

Nhưng mà hiện giờ chính là lúc hoàng thất suy yếu nhất, Bất Lậu cảnh có thể điều động được chỉ có hai vị, nhưng mà lại chỉ có thể trấn thủ hoàng cung, không cách nào rời đi được.

Quân đội cũng có vài vị Pháp Lực cảnh, cộng thêm Trần Quốc công, thực lực cũng quá yếu.

Phải biết rằng, dưới trướng Hãn vương kia còn có hai cường giả Bất Lậu cảnh. Pháp Lực cảnh càng có gần mười vị.

So sánh sức mạnh bình thường, phe Đại Chu vẫn ở thế yếu.

Đáng lẽ có Lạc vương tọa trấn, Hãn vương kia cũng sẽ không thể quá mức làm càn.

Nhưng mà bây giờ đã không giống với lúc trước, Man tộc có hai vị Thiên Nhân, nếu như bọn họ ra tay là có thể chặn được Lạc vương.

Cho nên mấu chốt vẫn là thái độ của hai vị Thiên Nhân ở sau lưng Man tộc.

Chương 404: Bí mật (2)

Vì thế Tô Ngung Yên còn cố ý đi thỉnh giáo sư tôn.

Lúc đó sư tôn của nàng đã nói: “Chỉ cần có cơ hội, bọn họ nhất định sẽ giết chết hai vị Thiên Nhân của các người, ngược lại cũng giống vậy.”

“Vì sao?”

“Đây là tranh đoạt đại đạo.”

Tranh đoạt đại đạo?

Tô Ngung Yên còn định hỏi lại, nhưng nàng lại không muốn mở miệng nữa.

Đây là tình huống tệ nhất.

Nếu như hai vị Thiên Nhân của Man tộc ra tay, Lạc vương và viện trưởng Văn viện đều sẽ bị kéo theo.

Đến lúc đó Đại Chu có tổng thể thực lực kém hơn chắc chắn thất bại.

Mà sức mạnh cuối cùng của triều đình cũng sẽ bị đánh tan, giống như Tần triều năm trăm năm trước vậy, cuối cùng không cách nào áp đảo thiên hạ, cách hoàng triều sụp đổ không còn xa.

Thay đổi triều đại vẫn là chuyện nhỏ, đáng sợ nhất chính là lỡ như Lạc vương và viện trưởng Văn viện đều thua, đến lúc đó

chính là Thần Châu rơi vào tay giặc, hàng trăm vạn lê dân đều gặp phải tàn sát của Man tộc.

Chuyện này không phải không có khả năng, cho đến nay kẻ kia của Xích Minh thiên vẫn luôn muốn đẩy lên phong ba bão táp ở Thần Châu, rất có thể sẽ hợp tác với hai vị Thiên Nhân của Man tộc kia.

Giờ phút này, Tô Ngưng Yên cảm thấy mình đang ở trong một cái thuyền hồng, dập dềnh nhấp nhô, nguy hiểm khắp nơi, bất cứ lúc nào đều có thể lật úp.

Cố Dương tự đứng ra mới khiến trong lòng nàng có thêm một chút tin tưởng.

Trước đó không lâu, nàng đã nhận được tin tình báo kỹ càng về trận chiến của Cố Dương với Xích Nhật ở Vô Lượng sơn.

Cũng xếp cơ sở ngầm trong nội vệ ở Xích Tôn giáo.

Thực lực của Cố Dương hiện giờ có thể so sánh được với Bất Lộ cảnh.

Có hẳn ở đây, trận chiến với Man tộc này ít nhất sẽ không đến nỗi thua rất thảm.

Nhưng mà như vậy quá nguy hiểm.

Một mình hẳn phải như thế nào mới địch nổi hai cường giả Bất Lộ cảnh của đối phương đây? Dù sao hẳn chỉ là Pháp Lực cảnh mà thôi.

Nếu như có thể, nàng thật sự không đồng ý để Cố Dương đi mạo hiểm như vậy.

...

Cố Dương rời khỏi hoàng cung, tự hỏi bước kế hoạch tiếp theo.

Hiện giờ người có thể chân chính sinh ra uy hiếp cho hẳn chỉ có Thiên Nhân.

Sắp tới kẻ địch chủ yếu nhất của hẳn có ba người, Triệu Dương Đại Thánh, kẻ kia của Xích Minh thiên, còn có Thiên Nhân của Man tộc.

Chủ nhân Hồng Lô nói sẽ giúp hấn thoát khỏi truy lùng của Triều Dương Đại Thánh.

Gần đây kẻ kia của Xích Minh thiên đã ngừng công kích, dường như bỏ qua việc truy sát hấn.

Về phần Thiên Nhân của Man tộc thì cũng phải hơn hai tháng nữa mới có thể chạm mặt.

Như vậy tính ra hấn còn có kỳ an toàn một hai tháng.

Vừa vặn, thừa dịp trong khoảng thời gian này để dốc hết khả năng nâng cao thực lực lên.

Hấn tạm thời còn chưa có cách để lên Bất Lộ cảnh, nhưng mà điều đó không có nghĩa rằng hấn không có cách nào để tăng thực lực lên.

Cô Dương trở lại Văn viện rồi đi tới viện hấn ở, mở hệ thống ra.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực tam trọng, leo lên vị trí đệ nhất Tông Sư bảng.]

[Người một thân một mình lặng lẽ đi tới Tĩnh châu, thông qua truyền tống trận của hải ngoại, đến Thụy Cầm đại lục.]

[Ba tháng sau, người đến đại lục nằm ở cực nam Địa Ngục cốc, tìm kiếm Bất Tử Minh Hoàng.]

[Người tìm được Bất Tử Minh Hoàng, bắt giữ nó, lấy hai giọt tinh huyết Phượng Hoàng từ trên người nó. Sau đó người lưu lạc các nơi ở đây, kết bằng hữu với vài ngạ thú sư cường đại...]

[Bảy năm sau, cường giả tiên cung giáng xuống Thụy Cầm đại lục, một tháng ngắn ngủi đã công chiếm hơn phân nửa đại lục.]

[Người đi theo ngạ thú sư còn sót lại, rút lui đến Thú Thần điện.]

[Một năm sau, cường giả tiên cung phát động chiến dịch cuối cùng. Thú Thần điện bị công phá, người trốn tới cấm địa của hậu điện, phát hiện một võ lộ của Huyền Vũ lưu lại.]

[Rất nhanh, cường giả tiên cung đuổi tới, đánh chết người.
Hưởng thọ ba mươi một tuổi.]

Thậm chí Đằng sau Thú Thần điện còn có một vỏ lột của
Huyền Vũ?

Cô Dương ngây ngẩn cả người.

Không phải người thần bí ở dưới lòng đất trong hoàng cung đã
nói rằng vỏ lột của Huyền Vũ ở trong Yêu Thần cốc của Bồng
Lai thiên sao?

Đợi chút...

Đột nhiên, một tia chớp bổ qua trong đầu hắn.

Nói cách khác, Thụy Cầm đại lục chính là Bồng Lai thiên.

Thú Thần điện chính là Yêu Thần cốc!

Con bà nó!

Hóa ra là như vậy.

Chuyện này thật sự ngoài dự đoán của hắn.

Không phải nói Bồng Lai thiên là quốc gia của Yêu tộc sao?
Sao lại biến thành như vậy, bị nhân loại nô dịch rồi.

Yêu tộc không khởi quá thảm.

Không một ai ngờ được rằng, ở quốc gia của Yêu tộc này lại
sẽ xuất hiện nghề nghiệp như ngự thú sư - ngành nghề đặc biệt
để đối phó với yêu thú.

Chuyện này còn bất thường hơn cả chuyện võ giả đã dùng yêu
đan và tinh huyết của yêu thú để tu luyện vào thời Hạ triều.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều
sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm ba mươi một tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Lần này, pháp lực của Cố Dương gần như không hề tăng lên, nhưng không gian ngự thú ở trong đầu lại có sự đột phá.

Thú Thần điện kia thật sự là một thánh địa đối với ngự thú sư, ở nơi đó trong thời gian một năm có thể có được tiến bộ cực lớn.

“Lại tiếp.”

Cố Dương lại mở máy mô phỏng ra một lần nữa.

Cho dù “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” có thêm một con yêu thú Bất Lậu cảnh thì cũng sẽ không có sự tăng lên về chất đối với thực lực của hắn.

Còn không bằng tăng cấp bậc của ngự thú sư lên.

Cấp bậc của hắn hiện giờ là Đại Sư đỉnh phong, tương đương với Pháp Lực tam trọng.

Chỉ cần tiến thêm một bước, trở thành ngự thú sư Truyền Kỳ thì sẽ tương đương với Bất Lậu cảnh, đến lúc đó tới Thụy Cầm đại lục bắt một con yêu thú Bất Lậu cảnh, ký kết khế ước, như vậy bản thân hắn có thể có được thực lực của Bất Lậu cảnh.

Ngoài ra, hắn còn có thể sử dụng một vài pháp thuật, tăng sức chiến đấu của sủng thú lên vài phần.

Còn có thể tăng thực lực của hắn lên hơn nữa.

Lúc này, số dư của hắn còn có bảy trăm mười bốn điểm. Có thể tiến hành mô phỏng mười bảy lần, tăng cấp bậc của ngự thú sư lên tới Truyền Kỳ chắc không có vấn đề gì.

[Hai mươi hai tuổi, ngươi đã là Pháp Lực tam trọng...]

[...]

Chương 405: Truyền Kỳ

Ngoài cửa, Tinh Linh công chúa Y Phù đứng dưới mái hiên, vẻ mặt đờ đẫn nhìn bầu trời bao la ngoài tường viện, mây đen dày đặc, mưa gió sắp đến.

Từ sau khi nàng lập lời thề với thần linh, trở thành nô lệ của nam nhân kia, trái tim của nàng cũng đã chết rồi.

Giờ phút này chỉ còn có một thể xác.

Đối với tinh linh mà nói, trái tim đã chết rồi thì người sẽ nhanh chóng không còn sống lâu được.

Hiện giờ thứ chống đỡ nàng vẫn còn sống sót tiếp chính là lo nghĩ đến Tinh Linh mẫu thụ.

Nàng muốn biết mẫu thụ có thể được cứu sống không.

Về phần nam nhân kia đang làm gì, hẳn định làm cái gì, nàng không hề quan tâm.

Vào khoảnh khắc khi lập lời thề, nàng đã chuẩn bị xong tất cả tâm lý.

Đột nhiên, trong phòng truyền đến một luồng khí tức kỳ lạ.

Y Phù giật mình, chợt quay đầu lại nhìn vào trong phòng, trên khuôn mặt hơi đờ đẫn ban đầu biến thành khiếp sợ.

Sức mạnh của mẫu thân?

Sao có thể chứ?

Nàng cảm nhận được rõ ràng, trên người nam nhân trong phòng lại truyền đến sức mạnh của mẫu thân dao động.

Tuy rằng rất mỏng manh, nhưng nàng cảm thấy cực kỳ rõ ràng.

Không, nhất định là nghĩ sai rồi.

Triệu hoán sư gian ác kia, sao có thể nhận được sự chiếu cố của mẫu thân chứ.

Nguyệt Thần là tín ngưỡng riêng có của bộ tộc Tinh Linh, cũng được xưng là thần của tinh linh, cũng có một số ít tín đồ nhân loại, nhưng mà Nguyệt Thần càng thiên vị tinh linh có tâm linh thuần khiết hơn, không có một nhân loại nào có thể nhận được chiếu cố của Nguyệt Thần, từ đó nhận được sức mạnh cả.

Tế tư mà Nguyệt Thần dạy dỗ đều ở bộ tộc Tinh Linh.

Tuy rằng nàng không phải là tế tư, nhưng từ khi ra đời đến nay lại có được sủng ái của Nguyệt Thần, ấn ký nơi mi tâm chính là dấu hiệu của Nguyệt Thần, nàng có thể xem như là thánh nữ do Nguyệt Thần dạy dỗ.

Nam nhân kia chẳng những là nhân loại, còn là triệu hoán sư, tham lam gian ác, là loại người mà Nguyệt Thần chán ghét nhất, sao có thể có được sức mạnh của mẫu thần chứ?

Tuy rằng Y Phù nghĩ như vậy, nhưng trải qua chuyện này, nàng đã không nhìn được chú ý đến nam nhân ở trong phòng hơn.

Qua một lúc lâu sau.

Luồng khí tức kia lại một lần nữa xuất hiện, còn cường đại hơn vừa rồi mấy lần.

“Thật sự là mẫu thần!”

Y Phù biến sắc.

Lần này, tinh thần của nàng thật tập trung, tuyệt đối sẽ không cảm ứng sai.

Nàng quá quen thuộc với sức mạnh của mẫu thần.

Tại sao có thể như vậy chứ?

Cho dù như thế nào nàng cũng không tài nào hiểu nổi, làm sao nhân loại này có thể nhận được chiếu cố của mẫu thần chứ.

Sức mạnh của thần linh hoàn toàn không giống mấy nghề nghiệp như pháp thuật, thuật sư, kiếm sư vân vân, muốn đạt được sức mạnh của thần, điều kiện đầu tiên là nhận được sự tán thành của thần linh.

Hắn là nhân loại.

Hơn nữa, nơi này không phải là Tây Đê đại lục được thần linh chiếu cố mà là Thần Châu đại lục xa xôi, nơi này không phải là vùng đất của tín đồ, không tồn tại thần lực.

Sức mạnh của mẫu thần ở trên người nam nhân trong phòng lại một lần nữa bộc phát, lần này còn mạnh hơn lần trước đó gấp mấy lần.

Vậy đã tương đương với tể tư trung giai.

Suy nghĩ của Y Phù hoàn toàn hỗn loạn, thật sự không nghĩ ra được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một lúc nữa lại qua đi, trên người nam nhân kia xuất hiện sức mạnh của mẫu thần một lần nữa, mà lần này trực tiếp nhảy vọt, đạt đến trình độ tể tư cao giai.

Cấp bậc này ở trong bộ tộc Tinh Linh cũng thuộc về trung cao tầng.

Nỗi khiếp sợ trong lòng Y Phù càng tăng thêm.

Thông thường mà nói, sự ra đời của tể tư cao giai phải ở trước thần điện, do đại tể tư chủ trì cử hành nghi thức long trọng mới có thể nhận được ban tặng của mẫu thần, từ đó tấn chức.

...

Cuối cùng, cửa được đẩy ra từ bên trong, nam nhân kia đi ra.

Không còn xuất hiện sức mạnh của mẫu thần nữa, nhưng mà chỉ riêng sức mạnh của tể tư cao giai thôi đã đủ khiến khiến Tinh Linh công chúa này khiếp sợ.

Nàng nhìn nam nhân đã thành chủ nhân của nàng, rất muốn hỏi hấn rốt cuộc có chuyện gì, nhưng làm thế nào cũng không hỏi được.

Cô Dương sáng khoái tinh thần thẳng bước ra, đã thấy vẻ mặt của Tinh Linh công chúa kia hơi kỳ lạ, giống như muốn nói lại thôi.

Hắn hơi ngạc nhiên, trước đó nàng vẫn luôn mang theo vẻ mặt như người chết, hấn còn định làm gì đó để khiến cho nàng trở nên có sức sống một chút.

Hiện giờ xem ra năng lực thích ứng của nàng còn mạnh hơn Tô Thanh Chi rất nhiều.

Mới chưa đến nửa ngày đã nghĩ thông suốt rồi.

Cô Dương làm như không phát hiện, đi ra ngoài.

Lần này, hấn đã tiến hành tổng cộng mười lăm lần mô phỏng, cuối cùng tầng cấp bậc của không gian ngự thú lên một tầng,

trở thành ngự thú sư cấp bậc Truyền Kỳ, tương đương với Bất Lộ cảnh.

Cộng thêm việc hóa thân Phượng Hoàng của hắn cũng đã tăng thêm một tầng cảnh giới, tương đương với tầng thứ hai của Bất Lộ cảnh.

Thực lực tăng lên vượt bậc.

Chỉ cần có thể thu phục một con yêu thú Bất Lộ cảnh, nhận làm sủng thú, như vậy thực lực của hắn có thể tăng thêm một phần nữa.

Một ngự thú sư chỉ có thể hình thành ba không gian ngự thú ở trong đầu, nói cách khác, nhiều nhất chỉ có thể thu phục ba con sủng thú.

Đối với lựa chọn con sủng thú đầu tiên, hắn đã có mục tiêu.

...

Cố Dương nói một tiếng với đám người Tô Thanh Chỉ và Lăng Linh, rồi dẫn Y Phù lặng lẽ rời khỏi Thần Đô.

Hắn không đi về phía nam mà đi về hướng đông.

Phía nam là Tĩnh châu, phía đông là Lương châu.

Thụy Cầm đại lục cũng chính là Bồng Lai thiên có rất nhiều ngự thú sư cường đại, nói khó nghe thì yêu thú có thể thu phục được đều đã bị thu phục gần hết rồi.

Yêu thú còn sót lại hoặc là giống như Bất Tử Minh Hoàng, không cách nào thu phục được.

Hoặc là giống như Kim Bằng Điều, khó có thể thu phục.

Trên thực tế, phần lớn ngự thú sư, vào thuở ban đầu đều lựa chọn ký kết khế ước với yêu thú mới sinh, cùng trưởng thành.

Cố Dương không có nhiều thời gian như vậy, cũng không biết có thể thu phục được những con yêu thú hung danh hiển hách này hay không.

Cho nên, hắn lựa chọn một nơi khác.

Yêu thú của Đại Chu đã gần như tuyệt tích, nhưng ở thế giới động thiên lại vẫn có sự tồn tại của yêu thú.

Chương 406: Thu phục

Một là Thủy Nguyệt động thiên, còn một nơi khác là Kim Đình động thiên.

Cô Dương lựa chọn tới Kim Đình động thiên, bởi vì hệ số nguy hiểm ở nơi đó tương đối thấp. Kim Đình quốc chủ kia sẽ không giết hắn, ngược lại sẽ hợp tác với hắn.

...

Kim Đình động thiên.

Cô Dương lại đi đến thế giới động thiên này, có cảm giác hoàn toàn khác với lần trước.

Hắn có thể cảm nhận được thế giới này quả thật có khác biệt rất lớn với bên ngoài, ở lâu trong này rồi, chỉ sợ tính chất của pháp lực cũng sẽ phát sinh một chút biến hóa.

Y Phù đi theo sau lưng hắn hơi khiếp sợ, đương nhiên nàng biết được đây là một vị diện khác.

Nơi này có sức sống tràn trề, hơi tương tự với vị diện lúc trước đã đi đến.

“Đây là đâu vậy?”

Đây là lần đầu tiên nàng mở miệng sau khi trở thành nô bộc của hắn.

Từ sau khi trên người nam nhân này có được sức mạnh của Nguyệt Thần, thái độ của Y Phù đối với hắn đã âm thầm xảy ra biến hóa.

Nàng đột nhiên ý thức được, có lẽ tất cả mọi chuyện đều là sự sắp xếp của Nguyệt Thần, trong lòng cuối cùng đã không còn kháng cự giống như trước kia nữa.

“Kim Đình động thiên.”

Cô Dương nói, mang theo nàng bay lên trên không, dùng vào tốc độ nhanh nhất bay đi một phương hướng khác.

Tốc độ của hắn bây giờ nhanh hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần.

Mấy canh giờ sau đã đến nơi rồi.

Một ngọn núi không hề có gì đặc biệt.

Hai người đáp xuống trước một sơn động, đi vào trong đó, nhìn thấy một cái hồ sâu không thấy đáy ở tít sâu bên trong.

Cố Dương không chút do dự nhảy xuống.

Y Phù theo sát phía sau.

Một lát sau, cuối cùng bọn họ đã đáp xuống đất.

Cố Dương nhìn về phía con viên hầu màu trắng đang ngồi trên thi thể của Thông Thiên Thân Viên, nói: “Viên huynh, đã lâu không gặp.”

Trong tay viên hầu kia vẫn cầm viên tinh thể màu tím, trong mắt có thêm một chút sa sầm: “Mới không gặp một thời gian ngắn ngủi, thực lực của ngươi lại trở nên cường đại như thế.”

Cố Dương mỉm cười nói: “Nhờ phúc của ngươi.”

Trong mắt viên hầu không hề có ý cười, hỏi: “Ngươi cố ý tới tìm ta, không phải chỉ vì hàn huyền với ta thôi đấy chứ?”

“Đó là đương nhiên, lần này ta đến đây là muốn thương lượng với ngươi một chút, ký kết một khế ước với ta, làm sủng thú của ta. Yên tâm đi, ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu.”

Sủng thú?

Ánh mắt của viên hầu biến thành lạnh như băng: “Ngươi muốn chết à!”

Thi thể bán thần!

Ma thú siêu giai!

Thời điểm rơi xuống nơi sâu trong lòng đất, nhìn thấy thi thể khổng lồ kia, Tinh Linh công chúa Y Phù lấp bấp kinh hãi.

Ở Tây Đê đại lục, phần lớn thần linh đều đã yên lặng gần một vạn năm, người có thể quyết định vận mệnh của đại lục chính là bán thần.

Tuy rằng nàng chưa từng gặp bán thần, nhưng vẻ uy nghiêm khủng bố kia giống với thần uy trong truyền thuyết như đúc,

nàng mới vừa liếc mắt nhìn đã nhận ra được.

Còn có con ma thú ngòi ở trên thi thể bán thân đó chính là một con ma thú siêu giai, cộng thêm việc còn không phải là kiểu siêu giai bình thường.

Cuối cùng nàng đã biết được Cố Dương đến đây làm gì rồi.

Hắn muốn thu phục con ma thú siêu giai này.

Nàng tương đối tò mò, hắn định thu phục con ma thú siêu giai vô cùng cường đại này như thế nào?

Hạ gục, đánh chết và thu phục, đây là những khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nói chung, nếu như thực lực đã vượt trên một phân, muốn hạ gục thì dễ dàng, nhưng đánh chết lại rất khó.

Đánh không lại, một lòng muốn chạy trốn, sẽ rất khó giết được.

Trừ khi thực lực của hai bên không ở cùng một cấp bậc.

Mà thu phục lại còn khó hơn cả đánh chế, chẳng những phải hạ gục đối phương, còn phải khiến cho đối phương không tự sát.

Việc này cần có thực lực giống như nghiền áp.

Cố Dương có thể làm được sao?

...

Cố Dương không vội vã ra tay, nói: “Nếu ta đoán không sai, viên tinh thạch trên tay ngươi là xá lệnh của một tinh quân. Ngươi không có Kim Hoàng ngọc thư, muốn kế thừa sức mạnh của tinh quân, gần như không thể nào.”

Hắn cũng có hiểu biết nhất định về hệ thống của Kim Đình, cho nên có thể phỏng đoán ra được tình trạng hiện giờ của viên hầu.

Dùng một từ để hình dung, gọi là đâm lao phải theo lao.

Hệ thống Kim Đình có quy luật của riêng nó, Kim Hoàng ngọc thư mới là nguồn sức mạnh của thần linh của thế giới này, tương đương với máy chủ.

Còn xá lệnh lại như thiết bị đầu cuối, cấp bậc càng cao thì quyền hạn có được cũng càng lớn, sức mạnh có thể nhận được từ “máy chủ” cũng càng nhiều.

Việc con viên hầu này đang làm chính là định phá giải “bức tường lửa” của Kim Hoàng ngọc thư, trái phép nhận được sức mạnh của “máy chủ”.

Nào có dễ dàng như vậy.

Năm đó vào thời Hạ triều, Lương vương đã tới thế giới này, chia Kim Hoàng ngọc thư ra làm ba phần, nhưng không đưa hệ thống này ra ngoài. Chuyện mà cường giả Thiên Nhân còn không làm được, con viên hầu này chỉ là Bất Lộ cảnh, nào có thể làm được chứ?

Cố Dương sử dụng một loại thị giác khác nhìn lại, có thể thấy được viên hầu và viên tinh thạch màu tím kia gần như đã dung hợp thành một thể.

Đến nước này rồi, chỉ sợ nó muốn thoát thân ra cũng không làm được, chỉ có thể cắn răng cắn lợi miễn cưỡng chịu đựng thôi.

Hắn nói: “Bây giờ sức mạnh mà ngươi có thể sử dụng nhiều nhất là năm phần.”

Viên hầu hừ lạnh một tiếng: “Giết ngươi, vậy là đủ rồi!”

Khi nói chuyện, một sợi lông tơ màu trắng của nó bay ra, rơi lên mặt đất, hóa thành một con viên hầu, găm thét bỏ nhào về phía Cố Dương.

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Cố Dương cười ha hả, một con cự viên lông vàng bay ra khỏi mi tâm, một cước đá bay con viên hầu kia, khiến nó tan biến giữa không trung, một lần nữa biến thành sợi lông.

“Thông Thiên Thần Viên?”

Con viên hầu kia chấn động, không thể ngờ được rằng tiểu tử kia lại có một con Thông Thiên Thần Viên cấp Bất Lộ cảnh.

Nếu như vào thời kỳ hưng thịnh, nó còn có thể chiến một trận.

Nhưng hiện giờ là tình huống như vậy, đánh thế nào đây?

Nơi mi tâm Cố Dương lại sáng lên, một con Phượng Hoàng bay ra, chỉ sợ khí tức trên thân còn đáng sợ hơn Thông Thiên Thần Viên.

“Phượng... Phượng Hoàng?”

E rằng mức độ khiếp sợ của viên hầu lại tăng thêm.

Phượng Hoàng đã từng là đế quân của Yêu tộc, có được địa vị cao nhất trong Yêu tộc.

Đột nhiên nó nhớ tới có một vị cao nhân đã từng nói, khi đế quân tái hiện nhân gian, đó là lúc Yêu tộc bắt đầu phục hưng.

Nhưng mà Phượng Hoàng lại trở thành sủng thú của một nhân loại?

Vả lại thực lực cũng rất yếu?

Đây thật sự là đế quân không đầu địch nổi của thời đại Thượng Cổ sao?

Trong mắt viên hầu lóe lên một chút sợ hãi, khi thấy con Phượng Hoàng kia định phun lửa ra, nó quát to: “Dừng tay.”

Phượng Hoàng và Thông Thiên Thần Viên đều dừng lại.

Cố Dương thấy được vẻ e sợ ở trong mắt của nó, nói: “Thế nào, thay đổi chủ ý hả?”

Viên hầu nói: “Sủng thú mà ngươi nói là chỉ cái gì?”

Nếu như có thể không cần ra tay, thuyết phục nó, vậy đương nhiên không thể tốt hơn.

Cố Dương lập tức giải thích cặn kẽ cho nó quan hệ giữa ngự thú sư với sủng thú.

Nghiêm chỉnh mà nói, nếu như định ra chính là khế ước bình đẳng, có thể nói quan hệ của hai bên là đồng bọn.

Ngự thú sư mượn dùng sức mạnh của sủng thú để chiến đấu.

Chương 407: Thu phục (2)

Trái lại sủng thú cũng có thể mượn dùng ngự thú sư để cấp tốc trưởng thành, thông qua không gian ngự thú, ngoài ra nuôi dưỡng một cách khoa học và phương thức huấn luyện sẽ giúp cho thực lực của sủng thú nhanh chóng gia tăng.

Tốc độ phát triển của sủng thú còn nhanh hơn gấp mười mấy lần yêu thú hoang dã.

Tuy rằng hy sinh tự do, nhưng đổi lấy thực lực cấp tốc tăng lên, cũng không thể nói quá thiệt.

Hai bên có mối quan hệ nương tựa lẫn nhau, thành tựu cho nhau.

Nói không hề khoa trương, quan hệ giữa ngự thú sư và sủng thú còn thân mật hơn quan hệ phu thê, cũng bền chắc hơn rất nhiều.

Giữa phu thê có rất nhiều cặp đôi sẽ xuất hiện phản bội nhau, nhưng giữa ngự thú sư và sủng thú lại rất hiếm khi xuất hiện tình huống như vậy.

...

Viên hầu kia nghe xong giảng giải của hắn, hiểu được ngự thú sư và sủng thú có mối quan hệ như thế nào, suy ngẫm một lát, nói: “Ta đồng ý.”

Nó đưa ra quyết định này cũng không hề khó khăn như trong tưởng tượng.

Đang có hai con đường đặt ra ở trước mặt nó, một đường là chết, một đường là trở thành sủng thú của Cố Dương.

Chọn lựa như thế nào còn không rõ ràng sao.

Cố Dương thấy nó đáp ứng nhanh như vậy, trong lòng cũng rất vui. Hắn cắn đầu ngón giữa, lấy tinh thần lực vẽ thành một khe ước, bay về phía viên hầu kia.

Nguyên thần của viên hầu cảm ứng được nội dung trong khe ước kia, xác nhận không sai, thả lỏng tinh thần, mặc kệ khe ước kia khắc thật sâu vào trong nguyên thần của nó.

Trong tối tăm, nó cảm ứng được một tồn tại nào đó to lớn đến cực điểm.

Đây là...

Trong lòng nó kinh ngạc đến cực điểm, không còn hoài nghi gì nữa, triệt để thả lỏng tâm linh, nguyên thần lập tức xảy ra biến hóa thần kỳ.

...

Gần như trong cùng một lúc, trong hoàng đô Kim Đình.

Một tòa tiên cung như ẩn như hiện ở phía trên đám mây.

Tầng thứ sáu, một bóng người màu tím đang ngồi trên ghế tựa ở chính giữa, không ai khác chính là Kim Đình quốc chủ.

Đột nhiên, nàng mở to mắt, vẻ mặt nghi hoặc: “Đó là... tiên thiên linh bảo?”

Nàng cảm ứng được một luồng sức mạnh mênh mêng vô tận, không biết đến từ nơi xa xôi nào, đột nhiên truyền lại đến đây, tuy rằng chỉ một vết tích, nhưng lại khiến cho nguyên thần của nàng giống như cứng đờ lại.

Sức mạnh như vậy vượt rất xa trên cả phạm trù của Thiên Nhân cảnh!

Cực kỳ giống với tiên thiên linh bảo trong truyền thuyết.

Cũng chỉ có tiên thiên linh bảo mới có thể chống đỡ được sự ăn mòn của sức mạnh kia.

Từ sau trận đại kiếp nạn kia, tiên thiên linh bảo của Thượng Cổ đã hoàn toàn biến mất.

Hiện giờ, một vạn năm trôi qua, tiên thiên linh bảo lại hiện thế, có phải chứng tỏ rằng cuối cùng ảnh hưởng do trận đại kiếp nạn kia tạo thành đã kết thúc rồi không?

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng hơi lo âu, nếu như đại nhân vật của Thượng Cổ này tái hiện thế gian, nào còn nơi đặt chân cho nàng?

...

Cùng lúc đó, quốc chủ của hai quốc gia khác cũng đều cảm ứng được luồng dao động đáng sợ này, trong lòng đều kinh hãi không thôi.

...

Trong động kia, nghi thức cuối cùng cũng hoàn thành.

Trong nháy mắt khi khế ước ký kết thành công, Cố Dương cảm thấy vô cùng kỳ lạ, giống như trong thân thể có thêm một cơ quan, có thể tùy ý khống chế.

Hắn hoàn toàn có thể mượn dùng sức mạnh của đối phương, bao gồm yêu nguyên, sức mạnh thân thể, thần thông vân vân.

Đồng thời hắn có năng lực để suy nghĩ khơi thông với nó.

Cố Dương thử thu nó vào không gian ngự thú, chỉ thấy viên hầu kia vèo một cái đã biến mất tại chỗ, tiến vào trong không gian ngự thú trong đầu hắn.

“Không ngờ rằng thuận lợi như vậy.”

Trong lòng hắn khá cao hứng, cứ như vậy, hắn tương đương với có thêm một hóa thân thần thú cấp Bất Lậu cảnh.

Nếu có thể bồi dưỡng nó đến Thiên Nhân cảnh, đến lúc đó hắn sẽ có được mười thần thú cấp Thiên Nhân cảnh, còn nhiều hơn Hạ đế năm đó một con.

Con viên hầu này không phải là Thông Thiên Thần Viên.

Sau khi nó thành sủng thú của hắn, hắn đã nhận thấy được sự khác nhau giữa nó với Thông Thiên Thần Viên, hoàn toàn không phải một giống loài.

Hắn khơi thông với viên hầu ở trong đầu: “Ta nên gọi người như thế nào?”

“Người có thể gọi ta là Viên Tinh.”

“Người ở trong không gian ngự thú cảm thấy như thế nào?”

“Ta cảm thấy rất tốt.”

Nói xong nó đã bắt đầu rơi vào giấc ngủ say.

Cố Dương không quấy rầy đến nó, nhìn thi thể của Thông Thiên Thần Viên kia ở trên đất, ánh mắt sáng lên.

Đây chính là thi thể của cường giả Thiên Nhân, hơn một ngàn năm rồi nhưng thi thể vẫn bảo tồn thật sự hoàn chỉnh, chỉ có

bộ lông màu vàng kim kia hơi tối tăm, mất đi vẻ sáng bóng.

Cô Dương nhảy đến chỗ ngực của thi thể, Phụng Vũ đao trong tay hung hăng chém xuống.

Một tiếng “phập” vang lên!

Hắn dùng lực năm phần, Phụng Vũ đao chỉ đâm vào được nửa tấc trong thịt.

Khá lắm, thân thể này cũng cứng rắn lắm.

Cô Dương giơ đao lên một lần nữa, pháp lực truyền vào thân đao, dùng một đao chém xuống.

Phập...

Trên xác chết xuất hiện một vết đao thật sâu.

Hắn trái một đao phải một đao, cuối cùng xé lồng ngực của thi thể Thông Thiên Thần Viên này ra, thấy được trái tim ở trong đó.

Y Phù ở bên cạnh nhìn xem hết cả hồn.

Đó chính là thi thể của bán thân!

Bán thân cũng là thân, có thần lực, chỉ chưa dấy lên thần hỏa mà thôi, ở Tây Đê đại lục, bán thân tương đương với hóa thân của thần linh ở nhân gian.

Thần linh không cho phép phạm nhân khinh nhờn, đây là luật thép được công nhận ở Tây Đê đại lục.

Trong lịch sử, anh hùng nhân loại hoặc là cường giả Truyền Kỳ khinh nhờn thần có kết cục cuối cùng đều cực kỳ bi thảm.

Bán thân Y Phù chính là tín đồ trung thành của Nguyệt Thần, nhìn thấy Cô Dương khinh nhờn thi thể của bán thân như thế nên cảm thấy không ổn chút nào là đương nhiên, tuy rằng bán thân kia không hề có bất cứ liên quan nào đến Nguyệt Thần cả.

Đây thuần túy là một loại phản ứng theo bản năng.

...

Cố Dương một đao rạch trái tim khổng lồ kia ra, nhìn máu màu vàng nhạt gần như đông lại trong đó, trên mặt hiện lên nụ cười.

Hắn bận rộn hồi lâu như vậy là vì cái gì, chính là vì chút máu này thôi.

Hắn vẫy tay một cái, một dòng máu màu vàng nhạt bay tới, không chỉ có máu ở trong trái tim, ngay cả máu ở trong mạch máu đều bị rút sạch ra.

Chương 408: Đông Hải Kiếm Thánh

Chỉ chốc lát sau đã hình thành một vòng máu lớn ở trước mặt hắn.

Trên tay Cố Dương dấy lên một ngọn lửa màu đỏ thẫm, bao trùm lấy vòng máu màu vàng nhạt kia.

Dưới Phượng Hoàng chân hỏa, tạp chất trong phần máu kia nhanh chóng bị thiêu đốt, cuối cùng chỉ còn thừa lại ba giọt máu màu vàng.

Là thứ này.

Cố Dương lấy ba cái chai bằng ngọc đã chuẩn bị trước ra, để ba giọt máu kia vào trong đó.

Thần huyết!

Cuối cùng Y Phù đã biết Cố Dương đang làm cái gì rồi.

Không ngờ rằng trong thi thể bán thân không biết đã chết bao lâu rồi này lại vẫn còn sót thần huyết.

Trong thần huyết ẩn chứa một ít thần lực và thần tính, là thứ mà vô số cường giả Truyền Kỳ mơ ước, trong lịch sử xuất hiện việc giết bán thân cũng vì cướp đoạt thần huyết ở trên người bán thân.

Sau đó, nàng nhìn thấy thi thể bán thân kia biến mất, không khỏi sửng sốt.

Thi thể đâu rồi?

Mới vừa rồi nàng không hề cảm nhận được không gian dao động, không giống như được thu vào trong trang bị không gian.

“Đi thôi.”

Cố Dương nhìn nhắc nhở nhận được năm trăm điểm năng lượng, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Lựa chọn đến Kim Đình động thiên là một quyết định chính xác, chẳng những thu được một con sủng thú cấp Bất Lậu cảnh, thi thể Thiên Nhân này còn nạp được năm trăm điểm năng lượng.

Số dư lúc này của hắn đã biến thành sáu trăm mười bốn điểm.

Hai người rời khỏi lòng đất, bay lên trên trời.

Cố Dương khơi thông với sủng thú đầu tiên ở trong đầu: “Viên Tinh, ngươi là giống loài gì vậy?”

Một lát sau hắn mới nhận được câu trả lời: “Ta có một ít huyết mạch của Xích Tinh thần viên.”

Sau khi Viên Tinh nói xong, đột nhiên hỏi: “Mới vừa rồi ngươi biến thi thể của tinh quân đi đâu rồi?”

Cố Dương nói: “Ta nói ta nuốt nó, ngươi tin không?”

“...”

Cố Dương lại hỏi: “Ngươi có thần thông gì vậy?”

Trước kia hắn chưa từng nghe nói đến cái tên Xích Tinh thần viên này, cũng không biết thực lực như thế nào, chuyện này phải hiểu biết rõ ràng, về sau đến khi chiến đấu mới biết nên làm như thế nào mới phát huy được công dụng.

“Thần thông của ta có liên quan đến mắt...”

Sau khi Viên Tinh giải thích xong, Cố Dương mới hiểu được.

Thần thông của nó tên là Xích Tinh thuật, có liên quan đến mắt.

Sau khi sử dụng thần thông thì có thể hình thành một pháp vực, ở trong khu vực pháp vực này, nguyên thần của kẻ địch sẽ

trong bất tri bất giác bị ảnh hưởng, giống như trúng huyền thuật.

Hắn ngạc nhiên nói: “Vì sao mới vừa rồi ngươi không sử dụng thần thông này với ta?”

Huyền thuật vô cùng có lợi, có thể đạt tới hiệu quả không ai ngờ tới, cho dù thực lực không bằng đối phương thì vẫn có thể nhân cơ hội chạy trốn được.

Trong đầu Cố Dương mơ hồ truyền đến giọng Viên Tinh: “Chúc Long là khắc tinh của tất cả các loại huyền thuật. Cách vài trăm dặm, ta vẫn có thể ngửi ra được huyết mạch của Chúc Long ở trong thân thể của ngươi.”

Thì ra là thế.

Cố Dương giật mình, quả là thế, tuy rằng Thần Chúc quyết của hắn chỉ mới tăng thứ năm, không thể hình thành hóa thân, nhưng đã có thể sử dụng thần thông của Chúc Long, vừa liếc mắt đã nhìn thấu được huyền thuật.

Trong khi hắn và Viên Tinh trao đổi trong đầu.

Rất nhanh, Thiên Cương sơn đã ở trong tầm mắt.

Cố Dương đang định đáp xuống, đột nhiên nguyên thần đau đớn một phen, nên khựng lại, quay đầu nhìn ra sau, nhìn thấy có một nam tử áo trắng hơn tuyết đang đứng trên ngọn núi.

Dáng người nam tử không cao lớn, chỉ đứng ở đó thôi đã khiến cho người ta có một cảm giác sâu không lường được, điểm kỳ lạ nhất chính là đôi mắt sáng rực như sao kia.

Cố Dương mới vừa chạm vào ánh mắt của đối phương, ánh mắt hắn lập tức nhói đau.

Kiểm ý thật đáng sợ!

Hắn dùng sức nắm chặt chuôi đao của Phượng Vũ đao, không né tránh ánh mắt, không hề nhường nhịn đối phương, nói từng câu từng chữ: “Đông Hải Kiếm Thánh!”

Ở trong thế giới động thiên này mà gặp được một vị Kiếm Thánh có thực lực kinh khủng như thế thì cũng chỉ có vị Đông Hải Kiếm Thánh đứng đầu mười vị Kiếm Thánh kia thôi.

Nhưng mà vị Đông Hải Kiếm Thánh này chỉ đứng ở đó, toàn thân không hề có bất cứ điểm khác thường nào, đây chính là điểm đặc thù của Bất Lộ cảnh.

Hắn đã đột phá đến Bất Lộ cảnh!

“Cố Dương!”

Nam tử áo trắng đứng trên đỉnh núi kia nói ra tên của hắn.

Người này chính là Đông Hải Kiếm Thánh, tên ban đầu Khuất thiên thư. Trên người hắn không hề mang theo binh khí, thanh Bích Ba kiếm vang danh thiên hạ kia lại không mang theo trên người.

Cố Dương hơi ngạc nhiên: “Không ngờ Kiếm Thánh đã từng nghe danh của ta.”

Dứt lời, hắn lập tức nhìn thấy sau lưng Đông Hải Kiếm Thánh xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, đó chính là Lan Xu đang giận trừng mắt nhìn hắn, hiển nhiên vẫn canh cánh trong lòng chuyện lần trước.

Thảo nào hắn biết mình, hóa ra là do nàng đi cáo trạng.

Hắn nói: “Kiếm Thánh cản đường của ta, không biết có gì chỉ giáo?”

Khuất thiên thư chậm rãi nói: “Về sau đừng đến Kim Đình động thiên nữa.”

Cố Dương nhíu mày lại, hỏi: “Vì sao?”

Khuất thiên thư nói: “Chức trách ở đây, về sau, bất cứ kẻ nào muốn vào Kim Đình động thiên đều phải hỏi kiếm của Khuất mỗ trước.”

Chức trách ở đây?

Cố Dương nhanh chóng hiểu rõ, nói: “Cáo từ.”

Sau đó, hắn mang theo Y Phù đáp xuống trước sơn động kia.

Sau khi bọn họ đi vào trong sơn động, chỉ thấy cửa động bùng lên một lớp ánh sáng cấm chế.

Cố Dương không hề quay đầu lại mà đi vào.

Chim xanh đã từng nói, cửa vào Kim Đình động thiên do một môn phái tên là Thiên Cương môn canh gác, vào thời đại Thượng Cổ, đó là một môn phái có thực lực rất mạnh.

Lần đầu tiên tới đây, ở cửa động còn có một tầng cấm chế, lúc đó chim xanh đã đánh trống lui binh, nó không ngờ rằng Thiên Cương môn vẫn còn trấn thủ ở đây.

Sau đó Thiên Cương môn đã bị thần linh của Kim Đình quốc tiêu diệt.

Sau đó bọn họ mới thuận lợi tiến vào Kim Đình động thiên.

Như vậy xem ra quan hệ giữa Đông Hải Kiếm Thánh và Thiên Cương môn không đơn giản, rất có thể đã chiếm được truyền thừa của Thiên Cương môn, cho nên đã gánh vác lấy chức trách trấn thủ Thiên Cương sơn.

...

Bên kia, trên Thiên Cương sơn, Lan Xu tức giận nói: “Su phụ, vì sao không giữ hấn lại? Hấn chính là kẻ giết tiêu sư đệ.”

Chương 409: Khôi Cửu Châu ấn thứ tám

Khuất thiên thư nhìn về phía chân trời đằng đông, lạnh lùng nói: “Không giết chết được hấn, việc gì phải uổng phí khí lực.”

Ánh mắt của Lan Xu đột nhiên trừng lớn, khiếp sợ đến mức không thốt nên lời.

Nàng biết sư tôn đã bước ra khỏi cửa ải kia, trở thành cường giả Bất Lộ cảnh, mà tên khốn khiếp này chẳng qua mới Pháp Lực cảnh.

Sư tôn lại nói không giết được hấn!

Thực lực của tên kia đã mạnh đến mức độ này rồi sao?

Một lát sau, nàng lại nhỏ giọng hỏi: “Su phụ, chúng ta thật sự không trở về Lâm Tân thành sao? Vậy liệu rằng Đông Dương Kiếm Thánh có gây bất lợi với các sư huynh không?”

Khuất thiên thư trầm mặc một lúc, nói: “Từ thời điểm vi sư kế thừa đạo chính thống của Thiên Cương sơn thì đã không trở về được nữa. Đám người Kiếm Phi chỉ có thể nghe theo số trời thôi.”

Lan Xu không nhịn được thở dài một tiếng, dù sao nàng đã ở Lâm Tân thành mười mấy năm, ít nhiều gì cũng có cảm tình với các sư huynh đệ.

Lúc trước nàng nhận sự nhờ vả của sư huynh tiên vào Kim Đình động thiên tìm sư phụ, nhưng lại không ngờ rằng sự việc sẽ phát triển theo hướng như vậy, tìm được sư phụ nhưng đã không thể quay về Đại Chu.

Trong một sơn mạch là nơi giao nhau giữa Vân châu với Lương châu có hai bóng dáng đang một đuổi một chạy.

Bóng dáng màu đỏ phía sau giống như không vội đuổi theo, như mèo vờn chuột, dùng giọng trêu tức nói: “Tam ca, nhiều năm như vậy, ngươi thật sự không hề tiến bộ chút nào.”

“Nhớ năm đó, người nào cũng đều nói ngươi là đệ tử có tư chất xuất chúng nhất Cao gia ta từ ngàn năm đến nay, sao hiện giờ còn không đánh lại cả ta vậy?”

“À, ta thiếu chút nữa đã quên mất, tam ca ngươi thanh cao, khinh thường Cao gia, không nhìn trúng công pháp của Cao gia, cho nên tự phong bế tu vi, lánh đời rồi.”

“Nhưng mà mới đầu ngươi không vừa mắt Cao gia chúng ta như vậy, vì sao hiện giờ lại chạy về Cao gia trộm đồ chứ?”

Giọng điệu của người này đúng là rất hợp với việc chế nhạo.

Nhưng mà người chạy phía trước lại liều mạng chạy trốn, coi như mắt diếc tai ngơ với lời nói ở sau lưng.

“Tam ca à tam ca, không ngờ ngươi lại làm ra chuyện ăn cây táo rào cây sung này, thật sự khiến cho tiểu đệ khó lòng tin được.”

“Ngươi trộm Cửu Châu ấn này là vì Cố Dương kia phải không? Nghe nói tiểu tử kia luyện thành ‘Cửu Thiên Ngự Thần Quyết’, chắc là hậu duệ của Hạ đế.”

“Chật chạt chạt... Năm đó lão tổ phản bội Hạ đế, người định chuộc tội thay lão tổ sao?”

...

Hai người đang một đuổi một chạy này chính là Cao Trạch Khôn và Cao Phàm.

Ngày đó, Cao Phàm chia tay Cố Dương ở Thần Đô, sau đó lặng lẽ đi về Cao gia, tìm kiếm một điệt nữ có quan hệ tốt nhất với hắn nhờ hỗ trợ.

Điệt nữ kia là do hắn nuôi nấng, cũng do hắn truyền thụ võ nghệ, trung thành tận tâm với hắn.

Hiện giờ nàng đã có tu vi Pháp Lực tam trọng, là nhân vật trọng yếu trong Cao gia.

Đáng lẽ tất cả mọi chuyện đều rất thuận lợi, khỏi Cửu Châu ấn kia đã tới tay, ai ngờ đến cuối cùng vẫn gặp rủi ro, bị cửu đệ Cao Trạch Khôn phát hiện tung tích.

Cao Trạch Khôn không làm kinh động đến người trong gia tộc mà một mình đuổi theo.

Cao Phàm bị ép cởi bỏ phong ấn của bản thân, khôi phục tu vi Pháp Lực tam trọng, nhưng hắn dùng hết cách rồi vẫn không cách nào thoát được khỏi vị cửu đệ này.

Hắn biết chỉ sợ lần này gặp hạn.

Cửu đệ này đã hoàn toàn vượt qua hắn, đột phá đến Bất Lậu cảnh.

Nói đến ân oán của hai người thì đã kết từ khi còn Phàm cảnh.

Năm đó trong một thế hệ của Cao gia xuất hiện hay kỳ tài tuyệt thế chính là hai người bọn họ.

Nhưng mà cho dù là tu vi hay là kiếm pháp thì hắn đều hơn hẳn cửu đệ.

Sau này hắn được gia tộc nâng đỡ, dưới sự khác biệt về tài nguyên, chênh lệch giữa hai người càng ngày càng xa.

Mãi cho đến khi hắn đột phá đến Pháp Lực tam trọng, hắn ý thức được chỗ thiếu hụt lớn trong công pháp gia truyền, một

khi hắn đột phá đến Bất Lộ cảnh sẽ phát sinh một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Sau khi Cao Phàm ý thức được nguy hiểm đã tự phong bế tu vi, mai danh ẩn tích.

...

“Vả lại, may nhờ được sự thành toàn của tam ca, nếu không phải người phản bội rời khỏi gia tộc, chỉ sợ ta vĩnh viễn không có cách nào bước vào cảnh giới này.”

Sau lưng, Cao Trạch Khôn bởi vì hưng phấn mà gương mặt đã trở nên hơi vắn vẹo.

Trong hơn một trăm năm cuộc đời, hắn vẫn luôn sống dưới cái bóng của vị tam ca kia.

Người đời đều chỉ biết đến tên của tam ca, còn hắn vĩnh viễn chỉ là một người làm nền mà thôi.

Khi mọi người nhắc đến Cao gia chỉ biết ca tụng thiên phú tuyệt đỉnh của tam ca, tất cả vàng hào quang, vinh quang đều dừng ở trên người tam ca.

Còn hắn thì sao, cho dù nỗ lực tu luyện đến cỡ nào thì cũng đều không thể đuổi kịp đối phương.

Mỗi khi hắn có một chút tiến bộ thì lại phát hiện sự tiến bộ của đối phương còn lớn hơn mình.

Hắn trở mắt nhìn chên lệch giữa hai người càng lúc càng lớn, mãi cho đến một ngày tam ca đột phá đến Pháp Lực cảnh, triệt để kéo xa khoảng cách với hắn.

Hắn cũng triệt để rơi vào tuyệt vọng.

Hắn vốn tưởng rằng cả đời này hắn đều phải sống dưới cái bóng của hắn.

Ai ngờ đến khi thấy tam ca sắp đột phá đến Bất Lộ cảnh lại đột nhiên giả vờ ngớ ngẩn, tự mình bỏ qua cơ hội kia, từ đó không rõ tung tích.

Sau khi không có tên chương mắt này, chương khí mù mịt trong lòng hắn dường như hóa thành hư vô.

Ngay sau đó, hắn lại nhận được ủng hộ của gia tộc, từ đây tu vi đột nhiên tăng mạnh.

Mấy ngày trước hắn càng thành công đột phá đến Bất Lưu cảnh, trở thành một trong những người mạnh nhất thế gian.

Mấy ngày trước, Cao Trạch Khôn đột nhiên tâm huyết dâng trào, trở về gia tộc một chuyến, lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Là tam ca!

Lúc cuộc đời lên đến đỉnh phong, lại đụng phải người năm đó đã đè ép hắn, còn có chuyện nào sung sướng hơn sao?

Hắn không lộ diện, lặng lẽ đi theo ra ngoài, đợi đến khi đối phương cho rằng việc đã thành công lại đột nhiên hiện thân.

Lúc nhìn vẻ khiếp sợ trên mặt người kia, trong lòng hắn vô cùng khoái trá.

Hắn muốn để cho đối phương cũng nếm thử mùi vị của sự tuyệt vọng.

Đọc theo đường đi, Cao Trạch Khôn giống như mèo vờn chuột, mỗi khi đối phương cho rằng đã có thể trốn thoát thì lại tàn nhẫn phá vỡ hy vọng, cứ như vậy hết lần này đến lần khác.

Chương 410: Khôi Cửu Châu ấn thứ tám (2)

Giống như năm đó, hắn đã từng cảm nhận được tuyệt vọng hết lần này đến lần khác khi ở trước mặt nam nhân này.

...

“Vì sao không nói gì?”

Đột nhiên, Cao Trạch Khôn hơi mệt mỏi, đột nhiên ra tay.

Chỉ thấy trong không khí xuất hiện một dấu quyền khổng lồ đánh tới chính giữa sau lưng Cao Phàm, đánh bay hắn ra ngoài, đụng lên trên ngọn núi ở ngoài mây dậm, nện thành một hố sâu.

Vèo!

Cao Trạch Khôn xuất hiện ở bên cạnh hồ sâu kia, nhìn Cao Phàm trong hồ sâu, nói: “Có phải ngươi rất hối hận vì đã bỏ lỡ cơ hội tốt để thành tựu Bất Lộ cảnh không?”

“Phi!”

Trong hồ sâu, Cao Phàm phun ra một búng máu, dùng ánh mắt thương hại nhìn hắn, nói: “Cửu đệ, chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra ngươi đã không còn là ngươi sao? Ngươi trước kia không phải như vậy...”

Lời còn chưa dứt, một bàn chân đã phóng đại ra ở trước mặt hắn.

Một tiếng “ầm” vang lên, hắn cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, thân thể không theo ý mình ngã xuống đất.

Với cảnh giới của hắn thì không chịu nổi lực lớn như vậy, trong đầu choáng váng dữ dội một phen.

Hắn vừa mở mắt ra đã nhìn thấy khuôn mặt của Cao Trạch Khôn ở ngay trước mặt.

“Tam ca à tam ca, sao ngươi lại ngu xuẩn như vậy chứ? Ở thế giới này, tất cả đều là giả dối, chỉ có sức mạnh mới là chân thật thôi.”

“Nếu ngươi có sức mạnh như vậy, hiện giờ người nằm trên đất chính là ta rồi.”

Trong mắt hắn lộ ra một tầng quang mang màu đen, khiến lòng người khiếp sợ.

Lúc này, Cao Phàm cảm thấy trong tay trống không, khối Cửu Châu ấn vẫn luôn cầm trong tay đã bị lấy đi, trái tim không khỏi chùng xuống.

Lần này, hắn mạo hiểm như vậy trở về Cao gia chính là vì Cửu Châu ấn, khó khăn lắm mới trộm ra được, cuối cùng lại thành công dã tràng.

Thứ này đã bị Cao Trạch Khôn cướp đi, về sau Cố Dương lại muốn lấy được đã khó lại càng thêm khó.

Thiếu một khối Cửu Châu ấn, như vậy “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” của hắn vĩnh viễn không luyện thành được.

...

Cuối cùng, Cao Trạch Khôn đã thấy được vẻ hoảng sợ từ trong mắt hắn. Hắn lắc lắc khối Cửu Châu ấn kia ở trước mặt Cao Phàm, nói: “Xem ra tiểu tử tên Cố Dương kia thật sự rất quan trọng với ngươi.”

“Vì hắn, năm mươi năm kiên trì coi như công cốc.”

Năm mươi năm trước, Cao Phàm đã tự phong bế tu vi, chẳng những Cao gia không tra được tung tích của hắn, ngay cả thần tôn cũng không tìm thấy hắn.

Suốt năm mươi năm, Cao gia vẫn luôn tìm hắn, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Cho tới hôm nay, hắn chui đầu vào lưới.

Mà mục đích chính là vì khối Cửu Châu ấn này.

Cao Trạch Khôn nhìn vào ánh mắt hắn, trong lòng cực kỳ đặc ý, biết mình cuối cùng đã nắm được điểm yếu của đối phương.

“Chẳng lẽ ngươi đang gửi gắm hy vọng tiểu tử kia có thể đánh bại thần tôn sao. Đúng là ngây thơ, Hạ đế năm đó còn chết dưới tay thần tôn, càng đừng nói đến một tiểu tử Pháp Lực cảnh?”

“Đợi đến khi hắn luyện thành Cửu Thiên Ngự Thần Quyết, thần tôn đã sớm thống nhất thế giới này rồi.”

Cao Phàm cảm thấy có một luồng sức mạnh lạnh như băng bắt đầu xâm nhập vào trong cơ thể hắn, pháp lực bị hắn áp chế năm mươi năm bắt đầu trở nên lạnh như băng dưới ảnh hưởng của sức mạnh lạnh như băng kia.

Nguyên thần của hắn cũng bắt đầu bị ảnh hưởng, thấy lạnh cả người, khiến cho hắn sinh ra một cảm giác tê dại.

Nguy rồi!

Tránh né năm mươi năm, cuối cùng vẫn khó thoát khỏi vận mệnh như vậy.

Năm mươi năm trước, Cao Phàm đã phát hiện ra công pháp mà mình tu luyện có vấn đề rất lớn.

Lúc trước sau khi hắn đột phá đến Pháp Lực tam trọng thì lão tổ đã nói nên cử hành một nghi thức cho hắn, hỗ trợ hắn bước vào Bất Lộ cảnh.

Hắn ý thức được có gì đó không đúng, Bất Lộ cảnh là phải giải bí mật trong thân thể con người, chỉ có thể dựa vào bản thân, sao lại mượn dùng ngoại lực để hoàn thành chứ?

Cao Phàm biết, một khi cử hành nghi thức kia thì hắn sẽ không còn là mình nữa.

Công pháp mà hắn tu luyện, mục đích cuối cùng là khiến thân thể trở thành một cái lọ, có thể thừa nhận được sức mạnh của thần tôn.

Khi sức mạnh của thần tôn xuyên giới đến, rót vào trong cơ thể hắn, như vậy kết cục của hắn chính là trở thành một hóa thân của thần tôn.

Giống như lão tổ và vài vị tiên bối khác trong gia tộc.

Cao Phàm không đồng ý rơi vào kết cục như vậy, quyết đoán rời khỏi Cao gia, cao bay xa chạy, còn tự phong bế tu vi, mai danh ẩn tích.

Hiện giờ dưới bất đắc dĩ hắn giải trừ phong ấn, sau khi bị Cao Trạch Khôn đuổi theo, vị thần tôn kia cuối cùng không chịu bỏ qua hắn.

Lần này thật sự xong đời rồi.

Cao Phàm thầm cười khổ.

“Cố Dương, hy vọng về sau ngươi có thể giết tay tên kia...”

Đột nhiên, một ngọn lửa màu đỏ thẫm bay lên, che khuất Cao Trạch Khôn.

Phượng Hoàng chân hỏa!

Cao Phàm lập tức thoát khỏi sự khống chế của sức mạnh lạnh như băng này, trong lòng vừa mừng vừa sợ, quay đầu nhìn lại đã thấy một bóng dáng quen thuộc, đó chính là tiểu tử Cố

Dương kia, bên người còn có một nữ tử dị tộc xinh đẹp đi theo.

Tiểu tử thôi, đúng là đi đến đâu đều có mỹ nữ đi theo.

Sau khi Cố Dương rời khỏi Lâm Tân thành vẫn chưa trở về Thần Đô mà lại đi ngược về hướng bắc.

Phía bắc Lương châu là Vân châu, là địa bàn của Cao gia.

Tháng trước Cao Phàm nói muốn đi lấy Cửu Châu ấn, đến bây giờ vẫn không hề có động tĩnh gì.

Cộng thêm việc trong nhiều lần mô phỏng, Cao Phàm chưa từng giao khỏi Cửu Châu ấn kia cho hắn, bởi vậy hắn chưa học được một môn Cửu Thiên Ngự Thần Quyết mới.

Hiện nhiên, lão Cao nhất định đã xảy ra chuyện rồi.

Lúc trước hắn hoặc không đủ thực lực, hoặc không thể phân thân.

Hiện giờ tạm thời không cần lo lắng đến sự truy sát của Triệu Dương Đại Thánh, chuyện khác cũng đã xử lý tạm ổn, hắn quyết định đi đến Cao gia thăm dò.

Nói đến Cao gia, có thể nói gia tộc này có lịch sử lâu đời nhất trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ.

Giống như La gia, vào thời Hạ triều, Cao gia chính là danh môn vọng tộc, công khanh nhiều thế hệ.

Chỉ có thể nói, vị lão tổ của Cao gia kia có năng lực rất cường đại, lúc thấy Hạ triều sắp sụp đổ bèn quyết đoán thay đổi chỗ dựa, quay đầu sang thần phục bên Xích Minh thiên này.

Chương 411: Đi chết đi

Hắn chẳng những khiến gia tộc thành công vượt qua nguy cơ diệt vong, mà còn tiến thêm một bước, từ đó đến nay đã ngàn năm, trở thành một trong những gia tộc hiển hách nhất trong thiên hạ.

Phong cách làm việc của Cao gia tương đối ít nổi danh, vẫn luôn ru rú ở Vân châu, rất ít tham dự vào chuyện trong giang hồ.

Nhưng đây chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, lúc thật sự xuất hiện chuyện lớn thì lúc nào cũng có thể nhìn thấy được bóng dáng của Cao gia.

Năm trăm năm trước, trận chiến bao vây tiêu diệt vị Thiên Nhân kia của Lâm gia.

Mười tám năm trước, trận chiến vây giết Vũ gia.

Hai chuyện lớn có ảnh hưởng sâu sắc đến Thần Châu này, Cao gia đều tham dự.

Ai cũng nói chó cắn người không thấy bóng, mà Cao gia chính là một con chó cắn người.

Tuy rằng Cố Dương cảm thấy với thực lực hiện giờ của mình, tới Cao gia cũng sẽ không thể gặp phải nguy hiểm gì, nhưng vì cẩn thận, hắn vẫn mở hệ thống ra, thử mô phỏng một lần.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực tam trọng, ngự thú sư Truyền Kỳ. Người đánh chết giáo chủ Xích Nhật của Xích Tôn giáo, khiến thiên hạ khiếp sợ.]

[Người đi tới Vân châu, thăm dò tung tích của Cao Phàm, lại bị cuốn vào trong tranh đấu của Cao gia, nhanh chóng bị lộ thân phận, rơi vào vòng vây của cường giả Cao gia.]

[Người phô bày thân uy, bắt tất cả người của Cao gia. Hai vị cường giả Bất Lộ cảnh của Cao gia ra tay, một người trong đó chính là Cao Phàm. Hắn không hề nương tay với người.]

[Người lấy một địch hai, đánh hai người đến tan tác. Lúc này phát sinh biến cố, một trận pháp vây khốn người. Thân thể Cao Phàm nổ tung, một luồng sức mạnh đáng sợ lao đến, ép người đến một thế giới khác.]

[Người bị ô nhiễm, người chết, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Cao Phàm đã thành Bất Lậu cảnh, còn ra tay với ta?

Cố Dương nhìn thấy kết quả như thế, cảm thấy như chết lặng.

Quả nhiên Cao Phàm đã xảy ra chuyện, hơn phân nửa là do kẻ kia của Xích Minh thiên tự mình ra tay.

Trong “Diệt Thần Cứu Thức” đến từ Xích Minh thiên mà hắn đã từng thỉnh giáo, sáu chiêu thức đầu coi như bình thường, nhưng đến ba chiêu thức sau đó sẽ nối liền với sức mạnh của tên kia của Xích Minh thiên.

Đến lúc đó, cho dù là thân thể hay là nguyên thân đều sẽ bị ăn mòn, không bao lâu sau tính tình sẽ thay đổi.

Sau khi Cố Dương sử dụng chiêu thức Diệt Thần thức là chiêu thức chín đã bị sức mạnh của kẻ kia của Xích Minh thiên lây nhiễm, đến bây giờ vẫn không thể tinh lọc được những sức mạnh kia.

Chắc chắn Cao Phàm đã nhận ra được nguy hiểm khổng lồ trong đó, cho nên mới lựa chọn tự phong bế tu vi.

Kết quả vì lấy Cửu Châu ấn giúp hắn mà trở lại Cao gia, tâm trí đã bị sức mạnh của kẻ kia của Xích Minh thiên ăn mòn.

“Xem ra mức độ khổng lồ chế mà Cao gia đã phải nhận từ kẻ kia không hề kém Xích Tôn giáo là bao.”

Cố Dương lại nghĩ đến Tào Kinh mới gặp cách đây không lâu.

Đều là thuộc hạ của Xích Minh thiên, nhưng ít ra Tào Kinh còn giữ được ý thức tự chủ, còn có thể lên lút làm vài chuyện sau lưng.

Cao gia thâm hơn nhiều, giống như Cao Phàm, cả thể xác và tinh thần đều bị khống chế.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn điều hai.”

Trong đầu Cố Dương có thêm vài đoạn ký ức của cuộc chiến.

Những vị Thần Thông cảnh của Cao gia đều không đáng để nhắc đến.

Công pháp do Cao Phàm và cường giả Bất Lộ cảnh khác sử dụng khá tương tự với Diệt Thần đao pháp của Vũ gia, uy lực cường đại, hơn nữa vô cùng quý dị, trực tiếp có tác dụng ở trên nguyên thần, nhưng mà vẫn không có cách nào tạo thành uy hiếp gì đối với hắn.

Mấu chốt là kẻ kia của Xích Minh thiên, sau khi nó hiện thân, cho dù là hóa thân Phượng Hoàng hay Thông Thiên Thần Viên hay là sủng thú Xích Tinh thần viên, ở trước mặt nó đều không hề có sức phản kháng.

Gần như trong khoảnh khắc, hai hóa thân và một sủng thú lập tức đi đòi nhà ma.

Sau đó, hắn cũng bị sức mạnh kinh khủng kia ô nhiễm.

“Chênh lệch giữa Bất Lộ cảnh và Thiên Nhân thật sự quá xa.”

Cố Dương đã có hiểu biết sâu rộng hơn về thực lực của kẻ kia của Xích Minh thiên.

Đây còn là sức mạnh xuyên qua hai thế giới mà truyền tới.

Nếu như chạy đến Xích Minh thiên, đối mặt với bản thể của nó, vậy càng thêm đáng sợ.

...

“Thôi, chờ về sau đã đủ thực lực rồi hãy nghĩ cách ngoại trừ sức mạnh quý dị trong cơ thể lão Cao vậy.”

Cố Dương biết Cao Phàm đã bị ô nhiễm không chế, vậy thì tới Vân châu đã không có ý nghĩa gì nữa.

Với thực lực của hắn hiện giờ, cho dù đi cũng không cứu được người, có khi còn liên lụy đến bản thân.

Hắn thay đổi phương hướng, chuẩn bị quay về Thần Đô.

Hắn không có mặt ở đây, không biết mấy nữ nhân ở Văn viện có đánh nhau không.

Hắn không lo lắng đến mấy người khác, mấu chốt là Tào Y Y.

Nàng giống như một trái bom không hẹn giờ, không biết khi nào sẽ nổ.

Thực lực của nàng lại tương đối mạnh, Hư Không tiên đẳng tới vô ảnh đi vô tung, cho dù là Chu Tông Nghiệp cấp bậc Pháp Lực cảnh khi bất ngờ không kịp đề phòng cũng chưa chắc ngăn cản được nàng.

Cô Dương nghĩ đến đây, không khỏi tăng nhanh tốc độ.

“Là cường giả Truyền Kỳ.”

Đột nhiên, Y Phù ở sau lưng lên tiếng nhắc nhở.

Cô Dương nghe vậy thì hơi ngạc nhiên, cẩn thận cảm ứng, ở một phương hướng nào đó, quả thật nguyên khí trời đất không thích hợp lắm, nhưng khoảng cách quá xa nên không nhận ra được là do vật nào tạo thành.

Nhưng nàng lại có thể nói thẳng ra đó là cường giả Truyền Kỳ.

Truyền Kỳ của Tây Đê đại lục tương đương với Bất Lậu cảnh.

Tinh Linh được xưng là con của tự nhiên, pháp sư trời sinh thật sự không phải là lời đồn thổi, vô cùng gắn cảm với nguyên khí trời đất.

Điều càng khiến cho hắn bất ngờ chính là nàng lại chủ động nhắc nhở.

Sau khi Tinh Linh công chúa này ký kết khế ước chủ tớ với hắn rồi đã có vẻ không chết không sống, cảm xúc tiêu cực tới cực điểm.

Nhưng không biết thế nào, khi ở Văn viện, sau khi hắn trở thành ngự thú sư Truyền Kỳ rồi thì thái độ của nàng đối với hắn đã xuất hiện một ít biến hóa.

Hiện giờ lại còn chủ động nhắc nhở.

Nàng nghĩ thông suốt nhanh như vậy sao?

Cô Dương ngẫm nghĩ, nhưng không tránh khỏi tò mò, bay về phía kia.

Chương 412: Xử trí

Mỗi một cường giả Bất Lộ cảnh đều vô cùng sợ chết, có thể không động thủ thì tuyệt đối sẽ không động thủ, miễn cho tiêu hao tuổi thọ.

Thứ có thể khiến cho cường giả Bất Lộ cảnh ra tay nhất định là vật vô cùng có giá trị.

“Cao gia?”

Cô Dương bay được một lúc cuối cùng đã cảm ứng được một luồng sức mạnh bộc phát ra là đến từ một cường giả Bất Lộ cảnh của Cao gia trong ký ức của trận chiến đấu mới vừa rồi trong mô phỏng.

Chẳng lẽ...

Hắn chợt nhận ra gì đó, giữ chặt tay Y Phù, sử dụng thần thông phi hành của Phượng Hoàng, “vèo” một cái, tốc độ lập tức tăng nhanh mấy lần.

“Lão Cao!”

Từ rất xa hắn đã nhìn thấy một người bị túm cổ giơ lên thật cao, không chút do dự ra tay.

Một đường Phượng Hoàng chân hỏa hoàn toàn bao phủ lấy Bất Lộ cảnh của Cao gia kia.

Sau khi đánh bất ngờ không kịp đề phòng, Cao Trạch Khôn không ngờ rằng sẽ đột nhiên xuất hiện một người, nhất thời trúng chiêu, ngọn lửa hùng hực kia ẩn chứa lực phá hoại khủng bố, thiêu đốt thân thể của hắn.

Hắn chấn động, vận pháp lực, định dập tắt ngọn lửa kia.

Ai ngờ pháp lực của hắn mới vừa chạm vào ngọn lửa lại thành chất đốt cho nó, ngọn lửa cháy càng mạnh hơn.

“Không ổn rồi!”

Ngọn lửa kia không gì không cháy, trong mấy giây ngắn ngủi đã khiến hắn tổn thất một ít chân nguyên.

“Cút cho ta!”

Cao Trạch Khôn nổi giận gầm lên một tiếng, pháp lực đột nhiên bùng nổ ra, cuối cùng cũng thoát khỏi ngọn lửa kia.

Nhưng mà lúc này hắn cực kỳ chật vật, chẳng những quần áo bị thiêu hết sạch, ngay cả tóc lông mày đều bị đốt rụi, mấy chỗ trên người bị cháy xém.

Chỉ thấy làn da bị đốt cháy xém của hắn không ngừng rơi xuống, nhanh chóng mọc lên một lớp da non mới.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào nam nhân kia, trong mắt giống như phun ra lửa, nặn ra hai chữ từ kẽ răng: “Cố... Dương...”

Hắn đã nhận ra thân phận của nam nhân kia.

Không lâu trước đó, lão tổ đã nhắc nhở hắn, tin tức Xích Nhật bỏ mình, người giết Xích Nhật chính là Cố Dương.

“Đi chết đi.”

Một tiếng “ầm” vang lên.

Cao Trạch Khôn không chút do dự tự bạo, lấy hắn làm trung tâm, một đường hắc khí đang cuộn cuộn lan ra bốn phương tám hướng.

Tên diên này!

Cố Dương thềm mắng một tiếng, không chút do dự mang theo Y Phù và Cao Phàm, hóa thân Phượng Hoàng dùng vào tốc độ nhanh nhất bay đi.

Hắn không tài nào nghĩ ra được đường đường là cường giả Bất Lậu cảnh, còn chưa chính thức giao thủ đã tự bạo trước, dùng phương thức này để dẫn kẻ kia của Xích Minh thiên đến.

Sự thật chứng minh, khi một cường giả Bất Lộ cảnh không cần cả mạng sống thật sự là một chuyện rất khủng bố, đặc biệt là sau lưng đối phương còn có một tồn tại cấp bậc đã ngoài Thiên Nhân cảnh.

“Vèo” một cái, trong nháy mắt, ba người Cố Dương đã chạy ra xa mấy chục dặm, hoàn toàn thoát khỏi phạm vi cú nổ mạnh ở phía sau.

“Hả?”

Đột nhiên hắn cảm thấy có gì đó không đúng, khí tức khủng bố kia vẫn chưa giáng xuống.

Theo lý thuyết không cần thời gian dài như vậy mới đúng.

Y Phù ở phía sau nhắc nhở: “Hắn chạy rồi.”

Hóa ra là như vậy!

Cố Dương giật mình, mặc dù là đối thủ nhưng cũng không khỏi bội phục sự quyết đoán của người kia.

Tự bạo là giả, chạy trốn mới là sự thật.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, người kia có thể đoán được thực lực chênh lệch giữa hai bên, cũng không bị tu vi Pháp Lực của hắn mê hoặc, quyết đoán cụt tay tự cứu.

Quyết đoán như vậy, thật sự đời này hắn ít thấy.

Mới vừa rồi người kia tự bạo ít nhất tổn thất tuổi thọ trên trăm năm, đúng là ngoan độc.

Cố Dương hỏi Cao Phàm: “Người kia là ai vậy?”

Cao Phàm hơi suy yếu nói: “Cửu đệ của ta, Cao Trạch Khôn.”

Cao Trạch Khôn.

Tên này, hắn nhớ kỹ.

Hắn chế nhạo nói: “Không ngờ tu vi của ngươi lại cao như vậy.”

“Tiểu tử thôi, nếu không phải vì ngươi, ta nào sẽ rơi vào tình cảnh như thế chứ.” Cao Phàm tức giận nói.

Lúc này hấn đã khôi phục đến tu vi Pháp Lực cảnh tam trọng, sau khi bị Cao Trạch Khôn đưa vào cơ thể một tia pháp lực đến từ Xích Minh thiên, pháp lực trong cơ thể hấn giống như bị kích hoạt, trở nên cực kỳ sục sôi.

Tuy rằng hấn cố gắng áp chế, nhưng hiệu quả cũng chẳng khá khẩm là bao.

Tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa pháp lực toàn thân hấn đều sẽ bị ô nhiễm, nguyên thần cũng sẽ bị ảnh hưởng, dần dần mất đi ý thức của mình.

Tình huống như vậy, Cố Dương cũng bất lực.

Dấu ấn do kẻ kia của Xích Minh thiên cấy lên trên người hấn, hấn cũng không có cách nào giải quyết.

Chớ đừng nói đến tình huống trên người Cao Phàm.

Hấn an ủi: “Yên tâm đi, chờ ta học xong chiêu kiếm pháp mà viện trưởng truyền cho ta thì ta có thể cứu ngươi.”

Cao Phàm chẳng mang chút hi vọng gì, cho dù Cố Dương thể hiện ra thiên phú không thể nào tưởng tượng được, nhưng thứ hấn học là đạo pháp, muốn học thêm cả kiếm pháp, nào dễ dàng như thế chứ?

Viện trưởng Văn viện đã treo một chiêu kiếm pháp ở trên tầng cao nhất của Trích Tinh các mấy trăm năm, vô số thanh niên tài tuấn, kỳ tài kiếm đạo đều đã từng đi thử, nhưng cho đến nay đều không có ai luyện được.

Đó chỉ là khảo nghiệm nhập môn mà thôi, kiếm pháp chân chính nhất định còn khó hơn gấp trăm lần.

Cho dù Cố Dương thật sự có thể tạo ra được kỳ tích, luyện thành chiêu kiếm pháp kia, vậy cũng không biết phải đến ngày tháng năm nào.

Hấn lại không chống đỡ được lâu như vậy.

Cao Phàm chưa nói gì cả, lấy khối Cửu Châu ấn kia ra đưa tới: “Cho ngươi.”

Cố Dương nhận lấy khối ấn tử kia, đây là khối thứ tám.

Cao Phàm nắm lấy tay hắn, nói: “Đáp ứng ta, nhất định phải giết chết tên thần tôn kia.”

Thần tôn trong lời hắn chính là kẻ kia của Xích Minh thiên.

Cố Dương trịnh trọng nói: “Ta đáp ứng ngươi.”

Giữa hắn và kẻ kia của Xích Minh thiên đã sớm định không chết không ngừng, cho dù Cao Phàm không nói, hắn cũng nhất định phải xử lý tên kia.

Hơn nữa ngày này sẽ không tới quá muộn.

Chương 413: Xử trí (2)

Cố Dương không quay đầu lại truy sát Cao Trạch Khôn kia, hắn cũng không có thần thông thiên thị địa thính, đã làm mất tung tích của đối phương rồi.

Cộng thêm việc lỡ như ép quá, người ta tự bạo thật, khiến kẻ kia của Xích Minh thiên giáng xuống, vậy ngược lại thành phiến toái.

Bây giờ hắn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu với kẻ kia.

...

Ba người Cố Dương trở lại Thần Đô, vừa đến Văn viện đã nhìn thấy một nam tử xa lạ đứng ở cửa, quần áo màu xanh, đeo giày, thoạt nhìn phong trần mệt mỏi.

Bất Lộ cảnh!

Hắn lập tức biết người này là ai, Lê Uyên, đại đệ tử của viện trưởng, cũng là kẻ có tu vi nhất chỉ dưới viện trưởng, một Bất Lộ cảnh duy nhất trong Văn viện.

Đại đệ tử của viện trưởng này trước giờ vẫn thờ phụng đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, hơn một trăm năm trước đã rời khỏi Văn viện, tiến hành đi vạn dặm đường.

Kết quả vừa đi đã không thấy trở về, không ai biết hắn đi đâu cả.

Ngay cả khi viện trưởng Văn viện và kẻ kia của Xích Minh thiên đánh đến lưỡng bại câu thương ở trong Vô Lượng sơn vẫn không thấy hấn xuất hiện.

Không ngờ rằng, giờ phút này hấn lại trở về.

Trong giai đoạn bất ổn này, có thể có thêm một vị cường giả Bất Lộ cảnh, không thể nghi ngờ là một chuyện tốt cực lớn đối với Văn viện.

Đứng bên cạnh Lê Uyên là Chu Tông Nghiệp, còn có rất đông giáo thụ của Văn viện, những người này đều có dáng vẻ như gặp phải kẻ địch mạnh.

Đối tượng mà bọn họ đang đề phòng đương nhiên không phải là Cố Dương mà là Cao Phàm ở bên cạnh hấn.

Cao Phàm lúc này, pháp lực trong cơ thể đang không ngừng bị xâm nhập, bất cứ lúc nào đều có thể bị mất đi ý thức của mình, trở thành hóa thân của kẻ kia của Xích Minh thiên.

Đây chính là kẻ thù không đội trời chung của viện trưởng Văn viện, không ai dám khinh thường.

Lê Uyên mở miệng: “Cao tiên sinh, mời đi theo ta gặp lão sư.”
“Được.”

Cao Phàm biết tình huống của mình lúc này, không hề kháng cự.

Cho dù Lê Uyên giết chết hấn tại chỗ, hấn cũng không nói một câu oán hận gì.

Chết ở trong tay Văn viện vẫn tốt hơn ý thức bị chiếm cứ, trở thành một cái xác không hồn.

Cố Dương nói: “Vừa khéo, ta có vài chuyện muốn báo lại cho viện trưởng.”

Chu Tông Nghiệp ở bên cạnh vừa nghe, đang định mở miệng thì Lê Uyên đã gật đầu, đáp ứng: “Được.”

Sở dĩ Cố Dương muốn đi theo là vì lo lắng bọn họ giờ thủ đoạn, nửa đường giết chết Cao Phàm.

Hắn nợ Cao Phàm một ân tình lớn như vậy, đương nhiên không thể ngồi đó không để ý đến.

Lúc này ba người đi tới Trích Tinh các, nhanh chóng tiến vào không gian kỳ lạ kia.

Lần này, Y Phù bị chặn ở bên ngoài.

...

Viện trưởng nhìn thấy Cao Phàm, chỉ nói một câu: “Người ở lại đây đi.”

Cao Phàm gật đầu đồng ý.

Cố Dương cũng không có phản ứng gì.

Cao Phàm hiện giờ chính là một quả bom hẹn giờ, ai cũng không biết khi nào sẽ nổ tung, ở lại chỗ viện trưởng là tốt nhất.

Với thân phận của viện trưởng chắc sẽ coi thường làm loại chuyện giết người diệt khẩu, giải trừ tai họa ngầm.

Cố Dương rời khỏi không gian kia, sau đó trở về trong viện, mở hệ thống ra.

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao bốn mươi điểm năng lượng.]

“Có.”

Trong lòng hắn có một cảm giác gấp gáp, hắn phải mau chóng tăng cường thực lực lên.

[Hai mươi hai tuổi...]

[Người tu thành tầng thứ nhất của “Thần Lâm quyết”, sau đó người mang theo các nàng đi tới Thụy Cẩm đại lục, có ý đồ thu phục một yêu thú Bất Lộ cảnh, tốn mấy năm nhưng không một lần thành công.]

[Sự tồn tại của người đã thu hút sự chú ý của cường giả Thiên Nhân. Dưới áp lực của hắn, hai hóa thân thần thú của người đều bị hắn thu làm sủng thú...]

[... Hưởng thọ ba mươi một tuổi.]

Kết quả mô phỏng lần này không khác tình huống trước đó là bao.

Kết quả là Cố Dương chưa thể thu phục được một con sủng thú cấp Bất Lộ cảnh nào cả.

Trên thực tế, ở Thụy Cầm đại lục, phần lớn ngự thú sư bồi dưỡng sủng thú đều ký kết khế ước từ lúc mời sinh, sau đó bồi dưỡng từng bước một.

Yêu thú trưởng thành rồi, dĩ tính khó thuần, muốn thu phục, khó khăn quá lớn.

Với thực lực hiện giờ của hắn, đánh chết một yêu thú cấp Bất Lộ cảnh cũng có phần quá sức, chứ đừng nói đến việc bắt sống được.

Hắn có thể thu phục được Viên Tinh, đó là may mắn.

Tinh lực của nó đã bị xá lệnh kia lôi kéo phân hơn nửa, đánh thì đánh không lại, trốn lại trốn không thoát, thần thông cường đại nhất lại còn bị khắc chế, không muốn chết thì cũng chỉ có ngoan ngoãn đầu hàng.

“Xem ra con đường này không thực hiện được rồi.”

Cố Dương lắc đầu, hắn vốn định đi đến Thụy Cầm đại lục, thu phục hai con yêu thú Bất Lộ cảnh, dùng nó để tăng cường thực lực lên.

Nhưng mà bây giờ xem ra sủng thú không hề dễ dàng thu phục như vậy.

Chỉ có thể nghĩ cách khác.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm ba mươi một tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Lập tức, Cửu Thiên Ngự Thần Quyết của hắn lại tăng thêm một môn, một lần này là thần thú Kỳ Lân.

Cố Dương đứng lên, hắn đã biết bước tiếp theo nên làm cái gì rồi.

...

Ngoài cửa, Y Phù vẫn còn đang suy tư vì sao ở trên người Cố Dương lại có sức mạnh của Nguyệt Thần.

Đột nhiên, cửa mở ra, hắn đi ra nói với nàng: “Người ở lại đây, đừng đi theo.”

Nàng ngây người, đang định mở miệng thì hắn đã bay đi rồi, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

“Hắn định đi đâu vậy?”

Y Phù vốn định đuổi theo, hai người vốn có khế ước, cho dù hắn có chạy đến chân trời góc bể thì nàng vẫn có thể cảm ứng được vị trí của hắn.

Trong bất tri bất giác, thái độ của nàng đối với Cố Dương đã xảy ra biến hóa.

...

.....

Lần này, Cố Dương không mang theo bất cứ người nào, một mình rời khỏi Thần Đô.

Bởi vì nơi hắn định đi quá mức nguy hiểm.

Đêm hôm đó hắn đã đến Thiên Phương sơn ở Tề châu.

“Khá lắm, thủ vệ nghiêm ngặt như vậy?”

Cố Dương thấy dưới Thiên Phương sơn này là ba bước một tốp, năm bước một trạm, bao bọc kín xung quanh ngọn núi, thường cách một đoạn còn có một vị Thần Thông canh trấn giữ.

Nhìn điệu bộ này chắc định không để cho bất cứ một con ruồi bọ nào có thể bay vào Thiên Phương sơn.

Chương 414: Hoàng Tuyền

Nếu đã không có cách nào lên vào thì xông vào thôi.

Cố Dương không che giấu hành tung nữa, lập tức bay qua.

“Là người!”

Trong đám người trấn thủ Thiên Phương sơn, người có tu vi cao nhất là một lão giả Pháp Lực tam trọng, tên là La Văn Hiên, là nhân vật quan trọng trong La gia.

Lần trước khi Cố Dương một đao giết chết La Diệu Vũ bị quỷ vật ô nhiễm, hấn chính là người đã tìm đến nhanh nhất.

Lúc này, trong lòng La Văn Hiên vô cùng kinh hãi, chỉ mới một tháng không thấy, sao thực lực của người này lại mạnh mẽ đến trình độ này rồi?

Hấn đang ở đỉnh núi, nhìn nam tử đang cấp tốc bay tới, sắc mặt thay đổi, nhưng lại không có dũng khí rút kiếm ra.

Không chỉ có hấn, tất cả Thần Thông cảnh trên Thiên Phương sơn đều không có một ai ra tay ngăn cản.

Ngăn cản một vị cường giả như vậy không khác gì tự sát cả.

Ngay cả La Văn Hiên cường đại nhất còn chưa ra tay, dựa vào cái gì mà bọn họ phải ra tay chứ?

Cứ như vậy, cả đám nhìn Cố Dương nghênh ngang đáp xuống trên đỉnh Thiên Phương sơn, sau đó cả người tự dung biến mất, đi tới thế giới động thiên ở chỗ này.

...

.....

Cố Dương lại đi tới Hoàng Tuyền động thiên.

Đây đã là lựa chọn bất đắc dĩ, Thủy Nguyệt động thiên thì không đi được, người của Cổ Giang kiếm phái chỉ chờ hấn xuất hiện, sau đó tìm hấn báo thù. Đầu tiên là Nguyên Anh, Nguyên Anh chết sạch rồi đến Hóa Thần kỳ. Hấn không chịu nổi.

Cửa vào của Kim Đình động thiên thì bị Đông Hải Kiếm Thánh chặn lại, muốn cố tình xông vào không phải là chuyện dễ dàng gì.

Áp lực do Đông Hải Kiếm Thánh mang đến cho hắn vô vùng lớn, không phải Bất Lậu cảnh bình thường có thể so sánh được.

Cho nên Cố Dương chỉ có thể đi đến Hoàng Tuyền động thiên.

Lần này hắn đến đây để nạp năng lượng.

“Thế giới thật đáng sợ.”

Hắn lại một lần nữa cảm nhận được độc tố có ở khắp mọi nơi, tràn ngập trong không khí, chỉ hít thở thôi đã có thể tạo thành ảnh hưởng không thể xoay chuyển lại được, càng đừng nói đến tu luyện.

Tu luyện ở thế giới này, cảnh giới càng cao thì bị chết càng nhanh.

Hắn chẳng những phải dùng hô hấp, thậm chí còn dùng một tầng pháp lực để ngăn cách nguyên khí trời đất có độc.

Miễn cho trong lúc vô tình bị ô nhiễm.

Hắn đang nghĩ ngợi, đột nhiên mặt đất bỗng chấn động.

Một khí tức khủng bố truyền từ nơi sâu thẳm dưới lòng đất.

“Đến đây!”

Hắn rất quen thuộc với khí tức kia, coi như là “người quen” cũ. Nó chính là quý vật cấp Bất Lậu cảnh lần trước đã đuổi theo hắn ra bên ngoài, suýt chút nữa biến Đại Chu thành Hoàng Tuyền động thiên thứ hai.

“Hả? Sao hắn lại chạy tới đây nhỉ?”

Cố Dương cảm ứng được một khí tức quen thuộc, bèn giật nảy mình.

Cố Dương đang nghĩ ngợi, quý vật kia dừng lại một chút, sau đó đột nhiên bỏ hắn rời đi, bay về một hướng khác.

Không truy sát ta nữa hả?

Hắn càng cảm thấy tò mò, phương hướng mà quý vật đang đi chính là nơi khí tức quen thuộc kia.

Hắn động lòng, bèn đuổi theo.

...

.....

“Không ổn rồi, quỷ vật kia thức tỉnh trước thời hạn.”

Bên kia, trong một sơn động trong Hắc Minh cốc, hai người đang đi tới trước, một trong hai người biến sắc, nói.

Một nửa thân người này đã biến thành quái vật, một nửa kia vẫn còn duy trì dáng vẻ nhân loại, trong tay cầm một thanh trường kiếm sáng bóng hơi xỉn, chẳng ai khác ngoài là Mộc Hoang đạo nhân.

Không biết vì sao hắn lại chạy ra khỏi Mộc Hoang thành, đến nơi này.

Hắn nói: “Mộ Dung huynh, nếu như quỷ vật kia xuất hiện, người ra tay ngăn cản nó, ngăn chặn trong vài giây là được.”

“Mộ Dung huynh” ở bên cạnh thoát nhìn bình thường hơn, chỉ có một vài chỗ rất nhỏ vẫn có thể nhìn ra được bóng dáng không thuộc về người ở trên thân thể hắn.

Hai người này đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Ở Hoàng Tuyền động thiên, tu vi như thế, bất cứ lúc nào cũng đều có thể bị ô nhiễm rồi mất không chế.

Nam tử họ Mộ Dung kia vẫn còn có thể giữ được hình thái như vậy, có thể thấy được mức độ ô nhiễm cực thấp.

Hắn hơi phẫn nộ nói: “Không phải người đã nói là quỷ vật kia bị tổn thất một phần sức mạnh, cần ngủ say sao? Sao lại đột nhiên tỉnh lại rồi.”

Mộc Hoang đạo nhân bình tĩnh nói: “Lúc này oán hận cũng vô dụng, phải ngẫm lại biện pháp xem nên làm như thế nào mới mau chóng mở động phủ kia ra được.”

Mộ Dung lạnh lùng nói: “Người tốt nhất đừng giở trò quỷ gì!”

Khi nói chuyện, quỷ vật kia đã đến gần.

“Tìm được rồi, ở trong này!”

Trong giọng nói của Mộc Hoang đạo nhân mang theo một tia hờn hờ, sau đó cầm lấy một miếng ngọc bội, chỉ thấy miếng

ngọc bội đó đã không còn thấy được vẻ sáng bóng của ngọc thạch ở trên đó nữa, màu sắc cũng trở nên u ám.

Hắn rút pháp lực quý giá vào trong đó, chỉ thấy ngọc bội u ám này sáng lên một tia sáng rực rỡ, toàn bộ chìm vào trong vách đá bóng loáng ở đối diện.

Một tiếng “răng rắc” khe khẽ vang lên, vách tường bóng loáng đã xuất hiện một cánh cửa.

Một luồng linh khí thuần túy đập vào mặt, khiến tu sĩ Nguyên Anh đã không biết bao nhiêu năm không cảm ứng được linh khí thuần túy như thế như mê như say.

Đúng lúc này, con quỷ vật kia đã đến, đánh về phía Mộc Hoàng lão nhân hết như điên dại.

Cô Dương vẫn luôn đi theo sau con quỷ vật kia.

Mới vừa rồi khí tức quen thuộc mà hắn cảm ứng được kia chính là của Mộc Hoàng đạo nhân đã từng gặp ở Mộc Hoàng thành.

Sau khi con quỷ vật này phát hiện ra Mộc Hoàng đạo nhân đã lập tức bùng nổ, bỏ hắn lại, ngược lại bay về phía Mộc Hoàng đạo nhân.

Nếu như nói không có ân oán cá nhân, hắn không hề tin.

Nhớ tới thư để lại của thi thể kia lúc còn sống, tự xưng là Mộc Hoàng đạo nhân, cho dù là thật hay giả thì hiển nhiên đều có liên lụy ân oán sâu đậm với Mộc Hoàng đạo nhân ở Mộc Hoàng thành.

Nhìn biểu hiện lúc này của con quỷ vật, nói không chừng nó chính là nguyên thân của thi thể kia biến thành.

Cô Dương đi theo quỷ vật đi đến Vạn Tịch lâm, nhìn nó mở thông đạo dưới lòng đất thông đến bên kia, theo đuôi đi vào.

Sau khi tiến vào hang động dưới lòng đất, hắn cảm nhận được sâu trong lòng đất có một luồng dao động kinh người

Hắn biến sắc: “Hả, chẳng lẽ là di bảo của tiên nhân Thượng Cổ mà thi thể kia đã nhắc đến sao?”

Dao động này khổng lồ như thế, dẫn đến nguyên khí trời đất xung quanh hang động dao động kịch liệt theo.

Chương 415: Con sùng thú thứ hai

Nếu như là thật, vậy thư để lại của thi thể kia rất có thể là sự thật.

Cô Dương đang nghĩ, chỉ thấy con quỷ vật kia giống như phát điên, tốc độ lại tăng lên.

Không chỉ có nó, bốn phương tám hướng đang có không ít quỷ vật du dương, cả đám đều giống như thầy ma ngửi được mùi máu tươi, điên cuồng bay về phía dưới lòng đất.

Thậm chí ở góc rẽ trước mặt còn xuất hiện một đám dơi hút máu.

Những con dơi hút máu này, mỗi một con đều có tu vi cấp Pháp Lực cảnh, một đám này có hai ba mươi con.

Ngay cả lão giả thần bí trước đó còn hơi kiêng kỵ loại quái vật này, cần hấn ra tay.

Đám dơi hút máu này, mỗi một con đều hai mắt đỏ bừng, điên cuồng đập cánh, từ trong không trung đánh thẳng về phía trước, gạt đồng quỷ vật tốc độ chậm sang bên cạnh.

Không biết đám dơi hút máu này thuộc giống loài gì? Thậm chí còn không sợ cả quỷ vật.

“Nhiều năng lượng quá!”

Cô Dương cũng không nhịn được nữa, Phượng Vũ đao vung lên, chém về phía hai con quỷ vật gần nhất, nháy mắt khiến chúng nó tan thành mây khói.

Một nhóm lớn này, ở trong mắt hấn chính là năng lượng biết di chuyển.

[Nhận được năm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là bốn trăm chín mươi chín điểm.]

[Nhận được năm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là năm trăm lẻ bốn điểm.]

Hắn lập tức đã nhận được mười điểm năng lượng.

Tuy rằng giá trị thấp, nhưng số lượng lại nhiều.

Chỉ riêng một đám trước mắt này thôi, quý vật cấp Pháp Lực cảnh không dưới mười con, cấp Kim Thân cảnh càng nhiều hơn, còn có một đám dơi hút máu cấp Pháp Lực cảnh kia nữa.

Quý vật trong Hoàng Tuyền động thiên khiến tu sĩ nghe mà vỡ mật, sợ tránh không kịp, nhưng lại là một đám con mồi ngon đối với hắn.

Cố Dương thi triển thần uy, lao vào trong đám quý vật kia.

Mỗi một đao hạ xuống chắc chắn có một con quý vật bị giết.

Trước mắt không ngừng xuất hiện nhắc nhở, hắn còn không thèm xem.

Trong nháy mắt, hơn mười con quý vật ở xung quanh người hắn đều đã bị hắn quét sạch, chỉ còn lại đám dơi hút máu bay nhanh nhất kia.

Pháp lực của hắn cũng tiêu hao chừng một phần.

Nguyên khí trời đất ở Hoàng Tuyền động thiên có độc, pháp lực tiêu hao không cách nào bổ sung được, vấn đề này tương đối phiền toái.

Nhưng mà hắn lời hơn bảy mươi điểm, tương đương với 0.7 cường giả Bất Lộ cảnh.

Xét từ lợi ích thôi đã có thể nói là vô cùng có lời rồi.

Muốn giết một cường giả cấp Bất Lộ cảnh, pháp lực của bản thể hắn tiêu hao sạch cũng rất khó làm được, phải sử dụng hóa thân thần thú mới được.

Sau đó Cố Dương nhìn về phía đám dơi hút máu khó đối phó nhất kia.

Đám dơi hút máu kia giống như cảm ứng được nguy hiểm, thân thể màu đỏ sậm sáng lên, biến thành đỏ như máu, mỗi một con giống như đã nối lại với nhau, hình thành một đồ án kỳ dị.

“Vậy cũng được?”

Cổ Dương hơi kinh ngạc, ba mươi con dơi hút máu Pháp Lực cảnh hợp thành một thể rồi sức mạnh cũng chùng lên một chỗ, mà loại sức mạnh kia đã vượt qua Bất Lộ cảnh.

Thảo nào ngay cả vị lão giả thần bí kia cũng sẽ kiêng kỵ chúng nó, lại còn có kiểu thần thông như vậy nữa.

Sức mạnh cường đại như vậy khiến Cổ Dương cảm thấy khó giải quyết.

Cho dù hao hết pháp lực toàn thân cũng chưa chắc có thể đánh rụng chúng nó được, còn không bằng đi săn giết quỷ vật còn có lời hơn.

Một tiếng “ầm” vang lên, toàn bộ hang động giống như đang rung động.

Cách đó không xa, con quỷ vật cấp Bất Lộ cảnh kia đã đánh nhau với “Mộc Hoang đạo nhân”, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Cổ Dương đang chuẩn bị thoát thân, hần vừa nhúc nhích, đám dơi hút máu kia lại đuổi theo.

Ái chà, tính khí này còn rất nóng nữa.

Hắn định bỏ qua đối phương, nhưng người ta lại không định bỏ qua cho hắn, đáng vẻ còn đằng đằng sát khí.

“Đã như vậy, các ngươi chết cả đi!”

Một ánh lửa bay ra khỏi mi tâm của Cổ Dương, nháy mắt đâm vào trong đám dơi hút máu, hóa thành một con Phượng Hoàng cả người cháy lửa, dưới ngọn lửa đốt cháy, mấy con dơi hút máu trong đó nhất thời hóa thành tro tàn.

Mới một chiêu, trận pháp do dơi hút máu hình thành nên đã bị phá, dễ rách giống như giấy vậy.

Những con dơi hút máu còn lại kinh hoảng chạy trốn, đương nhiên là con nào con nấy đều sợ mất mật.

Hóa thân Phượng Hoàng há miệng, phun ra một ngọn lửa, cuốn những con dơi hút máu đang chạy trốn vào trong đó, chúng nó còn chưa kịp kêu một tiếng đã bị đốt cháy hầu như không còn.

“Yếu như vậy?”

Cô Dương rất bất ngờ.

Lão giả thân bí kia đã nói Phượng Hoàng là khắc tinh của dơi hút máu, nhưng hẳn thật sự không ngờ rằng dơi hút máu thoát nhìn rất cường đại, nhưng ở trước mặt hóa thân Phượng Hoàng lại không chịu nổi một chiêu như thế.

Không đến hai chiêu đã diệt sạch rồi.

Trước mặt hẳn không ngừng hiện lên nhắc nhở.

[Nhận được mười điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là...]

Tổng cộng hai mươi bảy nhắc nhở, trong vài giây ngắn ngủi như vậy, hẳn đã nhận được hai trăm bảy mươi điểm năng lượng, tương đương với giết chết hai mươi bảy cường giả cấp Bất Lộ cảnh.

Nhẹ nhàng như vậy quả thật giống như nhặt không.

Lần này thật sự phát tài rồi!

Lần trước đến đây, đám dơi hút máu mà hẳn nhìn thấy ít nhất có trên trăm con.

Xử lý sạch tất cả chúng nó còn có hơn một ngàn điểm năng lượng nữa.

Cô Dương cảm thấy quyết định đến đây đánh quái thật sự rất anh minh.

Tuy rằng thế giới này vô cùng nguy hiểm, nhưng nếu có đủ thực lực rồi, tốc độ nhận được năng lượng còn nhanh hơn mấy thế giới động thiên khác nhiều.

“Vẫn còn một con.”

Cô Dương nhìn thấy một con cá lọt lưới, thu hóa thân Phượng Hoàng về, đuôi theo, đang định một đao làm thịt nó, đột nhiên nhận ra gì đó, ném một giám định thuật ra.

Pháp thuật này là pháp thuật mà ngự thú sư cần phải nắm giữ, gặp được sinh vật siêu phàm không biết có thể dùng pháp thuật này để giám bảo.

“Loại sinh vật siêu phàm Biên Bức không biết tên (biển dị thể), Quân Vương cấp, quần cư. Thiên phú một: Căn nuốt, có thể căn nuốt tất cả năng lượng. Thiên phú hai: Hợp thể, có thể hợp thể với đồng loại. Tiềm lực: Bá Chủ cấp.”

Thật sự có thể xem xét.

Cô Dương lập tức sinh lòng hứng thú, mở hệ thống ra, mở thử mô phỏng một lần.

Chương 416: Di phủ Thượng Cổ

[... Người bắt giữ được một con dơi hút máu ở Hoàng Tuyền động thiên, thu nó làm súng thú, bắt giữ toàn bộ dơi hút máu trong hang động, hợp thể với nó.]

[Người hao hết pháp lực, rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên. Sau đó không lâu, đi đến biên cương, tham gia vào đại chiến với Man tộc thảo nguyên, giành được thắng lợi.]

[Khi khai hoàn hồi triều, một cường giả Thiên Nhân trên thảo nguyên đánh tới. Người thả đàn dơi hút máu ra, ngăn cản đối phương. Một lát sau, Lạc vương tìm đến, đánh trọng thương vị Thiên Nhân kia.]

[Sau đó lại có một vị Thiên Nhân trên thảo nguyên tìm đến, hai người liên thủ, đánh thức một vị đại năng Thượng Cổ ngủ say đã lâu, đánh chết toàn bộ người ở đây. Người chết, hưởng thọ hai mươi ba tuổi.]

Quả nhiên có thể được!

Cô Dương nhìn con dơi hút máu đang không ngừng giãy giụa kia, ánh mắt sáng lên.

Không ngờ có thể thu phục nó làm súng thú, hơn nữa thông qua nó còn có thể thu được cả đàn dơi hút máu để cho mình dùng.

Vả lại thực lực của đàn dơi hút máu quả thật rất mạnh, còn có thể ngăn cản được một vị cường giả Thiên Nhân.

Khi liên thủ với Lạc Vương, thậm chí có thể đánh trọng thương vị cường giả Thiên Nhân kia.

Từ trên mức độ nào đó mà nói, có thể so sánh được với cường giả Thiên Nhân.

Nhưng mà đám cường giả Thiên Nhân này cũng rất vô lại, đánh không được lại kéo người tới, triệu hồi ra một vị đại năng Thượng Cổ, giết sạch người tại chỗ.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm hai mươi ba tuổi.]

[Ba bài học cuộc sống năm hai mươi ba tuổi.]

Cô Dương tạm lưu phần thưởng này lại, lấy Phượng Vũ đao ra, nói với con dơi hút máu kia: “Làm sủng thú của ta, hoặc là chết, chọn một đi.”

Dơi hút máu ở đó run run, hiển nhiên còn có một chút trí tuệ.

Cứ như vậy, dưới uy hiếp của hắn, dơi hút máu không dám cự tuyệt, bị hắn thu làm sủng thú, thu vào trong không gian ngự thú ở trong đầu.

Lúc này, trận chiến đấu bên chỗ Mộc Hoang đạo nhân cũng tiến vào giai đoạn gay cấn.

Cô Dương chạy tới nơi chiến đấu, quý vật linh tinh đựng phải dọc đường đều thuận tay giải quyết hết.

Chỉ chốc lát sau hắn đã chạy đến chỗ kia, nhìn thấy hai cường giả Nguyên Anh kỳ liên thủ, dùng một thanh phi kiếm, một cái thước lớn, đại chiến với mấy chục con quý vật.

Một người trong đó đúng là Mộc Hoang đạo nhân nửa người đã biến thành quái vật, bên cạnh còn có một tu sĩ xa lạ, trên trán phủ một tầng vẩy màu lam.

Phía sau hai người là một động phủ, hoa cỏ màu xanh bên trong như tấm đệm, chim hút hoa thơm, có thể xem như nhân gian tiên cảnh nếu so với hoàn cảnh của Hoàng Tuyền động thiên.

Một luồng linh khí kinh người đang dũng mãnh tuôn ra khỏi động phủ, rất nhanh đã bị ô nhiễm, hóa thành một màn sương mù màu đen, bốc hơi lên, hình thành một đám mây mù màu đen.

Chính mây mù màu đen này đã hấp dẫn quý vật xung quanh đây, khiến cho chúng nó ùn ùn kéo tới.

Thực lực của hai vị tu sĩ Nguyên Anh kia cũng không tầm thường, một thanh Sương Hoa kiếm, mỗi một lần bay ra đều có thể đâm một cái lỗ lên trên thân con quý vật.

Còn có cái thước lớn kia lóng lánh ánh sáng màu vàng, ngăn chặn những quý vật kia ở bên ngoài.

Hai người hợp lực nhưng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn những quý vật đó lại chứ không có cách nào đánh chết chúng nó, đặc biệt là quý vật Bất Lậu cảnh kia, Sương Hoa kiếm đâm lên trên thân nó, miệng vết thương nhanh chóng lành lại.

Quý vật càng đánh càng hăng, còn hai vị tu sĩ Nguyên Anh bị tiêu hao khổng lồ như thế, có phần không chịu nổi.

Pháp lực cực kỳ quý giá đối với bọn họ, một khi tiêu hao quá lớn nhưng lại không thể hít thở nguyên khí trời đất hoặc ăn đan dược để khôi phục, ô nhiễm trong cơ thể sẽ không ngừng sâu thêm.

Đánh tiếp như vậy, cho dù không bị quý vật giết chết cũng sẽ vì ô nhiễm quá nặng, cuối cùng dẫn đến không không chế được, tương tự khó tránh khỏi cái chết.

Ở Hoàng Tuyền động thiên, tu sĩ thật sự rất bị thiệt thòi, thực lực toàn thân không phát huy ra được bao nhiêu, còn bị bó tay bó chân. Gặp phải quý vật ngang cấp thì chỉ có một con đường chết.

Hai người nỗ lực chống đỡ, trong lòng đều không ngừng kêu khổ.

Bọn họ đều biết còn tiếp tục như vậy, đó là chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Tu sĩ tên Mộ Dung kia quát lên: “Mau nghĩ cách đi, bằng không chúng ta đều phải chết ở đây.”

Mộc Hoang đạo nhân tỏ ra âm trầm, đang định mở miệng, đột nhiên thay đổi vẻ mặt, quay đầu nhìn lại, thấy được một người cho dù như thế nào đều không ngờ đến.

Là hấn?

Hấn thâm chấn động, bóng dáng kia rất quen thuộc, chính là Cố Dương là hai tháng trước đã đến Mộc Hoang thành.

Người này vẫn còn sống!

Hơn nữa lại cũng xuất hiện ở đây!

Càng khiến cho hấn khiếp sợ đó là thoát nhìn người này không có bất kỳ khác biệt gì với hai tháng trước, hoàn toàn không có dáng vẻ bị ô nhiễm.

Sao có thể như vậy được?

Ở lại thế giới này hai tháng, lại là ở dã ngoại, pháp lực của tiểu tử kia chắc chắn phải đã sớm hết sạch rồi mới đúng, muốn hồi phục pháp lực thì nhất định sẽ bị ô nhiễm.

Mộc Hoang đạo nhân thâm chấn động, hét lớn: “Cố đạo hữu, kính xin ra tay hỗ trợ, lấy sức mạnh của ba người chúng ta loại bỏ kẻ này. Động phủ của tiên nhân Thượng Cổ này, ba người chúng ta chia đều.”

Mộ Dung ở bên cạnh cũng phát hiện lại có người đứng bên cạnh, trong nháy mắt khi nhìn thấy đối phương, đồng tử của hấn co rụt lại

Không ngờ trên đời này lại có người gần như hoàn toàn không bị ô nhiễm, pháp lực và thân thể đều tinh thuần sạch sẽ.

Hấn lập tức nghĩ đến một khả năng nào đó, trong mắt lóe lên vẻ kinh dị, trong miệng nói: “Ta đồng ý với đề nghị của Mộc Hoang đạo hữu, chỉ cần có thể loại bỏ quỷ vật này, đồ vật lấy được từ bên trong đều có thể chia đều.”

Sau đó lại bổ sung một câu: “Nếu như đạo hữu không tin, bọn ta có thể lập lời thề.”

...

“Không cần!”

Cố Dương nhìn thấy đám quỷ vật kia, Phương Vũ đao trong tay đã sớm đói khát khó nhìn. Hắn bèn xách đao lên, đánh tới.

Chỉ thấy đao trên tay hắn hạ xuống, vài quỷ vật cấp Kim Thân cảnh bị chém chết.

Hắn giống như hồ vào bầy dê, giống như bồ dưa thái rau, trong nháy mắt đã tiêu diệt hơn phân nửa đám quỷ vật kia.

Chương 417: Di phủ Thượng Cổ (2)

Mộc Hoang đạo nhân và Mộ Dung cách đó không xa đều nhìn trợn mắt há hốc mồm, bọn họ chưa từng thấy có ai có thể giết quỷ vật nhẹ nhàng thoải mái như vậy.

Quỷ vật lúc này cực kỳ khó giết, không có điểm yếu nổi trội, chỉ có thể dùng pháp lực dần dần diệt chúng nó.

Người như bọn họ, cho dù là quỷ vật cấp Kim Đan kỳ cũng phải hao tổn pháp lực rất lớn.

Chính bởi vì như thế, nếu không phải bắt đắc dĩ thì bọn họ đều sẽ không tùy tiện ra tay.

Khi đã ra tay, ô nhiễm sẽ nghiêm trọng thêm một phần, ai gánh vác được chứ?

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao tu sĩ nhân loại liên tiếp bại lui, gần như bị diệt sạch.

Không, không phải chưa từng thấy.

Mộ Dung nhớ tới thời điểm lúc mặt trời rơi xuống năm đó, tiên bối cao nhân đó cũng giết quỷ vật cũng gợn gàng linh hoạt như vậy, nhưng mà cùng với việc những cường giả này mất đi, người kéo dài hơi tàn lưu lại này không còn có năng lực như thế nữa.

Nhưng mà kẻ này chẳng qua chỉ là Kim Đan hậu kỳ, vì sao pháp lực lại cường đại đến thế, không hề kém hơn Nguyên Anh kỳ.

Cho dù là ở lúc trước khi mặt trời rơi xuống cũng hiếm có nhân vật như vậy.

Đang nghĩ, chỉ thấy người kia lại vung hai đao giết chết hai con quỷ vật Kim Đan kỳ, gần như dùng thêm hai đao so với quỷ vật Trúc Cơ kỳ mà thôi.

Tình hình như thế lại khiến cho hắn dâng trào nhiệt huyết.

Rất thoải mái!

Đã nhiều năm như vậy, nhân loại dưới bức bách của quỷ vật chỉ có thể từng bước một lui lại phía sau, mất đi phần lớn địa bàn.

Rất nhiều khi quỷ vật đến đánh, lựa chọn của cấp cao lại là không đánh mà lui.

Hiện giờ gần như đến tình trạng lui cũng không thể lui rồi.

Thường xuyên có thể nhìn thấy cảnh tượng vài con quỷ vật Kim Đan kỳ có thể dọa lui một tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Mộ Dung đã từng lui lại rất nhiều lần khi ở trước mặt quỷ vật rồi.

Hắn vốn cho rằng trái tim của mình đã chết lặng, cho tới giờ khắc này, nhìn thấy người trẻ tuổi kia dùng sức của mình giết mười mấy con quỷ vật đến vỡ vụn, trong lòng ngực hắn lại hơi nóng hổi.

Nóng hổi qua đi, trong lòng hắn lại hơi bi ai.

Chiến đấu như vậy đương nhiên sáng khoái, nhưng mà đợi đến khi người kia hao hết pháp lực rồi, lúc cần hồi phục chỉ có thể hít thở nguyên khí trời đất, đến lúc đó sẽ bị ô nhiễm.

Cho dù thiên phú của người kia xuất chúng đến cỡ nào, sau khi bị ô nhiễm rồi cũng sẽ trở thành giống như bọn họ, người không ra người quỷ không ra quỷ, con đường tu đạo cắt đứt.

Đang nghĩ ngợi, người kia đã gọn gàng linh hoạt giết sạch vài chục con quỷ vật rồi.

Quả nhiên như hắn dự đoán, pháp lực của người kia đã tiêu hao quá lớn.

“Ra tay!”

Người kia lại không định dừng tay, lại giơ đao trong tay lên, vận pháp lực cuối cùng lên, chém về phía quý vật cấp Nguyên Anh kỳ cuối cùng kia.

Cho dù là Mộc Hoang đạo nhân hay là Mộ Dung, có thể đến cảnh giới hiện giờ, hai người đều không thiếu năng lực chiến đấu.

Hai người ngầm hiểu, gần như đồng thời tung ra thủ đoạn cuối cùng.

Chỉ thấy thanh Sương Hoa kiếm này chia ra làm ba, đâm trúng quý vật kia, một luồng hàn khí có thể đóng băng không khí lại ào ra. Quý vật giống như bị đông cứng, động tác bị khựng lại trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, cái thước khổng lồ kia giáng xuống, đánh lên trên đầu quý vật, đè bẹp nó xuống, bất cứ lúc nào đều có khả năng nổ tung.

Ngay sau đó Phượng Vũ đao của Cố Dương lao đến, trên Phượng Vũ đao đang dấy lên ngọn lửa hùng hực, mạnh mẽ chém lên trên người quý vật.

Khuôn mặt oán độc của quý vật trở nên vụn vẹo, miệng phát ra tiếng thét chói tai không rõ ý nghĩa.

Dưới âm thanh xung kích này, trước mắt ba người ở đây đều tối đen, nguyên thần khẽ rung chuyển.

Rầm!

Ở dưới Phượng Hoàng chân hỏa, cái đầu khổng lồ kia không ngừng thu nhỏ lại, một lát sau đã biến thành cỡ lớn nhỏ như cái đầu bình thường, vẻ oán độc ở trên mặt đã biến mất không thấy gì nữa.

Rõ ràng gương mặt hấn giống với “Mộc Hoang lão nhân” như đúc.

Cố Dương vừa nhìn thấy khuôn mặt này đã biết suy đoán của mình không sai. Con quý vật này quả nhiên là nguyên thần của b thi thể tự xưng là Mộc Hoang đạo nhân kia biến thành.

[Nhận được một trăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là chín trăm mười lăm điểm.]

Nói cách khác, con quỷ vật cấp Bất Lộ cảnh này tương đương với một vị cường giả cấp Bất Lộ cảnh.

Cô Dương thầm nghĩ, hơi ngây ngất, cách nạp giá trị như vậy thật sự quá sung sướng.

Đột nhiên, hắn cảm nhận có nguy hiểm, ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy thanh Sương Hoa kiếm đã lơ lửng ở trước mặt hắn, mũi kiếm chỉ vào hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể hạ xuống.

Hắn nhìn “Mộc Hoang đạo nhân” đã nửa người biến thành quái vật, hỏi: “Mộc Hoang đạo hữu, ngươi có ý gì hả?”

Hai mắt “Mộc Hoang đạo nhân” hơi đỏ bừng, kích động nói: “Mang ta rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên, về Đại Chu, ta sẽ không giết ngươi.

Cô Dương nói: “Hóa ra ngươi thật sự là La Khôn!”

“Hóa ra ngươi thật sự là La Khôn?”

Nghe thấy cái tên này, trong mắt “Mộc Hoang đạo nhân” lóe lên vẻ mờ mịt, trong miệng lầm bầm: “La Khôn? Ta là La Khôn? Không, ta tên Mộc Hoang đạo nhân...”

Đột nhiên hắn ôm lấy đầu mình, thống khổ nói: “Ta rốt cuộc là ai?”

Hắn vừa nói xong, trong cơ thể không ngừng tản mát ra hắc khí, mặt bên quái vật bắt đầu vẩn vọ, mọc thêm từng tầng vảy màu đen.

Mộ Dung ở bên cạnh thấy thế vội vàng kéo giãn khoảng cách.

Hắn hiển nhiên đã ở đến bờ vực không khống chế được, bất cứ lúc nào đều có thể biến thành quái vật.

Ở thế giới này, một khi không khống chế được, có khả năng xuất hiện hai loại biến hóa.

Một là dị biến trên thân thể, cả người biến thành quái vật.

Một loại khác là dị biến trên nguyên thần, trực tiếp chuyển hóa thành quỷ vật.

Lúc tu sĩ có cảnh giới khá cao không khống chế được thì thường thường cùng lúc xuất hiện hai loại biến hóa.

Cường giả cấp Nguyên Anh kỳ giống như Mộc Hoang đạo nhân này, một khi không khống chế được, biến hóa thành quái vật và quỷ vật đều cực kỳ đáng sợ, khó có thể đối phó.

Lúc thấy Mộc Hoang đạo nhân sắp không kiểm soát được, đột nhiên một đạo phù trên đỉnh đầu hắn bốc cháy hùng hực, lại đè ép hắc khí trong cơ thể hắn xuống.

Chương 418: Ngã xuống

Giọng nói run rẩy kịch liệt của hắn cũng dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi tròng mắt đã khôi phục lại bình tĩnh, lạnh lùng hỏi: “Người rút cuộc là ai?”

Lúc này, dáng vẻ, ánh mắt, còn có pháp lực trong cơ thể hắn đều hoàn toàn khác với trước, giống như thay đổi thành người khác.

Cố Dương tán thưởng nói: “Đạo Nguyên Đại Pháp của La gia đúng là huyền diệu khó lường.”

Trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ, La gia có hai môn công pháp tuyệt thế, một môn trong đó chính là “Đạo Nguyên Đại Pháp”, đây là chuyện Vũ Nhị đã nói cho hắn biết.

Nhưng mà ngay cả Vũ Nhị cũng chưa từng nhìn thấy “Đạo Nguyên Đại Pháp”, không riêng gì hắn, mãi cho đến nay đều chưa có ai được nhìn thấy môn công pháp này.

Cho đến bây giờ Cố Dương mới đoán được môn công pháp này là như thế nào.

Rất nhiều nghi hoặc cũng đều sáng tỏ thông suốt.

Vì sao La Khôn có thể giả trang làm Mộc Hoang đạo nhân nhiều năm như vậy nhưng lại không có một ai phát hiện ra được.

Vì sao La Khôn một võ giả nhưng lại có thể sử dụng pháp thuật Nguyên Anh kỳ.

Vì sao La Khôn biết hắt đến từ bên ngoài nhưng lại không có phản ứng quá lớn.

...

Tất cả chắc đều có liên quan đến “Đoạt Nguyên Đại Pháp” này, cái gọi là đoạt nguyên, thứ đoạt được phải là nguyên thần.

Sau khi La Khôn đoạt được nguyên thần của Mộc Hoang đạo nhân, thân thể bắt đầu phát sinh biến đổi, chỉ thấy thân thể của bên biến thành quái vật lại tự động lột ra, biến thành tro tàn.

Ngay sau đó thân thể mới mọc ra, một lần nữa khôi phục hình người.

...

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mộ Dung ở bên cạnh nhìn mà ngây người, chuyện đang xảy ra trước mắt đã vượt qua phạm vi lý giải của hắn.

Một người gần như không khống chế được, nửa người bị ô nhiễm lại có thể vứt bỏ được bộ phận bị ô nhiễm kia, một lần nữa mọc ra máu thịt thân thể mới.

Chuyện này chưa từng nghe bao giờ.

Sao hắn làm được như vậy?

...

Cố Dương lại không quá ngạc nhiên, La Khôn chính là cường giả Bất Lộ cảnh tam trọng, chỉ thiếu chút nữa có thể đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp được cường giả có cảnh giới như vậy.

Có thể tái sinh thân thể, không hề kỳ lạ.

Tu sĩ Nguyên Anh không cách nào làm được điều này.

Đây chính là ưu thế của Bất Lộ cảnh.

Sở dĩ trước đó La Khôn vẫn luôn duy trì tư thái như vậy là vì tái sinh thân thể này sẽ tiêu hao lượng lớn căn nguyên sinh mệnh, cũng chính là tuổi thọ.

Hắn nói: “Bị nhốt ở nơi quỷ quái này hai trăm năm, vì sinh tồn, thậm chí không tiếc giả mạo thân phận của người khác, La Khôn, sinh mệnh lực ngoan cường của người thật sự khiến cho ta mở mang tầm mắt.”

Vẻ mặt La Khôn lạnh như băng, trong mắt chứa sát ý.

Mới vừa rồi hắn bị nói toạc thân phận ra, suýt chút nữa không không chế được, cho nên không thể không từ bỏ thân phận của Mộc Hoang đạo nhân, khôi phục lại tướng mạo vốn có, vậy cũng có ý nghĩa rằng hắn đã mất đi thân phận rất có tác dụng này.

Mới vừa rồi hắn đã bỏ đi một nửa thân thể bị ô nhiễm, lại một lần nữa mọc ra thân thể mới, tuổi thọ của hắn bị tiêu hao chỉ ít một trăm năm.

Đây không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí đối với hắn.

Thái độ của hắn có thể tốt mới là có vấn đề.

Hắn lạnh lùng nói: “Nếu như không muốn chết, vậy giao đồ ra đây.”

Mới vừa rồi trong khoảnh khắc nhìn thấy Cố Dương thì hắn đã đoán được, người này nhất định có biện pháp rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên.

Nếu không, Cố Dương không có khả năng luôn giữ được trạng thái hoàn hảo như vậy.

Mà biện pháp vào ra chính là chìa khóa mở Hoàng Tuyền động thiên.

Chỉ cần có thứ kia là hắn có thể rời khỏi nơi quỷ quái này.

Nghĩ đến đây, trong ngực La Khôn quả thật như có một đóm lửa đang cháy lên.

Hai trăm năm này hắn đã sống cuộc sống hoàn toàn không phải của người, mỗi ngày kéo dài hơi tàn, nhốt mình lại, vô cùng hèn mọn.

Hiện giờ, cuối cùng hắn đã đợi được cơ hội để rời khỏi đây.

Cảnh giới Thiên Nhân gì đó, di bảo của tiên nhân Thượng Cổ gì đó, hần không cần gì nữa.

Hần chỉ muốn rời khỏi nơi quỷ quái này thôi.

...

Cố Dương chế nhạo nói: “Ngươi ở trong này hai trăm năm, còn bao nhiêu tuổi thọ chứ? Năm mươi năm? Một trăm năm?”

“Dùng để giết ngươi đã dư rồi.” Khóe miệng La Khôn nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo: “Ngươi quả thật rất mạnh, ta chưa từng thấy Pháp Lực cảnh nào cường đại giống như ngươi cả, hoàn toàn không hề kém hơn Bất Lộ cảnh. Nhưng mà trong thân thể của ngươi còn được bao nhiêu pháp lực chứ?”

“Ngoan ngoãn giao đồ ra đây đi. Ta sẽ không giết ngươi.”

“Phải không?”

Cố Dương nở nụ cười, mở hệ thống ra.

[Mô phỏng kết thúc, ngươi có thể giữ lại một trong những điều sau.]

[...]

“Ta chọn điều một.”

Nhất thời, pháp lực trong cơ thể hần lại một lần nữa khôi phục đến đỉnh phong: “Hiện giờ, như thế nào?”

La Khôn thấy pháp lực của hần lại lập tức khôi phục, không khỏi biến sắc.

Rốt cuộc hần đã làm như thế nào?

La Khôn không tài nào hiểu được, có cách nào để có thể khiến pháp lực đã tiêu hao sạch sẽ lập tức khôi phục lại được.

...

Mộ Dung ở bên cạnh càng nghe càng kinh hãi, lượng tin tức trong đối thoại của hai người này quá lớn, khiến cho hần khó có thể tiêu hóa được.

Đợi đến khi nhìn thấy pháp lực của Cố Dương lập tức khôi phục lại, con mắt còn suýt lờ ra, trên trán lại mọc lên một cặp

sùng.

Suýt chút nữa đạo tâm sụp đổ, không không chế được ngay tại chỗ.

...

.....

“Chết!”

Rầm!

La Khôn không chút do dự ra tay. Lúc này, cuối cùng hắn cũng đã lấy ra bản lĩnh quan trọng nhất của võ giả, dùng sức mạnh thân thể để chiến đấu.

Tốc độ của hắn không hề chậm, sức mạnh không thể nói rằng không mạnh, đối lại là tu sĩ Nguyên Anh, ở dưới khoảng cách gần chắc phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng mà hắn lại gặp phải Cố Dương.

Vèo!

Một đường kim quang bay ra từ chỗ mi tâm của Cố Dương, một bàn tay to xuất hiện, đánh bay La Khôn.

Xét về vật lộn, trong thiên hạ này không có ai có thể so sánh được với Thông Thiên Thần Viên, một chương này đã trực tiếp đánh cho hắn choáng váng.

Hắn thất thanh nói: “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết?”

Đây rốt cuộc là ai chứ?

Chỉ có tu vi Pháp Lực cảnh, nhưng lại đã có hóa thân thần thú cấp bậc Bất Lộ cảnh ...

Cộng thêm việc con mẹ nó có đến tận hai con!

Chương 419: Linh bảo

Trước mắt hắn xuất hiện một con Phượng Hoàng cấp Bất Lộ cảnh, há mồm phun ra là ngọn lửa khủng bố.

“Không...”

Đổi mặt với hai con thần thú Bất Lộ cảnh, La Khôn liều chết phản kích.

Hắn không cam lòng!

Hắn là kỳ tài tuyệt thế có hy vọng trở thành Thiên Nhân thứ ba trong ngàn năm nay.

Hắn là Bất Lộ cảnh tam trọng, dưới Thiên Nhân không có ai là đối thủ của hắn.

Nếu không phải bị nhốt ở thế giới này hai trăm năm, gần như dầu hết đèn tắt, hai con thần thú này vốn không làm gì được hắn cả.

Nếu như...

Đáng tiếc, không có nếu như.

Đột nhiên, La Khôn ngẩn ngơ, một thanh đao đã chém lên trên thiên linh cái của hắn.

Ngay sau đó, bóng tối vô tận đã triệt để bao phủ lấy hắn.

Một cường giả tuyệt thế Bất Lộ cảnh tam trọng cứ vậy mà ngã xuống.

Yêu thú Nguyên Anh kỳ!

Lại còn tận hai con – không, là ba con!

Rốt cuộc đây là ai?

Mộ Dung thấy “Mộc Hoang đạo nhân” bị người trẻ tuổi kia dùng một đao chém chết, da đầu run lên.

Lúc này, đôi phương liếc nhìn hắn, ánh mắt lạnh như băng khiến cho đáy lòng hắn lạnh lẽo, không nhịn được nuốt nước miếng: “Tại hạ... tuyệt đối không có ý tứ mạo phạm, các... các hạ, xin giơ cao đánh khẽ. Để báo đáp lại... ta nguyện nhường di phủ của tiên nhân Thượng Cổ này.”

Lời nói này tương đương với cầu xin tha thứ.

Ở Hoàng Tuyền động thiên, hễ là tu sĩ có chút tâm huyết đều đã sớm chết, người có thể sống đến bây giờ đều là hạng người co được giãn được, tôn nghiêm gì đó, thể diện gì đó, chỉ cần có thể sống sót, toàn bộ đều có thể vứt đi.

Cố Dương đưa tay cầm lấy Sương Hoa kiếm do La Khôn để lại, gần như không cảm nhận được lực cản gì.

Linh tính trong thanh thân binh tuyệt thế này đã sắp tán loạn rồi.

Hắn thu hồi kiếm, nhìn tu sĩ trên trán mọc sừng kia và cái thước ở trên đỉnh đầu đối phương, hỏi: “Người là ai?”

Mộ Dung đang hoảng tử tế đáp lại: “Ta tên Mộ Dung Kiệt, đến từ Tứ Thiên minh.”

Tứ Thiên minh?

Cố Dương chưa từng nghe thấy cái tên này: “Người và hắn quen biết như thế nào?”

“Thật sự không dám giấu giếm, ta là một trong bát phương sứ của Tứ Thiên minh, chuyên môn phụ trách liên hệ với thế lực ở bên ngoài, bổ sung cho nhau. Ta và Mộc Hoang đạo hữu đã quen biết hơn một trăm năm.”

“Nói về Tứ Thiên minh đi.”

...

Hai người đứng ở đây nói chuyện phiếm, thường có quỷ vật và dơi hút máu bị hấp dẫn đến, Cố Dương đều tiện tay chém chết.

Gặp phải dơi hút máu sẽ thả sủng thú dơi hút máu ra, thông qua phương thức hợp thể, kết hợp với đối phương để hoàn thành không chế gián tiếp.

Loại sinh vật dơi hút máu này rất thú vị, sau khi hợp thể, dựa vào dơi hút máu cường đại kia làm chủ đạo, kẻ yếu lại cam tâm tình nguyện làm nhân vật chân chạy, nghe theo chỉ huy.

Phải biết rằng quan hệ giữa ngự thú sư với sủng thú tương tự với cộng sinh, không chỉ có hắn có thể mượn dùng sức mạnh của sủng thú, sủng thú cũng có thể mượn dùng sức mạnh của ngự thú sư.

Cố Dương cấp sức mạnh cho con sủng thú dơi hút máu kia, để nó có thể áp đảo dơi hút máu khác, hợp nhất chúng nó lại, thậm chí thu vào trong không gian ngự thú.

Vậy có ý nghĩa rằng sau khi hợp thể chúng nó sẽ thành một thể.

Cố Dương nghe xong giới thiệu của Mộ Dung Kiệt, cuối cùng đã biết được Tứ Thiên minh là thể lực như thế nào.

Đó là thành lũy cuối cùng của nhân loại, năm đó sau khi mặt trời rơi xuống, mấy tông môn lớn đều nối tiếp nhau bị thất thủ, cũng chỉ còn lại một tông môn siêu cấp cuối cùng, thành một lá cờ đầu.

Sau đó, tu sĩ còn sống đều ào ào đi đến môn phái kia, cùng chống lại kiếp nạn cực lớn này, sau đó thành lập nên Tứ Thiên minh, chia ra đại diện cho bốn tông môn vốn cường đại nhất của thế giới này.

Tuy rằng nhân loại liên tiếp bại lui, nhưng chỉ cần Tứ Thiên minh còn tồn tại một ngày thì nhân loại còn có hy vọng.

Ngoại trừ tự bảo vệ mình ra thì Tứ Thiên minh còn tích cực liên hệ với các cứ điểm nhân loại ở bên ngoài, trao đổi thông tin, bát phương sứ như Mộ Dung Kiệt chính là người phụ trách chạy việc bên ngoài.

Sau khi Cố Dương nghe xong bèn thu đao về, nói: “Người có thể đi rồi.”

Đầu tiên Mộ Dung Kiệt ngẩn ra, sau đó cúi người thi lễ, trịnh trọng nói: “Đa tạ.”

Sau đó đầu đội cây thước kia, bay ra khỏi nơi này.

Hắn đi không hề lưu luyến, không hề liếc nhìn về phía động phủ kia.

Có thể sinh tồn trong thế giới tàn khốc này đến bây giờ, cộng thêm việc tu luyện đến Nguyên Anh kỳ, hắn tuyệt đối sẽ không bị lòng tham che mờ hai mắt, hắn hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào, chỉ có còn sống mới có thể có tất cả.

Người không hiểu rõ nguyên tắc này đã sớm mộ phần mọc đầy cỏ rồi.

Giống như “Mộc Hoang đạo nhân” mới vừa rồi, sinh lòng tham, vì thế mới chết.

Một động phủ, cho dù bên trong có nhiều cơ duyên hơn nữa thì cũng phải có mạng mới dùng được.

...

Mộ Dung Kiệt đi rồi, Cố Dương nhìn động phủ không ngừng trào ra lượng lớn linh khí này, không vội vã đi vào mà mở hệ thống ra.

Thế giới động thiên này đã đổ nát đến mức độ như vậy rồi, nhưng động phủ này vẫn còn có thể hoàn hảo không sót mẻ gì, tuyệt đối không hề đơn giản.

Để đảm bảo, tốt nhất là mô phỏng một lần.

[... Người tiến vào trong một tiên phủ Thượng Cổ, kinh động một món linh bảo trấn thủ trong đó, bị một kiếm chém bay đầu, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Hay lắm!

Bên trong lại còn có một linh bảo vẹn toàn, một kiếm có thể giết chết hắc, lực sát thương này còn vượt trên cả cường giả Bất Lộ cảnh.

Còn may không vội vàng xông vào, bằng không lúc này đã ngòm rồi.

Cố Dương liếc mắt nhìn vào bên trong, chỉ thấy một đường hắc khí không ngừng ăn mòn vào trong đó, thời gian ngắn như vậy, hắc khí đã ăn mòn vào trong hơn mười mét.

Hắn thu hồi tầm mắt, rời đi luôn.

Hắn bay ra không xa lại gặp một đám dơi hút máu, hắn thả sủng thú dơi hút máu ra, thu hết chúng nó vào.

Cứ như vậy, hắn vừa đi vừa giết, không ngừng tiến sâu vào trong hang động.

Càng đi vào bên trong, dơi hút máu gặp được càng ít, ngay cả quỷ vật cũng hiếm thấy.

Ước chừng mấy canh giờ sau, số lượng sủng thú dơi hút máu của Cố Dương đã vượt qua một trăm con, sau khi hợp thể, pháp lực cường đại khiến cho người ta kinh hãi.

Chương 420: Linh bảo (2)

Rầm rầm!

Đột nhiên, một luồng khí tức kinh người bộc phát ra.

Hắn quay đầu nhìn lại, cảm ứng được vị trí xuất hiện luồng khí tức kia chính là chỗ động phủ.

Hắn nhếch miệng cười, cuối cùng món đồ trong đó đã bị ép ra rồi.

Tính ô nhiễm của thế giới này quá mạnh, sau khi đại môn của động phủ kia bị mở ra, không thể tránh khỏi bị ô nhiễm.

Thời gian trôi đi dài như vậy, chỉ sợ toàn bộ động phủ đều đã bị ô nhiễm.

“Khí tức này không giống với tu sĩ, chẳng lẽ chỉ có một món linh bảo?”

Thông qua đặc điểm của khí tức kia, Cố Dương đã đưa ra phán đoán.

Nếu như trong động phủ có người, cửa mở ra lâu như vậy, chiến đấu kịch liệt như vậy, người ở bên trong không có khả năng không có phản ứng gì.

Có thể xác định được bên trong không còn vật sống gì cả.

Rất có thể cũng chỉ có món linh bảo đó.

Nếu như là linh bảo trạng thái hoàn chỉnh, hắn vẫn cảm thấy vô cùng hứng thú, mới vừa rồi trong lần mô phỏng, hắn đã được lĩnh giáo uy lực của nó rồi, vô cùng cường đại, có thể dễ dàng giết chết hắn.

Hắn mở hệ thống ra, lại mô phỏng một lần nữa.

...

Một lát sau.

Cố Dương mở to mắt, bay về.

Tốc độ của hắn cực nhanh, dọc theo đường đi còn có thể cảm ứng được động tĩnh ở bên kia càng lúc càng lớn.

“Lại là một quý vật Bất Lộ cảnh.”

Cổ Dương cảm thấy bất ngờ, không biết quý vật này xuất hiện từ đâu.

Linh bảo đó lại không cách nào giết chết được quý vật kia, đánh hồi lâu rồi mà khí tức của quý vật kia chỉ yếu bớt một ít.

Cuối cùng, hắn đã chạy tới hiện trường, nhìn thấy tình cảnh kia, không khỏi hít vào một hơi.

Chỉ thấy quý vật nhiều vô kể đang từ trên hang động xông tới, điên cuồng lao vào trong cửa vào động phủ kia, chen chúc lẫn nhau.

Một cây chùy màu vàng đang bay tới bay lui giữa đám quý vật, quý vật bị đụng tới đều sẽ tan xương nát thịt.

Ngay cả quý vật Bất Lộ cảnh khổng lồ nhất kia cũng không tránh thoát được cú đập của nó.

Nhưng mà trong nháy mắt, sương mù đen tán loạn đi sẽ lại một lần nữa ngưng tụ, khôi phục nguyên trạng, tiếp tục xông vào bên trong.

Cuối cùng Cổ Dương đã biết vì sao linh bảo này không có cách gì giải quyết quý vật rồi.

Nó chủ yếu là công kích vật lý, tuy rằng uy lực mạnh mẽ, giết hắn dễ như bỡn, nhưng mà đối phó với những quý vật này lại không có tác dụng gì cả.

Quý vật không sợ nhất chính là công kích vật lý, không tạo thành tổn thương gì cho chúng cả.

Giống như hắn sẽ không để cho Thông Thiên Thần Viên đối phó với quý vật vậy.

Quý vật chính là khắc tinh của linh bảo này, không ngừng tiêu hao sức mạnh của nó như vậy, cuối cùng có thể giày vò chết nó.

Cổ Dương mở miệng nói: “Cây chùy kia, đến chỗ ta này.”

Cây chùy màu vàng kia không thèm để ý đến hắn, tiếp tục đầu đá lung tung trong đồng quý vật.

Hắn cũng không gấp, thừa dịp cơ hội những quý vật này nổi điên, ở bên cạnh chém giết quý vật.

Một đao hạ xuống là có thể thu hoạch năng lượng.

Nếu một đao không được thì thêm mấy đao.

Những quý vật này bị động phủ hấp dẫn, vốn chẳng thèm quan tâm đến hắn.

Cố Dương cứ tránh ở bên cạnh, thỏa sức chém giết, điểm năng lượng không ngừng tăng lên, trong lòng sung sướng làm sao.

Có cây chùy kia thu hút hỏa lực, những năng lượng này giống như nhật không.

Nửa chừng, pháp lực của Cố Dương đã tiêu hao hết, lại nhận ban thưởng trong lần mô phỏng vừa rồi, lập tức đầy bình máu, tiếp tục thu hoạch.

Dần dần, số dư năng lượng của hắn đã tới gần ngưỡng hai ngàn.

Lúc này, cây chùy cuối cùng có phần chịu không nổi, những quý vật đó vốn không sợ chết, xung phong liều chết, tiêu hao dần năng lượng của nó.

Tầng ánh sáng vàng của cây chùy đã trở nên ảm đạm rất nhiều, cường độ khi đập cũng không còn mãnh liệt như trước.

Một đập cuối cùng, nó nện lên trên người quý vật lớn nhất kia, nhưng lại không cách nào đánh tan, trái lại còn bắn ngược về đằng sau.

Vèo!

Cuối cùng nó không nhịn được nữa, thay đổi phương hướng, bay về phía Cố Dương, dừng ở trên tay hắn.

“Sớm làm vậy thì tốt hơn nhiều.”

Cố Dương cười nói, linh bảo này cuối cùng tới tay.

Cây chùy chấn động một cái, một giọng nói thô ráp vang lên trong đầu hắn: “Tiểu tử, ta còn chưa nói muốn nhận ngươi làm chủ nhân đâu. Tu vi của ngươi thấp như thế, không xứng làm chủ nhân của ta.”

Kiều ngạo thật đấy.

Cô Dương đang định nói gì đó, đột nhiên cảm thấy không đúng, chỉ thấy tất cả đám quỷ vật kia đều quay đầu lại, nhìn về phía hấn.

Không ổn rồi!

Da đầu hấn run lên, quỷ vật trước mắt có khoảng mấy trăm con, tất cả đều là Pháp Lực cảnh, chúng nó mà đồng loạt xông lên thì hấn không chịu nổi đâu.

Chạy!

“Huyết mạch Phượng Hoàng? Người là Yêu tộc?”

Khi Cố Dương hóa thân thành Phượng Hoàng, lúc nhanh chóng rời đi thì giọng nói ồm ồm kia lại vang lên, khiến trong đầu hấn vang lên ong ong.

Hấn tức giận nói: “Người mới là Yêu tộc, cả nhà người đều là Yêu tộc. Còn nữa, đừng có nói to như vậy, tai ta... sắp bị người làm cho điếc rồi.”

“Thì ra là mượn tinh huyết của Yêu tộc để tu luyện thể tu, hừ, bàng môn tà đạo.”

Cố Dương cũng không tức giận, nói: “Kỳ thật ta cũng là làm đường lạc lối, người có thể chỉ cho ta một con đường tươi sáng không?”

“Trong phủ có một quyển thiên thư, nếu người quay lại lấy nó thì tương lai sau này có hy vọng. Chẳng qua người có dám quay lại không? Không có thực lực của Thiên Nhân, căn bản không có khả năng diệt trừ những thiên ma ngoại vực kia.”

Thiên thư?

Cố Dương không khỏi có chút động lòng, hiển nhiên là phương pháp tu tiên Thượng Cổ.

Hấn tu luyện công pháp, “Phượng Vũ Cứu Thiên” cũng được, “Cứu Thiên Ngự Thần Quyết” cũng chẳng sao, đều là do hậu nhân cải tiến qua sau khi thiên đạo chết, có thể thích ứng với thời đại.

Cũng không phải là nói công pháp như vậy không được, vấn đề là cho đến nay, người tu hành võ đạo còn chưa xuất hiện thêm cường giả Động Hư cảnh.

Ngay cả nhân vật như Hạ đế cũng không có cách nào bước tới một bước kia.

Điều này khiến cho người ta không thể không hoài nghi, có phải là những công pháp này có vấn đề gì hay không.

“Phượng Vũ Cứu Thiên” là công pháp thần thú Phượng Hoàng trước khi niết bàn cố ý truyền ra, có công pháp Thiên Nhân cảnh hay không cũng là một ẩn số.

“Cứu Thiên Ngự Thần Quyết” là do người thần bí dưới lòng đất hoàng cung truyền cho Hạ đế, người thần bí này là chính hay tà cũng là một ẩn số, nói không chừng môn công pháp này cũng có vấn đề.

Có Dương vẫn muốn tìm một ít công pháp chân truyền Thượng Cổ, cho dù không thể dùng để tu luyện, cũng có thể dùng để tham khảo, suy diễn ra Thiên Nhân cảnh, thậm chí là công pháp Động Hư cảnh.

Chương 421: Thái Huyền thiên thư

Ngay cả nhân vật như Hạ đế cũng không có cách nào bước tới một bước kia.

Điều này khiến cho người ta không thể không hoài nghi, có phải là những công pháp này có vấn đề gì hay không.

“Phượng Vũ Cứu Thiên” là công pháp thần thú Phượng Hoàng trước khi niết bàn cố ý truyền ra, có công pháp Thiên Nhân cảnh hay không cũng là một ẩn số.

“Cứu Thiên Ngự Thần Quyết” là do người thần bí dưới lòng đất hoàng cung truyền cho Hạ đế, người thần bí này là chính hay tà cũng là một ẩn số, nói không chừng môn công pháp này cũng có vấn đề.

Có Dương vẫn muốn tìm một ít công pháp chân truyền Thượng Cổ, cho dù không thể dùng để tu luyện, cũng có thể

dùng để tham khảo, suy diễn ra Thiên Nhân cảnh, thậm chí là công pháp Động Hư cảnh.

Hắn có mô phỏng trong tay và có đủ thời gian để suy diễn.

Cho dù võ đạo của thế giới này đã không còn đường nào để đi thì hắn cũng phải mở ra một con đường mới.

Cho nên, sau khi Cố Dương nghe nói trong động phủ kia có một quyển thiên thư, ngay lập tức bật hệ thống lên và mở mô phỏng ra.

[... Người lợi dụng địa hình phức tạp, vòng vèo một vòng quay trở lại động phủ kia, dùng hóa thân Phượng Hoàng mở đường giết vào, lấy được quyển Thái Huyền thiên thư trong Tàng Kinh các. Người có được thiên thư truyền thừa, lại lâm vào vòng vây của quỷ vật, pháp lực cạn kiệt, cuối cùng chết trận, hưởng thọ hai mươi hai tuổi.]

Đến tay rồi!

Hắn mừng rỡ quá đỗi, một lần mô phỏng đã thành công lấy được quyển thiên thư kia, quá thuận lợi.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ một trong những điều sau.]

[...]

Cố Dương kiên định lựa chọn điều số hai.

Tức khắc, vô số khẩu quyết công pháp huyền diệu thâm ảo tràn vào trong đầu hắn.

Một lát sau, hắn cảm thấy không thích hợp: “Hả, sao chỉ có tầng thứ nhất?”

Nội dung trong đầu chỉ có tầng thứ nhất, cũng chính là Thần Thông cảnh, bao gồm nội dung của ba cảnh giới Trúc Cơ, Kim Đan và Nguyên Anh.

Không có công pháp sau Thiên Nhân trở lên.

“Đáng chết.”

Cố Dương thầm mắng một tiếng, những công pháp bí tịch này đều có tật xấu như vậy, sẽ không trực tiếp đưa tất cả công pháp

cho người, chỉ có tu vi đến đó mới có thể đạt được công pháp cảnh giới tương ứng.

Tu vi của hắn lúc này tương đương với Kim Đan kỳ, công pháp có thể đạt được chính là Nguyên Anh kỳ.

...

Chỉ riêng công pháp cảnh giới này đã để cho hắn mở rộng tầm mắt.

Hoàn toàn khác với “Phượng Vũ Cửu Thiên” và “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” tinh giản, trong “Thái Huyền thiên thư”, chỉ riêng nội dung của ba cảnh giới đã vượt qua hai môn công pháp này gấp mười lần.

Chưa kể nội dung bên trong đều rất sâu sắc, chứa đựng lượng thông tin rất lớn, mở rộng ra, nhiều hơn gấp trăm lần so với công pháp võ đạo.

Vốn dĩ có rất nhiều nội dung biết rõ, nhưng không biết nguyên do, hắn đều có thể dùng thiên thư giải đáp, càng hiểu sâu hơn đối với con đường tu hành.

Rất nhiều chỗ khiến cho hắn có một loại cảm giác bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Tu tiên giả của Thượng Cổ hiểu biết về trời đất này vượt qua tưởng tượng của hắn.

So ra thì võ đạo phổ biến ở Đại Chu hiện nay chỉ là phiên bản đơn sơ mà thôi, không biết đã bị xóa đi bao nhiêu nội dung rồi.

Những nội dung kia nhìn như vô dụng, nhưng lại có thể làm cho võ giả hiểu được bản chất tu hành, có thể trợ giúp võ giả đi xa hơn.

Nói thật, Cổ Dương vốn có chút không để ý tới tu tiên giả, bất luận là ở Thủy Nguyệt động thiên, hay là Hoàng Tuyền động thiên, thậm chí là Kim Đình động thiên.

Hắn gặp phải tu tiên giả, cảm giác đều rất yếu, hắn không tốn chút sức lực đã giết được tu sĩ Nguyên Anh kỳ, đổi lại là võ giả Bất Lộ cảnh thì sẽ khó khăn hơn một chút.

Hiện tại xem ra, dưới cùng cảnh giới, hiểu biết về bản chất tu hành, võ giả lại không bằng tu tiên giả.

Võ giả càng giống như chủ nghĩa thực dụng, sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng chắc chắn không có cách nào đi quá xa.

Tu tiên giả đi sẵn càng rộng, tu hành chậm, nhưng hiểu rõ tu hành hơn, chú trọng là chuẩn bị tốt để thành công.

Chỉ là dưới hoàn cảnh thiên đạo đã chết hiện tại, không người nào có thể đột phá đến Động Hư cảnh, võ giả còn được lợi hơn so với tu tiên giả.

Điều này là do hoàn cảnh đặc biệt.

...

“Nhất định phải có được quyển thiên thư kia.”

Cố Dương hạ quyết tâm rồi đột nhiên chuyển hướng, giết về phía đám quỷ vật phía sau.

Quỷ vật Hoàng Tuyền động thiên quả thực giống như là vô cùng vô tận, hôm nay hắn đã giết không dưới một trăm con mà vẫn còn cuộn cuộn không ngừng hiện ra.

Linh khí trong động phủ kia giống như là một môi nhử, hấp dẫn toàn bộ quỷ vật xung quanh lại đây.

Theo thời gian trôi qua, quỷ vật đến sẽ càng ngày càng nhiều.

Cho nên, phải nắm bắt thời gian.

Bằng không đợi đến khi động phủ kia hoàn toàn bị quỷ vật chiếm lĩnh, quyển thiên thư kia cũng sẽ bị chúng nó hủy mất.

“Sao mà Hoàng Tuyền động thiên lại biến thành dáng vẻ thế này? Chẳng lẽ là... ngươi muốn làm gì?”

Trong đầu hắn, cây chùy kia còn đang không ngừng lắc nhai, dường như là bị nhốt ở cái động phủ kia quá lâu, trở nên nói nhiều hơn.

Đột nhiên nó ý thức được Cố Dương muốn làm cái gì, giọng nói có chút giật mình, hét lớn: “Ngươi muốn chết cũng đừng kéo ta theo.”

Nói xong, bản thể của cây chùy không ngừng gãy dựa.

Thế nhưng sức mạnh của nó đã tiêu hao quá nhiều, trong thời gian ngắn lại không có cách nào tránh thoát.

Cố Dương vất vả lắm mới có được linh bảo này, làm sao có thể dễ dàng để cho nó bay đi. Hắn mượn thân thông của Thông Thiên Thần Viên, có được sức mạnh vô cùng cường đại, cho dù là lúc nó hưng thịnh cũng đừng hòng dễ dàng trốn thoát.

Hóa thân Phượng Hoàng bay ra khỏi mi tâm của hắn, miệng phun ra hỏa diễm, trong nháy mắt đã thiêu hủy một phần ba quý vật.

Lần này, hắn không giữ lại chút nào, Phượng Hoàng đại phát thần uy, hóa thành một con hỏa điều khổng lồ, hỏa diễm đi tới đâu, quý vật đều hóa thành tro tàn.

...

Cố Dương đi theo phía sau hóa thân Phượng Hoàng, chỉ chốc lát sau đã trở lại cửa động phủ kia.

Cửa ra vào chật ních quý vật rậm rạp, không dưới mấy trăm con.

Hỏa diễm trên người hóa thân Phượng Hoàng bùng lên, há miệng, một luồng hỏa diễm kim sắc bay ra.

Đây là ngọn lửa nguyên bản của nó, lá bài tẩy cuối cùng.

Chương 422: Tiếp tục sống

Luồng hỏa diễm này không lớn, nhưng vô cùng có uy lực, nơi nó đi qua, quý vật trong nháy mắt biến mất, tạo nên một thông đạo.

Sau một luồng hỏa diễm này, tinh thần hóa thân Phượng Hoàng trở nên uể oải, vèo một cái chui lại vào mi tâm Cố Dương.

Hắn nhân cơ hội xuyên qua thông đạo kia, bay vào trong động phủ.

“Ngươi điên rồi!”

Giọng nói của cây chùy kia ở trong đầu hấn rỗng to, đúng là tức đến mức không thở ra hơi.

Bên trong động phủ chật ních quý vật, sau khi cần nuốt lượng lớn linh khí, trong đó có vài con quý vật sắp dị biến, đột phá đến Bất Lộ cảnh.

Hiện tại xông vào trong động phủ không khác tự sát là bao.

Cổ Dương không chút hoang mang, hóa thân Phượng Hoàng lại bay ra khỏi mi tâm một lần nữa. Giờ phút này, nó như được sống lại, miệng phun hỏa diễm, đại khai sát giới.

Cây chùy vừa rời còn đang ra sức giãy dựa đột nhiên dừng lại, dường như bị cảnh tượng trước mắt này làm cho sợ ngây người.

Hóa thân Phượng Hoàng lần thứ hai đại phát thần uy, đánh đầu thắng đó, không có quý vật nào ngăn được hỏa diễm của nó.

Thế nhưng, số lượng quý vật thật sự là quá nhiều, không giết hết được.

Chỉ chốc lát sau, pháp lực của nó lại hao hết, lại bay trở lại mi tâm Cổ Dương.

Mà lúc này, hấn đi về phía trước mấy trăm thước.

Lúc này không gian vừa mới được giải phóng ra đã rất nhanh bị quý vật phía sau chen vào lấp đầy, cây chùy lại mắng to: “Người thật sự là kẻ biết làm hại người khác...”

Lúc này, con Phượng Hoàng kia lại bay ra, ngọn lửa sáng lên, quý vật phía trước đều bị thiêu hủy.

“Hả...”

Cứ như vậy, Cổ Dương dựa vào hóa thân Phượng Hoàng lần lượt nạp đầy máu sống lại, trực tiếp đánh xuyên vào động phủ này đến Tầng Kinh các, cầm quyển thiên thư kia trong tay.

Tiếp theo, hấn lại quay đầu lại, đánh ra khỏi trùng vây, chạy ra khỏi động, trở lại mặt đất.

Hấn đã sử dụng mười lần mô phỏng trong suốt quá trình này, tiêu hao bốn trăm điểm năng lượng.

Hắn đã thu hoạch được một quyển thiên thư rất quan trọng đối với hắn, cũng đã thu hoạch được hơn ba trăm điểm năng lượng.

Không tính là quá thiệt thòi, chỉ là toàn bộ quá trình tương đối nguy hiểm.

Nếu không phải có súng thú dơi hút máu làm lá bài tẩy, hắn sẽ không dám mạo hiểm như vậy. Nếu thật sự không được thì thả bầy dơi hút máu ra, chắc chắn là có thể lao ra khỏi vòng vây.

Chỉ là một khi bầy dơi hút máu bị đánh tan thì không thể dùng mô phỏng khôi phục, cho nên vừa rồi hắn vẫn nhẫn nhịn không dùng.

Con bài tẩy này, hắn có tác dụng quan trọng hơn.

Cô Dương có mô phỏng trong tay, từ trước đến nay không thích mạo hiểm, có thể dùng mô phỏng giải quyết trước nguy hiểm thì cần gì phải làm chuyện nguy hiểm.

Chỉ là tình huống lần này đặc thù, nếu không mạo hiểm chút thì quyển thiên thư này sẽ bị quý vật hủy mất.

Mặc kệ nói như thế nào, hiện tại thiên thư đã đến tay, mạo hiểm một chút cũng đáng giá.

“Tiểu tử, ngươi làm thế nào vậy?”

Lúc này, giọng của cây chùy mang theo nghi ngờ sâu sắc vang lên trong đầu hắn.

Cô Dương nói: “Bí mật.”

“Hừ!” m thanh kia hừ lạnh một tiếng.

Cô Dương cẩn thận cất quyển thiên thư kia đi, sau đó bay về phía Mộc Hoang thành.

La Khôn chết, Mộc Hoang thành mất đi thủ hộ giả mạnh nhất, rất khó có thể đứng vững ở chỗ này, hắn đã sẵn sàng để thông báo cho người dân trong thành.

Trên đường bay đi, không gặp phải một quý vật nào.

Hiện nhiên là tất cả quý vật xung quanh đều tụ tập ở sâu trong lòng đất.

“Tiểu tử, ngươi tên gì? Môn phái nào?”

Một lát sau, cây chùy kia nhin không được lại mở miệng.

“Cố Dương, không môn không phái. Còn ngươi, xưng hô như thế nào?”

Giọng nói kia ngạo nghễ nói: “Cự Linh chùy, linh bảo địa giai.”

Cố Dương cũng không hiểu rõ mấy hóa phận của linh bảo, nhưng nghe giọng điệu của nó thì hình như linh bảo đẳng cấp này đã rất lợi hại.

Ít nhất, rất lợi hại đối với hắn.

Hắn nói: “Linh bảo địa giai thì thế nào, hiện giờ thiên đạo đã chết, sau khi rời khỏi động phủ kia, ngươi không có cách nào có được linh khí để bổ sung, cuối cùng cũng chỉ rơi vào kết quả nguyên linh tán loạn.”

Giọng điệu của Cự Linh chùy hơi ủ rũ: “Cũng không phải là không có cách nào, chỉ cần tìm được một vị Nhân Tiên rồi nhận làm chủ, có tiên nguyên cung cấp là có thể bảo vệ nguyên linh của ta.”

Nhân Tiên, chính là Thiên Nhân cảnh, bao gồm Động Hư cảnh và Pháp Tượng cảnh.

“Ha ha, thế giới động thiên này đã thành như vậy rồi, ngươi cảm thấy có vị Nhân Tiên nào nguyện ý dùng tiên nguyên quý giá để nuôi ngươi?”

Lần này, Cự Linh chùy im lặng.

Hiện thực là tàn khốc, Hoàng Tuyền động thiên thành dáng vẻ quỷ quái này, đừng nói nơi này còn có cường giả cấp bậc Nhân Tiên hay không, cho dù có, tiên nguyên cũng cực kỳ trân quý, căn bản không có cách nào bổ sung, ai sẽ lấy ra nuôi linh bảo?

Cố Dương lại nói: “Không bằng ngươi nhận ta làm chủ. Thế giới này cũng chỉ có ta mới có thể nuôi được ngươi.”

“Ngươi không hiểu, tu vi của ngươi quá thấp, nếu ta nhận ngươi làm chủ, sẽ mang đến gánh nặng nề cho ngươi, ngược lại còn hại ngươi.”

Giọng điệu của Cự Linh chùy không ngông cuồng giống như lúc trước, mà trở nên có chút nản lòng thoái chí.

Thì ra còn có cách nói như vậy.

Cố Dương vẫn là hiểu biết quá ít đối với linh bảo cấp độ này.

Hắn đổi đề tài: “Chùy huynh, sao Hoàng Tuyền động thiên lại biến thành dáng vẻ quỷ quái này?”

“Nếu ta đoán không sai thì đây là tai họa của Minh Hà.”

Cự Linh Chùy có chút thẫn thức nói: “Ở sâu dưới lòng đất của Hoàng Tuyền động thiên có một ngã ba sông Minh Hà, vốn dĩ ngã ba kia sớm đã bị chủ nhân ta phong bế.”

“Thế nhưng thiên đạo đột nhiên sụp đổ, đối với tiên nhân thì giống như đại nạn sắp tới, chủ nhân ở lại trấn thủ động phủ, tự tìm đường sống.”

“Đã qua nhiều năm như vậy, phong ấn của ngã ba Minh Hà kia đã sớm nói lỏng, Minh Hà chảy vào thế giới động thiên này, hình thành tai họa Minh Hà.”

“Nhưng tai họa Minh Hà ở nơi này lại hơi khác với lúc trước, có thể là sau khi thiên đạo sụp đổ, dẫn đến biến hóa.”

Cố Dương nghe ý tứ của nó, vậy mà là Thượng Cổ lưu truyền xuống nên tò mò hỏi: “Vì sao thiên đạo lại sụp đổ?”

“Ta chỉ là một linh bảo địa giai mà thôi, làm sao có thể biết loại chuyện này?”

Cố Dương bẻ ngón tay đếm, Thiên Nhân là Nhân Tiên cảnh, lên trên là Địa Tiên, lên trên nữa mới là Thiên Tiên. Nghe ý tứ của nó, trên Thiên Tiên, chắc chắn còn có tồn tại cao hơn.

Chương 423: Chuyện

Như vậy xem ra kỳ thật hắn vừa mới nhập môn mà thôi, ở thời đại Thượng Cổ, chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi.

Hắn đổi câu hỏi: “Vậy Hoàng Tuyền động thiên còn có thể cứu không?”

“Chờ người một ngày nào đó thành Thiên Tiên hẵng nói tới cứu cái thế giới động thiên này.”

Thiên Tiên?

Hay là quên đi, ngay cả Động Hư cũng khó khăn như vậy, chứ đừng nói là Thiên Tiên, đoán chừng chờ ngày nào đó thiên đạo sửa chữa phục hồi mới có khả năng đó.

Một người một chùy vừa nói chuyện phiếm, vừa gấp rút lên đường, rất nhanh đã đến Mộc Hoang thành.

Xa xa, Cố Dương đã phát hiện ra một người quen, hấn chào hỏi từ xa: “Hàn Phong.”

Người nọ cả người được bao phủ trong hắc bào, tản ra khí tức hỗn loạn và điên cuồng, chính là Hàn Phong đã tiếp xúc lần trước, lần trước hấn gần như không khống chế được, không ngờ rằng còn có thể kiên trì đến bây giờ.

Hàn Phong nhìn thấy hấn, khí tức hỗn loạn trên người trở nên hỗn loạn hơn: “Người không thay đổi chút nào.”

Cố Dương cười nói: “Người cũng vậy.”

Đột nhiên, Cự Linh chùy ở trong đầu hấn nói: “Ôi, là Hồ Trung Kiên Khôn kiếm của Liệt Thiên kiếm phái, không ngờ cũng có truyền nhân ở Hoàng Tuyền động thiên?”

Cố Dương từng thấy Hàn Phong ra tay, vũ khí hấn dùng là một cái hồ lô, nghe ý tứ của Cự Linh chùy thì môn kiếm pháp này dường như rất có lai lịch.

Hấn nói: “Mộc Hoang đạo nhân đã chết, các người phải sớm tính toán.”

Hàn Phong không có bất kỳ phản ứng gì đối với tin tức về cái chết của Hoang Mộc đạo nhân, tựa như thờ ơ, hấn đã gặp qua cái chết nhiều rồi, sớm đã không bởi vì người nào đó tử vong mà trong lòng có bất kỳ gợn sóng nào.

Sau khi Cố Dương nói cho hấn biết tin: “Ta phải đi.”

“Chờ một chút.”

Hàn Phong ném qua một thứ, đó là một thanh kiếm nhỏ màu bạc: “Cho ngươi.”

Cố Dương tiếp nhận lấy, cảm thụ kiếm ý mơ hồ truyền đến trong đó thì ngân ra: “Đây là?”

“Tiếp tục sống!”

Hàn Phong bỏ lại những lời này, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Cố Dương nhìn bóng lưng hắn, trong lòng có chút phức tạp, chờ hắn biến mất ở cuối đường mới phi thân bay lên, bay về phía U Minh cốc.

“Được.”

Khi mô phỏng kết thúc, Cố Dương lựa chọn phân thưởng, nhìn thấy môn kiếm pháp vô cùng thần kỳ kia, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Không bao lâu sau hắn đã tới U Minh cốc.

Cánh cửa rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên nằm ngay tại đây.

Cố Dương không dừng lại, một mạch bay vào Vạn Tịch lâm, một lần nữa lao vào huyết động kia.

“Lại nữa?”

Cự Linh chùy ở trong đầu hắn hô to một tiếng, hắn lại mất điếc tai nghe.

Hắn rất nhanh đã tiến vào trong đám quỷ vật kia.

Hai ngày sau.

Trên bầu trời Vạn Tịch lâm xuất hiện ba bóng người mặc đạo bào màu xám tro, một trong số đó chính là Mộ Dung Kiệt.

Hắn cung kính nói với lão giả cầm đầu: “Đường trưởng lão, chính là nơi này.”

Thân hình Đường trưởng lão cao to, trên mặt đầy nếp nhăn, một con mắt có đồng tử dọc màu xám tro, hiện ra ánh sáng khiếp người: “Ngươi nói người ngoại vực kia ở ngay dưới đây?”

Mộ Dung Kiệt nói: “Đúng vậy, người này thực lực cực mạnh, còn có hai con yêu thú thực lực Nguyên Anh kỳ, một là thần thú Phượng Hoàng trong truyền thuyết, con còn lại hẳn là Thông Thiên Thần Viên. Mộc Hoang đạo nhân một mình đối đầu, đã bị hắn giết chết.”

Vẻ mặt Đường trưởng lão không có bất kỳ biến hóa gì, thản nhiên nói: “Mở ra!”

Hiển nhiên là có sự tự tin tuyệt đối với thực lực của mình.

Mộ Dung Kiệt phóng thích một pháp thuật, trước mặt xuất hiện một lối vào.

Đường trưởng lão trầm giọng nói: “Mọi người cẩn thận một chút.” Nói xong thì thả một pháp bảo ra, bảo vệ quanh thân rồi mới đi vào bên trong. Hai người phía sau cũng làm theo, phóng pháp bảo ra, đi theo vào.

“Hả?”

Vừa tiến vào lòng đất, Đường trưởng lão lập tức phát ra một tiếng ngạc nhiên: “Vì sao nơi này ngay cả một quý vật cũng không có?”

Với tu vi của hắn, thần thức có thể bao trùm phạm vi trăm dặm.

Trong cảm ứng của hắn, trăm dặm xung quanh lại không có một quý vật nào.

“Mộ Dung, không phải người nói quý vật bên ngoài đều tụ đến động này sao?”

“Cái này...”

Mộ Dung Kiệt cũng cực kỳ sửng sốt, hai ngày trước khi rời khỏi nơi này, quý vật chen chúc nhau đến, làm cho hắn dường như trải qua cử tử nhất sinh.

Nhưng hiện tại, trong toàn bộ động, ngay cả một quý vật cũng không có.

Đường trưởng lão nói: “Cái động phủ kia ở đâu, dẫn đường.”

...

Một lát sau, Mộ Dung Kiệt đã đưa bọn họ đến vị trí động phủ kia, vốn có động phủ như tiên cảnh, bên trong đã không còn sự sống.

Kỳ lạ thay, dọc đường bọn họ đi không gặp bất kỳ quý vật nào.

Về mặt ba người đứng ở cửa động phủ đều có chút kỳ lạ.

Quý vật của thế giới này cực kỳ mẫn cảm với linh khí, một khi phát hiện có linh khí sẽ trở nên điên cuồng, tụ họp về hướng có linh khí.

Cũng chính là bởi vì đặc tính này mà năm đó lúc mặt trời rơi xuống, tông môn của các đại môn phái đã bị tập kích đầu tiên.

Bởi vì nồng độ linh khí ở đó cao nhất.

Nơi này có một động phủ xuất hiện, đủ để khiến quý vật mấy ngàn dặm xung quanh đều bị thu hút tới, đây chắc chắn là một bữa tiệc thịnh soạn đối với chúng nó.

Chỉ trong hai ngày, quý vật không thể nào tản đi nhanh như vậy.

Hiện tại, hiện trường chẳng có lấy một quý vật.

Điều này quá bất thường.

Khó hiểu nhất chính là Mộ Dung Kiệt, ngày đó hấn tận mắt nhìn thấy quý vật chen chúc đến như thế nào, hấn lẩm bầm nói: “Sao lại như thế này? Quý vật đâu?”

“Chỉ có một lời giải thích.”

Đường trưởng lão đột nhiên mở miệng, biểu cảm trên gương mặt vô cùng kỳ lạ: “Người ngoài vực kia đã giết chết hết tất cả quý vật.”

Cả hai đều choáng váng khi nghe hấn nói vậy.

Mộ Dung Kiệt thất thanh nói: “Làm sao có thể như vậy?”

Nhiều quý vật như vậy, cho dù là Hóa Thần kỳ cũng rất khó giết sạch toàn bộ đi!

Đường trưởng lão nói: “Nếu người kia đến từ ngoại vực thì không có gì là không có khả năng. Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Mộc Hoang thành.”

Đường trưởng lão không chút do dự xoay người rời đi: “Ba người chúng ta về sau sẽ ở lại Mộc Hoang thành.”

Mộ Dung Kiệt biết, hắn muốn chờ nam tử tên Cố Dương kia, nhưng lại nhin không được nói: “Nếu người nọ vẫn không xuất hiện thì sao?”

“Vậy thì cứ tiếp tục đợi.” Đường trưởng lão quả quyết nói.

Chương 424: Chuyện (2)

Có một câu mà hắn không có nói ra, chỉ có đợi người kia rời đi theo người đó rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên mới là con đường sống duy nhất của Tứ Thiên minh.

...

.....

Lúc này, trong U Minh cốc.

“Người hắn là biết, không bao lâu nữa, khu vực này lại xuất hiện quỷ vật mới, người đang uống phí công sức.”

Cự Linh chùy nói với vẻ tàn khốc.

Cố Dương nhìn về phía Mộc Hoang thành, nói: “Ta sẽ còn trở lại.”

Nói xong thì lập tức kích hoạt chìa khóa trong tay, cất bước rời đi, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa đã đến Thiên Phương sơn.

“Nơi này là... nhân gian? Chìa khóa cửa động thiên ở trong tay người sao?”

Giọng nói Cự Linh Chùy cực kỳ kích động, nguyên thân của Cố Dương cũng bị chấn động đến choáng váng.

“Nhỏ giọng một chút.”

Cố Dương oán giận nói, dùng sức vỗ vỗ đầu.

“Năm đó, thiên đạo sụp đổ, chủ nhân lo lắng tương lai tai họa Minh Hà sẽ lan đến nhân gian nên phong tỏa cửa động thiên. Từ đó về sau, Hoàng Tuyền động thiên chỉ có vào không có ra. Chỉ có người có được chìa khóa của cửa động thiên mới có thể rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên.”

“Thì ra người chính là truyền nhân chủ nhân lựa chọn.”

Chẳng được La Khôn làm thế nào cũng không thể trở về.

Cố Dương giật mình, thì ra là cửa động thiên bị phong tỏa.

“Không ổn rồi, ta không có cách nào chống đỡ sự bào mòn của thời gian. Ta phải tiến vào ngủ say, tạm...”

Cự Linh chùy ở bên trong im bật, ngay cả chữ “biệt” kia còn chưa nói hết.

“Không phải chứ, này, ta còn có rất nhiều chuyện chưa hỏi.”

Cố Dương kêu vài tiếng, mặc kệ hấn gọi thế nào thì cây chùy cũng không có phản ứng.

Sớm biết thế đã không vội rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên rồi.

Ai có thể ngờ, sau khi Cự Linh chùy đi tới Đại Chu, ngay cả một phút cũng không chịu nổi.

Sự bào mòn của thời gian, nghĩa là sao?

Ngay lúc hấn đang khó hiểu, một âm thanh vang lên: “Cố Dương, giao chìa khóa của cửa động thiên ra đây.”

Trên bầu trời xuất hiện một cái lưới khổng lồ, còn to lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với cái lưới mà La Diêu Vũ khổng chế lúc đó.

Cố Dương ngẩng đầu nhìn thì thấy mấy người vây quanh hấn, người cầm đầu rõ ràng là một cường giả Bất Lộ cảnh.

“La Húc.”

Trong lời đồn rằng, vị lão tổ La gia kia giống như Thẩm Vận của Thẩm gia, Tào Kinh của Tào gia, đều là lão quái vật sống một ngàn năm.

Lúc mà hắn tới đây mấy ngày trước, cường giả Bất Lộ cảnh này không có ở đây.

Giờ đã ở bên ngoài canh giữ hắn.

Cố Dương nói: “Tránh ra, ta đang vội.”

La Húc đã dần già đi, thoát nhìn giống như một lão đầu gân đất xa trời, nếp nhăn trên mặt đã chạy xệ xuống, dường như không nhìn thấy mắt.

Hắn sâu xa nói: “Đây là một món pháp bảo thuần dương tên là Thiên La võng. Phượng Vũ đao trong tay người không có khả năng chém nát pháp bảo này.”

“Ta không muốn đối địch với người, chỉ cần người giao ra chìa khóa của cửa động thiên, ta sẽ thả người đi.”

Cố Dương cười lạnh một tiếng: “Vậy sao?”

Hắn phóng lên trời rồi dùng Cự Linh chùy trong tay đâm vào cái lưới kia.

Chỉ nghe được một tiếng “răng rắc” vang lên, cái lưới kia ngay cả một giây cũng không chống đỡ được, sụp đổ trong nháy mắt.

Nguyên linh của Cự Linh chùy tuy rằng đã rơi vào ngủ say, thế nhưng nó chính là một linh bảo địa giai, cho dù hắn chỉ có thể kích hoạt được một chút sức mạnh thì cũng có thể dễ dàng đánh nát pháp bảo thuần dương kia.

Hai cấp độ chênh lệch quá xa.

“Cái gì?”

Sắc mặt La Húc lập tức biến đổi, lại không kịp phản ứng đã bị Cự Linh chùy mạnh mẽ đánh trúng, hừ cũng không hừ một tiếng đã hóa thành cát bụi.

“Ừm?”

Sau khi Cố Dương giết chết hắn, không có dấu hiệu dừng lại nào mà dùng tốc độ nhanh nhất bay đi.

Bởi vì hắn đã nhận thấy được một cửa không gian đang hình thành.

La gia là thủ hạ của Tam Thánh môn, cho dù chủ nhân Hồng Lôu có thể che đậy cảm ứng của Triều Dương Đại Thánh, nhưng không ngăn nổi hấn trực tiếp đưa tới cửa.

La gia biết hấn ở chỗ này, Triều Dương Đại Thánh nhất định cũng biết.

Cho nên, hấn không muốn dây dưa nhiều với La gia, tranh thủ thời gian chạy trốn.

Chỉ là đã bay đi rất xa mà hấn chậm chạp không thấy hệ thống nhắc nhở nói nhận được năng lượng.

“Không ngờ hấn vẫn chưa chết.”

Cố Dương khá ngạc nhiên, không có hệ thống nhắc nhở, có nghĩa là người không chết.

Không hổ là lão quái vật sống hơn một ngàn năm, không dễ dàng giết như vậy.

Hấn ít nhiều có chút tò mò, La Húc dùng thủ đoạn gì để sống sót.

Tò mò thì tò mò, tốc độ của hấn không hề chậm lại chút nào mà dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía Thần Đô.

Hấn vừa mở hệ thống ra, chỉ thấy số dư phía trên biến thành hai ngàn năm trăm sáu mươi ba điểm.

Đây là thu hoạch của hấn lần này.

Vì tiêu diệt quỷ vật trong huyết động nên hấn tốn thêm hai ngày, thu hoạch cũng không nhiều, khi quỷ vật được xếp chồng lên nhau thì hệ số nguy hiểm tăng vọt.

Đánh lộn không khác gì muốn chết, chỉ có Phượng Hoàng chân hỏa mới có thể tiêu diệt bọn chúng, tiêu hao quá lớn.

Hấn phải không ngừng dựa vào mô phỏng để khôi phục lại pháp lực.

Hai ngày cuối cùng, ngoại trừ đi chi phí, năng lượng thu được tổng cộng cũng chỉ có mấy trăm điểm mà thôi.

Nhưng hai ngàn năm trăm điểm chắc cũng đủ rồi.

Bước tiếp theo chính là tìm một chỗ nào đó để đột phá Bất Lộ cảnh.

Thiên Phương sơn.

Sau khi Cố Dương đập vỡ pháp bảo thuần dương Thiên La võng bằng một chùy, bốn người Pháp Lực cảnh ở đây đồng thời phun ra một ngụm máu.

Mặc kệ là pháp bảo gì thì cũng đều cần pháp lực mới có thể phát huy được uy lực của nó.

Vì để trấn áp Cố Dương, ngoại trừ lão tổ La Húc của La gia này ra, cuối cùng bốn vị Pháp Lực cảnh cũng cùng nhau ra tay, vốn tưởng rằng có thể một lưới bắt gọn hẳn.

Kết quả, Cố Dương vền vẹn chỉ một chùy đã phá vỡ pháp bảo Thuần Dương không thể phá vỡ, lão tổ La Húc bị đập tan xương nát thịt.

Bốn người Pháp Lực cảnh cũng bị cản trở, bị thương ở mức độ khác nhau.

“Lão tổ...” Bọn họ nhìn thấy cảnh lão tổ chết, mắt cả đám đều muốn nứt ra.

Nếu lão tổ chết sẽ là đả kích trí mạng đối với La gia.

“Khụ khụ...”

Đột nhiên, phía sau truyền đến một trận tiếng ho khan, giọng nói La Húc vang lên: “Yên tâm, ta vẫn chưa chết được.”

Chương 425: Nó đến rồi

Bốn người xoay lại nhìn thì thấy lão tổ không biết từ khi nào xuất hiện ở phía sau bọn họ, dáng vẻ run rẩy, thoạt nhìn còn già nua hơn so với vừa rồi.

Bọn họ thật sự là vừa sợ vừa mừng: “Lão tổ, ngươi không sao chứ?”

La Húc nhìn phương hướng Cố Dương biến mất, nói: “Không ngờ rằng, trên tay hẳn lại có một linh bảo, thất sách rồi.”

Linh bảo?

Lúc này bốn người mới biết vì sao Thiên La võng lại dễ dàng bị phá vỡ như vậy, thì ra cây chùy trên tay đối phương kia là một linh bảo.

Linh bảo cực kỳ trân quý, ở thời đại Thượng Cổ, chỉ có nhân vật cấp bậc Địa Tiên mới có thể có được.

Dù cho nguyên linh trong linh bảo tiêu tán thì uy lực của nó cũng vượt xa pháp bảo.

Chỉ là chỉ có Thiên Nhân cảnh mới có thể phát huy uy lực của linh bảo.

Linh bảo ở trong tay Bất Lộ cảnh, sức mạnh có thể phát huy hạn chế hơn so với pháp bảo mạnh.

Cây chùy trong tay Cổ Dương cũng không biết là loại gì, vì sao ở trong tay hắn lại có thể phát huy ra uy lực mạnh mẽ như vậy.

La Húc thu hồi ánh mắt, nói: “Thánh chủ sắp giáng lâm, các ngươi theo ta đi nghênh đón.”

“Vâng.”

...

.....

[Có muốn sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao bốn mươi điểm năng lượng.]

“Có.”

Cổ Dương vừa bay đi, vừa bắt đầu mô phỏng.

[Hai mươi hai tuổi, ngươi đã là Pháp Lực tam trọng, ngự thú sư cấp Truyền Kỳ.]

[Ngươi rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên, sau khi phá vỡ Thiên La võng của La gia thì nhanh chóng đi đến Đông Hải, thông qua truyền tông trận tới Thụy Cầm đại lục.]

[Không lâu sau, Triệu Dương Đại Thánh đuổi tới Thụy Cầm đại lục, thu hút ngự thú sư cấp Truyền Thuyết, Triệu Dương Đại Thánh không địch lại nên bị buộc phải lui bước.]

[Người bị một ngự thú sư cấp Truyền Thuyết bắt giữ, hóa thân thần thú bị bắt làm sủng thú, kết thành quan hệ đặc biệt.]

[Hai năm sau, Triệu Dương Đại Thánh mang theo hai Thiên Nhân khác quay trở lại Thụy Cầm đại lục, dấy lên một trận đại chiến.]

[Không lâu sau, ba vị Yêu Thánh dựa vào thực lực mạnh mẽ, công đánh vào Thú Thần điện. Sau đó, không bao giờ đi ra.]

[Người ở lại Thụy Cầm đại lục dốc lòng khổ tu, năm năm sau, cường giả Thiên Nhân của Dao Trì tiên cung đánh tới, khiến ngự thú sư liên tiếp tháo chạy.]

[Người được ngự thú sư Truyền Thuyết kia dẫn đến Thú Thần điện.]

[Một năm sau, Dao Trì tiên cung tấn công Thú Thần điện. Thú Thần điện lại bày ra sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, đánh chết hết kẻ địch xâm phạm. Sau đó, Triệu Dương Đại Thánh hiện thân rồi mang người đi.]

[Một năm sau, người khô kiệt căn nguyên mà chết ở Đào Nguyên thiên. Hưởng thọ ba mươi hai tuổi.]

Lại xuất hiện biến số.

Cố Dương hơi kinh ngạc, lần này, Thụy Cầm đại lục lại có thể chiến thắng được kẻ xâm lược Dao Trì tiên cung, hơn nữa còn là tiêu diệt.

Mấu chốt trong đó rất hiển nhiên chính là ba vị Yêu Thánh của Tam Thánh môn, sau khi bọn họ xâm nhập Thú Thần điện đã xảy ra chuyện gì?

Kể ra thì Thụy Cầm đại lục trước kia tên là Bồng Lai thiên, là thánh địa của Yêu tộc, ba vị Yêu Thánh kia rất có thể là chiếm được cơ duyên gì đó nên tu vi có tiến bộ lớn.

Hoặc là nói, Thú Thần điện kia chính là một kỳ bảo uy lực cường đại, giống như Trấn Yêu tháp, mà ba vị Yêu Thánh đã kích hoạt kỳ bảo này.

Cố Dương nhanh chóng hiểu rõ được các điểm mấu chốt của các vấn đề bên trong.

Mô phỏng lần này, hẳn có được thời gian gần mười năm. Đã rất tốt rồi.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ một trong những điều sau.]

[Một, cảnh giới võ đạo năm ba mươi một tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo năm ba mươi hai tuổi.]

[Ba, bài học cuộc sống năm ba mươi hai tuổi.]

“Ta chọn hai.”

Trong đầu Cố Dương tức khắc xuất hiện rất nhiều kinh nghiệm và tri thức võ đạo.

Trong này, quan trọng nhất chính là thứ lĩnh ngộ được từ trong “Thái Huyền thiên thư”, cũng chỉ có thông qua tìm hiểu môn công pháp tu tiên Thượng Cổ này, hẳn mới có thể tìm ra một con đường tương lai.

Không lâu sau, cuối cùng hẳn cũng đã hoàn thành việc sắp xếp lĩnh hội mười năm qua.

“Còn chưa đủ, lại lần nữa!”

...

.....

Tiếp đó, Cố Dương lần lượt mô phỏng.

Đến lần mô phỏng thứ mười, hẳn đột nhiên cảm nhận được tim đập nhanh một phen nên bèn hiểu được: “Nó đến rồi!”

Rốt cuộc Triều Dương Đại Thánh của Tam Thánh môn kia vẫn giáng lâm đến nhân gian.

Lúc này, khoảng cách với Đông Hải đã không còn xa.

“Lại lần nữa!”

Lúc này, hẳn đã không có bất kỳ đường lui nào, nếu không muốn chết thì nhất định phải nâng tu vi lên trước khi Triều Dương Đại Thánh đuổi kịp.

Có lẽ đến Bất Lộ cảnh còn có sức lực đánh một trận.

...

.....

Thiên Phương sơn.

Một vòng xoáy khổng lồ được hình thành, một bóng người đi ra từ trung tâm vòng xoáy.

Bên cạnh, La Húc dẫn theo bốn tộc nhân Pháp Lực cảnh đồng loạt quỳ xuống, cúi đầu: “Bái kiến thánh chủ.”

Bóng người kia cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn họ một cái mà nhìn về phía đông, cũng không biết hẳn làm thế nào mà mới bước một bước đã biến mất không thấy đâu nữa.

Chốc lát sau, năm người La Húc mới đứng dậy khỏi mặt đất, bốn vị Pháp Lực cảnh toát hết mồ hôi.

Ở trước mặt một cường giả Thiên Nhân cảnh, bọn họ cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có.

...

Lúc này, Thần Đô.

Bên trong Hồng Lâu không đáng chú ý kia, nam tử ngồi xếp bằng trên bờ đoàn mở mắt ra, lông mày hơi nhíu lại, lẩm bẩm nói: “Đúng là làm càn.”

Lúc này, bóng dáng nho nhỏ ngoài cửa xông vào, hét lên: “Lão sư, không hay rồi. Có cường giả Thiên Nhân cảnh xâm nhập nhân gian.”

Nam tử nói: “Ta biết rồi.”

Tiểu nữ hài lo lắng hỏi: “Lão sư, làm thế nào bây giờ?”

“Trời sập xuống, tự khắc có người giỏi chống đỡ.” Nam tử nói một câu, lại nhắm mắt lại.

Tiểu nữ hài thấy hẳn lại thờ ơ, dậm chân một cái, tức giận rời đi.

...

.....

Văn viện, trong không gian kỳ dị kia.

Trong tiểu viện, viện trưởng vẫn nằm trên ghế dài, nhìn vào quyển sách kia.

Cao Phàm cầm một cái cốc, đang hí hục làm việc.

Đột nhiên, toàn bộ không gian rung chuyển. Cao Phàm không đứng vững, suýt chút nữa ngã xuống.

“Viện trưởng, xảy ra chuyện gì vậy?”

Ánh mắt viện trưởng không rời khỏi quyển sách, nói: “Vị Cố tiểu huynh đệ kia của ngươi gặp rắc rối rồi.”

Cao Phàm vừa nghe thì trong lòng lộ bộ một chút, hỏi: “Rắc rối đến mức nào?”

“Còn rắc rối hơn cả ngươi.”

“Tam Thánh môn?”

“Ừm.”

“Viện trưởng...”

“Không ai có thể giúp hắn.”

Chương 426: Phong Thần cốc

Cao Phàm trầm mặc, qua một hồi lâu lại vác cốc lên lần nữa, yên lặng làm việc.

...

.....

Lạc châu.

Lạc vương phủ, đây là vương phủ độc nhất vô nhị của Đại Chu, có được quyền thế chí cao vô thượng.

Tất cả mọi người đều biết, chỉ cần Lạc vương phủ còn ở đây một ngày thì giang sơn Triệu gia sẽ vững như thái sơn.

Trong không gian bí ẩn nào đó, một nam tử trẻ tuổi cả người ngâm mình trong một cái ao xanh biếc, lúc hô hấp, tất cả không khí xung quanh đều tuôn vào trong cơ thể hắn.

Đột nhiên, toàn bộ không gian khẽ chấn động.

Nam tử mở mắt ra, một lát sau lại nhắm mắt lại lần nữa, tiếp tục hít vào thở ra, giống như chưa có gì xảy ra.

...

.....

“Nhanh thật!”

Cố Dương trong bóng tối cảm nhận được mình bị một ý nghĩ khóa chặt.

Đôi phương đang không ngừng tới gần với tốc độ cực nhanh, giống như đang dịch chuyển tức thời.

“Lại lần nữa.”

Hắn lại mở mô phỏng một lần nữa, đây là lần thứ mười tám.

“Còn thiếu một chút.”

Sau khi nhận được phần thưởng, hắn cảm thấy mình đang đến gần đáp án đó, thời điểm này chỉ còn thiếu một cơ hội.

Lúc này, hắn kia đã tới Đông Hải.

Một lát sau, hắn đi tới chỗ truyền tống trận.

“Xem ra vẫn phải tới Thụy Cầm đại lục một chuyến.”

Cố Dương bước vào truyền tống trận, trời đất bỗng chốc quay cuồng, người biến mất tại chỗ, đến một cái thế giới động thiên khác.

Bồng Lai thiên!

Góc đông nam của Thụy Cầm đại lục, Phong Thần cốc.

Nơi này là một trong mười cấm địa của đại lục, cực kỳ nguy hiểm, cho dù là ngự thú sư Truyền Kỳ cũng không dám tùy tiện bước vào.

Trước mắt được biết, bên trong Phong Thần cốc có ba sinh vật siêu phàm Đồ Đằng cấp.

Trong đó nổi tiếng nhất là Kim Bằng Điều. Lúc ban đầu, sinh vật phong hệ siêu phàm này được coi là hóa thân của Phong Thần, mà đây cũng là nguồn gốc của cái tên Phong Thần cốc này.

Hôm nay, Phong Thần cốc vốn ít người lui tới lại có ba bóng người đến.

Đó là hai nam một nữ, dùng thủ đoạn nào đó che dấu đi khí tức, trốn ở bên ngoài một sơn cốc nào đó.

Bốn phía sơn cốc này hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả tiếng côn trùng kêu hay tiếng chim hót cũng không có.

Ba người đều nhìn về sơn cốc phía trước, đang dùng kết nối tư duy để trao đổi với nhau.

“Hai người đến Phong Thần cốc vào lúc này có mục đích gì, tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ. Ta cũng sẽ không giấu diếm, Kim Bằng Điều sắp đẻ trứng, nhưng với thực lực của nó, cho dù vừa mới đẻ trứng xong thì chúng ta cũng tuyệt đối không thể chiến thắng được. Chúng ta chỉ có liên thủ mới có một cơ hội.”

Người nói chuyện tên là Phùng Kỳ, là phó viện trưởng của một học viện Bắc Phương đế quốc, ngự thú sư Truyền Kỳ đỉnh cấp, thanh danh hiển hách.

Vẻ mặt người kia lạnh như băng, ngôn từ ngắn gọn: “Không cản trở, tự dựa vào bản lĩnh.”

Người này tên là Khâu Niệm Trung, đến từ liên minh Phương Nam, đồng thời cũng là ngự thú sư Truyền Kỳ đỉnh cấp, danh tiếng không dưới Phùng Kỳ.

Hai người nhìn về phía nữ tử kia, nàng mặc váy dài màu tím, đầu đội một chiếc vương miện thủy tinh, làn da trắng đến gần như trong suốt, đồng tử xanh biếc, môi khê mở: “Được.”

Nữ nhân này là Băng Tuyết nữ vương danh tiếng lẫy lừng, đến từ Tây Thụy quốc của cực tây, là kẻ thù truyền kiếp với Bắc Phương đế quốc.

Nàng và Phùng Kỳ đương nhiên là nhìn nhau không vừa mắt, nếu không phải vì muốn đoạt được trứng của Kim Bằng Điều thì đã sớm đánh nhau rồi.

Thụy Cầm đại lục chỉ có bốn mươi bảy loại thú được công nhận đẳng cấp trưởng thành ở Đồ Đằng cấp.

Kim Bằng Điều chính là một trong số đó.

Đối với ngự thú sư Truyền Kỳ, muốn tiến thêm một bước để trở thành ngự thú sư Truyền Thuyết, con đường duy nhất chính là thu phục một con sủng thú cùng đẳng cấp Đồ Đằng cấp.

Đẳng cấp trưởng thành của sủng thú chính là giới hạn cấp bậc cuối cùng mà nó có thể đạt tới.

Từ xưa đến nay, cũng chỉ có ngự thú sư Chi Thần kia mới có thể đột phá giới hạn này.

Ba người ở đây đều là ngự thú sư Truyền Kỳ đỉnh cấp, nhưng vẫn không có cách nào tiến thêm một bước nữa.

Bởi vì sủng thú Đồ Đằng cấp chỉ có thể gặp mà không thể cầu, một khi xuất hiện một con, thậm chí nó có thể gây ra chiến tranh giữa hai quốc gia.

Bọn họ thông qua con đường tắt của mình biết được Kim Bằng Điều sắp đẻ trứng, mới mạo hiểm đến đây.

Kim Bằng điều là sinh vật siêu phàm Đồ Đằng cấp, sinh ra ấu thú, đẳng cấp trưởng thành đương nhiên cũng là Đồ Đằng cấp.

Nếu có thể có được một quả trứng, thu làm sủng thú, chờ nó trưởng thành sẽ có hy vọng trở thành ngự thú sư Truyền Thuyết.

Chỉ là Kim Bằng Điều cũng không dễ chọc.

Trong lịch sử, không phải không có ngự thú sư Truyền Thuyết từng có chủ ý với nó, cuối cùng đều là tay không trở về.

Ba người đều biết, chuyện này cực kỳ nguy hiểm, đánh nhau ở đây là chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Cho nên cho dù là thù hận có lớn hơn nữa, cũng chỉ có thể tạm thời buông xuống.

Hết thầy đợi đến khi Kim Bằng điều đẻ trứng xong rồi nói sau.

Giống như Khâu Niệm Trung nói, đến lúc đó, mỗi người đều tự dựa vào bản lĩnh.

Đột nhiên, Phùng Kỳ nói: “Nghe nói Mục Quân cũng ở Phong Thần cốc.”

Nghe được cái tên Mục Quân này, vẻ mặt hai người đều có chút biến hóa.

Danh tiếng của Mục Quân rất lớn, tuy rằng chỉ là Truyền Kỳ, nhưng cũng không dễ chọc.

Người này được xưng là “Huyền Thuật Chi Vương”, có một con sủng thú Huyền Ngọc Điệp, phóng thích huyền thuật, làm cho người ta khó lòng phòng bị, không ít Truyền Thuật đỉnh cấp đã từng chịu thiệt thòi từ chỗ hắn.

Phùng Kỳ chủ động nói ra tình báo Mục Quân ở Phong Thần cốc, cũng không phải hắn không vụ lợi.

Hắn từng bị Mục Quân đùa giỡn một phen, chịu một lần thiệt thòi lớn nên hận hắn thấu xương, hắn cũng không muốn lúc này đây lại bị tên hỗn đản kia được lợi.

Để cho hai người trước mắt biết sự tồn tại của Mục Quân, bọn họ sẽ sinh lòng phòng bị.

Nếu Mục Quân thật sự dám xuất hiện thì sẽ có thể cho hắn một bất ngờ.

Phùng Kỳ nghiên cứu Băng Tuyết nữ vương rất sâu, hắn biết sủng thú của nàng hắn là có thể khắc chế con Huyền Ngọc Điệp kia, chỉ cần phá vỡ huyền thuật đáng ghét kia, một con Đại Địa Chi Hùng căn bản không đáng sợ.

Đột nhiên, trong sơn cốc kia bộc phát ra một cỗ sức mạnh mạnh mẽ, trong lúc nhất thời, trời đất vì đó mà biến sắc.

Ba ngự thú sư Truyền Kỳ đỉnh cấp đều cảm thấy một cỗ áp lực khủng bố, giống như sóng biển áp tới, làm cho bọn họ có một loại cảm giác đang ở trong biển rộng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp.

Chương 427: Phong Thần cốc (2)

Sức mạnh của con Kim Bằng Điều này quá khủng bố.

Bắt đầu rồi!

Vẻ mặt Phùng Kỳ căng thẳng.

Hai người bên cạnh cũng đều im lặng chuẩn bị tốt.

...

Ầm ầm!

Cuối cùng, một tia sét lớn bổ vào trong sơn cốc, luồng khí tức khủng bố kia thoáng cái trở nên suy yếu đi rất nhiều.

“Sinh rồi!”

Ba ngự thú sư Truyền Kỳ đỉnh cấp đang muốn xuất thủ thì đột nhiên xảy ra dị biến, một bóng người từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đáp vào trong sơn cốc.

Không ổn!

Phùng Kỳ biến sắc, hẳn không quan tâm suy nghĩ kỹ người nọ xuất hiện như thế nào, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất, tuyệt đối không thể để trúng Kim Bằng điều bị người khác đoạt đi.

Hắn không chút do dự ra tay, sủng thú đã chuẩn bị từ lâu bay ra, đnhg tới hướng bóng người kia.

Đó là một con Thiểm Điện Điều Bá Chủ cấp, nổi tiếng với tốc độ, phải gọi là nhanh như chớp. Trong khoảng cách ngắn, tốc độ của nó còn nhanh hơn cả chim đại bàng.

Đây cũng là sức mạnh giúp hắn dám đến đoạt trứng của Kim Bằng Điều.

Khâu Niệm Trung cũng có ý nghĩ như vậy, dường như ra tay cùng lúc.

Sủng thú của hắn là một con Âm Hắc Song Đầu Khuyển, hệ hắc ám, có thể dung nhập vào trong bóng tối, đến và đi không để lại dấu vết, giết người một cách vô hình.

Chỉ có Băng Tuyết nữ vương không thả súng thú ra.

Khi nàng nhìn thấy cách người kia xuất hiện, đồng tử hơi co rụt lại.

Người nọ đột nhiên xuất hiện, rõ ràng là vượt qua không gian đến đây.

Sư phụ của nàng từng nói cho nàng biết, ở Phong Thần cốc có một truyền tống trận, có thể đi tới một thế giới khác.

Thế giới đó được gọi là nhân gian.

Chẳng qua nhân gian vô cùng nguy hiểm, không đến ngụ thú sư Truyền Thuyết, tuyệt đối không thể mạo hiểm đến nhân gian.

Người trước mắt đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ đến từ nhân gian sao?

Băng Tuyết nữ vương vừa nghĩ đến đây thì đã nhìn thấy hào quang chợt lóe lên, một con thần điêu cả người tắm trong lửa, còn có một con viên hầu có bộ lông màu vàng xuất hiện.

Hai sinh vật siêu phàm này rõ ràng đều là Bá Chủ cấp.

Chỉ là trước đó chưa bao giờ thấy một loài như vậy.

Không đúng, con thần điêu kia có chút giống Bất Tử Minh Hoàng ở Địa Ngục cốc kia, nhưng bản chất hoàn toàn khác biệt.

Con hỏa điêu trước mắt này, thần thánh mà thánh thiện, giống như hiện thân của vẻ đẹp, làm sao có thể là cùng một giống loài với Bất Tử Minh Hoàng tà ác kia được.

Giữa lúc Băng Tuyết nữ vương đang chấn động, hỏa điêu và kim mao viên hầu đã ngăn được Thiểm Điện Điêu và Âm Hắc Song Đầu Khuyển.

Sau đó, ngăn chặn chúng trong nháy mắt.

“Sao có thể như vậy được?”

Nàng không thể che giấu sự khiếp sợ trong lòng mình.

Bất kể là Thiểm Điện Điêu, hay là Hắc Âm Song Đầu Khuyển, đều là bá chủ đứng đầu, cấp độ rõ ràng cao hơn con hỏa điêu

và con kim mao viên hầu kia, nhưng lúc đánh nhau lại không phải là đối thủ, ngược lại còn rơi vào thế hạ phong.

Điều này có nghĩa là hai sinh vật siêu phàm này, đẳng cấp trưởng thành tăng trưởng cực cao, rất có thể đều là Đò Đẳng cấp.

Người kia lại có hai sinh vật siêu phàm cấp bậc trưởng thành ở Đò Đẳng cấp!

Grào...

Đúng lúc này, trong sơn cốc, Kim Bằng Điều vừa mới đẻ trứng nhìn thấy có người dám tới gần, lúc này giận dữ, phát ra một tiếng kêu phẫn nộ.

Chỉ thấy một lưỡi phong nhận đáng sợ chém về phía bóng người kia.

Kim Bằng Điều chính là sinh vật hệ phong siêu phàm đứng đầu thế giới này, uy lực phong nhận này khủng bố đến cực điểm.

Sắc mặt Băng Tuyết nữ vương tái mét.

Kim Bằng Điều vừa mới đẻ trứng mà còn có sức mạnh mẽ như vậy.

Phong nhận trong nháy mắt đã tới chém lên người người kia.

Hấn xong đời rồi...

Băng Tuyết nữ vương đã có thể dự đoán được kết quả của người kia, dưới phong nhận, bị chém ngang thành hai đoạn.

Nếu hai sinh vật siêu phàm kia không bị Thiểm Điện Điều và Âm Hắc Song Đầu Khuyển quần lấy, chưa chắc hẳn không thể ngăn cản phong nhận này.

Thế nhưng, giờ đã muộn rồi.

Người này chết, hai con sinh vật siêu phàm kia sẽ biến thành vật vô chủ.

Băng Tuyết nữ vương cũng không khỏi có chút động lòng, đối phó với sinh vật siêu phàm Bá Chủ cấp, dù sao cũng tốt hơn đi trêu chọc một con Kim Bằng điều Đò Đẳng cấp.

Đúng lúc này...

Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, chỉ thấy nam tử trên không trung kia cầm trong tay một thanh đao, lại dựa vào sức mạnh của bản thân, cứng rắn ngăn cản phong nhận kia.

Sao có thể như vậy được?

Băng Tuyết nữ vương thầm chấn động.

Sau khi bước vào truyền tống trận, trời đất quay cuồng một phen, Cố Dương lập tức xuất hiện ở một sơn cốc xa lạ.

Hắn còn chưa đáp xuống đất đã nhận ra có gì đó không đúng.

Bên cạnh có một luồng khí tức khủng bố đến cực điểm, rõ ràng là một cường giả Thiên Nhân.

Kim Bằng Điều!

Hắn đã biết được là sau khi tới bên này sẽ gặp phải một trận ác chiến từ kết quả mô phỏng.

Hắn còn chưa thấy rõ dáng vẻ của con Kim Bằng Điều kia đã cảm nhận được mấy luồng sát ý, hắn không chút do dự thả hóa thân Phượng Hoàng và hóa thân Thông Thiên Thần Viên ra, ngăn cản hai con sủng Bất Lậu cảnh kia.

Ngay sau đó, Cố Dương cảm giác bị một đạo thần thức đáng sợ nhắm tới, trước tiên lấy Huyền Quang tráo ra, hắc sắc quang mang bao phủ toàn thân.

Một khắc sau, một lưỡi phong nhận cực lớn phóng về phía hắn, đây là năng lượng thuần túy ngưng tụ thành, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

Nó còn đáng sợ hơn so với phi kiếm của cường giả Nguyên Anh ở Thủy Nguyệt động thiên.

Ầm!

Pháp bảo Huyền Quang tráo trong nháy mắt bị phá vỡ, sức mạnh của lưỡi phong nhận không hề giảm sút chém về phía hắn.

Phượng Vũ đao trong tay hấn chắn ở phía trước. Giây phút tiếp theo, hấn cảm nhận được một sức mạnh khổng lồ vọt tới, đánh hấn bay ra xa hơn mười thước, khiến hấn mãi mới miễn cưỡng ổn định được cơ thể.

“Thật đáng sợ!”

Đây là lần đầu tiên hấn giao thủ với cường giả cấp bậc Thiên Nhân ở trong hiện thực, loại thực lực này đúng là khủng bố đến cực điểm, không phải thứ mà hiện tại hấn có thể ngăn cản.

“Tốt nhất là chạy thôi.”

Cố Dương đã sớm biết gặp phải chuyện gì từ trong mô phỏng.

Kim Bằng Điều đẻ trứng, ba ngự thú sư muốn tới cướp trứng của nó, hấn vừa khéo bị cuốn vào trong đó, bị tấn công từ cả hai bên.

Hấn không quan tâm đến trứng của Kim Bằng Điều.

Chương 428: Chém giết

Từ khi nó nở đến khi lớn lên, đạt đến cảnh giới mẫu thân của nó, không trên thời gian trăm năm thì không thể.

Hấn nào có nhiều thời gian như vậy.

Mấu chốt nhất chính là, thực lực sủng thú trưởng thành trong mô phỏng không cách nào kế thừa ở trong hiện thực, cho dù là hấn chọn cảnh giới, hay là kinh nghiệm, hay là bài học cuộc sống.

Sủng thú và hóa thân thần thú có bản chất khác nhau, nói trắng ra là hóa thân thần thú là hấn tu luyện “Cửu Thiên Ngự Thần Quyết” lấy được, sủng thú lại là những cá thể độc lập.

Trong mô phỏng, cho dù sủng thú trưởng thành đến Thiên Nhân cảnh, cũng không có cách nào mang về hiện thực.

Cho nên, hấn không có hứng thú đối với chuyện bồi dưỡng sủng thú từ đầu.

Cố Dương muốn đi, thế nhưng người khác lại không hề có ý định buông tha cho hấn.

...

Ba ngự thú sư Truyền Kỳ đỉnh cấp thấy Cố Dương ngăn cản được một đòn trí mạng của Kim Bằng Điều thì không khỏi bất ngờ.

Đặc biệt là Phùng Kỳ và Khâu Niệm Trung lập tức coi hắn là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất, sát ý trong lòng bùng lên.

Lúc này hắn vừa mới nhận một đòn của Kim Bằng Điều, nhìn dáng vẻ của hắn nhất định cũng không dễ chịu lắm, cho nên thừa dịp hắn suy yếu mà lấy mạng hắn.

Hai người ăn ý đồng thời ra tay, thả một con sủng thú khác ra.

Có thể trở thành ngự thú sư Truyền Kỳ đỉnh cấp, bình thường cũng sẽ không chỉ có một con sủng thú Bá Chủ cấp.

Chỉ là bọn họ bình thường rất ít khi thả con ngự thú thứ hai ra, mà thường giữ làm lá bài tẩy để sử dụng để tránh bị người nghiên cứu nhắm vào.

Giờ phút này, vì để giải quyết đối thủ cạnh tranh lớn nhất kia mà bọn họ lấy lá bài tẩy này ra.

Phùng Kỳ quát lên: “Băng Tuyết nữ vương, còn không ra tay?”

Băng Tuyết nữ vương vẫn chưa ra tay, đứng im ở đó khoanh tay đứng nhìn.

Nàng nghe thấy lời Phùng Kỳ nói, vẫn không có ý định ra tay, nói trắng ra là nàng và Bắc Phương đế quốc thù sâu như biển, do tình thế nên không động thủ với Phùng Kỳ đã là thỏa hiệp lớn nhất rồi.

Nàng tuyệt đối sẽ không liên thủ với người của Bắc Phương đế quốc.

Không thừa dịp này mà ra tay đánh lén Phùng Kỳ đã xem như là cực kỳ đạo nghĩa rồi.

...

“Muôn chết!”

Cố Dương vốn định rời đi nhưng không ngờ hai ngự thú sư kia còn không chịu buông tha, lại thả hai con sủng thú Bất Lộ cảnh ra.

Hóa thân Phượng Hoàng và Thông Thiên Thần Viên có dũng mãnh hơn nữa cũng không có khả năng lấy hai địch bốn, dù sao tu vi cũng thấp hơn so với người ta một hai bậc.

Nếu thật sự để cho hai con sủng thú kia đánh tới, bị bọn chúng quần lấy, con Kim Bằng Điều trong sơn cốc lại đánh thêm một lưỡi phong nhận thì hẳn không ngăn cản được.

Trong lòng Cố Dương bốc lên một luồng sát ý.

Nếu các ngươi đã muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho các ngươi!

Trong mắt hắn lóe lên quang mang kim sắc.

Hắn mượn thần thông của sủng thú chân chính - Kim Tinh thần viên.

Trong nháy mắt, trong mắt hai con sủng thú cũng lóe lên quang mang kim sắc. Chúng quay người lại, bay về hướng bên cạnh, thoát nhìn giống như là không hề phát giác.

Mà đồng tử của hai ngự thú sư kia cũng nhuốm một màu vàng kim, cùng sử dụng pháp thuật để tăng cường sức mạnh cho ngự thú, buff hết lớp này đến lớp khác trên người chúng.

Những pháp thuật này đủ để cho thực lực sủng thú tăng lên mấy lần.

Chỉ là bọn họ căn bản không phát hiện sủng thú của mình đã lệch khỏi mục tiêu, đang đánh nhau với không khí.

Cố Dương làm sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy, đao quang Phượng Vũ Đao vừa lóe lên đã chém xuống đầu hai người kia, không có trở ngại nào cả.

Vẻ mặt hai người kia mờ mịt, đến chết cũng không biết một đao trí mạng này từ đâu tới.

“Thần thông của Kim Tinh thần viên thật có ích.”

Cố Dương vô cùng ngạc nhiên, sử dụng một huyền thuật lại có thể dễ dàng giết chết hai ngự thú sư Bất Lộ cảnh.

Nếu thật sự chiến đấu chính diện với võ giả Bất Lộ cảnh cùng cảnh giới thì thật đúng là chưa chắc có thể đánh được bọn họ, dù sao mỗi người bọn họ đều có hai con sủng thú Bất Lộ cảnh.

Lấy hai địch một thì chắc chắn sẽ chiếm thế thượng phong.

Thế nhưng ở trước mặt thần thông Kim Tình thần viên, hai người này lại không có lấy một chút sức đánh trả.

“Nhược điểm của hệ thống ngự thú sư này tương đối rõ ràng, một khi bị người khắc chế, thân thể nhỏ bé kia đến chết cũng không biết chết như thế nào.”

Cố Dương trầm nghĩ.

Hai ngự thú sư vừa chết, bốn con sủng thú đều phát ra một tiếng bi thương, nhưng không có dừng lại quá lâu mà đồng loạt xoay người rời đi, biến mất trong sơn cốc.

Ngự thú sư vừa chết, sủng thú ít nhiều cũng sẽ bị liên lụy, bị tổn thương không nhỏ.

Tuy nhiên, chúng cũng có thể được tự do.

Cũng có một ít sủng thú trung thành tận tâm, tuấn táng theo chủ nhân, không muốn sống một mình, chỉ là loại này quá ít.

[Nhận được năm trăm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là hai nghìn ba trăm bốn mươi ba điểm.]

[Nhận được năm trăm điểm điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại là hai nghìn tám trăm bốn mươi ba điểm.]

Hai ngự thú sư kia lại tương đương với Bất Lộ cảnh tam trọng.

Đây cũng coi như là niềm vui ngoài ý muốn.

Tiếp theo, Cố Dương nhìn về phía ngự thú sư cuối cùng kia, thấy trong mắt nàng cũng không có kim sắc quang mang, vương miện thủy tinh trên đỉnh đầu sáng lên ánh sáng nhu hòa.

Lúc này đây, nàng tỏ vẻ như đang gặp phải đại địch, trên vai có thêm một Tinh Linh nho nhỏ đang vỗ cánh, xung quanh là băng tinh bay rải rác.

Tinh linh nguyên tố?

Cô Dương từng nghe Mục Quân, Tinh Linh nguyên tố là một loại sinh vật siêu phàm cực kỳ hiếm thấy, là hóa thân nguyên tố, dường như là không có khả năng có thể bắt được.

Nữ nhân trước mắt này chẳng những có thể miễn dịch huyền thuật Kim Tinh thần viên, còn có loại sủng thú Tinh Linh nguyên tố hiếm thấy này, cũng không dễ đối phó.

Máu chốt là nàng cũng không hề ra tay với hắn.

Cô Dương nghĩ đến Triệu Dương Đại Thánh bất cứ lúc nào có thể đánh tới, cũng không có tâm tư dây dưa với nàng.

Ngộ nhớ lại chọc giận Kim Bằng Điều vừa mới đẻ trứng, vậy thì rất phiền phức.

Hắn thu hồi hai hóa thân thần thú, “vèo” một cái bay ra hướng bên ngoài.

...

Chương 429: Bị bắt

Băng Tuyết nữ vương nhìn người kia rời đi rồi mới thả lỏng, cảm giác tay chân hơi nhũn ra.

Nàng quay đầu nhìn hai thi thể không đầu kia, đến bây giờ vẫn có chút khó có thể tin, hai ngự thú sư Truyền Kỳ đỉnh cấp cứ như vậy mà chết sao?

Không ai hiểu rõ hơn nàng, cường giả cấp bậc này, muốn giết chết khó khăn cỡ nào.

Cho dù nàng dùng hết thủ đoạn cũng rất khó giết chết Phùng Kỳ.

Người nọ chỉ vền vẹn dùng hai lần giáp mặt đã giết chết Phùng Kỳ và Khâu Niệm Trung.

Toàn bộ quá trình vô cùng dễ dàng, dễ dàng đến mức làm cho nàng có một cảm giác không phải sự thật.

Điều làm cho nàng khiếp sợ chính là, đối phương lại là một ngự thú sư Truyền Kỳ.

Rõ ràng vừa rồi hắn đã sử dụng thần thông của sủng thú, hơn nữa còn là một loại thần thông huyền thuật rất đáng sợ, ngay cả cường giả như Phùng Kỳ và Khâu Niệm Trung cũng bị mê hoặc.

Nếu không phải bởi vì nàng có chiếc vương miện này, đoán chừng kết quả cũng giống như hai người bọn họ.

Vì sao cường giả đến từ nhân gian kia lại là ngự thú sư?

Băng Tuyết nữ vương nghĩ mãi mà không thể hiểu được.

Nàng nhìn mãi cho đến khi bóng dáng kia hoàn toàn biến mất mới thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía sơn cốc nơi Kim Bằng Điều ở, lông mày nhíu lại, giờ phải làm sao đây?

Trải qua chuyện vừa rồi, con Kim Bằng Điều kia nhất định sẽ trở thành chim sợ cành cong, muốn trộm trứng, đã khó càng thêm khó.

Không bao lâu, Cố Dương bay ra khỏi sơn cốc.

Không thể không nói, khu vực này tương đối nguy hiểm, trừ bỏ con Kim Bằng Điều kia ra còn có hai khí tức khủng bố khác, cách bên này chỉ vài trăm dặm thôi.

Gần đây thậm chí còn có ba con yêu thú cấp bậc Thiên Nhân cảnh nữa.

Theo lý thuyết, yêu thú có cấp bậc như vậy, quan niệm lãnh địa của chúng vô cùng nghiêm trọng, sao có thể ở trong khoảng cách gần như vậy được chứ?

“Kim Bằng Điều vừa khéo ở ngay gần truyền tống trận, bên cạnh còn hai con yêu thú cấp bậc Thiên Nhân, đây nhất định không phải trùng hợp. Nói không chừng chúng nó là yêu thú phụ trách trông coi truyền tống trận.”

Cố Dương suy đoán trong lòng.

Chờ sau khi rời xa sơn cốc này rồi mới mở hệ thống ra, mở một lần mô phỏng.

Hiện giờ hần có hai ngàn tám trăm điểm năng lượng, cũng đủ để tiến hành bảy mươi lần mô phỏng.

Trước khi bị Triều Dương Đại Thánh đuổi kịp, hần phải đột phá đến Bất Lộ cảnh mới được.

“Hai mươi hai tuổi...”

...

...

Rất nhanh, trời đã tối.

Băng Tuyết nữ vương vẫn canh giữ ở ngoài sơn cốc kia, cùng đợi cơ hội.

Nàng cách đây vạn dặm, từ nơi cực Tây đến Phong Thần cốc là vì trùng của Kim Bằng Điều.

Nàng là người sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hiện giờ Kim Bằng Điều mới vừa đẻ trứng xong, chính là lúc suy yếu nhất. Nếu bây giờ còn không ra tay, về sau sẽ càng không có cơ hội nữa.

Nhưng mà nàng sẽ không thể vội vàng đi chịu chết. Nàng có đầy đủ kiên nhẫn.

Nàng đang chờ, chờ cơ hội đến.

“Lại đến?”

Đột nhiên, nàng cảm ứng được một luồng dao động bất thường, giống hệt với ban ngày, dao động khi nam nhân kia xuất hiện.

Lại có cường giả của nhân gian thông qua truyền tống trận đến Thụy Cầm đại lục sao?

Đồng thời Kim Bằng Điều ở bên trong sơn cốc đột nhiên bộc phát ra khí thế mạnh mẽ, mang theo vẻ thù địch mãnh liệt.

Băng Tuyết nữ vương có quan hệ cả đời với sinh vật siêu phàm, có thể đoán được cảm xúc của sinh vật siêu phàm. Lúc

này cảm xúc mà Kim Bằng Điều biểu lộ ra chính là vẻ thù địch.

Phản ứng khác thường này của Kim Bằng Điều khiến cho nàng rất tò mò.

Ngày hôm qua khi nam tử kia giáng xuống, nó không hề có vẻ thù địch lớn như vậy.

Lúc này, một bóng dáng xuất hiện ở trong sơn cốc.

Khoảnh khắc khi Băng Tuyết nữ vương nhìn thấy bóng dáng kia đã cảm thấy dựng cả tóc gáy, đầu ằm một cái, bị trống rỗng trong nháy mắt.

Trực giác của ngự thú sư nói cho nàng biết rằng đó là sinh vật siêu phàm!

Hình người!

Sinh vật siêu phàm Thần Thoại cấp?

Từ sau khi thế giới này có nghề nghiệp ngự thú sư, một sinh vật siêu phàm duy nhất có thể hóa thành hình người chính là sủng thú Thần Thoại cấp của Thần ngự thú sư.

Đó cũng thành dấu hiệu công nhận sinh vật siêu phàm Thần Thoại cấp.

Hiện giờ đứng trước mặt nàng lại hiện ra một sinh vật siêu phàm hình người.

Không, không đúng, là Thần Hóa cấp.

Là Đồ Đằng cấp!

Băng Tuyết nữ vương là ngự thú sư Truyền Kỳ đỉnh cấp, tự nhiên có thể đoán được cấp bậc của sinh vật siêu phàm.

Nhưng mà phán đoán này khiến cho bản thân nàng cũng khó dám tin tưởng.

“Làm sao có thể chứ?”

“Đồ Đằng cấp sao lại là hình người?”

Suy nghĩ của Băng Tuyết nữ vương hoàn toàn hỗn loạn, không biết nên tin tưởng vào phán đoán chuyên nghiệp của mình hay

nên tin tưởng vào chuyện đã được công nhận kia.

Đúng lúc này, sinh vật siêu phàm hình người kia nhìn về phía nàng rồi đi tới, ánh mắt có thực chất như vậy xuyên thấu ngực trang của nàng, đâm thẳng vào trong lòng nàng, khiến cho đầu óc của nàng ong lên, trống rỗng trong ngắn ngủi.

Đợi đến khi nàng khôi phục lại, đã không thấy bóng dáng kia nữa.

Nàng đứng ở đó, da đầu run lên từng cơn.

Đáng sợ...

...

...

“Đến rồi!”

Cố Dương đột nhiên cảm thấy tim đập thình thịch là biết Triều Dương Đại Thánh đã giáng xuống thế giới này.

Còn nhanh hơn dự đoán của hắn một chút.

Nhưng mà có thời gian nửa ngày, đã đủ rồi.

Chính trong thời gian nửa ngày này, hắn đã một hơi tiến hành hơn sáu mươi lần mô phỏng.

Cuối cùng hắn đã ngộ ra được biện pháp đột phá đến Bất Lộ cảnh từ trong “Thái Huyền thiên thư”.

Cuốn thiên thư này cực thâm ảo, phạm vi tri thức lướt qua cực kỳ rộng khắp.

Những tri thức nhìn như phức tạp này mới là nền tảng của con đường tu hành.

Hắn không có sư phụ, không có người giải thích cho hắn những kiến thức này, chỉ có thể dựa vào bản thân lĩnh ngộ, dùng hết toàn bộ bảy tám chục lần mô phỏng mới thông hiểu được đạo lý, hiểu ra được bản chất của Bất Lộ cảnh và Nguyên Anh kỳ.

Đương nhiên, nhiều lần mô phỏng như vậy không phải không có thu hoạch gì.

“Luyện Thần Thiên” của hắn đã tu luyện tới tầng thứ chín, đã đại thành.

“Thần Hồ quyết”, “Thần Quy quyết”, “Thần Long quyết”, “Thần Chúc quyết”, còn có Thần U quyết đều đột phá đến tầng thứ bảy, hóa thân của năm loại thần thú này đều đã đến Bất Lộ cảnh rồi.

Hiện giờ hắn đánh nhau với người ta cứ thả bảy con thần thú Bất Lộ cảnh ra đã có thể dọa chết người.

Chương 430: Cẩn nuốt

Còn có một môn “Thần Lân quyết” mới bắt đầu tu luyện cũng đến tầng thứ sáu.

Đáng tiếc, còn kém một môn.

Nếu như có thể tu luyện chín loại thần thú đến tầng thứ bảy, hắn có thể trực tiếp bước vào Bất Lộ cảnh.

Môn công pháp Cửu Thiên Ngự Thần quyết này chú ý cân bằng, chín loại thần thú nhất định phải đều đến cùng một cảnh giới thì mới có thể đột phá theo được. Yêu cầu thật hà khắc.

Trừ đó ra, hai hóa thân của “Thần Hoàng quyết” và “Thần Viên quyết” có tu vi sâu nhất đã đến Bất Lộ cảnh tam trọng thiên. Sức chiến đấu lại lên một cấp bậc mới.

Thực lực của hắn hiện giờ gần như đã tăng lên gấp bội so với trước.

“Nhưng mà, còn chưa đủ!”

Ở trong mô phỏng, thực lực như vậy, khi đối mặt với vị Triệu Dương Đại Thánh kia vẫn không phải là đối thủ.

Cho dù thả Huyết Bức ra vẫn đánh không lại.

Kém một đại cảnh giới thêm một tiểu cảnh giới, bằng vào hóa thân thần thú vẫn không cách nào bù được chênh lệch giữa hai bên.

“Lại tiếp!”

Cố Dương lại mở một lần mô phỏng nữa ra.

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Pháp Lực tam trọng thiên, ngự thú sư Truyền Kỳ.]

[Người đi đến Thụy Cầm đại lục, nhanh chóng bị Triệu Dương Đại Thánh đuổi theo. Người thả Huyết Bức ra ngăn cản, nhân cơ hội chạy trốn.]

[Trận chiến đấu giữa Triệu Dương Đại Thánh và đàn Huyết Bức đã kích động một vị ngự thú sư Truyền Thuyết, hai bên triển khai một trận đại chiến.]

[Người chạy đi không xa, gặp phải vị ngự thú sư Truyền Thuyết này, bị nài bắt, hóa thân thần thú bị nài thu làm sung thú, các người biến thành một quan hệ đặc thù.]

[Mấy năm sau, Triệu Dương Đại Thánh dẫn theo hai vị Thiên Nhân lại vào Thụy Cầm đại lục, đánh vào Thú Thần điện sau đó không biết tung tích.]

[Người khỏ tu ở Thụy Cầm đại lục, năm năm sau, cường giả Dao Trì tiên cung giáng xuống, dân bản địa Thụy Cầm đại lục liên tiếp bại lui, một mực lui đến Thú Thần điện.]

[Một năm sau, Dao Trì tiên cung phát động trận tổng tiên công cuối cùng, trong hỗn chiến, sinh tử trước mắt, người tìm được một cơ hội kia, thành công phá vỡ bí mật ẩn giấu trong thân thể con người, tu thành thân thể Bất Lậu.]

[...]

“Bắt được người.”

Đột nhiên, một giọng nói mừng rỡ vang lên sau lưng Cố Dương.

Gần như đồng thời, hấn cảm thấy bả vai mình căng thẳng, bị một bàn tay đè xuống, pháp lực trong cơ thể bị phong tỏa. Cuối cùng không cách nào sử dụng được.

Tới thật nhanh.

Cố Dương vừa vận nhìn thấy mấy hàng chữ cuối cùng trong mô phỏng, ánh mắt trở nên cổ quái, nhưng không giẫy giụa.

Kệ cho Triều Dương Đại Thánh này không chế hấn.

Trong Phong Thần cốc.

Băng Tuyết nữ vương đang chờ đợi cơ hội, nhưng mà sau khi con Kim Bằng Điều kia trải qua hai lần ngoài ý muốn đã trở nên cực kỳ tinh táo, ở trong hang ổ một tác không rời.

Hiện giờ hai bên so đầu chính là kiên nhẫn.

Nhẫn nại thì nàng có đủ, năm đó khi nàng còn chưa phải là nữ vương, Tây Thụ quốc bị ép thần phục Bắc Phương đế quốc, lại rơi vào đủ loại áp bách.

Nàng vì thay đổi tình trạng của Tây Thụ quốc, rời khỏi nơi cực Tây căn cỗi, đi tới Thú Thần điện cầu học, trải qua bao nhiêu khổ cực mới thành công lưu lại Thú Thần điện.

Sau này nàng thành ngự thú sư Truyền Kỳ, về nước kế thừa vương vị. Mới đầu vẫn thần phục Bắc Phương đế quốc.

Mãi cho đến năm năm sau, thừa dịp hoàng đế của Bắc Phương đế quốc băng hà, mấy vị hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, rơi vào nội loạn, nàng mới hung hãn xuất binh, diệt sạch một quân đoàn của Bắc Phương đế quốc, đánh chiếm một cứ điểm quan trọng của đế quốc, còn có toàn bộ địa bàn của một tỉnh.

Từ sau khi đó, thế công thủ giữa Tây Thụ quốc và Bắc Phương đế quốc đã đảo ngược.

Tây Thụ quốc dựa vào cứ điểm quan trọng này, đủ để ngăn cản hơn mười vạn hùng binh của Bắc Phương đế quốc.

Mà cứ điểm này càng giống như một mũi tên, uy hiếp đại bình nguyên ở Tây Bắc của Bắc Phương đế quốc, đó là một trong những kho lúa quan trọng nhất của Bắc Phương đế quốc.

Còn Tây Thụ quốc đã trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Bắc Phương đế quốc, muốn trừ khử cho thống khoái.

Băng Tuyết nữ vương biết, thực lực của Tây Thụ quốc vốn không cách nào so sánh được với Bắc Phương đế quốc.

Trước đó là do Bắc Phương đế quốc rơi vào trong nội loạn, không rảnh quan tâm đến Tây Thụ quốc.

Hiện giờ vị tân hoàng kia của Bắc Phương đế quốc đã yên vị rồi, loại trừ sạch tất cả người phản đối, tiếp theo, quốc gia đầu tiên muốn đối phó chính là Tây Thụ quốc.

Dựa vào lực lượng của một mình nàng vốn không cách nào chống lại được toàn bộ đế quốc.

Trừ phi nàng có thể trở thành ngự thú sư Truyền Thuyết.

Thành bại của việc này liên quan đến nàng có đột phá được hay không, cũng liên quan đến vận nước của Tây Thụ quốc. Chỉ cho phép thành công, không được thất bại.

Toàn bộ Tây Thụ đại lục chỉ có bốn mươi bảy loại sinh vật siêu phàm cấp bậc Đồ Đằng, một nửa trong đó được nắm giữ ở Thú Thần điện, còn lại ở trong tay các thế lực lớn.

Chuyện Kim Bằng Điều đẻ trứng là chuyện chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Một khi thất bại, muốn gặp được cơ hội như vậy nữa, không biết phải chờ đến khi nào.

“Minh nhất định có cơ hội.”

Băng Tuyết nữ vương mặc niệm trong lòng.

Nàng nghĩ đến hai nam nữ dường như đến từ “Nhân gian” kia, trong lòng có một cảm giác, cơ hội mà mình muốn chờ đến có lẽ là bọn họ.

Đột nhiên, trong lòng nàng vừa động, ngẩng đầu lên nhìn lại thấy được bóng dáng kia.

Đến rồi!

Một lần nữa nhìn thấy sinh vật siêu phàm hình người này, trong lòng nàng vẫn tương đối chấn động.

Thêm với trong tay bóng dáng kia đang túm lấy một người, chính là nam tử nửa ngày trước đã thi triển thần uy chém giết Phùng Kỳ và Khâu Niệm Trung.

Nhân vật mạnh mẽ như thế, lúc này lại bị bóng dáng kia túm trong tay, không hề có sức phản kháng.

“Nàng quả nhiên đến đây vì nam nhân này.”

Băng Tuyết nữ vương hít sâu một hơi, cơ hội nàng khổ đợi đã lâu cuối cùng đến rồi.

Khoảnh khắc khi bóng dáng kia xuất hiện, khí tức của Kim Bằng Điều ở bên trong sơn cốc cũng bùng nổ ra, giống như tràn đầy vẻ thù địch với bóng dáng kia.

Bóng dáng kia khựng lại một chút, không rời đi, đột nhiên mở miệng nói, “Kim Bằng, người không nhớ ta sao?”

Đó là một ngôn ngữ xa lạ, Băng Tuyết nữ vương nghe không hiểu.

Nhưng mà nàng có thể thấy được sinh vật siêu phàm hình người kia đang định trao đổi với Kim Bằng Điều.

“Oa——”

Chương 431: Cẩn nuốt (2)

Kim Bằng Điều phát ra tiếng kêu to nóng nảy, trong đó ẩn chứa phần nộ và vẻ thù địch mãnh liệt.

“Haizzz ——”

Người kia thở dài một tiếng, thân hình biến mất tại chỗ.

Băng Tuyết nữ vương cảm thấy một luồng không gian dao động mạnh mẽ, hiển nhiên, đôi nam nữ này đã rời khỏi Thụy Cầm đại lục, quay về “Nhân gian.”

Đúng lúc này, thân hình nàng biến mất tại chỗ, bắt đầu ra tay.

...

...

Cố Dương bị người bắt, pháp lực toàn thân không cách nào sử dụng được, thân thể cũng không thể động đậy, kể cả lời đều không nói ra được.

Triều Dương Đại Thánh vẫn luôn ở phía sau hắn, cho đến bây giờ hắn vẫn không thể nhìn thấy được chân dung của nó, nhưng mà nghe giọng nói, chắc là một nữ tử, sai lầm rồi, phải là giống cái.

Cũng không đúng, cây cối là loài không phân giới tính.

Thuộc hạ của Triệu Dương Đại Thánh - Cẩm Phong đã từng nói, bản thể của nàng là một cây Ngô Đồng.

Vì vậy không khó lý giải vì sao nàng lại trung thành tận tâm với con phượng hoàng kia như thế. Sắp một vạn năm rồi vẫn một lòng muốn phục sinh chủ nhân của nàng.

Lúc này ở dưới khoảng cách gần, Cố Dương đã tận mắt nhìn thấy được thần thông của cường giả Thiên Nhân cảnh, chạy không phải dùng cách bay mà trực tiếp vượt qua không gian, dùng thần thông thuần di.

Nhưng mà đó là ở Thụy Cầm đại lục.

Sau khi trở lại Đại Chu, nàng lại dùng cách bay, cũng không biết có phải thuần di có gì hạn chế hay không.

Tốc độ của nàng không hề kém hơn hóa thân phượng hoàng của hắn bao nhiêu.

“Chủ thượng.”

Sau đó không lâu, trước mặt có một bóng dáng bay tới, còn là người quen, Cẩm Phong thuộc hạ của Triệu Dương Đại Thánh, hắn đến để thỉnh tội, “Thuộc hạ làm việc bất lực, xin chủ thượng trách phạt.”

Triệu Dương Đại Thánh không hề lưu lại, chỉ bỏ lại một câu, “Tự ngươi trở về” rồi vượt qua hắn, càng bay càng xa.

Cẩm Phong liều mạng đuổi theo, nhưng chỉ có thể nhìn thấy các nàng biến mất ở cuối chân trời.

Trong lòng hắn vô cùng bất an, nếu như chủ thượng biết được chuyện hắn đã từng đầu hàng Cố Dương, vậy hắn nhất định phải chết.

...

...

Triệu Dương Đại Thánh bay một lần này suốt nửa tháng, mãi cho đến tận nơi cực Bắc, xung quanh băng tuyết ngập trời.

Cuối cùng nàng dừng lại ở bên bờ sông băng, ngẩng đầu nhìn trời, giống như đang quan sát sự biến hóa của sao trời.

Vừa chờ lại trong nửa ngày.

Cố Dương vô cùng nhàm chán nhìn sông băng ở phía xa, bắt đầu ngẩn ra.

Nửa tháng này, có thể nói là thời gian nhàn nhã thong dong nhất kể từ sau khi hắn xuyên không đến nay.

Không cần lo đi đâu săn thú, nghĩ cách kiếm ngân lượng như thế nào.

Cũng không cần tính toán xem tiếp theo phải đi đâu nạp năng lượng, cũng không cần vắt óc suy nghĩ cách tăng thực lực lên, càng thêm không cần lo lắng sẽ có cường giả Thiên Nhân đột nhiên xuất hiện, giết hắn rồi...

Hắn giống như có thể tạm gác lại mọi suy nghĩ, không cần nghĩ gì cả.

Chỉ còn chờ tiến vào Đào Nguyên thiên.

Lúc này, Triệu Dương Đại Thánh cuối cùng có động tác, chòm sao trên bầu trời chiếu xuống một ánh sao, trước mặt hắn xuất hiện một cánh cửa không gian.

Thế giới sau cánh cửa kia có thực vật tươi tốt, hoa cỏ màu xanh như tấm nệm, cảnh sắc tuyệt đẹp, giống như thế ngoại đào nguyên vậy.

Triều Dương Đại Thánh mang theo hắn bay vào trong.

Nguyên khí trời đất của thế giới này còn nồng đậm hơn tất cả những thế giới động thiên mà Cố Dương đã từng đi qua.

Không hề nghi ngờ gì, nơi này là một chỗ thánh địa tu luyện.

Xung quanh có không ít động vật, hoặc có thể nói là Yêu tộc, thực lực không mạnh, kể có tu vi cao nhất cũng chỉ là Kim Thân cảnh.

Trừ đó ra, càng nhiều hơn là thực vật, đủ kiểu kỳ hoa dị thảo, cây to che trời.

Một vài loài trong đó có khí tức tương đối mạnh mẽ, có tu vi Pháp Lực cảnh.

Những thực vật này hiển nhiên đều là Yêu tộc cỏ cây đã thành tinh.

Ở cuối tầm mắt có thể thấy được một gốc cây to, tán cây ẩn trong sương mù, thật sự cao vút trong mây. Ít nhất cao đến mấy ngàn mét.

Kia chắc là bản thể của Triều Dương Đại Thánh.

Quả nhiên, Triều Dương Đại Thánh mang theo hắc bay thẳng lên cây to kia.

Một lát sau, bọn họ bay đến một chạc cây, trên đó xây một cái tổ chim vĩ đại, ở giữa tổ chim có một tảng đá màu đỏ hình tròn, cao chừng một người, trông giống như cái trứng đá màu đỏ.

Triều Dương Đại Thánh mang theo hắc bay đứng ở trước mặt quả trứng đá này.

Giờ phút này, Cố Dương nghe được tiếng hít thở của người sau lưng nặng nề rất nhiều, có thể tưởng tượng được tâm tình lúc này của nàng thật kích động.

Nhưng lát nữa, chỉ sợ nàng muốn khóc đều khóc không được.

Khóe miệng hắc lộ ra nụ cười cổ quái.

Sau đó Triều Dương Đại Thánh nắm tay hắc bay lên, ấn lên trên quả trứng đá này.

Cùng một thời gian, Cố Dương mở hệ thống ra, [Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc ba mươi lăm tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc ba mươi lăm tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc ba mươi lăm tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Nhất thời, trong cơ thể Cố Dương ầm một tiếng, giống như đến một điểm giới hạn nào đó, lực lượng mạnh mẽ phun trào

ra, lực lượng mạnh mẽ trước nay chưa từng có lập tức phá vỡ cấm chế trong cơ thể. Khôi phục năng lực hành động.

Lúc này, tay hắn đặt trên tảng đá, pháp lực tuôn ra.

Ngay sau đó, thân thể của hắn theo bản năng cắt đứt liên hệ với bên ngoài, pháp lực không trào ra nữa.

Lại thấy quả trứng đá này sáng lên tia sáng màu đỏ thẫm, một luồng lực lượng khó có thể chống đỡ vọt tới, nuốt cả người hắn vào.

Triều Dương Đại Thánh ở bên cạnh sợ đến ngậy người.

“Tại sao có thể như vậy?”

Triều Dương Đại Thánh ở bên cạnh nhìn cả người Cố Dương bị quả trứng đá cắn nuốt vào, cả kinh trong lòng, nàng không biết có nên ngăn cản tình huống như vậy hay không.

Vừa do dự như vậy, thân thể Cố Dương đã bị quả trứng đá nuốt vào, biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó quả trứng đá bắt đầu cháy lên ngọn lửa màu đỏ thẫm.

Biến hóa như thế khiến cho nàng vừa mừng vừa sợ.

Sắp một vạn năm rồi, quả trứng đá này chưa từng xuất hiện biến hóa như vậy.

Chủ nhân cuối cùng phải sống lại sao?

Nàng khẩn trương nhìn chăm chăm vào quả trứng đá này, hai tay đan vào nhau.

Lúc này, bầu trời bắt đầu có mây đen tụ tập đến, che khuất mặt trời, tầng mây thật dày khiến cho cả bầu trời đều tối sầm xuống.

Từng tia chớp bắt đầu hình thành trong tầng mây, giống như từng con rắn điện.

Ầm rầm!

Chương 432: Đảo khách thành chủ

Một lát sau, bắt đầu có tia chớp thô to đánh xuống, nhưng mà những tia chớp này còn chưa chạm đến cây to này đã tan biến trong vô hình.

Giống như xung quanh cây to này có một tầng năng lượng từ trường vô hình, tia chớp không cách nào tổn thương đến được vậy.

Bên trên quả trứng đá, ngọn lửa kia càng cháy càng mạnh.

Một luồng dao động quen thuộc bắt đầu tràn ngập ra.

“Chủ nhân ——”

Ánh mắt của Triệu Dương Đại Thánh đã bắt đầu sron ướt, nàng đã quá mức quen thuộc với luồng khí tức này, chính là chủ nhân của nàng, vị đế quân cuối cùng của Yêu tộc, khí tức chỉ Yêu đế phượng hoàng mới có.

Một vạn năm rồi, nàng ở Đào Nguyên thiên canh chừng quả trứng đá do đế quân biến thành lâu đến chừng vạn năm rồi.

Hiện giờ đế quân cuối cùng lại niết bàn trọng sinh.

Giống như lúc ở Thượng Cổ.

Rắc!

Theo một tiếng vang nhỏ, trên quả trứng đá xuất hiện từng vết nứt nẻ, cuối cùng toàn bộ vỡ ra, có một bóng dáng cao to đi ra từ trong ngọn lửa màu đỏ thắm.

“Chủ ——”

Triệu Dương Đại Thánh vừa định quỳ xuống, đột nhiên ý thức được có gì không đúng, khi nhìn thấy rõ bóng người đi ra, cả người như bị sét đánh.

“Sao lại là ngươi?”

Kẻ đi ra từ trong ngọn lửa chính là một nhân loại, quần áo trên người đều bị thiêu hủy cả rồi, thân thể trần truồng, không phải là Cố Dương thì còn ai vào đây?

Sao đi ra lại là nhân loại như vậy chứ?

Đế quân đâu?

Một ý niệm khủng bố hiện lên trong lòng nàng.

Suy nghĩ này khủng bố đến mức khiến thân thể của nàng không kiềm chế được bắt đầu run rẩy.

Nàng túm chặt lấy cổ Cố Dương, lạnh lùng nói, “Sao lại là ngươi? Để quân đâu?”

“Làm càn!”

Trong cơ thể Cố Dương bốc ra một ngọn lửa, nháy mắt đốt cháy bàn tay nàng.

Đây là Phượng Hoàng chân viêm có uy lực càng sâu hơn một tầng. Lấy thân thể Thiên Nhân của Triệu Dương Đại Thánh lại không thể chịu nổi uy lực của chân viêm này.

Ngọn lửa này vừa ra khiến cả người hắn tản mát ra uy thế không giận tự uy.

Đó là uy nghiêm thuộc về đế quân.

“Ngươi ——”

Một bàn tay của Triệu Dương Đại Thánh bị đốt cháy, lại giống như không hề phát hiện ra, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi đến cực điểm, đột nhiên giống như nổi điên, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, “Không ——”

Cây to che trời ở dưới chân đột nhiên như sống lại, nhánh cây và lá cây bắt đầu khép lại từ bốn phía, đè ép về phía Cố Dương.

Cố Dương nhàn nhạt nói một câu, “Giết ta, ngươi vĩnh viễn không thấy được chủ nhân của ngươi!”

Nhánh cây đang đè ép về phía hắn đột nhiên rung rung, dừng lại.

Một lát sau, nhánh cây và lá cây đang ép tới chậm rãi tách ra, khôi phục lại như ban đầu.

...

Trên mặt Cố Dương hiện lên nụ cười.

Hiện giờ cuối cùng hắn đã biết được vì sao trong mấy lần mô phỏng trước, sau khi hắn sử dụng Thiên Nhân Suy Diệt, sinh

ra di chứng mà Triều Dương Đại Thánh không đồng ý dùng chất lỏng thần kỳ kia cứu hấn.

Bởi vì nàng không dám để cho hấn đột phá đến Bất Lộ cảnh.

Một khi hấn đến Bất Lộ cảnh rồi thì có thể đảo khách thành chủ, trái lại căn nuốt hết căn nguyên của phượng hoàng còn sót lại ở trong quả trứng đá.

Chỉ sợ năm đó khi Phượng Hoàng để quân này lưu lại môn công pháp “Phượng Vũ Cử Thiên” đều chưa từng nghĩ tới thật sự có ai đó có thể tu luyện môn công pháp này đến Bất Lộ cảnh, ngược lại căn nuốt nó.

Hấn vốn có kết cục phải chết, lại dùng phương thức này để phá giải, hấn thật sự không nghĩ đến.

Cô Dương vốn định nếu thật sự có một ngày bị Triều Dương Đại Thánh bắt lấy thì nạp giá trị quả trứng đá kia.

Nhưng mà đó là biện pháp cuối cùng.

Một khi thật sự làm như vậy, Triều Dương Đại Thánh khẳng định sẽ không bỏ qua cho hấn, vậy không khác nào đồng quy vu tận.

Hiện giờ hấn bất ngờ ngoài dự đoán căn nuốt căn nguyên của quả trứng đá do phượng hoàng lưu lại, từ trên góc độ nào đó, hấn đã thành phượng hoàng mới.

Triều Dương Đại Thánh còn có thể xuống tay được sao?

Đáp án dĩ nhiên là không rồi, trong lần mô phỏng trước, nàng đã không xuống tay được.

Đây cũng là lý do vì sao hấn không phản kháng lại khi ở Thụy Cầm đại lục.

Thứ nhất là vì đánh không lại.

Thứ hai vốn không cần phải đánh.

Hấn hấp thu căn nguyên của quả trứng đá, Triều Dương Đại Thánh ném chuột sợ vỡ bình, nên sẽ không giết hấn.

Thêm với trong lần mô phỏng trước đó hấn đã tương đương với nuốt hai phần căn nguyên phượng hoàng, chỗ tốt vĩ đại đối

với hắn, điều này khiến cho hắn có được tiềm lực của Phượng Hoàng để quân Thượng Cổ kia.

Đáng tiếc, hắn chỉ có thể nuốt hai lần.

Nếu như có thể liên tục cắn nuốt, đến mười mấy lần, đoán chừng hắn có thể trực tiếp bước vào Thiên Nhân cảnh rồi.

Nếu như Triệu Dương Đại Thánh phát hiện ra được hắn thành Bất Lộ cảnh, nhất định sẽ nghĩ cách phế bỏ tu vi của hắn. Đây không phải là việc gì khó đối với nàng cả.

Không thể gian lận như vậy.

Làm người không thể quá tham lam.

Cô Dương thâm an ủi mình trong lòng, có thể thuận lợi giải quyết nguy cơ trí mạng này đã là kết cục tốt nhất rồi.

Đột nhiên hắn nghĩ đến khi ở trên Long Môn đảo, khi lão giả thần bí kia đánh giọt chất lỏng trong gan phượng hoàng vào trong thân thể hắn đã từng nói, về sau hắn sẽ nói lời cảm tạ lão.

Chẳng lẽ ngay khi ấy lão giả thần bí kia đã đoán được sẽ có một ngày như vậy sao?

...

Cô Dương nói, “Đưa đồ cho ta.”

Lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chân dung của cường giả Thiên Nhân này, diện mạo tuyệt mỹ, một chiếc váy dài màu xanh biếc, tóc dài tự nhiên buông trên hai vai, trông giống như thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên chưa trải sự đời.

Thật sự rất khó tưởng tượng nổi thiếu nữ như vậy lại sẽ là Đại Thánh của Yêu tộc, là một trong những người mạnh nhất thế gian.

Nhưng mà lúc này nàng đang có dáng vẻ mắt hờn mắt vía, giống như đã làm sai chuyện, tự trách áy náy, thương tâm hối hận tới cực điểm.

Hoàn toàn không nhìn thấy được vẻ uy nghiêm của cường giả Thiên Nhân nên có.

Nàng bị sụp đổ hoàn toàn rồi.

Nàng nhìn Cố Dương, trong mắt có thù hận, còn có sát ý không che giấu được, hận không thể làm thịt hẳn.

Nhưng mà nàng lại không dám ra tay.

Giống như lời Cố Dương đã nói, nếu như nàng thật sự giết hẳn, rất có thể đế quân sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại được.

Chương 433: Đã xảy ra chuyện

Cố Dương thấy nàng không nói một lời, cũng không có động tác gì nên nói, “Ta không có vũ khí, thực lực sẽ giảm bớt, gặp phải kẻ địch, rất có thể vì không có vũ khí mà bị giết...”

Phịch ——

Trong mắt Triệu Dương Đại Thánh lóe lên tức giận, vung tay lên, ném ra mười mấy binh khí.

Chính là những thần binh tuyệt thế mang theo trên người Cố Dương, không thiếu một cái nào, đều ở đây. Trừ đó ra còn có một gói đồ dùng để đựng quần áo.

Cố Dương không hề hoang mang, cầm quần áo lên mặc, lại cất kỹ mấy thần binh tuyệt thế này, rồi nói, “Đưa ta rời khỏi đây.”

Triệu Dương Đại Thánh lạnh lùng nói, “Ngươi nằm mơ.”

Cố Dương nhìn Triệu Dương Đại Thánh ở đối diện, lắc lắc đầu nói, “Dao Trì tiên cung đã xuất thế, không được bao lâu nữa sẽ giết đến đây. Ngươi có thể đỡ nổi sao?”

Triệu Dương Đại Thánh nào sẽ tin tưởng lời hắn nói, lạnh lùng nói, “Lúc đại kiếp nạn giáng xuống, Dao Trì tiên cung đã trốn vào trong hư không ở ngoại vực rồi. Hiện giờ thiên đạo vẫn chưa sống lại, sao sẽ xuất thế trước thời hạn được?”

“Lại nói, có thể ngươi sẽ không tin, ta không cần thận đánh thức nguyên linh của Trấn Yêu tháp rồi.”

Cố Dương còn chưa nói xong lời này, đột nhiên nghe được một âm thanh thông thiên triệt địa truyền đến, “Kim Ngọc của

Dao Trì tiên cung, mời ba vị Yêu Thánh tham dự đại hội Dao Trì.”

Sau đó một đường kim quang bay ra, dừng ở trước mặt Triều Dương Đại Thánh.

Sắc mặt nàng lập tức thay đổi, mới vừa nói Dao Trì tiên cung không có khả năng xuất thế trước thời hạn, đảo mắt thiệp mời đã được đưa đến trước mặt nàng rồi.

Cố Dương nở nụ cười nói, “Giờ thì tin chưa, trong Dao Trì tiên cung đều là hạng người gì, chắc người còn rõ ràng hơn ta. Ở đây đã không được an toàn rồi, đưa ta rời đi.”

Triều Dương Đại Thánh nhìn tấm thiệp mời trước mặt, thay đổi sắc mặt vài lần, cuối cùng vẫn nhận lấy tấm thiệp mời kia, truyền âm nói, “Đến lúc đó bản tọa nhất định đến dự.”

m thanh trước đó lại vang lên, “Đến lúc đó cung kính hầu đại giá.”

Tất cả lại quay về yên tĩnh.

Triều Dương Đại Thánh nhìn Cố Dương, tâm tư hoàn toàn hỗn loạn, không biết nên xử trí hấn như thế nào mới được.

Giết thì không thể giết, nếu như nhốt lại, sau đó không lâu nàng phải đi dự đại hội Dao Trì. Đến lúc đó lấy thực lực của hấn đủ để não loạn Đào Nguyên thiên đến long trời lở đất, không ai có thể ngăn cản được hấn.

Trong Đào Nguyên thiên phần lớn là Yêu tộc cỏ cây đã thành tinh, tu hành vốn chậm chạp, từ sau khi thiên đạo tử vong, tốc độ trưởng thành càng chậm hơn.

Hiện giờ bên người nàng chỉ có hai thuộc hạ Bất Lộ cảnh, nếu thật sự đánh nhau khẳng định đều không phải là đối thủ của Cố Dương.

Mấu chốt là lại không thể mang theo hấn đi Dao Trì.

Nếu như kẻ kia của Dao Trì biết được sự hiện hữu của hấn, nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn.

Tuy rằng chắc kẻ kia vẫn còn ngủ say, nhưng việc này không thể không phòng.

Triều Dương Đại Thánh càng nghĩ càng phiền muộn trong lòng, vung tay lên, nhốt hẳn lại.

Cố Dương bị giam ở trong một không gian nào đó không thấy ánh mặt trời, nhưng vẫn dương dương tự đắc, khoanh chân ngồi xuống đất, vừa vắn thừa cơ hội này củng cố cảnh giới một chút.

Chuyện đầu tiên hẳn làm là mở hệ thống ra.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao một trăm điểm năng lượng.]

Một trăm điểm!

Sau đột phá lần này, tăng giá hơi ác nha.

...

...

Văn viện ở Thần Đô.

“Phó Viện trưởng, hai vị kia lại đánh nhau rồi, người nên quản đi chứ. Lại tiếp tục như vậy, tiết học hôm nay không giảng được đâu.”

Trong viện của Chu Tông Nghiệp, một vị giáo thụ chạy đến chỗ hẳn tổ khổ.

“Quản như thế nào?”

Chu Tông Nghiệp cũng buồn bực, “Một vị có thể sử dụng thần thông không gian, một vị có tu vi cao hơn ta. Ta không quản nổi.”

Hơn một tháng này, hẳn thật sự tâm sức quá mệt mỏi.

Giống như dự đoán trước đó của hẳn, mấy nữ nhân của Cố Dương ở đây an phận không được mấy ngày đã bắt đầu âm ỉ lên.

Đánh được gọi là hung ác, mỗi một lần đều cần hẳn đi cứu hỏa, nhiều lần còn thiếu chút nữa hủy toàn bộ Văn viện.

Mấu chốt là đại sư huynh Lê Uyên không đồng ý quản việc không liên quan đến mình, thực lực của hẳn lại không bằng người, muốn quản cũng quản không nổi.

Hơn một tháng nay Văn viện đã biến thành chướng khí mù mịt, rất nhiều giáo thụ đều đầy bụng oán trách, mỗi ngày chạy đến chỗ hấn trách cứ.

Hấn có thể làm sao chứ?

Hấn cũng rất bất đắc dĩ mà.

Lúc này chuyện khiến Chu Tông Nghiệp hối hận nhất chính là vào mấy tháng trước đã nói với Cố Dương rằng kêu hấn có rảnh thì đến Văn viện uống trà.

Ai có thể ngờ được Cố Dương tuyệt đối không hề khách khí gì, một hơi dẫn theo mấy nữ nhân đến Văn viện ở.

Đáng giận nhất là gia hỏa này để người lại ở đây, nhưng bản thân lại vô mộng chạy đi, để cho hấn đến thu thập đồng rạc rối này.

Chu Tông Nghiệp thề, chờ tiểu tử kia về, nhất định phải để hấn đưa hết mấy nữ nhân này đi, không thể để cho các nàng tai họa đến Văn viện nữa.

“Đánh đi, nếu có thứ gì bị hư hao đều ghi lại. Đến lúc đó tìm tiểu tử Cố Dương kia tính sổ.”

Hấn thật sự mệt mỏi.

Không muốn làm người hòa giải nữa.

Đánh thì đánh đi, dù sao không ra mạng người.

Khi nói chuyện, hai khí tức kia đột nhiên dừng tay rồi, bay sang bên này, dừng ở trong viện.

Trong tay Tào Y Y có một dị bảo không gian quát hỏi, “Rốt cuộc Cố Dương ở đâu?”

Chu Tông Nghiệp nhìn thấy là hai vị cô nãi nãi này đến rồi, trong lòng kêu khổ, nói, “Ta cũng muốn biết đấy.”

Một nữ tử khác cũng lo lắng mở miệng, “Phó Viện trưởng, phụ thân hấn gặp nguy hiểm, ta phải đi tìm hấn.” Chính là Hi Hoàng.

Trong mấy nữ nhân ở Văn viện, chỉ có tu vi của nàng mới có thể áp được Tào Y Y một đầu.

Mỗi lần Tào Y Y nổi điên đều do nàng ra tay chế ngự người. Đây cũng là nhiệm vụ trước khi Cố Dương rời đi đã giao cho nàng.

Ngay sau đó, Lăng Linh, Tô Thanh Chỉ, Bùi Thiển Lan, Ly Ly, Y Phù cũng chạy tới.

Lăng Linh tỏ vẻ nghiêm túc nói, “Chu Viện trưởng có biết phải như thế nào mới có thể biết được tung tích của Cố Dương không?”

Chu Tông Nghiệp thấy nữ nhân của Cố Dương đều đến đông đủ, thế trận lớn như vậy, trong lòng không nhịn được nữa làm bầm lên, hỏi, “Sao các người biết Cố huynh đệ hẳn xảy ra chuyện vậy?”

Chương 434: Hồng Nguyệt Đại Thánh

Chúng nữ nhìn về phía Hi Hoàng và Y Phù.

Hi Hoàng tỏ vẻ sốt ruột, “Mới vừa rồi trong lòng ta đột nhiên chấn động, đó là một loại cảm ứng huyết mạch, phụ thân nhất định đã xảy ra chuyện.”

Y Phù cũng nói, “Giữa ta và hắn có một loại khế ước, ta đột nhiên đã mất đi cảm ứng với hắn.”

Chu Tông Nghiệp vừa nghe, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, nói, “Muốn biết tung tích của Cố huynh đệ, chỉ có thể đi tìm một người rồi.”

“Ai?”

“Chủ nhân của Hồng lâu.”

Vèo ——

Lăng Linh là người đầu tiên bay đi, nàng đã từng ở trong Hồng lâu nhiều năm, biết vị trí của Hồng lâu.

Ngay sau đó các nàng Tô Thanh Chỉ cũng đuổi kịp.

Chu Tông Nghiệp nhìn theo bóng lưng các nàng rời đi, trong lòng tuyệt đối không thoải mái.

Hắn cũng không hy vọng Cố Dương sẽ xảy ra chuyện.

...

...

Bên ngoài Hồng lâu, Lăng Linh mới vừa hạ xuống đã nhìn thấy một lão giả chờ sẵn ở bên ngoài, chính là Thảm lão năm đó chiều cố nàng rất nhiều.

Thảm lão gật đầu mỉm cười với nàng, sau đó đưa một tờ giấy qua, “Đây là do chủ nhân kêu ta đưa cho ngươi.”

Lăng Linh ngẩn ra, nhận lấy tờ giấy, mở ra vừa nhìn, chỉ thấy trên đó viết, “Cố Dương ở Tam Thánh môn.”

Sắc mặt nàng lập tức trắng bệch.

Tam Thánh môn, một trong tứ đại thánh địa, thế lực này có ba cường giả Thiên Nhân.

Tào Y Y và Hi Hoàng là hai người gần như đồng thời đến cùng nàng, thấy được nội dung trong tờ giấy, sắc mặt đều thay đổi theo.

Ngay sau đó các nàng Lăng Linh và Tô Thanh Chi đến rồi, sau khi biết được tung tích của Cố Dương đều tỏ vẻ sốt ruột lo lắng.

Lăng Linh hỏi, “Thảm lão, đi đến Tam Thánh môn như thế nào vậy?”

Thảm lão nói, “Lấy thực lực của các ngươi, đi Tam Thánh môn chính là chịu chết. Đừng đánh mất tính mạng một cách vô ích.” Nói xong xoay người đi vào trong viện, cũng đóng cả cửa lại.

“Đứng lại.”

Tào Y Y tính khí nóng nảy nhất nào chịu được như vậy, Hư Không tiên đằng trong tay quát ra, khi sắp đụng đến cánh cửa kia lại bị một luồng lực lượng vô hình chặn lại. Hư Không tiên đằng mọi việc suôn sẻ lại đánh toi công.

Nàng biến sắc, cuối cùng không ra tay nữa.

Tiểu lâu màu đỏ tâm thường này quả thật không đơn giản.

Tô Thanh Chi hơi hoang mang lo sợ hỏi Lăng Linh, “Làm sao bây giờ?”

Lăng Linh coi như trấn định, trong lòng nhanh chóng có chủ ý, nói, “Trước mắt chỉ có thể tìm người có thể giúp đỡ được.”

“Đi đâu tìm?”

“Hoàng cung!”

Nếu nói trong thiên hạ này ai có quan hệ đặc thù với Cố Dương, lại biết vị trí của Tam Thánh môn, không phải vị thái hậu trong hoàng cung kia thì còn ai nữa.

“Tiểu tử, sao ngươi lại đắc tội nữ nhân kia vậy?”

Trong không gian này, bốn phía không hề có ánh sáng, cũng không có bất cứ nguyên khí gì, Cố Dương đang thăm dò sự huyền bí của Bất Lậu cảnh, đột nhiên có một giọng nói già nua truyền đến bên tai.

Giọng nói kia lạnh lùng, không hề có một chút độ ấm, giống như rắn độc.

Hắn mở to mắt, trong bóng đêm giống như có một tia sáng lạnh lóe lên, “Ai?”

Mới vừa rồi Triệu Dương Đại Thánh ném hắn giam giữ vào đây, không nghĩ tới ở đây còn có người khác.

Giọng nói già nua kia lại vang lên, “Một tiểu tử Bất Lậu cảnh lại cũng bị nhốt vào trong ám ngục, rốt cuộc trên người ngươi có chỗ đắc thù gì vậy?”

Ánh mắt Cố Dương lóe lên.

Trong câu nói này của đối phương đã để lộ vài tin tức quan trọng.

Chủ nhân của giọng nói kia có tu vi tối thiểu là Thiên Nhân.

Thêm với bị giam giữ trong nơi tên ám ngục này rất có thể không chỉ có một cường giả Thiên Nhân.

Triệu Dương Đại Thánh có thể giam giữ cường giả Thiên Nhân ở đây, chỉ sợ thực lực của nàng còn vượt qua dự đoán của hắn.

Còn có đối phương nói là “Bất Lộ cảnh” chứ không phải “Nguyên Anh”, vậy có nghĩa rằng người này xuất thân Thần Châu, tu hành võ đạo.

Sau khi võ đạo hưng thịnh, người có thể thành Thiên Nhân chỉ có hơn mười người.

Người này rốt cuộc là người nào?

Trong lúc suy nghĩ của Cố Dương thay đổi thật nhanh, trên mặt lại nở nụ cười, mở miệng nói, “Tiền bối xưng hô như thế nào?”

“Không biết bao nhiêu năm không có ai hỏi danh tính của lão phu rồi, lão phu họ Thương.”

Họ Thương?

Cố Dương suy nghĩ một lúc, vẫn không nghĩ ra được Thiên Nhân nào họ Thương.

Từ Hạ triều cho đến nay, cường giả Thiên Nhân cảnh chỉ có mấy người này, Lâm gia một người, Lạc vương, Viện trưởng Văn viện. Xa hơn về trước chính là cả nhà Hạ đế, tổng cộng mười người.

Mấu chốt là cả nhà Hạ đế không phải họ Thương.

Xa hơn về trước dường như chỉ có mỗi Vô Danh đạo nhân sáng lập ra Đạo môn, còn có vị sáng lập ra Kiếm cung.

Sau đó, giọng nói già nua kia phản ứng lại kịp, không được vui nói, “Này, ngươi còn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi đâu, vì sao nữ nhân kia lại nhốt ngươi vào đây?”

“Có thể bởi vì, ta đùa giỡn nàng đi.” Cố Dương bịa ra.

Giọng nói già nua kia hừ lạnh một tiếng, “Hay cho ngươi tiểu tử lấu cá, miệng không nói một lời nói thật.”

Sau đó không nói gì nữa.

Cố Dương cũng không nói nữa, tiếp tục thăm dò biến hóa sau khi đột phá đến Bất Lộ cảnh.

Sau khi phá vỡ bí mật giấu trong cơ thể con người, tiềm lực trong cơ thể hẳn hoàn toàn được khai phá, trạng thái này tương

tự với giải được mã gen. Lực lượng có tăng lên về chất.

Lực lượng bản thể của hắn lúc này, khi toàn lực bộc phát ra đã không kém hơn Thông Thiên thần viên.

Nhưng mà bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ như vậy phải trả giá cực nhiều, dù sao thân thể của nhân loại vốn không cách nào đánh đồng với thần thú như Thông Thiên thần viên.

Mà cái giá phải bỏ ra chính là hao hụt tuổi thọ.

Hắn hấp thu tinh huyết của nhiều thần thú như vậy, đặc biệt đã nuốt căn nguyên phương hoàng hai lần, có được căn nguyên cực kỳ hùng hậu, vượt xa bất cứ cường giả Bất Lậu cảnh nào trên đời này.

Vậy có ý nghĩa rằng tuổi thọ của hắn đã trở nên cực kỳ dài.

Hiện giờ hắn có thể đại khái suy tính ra được tuổi thọ của mình, nếu như chỉ tính hao tổn tự nhiên, hắn có thể sống trên một vạn năm. Đã gấp trên mười lần cường giả Bất Lậu cảnh thông thường.

Đương nhiên, đây là dưới tình huống hắn không vận dụng pháp lực và thần thông.

Một khi hắn ra tay với người khác, cho dù là dùng pháp lực hay sử dụng lực lượng vượt qua cực hạn đều sẽ tiêu hao tuổi thọ của mình.

Đến lúc này cuối cùng hắn đã biết vì sao cường giả Bất Lậu cảnh hiếm khi ra tay với người khác.

Chương 435: Hồng Nguyệt Đại Thánh (2)

Mỗi lần ra tay với người đều có thể cảm thấy tuổi thọ đang không ngừng trôi đi.

Một pháp thuật đã mất mấy tháng tuổi thọ.

Một chiêu toàn lực không còn một năm tuổi thọ.

Vậy ai chịu nổi chứ?

Hiện giờ Cố Dương cũng phải cân nhắc đến vấn đề này rồi, cho dù căn nguyên của hấn hùng hậu nữa vẫn có ngày tiêu hao hết.

Về sau có thể không ra tay thì cố gắng không ra tay.

May mắn hấn có hóa thân thần thú.

Sử dụng lực lượng của hóa thân thần thú sẽ không tiêu hao đến căn nguyên của hấn.

Hiện giờ sáu hóa thân thần thú của hấn đều đã đến Bất Lộ cảnh, cộng thêm một sủng thú Bất Lộ cảnh, còn có Huyết Bức, dưới Thiên Nhân, cho dù đụng phải ai đều có thể thoải mái giải quyết.

“Này, tiểu tử, ngươi tên là gì?”

Lúc này giọng nói già nua kia lại truyền đến.

“Ta tên Cố Dương.”

“Thần Châu hiện giờ vẫn là Hạ triều sao?”

“Không phải, hiện giờ đã là Chu triều.”

“Ha ha, Hạ đế cuối cùng bị đẩy ngã, thật đáng mừng. Người lật đổ Hạ triều là ai vậy?”

“Chuẩn ra mà nói là tứ đại thánh địa.”

...

Thông qua vấn đề đối phương hỏi, Cố Dương có thể suy đoán ra người này xuất thân Hạ triều, nghe ý tứ của hấn thì có quan hệ không tốt với Hạ đế.

Cường giả Thiên Nhân của Hạ triều, chẳng lẽ thật sự là Vô Danh đạo nhân đã sáng lập Đạo môn sao?

Chủ nhân của giọng nói già nua kia dường như đã bị giam lâu rồi, không nói chuyện với người khác trong thời gian dài, vấn đề hết cái nọ đến cái kia.

Đột nhiên, hấn đổi chủ đề nói, “Tiểu tử, ngươi có muốn rời khỏi đây không?”

Cuối cùng đã nói vào chủ đề chính rồi.

Cố Dương nói, “Thương tiên bối có cách nào rời khỏi đây sao?”

“Đương nhiên có biện pháp rồi, ngươi có biết ám ngục này là thứ gì không?”

“Kính xin tiên bối chỉ điểm.”

“Ám ngục chính là bản thể của nữ nhân kia. Nàng dùng bản thể của bản thân tạo thành một linh bảo. Ở đây khác với tạo thành không gian, không có nguyên khí trời đất, không có bất cứ vật chất gì. Hơn nữa một khi lực lượng tiết ra ngoài cơ thể đều sẽ bị hút đi. Có thể nói vô cùng ác độc.”

“Muốn phá vỡ ám ngục này thì chỉ có thể sử dụng lực lượng vượt qua cực hạn mà bản thể của nó thừa nhận được. Lực lượng của một mình lão phu không đủ. Tiểu tử, nếu ngươi không muốn bị chết già ở đây, thì hỗ trợ lão phu một tay.”

Sau khi Cố Dương nghe xong, hỏi, “Vãn bối nên làm gì?”

“Truyền lực lượng của ngươi cho lão phu, lão phu có thể phá vỡ ám ngục này rồi.”

“Hóa ra là như vậy.” Cố Dương gật đầu, nói, “Tiền bối, ta từ chối.”

“Rất đơn giản —— Hả?”

Giọng điệu của hắn quá mức tự nhiên, khiến giọng nói già nua kia xuất hiện một ảo giác, còn tưởng rằng hắn đã đáp ứng.

Chờ sau khi lão giả phản ứng kịp, giọng trầm xuống, “Ngươi đùa giỡn ta?”

Cố Dương nở nụ cười, “Là ngươi đùa giỡn ta trước, ở nơi này, cho ngươi mượn lực lượng, ngươi tưởng ta ngốc hả?”

Giọng nói kia khựng lại một chút, đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài mơ hồ, “Ngoan ngoãn nghe lời dâng lực lượng ra không phải tốt sao? Ta thật sự không định trở mặt với Ngô Đồng tử tử.”

Giọng nói vốn già nua đột nhiên thay đổi, biến thành một giọng nữ, trong đó tràn đầy vẻ u oán.

Cố Dương bình tĩnh ra, thốt lên, “Hồng Nguyệt Đại Thánh.”

Tam Thánh môn có ba vị Thiên Nhân của Yêu tộc.

Hồng Nguyệt Đại Thánh là vị giả dối nhất, hung tàn nhất.

Vũ Nhị năm đó đã bị ngã trong tay vị Hồng Nguyệt Đại Thánh này. Toàn bộ pháp lực đều bị nó cắn nuốt sạch, cuối cùng may mắn sống sót, nhưng lại biến thành một hoạt tử nhân.

Cố Dương bị giam trong này nhưng không hề sốt ruột, bởi vì biết Hồng Nguyệt Đại Thánh sẽ trở mặt với Triều Dương Đại Thánh, hai bên xảy ra một trận đại chiến.

Sau đó hấn nhân cơ hội chạy thoát ra ngoài. Hơn nữa cuối cùng còn lấy được một tiên đào từ chỗ bản thể của Hồng Nguyệt Đại Thánh.

Sau khi ăn tiên đào kia xong, căn nguyên của hấn trở nên càng hùng hậu thêm.

Không sai, bản thể của Hồng Nguyệt Đại Thánh này chính là một cây đào.

Cái tên Đào Nguyên thiên này rất có thể được đặt theo nó.

Không nghĩ tới Hồng Nguyệt Đại Thánh này giao hoạt như thế, còn nguy trang thành cường giả Thiên Nhân cũng bị nhốt trong này, thông qua hàng loạt đạo thuật để cho hấn tin tưởng thân phận của nó.

Cuối cùng thuận thế hỏi hấn có muốn rời khỏi đây không.

Nếu đổi lại là người khác, rất có thể đã trúng chiêu rồi.

Thật ra Cố Dương không sinh lòng hoài nghi, nhưng mà hấn biết, chờ chút nữa ám ngục này sẽ bị phá vỡ, vốn không cần tốn công phu này. Cho nên mới từ chối.

Ầm rầm!

Đột nhiên, không gian bốn phía kịch liệt chấn động lên.

“Đến rồi!”

Hồng Nguyệt Đại Thánh ở bên ngoài đã phát động công kích.

...

...

“Hong Nguyệt, ngươi biết ngươi đang làm cái gì không?”

Giọng điệu của Triệu Dương Đại Thánh cực kỳ phẫn nộ, cả người không kiềm chế được run rẩy lên.

Mới vừa rồi Hồng Nguyệt lại đột nhiên đánh lén, khiến bản thể của nàng đã bị trọng thương.

Cho dù như thế nào nàng đều nghĩ không thông, vì sao tỷ muội đã có giao tình hơn một vạn năm này lại làm ra chuyện như vậy.

Trước mặt, một vòng sương mù màu đỏ nhạt ngưng tụ ra một bóng dáng, thờ dài một tiếng, “Ngô Đồng tỷ tỷ, đừng trách tiểu muội lòng dạ ác độc. Ngươi khư khư cố chấp, cứ muốn phục sinh đế quân, tiểu muội không có cách nào nên chỉ có thể giết ngươi thôi.”

“Im miệng —— Ngươi lại dám đại nghịch bất đạo như thế!”

Triệu Dương Đại Thánh nghe được lời Hồng Nguyệt nói, trong lòng phẫn nộ tới cực điểm, người cũng bành trướng lên theo, lực lượng khủng bố tràn ngập toàn bộ bầu trời.

Trong lòng nàng, chủ nhân là đế quân của tất cả Yêu tộc, mỗi một Yêu tộc đều phải trung thành với đế quân.

Vì để cho đế quân tỉnh lại, nàng có thể trả giá tất cả.

Hồng Nguyệt Đại Thánh là một phần tử của Yêu tộc, lại nói ra lời như vậy, theo ý nàng đây là đại nghịch bất đạo, nên không thể dễ dàng tha thứ được.

Ở dưới lực lượng khủng bố của Triệu Dương Đại Thánh bao phủ, bóng người do vòng sương mù đỏ kia hình thành ra không hề kinh hoảng, nói, “Ngô Đồng tỷ tỷ, thời đại thay đổi. Thế giới hiện giờ không cho phép xuất hiện cường giả Tiên giai, mạnh như vị Thiên Tôn kia còn chỉ có thể duy trì ở Hóa Trì cảnh.”

“Nhưng mà đây là thời đại tốt nhất đối với ta và ngươi.”

Chương 436: Hẳn không phải

“Chúng ta là vương của Yêu tộc, tự do tự tại, thích gì làm nấy. Không có bất cứ ai có thể uy hiếp được tính mạng của chúng ta.”

“Chẳng lẽ ngươi đã quên vào thời đại Thượng Cổ đã có bao nhiêu huynh đệ tử muội chết dưới tay tu sĩ Nhân tộc rồi sao? Chúng ta bị coi thành củi lửa luyện đan.”

“Chúng ta hèn mọn từ nhỏ, cho dù may mắn tu thành hình người, nhưng phải hầu hạ đại nhân vật của Yêu tộc, dè dặt cẩn trọng, lỡ không cẩn thận sẽ bị ăn luôn. Có vài tiểu muội bị ban cho những tiểu yêu, bị giày vò đến không thành hình người...”

“A, ta quên mất, tử tử là Ngô Đồng cao quý, nhận được khí tức của đế quân mà biến hóa, cao quý từ nhỏ, đại nhân vật của Yêu tộc gặp ngươi đều phải khách khí, không dám mạo phạm. Làm sao biết được những yêu tinh cỏ cây ở dưới tầng chót như chúng ta sống cuộc sống không có thiên lý cỡ nào.”

“Khó khăn lắm mới có một trận đại kiếp nạn muôn thuở, khiến đại nhân vật này đều biến mất. Cuối cùng chúng ta có ngày nổi danh.”

“Chúng ta không cần lo lắng đến uy hiếp của tu sĩ, không cần hầu hạ bất cứ kẻ nào, không cần nhìn sắc mặt của bất cứ ai. Chúng ta trở thành chúa tể của thế giới này —— Hiện giờ, ngươi lại muốn để đế quân phục sinh!”

“Ngươi đã hỏi ta chưa?”

“Ta tuyệt đối không cho phép lại có một người cười trên đầu ta tác oai tác quái! Cho dù là yêu vương, đế quân gì, đã biến mất thì vĩnh viễn đừng xuất hiện nữa.”

“Ngô Đồng tử tử, năm đó ngươi đã cứu ta, ta rất cảm kích ngươi. Nhưng mà ngươi muốn phục sinh đế quân thì không được.”

“Ngươi đã khẳng khái một mực, cũng đừng trách tiểu muội xuống tay vô tình.”

Triều Dương Đại Thánh dùng ánh mắt cực kỳ xa lạ nhìn Hồng Nguyệt ở trước mặt, đây đã từng là tử muội thân nhất của nàng, lại lòng lang dạ thú như thế.

Nàng hít sâu một hơi, quát, “Thanh Liên!”

Giọng nói truyền đi xa xa, vang vọng toàn bộ thế giới.

Nhưng lại không có lời đáp.

Trong lòng nàng không khỏi trầm xuống.

Hồng Nguyệt Đại Thánh nói, “Người vẫn còn chưa rõ sao? Cho đến nay Thanh Liên muội muội không hiện thân chính là không đồng ý với cách làm của người.”

“Ngô Đồng tử tử, dừng tay đi, giao người ra, để ta nuốt hấn. Chúng ta vẫn là tử muội tốt ——”

“Câm miệng!”

Triêu Dương Đại Thánh cuối cùng không nghe nổi nữa, ra tay trước.

Nhất thời một ngọn lửa đỏ đậm đốt cháy về phía sương mù màu đỏ kia.

Chính là Phượng Hoàng chân viêm, nàng gặp may mắn, để quân dùng chân ở trên bản thể của nàng, theo thời gian trôi qua dần, lại nắm giữ được thần thông bí truyền của đế quân.

Đây là duy nhất trên đời này.

Lớp sương mù màu đỏ kia đột nhiên tản ra, trong nháy mắt lại tụ tập ở một vị trí khác, rất nhanh hình thành bóng người.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, ánh mắt bá đạo ngang ngạnh, trong tay cầm một lưỡi đao gãy vừa dài vừa thô.

Hấn thét dài một tiếng, một đao chém ra.

Chiêu thứ nhất của Thiên Vấn Cửu Đao, Hỗn Độn Sơ Khai!

...

Trong ám ngục.

Cổ Dương thấy được một tia sáng, nguyên khí trời đất xung quanh cũng tràn đầy lên.

Hiển nhiên một chiêu mới vừa rồi đã phá hủy ám ngục này, chỉ cần tìm được lỗ hồng kia, có thể rời khỏi đây.

Nhưng mà trước mắt hắn còn chưa đi được.

Trong bóng đêm trước mặt xuất hiện một bóng dáng, mặc áo măng bào, đầu đội mũ miện, khắp cả người tản mát ra khí thế và uy nghiêm quý không thể nói.

Hoa văn trên măng bào của người này không phải là giao long mà là không tước, màu sắc trên đuôi có năm màu.

Cường giả Thiên Nhân!

“Hán vương!”

Cô Dương nhìn thấy hít sâu một hơi.

Hình tượng của người trước mắt này rõ ràng là trưởng tử của Hạ đế trong truyền thuyết, Hán vương. Tu luyện Thần Tước quyết trong Cửu Thiên Ngự Thần quyết.

Đây chính là nhân vật trong truyền thuyết, ở Hạ triều có thực lực gần với Hạ đế.

Trong lần mô phỏng trước không hề đề cập đến chuyện hắn sẽ đụng phải tồn tại khủng bố như Hán vương.

Người kia mở miệng nói, “Không nghĩ tới thế gian hiện giờ lại vẫn có người nhận ra cô.”

“Hừ, giả thần giả quỷ.”

Sao Cô Dương có thể bị dọa sợ chứ, kể cả Hạ đế sống lại đều không dọa ngã được hắn. Huống hồ là một Hán vương thôi.

“Hán vương” nhìn hắn từ trên xuống dưới, ánh mắt hơi phức tạp, “Không nghĩ tới, ngoài phụ hoàng ra còn có người có thể đồng thời tu luyện nhiều môn Cửu Thiên Ngự Thần quyết như vậy. Hơn nữa còn có thể tu luyện đến trình độ này. Thật sự rất giỏi.”

Cô Dương đột nhiên hỏi, “Khối Cửu Châu ấn kia có phải ở trên người ngươi không?”

“Ngươi đoán.”

“Tạm biệt.”

Trong lòng Cô Dương đã có đáp án, vung tay lên, trước mặt xuất hiện một đám Huyết Bức, bỏ nhào về phía “Hán vương”.

Hắn không thèm nhìn mà quay đầu chạy đi. Trận đánh không chắc chắn này, có thể không đánh sẽ không đánh.

Chờ về sau lấy lại danh dự không muộn.

Tốc độ của hắn thật nhanh, trong chớp mắt đã đến lỗ hồng kia, không chút do dự bay ra ngoài.

Vèo ——

Cố Dương rời khỏi ám ngục, cũng cảm nhận được một luồng đao ý quen thuộc, theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng được.

Chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc đang cầm một thanh đao gãy trong tay, đang đánh ra đao pháp quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, một đao chém Triệu Dương Đại Thánh thành hai đoạn.

Thiên Vấn Cửu Đao?

Vũ Nhị?

Không đúng, là Vũ Nhị bản trẻ tuổi hơn, thêm với có thực lực Thiên Nhân cảnh.

Sao có thể chứ?

Cố Dương đột nhiên đã rõ rồi, hóa ra đây là thân thông của Hồng Nguyệt Đại Thánh.

Mười mấy năm trước toàn bộ tu vi của Vũ Nhị đều bị Hồng Nguyệt Đại Thánh cắn nuốt sạch rồi. Nhưng nàng không thu tu vi này cho mình dùng mà chế tạo ra một tồn tại tương tự hóa thân.

“Hán vương” mới vừa rồi hắn đã gặp cũng là biện pháp giống vậy.

Thảo nào “Hán vương” kia sẽ “yếu kém” như vậy, nếu đổi thành Hán vương trong lịch sử, hắn tuyệt đối không thể chạy thoát được.

“Vũ Nhị” trước mắt lại quá mức mạnh mẽ.

Hiển nhiên, thực lực của hóa thân này được quyết định bởi tu vi của bản thân Hồng Nguyệt Đại Thánh.

Mặc dù như vậy, đó vẫn là thần thông vô cùng mạnh mẽ.

Nó có thể đồng thời thả ra hai hóa thân, còn là hai cường giả Thiên Nhân.

Thực lực của cường giả Thiên Nhân Hồng Nguyệt Đại Thánh này thật khủng bố.

Nhưng mà Triều Dương Đại Thánh cũng không thể yếu kém như vậy, lại bị đè ra đánh.

Chương 437: Cơ hội sai sót

Lúc này “Vũ Nhị” quay đầu, nhìn về phía hắn.

Cố Dương lập tức cảm thấy bị một luồng đao ý quen thuộc khóa chặt.

“Má ơi ——”

Hắn chỉ cảm thấy lông tơ dựng đứng lên. Sau khi “Vũ Nhị” đến Thiên Nhân cảnh, uy lực của Thiên Vấn Cửu Đao quả thật như hủy thiên diệt địa, kể cả Triều Dương Đại Thánh đều bị một đao chém thành hai đoạn.

Cố Dương đang định thả tất cả hóa thân thần thú ra, đột nhiên bóng dáng của Triều Dương Đại Thánh xuất hiện bên cạnh hắn, một phát tóm lấy tay hắn, nói, “Đi.”

Nhất thời, cảm giác bị đao ý tập trung kia đã biến mất.

Vèo một cái, Triều Dương Đại Thánh xé rách không gian, mang theo hắn định thuận di rời đi.

“Định chạy?”

Trong mắt “Vũ Nhị” lóe lên một tia sáng khiến người ta sợ hãi, một đao chém ra.

Chiêu thức thứ hai của Thiên Vấn Cửu Đao, Đao Định Càn Khôn!

Một đao này trực tiếp chém nát không gian.

Chỉ thấy Triều Dương Đại Thánh vẫn cố chấp chui vào trong thông đạo không gian, nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa.

“Vũ Nhi” không đuổi theo, bởi vì nó đã đánh mất bóng dáng hai người rồi. Muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp.

Trong mắt nó như có đăm chiêu, “Hắn không phải để quân.”

Trước mặt Cố Dương bỗng tối sầm, cảm giác như rơi vào trong không gian tăm tối nào đó, lực lượng từ bốn phương tám hướng xé rách thân thể hắn, giống như định xé hắn thành mảnh nhỏ.

“Huyền Quang tráo!”

Hắn lập tức tung Huyền Quang tráo ra, dựng lên một lồng sáng màu đen, bảo vệ hắn và Triều Dương Đại Thánh ở bên cạnh.

Một lần này hắn không chút tiếc rẻ pháp lực, phát huy uy lực của Huyền Quang tráo đến cực hạn.

Nhưng mà lực lượng xé rách ở bên ngoài này quá mức khủng bố, pháp lực của hắn tiêu hao thật lớn, trong vài giây, tuổi thọ đã trôi đi mười mấy năm.

Tiếp tục như vậy, không được bao lâu nữa, hắn sẽ vì căn nguyên khô kiệt mà chết.

“Mau tỉnh lại.”

Cố Dương tát lên mặt thiếu nữ ở bên cạnh.

Mới vừa rồi nàng thật sự đã trúng một đao, cố tình xé mở không gian, khi không gian vỡ vụn, lại thừa nhận phần lớn đánh sâu vào, hôn mê bất tỉnh.

Bốp bốp hai phát, cuối cùng nàng có phản ứng, dần dần tỉnh lại.

Nàng không tính sổ với hắn, lấy một thứ từ trong lòng bàn tay, ném ra ngoài.

Nhất thời bọn họ bị một luồng lực lượng lôi kéo, phá mảnh không gian này ra, lại là một trận trời đất ngả nghiêng.

Cố Dương cảm thấy trước mắt sáng ngời, cuối cùng thấy được ánh sáng, hai chân cũng dẫm lên trên mặt đất.

Bốn phía là một khu rừng, trước mắt là một gốc cây vô cùng vĩ đại, trên cây chi chít đóa hoa màu hồng. Một mùi thơm ngọt ngào bay vào mũi, khiến người say mê.

Hai mắt hấn sáng lên, nói, “Đây là bản thể của Hồng Nguyệt Đại Thánh?”

Thiếu nữ ở bên cạnh gần như đã hư thoát, sắc mặt trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi hột, nếu không nhờ Cố Dương đỡ, người đã té liệt trên đất rồi.

Hấn không đợi nàng trả lời đã phi thân lên, bay lên trên ngọn cây.

Mục tiêu chính là ba trái đào đã chín ở trên ngọn cây. Đột nhiên, ba bóng người chắn ở trước mặt hấn, dáng vẻ hùng hổ, rõ ràng đều là cường giả Bất Lộ cảnh.

Ba người kia đang định ra tay, nhưng vừa nhìn thấy thiếu nữ kia, lấp bắp kinh hãi, vội vàng hành lễ, “Bái kiến thánh chủ _____”

Lời còn chưa dứt, ba cái đầu đã bay lên.

Cố Dương thừa dịp bọn họ đang hành lễ, ra tay bất ngờ, một đao chém rớt đầu bọn họ.

Dưới khoảng cách gần như thế, lấy thực lực hiện giờ của hấn mà lại còn dám phân tâm, kia quả thật chính là cho không.

[Nhận được hai trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt năm trăm lẻ bốn điểm.]

[Nhận được hai trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt bảy trăm lẻ bốn điểm.]

[Nhận được ba trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt một ngàn lẻ bốn điểm.]

Hai Nguyên Anh trung kỳ, một Nguyên Anh hậu kỳ.

Ở dưới đao của hấn quả thật giống như giết gà.

Cố Dương không hề dừng lại, trong nháy mắt đã bay lên ngọn cây, đến đỉnh cao nhất, hái ba trái đào đã chín xuống.

Đúng lúc này, cây đào ở phía dưới giống như sống lại, một nhánh cây vĩ đại quất tới.

Cố Dương linh hoạt tránh né.

Ngay sau đó vô số cánh hoa màu hồng bay lên, tràn ngập toàn bộ trời đất, một bóng dáng dần dần hiện ra trong đó.

“Nhanh chạy đi.”

Cố Dương không hề quay đầu lại, hóa thân phượng hoàng, vừa kéo Triệu Dương Đại Thánh bỏ chạy vừa nhét một trái đào vào trong miệng nàng.

Trái đào này vừa vào miệng đã biến thành nước ngọt lành, trong nháy mắt, tiên nguyên trong cơ thể nàng đã tràn đầy, trên khuôn mặt tái nhợt đã nhiều thêm vài phần hồng nhuận.

Phía sau, cánh hoa đầy trời đang cuốn tới, tốc độ không hề chậm hơn.

Mắt thấy sẽ bị đuổi theo, Triệu Dương Đại Thánh cuối cùng khôi phục một chút lực lượng, tay vừa vạch, một lần nữa xé rách không gian, lóe lên một cái, hai người xuất hiện trên một sông băng.

Cuối cùng đi ra...

Cố Dương cảm thấy không đúng lắm, cho dù triệt để phong bế thân thể, ngăn cách liên hệ với bên ngoài, nhưng tuổi thọ vẫn không ngừng trôi đi.

Tốc độ tiêu hao tự nhiên của tuổi thọ gấp mấy lần khi ở Đào Nguyên thiên.

Nếu như nói trước đó tuổi thọ của hắn là hơn một vạn năm, dựa theo tốc độ trôi đi như hiện giờ, tối đa chỉ còn thừa lại bốn năm ngàn năm.

Triều Dương Đại Thánh ở bên cạnh cũng phong bế thân thể.

Thảo nào Thiên Nhân của tứ đại thiên địa đều hiếm khi giáng xuống Đại Chu.

Hóa ra tốc độ tuổi thọ trôi đi của thế giới này nhanh hơn thế giới động thiên nhiều như vậy.

Có Dương xem như đã rõ rồi.

Những ý niệm này gần như lóe lên trong đầu hắn. Mi tâm của hắn đã bay ra một con phượng hoàng, chở hai người đi, vỗ cánh bay thẳng về phía chân trời.

Một lát sau, một bóng dáng màu hồng cũng vượt qua không gian mà đến, thở hơi gấp gáp.

“Đủ rồi!”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, sau đó một bóng dáng màu xanh chắn trước mặt nó.

“Thanh Liên muội muội, giờ phút này xuất hiện làm người tốt, không chê đã quá muộn sao?”

Hồng Nguyệt Đại Thánh cười khẽ một tiếng, “Vị đề quân kia nổi danh là kẻ hẹp hòi đấy. Hành động của ngươi không khác nào phản bội, ngày sau hắn hoàn toàn khôi phục, ngươi cho rằng hắn sẽ bỏ qua cho ngươi sao?”

Bóng dáng màu xanh lạnh lùng nói, “Kia không phải là hắn!”

“Sao ngươi có thể bảo đảm được kia không phải là hư ảo do hắn bày ra? Đó chính là đề quân, không triệt để giết hắn, sao ta có thể yên tâm.”

“Đừng quên vị Thiên Tôn kia đang nhìn chăm chăm vào ngươi. Nếu ngươi thật sự giết tử tử, lấy cái gì ngăn cản?”

Bóng dáng màu xanh nói xong, thân hình dần dần nhạt đi.

Trong lúc hai người nói chuyện, hai khí tức kia đã biến mất trong phạm vi cảm ứng của các nàng.

Hồng Nguyệt Đại Thánh nghe vậy hơi thay đổi sắc mặt.

Hiện giờ trên thế giới này, thứ duy nhất có thể khiến cho nàng kiêng kỵ chính là Thiên Tôn kia của Xích Minh thiên.

Chương 438: Ước hẹn một năm

Năm đó bọn họ đã từng đánh một trận, ba tỷ muội các nàng liên thủ cũng chỉ miễn cưỡng đánh ngang tay với Thiên Tôn

kia thôi.

Nếu Ngô Đồng tử tử thật sự chết rồi, ngày sau Thiên Tôn giết đến, một mình nàng thật sự khó có thể ngăn cản được.

Hồng Nguyệt Đại Thánh thâm than trong lòng, biết đã bỏ lỡ mất cơ hội tốt nhất để giết chết nhân loại kia rồi.

“An toàn.”

Sau khi bay được mấy ngàn dặm, Cố Dương cảm thấy trời cao đất rộng, Hồng Nguyệt Đại Thánh kia cũng không đuổi tới, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mặc dù biết một chuyến này có kinh sợ nhưng không nguy hiểm, nhưng quá trình rất mạo hiểm.

Hễ xuất hiện một chút ngoài ý muốn đều rất có thể là kết cục chết ngay tại chỗ.

Cho dù hắn đã đến Bất Lậu cảnh, nhưng vẫn còn có chênh lệch vô cùng lớn với Thiên Nhân cảnh.

Chứ đừng nhắc đến mấy cường giả Thiên Nhân không biết đã sống được bao nhiêu năm rồi này.

Tuổi thọ của thực vật vốn lâu dài, không phải động vật có thể sánh bằng được. Đoán chừng có thể so được với thần thú Thượng Cổ.

Ai biết Triều Dương Đại Thánh và Hồng Nguyệt Đại Thánh rốt cuộc đã sống bao lâu.

“Nhưng mà thu hoạch một chuyến này lại vĩ đại.”

Cố Dương nghĩ đến trái đào đã hái được từ trong bản thể của Hồng Nguyệt Đại Thánh, trong lòng yên tâm.

Trái đào này có thể bù lại căn nguyên, mới vừa rồi Triều Dương Đại Thánh gần như hư thoát ăn một trái đã nhanh chóng hồi phục lại.

Hắn mở hệ thống ra, mở một lần mô phỏng.

[...]

[... Hưởng dương ba mươi bảy tuổi.]

Cố Dương nhìn thoáng qua kết quả của mô phỏng, vui vẻ trong lòng, tuy rằng trái đào này không thể tăng tu vi, nhưng quả thật có công hiệu bù lại căn nguyên.

Vậy có ý nghĩa rằng về sau hắn không cần phải lo lắng đến vấn đề tiêu hao tuổi thọ.

Khi tiêu hao tương đối thì mở một lần mô phỏng, ăn một trái đào, lập tức có thể đầy máu sống lại.

Cố Dương đang nghĩ, lại nhìn thấy thiếu nữ đang vuốt ve lông phượng hoàng, ánh mắt hai người đối diện, lập tức hơi xấu hổ.

Cố Dương và thiếu nữ kia bốn mắt nhìn nhau, không khí hơi xấu hổ, hắn đang định mở miệng thì thấy thiếu nữ kia vèo một cái nhảy lên, đảo mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Nàng đã rời đi rồi, không lưu lại một câu.

Cố Dương nhìn về phía nàng rời đi, không đuổi theo.

Đuổi theo để làm gì chứ, không nói đến có thể đánh thắng được không, cho dù có thể đánh thắng được, chẳng lẽ còn định giết nàng sao?

Đến lúc đó Hồng Nguyệt Đại Thánh giết đến, một mình ngăn không thể ngăn được.

“Thế giới này rộng cuộc rộng lớn bao nhiêu?”

Cố Dương nhìn hải dương mênh mông vô bờ, trong lòng đột nhiên sinh ra nghi hoặc như vậy.

Cửa vào của Đào Nguyên thiên ở nơi cực Bắc, khắp nơi đều là sông băng, vị trí địa lý tương tự với Bắc cực.

Lúc đó Triệu Dương Đại Thánh mang theo hắn, dường như là cực Đông Nam của Đại Chu, bay thẳng về Bắc, bay qua toàn bộ đại lục, lại bay qua hải dương có diện tích còn lớn hơn đại lục vài lần mới đến sông băng này.

Kiến thức địa lý của hắn đã sớm trả lại cho lão sư đại lý rồi, dựa vào ấn tượng tính toán, ít nhất còn lớn hơn Trái Đất mười mấy lần đi.

Trong hải dương vô biên vô hạn này có không ít sinh vật mạnh mẽ sinh tồn, trong đó có cả tồn tại cấp Thần Thông cảnh.

Ở chỗ sâu dưới hải dương, đôi khi hẳn còn có thể cảm ứng được tồn tại cấp bậc Thiên Nhân.

“Xem ra cường giả Thiên Nhân cảnh ở thế giới này không hề ít.”

Cố Dương trầm nghĩ trong lòng.

Sinh vật sinh tồn ở hải dương có thể lên sâu đến dưới đáy biển, võ giả muốn săn giết chúng nó sẽ không dễ dàng như ở trên đất liền. Nếu thật sự đã đến dưới đáy biển, hơn phân nửa võ giả không đánh lại được sinh vật hải dương cùng cảnh giới.

Thế giới này tương tự như Trái Đất, diện tích hải dương còn lớn hơn đất liền.

Vậy có nghĩa rằng sinh vật Thần Thông cảnh trong hải dương còn nhiều hơn trên đất liền. Cố Dương không muốn đi trêu chọc sinh vật mạnh mẽ như vậy, một khi cảm ứng được sẽ tránh đi xa xa.

Đôi khi đụng phải một vài loại cá hoặc là chim không có mắt định tập kích hẳn, hẳn đều không khách khí, tiện tay giết, nhận được giá trị vài điểm năng lượng.

Mười ngày sau, cuối cùng Cố Dương đã nhìn thấy đất liền.

Như vậy xem ra tốc độ của hẳn còn chậm hơn Triều Dương Đại Thánh một chút.

Chủ yếu là vì tiết kiệm pháp lực, hẳn muốn không ché trên một tốc độ thích hợp, sẽ không vì tiêu hao quá mức mà phải dùng căn nguyên chuyên hóa thành pháp lực.

Sau khi đến Bất Lộ cảnh, khi hẳn sử dụng pháp lực đều phải tính toán tỉ mỉ.

Mảnh đất trước mặt là địa bàn của Man tộc thảo nguyên.

Nhưng mà nơi này bị băng tuyết bao phủ quanh năm, thời tiết thật cực đoan, điều kiện sinh tồn cực kỳ ác liệt, không có ai sống ở đây cả.

Đến địa bàn của Man tộc, Cố Dương trở nên khiêm nhường, thu hồi hóa thân phượng hoàng để miễn thu hút cường giả của Man tộc.

Hắn không sợ người khác, nhưng hiện giờ hắn vẫn còn chưa thể trêu vào hai vị cường giả Thiên Nhân của Man tộc kia.

Cố Dương mất bảy ngày mới bay qua địa bàn của Man tộc.

Bàn về lãnh thổ, thật ra địa bàn của Man tộc còn lớn hơn Đại Chu, nhưng phần lớn đều có điều kiện ác liệt, hoặc là băng tuyết ngập trời, hoặc là sa mạc rộng lớn, khu vực cây cỏ nguồn nước rất ít.

Man tộc muốn xâm lấn Đại Chu là chuyện rất bình thường.

“Nhưng mà, những cường giả Bất Lậu cảnh đó, còn có hai vị Thiên Nhân là vì cái gì?”

Khi Cố Dương bay qua thảo nguyên, đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Xâm nhập Đại Chu đó là phải đánh nhau.

Mà tranh đoạt địa bàn không hề có ý nghĩa gì với cường giả Bất Lậu cảnh và Thiên Nhân, vì để con dân có được hoàn cảnh sinh tồn tốt hơn? Bọn họ có thể có lòng dạ vô tư vậy sao?

Cố Dương tỏ vẻ hoài nghi.

Thực lực của Đại Chu không hề kém, cũng có hai vị Thiên Nhân, cho dù Viện trưởng có thương tích trong người, nhưng một khi liều mạng, nói không chừng bên Man tộc cũng phải bỏ mạng một vị Thiên Nhân.

Huống hồ sau lưng còn có tứ đại thánh địa. Cho dù Man tộc có được sự duy trì của Xích Minh thiên, nhưng còn ba thánh địa khác thì sao?

Cường giả Man tộc mạo hiểm nguy hiểm lớn như vậy xâm nhập vào Đại Chu, động cơ chân chính là gì?

Chương 439: Ước hẹn một năm (2)

Sợ rằng phải chờ tới sau khi chân chính khai chiến rồi mới có thể làm rõ ràng chuyện này được.

Sau khi tiến vào lãnh thổ Đại Chu, có thể nhìn thấy được không ít cảnh tượng điều động nhân viên, một vài cứ điểm quan trọng còn có lượng lớn binh mã đóng quân.

Xem ra Tô Ngưng Yên không hề nói dối, nàng thật sự đã sớm chuẩn bị rồi, nếu là chiến tranh tiêu chuẩn thông thường sẽ không xuất hiện sơ suất quá lớn.

Bây giờ thứ có thể quyết định thắng bại chính là so sánh sức chiến đấu cao nhất.

Nói đến cùng, vẫn phải xem cường giả Thiên Nhân của hai bên.

Hiện giờ đối mặt với cường giả Thiên Nhân, Cố Dương chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ mình mà thôi.

Khi ở Đào Nguyên thiên, vì ngăn cản “Hán vương”, hắn thả ra hơn trăm con Huyết Bức, kết quả trước khi hắn rời khỏi Đào Nguyên thiên cảm ứng được sủng thú Huyết Bức đã chết.

Sủng thú chết đi khiến cho hắn bị phản phệ một chút.

Đến bây giờ còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn.

Càng đi về phía Nam, dân cư càng nhiều, thành thị càng lớn, càng phồn hoa.

“Không biết Thanh Chỉ các nàng như thế nào.”

Ít nhiều gì Cố Dương hơi lo lắng.

Hắn đi chuyến này đã hai tháng, các nàng ở Văn viện không biết có đánh nhau không.

Hắn không lo lắng cho người khác, chỉ riêng một Tào Y Y đủ khiến người ta đau đầu, tuy rằng trước khi rời đi hắn đã dặn dò Hi Hoàng, kêu nàng canh chừng Tào Y Y. Nhưng nàng không hề có tâm nhãn, nếu Tào Y Y thật sự nổi điên lên, nàng chưa chắc đã ngăn cản được.

Cố Dương không yên lòng nên mở hệ thống ra, tiến hành một lần mô phỏng.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần tiêu hao một trăm điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Bất Lậu cảnh nhất trọng thiên, người chạy trốn khỏi Đào Nguyên thiên, đi tới Thần Đô.]

[Người giao một trái đào cho Viện trưởng Văn viện, hỗ trợ khôi phục tu vi.]

[Một tháng sau, đại hội Dao Trì cử hành đúng hạn. Người theo Thần Vũ hầu đến biên cương, chống đỡ Man tộc, các người chủ động phát động tiến công, trong vòng mấy ngày, người lấy sức lực một mình tàn sát hết cường giả Bất Lậu cảnh của Man tộc. Chém giết Hãn vương của Man nhân.]

[Nửa tháng sau, một vị Thiên Nhân của Man tộc giết tới, cuốn lấy người, Lạc vương mai phục bên cạnh ra tay đánh trọng thương.]

[Sau đó, một vị Thiên Nhân khác của Man tộc xuất hiện liên thủ với vị Thiên Nhân bị thương kia định mở một cấm chế Thượng Cổ. Viện trưởng Văn viện hiện thân, một kiếm trọng thương.]

[Lạc vương phóng ra một pháp bảo, vây khốn hai người đó, ba người các người liên thủ, chém giết hai Thiên Nhân. Đại Chu chiến thắng đối phương.]

[Sau đó người mang theo các nàng Tô Thanh Chỉ đi tới La gia. Người đi tìm Sở Tích Nguyệt lại phát hiện nàng không ở Sở gia, biết được mấy tháng trước nàng đã gả vào Tần gia rồi.]

[Người đi tới Tần gia lại bị Tần Vũ phát hiện, các người đánh một trận, không phân thắng bại. Người chỉ có thể rời khỏi Tần gia, mang theo đám người Tô Thanh Chỉ trở lại La châu, tiến vào Quảng Hàn tiên cung.]

[Lão tổ Sở gia cảm ứng được tiên cung mở ra, định đi vào, bị người một chưởng đánh bay.]

[Ba năm sau, người mang theo các nàng rời khỏi Quảng Hàn tiên cung, đi tới Thụy Cầm đại lục.]

[Ba năm sau, Dao Trì tiên cung giết đến Thụy Cầm đại lục, đại lục bị chiếm đóng hơn phân nửa. Các người bị ép lui thủ Thú Thần điện.]

[Một năm sau, Dao Trì tiên cung phát động tiến công cuối cùng, vào thời điểm sau cùng, Thú Thần điện kích phát uy năng vĩ đại, tiêu diệt hết người của Dao Trì tiên cung xâm nhập.]

[Bảy năm sau, một tòa tiên cung giáng xuống Thụy Cầm đại lục, trấn áp Thú Thần điện, các người bị chết trong dư ba này, hưởng dương ba mươi bảy tuổi.]

Sở Tích Nguyệt lập gia đình?

Cố Dương kinh hãi, bấm tay tính, quả nhiên, kể từ lần trước Sở Tích Nguyệt ở Giang châu quyết định trở về xuất giá đến giờ vừa vặn được một năm.

Hiện giờ không sai biệt lắm đến lúc cử hành hôn lễ.

Thời gian trôi thật nhanh, nhanh như vậy, đã một năm rồi.

Nhớ tới một năm trước khi Sở Tích Nguyệt và hấn tách ra, hấn còn chưa tới nhất phẩm.

Hiện giờ, một năm trôi qua, hấn đã là Bất Lộ cảnh.

“Hy vọng tới kịp.”

Một lần này Cố Dương không tiết kiệm pháp lực nữa, thi triển ra tốc độ nhanh nhất bay về phía La châu.

Hấn đã từng lập lời thề trong lòng, một năm sau, nếu như hấn có đầy đủ thực lực rồi sẽ đến cướp dâu.

Hiện giờ là lúc thực hiện lời hứa.

Về phần quay về Thần Đô cứu Viện trưởng Văn viện cứ tạm thời để đó đã, cứu Sở Tích Nguyệt rồi tính.

Từ biên giới phía Bắc Đại Chu chạy đến La châu ở phía Nam, hấn chỉ tốn thời gian một ngày.

La châu thành, Sở gia lúc này đang giăng đèn kết hoa.

Cố Dương đến trên không La gia, thần thức đảo qua nhưng không hề phát hiện ra sự tồn tại của Sở Tích Nguyệt, trong

lòng hơi sốt ruột.

Hiển nhiên, người đã đi rồi.

“Vị đạo hữu nào giá lâm? Lão thân không tiếp đón từ xa.”

Lúc này có một giọng nói già nua vang lên, rõ ràng là một cường giả Bất Lộ cảnh.

Ở cửa Sở gia treo hai chiếc đèn lồng đỏ lớn, bên trong giăng đèn kết hoa, không khí náo nhiệt vui mừng.

Hậu viện, có vài người ngồi trong chính đường, không khí lại ngưng trọng lạ thường.

Người ngồi ở chủ vị là một lão bà, chống một cây quạt trượng đầu rồng, thân thể còng xuống, nhắm mắt lại, giống như đang ngủ.

Trên mặt đất trong đại đường đặt một thanh đao, thân đao lóe lên một tầng sáng màu trắng bạc.

Vài người ở đây đều nhìn chăm chăm vào thanh đao này.

Thanh đao này là chí bảo của Sở gia —— Minh Nguyệt đao!

Năm trăm năm trước, lão tổ Sở gia thua Tần Vũ, Minh Nguyệt đao bị thua cược, bản thân cũng bị trọng thương.

Hiện giờ cuối cùng Minh Nguyệt đao đã vật về chủ cũ.

Mà cái giá của nó là Sở Tích Nguyệt truyền nhân dòng chính gả vào Tần gia.

Hôm nay đội ngũ đón dâu của Tần gia đến, mang theo thanh Minh Nguyệt đao này, đón người lên kiệu hoa rồi lưu Minh Nguyệt đao lại Sở gia.

Lúc này chắc đội ngũ đón dâu của Tần gia đã rời khỏi La châu rồi.

Sở gia cuối cùng đã nghênh đón chí bảo về gia tộc, nhưng trong đại đường, trên mặt mỗi người đều không nhìn thấy vẻ vui mừng gì.

Chí bảo này dùng nữ nhi của Sở gia đổi về, đây không khác nào vô cùng sỉ nhục Sở gia.

Nhưng mà thực lực không bằng người, sĩ nhục lớn hơn nữa cũng chỉ có thể nhận lấy.

Chương 440: Hậu sinh khả úy

Nữ tử ngồi ở thượng thủ cuối cùng không nhịn được mở miệng, giọng điệu lạnh thấu xương, “Nhục ngày hôm nay, ngày khác nhất định báo lại gấp bội.”

Người này tên là Sở Tiêu, là nhân vật số hai ở Sở gia, có tu vi Pháp Lực cảnh tam trọng thiên.

Những năm này, vì lão tổ Sở gia có thương tích trong người, hàng năm bế quan. Trên thực tế Sở gia vẫn do nàng chống đỡ. Luận về bồi phận, nàng là tăng tổ mẫu của Sở Tích Nguyệt.

Trong chín gia tộc lớn trong thiên hạ, Sở gia là gia tộc duy nhất do giới nữ đương gia, người ở đây đều là nhân vật quan trọng của Sở gia, tất cả đều là nữ tử. Một điểm này, đặt vào thế lực lớn nhỏ của toàn bộ Đại Chu đều là chuyện hiếm thấy.

Chuyện này có liên quan trực tiếp đến công pháp của Sở gia, chỉ có nữ tử mới có thể tu luyện công pháp tuyệt thế của Sở gia lưu truyền đến đại thành.

Cộp!

Đột nhiên, lão bà ngồi trên chủ vị mở to mắt, gõ quải trượng đầu rồng trong tay xuống đất. Thanh Minh Nguyệt đao tự động bay vào trong tay nàng.

Trong mắt nàng lóe lên tia nghi hoặc nồng đậm, lẩm bẩm, “Lão quỷ Tàn gia kia rốt cuộc đang đánh chủ ý gì?”

Lão bà này chính là lão tổ Sở gia, tuổi tác cao đến một ngàn tuổi, hơn nữa đã từng bị thương dưới tay Tàn Vũ, lúc này trông nàng giống như gàn đất xa trời.

Còn kém hơn cả lão tổ của Tào gia là Tào Kinh.

Nàng biết Tàn Vũ vẫn luôn luôn mơ ước một thân công lực này của nàng.

Trong trận chiến năm đó, sau khi Tần Vũ cướp Minh Nguyệt đao đi còn không định dừng tay, muốn bắt giữ cả nàng.

Cũng chính bởi vì như thế nên nàng mới tìm được cơ hội bỏ chạy về Sở gia, nếu như Tần Vũ định giết, khi đó nàng đã bị giết chết rồi.

Một năm trước, Tần gia đột nhiên cầu hôn Sở gia, lại tình nguyện dùng Minh Nguyệt đao làm sính lễ.

Nàng vẫn cảm thấy trong chuyện này nhất định có âm mưu gì đó.

Sao Tần Vũ có thể ngu xuẩn đến mức dùng một thanh thần binh tuyệt thế đổi lấy một nữ tử Phàm cảnh chứ?

Cho dù vậy, Sở gia vẫn không cách nào từ chối được điều kiện này.

Một đệ tử Phàm cảnh có thể đổi chí bảo của gia tộc về. Cho dù chỉ có một tí xíu cơ hội thì các nàng đều quyết định muốn đánh đổi một phen.

Kết quả Tần gia thật sự đưa Minh Nguyệt đao đến.

Lão bà ngồi trước mặt thanh đao một ngày, nhưng vẫn luôn không dám giơ tay cầm lấy thanh đao này.

Sao Tần Vũ có thể dễ dàng đưa thanh thần binh tuyệt thế này lại đây như vậy được?

Chuyện có khác thường nhất định có kỳ quái.

Trên thanh đao này có phải lưu lại cấm chế hoặc cấm bẫy nào đó khó phát hiện ra không?

Chính vì xuất phát từ băn khoăn này nên nàng vẫn trì hoãn không giơ tay chạm vào Minh Nguyệt đao.

Mãi cho đến khi liên tục xác nhận rằng trên đao không hề có bất cứ vấn đề gì thì nàng mới hạ quyết tâm cầm lấy Minh Nguyệt đao. Không có cấm bẫy, cũng không phát động cấm chế đáng sợ gì.

Minh Nguyệt đao yên ổn rơi lên trên tay nàng, pháp lực trong cơ thể sinh ra cộng minh với chí bảo trong tay.

Năm trăm năm rồi!

Trái tim dải dẫu sương gió, đã sớm tĩnh lặng như nước của nàng cũng không khỏi sinh ra một chút kích động.

Công pháp mà nàng tu luyện lấy từ Bích Tiêu cung, có tên là “Minh Nguyệt Đương Không”, có cùng nguồn gốc với Minh Nguyệt đao.

Thanh thần binh tuyệt thế này có thể chuyên hóa nguyên khí trời đất thành một loại pháp lực độc đáo, có chỗ tốt cực lớn đối với tu luyện “Minh Nguyệt Đương Không”.

Từ sau khi mất Minh Nguyệt đao, tu vi của nàng trì trệ không tiến. Chính bởi vì thế nên thương thế trong cơ thể nàng vẫn luôn không cách nào khỏi hẳn được.

Lúc này nàng lại được lực lượng từ Minh Nguyệt đao truyền đến, cuối cùng cảm thấy được sức sống đã lâu.

Chỉ cần thời gian mấy năm, thương thế của nàng có thể khôi phục.

Nàng nhắm mắt lại, pháp lực trong cơ thể dũng mãnh vào trong Minh Nguyệt đao, hình thành một vòng tuần hoàn đặc thù.

Người ngồi ở đây đều là nhân vật quan trọng của Sở gia, có được tu vi Thần Thông cảnh, tự nhiên nhìn ra được lúc này lão tổ đang mượn dùng lực lượng của Minh Nguyệt đao để chữa thương.

Trên mặt các nàng cuối cùng hiện lên vẻ vui mừng.

Nếu như thương thế của lão tổ có thể khôi phục, hy sinh của Tích Nguyệt đã đáng giá.

Àm râm!

Đột nhiên, người ở đây đều cảm ứng được một luồng khí tức khủng bố xuất hiện ở trên không Sở gia.

Bất Lậu cảnh!

Sắc mặt của các nàng đều thay đổi.

Một cường giả Bất Lộ cảnh không hề che giấu khí tức của bản thân, không hề giữ lại phô bày lực lượng ra, vậy đại biểu cho cái gì?

Người đến không có ý tốt!

Lão tổ ngồi trên chủ vị mở to mắt, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng. Đối mặt với một cường giả Bất Lộ cảnh, ai đều không dám xem thường.

Nhưng mà khí tức này xa lạ như thế, lại chưa từng gặp.

Trong lòng nàng hơi khiếp sợ, Đại Chu xuất hiện thêm một vị Bất Lộ cảnh từ khi nào vậy?

Tuy rằng Đại Chu rộng lớn, mặc dù nàng chưa từng gặp toàn bộ nhân vật đứng trên đỉnh cao nhất này, nhưng đều có hiểu biết.

Người này lại không phải là vị Bất Lộ cảnh nào trong nhận biết của nàng cả.

Chỉ có một giải thích, Đại Chu lại xuất hiện một vị Bất Lộ cảnh mới.

Suy nghĩ của lão bà thay đổi nhanh chóng, người đã phá cửa mà ra, “Vị đạo hữu nào giá lâm? Lão thân không tiếp đón từ xa.”

Nàng đi đến trước mặt cường giả xa lạ kia, nhìn rõ diện mạo của đối phương.

Đó là một nam tử tuổi còn quá trẻ, pháp lực hóa thành ngọn lửa, biến thành dáng vẻ con phượng hoàng. Ngọn lửa quanh người vô cùng linh tính, càng ẩn chứa uy lực kinh người.

Chỉ nhìn đặc thù của pháp lực người này đã biết hẳn là một kẻ địch mạnh.

Trong lòng lão bà càng thêm cảnh giác, cũng không cam chịu yếu thế, pháp lực trong cơ thể bùng phát ra, trên đỉnh đầu xuất hiện một vàng trắng sáng, ánh trắng giống như ánh sáng bạc bao trọn Sở gia vào trong đó.

“Cố Dương?”

Đột nhiên có một người trong đó kinh hô thành tiếng, chính là Sở Mi đã từng gặp mặt Sở Dương một lần.

Ngày đó ở Sơn Đài thành của Tề châu, nàng đi tiếp viện cho Sở Tích Nguyệt, thiếu chút nữa bị Lục Vân Sơn giết chết, chính là nhờ Cố Dương ra tay hỗ trợ, cứu tinh nàng.

Trên mặt Sở Mi đều là vẻ khó tin.

Dù thế nào nàng đều không ngờ tới được, mấy tháng không gặp mà Cố Dương đã có được tu vi Bất Lậu cảnh.

Chương 441: Không chịu nổi một chiêu

Phải biết rằng khi đó hấn mới vừa đến Pháp Lực nhất trọng thiên mà thôi.

Mấy tháng ngắn ngủi đã từ Pháp Lực nhất trọng thiên đến Bất Lậu cảnh, trở thành một trong những cường giả cao nhất thế giới này.

Tốc độ như vậy thật sự không thể tưởng tượng nổi tới cực điểm.

Nguy rồi!

Đột nhiên nàng ý thức được mục đích Cố Dương đến Sở gia làm gì, sắc mặt lập tức trắng bệch. Tin đồn giữa Cố Dương và Sở Tích Nguyệt đã sớm truyền khắp thiên hạ.

Trên dưới Sở gia đều biết chuyện này, nếu không nhờ Tích Nguyệt cầu tình, lấy phong cách làm việc của Sở Tiêu đã sớm phái người đi giết hấn, miễn phá hủy kế lớn của gia tộc.

Theo tu vi của Cố Dương càng ngày càng cao, không lâu trước đó đã đến Pháp Lực tam trọng thiên. Trong Sở gia còn tiến hành một lần bàn bạc.

Nhưng mà kết quả của lần bàn bạc đó vẫn quyết định gả Tích Nguyệt đến Tần gia.

So với việc đắc tội một Pháp Lực tam trọng thiên, đương nhiên Minh Nguyệt đạo càng quan trọng hơn.

Thêm với nhân vật như Cố Dương sẽ vì một nữ tử Phàm cảnh đồng thời đắc tội hai nhà Tần Sở sao?

Tất cả mọi người cảm thấy sẽ không.

Nhưng mà cho dù là ai đều không ngờ tới trong thời gian ngắn như vậy mà Cố Dương đã đột phá đến Bất Lậu cảnh rồi.

Càng khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng được chính là hẳn thật sự đã tìm đến cửa, khí thế ngập trời, cho dù có lão tổ che chở thì nàng vẫn cảm thấy tay chân như nhũn ra.

Cố Dương?

Lão bà vừa nghe được cái tên này, tròn mắt hơi nheo lại, không lâu trước đây nàng đã nghe được cái tên này từ chỗ Tích Nguyệt.

“Người chính là Cố Dương? Đúng là hậu sinh khả úy!”

Đại viện Sở gia, một đám tiêu bồi trẻ tuổi tụ tập với nhau bàn về hôn sự của Sở Tích Nguyệt và Tần Thượng.

Có người tức giận bất bình, cảm thấy gia chủ tương lai của Sở gia gả vào Tần gia là nhục nhã rất lớn.

Có người lý trí bình tĩnh, cảm thấy hy sinh một người có thể đổi về chí bảo Minh Nguyệt đao hoàn toàn đáng giá. Lại nói hiện giờ Tần gia thế lớn, có thể hòa dịu quan hệ với Tần gia là một chuyện tốt.

Người hai phái tranh luận không thôi, chỉ trích lẫn nhau.

Nhưng mà cho dù là người của phái nào thì đều đồng tình và tiếc hận cho sự hy sinh của Sở Tích Nguyệt.

Mọi người đều biết Sở Tích Nguyệt từng có một đoạn tình với Cố Dương, nhưng mà nàng vì gia tộc, lựa chọn gả vào Tần gia.

Cố Dương là ai chứ?

Hơn hai mươi tuổi, Pháp Lực tam trọng thiên!

Từ xưa đến nay chưa từng xuất hiện nhân vật nghịch thiên như vậy.

Lâm Thiên Nhất, Viện trưởng Văn viện, Tần Vũ gì đó...
Những kỳ tài tuyệt thế của thế hệ trước đều âm thầm phai màu
khi ở trước mặt nam nhân này.

Khi ba vị kia hai mươi tuổi, có vị nào có được thành tựu như
vậy chứ?

Chớ đừng nói tới chiến tích huy hoàng tới cực điểm của Cố
Dương, nhất phẩm chém Thần Thông, Kim Thân chém Pháp
Lực, quả thật giống như giỡn chơi.

Có thể nói chưa từng có ai, về sau đoán chừng cũng sẽ không
có ai.

Trong rất nhiều người trẻ tuổi hiện giờ ở Đại Chu, hẳn chính là
một tồn tại giống như thần.

Sở Tích Nguyệt vì gia tộc mà bỏ qua nam nhân như vậy, cho
dù là ai đều vì vậy mà thương tiếc.

Đương nhiên, có người tiếc hận cũng có người vui sướng khi
người khác gặp họa.

Sở Tích Vũ chính là một trong số đó.

Nàng là đường muội của Sở Tích Nguyệt, từ nhỏ đến lớn đều
sống dưới vòng hào quang của đường tỷ.

Nàng cũng có tư chất tuyệt hảo, trong lứa trẻ tuổi chỉ đứng sau
Sở Tích Nguyệt, xếp hạng thứ mười mấy trên Tiềm Long
bảng.

Nhưng mà chênh lệch như vậy khiến cho nàng vô duyên với vị
trí gia chủ.

Tướng mạo cũng xinh đẹp, tự nhận không kém hơn bất cứ kẻ
nào, nhưng lại không được lên Hồng Nhan bảng. Người ngoài
nhìn vào tự nhiên không bằng vị đường tỷ kia.

Bị áp một đầu khắp nơi, có thể nghĩ là biết bực tức trong lòng
Sở Tích Vũ.

Kể cả nhân duyên, gặp mặt được lại là nam nhân xuất sắc nhất
thời đại này, cường giả Thần Thông cảnh trẻ tuổi nhất từ trước
đến nay.

Nên khiến cho nàng sao mà không hâm mộ ghen ghét được.

Vốn tưởng rằng cả đời này nàng đều phải sống dưới bóng mờ của Sở Tích Nguyệt.

Không nghĩ tới xuất hiện bước ngoặt, Tần gia lấy Minh Nguyệt đào làm sinh lễ, cầu hôn Sở Tích Nguyệt, đây là điều kiện Sở gia không cách nào cự tuyệt được.

Khi Sở Tích Vũ biết tin tức này, quả thật khó có thể tin.

Tần gia vì cưới Sở Tích Nguyệt mà lấy Minh Nguyệt đào làm sinh lễ, đó chính là thần binh tuyệt thế.

Vì cái gì?

Dựa vào cái gì mà chỗ tốt đều để nàng chiếm?

Dựa vào cái gì mà nàng có thể tụ tập ngàn vạn cung chiêu lên người?

Sở Tích Vũ ghen tỵ đến độ sắp nổi điên.

Nàng nghĩ mãi mà không rõ, mình rốt cuộc thua kém cái gì?

Tin tức duy nhất có thể khiến cho nàng cao hứng chính là chuyện Sở Tích Nguyệt và Cố Dương chia tay.

Đột nhiên, một khí tức khủng bố xuất hiện ở trên không Sở gia, ép tới khiến người ở đây đều thiếu chút nữa quỳ sấp trên mặt đất.

Ngay sau đó lão tổ tông hiện thân, áp lực này mới biến mất.

Sở Tích Vũ đang nghi ngờ, chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, “Cố Dương!”

Cố Dương?

Tên này quả thật như sấm bên tai. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng dáng cuồng ngạo bá đạo trên bầu trời kia, khi đối mặt với lão tổ tông mà khí thế không hề thua kém.

Hắn chính là Cố Dương?

Sóng lòng của Sở Tích Vũ nhấp nhô, khó có thể kìm nén.

Nàng đã được nghe rất nhiều sự tích về nam nhân này, không khỏi tò mò, hắn rốt cuộc là hạng người gì.

Hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy người thật rồi, trong lòng tự nhiên kích động không thôi.

Không đúng!

Đột nhiên, Sở Tích Vũ phản ứng kịp.

Hôm nay là ngày Tần gia cưới đường tử kia.

Hắn vì Sở Tích Nguyệt mà đến!

Tại sao lại là nàng?

Dựa vào cái gì?

Một lần này, trong lòng Sở Tích Vũ triệt để tan vỡ rồi.

...

...

Ánh mắt Cổ Dương rơi lên trên thanh đao trong tay lão thái thái, trên thân đao lóe lên tia sáng màu trắng bạc.

Nhìn ánh sáng như nhu hòa, nhưng lại ẩn chứa lực lượng thần kỳ, ngăn cách độ nóng của Phượng Hoàng chân viêm của hắn ở bên ngoài.

Ánh mắt của hắn lạnh như băng, “Đây chính là Minh Nguyệt đao?”

Quả nhiên là một món kỳ bảo, trên tay hắn nhiều thần binh tuyệt thế như vậy, cũng chỉ có Quảng Hàn tiên kiếm có thể so sánh được với thanh đao này.

Chương 442: Không chịu nổi một chiêu (2)

Đây nhất định là một pháp bảo cấp bậc thuần dương, cực phẩm trong pháp bảo.

“Vì thanh đao này, các người ép buộc Tích Nguyệt gả vào Tần gia?”

Giọng nói lạnh lẽo thấu xương, giống như khiến không khí đều đông đặc lại.

Trong lòng người của Sở gia ở đây không khỏi đều phát lạnh. Đặc biệt là vài vị cường giả Thần Thông cảnh, các nàng đều đoán được nam nhân trước mắt này đã là tồn tại Bất Lộ cảnh.

Đối mặt với lửa giận của một vị cường giả như vậy, mỗi người đều kinh hồn bạt vía.

Thêm với chiến tích huy hoàng liên tiếp đến nay của người này, cho dù lão tổ chặn trước mặt thì các nàng đều vô cùng lo lắng.

Một câu đáp không tốt, chính là tai họa ngập đầu đối với Sở gia.

Vẫn là Sở Tiêu mở miệng nói, “Cố... công tử, việc này xét đến cùng đều là những trường bối chúng ta không có tài cán gì. Nhưng mà Tích Nguyệt hy sinh, chịu nhục như vậy đều là vì Sở gia. Nếu công tử thật lòng với nàng, nên lý giải nỗi khổ tâm của nàng mới phải...”

Cô Dương khẽ chớp mi, ánh mắt trở nên nguy hiểm, “Dựa vào cái gì mà đòi nàng hy sinh? Dựa vào cái gì để cho nàng chịu nhục?”

Câu nói này giống như một cây chùy lớn nặng nề nện vào trong lòng Sở Tích Vũ, trước mắt nàng trở nên mơ hồ.

Một khắc này nàng chỉ có hâm mộ đường tử kia thật sâu.

Nếu như có một ngày có một nam nhân tình nguyện giữ gìn nàng như vậy, đời này của nàng đều đáng giá.

...

Sở Tiêu thấy dáng vẻ hùng hổ dọa người của Cô Dương cũng chỉ có thể cố nén tức giận, nàng thật sự không muốn kết thù với một vị cường giả Bất Lộ cảnh.

“Cho dù Tần gia muốn kết hôn là ai, nàng đều sẽ chủ động đứng ra, đây là sứ mạng của nàng, muốn trách...”

Cô Dương ngắt lời nàng, “Cho nên, ở trong mắt các ngươi, có thể sử dụng nàng đổi thanh đao này về là một khoản mua bán vô cùng có lời?”

Lúc này, lão tổ Sở gia không nhịn được, trầm giọng nói, “Tiểu tử, việc của Sở gia ta còn chưa tới lượt ngươi vung tay múa chân.”

Nàng tung hoành thiên hạ nhiều năm, sau khi thành tựu Bất Lộ cảnh, bễ nghễ thiên hạ, cho dù bại trong tay Tần Vũ, đều chưa van cầu ai.

Chưa từng bị một tiểu bối châm chọc, trào phúng ngay mặt như thế?

Không trực tiếp ra tay đã coi như khách khí rồi.

Cố Dương nhìn nàng, đột nhiên nở nụ cười, “Ngươi đánh không lại Tần Vũ, chỉ có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích chung. Sau này hy vọng các ngươi có thể phát huy ra truyền thống vinh quang như vậy, ở trước mặt ta cũng tạm nhân nhượng vì lợi ích chung.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của người Sở gia ở đây đều thay đổi.

“Làm cần!”

Lão tổ Sở gia đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Bỗng nhiên, báo động trong lòng nàng vang lên, pháp lực trong cơ thể tuôn về phía Minh Nguyệt đao trong tay, vàng trắng sáng trên đầu càng thêm sáng ngời.

Khoảnh khắc sau đó, một bàn tay phá mở quầng sáng màu bạc bên người nàng, không hề trở ngại gì duỗi đến trước mặt nàng, dùng ba ngón tay nắm lấy mũi Minh Nguyệt đao.

Chuyện này sao có thể chứ.

Trong lòng nàng hoảng sợ một trận.

Minh Nguyệt đao chính là pháp bảo cấp bậc thuần dương, giữ lại một ít uy lực của bản thân pháp bảo. Ánh trắng màu bạc kia đủ để ngăn cản tất cả công kích.

Năm đó kể cả Tần Vũ cũng phải hao hết khí lực mới phá vỡ được phòng ngự của ánh trắng.

Nam tử trước mắt này lại dùng tay xuyên qua tầng ánh trăng màu bạc kia.

Cho dù tu vi của nàng không phải ở đỉnh phong kỳ, nhưng không thể như vậy đi?

Không tốt!

Nàng ý thức được Cố Dương định cướp Minh Nguyệt đao này, đang định liều mạng.

Minh Nguyệt đao bị Tần Vũ cướp đi năm trăm năm rồi, nàng mới vừa mất mà được lại, tuyệt đối không cho phép nó lại bị người cướp đi.

Đúng lúc này, trong mắt nàng lóe lên một tia sáng màu vàng, trong lúc hoảng hốt, trên tay rơi lỏng, Minh Nguyệt đao đã bị cướp đi.

Chờ khi nàng tỉnh táo lại, nhìn thấy Cố Dương quay về vị trí ban đầu, trong tay đang cầm Minh Nguyệt đao.

Nàng gắt gao nhìn chằm chằm vào nam tử trẻ tuổi quá mức kia, trong mắt có kinh hãi, hoảng sợ, phẫn nộ, thậm chí có một chút tuyệt vọng.

Đây là thực lực khủng bố cỡ nào?

Dễ dàng cướp Minh Nguyệt đao khỏi tay nàng.

Mới vừa rồi, nếu như hắn định giết nàng, nàng đều không biết mình chết như thế nào.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Người của Sở gia ở đây đều vẻ mặt đại ra.

Các nàng hoàn toàn không thấy rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy hoa mắt, Minh Nguyệt đao trong tay lão tổ đã đến trên tay Cố Dương.

Nhưng có một điểm tất cả mọi người đều rõ ràng, đó là lão tổ không chịu nổi một chiêu ở trước mặt nam nhân này.

“Trong mắt ta, các ngươi cộng lại đều không bằng một sợi tóc của Tích Nguyệt. Nếu như về sau các ngươi còn dám dùng đao

đức để bắt cóc, ép nàng làm chuyện nàng không muốn, ta sẽ khiến các người hối hận vì sinh ra trên thế giới này.”

Giọng Cô Dương vang lên bên tai từng người Sở gia, chấn đến lỗ tai các nàng ong ong, cực kỳ thống khổ.

Sau đó, hắn mang theo Minh Nguyệt đào, xoay người mà đi.

Để lại đám người Sở gia vẻ mặt đại ra, thật lâu không hồi phục tinh thần lại từ trong sự thật lão tổ tông bị đánh bại dễ dàng.

Trong không gian tĩnh mịch, lão tổ Sở gia đột nhiên phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ, người từ trên không trung ngã xuống.

“Lão tổ tông...”

Nhất thời hiện trường rối loạn.

...

Cô Dương đã bay ra ngoài hơn mười dặm, vẫn dùng thần thông Thiên Thị Địa Thính lưu ý tình huống bên chỗ Sở gia.

Hắn nhìn thấy dáng vẻ lão thái thái kia hộc máu, không khỏi lắc đầu, còn là người từng trải đầy, năng lực thừa nhận kém như vậy, thảo nào năm đó lại thất bại thảm hại như vậy ở dưới tay Tần Vũ.

Mới vừa rồi hắn chỉ đoạt Minh Nguyệt đào thôi, không làm thịt nàng ngay tại chỗ đã xem như khách khí. Hoàn toàn vì nể mặt Sở Tích Nguyệt.

Tất cả những thế gia này đều là hạng người bắt nạt kẻ yếu, ngoài mạnh trong yếu.

Ở trước mặt kẻ yếu thì bày ra dáng vẻ ta đây thế gia ngàn năm.

Khi đối mặt với cường giả không cách nào địch nổi thì lại chỉ có thể chịu nhục. Giống như khi đối mặt với Tần gia.

Cho nên hắn quyết định cho các nàng biết tay một chút, miễn cho về sau các nàng lại giở trò mèo già.

Vừa rồi hắn đoạt lấy Minh Nguyệt đào chính là vì dọa sợ.

Tin tưởng một lần này đủ để cho các nàng một giáo huấn cả đời khó quên

Chương 443: Ta đến trễ rồi

Lão thái thái kia dù sao là cường giả Bất Lộ cảnh, sẽ không dễ dàng chết đi như vậy.

Cô Dương nhìn về phía Tây Bắc, tiếp theo phải đi cứu Sở Tích Nguyệt ra.

Mới vừa rồi từ trong bàn luận của người trong Sở phủ hẳn đã biết được buổi sáng nay Tần gia mới đón người đi, giờ phút này chắc còn chưa đến Hán châu.

Hán châu chính là địa bàn của Tần gia, từ xưa đến nay nơi đó chính là một trong những khu vực giàu có đông đúc nhất Thần Châu.

Vào thời Hạ triều, Hạ đế phong trưởng tử ở Hán châu cũng không phải không có đạo lý.

Cho đến nay Hán châu vẫn là địa bàn của Sở gia, sau này Tần Vũ đánh bại lão tổ Sở gia, đuổi Sở gia đi, chiếm lấy Hán châu.

Mấy trăm năm sau, Tần gia thông qua các phương thức, không ngừng xâm chiếm địa bàn xung quanh, đã chiếm được ba châu rưỡi.

Trong mười gia tộc lớn trong thiên hạ ban đầu, gia tộc ham thích “Mở rộng lãnh thổ” nhất chính là Tần gia.

Tần gia cũng chưa bao giờ che giấu mục đích của mình, vì có một ngày có thể dấy binh phạt Chu, khôi phục sự thống trị của Tần triều.

Dù sao năm đó Tần triều bị diệt quá oan ức.

Đều nói cuối Tần triều, nhưng trên thực tế đó là thời kỳ cường thịnh nhất của Tần triều, sức nước đạt đến đỉnh cao, hoàng đế cuối cùng chăm lo việc nước, là vị vua cực kỳ anh minh có tài trí mưu lược kiệt xuất.

Thiên tư của hắn cũng cực kỳ cao, tu vi đứng đầu trong các thế hệ Tần đế, đã đến Pháp Lực tam trọng thiên, sớm hay muộn có thể bước vào Bất Lộ cảnh.

Vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất này biết dùng người, nhân tài dưới trướng xuất hiện lớp lớp, cường giả như mây.

Man tộc thảo nguyên khi đó dưới sự áp chế của Tần triều chỉ có thể cúi đầu xưng thần, nếu không phải có một vị cường giả Thiên Nhân bảo hộ, đã sớm bị càn quét rồi.

Sở dĩ Tần mạnh như vậy sẽ diệt vong chính là vì Lâm gia xuất hiện một vị Thiên Nhân.

Vị Thiên Nhân này đã triệt để phá vỡ cân bằng giữa các thế lực lớn, uy hiếp đến hoàng quyền, kết quả là một âm mưu diệt trừ Thiên Nhân của Lâm gia đã được mở ra.

Trận đại chiến kia quét toàn bộ đại lục.

Tứ đại thiên địa không sót một nơi, Bích Tiêu cung, Tam Thánh môn, Xích Minh thiên, Tinh Thần hải, tất cả đều bị cuốn vào trong đó.

Càng buồn cười hơn chính là kể cả cường giả Thiên Nhân ở trên thảo nguyên kia cũng tham gia diệt trừ.

Cuối cùng vị Thiên Nhân của Lâm gia ngã xuống, hoàng thất Tần triều cũng tổn thất nặng nề, sau đó không lâu hoàng triều cường thịnh đã bắt đầu sụp đổ.

Nếu như nói trong trận chiến năm trăm năm trước có ai thắng, Xích Minh thiên tính là một, Tam Thánh môn cũng coi như là một, còn có Triệu thái tổ nhặt của hời.

Chân chính thắng tất cả là vị Thiên Nhân kia của Man tộc trên thảo nguyên, chẳng những trừ bỏ một uy hiếp cực lớn, còn khiến Tần triều mạnh mẽ diệt vong, khiến Man tộc có cơ hội phát triển lớn mạnh.

Tần Vũ là nhân vật xuất chúng nhất từ trước đến nay của hoàng thất Tần triều, hẳn là nhi tử nhỏ tuổi nhất của hoàng đế Tần triều cuối cùng.

Có lẽ khí vận của Tần triều đều chuyển dời lên trên người hắn đi, hắn lại dựa vào lực lượng một người, mở một đường máu, lập được uy danh hiển hách. Kể cả hoàng thất Đại Chu đều không làm gì được hắn.

Sau đó không lâu người nay càng một lần đột phá đến Thiên Nhân cảnh, chính thức đẩy binh phạt Chu. Nếu không phải Tinh Thần tông xâm nhập, nói không chừng hẳn thật sự có thể hoàn thành sự nghiệp vĩ đại phục hưng Tần triều.

Một ngàn năm đến nay, ở trước mắt, người có thể thành Thiên Nhân cũng chỉ có ba người mà thôi.

Vị kia của Lâm gia, Viện trưởng Văn viện, còn có Lạc vương.

Nói người này là nhân vật chính của thời đại tuyệt đối không khoa trương.

Hiện giờ Cố Dương sẽ phải đối mặt với một nhân vật Truyền Kỳ như vậy.

Người giống như Tần Vũ, tự mình chỉ định một môi hôn sự cho tử tôn của mình, thêm với lại còn dùng thần binh tuyệt thế như Minh Nguyệt đao để làm sinh lễ. Nhất định có nguyên nhân.

Cố Dương cảm thấy rất có thể có liên quan đến bí mật trên người Sở Tích Nguyệt.

Trên thân thể nàng dường như có nguyên thần của một vị đại năng Thượng Cổ nào đó.

Đương nhiên, cũng có thể bởi vì thể chất đặc thù của nàng, ở trong Quảng Hàn tiên cung thu hút nguyên thần của vị đại năng Thượng Cổ kia đến.

Cho dù là tình huống nào thì đều có ý nghĩa rằng trên người nàng có chỗ đặc thù.

Đại khái vì như vậy nên Tần Vũ mới hạ sinh lễ với Sở gia, thay Tần Thượng cầu hôn nàng.

Về phần tại sao phải dùng cách thức quanh co như vậy, rất có khả năng là vì để cho nàng tự nguyện phối hợp.

...

“Tìm được rồi!”

Cố Dương bay ra khỏi La châu rồi bay thẳng về Tây, lại vượt qua một châu, khi sắp vào khu vực của Hán châu cuối cùng

cảm ứng được vị trí của Sở Tích Nguyệt.

Hắn không vội vã đuổi theo mà mở hệ thống ra, mở một lần mô phỏng.

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Bất Lộ cảnh nhất trọng thiên, người một chiêu cướp Minh Nguyệt đao của lão tổ Sở gia đi, thiên hạ chấn động.]

[... Hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Cố Dương xem xong kết quả mô phỏng, trên mặt như có đăm chiêu.

Mô phỏng lần này lại đưa tới chuyện xấu mới rồi. Từ đó dẫn đến nguy hiểm mới.

Nguy hiểm như vậy là chuyện không cách nào tránh khỏi.

Dù sao mỗi lần sau khi hắn tăng tu vi lên đều sẽ gặp phải đủ loại ngoài ý muốn.

Hắn đã thành thói quen.

Cố Dương trầm ngâm một lát, trong lòng đã quyết định.

Hắn không lập tức hiện thân mà theo đuôi sau lưng, đi theo đội ngũ đón dâu của Tần gia đến Hán châu thành.

Hán châu thành lúc này nơi nơi giăng đèn kết hoa, cả thành thị giống như chìm trong bầu không khí vui mừng.

Khi đội ngũ đón dâu xuất hiện trong thành đã dẫn đến oanh động cực lớn, mọi người ào ào đi theo phía sau.

Rất nhanh, toàn bộ đội ngũ đã dài đến vài kilomet.

Sóng âm huyền não khiến Sở Tích Nguyệt ngồi trong kiệu hoa chán nản trong lòng.

Tuy rằng nàng đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng khi mặc giá y đồ thẫm, ngồi trên kiệu hoa, cách Tần gia càng ngày càng gần thì tâm tình của nàng cũng càng lúc càng khó chịu.

Sau khi gả vào Tần gia rồi thì nàng không còn là người Sở gia nữa.

Trước khi nàng lên kiệu hoa, toàn bộ tu vi của nàng đã bị mẫu thân nàng tự tay phá hủy. Thêm với bất năng thề tuyệt đối không truyền công pháp của Sở gia ra ngoài.

Chương 444: Hủy bỏ

Hiện giờ nàng bị hủy hết tu vi, từ đây không có liên quan gì đến Sở gia, còn gả cho kẻ thù... Tương lai —— không, nàng đã không có tương lai.

Hai mươi năm trong đời khi trước, nàng đều thuận buồm xuôi gió.

Nàng vẫn cho rằng bản thân sẽ thuận lợi đón nhận nắm giữ Sở gia, tuyển một nữ tể, sau khi sinh hạ đời sau lại đột phá đến Thần Thông cảnh, Pháp Lực cảnh, thậm chí là Bất Lậu cảnh, phát dương quang đại Sở gia.

Ai ngờ một món sính lễ của Tần gia đã triệt để thay đổi quỹ tích vận mệnh của nàng...

Từ đây, cuộc đời của nàng trở nên âm đạm không có ánh sáng.

Nàng không biết sau khi đến Tần gia rồi, chờ đợi nàng sẽ là vận mệnh như thế nào.

Tần gia bỏ ra cái giá lớn như vậy cưới nàng vào cửa, rốt cuộc có mục đích gì?

Chẳng lẽ thật sự vì công pháp của Sở gia sao?

Đối với Sở Tích Nguyệt đã mất đi tất cả tu vi, biến thành người bình thường, không biết tương lai khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi.

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng reo hò, tiếng chiêng trống vang trời, nàng lại nghe giống như tiếng quái vật cắn người, muốn cắn nuốt sạch toàn bộ nàng.

“Cố Dương...”

Vào lúc tuyệt vọng như này, nàng lặng yên kêu lên cái tên này, trong lòng đang không ngừng trượt về phía vực sâu lại một lần nữa sinh ra một ít lực lượng.

Trong đầu nàng lóe lên từng cảnh tượng cùng với Cố Dương.

“Nếu ngươi không muốn gả, ta có thể giúp ngươi.”

Bên tai nàng lại vang lên câu nói của Cố Dương đã nói vào một năm trước khi ở Giang châu.

Lúc đó, nếu như đã đáp ứng hẳn rồi, có lẽ vận mệnh của mình sẽ hoàn toàn khác đi?

Trong lòng Sở Tích Nguyệt đang càn rỡ thỏa sức tưởng tượng liêu lĩnh bỏ trốn với Cố Dương, từ đây như hình với bóng, thật sự là cuộc sống thần tiên như thế nào.

Cho dù chỉ có thời gian một năm.

Sâu trong đáy lòng nàng dâng lên một tia ngọt ngào lại chua xót, nàng lẩm bẩm nói, “Bây giờ ngươi đang ở đâu?”

Lúc này, kiệu hoa đã dừng lại, đến Tần phủ rồi.

Màn vén lên, một tia sáng chiếu đến dưới chân nàng, dưới ánh sáng mặt trời soi sáng, cặp hoa tịn đế liên thêu trên đôi giày đỏ chói mắt như thế.

“Tích Nguyệt.”

Một giọng nói quen thuộc truyền đến, chính là tiểu di Sở Liên Tinh phụ trách đưa gả, “Đến rồi.”

Đường dù xa nữa cũng có lúc đến nơi.

Một khắc này, nàng cảm thấy con đường cuộc đời mình cũng đến cuối cùng.

Sở Tích Nguyệt hơi cứng ngắc nâng tay lên, đặt lên cánh tay tiểu di, xuống kiệu hoa.

Bốn phương tám hướng đều là người, đủ loại âm thanh tràn vào trong lỗ tai nàng, trong lòng nàng lại bình tĩnh lạ thường.

Đột nhiên, tiếng huyền não âm ỉ này im bật lại.

Khung cảnh một giây trước vẫn còn ồn ào âm ỉ, một giây sau đã biến thành kim roi có thể nghe thấy.

Trong lòng nàng cũng không khỏi sinh ra tò mò.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Cố... Cố Dương ——”

Đột nhiên, tiêu di ở bên cạnh run giọng nói.

Cố Dương?

Sở Tích Nguyệt nghe được cái tên này, suy nghĩ mơ hồ trong nháy mắt, nàng kéo khăn voan đỏ trên đầu xuống, thấy mỗi người xung quanh đều sắc mặt tái nhợt, tê liệt ngã xuống cả đám, chỉ còn lại rất ít người còn có thể đứng tại chỗ.

Lòng nàng có cảm giác, ngẩng đầu lên nhìn, thấy được bóng dáng ngày nhớ đêm mong đang từ trên trời giáng xuống.

Hắn dụi dụi nói, “Xin lỗi, ta đã đến trễ.”

Nước mắt của Sở Tích Nguyệt giống như vỡ đê mà ra.

Hán châu thành, trong Tần phủ vô cùng náo nhiệt.

Tần gia có quyền thế hiển hách, vài châu quanh đây, người có uy tín danh dự đều đã đến, chúc mừng thế tử của Tần gia và dòng chính nữ Sở gia hỉ kết liên cành.

Nhân cơ hội này, Tần gia triệu tập tất cả Thần Thông cảnh dưới trướng đến, bàn luận đại sự.

Ở đây có tổng cộng mấy chục vị Thần Thông cảnh, chỉ riêng Pháp Lực cảnh có hơn mười vị. Tất cả những người này đều lấy Tần gia làm chủ, chỉ đầu đánh đó.

Nếu nói Tần gia là một gia tộc, thật ra càng giống với một môn phái hơn, hoặc nói là một triều đình cỡ nhỏ.

Từ hơn trăm năm trước, sau khi Tần Vũ chiếm cứ Hán châu đã diệt trừ toàn bộ gia tộc lớn nhỏ trong địa bàn Hán châu.

Sau đó thiết lập võ quán ở các thành phố lớn ở Hán châu, võ quán có tổng cộng ba cấp, sơ cấp, trung cấp, cao cấp.

Số lượng võ quán sơ cấp nhiều nhất, bao trùm toàn bộ Hán châu, chỉ cần có thể thông qua khảo nghiệm, tiến vào võ quán, ăn ở miễn phí, ở bên trong truyền thụ võ học chính thống.

Võ quán trung cấp được thiết lập ở quận thành, mỗi một quận thành có hai nơi, chỉ có đệ tử có biểu hiện xuất sắc ở võ quán sơ cấp mới có thể vào võ quán trung cấp.

Ở trong này có thể được học công pháp và võ kỹ cao siêu hơn, thêm với hàng năm còn có trợ cấp phong phú.

Võ quán cao cấp thiết lập ở Hán châu, tổng cộng có ba nơi. Mỗi hai năm chiêu sinh một lần, được chọn lựa từ những đệ tử có tư chất xuất chúng nhất từ trong rất nhiều võ quán trung cấp.

Ở võ quán cao cấp có thể được học rất nhiều bí truyền, tuyệt học như vậy, ở ngoài Hán châu cũng chỉ có thể gia vọng tộc mới có thể nắm giữ. Ở võ quán cao cấp lại có thể được miễn học phí.

Hơn nữa, thi đậu vào võ quán cao cấp có thể vẻ vang cửa nhà, cả nhà đều nhận được rất nhiều đặc quyền.

Đệ tử có biểu hiện xuất sắc ở võ quán cao cấp còn có cơ hội bá cường giả Thần Thông cảnh làm sư phụ.

Thông qua phương thức như thế, mấy trăm năm qua Tần gia đã đào móc ra được vô số kỳ tài võ đạo xuất thân nhà nghèo, tổng cộng bồi dưỡng ra được trên một trăm Thần Thông cảnh.

Mà những người này đều nhận đại ân của Tần gia, trung thành tuyệt đối với Tần gia.

Nói không hề khoa trương, hiện giờ cường giả Thần Thông cảnh dưới trướng Tần gia còn mạnh hơn Đại Chu nhiều.

Dã tâm của Tần gia, thiên hạ đều biết.

Nhưng mà hiện giờ là lúc hoàng thất Đại Chu suy yếu nhất, Tần gia vẫn án binh bất động, không ra tay.

Bọn họ đang đợi, chờ đợi lão tổ nhà mình đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

Trên dưới Tần gia đều biết đến, chỉ cần Lạc vương của Triệu gia kia còn đó, giang sơn Đại Chu sẽ vô cùng kiên cố. Kim Thân cảnh và Pháp Lực cảnh nhiều thêm nữa đều không đủ để cho cường giả Thiên Nhân cảnh giết.

Muôn lật đổ Đại Chu, chỉ có chờ đến khi lão tổ Tần gia đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

Chương 445: Hủy bỏ (2)

Trên dưới Tần gia đều biết ngày này không xa rồi.

Lúc này, hơn mười vị Thần Thông cảnh dưới trướng Tần gia tụ tập trong phòng.

Người ngồi ở trên chủ vị là Tần Quang nhân vật số hai ở Tần gia, Pháp Lực tam trọng thiên. Hắn là trưởng tử của Tần Vũ, tương đương với hoàng thái tử trong tập đoàn nho nhỏ này.

Tần Vũ không ở đây thì lấy hắn làm chủ.

“Hôm nay cho gọi mọi người đến đây là vì có chuyện quan trọng thương lượng.”

Trong đại đường chỉ có giọng nói của một mình hắn, những người khác đều im lặng lắng nghe.

Ánh mắt của Tần Quang đảo qua mọi người, khi quét qua người đầu tiên ở bên phải thì dừng lại nửa giây, tiếp tục nói, “Bên chỗ thảo nguyên có tin tức truyền đến, nói trong Man tộc lại xuất hiện một vị Thiên Nhân.”

Lời này vừa nói ra, ở đây lập tức ồn ào lên.

Đây là một tin tức vô cùng nổ mạnh.

Trong Man tộc nhiều hơn một vị Thiên Nhân có ý nghĩa rằng lực lượng cao tầng ở thảo nguyên đã cùng trên một hàng ngang với Đại Chu, thậm chí còn chiếm ưu thế.

Với lòng lang dạ thú của Man tộc, bước tiếp theo nhất định sẽ xâm chiếm Đại Chu.

Thiên hạ sắp đại loạn.

Đây là cơ hội ngàn năm một thuở của Tần gia.

Tốt nhất là Man tộc trên thảo nguyên và Đại Chu làm thành kết cục hai bên đều thiệt hại.

Trong mắt không ít người đã hưng phấn lên.

Nhưng mà cho dù như vậy nhưng không có ai mở miệng nói chuyện. Có thể thấy được quy củ thâm nghiêm của Tần gia.

Tần Quang chờ bọn họ tiêu hóa xong tin tức này, nhìn sang nam tử ở bên phải, “Liễu sư đệ, người thấy như thế nào?”

Xoẹt một cái, ánh mắt của tất cả mọi người đều ném về phía nam tử áo đen ngồi ở bên phải.

Liễu sư đệ tên là Liễu Chính, trông thật trẻ tuổi, xuất thân võ quán, là đệ tử khác họ đầu tiên báỉ lão tổ Tần gia làm sư phụ. Được hệ thống võ quán coi là đại sư huynh.

Hắn cũng có tu vi Pháp Lực tam trọng thiên, tư chất như vậy, đưa mắt khắp thiên hạ cũng coi là một nhóm cao nhất kia. Kể cả Tần Quang đều phải coi trọng ý kiến của hắn.

Ánh mắt Liễu Chính hơi ngưng trọng, nói, “Đây không phải là chuyện tốt lành gì. Man tộc thảo nguyên là hạng người hồ lang, nếu như Đại Chu thất bại, vậy gót sắt của thảo nguyên sẽ xâm chiếm Thần Châu, trăm triệu con dân sinh linh đồ thán.”

“Lùi một bước mà nói, nếu như hai vị cường giả Thiên Nhân của thảo nguyên đánh chết Lạc vương và Viện trưởng Văn viện, ngày sau sư tôn một thân một mình chống lại đối phương như thế nào?”

Lời này giống như một chậu nước lạnh dội vào đầu, vài người mới vừa suy nghĩ nóng lên đến lúc này mới nghĩ đến quan hệ lợi hại trong đó.

Tần Quang không ngoài ý muốn, hiển nhiên hắn đã sớm nghĩ tương tự như vậy, “Ý tứ của Liễu sư đệ là định liên thủ với Triệu gia?”

Lời này vừa nói ra, ở đây nhất thời ồ lên.

Tất cả mọi người ở đây coi Triệu gia là quân địch, lấy lật đổ thống trị của Triệu gia làm mục tiêu cuối cùng. Nhưng dù thế nào đều không nghĩ đến có một ngày phải liên thủ với Triệu gia.

Trong khoảng thời gian ngắn thật sự khó có thể chấp nhận được chuyện như vậy.

Liễu Chính trầm giọng nói, “Chuyện lớn như vậy, vẫn phải chờ sư tôn quyết định.”

Lời này vừa ra, cảm xúc của mọi người cũng ổn định lại.

Đúng vậy, chuyện lớn như thế, cũng chỉ có lão tổ mới có thể đưa ra quyết định. Đến lúc đó, lão tổ hạ lệnh một tiếng, bọn họ nghe theo là được.

Ánh mắt Tần Quang chợt lóe lên, vừa định nói điều gì, đột nhiên biến sắc, thất thanh nói, “Bất Lộ cảnh?”

Liễu Chính cũng cảm ứng được khí tức kinh khủng trên bầu trời, sắc mặt đồng thời thay đổi.

Vèo vèo hai tiếng, hai người gần như đồng thời biến mất tại chỗ, một giây sau đã xuất hiện ở trên không Tần phủ.

Hai người sóng vai mà đứng, như gặp địch mạnh nhìn tên nam tử áo lam đang đứng cách đó không xa.

Bất Lộ cảnh chính là tồn tại đỉnh cao ở thế giới này, cho dù là ai đều không dám xem thường.

Nhưng mà nam tử trước mắt này không giống với cường giả Bất Lộ cảnh mà bọn họ đã biết.

Từ đâu lại xuất hiện một cường giả cấp bậc như vậy?

Không đúng, người này khá quen mặt, nhất định đã từng gặp ở đâu đó!

Tần Quang cảm thấy hơi quen thuộc, khi đang nghĩ thì chợt nghe thấy giọng một nữ nhân, “Cố Dương!”

Lại là hắn?

Trong đầu Tần Quang âm âm.

Trong khoảng thời gian gần đây, hắn đã từng nghe cái tên Cố Dương này không biết bao nhiêu lần.

Mấy tháng trước, khi Cố Dương đột phá đến Pháp Lực cảnh, hắn đã thành nhân vật mà mỗi một thế lực không bỏ qua được.

Về phần tư liệu kỹ càng về người này đã được đặt đến trước mặt lãnh đạo cấp cao của mỗi một thế lực.

Mà khi người này có được thực lực Pháp Lực tam trọng thiên, đi lên hạng nhất Tông Sư bảng, kể cả Tần Quang đều không thể bỏ qua người này được.

Hạng nhất Tông Sư bảng, đó là người đệ nhất chỉ dưới Bất Lộ cảnh.

Hôm đó, tình báo kỹ càng về quan hệ giữa Cố Dương và Sở Tích nguyệt cũng được giao đến chỗ hắn.

Tần Quang cũng đã dự tính, Cố Dương có thể sẽ xuất hiện trong hôn lễ. Nhìn chung cách thức làm việc của người này thật sự khó có thể nắm bắt được.

Quả nhiên, hắn đã đến rồi!

Nhưng mà cho dù như thế nào thì Tần Quang đều không thể nghĩ ra được, hắn lại đã là Bất Lộ cảnh rồi.

Hắn đột phá đến Pháp Lực cảnh chẳng phải là chuyện của mấy tháng trước sao?

Làm sao có thể nhanh như vậy được?

Tần Quang quả thật muốn hoài nghi nhân sinh rồi.

Hắn và Liễu Chính đã là Pháp Lực tam trọng thiên từ một trăm năm mươi năm trước, cho đến nay vẫn chưa thể tu thành thân thể Bất Lộ.

Người ta thì trong mấy tháng ngắn ngủi đã vượt qua rồi.

Điều này làm sao không khiến hắn rung động được?

Liễu Chính ở bên cạnh cũng biết đây là kẻ địch đáng sợ nhất mà mình phải đối mặt kể từ khi chào đời cho đến nay. Thân thể căng chặt.

“Ta đã tới rồi.”

Chỉ thấy Cố Dương rơi xuống trước kiệu hoa, ôm tâm nương tử hôm nay sẽ gả vào Tần gia vào trong lòng.

Trong lòng Liễu Chính trầm xuống, biết đã không còn đường cứu vãn vị cường giả Bất Lộ cảnh này nữa.

Từ trước đến nay sư tôn rất xem trọng thể diện của Tần gia.

Hiện giờ bị người bắt nạt đến tận cửa, trước mặt phần lớn khách mời định cướp thể tử của thiếu chủ Tần gia đi.

Nếu như mặc kệ cho Cố Dương dẫn người đi, như vậy Tần gia sẽ trở thành trò cười khắp thiên hạ. Đó là chuyện sư tôn không

cách nào tha thứ được.

Chương 446: Khôi Cứu Châu ấn thứ chín

Hắn phải ra tay ngăn cản.

Đúng lúc này, Cố Dương ngẩng đầu nhìn sang bọn họ, nói, “Từ hôm nay, hủy bỏ hôn ước giữa nàng và Tần gia các ngươi. Nếu các ngươi không phục, kêu Tần Vũ tới tìm ta.”

Tần Quang nghe vậy nhất thời giận tím mặt.

Cướp dâu thì cướp dâu đi, cướp ở nửa đường không được sao?

Lại tuyên bố cướp người ở ngay cửa lớn Tần gia, trước mặt mấy trăm khách mời.

Đây chẳng phải định tát thẳng vào mặt Tần gia ở trước mặt mọi người sao?

Như vậy kêu hắn sao có thể nhịn được!

Tần gia, chính là thế gia vọng tộc đệ nhất thiên hạ được đương kim công nhận, kể cả Triệu gia đều không làm gì được bọn họ. Sao có thể để cho một Bất Lậu cảnh mới vừa đột phá kiêu ngạo ở đây được?

“Chỉ bằng ngươi? Cũng định cướp người ở Tần phủ ta?”

Tần Quang hét lớn một tiếng, chỉ thấy bốn phía Tần phủ bay lên bốn cột sáng màu trắng thô to, trong cột sáng bay lên một con quang long màu trắng, chặn trước mặt Cố Dương.

“Hả?”

Cố Dương hơi kinh ngạc, con rồng trước mắt này lại do năng lượng thuần túy tạo thành, toàn thân tản mát ra uy thế kinh người.

Thực lực của nó chỉ ít là Bất Lậu cảnh.

Con quang long ở trước mắt này dài đến mấy chục mét, ở trước mặt nó, Cố Dương có vẻ nhỏ bé như vậy, chỉ riêng cái đầu này thôi đã cao hơn hắn rồi.

Tần gia lại còn có một chiêu này.

Trước đó trong mô phỏng hấn không đánh đến Tần phủ, mà cướp Sở Tích Nguyệt ở giữa đường. Trên đường quay về Thần Đô, Tần Vũ tự mình đuổi theo, đánh một trận với hấn, không phân thắng bại.

Cuối cùng Tần Vũ chủ động lui bước.

Một lần này hấn lựa chọn đến Tần phủ cướp người ở trước mặt mọi người, vì để triệt để kết thúc việc này ở đây.

Hấn cũng muốn biết vì sao Tần Vũ lại coi trọng Tích Nguyệt như vậy, lại không tiếm phá quan mà ra trước, tự mình ra tay.

Giờ phút này, chắc Tần Vũ nên ở trong thế giới động thiên nào đó bề quan mới đúng.

Giống như Văn Giác.

Đột nhiên, Sở Tích Nguyệt ở trong lòng Cố Dương kinh hô, “Cửu Châu đại trận!”

Cửu Châu đại trận?

Trong lòng hấn vừa động, quay đầu lại nhìn về phía Tần Quang, ánh mắt lạnh như điện.

Tần Quang hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng nói, “Cố Dương, ở trước mặt Cửu Châu đại trận, ngươi không có bất cứ cơ hội nào. Để nàng xuống, rời khỏi đây, ta sẽ không giết ngươi.”

Giống như hưởng ứng lời hấn nói, con quang long màu trắng kia phát ra tiếng rít gào kinh thiên động địa, vang vọng toàn bộ Hán châu thành.

Một luồng dao động kinh khủng đến cực điểm chấn động tâm linh mỗi một người ở đây.

Đây đã là lực lượng vượt trên cả bình thường rồi, gần như Thiên Nhân.

Cố Dương đứng mũi chịu sào không hề bị ảnh hưởng gì, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Tần Quang, “Khỏi Cửu Châu ấn của Hán vương ở trong tay ngươi?”

Đây là Hán châu thành, vào thời Hạ triều là đất phong của Hán vương.

Vừa vặn ở đây có một Cửu Châu đại trận, hấn lập tức nghĩ đến khối Cửu Châu ấn cuối cùng thuộc về Hán vương, đại trận này có phải dùng khối Cửu Châu ấn kia mới mở ra được không?

Tần Quang thấy hấn lại không thèm để ý đến Cửu Châu đại trận, trong mắt lóe lên sát khí, “Người muốn tìm chết, ta sẽ thành toàn cho người.”

Trong phút chốc, con quang long kia mở rộng miệng, bắn ra một tia sáng trắng, lập tức bao phủ Cổ Dương.

...

Trên bầu trời lúc này có hai bóng dáng như ẩn như hiện, đang quan sát trận chiến đấu ở bên dưới.

Một người tóc bạc râu bạc trắng, nhưng sắc mặt hồng hào, mặc một bộ đạo bào, trong tay cầm một cây phát trần. Hấn vuốt râu, cảm khái nói, “Cửu Châu đại trận uy chấn chư tộc năm đó, uy lực lại trở nên nhỏ yếu như vậy.”

Người còn lại là một tướng sĩ giáp vàng, cả người giống như bức tượng, ánh mắt kiên định như sắt, dùng giọng nói vang vang nói, “Thiên đạo vừa chết, trời đất thay đổi, tất cả những thứ có liên quan đến đạo uẩn đều mất đi hiệu lực.”

“Kể cả Kim Tiên bất diệt đều không thể ngăn cản được sự xâm nhập của năm tháng. Người nọ tiếp người kia ngã xuống, huống hồ là một trận pháp? Ta và người hiện giờ chỉ còn thừa lại tu vi Nhân Tiên mà thôi, sau khi thiên đạo sụp đổ, lực lượng mà mảnh trời đất này có thể tiếp nhận cũng chỉ đến Nhân Tiên mà thôi.”

Đạo nhân tóc bạc râu chọc nói, “Không thể ngờ nổi, Ngọc Lộ thần tướng luôn luôn không thích nói chuyện lại có thể nói nhiều như vậy. Có phải vì ngủ say quá lâu nên nhịn hồng rồi không?”

Tướng sĩ giáp vàng cũng chính là Ngọc Lộ thần tướng nói, “Tư Thần chân nhân cảm thấy người bên dưới kia như thế nào?”

Tư Thần chân nhân vô tình nói, “Tu hành giả của nhân gian hiện giờ đều đi theo con đường luyện thể Thượng Cổ. Người

này còn tu luyện cả công pháp của Yêu tộc, trụ cột không tệ, nhưng mà tu vi quá thấp. Còn chưa đủ tư cách tham gia đại hội Dao Trì.”

“Đến đây một chuyện này là vì Tần Vũ kia.”

Nói xong hắn thở dài một tiếng, “Một tiểu gia hỏa Nguyên Anh kỳ, lại cần ta và người tự mình đến cửa đưa thiệp mời.”

Ngọc Lộ thần tướng thân nhiên nói, “Chúng ta không đến, chẳng lẽ định phiên đại giá của vài vị chân quân sao?”

Tư Thần chân nhân không khỏi nghẹn lời.

Hai người này đều đến từ Dao Trì tiên cung, tỉnh lại sau khi ngủ say vạn năm, vâng mệnh đến đây phát thiệp mời cho cường giả đứng đầu thế giới này, mời bọn họ tham gia đại hội Dao Trì.

Trải qua một giấc ngủ sâu vạn năm, người trong Dao Trì tiên cung có thể may mắn còn tồn tại đến nay chỉ có một vài bộ phận.

Trong số những người sống sót, tu vi của bọn họ là tồn tại lớt đáy, việc chân chạy này tự nhiên rơi lên trên đầu bọn họ.

“Hả?”

Chính vào lúc này, Tư Thần chân nhân hả nhẹ một tiếng, thấy người kia lại thả phân thân của Thông Thiên thần viên, đều có tu vi Nguyên Anh kỳ, chặn con quang long kia lại.

“Thông Thiên thần viên?”

Hắn hơi kinh ngạc, nhưng lập tức phát hiện ra chỗ không đúng, “Không, không đúng, đây là phương pháp Thân Ngoại Hóa Thân!”

Trên vẻ mặt của Tư Thần chân nhân nhiều thêm một phần nghiêm túc, nói, “Khá thú vị đấy, phương pháp dung hợp Thân Ngoại Hóa Thân, lấy tinh huyết Yêu tộc chế tạo ra một Thân Ngoại Hóa Thân. Điểm này giống với bút tích của thiên quân phía Bắc kia.”

Ngay sau đó người kia lại thả thêm hai thần thú ra, một là Bạch Hổ, một là Huyền Vũ, ba con thần thú liên thủ, đánh con

quang long kia không hề đánh lại được.

Chương 447: Tai họa ngập đầu

“Lại có đến ba hóa thân thần thú.”

Tư Thần chân nhân chặc chặc bảo lạ, “Không ngờ nguyên thần của kẻ này lại mạnh mẽ như vậy. Đáng tiếc hấn sinh sai thời đại, nếu như ở thời Thượng Cổ, tư chất như vậy, vài vị thiên quân đều muốn cướp đoạt thu làm đồ đệ.”

“Lát nữa phát cho hấn một tấm thiệp mời.”

Ngọc Lộ đáp lời, “Dạ.”

Thực lực như vậy đã có tư cách tham gia đại hội Dao Trì.

...

...

“Cái gì?”

Tần Quang thấy Cố Dương thả ra liên tiếp ba hóa thân thần thú, đều có tu vi Bất Lộ cảnh, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Cửu Châu đại trận tự nhiên mạnh mẽ, nhưng phải nhìn xem là ai không chế.

Ở trong tay lão tổ tự nhiên có uy thế Thiên Nhân.

Nhưng đến trong tay hấn lại chỉ có uy lực Bất Lộ cảnh đỉnh phong mà thôi. Đối mặt với ba con thần thú Bất Lộ cảnh, lấy ít địch nhiều sẽ không phải là đối thủ.

“Cửu Thiên Ngự Thần quyết của hấn lại tu luyện đến mức độ này rồi.”

Tần Quang và Liễu Chính đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tu vi của bản thân hấn tiến bộ nghịch thiên như thế thì thôi, công pháp giống như Cửu Thiên Ngự Thần quyết lại nhanh tu luyện ra hóa thân thần thú như vậy.

Vậy có còn để cho người ta sống không?

Vậy có ý nghĩa rằng một mình Cố Dương đã tương đương với bốn cường giả Bất Lộ cảnh.

Trong Bất Lộ cảnh, có ai là đối thủ của hắn chứ?

Đó chính là thần thú, trong cùng cấp bậc, gần như là tồn tại vô địch, Cố Dương đột nhiên thả ba con ra. Cho dù là lão tổ, chỉ sợ đều vô cùng đau đầu đi.

Tần Quang trơ mắt nhìn quang long kia kêu thảm bị chia tách hoàn toàn ra dưới tàn sát bừa bãi của ba con thần thú, cuối cùng hóa thành tia sáng, triệt để biến mất trong không khí.

Sắc mặt của hắn hoàn toàn xanh mét, nhìn Cố Dương từ đầu đến cuối vẫn chưa hề ra tay, thân thể không kiềm chế được run run, không biết là do phần nộ hay sợ hãi.

Vèo!

Đột nhiên, con viên hầu lông vàng kia xuất hiện ở trước mặt hắn, biến thành cao ngang người, chộp lấy Cửu Châu ấn ở trong tay hắn, còn nhe răng với hắn rồi mới bay về bên cạnh Cố Dương.

Toàn bộ quá trình, Tần Quang cứng đờ ở đó, kể cả pháp lực đều đọng lại, vốn không hề phản kháng.

Liễu Chính ở bên cạnh cũng như thế.

Đây chính là uy hiếp của thần thú Thượng Cổ, tu vi của Thông Thiên thần viên đã đến tầng thứ ba của Bất Lộ cảnh rồi, ở trên bọn họ xa. Muốn giết bọn họ chỉ là chuyện đâm một ngón tay mà thôi.

...

Tần Quang mất Cửu Châu ấn, nhất thời mặt xám như tro tàn.

Khối Cửu Châu ấn kia rất quan trọng đối với Tần gia, năm đó lão tổ đã dựa vào Cửu Châu đại trận để ngăn chặn Lạc vương cảnh giới Thiên Nhân.

Mất đi Cửu Châu ấn, lão tổ ngăn cản Lạc vương như thế nào?

Chuyện này còn nghiêm trọng hơn việc Sở Tích Nguyệt bị cướp đi nhiều lắm, rất có thể sẽ mang đến tai họa ngập đầu

cho Tần gia.

Bên kia, Cố Dương thu được một khối Cửu Châu ấn cuối cùng, tâm tình thật tốt, nói, “Nói cho Tần Vũ, muốn đoạt lại Cửu Châu ấn thì đến Thần Đô tìm ta.”

Nói xong hắn đã mang theo Sở Tích Nguyệt tiêu sái rời đi.

Cố Dương mới vừa bay đi không lâu, đột nhiên thấy hoa mắt, một vị chiến tướng giáp vàng chặn ở trước mặt hắn, cầm một cây trường kích trong tay, dưới mũ giáp màu vàng là một khuôn mặt lạnh cứng giống như đá hoa cương.

Ngay khoảnh khắc khi nhìn thấy đối phương, trong lòng hắn đã sinh ra cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có.

Giống như không lâu trước đây cảm giác khi hắn gặp được Triệu Dương Đại Thánh vậy.

Người trước mắt còn nguy hiểm hơn Triệu Dương Đại Thánh nhiều.

Thiên Nhân.

Chiến tướng giáp vàng mở miệng, “Ngọc Lộ của Dao Trì, mời các hạ tham gia đại hội Dao Trì.”

Nói xong một tia sáng màu trắng bạc bay đến trước mặt Cố Dương.

Quả nhiên chạy không thoát.

Cố Dương nhìn tấm thiệp mời màu trắng bạc ở trước mặt, trong lòng không khỏi thở dài.

Ở trong lần mô phỏng vừa rồi, hắn cũng bị người của Dao Trì tiên cung tìm được, mời hắn tham gia đại hội Dao Trì.

Sau đó, hắn sẽ chết ở đó.

Sở dĩ hắn đến Hán châu thành rồi mới hiện thân cứu người chính là vì hy vọng có thể tránh được người của Dao Trì tiên cung.

Đáng tiếc, nên đến vẫn sẽ đến.

Xem ra người của Dao Trì tiên cung rất có thể đến mời Tần Vũ.

Hắn chạy đến Tần phủ chính là tự mình đưa đến cửa.

Cố Dương nhận lấy thiệp mời, nói, “Đến lúc đó nhất định đến nơi hẹn.”

Nhìn vẻ mặt của cường giả Thiên Nhân đang mặc giáp vàng trước mặt, vốn không cho phép hắn từ chối.

“Đến lúc đó cung kính hầu đại giá.” Ngọc Lộ thần tướng thấy hắn nhận thiệp mời, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Cố Dương không nhìn thấy rõ hắn rời đi như thế nào, giống như lúc hắn tới vậy, xuất quỷ nhập thần.

“Thiên Nhân...”

Hắn rơi vào trầm tư.

Trước mắt hắn mới chỉ từng tiếp xúc với ba vị cường giả Thiên Nhân.

Viện trưởng, Triệu Dương Đại Thánh, còn có Thiên Nhân của Dao Trì mới vừa rời kia.

Nhưng cảm giác mà ba người mang đến cho hắn lại hoàn toàn khác nhau.

Viện trưởng cho hắn cảm giác giống như người bình thường, giống như trở lại nguyên trạng, trên người không hề có bất cứ dấu vết nào của võ giả.

Triệu Dương Đại Thánh lại mơ hồ, người ở trước mặt, nhưng lại giống như không tồn tại trên thế gian.

Vị thần tướng mới vừa rời kia lại cho người ta có cảm giác cường địa, giống như thần thú thượng cổ vậy, chỉ đứng ở đó thôi đã khiến cho người ta có áp lực cực lớn.

Nếu là người bình thường, chỉ sợ nhìn hắn một cái thôi đã chết ngay tại chỗ rồi.

Ba vị Thiên Nhân thể hiện ra lại là ba trạng thái hoàn toàn khác nhau.

Điều này khiến cho Cố Dương cảm thấy thật nghi hoặc, Thiên Nhân cảnh rốt cuộc là cảnh giới như thế nào?

Trên tay hắn có ba môn công pháp.

Phượng Vũ Cửu Thiên không có công pháp của Thiên Nhân cảnh.

Cửu Thiên Ngự Thần quyết đơn giản thô bạo, chỉ cần có thể tu luyện chín hóa thân thần thú đến tầng thứ tám, tự nhiên có thể thành Thiên Nhân.

Còn có chính là Thái Huyền thiên thư, vào thời kỳ Thượng Cổ, Thiên Nhân cảnh còn được gọi là Hóa Thần kỳ, bắt đầu có liên quan đến một phân thiên đạo.

Nhưng mà thiên đạo của thế gian này đã chết rồi, không cách nào tu luyện đến Hóa Thần kỳ.

Có lẽ đến Thủy Nguyệt động thiên hoặc Vạn Tượng động thiên thì có thể tu luyện tới Hóa Thần đi.

“Còn phải đi thỉnh giáo Viện trưởng.”

Chương 448: Tai họa ngập đầu (2)

Cố Dương còn có rất nhiều chỗ nghĩ không ra về Thiên Nhân cảnh. Bản thân chỉ có thể mò mẫm suy nghĩ, còn không bằng đến hỏi người có kinh nghiệm.

Nghĩ đến đây, hắn mở tâm thiệp mời màu trắng bạc ra, chỉ thấy trên đó viết thời gian và địa điểm.

“Tính toán thời gian vào nửa tháng sau, ở Bắc hải.”

Hắn thu lại thiệp mời, ôm lấy Sở Tích Nguyệt, bay về phía Thần Đô.

Mới vừa rồi khi vị thần tướng giáp vàng kia xuất hiện, Cố Dương lo lắng nàng không thể thừa nhận được áp lực đến từ vị Thiên Nhân kia nên đã khiến nàng hôn mê bất tỉnh.

...

Cùng lúc đó, ở Tần phủ hoàn toàn hỗn loạn.

Khi Cố Dương giáng xuống không hề khách khí gì với bọn họ, bày ra khí thế, đè gục người của Tần phủ xuống, cho dù là khách mời hay là người Tần gia, lúc này người có thể đứng lên được chỉ có vài vị.

Dur ba của trận đấu mới vừa rồi giữa quang long và ba thần thú càng chấn động đến sụp đổ không ít nhà cửa.

Một đám Thần Thông cảnh lấy Tần Quang và Liễu Chính dẫn đầu đều vẻ mặt căm giận.

Những năm gần đây Tần gia càng ngày càng cường thịnh, không ngừng mở rộng ra ngoài, chỉ có bọn họ bắt nạt người khác, nào bị người khác bắt nạt đến tận cửa như vậy đâu?

“Thù này không báo, thề không làm người.”

Tần Quang phát ra một tiếng gầm to cực kỳ tức giận, âm thanh truyền ra xa xa.

Đột nhiên, một bóng dáng tự dung xuất hiện, mở miệng nói, “Dao Trì Tư Thần, mời Tần Vũ tham gia đại hội Dao Trì.”

Người ở đây không một ai biết hắn xuất hiện như thế nào.

Tần Quang và Liễu Chính có tu vi cao nhất đều hồi hộp trong lòng, một câu “Thiên Nhân” thiếu chút nữa thốt ra.

Vèo!

Một đường sáng màu trắng bạc bay đến trước mặt Tần Quang.

Vị đạo nhân tên Tư Thần kia nói, “Mời chuyển phân thiệp mời này. Nửa tháng sau, bên bến Bắc hải, hy vọng Tần Vũ có thể xuất hiện đúng giờ.”

Sau khi hắn nói xong, giống như nhớ ra chuyện gì, “A, đúng rồi.”

Bốp!

Tư Thần vỗ tay thành tiếng, phát trần trong tay bay ra hơn mười đường sáng màu trắng, chia ra bay vào trong cơ thể hơn mười vị Thần Thông cảnh ở đây.

Hắn mỉm cười nói, “Vì để bảo đảm Tần Vũ đến nơi hẹn, để lại ở trên người các ngươi một chút thủ đoạn. Hy vọng các ngươi bỏ qua cho.”

Nói xong đã biến mất không thấy đâu nữa.

Tần Quang và Liễu Chính đều kinh sợ đan xen. Mới vừa rồi khi tia sáng bạc kia bay tới, bọn họ vốn có đề phòng, theo bản

năng thoáng ngăn cản, nhưng lại không hề ngăn cản được, chỉ có thể trở mắt nhìn nó nhập vào trong cơ thể.

Bọn họ kiểm tra bản thân, rất nhanh phát hiện ra gần đầu có nhiều thêm một thứ. Kia rõ ràng là một lông tơ màu trắng.

Hai người liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy được khiếp sợ và sợ hãi từ trong mắt đối phương.

Thế giới này rốt cuộc như thế nào?

Đầu tiên là Cố Dương đến đây, lấy ba hóa thân thần thú, mạnh mẽ phá vỡ Cửu Châu đại trận. Bày ra thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Sau đó lại có một vị cường giả Thiên Nhân xa lạ đến, hạ cấm chế trong cơ thể tất cả Thần Thông cảnh của Tần gia.

Nếu như lão tổ không đi tham dự đại hội Dao Trì gì kia, toàn bộ Tần gia sẽ bị tiêu diệt toàn quân.

Ngay mới vừa rồi bọn họ còn đang thảo luận làm sao có thể cướp lấy thiên hạ.

Hiện giờ toàn bộ Tần gia đã đến bên bờ bị tiêu diệt.

Thế cục biến hóa quá nhanh, nhanh đến khiến cho bọn họ phản ứng không kịp.

Tần Quang dù sao không phải là kẻ kém tài, rất nhanh đã quyết định, nói, “Ta đi tìm phụ thân, ở đây giao cho sư đệ.”

Liễu Chính trịnh trọng gật đầu, “Được.”

Lão tổ đã từng dặn dò, lần này hẳn đi bế quan, nếu không xảy ra chuyện lớn gì thì không được đi quấy rầy hẳn.

Hiện giờ Sở Tích Nguyệt bị cướp, Cửu Châu ấn bị đoạt, tất cả Thần Thông cảnh của Tần gia bị hạ cấm chế, Tần gia đã đến thời điểm sinh tử tồn vong, vào lúc này, trừ bỏ tìm sự giúp đỡ của lão tổ ra đã không có biện pháp nào khác.

...

...

Cố Dương vừa bay đi vừa mở một lần mô phỏng.

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Bất Lộ cảnh nhất trọng thiên, người mang Sở Tích Nguyệt rời khỏi Tần gia, gặp sứ giả của Dao Trì tiên cung, nhận được lời mời tham gia đại hội Dao Trì.]

[Người luyện được “Thần Tước quyết” từ trong khối Cửu Châu ấn cuối cùng kia, nhưng bên trong không có tinh huyết Khổng Tước, không cách nào tu được môn công pháp này.]

[Người đi đến Thần Đô, thỉnh giáo Viện trưởng về huyền bí của Thiên Nhân, vài ngày sau, người mang theo các nàng Tô Thanh Chỉ rời khỏi Thần Đô, đi đến Thụy Cầm đại lục.]

[Một tháng sau, Ngọc Lộ thần tướng xuất hiện ở trước mặt người, đánh chết người tại chỗ, hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Hắn nhướng mày, quả nhiên, thiệp mời kia không dễ nhận như vậy.

Sau khi nhận lấy, hơn phân nửa hắn đã bị vị Ngọc Lộ thần tướng kia khóa chặt rồi.

Đương nhiên, cũng không thể không nhận, nếu như không nhận, đoán chừng đối phương sẽ ra tay ngay tại chỗ rồi.

Đại hội Dao Trì này, đi phải chết, không đi cũng phải chết.

Thật phiền toái.

Cố Dương nhìn thoáng qua hệ thống, hiện giờ hắn chỉ còn lại năm trăm điểm năng lượng.

Nhiều nhất chỉ có thể mô phỏng được năm lần.

Lại phải nghĩ cách kiếm một ít năng lượng.

Còn có một phiền toái, trong khối Cửu Châu ấn kia lại không có tinh huyết Ngũ Sắc Khổng Tước.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn đụng phải tình huống như vậy.

Tám khối Cửu Châu ấn trước đó lấy được, bên trong đều có tinh huyết thần thú tương ứng. Hắn cũng lợi dụng một giọt tinh huyết này, dùng máy mô phỏng liên tục chiếm tiện nghi

mới tu luyện được Cửu Thiên Ngự Thần quyết tới như hiện giờ.

Nhưng trong khối Cửu Châu ấn này không có tinh huyết, vốn không cách nào tu luyện được.

Đi đâu tìm tinh huyết của Ngũ Sắc Không Tước đây?

Cố Dương đang đau đầu, đột nhiên trong lòng vừa động.

Đúng rồi, là người kia!

Cường giả thần bí ở bên dưới hoàng cung kia, tuy rằng người này dường như không có ý tốt. Nhưng mà trước mắt tin tình báo hẩn cho đều không có vấn đề lớn.

Hẩn từng nói xác chết của Huyền Vũ ở Bồng Lai thiên.

Ở trong mô phỏng Cố Dương đã xác nhận một điềm này, Bồng Lai thiên trước kia cũng chính là Thụy Cầm đại lục hiện giờ, ở sau Thú Thần điện thật sự có một thi thể của Huyền Vũ.

Đáng để thử một lần.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

Hẩn chọn điều hai.

Nhất thời trong đầu hẩn nhiều thêm một chút kiến thức võ đạo, chính là sau khi thỉnh giáo Viện trưởng Văn viện đã lấy được, một vài huyền bí về Thiên Nhân cảnh.

Chương 449: Giải thích nghi hoặc

Còn có một trận chiến với Ngọc Lộ thần tướng kia.

Thực lực mà người này thể hiện ra còn ở trên Triều Dương Đại Thánh, hẩn gần như bị miểu sát.

...

“Vẫn mô phỏng trước một lần đi.”

Cố Dương lại một lần nữa mở hệ thống ra, để bói thử lành dữ chuyển đi xuống dưới lòng đất trong hoàng cung.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao một trăm điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi ba tuổi...]

[... Người đi tới Thần Đô, ở dưới lòng đất trong hoàng cung, gặp được người thần bí kia, trao đổi vài tin tức.]

[Sau đó, người đi gặp Viện trưởng Văn viện, giao một trái đào cho hắn.]

[Nửa tháng sau, người đi tới bên Bắc Hải, dự đại hội Dao Trì.]

[Sau khi người tiến vào Dao Trì tiên cung đã không cẩn thận kích động một cấm chế, chết ngay tại chỗ, hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Lại là như vậy.

Cố Dương nhú mày lại, chết kiểu như này giống hệt với một lần trước.

Hắn rõ ràng đã báo cho mình rằng sau khi vào Dao Trì tiên cung phải cẩn thận nhiều hơn, kết quả vẫn kích động cấm chế.

Ta đây bị nhằm vào hả?

Dao Trì tiên cung là một trong tam đại thiên cung Thượng Cổ, có thể khiến thanh danh lưu truyền đến nay, không phải là thế lực bình thường.

Cấm chế trong đó nhất định vô cùng đáng sợ.

Nhưng mà trong mô phỏng trước đó, Thiên Nhân của Man tộc, Triệu Dương Đại Thánh còn có Lạc vương tham gia đại hội Dao Trì đều bình an trở lại.

Hiện nhiên đại hội Dao Trì này không phải kết cục chắc chắn phải chết.

Cố Dương càng nghĩ càng cảm thấy vẫn chỉ có thể tăng thực lực của mình lên.

Chỉ còn lại nửa tháng thôi.

Hắn không giữ lại, lấy tốc độ nhanh nhất tiến tới Thần Đô.

Nửa ngày sau hấn đã chạy đến Thần Đô.

...

Từ rất xa Cố Dương đã nhìn thấy bóng dáng Thần Đô, nhìn thấy bảy tám bóng người đang bay về phía này.

“Là các nàng!”

Hấn cảm ứng được từng khí tức quen thuộc kia, thấy các nàng đều bình yên vô sự, trong lòng không khỏi thả lỏng.

Rời đi mấy tháng, điều khiến hấn lo lắng nhất chính là an nguy của các nàng.

“Chủ nhân, xem như ngươi đã về rồi.”

Bay ở đầu tiên lại là chim xanh, nó ai oán nói, “Nếu ngươi còn không trở lại, ta sẽ bị các nàng phiền chết rồi.”

“Phụ thân!”

Ngay sau đó là Hi Hoàng đang khóc như hoa lê đái vũ, trong số những người ở đây thì nàng có tu vi cao nhất, tốc độ cũng nhanh nhất, lao thẳng đầu vào trong lòng Cố Dương.

Người đến thứ ba là Tô Ngưng Yên mặc phượng bào, nàng dừng lại trước mặt Cố Dương, không nói gì, ánh mắt quét qua trên người Sở Tích Nguyệt ở sau lưng hấn, trong mắt giật giật.

Hiển nhiên, nàng đã nhận ra được thân phận của Sở Tích Nguyệt.

Khi Sở Tích Nguyệt nhìn thấy Tô Ngưng Yên cũng hơi kinh hãi, hiển nhiên đã nhận ra được thân phận của nàng.

Nhưng mà hai nữ nhân đều không mở miệng.

Rất nhanh, những người còn lại đều đã đến rồi.

Tô Thanh Chi, Lăng Linh, Bùi Thiển Lan, Diệp Lăng Ba, Ly Ly, Y Phù...

Cố Dương nhìn từng đôi mắt đỏ bừng, không khỏi nhức đầu, hấn chỉ có một đôi tay, nhiều nữ nhân như vậy, ôm được thế nào?

May mắn có Hi Hoàng ở đây, trên danh nghĩa đây là nữ nhi của hắn.

Hắn ôm “Nữ nhi” của mình, cho dù trong lòng các nàng có ý kiến đều không thể nói gì cả.

Cố Dương không đợi các nàng mở miệng, nói, “Khiến các ngươi lo lắng, về Thần Đô trước rồi nói.”

Nói xong đã bay về Thần Đô trước.

...

...

“Tào Y Y đâu?”

Cố Dương truyền âm cho Lăng Linh.

Trong số những nữ nhân ở đây, chỉ có nàng và Ly Ly, Y Phù sẽ không tranh giành tình nhân. Trong đó, ngôn ngữ Đại Chu mà Ly Ly nói vẫn còn rất lộn xộn, lòng trung thành của Y Phù vẫn còn phải đánh một dấu hỏi chấm.’

Người hắn có thể hỏi cũng chỉ có Lăng Linh.

Lăng Linh truyền âm đáp, “Bị giam trong hoàng cung rồi.”

Cố Dương lập tức hiểu rõ.

Trong số người ở đây, chỉ có Hi Hoàng và Y Phù có thể áp Tào Y Y một đầu, tính tình Hi Hoàng mềm yếu, không thể xuống tay tàn nhẫn với người mình được.

Về phần Y Phù, tuyệt đối sẽ không quản mấy việc vợ vắn này.

Cũng chỉ có Tô Ngưng Yên, thực lực và thủ đoạn đều không thiếu, Tào Y Y chọc lên đầu nàng, tự nhiên sẽ bị thu thập.

Người không có việc gì là được rồi.

Cố Dương Yên tâm, mang theo các nàng đi Văn viện.

Chu Tông Nghiệp thấy hắn lại mang theo mấy nữ nhân quay lại, nửa chế nhạo nửa oán trách nói, “Nếu ngươi còn không trở lại, Văn viện đều bị các nàng hủy đi.”

“Trong khoảng thời gian này đã gây thêm phiền toái cho các ngươi.” Trong khoảng thời gian này Cố Dương không ở đây, ít

nhiều có Văn viện bảo hộ các nàng Tô Thanh Chi, hẳn nhất định phải nhớ nhân tình này.

Chu Tông Nghiệp đang định mở miệng, đột nhiên biến sắc, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn, “Ngươi... Bất Lộ cảnh rồi?”

Lời này vừa ra, các nữ nhân ở đây đều lấy làm kinh hãi.

Chỉ có Sở Tích Nguyệt và Tô Ngung Yên không thay đổi sắc mặt.

Sở Tích Nguyệt vì đã sớm biết.

Còn Tô Ngung Yên lại từ thân phận của Sở Tích Nguyệt nên đoán ra được.

“Đúng vậy.”

Chu Tông Nghiệp vốn có một bụng lời muốn nói, đến cuối cùng chỉ thở dài một tiếng thật sâu, “Haizzz ——”

Bất Lộ cảnh đã đứng ở nơi cao nhất trên thế gian này rồi, Thiên Nhân không tính, đó là tồn tại siêu thoát khỏi thế giới này.

Cố Dương nói, “Ta muốn gặp Viện trưởng.”

“Đi theo ta.” Chu Tông Nghiệp nói, một lần này không cần xin chỉ thị.

“Các ngươi ở đây chờ ta.”

Cố Dương quay đầu lại dặn dò các nàng Tô Thanh Chi một câu rồi theo Chu Tông Nghiệp đi tới Trích Tinh các.

...

Vẫn là viện đơn sơ kia, nhưng khác biệt chính là một lần này trên ống khói nóc nhà đang lượn lơ khói bếp bay lên.

Trong viện, Viện trưởng vẫn ngồi trên chiếc ghế dựa đó, trong tay vẫn cầm quyển sách kia, kể cả tư thế đều giống với hai lần gặp mặt trước như đúc.

Cố Dương thậm chí còn hoài nghi, có phải hắn luôn giữ nguyên tư thế này, cho tới bây giờ đều không thay đổi không.

“Không tệ.”

Viện trưởng khó có được đặt sách trong tay xuống, nhìn Cố Dương, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, nói, “Ta không nhìn lầm người, tiến bộ của ngươi còn nhanh hơn trong tưởng tượng của ta.”

“Cố Dương!”

Lúc này trong phòng có một cái đầu thò ra, chính là Cao Phàm, trong tay còn cầm một cái xẻng. Thấy là hắn, vô cùng cao hứng, “Các ngươi chờ, ta lập tức làm xong đồ ăn.”

Sau đó lại rút đầu về.

Cố Dương hỏi, “Hắn như thế nào?”

Chương 450: Giải thích nghi hoặc (2)

“Vẫn không thể rời đi.” Viện trưởng nói xong hỏi, “Một lần này tới tìm ta có phải muốn biết đột phá đến Thiên Nhân cảnh như thế nào không?”

Cố Dương cười nói, “Tiền bối liệu sự như thần. Trừ việc này ra, ta có một vật muốn để cho tiền bối nhìn xem.”

Nói xong lấy ra một cái hộp bằng ngọc từ trong ngực, mở nắp ra, có một mùi thơm ngát tràn ngập ra.

“Đây là ——”

Viện trưởng thay đổi sắc mặt, đột nhiên đứng dậy khỏi ghế, nhận lấy hộp ngọc từ trong tay hắn, nhìn trái đào chín mọng ở trong đó. Nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận.

Cố Dương hỏi, “Linh quả này có thể điều trị khỏi thương tổn cho tiền bối chứ.”

Một lát sau, hắn mở to mắt nhìn Cố Dương, trịnh trọng nói, “Tuy rằng không phải là thiên địa linh căn, nhưng lai lịch bất phàm, trong đó ẩn chứa tiên linh chi khí khổng lồ. Ngày sau ngươi đột phá đến Thiên Nhân cảnh, linh quả này có chỗ tốt cực lớn đối với tu vi của ngươi.”

“Ta biết. Nhưng mà hiện giờ Đại Chu rối ren bất ổn, bên ngoài có Man tộc xâm nhập, bên trong có Dao Trì tiên cung lại tái

hiện nhân gian. Việc cấp bách là chữa khỏi thương tổn của tiền bối.”

Viện trưởng nghe được bốn chữ Dao Trì tiên cung lại không hề tỏ vẻ ngoài ý muốn, hiển nhiên đã biết chuyện này rồi.

Hắn đóng hộp ngọc lại, nói, “Ta thiếu người một nhân tình.”

Lúc này Cao Phàm ở trong phòng bưng đồ ăn đi ra, bày lên trên bàn đá trong viện.

Hắn nói, “Đừng hàn huyên nữa, dùng cơm trước.”

...

Sau khi Cố Dương ăn cơm xong đã cáo từ rời đi rồi.

Cách đại hội Dao Trì chỉ còn nửa tháng, hắn không dám trì hoãn dù chỉ một khắc.

Rời khỏi Văn viện, hắn đi thẳng vào hoàng cung.

Dựa vào yêu bài Tô Ngung Yên cho hắn, hắn không bị trở ngại gì đi thẳng đến Tê Phượng các.

Tô Ngung Yên đã thay một bộ quần áo, dáng người mảnh mai đứng ở trước cửa sổ, không quay đầu lại mà nhàn nhạt hỏi, “Người đến đây làm gì?”

Cố Dương nói thẳng, “Người biết Dao Trì tiên cung? Một trong tam đại thiên cung Thượng Cổ này đã tái nhập thế gian.”

Tô Ngung Yên xoay người lại, nhìn chằm chằm vào hắn, “Người định gặp vị kia?”

Nói chuyện với người thông minh đỡ phiền.

Hắn gật đầu, “Không sai.”

Tô Ngung Yên không hề nhiều lời, xoay người đi ra phía sau.

...

Vẫn là miệng giếng kia, hai người nhảy xuống.

Một khắc đồng hồ sau, bọn họ đã đến một cái đáy sâu, đi thẳng theo thông đạo tới trước, đến một địa cung.

Ở giữa chín cây lớn cột điều khắc thành hình rồng là một Cửu Thần đỉnh.

Tô Ngung Yên nói, “Ta đã không còn nội đan yêu thú rồi.”

Cô Dương không nói nhảm, thả ra một hóa thân thanh long vào trong Cửu Thần đỉnh.

Thần đỉnh kia sáng lên ánh sáng đỏ, hóa thân thanh long lập tức bị một lực lượng tan rã, hóa thành lực lượng thuần túy, bị Cửu Thần đỉnh hấp thu vào.

Phía dưới thần đỉnh thò ra một cái đầu khô héo, trong hốc mắt lóe lên tia sáng yếu ớt.

Tình huống của nó tốt hơn lần trước nhiều, nói chuyện không hề thêu thào nữa, “Lại gặp mặt, người tiến bộ cực nhanh, thật sự ngoài dự đoán của bọn tọạ.”

Cô Dương không định hàn huyên với hắn, nói, “Ta muốn biết tìm được tinh huyết của Ngũ Sắc Khổng Tước ở đâu?”

Thây khô rất dứt khoát nói, “Không biết.”

“Không biết?”

“Thượng Cổ có nhiều thần thú, con khổng tước kia là đồ giao hoạt nhất, không hề tham dự vào tranh đấu giữa Nhân tộc với Yêu tộc. Ai cũng không biết nó núp ở đâu.”

“Thế Thần Tước quyết của Hạ đế luyện thành như thế nào vậy?”

Thây khô nói, “Chuyện này người nên đi hỏi hắn. Được rồi, người có thể đổi một vấn đề.”

Cô Dương nhìn nó một cái thật sâu, cũng chỉ có thể đổi một vấn đề khác, “Đại hội Dao Trì là cái gì?”

“Người hỏi đúng người rồi đấy, bọn tọạ chẳng những biết, còn đã từng đích thân đi dự đại hội Dao Trì.”

“Cách mỗi ba ngàn năm, Dao Trì tiên cung sẽ mời các thần tiên, cử hành đại hội Dao Trì, ở trên yến tiệc cùng nhấm nháp tiên quả bàn đào.”

“Bàn đào kia chính là thiên địa linh căn, quả kết ra là tiên tra. Chẳng những có thể kéo dài tuổi thọ, hơn nữa có thể tăng tu vi. Dao Trì tiên cung dùng thứ này để kết thiện duyên rộng khắp, trong tam giới hễ là người có tiếng tăm gần như đều đã từng nhận ân huệ này.”

Cố Dương không hiểu lắm, “Dao Trì tiên cung hào phóng như vậy, lấy tiên quả như thế ra chia sẻ với người khác?”

“Bàn đào thứ ấy ăn một quả rồi, nếu như có ăn nữa đều không hề có hiệu quả. Thêm với tin tức trong Dao Trì tiên cung có thiên địa linh căn đã truyền ra, bị không ít cường giả mơ ước. Cung chủ Dao Trì kia là một người có quyết đoán, nên mời cường giả khắp nơi đến, tổ chức đại hội Dao Trì dùng chung tiên quả này với các cường giả.”

Thầy khô dừng lại một chút, lại nói tiếp, “Từ đó về sau, đối tượng chủ yếu được mời tới đại hội Dao Trì đều là đệ tử thiên tài của các thế lực lớn. Nếu người sinh ra vào thời Thượng Cổ, nhất định ở trong hàng ngũ được mời.”

Chân mày Cố Dương nhíu lại sâu hơn.

Hiện giờ đã không phải thời đại Thượng Cổ rồi, thực lực của một Dao Trì tiên cung đã đủ để uy áp thiên hạ.

Vì sao bọn họ còn muốn tổ chức đại hội Dao Trì chứ?

Cố Dương chỉ hỏi vấn đề này, sau khi nhận được đáp án rồi rời đi.

Mới vừa rời khỏi tinh huyết của Ngũ Sắc Khổng Tước, cảm giác câu trả lời của đối phương không thật không hết, giống như cố ý giấu giếm.

Đây thuần túy chỉ là trực giác.

Dù sao Cố Dương đã tận mắt nhìn thấy hóa thân “Hán vương” bị Hồng Nguyệt Đại Thánh khống chế, công pháp hắn tu luyện đúng là “Thần Tước quyết”, nếu không có tinh huyết của Ngũ Sắc Khổng Tước thì làm sao tu luyện đến Thiên Nhân cảnh được?

Hắn thầm nghĩ trong lòng, “Xem ra, hy vọng duy nhất hiện giờ chính là hóa thân Hán vương do Hồng Nguyệt Đại Thánh

không chế rồi.”

Hồng Nguyệt Đại Thánh thông qua thần thông nào đó lưu hóa thân của Hán vương đến giờ, vậy hóa thân không tước kia chắc vẫn còn đó, chỉ cần có thể đánh chết, có thể lấy được tinh huyết không tước từ đó.

Nhưng mà vừa nghĩ đến Vũ Nhị và Hán vương tu vi Thiên Nhân cảnh, hẳn lại hơi nhức đầu.

Một Hồng Nguyệt Đại Thánh cộng thêm hai hóa thân này đã tương đương với ba cường giả Thiên Nhân cảnh. Thực lực như vậy đã vượt trên Đại Chu và Man tộc.

Hắn chưa đến Thiên Nhân cảnh, muốn giết hóa thân “Hán vương” gần như không có khả năng.

Hai người Cố Dương bay ra khỏi lòng đất, trở lại mặt đất.

Chương 451: Không đường để đi

Tô Ngung Yên đóng miệng giếng lại, sau đó xoay người hỏi, “Dao Trì tiên cung là có chuyện gì?”

“Chắc là Trần Yêu tháp...”

Cố Dương không gạt nàng, nói lại chuyện trong lúc vô tình đã đánh thức nguyên linh của Trần Yêu tháp.

Còn cả chuyện gặp được sứ giả của Dao Trì tiên cung ở Đào Nguyên thiên và Hán châu, đang phát thiệp mời khắp nơi, định tổ chức đại hội Dao Trì.

Sau khi Tô Ngung Yên nghe xong, trầm tư một lúc, nói, “Nói cách khác, đại hội Dao Trì chỉ mời cường giả Thiên Nhân cảnh và Bất Lộ cảnh. Viện trưởng Văn viện thì sao?”

“Hắn không nhận được thiệp mời.”

Cố Dương mới từ chỗ Viện trưởng đi ra, đã hỏi hắn, hắn không nhận được thiệp mời của Dao Trì tiên cung.

Tô Ngung Yên nhạy bén nói, “Vì sao hắn không được mời?”

Viện trưởng Văn viện là một trong hai cường giả Thiên Nhân của cả Đại Chu.

Đại hội Dao Trì bắt đầu vào nửa tháng sau, không có khả năng còn chưa đưa thiệp mời cho Viện trưởng.

Cô Dương nói, “Trừ phi người của Dao Trì tiên cung đã biết tình hình thật sự của Viện trưởng.”

“Bọn họ biết được từ đâu?”

Tuy rằng Đại Chu có tin đồn về Viện trưởng bị thương nặng, nhưng đó chỉ là tin đồn mà thôi. Dao Trì tiên cung không phát thiệp mời cho Viện trưởng, chỉ có thể nói rằng bọn họ có con đường xác thực tin tức.

Thần sắc của Tô Ngung Yên trở nên cực kỳ ngưng trọng, đây là tình huống vô cùng hỏng bét.

Khiến cho nàng nghĩ đến Hạ triều bị tiêu diệt chín là do sự xuất hiện của tứ đại thánh địa, dẫn đến Hạ đế vô cùng mạnh mẽ ngã xuống.

Tứ địa thánh địa kia vẫn chỉ là thế lực không hề có danh tiếng gì vào thời đại Thượng Cổ. Mới vừa xuất thế đã khiến Hạ triều có được mười vị Thiên Nhân sụp đổ.

Mà hiện giờ thế lực lại một lần nữa hiện thế là một trong tam đại tiên cung tiếng tăm lừng lẫy vào thời đại Thượng Cổ, bên trong có cường giả như thế nào?

Nguy cơ Đại Chu gặp phải một lần này còn đáng sợ hơn vào thời Hạ triều nhiều lắm.

Nhưng mà hiện giờ Đại Chu chỉ có một vị Thiên Nhân, Viện trưởng Văn viện chỉ có thể coi là một nửa, không thể so sánh nổi với Hạ triều.

Vốn không có cách nào đánh được.

Tứ đại thánh địa, mỗi một thế lực đều trong lòng có quý, chỉ nhìn bọn họ chống cự Dao Trì tiên cung vốn không thực tế.

Đối mặt với nguy cơ trước nay chưa từng có, kể cả Tô Ngung Yên đều trong lòng không khỏi hơi tuyệt vọng.

Đại Chu, còn có đường sống sao?

Cố Dương nhìn dáng vẻ này của nàng, trong lòng ít nhiều gì không đành lòng, nói, “Bằng không ngươi liên hệ Lạc vương xem, xem hắn nói như thế nào?”

Lạc vương mới là cây cột lớn chống trời chân chính của Đại Chu.

Nhưng mà từ trước đến nay hắn không nhúng tay vào thế tục thế gian, chỉ lo chuyên tâm tu luyện. Đại Chu bị một nữ nhân khác họ cầm quyền, hắn không tỏ vẻ gì, hoàn toàn là chương quỹ phải tay.

Đương nhiên cũng chính bởi vì sự tồn tại của người này nên Tô Ngung Yên chỉ có thể lập huyết mạch của Triệu gia làm đế, cho dù nàng có quyền thế ngập trời như thế nào, muốn cướp ngôi vị hoàng đế của Triệu gia đều là chuyện không thể.

Hiện giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, cũng chỉ có thể xin hắn giúp đỡ.

Bả vai nhỏ bé của Tô Ngung Yên vốn không gánh vác được trọng trách lớn như vậy.

Nàng dùng giọng nói trầm thấp nói, “Đã hỏi rồi, hắn nói, xác thực.”

Cố Dương hơi ngoài ý muốn, hắn không phát hiện ra được nàng liên hệ với Lạc vương như thế nào, “Thế còn Bích Tiêu cung?”

Tô Ngung Yên nói, “Ta phải xin chỉ thị của sư tôn.”

...

Cố Dương rời khỏi hoàng cung, không lưu lại Thần Đô đã rời đi rồi.

Thời gian cấp bách, hắn thậm chí còn chưa nói lời tạm biệt các nàng Tô Thanh Chỉ, nếu nói lời tạm biệt từng người, không biết tốn bao nhiêu thời gian.

Chờ qua cửa ải này rồi nói sau.

Nếu không nhanh chóng tăng thực lực lên, nửa tháng sau chính là ngày chết của hấn.

Hiện giờ không phải là lúc nói chuyện yêu đương.

Muốn tăng thực lực lên tự nhiên phải thu thập nhiều năng lượng, thông qua mô phỏng liên tục để không ngừng tăng cường bản thân.

Cố Dương mở hệ thống ra, [Số dư trước mắt bốn trăm ba mươi lăm điểm.]

Chỉ có thể mô phỏng bốn lần.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao một trăm điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Bất Lậu cảnh nhất trọng thiên, người mang Sở Tích Nguyệt khỏi Tần phủ, khiếp sợ trên đời.]

[Người đi tới Tề châu, tiến vào Hoàng Tuyền động thiên, hai ngày sau đã bị một quỷ vật Thiên Nhân cảnh để mắt đến. Người chết, hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Quỷ vật Thiên Nhân cảnh.

Cố Dương cảm thấy trầm xuống.

Hoàng Tuyền động thiên là một nơi nạp năng lượng tốt, quỷ vật có cảnh giới thấp hơn hấn thì hấn còn dễ dàng có thể giết được.

Ngược lại tương tự vậy, nếu đụng phải quỷ vật có cảnh giới cao hơn hấn, hấn muốn chạy trốn đều trốn không thoát.

Hấn và quỷ vật, có thể nói tương khắc lẫn nhau.

Nếu như đụng phải cường giả Thiên Nhân, hấn còn có một chút cơ hội chạy trốn.

Nhưng đụng phải quỷ vật Thiên Nhân, chết còn không biết chết như thế nào.

Hoàng Tuyền động thiên không thể đi.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[...]

...

Cổ Dương lựa chọn rồi lại mở thêm một lần mô phỏng.

[... Người và Diệp Lăng Ba đi đến Thủy Nguyệt động thiên, bị mấy vị Nguyên Anh kỳ của Cổ Giang kiếm phái đuổi giết tới, người đánh chết bọn họ. Một cường giả Hóa Thần kỳ truy kích đến.]

[Lại một cường giả Hóa Thần xuất hiện chặn Hóa Thần của Cổ Giang kiếm phái. Sau đó lại có mấy vị Hóa Thần hiện thân, bày đại trận, vây quanh vị cường giả kia.]

[Có một vị cường giả Hóa Thần khác truy kích tới, mấy ngày sau, đánh chết người. Hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Lại có biến hóa.

Chân mày Cổ Dương nhíu lại sâu hơn, lần mô phỏng này không giống với lần mô phỏng trước.

Trước đó hắn và Diệp Lăng Ba chạy trốn thẳng đến Thiên Khu đều không có việc gì, một lần này lại bị một vị cường giả Hóa Thần đuổi giết.

Nếu như nói hiện giờ và trước kia có thay đổi gì, đó là tu vi của hắn cao hơn.

Trước kia là Pháp Lực cảnh, hiện giờ thành Bất Lậu cảnh.

Rất có thể đây chính là nguyên nhân vì sao cường giả Hóa Thần không biết tên nhất định phải giết hắn.

Đối phương thấy được uy hiếp từ trên người hắn.

Thủy Nguyệt động thiên cũng không thể đi.

...

Tiếp theo là Kim Đình động thiên.

Chương 452: Không đường để đi (2)

[... Người đi tới Kim Đình động thiên, phá vỡ cấm chế, đại chiến một trận với Đông Hải Kiếm Thánh, Kim Đình quốc chủ đột nhiên xuất hiện, đánh chết người tại chỗ. Hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Không phải chứ?

Kim Đình quốc chủ nổi điên cái gì vậy?

Trước đó vẫn hợp tác tốt đẹp, sao lần này vừa thấy mặt đã hạ sát thủ với hắn?

Cố Dương không nghĩ ra được.

Chẳng lẽ sau khi hắn đột phá đến Bất Lộ cảnh đã biến thành nhân vật không được hoan nghênh của những thế giới động thiên đó rồi?

Vậy phiền toái, kể cả Kim Đình động thiên đều không được.

Còn có thể đi đâu?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[...]

...

Cố Dương đột nhiên khựng lại, nhìn số dư hệ thống, chỉ còn lại có một trăm ba mươi lăm điểm.

Hoặc là nói, chỉ có thể mô phỏng thêm một lần.

Chẳng lẽ thật sự phải đi đến một bước kia sao?

Ba thế giới động thiên vẫn được hắn dùng thành nơi nạp năng lượng, hiện giờ ba nơi này đã thành tử địa.

So sánh với ba thế giới động thiên, béo bở ở Đại Chu quá ít, cho dù hắn diệt hết cả chín gia tộc lớn trong thiên hạ thì đều không được bao nhiêu năng lượng.

Hắn chỉ có thể đi đến một bước cuối cùng, nạp giá trị tất cả thần binh tuyệt thế, còn có hai Cửu Thần đỉnh kia mới có thể được một hai ngàn điểm.

Nhưng mà một khi nạp giá trị những pháp bảo và linh bảo này thì sẽ không còn.

Đặc biệt là hai Cửu Thần đỉnh, chí bảo từ thời đại Thượng Cổ lưu truyền xuống, ít nhất tương đương với cấp bậc linh bảo, lấy ra nạp giá trị, thật sự phung phí của trời.

“Đi đến đâu có thể nạp được lượng lớn năng lượng đây?”

Vạn Tượng động thiên?

Nơi đó càng nguy hiểm, ở Vạn Tượng môn, số lượng cường giả Thiên Nhân gần hai chữ số. Chỉ riêng về số lượng thôi đã nghiền áp tứ đại thánh địa.

Đi vào trong đó không khác gì muốn chết.

Thụy Cầm đại lục?

Cường giả Thiên Nhân ở đó cũng không ít, hơn nữa bởi vì hắn có hóa thân thần thú, càng dễ dàng thu hút cường giả Thiên Nhân đến. Một khi bị bắt, chạy cũng không có cách nào để chạy.

Đột nhiên trong lòng hắn vừa động, nghĩ tới một chuyện, đúng rồi, có thể đi đến nơi đó thử xem.

Hắn không do dự nữa, dùng nốt cơ hội một lần mô phỏng cuối cùng.

[...]

...

...

Nơi cực Tây của Đại Chu là một dãy núi nối liền, nơi này ít dấu chân người, là một khu vực nguyên thủy.

Trong núi sâu có một sơn cốc, hàng năm bao phủ trong thi khí màu đen.

Nơi này chính là Tử Hồn cốc một trong năm hung địa trong truyền thuyết. Hiện giờ thành sơn môn của U Minh tông.

Kể từ sau khi nơi này bị U Minh tông chiếm cứ, sơn mạch xung quanh càng không có ai dám đến gần nửa bước.

Nhưng hôm nay ở ngoài Tử Hồn cốc lại hiếm thấy xuất hiện một vài bóng người.

“Chúc mừng đại sư huynh, chúc mừng đại sư huynh, bắt được một vị cường giả Bất Lộ cảnh.”

“Đại sư huynh vừa đột phá đã lập được công lớn như thế, hai vị sư tôn nhất định sẽ ban thưởng thêm.”

“U Minh tông của chúng ta lại nhiều thêm một sát thi Bất Lộ cảnh, chín gia tộc lớn trong thiên hạ gì đó, còn có ngũ đại phái khác đều không phải là đối thủ của U Minh tông chúng ta.”

...

Mấy người kia cao hứng phấn chấn thảo luận, ở giữa bọn họ là một người bị sát khí nồng đậm bao vây, còn đang không ngừng giãy giụa.

Cầm đầu là một nam tử đầu trọc, chính là đại đệ tử Thẩm Lập của U Minh tông.

Hắn đang toàn lực áp chế cường giả Bất Lộ cảnh vừa phải tốn bao nhiêu khổ cực mới bắt được, mãi cho đến khi đối phương không giãy giụa nữa mới mở miệng nói, “Một lần này còn may nhờ tin tình báo của lão lục.”

“Nói xem, người này rốt cuộc có lai lịch gì? Sao Đại Chu có thể xuất hiện một cường giả Bất Lộ cảnh như vậy?”

“Người này họ Chung, công pháp sử dụng hơi cổ quái, còn có một vài pháp bảo kỳ cổ quái, thiếu chút nữa khiến đại sư huynh tổn thất nặng.”

Mấy tên đệ tử của U Minh tông liền thoáng thảo luận.

“Lão bất tử của chín thế gia vọng tộc đều rất khôn ranh, suốt ngày núp ở trong hang ổ, bố trí cấm chế lợi hại. Khó có thể thành công. Người này dám nghênh ngang hiện thân, thật sự coi rằng U Minh tông ta không người?”

“Sư tôn lập tức thần công đại thành rồi, đến lúc đó, Viện trưởng Văn viện gì đó, Lạc vương gì đó đều không đủ sợ hãi.”

“Thêm với đại sư huynh lại nhiều thêm một sát thi Bất Lộ cảnh. Về sau công phá mỗi một nhà thế gia vọng tộc, luyện tất

cả lão bất tử này thành sát thi. Mỗi sư huynh đệ chúng ta một người, lại tiêu diệt tứ đại thánh địa. Chỉ còn U Minh tông ta độc tôn.”

...

Chung Tử Lâm bị sát thi bao bọc kín nghe thấy bàn luận bên ngoài, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Dù thế nào hẳn đều không nghĩ đến, sao U Minh tông lại có thể trở nên mạnh như vậy? Thêm với làm việc không hề kiêng nể gì như thế.

Trước kia hẳn đã từng nghe nói đến môn phái này, là một trong lục đại phái. Làm việc tương đối ít nổi danh.

Ai biết, sau năm trăm năm trở về, U Minh tông lại trở nên kinh khủng như thế.

Mấy tên đệ tử của U Minh tông đột nhiên phát động công kích với hắn, hắn bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức mắc bẫy.

Hắn không biết sự lợi hại của sát thi U Minh tông, không cẩn thận bị dính vào, nhất thời giống như bị nhọt trong xương, không ngừng ăn mòn thân thể và pháp lực của hắn. Thiếu chút nữa phá vỡ thân thể bất lậu của hắn.

Chờ đến khi Chung Tử Lâm phát hiện đối phương không dễ chọc thì đã muộn rồi. Bị áp chế từng bước một như vậy, vài ngày sau, hắn đã mất đi sức phản kháng, bị bắt giữ.

Nghe ý tứ của chúng nó, chúng nó muốn luyện hắn thành sát thi.

Chuyện này còn đáng sợ hơn cả chết đối với hắn.

Nhưng mà lúc này kể cả tự sát hẳn đều không làm được.

Trong lòng Chung Tử Lâm hoàn toàn tuyệt vọng.

“Sư phụ ——”

Cách đó không xa có một người đi theo sau lưng các đệ tử U Minh tông, lại không một ai phát hiện ra.

Người này chính là Chung Ngạn Hành đồ đệ của Chung Tử Lâm, trong tay hắn có một thần khí tên là Ân Thần đầu bông,

là thần khí của Thâu Đạo Chi Thần giáo hội ở Tây Đê đại lục.

Thần khí này là do sư phụ cho hấn dùng để bảo mệnh.

Mặc áo choàng này vào có thể hoàn toàn che giấu thân hình, thậm chí có thể che giấu được phần lớn cường giả Truyền Kỳ.

Chương 453: Trời không dung thứ

Khi Chung Tử Lâm bị tập kích, hấn vừa vịn đi ra ngoài, lúc phát hiện không đúng lập tức mặc áo choàng này vào, lạng lẽ lên tới.

Hấn vốn định trợ giúp sư phụ một tay, nhưng nhìn thấy kẻ địch có khoảng mười người, tất cả đều có tu vi Thần Thông cảnh, một người trong đó còn có tu vi giống với sư phụ, đều là cường giả Truyền Kỳ. Nào còn dám ra tay nữa.

Cứ như vậy, hấn trơ mắt nhìn sư phụ Chung Tử Lâm bị đối phương bắt giữ.

Hấn cực kì sốt ruột, bám theo dọc đường đến đây định cứu sư phụ, nhưng luôn không tìm được cơ hội.

Suốt dọc đường, Chung Ngạn Hành lại không bị người của U Minh tông phát hiện.

Lúc này xem ra đã đến hang ổ của bọn chúng.

Chung Ngạn Hành lòng nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức xông lên cứu sư phụ ra.

Đang nghĩ, đột nhiên có một luồng khói đen nhẹ nhàng bay tới, dính lên trên Ân Thần đầu bông.

Xẹt một tiếng vang lên, thần khí này giống như bị ăn mòn, màu sắc đều thay đổi, lực ẩn thân lập tức bị phá hư.

Không xong!

Chung Ngạn Hành chấn động, ngẩng đầu lên, nhìn thấy mấy người trước mặt đã quay đầu lại. Nhất thời tay chân lạnh lẽo, đầu óc trống rỗng, giờ xong rồi!

Những người này có thực lực mạnh mẽ, pháp lực cực kỳ quý dị, kể cả cường giả Truyền Kỳ như sư phụ đều bị bắt giữ hướng hồ là hấn?

...

“Hả?”

Người phát hiện ra dị thường đầu tiên chính là Thẩm Lập có tu vi cao nhất, hấn quay đầu nhìn lại thấy được phía sau lại nhiều thêm một người, có tu vi Kim Thân cảnh

Bên cạnh, một vị sư đệ kinh dị nói, “Sao lại thêm một người?”

“Một tiểu tử Kim Thân cảnh đột nhiên xuất hiện, chúng ta lại không hề phát hiện.”

“Áo choàng trên người hấn hơi cổ quái, chỉ sợ là một pháp bảo.”

...

Tên sư đệ có tu vi thấp nhất trong đó xoa xoa tay, vẻ mặt hung phấn nói, “Đại sư huynh, giao hấn cho ta đi.”

Thẩm Lập nói, “Đừng làm hỏng áo choàng đó.”

Hấn cũng nhìn ra được sự bất phàm của áo choàng đó, dặn dò.

“Vâng, sư huynh.”

Tên sư đệ kia bay ra, nhe răng cười nói, “Tiểu tử, ngoan ngoãn trở thành sát thi của ta đi.”

Đúng lúc này, một đường đao ý từ trên trời giáng xuống, chém lên trên kẻ này, phân hấn thành hai nửa từ giữa.

Sau đó phùng một tiếng, một ngọn lửa màu đỏ thẫm từ miệng vết thương dấy lên, trong nháy mắt đã thiêu hấn thành tro tàn.

Biến cố này ngoài dự đoán của mọi người.

“Tiểu sư đệ...”

Cả đám U Minh tông kinh sợ đan xen.

Thật ra ở trong U Minh tông không hề hài hòa, tranh đấu gay gắt luôn không thiếu được. Nhưng khi nhìn thấy đồng môn bị giết đều có một cảm giác cùng chung mối thù.

...

“Sống sót rồi?”

Trong tay Chung Ngạn Hành cầm một thân khí khác, đang chuẩn bị liều lĩnh đánh cược thì nhìn thấy kẻ địch đã bị đốt thành tro tàn, thật sự vừa mừng vừa sợ.

Ngay sau đó có một giọng nói hơi quen tai vang lên bên tai hắn, “Sao ngươi lại ở đây?”

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy được một bóng dáng quen thuộc, quả thật giống như gặp được cứu tinh, mừng như điên nói, “Cố tiền bối, sư phụ bị bọn chúng bắt, mau cứu hắn.”

Người đột nhiên xuất hiện cứu hắn một mạng này không phải ai khác, chính là Cố Dương đã từng gặp ở Đông hải.

Đây là cường giả Siêu Cấp có hai con ma thú siêu giai, có thể chém giết Truyền Kỳ.

Thật đúng là cứu tinh trời giáng!

Có hắn ở đây, nhất định có thể cứu được sư phụ.

Vừa nghĩ đã có thể biết được kích động trong lòng Chung Ngạn Hành.

...

“Chung huynh?”

Cố Dương vừa vặn đuổi tới, thấy Chung Ngạn Hành gặp nạn, mới ra tay cứu giúp, lại không nghĩ rằng kể cả Chung Tử Lâm cũng bị bắt giữ rồi, cảm thấy tương đối ngoài ý muốn.

Ngày đó trận chiến giữa hắn và Thẩm Vận ở trên biển lớn, Chung Tử Lâm đã từng ra tay hỗ trợ. Thực lực của người này tuyệt đối không yếu, còn mạnh hơn nhiều so với Xích Nhật tên yếu đuối dựa vào ngoại lực tăng lên này.

U Minh tông lại có thể bắt được một cường giả Bất Lộ cảnh, thật sự ngoài dự đoán của hắn.

Cố Dương đã từng gặp người của U Minh tông vài lần, đều miêu sát, cho hắn cảm giác thật yếu.

Cho nên tạo thành ấn tượng thanh danh của U Minh tông rất lớn, nhưng thực lực bình thường.

Hiện giờ xem ra trong U Minh tông cũng có cao thủ.

Có thể bắt giữ một vị cường giả Bất Lậu cảnh, thực lực như vậy đủ để cho hắn coi trọng hơn một chút rồi.

Cổ Dương nhìn về phía đám người U Minh tông kia, bên trong chỉ có sáu nhân loại, còn lại đều là sát thi.

Người có thực lực mạnh nhất là một gã đầu trọc, có tu vi Bất Lậu cảnh, vừa rồi nghe bọn chúng nói chuyện, tên này là đại sư huynh. Hiển nhiên không phải là một trong hai vị tông chủ kia.

Nói cách khác U Minh tông có ba vị Bất Lậu cảnh.

Môn phái này có thể uy áp thiên hạ mười mấy năm, đúng là có nguyên nhân của nó.

...

“Cổ Dương!”

Thảm Lập nhìn chăm chăm vào bóng dáng kia, rặn ra hai chữ này từ trong kẽ răng, sát ý trong mắt giống như thành thực chất.

U Minh tông có tam đại đệ tử, ba người này đều là cô nhi, từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, tình như thủ túc.

Sau này bọn họ gặp được nhân duyên, được hai vị kia của U Minh tông thu làm đệ tử, ba người cũng theo đó bước lên trên con đường tu hành.

Mấy tháng trước, tam sư đệ Đinh Phi phụng mệnh sư phụ đuổi giết Cổ Dương, sau đó bị giết rồi.

Đinh Phi còn thân hơn cả thân huynh đệ của Thảm Lập hắn, lúc đó hắn đã thề muốn bằm thây vạn đoạn Cổ Dương.

Nếu không phải hai vị sư tôn đang đến cửa ải tu luyện khải cấp, hắn đã sớm đi ra ngoài báo thù cho huynh đệ rồi.

Vừa kéo dài đã kéo mấy tháng.

Khi hai vị sư tôn tu luyện xong, hấn cũng nhận được chỗ tốt vĩ đại, một lần đột phá đến Bất Lộ cảnh.

Đợi đến khi hấn chuẩn bị rời khỏi Tử Hồn cốc, tìm người báo thù thì nhận được tin tức, kẻ thù kia lại giết được Thâm Vận.

Thâm Vận kia là cường giả Bất Lộ cảnh danh tiếng đã sống một ngàn năm, Cố Dương có thể làm thịt hấn, có thể thấy được thực lực mạnh mẽ này.

Thâm Lập không bị thù hận làm choáng váng đầu óc, nhất thời áp chế tâm tư báo thù, ở lại Tử Hồn cốc khổ tu.

Mãi cho đến khi hấn nhận được tin tức nói phát hiện ra một vị cường giả Bất Lộ cảnh xa lạ ở Ngọc châu, hấn đã động lòng.

Nếu như luyện chế cường giả Bất Lộ cảnh này thành sát thi, như vậy đối phó với Cố Dương sẽ nhiều thêm vài phần nắm chắc.

Chương 454: Trời không dung thứ (2)

Vì thế hấn mang theo mấy vị sư đệ ra trận.

Hấn mang theo cả sát thi Bất Lộ cảnh do sư tôn ban thưởng cho, vất vả lắm mới bắt được đối phương.

Thân thể bất lộ của cường giả Bất Lộ cảnh vô cùng phiền toái, nếu muốn luyện thành sát thi, chỉ có thể mang hấn về Tử Hồn cốc.

Dù thế nào Thâm Lập đều không nghĩ tới Cố Dương sẽ xuất hiện ở Tử Hồn cốc vào lúc này.

Đây quả thật là cơ hội trời ban.

Tử Hồn cốc là sân nhà của hấn, bên trong có sát khí vô cùng vô tận, ở trong này lực lượng của hấn là vô cùng vô tận, cho dù đụng phải cường giả Thiên Nhân thì vẫn tự tin có thể toàn thân mà lui.

Cố Dương chạy đến đây đó là tự tìm đường chết.

“Thật đúng là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người xông vào.”

Thẩm Lập cười như điên, chỉ thấy sát khí màu đen tràn ngập đến từ bốn phía, hình thành một nhà giam, phong tỏa bốn phương tám hướng lại.

Hắn lạnh lùng nói, “Cố Dương, ngươi có còn nhớ sư đệ ta Đinh Phi không, hôm nay ta phải lấy đầu của ngươi tế anh linh của sư đệ ta.”

“Đinh Phi?”

Cố Dương nghe được cái tên này, hoàn toàn không có ấn tượng, “Ai vậy?”

Vẻ mặt Thẩm Lập trở nên vô cùng âm trầm, “Ngươi...”

Cố Dương nhướn mày, không biết từ khi nào trong tay đã nhiều thêm một cái chùy, đập ra sau.

Chỉ thấy sát khí chui ra từ trong làn sương mù đen ở sau lưng hắn, móng tay dài nhọn định đâm vào đầu hắn, nhưng còn chưa tới gần đã bị một chùy nện đến đầu lún xuống, biến dạng không thành hình người.

Ngay sau đó trên thân nó dấy lên ngọn lửa màu đỏ thẫm, chính là Phượng Hoàng chân viêm.

Rất nhanh, sát khí này đã biến thành tro tàn.

...

Thẩm Lập ở đối diện nheo mắt, thực lực của người này còn đáng sợ hơn dự tính của hắn.

Sát khí kia, khi còn sống chính là một vị Kiếm Thánh, ở trong Pháp Lực cảnh gần như là tồn tại vô địch. Ở trong Tử Hồn cốc bị sương mù đen tế luyện mười mấy năm, thân thể đã chắc chắn đến cực điểm, không hề kém hơn cường giả Bất Lộ cảnh.

Hiện giờ lại bị Cố Dương dùng một chùy nện đến không thành hình người.

Thương thế như vậy vốn không hề gì, nhưng pháp lực của đối phương dường như là khắc tinh của sát khí, lại đốt sát khí lẫn sát khí trong cơ thể thành hư vô.

Cuối cùng hắn đã biết được vì sao Đinh Phi lại chết trong tay người này rồi.

Người này là kẻ địch mạnh của U Minh tông bọn họ.

Thảm Lập hừ lạnh một tiếng, “Người đừng đắc ý...”

Chỉ thấy chỗ mi tâm của Cố Dương bay ra một con phượng hoàng cả người tắm trong lửa, bay đến đâu, sát khí không gì không thuận lợi lúc trước lại tan biến vào hư vô rồi.

“Thần thú Phượng Hoàng!”

Thảm Lập nheo mắt lại, ngọn lửa trên người con Phượng Hoàng kia khiến cho hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái. Thậm chí có cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Đây là khắc tinh của sát khí.

Sau đó lại có một con thần thú bay ra, lần này là một con Bạch Hổ, khí tức trang nghiêm trên thân nó lập tức khóa chặt hắn, sát ý khủng bố kia khiến cho hắn lạnh cả sống lưng.

Sau đó, con thần thú thứ ba xuất hiện, trông giống như con rồng, nhưng lại có một khuôn mặt người, cặp mắt kia giống như mặt trời sáng rực.

Ánh mắt của Thảm Lập đối diện với ánh mắt của nó, lập tức trước mắt hoàn toàn là ánh sáng chói lọi, không nhìn thấy gì cả nữa, giống như bị mù.

“Ba con thần thú?”

Hắn thống khổ nhắm mắt lại, khóe mắt không ngừng rơi lệ, trong lòng dâng lên cảm xúc sợ hãi trước nay chưa từng có.

Những con thần thú này, con nào con nấy đều khủng bố.

Mấy vị sư đệ ở bên cạnh cũng giống như hắn đều bất ngờ không kịp đề phòng, ánh mắt đều bị làm chói cả, không cách nào nhìn được gì nữa. Cả đám đều vẻ mặt hoảng sợ.

“Liều mạng!”

Thảm Lập ý thức được uy hiếp trí mạng, không hề giữ lại, bất chấp hậu quả thúc giục pháp lực.

Chỉ thấy sương mù đen trào ra từ trong Tử Hồn cốc lập tức nhiều hơn gấp bội, ngưng tụ bên cạnh hắn, nhanh chóng hình thành một người khổng lồ màu đen.

Giờ phút này hắn đã không quan tâm đến việc bắt được cường giả Bất Lộ cảnh kia nữa.

Chung Tử Lâm cũng là người từng trải, cảm giác được áp lực thả lỏng, đẩy lên lực lượng cuối cùng, đã tránh thoát được trói buộc của sương mù đen giống như kén tằm này.

“Su phụ!”

Chung Ngạn Hành thấy hắn cuối cùng thoát khỏi vây khốn, vui mừng quá đỗi.

Chung Tử Lâm còn chưa kịp nói chuyện đã nhìn thấy một màn vô cùng tráng lệ.

Bạch Hổ có hình thù vĩ đại kia dậm chân trước, bạch mang thoáng hiện, người khổng lồ do sát khí ngưng tụ mà thành kia lập tức bị phá.

Ngay sau đó ánh mắt của con thần thú thân rồng mặt người kia giống như mặt trời sáng ngời bắn ra hai tia sáng màu vàng, xuyên thủng thân thể Thẩm Lập.

Cuối cùng, Phượng Hoàng hét lên, phun ra ngọn lửa, hóa thành một biển lửa, cuốn kẻ này vào trong đó.

Kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết, cả đám người tham gia vây công hắn đều bị ngọn lửa thiêu chết.

Cả người Chung Tử Lâm như rơi vào trong mộng.

Hắn cực kỳ rõ ràng thực lực của những người này, có thể nói pháp lực của bọn họ là khắc tinh của võ giả, hắn bị dính vào một chút thôi mà thân thể bất lộ thiếu chút nữa đã bị phá vỡ. Một thân công lực không phát huy ra được năm phần. Bị bại cực kỳ uất ức.

Hiện giờ những người này lại bị vài con ma thú siêu giai của Cổ Dương thoải mái giết chết.

Càng khiến cho hắn không thể nào tưởng tượng nổi chính là con Phượng Hoàng kia đã tăng lên hai cấp bậc so với lần

trước.

Từ Truyền Kỳ nhất gia trực tiếp tăng lên đến Truyền Kỳ tam giai.

Mới được bao lâu chứ?

Còn có con hồ màu trắng kia nữa, chỉ sợ là thần thú Bạch Hồ trong truyền thuyết. Đều là Truyền Kỳ tam giai.

Còn con mặt người thân rồng kia, chắc là Chúc Long, Truyền Kỳ nhị giai.

Đây đều là thần thú lưu lại uy danh hiển hách từ thời đại Thượng Cổ.

Mấy tháng gần ngủi, thực lực của Cô Dương quả thật đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngày đó, nếu như Phượng Hoàng có thực lực như vậy, chỉ cần nó ra tay thôi đã có thể xử lý được Thẩm Vận.

...

Khi ngọn lửa tan đi, vậy có ý nghĩa rằng cường giả Bất Lộ cảnh mạnh nhất kia đã biến thành tro bụi.

Sương mù màu đen bốn phía đều theo đó tiêu tán.

Chung Tử Lâm tiến lên phía trước, khom người xuống thật sâu, “Đạ tạ ơn cứu mạng của Cố huynh đệ, ngày sau có lệnh, Chung mỗ tuyệt đối không chối từ.”

Chương 455: Chém Thiên Nhân

Cố Dương nâng hấn lên, cười nói, “Chung huynh khách khí.”

“Sao Cố huynh đệ lại đến đây vậy?”

Chung Tử Lâm không phải người dài dòng, đặt phần ân tình này vào trong lòng rồi hỏi ý đồ đến đây của hấn.

Cố Dương nghiêm mặt nói, “U Minh tông làm nhiều việc ác, càng luyện võ giả thành sát thi, trời khó dung thứ. Mười mấy năm qua không biết có bao nhiêu Thần Thông cảnh gặp phải

độc thủ của bọn chúng. Hôm nay ta đến để diệt trừ khối u ác tính này.”

Đương nhiên, thu gặt năng lượng chỉ là chuyện thuận tay.

Hắn nhìn từng nhấc nhở hiện ra trước mắt, trong lòng tương đối vừa lòng.

Một trận mới vừa rồi tổng cộng chiếm được ba trăm điểm năng lượng, có thể tiến hành ba lần mô phỏng rồi.

Chung Tử Lâm nghe vậy không khỏi cảm thấy kính nể, nói, “Chung mỗ nguyện dốc chút lực mọn.”

“Vậy thì tốt quá, chờ lát nữa Chung huynh ở bên ngoài canh chừng, đừng để cá lọt lưới chạy mất.”

“Khẩu khí thật lớn!”

Đột nhiên bên trong sơn cốc truyền đến giọng nói của một nữ nhân, giọng nói bén nhọn giống như kim loại ma sát, vô cùng khó nghe.

“Bồn tọa muốn nhìn xem hạng người không biết trời cao đất rộng nào định diệt U Minh tông ta!”

Chung Tử Lâm cảm nhận được dao động ở trong sơn cốc này, thay đổi sắc mặt, thất thanh kêu lên, “Bán Thần?”

Bán Thần là cách nói của Tây Đê đại lục, cũng tức là Thiên Nhân cảnh.

Kẻ kia ở trong Tử Hồn cốc lại là một cường giả Thiên Nhân.

Chung Tử Lâm có một kích động định bỏ chạy giữa trận.

Sự mạnh mẽ của Bán Thần không phải Truyền Kỳ có thể so sánh được, cho dù là Truyền Kỳ tam giai, ở trước mặt Bán Thần tuyệt đối không phải là đối thủ.

Đó là tồn tại chân chính đứng trên đỉnh cao nhất thế gian, gần với thần linh nhất.

Sự khác nhau về bản chất giữa Bán Thần với Truyền Kỳ chính là có được thần lực, đó là một lực lượng có cấp bậc còn cao hơn pháp lực.

Cho dù Truyền Kỳ sử dụng cảm chú đều rất khó gây ra thương tổn cho Bán Thần.

Ở Tây Đê đại lục, trong lịch sử thật sự từng phát sinh sự kiện giết Thần, cũng chính là Bán Thần bị giết. Chỉ có năm lần, nhưng sau lưng nó đều có mưu kế của thần linh nên mới có thể thành công được.

Chung Tử Lâm cũng từng có quen biết với Bán Thần, trên thực tế hẳn là một người từ bên ngoài đến, có thể đứng vững gót chân ở đại lục khác chính vì dựa vào một thể lực lớn.

Trong thế lực lớn kia có sự tồn tại của Bán Thần. Hẳn đã từng bại kiến hai lần.

Cho nên hẳn lập tức nhận ra được kẻ trong sơn cốc kia là một cường giả Bán Thần.

Tuy rằng cách xa nhau đến hai đại lục, hệ thống tu hành của hai bên hoàn toàn khác nhau, nhưng về sau này đều như trăm sông đổ về một biển.

Võ giả tu luyện đến Thiên Nhân cảnh, lực lượng nắm giữ được có tính chất gần giống với thần lực.

Chung Tử Lâm thấy Cố Dương ở bên cạnh không hề định rời đi, trong lòng cả kinh, sinh ra một ý niệm khó có thể tin được, “Chẳng lẽ hẳn định giết Thần?”

Bán Thần cũng là Thần, vào thời đại thần linh rơi vào ngủ say tập thể này, Bán Thần đi lại trên lục địa này thường được coi là hóa thân của Thần.

Giết Bán Thần chính là giết Thần.

Hẳn điên rồi sao?

Trong lòng Chung Tử Lâm rơi vào đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Hẳn vừa trở thành Truyền Kỳ không lâu, còn đang ở nhất giai, có thể nói không chịu nổi một kích khi ở trước mặt Bán Thần.

Cũng chỉ có Truyền Kỳ tam giai mới có thể đánh được mấy chiêu với Bán Thần.

Lưu lại vậy cách cái chết không xa.

Một lát sau, trong mắt hắn lóe lên một tia dứt khoát, vung tay lên, chém ra một đường pháp lực, đưa đồ đệ Chung Ngạn Hành đi, truyền âm nói, “Về Ngọc châu chờ ta.”

Còn hắn ở lại, lấy vũ khí của mình, ở bên cạnh trợ trận cho Cố Dương.

...

Cố Dương chấp tay sau lưng, ba con thần thú chia ra đứng ở sau lưng hắn, nhìn chăm chăm về phía sơn cốc, chiến ý trong mắt lẫm liệt.

Hắn cất cao giọng nói, “Thiệu Vũ Hồng, ngươi thật sự cho rằng bằng vào một vài thủ đoạn bàng môn tả đạo, đầu cơ trục lợi bước vào Thiên Nhân cảnh thì thật sự thành không ai có thể địch nổi sao?”

Trong sơn cốc có một bóng dáng nữ nhân bay ra.

Nói là người, nhưng toàn thân nàng không hề có một chút khí tức của người, làn da hơi xanh xao, trong mắt lóe lên quang mang tối tăm, giống như một cương thi.

Người này là Thẩm Vũ Hồng một trong hai tông chủ của U Minh tông.

“Không thể ngờ được, thế gian này còn có người biết được tên của bản tọa.”

Giọng điệu của nàng hơi phức tạp.

Từ hơn một trăm năm trước, sau khi U Minh tông bị tông chủ của Đạo môn tiêu diệt thì đã không còn có ai gọi tên nàng nữa rồi.

Ở trong miệng người đời, nàng và sư huynh thành m Dương song ma của U Minh tông, nàng là m ma, còn sư huynh là Dương ma.

Một trăm năm rồi, cuối cùng nghe được tên này.

“Ngươi chính là Cố Dương?”

Nàng nhìn chăm chăm vào nam tử trẻ tuổi ở đối diện, ánh mắt càng thêm sâu thẳm, giống như muốn nhìn thấu hẳn, “Quả nhiên là kỳ tài tuyệt thế, lại đã đến cảnh giới này. Nếu như ngươi đến sớm hơn vài ngày, bổn tọa có thể còn kiêng kỵ ngươi vài phần, nhưng đáng tiếc, ngươi đã tới trễ.”

“Hiện giờ, ngươi là của ta rồi!”

Nói xong nàng lật tay, đã nhiều thêm một cái chuông đồng màu đen, toàn thân đen thui, phiếm khí tức tà dị.

Đây là một linh bảo, tên là Nhiếp Tâm linh, là chí bảo của U Minh tông.

Ngày đó, khi tông chủ Đạo môn giết đến U Minh tông, nàng dựa vào chí bảo này mới cùng sư huynh chạy ra tìm được đường sống.

Hơn một trăm năm nay, nàng ở trong Tử Hồn cốc, mượn dùng sát khí trong cốc để một lần nữa tế luyện Nhiếp Tâm linh, uy lực nâng cao một bước, biến thành càng thêm nham hiểm độc ác.

Nàng vốn định dùng linh bảo này để đổi phó với Viện trưởng Văn viện.

Nhưng mà nam tử trẻ tuổi trước mắt này khiến cho nàng cảm nhận được một uy hiếp cực kỳ lớn, chủ yếu là ba con thần thú ở sau lưng hắn đều có được thần thông đáng sợ, kể cả nàng đều không thể không kiêng kỵ.

Mới vừa rồi nàng đã hoàn toàn nhìn thấy rõ được tình hình Thảm Lập bị giết. Dưới sự vây công của ba con thần thú, không hề có một chút lực đánh trả nào.

Nàng cũng không muốn giẫm lên vết xe đổ của đồ đệ, cho nên không chút do dự lấy Nhiếp Tâm linh ra, chuẩn bị lấy thủ đoạn như sấm sét đánh giết.

Sau đó luyện người này lẫn ba con thần thú kia thành sát thi, ngày sau tung hoành thiên hạ, không ai có thể ngăn cản được.

Chương 456: Chém Thiên Nhân (2)

Thiệu Vũ Hồng rung chuông đồng trong tay.

Keng keng keng keng ——

Một đường sóng gợn vô hình khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Chung Tử Lâm cách đó không xa đột nhiên thân thể cứng đờ lại, trong mắt nhanh chóng che kín một tầng sương mù màu đen.

Hắn đột nhiên xoay người lại, bỏ nhào về phía Cố Dương.

Lúc này quanh thân Cố Dương xuất hiện một quang sáng màu đen, chính là Huyền Quang tráo.

Dưới đường sóng gợn vô hình kia, quang sáng màu đen chấn động kịch liệt, chỉ kiên trì được vài giây đã vỡ nát.

Sóng gợn quét trúng trên người Cố Dương, hắn không khỏi cứng đờ, một luồng khí đen lan tràn lên da.

Cùng lúc đó, ba con thần thú ở sau lưng hắn đều bị ảnh hưởng, thân thể hơi run run. Đang chống cự tiếng chuông của Nhiếp Tâm linh.

Dưới tình huống như thế, Chung Tử Lâm bị Nhiếp Tâm linh khống chế được giết tới, trong chớp mắt đã đi đến trước mặt hắn, một kiếm đâm vào lồng ngực hắn.

Trong lúc nguy cấp, một cái đuôi dài màu đen không biết từ đâu bay tới, đánh bay Chung Tử Lâm.

Một con khỉ có đôi mắt màu vàng không biết xuất hiện từ khi nào, trong tay cầm một lệnh bài màu vàng, lại ngăn cản được tiếng chuông của Nhiếp Tâm linh ở bên ngoài.

Tám lệnh bài này chính là xá lệnh thiên vương ở trong Kim Đình động thiên, vốn thuộc về Thông Thiên thần viên.

Con sủng thú đầu tiên của Cố Dương Xích Tinh thần viên Viên Tinh vẫn muốn luyện hóa xá lệnh này, kế thừa cấp bậc và lực lượng của thiên vương.

Ở trong hệ thống Kim Đình, thiên vương tương đương với Thiên Nhân cảnh.

...

“Lại một con thần thú?”

Thiệu Vũ Hồng nheo mắt lại, kể cả nàng đều không biết được con thần thú này thuộc giống loài gì.

Càng khiến cho nàng khiếp sợ chính là thứ đồ ở trong tay con thần thú kia lại ngăn cản được tiếng chuông của Nhiếp Tâm linh. Cũng không biết là kỳ bảo gì.

“Xem ra không chính thức đánh không được.”

Kể cả Nhiếp Tâm linh đều không làm gì được đối phương, Thiệu Vũ Hồng còn không dùng thủ đoạn thì khó mà đánh chết được, nhất thời không còn do dự nữa, dùng ý niệm khơi thông tồn tại kia.

Ầm rầm!

Trong Tử Hồn cốc kịch liệt chấn động lên, một khí tức khủng bố đến cực điểm bộc phát ra, lấn át tất cả, kể cả sương mù đen có ở khắp mọi nơi kia đều bị đẩy ra ngoài.

Đây mới là khí thể của Thiên Nhân chân chính nên có.

Thiệu Vũ Hồng so sánh với người này quả thật giống như đom đóm so với trăng sáng.

Cường giả Thiên Nhân này mặc pháp bào màu trắng, không nhiễm hạt bụi nhỏ, đứng ở đó có cảm giác nhẹ nhàng xuất trần, một mình một cõi, giống như tiên giáng trần.

Nhưng mà tất cả đều bị vết thương màu đen ở trước ngực hấn phá hủy, khiến cho hấn nhiều thêm vài phần quỷ dị.

Hấn có dung nhan hoàn mỹ, làn da lại trắng bệch, ánh mắt trống rỗng, lộ ra vẻ tịch mịch.

Tất cả đều cho thấy đây là một xác chết.

Thiệu Vũ Hồng thật sự luyện thi thể Thiên Nhân này thành sát thi.

Nàng quát lên, “Giết hấn đi.”

Trong mắt sát thi Thiên Nhân kia sáng lên quang mang màu đen, quay đầu, tập trung vào Cổ Dương, vèo một cái, người

giống như đã biến mất rồi.

Ngay khoảnh khắc sau đó người đã xuất hiện ở trước mặt Cố Dương, bàn tay chup thẳng vào hấn.

Ầm ——

Gần như đồng thời, bốn phía vang lên tiếng nổ, uy lực khủng bố đến thổi sương mù đen xung quanh ra ngoài mấy ngàn mét.

Một bàn tay to rậm rạp lông vàng chia ra, đỡ một chưởng này.

Rầm!

Kèm theo một tiếng vang thật lớn, Thông Thiên thần viên có hình thể khổng lồ bị đánh bay ra ngoài.

“Tiếp theo.”

Cố Dương ném Cự Linh chùy cầm trong tay ra.

Thông Thiên thần viên nhận lấy linh khí này, gào lên một tiếng, xông về phía sát thi Thiên Nhân kia.

Giữa giai đoạn này là Bạch Hổ chặn sát thi kia.

Bạch Hổ chủ về sát phạt, luận về năng lực cận chiến tuyệt đối không hề kém hơn Thông Thiên thần viên, về tốc độ còn càng tốt hơn. Đang tiến hành vật đầu với sát thi Thiên Nhân.

Ngay sau đó Phượng Hoàng và Chúc Long đều gia nhập chiến đấu.

Bốn thần thú đại chiến sát thi Thiên Nhân.

Bốn thần thú này đều là hóa thân của Cố Dương, tâm ý tương thông, liên thủ đối địch không phải đơn giản như một thêm một thêm một thêm một thành bốn.

Các thần thú phối hợp khăng khít, hoàn toàn áp chế được sát thi Thiên Nhân.

Trong mô phỏng trước đó, Cố Dương đã biết được nhược điểm của sát thi Thiên Nhân.

Sau khi thành sát thi, nó chỉ chiến đấu dựa vào bản năng, mất đi trí tuệ, rất nhiều pháp thuật đều không thể vận dụng được, phần lớn thời điểm đều dùng thân thể chiến đấu.

Đổi lại là Bất Lộ cảnh khác, chỉ sợ có nước bị chôn sống đấm chết.

Nhưng Cổ Dương lại không sợ vật lộn, bảy hóa thân thân thú Bất Lộ cảnh, cho dù là cường giả Thiên Nhân cũng chỉ có nước bị đánh.

...

“Chuyện này sao có thể chứ?”

Thiệu Vũ Hồng thấy sát thi Thiên Nhân của mình bị rơi vào thế hạ phong, vừa sợ vừa giận.

Nàng và sư huynh tiêu tốn hơn mười năm mới luyện được thi thể Thiên Nhân này thành sát thi, thuận lợi đột phá đến Thiên Nhân cảnh, vốn tưởng rằng từ đây có thể tung hoành thiên hạ, không đâu địch nổi.

Kết quả lần đầu tiên thả sát thi ra ngăn địch, thậm chí còn không thu thập được một tiểu tử Bất Lộ cảnh.

Chuyện này kêu nàng tiếp nhận như thế nào được?

“Là người ép ta!”

Trong mắt nàng lóe lên điên cuồng, đột nhiên cắn lưỡi, phun ra một ngụm máu, chuyển hóa thành lực lượng tiên nguyên tinh thuần nhất.

Chỉ thấy trong mắt sát thi kia bắn ra hai cột sáng màu đen, khí tức trên người tăng lên, một chưởng đập bay Bạch Hồ, lại một cước đá văng Thông Thiên thân viên xuống, nện mặt đất ra một hố sâu.

Trong nháy mắt nó đột nhiên thi triển thân uy, đảo ngược thế cục.

Ngay sau đó nó phi thân nhằm về phía Phượng Hoàng có uy hiếp lớn nhất đối với nó.

Phượng Hoàng hé miệng phun ra một ngọn lửa, chính là Phượng Hoàng chân viêm uy lực cực lớn.

Sát thi vung tay lên, một đường kiếm ý kinh người chém ra, chém ngọn lửa kia thành hai khúc. Nếu không phải Phượng

Hoàng nhanh chóng, một kiếm này đã đủ để chém nó thành hai khúc.

...

Thiệu Vũ Hồng thấy sát thi thi triển thân uy, đánh mấy con thần thú kia đến tan tác, trên mặt cuối cùng nở nụ cười.

Vậy mới đúng chứ.

“Đường như ngươi đã quên mất ta.”

Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên tai nàng.

Giọng nói này gần trong gang tấc, khiến cho nàng chân động.

Nàng lập tức ý thức được không ổn, vì sao lại quên mất người quan trọng nhất chứ?

Chương 457: Xua hổ nuốt sói

Vào thời điểm nguy cấp này, nàng vốn không còn kịp suy nghĩ nữa, phản ứng đầu tiên là triệu hồi sát thi.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Một đường đao phong đã đánh từ đỉnh đầu xuống.

Chiêu thức thứ tư của Thần Tiêu Lục Diệt, Thiên Nhân Suy Diệt!

Thiệu Vũ Hồng cảm thấy cảm giác hòa hợp làm một với trời đất biến mất, không ngừng hạ xuống, lại từ Thiên Nhân cảnh hạ xuống thành Bất Lộ cảnh.

Ngay sau đó là một cảm giác suy yếu trước nay chưa từng có.

Quần áo trên người trở nên lồi thối, sinh mệnh lực nhanh chóng trôi đi, thân thể bắt đầu chảy máu, mùi tanh tươi lan ra.

Một cảm giác sợ hãi khó có thể hình dung dâng lên trong lòng nàng, bóng ma tử vong bao phủ trên đỉnh đầu.

“Đường ngang ngõ tắt, dù sao là tà môn tà đạo ——”

Bên tai truyền đến giọng nói lạnh lẽo của Cố Dương, trước mặt nàng tối sầm, đã rơi vào trong bóng đêm vĩnh hằng.

Một cường giả đã từng bước vào Thiên Nhân cảnh ngã xuống như vậy.

...

[Nhận được một ngàn điểm năng lượng, số dư trước mắt một ngàn ba trăm chín mươi hai điểm.]

Cố Dương nhìn Thiệu Vũ Hồng hóa thành một bãi máu, cảm thấy thả lỏng, cuối cùng giải quyết.

Hắn thuận tay thu hồi vật nàng lưu lại, đặc biệt là cái chuông màu đen kia, kể cả cường giả Bất Lộ cảnh đều có thể không chế được, tuyệt đối không phải là pháp bảo bình thường.

Sau đó hắn nhìn về phía sát thi Thiên Nhân cảnh kia.

Sau khi chủ nhân chết, nó cũng dừng lại, mất đi năng lực hành động, thân thể ngã xuống.

Vừa vặn Thông Thiên thần viên bay lên từ dưới hố, đón lấy thi thể này, đưa tới trước mặt Cố Dương.

Hắn đặt tay lên trên thi thể kia, trước mắt hiện ra một nhắc nhở, [Phát hiện ra nguồn năng lượng, có nạp giá trị không?]

“Có.”

[Nạp giá trị thành công, nhận được hai ngàn điểm năng lượng, số dư trước mắt ba ngàn ba trăm chín mươi hai điểm.]

Một thi thể lại giá trị hai ngàn điểm.

Cố Dương hơi kinh hãi.

Vậy có ý nghĩa rằng cảnh giới của thi thể này khi còn sống tuyệt đối không chỉ là Thiên Nhân cảnh.

Vậy xem như nhặt được của cực hời rồi.

Hơn ba ngàn điểm, đã đủ để tiến hành hơn ba mươi lần mô phỏng.

Cố Dương giải quyết xong tất cả rồi nhìn về phía Tử Hồn cốc.

U Minh tông có hai vị tông chủ, m ma Thiệu Vũ Hồng, Dương ma Phó Thế Kiệt.

Hiện giờ Thiệu Vũ Hồng bị hấn giết rồi, Phó Thế Kiệt vẫn còn đó, nhưng lúc này đang trốn trong sơn cốc không dám thò ra.

Hắn không định tiến vào trong Tử Hồn cốc.

Danh vọng của năm hung địa cũng không phải có được tùy tiện, kể cả hắn đều không dám tùy tiện xông vào, huống hồ bên trong còn có một cường giả Thiên Nhân như hổ rình mồi.

Cho dù bên trong là Thiên Nhân yếu nhất trong lịch sử, kết hợp với hoàn cảnh như vậy cũng đủ để cho hắn lĩnh đủ rồi.

Trong lần mô phỏng trước, hắn tiến vào trong Tử Hồn cốc, định đuổi giết Phó Thế Kiệt, cuối cùng sau khi tiến vào trong đó đã bị ám toán, bị hấn giết chết.

Cố Dương đứng tại chỗ một lúc, thấy Phó Thế Kiệt không định đi ra báo thù cho Thiệu Vũ Hồng, nên mất hứng thú, quay đầu nói, “Mang theo sư phụ của ngươi, đi.”

Câu nói này là nói cho Chung Ngạn Hành, tiểu tử này được Chung Tử Lâm đưa đi, sau đó lại lén lút chạy về. Hắn cũng coi như may mắn, không bị Nhiếp Tâm linh ảnh hưởng đến.

Mới vừa rồi Chung Tử Lâm bị Nhiếp Tâm linh khống chế, bị đuôi của Xích Tinh thần viên đánh bay, mất đi ý thức tại chỗ, đến bây giờ còn không tỉnh lại.

Chung Ngạn Hành lo lắng hỏi, “Tiền bối, sư phụ của ta không sao chứ?”

“Chờ hắn tỉnh lại sẽ không có chuyện gì cả.”

Tuy rằng uy lực của Nhiếp Tâm linh lực rất mạnh, nhưng thời gian Chung Tử Lâm bị khống chế rất ngắn, lấy tu vi của hắn, rất nhanh có thể tỉnh táo lại, nhưng nguyên thần sẽ bị một chút tổn thương, vấn đề không lớn.

...

Quả nhiên, ba người Cố Dương bay ra không xa, Chung Tử Lâm đã tỉnh lại, trợn mắt nhìn thấy đồ đệ, đầu tiên ngẩn ra, sau đó trầm tĩnh lại.

Hắn nhớ được chuyện mới vừa rồi không khống chế được, xấu hổ không thôi.

Hắn lưu lại vì định hỗ trợ, kết quả ngược lại kéo chân sau, bị kẻ địch lợi dụng, thiếu chút nữa làm bị thương Cố Dương.

Cố Dương an ủi hắn hai câu rồi chia tay hai thầy trò bọn họ, một mình tiếp tục hành trình.

Lúc này cách đại hội Dao Trì còn có mười ba ngày.

Một chuyến đến U Minh tông khiến cho hắn kiếm được hơn ba ngàn ba trăm điểm năng lượng.

Thiệu Vũ Hồng Thiên Nhân này được xưng tụng là cường giả Thiên Nhân cảnh yếu nhất trong lịch sử.

Điểm yếu của nàng quá mức rõ ràng, thủ đoạn đối địch mạnh nhất chỉ có hai cái, một là sử dụng khí tức tử sát, đều có hiệu quả với võ giả và tu hành giả.

Nhưng cốt tủy đặng phải Cố Dương, Phượng Hoàng chân viêm của hắn chính là khắc tinh của khí tức tử sát.

Thực lực của nàng lập tức bị phế đi hơn một nửa.

Mặt khác chính là sát thi Thiên Nhân kia, đáng tiếc, tử thi cuối cùng vẫn là tử thi, cho dù tế luyện như thế nào thì đều không thể khiến cho nó khôi phục được thực lực khi còn sống, có thể giữ lại được một hai phần đã là không tệ rồi.

Những tu sĩ Thượng Cổ này, chỗ mạnh mẽ nhất chính là lĩnh ngộ đối với thiên đạo. Thứ nhất nguyên thần của nó đã sớm tiêu tán, cho dù luyện thành sát thi đều không thể khôi phục được pháp thuật khi còn sống.

Thứ hai, thiên đạo đã chết. Cho dù thiên đạo đã lĩnh ngộ được khi còn sống vẫn còn đó, nhưng ở dưới hoàn cảnh như vậy cũng không thi triển ra được.

Trên thực tế, sát thi Thiên Nhân này chỉ có thể dựa vào khí tức tử sát, còn có thân thể mạnh mẽ để đối địch.

Bên người Cố Dương có nhiều thần thú như vậy, phối hợp vật lộn, chưa từng sợ ai.

Nói đến cùng, hắn có thể chém giết Thiệu Vũ Hồng cũng không phải vì thực lực của hắn mạnh đến ngang ngửa với Thiên Nhân mà bởi vì nàng quá mức yếu kém.

Thiên Nhân giống như nàng, đụng phải bất cứ cường giả
Thiên Nhân nào đều không chịu nổi một kích.

Nói ví dụ như Triều Dương Đại Thánh, Hồng Nguyệt Đại
Thánh, bất cứ ai đến đây đều có thể thoải mái đánh chết nàng.

...

Cố Dương bay ra ngoài mây ngàn dặm rồi mới dừng lại, bắt
đầu sắp xếp lại thu hoạch lần này.

Mười mấy thần binh mà hắn chiếm được từ trên người mấy đệ
tử U Minh tông, hắn trực tiếp nạp giá trị.

Thứ có giá trị nhất chính là hai thần binh tuyệt thế, hắn có
nhiều thứ như này lắm, cũng lười mang theo trên người, nạp
hết giá trị.

Chương 458: Xua hổ nuốt sói (2)

Tiếp theo là cái chuông đồng màu đen đã lấy được từ chỗ
Thiệu Vũ Hồng.

Hắn do dự một chút cuối cùng vẫn quyết định nạp giá trị.

Tuy rằng thứ này có uy lực mạnh mẽ, nhưng quanh năm bị khí
tức tử sát hun nhiễm, đã biến thành một thứ ma khí, cho hắn
một cảm giác không được thoải mái.

[Kiểm tra được nguồn năng lượng, có nạp giá trị không?]

“Có.”

[Nạp giá trị thành công, nhận được một ngàn điểm năng
lượng. Số dư trước mắt bốn ngàn ba trăm chín mươi hai điểm.]

Một ngàn điểm, tương đương với đánh chết một vị Thiên
Nhân rồi.

Nói cách khác, cái chuông này là một linh bảo.

Cố Dương lập tức nghĩ đến mấy linh bảo ở trên người mình,
hai Cửu Thần đỉnh, còn có Cự Linh chùy, ít nhất còn đáng giá
hơn cái chuông này đi?

Hắn thật sự có một kích động muốn nạp giá trị chúng nó.

“Thôi vẫn giữ lại đi, về sau nói không chừng còn có chỗ trọng dụng.”

Hiện giờ Cố Dương không thiếu năng lượng, rất nhanh đã kiểm chế được kích động.

“Nhưng mà chỗ pháp bảo này lưu lại cũng vô dụng rồi.”

Pháp bảo trên tay hắn có đến mười mấy thứ.

Còn may không gian ngự thú có thể dùng để bỏ mấy thứ này vào, bằng không, tùy thân mang theo nhiều thứ như vậy, rất không tiện.

Cố Dương chọn lựa một lúc, cuối cùng chỉ để lại ba thứ khúc gỗ kia, Quảng Hàn tiên kiếm, còn có Huyền Quang tráo. Tất cả pháp bảo còn lại đều bị nạp giá trị.

Một lần này lại thu hoạch được một ngàn năm trăm điểm năng lượng.

Hiện giờ hắn đã thí nghiệm ra được, pháp bảo hư linh cấp giá năm mươi điểm, chân hình cấp một trăm điểm, huyền thần cấp hai trăm điểm.

Thuần dương cấp đoán chừng trên bốn trăm điểm.

Trong mười thứ pháp bảo mà hắn vừa nạp giá trị không có một thứ nào thuần dương cấp cả.

Một phen này hắn đã có được năm ngàn tám trăm chín mươi hai điểm năng lượng. Đây là một con số trước nay chưa từng có.

Cố Dương mở hệ thống ra, chính thức mở mô phỏng.

Tiếp theo định phá giải như thế nào, hắn đã có ý tưởng bước đầu, hiện giờ có thể dùng máy mô phỏng để thử nghiệm xem có tác dụng hay không.

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Bất Lộ cảnh nhất trọng thiên, người đánh chết m ma Thiệu Vũ Hồng ở ngoài Tử Hồn cốc, thiên hạ chấn động.]

[Người mang theo các nàng Sở Tích Nguyệt và Tô Thanh Chi đi đến La châu, tiến vào Quảng Hàn tiên cung.]

[Các người khổ tu trong Quảng Hàn tiên cung, ba năm sau rời khỏi tiên cung, trở lại Đại Chu, phát hiện bên ngoài đã thay đổi rồi. Vài ngày sau, Ngọc Lộ thần tướng xuất hiện, đánh chết người, hưởng dương hai mươi sáu tuổi.]

Mang thù như vậy?

Cố Dương thâm kê xúi quẩy, rờn rã ba năm rồi, Ngọc Lộ thần tướng kia vẫn còn đuổi giết hấn.

Nhưng mà điều này cũng chứng minh một chuyện, Ngọc Lộ thần tướng không vào được chỗ như Quảng Hàn tiên cung, chỉ có thể chờ hấn đi ra rồi mới có thể đuổi giết hấn được.

Tìm không gian bí mật hơn chắc có thể tránh né được truy sát của Ngọc Lộ thần tướng.

Quảng Hàn tiên cung không được, vài năm sau người của Dao Trì tiên cung có thể đi vào đó, nhiều nhất trốn được vài năm.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi sáu tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi sáu tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc hai mươi sáu tuổi.]

“Ta chọn điều hai.”

Nhất thời trong đầu Cố Dương nhiều thêm rất nhiều kinh nghiệm võ đạo.

Sau khi đến Bất Lộ cảnh, định dựa vào tích lũy theo thời gian để đột phá gần như là chuyện không thể.

Tích lũy của hấn quá thâm hậu, muốn đột phá cảnh giới cũng càng thêm khó khăn.

Hiện giờ hấn cần tự mình lĩnh ngộ ra biện pháp đột phá từ trong “Thái Huyền thiên thư”, mở ra một con đường người xưa chưa có.

...

[... Người đi tới Vạn Tượng động thiên. Một tháng sau, bị một vị cường giả Hóa Thần khóa chặt, xảy ra đại chiến, người bị

đánh chết ngay tại chỗ, hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Vạn Tượng động thiên quả nhiên vô cùng nguy hiểm, lại bị cường giả Hóa Thần của nơi đó phát hiện ra nhanh như vậy.

Cố Dương thở dài một hơi.

Trước mắt đến xem, thế giới động thiên đã biết đều không an toàn.

Xem ra chỉ trốn không được rồi, thế gian to lớn này đã không có một chỗ nào an toàn cả.

Chỗ an toàn tạm thời cũng chỉ có chỉ có Quảng Hàn tiên cung, ở nơi đó, ít nhất có thể sống ba năm.

“Ba năm quá ít.”

Năm mươi mấy lần mô phỏng, cộng lại cũng chỉ hơn một trăm năm, muốn để thực lực của hắn tăng thêm một tầng, rất khó.

Hắn phải nghĩ cách khác.

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi.”

Cố Dương hạ quyết tâm, mở hệ thống ra.

[... Người mở thông đạo của Vạn Tượng môn, sau đó mang theo đám người Sở Tích Nguyệt, trốn vào Quảng Hàn tiên cung.]

[Ba năm sau, người rời khỏi Quảng Hàn tiên cung. Phát hiện bên ngoài đã thay đổi. Các người định trốn khỏi đại lục này, một tháng sau bị cường giả của Dao Trì tiên cung phát hiện, đánh chết người tại chỗ, hưởng dương hai mươi sáu tuổi.]

Có hiệu quả!

Cố Dương vui vẻ trong lòng.

Biện pháp mà hắn nghĩ đến đó là xua hồ nuốt sói.

Thực lực của Dao Trì tiên cung quá mạnh, bằng vào lực lượng của Đại Chu vốn không cách nào chống lại được, cho dù tứ đại thánh địa đều không ngăn được họ.

Nếu đã như vậy thì dẫn Vạn Tượng môn đến, lấy sự cường thế của Dao Trì tiên cung, nhất định sẽ đánh nhau với Vạn Tượng

môn.

Hiện giờ xem ra Vạn Tượng môn quả thật thay đổi vài chuyện.

Một lần này Ngọc Lộ thân tướng không xuất hiện. Hắn chết trong tay một vị cường giả khác.

Đây xem như là một biến hóa tốt.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[...]

...

[... Người mở thông đạo của Vạn Tượng động thiên, sau đó lại đi đến Tề châu, mở thông đạo của Hoàng Tuyền động thiên. Lại mang theo đám người Sở Tích Nguyệt trốn vào Quảng Hàn tiên cung.]

[Năm năm sau, một ngày kia, hai vị cường giả Thiên Nhân xâm nhập tiên cung, phát sinh xung đột với các người, người bỏ mạng tại chỗ, hưởng dương hai mươi tám tuổi.]

Lại cầu thêm được hai năm.

Không dễ dàng gì.

Cố Dương đã đưa cả quý vật của Hoàng Tuyền động thiên ra, không biết Đại Chu bị họa thành dáng vẻ gì nữa rồi.

Nhưng mà có hai vị Thiên Nhân xâm nhập Quảng Hàn tiên cung, đại khái cũng là người của Dao Trì tiên cung, chứng minh những quý vật đó không thể tiêu diệt được Dao Trì tiên cung.

Chỉ có thời gian năm năm, vẫn không đủ.

[Mô phỏng kết thúc...]

...

Chương 459: Đột phá

[... Người mở thông đạo của Vạn Tượng động thiên, sau đó mở thông đạo của Hoàng Tuyền động thiên, tiếp nữa đi tới Thụy Cầm đại lục, công khai với người đời truyền tông trận trong Phong Thần cốc.]

[Sau đó người mang theo đám người Sở Tích Nguyệt trốn vào trong Quảng Hàn tiên cung.]

[Năm năm sau, người mang theo các nàng rời khỏi tiên cung, phát hiện bên ngoài đã thành thế giới của quỷ vật. Các người gặp được một đám người sống sót, đi theo bọn họ tiến vào Tinh Thần hải. Từ trong miệng những người sống sót đã biết được chuyện xảy ra trong năm năm này.]

[Quỷ vật như cỏ dại lan tràn ở Đại Chu, kể cả Dao Trì tiên cung đều không cách nào quét sạch hoàn toàn chúng nó được, chỉ có thể rời khỏi Đại Chu. Từ đây nhân gian trở thành thế giới của quỷ vật.]

[Các người ở lại Tinh Thần hải, vì giành được tài nguyên, thường cách một đoạn thời gian phải đi nhân gian một chuyến.]

[Ba năm sau, phát sinh dị biến, một quỷ vật cấp bậc Thiên Nhân xuất hiện, xảy ra đại chiến, Tinh Thần hải thất thủ. Người ngã xuống trong cuộc chiến này, hưởng dương ba mươi một tuổi.]

Uy lực của quỷ vật thật sự khủng bố như vậy, kể cả Dao Trì tiên cung mạnh như thế cũng không cách nào tiêu diệt sạch quỷ vật được.

Thả chúng nó ra không khác nào đồng quy vu tận.

Theo thời gian trôi đi, quỷ vật sẽ càng ngày càng lớn mạnh, còn nhân loại sẽ càng ngày càng suy yếu.

Kể cả Tinh Thần hải đã từng là một trong tứ đại thánh địa, cũng nói diệt là diệt.

Kết cục cuối cùng của thế giới này chính là sẽ hoàn toàn bị quỷ vật chiếm cứ, toàn nhân loại, bao gồm cả Dao Trì tiên cung đều sẽ bị chúng nó tiêu diệt. Biến thành địa ngục chân chính.

Thật đúng là nghiệp chướng mà!

May mắn chỉ là mô phỏng, cuối cùng tranh thủ được tám năm thời gian.

Cảm giác vẫn hơi ít một chút, nếu có thể được mười mấy năm thì tốt quá.

[Mô phỏng kết thúc...]

...

Cô Dương nhận lấy ban thưởng rồi lại mở một lần mô phỏng mới.

[... Người mở thông đạo của Vạn Tượng động thiên, sau đó mở thông đạo của Hoàng Tuyên động thiên, tiếp nữa đi tới Thủy Cầm đại lục, công khai với người đời truyền tống trận trong Phong Thần cốc.]

[Sau đó người đi tới Thần Đô, kêu Diệp Lăng Ba mở thông đạo của Thủy Nguyệt động thiên. Cuối cùng mang theo các nàng Sở Tích Nguyệt trốn vào trong Quảng Hàn tiên cung...]

[... Hưởng dương ba mươi một tuổi.]

Trong lần mô phỏng này, Cô Dương mở cả thông đạo của Thủy Nguyệt động thiên ra, kết quả gần như không có ảnh hưởng gì đến đại cục cả. Quỹ tích nhân sinh gần như giống như đúc với lần trước.

Chỉ có thể nói thực lực tổng thể của Vạn Tượng động thiên tương đối yếu kém, không thể so sánh được với Vạn Tượng động thiên và Hoàng Tuyên động thiên.

“Nếu như có thể mở được thông đạo của Tinh La động thiên thì tốt quá.”

Hắn nhớ tới tuyến thời gian ban đầu, tông môn đầu tiên xâm nhập vào Đại Chu là Tinh La tông.

Thực lực tổng thể của Tinh La tông này không hề kém hơn Vạn Tượng môn, mới có thể mang đến một chút phiền toái cho Dao Trì tiên cung.

Ý tưởng của Cố Dương rất đơn giản, đó là tạo ra phiền toái cho Dao Trì tiên cung, khuấy nước càng đục càng tốt, có như vậy thì hắn mới có thể đục nước béo cò được.

Đáng tiếc, thông đạo của Tinh La động thiên cần cường giả Thiên Nhân mới có thể mở ra được.

Viện trưởng Văn viện chắc có năng lực này, nhưng muốn thuyết phục hắn mở thông đạo của một thế giới động thiên ra chỉ sợ không hề dễ dàng.

[Mô phỏng kết thúc...]

Cố Dương lĩnh thưởng rồi rơi vào trong trầm tư.

Hiện giờ bài hắn có thể đánh ra đều đã đánh hết, còn dư lại Kim Đình động thiên, chỉ có ba vị Thiên Nhân, thêm với hệ thống Kim Đình có một chỗ thiếu hụt rất lớn, thực lực tổng thể đoán chừng còn không bằng Thủy Nguyệt động thiên.

Chẳng lẽ tám năm là cực hạn sao?

“Đợi chút...”

Đột nhiên trong đầu Cố Dương lóe lên tia sáng, nghĩ tới một chuyện, vỗ mạnh đùi.

Sao lại quên mất chuyện này chứ!

Ở trong lần mô phỏng nào đó, Kim Đình quốc chủ kia sau khi tiêu diệt hai quốc chủ khác, cộng thêm xá lệnh trong tay Kim Tinh thần viên đã một lần đột phá đến Động Hư cảnh.

Đây là một nhân vật duy nhất xác nhận đột phá đến Động Hư cảnh sau bao nhiêu lần mô phỏng mà hắn đã tiến hành.

Mặc dù hệ thống Kim Đình có chỗ thiếu hụt rất lớn, nhưng có một điểm mà hệ thống tu hành khác đều không thể sánh bằng, đó chính là độ cao kịch trần.

Cho dù võ đạo cũng được, ngự thú cũng thế, hay là hệ thống tu hành của Vạn Tượng động thiên, bị thiên đạo hạn chế, tu luyện

đến Thiên Nhân cảnh là hết mức.

Mạnh như Hạ đế cũng dừng bước ở Thiên Nhân cảnh, cả đời không cách nào chạm được đến Động Hư cảnh.

Kim Đình quốc chủ Thiên Nhân này còn xa mới bằng được Hạ đế nhưng lại có cơ hội bước vào cảnh giới kia, chỉ có thể nói rằng mỗi một hệ thống đều có sở trường riêng.

Hệ thống Kim Đình yếu kém bao nhiêu chứ?

Hơn một ngàn năm trước, nhi tử của Hạ đế Lương vương đã một mình tiêu diệt Kim Đình động thiên, giết vài vị Thiên Nhân, kể cả Kim Hoàng ngọc thụ đều bị chia ra làm ba.

Nhưng mà chỗ tốt lớn nhất của hệ thống Kim Đình chính là tất cả lực lượng đều ở trung tâm của Kim Đình, Kim Hoàng ngọc thụ.

Nói cách khác, về lý luận mà nói, thông qua hệ thống này, chẳng những có thể đến Động Hư cảnh, thậm chí có thể đến Pháp Tượng cảnh, thậm chí là cảnh giới rất cao.

Cố Dương nghĩ đến đây, không khỏi hưng phấn lên.

Cho dù hệ thống Kim Đình lại yếu kém nữa, sau khi đến Động Hư cảnh rồi cũng không đến mức còn đánh không lại Thiên Nhân cảnh đi?

Không nói tiêu diệt Dao Trì tiên cung, thủ hộ ở Kim Đình động thiên chắc không thành vấn đề.

Rất nhanh, kết cấu một kế hoạch đại khái đã được tạo thành trong lòng hắn.

...

[... Người mở thông đạo của Vạn Tượng động thiên, sau đó mang theo đám người Sở Tích Nguyệt đi tới Quảng Hàn tiên cung.]

[Một năm sau, người rời khỏi Quảng Hàn tiên cung. Mấy ngày sau, Ngọc Lộ thần tướng xuất hiện, đánh chết người. Hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Ngọc Lộ thần tướng này quả thật là oan hồn không xua đi được.

Cô Dương vốn không định làm đến đường cùng, hiện giờ xem ra thật sự không có cách nào rồi.

...

[... Người mở thông đạo của Vạn Tượng động thiên và Hoàng Tuyền động thiên, sau đó mang theo đám người Sở Tích Nguyệt đi vào Quảng Hàn tiên cung.]

Chương 460: Đột phá (2)

[Một năm sau, người rời khỏi Quảng Hàn tiên cung. m thăm đi đến Lương châu, nhiều lần gian nguy, cuối cùng tiến vào Kim Đình động thiên. Xông qua được ngăn cản của Đông Hải Kiếm Thánh.]

[Kim Đình quốc chủ hiện thân, đang định ra tay, người lấy xá lệnh thiên vương kia ra, đạt thành giao dịch với hắn.]

[Nửa năm sau, người đánh ra bốn phía, đánh chết thần tiên của hai quốc gia khác. Hai vị quốc chủ không nhịn được liên thủ lại vây diệt Kim Đình quốc, người bày cạm bẫy, lấy xá lệnh thiên vương kia làm mồi, dẫn tới hai vị quốc chủ nội đấu, cuối cùng Kim Đình quốc chủ hiện thân, một phen đánh chết bọn họ.]

[Kim Đình quốc chủ gộp Kim Hoàng ngọc thành một, bắt đầu bế quan. Nửa năm sau, Thiên Nhân của Dao Trì tiên cung tiến vào Kim Đình động thiên, giết đến Kim Đình, Kim Đình quốc chủ vội vàng ứng chiến, không địch lại mà chết. Người bị ảnh hưởng của trận đại chiến lan đến, mất mạng tại chỗ, hưởng dương hai mươi lăm tuổi.]

Chỉ kém một chút.

Cô Dương tuyệt đối có lý do để tin tưởng, mình bị nhằm vào.

Vừa khéo đúng lúc, ngay khi Kim Đình quốc chủ lập tức định đột phá thì Thiên Nhân của Dao Trì tiên cung đến, cuối cùng sắp thành lại bại.

Thời gian quá khấp.

Xem ra chỉ có thể lại mạo hiểm một chút.

...

[...]

[Nửa năm sau, người rời khỏi Quảng Hàn tiên cung, đi tới Kim Đình động thiên...]

[... Kim Đình quốc chủ gộp Kim Hoàng ngọc thư thành một, bắt đầu bế quan...]

[Một năm sau, Thiên Nhân của Dao Trì tiên cung giáng xuống, đánh vào Kim Đình, một trận đại chiến, Kim Đình quốc chủ lâm trận đột phá, đồng quy vu tận với vị Thiên Nhân kia.]

[Kim Đình quốc đại loạn, thần tiên dưới trướng vì tranh đoạt Kim Hoàng ngọc thư mà bắt đầu tự giết lẫn nhau, cuối cùng đều bị người trấn áp, người đạt được Kim Hoàng ngọc thư.]

[Sau đó không lâu có quỷ vật phá tan thủ vệ của Đông Hải Kiếm Thánh, xông vào Kim Đình động thiên, người bị một quỷ vật cấp bậc Thiên Nhân dễ mất đến, sau đó không lâu bị nó đánh chết, hưởng dương hai mươi sáu tuổi.]

Còn thiếu một chút như vậy.

Tuy rằng Kim Đình quốc chủ đột phá vào lúc sau cùng, nhưng vẫn ngẫm, có thể thấy được hệ thống tu hành này thật sự kém cỏi.

Cố Dương khẽ vò đầu.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi sáu tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi sáu tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc hai mươi sáu tuổi.]

Cũng chỉ được thời gian ba năm thôi.

Hắn ngẫm nghĩ, vẫn chọn điều một, nếu như chọn điều hai, tính toán giá quá thấp.

Nếu như chọn điều một, nói không chừng có thể khiến cho Cửu Thiên Ngự Thần quyết tăng thêm một tầng, nếu Thần Hoàng quyết đột phá đến tầng thứ tám, tất cả vấn đề đều giải quyết dễ dàng.

Nhưng mà như vậy quá khó khăn, muốn tăng cảnh giới của hóa thân phượng hoàng lên thêm một bước đến Thiên Nhân cảnh, tinh huyết cần phải có, tuyệt đối là một con số cực lớn.

Chỉ có năm mươi mấy lần mô phỏng, đừng nghĩ làm gì.

...

Cố Dương lần lượt mô phỏng, muốn tìm được một thời gian tốt nhất có thể để cho Kim Đình quốc chủ thành công đột phá đến Động Hư cảnh.

Nhưng mỗi một lần đều kém một chút như vậy.

Trong bất tri bất giác, hắn đã dùng hết hai mươi lần mô phỏng.

[... Thần U quyết của người đột phá đến tầng thứ bảy...]

[... Hưởng dương hai mươi sáu tuổi.]

Một lần này cuối cùng đã có một chút thu hoạch, khiến hóa thân Thái m U Huỳnh cũng đột phá đến Bất Lậu cảnh, nhưng mà không hề có bất cứ tác dụng gì cho đại cục cả.

Đôi mắt với quý vật cấp bậc Thiên Nhân, cho dù chín loại thần thú đều đã đến Bất Lậu cảnh, hắn cũng khó thoát khỏi cái chết.

...

Cố Dương không nản lòng, chuẩn bị lại thêm vài lần, nếu vẫn không được nữa thì đi theo con đường khi trước có thể sống tám năm đi.

[... Người mang theo đám người Sở Tích Nguyệt tiến vào Quảng Hàn tiên cung.]

[Sau đó không lâu, người phát hiện mình và Quảng Hàn tiên cung sinh ra một loại cộng minh nào đó, ba tháng sau, người thành công nắm trong tay một phần cấm chế của Quảng Hàn tiên cung.]

[Người rời khỏi Quảng Hàn tiên cung...]

[... Hưởng dương hai mươi sáu tuổi.]

Không phải chứ?

Hắn vừa mừng vừa sợ.

Hắn lại nắm được trong tay một phần cấm chế của Quảng Hàn tiên cung, phải biết rằng Quảng Hàn tiên cung là thế lực nổi danh cùng với Dao Trì tiên cung vào thời Thượng Cổ.

Nắm trong tay cấm chế của Quảng Hàn tiên cung, nói không chừng có thể ngăn cản được hai vị Thiên Nhân kia xâm nhập.

Đáng tiếc, ở trong mô phỏng, hắn chỉ là một kẻ cứng đầu, chỉ biết hành động theo ý tưởng đã được sắp đặt từ đầu chứ không tùy cơ ứng biến.

Mặc dù nắm trong tay một phần cấm chế của Quảng Hàn tiên cung, nhưng vẫn dựa theo kế hoạch trước, đi tới Kim Đình động thiên.

Lãng phí một lần mô phỏng vô ích.

[Mô phỏng kết thúc...]

[...]

...

[... Người ở trong Quảng Hàn tiên cung ba năm, nắm trong tay một phần cấm chế.]

[Một ngày kia, hai vị Thiên Nhân xuất hiện, người mượn dùng cấm chế của Quảng Hàn tiên cung ngăn cản bọn họ ở ngoài tiên cung.]

[Kéo dài mười năm, một ngày kia, một tồn tại khủng bố xâm nhập tiên cung, hai vị Thiên Nhân chết ngay tại chỗ. Sau đó không lâu cấm chế của tiên cung bị phá hư, người bỏ mạng tại chỗ, hưởng dương ba mươi sáu tuổi.]

Mười ba năm!

Cố Dương vui mừng quá đỗi, cuối cùng có thể sống trên mười năm rồi.

Hơn nữa đây là một cách thức mà hắn thật sự không ngờ đến.

Không hiểu sao lại có thể nắm được cấm chế của Quảng Hàn tiên cung trong tay.

Đúng rồi, là hóa thân của thần thú U Huỳnh.

Thái m U Huỳnh chính là hóa thân của ánh trăng, Quảng Hàn tiên cung, cái tên này không thể nghi ngờ gì cũng vốn từ ánh trăng, giữa hai bên nhất định có liên hệ gì đó.

Cho nên khi hóa thân u huỳnh của hắn đến Bất Lậu cảnh rồi sẽ sinh ra cộng minh với Quảng Hàn tiên cung, có thể nắm trong tay cấm chế của tiên cung này.

Cố Dương nghĩ đến đây, tâm tình thật tốt. Một lần này cuối cùng đã có đầy đủ thời gian để đột phá cảnh giới.

Tồn tại khủng bố xuất hiện cuối cùng kia rất có thể là quý vật cấp bậc Động Hư, nên mới có thể thoải mái giết hai vị Thiên Nhân.

Việc này không hề ngoài dự đoán của hắn, quý vật có thể cắn nuốt lẫn nhau, lúc trước khi ở Hoàng Tuyền động thiên hắn đã được chứng kiến.

Chương 461: Nhân Hoàng kiếm xuất thế

Cho nên chỉ cần số lượng quý vật đủ nhiều, xuất hiện quý vật Động Hư cấp chỉ là chuyện sớm hay muộn.

...

[... Người mở thông đạo của Vạn Tượng động thiên ra, sau đó mang theo các nàng Sở Tích Nguyệt trốn vào Quảng Hàn tiên cung.]

[Ba năm sau, người nắm trong tay cấm chế của Quảng Hàn tiên cung. Một ngày kia, hai vị Thiên Nhân xâm nhập tiên cung.]

[Người dùng cấm chế của Quảng Hàn tiên cung ngăn cản bọn họ ở bên ngoài.]

[Kéo dài mười hai năm, một ngày kia, một bóng dáng thần bí xuất hiện, vừa phát tay đã phá mở cấm chế của Quảng Hàn

tiên cung, người chết, hưởng dương ba mươi tám tuổi.]

Từ đâu nhảy ra một vị cường giả chỉ tùy tay đã có thể phá được cấm chế của tiên cung vậy?

Cố Dương hơi buồn bực.

Không nghĩ tới, không có quý vật lại xuất hiện một vị cường giả không biết tên.

Chắc là một vị đại năng Thượng Cổ nào đó trong Dao Trì tiên cung đi.

Thật sự không hay ho.

Nhưng mà tốt xấu gì cũng sống được thêm hai năm, cộng lại chính là mười lăm năm. Vậy đã đạt đến mong muốn trong lòng hắn.

[Mô phỏng kết thúc...]

[...]

Cố Dương chọn điều hai.

...

Sau đó lặp lại quá trình như vậy.

Một lần, hai lần, ba lần...

Sau trọn vẹn ba mươi lần mô phỏng ——

[... Người đánh thông nhịp cầu giữ bí mật ẩn giấu thân thể con người với huyết đạo toàn thân, hình thành một nội vũ trụ. Thân thể bất lậu tiến hóa tới tầng thứ hai.]

[... Hưởng dương ba mươi tám tuổi.]

Cuối cùng đột phá.

Cố Dương yên lòng.

Hắn lo lắng nhất chính là dùng hết số lần mô phỏng rồi mà vẫn không đột phá được.

Còn may đột phá thật sự kịp thời.

Lúc này hắn còn hơn tám trăm điểm năng lượng.

Năm mươi lần mô phỏng, tiêu hết toàn bộ năm ngàn điểm năng lượng, đột phá một cảnh giới, thật sự rất không dễ dàng.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[...]

“Ta chọn điều một.”

Nhất thời, trong cơ thể Cố Dương vang lên tiếng rắc rắc, âm thanh càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang dội, dần dần biến thành tiếng sấm nổ mạnh, lại dẫn đến biến hóa trong không trung.

Hắn cảm giác tất cả huyết đạo trên người đều đang xảy ra dị biến trước nay chưa từng có.

Dưới nội thị, những huyết đạo này đang không ngừng mở rộng, giữa mỗi một huyết đạo tạo thành một phương thức nối tiếp mới, giống như biến thành một chỉnh thể.

Đây là nội vũ trụ, có ý trong cơ thể giống như một vũ trụ, có thể chứa đựng lực lượng vô cùng.

Đây là một trạng thái cực kỳ huyền diệu.

Không biết bao lâu, biến hóa trong cơ thể Cố Dương cuối cùng kết thúc, hắn mở to mắt, trong mắt lóe lên một đường sáng rọi màu đỏ thắm, giống như hai ngọn lửa hóa thành thực chất, như xuyên qua trời cao.

Lúc này pháp lực trong cơ thể hắn bành trướng hơn lúc trước đâu chỉ gấp mười lần, thực lực tổng thể có được biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hơn nữa còn có niềm vui ngoài ý muốn.

Hắn cuối cùng đã lĩnh ngộ ra được một chiêu kiếm pháp từ trong kiếm ý huyền ảo vô cùng trong đầu.

Đường kiếm ý trong đầu Cố Dương nhận được từ Viện trưởng Văn viện. Vì đường kiếm ý này, hắn hứa hẹn thủ hộ Văn viện ba trăm năm.

Hắn học môn kiếm pháp này là vì thoát khỏi án ký do kẻ kia của Xích Minh thiên đã lưu lại trên người hắn.

Nhưng mà kế hoạch biến hóa nhanh đến khó lường, từ sau khi đó kẻ kia của Xích Minh thiên không đến gây phiền phức cho hắn nữa. Ngược lại càng xuất hiện nhiều kẻ địch mạnh.

Có được Tào gia và Cao gia làm tai mắt, chắc kẻ kia của Xích Minh thiên đã biết được chuyện Dao Trì tiên cung giáng xuống nhân gian rồi. Đoán chừng nó không dám đến nhân gian nữa.

Cho dù như thế nào, đã bỏ ra học phí đắt đỏ như vậy, nếu không học được nó, chẳng phải lỗ vốn sao?

Cho nên Cố Dương rất nghiêm túc học môn kiếm pháp này.

Nhưng vừa mới bắt đầu, tiến triển rất chậm.

Vì thế, hắn bắt đầu học kiếm pháp lại từ đầu, thông qua mô phỏng liên tục, tu luyện kiếm pháp đến cảnh giới rất cao, nhưng vẫn không hề rõ ràng đường kiếm ý kia.

Mãi cho đến khi hắn chiếm được “Thái Huyền thiên thư”, lấy hệ thống tu tiên Thượng Cổ bắt đầu bổ sung lại từ đầu.

Dưới kinh nghiệm tích lũy sau nhiều lần mô phỏng, giống như nước chảy thành sông, hắn đã nắm giữ được môn kiếm pháp này.

Cuối cùng hắn đã biết được vì sao trước đó luôn không cách nào lĩnh ngộ được đường kiếm ý này rồi.

Môn kiếm pháp này được lưu truyền lại từ thời Thượng Cổ, đi chính là con đường kiếm tu, có khác biệt rất lớn với võ đạo đương đại.

Giống như lấy công thức cơ học kinh điển đi giải vấn đề cơ học lượng tử vậy. Tự nhiên thành ông nói gà bà nói vịt.

“Trảm Huyền kiếm pháp.”

Cố Dương lẩm nhẩm tên của môn kiếm pháp này, về bản chất, đây là môn kiếm pháp chỉ có Thiên Nhân cảnh mới có thể nắm giữ được, dính dáng đến vận dụng một vài phương diện về đạo.

Giống như chiêu thức thứ tư của Thần Tiêu Lục Diệt, Thiên Nhân Suy Diệt vậy.

Chiêu thức đầu tiên mà hấn lĩnh ngộ được tên là Trảm Nguyên, có thể chém pháp lực chân nguyên, thậm chí là lực lượng tiên nguyên.

Cô Dương hơi nóng lòng muốn thử, muốn thử uy lực của kiếm chiêu này, nhưng mà hấn cố nhịn.

Hấn còn cần một thanh kiếm tốt.

Quảng Hàn tiên kiếm chắc là một pháp bảo thuần dương cấp, nhưng hấn luôn cảm thấy thanh kiếm này hơi nặng âm khí, thích hợp cho nữ nhân dùng hơn.

Đột nhiên hấn nghĩ đến một thanh kiếm, trong lòng vừa động, chính là nó!

Cô Dương phi thân lên, bay về phía Thần Đô.

Lúc này, cách đại hội Dao Trì còn có mười hai ngày.

...

Trần Quốc công phủ ở Thần Đô.

Trong Vạn Thế đường.

Ong ——

Trung tâm đại đường, toàn thân Trần Quốc kiếm vờn quanh tử khí, một vầng hào quang phóng lên cao, sắp xuyên qua nóc nhà. Trong mây mù vờn quanh, cảnh tượng vạn dặm núi sông kia càng thêm rõ ràng.

Trần Quốc công ngồi xếp bằng bên cạnh, thân thể khô ngô bộc phát ra lực lượng vô cùng mạnh mẽ tạo thành một loại cộng minh nào đó với Trần Quốc kiếm.

Cuối cùng, tử quang trên thân Trần Quốc kiếm chợt tắt, khôi phục yên tĩnh.

Mà Trần Quốc công ngồi trước mặt cũng thu liễm khí tức, kể cả sắc bén trong mắt đều biến mất không thấy gì nữa, giống như biến thành một lão nhân bình thường.

Nhưng trong ánh mắt hấn mang theo một chút lo lắng kín đáo.

Lúc này có người ở bên ngoài gõ cửa, “Phụ thân.”

Trần Quốc công nói, “Vào.”

Chương 462: Nhân Hoàng kiếm xuất thế (2)

Cửa đẩy ra, một người trung niên tản ra vẻ nghiêm trang đi tới, chính là Chu Duy Nhạc trưởng tử của Trần Quốc công, hắn tỏ vẻ vui mừng nói, “Phụ thân, người đột phá đến Bất Lậu cảnh rồi sao?”

Phụ thân hắn Trần Quốc công bị kẹt ở Pháp Lực tam trọng thiên đã nhiều năm rồi, sau trận chiến tiêu diệt Xích Tôn giáo kia, hắn bị trọng thương, luôn luôn không cách nào khỏi hẳn được.

Hiện giờ hắn chẳng những khỏi hẳn thương thế, thêm với cuối cùng đã bước qua cánh cửa kia, đột phá đến Bất Lậu cảnh.

Từ đây, Trần Quốc công có được tuổi thọ ngàn năm, một hai trăm năm sau, có lẽ Chu gia có thể trở thành gia tộc thứ mười hiển hách nhất thiên hạ.

Đây là một chuyện cực tốt cho dù đối với Quốc công phủ hay đối với Đại Chu.

Trên mặt Trần Quốc công lại không hề có vẻ vui mừng, nhìn thanh Trần Quốc kiếm này, trầm giọng nói, “Trần Quốc kiếm không tiếc căn nguyên để tăng thực lực của ta lên, nhất định đã cảm thấy được nguy cơ thật lớn. Duy Nhạc, chỉ sợ Đại Chu đã đến thời điểm sinh tử tồn vong.”

Chu Duy Nhạc nghe được lời phụ thân nói, trong lòng lại không tán thành, theo ý của hắn, chỉ có thực lực mới là của mình.

Phụ thân đã bước vào Bất Lậu cảnh rồi, cho dù Đại Chu diệt vong, chỉ cần hắn còn đây, Chu gia sẽ vững như Thái Sơn.

Tàn triều diệt vong, Đại Chu thay vào đó, chín gia tộc lớn trong thiên hạ vẫn là chín. Kể cả Lâm gia khiến Tàn triều diệt vong đều kéo dài tiếp.

Chính bởi vì Lâm gia còn có cường giả Bất Lộ cảnh tọa trấn.

Năm đó Tần triều diệt vong, không hề thấy Trần Quốc kiểm ngã xuống, thay đổi triều đại mà thôi, chỉ cần thực lực còn đó, Chu gia vẫn là Trần Quốc công phủ.

Chu Duy Nhạc an ủi, “Phụ thân, lấy thực lực của người hiện giờ, cho dù Man tộc xâm nhập thì có gì phải sợ?”

“Không phải đơn giản như vậy.”

Trần Quốc công lắc đầu, hắn có ràng buộc sâu đậm với Trần Quốc kiểm, hắn biết, nguy cơ lần này không đơn giản như Đại Chu diệt vong.

Còn hồng bút hơn việc kia gấp trăm lần.

Làm không tốt chính là Thần Châu đều rơi vào, trăm triệu sinh linh chết không có chỗ chôn.

Nếu nói Trần Quốc kiểm nối liền số mệnh với Đại Chu, còn không bằng nói là một thể hai mặt với số mệnh Thần Châu.

Trong tối tăm, Trần Quốc kiểm có thể cảm ứng được biến hóa số mệnh, từ đó kích thích lên phản ứng của nó.

Trần Quốc kiểm không tiếc truyền hết căn nguyên cho hắn để hỗ trợ hắn đột phá đến Bất Lộ cảnh, tương đương với được ăn cả ngã về không, nó sẽ mất đi năng lực chống đỡ nguy hiểm.

Lỡ như Đại Chu sụp đổ, nó cũng sẽ biến mất theo.

Nếu như là nguy cơ bình thường, Trần Quốc kiểm tuyệt đối sẽ không làm ra phản ứng cực đoan như vậy.

Tin tức Man tộc trên thảo nguyên xuất hiện một vị cường giả Thiên Nhân vẫn nằm trong trạng thái phong tỏa, người biết được tin tức này chỉ có Hồng lâu và thái hậu.

Hồng lâu có con đường tin tức của mình, thái hậu lại được biết từ chỗ Cố Dương.

Tin tức của Cố Dương lại đến từ mô phỏng tương lai.

Trừ đó ra, trước mắt toàn bộ Đại Chu còn không có ai biết được tin tức này.

Trần Quốc công cũng còn chưa biết chuyện này.

Đương nhiên, Trần Quốc kiếm sẽ xuất hiện phản ứng quá khích như vậy không chỉ vì cảm ứng được trên thảo nguyên xuất hiện một vị Thiên Nhân.

Nguy cơ mà nó cảm ứng được còn đáng sợ hơn chuyện này nhiều lắm.

Thế giới này sắp hủy diệt.

Chính vì dưới nguy cơ như vậy, Trần Quốc kiếm mới có thể được số mệnh của thế giới này thêm vào, lực lượng tăng nhiều, thậm chí có thể tặng lại lên trên người chủ nhân.

...

Ong ——

Đột nhiên, Trần Quốc kiếm điên cuồng chân động lên, tử khí vờn quanh bắt đầu tuôn ra, gần như định tự bay đi.

Trần Quốc công chưa từng thấy Trần Quốc kiếm phản ứng kịch liệt như thế, kể cả lúc trước khi hoàng đế bị giết cũng chưa từng xuất hiện tình huống như vậy.

Hắn chìa tay, nắm Trần Quốc kiếm trong tay, chỉ một thoáng đã rõ ràng tất cả.

Chu Duy Nhạc ở bên cạnh nhìn thấy Trần Quốc kiếm khác thường như thế, không khỏi lo lắng hỏi, “Phụ thân, đã xảy ra chuyện gì?”

“Hắn đến rồi!”

Trần Quốc công nói một câu, người đã biến mất tại chỗ.

Hắn?

Hắn là ai vậy?

Chu Duy Nhạc rất nghi hoặc, nhưng lại không biết hỏi ai.

...

... ..

“Mẫu hậu, hài nhi thỉnh an người.”

Tê Phượng các trong hoàng cung, tiểu hoàng đế tuổi gần mười một tuổi quỳ xuống, cung kính dập đầu.

Trong phòng, Tô Ngung Yên lại không tập trung, thuận miệng nói, “Đứng lên đi, hoàng đế không cần làm đại lễ như vậy.”

Tiểu hoàng đế đứng lên nói, “Đại Chu lấy hiếu trị thiên hạ, hài nhi làm gương mẫu cho thiên hạ, lễ không thể bỏ.”

Lúc này Tô Ngung Yên không có tâm tình nói chuyện này với tiểu hoàng đế, khoát tay, “Lui ra đi.”

“Dạ.”

Tiểu hoàng đế chậm rãi lui ra ngoài điện, đến bên ngoài, hần mang theo nụ cười trên mặt, dẫn nội thị rời khỏi Tê Phượng các.

Trong các, không biết vì sao, hôm nay Tô Ngung Yên luôn có cảm giác vô cùng lo sợ, giống như có một chuyện không tốt muốn phát sinh.

Dự cảm của võ giả vô cùng chuẩn, nàng trầm ngâm một lát, mở lối vào địa cung, xuống phía dưới.

Sâu trong lòng đất là một địa cung cực lớn.

Ở vị trí chính giữa đặt một cái đỉnh lớn, một ngọn lửa màu lam đang cháy lên trong đỉnh.

Trong ngọn lửa là một thanh kiếm, thân kiếm lấp lánh ánh sáng, ở chỗ mũi kiếm có thể thấy được một cái khe rất nhỏ.

Thanh kiếm này chính là Bích Tiêu kiếm mà Tô Ngung Yên đã lấy được từ trong Trấn Yêu tháp, mũi kiếm của nó bị chặt đứt, mấy tháng qua đang dần dần chữa trị dưới ngọn lửa đốt cháy trong đỉnh lớn.

Một nữ tử mặc cung trang ngồi trước đỉnh lớn, chỉ thấy trên trán nàng đều là mồ hôi, cực kỳ tập trung nhìn chăm chăm vào Bích Tiêu kiếm trong ngọn lửa.

Tô Ngung Yên cúi người thi lễ, “Su tôn, không biết vì sao, đệ tử cảm thấy bất an lạ thường. Luôn cảm thấy có một chuyện rất không tốt muốn phát sinh.”

Nữ tử mặc cung trang nghe vậy nhướn mày, nói, “Người còn chưa tới Thiên Nhân cảnh, chưa có năng lực gió thu không thể lay động nổi xác ve.”

“Nhưng mà người là Thái hậu Đại Chu, mang số mệnh của Đại Chu, đây chắc là một kiểu nhắc nhở đến từ trong tâm tối.”

Tô Ngung Yên nheo mắt lại, “Có phải sư tôn đang nói đến Đại Chu sẽ phát sinh chuyện lớn không?”

“Không ——”

Nữ tử cung trang còn chưa dứt lời, giống như cảm ứng được gì, quay ngoắt đầu lại, toàn bộ trên mặt đều là vẻ khiếp sợ, thất thanh nói, “Nhân Hoàng kiếm!”

Chương 463: Thiêu đốt

Ngọn lửa trong đỉnh lớn biến thành bập bùng không ổn, cho thấy tâm tình của nàng không bình tĩnh đến cỡ nào.

Tô Ngung Yên cũng cảm thấy một luồng dao động kỳ dị, khiến trái tim của nàng đập mạnh thành thịch.

Nàng có một cảm giác, có một thứ có thể thay đổi vận mệnh của nàng xuất hiện rồi.

Nghe được lời sư tôn nói, trong đầu nàng ầm một tiếng.

Nhân Hoàng kiếm?

Đó là một thanh thần binh cổ xưa nhất của Nhân tộc, đại biểu cho số mệnh của Nhân tộc, là tượng trưng cho hoàng quyền cao nhất của Nhân tộc.

Có được Nhân Hoàng kiếm rồi mới có thể chân chính được xưng tụng là đồng sở hữu của Nhân tộc.

Từ sau khi Hạ đế ngã xuống, Nhân Hoàng kiếm đã không biết tung tích.

Một ngàn năm rồi, thái tổ Tần Triều, còn có thái tổ của Chu triều đều vất vả tìm nó, nhưng đáng tiếc đều không thu hoạch được gì.

Hiện giờ Nhân Hoàng kiếm lại xuất thế.

Hơn nữa ngay tại Thần Đô!

Hướng kia là vị trí của tế thiên thần đàn.

“Sư tôn ——” Tô Ngung Yên cố nén kích động định đến tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm, quay đầu nhìn về phía nữ tử cung trang.

Vào lúc này nữ tử cung trang đã tỉnh táo lại, ngọn lửa trong đỉnh lớn cũng một lần nữa trở nên ổn định.

Nàng hỏi, “Người tranh được vị kia của Văn viện sao?”

Câu nói này nhất thời khiến Tô Ngung Yên bỏ qua tâm tư tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm.

Chỉ cần Viện trưởng Văn viện còn đó thì không có ai có thể cướp được Nhân Hoàng kiếm từ dưới mí mắt của hắn.

Nữ tử cung trang sâu xa nói, “Không phải ai cũng có thể sử dụng được Nhân Hoàng kiếm, Hạ đế năm đó có thực lực mạnh đến cỡ nào, lãnh thổ rộng lớn đến cỡ nào còn không được sự tán thành của Nhân Hoàng kiếm. Ở trong tay hắn lại trở thành một thứ tượng trưng cho quyền lực.”

“Nếu không phải vậy, kẻ kia của Xích Minh thiên sao có thể giết được Hạ đế?”

Tô Ngung Yên vẫn là lần đầu tiên biết được chuyện này, khiếp sợ nói, “Kể cả Hạ đế đều không thể được sự tán thành của Nhân Hoàng kiếm? Vì sao?”

“Bởi vì trên người Hạ đế có huyết mạch của Yêu tộc. Làm sao có thể nhận được tán thành của chí bảo Nhân tộc?”

...

... ..

Trong một tòa Hồng lâu nào đó trong Thần Đô.

Nam tử áo đen kia mở to mắt, nhìn khuôn mặt đờ đẫn vạn năm không thay đổi, lần đầu tiên hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Lão sư, xảy ra chuyện lớn ——”

Bên ngoài truyền đến một giọng nói kích động, bởi vì quá mức hưng phấn nên trong giọng nói còn mang theo âm vỡ.

Rầm một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, một bóng dáng nho nhỏ tiến vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hét lớn, “Nhân Hoàng kiếm xuất thế...”

Lúc này nam tử áo đen đã khôi phục bình tĩnh, đáp lại một câu, “Nha.”

Nha?

Tiểu nữ hài trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn hấn, gấp đến độ dậm chân, “Đó là Nhân Hoàng kiếm đó, Nhân Hoàng kiếm, chí bảo hạng nhất của Nhân tộc, lão sư, người còn không nhanh ra tay, lỡ như bị người của Tam Thánh môn và Xích Minh thiên cướp đi thì làm thế nào?”

“Có liên quan gì đến ta đâu?”

Nam tử áo đen hỏi ngược lại một câu, một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Tiểu nữ hài không khỏi sửng sốt, dù thế nào đều nghĩ không thông, vì sao chuyện lớn như Nhân Hoàng kiếm xuất thế mà lão sư đều có thể thờ ơ.

Cố Dương đang bay trên con đường ở Thần Đô, vì bảo hiểm, mở một lần mô phỏng ra.

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Bất Lộ cảnh nhị trọng thiên, người đi tới Thần Đô, thành công đoạt được Nhân Hoàng kiếm, thu phục cường giả Bất Lộ cảnh trấn thủ Nhân Hoàng kiếm.]

[Sau đó, người mở thông đạo của Vạn Tượng động thiên và Hoàng Tuyền động thiên, mang theo đám người Sở Tích Nguyệt đi đến Quảng Hàn tiên cung.]

[Nửa năm sau, người rời khỏi Quảng Hàn tiên cung, đi tới Kim Đình động thiên.]

[Lại thêm nửa năm, người hỗ trợ Kim Đình quốc chủ tiêu diệt hai vị quốc chủ khác, Kim Đình quốc chủ gộp Kim Hoàng ngọc thư lại thành một, bắt đầu bế quan.]

[Lại nửa năm nữa, vài quỷ vật Thiên Nhân cảnh xâm nhập Kim Đình động thiên, hóa thế giới này thành quỷ vực, người bị mấy quỷ vật Thiên Nhân đuổi giết, trốn không thể trốn, bỏ mạng tại chỗ, hưởng dương hai mươi lăm tuổi.]

Lại tới nữa.

Mỗi một lần hấn tăng tu vi lên luôn sẽ đụng phải nhiều kiểu ngoài ý muốn.

Vài quỷ vật Thiên Nhân cảnh kia không hiểu sao đã xâm nhập Kim Đình động thiên, còn muốn đuổi giết hấn.

Cố Dương đều đã thành thói quen, chính là hiệu ứng hồ điệp chứ sao.

Nhưng mà hấn có cảm giác những quỷ vật đó rất có thể bị Nhân Hoàng kiếm thu hút tới.

Nhân Hoàng kiếm là khắc tinh của kẻ kia của Xích Minh thiên. Tới một mức độ nào đó, quỷ vật và kẻ kia của Xích Minh thiên hơi tương tự, rất có thể cũng là khắc tinh của chúng nó.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi lăm tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi lăm tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc hai mươi lăm tuổi.]

Cố Dương chọn điều một.

Biến hóa trên người hấn cực kỳ nhỏ bé.

Thời gian hai năm mà thôi, tu vi của hấn gần như không hề có bất cứ biến hóa nào, Cửu Thiên Ngự Thần quyết cũng giống như vậy.

Đến cảnh giới của hấn, khổ tu một hai năm hay vài giọt tinh huyết thần thú tăng được tu vi lên cực kỳ ít ỏi.

“Tin tức tốt là một chuyện này lấy được Nhân Hoàng kiếm, không có nguy hiểm gì. Còn có thể thu phục được một vị Bất Lậu cảnh.”

Cố Dương cũng yên lòng.

Dù sao kế hoạch ban đầu của hắn chính là đi tham gia đại hội Dao Trì, cũng không cần phải né tránh sự đuổi giết của Ngọc Lộ thần tướng, như vậy sẽ không cần mở thông đạo của Hoàng Tuyền động thiên ra.

Cho nên không cần lo lắng đến sẽ có vài cường giả Thiên Nhân đến đuổi giết hắn.

Tốc độ của hắn vào lúc này đã tăng lên một đoạn so với trước.

Hai canh giờ sau, Thần Đô đã ở trước mặt.

...

Tế thiên thần đàn, từ xưa đến nay đó là nơi hoàng đế tế thiên, từ Hạ triều đến Tần triều, lại cho đến Đại Chu bây giờ đều như thế.

Nơi này là một cấm địa của Đại Chu, có trọng binh canh gác.

Thủ vệ nơi này là một nhánh quân đội thân cận nhất hoàng thất, vũ lâm quân, thống lĩnh là cường giả nhất phẩm. Người thường vốn không cách nào đến gần.

Nhưng đây cũng chỉ đối với võ giả bình thường mà thôi, Cố Dương trực tiếp chui xuống trên quảng trường của tế thiên thần đàn mà thủ vệ gần đó đều không phát hiện ra.

Không gian chỗ Nhân Hoàng kiếm ở đây. Một ngàn năm rồi đều không có ai phát hiện ra.

Chương 464: Thiêu đốt (2)

Đây là lần đầu tiên hắn tới tế thiên thần đàn, có chút khác biệt với trong tưởng tượng của hắn, thần đàn ở chính giữa này cực kỳ to lớn, diện tích chừng mấy ngàn mét vuông, lớn chừng sân bóng, to lớn tới cực điểm.

Thần đàn kia ở trên đài cao, thêm đá thông lên đài cao dùng đá tảng giống như ngọc trắng xây thành.

Trên thần đàn là một cột đá cực lớn, nhưng chỉ còn lại phần phía dưới không đến một mét, giống như bị người cắt đứt, vết

cắt phẳng phiu. Cột đá này có hình tròn, đường kính gần trăm mét.

Nhìn vị trí vết cắt, cả cột đá là một chỉnh thể, không phải dùng đá xây lên.

Khó có thể tưởng tượng được một cột đá như vậy được mang đến đây như thế nào.

Từ lịch sử đến xem, tế thiên thần đàn này đã tồn tại từ thời Thượng Cổ, đây chắc là bút tích của kẻ tu tiên mạnh mẽ.

Vị trí ở chính giữa thần đàn còn đặt một đỉnh lớn màu đen, không biết đã được đặt ở đây bao lâu, khí tức nặng nề kia giống như hòa hợp làm một thể với thần đàn này.

Đỉnh lớn kia là một trong Cửu Thần đỉnh, Vũ đỉnh quan trọng nhất. Đẻ ở đây đã được một ngàn năm rồi.

Cô Dương nhìn thấy kiến trúc to lớn này cũng không khỏi sinh lòng tán thưởng.

Tế thiên thần đàn này giống như tường thành của Thần Đô, còn có hoàng cung, không thể phá vỡ.

Nghe nói cho dù là cường giả Thiên Nhân đều không cách nào tổn hại được chút gì.

Cô Dương đứng ở trước mặt thần đàn, cảm nhận thần thức bị hạn chế thật lớn.

Có phần giống với trong hoàng cung, kẻ cả pháp lực trong cơ thể đều bị ảnh hưởng một chút.

“Thảo nào năm đó Hạ đế lựa chọn giấu Nhân Hoàng kiếm ở đây.”

Hắn tương đối rõ ràng rồi, nơi này có lực trường quấy nhiễu, không cần lo lắng đến không gian kia bị người vô tình phát hiện.

Giống như hiện giờ, hắn đứng ở đây nhưng không cảm thấy được bất cứ chỗ nào khác lạ.

Cô Dương nhớ lại phương thức mở bí cảnh ra trên bản đồ kho báu khi trước, ngẩng đầu quan sát vị trí các ngôi sao.

Mặc dù hiện giờ là ban ngày, nhưng lấy thị lực của hắn vẫn đủ để thấy rõ được bất cứ một ngôi sao nào ở trên bầu trời.

Rất nhanh, hắn thông qua phương hướng tinh tượng, xác định được vị trí kia, lấy Phượng Vũ đao ra, chém ra một đao, “Mở!”

Chỉ thấy đường đao ý kia chém lên nơi nào đó trong hư không, đụng phải một tầng chướng ngại vô hình, sau đó một khe không gian xuất hiện, rất nhanh hình thành một lối đi.

Bí cảnh thật lớn, vừa liếc mắt đã nhìn thấy đủ loại vàng bạc và vũ khí chồng chất thành núi.

Bắt mắt nhất trong đó là một nam tử mặc áo giáp bằng bạc tinh khiết, dáng người khôi ngô, giống như tháp sắt, quỳ một chân trên đất, cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, giống như một bức tượng.

Trước mặt nam tử có cầm một thanh kiếm lớn, phong cách cổ xưa rất nặng, một luồng khí tức hoang cổ nguyên thủy đập vào mặt.

“Đây là Nhân Hoàng kiếm?”

Cố Dương nhìn thanh kiếm này, nhìn như thế nào đều không thấy giống với bội kiếm của hoàng đế, khí chất hoàng quyền cao nhất đều không phù hợp.

Rất khó tưởng tượng được hoàng đế uy nghiêm tùy thân mang theo thanh kiếm lớn thô kệch này sẽ có dáng vẻ gì.

Nhưng mà ngẫm lại đều không thấy kỳ quái, năm đó nhân loại còn không phải là bá chủ của thế giới này, khi Nhân hoàng tạo ra thanh kiếm này, việc đầu tiên nghĩ đến nhất định là thực dụng.

Thanh kiếm lớn này, vừa nhìn thấy tạo hình kia, còn có màu đỏ sẫm chỗ rãnh máu kia, chỉ biết đây tuyệt đối là một vũ khí giết chóc.

...

...

Cùng lúc đó, Trần Quốc công đang tiến đến tế thiên thần đàn.

Vẻ mặt hần ngưng trọng, biết sắp có một trận ác chiến, nhưng trong lòng không hề có phần thắng.

Hần được Trấn Quốc kiếm đã hơn một trăm năm, chưa từng có một sự kiện hay một người nào có thể khiến Trấn Quốc kiếm sinh ra phản ứng lớn như thế.

Vào lúc nghiêm trọng nhất cũng chính là khi hai vị hoàng đế bị giết, nhưng phản ứng kia còn xa mới có thể so sánh được với lần này.

Người kia tuyệt đối không phải là người bình thường.

Cho dù hần đã đột phá đến Bất Lậu cảnh rồi, thực lực tăng nhiều rồi, nhưng vẫn không hề có tin tưởng gì.

Nhưng mà hần đã không có lựa chọn nào khác.

Năm đó sau khi hần rút thanh Trấn Quốc kiếm này ra, vận mệnh của bản thân đã chặt chẽ buộc vào với thanh Trấn Quốc kiếm này, còn có vận mệnh quốc gia của Đại Chu, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Nếu như có một ngày, Đại Chu sụp đổ, tân triều quật khởi, Trấn Quốc kiếm sẽ nguyên khí thương tổn nặng nề, phải dưỡng mấy trăm năm mới có thể khôi phục được. Còn hần lại không hề may mắn.

Cho dù Trấn Quốc kiếm để cho hần đi giết Thiên Nhân, hần cũng sẽ không hề chùn bước mà đi.

Đột nhiên, Trấn Quốc kiếm trong tay bất ngờ chấn động lên, lại tránh khỏi tay hần, tự bay đi, nở rộ ra quang hoa trong không trung.

“Này ——”

Trấn Quốc công chấn động, vội vàng đuổi theo.

Đồng thời cảm thấy một luồng khí tức từ hoang cổ xa xưa khiến cho hần sinh ra một kích động muốn quỳ bái.

“Nhân Hoàng... kiếm?”

Trong đầu hần âm âm nổ tung, cuối cùng đã biết được vì sao Trấn Quốc kiếm sẽ đột nhiên tránh thoát khỏi tay hần rồi.

Trần Quốc kiếm vốn chính là thần binh tuyệt thế do Tần triều mô phỏng theo Nhân Hoàng kiếm tạo ra, lúc này bị kích thích bởi khí tức của Nhân Hoàng kiếm nên mới có phản ứng to lớn như thế.

Nhân Hoàng kiếm!

Trên mặt Trần Quốc công hiện lên vẻ mừng rỡ như điên.

Nhân Hoàng kiếm xuất thế, đây là chuyện tốt cực lớn đối với Đại Chu.

Thanh kiếm này là thần binh do Nhân hoàng đúc thành từ thời viễn cổ.

Dựa vào thanh kiếm này, Nhân hoàng đã chém giết vô số dị tộc, gây dựng địa vị bá chủ của Nhân tộc ở thế giới này.

Khi Nhân hoàng được Nhân tộc đề cử làm chủ nhân, Nhân Hoàng kiếm đã thừa nhận số mệnh của cả Nhân tộc, có được lực lượng không thể nào tưởng tượng nổi, thần chặn giết thân, Phật chặn giết Phật.

Phải biết rằng Trần Quốc kiếm chỉ thừa nhận mỗi số mệnh của Chu triều mà thôi.

Còn Nhân Hoàng kiếm lại thừa nhận số mệnh của cả Nhân tộc, giữa hai bên vốn không phải cùng một cấp bậc.

Có được Nhân Hoàng kiếm, Đại Chu sẽ có đầy đủ tự tin ứng đối với nguy cơ sắp tới.

“Hương kia là tể thiên thần đàn, không tốt ——”

Sau khi Trần Quốc công đoán được vị trí của Nhân Hoàng kiếm, thay đổi sắc mặt.

Người Trần Quốc kiếm muốn giết cũng ở đó.

Nếu như Nhân Hoàng kiếm rơi vào tay người này, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Chương 465: Trừ mối họa này

Nghĩ đến đây, lòng hấn như lửa đốt, lấy tốc độ nhanh nhất bay về phía tế thiên thần đàn.

...

Chỉ khoảng nửa khắc đã đến tế thiên thần đàn rồi.

Lúc này, vũ lâm quân thủ vệ tế thiên thần đàn đã sớm bị kinh động, nhưng lúc này tế thiên thần đàn đã bị một lực lượng bao phủ lại. Kể cả thống lĩnh có tu vi nhất phẩm đều không cách nào đến gần nửa bước chứ đừng nói đến binh lính bình thường.

Bọn họ chỉ có thể lấy tốc độ nhanh nhất thông báo dị biến của tế thiên thần đàn vào trong hoàng cung.

“Là Trần Quốc công!”

Lúc này vị thống lĩnh kia phát hiện ra một đường tử quang bay vào, sau đó có một bóng người vào theo, chính là Trần Quốc công, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Trần Quốc công lại không thèm để ý đến hấn, người đã bay vào trong tế thiên thần đàn.

Chỉ thấy trong tế thiên thần đàn xuất hiện một cửa vào bí cảnh.

Hóa ra Nhân Hoàng kiếm luôn luôn được giấu trong một bí cảnh ở tế thiên thần đàn.

Lối vào có một bóng dáng đang đứng đó.

“Tại sao lại là hấn?”

Trần Quốc công chấn động trong lòng, tuy rằng chưa từng gặp người này, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, trong lòng đã nảy sinh chán ghét nồng đậm.

Hấn lập tức biết được người này chính là hung thủ sát hại hoàng đế, Cố Dương!

Trần Quốc công bất chấp tất cả, người muốn giết lại là Cố Dương?

Vèo ——

Đúng lúc này, Trần Quốc công kiếm tử quang hùng hực đã đằng đằng sát khí giết về phía Cố Dương.

Chỉ thấy hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, đao trong tay nâng lên.

Keng một tiếng vang thật lớn, Trấn Quốc kiếm đã bị đánh bay, tử khí gần như tan tác một nửa.

Bất Lộ cảnh!

Trấn Quốc công nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng khiếp sợ khó có thể hình dung được.

Kẻ này lại nhanh như vậy, đã đột phá đến Bất Lộ cảnh rồi?

Trấn Quốc kiếm một kích không trúng, phát ra tiếng vù vù trầm thấp, giống như đã rẽ dựa vào lực lượng của chính nó không cách nào đánh chết đối phương được, xoay đầu lại bay trở về trên tay chủ nhân của nó.

Ầm rầm!

Trấn Quốc công chỉ cảm thấy một luồng lực lượng mạnh đến khó có thể hình dung được xông tới, khiến lực lượng của hắn không ngừng tăng lên.

Trong lòng hắn đau đớn bao nhiêu.

Đây là Trấn Quốc kiếm đang thiêu đốt số mệnh tích lũy năm trăm năm của Đại Chu, một khi thiêu đốt hầu như không còn, Trấn Quốc kiếm sẽ biến thành một thanh sắt thường.

Trấn Quốc kiếm vì giết Cố Dương đã bất chấp tất cả rồi.

Thần binh linh tính mười phần này, sát ý kiên định như thế, đến mức độ không chết không ngừng.

Trấn Quốc công được tăng thêm số mệnh của Trấn Quốc kiếm, lực lượng không ngừng tăng lên, rất nhanh đã vượt qua phạm vi của Bất Lộ cảnh.

Lúc này hắn cảm thấy không gì không làm được.

Trong lòng hắn không buồn không vui, trong miệng thốt ra một chữ, “Chết!”

Trong một viện ở Văn viện.

Hi Hoàng đang ngồi trước cửa sổ cầm một quyển “Tần sử” trong tay, xem đến nhập thần.

Nàng ngủ say ở trong địa cung dưới Tề vương phủ hơn một ngàn năm, trong khoảng thời gian này xảy ra chuyện gì, nàng hoàn toàn không biết gì cả.

Mới đây cuối cùng có một chút thời gian nên bắt đầu bù lại lịch sử trong khoảng thời gian này, bắt đầu từ sách lịch sử trước.

Bản “Tần sử” này là do Văn viện phụ trách biên soạn.

Đột nhiên, nàng cảm thấy giật thột trong lòng, hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tây. Bên kia có một thứ khiến cho nàng cảm thấy lo sợ hãi hùng, giống như gặp phải thiên địch.

Trên bàn, chim xanh nhỏ đang nằm sấp ngủ trên bàn đột nhiên giật mình tỉnh lại, đập loạn cánh, hét to, “Là Nhân Hoàng kiếm, chạy mau đi...”

Nói xong vèo một cái, điên cuồng bay ra ngoài phòng.

Nhân Hoàng kiếm?

Hi Hoàng nghe được cái tên này, hơi giật mình.

Nàng đương nhiên biết đến thanh kiếm danh tiếng lẫy lừng này, vào thời đại của nàng, thanh kiếm này là tượng trưng cho hoàng quyền.

Nhưng mà nàng chưa từng gặp Hạ đế, cũng chưa từng nhìn thấy Nhân Hoàng kiếm.

Thanh kiếm này lại đáng sợ như thế, cách xa như vậy vẫn khiến cho nàng cảm thấy uy hiếp theo bản năng.

Lúc này, cả thư viện đều ồn ào huyên náo lên, đều cảm nhận được uy áp kỳ lạ này, khiến rất nhiều người đang bàn luận ồn ào, đoán rằng một dị bảo xuất thế rồi.

Vèo ——

Đột nhiên, chim xanh nhỏ lại bay về rồi, trong mỏ nói, “Tại sao ta phải sợ chứ? Nhân Hoàng kiếm đã sớm bị Thái Nhất đế quân phế đi rồi, đã không còn là Nhân Hoàng kiếm ban đầu nữa, vốn không uy hiếp được bản tọa.”

Nói xong lời cuối cùng, lại có vẻ hơi chột dạ.

Nó đảo mắt nhìn sang Hi Hoàng, “Bằng không, người đi cướp Nhân Hoàng kiếm kia đi, lấy tốc độ của người, cướp đi rồi, người khác khẳng định không đuổi kịp.”

Hi Hoàng không hiểu hỏi, “Vì sao?”

“Ngốc vậy, tuy rằng Nhân Hoàng kiếm đã bị Thái Nhất đế quân phá vỡ trung tâm, không còn như trước nữa, nhưng nếu như rơi vào trong tay hoàng đế Nhân tộc, uy lực không thể coi thường. Không biết thanh kiếm này đã chém bao nhiêu đồng bào của Yêu tộc, chính là khắc tinh của Yêu tộc. Bị nhân loại lấy đi để đối phó với chủ nhân, vậy chính là phiền toái không nhỏ.”

Hi Hoàng vừa nghe phụ thân có khả năng nhận lấy uy hiếp của Nhân Hoàng kiếm, lập tức để quyền sách trên tay xuống bàn, đứng bật dậy.

Đúng lúc này, một người một chim đồng thời như có cảm ứng, đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một bóng dáng màu xanh, quần áo màu xanh, một cây trâm gỗ, thoải mái tự nhiên nói không nên lời.

Thiên Nhân!

Hi Hoàng đã từng gặp cường giả Thiên Nhân, mới vừa liếc mắt, trong lòng có phán đoán.

Người này chính là Viện trưởng của Văn viện.

Chim xanh nhỏ đột nhiên nhụt chí rồi, “Xong rồi, lão tiểu tử đó ra tay, ai cướp được hắn?”

Hi Hoàng cũng im lặng, thực lực của nàng lúc này chỉ khôi phục đến Pháp Lực nhị trọng thiên, ở trước mặt một cường giả Thiên Nhân, muốn cướp Nhân Hoàng kiếm đó là chuyện không có khả năng.

“Hả, không đúng.”

Chim xanh nhỏ đột nhiên nhớ tới một chuyện, cả kinh nói, “Không phải nói bản thân hắn bị trọng thương à? Vì sao tình trạng của hắn lại có thể tốt như vậy được? Đáng chết, lão tiểu tử đó nhất định đang thả đạn mù, định chơi người nào đó.”

“Hừ, đám văn sĩ này, cả đám đều thật nham hiểm...”

Hi Hoàng không nghe lời thì thầm của nó, nhìn thấy vị Thiên Nhân kia đứng ở đó, không hề đi cướp Nhân Hoàng kiếm, cũng không biết hẳn định làm gì.

...

“Lão sư, là Nhân Hoàng kiếm!”

Chương 466: Trừ mối họa này (2)

Bên người Viện trưởng Văn viện xuất hiện một người trung niên, chính là học sinh của hắn Lê Uyên, ánh mắt của người này hơi phân chấn, “Có được kiếm này rồi, lão sư sẽ có nắm chắc triệt để đuổi được kẻ kia của Xích Minh thiên ra khỏi nhân gian.”

Viện trưởng nhìn chằm chằm về phía tế thiên thần đàn, trong mắt lóe lên vẻ thư thái, giọng điệu thoải mái nói, “Chủ nhân của Nhân Hoàng kiếm không phải ta.”

“Hả?”

Lê Uyên nghe vậy ngẩn ra, theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nhất thời biết được vì sao hắn lại nói như vậy, hơi chần chừ nói, “Lão sư, người thật sự yên tâm giao Nhân Hoàng kiếm cho hắn sao?”

Viện trưởng nói, “Hắn còn có thể hái được quả từ trong bản thể của Hồng Nguyệt Đại Thánh, có thể thấy được phúc duyên thâm hậu. Người như vậy mới có tư cách trở thành chủ nhân của Nhân Hoàng kiếm.”

“Nhưng mà Trần Quốc kiếm thù địch hắn như vậy, lỡ như hắn thật sự là Phượng Hoàng đế quân năm đó thì sao?”

“Nhân Hoàng kiếm sẽ nói cho chúng ta biết đáp án.”

Lê Uyên trầm mặc.

Đôi thầy trò không lên tiếng nữa, nhìn chăm chú về phía trận chiến ở tế thiên thần đàn.

...

...

“Không phải chỉ giết một gã hoàng đế thôi sao, cần phải liều mạng như vậy cơ à?”

Cô Dương nhìn thấy đôi phương đang phát ra lực lượng tăng lên gấp mười gấp trăm lần, có phần không nghĩ ra được.

Lực lượng tăng lên mức độ này trong khoảng thời gian ngắn, cái giá phải trả khó có thể tưởng tượng được.

Đánh xong một trận này, thanh Trấn Quốc kiếm kia chắc chắn sẽ phé đi.

Hắn vừa liếc mắt đã nhận ra được một người một kiếm trước mắt này chắc là Trấn Quốc công và Trấn Quốc kiếm.

Không nghĩ tới thanh Trấn Quốc thân kiếm này không được xếp hạng cao trong thập đại thân binh lại vẫn che giấu lực lượng mạnh mẽ như vậy, có thể tăng thực lực cho chủ nhân nó đến mức độ này.

Trấn Quốc công lúc này, trên tổng lực lượng đã ở trên hắn. Thậm chí còn vượt trên cả Bất Lậu cảnh tam trọng thiên.

Chỉ vì giết hắn, có đáng không?

Trấn Quốc công lơ lửng trong không trung, một khắc này hắn cảm ứng được trong tối tăm, trăm triệu con dân, còn có vạn dặm non sông đại biểu cho số mệnh của Đại Chu.

Con dân sống trên mảnh đất này tán thành Đại Chu, hướng tới cuộc sống tốt đẹp, dần dần tụ tập thành dòng thác.

Đây chính là căn bản của số mệnh Đại Chu.

Giờ phút này, trăm triệu lê dân Đại Chu đang đứng sau lưng hắn.

Ánh mắt hắn giống như có thể xuyên qua hư không, xuyên qua dòng sông dài lịch sử nhìn thấy được cảnh tượng của tương lai.

Cuối cùng hắn đã biết được vì sao Trấn Quốc kiếm không tiếc tất cả nhất định phải giết chết người này.

Nam nhân trước mắt này chính là căn nguyên của tai họa và rắc rối cho Đại Chu, sẽ kéo thế giới này đi vào vực sâu hủy diệt. Đến lúc đó, không chỉ Đại Chu, toàn bộ thế giới đều không còn tồn tại nữa.

Sau khi Trần Quốc công thấy được “Chân tướng”, chân chừ với do dự trong lòng đã biến thành sát ý kiên định nhất, ánh mắt kiên quyết, “Ngày sau người gây ra tai họa và rắc rối cho thiên hạ, hôm nay, ta đại diện Đại Chu, đại diện cho thế giới này, trừ bỏ người tai họa này.”

Câu nói này giống như phán xét, toàn bộ trời đất đều đang đáp lại.

Toàn bộ Thần Đô, hơn mười vạn con dân giống như đồng cảm với Trần Quốc công, trong lòng dâng lên một luồng sát ý.

Những sát ý này hội tụ với nhau, trời đất vì vậy mà biến sắc.

Cố Dương cảm thấy mình đang phải đối mặt với vô số con dân Đại Chu.

Lúc này giống như ngàn người chỉ trở, lực lượng nhìn như vô hình này lại áp chế nguyên thân của hắn, khiến cho hắn không thở nổi.

Thủ đoạn công kích này thật sự chưa bao giờ thấy.

Cố Dương thậm chí có một ý tưởng kỳ diệu rằng đang phải trải qua bạo lực mạng.

...

“Chết!”

Trần Quốc công mượn dùng lực lượng của hơn mười vạn con dân Thần Đô, sau khi triệt để áp đảo đối phương về mặt khí thế, cuối cùng ra tay.

Một kiếm bình thiên hạ!

Đây là kiếm pháp chí cường mà hắn lĩnh ngộ ra được từ trong Trần Quốc kiếm.

Năm mươi bốn tuổi hắn tòng quân, năm mươi sáu tuổi đã trong lúc vô tình rút được thanh Trần Quốc kiếm này ở trước

té thiên thần đàn.

Bắt đầu từ khi đó hắn đã quyết ý kính dâng cuộc đời mình cho Đại Chu.

Hắn ở trong quân, chống đỡ giặc ngoại, dẹp loạn bên trong, từ một tên lính quen, tích lũy công huân, mãi cho đến khi được phong làm Trấn Quốc công.

Cả đời này của hắn, chí hướng lớn nhất chính là trợ giúp Đại Chu bình định thiên hạ.

Một kiếm này ngưng tụ công lực với tâm nguyện suốt đời hắn.

Kẻ địch lại mạnh nữa đều có thể một kiếm chém tới.

...

“Hảo kiếm pháp!”

Tu vi kiếm đạo hiện giờ của Cố Dương cực cao, đối mặt với một kiếm này của Trấn Quốc công, không khỏi tán thưởng trong lòng.

Hắn không định né tránh, bởi vì tránh không được, kiếm ý của Trấn Quốc kiếm phong tỏa chặt lấy hắn.

Không biết từ khi nào trong tay hắn đã nhiều thêm một thanh kiếm, chính là Quảng Hàn tiên kiếm.

Hiện giờ trong tay hắn cũng chỉ có thanh kiếm này có thể sử dụng được.

Một kiếm nơi tay, hắn lập tức tránh thoát được sự trói buộc của kiếm ý, một kiếm chém ra.

Chiêu thứ nhất của “Trảm Huyền kiếm pháp, Trảm Nguyên!

Một đường kiếm ý màu xám khó có thể hình dung được bay ra, chạm vào đường kiếm ý hào hùng đến không thể tưởng tượng được của Trấn Quốc công.

Nháy mắt, kiếm khí trên Trấn Quốc kiếm bị phá vỡ từ giữa, một phân thành hai.

“Này ——”

Trần Quốc công khó chịu đến sắp hộc máu, một kiếm này ngưng tụ tu vi cả đời hắn, một lần này, lực lượng mà hắn chém ra lại bị cắt bớt một nửa, cuối cùng không cảm ứng được sự tồn tại của một nửa pháp lực kia.

Đối với Pháp Lực cảnh mà nói, cho dù pháp lực rời thể rồi đều sẽ không thể không khống chế được, có thể nắm giữ tự nhiên.

Từ trên trình độ nào mà nói, pháp lực là một phần của võ giả, không biến mất mà chỉ tiêu hao mất.

Nhưng mà hiện giờ sau khi pháp lực của hắn bị chém thành hai đoạn rồi thì không thể cảm ứng được sự tồn tại của một đoạn kia nữa.

Tình huống này quá mức quỷ dị.

Lúc này Cố Dương lại chém ra một kiếm.

Phập một tiếng vang lên.

Một nửa lực lượng còn lại trên Trần Quốc kiếm cũng bị “Chém rụng rồi”.

Lực lượng do Trần Quốc kiếm thiêu đốt phần lớn số mệnh, ngưng tụ mà thành, Trần Quốc công mang theo sát ý của vài chục vạn người của Thần Đô, đánh ra một kiếm đủ để hủy thiên diệt địa, cứ không hiểu sao biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chương 467: Thu phục

Phụt!

Khi Trần Quốc kiếm cách ngực của Cố Dương khoảng một mét thì bị một trở ngại vô hình chặn lại.

Trần Quốc công nhìn Trần Quốc kiếm trong tay, ánh mắt đại ra, thân thể không kiềm chế được run rẩy.

Tại sao có thể như vậy?

Cho dù như thế nào hắn đều nghĩ không ra, một kiếm dồn hết tất cả, nhất định phải giết, thậm chí còn không thể xuyên thấu được pháp lực hộ thể của đối phương.

Rắc!

Đột nhiên, Trần Quốc kiếm trong tay toác ra một đường nứt lớn, một mảnh nhỏ xẹt qua mặt hắn, vạch ra một vết máu. Nhưng hắn lại giống như chưa tỉnh, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Dương, môi mấp máy.

Dường như Cố Dương biết được hắn định hỏi điều gì, nói, “Trảm Huyền kiếm pháp.”

Trảm Huyền kiếm pháp!

Trần Quốc công nghe được bốn chữ này, ngẩn cả người, như bị sét đánh.

Trong đầu chỉ còn lại một ý niệm, tại sao Viện trưởng lại truyền kiếm pháp này cho Cố Dương?

Toàn bộ Đại Chu, người từng nghe nói đến môn kiếm pháp này không cao hơn năm, hắn chính là một người trong số đó.

Hắn đã từng may mắn hỏi Viện trưởng Văn viện, Viện trưởng và hắn từng thảo luận về kiếm pháp thiên hạ, mới biết được kiếm pháp mà Viện trưởng tu luyện gọi là Trảm Huyền kiếm pháp.

Đây là một đả kích cực kỳ vĩ đại đối với hắn.

Đại Chu có hai cây cột chống trời lớn, một là Lạc vương, có hắn ở đây, hoàng thất Đại Chu ổn định như Thái Sơn, bất cứ kẻ nào đều không cách nào dao động được địa vị của Triệu gia.

Nhưng chỉ khi nền thống trị của Đại Chu bị uy hiếp thì hắn mới sẽ ra tay.

Một vị khác tất nhiên là Viện trưởng Văn viện, lấy sức một mình, địch được Tam Thánh môn và Xích Minh thiên, bảo vệ thế giới này.

Đời này người mà Trần Quốc công kính nể nhất chính là Viện trưởng.

Cho dù như thế nào hắn đều nghĩ không thông, vì sao Viện trưởng lại hồ đồ như thế, truyền Trảm Huyền kiếm pháp này cho tai họa của tương lai!

...

Văn viện.

Trên mặt Lê Uyên hiện lên vẻ khiếp sợ, thất thanh nói, “Hắn lại luyện thành Trảm Huyền kiếm pháp!”

Hắn biết, cho đến giờ lão sư đều muốn tìm một truyền nhân cho môn kiếm pháp này, đề khó đầu tiên ở Trích Tinh các là khảo nghiệm do lão sư thiết lập.

Nhưng mà chiêu thức kiếm pháp kia đã treo ở Trích Tinh các gần năm trăm năm rồi, vẫn luôn không có ai có thể học được chiêu kiếm pháp đó.

Thêm với Trích Tinh các công khai mở ra bên ngoài, đệ tử không phải của học viện đều có thể đến tìm hiểu chiêu thức kiếm pháp này.

Năm trăm năm qua, thiên hạ có rất nhiều hạng người kỳ tài ngút trời, nhưng không có một ai có thể ngộ ra được.

Hắn không được, kể cả Diệp Lăng Ba đại năng chuyển thế kia đều không được.

Nghe nói lão tổ Tần gia kia đã từng đến Văn viện, cũng không cách nào lĩnh ngộ được chiêu thức kiếm pháp này.

Trảm Huyền kiếm pháp là công pháp lão sư đã tìm được từ trong một di tích nào đó, chính là do một đại nhân vật nào đó sáng chế ra từ thời Thượng Cổ. Uy lực vô cùng, tổng cộng chỉ để lại hai đường truyền thừa.

Một đường trong đó được lão sư kế thừa.

Mà một đường khác, cuối cùng lão sư truyền cho Cố Dương này.

Lê Uyên không biết tại sao lão sư lại tin nhiệm người trẻ tuổi kia như vậy, nhưng việc đã đến nước này, không thể cứu vãn.

Dù thế nào hắn đều không nghĩ ra được, Cố Dương luôn bày ra đao đao tuyệt thế trước mặt người đời, lại có thể trong thời gian ngắn như vậy tu thành Trảm Huyền kiếm pháp.

Chiêu thức Trảm Nguyên này có thể chém pháp lực chân nguyên, gần như có thể nói rằng đó là thủ đoạn của Thiên Nhân cảnh.

Dù pháp lực của Bất Lưu cảnh mạnh mẽ đến cỡ nào, ở trước mặt chiêu thức kiếm pháp này đều vô dụng.

Tu vi của lão sư và kẻ kia của Xích Minh thiên có thể nói khác nhau một trời một vực, lại có thể chống lại, thậm chí lưỡng bại câu thương, chỗ dựa vào chính là môn kiếm pháp này.

Trong mắt Viện trưởng Văn viện lóe lên vẻ kinh dị, vui mừng cười nói, “Ta không chọn nhầm người.”

Trảm Huyền kiếm pháp có người kế tục, thêm với Nhân Hoàng kiếm xuất thế, đủ để khắc chế Thiên Tôn kia của Xích Minh thiên, còn có ba vị Yêu Thánh của Tam Thánh môn.

Lê Uyên lại không lạc quan giống như hắn, ngược lại càng thêm lo lắng, lẽ như Cố Dương thật sự là người kế nhiệm do phượng hoàng lưu lại, vậy càng thêm khó kiểm soát.

...

Cố Dương nhìn tinh khí thần của Trần Quốc công trong nháy mắt giống như bị hút không, dáng vẻ mất hồn mất vía kia, ít nhiều gì hơi thương hại.

Người này trung với Đại Chu, cúc cung tận tụy vì Đại Chu, tuân theo nguyên tắc nhất, tuyệt đối không nhúng tay vào việc của triều đình.

Tuy rằng không biết vì sao hắn nhất định phải giết mình, nhưng mà Cố Dương không muốn giết người như vậy.

Hắn thu hồi Quảng Hàn tiên kiếm, xoay người bay về phía bí cảnh kia.

Lúc này, vị to con áo giáp bạc canh giữ trước Nhân Hoàng kiếm kia cũng mở mắt, trong đôi mắt tối đen lộ ra sáng rọi khiếp người.

Trên thân thể của hắn tản mát ra khí tức cuồng bạo, khiến cho người ta có cảm giác hơi giống Yêu tộc.

Đây là một đại cao thủ Bất Lộ cảnh tam trọng thiên, có tu vi giống với chương giáo Đạo môn Văn Giác.

Người này hiển nhiên do Hạ đế đặc biệt bố trí, phụ trách thủ hộ Nhân Hoàng kiếm, nhất định là người Hạ đế cực kỳ tín nhiệm.

Nhưng mà Cố Dương vẫn nghĩ không ra được, vì sao khi Hạ đế quyết chiến với tứ đại thánh địa lại không mang theo Nhân Hoàng kiếm?

Luôn không thể nào đến giờ phút cuối cùng, Hạ đế tự biết sẽ bại, nên giao Nhân Hoàng kiếm cho tâm phúc mang giấu đi?

Như vậy tuyệt đối không có khả năng giấu giếm được kẻ kia của Xích Minh thiên và tai mắt của đám Triều Dương Đại Thánh, một món đồ chí bảo như vậy, chúng nó không có khả năng sẽ bỏ qua.

Cho nên chỉ có một khả năng.

Hạ đế giấu Nhân Hoàng kiếm đi trước, không mang theo nó đi chiến đấu.

Cố Dương nhìn bóng dáng vĩ đại đang đứng lên kia, thân hình của tên to con này cao trên ba mét, thân hình giống như tháp sắt kia ẩn chứa lực lượng tính chất bùng nổ.

Chỗ mi tâm của hắn bay ra một bóng dáng màu vàng kim, đúng là Thông Thiên thần viên.

Ở trong mô phỏng, hắn đã thu phục được cường giả Bất Lộ cảnh này rồi, vậy khẳng định phải đánh một trận.

Vừa nhìn đã biết người này am hiểu vật lộn, dùng Thông Thiên thần viên để đối phó là thích hợp nhất.

Chỉ thấy trong mắt tên to con kia lóe lên sợ hãi lẫn vui mừng, đột nhiên giống như đầy thân vàng đổ cây ngọc quý xuống, “Vi thần Vi Hào, bái kiến điện hạ.”

Chương 468: Thu phục (2)

Cái quỷ gì?

Cố Dương ngây ngẩn cả người.

Hắn gọi ta là cái gì, điện hạ?

Đây là ý gì?

Không thể nào...

Đột nhiên hắn phản ứng lại kịp.

Vào thời Hạ triều, chỉ có hoàng thất Hạ triều mới có tư cách tu luyện Cửu Thiên Ngự Thần quyết.

Đối phương thấy hắn thả Thông Thiên thần viên ra, biết hắn tu luyện Cửu Thiên Ngự Thần quyết, sẽ sinh ra hiểu lầm như vậy, có thể nói tương đối bình thường.

Tên to con mặc áo giáp bạc Vi Hào tỏ vẻ tương đối kích động, giọng điệu vang vang, “Vi thần phụng mệnh thủ vệ Nhân Hoàng kiếm, hiện giờ đã một ngàn lẻ bảy mươi ba năm, may mắn không làm nhục mệnh.”

“Tốt!”

Cố Dương hét lớn một tiếng, tiến lên phía trước, một bàn tay vỗ lên vai hắn, “Đại Hạ có trung thần giống như khanh, phục hưng có hy vọng.”

Chuyện bị người ngộ nhận thân phận như vậy, hắn đã không phải lần đầu tiên đụng vào.

Trước có Ly Ly ngộ nhận hắn là thánh sứ gì đó.

Sau có chim xanh nhỏ và Hi Hoàng ngộ nhận hắn thành phượng hoàng.

Hắn đều đã thành thói quen, cho nên phản ứng rất nhanh, lập tức thừa nhận xuống.

Dù sao, hoàng thất và thần tử của Hạ triều đều đã chết cả rồi, ai có thể nói hắn không phải là hậu duệ của Hạ đế chứ? Đầu tiên phải hỏi hóa thân thần thú của hắn có đáp ứng hay không.

Hắn từ phủ nhận khi lần đầu tiên đụng phải chuyện như vậy, nhiều lần giải thích. Cho đến bây giờ thân nhiên thừa nhận, xử lý chuyện như thế này đã càng ngày càng thuần thục.

Không cần phải ra tay, có thể thu được một tay đấm trung thành, cứ sao không làm chứ?

Cô Dương nhìn Nhân Hoàng kiếm trước mắt, nói, “Ta có một chuyện không hiểu, mong rằng Vi Khanh giải thích nghi hoặc giúp ta.”

“Điện hạ mời nói, vi thần biết sẽ nói, mà nói sẽ nói hết.”

“Vi sao năm đó tiên đế không mang theo Nhân Hoàng kiếm? Mà để kiếm này ở lại đây?”

Vi Hào chần chừ một chút, mới nhẹ giọng nói, “Bệ hạ luôn luôn không cách nào khiến Nhân Hoàng kiếm phục tùng.”

Cô Dương ngẩn ra, “Vi sao chứ?”

Hạ đế khai sáng một hoàng triều, làm hoàng đế, lại không được sự thừa nhận của Nhân Hoàng kiếm?

Nhân Hoàng kiếm chí ít có cấp bậc linh bảo, muốn phát huy uy lực của nó nhất định phải được nguyên linh thừa nhận, bằng không, cầm vào trong tay không có gì khác một que cời nóng cả.

Giống như linh bảo Cự Linh chùy, nếu không phải nguyên linh bắt đặc dĩ nhận hẳn làm chủ, hẳn vốn không có cách nào phát huy được uy lực của nó.

Cho nên giải thích duy nhất là Hạ đế không nhận được sự thừa nhận của Nhân Hoàng kiếm.

Nhưng mà nếu như cả Hạ đế đều không thể nhận được sự thừa nhận của nó, thế giới này còn có ai có tư cách kia?

Vi Hào định nói lại thôi, vẻ mặt rồi rắm.

Cô Dương nhìn vào ánh mắt của hắn, lập tức hiểu ra, chuyện này dính dáng đến riêng tư của Hạ đế.

Người này có thể ở trong bí cảnh thủ hộ Nhân Hoàng kiếm, vẫn luôn thủ hộ mãi một ngàn năm, có thể thấy được hắn trung thành với Hạ đế đến cỡ nào. Hắn không đồng ý để lộ ra riêng tư của Hạ đế cũng rất bình thường.

Hắn lại không muốn mở miệng lừa gạt Cố Dương, nên mới có thể khó xử như vậy.

Cố Dương nói, “Được rồi, coi như ta chưa hỏi.”

Sau đó hắn lại một lần nữa nhìn về phía thanh kiếm lớn này, giờ tay nắm lấy.

“Điện hạ để ý.” Vi Hào nhắc nhở, “Nhân Hoàng kiếm này cực kỳ có linh tính, cẩn thận bị thương tích.”

Cố Dương ngược lại không hề lo lắng, ở trong mô phỏng hắn đã thành công cầm Nhân Hoàng kiếm lên, hiển nhiên không có việc gì.

Nhưng mà vì bảo hiểm, hắn vẫn để lại hai hóa thân thần thú ở bên cạnh coi chừng, đề đề phòng sự cố.

Khi tay của Cố Dương chạm vào chuôi kiếm của Nhân Hoàng kiếm, chỉ cảm thấy trong suy nghĩ âm vang, trước mặt bỗng tối sầm.

...

Lúc này, không chỉ Trần Quốc công ở hiện trường, Viện trưởng Văn viện và Lê Uyên đều chú ý đến Cố Dương.

Nhân Hoàng kiếm chính là kiếm của Nhân Hoàng, cũng không phải bất cứ ai đều có thể cầm được.

Nếu như dị tộc dám can đảm cầm Nhân Hoàng kiếm, nhất định sẽ bị phản phệ của số mệnh Nhân tộc.

Cố Dương có phải là Phượng Hoàng đế quân của Yêu tộc kia không, rất nhanh có thể thấy rõ ràng.

...

“Nguy rồi.”

Cùng lúc đó, trong một viện ở Văn viện, chim xanh nhỏ cuối cùng đã cảm ứng được vị trí của chủ nhân, lại trùng lên với vị trí của Nhân Hoàng kiếm.

Nó biết chủ nhân giống bản thân, mất đi phần lớn ký ức. Hắn chạy đi tìm Nhân Hoàng kiếm, có thể đoán được mục đích.

Vào thời Thượng Cổ chim xanh nhỏ đã từng lĩnh giáo sự lợi hại của Nhân Hoàng kiếm và Trấn Yêu tháp của Dao Trì tiên cung, được xưng là hai đại khắc tinh của Yêu tộc.

Sau khi thiên đạo tử vong, cấp bậc của Trấn Yêu tháp cũng theo đó ngã xuống, uy lực không bằng một phần vạn khi ở thời Thượng Cổ.

Nhân Hoàng kiếm lại khác, về bản chất nó không phải là tiên thiên linh bảo như Trấn Yêu tháp, sở dĩ có thể uy chấn chư thiên là vì trong đó ngưng tụ số mệnh của Nhân tộc, không hề liên quan gì đến thiên đạo.

Cho dù Nhân Hoàng kiếm từng bị Thái Nhất đế quân làm trọng thương, đã không phải là Nhân Hoàng kiếm uy lực vô cùng, có thể chém giết Yêu tộc đế quân vào thời Thượng Cổ rồi. Nhưng uy lực của nó vẫn không thể khinh thường.

Lấy tu vi hiện giờ của chủ nhân, vội vàng đi chạm vào Nhân Hoàng kiếm rất có thể sẽ bị số mệnh Nhân tộc trong đó gây thương tích.

Vậy hoàn toàn thành mất nhiều hơn được.

Chim xanh nhỏ nghĩ đến đây, liền lĩnh định bay ra ngoài, định đi nhắc nhở chủ nhân.

Nhưng mà vừa bay đi không xa lại đụng phải một tầng cản trở vô hình, bắn mạnh ngược về.

Đụng vào bắn ra này khiến đầu óc nó bị va chạm đến choáng váng.

“Ta...”

Nó đang định chửi ầm lên, đột nhiên dùng cánh che mỏ mình.

Ở Văn viện, có thể dùng thủ đoạn không thần không biết, quỷ không hay này để ngăn cản nó, chỉ có một vị, chính là Thiên Nhân của Nhân tộc kia.

Nó nào dám lỗ mãng?

...

...

Cố Dương cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, chờ khi hắn phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ.

Nơi này ở hoang dã, khắp nơi đều là đủ loại thực vật cây cối.

Cảm giác đầu tiên của hắn là lớn, cho dù cây cối hay các loại thực vật, kể cả côn trùng đều to đến kỳ quái.

Giống như hắn bị thu nhỏ gấp mấy lần vậy.

Chương 469: Nhận chủ

Đột nhiên trong mắt hắn sáng lên hai đường sáng rọi màu vàng kim, mượn dùng thần thông của Chúc Long.

Hắn nhìn bốn phía, lại không hề phát hiện bất cứ khác thường gì, vẫn ở nơi hoang dã, đủ loại thực vật.

Trong lòng Cố Dương hơi trầm xuống, kể cả thần thông của Chúc Long đều không nhận ra được, chỉ có hai khả năng.

Một là hắn thật sự bị truyền tống đến một thế giới kỳ dị.

Một khả năng khác là huyền thuật này quá mạnh, kể cả thần thông của Chúc Long đều không thể nhìn thấu.

Cho dù là khả năng nào đều có ý nghĩa, phiền toái lớn.

Hắn triệu hồi hệ thống ra, [Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần tiêu hao một trăm điểm năng lượng.]

Nhìn thấy máy mô phỏng nhân sinh còn đó, hắn cảm thấy yên lòng.

Cố Dương đang định mô phỏng một lần, đột nhiên cảm thấy trong lòng rung động một trận, xoay ngay người lại, Phượng Vũ đao đã xuất hiện trên tay.

Chỉ thấy một nam tử vóc người thô kệch, mặc đồ da thú đứng ở phía sau, trong tay cầm một cây bổng bằng xương vĩ đại, dưới ánh mặt trời lóe lên ảm đạm, không biết là xương cốt của loài động vật nào.

Thân thể nam tử cường tráng, tuy rằng không khoa trương giống như Vi Hào mới vừa rồi, nhưng vẫn khiến cho hắn có cảm giác áp bách vĩ đại.

“Người rất cuộc là người hay yêu?”

Nam tử dùng một ánh mắt kỳ dị nhìn hắn, trên mặt tràn đầy tò mò, “Nói người là người đi, nhưng tại sao lại có huyết mạch của thần thú?”

“Nói người là yêu đi, mùi lại không khó ngửi giống như Yêu tộc. Thật sự rất kỳ quái.”

Khẩu âm của đối phương tương đối cổ quái, giọng nói hào phóng.

Cô Dương nhìn diện mạo khí chất của đối phương, còn có trang phục trên người, đột nhiên có một dự đoán, không nhịn được hỏi, “Người có phải là Thanh Hạo không vậy?”

“Hả, sao người lại biết tên ta?”

Nam tử mặc đồ da thú ngạc nhiên nói, nhưng đảo mắt đã ném nghi vấn này ra sau đầu, “Thôi, chúng ta đánh một trận đi, trông người rất lợi hại.”

Hóa ra là một khảo nghiệm.

Cô Dương nghe được lời của hắn, nhất thời hiểu ra.

Thanh Hạo, đó là tên của Nhân Hoàng.

Người trước mắt chính là Nhân Hoàng, hoặc là Nhân Hoàng khi còn trẻ tuổi, còn chưa trở thành Nhân Hoàng.

Dù sao, lúc hắn trở thành Nhân Hoàng, thực lực không biết cao đến mức độ nào rồi, nào giống như trước mắt.

...

Thanh Hạo vừa nói xong đã giơ cây bồng bằng xương to dùng vừa nhìn đã thấy cực kỳ bạo lực kia lên, nện về phía Cố Dương.

“Chậm đã!”

Cố Dương lại không định đánh lại, giơ tay ngăn cản nói.

Vù ——

Cây bông bằng xương kia dừng lại trên đầu hắn, gió mạnh mang theo, khiến kiêu tóc của hắn bị thổi rối loạn.

Hắn nghiêng đầu, không kiên nhẫn nói, “Có lời gì không thể đợi đến đánh xong rồi nói sao?”

Cố Dương thấy hắn dừng lại vào lúc máu chót, cảm thấy thả lỏng, càng tin tưởng với kế hoạch của mình.

Hắn không biết trong lần mô phỏng trước mình có thông qua khảo nghiệm không, nhưng đại khái chắc là không, nếu không đã không đến mức không hề có lực đánh trả khi đối diện với Thiên Nhân.

Đây chính là chí bảo của Nhân tộc, lấy thực lực của hắn, cộng thêm Nhân Hoàng kiếm, đối mặt với Thiên Nhân không đến mức cả chạy trốn đều trốn không thoát đi?

Hắn đoán, khi ở trong mô phỏng, chắc hắn đã thua khi đánh một trận với Thanh Hạo.

Hắn có thể đánh thắng được Nhân Hoàng mới là lạ, cho dù là Nhân Hoàng khi còn trẻ tuổi. Cho nên không nhận được sự công nhận của Nhân Hoàng kiếm.

Càng quan trọng hơn là, mới vừa rồi Cố Dương đã biết được một tin tức quan trọng, kể cả Hạ đế đều không nhận được sự tán thành của Nhân Hoàng kiếm.

Hạ đế là ai chứ, nói là Thiên Nhân mạnh nhất từ trước đến nay đều không đủ, chín phân thân của thần thú, cộng thêm bản thể, đánh một trận chính là mười đánh một, trong cùng cảnh giới ai là đối thủ chứ?

Kể cả Hạ đế đều không thông qua được khảo nghiệm, hắn khẳng định đã thử đánh nhau với Thanh Hạo rồi, kết quả như thế nào, tự nhiên khỏi cần nói.

Cố Dương cảm thấy, muốn chiến thắng Thanh Hạo, hy vọng cực kỳ bé nhỏ.

Cho nên, đây không phải là biện pháp thông qua khảo nghiệm này.

Hắn đối diện với vẻ mặt kiên nhẫn của Thanh Hạo, nói ra một tra hỏi từ linh hồn, “Thực lực của ngươi mạnh hơn nữa, có thể đánh thắng được đế quân của Yêu tộc không?”

Thanh Hạo hừ một tiếng, nắm chặt tay, ý chí chiến đấu sục sôi nói, “Hiện giờ đánh không lại, nhưng ta trưởng thành rất nhanh, về sau nhất định có thể đánh Yêu đế răng rơi đầy đất.”

Cô Dương nói, “Một mình ngươi, cho dù mạnh mẽ đi nữa thì có thể đánh thắng được mấy vị Yêu đế?”

Yêu tộc tự nhiên không chỉ có một vị đế quân, trong truyền thuyết viễn cổ, Nhân Hoàng chém giết Lôi Đế của Yêu tộc không lâu, sau đó đã bị một vị đế quân khác là Thái Nhất gây thương tích, không lâu sau bỏ mình, truyền ngôi vị hoàng đế cho Nhân Hoàng đời thứ hai, chính là vị đã luyện chế Cửu Thần đỉnh.

Cộng thêm Phượng Hoàng, Yêu tộc có ít nhất ba vị đế quân, sau Phượng Hoàng, Yêu tộc còn có đế quân khác nữa hay không đều không dễ nói.

Quả nhiên, Thanh Hạo cau chặt chân mày lại, ngược lại dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn, “Ngươi nói chuyện này làm gì?”

Cô Dương thấy hắn bằng lòng trao đổi, cảm thấy việc này đã thành công một nửa, nói, “Nhân tộc ta nhỏ yếu, ở dưới Yêu tộc, trải qua cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai, giống như trâu bò, bị Yêu tộc coi là đồ ăn.”

Những chuyện này đều được đọc từ trên sách sử.

“Muốn thay đổi vận mệnh bi thảm này, chỉ dựa vào một mình ngươi thì không được, đầu tiên, cần để cho toàn bộ Nhân tộc đoàn kết lại...”

Cô Dương lấy ba tác miệng lưỡi không nát, bắt đầu lừa gạt.

May mà trong khoảng thời gian này hắn xem nhiều sách sử, đặc biệt là về thời đại Tam Hoàng thời kỳ viễn cổ.

Tam Hoàng theo thứ tự là Nhân Hoàng, Phục Hoàng, Kim Hoàng.

Ba vị này gây dựng lên địa vị hiện giờ của Nhân tộc.

Thời đại trước Tam Hoàng còn là thời đại man hoang, tình cảnh của Nhân tộc còn tạm ổn, bởi vì trời sinh nhỏ yếu, cảnh ngộ không khác gì động vật như trâu bò.

Cố Dương chính là người từng trải qua giáo dục chín năm bắt buộc có tiếng cũng có miếng, lừa dối một người nguyên thủy còn chẳng phải dễ như trở bàn tay.

Thanh Hạo càng nghe càng nhập thần, đến cuối cùng hai mắt đã sáng lên.

...

“... Tổng kết lại, chính là giải quyết vấn đề ăn trước, ta có thể dạy người làm ruộng như thế nào. Sau đó gây dựng một khu dân cư, chăm chú làm ruộng. Thành lập trường học, để tất cả tiểu hài tử đều có thể được giáo dục, có thể tập võ thì đi tập võ, không tập võ được thì đi học văn...”

Chương 470: Nhận chủ (2)

Cố Dương đang nói đến nước miếng tung bay, đột nhiên, Thanh Hạo ngắt lời hắn, “Thần Châu hiệu giờ phải làm như thế nào mới khiến Nhân tộc phát triển lớn mạnh?”

Diễn đến thật rồi!

Cố Dương thấy hắn hỏi đến Đại Chu, ánh mắt sáng ngời.

Thật hiển nhiên, “Nhân Hoàng” trước mắt này chắc là nguyên linh của Nhân Hoàng kiếm biến thành. Lúc này đề cập đến hiện trạng của Thần Châu, có ý nghĩa rằng hắn đã thông qua khảo nghiệm bước đầu của nguyên linh.

Cố Dương nói, “Vấn đề lớn nhất của Nhân tộc chính là chia năm xẻ bảy, bước đầu tiên là thống nhất toàn bộ Nhân tộc, không chia rẽ nội bộ. Đến lúc đó lại định ra đủ loại chế độ...”

Tiếp theo hắn lại bắt đầu liên tục thao thao bất tuyệt.

Cuối cùng, hắn tổng kết lại, “Nhưng mà, muốn thống nhất Nhân tộc thì cần phải có thực lực mạnh mẽ, kính xin người giúp ta một tay.”

“Thanh Hạo” nhìn hấn hồi lâu, lắc đầu, nói, “Tuy rằng ngươi có mưu lược, nói đến thống trị quốc gia như thế nào thì có đạo lý rõ ràng, nhưng mà ngươi không phải là một vị vương giả.”

“Giống như vị trước kia vậy, ở trong lòng ngươi, tu hành của bản thân ngươi còn quan trọng hơn cả tương lai của Nhân tộc.”

Ặc ——

Chuyện này quả thật không thể cãi lại được, dù sao Cổ Dương chỉ là kẻ xuyên không, làm sao có thể có tinh thần kính dâng tất cả cho toàn bộ Nhân tộc của thế giới khác được?

Hấn còn chưa hết hy vọng, nói, “Nhưng mà, ngươi đã không có lựa chọn, đúng không?”

Thanh Hạo im lặng.

“Dao Trì tiên cung xuất thế, toàn bộ thế giới đều sẽ phải trải qua một trận kiếp nạn. Thần tiên cao cao tại thượng này sao sẽ để ý đến chết sống của người bình thường được? Đến lúc đó nhất định là sinh linh đồ thán.”

Cổ Dương đã thấy được “Tương lai”, cho nên nói vô cùng chắc chắn.

Tuy rằng không biết Dao Trì tiên cung phát điên cái gì, tại sao muốn chém tận giết tuyệt các thế lực, nhưng đây đã là chuyện không cách nào tránh khỏi được.

Từ Đại Chu, đến tứ đại thánh địa, rồi đến Quảng Hàn tiên cung, Thủy Nguyệt động thiên, Kim Đình động thiên, Thụy Cầm đại lục...

Dao Trì tiên cung đều giết toàn bộ những nơi này.

Thần tiên đánh nhau, phạm nhân gặp họa.

Ở trong quá trình này, lại có bao nhiêu người thường sẽ chết oan chết uổng?

Đáng sợ nhất chính là, lỡ như Dao Trì tiên cung đánh đến Hoàng Tuyền động thiên, lại không cách nào tiêu diệt toàn bộ những quỷ vật đó, vậy việc này có thể to lắm.

Kết cục cuối cùng chính là nhân loại diệt sạch.

Đột nhiên, Thanh Hạo biến mất không thấy đâu nữa, tất cả trước mắt cũng theo đó sụp đổ theo.

Cảnh tượng thay đổi, Cố Dương phát hiện mình đã quay về lại tế thiên thần đàn, bên tai vang lên giọng nói của “Thanh Hạo”, “Ta cho ngươi mượn một phần nhỏ lực lượng, tự giải quyết cho tốt.”

Thành!

Hắn nở nụ cười, giơ Nhân Hoàng kiếm cắm trên mặt đất lên.

Ầm rầm!

Trên bầu trời, một tia sấm sét giáng xuống.

Chỉ thấy cự kiếm trong tay hắn sáng lên quang mang màu vàng, sau đó thay đổi hình dạng, biến thành một thanh trường kiếm kích thước bình thường, phong cách cổ xưa trên thân kiếm thu lại.

Vi Hào ở bên cạnh mừng rỡ nói, “Chúc mừng điện hạ thu phục Nhân Hoàng kiếm, thống nhất thiên hạ, thành chủ nhân chung của nhân loại đã trong tầm tay.”

...

Bên kia, Trần Quốc công nhìn thấy sự biến hóa của Nhân Hoàng kiếm, chỉ cảm thấy ngực như bị búa tạ nện xuống, khó thở công tâm, phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ.

Vì sao?

Kể cả Nhân Hoàng kiếm đều nhận hắn làm chủ?

Hắn cảm thấy thế giới của mình đều sụp đổ rồi.

Văn viện, khi Viện trưởng nhìn thấy Cố Dương cầm lấy Nhân Hoàng kiếm, trong mắt lóe lên ý cười, thân hình chợt lóe lên, người đã biến mất ngay tại chỗ.

Lê Uyên ở bên cạnh không khỏi ngẩn ra, hắn thật sự không ngờ tới Nhân Hoàng kiếm sẽ tán thành Cố Dương.

Tuy rằng hắn mới chỉ gặp mặt người kia một lần, nhưng yêu khí nồng đậm ở trên người đối phương vẫn khiến cho hắn thiếu chút nữa cho rằng đây là một thần thú khoác da người.

Hắn có cảnh giác sâu đậm với Yêu tộc.

Người mang huyết mạch Yêu tộc giống như Cố dương, hẳn tự nhiên lòng mang cảnh giác.

Cho dù Cố Dương chiếm được sự tán thành của Nhân Hoàng kiểm thì vẫn không thể hoàn toàn đánh mất nghi ngờ trong lòng hắn.

...

Cố Dương có thể cảm giác được có người đang xem xét mình, nhưng không thèm để ý đến. Hắn có được Nhân Hoàng kiểm, trong lòng có chuẩn bị, chuyện này không lừa gạt người được.

Lấy thực lực hiện giờ của hắn, có thể tạo thành uy hiếp cho hắn cũng chỉ có cường giả Thiên Nhân.

Thả mắt khắp thế gian, cường giả Thiên Nhân đều chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đại Chu có hai người, bên thảo nguyên hai người, Xích Minh thiên một người, Tam Thánh môn ba người, cộng thêm Dao Trì tiên cung...

Được rồi, hai bàn tay không đủ để đếm.

Mấu chốt là Dao Trì tiên cung rốt cuộc có bao nhiêu cường giả Thiên Nhân, bây giờ còn không rõ ràng.

Nói ngắn lại, cho dù khắp thiên hạ đều biết được Nhân Hoàng kiểm đang ở trên tay hắn thì chắc cũng không có mấy người không có mắt dám đến gây phiền phức cho hắn.

Tay Cố Dương cầm Nhân Hoàng kiểm, cảm giác được một luồng lực lượng nặng trĩu đang truyền đến, nặng nề lạ thường, lại có sức sống mạnh mẽ, mệnh môn cuộn cuộn.

Dưới luồng lực lượng này thêm vào, pháp lực của hắn trở nên có linh tính, suy nghĩ càng thêm rõ ràng, kể cả lực lượng thân thể đều tự dung tăng thêm một đoạn.

Hoàn toàn là phương hướng tăng lên.

“Đây là số mệnh sao?”

Trong lòng hắn tương đối kinh hãi.

Tuy rằng những lực lượng số mệnh này không cách nào trực tiếp dùng để ngăn địch, nhưng lại có tăng phúc vĩ đại cho thực lực của bản thân hắn.

Có thanh kiếm này trong tay, lực chiến đấu của hắn ít nhất tăng lên gấp đôi.

Đây còn chỉ là một phần lực lượng của Nhân Hoàng kiếm.

Không hổ là chí bảo của Nhân tộc, cho hắn kinh hỉ thật lớn.

Lúc này, sau lưng truyền đến bước chân.

Cố Dương không quay đầu lại, nói, “Đây là di bảo do Hạ triều lưu lại, phái người đi hoàng cung bẩm báo thái hậu, phong tỏa hiện trường lại, chờ thái hậu tới nhận.”

Tiến vào chính là thủ lĩnh vũ lâm quân bảo vệ tế thiên thần đàn, hắn phát hiện vách chắn pháp lực biến mất, đánh bạo đi đến.

Đã thấy được thông đạo của một bí cảnh, toàn bộ bên trong đều là đủ loại vàng bạc tài bảo và đủ kiểu binh khí, hắn nhìn đến ngây người.

Chương 471: Tây Đê đại lục

Sau đó hắn nhìn thấy Trần Quốc công ngã trên mặt đất, không rõ sống chết. còn có hai người một cao một thấp đứng ở đó.

Hắn vừa liếc mắt đã nhận ra được nam tử trẻ tuổi kia chính là Cố Dương.

Tốc độ quật khởi của Cố Dương cực nhanh, vang dội cổ kim, khiến cho người ta ghen hòng nhìn trần trời.

Khi cái tên Cố Dương biến mất khỏi hạng nhất Tông Sư bảng, tất cả mọi người biết được hắn đã đột phá đến Bất Lưu cảnh. Thành cường giả cao nhất thế giới này.

Từ nay về sau, bất cứ thế gia nào đều phải ghi nhớ chặt chẽ lấy bức họa của Cố dương, miễn cho không cẩn thận trêu chọc đến hắn.

Mặc dù thống lĩnh vũ lâm quân chưa từng gặp Cố Dương, nhưng vẫn vừa mới liếc mắt đã nhận ra được, kinh hãi này không phải nhỏ.

Mãi cho đến khi Cố Dương nói ra lời nói kia, hắn mới theo bản năng hành quân lễ, “Rõ.”

Chờ khi hắn ngẩng đầu lên, Cố Dương và tên to con thân cao trên một trượng kia đã bay vút lên không trung, đảo mắt biên mắt không thấy đâu nữa.

Hắn cảm thấy thả lỏng, ngược lại nhìn vào bí cảnh, thấy vàng bạc trong đó chất đống như núi, hàng loạt binh khí bóng lưỡng như mới, vẻ mặt trở nên kích động.

Có Cố Dương, thật sự là may mắn của Đại Chu triều.

Về phần tin đồn giữa Cố Dương và thái hậu, hắn theo bản năng xem nhẹ.

...

...

Cố Dương mang theo Vi Hào rời khỏi Thần Đô, trước khi rời đi, hắn quay đầu nhìn thoáng qua về phía Văn viện.

Ở khoảng cách này, lấy thần thông Thiên Thị Địa Thính của hắn có thể thấy được mỗi một người ở trong Văn viện, Hi Hoàng và chim xanh nhỏ, Lăng Linh, Tô Thanh Chi, Bùi Thiển Lan, Sở Tích Nguyệt, Diệp Lăng Ba vân vân.

Các nàng người thì luyện công, người thì đọc sách, người lại đang ngăn người...

Cố Dương lại nhìn về phía hoàng cung, đáng tiếc có một lực trường kỳ dị khiến cho thần thông Thiên Thị Địa Thính của hắn không thể nhìn thấu, không nhìn được cái gì cả.

Không biết Tô Ngung Yên và Tào Y Y như thế nào.

Rất nhanh, sau khi vượt trên hai trăm dặm, hắn đã không còn nhìn thấy gì nữa.

Hiện giờ còn chưa phải là lúc nhi nữ tình trường.

Cách đại hội Dao Trì chỉ còn lại mười ngày.

Tuy rằng hắn đã đột phá đến Bất Lộ cảnh nhị trọng thiên, lại lấy được Nhân Hoàng kiếm, nhưng có sống sót ở đại hội Dao Trì hay không còn là một ẩn số.

Cố Dương mở hệ thống ra, mở một lần mô phỏng.

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Bất Lộ cảnh nhị trọng thiên, sau khi lấy được Nhân Hoàng kiếm, khiến thanh danh của người nâng cao một bước.]

[Mười ngày sau, người đi tới bên Bắc hải, khi người tiến vào Dao Trì tiên cung đã xúc động cảm chế nào đó, người cố hết sức ngăn cản, nhưng vẫn mất mạng tại chỗ, hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Vẫn là kết cục giống vậy.

Tuy rằng trong lòng Cố Dương có suy đoán, nhưng vẫn tương đối buồn bực.

Xem ra, không có thực lực Thiên Nhân cảnh, muốn qua được cửa này là không thể nào.

“Vì sao ta sẽ xúc động cảm chế của Dao Trì tiên cung?”

Hắn bắt đầu suy xét vấn đề này.

Là trên người ta có chỗ đặc thù nào đó sao?

Có lẽ hắn nên hỏi chim xanh nhỏ thử xem, nói không chừng là do thời đại Thượng Cổ, Phượng Hoàng đã chọc phải phiền phức.

Nhưng mà xét cho cùng, vẫn phải tăng thực lực lên.

Tiếp theo đi đâu?

Cố Dương lại bắt đầu suy ngẫm đến vấn đề khó khăn này.

Thực lực hiện giờ của hắn đã tăng lên mười mấy lần so với mấy ngày trước. Chống lại Bất Lộ cảnh tự nhiên là nghiền áp. Vấn đề là đối mặt với Thiên Nhân vẫn không có phần thắng, có thể chạy thoát được hay không đều là vấn đề.

Thực lực nửa vời như vậy, vô cùng xấu hổ.

Vậy có ý nghĩa rằng cho dù đi thế giới động thiên nào đại khái đều vô dụng.

Hiện giờ hấn chỉ còn hơn bảy trăm điểm năng lượng, hiện giờ cách thu được năng lượng càng ngày càng ít, phải dùng tiết kiệm.

Trong lúc Cố Dương đang suy tư, đột nhiên trong lòng vừa động, cảm ứng được giống như có ai đó đang lo lắng kêu gọi mình.

“Là nàng?”

Hấn cẩn thận cảm ứng, đúng là một dấu ấn đặc thù trong nguyên thần.

Đó là dấu ấn do khế ước lưu lại, thông qua dấu ấn này, hấn có thể cảm ứng được rõ ràng có một người đang đuổi theo hấn, nhưng mà tốc độ quá chậm, càng đuổi càng xa.

Cố Dương nhướn mày, vẫn quyết định dừng lại chờ đợi.

Thông qua dấu ấn kia, hấn có thể cảm ứng được cảm xúc của đối phương, dường như có chuyện vô cùng lo lắng.

Một lát sau, một bóng dáng xuất hiện trong tầm mắt, chính là công chúa Tinh Linh tộc Y Phù đã ký kết khế ước chủ tớ với hấn.

Khiến hấn bất ngờ chính là mới vài ngày không gặp, nhưng tu vi của nàng lại đã đến Bất Lộ cảnh, cũng chính là Truyền Kỳ ở Tây Đê đại lục.

...

Đối với Tinh Linh công chúa Y Phù, những chuyện đã xảy ra sau khi đến Thần Châu đại lục thật sự thay đổi nhanh chóng.

Đến thời điểm này, dù thế nào nàng đều không thể nghĩ đến được mình sẽ rơi vào tình cảnh làm nô lệ cho một triệu hoán sư gian ác, hơn nữa còn là nàng chủ động ký kết khế ước với đối phương.

Một khi khế ước thành, lòng nàng như tro tàn, như một xác chết biết đi. Chỉ chờ Tinh Linh mẫu thụ sống lại, nàng sẽ lập tức kết thúc tính mạng của mình.

Chính vào lúc nhân sinh u ám, cho dù như thế nào nàng đều không thể ngờ tới được chủ nhân của nàng, triệu hoán sư vô

cùng gian ác trong mắt nàng kia, trên người hẳn lại có lực lượng của mẫu thân.

Theo lực lượng mẫu thân trên người hẳn càng ngày càng lớn mạnh, cuối cùng nàng đã hiểu ra được, tất cả mọi chuyện đều là an bài của mẫu thân vĩ đại.

Chủ nhân mà nàng nhận rõ ràng chính là người nhà của thân nhận được mẫu thân chiếu cố.

Tuy rằng nàng không nghĩ ra, vì sao mẫu thân lại phải đi chiếu cố một người ở đại lục khác, lại còn là một triệu hoán sư gian ác. Nhưng làm tín đồ thành kính, nàng tuyệt đối sẽ không chất vấn quyết định của mẫu thân.

Từ đó, Y Phù một lần nữa phẫn chấn lại.

Ngay vào hai ngày trước, nàng cảm ứng được lực lượng mẫu thân ở trên người “Chủ nhân” lại một lần nữa lớn mạnh, nàng cũng từ trong đó nhận được chỗ tốt vĩ đại, trong giây lát phúc đến lòng sáng ra, thuận lợi đột phá, trở thành cường giả Truyền Kỳ.

Vốn lấy tư chất của nàng, ít nhất cần mười mấy hoặc trên trăm năm mới có cơ hội trở thành Truyền Kỳ.

Chương 472: Tây Đê đại lục (2)

Tất cả đều phải quy công lao trên trên “Chủ nhân” kia.

Khế ước mà hai người ký kết là chủ tớ, thể xác và tinh thần của nàng đều phải kính dâng cho chủ nhân. Nhưng mà thân khế ước của Tây Đê đại lục sẽ không đặt ra khế ước hoàn toàn không công bằng.

Phải trả cái giá lớn như vậy, làm nô bộc cũng có thể nhận được bồi thường từ chỗ khác. Một điểm trong đó chính là sau khi cảnh giới của “Chủ nhân” tăng lên thì nàng cũng có thể được đến một ít chỗ tốt, nhận được tăng lên tương ứng.

Khi Y Phù thông qua khế ước này thành công đột phá, trở thành cường giả Truyền Kỳ thì không hề có bất cứ hoài nghi gì đối với thân phận của “Chủ nhân” nữa.

Vài ngày này nàng luôn luôn trong minh tưởng, củng cố thực lực của bản thân.

Giữa chừng, nàng đột nhiên cảm ứng được Cố Dương đang ở ngay gần đây, nhất thời giật mình tỉnh lại, vội vàng đuổi tới.

Nhưng mà tốc độ của nàng kém Cố Dương nhiều lắm, ngược lại càng đuổi càng xa.

Nàng quýnh lên nên đã thông qua lực lượng của khế ước, dùng nó để thu hút sự chú ý của Cố Dương.

Cuối cùng, Cố Dương dừng lại.

“Chủ nhân ——”

Khi Y Phù nhìn thấy Cố Dương, tâm tình đã hoàn toàn khác trước, trong lòng thân cận mang theo quyền luyến, trong sùng kính còn mang theo một chút cuồng nhiệt.

Cố Dương bị tiếng gọi ẩn chứa tình cảm phong phú này của nàng làm giật mình, nhìn ánh mắt hơi cuồng nhiệt của nàng, trong lòng ngược lại nghi ngờ.

Nàng đang điên khùng gì vậy?

Lúc trước nàng đều vẻ mặt chết lặng, ánh mắt trống rỗng, mặc dù có thể nghe theo mệnh lệnh của hắn, nói cái gì làm cái đó, nhưng thái độ lạnh như băng kia có thể nhìn ra được mâu thuẫn trong lòng nàng.

Hiện giờ thái độ lại đột nhiên có thay đổi một trăm tám mươi độ, nhìn dáng vẻ của nàng, cảm giác giống như nếu hắn kêu nàng đi chết, nàng đều sẽ không chút do dự mà tự sát.

Cố Dương thật sự nghĩ không ra, mới vài ngày, trên người nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới biến thành như vậy.

Cảm giác giống như bị người tẩy não.

“Khế ước chủ tớ kia bá đạo như vậy à? Kể cả tư tưởng của người ta đều có thể hoàn toàn vạn vẹo?”

Hắn tự nhiên hiểu sai.

“Tinh Linh mẫu thụ khô héo, đã trăm năm rồi Tinh Linh bộ tộc không có sinh mạng mới ra đời. Tiếp tục như vậy, một hai

trăm năm sau, Tinh Linh bộ tộc sẽ diệt vong, xin chủ nhân ra tay cứu giúp.”

Y Phù nói đến cảnh khốn khó của Tinh Linh bộ tộc, nước mắt đều chảy xuống.

Cố Dương nghe được lời của nàng, thế mới biết vì sao các nàng phải chạy từ Tây Đê đến Thần Châu, chính vì cứu vớt Tinh Linh mẫu thụ.

Chí Dương định kia chắc là mấu chốt để cứu Tinh Linh mẫu thụ. Bảo sao nàng cam nguyện làm nô bộc cho hắn để đổi lấy Chí Dương định.

Tinh thần hy sinh như vậy thật sự khiến người ta cảm động và đồng tình.

Nhưng mà...

“Việc này thứ cho ta bất lực.”

Hiện giờ bản thân hắn còn khó bảo toàn, đừng nói hắn không biết cứu Tinh Linh mẫu thụ như thế nào, cho dù biết cũng phải qua được cửa ải trước mắt này đã.

“Thần Châu cách Tây Đê đại lục quá mức xa xôi, bay qua phải mất một năm nửa năm...”

Y Phù vội vàng nói, “Chủ nhân, ta có biện pháp, có thể đến Tây Đê đại lục trong thời gian ngắn.”

Cho dù như vậy, ta vẫn không thể đi...

Cố Dương đang định cự tuyệt, nói đến bên miệng lại đột nhiên ngưng cả người, ánh mắt chột sáng ngời.

Tây Đê đại lục chẳng phải là một nơi có thể kiếm được năng lượng sao?

Đây quả thật là buồn ngủ đưa gói đầu tới.

Trên mặt hắn hiện lên vẻ tươi cười, nói, “Nào, nói cho ta nghe xem, tình cảnh của Tinh Linh tộc các người. Còn có, thế cục của Tây Đê đại lục.”

Y Phù vui mừng quá đỗi, bắt đầu thuật lại tình hình của Tinh Linh bộ tộc, “Hiện giờ Tinh Linh bộ tộc chúng ta sinh hoạt

trong Mê Vụ sâm lâm...”

Cô Dương nghe thật nghiêm túc, thường ngắt lời hỏi vài câu.

Hắn hỏi thật cẩn thận, từ Tinh Linh bộ tộc đến thế lực đối địch, rồi đến những thế lực lớn khác, có cường giả nào vẫn vẫn.

Nếu định xông pha đến Tây Đê đại lục, tự nhiên phải biết người biết ta mới được.

Trong bất tri bất giác, đã đến buổi tối.

Cô Dương cũng đã có hiểu biết đại khái đối với thế cục của Tây Đê đại lục, cũng biết kẻ địch lớn nhất của Tây Đê đại lục là ai, còn có xung quanh có thế lực đối địch và thế lực hữu nghị nào.

Cuối cùng, hắn hỏi một câu mâu chốt nhất, “Người nói biện pháp trong khoảng thời gian ngắn nhất đi đến Tây Đê đại lục là cái gì?”

Y Phù chỉ vào dấu ấn trên mi tâm mình, nói, “Đây là thần khí được mẫu thân đặt trong cơ thể ta khi ta sinh ra, tên là Tân Nguyệt Chi Giới, có thể tiến hành truyền tống khoảng cách siêu xa, có thể trực tiếp trở lại Mê Vụ sâm lâm.”

Cô Dương thật sự không nghĩ tới trên người nàng lại còn có át chủ bài như vậy.

Có thể vượt qua khoảng cách giữa hai đại lục, thần khí chỗ mi tâm nàng thật sự không hề đơn giản.

Tây Đê đại lục và Thụy Cầm đại lục không hề giống nhau.

Trên thực tế Thụy Cầm đại lục chính là một thế giới động thiên, là Bồng Lai động thiên thời Thượng Cổ.

Tây Đê đại lục lại thật sự tồn tại trên thế giới này, một đại lục khác. Chung Tử Lâm đã từng sinh tồn ở đại lục khác kia mấy trăm năm.

Còn có một vấn đề càng quan trọng.

Cô Dương hỏi, “Sau khi đến Tây Đê đại lục, có thể trong vòng mười ngày trở về không?”

“Có thể.” Y Phù nói, “Tân Nguyệt Chi Giới còn hai cơ hội truyền tống cuối cùng.”

Nói xong nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nói, “Nhưng mà, Tân Nguyệt Chi Giới chỉ có thể sử dụng năng lực truyền tống được khi ánh trăng xuất hiện.”

Mặc dù bây giờ là buổi tối, nhưng ánh trăng còn chưa xuất hiện.

Cố Dương gạt đầu, tỏ vẻ đã rõ rồi, không nói nữa.

Sau đó, hắn lặng lẽ mở hệ thống, mở ra một lần mô phỏng.

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Bất Lộ cảnh nhị trọng thiên...]

[Người đi theo Y Phù, dùng truyền tống trận khoảng cách siêu xa đi tới Tây Đê đại lục. Người hỗ trợ Tinh Linh bộ tộc, tìm ra được vấn đề của Tinh Linh mẫu thụ, lại bị người ám tóa, bị đánh vào vực sâu.]

[Người phát hiện ra lực lượng của Xích Minh thiên ở trong vực sâu này, bị vây công bởi vô số Hồn Yêu, nửa tháng sau, người bị tiêu hao chết, hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

“Má nó chứ.”

Cố Dương xem xong nội dung của lần mô phỏng này, thốt ra.

Chương 473: Người này biết cư xử

Ở Tây Đê đại lục lại có thể gặp được lực lượng có liên quan đến Xích Minh thiên, tay của nó không khỏi kéo được quá dài đi?

Giỏi thật.

Nói như vậy, vực sâu của Tây Đê đại lục rất có thể chính là Xích Minh thiên, nhưng mà cách gọi không giống nhau mà thôi.

Cho dù không cùng một thế giới, vậy cũng là kiểu có liên quan cực lớn.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc hai mươi ba tuổi.]

“Ta chọn điều hai.”

Cố Dương ngược lại muốn nhìn xem rốt cuộc là ai âm toán hắn.

Nhất thời trong đầu hắn nhiều thêm vài đoạn ký ức, nhiều nhất chính là ký ức về trận chiến với Hồn Yêu.

Trong đó, ký ức bị người âm toán chỉ có mấy hình ảnh mà thôi.

Mặc dù như vậy, hắn vẫn có thể nhìn thấy được diện mạo của người âm toán mình.

Lại là một tinh linh, có mái tóc màu vàng, tròng mắt màu đen, trong tay cầm một pháp trượng màu đen, thừa dịp khi hắn đang kiểm tra Tinh Linh mẫu thụ đã đột nhiên mở một thông đạo không gian, sau đó một liệt giải thuật nện lên trên người hắn, lột sạch hắn tại chỗ.

Hắn mới vừa phản ứng lại kịp đã bị đánh vào trong thông đạo không gian kia, chạy cũng chạy không thoát.

Cố Dương liếc nhìn Y Phù ở bên cạnh.

Giỏi đấy, Tinh Linh tộc này đã xuất hiện nội ứng?

Nhưng mà hắn không nói chuyện này a, dù sao là chuyện còn chưa xảy ra, nói ra, Y Phù khẳng định không tin.

Hắn lại mở một lần mô phỏng.

[... Khi người đang kiểm tra Tinh Linh mẫu thụ, một tinh linh đột nhiên ra tay, định đưa người vào chỗ chết. Còn may người đã có chuẩn bị trước, liệt giải thuật kia chỉ xé rách kính tượng do Y Phù lưu lại.]

[Sau đó có một tinh linh khác triệu hồi ra mười mấy con hắc ám cự long, triển khai một trận đại chiến ngay trước mặt Tinh

Linh mẫu thụ.]

[Dưới sự trợ giúp của người, tinh linh giành được thắng lợi, cuối cùng có lực lượng Bán Thần giáng xuống, Tinh Linh đại tế tự xả thân cứu giúp, đỡ một kích trí mệnh. Trước khi chết đã giao quyền trọng đại biểu cho thần quyền vào tay người.]

[Sau đó người mang theo cường giả tinh linh, đánh ra xung quanh, đánh chết mấy cường giả Truyền Kỳ của bán thú nhân và nhân loại.]

[Chín ngày sau, người và Y Phù trở lại Thần Châu đại lục, đi tới bến Bắc hải, tham gia đại hội Dao Trì, khi tiến vào Dao Trì tiên cung đã xúc động cấm chế, bỏ mạng tại chỗ. Hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Không sai!

Sau khi xem xong, trong lòng Cố Dương thật hài lòng.

Đây là chỗ tốt của việc biết trước tình tiết, chỉ cần thực lực không kém quá xa thì có thể làm thất bại âm mưu của đối phương.

Tránh thoát ám toán, tất cả trở nên thật thuận lợi.

Chuyện duy nhất khiến cho hắn bất ngờ chính là đại tế tự của Tinh Linh lại sẽ xả thân cứu giúp, đỡ thay hắn một kích trí mạng.

Tinh Linh đại tế tự này biết cư xử, có việc thật sự xông lên.

[Mô phỏng kết thúc...]

[...]

Lần này Cố Dương chọn điều một.

Sau đó hắn cảm thấy lực lượng của Thái m U Huỳnh tăng lên trên phạm vi lớn, giống như một lần được luyện hóa mười mấy giọt tinh huyết.

“Hả? Đây là tình huống gì?”

Hắn đang kỳ quái, chợt nghe Y Phù nói, “Chủ nhân, mặt trắng lên rồi.”

Hắn để việc này sang bên, đứng lên nói, “Đi thôi.”

Nắm chắc thời gian, đi nhanh về nhanh.

Y Phù kéo tay hắn, nói, “Bắt đầu.” Sau đó, nhắm hai mắt lại, ấn kỹ chỗ mi tâm phát sáng lên, giống như nối liền với mặt trăng trên trời.

Vầng trăng non cong cong trên bầu trời kia đột nhiên sáng rọi lên, rơi xuống một cột sáng, vào thẳng chỗ mi tâm của nàng.

Sáng rọi cực kỳ chói mắt sáng lên.

...

...

Chỗ sâu trong Mê Vụ sâm lâm có một Tinh Linh quốc độ.

Chỗ ở tập trung của toàn bộ tinh linh đều được xây xung quanh Tinh Linh mẫu thụ ở chính giữa, càng tới gần Tinh Linh mẫu thụ, vậy có ý nghĩa người ở đây có địa vị càng cao.

Nhân vật trọng yếu của Tinh Linh bộ tộc, đám người Tinh Linh nữ vương, đại tể tư bình thường đều ở đây.

Lúc này, trong một thụ ốc ở gần Tinh Linh mẫu thụ nhất có hai nhân loại.

Tinh linh luôn coi nhân loại là kẻ thù, bởi vì trong truyền thuyết, từ thật lâu trước kia, tinh linh mới là chủ nhân của Tây Đê đại lục, sau này bị nhân loại đánh lui nên mới lui vào coi giữ trong Mê Vụ sâm lâm.

Thêm với có một vài quý tộc nhân loại thích nô lệ tinh linh, thường xuyên có người mạo hiểm vì tiền thù lao phong phú mà tùy tiện vây bắt tinh linh.

Cách nhìn của tinh linh đối với nhân loại có thể tốt mới là lạ.

Hai nhân loại kia có thể ở lại đây, hiển nhiên thân phận đều không đơn giản, là khách quý của Tinh Linh bộ tộc.

Hai nhân loại một già một trẻ, đều mặc trường bào pháp sư. Người lớn tuổi hơn mặc áo bào trắng, người trẻ tuổi mặc màu tro. Trước ngực thêu hoa văn khác nhau.

Yêu cầu đối với quần áo của pháp sư rất nghiêm cẩn, thực lực như thế nào thì mặc quần áo tương ứng như thế.

Trước ngực áo bào màu trắng của lão giả dùng kim tuyến thêu ba lông chim, có ý nghĩa hấn là pháp sư Truyền Kỳ tam giai.

Thực lực như vậy, ở toàn bộ Tây Đê đại lục đều là thực lực cao nhất. Tới đâu đều được tôn làm khách quý.

Người này là Phong chi hiền giả, tên là Cách Lâm Đôn.

Hiền giả là một tôn xưng ở Tây Đê đại lục, chỉ có tồn tại gần đến Bán Thần mới có tư cách được xưng là hiền giả.

Phong chi hiền giả sinh sống ở Tây Đê đại lục hơn một ngàn năm, là một pháp sư Truyền Kỳ giữ trung lập, chưa bao giờ nhúng tay vào phân tranh của đại lục.

Nam tử áo bào màu tro tên là Hanh Lợi, là học sinh của hấn, một lần này đi theo hấn lịch lãm khắp nơi.

Hanh Lợi tò mò hỏi, “Đạo sư, Tinh Linh mẫu thụ kia rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?”

Phong chi hiền giả đang nhìn một cây tường vi bên cửa sổ đến xuất thần, thuận miệng hỏi ngược lại một câu, “Người cảm thấy như thế nào?”

Hanh Lợi chấn động tinh thần, hấn biết lão sư đang kiểm tra hấn, nói đáp án trong lòng ra, “Ta cảm thấy chắc là bị một năng lượng tà ác hỗn loạn nào đó ô nhiễm rồi.”

Chương 474: Người nhà của thần

Ánh mắt của Phong chi hiền giả không hề ngược lên, nói, “Kể cả người đều có thể nhìn ra được, Tinh Linh nữ vương và đại tể tự tự nhiên cũng biết vấn đề ở đâu, nhưng mà kể cả các nàng đều bó tay chịu thua. Lần này, không biết Tinh Linh bộ tộc trêu chọc phải tồn tại như thế nào.”

“Đạo sư người cũng không nhìn ra được sao?”

“Thu dọn đi, tối hôm nay chúng ta sẽ rời đi ——”

Phong chi hiền giả đang nói, đột nhiên cảm ứng được một luồng dao động kịch liệt, lấp bắp kinh hãi, “Đây là cái gì?”

“Truyền tống khoảng cách siêu xa?”

Rất nhanh hấn đã nhận ra được, còn hơi giật mình, Tinh Linh bộ tộc lại còn có thể tiến hành truyền tống khoảng cách siêu xa, quả nhiên, chủng tộc xa xưa có nội tình thâm hậu.

Ngay sau đó hấn cảm thấy một trận lạnh lẽo khó hiểu, biết mình bị một tồn tại đáng sợ nào đó theo dõi, sau lưng lập tức bị mồ hôi lạnh làm ướt.

Ở Tinh Linh quốc độ, trừ bỏ Tinh Linh mẫu thụ ra, thân cây cao nhất lớn nhất chính là chỗ Tinh Linh vương đình.

Trong phòng nghị sự của vương đình, Tinh Linh nữ vương Hi Ly Nhã và đại tế tư Thụy Gia Na đang đứng trước cửa sổ, vẻ mặt lo lắng nhìn Tinh Linh mẫu thụ cách đó không xa.

Chỉ thấy lá cây trên đỉnh mẫu thụ xuất hiện khô vàng diện tích lớn.

Tình huống như vậy đã bắt đầu xuất hiện từ hai tháng trước, mới đầu chỉ trên phạm vi nhỏ.

Hai tháng qua, tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, lá cây khô vàng giống như bệnh độc, không ngừng ăn mòn bộ phận xung quanh, hiện giờ đã có một phần ba lá cây bị khô vàng, sau đó rơi xuống.

Nhánh cây trụ lõi còn thừa lại cũng trở nên khô héo, mất đi sức sống.

Tình hình không ngừng chuyển biến xấu khiến cho cấp cao cả tinh linh lòng nóng như lửa đốt, nhưng không có cách nào.

Mấy ngày hôm trước các nàng đã mời Phong chi hiền giả đến đây, đây là một trong những pháp sư Truyền Kỳ nổi tiếng nhất Tây Đê đại lục, nhưng hấn cũng không có bất cứ biện pháp nào.

Làm lãnh tụ của Tinh Linh bộ tộc, Tinh Linh nữ vương Hi Ly Nhã và Tinh Linh đại tế tư Thụy Gia Na chỉ có thể trơ mắt nhìn Tinh Linh mẫu thụ ngày càng héo rũ, đều bó tay chịu thua.

Hiện giờ hy vọng duy nhất mà các nàng có thể trông cậy vào chính là Cát Thụy Ti và Y Phù ở Thần Châu đại lục xa xôi, có

thể thành công mang đoạn thân thể kia của Tinh Linh mẫu thụ về.

Có đoạn thân thể này mới có cơ hội cứu vớt mẫu thụ.

Tinh Linh nữ vương nhớ tới nữ nhi, trong mắt càng tăng thêm vài phần sầu lo, “Không biết Cát Thụy Ti và Y Phù đã đến chưa?”

Đại tế sư Thụy Gia Na nói, “Nửa tháng trước ta đã tiến hành bói thử một quẻ, kết quả biểu hiện tất cả thuận lợi.”

“Hy vọng như thế đi.”

Tinh Linh nữ vương Hi Ly Nhã làm bầm nói.

Những ngày này nàng đã lật xem không ít bút ký do Tinh Linh hiền giả thời Thượng Cổ lưu lại, trong đó có ghi chép lại về mảnh đại lục ở phương Đông xa xôi.

Vào thời viễn cổ, thời đại của Tinh Linh đế quốc, giữa Tây Đê đại lục và Thần Châu đại lục vẫn có liên hệ và trao đổi.

Theo ghi chép lại, Tinh Linh đế quốc đã từng định chinh phục mảnh đất kia, để vinh quang của mẫu thân gieo hạt đến mỗi một góc của thế giới này.

Kết quả lại bị thất bại.

Tuy rằng trong bút ký truyền từ thời Thượng Cổ chỉ viết sơ lược về lần thất bại viễn chinh đó.

Nhưng chính trong đoạn thời gian kia, Tinh Linh thần hệ xuất hiện biến cố trọng đại, mẫu thần rơi vào ngủ say, vài vị thần linh mạnh ngã xuống lạ kỳ.

Đó là bước ngoặt khiến Tinh Tinh đế quốc từ thịnh mà suy.

Cũng chính khi đó, nhân loại nhân cơ hội quật khởi, sau đó không lâu, Tinh Linh đế quốc bị lật chuyển, nhân loại thành bá chủ trên mảnh đại lục này.

Nếu không phải trong trận chiến cuối cùng, nhân loại xuất hiện nội đấu, Tinh Linh tộc còn sót lại chưa chắc có thể lui được vào trong Mê Vụ sâm lâm, giữ được nguyên khí cuối cùng.

Tinh Linh nữ vương cẩn thận lật xem đến ghi chép lại này mới ý thức được, bản thân rất có thể đã phát hiện ra một chân tướng bị chôn giấu trong sương mù lịch sử.

Hai vạn năm trước, sở dĩ Tinh Linh thần hệ bị trọng thương, mẫu thần rơi vào ngủ say, vài vị thần linh mạnh ngã xuống, rất có thể vì lần viễn chinh đó.

Thần Châu đại lục thần bí kia còn nguy hiểm hơn trong tưởng tượng trước kia của nàng vô số lần.

Kể cả mẫu thần không gì không làm được còn bị trọng thương, cường giả trên Thần Châu đại lục kinh khủng đến cỡ nào?

Chuyến đi này của Y Phù và Cát Thụy Ti thật sự có thể thuận lợi sao?

Trong lòng Tinh Linh nữ vương có một cảm giác vô lực thật sâu.

Lúc này, một bàn tay đặt lên trên vai nàng, giọng Thụy Gia Na vang lên bên tai nàng, “Tất cả đều sẽ tốt đẹp lên.”

Hi Ly Nhã quay đầu, môi vừa động, đang định mở miệng thì đột nhiên cảm ứng được cái gì, ngẩng đầu lên thất thanh nói, “Y Phù!”

Trên không Tinh Linh vương đình đột nhiên xuất hiện một không gian dao động khổng lồ.

Toàn bộ mê tỏa của Tinh Linh vương đình đều tự động mở ra, nối liền với đường dao động trong không trung kia, liên tục không ngừng rót năng lượng vào trong đó.

Pháp lực dự trữ của vương đình lập tức tiêu hao mất một phần hai mươi.

Không gian dao động mức độ này chỉ có thể là truyền tống khoảng cách siêu xa của Tân Nguyệt Chi Giới của Y Phù.

Tinh Linh nữ vương Hi Ly Nhã vừa mừng vừa sợ.

Sợ vì Tân Nguyệt Chi Giới là phương pháp giữ mạng cuối cùng của Y PHÙ, nàng kích hoạt truyền tống khoảng cách siêu xa, nhất định vì gặp phải kẻ địch khó có thể chống lại được hoặc nguy hiểm.

Mừng là nàng cuối cùng xác nhận được Y Phù an toàn.

Nàng là người không chế của Tinh Linh vương đình, chẳng những không ngăn cản, ngược lại thêm phối hợp.

Rất nhanh, truyền tông thuận lợi hoàn thành.

Tinh Linh nữ vương cảm nhận được rõ ràng khí tức của nữ nhi.

Truyền Kỳ?

Nàng kinh hãi không thôi, Y Phù chẳng những không bị thương tổn, còn đã thành Truyền Kỳ rồi.

Đúng lúc này, một đường tinh thần lực khiến lòng người sợ hãi, không hề che giấu chút nào đảo qua toàn bộ Tinh Linh vương đình.

Chương 475: Người nhà của thần (2)

Rắc một tiếng, một thần khí trên người nàng cảm ứng được uy hiếp, tự động hành động, hình thành một màn hào quang.

“Có kẻ địch!”

Tinh Linh nữ vương hồi hộp trong lòng, dường tinh thần lực kia mạnh đến khiến cho nàng cảm nhận được uy hiếp vĩ đại, cả kinh này không phải nhỏ.

Có một kẻ địch cực kỳ đáng sợ đi theo truyền tông trận khoảng cách siêu xa, cùng đi đến Tinh Linh vương đình.

Nàng không chế mê tóa đầu tiên, bảo vệ Tinh Linh vương đình và mẫu thụ.

Bên cạnh, Tinh Linh đại tể tư Thụy Gia Na cũng biết gặp phải kẻ địch cực kỳ đáng sợ, lấy quyền trượng ra, không cần ngâm xướng, một đường quang mang màu trắng đã sáng lên, bảo vệ Y Phù ở trên bầu trời.

Thần thánh tí hộ!

Đây là một thần thuật Truyền Kỳ tam giai, vốn là pháp thuật đi kèm với quyền trượng trong tay.

Nếu không, cho dù nàng là mục sư Truyền Kỳ tam giai cũng không cách nào làm được lập tức phát ra.

Ngay sau đó nàng đánh ra pháp thuật thứ hai trong quyền trượng, thần thánh triệu hồi!

Nhất thời trong không gian thứ nguyên bay ra một Độc Giác Thú toàn thân trắng noãn, còn có một Bảo Thạch Long óng ánh trong suốt.

Ngay sau đó lại có hai ma thú siêu giai bay lên, chính là đức lữ y trong Tinh Linh bộ tộc biến thành.

Có vài vị pháp sư Truyền Kỳ khác núp phía sau bốn ma thú siêu giai này bắt đầu ngâm hát lên, khoác lên trên mình một lớp lá chắn bảo vệ, chuẩn bị tác chiến.

Trọn vẹn hơn mười vị cường giả Truyền Kỳ, như gặp cường địch nhìn cường giả đáng sợ đang xâm nhập Tinh Linh vương đình.

Không khí ở đây thật chặt đến cực điểm, hết sức căng thẳng.

...

“Dừng tay!”

Y Phù nhìn thấy tình cảnh như vậy, mồ hôi lạnh trên trán đổ xuống.

Nàng đã ký kết khế ước chủ tớ với Cố Dương, quan hệ đặc thù, không có ai rõ ràng hơn nàng thực lực của vị chủ nhân này đáng sợ đến cỡ nào. Nếu như đánh nhau, hậu quả thật sự không chịu nổi.

Nhưng mà đang ở trong thân thánh tí hộ nên giọng nói của nàng vốn không truyền ra được.

Nàng nóng nảy, phóng ra một pháp thuật Truyền Kỳ mới nắm giữ được, đánh lên trên thân thánh tí hộ, vốn không cách nào dao động được nửa phần.

Cố Dương không hề nghĩ tới, hấn theo thói quen sử dụng thần thông Thiên Thị Địa Thính, quan sát hoàn cảnh chung quanh, lại dẫn tới trận thế lớn như vậy.

Thực lực của Tinh Linh bộ tộc khiến cho hấn cảm thấy thật bất ngờ.

Không phải nói Tinh Linh bộ tộc đã xuống dốc sao, lại còn có hơn mười Bất Lộ cảnh.

Chỉ số lượng này đều đã sắp vượt qua tất cả cường giả Bất Lộ cảnh của Đại Chu triều.

Phải biết rằng lãnh thổ của Đại Chu gần như chiếm một nửa Thần Châu đại lục.

Luận về diện tích đại lục, Thần Châu đại lục còn lớn hơn Tây Đê đại lục.

Từ đây có thể thấy được, phát triển trên võ đạo của Đại Chu dị dạng đến cỡ nào.

Một ngàn năm trước có cường giả tuyệt thế Hạ đế áp chế, số lượng cường giả Bất Lộ cảnh cũng không nhiều.

Sau khi Hạ đế ngóm, Đại Chu bị thế lực do tứ đại thánh địa nâng đỡ không chế, chèn ép tất cả nghèo hèn và rể cỏ.

Một ngàn năm trước, khi Tần triều mới vừa thành lập là chín gia tộc lớn trong thiên hạ và ngũ đại phái.

Đến một ngàn năm sau, là mười gia tộc lớn trong thiên hạ và lục đại phái.

Thế lực đứng đầu có nhiều thêm một Tần gia và Văn viện, trừ đó ra, mười bốn thế lực kia vốn không hề thay đổi.

Thêm với Tần gia vốn là hoàng thất của Tần triều, có được nội tình vô cùng thâm hậu.

Đến mười mấy năm trước mới có một Vũ gia bị diệt.

Nói cách khác, vắn vắn một ngàn năm, thế lực quật khởi duy nhất mà không phải do tứ đại thánh địa nâng đỡ chỉ có một Văn viện mà thôi.

Vậy hơi thái quá.

Trong tinh linh nơi này còn có hai Bất Lộ cảnh tam trọng thiên.

Vài Bất Lộ cảnh nhị trọng thiên.

Thực lực của Tinh Linh tộc như lại bị áp chế ở trong Mê Vụ sâm lâm, như vậy thế lực mạnh nhất ở Tây Đê đại lục là nhân loại sẽ mạnh đến mức độ nào?

Cố Dương đối mặt với mười mấy cường giả Bất Lộ cảnh, còn có cấm chế xung quanh, không hề dám khinh thường. Ở mi tâm bay ra một hóa thân thần thú, chính là thần điều Phượng Hoàng tắm mình trong ngọn lửa.

Hắn mở miệng, “Chư vị, ta không có ác ý.”

Trước khi tiến hành truyền tống, hắn đã đeo một giải ngữ hoa ở trước ngực, thứ này có được từ chỗ ngự thú sư Mục Quân ở Thụy Cầm đại lục, có nói rồi, cho dù đến thế giới nào đều sẽ không gặp chướng ngại về ngôn ngữ.

...

“Triệu hoán sư!”

Tinh Linh nữ vương thấy đối phương triệu hồi ra một ma thú hệ hỏa cực kỳ mạnh mẽ, trong lòng kinh hãi, đột nhiên sinh ra một dự cảm cực kỳ không tốt nào đó.

Nhìn kỹ lại, trong lòng nàng không khỏi đau thương.

Ở Tinh Linh tộc, giữa mẫu thân và nữ nhi có được liên hệ đặc thù, cấp bậc càng cao, liên hệ này cũng càng mạnh.

Nàng vận dụng một loại bí pháp lập tức phát hiện ra được nữ nhi và triệu hoán sư kia lại đã ký kết khế ước chủ tớ.

Một luồng lửa giận nhằm thẳng lên đầu, khiến cho nàng gần như mất đi lý trí.

Nàng không nhịn được định ra tay, giết triệu hoán sư gian ác kia.

“Chờ chút.”

Lúc này, Tinh Linh đại tể tư Thụy Gia Na ở bên cạnh giữ nàng lại, dùng một giọng điệu khó có thể tin được nói, “Trên thân thể của hắn có lực lượng của mẫu thân.”

Lực lượng của mẫu thân?

Tinh Linh nữ vương giật mình, nhìn chăm chăm vào triệu hoán sư kia, quả nhiên, trên người đối phương có một lực lượng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Đó chính là lực lượng của mẫu thân, thuần túy như thế, giống như là hóa thân của mẫu thân.

Trên người một nhân loại triệu hoán sư, sao lại có thể có lực lượng của mẫu thân được?

Đầu nàng cảm thấy trống rỗng.

...

“Bất Tử Điều!”

Cùng lúc đó, trong thụ ốc cách đó không xa, khi Phong chi hiền giả nhìn thấy bóng dáng đỏ như lửa trong không trung,

trong mắt lóe lên sáng rọi khiến cho người ta sợ hãi.

Trong lòng hắn nảy sinh sóng to gió lớn.

Hanh Lợi ở bên cạnh kích động nói, “Đạo sư, đó là ai? Trên đại lục này có triệu hoán sư mạnh như vậy sao? Con ma thú hệ hỏa kia là giống loài nào vậy? Trông thật mạnh. Từ trước đến giờ chưa từng nghe nói đến.”

Giọng điệu của Phong chi hiền giả không hề có biến hóa nói, “Triệu hoán sư này không phải là người của Tây Đê đại lục.”

“Cái gì?”

Hanh Lợi chấn động, “Người đang nói hắn đến từ đại lục khác sao?”

...

...

Chương 476: Lại thêm một thân phận

Lúc này các cường giả Truyền Kỳ khác trong tinh linh đều cảm ứng được lực lượng mẫu thân từ trên người triệu hoán sư kia.

Mỗi một tinh linh đều là tín đồ thành kính của mẫu thân, tuyệt đối không hề xa lạ gì với lực lượng của mẫu thân.

Trên mặt các nàng đều xuất hiện vẻ chần chừ.

Tuy rằng các nàng không biết vì sao trên người một nhân loại triệu hoán sư lại có thể xuất hiện lực lượng của mẫu thân.

Nhưng mà các nàng không muốn ra tay với nhân loại có được lực lượng của mẫu thân.

Thêm với nhân loại này cũng đã nói hắn không có ác ý.

Chính trong lúc giằng co này, Tinh Linh đại tể tư là người tinh táo nhất, nàng là người đầu tiên phản ứng lại, thu hồi thần thánh tí hộ trên người Y Phù.

Muôn biết chân tướng sự việc, chỉ có thể hỏi Y Phù rồi.

Y Phù thấy thân thánh tí hộ cuối cùng biến mất, lớn tiếng nói, “Dừng tay, đây là người nhà của mẫu thân.”

Lời này vừa ra, tất cả tinh linh ở đây đều kinh hãi.

Người nhà của mẫu thân?

Một nhân loại?

Không có bất cứ một tinh linh nào sẽ tin tưởng có chuyện vớ vẩn như vậy.

Nhưng mà trên người nhân loại này thật sự có lực lượng của mẫu thân.

Tinh Linh nữ vương nghe được lời nữ nhi nói, gần như định quát lớn lên, nhưng lại theo bản năng xoay người nhìn về phía đại tể tư, thấy trên mặt nàng hơi chần chừ, trong lòng lại lộp bộp.

Ở trong Tinh Linh bộ tộc, không thể nghi ngờ gì đại tể tư là người gần với thần linh nhất, có phải người nhà hay không, cũng chỉ có nàng có thể đoán được.

Nhưng mà nàng đang chần chừ có ý nghĩa rằng nàng cũng không dám xác định.

Chẳng lẽ nhân loại này thật sự là người nhà của mẫu thân?

Ta trở thành người nhà của Tinh Linh mẫu thân khi nào vậy?

Cố Dương cũng chẳng hiểu ra làm sao.

Những người này đều không biết xảy ra chuyện gì, luôn thích đặt cho hấn một vài thân phận kỳ quái.

Trước đó còn chưa tính, Ly Ly, chim xanh nhỏ, Hi Hoàng nhận sai hấn thành Phượng Hoàng, chuyện này về tình còn có thể tha thứ.

Vi Hạo coi hấn là hoàng tử của Hạ triều, cũng có thể lý giải được.

Hiện giờ Y Phù nói hấn là người nhà của thần linh gì đó, thì quá mức chẳng hiểu ra làm sao rồi.

Mẫu chốt là sau khi Y Phù nói ra câu nói này, cấp cao của tinh linh ở đây dường như đều tin.

Cố Dương vốn định nói gì đó, nhưng nghĩ lại, vẫn không nói gì.

Căn cứ vào kinh nghiệm của hắn, chuyện này cho dù hắn phủ nhận thì người ta đều không tin lời hắn nói.

Như vậy tính ra trên người hắn đã đeo vài thân phận.

Thánh sứ, đế quân, hoàng tử... thì không để ý lại nhiều thêm một thân phận người nhà.

Nói như vậy, hắn làm việc ở đây sẽ càng thuận tiện hơn.

“Mọi người lui ra.”

Lúc này có một tinh linh cầm một quyền trượng màu bạc trong tay đi ra từ trong đám người, nàng có mái tóc tối đen và ánh mắt tối đen, nhưng mà diện mạo lại giống người phương Tây.

Từ trên thân thể nàng, Cố Dương cảm nhận được một khi tức đặc biệt quen thuộc.

Thái m U Huỳnh!

Quả nhiên, hắn bị Y Phù coi thành người nhà của Tinh Linh mẫu thần chính bởi vì Thái m U Huỳnh.

Nói như vậy, Tinh Linh mẫu thần kia chính là Nguyệt Thần rồi.

Trong truyền thuyết, Thái m U Huỳnh chính là hóa thân của ánh trăng.

Nói cách khác, giữa hai bên nhất định có quan hệ vô cùng đặc biệt.

Theo lời nói của vị tinh linh này, các cường giả tinh linh còn lại đều lui sang bên, kể cả cấm chế kia đều đã giải trừ, có thể thấy được nàng có địa vị hết sức quan trọng trong Tinh Linh.

Cố Dương cũng thu hóa thân phượng hoàng vào.

Tinh linh kia cúi người thi lễ, “Tinh Linh đại tể tư Thụy Gia Na bái kiến các hạ, xin hỏi các hạ xưng hô như thế nào?”

“Cố Dương, đến từ Thần Châu, bái kiến đại tể tư.”

Cố Dương đáp lễ lại, lòng nghĩ hóa ra nàng chính là đại tể tư, thực lực không tệ.

Hắn cũng hiểu được, trong mô phỏng vừa rồi, đại tể tư liều mình cứu giúp, hóa ra vì coi hắn là người nhà của Tinh Linh mẫu thần.

Cho dù nói như thế nào, người này quả thật biết cư xử.

Đại tể tư lập tức hỏi, “Cố Dương tiên sinh, vì sao trên người ngươi lại có lực lượng của Tinh Linh mẫu thần ta vậy?”

Lúc này, Tinh Linh nữ vương cũng bay tới, hỏi, “Còn có, vì sao nữ nhi của ta lại ký kết khế ước chủ tớ với ngươi?”

Đại tể tư giới thiệu cho hắn, “Vị này là nữ vương của Tinh Linh tộc ta, Hi Ly Nhã. Y Phù là nữ nhi của nàng.”

Cố Dương vừa nhìn thấy Tinh Linh nữ vương kia đã đoán được thân phận của nàng, dáng vẻ rất giống Y Phù, nhưng khí chất càng thêm thuần thực, “Mẫu thần các ngươi nói đến là đây sao?”

Hắn mượn dùng thân thông của Thái m U Huỳnh, trong tay xuất hiện một vòng sáng rọi màu bạc, tản mát ra sáng rọi nhu hòa, giống như ánh trăng, trong đó lại ẩn chứa lực lượng kinh người.

Đại tể tư và Tinh Linh nữ vương, còn có tất cả tinh linh ở đây đều nhìn chăm chăm vào vòng lực lượng ở trong tay hắn, trong mắt có khiếp sợ, có kích động, cũng có cuồng nhiệt.

“Quả nhiên là mẫu thần ——”

Không ít tinh linh đều lộ nóng lưng tròn, mấy người trong đó đã quỳ rạp xuống đất, ca ngợi mẫu thần.

Trong mắt đại tể tư cũng có khiếp sợ, hít sâu một hơi, nói, “Mời các hạ đi theo ta.”

Nàng là đại tể tư của Tinh Linh mẫu thần, không có khả năng chỉ dựa vào một điểm này sẽ thừa nhận thân phận người nhà của mẫu thần của hắn.

Điểm máu chốt nhất chính ở chỗ đối phương là một nhân loại.

Sự tình liên quan trọng đại, không thể trách nàng không cẩn thận.

Cô Dương cũng không thích ứng được với không khí cuồng nhiệt nơi này, gật đầu, nói, “Được.”

...

...

“Tại sao hấn lại thành người nhà của Nguyệt Thần rồi?”

Trong thụ ốc nào đó, Hanh Lợi không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Phát triển của sự tình đột nhiên xoay chuyển lớn, chẳng những không đánh nhau, Tinh Linh bộ tộc thậm chí còn nhận triệu hoán sư mạnh mẽ kia thành người nhà Nguyệt Thần.

Chuyện này quá mức ngoài dự đoán của hấn.

Triệu hoán sư kia rõ ràng là một nhân loại, sao lại thành người nhà của Nguyệt Thần?

Nguyệt Thần là chủ thần của Tinh Linh bộ tộc. Ở trong nhân loại cũng có vài người tín ngưỡng.

Chủ thần của nhân loại là Thái Dương Thần, hai vạn năm trước, nhân loại đánh bại tinh linh, Thái Dương Thần đánh bại Nguyệt Thần, trở thành chủ nhân trên mảnh đại lục này.

Từ trên mức độ nào đó mà nói, nhân loại và tinh linh là kẻ thù truyền kiếp.

Một nhân loại thành người nhà của Nguyệt Thần, chuyện này sao có thể chứ?

Chương 477: Lại thêm một thân phận (2)

Đây giống như Thái Dương Thần chọn một bán thú nhân làm người nhà vậy, gần như là chuyện không thể nào xảy ra.

Trong mắt Phong chi hiện giả cũng lộ ra kỳ quái, không biết đang nghĩ cái gì.

Không có ai biết rằng Phong chi hiền giả từ xưa đến nay tự xưng đứng trung lập, trên thực tế còn có một thân phận khác nữa.

Hắn là một thành viên của Phượng Hoàng hội.

Phượng Hoàng hội là một tổ chức cực kỳ xa xưa, lý niệm giữ gìn sự cân bằng của thế giới này.

Lý niệm này tương tự với tinh linh.

Nhưng mà, kể từ khi chư thần nằm xuống, lý niệm của Phượng Hoàng hội đã thay đổi, đó là phủ định chư thần.

Bởi vì thủ lĩnh của Phượng Hoàng hội khi đó cho rằng, sự tồn tại của chư thần chính là không cân bằng lớn nhất của thế giới này.

Nắm lấy lý niệm này, một vạn năm đến nay, lượng lớn pháp sư và thuật sĩ mà Phượng Hoàng hội thu nạp chuyên môn đối nghịch với giáo hội.

Muốn lật đổ chư thần, điều quan trọng nhất chính là phá hủy tín ngưỡng của nhân loại đối với chư thần.

Muốn làm được một điểm này, tự nhiên phải hủy diệt giáo hội của thần linh.

Đáng tiếc, lực lượng của chư thần giáo hội quá mạnh, lấy lực lượng của một Phượng Hoàng hội vốn không cách nào phủ định được giáo hội này, sau thất bại liên tiếp, lực lượng của Phượng Hoàng hội cũng càng ngày càng yếu, sau này chỉ có thể chuyển sang hoạt động bí mật.

Ở Tây Đê đại lục, Phượng Hoàng hội đã bị chư thần giáo hội đánh thành tổ chức tà ác, có cùng một đái ngộ với Tà Thần giáo hội. Một khi bị phát hiện sẽ triệu tập cường giả của giáo hội để đuổi giết.

Phượng chi hiền giả, chính là một trong những nhân vật quan trọng của Phượng Hoàng hội.

Thân phận của hắn cực kỳ kín đáo, kể cả trong Phượng Hoàng hội cũng không có mấy người biết được thân phận chân thật của hắn.

Bình thường hẳn không biểu hiện đối địch quá mức với giáo hội, thậm chí còn có một vài bằng hữu trong giáo hội. Che giấu vô cùng sâu.

Nguồn gốc của Phượng Hoàng hội chính là Phượng Hoàng, cũng gọi là Bất Tử Điều.

Phong chi hiền giả ở tổng bộ Phượng Hoàng hội, đã từng cảm nhận lực lượng của Phượng Hoàng, cho nên hẳn vừa liếc mắt đã nhận ra được thứ được vị triệu hoán sư kia triệu hoán ra chính là Phượng Hoàng.

Sở dĩ hẳn khiếp sợ như thế là vì ở tổng bộ Phượng Hoàng hội có một phần bí điển, là do thủ lĩnh đời đầu tiên lưu lại.

Trên bí điển đó viết Phượng Hoàng là duy nhất, trong vũ trụ chỉ có một con Phượng Hoàng.

Tính duy nhất này là nhân tố quan trọng nhất khiến Phượng Hoàng khác với ma thú siêu giai khác.

Từ trên ý nghĩa nào đó, Phượng Hoàng có thể coi là cổ thần, cũng chính là thần linh trời sinh xa xưa nhất, vào thời đại xa xưa khi mà nhân loại còn chưa xuất hiện, thần linh viễn cổ đã tồn tại.

Trên bí điển còn viết, hai thần linh mạnh mẽ nhất Thái Dương Thần và Nguyệt Thần cũng là cổ thần.

Hiện giờ Phượng Hoàng một lần nữa xuất hiện trên thế gian, sao không khiến hẳn hưng phấn kích động được?

Một nhân loại không chỉ có thể triệu hồi ra được Phượng Hoàng, còn có cả lực lượng của Nguyệt Thần, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng Phong chi hiền giả sinh ra hứng thú nồng đậm.

...

...

Cổ Dương đi theo Tinh Linh đại tể tư kia, đến một thụ ốc cao nhất, thụ ốc này vô cùng lớn, giống như do thiên nhiên hình thành, quả thật là một tác phẩm nghệ thuật.

Tinh Linh nữ vương kéo tay nữ nhi Y Phù đi theo phía sau, đang dùng bí pháp khơi thông, thường thường nhìn Cố Dương ở trước mặt.

Trông hai người càng giống như một đôi tỷ muội, dáng vẻ có vài phần tương tự.

Tinh Linh nữ vương thông qua trao đổi với nữ nhi, cuối cùng biết được từ đầu đến cuối mọi chuyện.

Dù thế nào nàng đều không nghĩ tới, trong này lại phức tạp lạ kỳ như thế.

Ký kết khế ước chủ tớ lại còn do chính bản thân Y Phù nói ra.

Việc này có thể trách người ta được sao?

Sóng lòng Tinh Linh nữ vương phập phồng, thật lâu khó bình tĩnh lại.

Toàn bộ câu chuyện thật sự quá mức không thể tưởng tượng.

Vì sao cố tình thứ này lại rơi vào trong tay nam nhân kia?

Vì sao lúc đó Y Phù không hiểu ra làm sao lại sinh ra ý nghĩ như vậy, muốn dùng tự do của mình, để đổi lấy đoạn thân thể của Tinh Linh mẫu thụ?

Vì sao sau khi Y Phù và hắn ký kết khế ước chủ tớ, trên thân thể của hắn bắt đầu xuất hiện lực lượng của mẫu thân?...

Trong này có rất nhiều điểm trùng hợp và khó để giải thích.

Điểm duy nhất có thể giải thích giống như chỉ có một, tất cả đều là an bài của mẫu thân.

Hắn thật sự là người nhà của mẫu thân?

Trong lòng Tinh Linh nữ vương nghĩ như vậy, nhưng vẫn khó có thể thừa nhận được, vì sao mẫu thân lại muốn tìm một nhân loại làm người nhà?

...

Cuối cùng, đại tể tư dừng lại ở trước một cánh cửa, nàng cảm quyền trọng trong tay điểm lên cánh cửa, cửa tự động mở ra.

Bên trong là một khối phòng, bày ra không ít thứ.

Cố Dương có thể cảm giác được trên mỗi một món đồ đều có cảm chế, nếu như lại gần quá đều sẽ kích hoạt cảm chế ở trên đó.

Đại tể tư đi thẳng đến trước mặt một món đồ để ở góc trong cùng, nói, “Đây là cây cung do mẫu thân lưu lại, từ sau khi chư thần nằm xuống, không có ai có thể sử dụng.”

Cố Dương đã nghe Y Phù nói đến chư thần nằm xuống từ một vạn năm trước, chư thần đột nhiên tuyên bố với các tín đồ rằng định ngủ say. Từ sau khi đó hiếm khi đáp lại các tín đồ.

Theo thời gian đến xem chính là khi thiên đạo tử vong, nhưng mà cách gọi khác nhau thôi.

Hắn nhìn về phía cây cung kia, toàn thân cung màu trắng bạc, trông thật xinh xắn, trên đó còn có hoa văn tinh mỹ. Có cùng khí tức cổ xưa lâu đời giống như Nhân Hoàng kiếm.

Nó ít nhất có cấp bậc linh bảo.

Trong lòng hắn phán đoán.

Chợt nghe đại tể tư nói, “Ngươi có thể thử một chút.”

Cố Dương nghe nàng nói như vậy, nên không khách khí, giao tay tóm lấy cây cung màu bạc kia.

Đại tể tư, Tinh Linh nữ vương, Y Phù ở bên cạnh đều nhìn chăm chăm vào hắn.

Thật lạnh!

Đây là cảm giác khi Cố Dương nắm lấy cây cung kia, dùng sức cầm lên, cây cung nho nhỏ này lại nặng đến thiên quân, hắn cầm lên không nổi.

Hả?

Hắn lập tức sinh lòng hứng thú, “Ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có thể nặng bao nhiêu.”

Chương 478: Thành giao

Hắn bắt đầu gia tăng lực lượng.

Rất nhanh, hắn đã dùng hết lực lượng toàn thân rồi, cây cung nhìn như nhỏ lại không hề nhúc nhích.

Ta cũng không tin.

Cố Dương đã phát cẩu, vận thần thông lên, cơ bắp trên cánh tay phồng lên.

“A!”

Hét lớn một tiếng, hắn cuối cùng đã cầm được cây cung lên, nắm chặt trong tay.

Đại tể tư và Tinh Linh nữ vương ở bên cạnh nhìn xem mà ánh mắt đại ra, các nàng đương nhiên nhìn ra được, Cố Dương dùng sức mạnh, thật sự cầm được cây cung của Nguyệt Thần lên.

Đây thật sự là người sao?

Không phải là cự long khoác da người sao?

Lực, lực lượng này còn đáng sợ hơn cự long.

“Lực lượng pháp tắc sao?”

Trong tay Cố Dương nắm lấy cây cung màu trắng bạc kia, cảm nhận được sức nặng không thể tưởng tượng được. Giống như trong tay hắn đang cầm một ngọn núi. Hắn mượn thần lực của Thông Thiên thần viên mới miễn cưỡng cầm được nó.

Cây cung nhỏ như vậy, tự nhiên không có khả năng nặng như thế.

Giải thích duy nhất chính là trên cây cung này ẩn chứa lực lượng pháp tắc. Dựa theo cách nói bên Đại Chu cũng chính là đạo uẩn.

Chỗ khác biệt giữa linh bảo với pháp bảo chính ở đạo uẩn, đây là một loại lực lượng huyền diệu khó giải thích.

Ít nhất phải tới Thiên Nhân cảnh mới có thể lý giải được lực lượng này.

Cảnh giới khác nhau, bản chất lực lượng nắm giữ được cũng khác nhau.

Phàm cảnh là chân khí.

Thần Thông cảnh là pháp lực chân nguyên.

Đến Thiên Nhân cảnh, có thể lĩnh ngộ đạo uẩn, cũng chính là lực lượng pháp tắc.

Cho nên Thiên Nhân cảnh đã có thể được xưng tụng là tiên.

Linh khí, còn dính dáng đến đạo uẩn, cũng chỉ có cường giả tiên giai đã ngoài Thiên Nhân cảnh mới có thể chân chính phát huy được uy lực của nó.

Hiện giờ thiên đạo đã chết, đạo uẩn trên thân linh bảo không hiện, uy lực của nó còn xa mới có thể so sánh được với thời Thượng Cổ.

Chính bởi vì như thế, Cố Dương mới có thể dùng sức mạnh cầm lấy cây cung này.

Nếu đổi là thời Thượng Cổ, đây vốn là chuyện không có khả năng.

Đương nhiên, chỉ cầm lấy cũng không có tác dụng gì, dùng nó để nện người còn không thuận tay bằng Cự Linh chùy đầu.

Hắn tâm niệm vừa động, đổi sang thần thông của Thái m U Huỳnh, cây cung bạc vốn dầu muối không vào lập tức thay đổi “Thái độ”, dựa vào pháp lực của hắn truyền vào trong thân thể nó.

Theo pháp lực của hắn không ngừng dững mãnh truyền vào, cung bạc bắt đầu sáng lên ánh sáng màu bạc.

Tinh Linh nữ vương, đại tể tư và Y Phù ở bên cạnh còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong chấn kinh nhìn thấy một màn như vậy, sắc mặt đều trở nên cực kỳ phấn khích.

Một vạn năm rồi, cây cung của Nguyệt Thần này cuối cùng lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng của nó.

Ba nữ nhân, tâm tình mỗi người không giống nhau.

Y Phù là kích động.

Tinh Linh nữ vương khiếp sợ thêm bất an.

Đại tể tư cúi người thật sâu thi lễ, nói, “Cố Dương tiên sinh, tuy rằng không biết vì sao trên thân người lại có lực lượng của

chủ ta, nhưng không thể nghi ngờ rằng người chính là người chủ ta lựa chọn. Chắc tiên sinh đã nghe nói đến cảnh khốn khó của Tinh Linh bộ tộc ta, kính xin tiên sinh ra tay, cứu giúp Tinh Linh mẫu thụ.”

Nàng không hề đề cập đến chuyện người nhà.

Cố Dương cũng vì vậy mà vui lòng, nếu như nàng quý xuống tại chỗ, tôn sùng hẳn thành người nhà của Tinh Linh mẫu thân ngược lại tương đối phiến toái. Vậy có ý nghĩa rằng nàng định ăn chùa.

Cho hẳn muốn danh hiệu rồi để cho hẳn ra sức bán mạng cho Tinh Linh bộ tộc, làm gì có chuyện tiện nghi như vậy?

Cố Dương thu hồi pháp lực, sáng rọi trên cung bạc trong tay thu lại, nói, “Ta có thể giúp đỡ các người nhìn xem, nhưng có thể giúp đỡ các người được hay không, ta không dám cam đoan.”

Nói xong hẳn đặt cung bạc lại chỗ cũ.

Không có công thì không dám nhận thưởng, chưa giúp đỡ việc gì cả lại đã lấy đồ của người ta, như vậy không tốt.

Đợi đến khi giải quyết xong những kẻ địch kia của tinh linh, muốn cái gì, các nàng còn không biết xấu hổ mà không cho sao?

...

Cố Dương đi theo đại tể tư và Tinh Linh nữ vương đến trước mặt Tinh Linh mẫu thụ kia.

Tinh linh mẫu thụ không hề lớn giống như trong tưởng tượng của hẳn, còn kém xa bản thể của Triều Dương Đại Thánh và Hồng Nguyệt Đại Thánh ở trong Đào Nguyên thiên.

Bản thể Yêu Thánh của hai cường giả Thiên Nhân kia cao gần vạn mét, còn cao hơn cả ngọn núi cao nhất trên Trái Đất.

Tinh Linh mẫu thụ này chỉ cao hơn một ngàn mét, nhưng cành lá rậm rạp, sinh trưởng theo chiều ngang, phạm vi bao trùm vô cùng rộng.

Nhưng mà tình huống hiện giờ của nó rất không ổn, có thể thấy được mảng lớn lá cây khô vàng, còn có nhánh cây trụi lụi.

Trên thân cây có thể thấy vết đen trải rộng, không ngừng chảy ra dịch nhờn màu đen, tản mát ra mùi tanh hôi.

“Quả nhiên là lực lượng của kẻ kia của Xích Minh thiên.”

Cố Dương bay đến trước một vết đen trong đó, cảm ứng được một luồng lực lượng quen thuộc từ trong đó.

Hắn vô cùng quen thuộc với kẻ kia của Xích Minh thiên, chỉ cảm ứng đã phán đoán ra được.

Tay của kẻ nay kéo thật sự đủ dài.

“Nhưng mà, nó làm như vậy rốt cuộc có mục đích gì?”

Cố Dương không khỏi rơi vào trầm tư.

Lấy thủ đoạn của kẻ kia của Xích Minh thiên, để lực lượng thâm thấu vào trong cơ thể của Tinh Linh mẫu thụ, khiến cây này chết đi chắc không phải là việc khó gì.

Nhưng nó lại chỉ ăn mòn dần dần mẫu thụ, khiến tình hình của mẫu thụ dần dần chuyển biến xấu.

Vậy có ý nghĩa rằng nó còn có âm mưu khác.

Tinh Linh mẫu thụ rất quan trọng đối với Tinh Linh bộ tộc, có thể nói là mẫu thân của mỗi một tinh linh.

Bởi vì mỗi một tinh linh đều mọc ra từ trong cơ thể mẫu thụ.

Tinh Linh bộ tộc sinh sôi nảy nở đơn tính, chỉ có nữ tính, không có nam tính. Kéo dài chủng tộc hoàn toàn dựa vào Tinh Linh mẫu thụ này.

Về phần tinh linh sinh sôi nảy nở hậu đại cụ thể như thế nào, Y Phù không nói chi tiết trong đó.

Dù sao nghe theo ý của nàng, tinh linh và chủng tộc khác, giống như nhân loại, có cách ly sinh sản thì không cách nào sinh ra hậu đại.

Mẫu thụ vừa xảy ra chuyện tương đương với nguy cơ Tinh Linh bộ tộc diệt vong.

...

Cố Dương ở đó nhìn đến thất thân, ba tinh linh ở bên cạnh đều khăn trương nhìn hấn.

Chương 479: Thành giao (2)

Vẫn là đại tể tư mở miệng hỏi, “Cố Dương tiên sinh, như thế nào?”

Cố Dương không đáp mà hỏi lại, “Các ngươi phái người đến bên Thần châu tìm kiếm Chí Dương đỉnh, cũng chính là thân thể của mẫu thụ thì có thể cứu sống được mẫu thụ sao?”

Đại đế tư lắc đầu nói, “Đó là lựa chọn vạn bất đắc dĩ thôi. Chém bỏ mẫu thụ, chỉ để lại bộ rễ không bị ô nhiễm, dùng phần thân thể kia một lần nữa mọc ra một mẫu thụ mới. Nhưng mà như vậy thì phải cần một ngàn năm sau mẫu thụ mới có thể thành thực, có thể sinh ra tinh linh mới được.”

Cố Dương lại hỏi, “Các ngươi có biết mẫu thụ bị lực lượng gì ô nhiễm không?”

“Lực lượng này cực kỳ tà ác, chắc đến từ vực sâu, nhưng cụ thể là Quân Vương của tầng vực sâu nào thì không rõ ràng.”

Lúc này, Tinh Linh nữ vương cuối cùng không nhịn được nữa, “Ngươi có thể cứu được mẫu thụ không?”

Cố Dương nhìn ba tinh linh đang vẽ mặt khăn trương chờ mong trước mắt, “Ta chỉ nắm chắc sáu phần.”

Trong mắt Đại tể tư và Tinh Linh nữ vương đều hiện lên vẻ vui mừng không kiềm chế được.

Cho đến tận bây giờ, các nàng đã từng hỏi rất nhiều cường giả Truyền Kỳ, pháp sư, thuật sư, thậm chí là kỹ sĩ, còn có Truyền Kỳ của các chủng tộc. Sau khi mọi người nhìn tình huống của mẫu thụ đều tỏ vẻ không có cách nào.

Kể cả đại nhân vật từ thời kỳ xa xưa như Phong chi hiện giả đều bó tay chịu thua.

Trong lòng các nàng đều sắp tuyệt vọng, hiện giờ cuối cùng gặp được một người nói có cách.

Đừng nói nắm chắc sáu phần, cho dù chỉ có hai phần cũng tốt hơn không làm được gì, ở đây chờ mẫu thụ chết héo.

Hơn nữa người nói ra lời này còn là người nhà của mẫu thân, độ tin cậy trong lời này vô cùng cao.

Tuy rằng đại tể tư và Tinh Linh nữ vương cố hết sức không đề cập đến thân phận người nhà của Cố Dương, nhưng khi hấn cầm lấy cây cung của Nguyệt Thần, trong lòng các nàng đã thừa nhận hấn chính là người nhà.

Nhưng mà xuất phát từ lo nghĩ cho hiện thực, các nàng không có khả năng thừa nhận một điểm này. Nếu không rất có thể sẽ xé rách Tinh Linh tộc đàn.

Đại tể tư trịnh trọng nói, “Cố Dương tiên sinh, chỉ cần người có thể cứu sống mẫu thụ, ta nguyện tặng cây cung của Nguyệt Thần.”

Thức thời!

Cố Dương thầm khen trong lòng, nàng có thể chủ động đề xuất, tự nhiên tốt nhất.

Không thể đo lường được giá trị của một linh bảo, cho dù lấy ra nạm giá trị, ít nhất cũng có giá trị trên một ngàn điểm, không tệ.

“Thành giao.”

...

...

Bàn điều kiện xong, Cố Dương không vội vã ra tay mà kêu Y Phù tới, rỉ tai nói vài câu với nàng.

Vì đề phòng người khác nghe lén, hấn còn sử dụng pháp lực ngăn cách trong ngoài.

Y Phù nghe xong lời hấn nói lập tức biến sắc, theo bản năng nhìn về phía các trưởng bối xung quanh.

Lúc này, tất cả cấp cao của tinh linh gần như đã đến rồi, sau khi các nàng phát hiện ra đại tể tư dẫn Cố Dương đến đây nên chạy tới.

Ở đây có hai mươi mấy tinh linh, gần một nửa là Truyền Kỳ, cho dù không phải Truyền Kỳ thì đều có bồi phận rất cao, giữ chức vị quan trọng trong vương đình.

Có thể nói, nhân vật quan trọng của Tinh Linh bộ tộc gần như đến đông đủ.

Tất cả những người này đều là trưởng bồi của Y Phù, chỉ có tuổi của nàng nhỏ nhất, bồi phận cũng nhỏ.

Nàng nghe xong lời Cố Dương nói, trên mặt tỏ vẻ khó có thể tin được, những trưởng bồi này làm sao có thể làm ra chuyện gây bất lợi cho tinh linh được?

Nhưng mà nàng không có cách nào vi phạm mệnh lệnh của Cố Dương.

Nàng chỉ có thể viện cớ mang theo Cố Dương rời khỏi đây, đến một chỗ không người, làm một kính tượng thuật cấp bậc Truyền Kỳ.

Nàng không hề nắm giữ pháp thuật này, nhưng vừa khéo mới vừa rồi mẫu thân cho nàng mấy quyển trục dùng để bảo mệnh, trong đó có một tờ là kính tượng thuật.

Sau đó bản thể của Cố Dương thu liễm khí tức, lưu lại đó.

Y Phù mang theo kính tượng của Cố Dương trở lại trước Tinh Linh mẫu thụ.

Kính tượng thuật cấp bậc Truyền Kỳ có thể tạo ra một kính tượng giống với bản thể như đúc, thậm chí có được thực lực tương tự với bản thể, bất cứ kẻ nào đều không nhìn ra được sơ hở.

Kính tượng của Cố Dương đi đến trước mẫu thụ, giơ tay ấn lên trên vết đen đang không ngừng chảy ra dịch nhờn màu đen, một ngọn lửa màu đỏ thắm bắt đầu bốc cháy, đốt thân cây ra một cái lỗ lớn.

Phượng Hoàng chân viêm!

Phía sau không xa, tất cả cấp cao của Tinh Linh tộc đều khẩn trương nhìn động tác của hắn.

Mẫu thụ bị năng lượng lạ kỳ ô nhiễm, các nàng cũng đã từng nghĩ đến cắt bỏ bộ phận bị ô nhiễm đi.

Nhưng mà vô dụng, năng lượng kỳ lạ này giống như vật còn sống, có thể tùy tiện chuyển dời sang bộ phận khác.

Cuối cùng, các nàng phát hiện, trừ phi chặt bỏ cả mẫu thụ, bằng không thì không thể nào trừ sạch được năng lượng kỳ lạ này.

Năng lượng kỳ lạ kia vô cùng quý dị, bất kể cả thần lực hay đủ loại pháp thuật đều không thể quét sạch được.

Lúc này, dưới đốt cháy của ngọn lửa màu đỏ thẫm kia, một loạt âm thanh tách tách, thân mẫu thụ bị đốt ra một cái lỗ.

Đồng thời vết đen kia cũng bị đốt cháy hầu như không còn.

Năng lượng kỳ lạ này triệt để biến mất.

Một phen này, cho dù là Tinh Linh nữ vương hay là đại tể tư, còn có phần lớn cấp cao của tinh linh, trên mặt đều hiện lên vẻ kích động.

Mẫu thụ cuối cùng được cứu rồi!

Mẫu thân phù hộ!

Chỉ cần có thể trừ sạch được năng lượng kỳ lạ này, lấy sức sống của mẫu thụ, thời gian không bao lâu có thể khôi phục lại được.

Trên mẫu thụ tổng cộng có mười mấy chỗ năng lượng kỳ lạ.

Tiếp theo chỉ chờ nhân loại kia quét sạch chúng nó...

Đúng lúc này, hai luồng dao động mạnh mẽ gần như đồng thời xuất hiện.

Pháp thuật Truyền Kỳ, thứ nguyên phóng trực!

Pháp thuật Truyền Kỳ, liệt giải thuật!

Mục tiêu, Cố Dương.

Bên cạnh hẳn xuất hiện một khe hở không gian, đồng thời liệt giải thuật kia xé rách tất cả phòng ngự của hẳn, đánh hẳn vào trong không gian thứ nguyên, biến mất không thấy gì nữa.

Biến cố này xảy ra quá mức bất ngờ, ngoài dự đoán của mọi người. Kể cả đại tể tư và Tinh Linh nữ vương đều không phản ứng lại kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cố Dương bị trục xuất vào trong không gian thứ nguyên.

Chương 480: Cần giúp đỡ không

Tinh Linh nữ vương tỏ vẻ phẫn nộ, không thể tin, cả người không kiềm chế được run rẩy, “An Na! Khải Ly! Các người đang làm cái gì?”

Mắt thấy mẫu thụ cuối cùng được cứu rồi, chính vào lúc này đây lại có người ra tay ám toán. Tan vỡ hy vọng duy nhất cứu chữa mẫu thụ.

Nàng thật sự không thể tin được lại có người sẽ phản bội tộc đàn.

Không chỉ có nàng, những người khác ở đây đều không dám tin, nhìn hai người ra tay ám toán Cố Dương, trong lòng phẫn nộ tới cực điểm.

An Na là đức lỗ y cấp bậc cao nhất trong Tinh Linh bộ tộc, Truyền Kỳ cấp hai. Cũng là thủ lĩnh của phái đức lỗ y, ở trong Tinh Linh bộ tộc có được địa vị hết sức quan trọng.

Ở Tinh Linh bộ tộc đại khái phân làm bốn phái, tể tư, pháp sư, đức lỗ y, chiến sĩ.

Pháp thuật Truyền Kỳ mới vừa rồi kia, thứ nguyên phóng trục chính là do nàng thả ra, thứ sử dụng là một quyền trục.

Còn một người khác là Khải Ly, là pháp sư Truyền Kỳ cấp hai, cũng có địa vị cực cao, liệt giải thuật kia là bút tích của nàng.

An Na đối mặt với chất vấn của Tinh Linh nữ vương, không hề nhượng bộ, lớn tiếng nói, “Nữ vương bệ hạ, Tinh Linh bộ tộc chúng ta đã ru rú ở Mê Vụ sâm lâm một ngàn năm.”

“Lúc trước, số lượng tinh linh lui lại thủ Mê Vụ sâm lâm trên trăm vạn. Hiện giờ thì sao? Số lượng của toàn bộ Tinh Linh tộc đàn còn chưa đủ mười vạn.”

“Chúng ta bị vây ở nơi nhỏ hẹp này, dân cư không ngừng giảm bớt, thực lực tổng thể càng ngày càng yếu. Thêm một ngàn năm nữa, không cần bán thú nhân tấn công, Tinh Linh tộc đàn chúng ta đã tự động đi về phía diệt vong.”

“Nữ vương bệ hạ, một vạn năm rồi, con đường này vẫn đi không thông, người còn chưa rõ sao? Chỉ có triệt để thay đổi thì Tinh Linh tộc chúng ta mới có thể thu được cuộc sống mới.”

Tinh Linh nữ vương Hi Ly Nhã nghe được lời nói đại nghịch bất đạo của nàng, trong lòng kinh sợ đan xen, “Phản đồ, người lại dám phản bội mẫu thân, phản bội chủng tộc?”

An Na bình tĩnh nói, “Nếu như mẫu thân còn đó, làm sao có thể khiến cho chúng ta lưu lạc đến mức này? Tĩnh lại đi, kể từ khi chư thần nằm xuống đến giờ, đã một vạn năm rồi. Giáo hội chư thần của nhân loại đã sớm bị những Bán Thần đó đánh cắp tín ngưỡng rồi, có thần linh nào giáng thần phạt xuống sao?”

Nói xong nàng chỉ về chỗ Cố Dương biến mất, “Người nhà của mẫu thân kia, chúng ta đuổi hắn đến dị thứ nguyên, mẫu thân có bất cứ phản ứng nào sao?”

“Chư thần đã ngủ say một vạn năm rồi, từng đáp lời cầu nguyện của chúng ta những tín đồ này bao nhiêu lần?”

“Thần linh đã không cách nào dựa vào được rồi. Chúng ta phải tự tìm kiếm đường ra ——”

“Người dám khinh nhờn mẫu thân!”

Tinh Linh nữ vương thấy nàng càng nói càng quá đáng, không nhịn được nữa, pháp trượng trong tay vung lên, phát ra một pháp thuật Truyền Kỳ, hoạt hóa thiểm điện.

Một tia chớp màu đỏ bổ lên trên người An Na, nháy mắt đục lá chắn bảo vệ trên người nàng ra bảy tám lỗ.

Pháp trượng trong tay Tinh Linh nữ vương tên là Nữ Vương chi trượng, là một thần khí cực hạn, tay cầm pháp trượng này,

nàng chính là pháp thuật Truyền Kỳ tam giai, cao hơn An Na một giai.

An Na bị ăn đánh nặng như vậy, trên mặt lại nở nụ cười, nói, “Thành!”

Chỉ thấy chỗ mi tâm của Khải Ly vẫn luôn đứng bên cạnh không mở miệng lộ ra một sáng rọi màu đen, chiếu lên trên không, một cánh cửa không gian tự dưng xuất hiện.

Lập tức có một con rồng màu đen cực lớn từ cửa không gian thò đầu ra.

Chính là một con hắc ám cự long.

...

Tất cả mọi người ở đây quá mức sợ hãi, “Chuyện này sao có thể?”

Trong Tinh Linh vương đình bố trí một mê tảo mạnh mẽ, phong tảo không gian, ở trong phạm vi này thì không cách nào mở được cửa không gian ra.

Trừ phi giống như Y Phù, truyền tống khoảng cách siêu xa, nhưng lại dưới tình huống chủ nhân của mê tảo cho phép mới có thể.

Hiện giờ Khải Ly lại cố tình mở một cánh cửa không gian!

Quyền khống chế của mê tảo vẫn luôn luôn ở trong tay Tinh Linh nữ vương, nàng làm được như thế nào?

“Ngươi lại cấu kết với hắc ám cự long?”

Đại tể tư thay đổi sắc mặt.

Hắc ám cự long, tín ngưỡng của nó là hắc ám nữ sĩ. Đó là tử địch của mẫu thần.

An Na và Khải Ly làm cấp cao của Tinh Linh bộ tộc, lại cấu kết với hắc ám cự long, mở cánh cửa không gian ra, truyền tống chúng nó đến trong Tinh Linh vương đình.

Nàng thật sự không cách nào hiểu được, vì sao các nàng phải làm ra chuyện điên cuồng như thế?

Tuy rằng bình thường một vài hành động lời nói của hai người này hơi cực đoan.

Nhưng mà đại tể tư lại không thể ngờ nổi các nàng sẽ phản bội tộc đàn, phản bội mẫu thân.

Hơn nữa còn phản bội triệt để như thế.

Một ý tưởng đáng sợ hiện lên trong đầu nàng, “Mẫu thụ biến thành như vậy là do các ngươi làm ra?”

An Na nhìn đại tể tư, trong mắt lóe lên ánh náy, nhưng ngay sau đó một hắc mang lóe lên trong mắt, ánh mắt của nàng lại kiên định lên, “Chỉ có như vậy thì mẫu thụ mới có thể sống lại. Về sau, sinh nhi mới hàng năm của Tinh Linh bộ tộc sẽ nhiều hơn trước đây gấp mười. Vì sự quật khởi của tinh linh, đây đều là việc cần phải làm.”

“Điên rồi!”

Trong lòng đại tể tư rất đau thương, cho dù thế nào nàng đều không ngờ nổi An Na sẽ điên rồ như vậy.

Nàng dưới giận dữ, quyền trượng trong tay chỉ tới.

Thần thuật Truyền Kỳ, thần phạt thuật!

Ầm một tiếng, lá chắn bảo vệ còn lại trên người An Na đều vỡ vụn, một ý chí lớn lao gần như trong nháy mắt bùng nổ tinh thần lực của nàng.

Đúng lúc này, một lớp sương mù màu đen dâng lên trong cơ thể nàng, bao lấy tinh thần lực của nàng, chống lại thần thuật khủng bố đến cực điểm này.

Đồng thời lớp sương mù màu đen này cũng theo đó tiêu tán.

“Tà Thần?”

Trong lòng đại tể tư trầm xuống, cuối cùng phát hiện ra được bàn tay đen tối phía sau màn của tất cả mọi chuyện.

Hóa ra là một Tà Thần.

...

Lúc này trong cửa không gian không ngừng có hắc ám cự long bay ra, mỗi một con đều là cấp bậc Truyền Kỳ.

Rồng đứng đầu các chuỗi sinh vật ở Tây Đê đại lục, là một ma thú siêu giai mang tính đại biểu.

Chương 481: Cần giúp đỡ không (2)

Hắc ám cự long sinh hoạt dưới lòng đất, là một loài sa đọa nhất trong Long tộc, không được Long tộc tán thành. Trời sinh tính tình tàn bạo, lập trường tà ác hỗn loạn, thực lực cực kỳ cường đại.

Một ma thú siêu giai đã không dễ dàng đối phó rồi, hiện giờ đột nhiên xuất hiện đến mười mấy con.

Chỉ sợ toàn bộ hắc ám cự long trưởng thành ở Tây Đê đại lục đều ở đây.

Đây là một luồng lực lượng khủng bố đủ để hủy diệt toàn bộ Tinh Linh tộc.

Cấp cao của tinh linh ở đây đều như gặp kẻ địch mạnh, tất cả mọi người đều biết, Tinh Linh bộ tộc đã đến thời điểm sinh tử tồn vong.

Chiến tranh hết sức căng thẳng.

...

“Đạo... sư... Chúng ta chạy nhanh... đi thôi...”

Cách đó không xa, trong một thụ ốc, Hanh Lợi nhìn thấy mười mấy con hắc ám cự long bay từ trong cửa không gian ra, chân mềm nhũn, lắp ba lắp bắp nói.

Nếp nhăn đầy trên mặt Phong chi hiền giả đã nhíu lại sâu hơn rồi, hắn nói, “Hiện giờ không đi được nữa rồi.”

Tinh Linh nữ vương đã kích hoạt mê tảo, mở ra đến công suất lớn nhất. Hiện giờ cho dù hắn muốn đi cũng đi không nổi.

Nếu như cô tình phá vỡ mê tảo, không nói có thể làm được hay không, nếu thật sự làm, thật dễ dàng dẫn đến phản ứng dây chuyền, khiến Tinh Linh bộ tộc tan tác.

Đương nhiên, hắn cũng không định giúp đỡ Tinh Linh bộ tộc, đó chính là mười mấy con hắc ám cự long, vừa đối mặt, hơn

mười hơi thở hắc ám phun vào, ai chống lại được?

Phong cách hành sự mà Phong chi hiền giả vẫn luôn luôn nắm giữ, trung lập!

Hắn không rời đi còn có một nguyên nhân quan trọng.

Hắn luôn cảm thấy, nhân loại có thể triệu hồi ra phượng hoàng kia chắc không phải người khinh địch dễ dàng chết đi như vậy.

Tuy rằng bị cường giả Truyền Kỳ trực xuất vào trong dị thứ nguyên, phần lớn đều sẽ bị lạc ở trong đó cho đến chết.

Nhưng mà một Truyền Kỳ có thể triệu hồi được phượng hoàng, sao lại dễ dàng chết đi như vậy chứ?

...

An Na tránh thoát được một kích trí mạng rồi nhân cơ hội bay lên bầu trời, đứng cùng một chỗ với mười mấy con hắc ám cự long kia.

Đi cùng với nàng còn có Khải Ly.

Lúc này, tròng mắt của hai người càng thêm tối đen, ngay sau đó khí tức trên người cũng có biến hóa. Trở nên càng cường đại hơn, nhưng không có vẻ bình thản tao nhã kia, mà nhiều thêm vài phần tà ác với bạo ngược.

Trong nháy mắt, khí thế trên người An Na tăng vọt, lại đã biến thành Truyền Kỳ tam giai, nàng từ trên cao nhìn xuống một đám tinh linh bên dưới, nói, “Hi Ly Nhã, Thụy Gia Na, vì hồi sinh Tinh Linh bộ tộc, mời các ngươi chết đi!”

Nhất thời, mười mấy con hắc ám cự long ở phía sau đồng thời phát động công kích.

Hơi thở hắc ám!

Phương thức công kích mà chúng nó sử dụng mà thủ đoạn đơn giản nhất, uy lực cũng cực kỳ đáng sợ, nháy mắt đục lỗ mê tóa.

Các tinh linh Truyền Kỳ bên dưới hỗ trợ Tinh Linh nữ vương, hợp lực khởi động một lá chắn bảo vệ cực lớn, chống đỡ được hai giây đã vỡ nát.

Ngay sau đó tất cả mọi người bị hơi thở che khuất.

Khi tất cả tan đi, người còn có thể đứng chỉ có hai người Tinh Linh nữ vương và đại tể tư, trên người các nàng rách nát, đã bị trọng thương dưới một kích này.

Những người khác càng thêm thê thảm, toàn bộ trọng thương.

Một hơi thở này thiếu chút nữa khiến tất cả cấp cao của Tinh Linh tộc diệt sạch.

...

Nơi sâu thẳm trong mắt An Na chỉ còn lại lạnh lẽo, lạnh như băng nói, “Giết các nàng?”

Hắc ám cự long ở phía sau lại chuẩn bị thở ra.

“Cần giúp đỡ không?”

Lúc này, một giọng nói đột ngột vang lên.

Tinh Linh nữ vương Hi Ly Nhã quỳ một chân trên đất, trên người nhuộm đầy vết máu, tay cầm Nữ Vương chi trượng run nhè nhẹ, ngẩng đầu lên nhìn An Na và mười mấy con hắc ám cự long trên bầu trời, trên mặt toàn là không cam lòng và tuyệt vọng.

Hơi thở của cự long mới vừa rồi đã trực tiếp đập nát tất cả lá chắn bảo vệ của các nàng, nếu như không phải ở trên người nàng mang theo một viên đá quý chết thay, hiện giờ nàng đã thành một thi thể rồi.

Mười mấy con cự long liên thủ, uy lực hình thành quá kinh khủng.

Nàng, đại tể tư cùng với chiến sĩ Truyền Kỳ cường đại nhất trong tộc chống đỡ phần lớn uy lực mới miễn cưỡng bảo vệ được tính mạng của những người khác.

Nàng và đại tể tư đều bị trọng thương, chiến sĩ Truyền Kỳ kia trực tiếp hóa thành khí, không lưu lại cả thi thể.

Mặc dù như vậy, vẫn ai nấy đều bị thương.

Cự long và ma thú siêu giai khác, so với sinh vật có trí khôn như nhân loại, tinh linh, ưu thế lớn nhất chính là trời sinh có

thể nháy mắt phát động pháp thuật Truyền Kỳ.

Đây khiến cho chúng nó chiếm hết ưu thế trong chiến đấu.

Mấy nghề nghiệp như pháp sư, thuật sĩ và mục sư, muốn đối phó với ma thú siêu giai như cự long cần phải chuẩn bị chu đáo cẩn thận trước mới có phần thắng.

Giống như hiện giờ, đột nhiên gặp phải tình huống như vậy, một hơi thở của hắc ám cự long tương đương với hơn mười pháp thuật Truyền Kỳ, thiếu chút nữa diệt sạch các nàng.

Nếu như cho các nàng thời gian chuẩn bị đầy đủ, không đến mức sẽ có kết cục như vậy.

Tinh Linh nữ vương nhìn An Na đã bị Tà Thần mê hoặc, kể cả vẻ ngoài đều phát sinh biến hóa, trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng.

Cấp cao như các nàng vừa chết, các tộc nhân còn lại sẽ có kết cục như thế nào?

Các tộc nhân sẽ bị ép thay đổi tín ngưỡng, tín đồ thành kính của mẫu thần sẽ bị giết hại...

Cuối cùng, Tinh Linh bộ tộc sẽ triệt để sa đọa, giống như hắc ám cự long, trở thành sinh vật tà ác của hắc ám không thấy ánh mặt trời!

“Mẫu thần à, cứu con dân của người đi!”

Tinh Linh nữ vương giống như khoan vào tim khóc ra máu, phát ra khẩn cầu một lần cuối cùng với mẫu thần.

“Cần giúp đỡ không?”

Giống như đáp lại lời khẩn cầu của nàng, một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai nàng.

Giọng nói này quen thuộc như vậy, mang theo một loại khẩu âm đặc biệt.

Tinh Linh nữ vương theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn thấy được một bóng dáng không cao lắm, đang rạng rỡ phát sáng dưới ánh mặt trời.

Là hấn!

Hắn không chết!

Mẫu thần hiển linh rồi!

Trước mắt nàng mơ hồ, đã lệ rơi đầy mặt.

Cho dù Tinh Linh nữ vương không muốn thừa nhận đến cỡ nào thì dưới đáy lòng thật ra đã sớm tiếp nhận sự thật này rồi, nhân loại đến từ đại lục khác tên Cố Dương này là người nhà của mẫu thần.

...

“Là người?”

Khi An Na thấy Cố Dương xuất hiện, ánh mắt nheo lại, trong lòng sôi trào lên sát ý cường đại.

Chương 482: Đồ long

Đáng ra dựa theo kế hoạch của nàng là tìm cơ hội dụ dỗ một đám cấp cao của Tinh Linh, nhờ vào lực lượng của chủ nhân, đồng hóa toàn bộ các nàng.

Như vậy mới có thể dốc hết khả năng giữ lại thực lực của Tinh Linh bộ tộc.

Nhưng mà sự xuất hiện của Cố Dương đã làm rối loạn tất cả kế hoạch của nàng.

Phải nói là một năm trước, Tinh Linh mẫu thần đánh thần dụ xuống, kế hoạch của nàng đã bị rối loạn.

Mẫu thần hiển linh đã tiêm cho Tinh Linh bộ tộc một liều thuốc cường tâm.

Thậm chí chính bản thân An Na cũng hơi dao động, trong một đoạn thời gian rất dài đều không có hành động quá đáng gì.

Mãi cho đến khi tình huống của mẫu thụ chuyển biến xấu thêm một bước, nàng biết đây là cảnh cáo của chủ nhân.

Nếu không hành động dựa theo kế hoạch, Tinh Linh bộ tộc sẽ bị diệt sạch triệt để.

Vì thế, An Na tiếp tục dựa theo kế hoạch, cuối cùng tìm được một cơ hội kéo Khải Ly lại.

Ngay khi nàng định tiếp tục hành động thì người nhà của Tinh Linh mẫu thân lại xuất hiện rồi, tin tức tệ hơn là nhân loại đến từ đại lục khác này lại thật sự có biện pháp xóa sạch lực lượng do chủ nhân lưu lại.

An Na không có cách nào khác, chỉ có thể ra tay trước, đầu tiên chính là xử lý nhân loại vương bạn kia.

Nếu để cho hắn chữa khỏi mẫu thụ, vậy tất cả mưu tính của nàng đều thành công cốc.

Nàng vừa ra tay sẽ bị lộ, Tinh Linh nữ vương và đại tể tư nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Cho nên, nàng chỉ đành phải giết chết tất cả lũ nhãi ranh hồ đồ ngu xuẩn này.

Lá bài tẩy của nàng chính là một thân khí do chủ nhân đưa cho nàng, có thể mở cửa không gian dưới phong tỏa của mê tỏa, triệu hồi ra mười mấy con hắc ám cự long.

Những hắc ám cự long này đều là nô bộc của chủ nhân. Có thể nghe theo lệnh của nàng.

Nhưng mà sau khi xử lý hết những cấp cao của tinh linh này, Tinh Linh bộ tộc chỉ còn lại hai Truyền Kỳ là nàng và Khải Ly, thực lực hao tổn lớn.

Tiếp theo phải khiến những tộc nhân bình thường nghe theo mệnh lệnh, thay đổi tín ngưỡng, cũng sẽ trở nên vô cùng khó khăn...

Nàng vốn không cần phải làm như vậy.

Tất cả chuyện này đều do nhân loại trước mắt gây ra.

“Giết hắn!”

An Na thật sự hận nhân loại của đại lục khác này thấu xương, thay đổi mục tiêu, hạ lệnh.

Mười mấy con hắc ám cự long lập tức nhắm về phía nhân loại ở trên bầu trời, khí tức màu đen ập ủ trong miệng chúng.

Đột nhiên ——

Vài khí tức mạnh mẽ xông vào trong đàn hắc ám cự long, lập tức làm rối loạn đội hình của chúng nó.

“Cái gì?”

An Na chấn động, còn không biết xảy ra chuyện gì.

...

“Đó là ——”

Các tinh linh cấp cao ở phía dưới lại nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy năm con ma thú siêu giai đột nhiên đánh về phía trận địa của hắc ám cự long. Huyết quang hiện ra, có năm con hắc ám cự long trưởng thành bị đánh chết ngay tại trận.

Năm con hắc ám cự long tương đương với năm Truyền Kỳ.

Năm con ma thú siêu giai kia lại còn mạnh hơn hắc ám cự long nhiều.

Ma thú hung tàn nhất là một con cự viên màu vàng, chụp một cái đã chụp thẳng vào lồng ngực một con cự long, hơi thở hắc ám nổ tung từ bên trong, nổ nửa thân trên của nó đến nát bươm.

Còn có một con hổ màu trắng, móng vuốt vung lên đã mổ bụng rạch ngực một con cự long, thân thể giống như giấy.

Ba con ma thú còn lại, một con là chim hệ hỏa, hai con rắn dài màu sắc khác nhau, đều gọn gàng linh hoạt miểu sát mục tiêu.

Năm con ma thú siêu giai này được người hạ ẩn thân thuật, sau khi đến gần lại đột nhiên đánh lén nên mới thu được thành quả huy hoàng như thế.

Có thể giấu giếm được cảm giác tinh thần lực của hắc ám cự long, nhất định là ẩn thân thật Truyền Kỳ cấp.

Đột nhiên, Tinh Linh nữ vương và đại tể tư nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, chính là Y Phù, cuối cùng hiểu được.

Là Cố Dương!

Trong lòng các nàng cực kỳ khiếp sợ, bên cạnh Cố Dương lại có nhiều ma thú siêu giai như vậy, tổng cộng năm con.

Ở Tây Đê đại lục, triệu hoán sư vĩ đại nhất có được ba con ma thú siêu giai đã nổi danh trên đại lục ngàn năm rồi.

Nhưng mà cho dù đàn hắc ám cự long bị quấy nhiễu như vậy, nhưng vẫn còn bảy tám hơi thở phun tới, vọt về phía Cố Dương trên bầu trời.

Đó tương đương với bảy tám pháp thuật Truyền Kỳ, lá chắn bảo vệ như nào đều không ngăn được đánh sâu vào như vậy.

“Cẩn thận ——”

Tinh Linh nữ vương căng thẳng trong lòng, thốt ra.

Chỉ thấy chỗ mi tâm của Cố Dương sáng ngời, bay ra một bóng dáng cực lớn, chắn ở trước người.

Tám hơi thở hắc ám kia đáng trúng lên bóng dáng cực lớn, lại không cách nào xuyên thấu.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, đó là một con rùa vĩ đại, chỗ hơi thở hắc ám này đánh trúng vào chính là mai của nó, trên đó chỉ để lại vài dấu vết mờ mờ.

Lại là một con ma thú siêu giai!

Các tinh linh đều đã choáng váng.

...

Trong thụ ốc cách đó không xa.

“Này...”

Dù thế nào Hanh Lợi đều không ngờ đến được lại sẽ xuất hiện biến chuyển như vậy. Nhân loại ở đại lục khác vốn bị đánh vào không gian thứ nguyên lại không chết.

Cảnh tượng năm con hắc ám cự long bị miêu sát, hấn nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Quá mạnh mẽ!

Trong đầu hấn vang lên ong ong, trong lòng chỉ có một ý niệm.

Mười mấy con hắc ám cự long, trừ bỏ hai đế quốc mạnh nhất kia ra, đoán chừng không có một quốc gia nào có thể ngăn cản

được, cuối cùng chỉ có kết cục bị hủy diệt.

Cho dù đạo sư gặp phải đều chỉ có nước chạy trời chết.

Nhân loại đến từ đại lục khác kia lại chọn cứng đối cứng.

Sáu con ma thú siêu giai!

Một mình hấn tương đương với một thế lực đứng đầu rồi.

Hanh Lợi nhìn xem mà hoa mắt chóng mặt, khao khát người đang thi triển thần uy kia là mình.

Phong chi hiện giả lại bình tĩnh hơn nhiều, mới vừa rồi hấn đã cảm thấy nhân loại kia sẽ không dễ dàng chết đi như vậy.

Từ đầu đến cuối, sự chú ý của hấn đều ở trên người phượng hoàng, nhìn nó phun ra một ngọn lửa đã thiêu chết một con hắc ám cự long, uy lực kia giống hệt với trong bí điển ghi chép lại.

Con phượng hoàng này ít nhất đã đạt đến Truyền Kỳ tam giai.

Ánh mắt của Phong chi hiện giả càng lúc càng sáng rộng, thực lực của nó đã đủ để mở thần quốc kia ra rồi...

...

...

Chương 483: Đồ long (2)

Cố Dương thả cả sáu hóa thân thần thú ra, chỉ còn lại một Thái m U Huỳnh. Vậy đã đủ.

[Nhận được một trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt sáu trăm ba mươi điểm.]

[Nhận được một trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt bảy trăm ba mươi điểm.]

...

Tổng cộng năm nhắc nhở, thu được năm trăm điểm năng lượng.

Cự long được năm hóa thân thần thú chú ý đến đều là hắc ám cự long có thực lực yếu nhất, tất cả đều là Truyền Kỳ nhất giai, phải tiêu diệt hoàn toàn.

Sau đó, mười con cự long còn lại phản ứng kịp, bỏ nhào về phía chúng nó, bắt đầu hỗn chiến.

Tuy rằng số lượng hóa thân thần thú của hắn ít hơn, nhưng không hề rơi vào thế yếu, đặc biệt là phượng hoàng và Thông Thiên thần viên, thực lực cường đại nhất, đánh đến cự long này gào thét lên.

Nhưng mà những cự long còn lại đều thật chịu được đánh. Tạm thời khó đánh chết được chúng nó.

“Vẫn để ta tới.”

Cố Dương lấy Cự Linh chùy từ trong không gian ngự thú ra, vèo một cái xuất hiện ở trước mặt một con hắc ám cự long có hình thể nhỏ nhất, chùy trong tay nện xuống.

Đáng thương thay cho nó mới vừa bị một công kích tinh thần của Chúc Long đánh đến đầu óc choáng váng, thậm chí không phản ứng kịp đã bị Cự Linh chùy nện lên trên đầu, óc vỡ ngay tại chỗ, còn chưa kịp kêu một tiếng đã chết thảm tại trận.

[Nhận được hai trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt một ngàn hai trăm ba mươi điểm.]

Cố Dương hóa thân sát thần, như đi vào chỗ không người, từng chùy đánh xuống, trong nháy mắt đã có năm con cự long mất mạng dưới Cự Linh chùy của hắn.

Đây là lần đầu tiên linh khí này triển lộ ra uy lực của nó ở đại lục khác, khiến năm con cự long còn lại bị dọa bể mật, cuối cùng không còn quan tâm chuyện gì khác, quay đầu bỏ chạy.

“Định chạy?”

Cố Dương đã giết đỏ mắt rồi, mang theo Cự Linh chùy với sáu hóa thân đuổi tới.

Đây đều là năng lượng cả đó!

...

Phía dưới, Tinh Linh nữ vương và đại tể tư với một đám tinh linh thật sự như rơi vào trong mộng.

Đây chính là hắc ám cự long, là tồn tại đứng trên đỉnh cao nhất ở Tây Đê đại lục.

Ở trong tay Cố Dương giống như giết gà. Một chùy đập chết một cự long.

Anh hùng đồ long trong truyền thuyết tính là gì khi so sánh với nam nhân trước mắt này chứ?

Một màn này khắc ấn thật sâu trong đầu mỗi người ở đây, cả đời đều không xóa đi được.

Cuối cùng các nàng đã biết được vì sao Cố Dương có thể thu phục được nhiều ma thú siêu giai như thế, hóa ra thực lực của hắn còn khủng bố hơn ma thú siêu giai nhiều lắm.

...

“...”

Trong thụ ốc, Hanh Lợi nhìn đến chăm chú, khẽ nhếch miệng, thật lâu không thốt nên lời.

Hắn thật sự không dám tin vào hai mắt mình.

Một nhân loại, mang theo một cây chùy, trong nháy mắt đập chết năm cự long.

Nhân loại này thật sự đã làm điều đó sao?

Không phải là ma thú chủng loại mới nào chứ?

Phong chi hiện giả ở bên cạnh cũng nhìn xem đến mí mắt nhảy dựng, quá mạnh mẽ, quá bạo lực rồi.

Người này rốt cuộc có được một thân thần lực như vậy bằng cách nào?

Phương thức chiến đấu này còn mạnh hơn thánh kỵ sĩ và võ thánh không biết bao nhiêu lần.

Chưa từng nghe nói đến nhân loại có thể vật lộn được với cự long.

Đúng lúc này, Cố Dương đã đuổi theo một hắc ám cự long, đối diện với hơi thở của nó, một chùy nện toàn bộ thân thể nó thành bánh thịt.

Đây chính là rồng lâu đời Truyền Kỳ tam giai, kể cả hắc đụn phải đều là sẽ là tồn tại đau đầu. Lại bị người đánh chết ở ngay trước mắt hắc.

Cứ như vậy, Cố Dương đuổi theo một đám, nện chùy lên bốn con hắc ám cự long cũng là Truyền Kỳ tam giai, cự long này vùng vẫy giãy chết, không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho hắc.

Phong chi hiện giả nhìn nam nhân giết mười cự long, lại không hề bị tổn hại gì, không khỏi sinh lòng sợ hãi.

[Nhận được năm trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt hai ngàn năm trăm ba mươi điểm.]

[Nhận được năm trăm điểm năng lượng...]

...

Khi Cố Dương xử lý một hắc ám cự long cuối cùng, số dư năng lượng đã đạt đến bốn ngàn năm trăm ba mươi điểm.

Mười lăm con cự long để cho hắc thu hoạch được tròn bốn ngàn điểm năng lượng.

Chỉ riêng một khoản này thôi đã xứng đáng vé khứ hồi rồi.

Đúng rồi, còn có hai con.

Hắc quay đầu lại, nhìn về phía hai tinh linh đã phản bội tộc đàn, An Na và Khải Ly.

Lúc này các nàng mở ra lá chắn bảo vệ cực lớn, các Truyền Kỳ tinh linh còn lại đang vây công quanh lá chắn bảo vệ kia, một đồng pháp thuật đánh lên trên đó, nhưng không cách nào rung động được lá chắn bảo vệ kia.

Các Truyền Kỳ tinh linh bị thương rất nặng, có thể sử dụng pháp thuật Truyền Kỳ chỉ có mấy người, trong khoảng thời gian ngắn lại không có cách gì với hai tên phản đồ.

Trong lá chắn bảo vệ, An Na và Khải Ly đang ngâm xướng chú ngữ, trên người không ngừng trào ra sương mù màu đen nồng đậm.

Cố Dương nhớ tới trong lần mô phỏng trước, cường giả Thiên Nhân xuất hiện vào thời điểm cuối cùng, ánh mắt nheo lại.

Hắn không chút do dự lấy Nhân Hoàng kiếm từ trong không gian ngự thú ra, dùng hết toàn lực ném.

“Đi!”

Vèo ——

Nhân Hoàng kiếm hóa thành một ngôi sao màu vàng, nháy mắt vượt qua khoảng cách mười mấy kilomet, lá chắn bảo vệ kia ngăn cản nó được một phần trăm giây đã bị xuyên thủng.

Phập!

Hai tinh linh đang ngâm xướng chú ngữ vốn không kịp trốn tránh đã bị Nhân Hoàng kiếm xuyên thẳng qua cơ thể, lực lượng khủng bố đánh vỡ các nàng thành một cục bột thịt.

Pháp thuật chỉ ngâm xướng được một nửa nhất thời không khống chế được, nguyên tố lực lượng ngưng tụ bùng nổ, xóa tất cả dấu vết các nàng lưu lại trên thế gian này đi.

[Nhận được hai trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt bốn ngàn bảy trăm ba mươi điểm.]

[Nhận được năm trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt năm ngàn hai trăm ba mươi điểm.]

Cố Dương nhìn thấy hai nhắc nhở này mới yên lòng.

Vèo!

Nhân Hoàng kiếm bị ném đi nhanh chóng tự động bay về, rơi lên tay hắn, được hắn thu hồi vào trong không gian ngự thú.

Vào thời khắc mấu chốt, vẫn là chí bảo Nhân tộc này dùng được.

Bằng vào mũi kiếm của nó cũng đủ để phá vỡ pháp thuật và lá chắn bảo vệ từ tiên giai đổ xuống.

Chương 484: Thu hoạch

Cố Dương đang nghĩ, đột nhiên cảm thấy không đúng, một luồng lực lượng khiến cho người ta chấn động từ tận linh hồn tràn ngập ra trong không gian.

Cường giả Thiên Nhân!

Làm sao có thể?

Hắn hơi giật mình, không phải pháp thuật của hai tinh linh kia đã bị hắn cắt đứt rồi sao?

Chẳng lẽ cường giả Thiên Nhân kia không phải do các nàng triệu hồi đến?

...

“Long uy!”

“Là cự long xa xưa!”

Dao động khiến cho linh hồn người ta rung động này là thứ mà người ở Tây Đê đại lục đều biết đến.

Đó là long uy.

Long uy kinh khủng như thế, cũng chỉ có cự long xa xưa trong Long tộc, đó là tồn tại có thể so sánh được với Bán Thần.

Một đám tinh linh đều sợ đến mức biến sắc, tuy rằng mười mấy hắc ám cự long đáng sợ, nhưng đều chỉ có cấp bậc Truyền Kỳ. Nếu không bị ám toán, chưa chắc các nàng đã bị thua.

Nhưng mà hiện giờ thứ sắp xuất hiện lại là một cự long xa xưa, là tồn tại cấp bậc Bán Thần.

Nếu như Tinh Linh mẫu thụ vẫn còn tốt, mê tảo cũng hoàn chỉnh, phần lớn tinh linh Truyền Kỳ đều hoàn hảo không bị thương còn có thể đánh một trận với Bán Thần kia.

Hiện giờ dưới tình huống này, ai có thể ngăn cản được cự long xa xưa này?

“Chạy mau!”

Tinh Linh đại tể tư hét lớn một tiếng.

Tại sao cự long xa xưa kia lại phải vượt qua không gian mà đến?

Chính bởi vì Cố Dương giết quá nhiều hắc ám cự long, tổng cộng mười lăm cự long.

Tuy rằng Long tộc không thừa nhận hắc ám cự long là đồng tộc, nhưng chúng nó thật sự là cự long, về huyết mạch không cách nào phủ nhận được.

Từ xưa đến nay, kết cục của mỗi một vị đồ long đều không quá tốt. Luôn luôn có truyền thuyết rằng người giết chết cự long sẽ bị nguyên rửa đến từ Long tộc.

Hiện giờ Cố Dương một hơi tàn sát mười lăm cự long.

Toàn bộ tộc đàn của Long tộc có được bao nhiêu con rồng? Đột nhiên bị tàn sát hết mười lăm con, cho dù đó là hắc ám cự long, đây đều là một khiêu khích đối với Long tộc.

Lúc Long tộc ngã xuống sẽ hình thành long sát, mỗi một cự long ở gần đó đều có thể cảm ứng được.

Mười lăm hắc ám cự long đồng thời tử vong, chỉ sợ toàn bộ Long tộc ở Tây Đê đại lục đều có thể cảm ứng được long sát hình thành ra.

Sẽ thu hút một con cự long xa xưa tuyệt đối không kỳ quái.

Nó đến để trả thù.

Cố Dương nguy hiểm!

...

“Áo Cổ Tư Tháp!”

Phong chi hiện giả cảm ứng được luồng long uy khủng bố kia, thốt ra.

Giờ phiên toái.

Áo Cổ Tư Tháp là một con rồng vàng đồng, thời gian tồn tại còn lâu hơn phần lớn quốc gia đại lục.

Nó trở thành long hậu xa xưa, vẫn luôn ngủ say để chống cự sự xâm nhập của thời gian.

Lúc hắn còn trẻ đã từng liên hệ một lần với tồn tại cổ xưa nhất Long tộc này.

Con rồng vàng thau này có tính khí còn ôn hòa hơn phần lớn Long tộc. Nhưng mà nó vô cùng bao che khuyết điểm, thấy Long tộc chịu thiệt sẽ giống như một con mẩu long che chở con non, ra mặt thay đồng tộc.

Hiện giờ nó phát hiện mười lăm cự long bị làm thịt rồi, nhất định giận điên lên.

Nhân loại đại lục khác kia chết chắc rồi.

Áo Cổ Tư Tháp là một con rồng cổ xưa, tương đương với tồn tại Bán Thần, sáu ma thú siêu giai cũng không ngăn cản được nó.

Giữa Bán Thần với Truyền Kỳ có một chênh lệch khó có thể vượt qua được.

Nhưng mà Phong chi hiện giả không hề lo lắng phượng hoàng sẽ vì vậy mà tử vong.

Phượng hoàng còn có một cái tên là Bất Tử Điều, kể cả thân linh đều không thể triệt để giết chết nó, sau khi chết, nó sẽ nhanh chóng dục hỏa trùng sinh.

Đây nói không chừng là cơ hội của hắn.

...

Thiên Nhân?

Cố Dương cũng không sợ, Tinh Linh vương đình có sự tồn tại của mê tảo, không gian bị phong tỏa rồi.

Kẻ kia của Xích Minh thiên có thể phá vỡ không gian, đưa mười mấy con hắc ám cự long đến. Không có nghĩa rằng người khác cũng được.

Trên bầu trời, khí tức khủng bố kia đang liều mạng định phá vỡ không gian, vượt qua đến đây, nhưng dù thế nào đều không thể xé mở không gian.

Lúc này Tinh Linh nữ vương đang dốc hết toàn lực, mượn dùng lực lượng của mê tảo để phong tỏa không gian.

Mê tủa của Tinh Linh vương đình là do Bán Thần bố trí nên, nếu như dễ dàng bị người phá vỡ như vậy, Tinh Linh bộ tộc đã sớm bị nhân loại tiêu diệt.

Tuy rằng Bán Thần cực kỳ hiếm có, nhưng trong nhân loại cũng có vài vị.

Mặc dù Tinh Linh nữ vương có chút tư tâm, nhưng vào thời điểm này tuyệt đối không hàm hồ.

Nàng biết, có lẽ Cố Dương là hy vọng duy nhất cứu chữa mẫu thụ, tuyệt đối không thể để cho hắn bị cự long xa xưa kia giết đi.

Trên bầu trời, cự long xa xưa kia cách không biết bao nhiêu xa phát hiện không cách nào phá vỡ không gian được, phát ra tiếng rít gào cực kỳ tức giận, một đường long tức khủng bố cuối cùng vẫn xuyên thấu qua không gian.

Khi đường long tức kia phá vỡ phong tỏa của mê tủa, xuất hiện trong không trung, tất cả mọi người ở đây đều cảm nhận được một luồng lực lượng rộng lớn vĩ đại, nháy mắt có kích động định quỳ xuống đất xám hối.

Đây là lực lượng của thần linh!

Thần lực đỉnh phong, phạm nhân không thể khinh nhờn.

Cố Dương đối diện với lực lượng kia, một lần nữa lấy Nhân Hoàng kiếm ra.

Nhân Hoàng kiếm trong tay, trong lòng hắn không hề có bất cứ sợ hãi gì, không lùi mà tiến tới, vừa nhảy lên, đón lấy lực lượng cao nhất kia chém tới.

“Phá cho ta!”

Chiêu thức đầu tiên của Trảm Huyền kiếm pháp, Trảm Nguyên!

Dường như Nhân Hoàng kiếm cảm ứng được nguy cơ, trên thân kiếm phát ra một đường quang mang màu vàng. Một luồng lực lượng tương tự với thần lực lại hoàn toàn khác bộc phát ra.

Một kiếm này chém lên trên đường thần lực kia, nháy mắt chém chết, khiến cho nó biến mất không thấy tăm hơi.

Trên bầu trời truyền đến một tiếng gầm giận dữ không cam lòng, không gian một lần nữa khép lại, triệt để ngăn cách đôi phương ở bên ngoài.

Nguy cơ được giải trừ.

Cố Dương nhìn Nhân Hoàng kiếm trong tay, ít nhiều gì hơi ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới nó sẽ chủ động giúp mình.

Hắn nói, “Cảm tạ.”

Trong Nhân Hoàng kiếm không hề đáp lại.

Hắn cũng không thèm để ý đến, lại thả Nhân Hoàng kiếm vào trong không gian ngục thú.

Đây là lần đầu tiên hắn đối diện trực tiếp với lực lượng của cường giả cấp bậc Thiên Nhân mà không bị rơi vào thế yếu.

Chương 485: Thu hoạch (2)

Đáng để kỷ niệm.

Đột nhiên, Cố Dương cảm giác được ở sau lưng có rất nhiều tầm mắt rơi lên trên người mình, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy hơn mười người sống sót của Tinh Linh bộ tộc đang quỳ trên mặt đất, trịnh trọng hành đại lễ, “Tham kiến thần tử điện hạ.”

Thần tử?

Ta đã biết, cho dù ta phủ nhận như thế nào, các nàng đều sẽ đặt cho ta một thân phận khác.

Cố Dương đã vô cùng thuận thực với tình hình như vậy, nói, “Đứng lên đi.”

Nếu thật sự cho rằng hành đại lễ, gọi vài tiếng thần tử thì có thể ăn chùa, vậy quá ngây thơ rồi.

...

...

Tiếp theo, Cố Dương thanh trừ sạch lực lượng dị chủng ở trên Tinh Linh mẫu thụ.

Đây không phải là việc gì khó đối với hắn.

Một lần này không xuất hiện thiêu thân gì.

Xem ra mật thám do kẻ kia của Xích Minh thiên thiết lập mai phục trong Tinh Linh bộ tộc chỉ có hai kẻ kia.

Sau khi mười mấy chỗ năng lực dị chủng đều được thanh trừ sạch, Tinh Linh mẫu thụ này bắt đầu tỏa sáng ra sinh mệnh lực kinh người. Lá cây khô vàng ào ào rụng xuống, lộ ra phần xanh nhạt bên trong.

Tuy rằng trên cây có một đống lỗ to, lá cây cũng bị rụng xuống một phần ba, nhưng mỗi một tinh linh đều có thể cảm nhận được mẫu thụ đã được hồi sinh.

Tất cả tinh linh ở đây đều kích động đến rơi nước mắt.

“Hả?”

Cố Dương nhìn Tinh Linh mẫu thụ này, không biết vì sao, có một cảm giác quen thuộc.

Cảm giác quen thuộc này từ đâu đến?

Hắn thoáng nghĩ, đột nhiên lấy một cái đỉnh từ trong không gian ngự thú ra, chính là Át Mộc thần đỉnh trong Cửu Thần đỉnh, nó có kích cỡ bình thường, trong đỉnh đặt một cây gậy gỗ, trên đó đang mọc ra một chồi non.

Hắn có được cây gậy gỗ này từ trong Thủy Nguyệt động thiên, vốn ở trên tay một tên đệ tử của Vong Ưu lão tổ trên Vô Ưu sơn, toàn thân tối đen, rất tà môn.

Sau này hắn đặt cây gậy trong Át Mộc thần đỉnh để ôn dưỡng, độc khí trên đó tự động hóa giải xuống, lộ ra vẻ ngoài ban đầu. Chính là một cây côn gỗ, hiện giờ bắt đầu đâm chồi rồi.

Khí tức của cây gậy gỗ này hình như có cùng nguồn gốc với Tinh Linh mẫu thụ.

“Đây là ——”

Đột nhiên, Tinh Linh nữ vương ở bên cạnh nhìn thấy cây gậy gỗ kia, trở nên vô cùng kích động, “Một Tinh Linh mẫu thụ khác?”

Tinh Linh mẫu thụ còn có hai cây?

Cố Dương hơi tò mò, thứ đồ này không hề có tác dụng gì cho hẳn cả, hẳn cũng không có thời gian chờ nó lớn lên, vì thấy lấy cây gậy gỗ ra, nói, “Cho người.”

Tinh Linh nữ vương run run nhận lấy, kích động tột đỉnh. Các tinh linh bên cạnh đều kích động vạn phần, giống như nhìn thấy thứ gì vô cùng quý giá.

Sau đó Tinh Linh nữ vương vùi một đầu của cây gậy gỗ kia vào trong đất, không biết lấy từ đâu ra một cái cốc màu vàng, nhỏ một giọt chất lỏng màu xanh biếc vào trong đất.

Chuyện thần kỳ xảy ra, cây gậy gỗ kia lập tức cao lên một đoạn, thậm chí mọc lá cây, biến thành mầm nhỏ.

Tinh Linh nữ vương không ngừng lấy chất lỏng màu xanh từ trong cốc, nhỏ từng giọt từng giọt, mầm cây cao thêm một chút.

Không bao lâu, cây này đã cao đến hơn mười mét, thân cây to bằng hai người ôm, tán cây vĩ đại bao trùm phạm vi mấy chục mét.

Khiến người ta khó mà tin được chính là mới vừa rồi nó vẫn chỉ là một cây côn gỗ dài hơn một mét.

Cố Dương chặc chặc lấy làm lạ, Tinh Linh bộ tộc quả thật có chỗ độc đáo.

Cây này trông thật giống với Tinh Linh mẫu thụ.

Nhiều thêm một mẫu thụ, vậy có ý nghĩa rằng sinh sản của Tinh Linh tộc sẽ tăng lên gấp đôi, thảo nào các nàng sẽ kích động hưng phấn như thế.

Khi đang nghĩ lại nhìn thấy một tinh linh đi đến dưới gốc cây kia, tựa trán lên thân cây, nhắm mắt lại, tinh thần lực sinh ra liên hệ nào đó với cây kia.

Một lát sau, chỉ thấy trên cây kết ra một quả trắng noãn, mười mấy giây ngắn ngủi giống như thổi bóng đã lớn chừng quả dưa hấu, rất nhanh tự động tách ra, rơi vào trong lòng tinh linh ở dưới tàng cây.

Chỉ thấy quả tách ra, bên trong nằm một anh nhi.

Má ơi, hóa ra tinh linh sinh đời sau như vậy.

Cố Dương không nghĩ tới, tận mắt nhìn thấy quá trình tinh linh “Sinh con”, thật sự mở rộng tầm mắt rồi.

Hiệu suất này quả thật quá nhanh đi.

Hắn thâm nghĩ trong lòng, đột nhiên phát hiện không đúng, tập trung nhìn vào, thấy anh nhi kia lại có gì đó.

Không phải nói Tinh Linh bộ tộc chỉ có giống cái, không có giống đực sao?

Chẳng lẽ...

Hắn ngẩng đầu nhìn cây kia, “Thứ ta đưa cho Tinh Linh tộc chính là một gốc công thụ?”

Tinh Linh vương đình ngày hôm nay nơi nơi vang tiếng nói cười, náo nhiệt giống như ăn Tết, ở trước quảng trường vương đình cử hành một phen đốt lửa trại long trọng.

Đây là một ngày đáng để chúc mừng đối với Tinh Linh bộ tộc.

Thứ nhất, Tinh Linh mẫu thụ cuối cùng được cứu vớt.

Thứ hai, các nàng lại có thêm một Tinh Linh mẫu thụ.

Thứ ba, cũng là quan trọng nhất, Tinh Linh mẫu thụ mới kia chính là mẫu thụ của Tinh Linh bộ tộc đã thất lạc hơn một vạn năm.

Vào thời đại Tinh Linh đế quốc, Tinh Linh tộc có hai Tinh Linh mẫu thụ.

Hai cây này là ngọn nguồn của Tinh Linh bộ tộc.

Sau này Tinh Linh đế quốc sụp đổ, các tinh linh may mắn còn tồn tại chỉ còn kịp mang đi một mẫu thụ, cây còn lại bị nhân loại chặt hết.

Sau khi các tinh linh lui đến canh giữ Mê Vụ sâm lâm, theo giới nam sinh nở tự nhiên cuối cùng tử vong, đến bây giờ đã vền vẹn một vạn năm.

Từ sau đó, Tinh Linh bộ tộc thành giống loài sinh sản đơn tính, chưa hề sinh một nam anh.

Hiện giờ, một mẫu thụ khác có thể sinh ra nam anh cuối cùng trở về Tinh Linh tộc.

Đây là một chuyện tốt cực kỳ lớn đối với các nàng.

Cách một vạn năm, Tinh Linh tộc cuối cùng nghênh đón một nam anh.

Đại tế tự làm lễ rửa tội cho nam anh mới sinh này ngay trước mặt mấy ngàn con dân, thêm với lấy tên là Uy Liêm.

Lập tức mấy ngàn tinh linh đều hoan hô lên.

Có thể đoán được, một trăm năm tương lai dân cư của Tinh Linh tộc nghênh đón tăng trưởng mang tính bùng nổ.

Trước đó dân cư của tinh linh bị khống chế bởi năng lực sản xuất của mẫu thụ.

Hiện giờ nhiều thêm một mẫu thụ, năng lực sản xuất gia tăng.

Chương 486: Phượng Hoàng hội

Hơn nữa sự xuất hiện của nam tính khiến Tinh Linh tộc đàn có thể thông qua phương thức thụ thai tự nhiên để tăng dân cư.

Không có tin tức nào tốt hơn tin tức này đối với tinh linh đã trải qua nhiều tai họa.

...

Cố Dương lại không đi góp vui, hắn đang nghiên cứu cây cung của Nguyệt Thần kia.

Cây cung này, ở Tây Đê đại lục được gọi là thần khí chung cực, cũng chính là vũ khí do thần linh sử dụng, chỉ có Bán Thần mới có thể phát huy được uy lực của nó.

Thứ đồ này còn rất có cá tính, chỉ nhận lực lượng của Thái m U Huỳnh, nếu đổi sang lực lượng khác, nó sẽ không dùng được.

Thêm với muốn kéo được cây cung này sẽ tiêu hao cực lớn, hấn thử một lần, muốn kéo hoàn toàn nó ra, lực lượng của hóa thân Thái m U Huỳnh sẽ tiêu hao hết sạch toàn bộ.

Cố Dương đang nghĩ, đột nhiên như có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn ra cửa lớn.

Một giọng nói già nua truyền đến, “Liên minh pháp sư Tây Bắc của Tây Đê đại lục, phó hội trưởng La Đức Lý Khắc, cầu kiến tiên sinh.”

Đứng ở ngoài cửa chính là một tồn tại Bất Lộ cảnh tam trọng thiên.

Hơn nữa người này không phải là tinh linh mà là một nhân loại.

Ban ngày khi hấn mới vừa đến đây, dùng thần thông Thiên Thi Địa Thính quét qua chung quanh đã phát hiện ra sự tồn tại của người này.

Liên minh pháp sư Tây Bắc, hấn nhớ Y Phù đã từng đề cập, là một trong tam đại thế lực pháp sư của nhân loại.

Cố Dương mở cửa ra, cười nói, “Khách quý đến nhà, hết sức vinh hạnh.”

Người đến chính là Phong chi hiền giả, hấn mặc áo bào trắng, đội mũ pháp thuật nhọn hoắt, cầm một pháp trượng tinh xảo trong tay, ăn mặc vô cùng trịnh trọng.

Vừa thấy mặt, hấn đã hành một lễ pháp sư chính thức.

Cố Dương cũng chấp tay, dựa theo lễ tiết giữa các võ giả của Đại Chu đáp lễ lại, “Mời ngồi.”

Phong chi hiền giả ngồi đối diện hấn, mỉm cười nói, “Đêm khuya mạo muội tới chơi, mong các hạ thứ lỗi.”

“Không biết tiên sinh tới tìm ta có chuyện gì?” Từ trước đến nay Cố Dương không thích khách sáo với người khác, hỏi thẳng vào vấn đề.

“Xin cho phép ta bố trí một kết giới cách âm nho nhỏ.”

Phong chi hiền giả vạch pháp trượng trong tay, bày ra một pháp thuật trong phòng.

Cố Dương không ngăn cản, chờ hấn tiếp tục nói hết.

“Các hạ biết Phượng Hoàng hội chứ?”

Hóa ra có liên quan đến phượng hoàng.

Cố Dương không khỏi nảy sinh hứng thú, Ly Ly đến từ một tổ chức nào đó có liên quan đến phượng hoàng ở Tây Đê đại lục, rất có thể chính là Phượng Hoàng hội này.

Gan phượng hoàng mà Ly Ly giao cho hấn có thể nói giúp hấn một ơn lớn.

Hấn luôn rất tò mò về thế lực này.

Đáng tiếc, lần này hấn đến Tây Đê đại lục chỉ ở lại được nhiều nhất một hôm. Kế hoạch ban đầu là đợi ngày mai trời vừa sáng sẽ rời đi với Y Phù.

Cho nên không nghĩ tới sẽ hỏi thăm chuyện về Phượng Hoàng hội.

Không nghĩ tới lại có người tìm đến cửa, chủ động nhắc đến chuyện về Phượng Hoàng hội.

Hấn lắc đầu, “Chưa từng nghe nói đến.”

Phong chi hiền giả không hề ngoài ý muốn, giới thiệu, “Lịch sử của Phượng Hoàng hội lâu đời, thành lập đến nay đã hơn một vạn năm, lý niệm của chúng ta là...”

Cố Dương vẫn luôn chờ hấn nói xong mới mở miệng nói, “Cho nên, các ngươi tới tìm ta là vì phượng hoàng?”

“Không sai.”

Phong chi hiền giả thấy hấn nói ra, không vòng vo nữa, nói, “Không dối gạt ngươi, Phượng Hoàng hội chúng ta lấy phượng hoàng làm tên, là vì thủ lĩnh đời đầu tiên là tín đồ của phượng hoàng ——”

“Tín đồ?”

Cố Dương cắt ngang lời hắn nói.

Trong giọng điệu của Tây Đê đại lục, từ tín đồ này chuyên dùng để chỉ người tín ngưỡng thần linh.

Ý tứ của những lời này, chẳng lẽ phượng hoàng là thần linh?

Phong chi hiền giả nói, “Đúng, tín đồ. Phượng hoàng năm đó là cô thân, sau này thủ lĩnh đời đầu tiên dấy lên thần hỏa, nâng thần tọa lên, trở thành một chân thần.”

“Nhưng mà rất nhanh, chư thần nằm xuống. Thủ lĩnh đời đầu tiên rơi vào ngủ say. Lúc đó, trong Phượng Hoàng hội có rất nhiều bảo vật, đều đặt trong thần quốc của hắn, đến bây giờ không cách nào lấy ra được. Bên trong có mấy thứ rất quan trọng đối với Phượng Hoàng hội.”

“Cho nên lần này ta tới hy vọng có thể được sự giúp đỡ của người. Sủng thú phượng hoàng của người có thể giúp chúng ta mở cánh cửa thần quốc. Sau khi xong chuyện, ta cho người một giọt phượng hoàng thần huyết.”

Phượng hoàng thần huyết!

Ánh mắt Cố Dương giật giật, đây chính là tinh huyết của phượng hoàng đi.

Người này không đơn giản, lại có thể đoán được hắn cần thứ này.

Hắn suy nghĩ một lúc, không nói chắc, “Như vậy đi, ta suy nghĩ một chút, buổi sáng mai sẽ cho người câu trả lời.”

“Được.”

Phong chi hiền giả lập tức đứng dậy, rời đi luôn.

...

Cố Dương mở hệ thống ra.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao hai trăm điểm năng lượng.]

Sau khi đột phá đến Bất Lộ cảnh nhị trọng thiên, lại tăng giá rồi, tăng đến hai trăm điểm, vẫn rất thịt đau.

“Có.”

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Bất Lộ cảnh nhị trọng thiên, người đi đến Tây Đê đại lục, trợ giúp Tinh Linh tộc cứu chữa Tinh Linh mẫu thụ, trở thành người nhà của Nguyệt Thần.]

[Người tru diệt mười lăm hắc ám cự long, thanh danh đồ long vang vọng toàn bộ Tây Đê đại lục.]

[Người ở lại Tinh Linh vương đình khổ tu, hai tháng sau, một cự long Thiên Nhân cảnh giết tới, dưới mê tảo của vương đình và hợp lực cầu nguyện của vạn tinh linh, đại tế tư lấy sinh mệnh làm cái giá, triệu hồi ra một vị thiên sứ, đánh lui cự long kia.]

[Vào thời khắc mấu chốt, một vị Tà Thần giáng xuống, người và thiên sứ liên thủ, đánh chết hóa thân của Tà Thần kia, thiên sứ tiêu hao quá lớn, đã tiêu tán.]

[Sau trận chiến này, người dẫn dắt vài vị cường giả Truyền Kỳ của Tinh Linh bộ tộc phóng ra xung quanh, dọn sạch tất cả uy hiếp trong Mê Vụ sâm lâm.]

[Năm năm sau, quốc gia nhân loại xuất hiện biến cố trọng đại, Tà Thần giáng xuống, toàn bộ đại lục đều rơi vào trong ngọn lửa chiến tranh.]

[Lại ba năm, quốc gia nhân loại nào đó cầu cứu tinh linh, người từ chối.]

[Lại mười năm, một quốc gia nhân loại cuối cùng bị đánh bại, quân đội còn sót lại lui vào Mê Vụ sâm lâm. Tinh linh tiếp nhận bọn họ.]

[Năm năm sau, Tà Thần tấn công quy mô lớn, không lâu đã vây hãm Tinh Linh vương đình.]

Chương 487: Phượng Hoàng hội (2)

[Người mang theo Y Phù thoát khỏi Tây Đê đại lục trước, trở lại Thần Châu. Mới vừa xuất hiện đã bị rơi vào đũa giết của một Thiên Nhân, sau đó không lâu lại bị giết mất mạng, hưởng dương bốn mươi hai tuổi.]

Cố Dương hơi kinh hãi, Tây Đê đại lục này đúng là mảnh đất lành của ta.

Ở trong này lại cầu được mười chín năm.

Tuy rằng cuối cùng vẫn bị Tà Thần tiêu diệt, nhưng có thể chống đỡ được thời gian dài như vậy đã ra ngoài dự kiến của hắn.

Mặc dù Tinh Linh tộc không được coi là thế lực mạnh ở Tây Đê đại lục, nhưng cũng có nội tình mạnh mẽ, dưới tình huống chuẩn bị đầy đủ, ngăn cản một cường giả Thiên Nhân không thành vấn đề.

Chuyện này không thiệt.

Quả nhiên người tốt được báo đáp. Hôm nay hắn cứu cao cấp của tinh linh, lại giúp các nàng một chuyện lớn như vậy.

Về sau các nàng mới tỉnh nguyện liều mạng vì hắn.

Cho lực nhiều nhất vẫn là đại tể tư, lại lấy sinh mệnh làm cái giá, triệu hồi ra một vị thiên sứ, vị kia ít nhất cũng có cấp bậc Thiên Nhân cảnh.

Lần này đến Tây Đê đại lục là đúng rồi.

Về phần chuyện của Phượng Hoàng hội, hắn tạm thời không cần lo lắng. Biết rõ bị một cường giả Thiên Nhân theo dõi còn chạy khắp nơi, vậy có khác gì muốn chết đâu.

Hiện giờ một lần mô phỏng cần hai trăm điểm năng lượng, nhất định phải dùng tiết kiệm.

Chờ hắn có được thực lực có thể địch nổi Thiên Nhân rồi lại cân nhắc.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc bốn mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc bốn mươi hai tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc bốn mươi hai tuổi.]

“Ta chọn điều hai.”

Nhất thời trong đầu Cố Dương nhiều thêm rất nhiều ký ức chiến đấu và kinh nghiệm với tri thức về phương diện võ đạo.

Thời gian mười chín năm, thu hoạch của hắn vĩ đại.

...

Tiếp theo cứ dựa theo con đường này, lần lượt mô phỏng, không ngừng tích lũy kinh nghiệm.

Quan trọng là lĩnh ngộ đối với “Thái Huyền thiên thư”.

Quyển thiên thư này bao hàm toàn diện, bác đại tinh thâm, mỗi một lần mô phỏng hắn đều có thể có lĩnh ngộ mới, đó là đang học bù.

Tu hành của võ đạo không cần nhiều tri thức như vậy, dựa theo tiêu chuẩn thời kỳ Thượng Cổ đến xem, thứ hắn còn thiếu nhiều lắm.

Thật ra khó khăn nhất là nếu không có người chỉ điểm, hắn chỉ có thể tự mò mẫm, tự lĩnh ngộ, mới tiêu tốn thời gian dài như vậy.

Nếu như có thể có một sư phụ giải thích nghi hoặc cho hắn, tiến độ của hắn có thể nhanh hơn trên mười lần.

Khi đến lần mô phỏng thứ mười, Cố Dương dừng lại.

Một lần chiếm được tích lũy gần hai trăm năm, rất lộn xộn, hắn cần tiêu hóa trước.

...

...

Ngày hôm sau Cố Dương đến tìm La Đức Lý Khắc pháp thuật Truyền Kỳ tam giai kia, nói, “Ta còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, nửa năm sau ta lại đi tìm ngươi.”

“Được.”

Phong chi hiền giả thấy hắn đáp ứng, vô cùng vui sướng.

Sau khi hai người hẹn địa điểm gặp mặt nửa năm sau, Phong chi hiền giả đã mang theo đồ đệ rời khỏi Tinh Linh vương đình, mới vừa rời hắn đã chào từ biệt Tinh Linh nữ vương rồi.

Cố Dương đuổi La Đức Lý Khắc đi, rồi tìm Tinh Linh nữ vương và đại tể tư, đưa ra đề nghị muốn dẫn người xuất chinh, xử lý sạch những thứ có thể uy hiếp đến tinh linh ở trong Mê Vụ sâm lâm.

Tinh Linh nữ vương và đại tể tư mở hội nghị, nhanh chóng thông qua quyết định này.

Cứ như vậy, Cố Dương mang theo năm cường giả Truyền Kỳ trong Tinh Linh tộc xuất phát, đại tể tư cũng đi cùng.

Phạm vi của Mê Vụ sâm lâm vô cùng lớn, là một dãy núi kéo dài không dứt, toàn bộ diện tích tương đương với lãnh thổ của một quốc gia trung đẳng ở Tây Đê đại lục.

Trong rừng rậm, có rất nhiều nơi hoàn cảnh ác liệt, có rất nhiều ma thú siêu giai đều an cư ở đây.

Trừ đó ra còn có vài tộc đàn khác cũng sinh sôi nảy nở ở đây. Ví dụ như cầu đầu nhân, bán thân nhân, bán thú nhân, chu nho, ải nhân vân vân.

Tinh linh xem như là thế lực lớn nhất trong rừng rậm, có thể tạo thành uy hiếp cho tinh linh là một đám Khoa Mạc Đa tích dịch nhân ở dưới lòng đất, đây là một chủng tộc á long, thực lực mạnh mẽ, hơn nữa cực kỳ giao hoạt, thu nạp rất nhiều chân rết, chuyên môn đối nghịch với tinh linh.

Bởi vì chúng nó sinh tồn dưới lòng đất, hoàn cảnh phức tạp, rất khó đối phó. Trước đó, các tinh linh đều không có biện pháp gì hay với chúng.

Cố Dương không quan tâm nhiều như vậy, mang người trực tiếp xông vào, một đường đánh thẳng đến chỗ sâu nhất trong hang ổ.

Sủng thú hiện giờ còn sót lại của hắn, Xích Tình thần viên, có thể nói là cao thủ tàn nhẫn, cảnh giới thấp hơn nó vốn không ngăn cản được huyền thuật của nó.

Rất nhanh, Cố Dương đã giết tận hang ổ, giết chết hai Truyền Kỳ rồi, tích dịch nhân đã hồng mất.

Ở Mê Vụ sâm lâm, mỗi một con ma thú siêu giai đều có được địa bàn của mình, trên căn bản địa bàn cố định, sẽ không dễ

dàng chuyển tổ.

Như vậy tiện lợi cho Cố Dương, tìm tới cửa từng đũa, con nào có cảnh giới thấp hơn hắn thì ném một huyền thuật qua, sau đó một chùy đập chết.

Đụng phải con có cảnh giới cao hơn hắn thì triệu hồi ra hóa thân thần thú vây đánh, hắn lấy Nhân Hoàng kiếm ra chờ sẵn. Không có một con ma thú siêu giai nào có thể chống đỡ được.

Đương nhiên, ma thú siêu giai có quan hệ thân mật với tinh linh giống như Độc Giác Thú thì hắn sẽ không đuổi tận giết tuyệt, gia nhập vào đại gia đình của tinh linh, mọi người ôm ấp sưởi ấm thật tốt.

Ma thú siêu giai trong Mê Vụ sâm lâm cũng không dễ chọc, qua nhiều năm như vậy, Tinh Linh tộc và chúng nó đều nước giếng không phạm nước sông, không tùy tiện đụng chạm.

Thực lực tổng thể mạnh nhất của tinh linh, gần mười Truyền Kỳ cũng không phải dễ dàng trêu vào. Nhưng mà các nàng dân cư đông đúc, mười vạn con dân phải sống ở đây.

Nếu như kết thù một mất một còn với một ma thú siêu giai, lại không thể giết được nó, tiến hành đánh tĩa, các nàng không chịu nổi.

Chính bởi vì như thế, giữa tinh linh với ma thú siêu giai đã tạo thành cân bằng như vậy.

Sự xuất hiện của Cố Dương đã trực tiếp phá vỡ sự cân bằng này, vốn không nói lý lẽ.

Trong thời gian không đến một ngày, ma thú siêu giai chết dưới chùy của hắn đã vượt trên mười con.

Trong đó còn có hai con ma thú cấp bậc Bạo Quân.

Chương 488: Quân Vương cấp

Bạo Quân tương đương với Truyền Kỳ tam giai, là tồn tại cấp bậc trần nhà trong ma thú.

Mà trong đội ngũ này nhiều thêm ba thành viên mới, đều là ma thú tốt bụng có quan hệ không tệ với tinh linh. Có đại tể tư cầu tình, Cố Dương tha cho chúng nó một mạng.

Mới đầu ba con ma thú này sợ vì bọn hấn nhiều người, không thể không cúi đầu, trong lòng không chịu phục thật.

Mãi cho đến khi Cố Dương triệu hồi ra vài con siêu giai, bản thân cầm một cây chùy đập vỡ đầu một Bạo Quân, từ đó chúng nó không dám tỏ vẻ ở trước mặt nhân loại này nữa.

Trong lòng cũng không dám có ý khác.

...

...

“Ồ đây, hay là thôi đi.”

Khi đám người Cố Dương đi đến một sơn cốc sâu thẳm, đại tể tư hơi chần chừ.

Không chỉ có nàng, bốn tinh linh khác đều có vẻ mặt ngưng trọng.

Ba con ma thú kia càng đồng loạt lộ vẻ sợ hãi trong mắt.

Từ phản ứng của bọn họ, Cố Dương biết được ở đây nhất định là vai ác, hỏi, “Đây là địa bàn của ai?”

Đại tể tư nói, “Bên trong có một con Tà Nhân Bạo Quân, là một trong bốn Quân Vương mạnh nhất Mê Vụ sâm lâm.”

Quân Vương (hình như đây là đế quân mới đứng, chương sau có nhắc đến) là một cấp bậc trong ma thú, hoặc nói là một tôn xưng. Là tồn tại mạnh nhất ở trong cấp bậc Bạo Quân.

Ma thú có thể được gọi là Quân Vương đều đã sống thời gian rất lâu, có được chiến tích huy hoàng, có thể khiến các ma thú khác cúi đầu xưng thần, Quân Vương trong ma thú.

Cố Dương lại hơi tò mò, “Bốn Quân Vương kia theo thứ tự là bốn ma thú nào?”

Một con ma thú cướp lời nói, “Tà Nhân Bạo Quân, Lục Dục Viêm Ma, Vong Linh Quân Vương, Ma Tâm Lĩnh Chủ. Bốn con này là ma thú đáng sợ nhất trong Mê Vụ sâm lâm, đều có

tồn tại lĩnh vực, kể cả Bán Thần đều không dám bước vào lĩnh vực của chúng nó.”

Cố Dương nhìn về phía đại tế sư, thấy nàng gật đầu đã biết bốn con ma thú này không giống với ma thú khác, nói, “Nếu đã như vậy, các người chờ ở đây, ta đi một lúc rồi sẽ trở lại.”

Nói xong đã tiến vào trong sơn cốc.

Một lần này ngoài dự đoán của mọi người, một tinh linh trong đó hơi lo lắng nói, “Đại tế sư, làm sao bây giờ?”

Đại tế sư nói, “Không có việc gì, lấy thực lực của thần tử điện hạ, cho dù không địch lại cũng sẽ không có chuyện gì.”

Nàng nhìn ra được ma thú hệ hỏa kia của Cố Dương đã sắp đến trình độ hình thành lĩnh vực. Cộng thêm nhiều con ma thú như vậy, cho dù không đánh lại được Tà Nhãn Bạo Quân, cũng nhất định có thể đủ an toàn mà lui.

Ba con ma thú đứng ở phía sau đều rất tò mò, nhân loại bạo lực tới cực điểm kia, một chùy đập chết một ma thú siêu giai, và Tà Nhãn Bạo Quân trong truyền thuyết, rốt cuộc là ai mạnh hơn ai.

Ngay sau đó, trong sơn cốc hiện ra nguyên tố dao động điên cuồng đến cực điểm.

Một lát sau, tất cả bình tĩnh lại.

Vậy kết thúc rồi?

Năm tinh linh và ba ma thú không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy một bóng dáng đi ra khỏi sơn cốc, trong tay kéo một thân thể khổng lồ.

Đó là —— Tà Nhãn Bạo Quân?

Cho dù là năm tinh linh hay ba ma thú, khi nhìn thấy thân thể cực lớn kia đều không khỏi nuốt nước miếng.

Tà Nhãn Bạo Quân tiếng tăm lừng lẫy kia đã bị làm thọt như vậy rồi?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, các nàng và chúng nó đều không thể tin.

“Đi thôi.”

Cố Dương cố ý kéo thi thể của Tà Nhân Bạo Quân ra chính là muốn có hiệu quả như vậy.

Nếu không, chưa chắc các nàng đã tin rằng Tà Nhân Bạo Quân đã chết.

Ma thủ Quân Vương cấp này quả thật khó đối phó, lĩnh vực hình thành có thể dễ dàng vụn vỡ lối suy nghĩ và ngũ cảm của người khác. Có phần như vị cường giả Thiên Nhân kia.

Nó đã vô cùng gần đến Thiên Nhân cảnh.

Thực lực như vậy đủ để khinh thường tất cả Bất Lộ cảnh.

Đáng tiếc, nó không được may mắn, đụng phải Cố Dương.

Thần thú Chúc Long có thể nhìn thấu tất cả ảo giác và công kích tinh thần, hẳn mượn dùng thần thông của Chúc Long, trực tiếp bay qua, vốn không hề bị ảnh hưởng bởi lĩnh vực của Tà Nhân Bạo Quân, một chùy đập chết nó rồi.

Sau đó thu được một ngàn điểm năng lượng.

Tương đương với hai cường giả Bất Lộ cảnh tam trọng thiên.

Kiểm lời lớn.

...

...

Hang sâu trong lòng đất là địa bàn của Lục Dục Viêm Ma.

Đây là mục tiêu thứ hai được Cố Dương tìm tới.

Lục Dục Viêm Ma, từ cái tên đã có thể nhìn ra được là ma thú hệ hỏa.

Đại tể tư giải thích lai lịch của nó cho Cố Dương, “Nghe nói có một thiên sứ sáu cánh chết ở đây, ngâm trong dung nham vô số năm, chuyển hóa hẳn thành Lục Dục Viêm Ma...”

Chờ sau khi nhìn thấy bản thể, trông quả thật rất giống với loài điều nhân.

“Là kẻ nào dám quấy rầy giấc ngủ của bản thân?”

Khi đám người Cố Dương đi tới nham thạch dày đặc nóng chảy ở dưới lòng đất kia, một giọng nói vĩ đại vang lên.

Ngay sau đó có một bóng dáng toàn thân bao trùm trong ngọn lửa bay ra từ trong nham thạch, phía sau có ba đôi cánh do ngọn lửa hình thành, khí thế mạnh mẽ đến cực điểm.

“Lên!”

Cố Dương không nói nhảm, trực tiếp thả phượng hoàng ra, nó lập tức phun ra một ngum lửa.

“Lớn mật ——”

Lục Dực Viêm Ma hét lớn một tiếng, đang định thiêu chết người dám can đảm mạo phạm mình, nhưng lập tức cảm thấy không ổn.

Ngọn lửa do con chim lửa kỳ quái kia phun ra lại xuyên qua được lĩnh vực hỏa diễm của nó, đốt lên trên người nó.

Đây là lửa gì vậy?

Nó chấn động, nhưng còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị ngọn lửa hùng hực bao phủ, thân thể theo đó hóa thành khí.

Cho đến chết nó đều không hiểu được vì sao bản thân là chúa tể của ngọn lửa, lại bị mỗi lửa nào đó thiêu chết.

Năm tinh linh và ba ma thú ở đây nhìn thấy một màn như vậy đều ánh mắt dại ra.

Lục Dực Viêm Ma, chết đi như vậy?

Nó bị lửa thiêu chết.

“Đi thôi.”

Cố Dương không hề thấy kỳ quái, phượng hoàng chính là thân thú Thượng Cổ, Phượng Hoàng chân viêm do nó phun ra là ngọn lửa có cấp bậc rất cao, chuyên khắc linh hỏa.

Nếu đổi lại là ma thú khác còn chưa chắc có thể dễ dàng giết đi như vậy được.

Ma thú hệ hỏa, đụng phải phượng hoàng chính là không hề có một chút lực đánh trả.

Một ngàn điểm năng lượng lại tới tay.

...

...

Chương 489: Bất Lộ cảnh tam trọng thiên

Mục tiêu thứ ba là Vong Linh Quân Vương, nói là ma thú, nhưng trên thực tế là thi thể của một con ma thú đã lưu lại sau khi chết đi, không biết sao lại biến thành một vong linh.

Địa bàn của nó ở trong một đầm lầy.

Khi hiện thân, bên người còn có bốn tiểu đệ, bốn vong linh của ma thú siêu giai.

Cố Dương thả ra phượng hoàng và Chúc Long.

Một lần này tốn nhiều thời gian hơn mới đưa Vong Linh Quân Vương và bốn tiểu đệ của nó đi gặp vong linh.

[Nhận được một ngàn điểm năng lượng, số dư trước mắt bảy ngàn chín trăm điểm.]

Ừm, xử lý nó con Ma Tâm Lĩnh Chủ cuối cùng, đoán chừng có thể đến được Bất Lộ cảnh tam trọng thiên.

...

...

“Ma Tâm Lĩnh Chủ, mấy trăm năm trước đã xuất hiện lần đầu tiên. Không ai biết nó đến từ đâu, sau khi đến Mê Vụ sâm lâm đã chiếm một địa bàn.

Đại tể tư nói đến lai lịch của một Lĩnh Chủ cuối cùng.

Nghe nói Ma Tâm Lĩnh Chủ và Vong Linh Quân Vương từng đánh một trận, không phân thắng bại, cho nên được người coi là tồn tại Quân Vương cấp.”

Khi nói chuyện, đám người Cố Dương đã đi đến một rừng cây, nơi đó xanh um tươi tốt, sức sống bừng bừng, còn có thể nhìn thấy một vài động vật nhỏ.

Không thể không nói, ở trong địa bàn của bốn Quân Vương, chỉ có nơi này trông bình thường nhất.

Đột nhiên có một con sóc màu xám nhảy lên trên cành cây, quay đầu sang nhìn về phía đám người Cố Dương, chờ chạm vào ánh mắt của bọn họ, giống như bị kinh sợ nhảy lên, đảo mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Cố Dương cười nói, “Trông nơi này không giống với địa bàn của ma thú siêu giai.”

Đại tể tư các nàng cũng cảm thấy kỳ quái, theo lý thuyết, địa bàn của ma thú siêu giai, động vật nhát gan giống như sóc này đều không dám đến gần.

Kể cả Độc Giác Thú hóa thân của thuần khiết tốt đẹp trong truyền thuyết, dính vào hai chữ ma thú, tự động phát ra khí tức mạnh mẽ, có thể hù chết động vật nhỏ yếu này.

Chứ đừng nói đến ma thú Quân Vương cấp như Ma Tâm Lĩnh Chủ.

“Lăn ra khỏi địa bàn của ta!”

Đột nhiên, một giọng nói tràn đầy tức giận vang lên, chấn động đến màng tai người ta đau đớn.

Ma Tâm Lĩnh Chủ!

Một luồng dao động vô hình bao phủ mấy người Cố Dương lại.

“Hả?”

Cố Dương cảm nhận được sâu sắc rằng bốn phía đã biến thành một chân không của pháp lực, pháp lực tản ra lập tức bị rút sạch, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hắn theo bản năng phong bế thân thể, không để pháp lực trong cơ thể bị xói mòn.

“Lĩnh vực cấm ma?”

Đại tể tư thay đổi sắc mặt, thất thanh nói.

Lĩnh vực cấm ma, ở trong khu vực của lĩnh vực này cấm hết tất cả sự tồn tại của pháp thuật ma lực, tất cả lực lượng siêu

phàm như pháp thuật, đấu khí vân vân đều không thể sử dụng.

Năm tinh linh ở đây có mục sư, có pháp sư, có đức lỗ y...

Ở trong lĩnh vực cấm ma, tất cả các nàng đều mất đi sức chiến đấu mạnh nhất, trở nên vô cùng yếu ớt.

Ảnh hưởng ít nhất ngược lại là ba con ma thú kia, cho dù không cách nào sử dụng pháp thuật thiên phú, bằng vào thân thể mạnh mẽ của chúng, năng lực vật lộn cực kỳ xuất chúng.

Nhưng mà vì e sợ uy danh của Ma Tâm Lĩnh Chủ, chúng nó không có cả dũng khí chiến đấu, luôn luôn lui về sau.

Ở trong ma thú, đẳng cấp nghiêm khắc, không được trêu chọc tồn tại có cấp bậc cao hơn mình, đây là điều đã được khắc vào trong gen huyết mạch.

Phục tùng ma thú mạnh hơn mình là chuyện đương nhiên đối với bọn chúng.

Chúng nó không phản bội ngay tại chỗ đã không tệ.

Vèo vèo vèo ——

Đột nhiên, một chuỗi tiếng xé gió vang lên, trên người ba con ma thú kia bắn ra vài vòi máu, ngã xuống đất.

Chỉ thấy trên thân thể chúng bị đâm vài nỏ tiễn thô to.

Không sai, chính là nỏ tiễn.

Một ma thú biết sử dụng nỏ tiễn, như vậy có phần không thể tưởng tượng nổi rồi.

Có một bóng dáng khổng lồ đi ra từ trong rừng cây bên cạnh, đó là một người khổng lồ, thân cao trên mười mét. Trên người khoác da thú, từ tượng trưng giới tính đặc thù đến xem, nó là một người khổng lồ giống cái.

Trong tay nàng cầm một cây cung nỏ to lớn, toàn thân được chế tạo từ kim loại, lóe lên ánh sáng lạnh thuộc riêng về kim loại. Là loại có thể bắn ra được nhiều mũi tên trong một lần.

Năm tinh linh ở đây nhìn thấy người khổng lồ kia, sắc mặt đều hơi trắng bệch.

Ai có thể ngờ đến Ma Tâm Lĩnh Chủ lại là một người khổng lồ có thể sử dụng lĩnh vực cấm ma chú, trong tay còn có một cây cung nỏ có thể bắn ngã ma thú siêu giai.

Tổ chất thân thể của Tinh Linh bộ tộc vốn ngắn hạn, một chiến sĩ Truyền Kỳ duy nhất đã chết trong trận chiến với hắc ám cự long kia rồi.

Hiện giờ kể cả là đại tể tư Truyền Kỳ tam giai đều không thể sử dụng thân thuật. Người khổng lồ cao trên mười mét này, một đầu ngón tay đều có thể đâm chết nàng.

Lúc này, Cố Dương mở miệng nói, “Người không phải là Ma Tâm Lĩnh Chủ.”

Ánh mắt hung tàn bạo ngược của người khổng lồ kia rơi lên trên người hắn, trên mặt tràn đầy chán ghét và thù địch, “Nhân loại âm hiểm dơ bẩn ——”

Cố Dương đảo mắt qua, nhìn sang thân cây bên trái nào đó, nói, “Tìm được người!”

Vèo một cái, hắn đã biến mất ngay tại chỗ.

Nháy mắt tiếp theo, hắn xuất hiện bên cạnh một thân cây, vừa chìa tay, tóm lấy một thứ từ trên thân cây xuống, chính là con sóc có cái đầu màu xám.

Sau khi vật nhỏ này bị bắt, hoảng hốt giãy giụa, nhưng lại có vẻ vô lực như thế.

“Buông nó ra!”

Nữ khổng lồ kia thay đổi sắc mặt, quát lên một tiếng, sải bước dài tiến về phía Cố Dương.

Thân hình nàng vĩ đại, động tác lại vô cùng mạnh mẽ, tốc độ thật nhanh, hai bước chân đã đến trước mặt Cố Dương, giờ tay chụp về phía hắn.

Vù ——

Một chướng này mang lên một luồng gió mạnh, có thể thấy được lực lượng của nàng mạnh mẽ đến cỡ nào.

Cố Dương một tay túm lấy con sóc kia, vì đang ở trong lĩnh vực cấm ma nên không có cách nào lấy được bình khí trong không gian ngục thú. Đối mặt với bàn tay của người khổng lồ có hình thể lớn hơn hẳn gấp bốn năm lần, hắn không tránh không né, đâm ra một quyền.

Bốn tinh linh ở đây nhìn thấy một màn như vậy đều sợ đến thay đổi sắc mặt, không đành lòng nhìn.

Người khổng lồ có chiều cao trên mười mét là giống loài cực kỳ hiếm thấy, thần lực trời sinh, đủ để so với cự long. Người trưởng thành khổng lồ có thể vật lộn với ma thú siêu giai.

Chương 490: Bất Lộ cảnh tam trọng thiên (2)

Ở trong lĩnh vực cấm ma, người khổng lồ như vậy không phải đối thủ mà nhân loại bình thường có thể chống lại được, cho dù là thánh kỵ sĩ đều bị một chương này chụp thành bánh thịt.

Chỉ có đại tể tư vẫn giữ bình thản.

Rầm!

Ngay sau đó, kèm theo tiếng vang thật lớn, thân thể to lớn của người khổng lồ bay ngược ra ngoài.

Cố Dương mà các nàng vốn cho rằng sẽ bị chụp thành bánh nhân thịt lại đứng tại chỗ, dưới chân xuất hiện một cái hầm cực lớn, không biết nó xuất hiện như thế nào.

Bốn tinh linh nhìn xem trọn mắt há hốc mồm, gần như không dám tin vào hai mắt của mình.

Một nhân loại, đánh bay một người khổng lồ trưởng thành.

Chuyện này sao có thể?

Kể cả đại tể tư đã tận mắt biết được lực lượng của Cố Dương đều giật giật mí mắt.

Nàng đã cố hết sức đánh giá cao lực lượng của hắn, nhưng vẫn bị hù sợ.

Chuyện này rất khoa trương.

Còn ba con ma thú kia đã hôn mê.

...

[Nhận được hai trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt tám ngàn một trăm điểm.]

Một quyền kia của Cố Dương đã đâm chết người không lồ.

Đây là một kỹ xảo võ đạo cao thâm, đối phó với tên chỉ biết sức mạnh này vô cùng thích hợp.

Một quyền kia xuyên qua thân thể, chấn lục phủ ngũ tạng thêm với óc của người không lồ thành một đồng nhào nhoét.

Trên thực tế, cấp bậc của người không lồ cũng không cao, tương đương với Truyền Kỳ cấp hai.

Vốn không cách nào so sánh được với ba con đế quân kia.

Nhưng xét về mức độ nguy hiểm lại tuyệt đối không hề kém hơn.

Ở dưới lĩnh vực cấm ma, ba đế quân kia đều phải trốn đi, nếu thật sự đánh nhau, ba chúng nó gộp lại chưa chắc đã làm được gì tổ hợp giữa người không lồ cộng thêm lĩnh vực cấm ma.

Đặc biệt là người không lồ này còn biết làm ra cung nỏ. Mới vừa rồi đã bắn ngã ba con ma thú cực kỳ có tính uy hiếp.

Đáng tiếc gặp phải Cố Dương đồ quái thai này.

Chỉ sợ đến chết người không lồ kia đều không thể ngờ nổi bản thân lại bị một nhân loại nhỏ nhỏ một quyền đâm chết.

“Ta cho ngươi hai lựa chọn.”

Cố Dương nhìn chăm chăm con sóc trong tay, nói, “Hoặc là chết. Hoặc trở thành sủng thú của ta.”

Sóc thấy toàn bộ quá trình đồng bọn tử vong, ánh mắt càng thêm hoảng sợ, thân thể run run, miệng kêu lên chi chi.

“Ngươi không biết nói?”

Sóc liều mạng gật đầu.

Cố Dương thật bất ngờ, một ma thú có thể sử dụng lĩnh vực cấm ma lại không biết nói, chuyện này không khoa học.

Nói chung, sau khi đến Truyền Kỳ rồi, ma thú có thể nói chuyện.

Có thể có được lĩnh vực, đó là Truyền Kỳ tam giai đỉnh phong, đến gần Bán Thần vô hạn rồi.

Hắn nói, “Thu hồi lĩnh vực cấm ma lại trước.”

Nhất thời, luồng áp lực kia biến mất vô hình.

Năm tinh linh kia cuối cùng cảm ứng được sự tồn tại của ma lực và nguyên tố. Các nàng nhìn con sóc trong tay Cố Dương, trong mắt đều hơi sợ hãi.

Là người hệ pháp thuật, theo bản năng cảm thấy sợ hãi tồn tại có thể sử dụng lĩnh vực cấm ma này.

Lĩnh vực cấm ma vừa mở, các nàng lập tức biến thành phé nhân.

Cố Dương nói, “Tiếp theo làm theo lời ta nói, mở rộng tâm thần, không cho phép có chống cự gì, ký kết khế ước này với ta...”

Một lát sau, một pháp trận đỏ như máu xuất hiện trong hư không, không ngừng thu nhỏ lại, bay về phía thân thể sóc, khi sắp chạm đến thân thể nó, pháp trận kia tự dung tiêu tán.

Ánh mắt của Cố Dương trở nên nguy hiểm, nói, “Người chỉ còn lại một cơ hội.”

Hắn lại thêm một lần nữa.

Một lần này vô cùng thuận lợi, con sóc kia không dám phản kháng nữa, để cho pháp trận khai bay vào đầu của nó.

Khi tất cả kết thúc, khế ước thành công.

Con sóc này trở hành sủng thú thứ ba của Cố Dương.

Hắn thật bất ngờ, con sóc này lại là Truyền Kỳ cấp hai.

Sau khi hai bên ký kết khế ước xong, Cố Dương có thể tiến hành trao đổi đơn giản với con sóc.

Dựa theo cách nói của nó, nó vốn là một con sóc bình thường. Vốn không phải là ma thú, có thể có được lực lượng hiện giờ đều vì một lần kỳ ngộ.

Nó dùng chỉ trước ra dấu, miệng nói chi chi, Cố Dương chỉ có thể nghe hiểu đại khái, nó không cẩn thận ăn phải thứ gì đó đã xảy ra dị biến. Đột nhiên có một ngày có được lĩnh vực cấm ma.

Nhưng mà chỗ kia ở đâu thì nó lại không nói ra được.

Thời gian quá lâu, khi đó nó còn chưa mở ra linh trí. Sau này xảy ra chuyện gì kinh khủng, nó rời khỏi chỗ kia, đi tới Mê Vụ sâm lâm.

Nó và người khổng lồ kia kết thành đồng bọn, an cư ở trong này, đến bây giờ đã hơn hai trăm năm rồi.

Người khổng lồ dẫn theo nó, làm không ít đồ tốt ở trong Mê Vụ sâm lâm, nó không hoàn toàn tiến giai mới có cấp bậc như hiện giờ.

...

Tiếp theo, Cố Dương mang theo con sóc, tiếp tục hành trình liệt sát của hắn.

Có được lĩnh vực cấm ma, hắn giết ma thú càng thêm dứt khoát nhanh gọn. Ma thú thường còn chưa phản ứng kịp đã bị hắn giết chết.

Thực lực của hắn còn mạnh hơn người khổng lồ kia, phối hợp với lĩnh vực cấm ma của sóc, lực sát thương càng thêm vĩ đại.

Sau khi lại giết thêm mấy con ma thú, bọn họ cuối cùng chụp hụt. Trong sào huyết kia, con ma thú siêu giai kia lại không ở đó.

Sau đó lại vô hụt hai nơi, hắn đã rõ ràng, chắc bị lộ tin tức rồi, những ma thú siêu giai đó đã chạy mất rồi.

Cố Dương không lãng phí thời gian nữa, thẳng trận trở về.

Một chuyến này có thu hoạch cực kỳ phong phú, giết chết gần hai mươi ma thú siêu giai, trong đó có ba ma thú Quân Vương cấp.

Lại thu một con ma thú Quân Vương cấp làm sủng thú.

Uy hiếp xung quanh Tinh Linh vương đình đã thanh lý gần như không còn, tin tưởng trong một đoạn thời gian rất dài, Tinh Linh bộ tộc có thể nghênh đón thời kỳ hòa bình.

Càng quan trọng hơn là, số dư năng lượng của hắn đã đạt đến chín ngàn ba trăm điểm, gần phá đến một vạn.

Có thể nói là mùa thu hoạch lớn.

...

...

Cố Dương về thẳng thụ ốc thuộc riêng của hắn, lập tức mở hệ thống ra.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao hai trăm điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi hai tuổi, người đã là Bất Lộ cảnh nhị trọng thiên. Người trở thành người nhà của Nguyệt Thần ở Tây Đê đại lục, giết sạch mười lăm hắc ám cự long.]

Chương 491: Thiên Thánh tông

[Hai tháng sau, một cự long Thiên Nhân cảnh đi đến Tinh Linh vương đình, muốn tìm người báo thù.]

[Thiên sứ do người phối hợp với đại tể tư triệu hồi ra, đánh trọng thương con cự long kia, nó chật vật trốn thoát.]

[Đột nhiên, một vị Tà Thần giáng xuống, người dùng lĩnh vực cấm ma của sóc, diệt sát hóa thân của Tà Thần.]

[Năm năm sau, quốc gia nhân loại xuất hiện biến cố trọng đại, Tà Thần giáng xuống, đại lục rơi vào chiến loạn.]

[Tám năm sau, Tà Thần ngược lại tấn công về phía Mê Vụ sâm lâm, Tinh Linh vương đình bị đánh chiếm. Người chết trận tại chỗ, hưởng dương ba mươi sáu tuổi.]

Lại bị nhằm vào rồi.

Xem ra Tà Thần kia coi hấn thành một uy hiếp, muốn giết chết hấn trước.

Thực lực tăng lên, thời gian sống ngược lại giảm bớt.

Hấn gặp chuyện như vậy không phải lần đầu tiên rồi.

Nên thấy may mắn chính là Tà Thần kia không trực tiếp giáng xuống, giết hấn tại chỗ.

Như vậy, chắc nó không nắm chắc hoàn toàn nên mới không ra tay.

Ít nhiều gì trong lòng Cố Dương cũng hơi vui mừng, khi đối mặt với cường giả Thiên Nhân, cuối cùng hấn đã không giống như trước không hề có lực đánh trả.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[...]

“Ta chọn điều hai.”

...

[... Người phối hợp thiên sứ đánh chết hóa thân của Tà Thần.]

[... Hưởng dương bốn mươi hai tuổi.]

Một lần này Cố Dương tiến hành điều chỉnh, khi chiến đấu với hóa thân của Tà Thần không sử dụng lĩnh vực cấm ma.

Quả nhiên không bị Tà Thần nhằm vào, lại một lần cầu đến bốn mươi hai tuổi.

Sau khi nhận lấy ban thưởng, Cố Dương lại bắt đầu hình thức liên tục mô phỏng.

Lần lượt mô phỏng, nội dung đều na ná như nhau.

Mỗi một lần lĩnh thưởng, hẳn đều phải tiêu tốn một chút thời gian để hòa hoãn.

Trong bất tri bất giác, Cố Dương đã tiến hành bốn mươi lần mô phỏng, thời gian trôi qua một ngày một đêm.

Hắn cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, trong thời gian ngắn đến một ngày kế thừa tri thức và lĩnh ngộ của phương diện võ đạo trong hơn bảy trăm năm, nếu không phải nguyên thần của hắn đủ cường đại, đầu đều bị nhồi đến nổ tung rồi.

Lần thứ bốn mươi một.

[... Vào thời khắc sinh tử người lĩnh ngộ ra biện pháp dung nhập mỗi một giọt máu vào nguyên thần, bước ra bước đầu tiên, sau đó bị đánh chết, hưởng dương bốn mươi hai tuổi.]

Cuối cùng, thành công!

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc bốn mươi hai tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc bốn mươi hai tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc bốn mươi hai tuổi.]

Cố Dương nhìn ba điều tuyển chọn này hiện ra trước mắt, trong lòng có một kích động khôn kể.

Từ sau khi hắn nhận lời mời của đại hội Dao Trì, đã nghĩ mọi cách, liều mạng kiếm năng lượng, mô phỏng, tăng thực lực

lên.

Trải qua không ngừng nỗ lực nhiều ngày như vậy, cuối cùng hắn đã thấy được một tia rạng đông để đến Bất Lậu cảnh tam trọng thiên, cách Thiên Nhân chỉ còn một bước ngắn.

Mà lúc này, đến đại hội Dao Trì còn sáu ngày.

Hắn điều chỉnh tâm tình, đưa ra lựa chọn, “Ta chọn điều một.”

Nhất thời, hắn cảm giác tinh thần của mình nối liền đến chỗ sâu nhất trong thân thể, đào móc tiềm lực thân thể đến cấp bậc càng sâu hơn. Gần như đến cấp bậc vi mô.

Hắn “Nhìn thấy” tế bào máu vô số, chia làm vài loại, còn có những thứ có kích cỡ khác nhau.

Khi tinh thần lực của hắn va chạm vào những tế bào này, tế bào lập tức xảy ra dị biến khó có thể hình dung, giống như chúng nó có ý thức của mình...

Một lát sau, hắn đột nhiên cảm thấy choáng váng một trận, vội vàng thu hồi tinh thần lực, nhắm mắt lại, rất nhanh đã hòa hoãn lại được.

“Hóa ra là như vậy.”

Tuy rằng lần này Cố Dương không thể thành công đột phá, nhưng đã biết được con đường tương lai nên đi như thế nào. Đột phá chính là vấn đề thời gian.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao hai trăm điểm năng lượng.]

“Có.”

[...]

[... Hưởng dương bốn mươi hai tuổi.]

Một lần mô phỏng hoàn chỉnh, vền vẹn mười chín năm lại không thể đột phá thêm một tầng Bất Lậu cảnh.

Đây thật sự là một quá trình tích lũy dài dòng.

...

Một lần không đủ, vậy thêm một lần.

Mãi cho đến sau lần mô phỏng thứ ba, Cố Dương mới nhìn thấy được nhắc nhở [... Người đột phá đến Bất Lộ cảnh tam trọng thiên] trong mô phỏng.

Lúc này năng lượng của hắn chỉ còn lại năm trăm điểm.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[...]

Sau khi hắn nhận lấy ban thưởng, lập tức nghênh đón biến hóa nghiêng lời lệch đất.

Đó là biến hóa về cấp bậc tế bào, một tế bào trong máu giống như đã sinh ra linh tính, pháp lực có thể sinh ra và cất chứa, tăng trưởng gấp mười gấp trăm lần.

Lần này hắn gần như đào móc tiềm lực của bản thân đến cực hạn.

Con đường này, gần như đã đi tới tận cùng.

Ít nhất, ở trong nhận thức của hắn, rất khó để tiến thêm được một bước.

Nhiều nhất chính là tiếp tục tu luyện chuyển biến mỗi một tế bào toàn thân thành có được linh tính.

Muốn đến Thiên Nhân cảnh, phải đi một con đường khác.

...

Ban đêm, trăng sáng trên không.

Tinh Linh vương đình, Cố Dương đứng trước hai Tinh Linh mẫu thụ, nói với Y Phù, “Bắt đầu đi.”

Y Phù định nói lại thôi, sau cùng vẫn không nói gì, ấn ký ở mi tâm sáng lên, cùng với vầng trăng trên không kia chiếu rọi, rất nhanh, một luồng lực lượng khổng lồ bộc phát ra, xé không gian thành một đường rãnh.

Bên cạnh, Tinh Linh nữ vương và đại tể tư, còn có một đám cấp cao tinh linh đang đứng, nhìn Cố Dương bay vào không gian, ào ào khom mình hành lễ, “Cung tiễn thần tử.”

“Nửa năm sau ta sẽ quay lại.”

Bóng dáng của Cố Dương biến mất trong cửa không gian đó, chỉ truyền về một câu nói.

...

...

Mộ Vân phong ở Tinh châu.

Trong một vách núi trên đỉnh núi, hai bóng dáng đang ngồi trên tảng đá lớn trên vách núi.

Một người trong đó là thanh niên hơn hai mươi tuổi đang đỡ một nam tử trung niên, lo lắng hỏi, “Sư công, người có sao không?”

Nam tử trung niên lắc đầu, nói, “Dịch Nhất, người hãy nghe ta nói.”

Người trẻ tuổi kia chính là Dịch Nhất đã từng là hạng nhất Thiên Kiêu bảng, người quen cũ của Cố Dương, truyền nhân của Thiên Thánh tông.

Lúc hấn hấn rõ ràng đã có tu vi Thần Thông cảnh.

Nam tử trung niên kia là sư phụ của sư phụ của hấn, tên là Vân Kiên, là cường giả Bất Lộ cảnh.

Nam tử trung niên kia là sư phụ của sư phụ hấn, tên là Vân Kiên, chính là cường giả Bất Lộ cảnh.

Chương 492: Thiên Thánh tông (2)

Lúc này, tình huống của hấn vô cùng hồng bét, đã đến mức độ gần như dầu hết đèn tắt.

Dịch Nhất dùng sức đỡ lấy cánh tay hấn, không để hấn ngã xuống, “Sư công, người nói đi.”

Vân Kiên nói, “Thiên Thánh phong là một lời bịa đặt, là một âm mưu cực lớn, người tuyệt đối không thể tiến tới. Nhớ kỹ lời của ta.”

“Vì sao?”

Dịch Nhất thật sự không cách nào hiểu được.

Hắn là cô nhi, từ nhỏ được sư tôn nuôi dưỡng, nhận được ân cần dạy bảo của sư tôn.

Cho đến nay, hắn đều lấy sư môn làm vinh dự.

Thiên Thánh tông là một trong lục đại phái, ở Đại Chu có thể nói không ai không biết, không ai không hiểu.

Tuy rằng hắn chỉ giới hạn trong môn quy, từng xuất sơn một lần, nhưng chính là một lần kia đã khiến cho hắn cảm nhận được địa vị cao thượng của tông môn ở Đại Chu.

Mà Thiên Thánh phong chính là thánh địa của Thiên Thánh tông, công pháp cường đại nhất ở ngay trong Thiên Thánh phong.

Dựa theo truyền thống của Thiên Thánh môn, một khi đệ tử của Thiên Thánh môn tu luyện đến Pháp Lực cảnh đỉnh phong thì phải đi tới Thiên Thánh phong, nhận được truyền thừa tối cao của tông môn.

Công pháp của Thiên Thánh tông vô cùng đặc thù, khi ở Phàm cảnh cần thiên tư tuyệt hảo mới có thể tu thành được.

Tư chất hơi kém hơn một chút, kể cả cửa đầu tiên đều không qua được.

Cho nên, tất cả đệ tử của Thiên Thánh tông đều là thiên tài.

Mà một khi qua được cửa đầu tiên, đến Thần Thông cảnh rồi, tiến cảnh sẽ trở nên cực nhanh. Nói là tiến triển cực nhanh đều không đủ.

Sau khi Dịch Nhất đột phá đến Thần Thông cảnh, hiện giờ mới hơn một năm đã đến Kim Thân nhị trọng.

Mấy ngày trước, một vị sư bá đến Pháp Lực tam trọng thiên, dựa theo môn quy, vốn nên đến Thiên Thánh phong để nhận truyền thừa tối cao.

Ai biết lại đột nhiên gặp biến cố, tông môn bị hủy.

Đến bây giờ, Dịch Nhất vẫn không biết kẻ địch là ai.

Chỉ biết là một cường giả cực kỳ đáng sợ, phá hủy tông môn.

Thực lực của hắn và sư tôn còn thấp, đối mặt với tình huống như vậy, bỏ chạy trước. Sau đó gặp được sư công này.

Trước đó, Dịch Nhất chưa từng gặp mặt sư công này.

Trước khi hắn nhập môn, sư công này đã là Pháp Lực tam trọng thiên, đi đến Thiên Thánh phong nhận truyền thừa rồi.

Hiện giờ sư công này đã có tu vi Bất Lậu cảnh, đáng tiếc vẫn không phải là đối thủ của kẻ địch.

Đọc đường lại bị kẻ địch thần bí kia đuổi theo.

Sư tôn của Dịch Nhất bị dư ba của trận chiến lan đến, bỏ mạng tại chỗ. Sư công miễn cưỡng đánh lui kẻ địch, bản thân cũng bị trọng thương.

Khó khăn lắm mới trốn được đến đây.

Dịch Nhất nhìn vị sư công quen biết chưa được nửa ngày này, biết hắn sắp không chịu nổi rồi, tâm tình hơi chán nản.

...

Sắc mặt Vân Kiến trắng bệch, yếu ớt nói, “Từ khi Thiên Thánh tông thành lập đến nay đã một ngàn năm, người đã từng nghe nói đến có vị sư tổ nào rời khỏi Thiên Thánh phong chưa?”

Dịch Nhất ngẩn ra.

Thiên Thánh tông xuất hiện thiên tài liên tục, mỗi một thế hệ đều có nhân vật tư chất tuyệt đỉnh.

Một thế hệ này là hắn, đời trước là sư bá của hắn, lại đời trước nữa, đoán chừng chính là vị sư công này đi.

Lại lên trên nữa...

Gần như cách mỗi năm mươi năm lại có người đột phá đến Pháp Lực tam trọng thiên, sau đó đi đến Thiên Thánh phong.

Năm mươi năm trước là sư công.

Năm mươi năm sau là sư bá hiện giờ.

Dựa theo tần suất này, đến một ngàn năm, Thiên Thánh tông đã có ít nhất hai mươi người đi đến Thiên Thánh phong.

Nhưng mà, hẳn thật sự chưa từng nghe nói đến có vị tiền bối tổ sư nào từ Thiên Thánh phong trở về.

Không, không đúng ——

Dịch Nhất nói, “Sur công, không phải ngươi đã về sao?”

Vân Kiên định cười, nhưng cười còn khó coi hơn khóc, nói, “Ngươi sai rồi, năm đó ta không đi Thiên Thánh phong.”

“Hả?”

Dịch Nhất ngơ ngác, cho dù như thế nào đều nghĩ không ra, sur công dám nói hẳn không đi Thiên Thánh phong.

Hẳn làm trái với môn quy.

Ở Thiên Thánh tông, làm trái với môn quy sẽ bị trừng phạt rất nặng, nhẹ thì phế bỏ tu vi, đuổi ra khỏi tông môn, nặng thì xử tử tại trận.

Hiện giờ người trái với môn quy là sur công...

Dịch Nhất không biết nên làm như thế nào.

Vân Kiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Thiên Thánh phong là một cái bẫy.”

“Không đúng, phải nói là toàn bộ Thiên Thánh môn chính là một lời bịa đặt.”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo vang lên, “Vân Kiên, rõ ràng ngươi đã trốn thoát, vì sao lại còn trở lại vậy?”

Dịch Nhất nghe được giọng nói này, thay đổi sắc mặt.

Hẳn vĩnh viễn sẽ không quên được chủ nhân của giọng nói này.

“Chương Hình trưởng lão!”

Ở trong Thiên Thánh tông, là người chuyên môn phụ trách xử phạt, thiết diện vô tư, bất cứ ai làm trái môn quy đều không chút lưu tình.

Đệ tử của Thiên Thánh tông không có ai không sợ hẳn.

Nhưng mà lời nói lúc này của Chương Hình trưởng lão là có ý gì?

Dịch Nhất nghe không hiểu được.

...

Vân Kiên đã sớm dự đoán trước được sự xuất hiện của Chương Hình trưởng lão này, lộ vẻ sâu thẳm cười, “Ta đã đánh giá thấp ngươi. Ai có thể ngờ rằng đường đường một cường giả Bất Lậu cảnh lại tình nguyện tránh ở trong sơn cốc, làm một Chương Hình trưởng lão một ngàn năm.”

“Trón đi thì thôi, ta không truy cứu, nhưng mà vì sao ngươi lại còn quay về chứ? Ngươi có biết không, như vậy ta vừa phải tiêu phí thời gian nhiều năm hơn, bắt đầu thành lập Thiên Thánh tông lại từ đầu. Làm trể nải chuyện lớn của chủ nhân.”

“Ngươi thật sự đáng chết!”

Đôi thoại của hai người khiến Dịch Nhất ở bên cạnh toàn thân như rơi vào trong hầm băng.

Tin tức trong đoạn đôi thoại này quá lớn, quả thật làm đảo điên nhận thức của hắn.

Vân Kiên nhìn chăm chăm vào Chương Hình trưởng lão, “Bích Tiêu cung? Không đúng, ngươi không biết Thần Tiêu Lục Diệt.”

“Tinh Thần hải? Cũng không đúng, đây không phải là phong cách hành sự của bọn hắn.”

“Xích Minh thiên? Không, nếu như là kẻ kia của Xích Minh thiên, vốn không cần phải phiền toái như vậy.”

“Chủ nhân của ngươi là vị nào trong Tam Thánh môn vậy?”

“Ta biết rồi, Hồng Nguyệt Đại Thánh!”

Vân Kiên tự hỏi tự đáp, từ trong phản ứng của Chương Hình trưởng lão đã suy luận ra được đáp án.

“Ha ha ha...”

Hắn đột nhiên cười như điên, “Thật sự tức cười, cái gọi là lục đại phái, hóa ra chỉ là chuồng dê của Hồng Nguyệt Đại Thánh, những đệ tử Thiên Thánh tông chúng ta chính là trâu bò nó

nuôi, con nào nuôi mập rồi thì tự động chạy tới để cho nó nuốt vào trong bụng.”

Chương Hình trưởng lão tán thưởng nói, “Người quả thật thông minh hơn người, vốn có thể có công dụng càng quan trọng hơn...”

Chương 493: Xen vào việc của người khác

Vân Kiên châm chọc nói, “Giống như người, làm một con chó săn trung thành cho nó sao?”

Trong mắt Chương Hình trưởng lão lóe lên sát ý, giọng điệu trở nên lạnh như băng, “Chuyện cần biết người cũng đã biết, hiện giờ người có thể đi chết.”

Trong lòng Vân Kiên có không cam lòng nhàn nhạt.

Một chuyện này, hẳn vì cứu đệ tử yêu thích nhất, mạo hiểm tiến đến, định nói cho đồ đệ chân tướng.

Ai ngờ đã bị người này phát hiện.

Người này chính là tên điên, sau khi phát hiện ra hẳn đã thỏa sức chém giết, lại giết hết sạch từ trên xuống dưới Thiên Thánh tông.

Hắn vốn tưởng rằng mình đã là Bất Lộ cảnh rồi, cho dù đánh không lại cũng có thể toàn thân mà lui.

Ai ngờ vẫn đã xem thường đối phương. Chẳng những hại chết bản thân, còn hại chết tất cả người trong Thiên Thánh tông.

Lúc này, hẳn nhìn sát khí bắt đầu nổi lên trong mắt Chương Hình trưởng lão, đột nhiên nghĩ thông một chuyện.

Chỉ sợ người trước mắt đã sớm chán ghét cuộc sống như thế, đột nhiên phát điên giết sạch trên dưới Thiên Thánh tông là chuyện người này đã sớm muốn làm rồi. Sự xuất hiện của mình chỉ để cho hắn lấy một cái cớ mà thôi.

Đáng tiếc, Vân Kiên tỉnh ngộ hơi trễ.

Qua đêm nay, Thiên Thánh tông sẽ xóa tên khỏi thế giới này.

“Cần giúp đỡ không?”

Đột nhiên, một giọng nói đột ngột vang lên.

“Đây là đâu?”

Cố Dương thông qua truyền tống khoảng cách siêu xa, khi đến Thần Châu phát hiện ra đây không phải là chỗ ban đầu đã rời đi.

Bốn phía đều là núi, hơn nữa nhiệt độ chênh lệch hơi lớn.

Hắn dùng thuật Thiên Thị Địa Thính dò xét bốn phía, trong phạm vi trăm dặm lại không có một người nào.

Hắn nghĩ thầm, “Xem ra lần truyền tống này xuất hiện hơi lệch rồi.”

Chuyện này cũng không kỳ lạ, dù sao khoảng cách quá xa, Y Phù mới vừa trở thành Truyền Kỳ không lâu, trình độ nghiệp vụ còn chưa ổn, không cách nào định vị chuẩn xác được.

Cố Dương thông qua vị trí ngôi sao, phân biệt phương hướng rồi bay về phía nam.

Bay đi không lâu, cuối cùng hắn đã đến được một thôn trấn, sau khi nghe ngóng mới biết được đây là Tinh châu.

Tinh châu ở phía Tây Bắc Thần Đô, là địa bàn của Trần gia.

Hiện giờ có một vấn đề đặt ra trước mặt hắn.

Tiếp theo định đi đâu?

Cách đại hội Dao Trì còn thời gian sáu ngày.

Số dư năng lượng của hắn chỉ còn lại năm trăm điểm, chỉ đủ một lần mô phỏng. Việc quan trọng nhất là tìm một chỗ kiếm năng lượng.

Không sai, sau khi đột phá đến Bất Lộ cảnh tam trọng thiên, máy mô phỏng nhân sinh lại một lần nữa tăng giá rồi, hiện giờ cần năm trăm điểm cho một lần.

Trong lòng hắn đã có hai mục tiêu, cho dù đi đâu thì đều cần quay về Thần Đô một chuyến.

Cho nên Cố Dương bay về phía Thần Đô.

...

“Hả?”

Sau đó không lâu, Cố Dương đột nhiên cảm ứng được một khí tức quen thuộc, “Lại là hắn.”

Thật đúng là, nhân sinh nào sẽ không gặp lại.

Ở đây lại có thể gặp được Dịch Nhất.

Nhớ lại lúc đó trong rất nhiều lần mô phỏng bị Dịch Nhất giết đến lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Sau này, tuy rằng hắn chính diện đánh bại Dịch Nhất, nhưng không thể lấy mạng này.

Hiện giờ Dịch Nhất là Kim Thân cảnh nhị trọng, không hề đáng kể gì đối với hắn.

Nhưng mà Cố Dương vẫn muốn kết thúc nhân quả, vừa lúc gặp được ở đây, vậy tiện tay giải quyết đi.

Hắn vòng một vòng, bay sang bên kia.

Sau đó đã nghe được một đoạn đối thoại vô cùng phân khích.

Cố Dương thật sự không ngờ rằng Thiên Thánh tông một trong lục đại phái lại còn có bí mật như vậy.

Đây không phải là kiểu chần heo sao?

Tuyển chọn đệ tử thiên tài, chờ nuôi mập rồi làm thịt ăn.

Hồng Nguyệt Đại Thánh này bịp bợm còn hơn kẻ kia của Xích Minh thiên nhiều lắm.

Một ngàn năm rồi, Thiên Thánh tông tồn tại trong thời gian dài như vậy lại không hề để lộ ra chút tin tức nào. Giấu giếm cả người đời, còn đùa bỡn đệ tử của Thiên Thánh tông trong lòng bàn tay.

Lại liên tưởng đến lần trước ở Đào Nguyên thiên, Hồng Nguyệt Đại Thánh đột nhiên đâm sau lưng Triệu Dương Đại Thánh, ra tay thật sự ỏn chuẩn ngoan, Triệu Dương Đại Thánh cũng là Thiên Nhân mà bị trọng thương tại chỗ.

Nếu không phải Hồng Nguyệt Đại Thánh gặp phải hấn đồ gian lận này, nó đã một lưới bắt hết cả Triều Dương Đại Thánh và Phượng Hoàng rồi.

Còn có trận ở Vũ gia, nó càng cướp được thành quả thắng lợi lớn nhất, chiếm đao mộ.

Suy nghĩ cẩn thận thì tâm tư kín đáo của Hồng Nguyệt Đại Thánh này còn đáng sợ hơn kẻ kia của Xích Minh thiên.

Cố Dương nghe đến cuối cùng, đều hơi đồng tình với những đệ tử kia của Thiên Thánh tông, bị lừa rất thảm rồi.

Đặc biệt là Dịch Nhất ở đây, nghe được chân tướng tàn khốc như thế, đoán chừng tam quan đều sụp đổ rồi.

Mắt thấy Chương Hình chương lão kia định hạ sát thủ, hấn không nhìn được mở miệng, “Cần giúp đỡ không?”

...

Giọng nói đột ngột này khiến Chương Hình trưởng lão và Vân Kiên đều giật nảy mình.

Bọn họ không hề phát hiện ra bên cạnh còn có một người đang nghe lén, người có thể giấu giếm được bọn họ chỉ có cường giả cùng cấp.

Trong mắt Chương Hình trưởng lão hơi ngưng trọng, “Ai?”

Chờ khi đối phương hiện thân, ánh mắt của hấn hơi nheo lại, “Cố Dương?”

Tuy rằng hấn vẫn luôn ở Thiên Thánh tông, chưa bao giờ ra ngoài, nhưng vẫn có liên hệ với Hồng Nguyệt Đại Thánh.

Không lâu trước đó hấn đã nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, kêu hấn lưu ý đến Cố Dương người này, nếu như phát hiện tung tích, nghĩ tất cả mọi cách đánh chết kẻ này.

Nhưng mà, vào lúc này khi Chương Hình chương lão cuối cùng đụng phải Cố Dương, trong lòng lại cảm nhận được một chút nguy hiểm.

Đây là bản năng trời sinh, có trực giác sâu sắc với nguy hiểm.

Năm đó, khi Vũ Thắng Thiên tìm tới Thiên Thánh tông, định khiêu chiến hấn, hấn không cảm thấy nguy hiểm như vậy.

Vậy có ý nghĩa rằng nam tử hơn hai mươi trước mắt này có thực lực đã vượt qua cả Vũ Thắng Thiên năm đó!

“Cố Dương?”

Vân Kiên nghe được tên này, cũng không khỏi cả kinh.

Những năm này vì tránh tai mắt của Thiên Thánh tông, hấn vẫn luôn ẩn cư. Mặc dù như vậy, hấn vẫn đã từng nghe nói đến đại danh của người này.

Là tồn tại tu luyện đến Bất Lộ cảnh nhanh nhất từ trước đến nay.

Bản thân hấn đã là kỳ tài tuyệt thế, chưa đến trăm tuổi đã đột phá đến Bất Lộ cảnh. Dõi mắt ba triệu Hạ Tần Chu, tốc độ như vậy đều được xếp vào tầng lớp hạng nhất.

Nhưng vừa so sánh với Cố Dương thì không là gì cả.

Người này đã kéo thời gian ngắn đến một thời đại.

Không cách nào tưởng tượng được hấn tu luyện được như thế nào.

Chương 494: Xen vào việc của người khác (2)

Vân Kiên càng muốn tin lời đồn hết sức khoa trương này, nói ví dụ như người này là đại năng Thượng Cổ chuyển sang kiếp khác, hấn chỉ đang khôi phục lại tu vi ban đầu mà thôi.

Hiện giờ cuối cùng đã nhìn thấy chân nhân rồi.

Còn trẻ hơn trong truyền thuyết.

Trông không khác đồ tôn bên cạnh hấn bao nhiêu.

Thật sự khiến người ta hâm mộ.

Đến Thân Thông cảnh rồi, võ giả có thể vĩnh viễn níu giữ thanh xuân, nhưng mà thông qua phương thức khác thay đổi

dung mạo thì lại không giấu giếm được ánh mắt của cường giả Bất Lộ cảnh.

Vân Kiên vừa liếc mắt đã có thể nhìn ra được, người trẻ tuổi trước mắt kia, sức sống trong cơ thể tràn đầy đến cỡ nào.

Có khác biệt về bản chất với hãn người gần đất xa trời này.

Thật ra hãn không hề lớn tuổi, còn chưa tới hai trăm tuổi, vốn có tuổi thọ ít nhất tám trăm. Nhưng trong trận chiến đấu mới vừa rồi rõ ràng đã bị tiêu hao sạch.

Hãn hận Chương Hình trường lão đến mức mức hết nước của chín con sông đều khó mà rửa sạch được.

Vân Kiên nhanh chóng phản ứng kịp, lớn tiếng nói, “Nếu như có thể giúp ta giết hãn! Ta tình nguyện báo cho một bí mật cực lớn.”

“Được.”

Cố Dương lập tức đồng ý.

Thật ra cho dù Vân Kiên chưa nói gì thì hãn đều sẽ nhúng tay.

Bởi vì giữa hãn và Hồng Nguyệt Đại Thánh từng có đụng chạm. Ngày đó ở Đào Nguyên thiên, hãn thiếu chút nữa đã bị vị Đại Thánh kia giết.

Hãn vẫn luôn nhớ kỹ thù này đây. Nếu đụng phải thuộc hạ của Hồng Nguyệt Đại Thánh, hãn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Người này vì Hồng Nguyệt Đại Thánh mà mai danh ẩn tích ở Thiên Thánh tông hơn một ngàn năm, cam tâm trung khuyên, có thể thấy được trình độ trung thành của hãn.

Người như vậy, tin tưởng thuộc hạ của Hồng Nguyệt Đại Thánh không có nhiều lắm.

So sánh ra, Dịch Nhất hiện giờ quá yếu, không đủ để làm đối thủ của hãn.

Chương Hình trường lão nói, “Cố Dương, việc này không liên quan gì đến ngươi, đừng xen vào việc của người khác. Ngươi tu hành không dễ, vì một kẻ không quen biết mà uổng phí tiêu hao căn nguyên, đáng giá không?”

Lời nói này sẽ rất có hiệu quả với cường giả Bất Lộ cảnh khác.

Mỗi một lần giao thủ đều tiêu hao tuổi thọ.

Cho nên, không phải vạn bất đắc dĩ thì cường giả Bất Lộ cảnh đều tuyệt đối sẽ không tùy tiện ra tay. Xen vào việc của người khác là hành vi vô cùng xa xỉ đối với bọn họ.

Nhưng mà hấn đụng phải lại là Cố Dương đồ quái thai này, đáp lại hấn lại là một thanh đao.

Thiên Vấn Cửu Đao, chiêu thức đầu tiên, Hỗn Độn Sơ Khai.

Hấn đã rất lâu không dùng đao pháp rồi, còn không dùng nữa, sẽ thành gượng tay.

Trong lòng Chuông Hình trưởng lão đã sớm có đề phòng, thân hình lóe lên, lại đã tự dưng biến mất tại chỗ.

“Cẩn thận ——”

Vân Kiên nhắc nhở, còn chưa kịp nói phải cẩn thận cái gì, chỉ thấy Cố Dương lại một lần nữa biến chiêu.

Chiêu thức thứ ba của Thiên Vấn Cửu Đao, Thế Thôn Hoàn Vũ, đao thế lập tức quét ngang không gian, chém về nơi nào đó.

Ngay sau đó bóng dáng của Chuông Hình trưởng lão hiện ra ở đó, giống như chủ động đụng vào thân đao.

Phập!

Hấn bị chém thành hai đoạn từ giữa thân.

Tình diệu trong hai chiêu thức đao pháp này, thay đổi lưu loát này khiến Vân Kiên nhìn mà hoa mắt chóng mặt, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Bên kia, sau khi Chuông Hình trưởng lão bị chém, không hề lấy một tiếng, một bàn tay túm lấy nửa người dưới, thân hình một lần nữa biến mất tại chỗ.

Hấn vốn không định chiến đấu với Cố Dương, ngay từ đầu đã chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn rồi.

Hấn rất tin tưởng vào trực giác của mình.

Trực giác nói cho hắn biết rằng đánh không lại, cho nên hắn không chút do dự bỏ chạy rồi.

Hắn là Yêu tộc, trời sinh giỏi nguy trang, cho đến nay vẫn chưa có ai phát hiện ra bộ mặt thật của hắn.

Là Yêu tộc, tuổi thọ của hắn trời sinh dài lâu hơn nhân loại, đặc biệt là sau khi tu luyện võ đạo của nhân loại, tu thành thân thể Bất Lậu, tuổi thọ càng thêm dài hơn.

Võ đạo gần như được thiết kế riêng cho Yêu tộc, phần lớn Yêu tộc có được thể phách mạnh hơn nhân loại nhiều. Sau khi khai phá tất cả tiềm lực trong cơ thể, thực lực tuyệt đối không phải nhân loại bình thường có thể so sánh được.

Nói ví dụ như thần thú giống với Thông Thiên thần viên, nếu như tu luyện võ đạo, lực lượng kia sẽ mạnh đến mức độ nào?

Quả thật không thể tưởng tượng được.

Chương Hình trưởng lão giỏi về nguy trang, đi kèm với đó là tính tình trời sinh tương đối nhất gan. Nếu không đã không thể ở lại Thiên Thánh tông đến hơn một ngàn năm.

Hắn chưa bao giờ chiến khi chưa nắm chắc, khi đối thủ là Vân Kiền, hắn là thợ săn gian xảo nhất.

Thế nhưng khi đối thủ đổi thành Cố Dương thì trực giác của hắn nhận thấy nguy hiểm, lập tức xoay người bỏ chạy. Thể hiện bản tính yêu thú ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Đây là lần đầu tiên Cố Dương đụng phải kẻ địch trơn tuột như vậy, rõ ràng có thực lực Bất Lậu cảnh tam trọng thiên, nhưng lại không hề đánh lại mà chỉ một lòng chạy trốn.

“Định chạy?”

Nơi mi tâm của hắn có một đường quang mang bay ra, hóa thành một tia lấp lánh, đuổi giết theo Chương Hình trưởng lão.

“Đế quân?”

Chương Hình trưởng lão cảm ứng được một khí tức cực kỳ đáng sợ, trong lúc nhất thời tim mật đều nát.

Vèo!

Phượng hoàng nhanh như tia chớp bay lên đỉnh đầu hấn, móng vuốt cào qua trên đầu hấn, đầu óc lập tức vỡ tung.

Một loạt tia sáng vụn vụn qua đi, hấn hiện ra nguyên hình, là một con thần lằn nhiều màu, làn da có thể thay đổi theo hoàn cảnh bốn phía.

Biển Sắc Long?

Vừa rồi Cố Dương không hề phát hiện ra người này là do một con yêu thú hóa thành, cảm thấy tương đối ngạc nhiên.

Con Biển Sắc Long kia nhanh chóng khôi phục lại như ban đầu, cho dù bị vết thương trí mạng như vậy đều khó giết được nó.

Phượng hoàng nhất thời tức giận, phun một ngụm lửa ra.

“Không ——”

Biển Sắc Long chỉ còn kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết, liền mạng giãy giụa trong ngọn lửa, nhưng rất nhanh đã bị thiêu thành tro tàn.

Đối phó với thứ có sức sống ngoan cường này, vẫn phải dùng đến Phượng Hoàng chân viêm mới được.

[Nhận được năm trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt một ngàn.]

Con Biển Sắc Long này lại có tu vi Bất Lậu cảnh tam trọng thiên.

Cấp bậc này, đưa mắt nhìn khắp thiên hạ đều là cường giả ít ỏi, đáng tiếc lại đụng phải Cố Dương, bị chết có thể nói tương đối bức tức.

Cố Dương giải quyết xong Biển Sắc Long kia, nhìn sang phía Vân Kiên và Dịch Nhất ở bên cạnh.

Hai người này đều có vẻ mặt khiếp sợ, ánh mắt đại ra.

Chương 495: Tinh La động thiên

“Cứ chết đi như vậy?”

Trong lòng Vân Kiên kinh ngạc đến cực điểm, đến nỗi không biết nên phản ứng lại như thế nào.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới Cố Dương có thể giết chết được Chương Hình trưởng lão có thực lực khủng bố kia.

Dù sao, theo lời đồn hắn đột phá đến Bất Lậu cảnh chỉ là chuyện của một tháng trước thôi.

Thực lực của hắn có mạnh hơn nữa, chiến tích trước kia lại huy hoàng nữa, khi đối mặt với tồn tại Bất Lậu cảnh tam trọng thiên như Chương Hình trưởng lão ày, sao có thể là đối thủ được?

Vân Kiên mới vừa đến mức cực kỳ nguy hiểm, sự xuất hiện của Cố Dương chính là một cọng cỏ cứu mạng đối với hắn.

Hắn chỉ hy vọng Cố Dương có thể ngăn cản được đối phương trong thời gian ngắn để cho hắn nhân cơ hội đưa Dịch Nhất đi, lưu lại một hạt giống cuối cùng cho Thiên Thánh tông.

Kết quả chỉ trong nháy mắt Cố Dương đã làm thịt Chương Hình trưởng lão, cả quá trình thoải mái như thế. Chương Hình trưởng lão thậm chí còn không có cơ hội chạy trốn.

Hắn thật sự không cách nào tưởng tượng được, thực lực của kẻ này rất cuộc mạnh đến mức độ nào.

Phải biết rằng Chương Hình trưởng lão cao hơn hắn hai cảnh giới, võ công lại bị khắc chế. Hắn liều chết rồi vẫn trốn thoát được.

Nhưng Chương Hình trưởng lão đối mặt với Cố Dương lại không liều mạng được.

Sự việc phát sinh quá nhanh, Vân Kiên vốn chưa kịp phản ứng lại, thậm chí còn chưa kịp nhắm nháp vui sướng vì thù lớn đã được báo.

Đột nhiên, Cố Dương quay đầu sang nhìn hắn, ánh mắt mới vừa chạm vào, hắn đã theo bản năng cúi đầu xuống.

Đây là tôn trọng đối với cường giả.

Lúc này trong lòng hắn không hề có bất cứ ý tưởng gì, đối mặt với một vị cường giả như vậy, trừ bỏ phối hợp ra thì hắn

không làm được cái gì nữa.

Hơn nữa, Cố Dương giết chết Chương Hình trưởng lão chính là báo thù thay hắn.

...

Dịch Nhất ở bên cạnh kinh ngạc nhìn xem bóng dáng quen thuộc lại xa lạ, nhớ tới một năm vừa rồi đã nỗ lực vì để rửa sạch sỉ nhục trước kia, đột nhiên cảm thấy vốn là một câu chuyện cười.

Một trận chiến hơn một năm trước kia giống như mới vào hôm qua, lúc đó thực lực của bọn họ sần sần như nhau.

Một năm trôi qua, người trước mắt đã bỏ rơi hắn đến mức không nhìn thấy được cả bóng lưng rồi.

Chênh lệch giữa hai người đã cực kỳ rõ ràng.

Tâm tình của hắn giờ phút này phức tạp đến cực điểm, trong đầu hỗn loạn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

...

Cố Dương nhìn về phía Vân Kiên, “Bí mật lớn mà ngươi định nói tốt nhất có chút giá trị đối với ta.”

Hắn tiến đến đòi lấy thù lao của mình rồi.

Vân Kiên cố hết sức đứng lên, quay đầu nói với Dịch Nhất, “Ngươi qua bên kia chờ ta.”

Dịch Nhất chờ dẫn gậy đầu, đi ra ngoài hơn mười mét chờ.

Khi chỉ còn lại hai người, Vân Kiên mới mở miệng nói, “Ta biết một cửa vào thế giới động thiên.”

Ánh mắt Cố Dương sáng ngời, một thế giới động thiên, giá trị quả thật khá lớn.

Điều kiện đầu tiên là thế giới động thiên này không phải là bất cứ thế giới nào mà hắn đã biết.

Vân Kiên tiếp tục nói, “Cửa vào thế giới động thiên kia ngay tại Tinh châu. Ngươi nên biết giá trị của một thế giới động thiên. Lâm Thiên Nhất năm đó đã thành Thiên Nhân ở thế giới động thiên đó.”

Ở Tinh châu, vậy không phải năm thế giới động thiên mà hẳn biết rồi.

Chuyến này tuyệt đối không lỗ.

Một thế giới động thiên, chính là một nơi mới có thể nạp năng lượng.

Hiện giờ, cho dù là Thủy Nguyệt động thiên, Hoàng Tuyên động thiên hay Tây Đê đại lục, hẳn đều đã chọc phải cường giả Thiên Nhân cảnh, đi đến bất cứ đâu sẽ nhanh chóng có cường giả Thiên Nhân tìm đến cửa.

Kim Đình động thiên tốt một chút, Kim Đình quốc chủ còn có thể nói chuyện hợp tác. Nhưng mà sẵn giết thần tiên của hai quốc gia khác cần có thời gian. Hiện giờ hẳn thiếu nhất chính là thời gian.

Thụy Cầm đại lục cũng giống như vậy, hẳn giết chết vài ngự thú sư cấp bậc Bất Lậu cảnh, đạo sư sau lưng bọn họ khẳng định đã ghi nhớ hẳn.

Ở Thụy Cầm đại lục, chế độ thịnh hành của ngự thú sư là đạo sư truyền thừa, quan hệ giữa đạo sư và đệ tử vô cùng chặt chẽ. Không khác với sư đồ của Đại Chu lắm.

Đệ tử bị giết, khả năng lớn đạo sư đều sẽ ra mặt báo thù

Đặc biệt là người giống như hẳn không hề có bối cảnh gì ở Thụy Cầm đại lục, giết chết không phải gánh chịu bất cứ thứ gì.

Cho nên, hiện giờ xuất hiện một thế giới động thiên mới tuyệt đối là một tin tức tốt.

Nhưng mà ——

“Tinh châu chẳng phải là địa bàn của Trần gia sao? Vì sao Lâm Thiên Nhất lại thành Thiên Nhân ở thế giới động thiên chỗ Tinh châu?”

Một điểm này, Cố Dương cảm thấy rất tò mò.

Hoặc là nói xem như một điểm đáng nghi ngờ đi.

Vân Kiên nói, “Ngọn nguồn giữa Lâm gia và Trần gia sâu đậm, lão tổ hai nhà vốn là sư huynh đệ đồng môn, khi ở Tần triều, hai nhà gần như thân giống một nhà.”

“Trần gia phát hiện một thế giới động thiên rồi sẽ thông báo cho Lâm gia không có gì kỳ quái.”

“Hơn nữa, khi đó Lâm Thiên Nhất bị vây giết khắp thiên hạ. Lão tổ Trần gia không ra tay hỗ trợ, không phải hắn thấy chết mà không cứu, mà vì hắn bị nhốt trong thế giới động thiên này.”

“Lão tổ Trần gia bị nhốt, Trần gia không có cường giả Bất Lậu cảnh, lấy cái gì đi cứu Lâm gia?”

Cố Dương cũng từng nghe nói đến chuyện xưa hai nhà Trần Lâm trở mặt thành thù, không nghĩ tới trong này còn có chuyện như vậy.

Hắn hơi kỳ quái, “Bí mật này, sao ngươi lại biết được?”

“Thật sự không dám giấu giếm, ta có một đạo lữ họ Trần.”

Thì ra là thế, thảo nào Vân Kiên có thể tránh thoát được tai mắt của Hồng Nguyệt Đại Thánh, hóa ra lưng dựa vào thế lực lớn như Trần gia. Trốn vào thế giới động thiên, Hồng Nguyệt Đại Thánh thần thông quảng đại nữa cũng không tìm thấy người.

Vân Kiên nói, “Thế giới động thiên kia tên là Tinh La động thiên, bên trong có một tông môn lớn mạnh, tên là Tinh La tông. Thực lực cực kỳ mạnh.

“Lão tổ Trần gia bị nhốt trong đó trên năm trăm năm. Trần gia đã phái một số người tiến vào Tinh La động thiên với ý đồ tìm kiếm lão tổ nhưng đều một đi không trở lại.”

“Mấy trăm năm này, Trần gia làm việc cực kỳ khiêm tốn, thậm chí hiềm có đệ tử đi lịch lãm, đây là nguyên nhân chính. Phần lớn tinh anh của Trần gia đều bị hao tổn trong Tinh La động thiên.”

Chương 496: Tinh La động thiên (2)

“Cho đến bây giờ, Trần gia đã xuất hiện âm thanh phản đối, cảm thấy không ngừng phải người đi tìm lão tổ không hề có chút ý nghĩa nào cả. Không nên để đệ tử xuất chúng nhất gia tộc uổng công tiêu hao trong động không đáy kia như vậy.”

“Thậm chí có người đề nghị tìm kiếm trợ giúp từ bên ngoài, chính là cường giả cách Thiên Nhân chỉ có một bước ngăn giống như người. Lấy cửa vào động thiên làm trao đổi, đi tới Tinh La động thiên tìm kiếm lão tổ Trần gia.”

Tinh La tông ——

Cố Dương thật sự không ngờ rằng thế giới động thiên theo lời Vân Kiên lại là Tinh La động thiên.

Một phen này, Tinh La động thiên và Vạn Tượng động thiên cuối cùng đầy đủ.

Hắn nói, “Nói cho ta biết vị trí.”

Vân Kiên nói vị trí cửa vào Tinh La động thiên, còn có phương pháp tiến vào cho hắn.

Cố Dương chiếm được thứ mình muốn rồi rời đi.

Hắn không làm khó Vân Kiên và Dịch Nhất.

Người đi lại trên giang hồ cần phải nói đạo nghĩa, Vân Kiên nói cho hắn biết tin tức có giá trị như vậy, không tiện qua cầu rút ván, trở mặt không nhận người.

Về phần Dịch Nhất, nhìn dáng vẻ hắn như bây giờ, Cố Dương có phần không đành lòng rời.

Nếu nói thậm, hắn thật sự thậm, trong một đêm, tất cả mọi thứ đều sụp đổ rồi, đả kích như vậy thật sự quá vĩ đại.

Nếu lại giết hắn đi không khỏi ức hiếp người ta quá.

Chút ân oán này coi như xong.

...

Cố Dương tiếp tục đi về phía Nam, đi đến Thần Đô.

Mặc dù biết cửa vào của Tinh La động thiên, nhưng hắn lại không định đi qua đó vào lúc này.

Đó là một động thiên chưa biết, tiến vào thăm dò phải tốn chi phí.

Hiện giờ hắn chỉ có một ngàn điểm năng lượng, chỉ đủ cho hai lần mô phỏng, thăm dò một động thiên mới, bằng đó không đủ.

Cho nên hắn vẫn dựa theo tốc độ ban đầu, quay về Thần Đô.

Tốc độ của hắn cực nhanh, một lúc lâu sau đã đến Thần Đô rồi.

Cố Dương vô cùng khiêm tốn, khi vào cửa thành không làm kinh động đến bất cứ kẻ nào. Mãi cho đến Văn viện.

“Chủ nhân, ngươi đã về rồi!”

Còn chưa vào cửa, một con chim xanh đã bay ra, kích động đến kêu to, “Mấy ngày này ngươi chạy đi đâu vậy hả? Ta thiếu chút nữa không cảm ứng được vị trí của ngươi, còn tưởng rằng ngươi đã ngỏm rồi...”

“Phụ thân!”

Một bóng dáng màu đỏ bổ nhào tới, đánh bay chim xanh nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, tỏ vẻ sốt ruột, giọng nói mang theo âm khóc, “Ngươi không sao chứ?”

Cố Dương trấn an nàng, “Ta có thể có chuyện gì chứ? Chỉ đi đại lục khác một chuyến thôi.”

Chim xanh nhỏ mau chóng bay về, vỗ cánh kêu lên, “Ta biết rồi, chủ nhân phải đi Tây Đê đại lục lấy đồ như này. Thảo nào cảnh giới của chủ nhân lại tăng lên.”

Trong lòng Cố Dương vừa động, Phượng Hoàng hội bên chỗ Tây Đê đại lục quả nhiên là đường lui do vị đế quân Thượng Cổ kia lưu lại.

Thứ mà nó nói sẽ không phải là món đồ nào đó trong thần quốc của thủ lĩnh ban đầu của Phượng Hoàng hội đó chứ?

Hắn hỏi, “Ta bỏ thứ gì bên đó vậy?”

Chim xanh nhỏ ngạc nhiên hỏi, “Hả, không phải ngươi đi lấy đồ hả? Vậy ngươi đi Tây Đê đại lục làm gì?”

Lúc này, mấy nàng Lăng Linh, Tô Thanh Chi cũng đến rồi, cắt ngang đối thoại của bọn họ.

Cô Dương thấy các nàng đều vẻ mặt lo lắng, hai mắt đỏ bừng, trong lòng mềm nhũn, trong khoảng thời gian này thật sự đã thua thiệt các nàng rất nhiều.

Hắn cảm thấy nên tìm chút thời gian ở bên cạnh các nàng.

...

Hai ngày tiếp theo là thời gian nhàn nhã khó có được của Cố Dương.

Hắn mang theo các nàng Tô Thanh Chi và Lăng Linh đi dạo vài vòng Thần Đô, mấy danh lam thắng cảnh nổi danh này.

Trên thực tế, cả Thần Đô chính là một di tích cổ xa xưa nhất.

Mấy chỗ nổi danh nhất mà bọn họ đi như bảng danh sách ở cửa Võ viện, Hồng lâu nổi danh nhất, còn có tế thiên thần đàn.

Khi Cố Dương đến tế thiên thần đàn đã nhìn thấy Vi Hào đang ngồi trên bãi đất trống.

Tướng lĩnh Hạ triều đã sống hơn một ngàn năm này vẫn luôn ở đây đợi hắn.

Cố Dương thiếu chút nữa đã quên mất, mấy ngày trước hắn đi theo Y Phù đến Tây Đê đại lục, bởi vì truyền tống trận chỉ có thể truyền tống được hai người, vì thế kêu Vi Hào về Thần Đô đợi hắn.

Mấy ngày nay hơi nhiều chuyện nên hắn đã quên mất còn có một người như vậy.

Khi Hi Hoàng nhìn thấy Vi Hào, kinh hô kêu lên, “Thiên Vân thượng tướng!”

Vi Hào liếc nhìn nàng, nhàn nhạt nói, “Không nghĩ tới, một ngàn năm trôi qua lại vẫn còn có người nhớ tới danh hào của Thiên Vân thượng tướng.”

Các nàng Lăng Linh và Tô Thanh Chi đều cảm ứng được uy áp khủng bố từ trên người nam nhân giống như tháp sắt kia, trong lòng hoảng hốt. Đặc biệt là khi nghe được hắn xưng hô

với Cố Dương đều hơi mơ hồ, “Hắn trở thành điện hạ từ khi nào vậy?”

Cố Dương có thân phận nào, kể cả các nàng đều không rõ ràng.

Một con chim xanh có thể nói nhận hắn là chủ nhân.

Một nữ nhân đến từ Hạ triều gọi hắn là phụ thân.

Còn có Lý Ly và Y Phù hai nữ tử dị tộc đến từ Tây Đê đại lục này, một người gọi hắn là thánh sứ, một người gọi hắn là chủ nhân.

Hiện giờ lại thêm một vị Thiên Vân thượng tướng của Hạ triều gọi hắn là điện hạ.

Nhiều thân phận như vậy, rốt cuộc cái nào mới là thật?

Hai ngày sau, cửa Trích Tinh các.

Cố Dương một mình tiến đến, đệ tử Văn viện gặp được trên đường đi đều ào ào hành lễ, cung kính gọi Cố công tử.

Đệ tử của Văn viện đều là người kiêu ngạo, tự nhận văn võ song toàn, cường giả Thần Thông cảnh ở Đại Chu rất nhiều, nhưng người có thể được sự thừa nhận của bọn họ lại rất ít.

Phần lớn Thần Thông cảnh ở trong mắt bọn họ chẳng qua chỉ là kẻ vũ phu mà thôi. Thực lực có mạnh hơn nữa, cũng không cách nào nhận được sự tôn kính của bọn họ.

Thần tượng của bọn họ là người giống như Viện trưởng, là tồn tại có trình độ sâu đậm trên văn đạo, ở trên võ đạo cũng có thể khinh thường chúng sinh.

Đại Chu có rất nhiều cường giả lưu lại sự tích Truyền Kỳ.

Ví dụ như Tần Vũ cường giả vô thượng gần như gần cơn sóng dữ, lấy sức một mình chống lại một hoàng triều.

Giống như mười vị Kiếm Thánh kiếm khách tung hoành giang hồ, tràn đầy tình cảm lãng mạn.

Còn có Trình Thiên Tâm anh hùng rể cỏ kiêu chuyên tâm này...

Những nhân vật này đều có cả khen và chê ở trong Văn viện.

Chương 497: Ba mươi ba trọng thiên

Tàn Vũ, uống có một thân vũ lực, trên chính trị lại không điểm, lẻ loi một mình đã định khiêu chiến thiên hạ, cuối cùng sẽ thất bại đều không hề kỳ quái.

Mười vị Kiếm Thánh, dựa vào thần binh tuyệt thế bắt nạt người khác, kể cả Tông Sư bảng đều không lên được. Không có thần binh tuyệt thế thì không là gì cả.

Trình Thiên Tâm, thực lực quá thấp, còn chưa tới được Thần Thông cảnh, chỉ có thể là một quân cờ trong tay đại nhân vật, cũng xứng làm anh hùng?

Cho đến lúc này, nhân vật có thể nhận được phần lớn đệ tử Văn viện thừa nhận có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cố Dương chính là một trong số đó, hơn nữa hẳn tuyệt đối là một người đặc thù nhất.

Trưởng thành giống như Truyền Kỳ kia vẫn là thứ yếu, điều chân chính khiến đệ tử Văn viện bội phục sát đất là mị lực không gì sánh kịp của hắn.

Quyên rũ vào tay gần một nửa hồng nhan tuyệt thế trên Hồng Nhan bảng, cam tâm tình nguyện cùng hầu một phu, làm được như vậy chân chính có thể được xưng tụng là chưa từng có ai, về sau cũng sẽ không có người khác.

Nữ nhân bên người hắn, có đương kim thái hậu, nữ nhân cực kỳ có quyền lực ở Đại Chu.

Có người đã từng là vương phi, vì hắn mà không để ý đến ánh mắt thế tục.

Có Sở Tích Nguyệt, Tào Y Y đích truyền của chín gia tộc lớn trong thiên hạ.

Thậm chí có cả đệ tử thủ tịch của Văn viện, Diệp Lăng Ba đại năng Thượng Cổ chuyển thế trong truyền thuyết...

Còn hai vị khác, Tô Thanh Chỉ và Lăng Linh, tuy rằng danh khí không lớn như vậy, nhưng đều có tu vi Thần Thông cảnh, với độ tuổi của các nàng thì có thể nói là kỳ tài tuyệt thế.

Là nam nhân, Cố Dương có thể nói là người chiến thắng trong cuộc sống, thành tựu như vậy đủ để khiến nam tử trẻ tuổi trong thiên hạ quỳ bái.

Phần lớn đệ tử của Văn viện đều là nam tử, đều không hề ngoại lệ.

Lúc này, trước cửa Trích Tinh các, Diệp Lăng Ba mặc bộ trường sam đứng đó, sóng mắt như nước, chờ Cố Dương đi qua rồi sóng vai vào bên trong.

Một màn như vậy giống như danh họa tuyệt thế ở trong mắt người khác.

Trong lòng bọn họ chỉ có hâm mộ.

...

“Kim Thân tam trọng.”

Cố Dương không khỏi khẽ tán thưởng tốc độ tiến bộ cực nhanh của Diệp Lăng Ba.

Lần trước gặp mặt là hơn một tháng trước.

Đại năng Thượng Cổ chuyển thế này, thật sự khác biệt.

“Bất Lậu cảnh tam trọng thiên!”

Kinh ngạc trong lòng Diệp Lăng Ba còn sâu hơn hẳn.

Lần trước gặp mặt hẳn mới vừa đến Bất Lậu cảnh mà thôi, hiện giờ đã là Bất Lậu cảnh tam trọng thiên rồi.

So sánh ra, chút tiến bộ của nàng có thể coi như bé nhỏ không đáng kể rồi.

Rất nhanh, nàng nói đến chuyện chính, “Lần trước ngươi giết một vị Nguyên Anh của Cổ Giang kiếm phái, bọn họ sẽ không chịu để yên.”

“Ta biết.”

“Trong Cổ Giang kiếm phái có một tu sĩ Hóa Thần kỳ, tương đương với Thiên Nhân cảnh.”

“Ta cũng biết.”

Diệp Lăng Ba hỏi, “Vì sao lại định mạo hiểm nguy hiểm này?”

Cố Dương nói, “Văn chương giáo sấp đột phá, thật ra nàng đã sớm bị tu sĩ bản địa của Thủy Nguyệt động thiên phát hiện rồi, ta phải đi giúp nàng.”

Văn Giác, chương giáo Đạo môn, Bất Lộ cảnh tam trọng thiên, cách Thiên Nhân chỉ có một bước ngắn.

Nàng ở trong Thủy Nguyệt động thiên tìm kiếm cơ hội đột phá đã rất lâu rồi.

Trong một lần mô phỏng trước đó, khi Văn Giác định đánh sâu vào Thiên Nhân cảnh đã bị rơi vào vây giết của tu sĩ Nguyên Anh bản địa, nên thất bại trong gang tấc.

Lần trước giết hoàng đế đã thiếu nhân tình của nàng, tự nhiên phải giúp nàng một tay.

Hơn nữa Đại Chu có thể nhiều thêm một cường giả Thiên Nhân là một chuyện tốt.

Đến lúc đó, trong phe cánh của hắn có viện trưởng dần dần khôi phục, còn có Văn Giác mới vừa đột phá, ứng đối với nguy cơ trong tương lai sẽ có thể nhiều thêm một lực chiến đấu.

Diệp Lăng Ba hơi kinh hãi, nàng không biết hắn nhận được tin tức từ đâu, nhưng mà hắn không phải loại người ăn nói lung tung.

Nàng hơi ngưng trọng hỏi, “Người có nắm chắc không?”

Thủy Nguyệt động thiên, không chỉ có một Cổ Giang kiếm phái, tổng cộng có vài vị Thiên Nhân. Số lượng Nguyên Anh cộng lại cũng có chừng vài chục vị.

Lực lượng không lồ như vậy cũng không phải hai Bất Lộ cảnh tam trọng thiên có thể chống đối lại được.

“Có.”

Cố Dương nói lời này rất tự tin.

Trước khi hắn tiến đến đã sử dụng một lần mô phỏng, xác nhận không có nguy hiểm gì rồi mới có một hành trình đi Thủy Nguyệt động thiên này.

Diệp Lăng Ba không nói thêm gì nữa.

Không bao lâu, bọn họ đã đến tầng cao nhất, Diệp Lăng Ba mở cửa vào thông đến Thủy Nguyệt động thiên. Hai người cất bước đi vào.

...

Cổ Kiếm sơn, trên ngọn núi cao nhất có một Cổ Kiếm đường.

Nơi này là hạch tâm của tông môn Cổ Giang kiếm phái, chương môn ở lại đây.

Một người trung niên mặc áo bào màu tím đang nhắm mắt nuôi kiếm, đột nhiên, trường kiếm cổ xưa trong tay kịch liệt chấn động lên.

Hắn mở to mắt, trong mắt lóe lên vẻ mãnh liệt, “Lại vẫn dám hiện thân!”

Trước đó, một vị đệ tử chân truyền chết, hắn không hề để trong lòng.

Nhưng Tịch Hàn sơn chủ cũng bị giết thì hắn không cách nào ngồi yên không để ý đến được rồi.

Cổ Giang kiếm phái chỉ có chín phong chủ mà thôi. Tịch Hàn sơn chủ chết là một tổn thất rất lớn đối với môn phái.

Hơn nữa một vị phong chủ bị người giết, nếu như không thể lấy lại danh dự được, người đời sẽ nhìn Cổ Giang kiếm phái như thế nào?

Hắn vung tay áo lên, mấy đường ánh sáng bay ra ngoài, phân tán ra về phía các ngọn núi.

Một lát sau, vài đường kiếm quang bay tới, tất cả các phong chủ hiện có ở trong tông môn đều đến cả rồi.

Một vị phong chủ trong đó hỏi, “Chương môn gọi chúng ta đến, không biết có chuyện gì quan trọng?”

Chương môn lạnh lùng nói, “Hung thủ sát hại Lý sư huynh lại xuất hiện, mời chư vị ra tay, tiêu diệt kẻ này, báo thù cho Lý sư huynh.”

Vài vị phong chủ vừa nghe xong đều nói, “Xin tuân theo pháp chỉ của chương môn.”

Sau đó bốn vị phong chủ biết rõ được vị trí của người ngoại vực đã sát hại Tịch Hàn sơn chủ đã đặng đặng sát khí rời đi.

Bốn tia sáng bay ra từ Cổ Kiếm sơn, tin tức này nhanh chóng truyền khắp thiên hạ.

Là một trong danh môn đại phái, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm nơi này, động tác lớn như vậy tự nhiên không thể gạt được tai mắt của người khác.

Chương 498: Ba mươi ba trọng thiên (2)

Đương nhiên vậy cũng bởi vì Cổ Giang kiếm phái không định giấu giếm người khác.

Tịch Hàn sơn chủ chết đã truyền khắp thiên hạ.

Tất cả mọi người biết một trong chín vị phong chủ của Cổ Giang kiếm phái bị một vị tán tu giết chết.

Điều này khiến uy danh của Cổ Giang kiếm phái bị hao tổn nhiều.

Bọn họ phải tìm thể diện về.

“Su muội, các người đều đã từng nhìn thấy xác của Lý sư huynh rồi, vết thương kia thật quý dị, không giống với đao pháp của thế giới này. Hơn phân nửa giống với nữ nhân kia, đến từ ngoại vực.”

Người đang nói là một nam tử mặc áo đen, là Cửu Hà phong chủ. Khi hắn nhắc đến “Nữ nhân kia”, vẻ mặt hơi trịnh trọng.

Vị sư muội kia là Nguyệt Hồng phong chủ, quan hệ giữa nàng và Tịch Hàn sơn chủ tốt nhất, lúc trước Huyền Quang tráo của Tịch Hàn sơn chủ là thứ mượn từ nàng.

Ý nguyện báo thù của nàng cũng vội vàng nhất.

Nàng có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, gần bằng chương môn, cho nên hành động lần này lấy nàng làm chủ.

“Sư huynh có Huyền Quang tráo hộ thể, người kia có thể giết được sư huynh, ta tự nhiên đã xem thường hắn. Chờ sau khi đuổi kịp hắn, chúng ta sẽ bày Tứ Tượng kiếm trận ra, chém giết hắn.”

Hồng Phong phong chủ biểu hiện rất bình tĩnh, không hề bị thù hận làm choáng váng đầu.

Nàng rất rõ ràng người đến từ ngoại vực này nguy hiểm bao nhiêu.

Vài năm trước, kiếm chủng tuyệt thế kia của Thiên Nguyên tông đã thiếu chút nữa rơi vào trong tay nữ nhân đó.

Vị phong chủ thứ ba đưa ra một nghi vấn, “Người ngoại vực này rốt cuộc đến được đây như thế nào?”

Cửu Hà phong chủ nói, “Ta đã lật xem rất nhiều điển tịch cổ xưa nhất của tông môn, theo ghi chép trên đó, thế giới này của chúng ta tên là Thủy Nguyệt động thiên, chính là một trong ba mươi ba trọng thiên...”

“Hừ, Thủy Nguyệt động thiên, chẳng phải nói Thủy Nguyệt tông kia mới là chủ nhân của thế giới này sao? Sư đệ, ngươi không khỏi nâng cao chí khí của người khác.”

“Đây là trên điển tịch ghi lại, ta không phải bịa ra...”

“Được rồi.”

Hồng Phong phong chủ cắt đứt tranh cãi giữa bọn họ, hỏi, “Ý của ngươi là nữ nhân kia và hung thủ giết Lý sư huynh đến từ trong ba mươi hai trọng thiên khác?”

“Không phải. Từ ghi chép lại trên điển tịch kia, một vạn năm trước xuất hiện một kiếp nạn thiên địa, liên lụy đến toàn bộ đại thế giới. Mắt thấy Thủy... thế giới này sẽ sụp đổ, mấy vị đại năng liên thủ, chặt đứt liên hệ với thế giới khác.”

“Mấy vị nên biết, trong truyền thuyết Thượng Cổ, thế giới này vô cùng vĩ đại, lớn hơn toàn bộ lãnh thổ hiện giờ mười lần trăm lần. Chính bởi vì biến cố lần đó, vài vị đại năng cuối cùng chỉ có thể giữ lại được mảnh đại lục này.”

“Tuy rằng thế giới này độc lập tách ra, không kết nối với ba mươi hai trọng thiên khác, nhưng liên hệ với nhân gian còn đó, kia lại không thể chặt đứt được. Cho nên hai người kia chỉ có thể đến từ nhân gian.”

Hồng Phong phong chủ lặp lại câu nói này, “Nhân gian? Nếu thật sự như vậy, trong mắt nhân gian thì ba mươi ba trọng thiên tương đương với tiên giới mới đúng...”

Cửu Hà phong chủ cười khỏ nói, “Sau trận đại kiếp nạn Thượng Cổ vạn năm trước, tiên đồ chặt đứt. Nhiều nhất chỉ có thể tu luyện đến Hóa Thần kỳ mà thôi, nào có tiên giới gì?”

Đột nhiên, tất cả mọi người đều không nói gì nữa.

Đề tài này hơi nặng nề. Ở thế giới này có rất nhiều truyền thuyết từ thời Thượng Cổ, một vài tông môn còn giữ lại công pháp và điển tích.

Bọn họ tự nhiên biết được Hóa Thần kỳ chỉ là Nhân Tiên mà thôi, lại lên trên nữa còn có Địa Tiên, Thiên Tiên, thậm chí là Đại La Kim Tiên.

Nhưng mà giới tu hành hiện giờ nhiều nhất chỉ có thể tu luyện đến Hóa Thần kỳ, quả thật được xưng tụng là tiên đồ chặt đứt.

Hóa Thần kỳ, tuổi thọ chẳng qua chỉ được hai ngàn năm mà thôi. Thời gian vừa đến, cho dù người thần thông vô địch cỡ nào đều thân chết đạo mất.

Trường sinh?

Chỉ tồn tại trong truyền thuyết Thượng Cổ.

Đột nhiên, Hồng Phong phong chủ hét lớn một tiếng, “Tìm được hấn, bày trận.”

Ba vị Nguyên Anh khác phản ứng lại cực nhanh, nháy mắt bày ra một Tứ Tượng kiếm trận.

Khi Cổ Dương xuất hiện ở Thủy Nguyệt động thiên đã cảm ứng được trong nguyên thần sinh ra một biến hóa rất nhỏ.

“Đây là, nguyên rủa?”

Đến lúc này hắn mới phát hiện ra trong nguyên thần của mình lại bị người động chân động tay.

Chắc sau khi hắn giết vị Nguyên Anh kia của Cổ Giang kiếm phái, bất tri bất giác đã lay động phải. Tương tự với nguyên rủa.

Đây là một lực lượng kỳ dị, vào thời điểm bình thường hắn vốn không phát hiện ra gì khác thường, vô hình vô chất, không sinh ra ảnh hưởng tiêu cực gì cho hắn.

Chỉ khi bước vào khu vực Thủy Nguyệt động thiên thì sẽ xuất hiện phản ứng rất nhỏ.

Về phần tác dụng của nó, chắc là định vị đi.

Tương đương với trong nguyên thần của hắn bị người hạ một hệ thống định vị.

“Khá giống với lực lượng của kẻ kia của Xích Minh thiên, gần như cùng đường.”

Hắn nghiên cứu một lúc, phát hiện không cách nào thanh trừ được thứ kia.

“Sao vậy?”

Diệp Lăng Ba cảm nhận được hắn không đúng lắm, hỏi.

Hắn nói, “Ta bị người phát hiện rồi. Chúng ta tách ra hành động đi, người đi tìm Văn tiên bối trước.”

“Được.”

Diệp Lăng Ba không hề dong dài dây dưa, nàng có tin tưởng hoàn toàn đối với thực lực của Cổ Dương. Sau khi nói xong đã hóa thành một đường cầu vòng bay đi, rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa.

Cổ Dương lại bay đến một hướng khác, hướng kia là nơi cực kỳ nguy hiểm trong truyền thuyết của Thủy Nguyệt động thiên, Thiên Khu.

Nơi đó có một thi thể Chúc Long, hắn lựa chọn tiến vào Thủy Nguyệt động thiên, mục đích lớn nhất là vì nó.

Một thi thể có thể lấy ra được không ít tinh huyết rồi.

Lấy tinh huyết xong còn có thể dùng để bổ sung năng lượng, một công đôi việc.

Cô Dương bay một lúc lâu, tiến vào một dãy núi rộng lớn. Đột nhiên, hắn phát hiện ra cái gì, dừng lại, quay đầu nhìn về một hướng, “Là hắn?”

...

“Tiểu tử, giao đồ ra đây!”

Một giọng nói tức giận giống như tiếng sấm, nổ vang toàn bộ trời đất.

Đó là một người mặc áo choàng đen, bên người lượn lờ ma trơi, tà khí tận trời, vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện, chính là một cường giả Nguyên Anh.

Phía trước là một đường kiếm quang màu trắng đang liên tục chạy trốn.

“Ôi má ơi, lão ma đầu này phát điên lên, đáng sợ.”

Chương 499: Tử Điện Kim Thiên

Trong kiếm quang là một người tuổi còn trẻ, sắc mặt vàng vọt, nhưng đôi mắt lại cực kỳ có thần. Tu vi của hắn chỉ là Kim Đan, nhưng kiếm quang đường hoàng chính đại, tu hành công pháp của danh môn chính tông.

Thanh phi kiếm này không tầm thường, tốc độ nhanh vô cùng. Trong khoảng thời gian ngắn, cường giả Nguyên Anh ở phía sau lại đuổi không kịp.

“Kể cả đồ của bọn tọa cũng dám cướp, ngươi chán sống rồi.”

Người áo bào đen thét lên, không hề có phong độ của cường giả Nguyên Anh, có thể thấy được hắn đã tức giận đến vô cùng.

“Ngươi trốn không thoát đâu, chờ bọn tọa bắt được ngươi, phải nghiền xương ngươi thành tro, rút nguyên thần ra, đốt cháy trong U Minh quỷ hỏa, cho ngươi nếm thử thống khổ mà chết...”

Hắn vừa chửi vừa nguyên rửa.

Người này được gọi là U Minh lão tổ, chính là một người đứng đầu của phái tả đạo, đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Trong tà đạo toàn bộ Thủy Nguyệt động thiên chỉ có ba đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, vừa dậm chân một cái lên bất cứ chỗ nào, toàn bộ giới tu thành đều tồn tại chấn động ba lần.

Tuy rằng tu sĩ Kim Đan trẻ tuổi kia dựa vào kiếm quang độn thuật, tốc độ nhanh hơn U Minh lão tổ một chút. Nhưng tu vi của hai người chênh lệch quá xa, đợi đến khi pháp lực của hắn không đủ, luôn sẽ bị đuổi kịp.

Đột nhiên, hắn lớn tiếng kêu lên, “ Sư phụ, đừng đùa, nếu như người còn không ra, ta sẽ ợ rắm rồi...”

Còn có đồng bọn.?

Lúc này U Minh lão tổ đã tức giận đến tận trong lòng, hắn tiêu tốn hai trăm năm, phí hết muôn ngàn đau khổ, mắt thấy món đồ kia sẽ tới tay, vào lúc cuối cùng lại bị người thu hái thành quả trước một bước.

Có thể đoán được phần nộ trong lòng hắn.

Hắn ngược lại muốn nhìn xem rốt cuộc là hạng người nào mà có lá gan lớn như vậy, dám sai tiểu tử mặt vàng này đối nghịch với hắn.

Hôm nay, cho dù đến đây là ai, hắn phải khiến cho đối phương hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này.

Cho dù người của vài danh môn chính phái kia, hắn đều giết không bỏ qua.

Cả đời này, hắn đối mặt với đệ tử của mấy đại danh môn, luôn luôn nhường nhịn, chưa bao giờ nổi xung đột với bọn họ.

Bởi vì hắn biết rõ phong cách hành sự của mấy môn phái kia, không có chút phong độ nào đáng nói. Đánh nhỏ thì già sẽ đến, giết một đệ tử của bọn họ thì sư trưởng sẽ ra mặt, Trúc Cơ không được thì Kim Đan, Kim Đan không được thì Nguyên Anh, một người không được thì hai người, hai người không được thì cả môn phái cùng xông lên.

Rất không biết xấu hổ.

Vài vị đứng đầu ma đạo đều bởi vì không nhịn được, cuối cùng chết trên tay những cái gọi là danh môn kia.

U Minh lão tổ hấp thu giáo huấn này, cả đời làm việc vô cùng cẩn thận, tuyệt đối không trêu chọc người của mấy đại danh môn.

Nhưng một lần này lại không giống.

Món đồ này chính là mấu chốt để cho hắn đột phá đến Hóa Thần kỳ.

Tuổi thọ của hắn đã không còn nhiều nữa rồi, đây rất có thể là cơ hội cuối cùng của hắn, nếu như bỏ lỡ mất thì chỉ còn con đường chết.

Những lần trước có thể nhường, nhưng một lần này hắn tuyệt đối không chịu.

Cho dù phải đối địch với mấy danh môn chính phái kia, hắn đều không sợ.

Đúng lúc này, cách đó không xa, một bóng dáng xuất hiện, chỉ thấy hắn không sử dụng pháp bảo gì, chỉ dựa vào pháp lực, ngự phong mà đi.

Có cỗ quái!

U Minh lão tổ nhìn thấy cảnh tượng khác thường như thế, trong lòng không khỏi sinh ra cảnh giác.

Có khác thường tức là có gì đó lạ kỳ.

Tu vi của người này rõ ràng là Nguyên Anh kỳ, tuy rằng có vài chỗ không quá giống, nhưng pháp lực của đối phương mạnh mẽ, đúng là Nguyên Anh kỳ không thể nghi ngờ.

Một cường giả Nguyên Anh kỳ, sao có thể không có được một pháp bảo chứ?

...

“Tiền bối!”

Tiểu tử trước mặt giống như gặp được cứu tinh, kích động kêu to một tiếng, “Cứu ta.”

Người đến chính là Cố Dương, hắn nhìn thấy Hoàng Vĩnh Khang đang bay về phía mình, không khỏi cảm thán tiểu tử này quả nhiên là nhân vật chính của thế giới này.

Thiếu niên mặt vàng này chính là người hắn đã đụng phải khi lần đầu tiên đến Thủy Nguyệt đông thiên. Lúc đó tiểu tử này không hề có một chút tu vi nào.

Sau này không bao lâu, vừa gặp mặt, hắn đã là Trúc Cơ rồi.

Lần này càng khoa trương hơn, lại đã là Kim Đan rồi, tương đương với Pháp Lực cảnh.

Tốc độ tiến bộ như vậy còn nhanh hơn cả Diệp Lăng Ba. Không biết hắn luyện như thế nào.

Cố Dương nói, “Muốn ta cứu ngươi cũng không phải không thể, ngươi lấy cái gì để cảm tạ ta?”

Hoàng Vĩnh Khang không nói hai lời đã ném đồ trong lòng tới.

Cố Dương nhận lấy nó, đó là một cái hộp gỗ màu đỏ, trừ bỏ phong cách cổ xưa một chút ra thì không nhìn ra được có chỗ nào thần kỳ.

“Tiền bối, vẫn bối còn có việc, đi trước một bước.”

Hắn ném củ khoai lang bỏng tay ra rồi không hề dừng lại, tiếp tục bay đi.

“Định chạy?”

U Minh lão tổ biết tiểu tử kia cực kỳ gian trá, đâu dễ dàng để hắn chạy đi như vậy. Đến lúc này, hắn không hề giữ lại gì nữa, lấy ra một cái bình nhỏ màu đen.

“Đi chết đi.”

Ánh mắt hắn hung ác, mở nắp bình ra, một con sâu màu vàng bay ra từ bên trong.

Ong một tiếng, ba đôi cánh sau lưng con sâu run lên, đã vượt qua khoảng cách ngàn mét, xuất hiện ở trước mặt Hoàng Vĩnh Khang, há cái miệng dữ tợn kia ra, rồi cắn tới.

“Má ơi!”

Hoàng Vĩnh Khang hiềm lại càng hiềm tránh né cái miệng của nó, cực kỳ tức giận nói, “Thứ kia đã không ở chỗ ta rồi, có cần đến mức cần mãi ta không buông không vậy?”

Ong!

Con sâu màu vàng lại vỗ cánh, một lần này nó bay thẳng lên đầu hấn, cắn xuống một phát.

Hoàng Vĩnh Khang phản ứng lại cực nhanh, biểu hiện ra kiếm thuật siêu cao, lại tránh hiềm đi. Vừa kêu thảm thiết nói, “Tiền bối, ngươi còn không ra tay, tiêu tử sẽ chết đấy.”

Cố Dương thấy con sâu kia cũng cảm thấy được sự bất phàm của nó, nó cho hấn cảm giác thậm chí còn tương tự với khí tức của thần thú Thượng Cổ.

Đây là giống loài gì?

Hấn cầm cái hộp kia trong tay, mi tâm bay ra một tia sáng màu trắng, đánh về phía con sâu màu vàng kia.

Hấn thả ra chính là hóa thân bạch hổ một trong thần thú Thượng Cổ, hấn cảm thấy đối phó với con sâu có tốc độ cực nhanh này, vẫn là hóa thân bạch hổ dùng tốt hơn.

Chương 500: Thu hoạch

“Thần thú Thượng Cổ?”

U Minh lão tổ là người biết nhìn hàng, vừa nhìn thấy con Bạch Hổ kia, sắc mặt lập tức thay đổi.

Con sâu màu vàng này là át chủ bài mà hấn vẫn luôn giấu kín, cũng là tự tin để hấn dùng đối phó với tu sĩ Nguyên Anh của danh môn chính phái. Trước đó chưa từng sử dụng.

Đây là một loài côn trùng hiếm cực kỳ hung hãn, Tử Điện Kim Thiên. Vào thời Thượng Cổ, nó là một sinh vật có thể so sánh với thần thú.

Mấy trăm năm trước, trong lúc vô tình hấn có được trứng của loài côn trùng hiếm này, như thu được chí bảo.

Không biết hắn đã tốn bao nhiêu công phu mới ấp nở trứng này, bồi dưỡng thành trùng.

Nó còn chưa tới hoàn toàn thể mà thực lực đã vượt qua Nguyên Anh hậu kỳ rồi.

Hắn tin tưởng, cho dù gặp phải đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ của danh môn chính phái thì đều không ngăn được liên thủ giữa hắn và Tử Điện Kim Thiên.

Đây là lần đầu tiên hắn thả Tử Điện Kim Thiên ra, ai ngờ lại đụng phải một con thần thú Bạch Hồ chân chính.

Thế giới này làm sao có thể còn thần thú còn sống được?

Trong lòng U Minh lão tổ có một dự cảm cực kỳ không ổn, chỉ thấy Bạch Hồ với Tử Điện Kim Thiên đã chiến đấu với nhau.

Cái tên Tử Điện Kim Thiên này, Tử Điện để hình dung tốc độ của nó, Kim không chỉ riêng về màu sắc của nó, còn đại biểu cho nó có thân thể không thể phá vỡ, đủ để so sánh với pháp bảo.

Nhưng ở trước mặt một con Bạch Hồ, nó hoàn toàn bị áp chế, tốc độ kém hơn, chỉ có thể bị động chịu đánh. Chỉ chốc lát nó đã trúng bốn năm chiêu, trên thân xuất hiện mấy vết thương.

“Dừng tay!”

U Minh lão tổ vừa sợ vừa giận, không quan tâm đến chuyện gì khác.

Hắn không thể nhìn Tử Điện Kim Thiên của mình bị đánh đến chết được, chỉ thấy hắn lấy ra một lá cờ, vừa phát một cái, vô số ma trời lan ra, bao phủ Hoàng Vĩnh Khang và Cố Dương vào trong đó.

Sau đó năm quý vật tà ác đến cực điểm xuất hiện, mang theo quý khí dày đặc, rõ ràng là năm oan hồn Nguyên Anh Kỳ.

Chí bảo U Minh đồ.

Đây là nguyên nhân hắn được gọi là U Minh lão tổ, những người khác đều cho rằng đây là một lá cờ quý, nhưng trên thực tế nó là một tấm bản đồ, chí bảo có thể thu nạp oan hồn, quý vật.

Năm oan hồn Nguyên Anh kỳ kia chính là năm cường giả Nguyên Anh kỳ chết trong tay hắn, bị hắn luyện thành chủ hồn.

“Giết bọn họ.”

U Minh lão tổ phát lá cờ trong tay, nhất thời, vô số quỷ khí bắt đầu tuôn ra, cuốn về phía hai người Cố Dương và Hoàng Vĩnh Khang.

Hoàng Vĩnh Khang nhìn thấy tình hình như vậy, quá sợ hãi, lo lắng hỏi, “Tiền bối, làm sao bây giờ?”

“Đi ra.”

Cố Dương lại thấy thứ mình thích là thêm, triệu hồi sủng thú của mình từ trong không gian ngự thú ra, con sóc màu xám kia.

Ngay sau đó, một luồng dao động vô hình xuất hiện.

“Đây là...”

U Minh lão tổ thấy ma trời quanh thân Cố Dương lại trực tiếp tiêu tán, hình thành một khu vực trống rỗng vài trăm mét xung quanh người, kể cả một quỷ vật Nguyên Anh kỳ tiến vào trong đó cũng trực tiếp bị bốc hơi rồi, không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Máu chột là hắn không cảm thấy trên người đối phương có bất cứ dao động pháp lực nào.

Hắn không biết đối phương xua tan ma trời này như thế nào, cũng không biết đối phương xử lý quỷ vật kia như thế nào.

Thủ đoạn như vậy vượt qua nhận thức của hắn.

Hóa Thần?

Trong lòng U Minh lão tổ sinh ra một tia sợ hãi.

Công pháp truyền thừa hắn lấy được là bộ phận hoàn chỉnh có liên quan đến từ Hóa Thần kỳ trở đi. Hắn biết tu luyện sau khi đến Hóa Thần kỳ hoàn toàn khác với Nguyên Anh kỳ.

Công pháp Hóa Thần tu luyện là thiên đạo, thiên đạo của thiên địa hiện giờ đã sụp đổ, còn sót lại năm nhánh thiên đạo, năm nhánh thiên đạo này còn không hoàn chỉnh, bị người chiếm.

Người khác muốn tu luyện đến Hóa Thần chỉ có thể nhật một ít canh cặn thịt thừa, còn gian nan rất nhiều.

Tuy rằng thứ tu sĩ Hóa Thần kỳ có thể nắm giữ được chỉ là một chút đạo uẩn, không phải là đại đạo chân chính. Nhưng đó đã là thủ đoạn giống như thần tiên đối với tu sĩ Nguyên Anh.

Tu sĩ Nguyên Anh suy cho cùng lực lượng mượn dùng vẫn là lực lượng thiên đạo, chỉ có thể thuận thế mà làm. Đủ loại pháp lực thần thông đều phải thuận theo thiên đạo.

Muốn hỏa thì dùng pháp lực tăng nhiệt độ lên cao, đến một điểm giới hạn rồi thì “Châm đốt” nguyên tố hệ hỏa.

Sử dụng lôi điện thuật phải triệu hồi mây đen đến, sinh ra lôi điện ở trong tầng mây thật dày.

Nói ngắn lại, pháp thuật gì đều phải tuân theo quy luật và pháp tắc của thiên địa, không cách nào vô căn cứ tạo ra được.

Nhưng sau khi đến Hóa Thần kỳ, hiểu được đạo uẩn tương ứng thì có thể làm được từ không sinh ra có.

Muốn tia chớp, không cần có mây đen, có thể triệu hoán từ vô căn cứ ra, giảm bớt quá trình trung gian.

Muốn hỏa, ngọn lửa có thể xuất hiện.

Muốn băng tuyết, nhiệt độ lập tức có thể xuống dưới điểm đóng băng...

Năng lực gần như có thể trực tiếp thay đổi quy tắc này là năng lực cực kỳ đáng sợ.

Bởi vì nó đã vượt qua phạm trù lý giải của Nguyên Anh kỳ.

Giống như hiện giờ U Minh lão tổ không cách nào lý giải được đối phương thông qua phương thức gì mà khiến cho quỹ vật của hắn tự dung biến mất.

Là loại lực lượng nào đó chuyên môn khắc chế oan hồn sao?

Mặc dù hắn đã sinh lòng sợ hãi, nhưng không có ý tưởng lùi bước.

Món đồ này là mấu chốt để hắn đột phá đến Hóa Thần kỳ, cho dù như thế nào, hắn đều không dễ dàng bỏ qua cho.

“Khắc chế quý vật, vậy thử xem đây.”

Vẻ mặt của U Minh lão tổ trở nên nghiêm túc, chỗ Nê Hoàn cung bay ra một thanh phi kiếm màu đỏ.

Nhìn kiếm quang này lại là huyền môn chính tông.

“Thuần dương phi kiếm?”

Hoàng Vĩnh Khang cách đó không xa nhìn thấy một màn này, ánh mắt thiếu chút nữa lồi ra.

Phi kiếm cấp bậc thuần dương, thiên hạ hiếm có.

Hắn liên tục gặp được kỳ ngộ, thanh phi kiếm trong tay này chẳng qua chỉ có cấp bậc huyền thân.

Vả lại kiếm quang của lão ma đầu này không hề giống với bùa môn tả đạo.

Chuyện này thật sự ngoài dự đoán của hắn.

...

Người đời đều cho rằng công pháp U Minh lão tổ tu luyện là ma công tà môn, nhưng lại không biết rằng đó chỉ là nguy trang của hắn mà thôi.

Chương 501: Thu hoạch (2)

Hắn có thể điều khiển được ma trời hoàn toàn dựa vào U Minh đồ kia, thu lấy hồn phách về cho mình dùng, nhưng công năng này đều được kèm theo chí bảo này.

Trên thực tế công pháp mà hắn tu luyện là huyền môn chính tông, là truyền thừa của một môn phái Thượng Cổ nào đó. Cũng không hề kém hơn công pháp của mấy danh môn đại phái kia bao nhiêu.

Nhưng mà cho đến bây giờ hắn không dám lộ ra ở trước mặt mọi người.

Trước hắn, không phải không có ai nhận được truyền thừa của môn phái Thượng Cổ, nhưng mà người như vậy, một khi để lộ ra thiên phú phi phàm đều có kết cục chết oan chết uổng.

Không phải chết vào trong tay cường giả tà đạo thì cũng bị danh môn đại phái giết chết.

Cho nên đến bây giờ hắn vẫn nguy trang thành một người của bàng môn tà đạo, không dám để cho bất cứ kẻ nào biết được, nên mới thuận lợi tu luyện đến trình độ này.

Suốt quá trình, hắn chú ý mọi chỗ, cẩn thận mọi chuyện, cho dù trở thành người đứng đầu tà đạo nhưng vẫn không để cho ai biết nền tảng chân chính của hắn.

Nhưng đến bây giờ lại không để ý được nữa.

Vì món đồ này, hắn đã lấy ra hết át chủ bài.

Phi kiếm màu đỏ thắm hóa thành một đường kiếm quang, vẽ ra một đường cong tuyệt vời, khi sắp vào đến phạm vi bên người Cố Dương thì đột nhiên một phân thành hai, hai phân thành bốn...

Trong nháy mắt đã hóa thành trên trăm đường kiếm ti.

Chính là kiếm thuật kiếm khí hóa ti.

Một lần này, Hoàng Vĩnh Khang cách đó không xa nhìn xem mà trợn tròn mắt.

Kiểm thuật như vậy đủ để so sánh với trưởng lão Nguyên Anh kỳ của danh môn đại phái rồi. Đây thật sự là một ma đầu tà đạo rút linh hồn người ta, luyện thành một Vạn Hồn phiến trong truyền thuyết sao?

...

Ngay sau đó, trên trăm đường kiếm ti đã tiến vào phạm vi vài trăm mét quanh người Cố Dương.

Sau đó kiếm ti này đồng thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Làm sao có thể chứ?”

U Minh lão tổ nheo mắt lại, trong lòng kinh hãi đến cực điểm.

Ngay sau đó hắn đã bị mất cảm ứng với phi kiếm bốn mạng.

Phụt!

Hắn phun ra một búng máu ngay tại chỗ, mắt đi phi kiếm tâm huyết tương liên, tính mệnh giao tu, khiến cho hắn bị trọng thương.

“Lĩnh vực cấm ma, thật sự dùng quá tốt.”

Sủng thú mà Cố Dương lấy ra từ trong không gian ngự thú chính là Ma Tâm Lĩnh Chủ danh tiếng lẫy lừng ở Mê Vụ sâm lâm.

Hắn chủ yếu chỉ định kiểm tra uy lực của lĩnh vực cấm ma thôi, kết quả chứng minh, kể cả phi kiếm tiến vào trong lĩnh vực cũng phải gục xuống.

Hắn kêu sóc thu hồi lĩnh vực cấm ma, tay khẽ vẫy, thu phi kiếm màu đỏ thắm này lại.

Sau đó hắn tiến hành một thí nghiệm khác, lại một lần nữa mở lĩnh vực ra.

[Kiểm tra được nguồn năng lượng, có tiến hành nạp giá trị không?]

Cố Dương nhìn thấy nhắc nhở này, khóe miệng nở nụ cười.

Xem ra, cho dù là lĩnh vực cấm ma đều không cách nào hạn chế hệ thống được.

“Có.”

Thanh phi kiếm màu đỏ thắm ở trên tay lập tức tự dung biến mất.

[Nạp giá trị thành công, nhận được năm trăm điểm năng lượng.]

Được đấy, tương đương với giết một Bất Lộ cảnh tam trọng thiên.

Tu sĩ của Thủy Nguyệt động thiên gần như trên tay ai cũng có một món pháp bảo, cấp bậc còn không thấp, đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn lựa chọn Thủy Nguyệt động thiên.

Làm thí nghiệm xong, Cố Dương kêu sóc mở rộng phạm vi lĩnh vực cấm ma.

Chỉ thấy ma trôi bốn phía lập tức tiêu tán, rất nhanh đã lan tràn ra ngoài hai ngàn mét.

Sau đó vẻ mặt của sóc trông đã thành cố hết sức rồi, xem ra đây ước chừng đã là cực hạn.

Lúc này, Hoàng Vĩnh Khang, U Minh lão tổ, bốn con quỷ vật bên cạnh nó, còn có Bạch Hồ và Tử Điện Kim Thiên đang trong đại chiến đều bị bao phủ trong đó.

“Ồi!”

Hoàng Vĩnh Khang đột nhiên phát hiện pháp thuật phù không mất tác dụng, lập tức lộn nhào xuống dưới, giật nảy cả mình.

U Minh lão tổ mới vừa trọng thương cũng bị rơi xuống, vẻ mặt biến thành sợ hãi.

Bốn quỷ vật ở bên cạnh hẳn còn chưa kêu được một tiếng đã tiêu thành tro bụi như vậy.

Lĩnh vực cấm ma chính là khắc tinh của quỷ hồn này, nháy mắt có thể khiến cho nó mất đi trụ cột của tồn tại, hóa thành hư vô.

Kể cả Bạch Hồ và Tử Điện Kim Thiên cũng đều mất đi thần thông của mình, đồng loạt rơi xuống. Trong không trung lại không hề dừng tay, biến thành vật lộn nguyên thủy nhất.

Lúc rơi xuống đất, Bạch Hồ cuối cùng đã tìm được một cơ hội, một móng vuốt đâm vào bụng của nó, kết thúc tính mạng của nó.

[Nhận được năm trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt một ngàn năm trăm điểm.]

Trước mắt Cố Dương xuất hiện một nhắc nhở, có ý nghĩa rằng con côn trùng hiếm có thể đánh có qua có lại với thần thú Bạch Hồ đã chết hẳn rồi.

Ngay sau đó trước mắt hẳn lại nhảy ra một nhắc nhở, [Nhận được năm trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt hai ngàn điểm.]

Sao lại thế này?

Hắn hơi kỳ quái, cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia đã biến thành một đồng thít nát. Ngay khi Nguyên Anh bay ra ngoài đã bị lĩnh vực cấm ma tàn phá.

Hay thật, thân thể này cũng quá yếu đi, chỉ từ độ cao mấy trăm mét mà đã ngã chết toi được luôn rồi.

Hắn liếc nhìn Hoàng Vĩnh Khang, thấy hắn không biết kiếm đâu ra mảnh vải, biến thành dù để nhảy, giảm chậm tốc độ xuống.

Tiểu tử này thật đúng là kẻ thông minh.

Lúc này Cố Dương đã thí nghiệm được tương đối, nên kêu sóc thu lĩnh vực cấm ma lại, đưa nó quay về không gian ngự thú.

...

“Tiền bối, lần sau trước khi thi triển thân thông, có thể báo trước một tiếng được không.”

Hoàng Vĩnh Khang cảm thấy pháp lực lại quay về trên người rồi, vội vàng thi triển một phù không thuật, rơi lên trên mặt đất, về mặt nghĩ lại mà sợ, đau khổ nói, “Ta thiếu chút nữa ngã chết rồi.”

Hắn nhìn đồng thít nát cách đó không xa, trong lòng không khỏi khẽ run rẩy.

Đường đường đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, đại ma đầu siêu cấp danh chấn đại lục lại ngã chết tươi như vậy rồi.

Chuyện này nói ra, chỉ sợ không có ai tin cả.

Lúc này, khi hắn nhìn vị tiền bối lai lịch thần bí ở đối diện này đã kính sợ tới cực điểm.

Người có thể thoải mái xử lý một đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ là tồn tại như thế nào?

...

Cố Dương đã đi đến bên cạnh thi thể kia, cầm lấy lá cờ cắm ở bên cạnh lê.

Sau khi mất đi chủ nhân, nó không hề có vẻ thu hút gì, không hề nhìn ra được đây là một pháp bảo.

Chương 502: Vì sao cứ phải ép ta chứ

Trong lòng hắn vừa động, tự mình giấu mình, đây là đặc điểm mà linh bảo mới có.

Chẳng lẽ đây là một linh bảo sao?

Nếu thật sự như vậy, thế hắn đã nhặt được bảo bối rồi.

Lấy ánh mắt của hắn, tự nhiên nhìn ra được trong lá cò này, cán cò và mặt cò không phải là một thể. Hắn dùng lực tách mặt cò và cán cò ra.

Mặt cò, hoặc nói là một bức bản đồ mới là bộ phận có giá trị nhất.

Về phần cột cò chỉ là một pháp bảo phổ thông mà thôi.

Cố Dương thu hồi bản đồ kia trước, sau đó lại lấy đồ từ trên thi thể này, trong túi trữ vật chứa vài pháp bảo, nhìn sáng rọi trên đó đều không phải vật phạm.

Còn có một vài vật nhỏ vụn vặt như ngọc bội, bản đồ linh tinh gì đó.

Hắn thu tất cả vào, rồi mới nhìn về phía Hoàng Vĩnh Khang, hỏi, “Nói đi, thứ này là cái gì?”

Hoàng Vĩnh Khang hơi lúng túng, “Tiền bối, thật ra ta không biết.”

“Ngươi cũng không biết?”

“Đúng vậy, hôm qua ta đi qua Tây Minh sơn, thấy một đường bảo quang chiếu lên cao, cho rằng là có dị bảo gì đó xuất thế nên đuổi tới. Vừa vặn nhìn thấy lão ma này đang thi triển thần thông, mở cấm chế của một động phủ ra.”

“Đã đụng phải rồi, ta khẳng định không thể bỏ qua được đúng không, nên dùng linh súng của ta lấy món đồ này ra trước một bước. Sau đó lão ma đầu đuổi theo ta một ngày một đêm.”

“Nếu không phải tiền bối kịp thời đuổi tới, ta khẳng định chết chắc. Thứ này vừa vặn hiệu kính tiền bối. Lão ma đầu kia coi trọng như vậy, nhất định là đồ tốt.”

Miệng của Hoàng Vĩnh Khang thật sự lưu loát, rất nhanh đã nói xong chân tướng sự việc.

Cô Dương đang định mở miệng, đột nhiên thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu lên nhìn.

“Tặc tử, nạp mạng đi!”

“Tới thật nhanh!”

Trên mặt Cố Dương nhiều thêm vài phần ngưng trọng, kẻ đuổi giết bất ngờ xuất hiện này nhất định là người của Cổ Giang kiếm phái không phải nghi ngờ.

Đối với việc bọn họ đuổi tới, hắn đã sớm có chuẩn bị.

Nhưng mà hắn không ngờ được đối phương lại có pháp thuật che giấu tung tích, sau khi đến đây ở khoảng cách gần rồi đột nhiên đánh úp.

Đồng thời với âm thanh vang lên, một đường sát ý rét lạnh từ trên trời giáng xuống.

Bầu trời vì vậy mà u ám, từ bốn phương hướng đều có một đường kiếm quang đánh xuống, mang theo cảm giác áp bách vô cùng, trấn áp không gian bốn phía lại.

Bốn bóng dáng theo đó xuất hiện.

Pháp lực của bọn họ giống như gắn bó thành một thể, đã vượt qua Nguyên Anh hậu kỳ, giống như đã đến một cấp bậc khác.

“Tứ Tượng kiếm trận, là Cổ Giang kiếm phái!”

Hoàng Vĩnh Khang chẳng qua chỉ là Kim Đan nho nhỏ, lại bị phong tỏa trong kiếm trận khủng bố đến cực điểm này. Trái tim nhỏ bé run rẩy một trận, đặc biệt là sau khi nhận ra được lai lịch của trận pháp này, trong lòng càng thêm tuyệt vọng.

Tứ Tượng kiếm trận là một trong những trận pháp át chủ bài của Cổ Giang kiếm phái, do bốn cường giả Nguyên Anh kỳ kết thành, điểm máu chốt nhất là cần bốn phi kiếm cấp bậc thuần dương.

Trong lịch sử, khi Cổ Giang kiếm phái còn chưa thành danh môn đại phá đã gặp phải một kẻ địch mạnh trước nay chưa

từng có tấn công sơn môn. Mắt thấy sẽ bị diệt môn.

Vào thời điểm cuối cùng, ở ngoài sơn môn do bốn vị Nguyên Anh kỳ sau cùng bày ra Tứ Tượng kiếm trận mới giết ngược kẻ địch mạnh kia.

Từ đây, cái tên Tứ Tượng kiếm trận đã truyền khắp thiên hạ.

Có thể nói, chính vì dựa vào uy danh của Tứ Tượng kiếm trận này, Cổ Giang kiếm phái đã chống chọi được thời kỳ gian nan nhất, môn phái có thể quật khởi, không thể bỏ qua công lao của kiếm trận này.

Lúc đó, người bày ra Tứ Tượng kiếm trận chỉ là bốn vị Nguyên Anh sơ kỳ đã chém giết được một vị Nguyên Anh hậu kỳ. Có thể thấy được uy lực của nó vĩ đại cỡ nào.

Hiện giờ người bày ra kiếm trận là một vị Nguyên Anh hậu kỳ cộng thêm ba vị Nguyên Anh trung kỳ. Uy lực mạnh hơn lần trước không biết bao nhiêu lần.

Từ khi Hoàng Vĩnh Khang xuất đạo đến nay, kỳ ngộ không ít, luôn bị cuốn vào trong đủ loại sóng gió, nhiều lần cực kỳ nguy hiểm, nhưng lại luôn nhận được ưu việt vĩ đại.

Nhưng một lần này, kẻ địch mà hắn phải đối mặt lại mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Bốn vị Nguyên Anh, lại còn là cường giả xuất thân từ danh môn đại phái như Cổ Giang kiếm phái này.

Hoàng Vĩnh Khang bị đường kiếm ý khủng bố kia chấn nhiếp, tâm tình dao động, có một cảm giác tai vạ sắp đến.

Xong rồi, lần này thật sự xong rồi, lão tử còn chưa từng hưởng hương vị của nữ nhân đâu, hôm nay lại phải chết ở đây...

Hắn sinh lòng hối hận, không nên tham lam như vậy, đi trêu chọc lão ma đầu U Minh lão tổ kia.

Nếu như trời cao lại cho hắn một cơ hội...

...

Trên bầu trời, Hồng Phong phong chủ đã phong tỏa chặt chẽ người đến từ ngoại vực kia, dường như nàng có thể cảm ứng

được một luồng oan hồn của sư huynh từ trên thân người kia.

Sư huynh, xem ta báo thù cho huynh!

Nàng và Tịch Hàn phong chủ cùng bái một sư phụ.

Khi nàng mới nhập môn, tu vi thấp kém, sư huynh là đại sư huynh, đã có tu vi Trúc Cơ.

Lúc đó là sư huynh dạy nàng, dẫn nàng nhập môn.

Đối với nàng mà nói, Tịch Hàn phong chủ không chỉ là sư huynh, càng giống như sư phụ.

Hai huynh muội các nàng một trước một sau đột phá đến Nguyên Anh kỳ, đảm đương vị trí phong chủ, nhất thời truyền thành giai thoại.

Theo tu vi của nàng không ngừng tăng lên, đến Nguyên Anh hậu kỳ, sư huynh cũng trở thành trợ lực lớn nhất trên con đường tranh đoạt vị trí môn chủ của nàng.

Ai ngờ sư huynh lại bị người giết chết.

Sao hấn dám chứ?

Lúc này, Hồng Phong phong chủ cuối cùng đã nhìn thấy được kẻ thù sát hại sư huynh, đó là một nam tử còn quá trẻ, dáng vẻ không có gì khác người của thế giới này.

Hắn giống như nữ nhân kia, tất cả tu vi đều thu liễm lại, nhìn giống như phạm nhân.

Nếu không phải có đường ẩn ký do nguyên thần của sư huynh lưu lại, cho dù nàng gặp được đều sẽ không nhận ra người trước mắt là người sát hại sư huynh.

“Dám can đảm sát hại Tịch Hàn phong chủ của Cổ Giang kiếm phái ta, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Hồng Phong phong chủ từ trên cao nhìn xuống, lúc này, nàng nắm Tứ Tượng kiếm trận trong tay, ở trong trận pháp nàng chính là chúa tể.

Đây là một cảm nhận cực kỳ huyền diệu, giống như bước chân vào một lĩnh vực khác.

Chương 503: Vì sao cứ phải ép ta chứ (2)

Thảo nào trên ghi chép lại trong điển tịch của tông môn, uy thế của Tứ Tượng kiếm trận này có thể đủ để chống lại cường giả Hóa Thần.

Vị từng nắm giữ Tứ Tượng kiếm trận một lần trước chính là cường giả Hóa Thần duy nhất trong tông môn hiện giờ.

Năm đó chính là do vị sư tổ này cầm đầu, tạo thành Tứ Tượng kiếm trận, chém giết kẻ địch mạnh kia.

Về sau, tổ sư này đã thế như chẻ tre, đột phá thẳng đến Hóa Thần cảnh, trở thành một trong những người mạnh nhất thế giới này.

Từng có người phỏng đoán, khi tổ sư này nắm giữ Tứ Tượng kiếm trận đã nhận được ưu việt vĩ đại.

Nhưng mà sau đó cũng có người định phục chế lại con đường mà tổ sư đã từng đi qua, mời đồng môn tạo thành Tứ Tượng kiếm trận, thu hoạch lại không lớn.

Hiện giờ cuối cùng nàng đã hiểu rõ vì sao người trước không có thu hoạch gì cả.

Bởi vì thiếu một thứ quan trọng nhất, kẻ địch đủ mạnh!

Có cùng chung kẻ địch, người trong Tứ Tượng kiếm trận mới có thể chân chính đồng tâm hiệp lực, phát huy uy lực của kiếm trận này đến mức tận cùng.

Bằng không chỉ là vô ngoài mà thôi.

Hồng Phong phong chủ suy nghĩ cẩn thận một điêm này rồi, trong lòng có một cảm giác khó diễn tả bằng lời.

Đây là cơ duyên do sư huynh lấy tính mạng của mình đưa cho nàng.

Ánh mắt nàng mơ hồ, “Sư huynh, ta tuyệt đối sẽ không cô phụ hy sinh của ngươi, ngày sau nhất định có thể bước vào cảnh giới Hóa Thần.”

...

Cố Dương thấy dáng vẻ hùng hổ, vừa xuất hiện đã kêu đánh kêu giết của đôi phương, vẫn kiên nhẫn giải thích, “Hắn muốn giết ta, ta giết ngược hắn, đó là chuyện đương nhiên.”

Bốn vị trước mắt này, tên người không có sát khí gì, có thể nhìn ra được không phải kẻ lạm sát người vô tội. Pháp lực toàn thân cũng là chính đại đường hoàng, huyền môn chính tông.

Từ trên ý nghĩa nào đó, bọn họ không phải người xấu.

Cố Dương không phải sát nhân cuồng ma, mỗi người đã bị giết trước đó đều có lý do.

Bốn người này đều không giống với những người hắn đã từng giết. Cũng không có lý do không thể không chết.

So sánh với ma đầu vừa rồi không biết trên tay dính bao nhiêu mạng người và những quý vật của Hoàng Tuyền động thiên, bốn người này không thể nghi ngờ gì là người trong chính đạo.

Cũng không thể tùy tiện giết như vậy được, tổn thương đến thiên hòa như vậy, về lương tâm hắn cũng áy náy.

Cho nên hắn cảm thấy nhất định phải khuyên nhủ, miễn cho bọn họ tự tìm đường chết.

Ánh mắt Hồng Phong phong chủ lạnh lẽo, “Giết người của Cổ Giang kiếm phái ta, đó là tội lớn ngập trời. Bây giờ ngươi nên làm là quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!”

“Quỳ xuống!”

“Quỳ xuống!”

“Quỳ xuống!”

Kèm theo bốn tiếng quát chói tai, toàn bộ trận pháp lại sinh ra biến hóa mới, bốn đường kiếm ý kết hợp với nhau, sinh ra một lực lượng mang tính hủy diệt.

Cố Dương thấy khí thế bức người như vậy của các nàng, hơi tức giận nói, “Các ngươi không phải là đối thủ của ta, cần gì phải khổ vậy chứ? Đi đi, ta không muốn giết các ngươi.”

Đám người Hồng Phong phong chủ nghe được lời này quả thật coi như là lời nói ngông cuồng bịa đặt, không biết hắn lấy tự

tin từ đâu ra.

Lúc bọn họ tiến đến lại không phát hiện ra trận chiến giữa Cố Dương với U Minh lão tổ.

Sau khi đến đây, mặc dù nhìn thấy thi thể dưới đất, nhưng không hề đặt trong lòng.

Hồng Phong phong chủ cũng không khinh thường kẻ này, có thể đánh chết Tịch Hàn phong chủ có được Huyền Quang tráo, thực lực của người này có thể thấy được.

Người khác không biết, nhưng cấp cao trong mấy đại môn phái đều biết chi tiết của người ngoại vực này.

Nữ nhân trước kia, còn có nam tử sát hại Lý sư huynh này đều có một đặc điểm chung, đó là năng lực đánh cận thân vô cùng đáng sợ.

Nàng đã từng nghiên cứu cẩn thận dấu vết lưu lại trên thi thể của Lý sư huynh, trong đầu đại khái hình dung lại được tình hình trong trận chiến kia. Cảm thấy kiêng kỵ thật sâu với năng lực đánh cận thân của hung thủ.

Lần này ra tay, nàng không cho đối phương có cơ hội đến gần người, vừa xuất hiện đã dùng Tứ Tượng kiếm trận phong tỏa không gian. Phát huy ra ưu thế lớn nhất của kiếm tu.

Hồng Phong phong chủ cười lạnh nói, “Đừng giãy giụa không cần thiết, lúc này đặt trước mặt ngươi chỉ có hai con đường, bỏ tay chịu trói hoặc bị ta giết chết tại chỗ.”

Nghe được lời nói khí phách như thế, Cố Dương không nhịn được thở dài, nói, “Vi sao ngươi cứ phải ép ta chứ?”

Hắn không muốn giết người, nhưng bây giờ đã bị ép đến không có cách nào rồi.

Người ta muốn mạng của hắn, hắn có thể làm sao?

Đành phải giết chết bọn họ.

Hắn nói xong, lại một lần nữa triệu hồi con sóc từ trong không gian ngự thú ra.

Không có cách nào, nó dùng quá tốt.

“Đến đây đi.”

Hắn nói.

Khi bên người Cổ Dương xuất hiện một luồng dao động kỳ dị, trong lòng Hồng Phong phong chủ nảy sinh một cảm giác nguy cơ, ngay sau đó đã nhận thấy được kiếm trận vốn hoàn mỹ không khuyết điểm đột nhiên xuất hiện một sơ hở.

Sơ hở này xuất hiện cực kỳ lạ lùng và đột ngột.

Nàng thậm chí còn không biết Cổ Dương sử dụng thủ đoạn gì.

Nàng còn chưa kịp nói lời cảnh báo, sơ hở kia đã điên cuồng lan rộng ra, đánh sâu vào cả kiếm trận đến tan tác.

Tứ Tượng kiếm trận, lại bị phá như thế.

Hồng Phong phong chủ lập tức thoát ra khỏi trạng thái giống như khổng chế tất cả trong tay, trong lòng lại hơi mờ mịt.

Xảy ra chuyện gì?

Không chỉ có nàng, ba tu sĩ Nguyên Anh khác đều khiếp sợ đến cực điểm, lại tay chân hơi luống cuống.

Tứ Tượng kiếm trận huyền diệu vô cùng, nhưng điều kiện cần có cũng hà khắc tương ứng, cần bốn vị Nguyên Anh kỳ chia ra không chế phi kiếm cấp bậc thuần dương có bốn loại thuộc tính mộc, hỏa, kim, thổ mới có thể bày ra được.

Bốn thanh phi kiếm này vốn thuộc về một bộ, là do tổ sư môn phái sáng lập ra Cổ Giang kiếm phái lấy được từ trong di phủ của tiên nhân của Thượng Cổ nào đó.

Bốn người bọn họ, vừa vận mỗi người khổng chế một thanh phi kiếm.

Đây là lần đầu tiên bọn họ liên thủ bày ra trận này, trước đó bọn họ còn chưa từng gặp được kẻ địch cần dùng đến Tứ Tượng kiếm trận mới có thể đối phó được.

Đối với kiếm trận này, mỗi một đệ tử của Cổ Giang kiếm phái đều có được tự tin rất lớn.

Bởi vì tổ sư của bọn họ đã từng dựa vào kiếm trận này vượt qua được nguy cơ diệt môn.

Nhưng mà, Tứ Tượng kiếm trận lúc này đã giống như trò đùa bị người phá vỡ.

Chương 504: Sớm như vậy phải tốt không

Bốn phong chủ của Cổ Giang kiếm phái lại đều như rơi vào trong mộng, không thể tin được đây là sự thật.

Đúng lúc này, Cô Dương bay ra giống như một viên đạn pháo, tốc độ nhanh đến cực hạn, tạo thành một tàn ảnh ở trong không trung.

“Cẩn thận!”

Hồng Phong phong chủ sợ hãi cả kinh, lớn tiếng nhắc nhở.

Lời còn chưa dứt đã nhìn thấy toàn thân Ngọc Long phong chủ biến thành một đồng máu, kể cả nguyên thần đều không thể may mắn thoát khỏi, chết đến không thể chết lại nữa.

Ở trong bốn người chính là tu vi của Ngọc Long phong chủ thấp nhất. Hắn vừa chết, Tứ Tượng kiếm trận đã hoàn toàn bị phá.

“Trốn!”

Hồng Phong phong chủ kinh sợ đan xen, càng nhiều hơn là sợ hãi khó có thể hình dung được.

Sao thực lực của người này lại có thể mạnh đến mức độ như vậy?

Căn cứ vào vết thương trí mạng từ trên thi thể của sư huynh đến xem, thực lực của người này tuyệt đối không thể vượt qua Nguyên Anh trung kỳ mới đúng. Chỉ nắm giữ được một loại thủ đoạn công kích mạnh mẽ nào đó mà thôi.

Bị lừa!

Nàng đột nhiên hiểu ra.

Vết thương của sư huynh hoàn toàn do người này cố ý làm ra, chính là vì để ẩn giấu thực lực, khiến cho bọn họ phán đoán sai thực lực của hắn.

Một lần này hẳn đột nhiên xuất hiện chính là vì đã dự định trước trong tông môn sẽ không dốc hết toàn lực để đuổi giết hẳn.

Tất cả đều là cạm bẫy. Là cạm bẫy để suy yếu Cổ Giang kiếm phái.

Chỉ cần giết chết bốn người bọn họ ở đây, vậy cấp cao của Cổ Giang kiếm phái sẽ tổn thất quá nửa. Tuyệt đối là thương gân động cốt, không có thời gian mấy trăm năm không cách nào khôi phục nguyên khí.

Trong nháy mắt, sau lưng Hồng Phong phong chủ đồ mồ hôi lạnh.

Quá âm hiểm rồi!

Người này bỏ bao công sức như vậy để thiết lập cạm bẫy như thế cho Cổ Giang kiếm phái bọn họ, có phải sau lưng còn có mưu đồ càng sâu hơn không?

Hồng Phong phong chủ càng nghĩ càng sợ hãi

Nàng giống như nhìn thấy một tấm lưới vô hình đang chậm rãi buộc chặt về phía Cổ Giang kiếm phái.

Không được, nhất định phải báo âm mưu của người này cho chưong môn sư huynh biết.

Nàng là người cực kỳ có quyết đoán, từ trong quá trình nam nhân kia phá hỏng Tứ Tượng kiếm trận rồi lại đánh chết Ngọc Long phong chủ, nàng chỉ biết bản thân trốn không thoát.

Vì thế nàng không chút do dự vờ Nê Hoàn cung, một nguyên anh ôm phi kiếm bay ra trốn đi.

Bỏ thân thể lại, nguyên anh mang theo phi kiếm, tốc độ trốn đi có thể tăng lên vài thành. Như vậy nắm chắc chạy trốn lớn hơn một chút.

Nàng bay được không xa, kiếm quang đột nhiên tối sầm lại, phi kiếm vạch ra một đường vòng cung đã rơi xuống đất.

Nguyên anh tự dung tiêu tán rồi.

Chỉ sợ cho đến chết nàng đều không rõ ràng mình chết như thế nào.

...

[Nhận được hai trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt hai ngàn hai trăm điểm.]

[Nhận được năm trăm điểm năng lượng, số dư trước mắt hai ngàn bảy trăm điểm.]

Cố Dương đã lựa chọn ra tay, tự nhiên không hề nương tay, người đầu tiên bị hấn giết là người có thực lực yếu nhất trong bốn người.

Vừa giết người xong lại phát hiện nữ nhân có thực lực mạnh nhất kia đột nhiên chết rồi.

Hấn ngơ ngác một lúc, rất nhanh đã rõ nàng chết như thế nào.

Ở trong lĩnh vực cấm ma, chơi trò nguyên anh xuất khiếu, ngại chết không đủ nhanh sao?

Hấn không biết trong lòng nữ nhân này còn có một đống lớn diễn biến nội tâm.

Hai tu sĩ Nguyên Anh còn thừa lại không hề có bất cứ uy hiếp gì đối với hấn, dễ dàng bị hấn đánh chết.

Cố Dương không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, lúc hấn lựa chọn ra tay, đôi phương đã không có đường cứu vãn.

“Cần gì chứ.”

Hấn nhìn bốn thi thể ở đây, khẽ thở dài, thu hồi lĩnh vực cấm ma, thuận tay hút bốn thanh phi kiếm kia lại.

Hoàng Vĩnh Khang ở bên cạnh còn chưa phản ứng lại kịp, kẻ địch đã chết sạch.

Trong mắt của hấn vẫn còn hơi mờ mịt, nhìn Cố Dương, môi run run, nói một câu, “Tiền bối uy vũ.”

...

Cùng lúc đó, Cổ Kiếm sơn.

Trong ngọn núi cao nhất, chưởng môn của Cổ Giang kiếm phái đột nhiên tâm thần bất an, trái tim đập loạn lên thành thịch.

Không tốt!

Trong lòng hần sinh ra một dự cảm cực kỳ không ổn.

Tu vi đến mức độ như hần rồi sẽ không tùy tiện xuất hiện điềm báo như vậy, nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Hần ý thức được là bốn vị phong chủ kia đã xảy ra chuyện!

Ngay sau đó, chỗ tổ sư đường vang lên một tiếng rên rỉ, liên tiếp bốn tiếng. Đại biểu cho trong tông môn có bốn nhân vật quan trọng ngã xuống.

Đều chết hết?

Tại sao có thể như vậy?

Sắc mặt hần trở nên khó coi đến cực điểm.

Đột nhiên tổn thất bốn vị phong chủ Nguyên Anh kỳ, đây là chuyện chưa bao giờ có kể từ khi lập phái cho đến nay.

Cho dù vào thời điểm tông môn nguy hiểm nhất cũng chưa từng có tổn thất nặng nề như vậy.

Cộng thêm Tịch Hàn phong chủ trước đó đã bị giết, Nguyên Anh chết trong tay người kia đã có năm vị rồi.

Hần lập tức tăng mức độ nguy hiểm của người ngoại vực kia lên mức độ cao nhất.

Ngay sau đó hần phát ra ba đường lệnh khẩn, gấp gáp gọi ba vị phong chủ cuối cùng ở bên ngoài về.

Tiếp theo, Cổ Giang kiếm phái phải đi vào giai đoạn chiến lược phòng ngự.

Về phần người ngoại vực kia...

Hần căm phẫn nói, “Ngày sau ta nhất định báo mối thù lớn này!”

...

...

Cố Dương xử lý xong Nguyên Anh của Cổ Giang kiếm phái, thu hoạch vĩ đại.

Sự phong phú ở trên người bọn họ tuyệt đối không hề thua kém gì U Minh lão tổ, trên người mỗi người đều có vài món pháp bảo, loại hình gì đều có. Cộng lại vượt trên mười món rồi.

Còn có đủ loại đồ chơi lạ lùng cổ quái.

Không hổ là cao nhân tiền bối của danh môn đại phái, mỗi một người đều có thể được xưng là đa bảo đồng tử rồi.

Mặc dù không có linh bảo, nhưng bốn thanh phi kiếm cấp bậc thuần dương đều không kém bao nhiêu.

Cố Dương nạp giá trị tất cả những pháp bảo phổ thông với đủ loại lạ lùng cổ quái này vào, thu được một ngàn hai trăm điểm năng lượng.

Chỉ còn lại bốn phi kiếm thuần dương kia, pháp bảo cấp bậc này đều khó có được, huống chi là một bộ, có thể tạo thành kiếm trận lại càng khó có được rồi.

Cứ như vậy, số dư năng lượng của hắn đã đạt đến hơn bốn ngàn ba trăm điểm.

“Tiền... tiền bối, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây đi.”

Hoàng Vĩnh Khang thấy hắn thông dong xử lý chiến lợi phẩm, có vẻ vô cùng bất an, nhìn quanh khắp nơi, giống như lo lắng nơi chân trời có một thanh phi kiếm bay đến giải quyết tính mạng của bọn họ vậy.

Chương 505: Đánh sâu vào Thiên Nhân

“Người giết bốn vị Nguyên Anh của Cổ Giang kiếm phái, bọn họ tuyệt đối sẽ không chịu để yên.”

Hắn biết rõ phong cách hành sự của danh môn đại phái này, một khi đắc tội bọn họ chính là không chết không ngừng.

Phải biết rằng phần lớn kiếm phái có sự tồn tại của cường giả Hóa Thần.

Có lẽ vị tiên bối này không sợ, nhưng hấn lại sợ.

Thần tiên đánh nhau, phạm nhân tai ương. Thân thể nhỏ bé của hấn không chịu nổi đâu.

Cô Dương nói, “Nếu như ngươi sợ thì đi đi.”

“Vậy hẹn gặp lại tiên bối.” Hoàng Vĩnh Khang chỉ chờ câu nói này, vừa nói xong đã vèo một tiếng bay đi.

Đầu béo nhỏ này.

Cô Dương không thèm để ý đến, hấn đã biết trước kết quả từ trong mô phỏng, biết cường giả Hóa Thần của Cổ Giang kiếm phái không ra tay.

Hấn nhìn vào hộp gỗ trong tay, chỉ thấy trên đó lưu lại cảm chế xa xưa, vốn không mở ra được.

Trong Thái Huyền thiên thư, mặc dù cũng có nội dung liên quan đến cảm chế, nhưng thời gian của hấn quý giá, sao có thể lãng phí thời gian trên chuyện này được.

Hiểu biết của hấn về tri thức của cảm chế thật sự có hạn. Nhưng vẫn có thể nhìn ra được cảm chế của hộp gỗ này thật cao siêu, cho dù thế nào đi nữa hấn đều không thể phá giải ra được.

Thảo nào tiểu tử kia lại sáng khoái giao hộp gỗ ra như vậy, là bởi vì hấn phát hiện vốn không mở ra được.

Cô Dương chỉ có thể thu hộp gỗ này trước.

Sau đó hấn mở bản đồ nghi là linh bảo kia ra, chỉ thấy trên đó hoàn toàn hỗn loạn, nhìn giống như một đồng lộn xộn, nhìn chăm chăm vào lại cảm thấy choáng váng một trận.

Giống như tinh thần lực bị hút đi một phần.

Hấn vội vã dời mắt ra, không dám nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ này nữa.

“Tấm bản đồ này quả nhiên không đơn giản.”

Hấn thử rót một tia pháp lực vào đó, lại giống như trâu đất xuống biển, không có bất cứ phản ứng nào.

“Đừng giả bộ chết, ta biết, ngươi nhất định nghe thấy.”

Hắn mở miệng nói.

Tấm bản đồ này không hề có bất cứ phản ứng nào.

Cô Dương lấy Nhân Hoàng kiếm từ trong không gian ngự thú ra, nói, “Biết đây là cái gì không? Nhân Hoàng kiếm, chuyên môn chém đứt loại yêu ma quỷ quái, có muốn thử độ sắc bén của nó không?”

Nhân Hoàng kiếm giống như đã cảm ứng được khí tức tà ác trong tấm bản đồ, sáng lên sáng rọi vàng óng ánh.

Tấm bản đồ này hơi run run.

Cô Dương lạnh lùng nói, “Nhận ta làm chủ nhân, bằng không ta triệt để xóa sạch nguyên linh của ngươi. Ta cho ngươi thời gian ba giây, ba, hai...”

“Chủ nhân!”

Trên tấm bản đồ kia nhanh chóng hình thành một bóng dáng hắc long, cung kính hành lễ.

“Sớm như vậy phải tốt không.”

Cô Dương thu Nhân Hoàng kiếm vào.

“U Minh đồ?”

Từ nguyên linh của linh bảo này, Cô Dương đã biết được tên và công năng chủ yếu của linh bảo, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Công năng của nó chủ yếu có hai cái, một là cắn nuốt hồn phách.

Tất cả hồn phách bị nuốt vào đều sẽ biến thành giống như lệ quỷ, oan hồn ở trong đó.

Một công năng khác chính là thả lệ quỷ và oan hồn ra chặn địch.

Toàn bộ quá trình không cần chủ nhân nhúng tay, toàn bộ tự động hóa, thao tác kiểu một nhấp một con rôi, cho dù là kẻ chưa từng tu luyện pháp thuật tà đạo cũng có thể tế luyện ra quỷ vật mạnh như quỷ vương.

Nhưng mà có một điểm, khi còn sống hồn phách có tu vi gì, sau khi được U Minh đồ chuyển hóa rồi thì vẫn là cảnh giới đó, không có khả năng lại tiến hóa nữa.

Vậy có ý nghĩa rằng, uy lực của linh bảo này mạnh bao nhiêu đều quyết định bởi người thu vào được bao nhiêu quý hồn, hoặc lấy số lượng thủ thắng hoặc lấy chất lượng thủ thắng.

U Minh lão tổ trước đó lấy chiêu số lấy chất thủ thắng, chỉ lấy năm quý vương Nguyên Anh kỳ. Quý vật dưới Nguyên Anh kỳ, mới từ đầu hấn đã chướng mắt.

Nhưng mà chuyện này lại có một chỗ khó đối với Cố Dương.

Hấn đã sớm phát hiện sau khi giết người thì nguyên thần pháp lực hồn phách vân vân của người này đều sẽ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Những lực lượng này hiển nhiên đều được chuyển hóa làm năng lượng, bị hệ thống hấp thu.

Nói cách khác, sau khi hấn giết người, hoặc biến thành năng lượng, hoặc thu hồn phách vào trong U Minh đồ, chỉ có một trong hai.

Vậy còn cần phải lựa chọn sao?

Đương nhiên là năng lượng tương đối quan trọng rồi.

Nhưng mà vậy không có ý nghĩa rằng linh bảo này vô dụng, ngược lại, ở vài chỗ nào đó có lẽ phát huy được công dụng.

Nói ví dụ như Hoàng Tuyền động thiên.

Quý vật cũng là một loại lệ quý, nói không chừng cũng có thể thu vào trong U Minh đồ.

Quý vật ở Hoàng Tuyền động thiên đếm hoài không hết giết hoài không dứt, nếu như có thể thu vào trong U Minh đồ, như vậy sẽ bớt việc rồi, nếu còn có thể chuyển hóa quý vật cho mình dùng, vậy càng không thể tốt hơn.

Cố Dương hơi tò mò về bản thân nguyên linh của linh bảo này, “Nếu người là linh bảo, nhất định từ thời đại Thượng Cổ lưu truyền xuống. Người biết được bao nhiêu chuyện về thời đại Thượng Cổ vậy?”

Hắc long kia hơi sợ hãi, “Thưa chủ nhân, tiểu nhân chỉ là linh bảo địa giai, chủ nhân ban đầu chỉ có tu vi Địa Tiên, là một trưởng lão của Ma Quang tông. Ở Thủy Nguyệt động thiên chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi, biết được không nhiều lắm.”

Ánh mắt Cố Dương sáng lên, “Nói cách khác, ngươi còn nhớ rõ chuyện thời Thượng Cổ sao? Vậy ngươi có biết vào thời Thượng Cổ đã xảy ra chuyện gì không? Thiên đạo sụp đổ như thế nào?”

Hắc long lắc đầu nói, “Khi đại kiếp nạn đột nhiên giáng xuống, lúc đó tiểu nhân đang theo chủ nhân trước bệ quan khổ tu trong một huyết động nào đó. Đột nhiên chủ nhân kia kêu thảm lên một tiếng, rồi chết oan chết uổng. Tiểu nhân cũng ở trong huyết động đó, may mắn vẫn còn tồn tại. Lúc đó xảy ra chuyện gì, tiểu nhân thật sự không biết.”

Cố Dương hơi thất vọng, khó khăn lắm mới gặp được một nguyên linh của linh bảo còn nhớ được chuyện vào thời đại Thượng Cổ, kết quả lại không biết gì cả.

Hắn lại hỏi một vấn đề khác, “Thủy Nguyệt động thiên hiện giờ và thời đại Thượng Cổ có gì khác nhau không?”

“Đương nhiên, Thủy Nguyệt động thiên hiện giờ có diện tích còn chưa bằng một phần vạn ban đầu, chỉ lưu lại một phần nhỏ địa bàn của Thủy Nguyệt tông ban đầu thôi.”

Cố Dương ngẩn ra, chỉ có một phần vạn ban đầu?

Vậy Thủy Nguyệt động thiên vào thời đại Thượng Cổ lớn đến mức độ nào?

Hắn có phần không tưởng tượng ra được.

Chương 506: Đánh sâu vào Thiên Nhân

(2)

Hắn hỏi, “Tại sao lại biến thành như bây giờ?”

“Đoán chừng lúc trước khi đại kiếp nạn giáng xuống, vì đề phòng toàn bộ Thủy Nguyệt động thiên sụp đổ, Thủy Nguyệt tông dùng Sơn Hà đồ là chí bảo trấn tông của mình ngăn cách

ra một khu vực quan trọng nhất. Chính là Thủy Nguyệt động thiên hiện giờ.”

Cuối cùng có một chút thiết thực rồi.

Cố Dương lại hỏi một vài vấn đề về thời Thượng Cổ, vừa bay về phía Thiên Khư.

“Chủ nhân định đi Thiên Khư sao?”

Đột nhiên, nguyên linh của U Minh đồ chủ động hỏi.

“Đúng.”

“Nơi đó vốn là sơn môn của Thủy Nguyệt tông, sau này không biết xảy ra chuyện gì, lại biến thành một chiến trường Thiên Tiên, đánh đến không gian sụp đổ, kể cả Sơn Hà đồ đều bị phá vỡ.”

Cố Dương ngạc nhiên nói, “Sao ngươi lại biết rõ ràng việc này như vậy?”

“Lại một chủ nhân trước nữa của tiểu nhân từng thăm dò trong đó rất nhiều lần, cuối cùng chết ở trong đó.”

“Vậy có phải ngươi rất quen thuộc nơi đó không?”

“Quen thuộc cũng vô dụng, không gian bên trong đã sớm bị phá thành mảnh nhỏ, trở nên cực kỳ không ổn định, thường cách một đoạn thời gian sẽ phát sinh biến hóa, không có chút quy luật nào đáng nói.”

...

Trong lúc Cố Dương và nguyên linh nói chuyện đã đến bên ngoài Thiên Khư, hẳn lại hơi chần chừ.

Nếu như nói không gian bên trong Thiên Khư có thể phát sinh biến hóa bất cứ lúc nào, vậy kết quả trong lần mô phỏng trước đó sẽ không chuẩn xác.

Dù sao, trong mô phỏng hẳn không hề chạm trán U Minh lão tổ, cũng không có được U Minh đồ.

Một biến hóa rất nhỏ đều sẽ gây ra hiệu ứng hô điệp, huống hồ là một nơi vốn không hề ổn định như vậy.

Hẳn nghĩ đến đây, mở hệ thống ra.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao năm trăm điểm năng lượng.]

“Có.”

[...]

Một lát sau, hắn không do dự nữa, bay tới trước, rất nhanh đã tiến vào phạm vi của Thiên Khư.

Đập vào tầm nhìn nơi đâu cũng đều là một đồng hoang tàn, đây chính là nguyên nhân nơi này có tên Thiên Khư.

Dựa theo cách nói của nguyên linh U Minh đồ, nơi này vốn là sơn môn của Thủy Nguyệt tông, sau này bởi vì đại chiến giữa Thiên Tiên đã làm hỏng nơi này.

Như vậy tính ra chuyện phát sinh sau khi thiên đạo sụp đổ.

Dưới tình huống thiên đạo đã chết rồi, vì sao những Thiên Tiên đó còn muốn ra tay quá nặng?

Phải biết rằng sau khi thiên đạo chết, người có tu vi càng cao thì ảnh hưởng phải chịu càng lớn, dưới tình huống đó, không định cầu sống tiếp, ngược lại đánh người chết ta sống với người khác, toan tính gì đây?

Chẳng lẽ vì Sơn Hà đồ chí bảo đó?

Cô Dương thâm nghĩ trong lòng, lực chú ý lại cực kỳ tập trung, cẩn thận quan sát tất cả bốn phía.

Đồng thời hắn mượn dùng thần thông của Chúc Long, con mắt Chúc Long có thể tránh dữ tìm lành, bằng vào cảm ứng trong huyết mạch, từ trong tối tăm có thể biết được vị trí đại khái của thi thể Chúc Long kia.

Trong mô phỏng, số lần hắn đến Thiên Khư không nhiều, nhưng lại như thường có thể tìm được thi thể của Chúc Long, chuyện này không phải không có nguyên nhân.

Chính vì dựa vào liên hệ huyết mạch giữa hóa thân Chúc Long của hắn với thi thể kia.

Tuy rằng Thiên Khư nguy hiểm, nhưng lấy thực lực của Cô Dương hiện giờ, chỉ cần không phải cố ý tìm đường chết thì

không hề nguy hiểm gì.

...

Một ngày sau, trong lòng hắn đột nhiên có một cảm giác mãnh liệt, ngay từ một hướng kia.

Hắn bay về phương hướng đó, sau khi tránh được vài khe hở không gian rất khó phát hiện, xâm nhập vào trong một mảnh không gian nhỏ. Bên trong có một thi thể vĩ đại.

“Thi thể Chúc Long!”

Nguyên linh của U Minh đột nhiên xông ra, giọng điệu tương đối kinh ngạc, “Sao nó lại chết ở đây?”

Cô Dương hỏi, “Người nhận ra nó?”

“Thần thú Thượng Cổ, là tồn tại chỉ đứng sau vài vị đế quân. Giữa tam giới là cường giả có tiếng tăm lừng lẫy.” Nguyên linh của U Minh đột nhiên nói, “Đáng tiếc, thời gian nó chết đã quá dài rồi, cọ rửa của thời gian vạn năm khiến đạo uẩn trên thân thể nó đều tiêu tán rồi.”

Cô Dương dừng lại trên đỉnh đầu của thi thể Chúc Long, lấy Nhân Hoàng kiểm ra, bỏ đầu lâu của nó ra.

Giống như lời nguyên linh nói, đạo uẩn của thi thể Chúc Long này đã hoàn toàn tiêu tán, nếu không, chỉ dựa vào thực lực hiện giờ của hắn thì không thể cắt da của nó được.

Bộ phận quan trọng nhất của Chúc Long chính là đầu, sau khi cắt da ra, bên trong chính là phần thịt đã hoàn toàn khô héo.

...

Cô Dương tìm nửa ngày, thành công lấy ra được tám giọt tinh huyết từ trong thi thể.

Thứ quan trọng nhất tới tay.

Tiếp theo hắn ấn tay lên trên xác chết của Chúc Long.

[Kiểm tra được nguồn năng lượng, có bổ sung năng lượng không?]

“Có.”

[Nạp năng lượng thành công, nhận được hai ngàn điểm năng lượng, số dư trước mắt năm ngàn tám trăm điểm.]

Hai ngàn điểm!

Đây là một khoản thu hoạch riêng lớn nhất từ trước đến nay của hắn.

Không hổ là thi thể của thần thú Thượng Cổ, cho dù đã chết một vạn năm vẫn đáng giá nhiều như vậy.

Nếu như là lúc mới vừa chết...

Cố Dương lắc đầu, không tiếp tục nghĩ nữa.

Là lúc nên rời đi rồi.

Tiếp theo mới là khảo nghiệm.

...

Quá trình rời khỏi Thiên Khư của Cố Dương tương đối thuận lợi, con mắt Chúc Long có thể nhìn thấu hư thực, ở trong hoàn cảnh như vậy vừa vặn phát huy ra được tác dụng lớn nhất.

Hắn bay về phía lúc đã đến, chuẩn bị đi tìm Diệp Lăng Ba.

Tính toán thời gian cũng không sai biệt lắm.

Vong Ưu sơn!

Địa bàn vốn thuộc về Vong Ưu lão tổ, trước kia đã từng hiển hách một thời.

Sau này toàn bộ sơn môn bị người ta bùng đi. Mà Vong Ưu lão tổ làm môn chủ lại không dám đánh dù chỉ một cái rắm, kể cả sơn môn đều không dám về, từ đó mai danh ẩn tích.

Còn Vong Ưu sơn cũng biến thành một nơi vô chủ.

Trên một ngọn núi nào đó ít dấu chân người, Diệp Lăng Ba nhìn chuông giáo Đạo môn ngồi xếp bằng trong sơn động, ánh mắt không dời đi một lúc nào.

Vãn Giác lúc này đã tìm được con đường của mình, sắp bước ra một bước kia, cũng là một bước mấu chốt nhất.

Diệp Lăng Ba có thể tận mắt chứng kiến quá trình này, là vận may của nàng.

Giờ phút này, tròng mắt của nàng biến thành màu trắng tinh, lóe lên quang mang, nhìn chăm chăm vào Văn Giác đang ngồi trong sơn động.

Một luồng dao động mắt thường không cách nào nhìn thấy được đang chấn động ra từ trên người Văn Giác, không ngừng khuếch tán ra ngoài, cuối cùng kinh động đến vài tồn tại mạnh mẽ nhất của thế giới này.

Chương 507: Đỉnh phong

Gần như cùng một thời gian, trong mấy môn phái Thủy Nguyệt tông, Cổ Giang kiếm phái vân vân, có mấy người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Vong Ưu sơn.

“Cuối cùng muốn bước ra một bước kia sao?”

Trong đó, trong Cổ Giang kiếm phái có một bóng dáng to lớn mở mắt ra, giọng nói hơi cay nghiệt, tay vừa vạch ra, trước mắt lập tức hiện ra một khe nứt, hấn cất bước đi ra ngoài, nháy mắt vượt qua khoảng cách hơn vạn dặm, xuất hiện ngoài Vong Ưu sơn.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao năm trăm điểm năng lượng.]

Cổ Dương mở hệ thống ra, sau đó chính là một trận đại chiến, thực lực hiện giờ của hấn còn kém một chút. Không giúp đỡ được gì.

Nếu như có thể tăng thực lực lên một chút, nói không chừng có thể sửa đổi kết cục của trận chiến này.

Vẫn là bốn ma thú Quân Vương cấp ở Mê Vụ sâm lâm kia cho hấn linh cảm, khoảng giữa từ Bất Lậu cảnh tam trọng thiên đến Thiên Nhân còn có không gian tăng lên.

Đó chính là lĩnh vực.

Vì việc này, hấn còn cố ý hỏi Tinh Linh đại tể tư, dựa theo cách nói của nàng, cường giả Truyền Kỳ tam giai đỉnh phong của nhân loại đều có được lĩnh vực.

Nói ví dụ như Phong chi hiền giả lúc trước làm khách ở tinh linh.

Có thể có được danh hiệu này đều là cường giả siêu cấp nắm giữ lĩnh vực.

Ở Đại Chu, Cổ Dương chưa từng giao thủ với võ giả cấp bậc này, cho nên không biết giữa võ giả có ai nắm giữ lực lượng tương tự lĩnh vực không.

Lần trước khi hắn đi Tần gia cướp người, vốn cho rằng có thể đánh một trận với Tần Vũ sẽ đột phá đến Thiên Nhân cảnh không lâu sau đó, ai ngờ lại bị người của Dao Trì tiên cung quấy rối, không đánh được.

Một vị khác chính là Văn Giác rồi, nàng cách Thiên Nhân vô cùng gần. Lần trước liên thủ với nàng cùng giết vào trong hoàng cung, nàng chống lại cấm chế của hoàng cung, cản được hai cường giả Bất Lậu cảnh trong cung.

Không biết lực lượng khi đó nàng đã sử dụng có tương tự với lĩnh vực không.

Lúc đó tu vi của hắn quá thấp nên không phân biệt ra được.

Nhưng mà, mặc dù trong võ đạo thì vẫn chưa có ai nắm giữ được lực lượng tương tự với lĩnh vực, hắn vẫn tin tưởng có thể tự mình mở ra một con đường.

Chỉ cần biết được một phương hướng thì hắn có thể lợi dụng máy mô phỏng lần lượt thử lỗi, mãi cho đến khi tìm được phương pháp chính xác mới thôi.

“Có.”

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Bất Lậu cảnh tam trọng thiên, người đánh chết bốn cường giả Nguyên Anh của Cổ Giang kiếm phái ở Thủy Nguyệt động thiên, bị Bích Thủy chân nhân để mắt đến.]

[Người đi tới Vong Ưu sơn, tận mắt chứng kiến Văn Giác bước ra một bước kia, thiên đạo hiện ra, người có cảm ngộ.]

[Khi Văn Giác sắp đột phá đến Thiên Nhân, một đường kiếm quang từ trên không bay tới, vào thời khắc máu chót, Viện trưởng Văn viện xuất hiện, đỡ một kiếm này.]

[Sau đó người mang theo Diệp Lăng Ba trốn khỏi nơi đây.]

[Các người liêu mạng bỏ chạy, dọc đường nhận ra bị một đường kiếm quang đuổi theo, các người chật vật rời khỏi Thủy Nguyệt động thiên.]

[Sau đó không lâu, Viện trưởng Văn viện bị thương quay về. Biết được Văn Giác đã ngã xuống trong trận chiến ấy.]

[Người mở thông đạo của Vạn Tượng động thiên và Tinh La động thiên ra, sau đó mang theo các nàng Sở Tích Nguyệt và Tô Thanh Chi đi đến Quảng Hàn tiên cung.]

[Nửa năm sau, người rời khỏi tiên cung, đi tới Kim Đình động thiên, đạt thành hợp tác với Kim Đình quốc chủ. Người đánh ra bốn phía, thời gian hai tháng đã tàn sát hết sạch thần tiên của hai quốc gia khác.]

[Quốc chủ của hai quốc gia khác hoàn toàn bị chọc giận, liên hợp đuổi giết người. Kim Đình quốc chủ từ trên trời giáng xuống, hai người liên thủ đánh chết hai vị quốc chủ. Một lần nữa hợp nhất Kim Hoàng ngọc thư.]

[Một năm sau, Kim Đình quốc chủ thuận lợi đột phá, trở thành thiên quân, có được tu vi Động Hư cảnh.]

[Không lâu sau, hai vị Thiên Nhân của Dao Trì tiên cung tìm đến, bị Kim Đình quốc chủ đánh chết.]

[Dưới nhắc nhở của người, Kim Đình quốc chủ một lần nữa gia cố cửa vào động thiên, chặn sự xâm nhập của quỷ vật.]

[Mãi đến mười năm sau, cửa vào động thiên bị công phá, một quỷ vật Động Hư cảnh mang theo một đám quỷ vật ùn ùn kéo đến. Kim Đình quốc chủ tiến hành một trận đại chiến ghê gớm với chúng nó.]

[Ba năm sau, quỷ vật đánh đến trung tâm của Kim Đình, bắt đầu trận chiến cuối cùng, vào thời khắc máu chót, một tiên cung phá không mà đến, đánh chết vô số quỷ vật, cứu Kim Đình quốc chủ đi. Người không kịp đi lên tiên cung, bị đánh chết tại chỗ. Hưởng dương ba mươi tám tuổi.]

Cuối cùng vẫn khiến Kim Đình quốc chủ thuận lợi đột phá.

Trong lòng Cố Dương tương đối thương thức, lĩnh vực cấm ma dùng để đối phó với tu sĩ dưới Thiên Nhân thật sự là sát khí lớn, đến nhiều hơn nữa đều không đủ để hấn giết.

“Xem ra, cho dù là linh bảo như U Minh đồ cũng không có cách nào với quỷ vật Động Hư cảnh.”

Trong lòng Cố Dương trầm nghĩ.

Hắn vốn cảm thấy có được hai thủ đoạn chuyên môn khắc chế quý vật là lĩnh vực cấm ma và U Minh đồ, có lẽ có thể giải quyết xong nguy cơ của quý vật.

Hiện giờ xem ra thực lực Động Hư cảnh đã vượt qua phạm vi năng lực của U Minh đồ rồi.

Còn có tiên cung xuất hiện vào thời khắc cuối cùng cứu Kim Đình quốc chủ đi có phải của Dao Trì tiên cung không nhỉ?

Cứu Kim Đình quốc chủ mà không cứu hắn, thật sự phù hợp với thực tế.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc ba mươi tám tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc ba mươi tám tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc ba mươi tám tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Cô Dương không hề do dự, đưa ra lựa chọn.

Bất Lộ cảnh tam trọng thiên của hắn còn có không gian để tiến bộ.

Hiện giờ hắn chỉ dung nhập tế bào máu toàn thân vào nguyên thần, sau đó là khuếch tán đến tất cả tế bào toàn thân, đến lúc đó mới là đỉnh phong của Bất Lộ cảnh.

Chỉ khoảng nửa khắc hắn đã cảm nhận được biến hóa trên thân thể.

Thời gian mười lăm năm, tiến độ của hắn vẫn chưa được một phần hai mươi toàn thân.

Vậy có ý nghĩa rằng cần ít nhất hai mươi mấy lần mô phỏng thì hắn mới có thể hoàn thành mục tiêu đã định.

Diễm năng lượng của hắn không chống đỡ được thời gian dài như vậy.

“Xem ra cần phải đổi phương thức rồi.”

Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Chương 508: Ba vị Hóa Thần

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao năm trăm điểm năng lượng.]

“Có.”

[... Người lấy Nguyệt Thần chi cung ra, lấy tên làm dẫn, câu thông với Y Phù ở một đại lục khác, Tinh Linh đại tể tư thả ra một truyền tống trận đường xa, truyền tống người đến Tây Đê đại lục.]

[... Hưởng dương bốn mươi lăm tuổi.]

Ừm, chóng đỡ nhiều hơn trước thời gian ba năm.

Nỗ lực trong khoảng thời gian này không uổng phí, thực lực của hắn có tăng lên rất lớn so với trước.

Trong đó đoán chừng công lao của U Minh đồ lớn nhất, cản trở bước tiến công của Tà Thần kia.

Sống lâu hơn khi ở Kim Đình động thiên bảy năm, không tệ.

Sau đó, Cố Dương một hơi dùng hết số dư còn thừa lại.

Năm ngàn tám trăm điểm, tổng cộng mười một lần mô phỏng.

“Còn thiếu một chút.”

Vẻ mặt hắn ngưng trọng, lấy hết đồ để trong không gian ngự thú ra.

Giờ phút này phải tiến hành chọn lựa rồi.

Nguyệt Thần chi cung, nghi ngờ là linh bảo, nhưng không cách nào khơi thông được với nguyên linh, chỉ có thể dùng lực lượng của Thái m U Huỳnh để kích hoạt. Nhưng nó là một cách thức duy nhất để khơi thông với Y Phù đang ở đại lục khác.

Nếu như dùng nó nạp năng lượng rồi, vậy hắn không có cách nào đi đến Tây Đê đại lục trong khoảng thời gian ngắn được.

U Minh đồ, linh bảo, trước mắt mà nói, nó vẫn rất có tác dụng.

Cự Linh chùy, linh bảo, có thể không bị ảnh hưởng của lĩnh vực cấm ma, hai bên kết hợp lại, bất cứ Bất Lậu cảnh nào đều không đỡ nổi một kích của hắn.

Vài món linh bảo hắn đều không bỏ được, chỉ có thể nhìn sang mấy món đồ khác.

Cuối cùng, hắn cắn răng một cái, lấy bốn thanh phi kiếm thuần dương kia ra, đó là bốn thanh kiếm có thể đủ để bày ra Tứ Tượng kiếm trận.

Bốn pháp bảo thuần dương này, chỉ có bốn vị Bất Lậu cảnh liên thủ lại mới có thể bày ra kiếm trận, uy lực mạnh hơn lĩnh vực của những ma thú Quân Vương cấp ở Mê Vụ sâm lâm một chút.

Nhưng mà còn chưa tới phạm trù Thiên Nhân cảnh.

Điều kiện sử dụng tương đối hà khắc, chờ các nàng Tô Thanh Chỉ đến Bất Lậu cảnh, không biết phải đợi đến khi nào.

Tạm thời không sử dụng đến nó, chỉ có thể dùng để cất vào kho.

Còn không bằng lấy ra nạp giá trị lúc này, đợi đến khi thực lực của hắn trở nên càng mạnh hơn, mới có thể nhận được càng nhiều thứ tốt.

[Kiểm tra được nguồn năng lượng, có bổ sung năng lượng không?]

Cố Dương nghĩ rõ ràng sau đó nói, “Có.”

[Nạp giá trị thành công, nhận được bốn ngàn điểm năng lượng, số dư trước mắt bốn ngàn ba trăm điểm.]

Đáng giá như vậy!

Cố Dương hơi ngạc nhiên lẫn vui mừng, vốn nghĩ rằng pháp bảo thuần dương giá trị tầm năm trăm điểm, có thể được hai ngàn điểm đã không tệ rồi.

Không nghĩ tới bốn thanh kiếm này lại giá trị đến một ngàn điểm.

Không đúng, chắc là cả bộ còn đáng giá hơn đơn lẻ.

Hệ thống này còn rất có trí tuệ.

“Tiếp tục.”

Cố Dương tiếp tục mô phỏng.

Khi đến lần mô phỏng thứ năm, cuối cùng hấn đã chuyên hóa xong tế bào toàn thân.

Cảnh giới như vậy, nếu như ở thời đại Thượng Cổ chính là lấy máu trùng sinh, là đỉnh cao của thể tu, cho dù bị đánh đến chỉ còn lại một giọt máu đều có thể thực hiện trùng sinh.

Tiếp tục tu luyện chính là nguyên thần bất diệt, đã dính dáng đến phạm trù thiên đạo.

Thiên đạo hiện giờ đã diệt vong rồi, nguyên thần không cách nào ký thác hư không, vốn không cách nào tu luyện được đến trình độ kia.

Tiếp theo, phương hướng nỗ lực là lĩnh vực.

Cho dù đến đỉnh phong của Bất Lộ cảnh thì đều không hề phát sinh biến hóa mang tính thực chất đối với thực lực của Cố Dương. Muốn đối phó với cường giả Thiên Nhân vẫn không hề đủ.

Nhưng mà –

Có lẽ đi đại hội Dao Trì đã đủ rồi.

Hấn đột nhiên sinh ra cách nghĩ như vậy, nhìn thoáng qua một ngàn tám trăm điểm năng lượng còn dư lại, quyết định thử một chút.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao năm trăm điểm năng lượng.]

“Có.”

[... Vài ngày sau, người đến bên Bắc hải, tham gia đại hội Dao Trì. Khi người tiến vào Dao Trì tiên cung đã gặp phải biến cố, rơi vào trong một cấm chế nguy hiểm.]

[Người dựa vào thân thể mạnh mẽ, chống đỡ được, sau khi tiêu hao hết tám phần căn nguyên, cuối cùng đã đi đến một nơi an toàn.]

[Người lấy quả đào đã lấy được từ trong bản thể của Hồng Nguyệt Đại Thánh ra, lại một lần nữa kích động cấm chế bên cạnh. Người vội vàng ăn linh đào vào. Rất nhanh, một cung nữ của tiên cung bừng tỉnh từ trong giấc ngủ say, khí tức vô cùng mạnh.]

[Ngay sau đó, khí tức của cung nữ kia bắt đầu giảm xuống, rất nhanh giảm đến mức độ Nguyên Anh kỳ. Dưới phần nộ nàng muốn giết người. Người quyết đoán ra tay, giết ngược lại.]

[Hành động của người càng thức tỉnh nhiều cung nữ hơn. Những cung nữ này vốn đều có được tu vi Nhân Tiên, nhưng sau khi tỉnh lại đều bị hạ xuống đến Nguyên Anh kỳ. Người vì tự bảo vệ mình, bất đắc dĩ đều giết các nàng.]

[Sau khi giết chết một cung nữ cuối cùng, người phát hiện mình bị nhốt ở đây, không cách nào thoát đi được. Kể cả định vị của Nguyệt Thần chi cung đều bị mất hiệu lực.]

[Hai mươi năm sau, cuối cùng có người mở cấm chế ra, phát hiện được sự tồn tại của người, nhưng không giết người mà chỉ bắt giữ người, mang đến nơi nào đó, gặp được một người.]

[Người kia để người sống tiếp, lại qua mười năm, tu vi của người không hề có tiến bộ gì, người kia mất đi tính nhẫn nại với người, xử tử người. Hưởng dương năm mươi ba tuổi.]

Ba mươi năm!

Cố Dương không nghĩ tới lại có hy vọng, hãn vốn phải đến đường chết, sau khi chống đỡ được lại thành một nơi cực kỳ an toàn.

Hãn tránh trong tiên cung, hai mươi năm sau mới bị người phát hiện.

Vậy quá bất thường.

Xem ra người nắm giữ Dao Trì tiên cung vốn không cách nào không chế được tiên cung này.

Hơn nữa hãn còn biết được một tin tức cực kỳ máu chột.

Thời đại Thượng Cổ, sau khi cường giả Nhân Tiên cảnh tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, cảnh giới sẽ trực tiếp hạ xuống đến

Bất Lộ cảnh.

Chỉ cần là Bất Lộ cảnh, không quan tâm trước kia người là cảnh giới gì, hẳn đều giết không lầm.

Trong Dao Trì tiên cung, cung nữ của một khu vực như vậy đều bị hẳn làm thịt như thế.

Những cường giả vốn cấp bậc Nhân Tiên cảnh, cho các nàng một chút thời gian, đoán chừng rất nhanh có thể tìm được biện pháp thăng cấp Thiên Nhân.

Chương 509: Ba vị Hóa Thần (2)

Cố Dương nghĩ đến đây, da đầu không khỏi run lên.

Chỉ riêng khu vực kia, số lượng cường giả Nhân Tiên cảnh ước khoảng không dưới mười vị.

Như vậy, toàn bộ Dao Trì tiên cung, người có thực lực như vậy có bao nhiêu?

Chờ khi tất cả những người này đều tỉnh lại, vượt qua thời kỳ suy yếu, có được tu vi Thiên Nhân cảnh, vậy sẽ là sức mạnh đáng sợ đến cỡ nào?

Thảo nào Dao Trì tiên cung công thành chiếm đất xung quanh, ở đâu đều phải chen một chân.

Thực lực của người ta quả thật đủ để ngang tàng!

Thiên Nhân cảnh rất có thể có trên trăm vị, thực lực như vậy, ai có thể ngăn cản?

Kể cả mọi họa quý vật của Hoàng Tuyền động thiên đều không cách nào khiến Dao Trì tiên cung tiêu diệt được.

Một thế lực khủng bố giống như vậy, đối phó như thế nào đây?

Cố Dương nghĩ đến mức đầu to lên rồi.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc năm mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc năm mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc năm mươi ba tuổi.]

“Ta chọn điều hai.”

Hiện giờ Cố Dương cần là phương pháp hình thành lĩnh vực, chuyện này cần kinh nghiệm và tri thức.

...

... ..

Ba lần mô phỏng đã nhanh chóng dùng hết toàn bộ rồi, hấn vẫn còn chưa rõ ràng.

Cố Dương lại lấy đồ từ trong không gian ngự thú ra, bắt đầu chọn lựa.

“Chính là nó.”

Cuối cùng, hấn chọn trúng hộp gỗ mà Hoàng Vĩnh Khang đã cướp được từ chỗ U Minh lão tổ.

Theo cấm chế ở trên nắp hộp, chỉ biết đồ vật bên trong nhất định cực kỳ không tầm thường.

Thứ đồ này không thể cố ý mở ra, nếu như dùng bạo lực, đại khái đồ bên trong sẽ bị phá hủy.

Nhưng mà muốn mở cấm chế ra, hấn lại phải tốn thời gian đi học cấm chế thuật.

Hiện giờ hấn không có nhiều năng lượng để lãng phí trên mặt này như vậy.

Cân nhắc mãi, hấn quyết định nạp giá trị nó.

[Kiểm tra được nguồn năng lượng, có nạp giá trị không?]

“Có.”

[Nạp giá trị thành công, nhận được năm ngàn điểm năng lượng.]

Năm ngàn điểm?

Cố Dương sửng sốt một chút, thứ đồ gì mà đáng giá như vậy?

Trọn vẹn năm ngàn điểm, tương đương với mười cường giả Bất Lậu cảnh tam trọng thiên.

Đáng tiếc, hộp gỗ trên tay đã triệt để biến mất, đoán chừng hẳn vĩnh viễn đều không cách nào biết được bên trong hộp gỗ rốt cuộc là thứ gì rồi.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao năm trăm điểm năng lượng.]

Vẫn tiếp tục mô phỏng đi, thời gian không nhiều lắm.

“Có.”

...

... ..

Sau ba lần mô phỏng, Cố Dương nhìn thấy một nhắc nhở, [... Người cuối cùng lĩnh ngộ ra phương pháp hình thành lĩnh vực bản thân...]

Thành công!

Sau khi hắn nhận lấy ban thưởng, sắp xếp lại tri thức với kinh nghiệm có liên quan trong đầu, đã hiểu rõ ra.

Võ đạo của Đại Chu và hệ thống tu vi của Tây Đê đại lục có khác biệt rất lớn, muốn có lĩnh vực giống với bọn họ là chuyện quá không hiện thực.

Nhưng mà võ giả lại hoàn toàn có thể đi ra một con đường khác.

Nói trắng ra là có được lĩnh vực thì đại biểu cho trên loại pháp thuật nào đó đã có trình độ sâu đậm, cách lĩnh ngộ loại pháp tắc nào đó đã không xa rồi.

Lĩnh vực là trạng thái trung gian giữa Truyền Kỳ và Bán Thần.

Con đường tu hành của võ giả là chiêu số hoàn toàn khác, tự nhiên không cách nào hình thành lĩnh vực.

Nhưng mà võ giả cũng có thể làm được chuyện pháp sư không cách nào làm được.

Nói ví dụ như kiếm ý, đao ý vân vân.

Càng chính xác hơn là ý chí võ đạo.

Võ giả kết hợp ba thứ tinh, khí, thần với nhau, hình thành ấn ký lực lượng độc đáo của bản thân, khi bộc phát ra trong nháy mắt có thể tăng uy lực lên đến cực hạn.

Nói thì dễ, nhưng thực hiện được lại rất khó.

Cô Dương lại một lần nữa mở hệ thống ra.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần tiêu hao năm trăm điểm năng lượng.]

“Có.”

[...]

...

... ..

Trên không Vong Ưu sơn, một bóng dáng tự dung xuất hiện, chính là vị tổ sư kia của Cổ Giang kiếm phái, Bích Thủy chân nhân.

Trông hắn có dáng vẻ là người trung niên, mặc một bộ đạo bào, sau lưng đeo một thanh kiếm gỗ, hắn cúi đầu nhìn chỗ nữ tử dị giới, trong mắt lộ ra một tia kích động.

Đột nhiên, hắn mở miệng nói, “Thân lão quý, ngươi còn chưa chết sao?”

Phía sau không xa, một bóng dáng giống như tự dung xuất hiện, đó là một lão giả râu tóc đều bạc trắng, sau lưng đeo một hồ lô màu đỏ.

Lão giả cười híp mắt nói, “Bích Thủy ngươi được đây, tu vi càng tinh xảo rồi. Xem ra không lâu nữa thì ngươi có thể vượt qua được lão phu.”

Người này là là tổ sư của một đại phái khác Xích Đế phong, tên là Thân Bất Lệnh. Tên cổ quái, người cũng cổ quái. Trong các Hóa Thần ở Thủy Nguyệt động thiên, người này có độ tuổi lớn nhất.

Nghe nói hắn đã gần đến hai ngàn tuổi, sắp đến tuổi thọ cực hạn theo lý luận.

Đương nhiên, Bích Thủy chân nhân không tin lời đồn đại này, khi hắn vừa đột phá đến Hóa Thần kỳ, hắn đã nghe nói đến lời đồn này rồi.

Đến bây giờ đã trôi qua tròn năm trăm năm, lão ta vẫn có dáng vẻ hoạt bát vui sướng, không hề nhìn ra được tuổi thọ đã sắp kết thúc.

Hai người bọn họ, một là Hóa Thần lớn tuổi nhất, một là Hóa Thần nhỏ tuổi nhất. Tạo thành đôi lập rõ ràng.

Lúc này có một giọng nói hơi kiêu ngạo vang lên, “Ta đã biết việc này không thể giấu được các ngươi.”

Chỉ thấy bóng dáng thứ ba xuất hiện, đó là hình tượng của người trẻ tuổi, quần áo cực kỳ đẹp đẽ quý giá, khí chất ung dung, trông vẻ không giống như người tu hành, ngược lại là vương hầu nhân gian.

Người này gọi là Ngụy đế, vốn là một vị hoàng đế trong thế tục, vì cầu trường sinh nên truyền đế vị cho nhi tử rồi một lòng khổ tu, sau khi hắn trở thành Hóa Thần cảnh, phá quan mà ra, phát hiện giang sơn nhà mình đã sớm đổi chủ.

Hắn cũng mất hứng thú với đế vương vị, ngược lại mở ra một môn phái, tên là Ngọc Hoàng các. Mấy trăm năm sau đã trở thành một trong những đại phái cao nhất trong thiên hạ.

Ba người bọn họ đều là người quen cũ.

Năm đó khi Bích Thủy chân nhân đột phá đến Hóa Thần cảnh, người tiến đến “Chúc mừng” chính là hai người này.

Chương 510: Tiên thiên linh bảo

Toàn bộ Thủy Nguyệt động thiên tổng cộng có năm vị Hóa Thần, hiện giờ lập tức đã đến đây ba vị.

Tuy rằng Bích Thủy chân nhân và hai người bọn họ từng có không thoải mái nhỏ nhỏ, nhưng dù sao chưa từng thật sự phát sinh xung đột.

Ở thế giới này, chỉ ít hơn một ngàn năm rồi chưa hề xuất hiện chiến đấu giữa tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Tuy rằng tu sĩ Hóa Thần kỳ không giống võ giả Bất Lộ cảnh ở Đại Chu, vận dụng lực lượng một lần sẽ tiêu hao tuổi thọ. Nhưng cuộc chiến nguy hiểm, giữa tu sĩ ngang cấp chưa chân chính đánh nhau, không biết ai mạnh hơn ai.

Vì tranh giành một chút nghĩa khí, thật sự không đáng đánh chết đánh sống.

Giữa ba người ít nhiều gì đều không vừa mắt đối phương, nhưng chưa từng bùng nổ xung đột gì.

Đột nhiên, Thân Bất Lệnh lưng đeo hồ lô màu đỏ vĩ đại hạ giọng nói, “Giờ phút này chắc Phó lão quý đang ở gần đây rồi nhỉ.”

Xung quanh ba người đều có tròng vực ngăn cách trong ngoài, không cần lo lắng khi nói chuyện sẽ bị người khác nghe thấy. Nhưng hắn vẫn theo bản năng hạ thấp giọng nói, có thể thấy được kiêng kỵ và sợ hãi “Phó lão quý” kia như thế nào.

Ngụy đế thấy hắn như vậy, cười khẩy nói, “Thân lão quý, nếu như ngươi sợ, hiện giờ có thể rời đi.”

Thân Bất Lệnh trả lời một cách mỉa mai, “Nếu như ngươi không sợ, vậy kéo theo chúng ta làm gì? Năm đó ngươi khí thế bừng bừng, một người một kiếm giết đến Thủy Nguyệt tông, kết quả bị Phó lão quý chém một tay, chỉ có thể nối bằng cánh tay người khác. Thế nào, ngươi đã quên chuyện này sao?”

Bị Ngụy đế nhắc đến thất bại duy nhất trong cuộc đời này, sắc mặt lập tức biến thành lạnh như băng, “Thân lão quý, ngươi tốt hơn ta bao nhiêu chứ? Bị Phó Vạn Sinh chém một kiếm, hơn một ngàn năm rồi vẫn phải dùng hỏa nguyên linh tử để trấn áp thương thế.”

Ánh mắt của Bích Thủy chân nhân hơi lóe lên, trong lòng thật bất ngờ.

Hóa ra Thân Bất Lệnh và Ngụy đế đều đã từng giao thủ với Phó Vạn Sinh.

Phó Vạn Sinh chính là tổ sư của Thủy Nguyệt tông.

Mặc dù không có xếp hạng rõ ràng, nhưng Bích Thủy chân nhân biết Phó Vạn Sinh chắc là người đệ nhất ở Thủy Nguyệt

động thiên.

Nhưng mà không ngờ rằng thực lực của hắn lại mạnh mẽ như vậy, kể cả Thân Bất Lệnh và Ngụy đế đều đã từng thảm bại trong tay hắn.

Hắn cảm thấy cần phải một lần nữa đánh giá lại thực lực của người này.

Mắt thấy không khí giữa hai người trở nên cứng ngắc, Bích Thủy chân nhân vừa lúc mở miệng, “Thân lão quỷ, tại sao Phó Vạn Sinh kia lại chú ý nữ tử vực khác như thế?”

Nghi vấn này đã tồn tại trong lòng hắn từ lâu rồi.

Nhìn chung các làm việc của Phó Vạn Sinh này có rất nhiều điểm kỳ lạ.

Thủy Nguyệt tông là môn phái có thực lực mạnh nhất thế giới này, Phó Vạn Sinh là người nắm giữ thực tế của Thủy Nguyệt động thiên, nhưng lại mặc cho Ngụy đế, hắn, còn có một Hóa Thần khác phát triển lên.

Thế giới này từ Thủy Nguyệt tông độc tôn thiên hạ biến thành năm tông môn nổi danh như hiện giờ.

Phó Vạn Sinh rõ ràng có thực lực đầy đủ, có thể mặt sát đám người bọn họ lúc bọn họ đột phá đến Hóa Thần kỳ.

Vì sao hắn không xóa bỏ uy hiếp ngay khi mới vừa nảy sinh chứ?

Bích Thủy chân nhân thật sự không nghĩ ra được, nếu đổi lại là hắn, ở vị trí kia thì tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ ai có thể uy hiếp được đến địa vị của bản thân.

Hiện giờ Phó Vạn Sinh sắp được ném tai họa xấu do nuôi hổ gây họa.

Một nghi vấn khác đó là về nữ tử đến từ vực khác kia.

Bích Thủy chân nhân là người đầu tiên phát hiện ra sự tồn tại của nữ tử vực khác này, bởi vì nàng lĩnh ngộ cùng một thiên đạo với hắn.

Hắn cảm ứng được thiên đạo xuất hiện một loại biến hóa khó hiểu nào đó, ở trong tối tăm đã nhận ra được sự tồn tại của đối phương.

Thế giới này còn sót lại năm sợi thiên đạo không được trọn vẹn đầy đủ, vừa vận năm vị Hóa Thần, mỗi người chiếm cứ một sợi.

Mặc dù ở trong điển tịch công pháp đều nói rõ ràng, Nhân Tiên tu luyện thiên đạo giống nhau đều không ảnh hưởng đến tu luyện của mỗi người.

Nhưng hiện giờ thiên đạo sụp đổ, thế giới thay đổi, ai biết tình huống sẽ có xuất hiện thay đổi gì hay không.

Hắn cũng không thể lấy đạo đồ của mình ra để cá cược được. Đây là tranh giành đại đạo, hắn đã sớm coi nữ tử đến từ vực khác kia thành kẻ thù không đội trời chung.

Nhưng mà nàng cực kỳ giáo hoạt, đã nhiều năm như vậy, hắn luôn không cách nào tập trung được vị trí chính xác.

Có nhiều lần hắn gần như bắt được nàng nhưng lại bị quấy nhiễu của lực lượng nào đó, bỏ lỡ cơ hội.

Lực lượng quấy nhiễu hắn kia, chắc là Phó Vạn Sinh.

Bích Thủy chân nhân đưa ra phán đoán này rồi bỏ qua việc đuổi giết nữ tử vực khác kia.

Sau đó nghĩ cách tiết lộ việc này cho Thân Bất Lệnh và Ngụy đế, bọn họ quả nhiên mắc câu.

Ba người cực kỳ ăn ý kết thành một liên minh, thậm chí không cần tự nói rõ đã tự nhiên mà đi cùng nhau.

Đây là lần đầu tiên ba người bọn họ gặp nhau, trong lòng đều biết rõ mục đích cuối cùng của nhau là gì.

Đó chính là tiêu diệt Phó Vạn Sinh.

Hiện giờ ở toàn bộ Thủy Nguyệt động thiên, người duy nhất có thể uy hiếp được bọn họ chỉ có một người này.

Chỉ cần trừ bỏ người này, bọn họ có thể không còn lo lắng gì.

...

Thân Bất Lệnh nghe xong câu hỏi của Bích Thủy chân nhân, vẻ mặt thần bí nói, “Việc này có dính dáng đến bí mật cực lớn của Phó Vạn Sinh còn có Thủy Nguyệt tông, các ngươi xác định muốn nghe sao?”

“Bất cứ kẻ nào, một khi biết được bí mật này, Phó Vạn Sinh nhất định sẽ bắt chấp tất cả, giết chết kẻ đó.”

Ngụy đế không được kiên nhẫn nói, “Đừng thừa nước đục thả câu nữa, nhanh nói đi.”

Bích Thủy chân nhân cũng nói, “Việc đã đến nước này rồi, đã không còn đường để quay đầu. Nói đi.”

Thân Bất Lệnh hạ thấp giọng, ánh mắt trở nên sâu thẳm, “Thủy Nguyệt tông hiện giờ đã không phải là Thủy Nguyệt tông trước kia.”

“Một vạn năm trước, thiên đạo sụp đổ. Chương giáo của Thủy Nguyệt tông và vài Thiên Tiên của thế giới này quyết định thật nhanh, lợi dụng chí bảo Sơn Hà đồ, ngăn cách khu vực quan trọng nhất của Thủy Nguyệt tông ra, hình thành Thủy Nguyệt động thiên hiện giờ.”

Chương 511: Tiên thiên linh bảo (2)

“Tiếp theo, các ngươi đoán thử xem đã xảy ra chuyện gì?”

Ngụy đế khinh thường nói, “Không phải mấy vị Thiên Tiên đã xảy ra nội chiến sao, Thiên Khư được hình thành nên như vậy, ai mà không biết chuyện này chứ?”

Thân Bất Lệnh hỏi, “Vậy ngươi có biết vì sao bọn họ nội chiến không?”

Ngụy đế hừ một tiếng, “Sơn Hà đồ.”

“Chưa biết rõ thì đừng đi ra ngoài khoe khoang.”

Thân Bất Lệnh trào phúng ngược lại, “Ngươi chắc chắn không biết Sơn Hà đồ là cái gì sao?”

Ngụy đế xoay đầu đi, nhìn ra xa, giả bộ như không nghe thấy lời hắn nói.

Vẫn là Bích Thủy chân nhân cho hắn một bậc thềm, hỏi, “Son Hà đồ kia rốt cuộc là chí bảo như thế nào vậy?”

Trên mặt Thân Bất Lệnh hiện lên vẻ đắc ý, nói, “Nhắc đến Son Hà đồ thì không thể không nói đến lai lịch của Thủy Nguyệt tông. Trong truyền thuyết, tổ sư sáng lập ra môn phái Thủy Nguyệt tông là đệ tử của Thanh Đế một trong ngũ phương thiên đế của thời kỳ viễn cổ trong truyền thuyết.”

“Son Hà đồ này là do Thanh Đế ban tặng, là một tiên thiên linh bảo.”

Ngũ phương thiên đế?

Tiên thiên linh bảo?

Truyền thừa mà Bích Thủy chân nhân lấy được không hề có nội dung về phương diện này, nhưng mà chỉ cần nghe cái tên này cũng biết là đại năng chân chính của Thượng Cổ.

Thời đại Thượng Cổ, thần tiên vô số, người có thể được gọi là thiên đế chính là tồn tại mạnh đến cỡ nào?

Về phần tiên thiên linh bảo, đó là tồn tại còn cao cấp hơn linh bảo.

Trên tay hắn có một món linh bảo, uy lực mạnh, không phải pháp bảo có thể so sánh bằng được.

Vậy tiên thiên linh bảo kia, uy lực này sẽ mạnh đến mức độ nào?

Thời đại Thượng Cổ, cường giả Tiên Thiên của Thủy Nguyệt tông dùng nó để phân chia cả một đại lục ra.

Chuyện này thật sự khó có thể tưởng tượng nổi.

...

Chợt nghe Thân Bất Lệnh tiếp tục nói, “Sau khi trận đại kiếp nạn cực lớn kia phát sinh, các đại năng của thời đại Thượng Cổ đều không may mắn thoát khỏi được. Rất nhanh, hắn đã phát hiện ra rằng hy vọng duy nhất để vượt qua được tai kiếp lần này chính là tiên thiên linh bảo. Chỉ có chủ nhân của tiên thiên linh bảo mới có thể biết làm thế nào để sống sót. Vì thế đại chiến bùng nổ.”

“Kết quả của một trận chiến kia, sơn môn của Thủy Nguyệt tông bị đánh thành phế tích, tất cả Thiên Tiên đều ngã xuống, Sơn Hà đồ không rõ tung tích.”

“Sau này, một số ít đệ tử của Thủy Nguyệt tông may mắn còn tồn tại, xây dựng lại Thủy Nguyệt tông hiện giờ, gần như mỗi một thế hệ đều sẽ phái người đi tới Thiên Khư, tìm kiếm tung tích của Sơn Hà đồ.”

“Trong một khoảng thời gian rất dài, toàn bộ Thủy Nguyệt động thiên không hề có sự tồn tại của tu sĩ Hóa Thần, mãi cho đến năm ngàn năm trước, Thủy Nguyệt tông mới xuất hiện Hóa Thần đầu tiên. Chính từ đó về sau, Thủy Nguyệt tông không phái người đến Thiên Khư nữa.”

Nói đến đây, vẻ mặt của hắn trở nên quý dị, “Hai vị cảm thấy đây là trùng hợp sao?”

Ánh mắt của Bích Thủy chân nhân giật giật, “Ý của ngươi là Thủy Nguyệt tông đã tìm được Sơn Hà đồ rồi sao?”

Thân Bất Lệnh nói, “Cũng không thể nói như vậy, Sơn Hà đồ vẫn ở trong Thiên Khư, chống đỡ thế giới này. Nếu như Thủy Nguyệt tông cầm Sơn Hà đồ đi, thiên đạo chỉ còn dư lại năm sợi đã sớm sụp đổ rồi, làm sao có chúng ta bây giờ được?”

“Ta hoài nghi Thủy Nguyệt tông mang nguyên linh của Sơn Hà đồ đi.”

“Nguyên linh?”

Bích Thủy chân nhân lặp lại một lần nữa.

Đột nhiên, trong lòng hắn dâng lên một luồng rung động mãnh liệt, quay phắt đầu lại, vẻ mặt biến thành vô cùng nghiêm túc, “Sao nàng lại nhanh như vậy chứ?”

Thân Bất Lệnh và Ngụy đế đều cúi đầu nhìn lại.

Lúc này, nữ tử của vực khác ở trong Vong Ưu sơn kia đã bước ra một bước cuối cùng, ở trên đầu nàng có thiên đạo hiển hóa.

Ba người đồng thời tập trung ở đây tự nhiên không phải vì tới để giết người. Nếu như thật sự muốn giết nàng, trước khi nàng đột phá đã có thể phái đệ tử trong môn phái đến vây giết.

Bọn họ đều đang chờ đợi một khắc này.

Khi có người đột phá đến Hóa Thần, thiên đạo hiển hóa, đây là một thời cơ tuyệt hảo để cảm nhận quy tắc thiên đạo ở khoảng cách gần, bất cứ một Hóa Thần nào đều sẽ không bỏ qua.

Bọn họ thậm chí còn chắc chắn rằng hai Hóa Thần khác đều đã ở gần đây.

Trừ bỏ Phó Vạn Sinh ra, còn có một Hóa Thần cuối cùng nữa, tông chủ của Phiêu Miểu tông thần bí nhất, Vân Phiêu Miểu.

Thiên đạo hiển hóa, chỉ trong một khoảnh khắc, rất nhanh đã lập tức biến mất.

Ba người cảm thụ quy tắc hiển lộ rõ ràng ra của thiên đạo, mỗi người đều có được một chút thu hoạch.

Có thể nói, chỉ riêng lĩnh ngộ mới vừa rồi thôi thì chuyên đi này đã không tệ rồi.

Người có thu hoạch lớn nhất tự nhiên là Bích Thủy chân nhân, thu hoạch trong một khoảnh khắc này của hắn còn cao hơn cả khổ tu mấy trăm năm, chờ sau khi trở về lập tức bế quan, nhất định có thể khiến tu vi tiến thêm một bước.

Lúc này, giọng nói chế nhạo của Thân Bất Lệnh đã truyền đến, “Nên ra tay đi, còn không ra tay nữa, ngươi muốn giết nàng có thể khó.”

Bọn họ tự nhiên có thể phát hiện được nữ tử vực khác kia và Bích Thủy chân nhân tu luyện cùng một thiên đạo.

Nếu như vậy, tự nhiên là hắn nên xung phong.

Nghi hoặc trong lòng Bích Thủy chân nhân còn chưa có đáp án, vì sao Phó Vạn Sinh sẽ giúp đỡ nữ tử vực khác kia?

Nhưng mà lúc này đã không kịp hỏi nhiều.

Thân Bất Lệnh nói đúng, nếu như còn không ra tay, chờ nữ tử kia củng cố cảnh giới thì sẽ rất khó khăn rồi.

“Chết!”

Hắn không do dự nữa, lập tức ra tay.

Bích Thủy chân nhân ra tay không hề nhân nhượng, chỉ thấy một đường kiếm quang màu xanh biếc cắt qua không gian, nháy mắt đã đến dưới Vong Ưu sơn.

Trong mắt Thân Bất Lệnh và Ngụy đế ở bên cạnh đều nhiều thêm một chút ngưng trọng.

Bọn họ đều nhìn ra được đây là một linh bảo.

Phi kiếm linh bảo cấp thấp, đều hiếm thấy hơn bất cứ linh bảo loại hình khác nào, chuyên về sát phạt, bỏ qua tất cả không thực tế, phát huy lực sát thương đến cực hạn.

Cho dù vào thời đại Thượng Cổ, kiếm tu đều là đại sát khí trong tu hành giả cùng cảnh giới.

Ở Thủy Nguyệt động thiên, Cổ Giang kiếm phái là môn phái duy nhất, cả môn phái đều là kiếm tu.

Bích Thủy chân nhân có một phi kiếm linh bảo như vậy, điều này khiến trong lòng Thân Bất Lệnh và Ngụy đế đều nhiều thêm một chút kiêng kỵ.

Tuy rằng hắn trở thành Hóa Thân trong thời gian ngắn nhất, nhưng cộng thêm thanh phi kiếm này đã đủ để sinh ra uy hiếp đối với bọn họ.

Chương 512: Uy thế của Nhân Hoàng kiếm

Mắt thấy thanh phi kiếm kia sẽ đâm vào ngực nữ tử vực khác, đột nhiên, một thanh kiếm màu trắng giống như tự dung xuất hiện, đánh bay nó đi.

“Cái gì?”

Trong nháy mắt như vậy, Bích Thủy chân nhân cảm thấy đã mất đi liên hệ với phi kiếm, không khỏi chần động. Nhưng may mắn, trong giây lát hắn đã một lần nữa cảm ứng được sự tồn tại của phi kiếm.

“Hóa Thân!”

“Hóa Thân!”

Thân Bất Lệnh và Ngụy đế ở bên cạnh đều giật nảy cả mình.

Thế mà lại đột nhiên xuất hiện một cường giả Hóa Thần xa lạ, người này không phải là Phó Vạn Sinh hay Vân Phiêu Miêu thần long thấy đâu không thấy đuôi kia.

“Là Hóa Thần đến từ vực khác!”

Bích Thủy chân nhân lớn tiếng nhắc nhở.

Mới vừa rồi hấn và đối phương đã đánh một chiêu, nên đoán ra được con đường của đối phương cực kỳ cổ quái, không phải là người của thế giới này.

Thân Bất Lệnh và Ngụy đế đều cảm thấy nan giải.

Ở trong kế hoạch của bọn họ không hề tính đến đối phương sẽ có giúp đỡ như vậy.

Một phen này rất có thể biến thành ba đầu ba ròi.

Đối phương còn có cường giả như Phó Vạn Sinh có thực lực vượt trên bọn họ, một trận chiến này có phần thắng không lớn.

Bọn họ nghĩ mãi mà không rõ vì sao Phó Vạn Sinh sẽ cấu kết với người của vực khác.

Hấn trợ giúp nữ tử của vực khác đột phá thì thôi, lại còn liên thủ với cường giả Hóa Thần của vực khác nữa.

Hấn có ý đồ gì đây?

Thực lực của Phó Vạn Sinh đã đứng trên đỉnh cao nhất thế gian rồi, chẳng lẽ hấn còn định nâng cao thêm một bước sao?

Đúng lúc này, trong tai ba người truyền đến một giọng nói cực kỳ lạnh lùng, “Các ngươi cứ việc ra tay, ta tới ngăn Phó Vạn Sinh lại.”

Bích Thủy chân nhân lập tức đoán được ra người này, người nói chuyện chính là Vân Phiêu Miêu chưa từng gặp mặt.

Đều là Hóa Thần, cho dù chưa từng gặp mặt, nhưng từ trên lực lượng mà đối phương thể hiện ra, có thể đoán được thân phận của đối phương.

Sau khi đến Hóa Thần, thuộc tính lực lượng là thứ không lừa gạt được người khác.

Ít nhất, ở trước mặt cảnh giới là như thế.

Chuyện hôm nay quả nhiên là biến đổi bất ngờ, ngoài ý muốn rất nhiều.

Vân Phiêu Miểu luôn luôn cực kỳ khiêm nhường lại chủ động tham gia vào.

Ba người còn hơi chần chừ, nhưng cảm giác được một luồng lực lượng cường đại bộc phát ra, trong hư không có một người bị ép ra, một bộ trường bào màu trắng tinh, chính là người đệ nhất của thế giới này, Phó Vạn Sinh.

Ba người Bích Thủy chân nhân nhìn thấy Vân Phiêu Miểu đã ra tay, nên không chần chừ nữa, gần như đồng thời ra tay.

Bốn đấu ba, đối phương có một vị mới vừa đột phá, cảnh giới còn chưa củng cố, gần như không hề có uy hiếp gì. Như vậy là bốn đấu hai, cũng không phải không đánh được.

“Ra tay!”

Người quyết đoán nhất là Thân Bất Lệnh, chỉ thấy hấn gõ hồ lô sau lưng xuống, từ bên trong phun ra ba đường kiếm khí màu đen, bay về phía nữ tử vực khác kia.

Ngụy đế gần như ra tay trong cùng một thời gian, thứ hấn lấy ra là một ấn tử bằng ngọc trắng, ném lên không trung lập tức hóa thành một ngũ trảo kim long vĩ đại, mang theo tôn quý cao cao tại thượng và uy nghiêm không ai bì nổi.

Ngũ trảo kim long kia bay lượn trên đỉnh đầu hấn, trên thân thể của hấn đột nhiên nhiều thêm một long bào màu vàng, khí thế cả người thay đổi, trong mắt lộ ra sáng rọi lạnh lùng bá đạo.

Tay hấn chỉ về phía đôi nam nữ đến từ vực khác nói, “Loạn thần tặc tử, ai gặp được là giết.”

Giọng nói của hấn giống như dẫn đến cộng minh của toàn bộ thế giới, gió đang gào thét, mây đen ngưng tụ, lôi điện lóng lánh. Thế giới này bắt đầu bài xích hai “Loạn thần tặc tử” kia.

Văn Giác và viện trưởng Văn viện ở trong đó đều cảm giác được có một lực bài xích vô cùng mạnh.

Đặc biệt là Văn Giác mới vừa đột phá, trong nháy mắt này thể mà lại mất đi liên hệ với thiên đạo, giống như từ trên đám mây ngã xuống. Thậm chí cả pháp lực đềuko thể vận dụng, triệt để biến thành một người bình thường.

Lúc này, ba đường kiếm quang màu đen cũng bay tới, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn, không có cách nào.

Mà đồng thời, Bích Thủy chân nhân cũng ra tay, thanh phi kiếm màu xanh biếc đột nhiên bay tới.

Viện trưởng Văn viện mặc bộ thanh sam đứng bên cạnh Văn Giác, trong tay cầm một thanh trường kiếm màu xám tro, không hề thu hút. Đánh ra ba kiếm liên tục, chém diệt ba đường kiếm quang màu đen kia.

Khi ra đến kiếm thứ tư, động tác trên tay hần thoáng khựng lại, phát ra một tiếng thở dài nhỏ đến không thể nghe thấy.

Tuy rằng hần đã ăn quả đào mà Cố Dương cho, vết thương có chuyển biến tốt đẹp, nhưng thực lực toàn thân lại vẫn chưa khôi phục. Đối mặt với áp chế của ba cường giả ngang cấp, hần chém ra được ba kiếm này đã là cực hạn.

Vốn tưởng rằng hần cộng thêm Phó Vạn Sinh thì có thể bảo vệ Văn Giác.

Ai ngờ thể mà lại xuất hiện một cường giả Hóa Thần cản Phó Vạn Sinh lại.

Vết thương của hần còn chưa khỏi hẳn, lấy một địch ba, suy cho cùng ngoài tầm với.

Chiến đấu giữa cường giả Thiên Nhân đều quyết ra thắng bại trong nháy mắt. Một cái sơ sẩy đã đủ để trí mạng.

Lúc này, tu sĩ Hóa Thần thứ tư không có trong tính toán là sơ sẩy cực lớn của bọn họ, bại trận gần như xác định rồi.

...

“Ngươi là ai?”

Cách đó không xa, một chỗ trong hư không, một bóng dáng bị ép xuất hiện, đó là một nam tử mặc áo lam, phong thần tuấn

lãng, lúc này trên mặt hơi kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào bóng dáng ở đối diện cách đó không xa.

Người này chính là Phó Vạn Sinh tông chủ của Thủy Nguyệt tông, hấn tay không, không hề mang theo binh khí gì cả. Đứng lơ lửng trên bầu trời, khí tức trên người mạnh mẽ mà thuần túy.

Đứng cách hấn không xa, một bóng dáng mờ mịt lộ ra, toàn thân người này được bao phủ trong một tầng mây mù, không nhìn rõ được diện mạo chân thật của hấn.

Người này chính là Vân Phiêu Miểu thần bí khiêm nhường nhất trong năm Hóa Thần ở Thủy Nguyệt động thiên, giọng nói của hấn giống như truyền từ nơi xa xăm đến, “Phó Vạn Sinh, đây là tên do nàng ta đặt cho ngươi sao? Thật khó nghe.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Phó Vạn Sinh lập tức thay đổi, toàn thân như gặp kẻ địch mạnh, quát lên, “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Vân Phiêu Miểu nhàn nhạt nói, “Ta là ai, không phải trong lòng ngươi đã có đáp án rồi sao?”

Chương 513: Uy thế của Nhân Hoàng kiếm (2)

“Giả thần giả quý!”

Phó Vạn Sinh chú ý đến tình hình trận chiến bên cạnh, phe mình đã rơi vào nguy hiểm. Lúc này không nói lời vô ích, lực lượng trong cơ thể trào ra, định đi cứu người.

“Định!”

Vân Phiêu Miểu quát nhẹ một tiếng, nhất thời, lực lượng trong cơ thể Phó Vạn Sinh giống như bị phong ấn, thế mà đã khựng lại như vậy.

Trên mặt Phó Vạn Sinh tỏ vẻ giống như gặp quý, “Này... làm sao có thể? Ngươi –”

“Định cứu nàng ta sao? Nằm mơ!”

Giọng của Vân Phiêu Miểu giống như truyền ra từ trong âm phủ, lạnh lẽo thấu xương.

...

Văn Giác nhìn tia sáng màu xanh biếc kia, trong lòng dâng lên cảm giác vô lực đã lâu không gặp.

Cảm giác này giống như khi ở Phàm cảnh gặp phải Thần Thông cảnh vậy, nhỏ bé bất lực như thế, trừ bỏ chờ chết ra thì không làm được gì cả.

Lúc đó chính là nam nhân bên cạnh cứu nàng.

Hiện giờ tình thế càng thêm hung hiểm, kể cả viện trưởng đã từng không gì không làm được, cứu nàng đi từ trong tay thiên tôn kẻ kia của Xích Minh thiên, đối mặt với tình huống này cũng bất lực rồi.

“Cứ kết thúc như vậy sao?”

Đối mặt với kết cục chắc chắn phải chết này, trong lòng nàng lại bình tĩnh lạ thường, chỉ có không cam lòng với kiếp nuôi nhàn nhạt.

Cuối cùng vẫn không cách nào báo thù cho sư tôn được.

Nàng vốn là cô nhi, lưu lạc đầu đường làm khát cái, là sư tôn dẫn nàng đi, thu vào trong môn, từ đây thoát khỏi bể khổ kia.

Đối với nàng, Đạo môn chính là nhà của nàng, sư tôn chính là phụ mẫu chí thân của nàng.

Xích Minh thiên tôn giết sư tôn của nàng, giết sư huynh đệ tử muội của nàng, hủy diệt Đạo môn. Đó chính là kẻ thù không đội trời chung của nàng.

Những năm này nàng nỗ lực tu luyện như thế chính là vì có một ngày giết lên Xích Minh thiên, chém thiên tôn kia dưới kiếm.

Nàng vốn đã thấy ánh rạng đông của báo thù, cuối cùng vẫn thành công đã tròng –

Đúng lúc này, một bóng dáng lọt vào trong mi mắt nàng, chắn ở trước người nàng.

Là hấn?

Trong lòng Văn Giác dâng lên cảm xúc kinh ngạc.

Tính nàng lạnh lùng, cho đến nay, trừ bỏ việc báo thù ra thì nàng không hề cảm thấy hứng thú với bất cứ chuyện gì khác.

Nhưng nam nhân tên Cố Dương này lại vẫn để lại ấn tượng cho nàng.

Tốc độ tu hành kinh người kia, kể cả nàng đều hơi khiếp sợ.

Mỗi một lần gặp mặt, tu vi của nam nhân này đều vượt qua mấy cấp.

Nhớ tới lần đầu tiên gặp hấn, hấn còn chưa phải là Thần Thông cảnh.

Sau đó không lâu đã biến thành Kim Thân cảnh rồi.

Lại qua một tháng, đột nhiên biến thành Pháp Lực cảnh.

Hiện giờ mới cách hai tháng, hấn thế mà lại đã đến Bất Lộ cảnh đỉnh phong, đều sắp vượt qua nàng.

Hả, không đúng!

Trong giây lát Văn Giác đã phát hiện chỗ lạ thường.

Vì sao hấn không bị ảnh hưởng bởi tiên thuật kia?

Tiên thuật là pháp thuật do tiên nhân sử dụng, ẩn chứa pháp tắc thiên đạo, có đôi khi hoàn toàn là kiểu không giảng đạo lý đối với người cấp Thần Thông cảnh.

Giống như cường giả Hóa Thân cách đó không xa, kẻ mặc long bào, trên đầu có một ngũ trảo kim long kia, pháp thuật sử dụng rất vô lý, trực tiếp đánh hạ cảnh giới của nàng, rơi vào Phàm cảnh.

Đây là tiên thuật.

Tiên thuật có uy lực như này, đối phương nhất định đang mượn dùng uy lực của linh bảo.

Nàng đã đột phá đến Thiên Nhân cảnh, cũng không ngăn được uy lực của tiên thuật này, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ chết.

Vì sao Cố Dương chỉ Bất Lộ cảnh đỉnh phong lại không bị ảnh hưởng chứ?

Trong lòng Văn Giác đột nhiên nhảy dựng lên, trong giây lát lại sinh ra một tia hy vọng.

Ngay sau đó, chỉ thấy Cố Dương rút ra một thanh kiếm.

Kiếm kia nhìn như phổ thông, nhưng lại mang đến cho người ta một loại khí thế chính đại đường hoàng, trùng trùng điệp điệp khó có thể hình dung.

Ong!

Trên thân kiếm bắt đầu vù vù lên, một quang hoa phóng lên cao.

Văn Giác cảm thấy âm áp vọt tới, cảm chế vô hình kia lập tức tan rã, nàng đã lại một lần nữa cảm ứng được sự tồn tại của thiên đạo.

Ngay sau đó nam tử mặc long bào kia, ngũ trảo kim long trên đỉnh đầu phát ra tiếng rên rỉ, dưới áp chế của đường kiếm quang kia, thân thể vĩ đại bắt đầu tan vỡ.

Mà tu sĩ Hóa Thần mặc long bào kia cũng trên mặt hiện vẻ thống khổ, phát ra một tiếng hét thảm, “Đây là Nhân Hoàng – không!”

Vẻ mặt của hắn đọng lại, thân thể theo gió mà tan, biến thành bột mịn.

Một cường giả Hóa Thần ngã xuống như vậy.

“Cái gì?”

“Làm sao có thể?”

“Nhân Hoàng kiếm!”

Cái chết bất ngờ của Ngụy đế đã tạo thành chấn động cực lớn cho mấy người ở đây.

Đặc biệt là Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh, trong lòng càng nhiều thêm vài phần kinh hãi.

Từ sau thời đại Thượng Cổ, Thủy Nguyệt động thiên bắt đầu xuất hiện Hóa Thần chân nhân cho đến bây giờ vẫn chưa bao

giờ phát sinh tình huống Hóa Thần chân nhân chết trận.

Trước mắt chỉ có hai vị Hóa Thần tử vong, đều là người tuổi thọ đến tận cùng, tự nhiên mất đi.

Nguy đề là Hóa Thần chân nhân đầu tiên bị người giết chết, còn ở ngay dưới mi mắt của bọn họ, bị một tiểu tử Nguyên Anh kỳ giết chết.

Chuyện này sao không khiến bọn họ sợ hãi?

Mới vừa rồi lực lượng do tiểu tử kia bộc phát ra hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ.

Kim ấn do Nguy đề tế ra rõ ràng là một món linh bảo. Trải qua lực lượng của linh bảo thêm vào, thực lực gần như đạt đến Hóa Thần trung kỳ, đã có thể đánh một trận với Phó Vạn Sinh rồi.

Kết quả lại bị một kiếm chém giết.

Không, không đúng, tiểu tử kia thậm chí còn không xuất kiếm.

“Nhân Hoàng kiếm!”

Mãi cho đến khi bọn họ nghe được tiếng kinh hô của Vân Phiêu Miêu thì mới sợ hãi cả kinh.

Nhân Hoàng kiếm?

Lại là chí bảo hạng nhất của Nhân tộc Thượng Cổ trong truyền thuyết, thanh kiếm này có lẽ không phải là thần binh có uy lực mạnh nhất của Nhân tộc, nhưng tuyệt đối là thần binh nổi danh nhất.

Thời đại Thượng Cổ, Nhân Hoàng đòi đầu tiên đã dựa vào thành kiếm này mà mở ra con đường huy hoàng của Nhân tộc, là quật khởi của Nhân tộc, làm ra công hiến không thể xóa nhòa.

Thanh kiếm này có ý nghĩa đặc thù đối với Nhân tộc.

Đây là thanh kiếm do Nhân tộc cùng sở hữu trong nhận thức.

Bảo sao Nguy đề sẽ chết, ở trước mặt Nhân Hoàng kiếm, cho dù là hạng người gì đều không có tư cách xưng hoàng làm đế.

Chương 514: Giảng co

Kim ẩn kia cũng vậy, mà bản thân Ngụy đế cũng thế, phong cách mới vừa rồi chính là đã đi qua giới hạn đối với Nhân Hoàng kiếm. Bị chết tuyệt đối không oan.

Vèo –

Phản ứng của Bích Thủy chân nhân không hề chậm, đã thu hồi phi kiếm linh bảo về. Sợ sinh ra va chạm với Nhân Hoàng kiếm.

Mặc dù thanh Bích Thủy kiếm này của hắn là linh bảo, nhưng nào có thể so sánh được với Nhân Hoàng kiếm trong truyền thuyết kia.

Lỡ như xảy ra va chạm, bị thương đến linh bảo này, vậy hắn hối hận đã không còn kịp.

...

[Nhận được năm ngàn điểm năng lượng, số dư trước mắt sáu ngàn ba trăm điểm.]

[Nhận được năm ngàn điểm năng lượng, số dư trước mắt một vạn một ngàn ba trăm điểm.]

Cố Dương nhìn nam tử mặc long bào kia và ngũ trảo kim long trên đỉnh đầu hắn bụi tan khói diệt trong nháy mắt, cũng hơi sửng sốt.

Chờ đến khi trước mắt xuất hiện hai nhắc nhở, mí mắt kịch liệt nhảy lên.

Nhân Hoàng kiếm uy vũ!

Trong lòng Cố Dương không khỏi kinh thán.

Nói thật, hắn lấy Nhân Hoàng kiếm ra vốn không nghĩ gì nhiều, thuận túy vì thần binh này dễ dùng nhất.

Hắn vốn định sử dụng Trảm Huyền kiếm pháp, đón đỡ thanh phi kiếm định giết tới kia.

Ai ngờ mới vừa rút Nhân Hoàng kiếm ra thì nó lại tự động bộc phát, chém người mặc long bào, trên đầu có ngũ trảo kim long

bên cạnh.

Chờ Cố Dương phản ứng lại kịp thì trước mắt đã nhảy ra hai nhắc nhở.

Một là ban thưởng do đánh chết cường giả Thiên Nhân kia.

Một cái khác là gì vậy?

Chẳng lẽ là ban thưởng sau khi hủy diệt một món linh bảo sao.

Một vị Thiên Nhân chân chính thế mà lại đáng giá như vậy.

Năm ngàn điểm năng lượng!

Trước đó hẳn giết chết tông chủ kia của U Minh tông chỉ nhận được một ngàn điểm thôi, xem ra chỉ là nguy Thiên Nhân.

Cách Thiên Nhân cảnh chân chính còn kém rất xa.

Cố Dương nhìn hai cường giả Thiên Nhân khác bị một kiếm mới vừa rời chấn nhiếp, nâng Nhân Hoàng kiếm lên ngang người, ánh mắt sâu thẳm. Không chủ động ra tay.

Thực lực hiện giờ của hắn còn kém Thiên Nhân cảnh một chút, nếu thật sự đánh nhau sẽ phải chịu thiệt.

Quan trọng nhất là sau khi Nhân Hoàng kiếm chém giết tên đi quá giới hạn xung đố kia rồi yên lặng đi. Không có sự trợ giúp của Nhân Hoàng kiếm, hắn muốn giết hai vị Thiên Nhân kia đã là chuyện không có khả năng.

Nhưng mà đối phương lại không biết.

Hiện giờ việc hắn phải làm chính là uy hiếp về chiến lược.

Tình thế lúc này, bên đối phương hai người, bên mình ba người, nhìn hư bên mình chiếm ưu thế.

Trên thực tế hai người phía đối phương lại là chiến lực Thiên Nhân thật sự.

Còn bên mình thì sao, thực lực của viện trưởng còn chưa hoàn toàn khôi phục, lại bị trọng thương. Văn Giác mới vừa đột phá, đoán chừng kể cả một chút tiên thuật còn chưa nắm giữ, cộng thêm hắn.

Thật sự phải đánh, kết cục khó lường.

...

Tuy rằng Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh bên kia kiêng kỵ thần uy của Nhân Hoàng kiếm, nhưng không bị dọa đến xoay người bỏ chạy.

Lấy ánh mắt của bọn họ tự nhiên nhìn ra được, tiêu tử Nguyên Anh kỳ kia cũng không chân chính nắm giữ được Nhân Hoàng kiếm trong tay.

Chỉ bảo cấp bậc như này cũng không phải tiêu tử Nguyên Anh có thể nắm giữ được.

Bây giờ không giống ngày xưa, vào thời đại Thượng Cổ từng phát sinh không ít chuyện tu sĩ Nguyên Anh dựa vào tiên thiên linh bảo giết ngược Nhân Tiên.

Nhưng hiện giờ thiên đạo đã sụp đổ, cho dù là tiên thiên linh bảo, dưới sự cọ rửa của thời gian thì lực lượng dùng hết một phần sẽ thành thiếu một phần. Nguyên linh vì bảo vệ bản thân sẽ không tùy tiện tiêu xài lực lượng.

Cho dù Nhân Hoàng kiếm bá đạo như thế nào cũng không thể gặp người là giết. Nếu như vậy, nó vốn không có khả năng tồn tại cho đến bây giờ.

Cho nên hai người không định ra tay, cũng không định rời đi như vậy, tạo thành thế giằng co với ba người Cố Dương như thế.

Hai bên đều đang chờ, chờ đợi trận chiến giữa hai người khác quyết định ra thắng bại.

Hai người kia chính là Phó Vạn Sinh tông chủ Thủy Nguyệt tông, còn có Vân Phiêu Miểu người sáng lập ra Phiêu Miểu tông. Bọn họ thành người quyết định trận đại chiến Thiên Nhân này.

...

“Nhân Hoàng kiếm!”

Người đầu tiên nhận ra Nhân Hoàng kiếm chính là Vân Phiêu Miểu.

Toàn thân hắn giống như được bao phủ trong một tầng sương khói, không biết sử dụng thủ đoạn gì, vừa ra tay đã chế ngự được Phó Vạn Sinh người đệ nhất trong Thủy Nguyệt động thiên. Lộ ra hết phong phạm của kiêu hùng sau màn.

Nhưng mà sau khi hắn phát hiện ra Nhân Hoàng kiếm, khí thế toàn thân lập tức thay đổi, biến thành vô cùng sắc bén. Khí thế lộ ra trong nháy mắt khiến cho tất cả mọi người ở đây cảm thấy áp lực đập vào mặt.

“Đây thật sự là Thiên Nhân sao?”

Cố Dương cảm thấy hơi kinh hãi, người này rốt cuộc có lai lịch gì.

Cảm giác mà người này cho hắn không phải là cường giả Thiên Nhân bình thường.

Trên thế giới này, giữa cường giả Thiên Nhân cũng có phân mạnh yếu.

Đẳng cấp mạnh nhất kia không thể nghi ngờ chính là Hạ đế, Xích Minh thiên tôn.

Hạ đế thì khỏi cần nói, sở dĩ Xích Minh thiên tôn mạnh là bởi vì nó rất có khả năng là đại năng Thượng Cổ, tu vi ban đầu vượt xa Thiên Nhân, chính vì thế giới thay đổi, thiên đạo sụp đổ nên mới hạ xuống đến cảnh giới này.

Đại năng Thượng Cổ như vậy, thực lực tự nhiên không phải Thiên Nhân bình thường có thể sánh bằng.

Hắn hoài nghi, Vân Phiêu Miểu này rất có thể chính là một vị đại năng Thượng Cổ, không biết dùng phương thức gì cầu sống đến bây giờ.

Nếu quả thật là như vậy, thế phiền toái rồi.

Bốn người bọn họ cộng lại đều không chắc đủ để cho hắn đánh.

Xảy ra vấn đề như vậy, khi ở trong mô phỏng, mình làm sao sống được?

Trước khi Cố Dương ra tay nhất định sẽ tiến hành mô phỏng, biết được không có nguy hiểm mới đánh.

Nhưng mà trong mô phỏng chỉ tóm tắt sơ lược, cụ thể xảy ra chuyện gì thì hẳn không cách nào biết được.

Chỉ biết rằng một lần này có sợ hãi nhưng không có nguy hiểm, cứu được Văn Giác, kể từ đây Đại Chu nhiều thêm một cường giả Thiên Nhân.

...

“Không!”

Lúc này, Phó Vạn Sinh đột nhiên hét lớn một tiếng, chỉ thấy chỗ mi tâm của hắn nhiều thêm một con mắt dọc, một tia sáng màu vàng bắn ra từ trong con mắt kia, cuối cùng thoát ra khỏi trạng thái bị giam cầm.

Chương 515: Nguyên linh

Lúc này hắn giống như thiên thần giáng phàm, thần uy lẫm liệt. Sáng rực bắn ra từ con mắt chỗ mi tâm, chiếu lên ngay trên người Vân Phiêu Miểu, mây mù xung quanh người hắn lập tức tan đi, lộ ra hình dáng.

Sau khi Phó Vạn Sinh nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, giống như gặp quỷ, “Không có khả năng.”

Trên mặt Vân Phiêu Miểu hiện lên nụ cười lạnh, “Mới vừa rồi khi ta không chế người thì người nên biết ta là ai rồi chứ.”

“Cho dù người là ai, người đều phải chết!” Vẻ mặt Phó Vạn Sinh biến thành vô cùng lạnh lẽo, trong con mắt chỗ mi tâm đang ngưng tụ tia sáng màu vàng.

“Không nghĩ tới người lại luyện thành thần thông này. Đáng tiếc, nó vô dụng với ta.”

Vân Phiêu Miểu coi như không nhìn thấy tia sáng màu vàng trong con mắt này của hắn, nói, “Ta tự hỏi đối xử với người không tệ, vì sao năm đó lại phản bội ta, thật sự vì nữ nhân này sao?”

Phó Vạn sinh không nói một lời, kim quang chỗ mi tâm bắn ra, khi sắp đến trên người hắn thế mà lại tự động tiêu tán, không cách nào suy giảm được đối phương chút nào.

Vân Phiêu Miểu tiếp tục nói, “Người không muốn nói, không sao, ta biết nói thế nào để khiến người mở miệng. Nàng đang ở trong này, đúng không?”

Một lần này, Phó Vạn Sinh thay đổi sắc mặt.

Cô Dương nghe đối thoại của hai người này, càng nghe càng cảm thấy cổ quái.

Hai người này đã quen biết từ trước, hơn nữa quan hệ không bình thường, sau đó Phó Vạn Sinh phản bội Vân Phiêu Miểu vì một nữ nhân...

Chuyện xưa này sao nghe khoa trương lại giả tạo như vậy chứ?

Về phần nữ nhân kia là ai, vừa nghe đã biết rồi.

Không phải Diệp Lăng Ba thì còn ai vào đây?

Vấn đề là hiện giờ hãn và Diệp Lăng Ba đã kết thành đạo lữ.

Vậy coi là gì?

Tình yêu bốn góc sao?

Cô Dương theo bản năng nhìn về phía chỗ Diệp Lăng Ba, nàng đang ở phía sau cách đó không xa, thấy nàng chau mày, giống như đang hơi bối rối.

Nàng không có bao nhiêu ký ức về thời kỳ Thượng Cổ, nhưng nàng đã kế thừa trí tuệ, linh bảo của kiếp trước, còn có rất nhiều chỗ tốt, tự nhiên phải gánh vác nhân quả tương ứng.

Đây là trốn không thoát.

...

Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh nghe được đối thoại của hai người, không khỏi hai mắt nhìn nhau.

Giữa Vân Phiêu Miểu và Phó Vạn Sinh này rốt cuộc là quan hệ như thế nào?

Nghe như nói năng lung tung, nhưng suy nghĩ lại thì khiến cho bọn họ không nhịn được hơi kinh hãi.

Hai người bọn họ theo bản năng liếc nhìn về phía nữ tử dị vực mới vừa đột phá đến Hóa Thần kỳ kia, đương nhiên cho rằng, nàng chính là nữ nhân trong miệng Vân Phiêu Miểu và Phó Vạn Sinh.

“Ngươi dám!”

Phó Vạn Sinh nghe được uy hiếp của Vân Phiêu Miểu của, đột nhiên biến sắc, trong tay thêm thêm một vật, đó là một tấm gương đồng. Trong lúc mặt gương chớp lên, trên mặt gương biến ảo vô số cảnh tượng.

...

“Vấn Tâm kính!”

Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh đồng thời lên tiếng kinh hô, hiển nhiên cực kì kiêng kị tấm gương kia.

Vấn Tâm kính, chí bảo trấn tông của Thủy Nguyệt tông, nghe nói là do Thủy Nguyệt thiên quân tổ sư sáng lập ra môn phái truyền lại, danh tiếng của Vấn Tâm kính còn lớn hơn Sơn Hà đồ tiên thiên linh bảo này.

Năm đó Thủy Nguyệt thiên quân dựa vào chí bảo này đã dẹp yên tất cả thế lực bản địa của Thủy Nguyệt động thiên. Định ra địa vị của Thủy Nguyệt tông tại thế giới này.

Dưới Vấn Tâm kính, thiên quân bị giết còn có ba vị.

Đến nay uy danh của linh bảo Thiên giai này vẫn truyền lưu trong thế giới này.

Phải biết rằng, Bích Thủy kiếm của Bích Thủy chân nhân, còn có hồ lô của Thân Bất Lệnh kia đều chỉ là linh bảo Nhân giai mà thôi.

Linh bảo từ thấp đến cao, chia ra Nhân giai, Địa giai, Thiên giai. Tương ứng với Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên.

Cấp bậc này cao hơn linh bảo của bọn hắn hai giai.

Vậy có ý nghĩa rằng thiên đạo ẩn chứa trong linh bảo này cao sâu hơn nhiều.

Nếu Phó Vạn Sinh có thể thúc giục uy lực của Vấn Tâm kính, cho dù chỉ có một chút, đoán chừng ở đây không một ai có thể ngăn cản được.

Một chuyện này, trong lòng bọn họ nhất thời có xúc động định xoay người bỏ chạy.

...

Mắt thấy Phó Vạn Sinh dùng Vấn Tâm kính trong tay chiếu về phía Vân Phiêu Miểu, trên mặt gương sáng lên sáng rọi đủ màu, lập tức dừng trên tấm hình, ấn chiếu ra bóng ngược của Vân Phiêu Miểu.

“A!”

Chợt nghe Vân Phiêu Miểu khinh miệt cười một tiếng, tay khẽ vẫy, chỉ thấy bóng dáng trên mặt gương kia khựng lại, sáng rọi âm đạm xuống.

Sau đó một chân động mãnh liệt, thoát khỏi không chế của Phó Vạn Sinh, bay vào trong tay hắn.

Biến hóa lần này ngoài dự đoán trước của tất cả mọi người.

Không ai ngờ tới Vân Phiêu Miểu lại dễ dàng chiếm được linh bảo Thiên giai từ trong tay Phó Vạn Sinh.

Ánh mắt của Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh đều trở nên hơi dại ra.

Vậy cũng được?

Đảo ngược này cực nhanh, khiến cho bọn họ phản ứng không kịp.

Đó chính là linh bảo Thiên giai đó, nói cướp là cướp, còn giảng đạo lý không vậy?

...

“Ngươi thế mà lại định dùng pháp bảo của ta để đổi phó với ta, thật sự ngu không ai bằng.”

Vân Phiêu Miểu nói xong lời châm chọc, trên mặt lại hơi thất vọng, “Ta vốn tưởng rằng ngươi phản bội ta là vì có chí lớn cỡ

nào, cầu trường sinh đạo quả. Ai ngờ thế mà lại chỉ vì một nữ nhân.”

“Biết không? Hơn một ngàn năm qua ta luôn luôn quan sát ngươi. Nhưng mà ngươi lại khiến cho ta thất vọng tột độ.”

Vân Phiêu Miêu nói xong, giọng điệu lại trở nên cực kì phân nộ, “Không ôm chí lớn, không muốn phát triển, toàn bộ tài nguyên thế giới đều cho ngươi sử dụng, lại không định tiến thêm một bước.”

“Nhân từ nương tay, có người cạnh tranh khác xuất hiện, không lấy ra thủ đoạn lôi đình diệt sát mà mặc cho lớn lên. Nuôi hổ gây họa. Nếu không như thế, nào có chuyện như hôm nay?”

“Nghĩ tới ta tung hoành một đời, từ trong sơn thôn nhỏ đi ra, đến chủ nhân thế giới, chưa bao giờ thất bại, kết quả lại ngã trong tay ngươi đồ phế vật này!”

Vân Phiêu Miêu nói xong lời cuối cùng, gần như gầm lên.

...

Người ở bên cạnh nghe được lời hấn nói, trên mặt đều lộ vẻ kinh hãi.

Chủ nhân thế giới?

Từ này khiến cho người ta không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Đặc biệt là Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh hai thổ dân bản địa này.

Từ xưa đến nay, ở Thủy Nguyệt động thiên này có tư cách xưng là chủ nhân thế giới chỉ có duy nhất một vị, đó chính là Thủy Nguyệt thiên quân Thiên Tiên đỉnh phong từng tung hoành vô địch.

Chương 516: Nguyên linh (2)

Chẳng lẽ Vân Phiêu Miêu trước mắt này, chính là Thủy Nguyệt thiên quân vốn nên ngã xuống trong đại kiếp từ một vạn năm trước?

Vậy Phó Vạn Sinh là ai?

Về phần ba người Cố Dương, Văn Giác và viện trưởng, tuy rằng không biết chủ nhân thế giới rốt cuộc là tồn tại như thế nào, nhưng đây tuyệt đối không phải là cường giả bình thường. Trong lòng càng thêm cảnh giác, đã chuẩn bị sẵn sàng lui lại bất cứ lúc nào.

“Nhất định có chỗ nào không đúng.”

Cố Dương cảm thấy mọi chuyện dường như bắt đầu không không chế được.

Không phải chứ, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, sẽ không xuất hiện chuyện xấu gì mới đúng.

Nhưng mà nhìn thực lực mà Vân Phiêu Miêu bày ra, người ở đây có ai tính kẻ đó, không có khả năng chạy trốn được.

Hắn lặng lẽ mở hệ thống ra, mở một lần mô phỏng.

...

Vân Phiêu Miêu gằm xong, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh, “Ta đều có thể lý giải được sự ngu xuẩn của ngươi.”

“Nhưng mà, ngươi là nguyên linh của tiên thiên linh bảo, sinh ra lúc hồng môn chưa mở, trải qua trăm triệu năm mới sinh ra linh trí, sống đến bây giờ đã vô số năm, sinh linh được nhìn thấy đâu chỉ trăm triệu.”

“Ngươi lại sẽ vì một nhân loại, không tiếc bỏ qua thể xác phản bội chủ nhân của ngươi. Ta thật sự muốn biết đây là vì sao?”

Cái gì?

Một lần này, chẳng những Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh, kể cả viện trưởng và Văn Giác đều chấn động.

Phó Vạn Sinh kia thế mà lại là nguyên linh của tiên thiên linh bảo?

Đây thật sự không thể tưởng tượng nổi đến cực điểm.

Tiên thiên linh bảo tồn tại trong truyền thuyết, sau đại kiếp nạn Thượng Cổ, tất cả tiên thiên linh bảo đều biến mất không thấy đâu nữa, cho đến nay chưa từng xuất hiện.

Hiểu biết về tiên thiên linh bảo của tất cả mọi người ở đây đều vốn từ trên một ít điển tịch Thượng Cổ, thứ ghi lại trên đó, thật giả khó phân biệt.

Bọn họ thật ra bán tín bán nghi đối với thật giả trong chuyện này.

Nhưng mà kể cả Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh hay đám người viện trưởng đều lén lút kéo dài khoảng cách.

Nhưng rất nhanh, bọn họ hoảng sợ phát hiện ra rằng bản thân rõ ràng đang bay ngược, nhưng khoảng cách với Vân Phiêu Miểu lại không hề giảm bớt chút nào, giống như bị nhốt trong không gian nơi này vậy.

Một lần này, bọn họ đều biết rằng hành động của nhóm người mình đều không hề giấu giếm được ánh mắt của đối phương.

“Sơn Hà đồ!”

Thân Bất Lệnh lâm bâm nói, giọng điệu hơi chua xót.

Tiên thiên linh bảo Sơn Hà đồ ẩn chứa vô số không gian ở giữa núi sông.

Có thể trong im hơi lặng tiếng khiến cho bọn họ rơi vào cạm bẫy không gian, không hề bị phát hiện chỉ có tiên thiên linh bảo Sơn Hà đồ này thôi.

Mà lúc này hấn dùng Sơn Hà đồ vây khốn bọn họ, mục đích không nói cũng hiểu.

Hấn muốn giữ toàn bộ bọn họ lại.

...

Từ đầu đến cuối, Vân Phiêu Miểu đều không liếc nhìn sang phía bên cạnh một lần, trong mắt hấn luôn luôn chỉ có một mình Phó Vạn Sinh.

Hấn đang chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Phó Vạn Sinh không nói một lời, lấy một thanh phi kiếm, giơ lên đỉnh đầu, trong mắt kiên quyết.

Vân Phiêu Miểu thấy hấn không mở miệng, tiếp tục nói, “Ta và ngươi từng kề vai chiến đấu mấy trăm năm, ta biết, ngươi

không phải người ham sắc đẹp, tính tình của Diệp sư muội, cũng sẽ không lấy sắc đẹp hấp dẫn người.”

“Cho nên, trong này nhất định còn cất giấu bí mật nào khác nữa, ta nói đúng không?”

Phi kiếm trên đỉnh đầu Phó Vạn Sinh sáng rực lên.

Không cần hẳn mở miệng, trong lòng Vân Phiêu Miểu đã có đáp án.

Hắn nói, “Diệp sư muội, xuất hiện đi.”

Vừa dứt lời, một bóng dáng tự dung xuất hiện trước mặt bọn họ, đúng là Diệp Lăng Ba.

Trên mặt nàng thoáng hiện vẻ kinh hãi, nhưng lập tức tỉnh táo lại, nhìn chăm chăm vào nam tử nghi là Thiên Tiên Thượng Cổ trước mắt chỉ trong vung tay đã khiến bản thân đi tới.

Phó Vạn Sinh nhìn thấy Diệp Lăng Ba xuất hiện, cuối cùng không nghiêm mặt được nữa, lực lượng tiên nguyên trong cơ thể bộc phát ra, quát to, “Buông nàng ra!”

Vân Phiêu Miểu thản nhiên nói, “Bắt đầu từ khoảnh khắc ngươi phản bội ta, ngươi đã không phải là nguyên linh của Sơn Hà đồ nữa, muốn tranh đoạt không chế Sơn Hà đồ với ta, không khỏi không biết tự lượng sức mình.”

Vừa nói, Vân Tâm kính trong tay lóe lên, chỉ thấy trên mặt gương xuất hiện đạo ảnh của Phó Vạn Sinh.

Phó Vạn Sinh cách đó không xa khựng đờ cả người ở đó, ánh mắt cũng nhạt đi, giống như mất hồn.

Người đệ nhất của Thủy Nguyệt động thiên này, ở trước mặt hắn, từ đầu đến cuối luôn luôn bị áp chế, không hề có bất cứ sức phản kháng nào.

Vân Phiêu Miểu nhìn về phía Diệp Lăng Ba, nói, “Diệp sư muội chuyển thế rồi, phong thái vẫn như trước.”

Diệp Lăng Ba không bị giam cầm, chắc người ta vốn không lo nghĩ đến nàng sẽ bùng nổ thương tổn người.

Câu đầu tiên của nàng là, “Ta thật sự là sư muội của ngươi?”

“Người có thể hỏi ra câu này, thật là sư muội không thể nghi ngờ.”

Diệp Lăng Ba nở nụ cười, “Người đời đều nói, ta là tiên nhân Thượng Cổ chuyển thế, trước kia ta chỉ bán tín bán nghi. Không nghĩ tới lại là thật.”

Vân Phiêu Miêu nói, “Trên lý thuyết người là Thiên Tiên trung giai, chân linh còn chưa gửi vào hư không. Sau khi thiên đạo sụp đổ, chân linh không có khả năng chịu đựng được mê hoặc trong thai khi chuyển thế mới đúng, lại có thể chuyển thế thành công. Xem ra bí mật kia được hẩn giấu giữa chân linh của người. Chờ lát nữa ta giết người, lấy chân linh của người ra xem.”

Diệp Lăng Ba hỏi, “Chúng ta có thù oán?”

“Không có, học trò của sư tôn tương thân tương ái, từ trước đến nay đoàn kết. Ta và người trước kia càng tâm đầu ý hợp, ta gặp được kẻ địch mạnh nhất cuộc đời vẫn là do sư muội người hỗ trợ ta. Một điểm này, ta vẫn luôn thật cảm động nhớ nhung.”

“Vậy vì sao người phải giết ta?”

Vân Phiêu Miêu cảm thán nói, “Thiên đạo sụp đổ, vạn tiên cùng ngã, hy vọng duy nhất để vượt qua kiếp nạn chính là Sơn Hà đồ. Đây là tranh giành sinh tồn, không phải người chết chính là ta chết. Người nói đi?”

“Thì ra là thế.” Diệp Lăng Ba thở dài một tiếng, nói, “Ra tay đi.”

Nói xong nhắm mắt chờ chết.

“Sư muội yên tâm, kiếm của ta rất nhanh, sẽ không khiến người cảm thấy một chút thống khổ.”

Đột nhiên, một giọng nói vang lên, “Muôn giết nàng, đã hỏi ta chưa?”

Chương 517: Ta thật sự là thiên tài

“Hà?”

Đây là lần đầu tiên Vân Phiêu Miểu quay đầu nhìn người khác, lại không phải bởi vì câu nói kia của đối phương.

Nhân vật giống như hắn sẽ không vì một câu nói của người khác mà tức giận. Với hắn mà nói, tu sĩ Hóa Thần kỳ không khác gì con kiến ven đường.

Nếu không phải thế giới thay đổi, thiên đạo sụp đổ, Hóa Thần này còn không có tư cách đứng trước mặt hắn.

Chân chính khiến cho hắn thay đổi sắc mặt đó là đối phương thế mà lại coi thường pháp tắc không gian của Sơn Hà đồ, xuất hiện ở trước mặt hắn.

Tuy rằng thiên đạo sụp đổ, hơn nữa mất đi nguyên linh, uy lực của Sơn Hà đồ không bằng một phần vạn năm đó, nhưng cũng không phải một tiểu tử Hóa Thần kỳ có thể xông qua được.

Không, kể cả Hóa Thần còn không phải, chính là một Nguyên Anh nho nhỏ, còn là một thể tu, trong cơ thể chứa nhiều loại tinh huyết của Yêu tộc.

Vân Phiêu Miểu liếc mắt một cái đã nhìn thấu chi tiết của đối phương, thứ duy nhất đáng để cho hắn coi trọng chỉ có thanh Nhân Hoàng kiếm trong tay đối phương.

Chỉ có điều tuy rằng Nhân Hoàng kiếm vô cùng mạnh mẽ, nhưng nơi này không phải nhân gian, không thuộc về lãnh địa của Nhân Hoàng kiếm, uy lực của nó sẽ giảm bớt. Lấy trạng thái hiện giờ của nó không có khả năng phá vỡ được vách chắn không gian của Sơn Hà đồ.

Trong lòng Vân Phiêu Miểu sinh ra một chút tò mò, mở pháp nhãn ra nhìn, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi, “Mặt pháp chi đạo? Người là học trò của vị tiên tôn kia?”

...

Khi Cổ Dương bay ra ngoài, xông qua không gian giam cầm, xuất hiện ở trước mặt Vân Phiêu Miểu thì tất cả mọi người ở đây đều lấy làm kinh hãi.

Đặc biệt là hai người Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh, cho dù như thế nào bọn họ đều không nghĩ tới được mình tay

cầm linh bảo đều không thể tránh né ra khỏi được khu vực này.

Nhưng tiểu tử Nguyên Anh kỳ kia lại coi như không gian giam cầm này không hề có, cứ vượt qua như vậy rồi.

Hơn nữa, hấn thể mà lại không nhân cơ hội bỏ chạy, ngược lại đến trước mặt tồn tại khủng bố đang nghi ngờ là Thiên Tiên kia, định cứu người.

Tiểu tử này có tình có nghĩa, nhưng mà không khỏi quá mức không biết tự lượng sức mình rồi.

Đối phương là một vị Thiên Tiên, cho dù bị giảm xuống đến Hóa Thần kỳ, nhưng vẫn có thể vận dụng uy lực của tiên thiên linh bảo Sơn Hà đồ, còn có linh bảo Thiên giai Vấn Tâm kính trong tay.

Kể cả người được công nhận là đệ nhất Thủy Nguyệt động thiên Phó Vạn Sinh còn không hề có lực đánh trả.

Hấn chẳng qua là Nguyên Anh kỳ, cho dù xông qua được cấm chế của không gian này, cầm Nhân Hoàng kiếm trong tay thì vẫn đâu thể là đối thủ của vị Thiên Tiên kia được?

...

“Cố Dương?”

Văn Giác và viện trưởng đều lấy làm kinh hãi, bọn họ biết cách thức làm việc của Cố Dương luôn ra ngoài dự tính của người khác. Mỗi một lần hấn xuất hiện đều có thể mang đến một chút “Niềm vui bất ngờ”.

Một lần này cũng giống như vậy.

Hiện thân vào thời khắc mấu chốt, cứu Văn Giác một mạng, còn đánh chết một cường giả Hóa Thần kỳ.

Lấy tu vi Bất Lộ cảnh, chém giết cường giả Thiên Nhân cảnh, cho dù mượn dùng lực lượng của Nhân Hoàng kiếm, đó vẫn thật sự kinh hãi thế tục đến cực điểm.

Ban đầu mọi chuyện thật thuận lợi, ai ngờ lại mọc ra một Thiên Tiên đến từ thời Thượng Cổ, thể hiện ra thực lực đáng

sợ. Đùa bỡn cả Phó Vạn Sinh đã có tu vi đến Hóa Thần trung kỳ trong lòng bàn tay.

Bọn họ chỉ có thực lực sơ kỳ thì bị nhốt ở đây, pháp thuật toàn thân đều không có đất dụng võ.

Đây là cường giả thứ hai vốn đến từ thời Thượng Cổ mà viện trưởng gặp được.

Người trước là Xích Minh thiên tôn, hấn dùng tất cả lá bài tẩy, trả cái giá vĩ đại mới miễn cưỡng đánh chết được một phần phân thân của vị thiên tôn này.

Hiện giờ Vân Phiêu Miểu này cho hấn lực áp bách còn ở trên cả Xích Minh thiên tôn.

Mà trạng thái của hấn lúc này còn chưa khôi phục đến đỉnh phong.

Đôi mắt với cường giả còn khủng bố hơn cả Xích Minh thiên tôn, hấn cũng lực bất tòng tâm.

Khi Diệp Lăng Ba bị Vân Phiêu Miểu bắt đi, trong lòng hai người không khỏi trầm xuống, trong lòng biết rõ kết cục đại khái của lần này là toàn quân chết hết.

Mãi cho đến khi Cố Dương đi ra, hai người bọn họ thật sự vừa mừng vừa sợ.

Mừng chính là hấn có thể thoát khỏi giam cầm không gian này.

Sợ chính là hấn lại định đi cứu Diệp Lăng Ba.

Đây chẳng phải tự tìm đường chết sao.

Cho dù trước đó Cố Dương có chiến tích huy hoàng, nhưng trong lòng bọn họ không hề tin tưởng chút nào.

Đó chính là lão quái vật tồn tại từ thời Thượng Cổ cho đến nay, còn nắm trong tay một tiên thiên linh bảo và linh bảo Thiên giai. Thực lực mạnh, có mắt đều thấy.

Trừ phi Cố Dương luyện Cửu Thiên Ngự Thần quyết đến tình trạng như Hạ đế, có lẽ còn có một cơ hội mong manh.

...

Diệp Lăng Ba nghe được giọng nói của Cố Dương, trợn mắt lên nhìn, thấy hắn đứng cách đó không xa, trong mắt lóe lên thần sắc cực kỳ phức tạp.

Lúc trước nàng quyết ý muốn kết thành đạo侣 với Cố Dương là ôm mục đích vô cùng toan tính thiệt hơn.

Đó chính là mượn dùng thân thể thuần dương của hắn để luyện hóa lực lượng tiên nguyên trong cơ thể nàng.

Hai người ở chung luôn có thể coi như tương đối ăn ý, nhưng không hề giống đạo侣, càng giống đồng minh.

Mối quan hệ này có thể nói tương đối yếu ớt.

Đặc biệt là sau khi nàng lấy về được linh bảo phi kiếm kiếp trước mình lưu lại, không cần thân thể thuần dương của hắn nữa.

Trụ cột cho mối quan hệ đạo侣 của bọn họ tồn tại không còn tồn tại nữa. Thừa lại chỉ còn một chút tình nghĩa đã kết lại nhờ khi trước bọn họ đã hợp tác.

Cho dù như thế nào nàng đều không nghĩ ra được, khi mình rơi vào con đường chết, hắn thế mà lại sẽ xuất hiện.

Trong lòng Diệp Lăng Ba kinh ngạc, khiếp sợ, khó có thể tin.

Trong lúc nhất thời, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

...

Mạt pháp chi đạo?

Cố Dương nghe được lời Vân Phiêu Miểu nói, trong lòng vừa động.

Hắn đang sử dụng tự nhiên là lĩnh vực cấm ma của súng thú sóc, lĩnh vực vừa mở, lực lượng quỷ dị giam cầm hắn trong không gian đã biến mất không thấy tăm tích.

Nhẹ nhàng như vậy, hắn chưa hề nghĩ tới.

Vậy có ý nghĩa rằng, lực lượng của tiên thiên linh bảo cũng không mạnh như trong tưởng tượng trong.

Chương 518: Chém Thiên Tiên

Lĩnh vực cấm ma đương nhiên không phải vô địch, nếu không, ở trong mô phỏng cũng sẽ không thể bại trong tay cường giả Thiên Nhân.

Nói cách khác, khi lĩnh vực cấm ma đối phó với cường giả Thiên Nhân cấp của thời điểm, không hề dùng tốt như vậy.

Nhưng mà hiện giờ hắn vừa mở lĩnh vực lại khiến cho lực lượng của tiên thiên linh bảo mất đi hiệu lực, chuyện này thật cổ quái.

Về bản chất lực lượng của tiên thiên linh bảo thế mà lại không bằng Thiên Nhân?

Cố Dương nhìn Vân Phiêu Miểu, cười như không cười nói: “Không phải ngươi sợ đấy chứ?”

Vân Phiêu Miểu không thay đổi sắc mặt, nói, “Nếu vào thời đại Thượng Cổ, tự nhiên phải nhường ngươi ba phần. Nhưng mà sau khi thiên đạo sụp đổ thì tình cảnh của Đại La Kim Tiên càng thêm nguy hiểm. Vị tiên tôn kia đã bản thân khó bảo toàn, nào có rảnh rỗi để ý đến chết sống của ngươi một Nguyên Anh nho nhỏ?”

Cố Dương đột nhiên vỗ tay một cái, nói, “Ta biết, ngươi đang kéo dài thời gian.”

“Nếu không, lấy phương pháp của ngươi, vốn khinh thường nói nhiều lời như thế với ta Nguyên Anh kỳ này, tùy tay giết ta rồi. Cho nên, từ đây có thể suy luận ra, bây giờ ngươi không giết được ta. Ta nói đúng không?”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người ở đây kinh ngạc.

Bọn họ nhìn Cố Dương, lại nhìn Vân Phiêu Miểu, thấy hắn không nói chuyện, vẻ mặt hơi khinh thường.

Hắn không ra tay!

Không có phản ứng, bản thân nó đã là một loại phản ứng.

Tâm tư của bọn họ bỗng chốc linh hoạt lên, tuy rằng không biết vì sao Vân Phiêu Miểu không ra tay, nhưng thật hiển nhiên, hắn bị hạn chế nào đó.

Vậy nói lên rằng “Thiên Tiên” này không phải không thể chiến thắng.

...

“Thiếu chút đã bị người hù dọa rồi.”

Cố Dương biết trước kết quả rồi đẩy ngược về. Miễn hắn là một con hổ giấy, phỏng đoán ra hư thực của hắn cũng không phải chuyện khó khăn lắm.

“Nếu ta không đoán sai, người vốn không cách nào nắm được Sơn Hà đồ trong tay đi?”

“Biết sơ hở của người ở đâu không? Là chính người nói cho ta, người nói người quan sát Phó Vạn Sinh hơn một ngàn năm, nếu như người có thực lực như vậy, sao có thể chờ trên ngàn năm. Người đã sớm đánh đến Thủy Nguyệt động thiên, đánh chết phản đồ này ngay tại chỗ rồi.”

“Cho nên, chân tướng chỉ có một, người chỉ tạo ra cơ hội một chọi một với Phó Vạn Sinh như vậy, mượn dùng lực lượng của hắn mới có thể sử dụng một tia uy lực của Sơn Hà đồ.”

Cố Dương nói xong, đột nhiên chém ra một kiếm.

Chiêu thức thứ hai của Trảm Huyền kiếm pháp, Trảm Nguyên!

Một kiếm này trực tiếp chém xuống đầu Phó Vạn Sinh ở bên cạnh, lực lượng khủng bố chém chết cường giả vô thượng Hóa Thần trung kỳ này ngay tại chỗ.

Biến cố này hoàn toàn ngoài dự đoán trước của tất cả mọi người.

Giây tiếp theo, đám người Bích Thủy chân nhân, Thân Bất Lệnh, viện trưởng và Văn Giác ở đây phát hiện không gian giam cầm quanh người biến mất.

Tiểu tử này nói lại là thật!

Bốn người đều kinh ngạc không hiểu.

[Nhận được một vạn điểm năng lượng, số dư trước mắt hai vạn một ngàn ba trăm điểm.]

Phát tài!

Cố Dương nhìn thấy nhắc nhở này, vui sướng trong lòng khó có thể hình dung được.

Hơn hai vạn điểm, đây là một con số trước nay chưa từng có.

Ta con mẹ nó thật là một thiên tài!

“Này –”

Diệp Lăng Ba thấy Cố Dương một kiếm chém Phó Vạn Sinh, khẽ nhếch miệng lên, định nói gì đó nhưng lại không nói nên lời được gì.

Nàng mới vừa vặn biết được kiếp trước của mình, tuy rằng chỉ biết được đại khái, nhưng có một điểm không hề nghi ngờ gì, Phó Vạn Sinh này là nhân quả của nàng.

Vào kiếp trước, khi Phó Vạn Sinh vẫn là nguyên linh của Sơn Hà đồ, vì nàng đã phản bội chủ nhân Thủy Nguyệt thiên quân.

Sau đó đạt thành hiệp nghị với viện trưởng, một loạt thao tác đưa nàng đến Đại Chu chuyển thế chắc đều ra từ tay hắn.

Phó Vạn Sinh, nam nhân trước đây nàng chưa từng gặp này, là ân nhân của nàng không thể nghi ngờ.

Hiện giờ hắn thế mà lại bị Cố Dương một kiếm chém giết.

Một bên là ân nhân, một bên là đạo lữ.

Trong lúc nhất thời tâm tình của Diệp Lăng Ba cực kỳ mâu thuẫn.

...

Toàn bộ quá trình Cố Dương chém giết Phó Vạn Sinh, Vân Phiêu Miêu đều không phản ứng gì.

Chờ sau khi người chết rồi, hắn cười lạnh một tiếng, nói, “Thì tính sao?”

Phó Vạn Sinh vừa chết, Vấn Tâm kính trong tay hắn sẽ giải thoát.

Lấy thực lực hiện giờ của hắn, mỗi lần sử dụng Vấn Tâm kính chỉ có thể đối phó với một kẻ địch.

Nếu như không nghe lời, cần gì phải phiền toái như vậy, Vấn Tâm kính chiếu lên, những người này đã sớm chết.

Giống như Cố Dương nói, thực lực của hắn còn chưa đến trình độ nghiền áp toàn trường. Có thể không chế được thế cục, xây dựng ra khí thế vô địch là vừa đúng dịp.

Một trận chiến năm đó, vì nguyên linh của Sơn Hà đồ phản bội, hắn thiếu chút nữa đã triệt để ngã xuống, cuối cùng chỉ còn lại một chút chân linh không diệt.

Những năm này, dưới cọ rửa của thời gian vô tận, một chút chân linh kia của hắn đã gần như bị ma diệt.

Hơn một ngàn năm trước, hắn thật sự không chống đỡ nổi, rời khỏi mảnh hư không kia, một chút chân linh trở lại Thủy Nguyệt động thiên, hao hết một chút lực lượng cuối cùng, bảo vệ được chân nguyên đi đầu thai.

Từ đây, tất cả dấu vết của Thiên Tiên đều không tồn tại nữa, cần làm lại từ đầu.

Một đời này hắn tên là Vân Phiêu Miêu, bởi vì khi sinh mẫu của hắn sinh hắn ra đã mơ thấy một Tiên cảnh mờ mịt, vì vậy đã lấy cái tên này.

Hắn dựa vào nội tình thâm hậu, bắt đầu từ số không, làm từng bước tu luyện thẳng đến Hóa Thần sơ kỳ.

Sau đó lại không cách nào tăng lên được nữa.

Một vì giới hạn của tư chất trong thân thể này, hai là do sự biến hóa của thiên đạo, sau khi đến Hóa Thần kỳ rồi, gần như chính là cực hạn mà trời đất có thể tiếp nạp được, muốn xa hơn một chút nữa đều cực kỳ khó khăn.

Muốn tiến thêm một bước nữa, chỉ có đoạt lại Vấn Tâm kính mới có thể.

Hắn đã từng đến sơn môn của Thủy Nguyệt tông hiện giờ nhìn xem, bố trí có hình có dáng, chỉ cần có hai Nguyên Anh tọa trấn, hắn rất khó tấn công vào được.

Thủy Nguyệt tông hiện giờ có bảy, tám Nguyên Anh.

Hắn là người vô cùng cẩn thận, chuyện không nắm chắc tuyệt đối không làm, nên bỏ qua tính toán cường công.

Sau đó hắn luôn tìm cơ hội, một cơ hội tiếp xúc chính diện với Phó Vạn Sinh.

Chương 519: Chém Thiên Tiên (2)

Nhưng muốn đoạt được Vấn Tâm kính từ chỗ Phó Vạn Sinh lại không phải chuyện dễ dàng gì.

Tu vi của Phó Vạn Sinh đã ở trên hắn, nếu thật sự liều mạng, hắn không có phần thắng đầy đủ, lỡ như để tên phản bội kia chạy thoát, vậy về sau để tìm được cơ hội như này sẽ không có khả năng rồi.

Vân Phiêu Miêu đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng chờ được đến một cơ hội tuyệt hảo này.

Hắn lớn tiếng dọa người, hạ một biểu tượng giả khó có thể chiến thắng được ở trong lòng Phó Vạn Sinh, sau đó lại lợi dụng Diệp sư muội dao động tâm thần đối phương, cuối cùng thành công đoạt lại được Vấn Tâm kính.

Vấn Tâm kính trong tay, chỉ là một Phó Vạn Sinh đã không đáng để lo.

Hắn lại mượn dùng lực lượng của Phó Vạn Sinh, sử dụng một tia lực lượng của Sơn Hà đồ, vây khốn những người khác ở đây.

Đến tận đây, hắn đã hoàn toàn nắm được thế cục trong tay, có thể nói thu được toàn thắng.

Tiếp theo chính là hỏi ra bí mật lớn từ trên người Diệp sư muội rồi.

Sơn Hà đồ do sư tôn hắn ban tặng, có thể nói, Thanh Đế sư tôn của hắn mới là chủ nhân chân chính của Sơn Hà đồ.

Người có thể khiến cho nguyên linh của Sơn Hà đồ phản bội hắn cũng chỉ có vị sư tôn kia.

Ở trong các đệ tử của sư tôn, luận về tư chất, luận về ngộ tính luận về thực lực, hẳn đều ở trên Diệp sư muội.

Sư tôn lại lưu lại cửa sau trong Sơn Hà đồ này, xếp tầm quan trọng của sư muội trước cả hẳn chủ nhân của Sơn Hà đồ.

Việc này quá mức khác thường.

Sư tôn của hẳn là một trong ngũ phương thiên đế, sau lưng mỗi một hành động nhất định có toan tính thật sâu.

Những năm này hẳn vẫn luôn nghĩ, trên người Diệp sư muội kia rốt cuộc có che giấu bí mật gì?

Năm đó, nếu như không phải nguyên linh của Sơn Hà đồ phản bội, hẳn đã trấn áp ba vị Thiên Tiên khác ở trong Sơn Hà đồ, cướp đoạt đạo uẩn trên người bọn họ, khiến Sơn Hà đồ biến đổi thành một thế giới chân chính...

Nguyên linh của Sơn Hà đồ đột nhiên phản bội, đã hủy tất cả đi.

Cuối cùng hẳn mới lưu lạc đến nước này.

Hiện giờ kể cả tiểu tử Nguyên Anh kỳ cũng dám nói bậy nói bạ ở trước mặt hẳn.

“Thì tính sao?”

Trong lời nói nhìn như bình tĩnh này ẩn chứa sát khí cường đại.

Vấn Tâm kính trong tay hẳn vừa chuyển, sáng rọi đủ màu sáng lên.

Trong nháy mắt, trên mặt gương xuất hiện bóng dáng của Cố Dương.

“Dừng tay!”

Vấn Giác và viện trưởng đã được tự do ở bên cạnh gần như đồng thời ra tay.

Bọn họ mới vừa nhìn rõ sau khi Phó Vạn Sinh bị tấm gương kia chiếu vào đã giống như mất đi hồn phách, biết được sự lợi hại của linh bảo này.

Vừa ra tay đều là tấn công vào điểm yếu của kẻ địch.

...

Vân Phiêu Miểu không thèm để ý đến đòn tấn công của hai người này, cho dù hấn sa đọa đến cỡ nào thì cũng không phải là người mà một kẻ trọng thương chưa lành cộg thêm một Thiên Nhân mới vừa đột phá có thể khiêu chiến đợc.

Trong tay áo bên kia của hấn bay ra một sáng rọi giống như dải lụa, chính là một thanh phi kiếm, bay về phía tiểu tử Nguyên Anh kỳ kia.

Một kiếm này chĩa thẳng vào chỗ hiểm.

Vân Phiêu Miểu vừa ra tay là một bộ quyền thuật tổ hợp. Vốn không cho hấn cơ hội thở dốc.

Có thể thấy đợc hấn thật sự cực kỳ coi trọng tiểu tử Nguyên Anh kỳ này.

“Hả?”

Hấn nhanh chóng phát hiện đợc chỗ không đúng, khi phi kiếm kia bay đến trước ngực tiểu tử thì đột nhiên mất đi cảm ứng, bị lực lượng nào đó xóa đi linh thức của nó.

Làm sao có thể?

Vân Phiêu Miểu thấy tiểu tử kia chìa tay, dùng hai ngón tay kẹp lấy phi kiếm của hấn, ngẩng đầu nhìn hấn, trong mắt toàn là vẻ chế nhạo. Trong lòng không khỏi chấn động mạnh.

“Hấn không bị lạc trong Vấn Tâm kính sao?”

Vấn Tâm kính soi thẳng vào lòng người, cho dù người là Đại La Kim Tiên, ở trước mặt Vấn Tâm kính đều phải trực tiếp đối diện với tra hỏi của nội tâm.

Từ sau khi hấn có đợc linh bảo này vẫn không soi mà không có lợi, cho dù kẻ địch mạnh đến cỡ nào, bị Vấn Tâm kính chiếu vào, trong tạm thời khó mà tránh thoát đợc khỏi trong tra hỏi của nội tâm.

Cho dù uy lực của nó hiện giờ giảm mạnh, cũng tuyệt đối không phải tu sĩ Nguyên Anh kỳ có thể chống đỡ đợc.

Vì sao đối phương lại không bị ảnh hưởng gì chứ?

Vân Phiêu Miểu thật sự nghĩ không ra.

...

Trong lòng Cố Dương lại biết rõ đã có chuyện gì.

Cuối cùng hắn đã biết vì sao Thiên Tiên Thượng Cổ này lại không thể tạo thành phiến toái gì cho hắn.

Thằng cha này bị hắn khắc chế đến khít khao.

Không gian giam cầm của Sơn Hà đồ bị lĩnh vực cấm ma của hắn phế ngay lập tức.

Vấn Tâm kính thì bị thần thông Chúc Long của hắn phế ngay lập tức.

Thần thông Chúc Long đủ để nhìn thấu tất cả huyền thuật và huyền cảnh.

Pháp thuật của Vấn Tâm kính, nói trắng ra chỉ là một loại huyền thuật cao giai. Dưới con mắt của Chúc Long có thể xuyên thấu vô cơ sở, tra hỏi tâm linh của Vấn Tâm kính đã mất đi hiệu lực khi ở trên người hắn rồi.

Hai thủ đoạn chặn địch lợi hại nhất của Vân Phiêu Miểu đều bó tay với hắn, đã định trước thất bại này.

“Đến lượt ta!”

Một chữ đầu tiên của Cố Dương vừa ra khỏi miệng, người đã đi đến trước mặt Vân Phiêu Miểu, Nhân Hoàng kiểm chém xuống.

Chiêu thức thứ hai của Nhân Hoàng kiểm, Trảm Thần!

Đây là chiêu thức hắn đã lĩnh ngộ ra được trước khi đến đây, khi lĩnh ngộ ý chí võ đạo.

Cũng là điểm tự tin để hắn dám tiến vào trong vũng nước đục này.

“Hừ!”

Vân Phiêu Miểu phản ứng nhanh chóng đến cỡ nào, khi hắn chưa đến gần đã làm ra phản ứng, thân hình chột lóc, biến mất tại chỗ.

Đúng lúc này, Vấn Tâm kính trong tay hắt sáng lên một tia sáng màu vàng. Cuối cùng kéo chặt lại thân thể của hắn.

“Ngươi dám!”

Vân Phiêu Miêu kinh sợ quát lên.

Đường kim quang kia chính là một chút chân linh của Phó Vạn Sinh mới vừa rồi đã hút vào trong kính.

Vào thời khắc máu chót, chân linh của hắn lại một lần nữa kéo bước chân chạy trốn của Vân Phiêu Miêu lại, giống như lịch sử tái diễn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nhân Hoàng kiếm đã chém đến, một kiếm xẻ đôi thân thể của Vân Phiêu Miêu.

“Trảm Huyền –”

Hắn chỉ kịp nói ra hai chữ, tiếng nói đã im bật lại.

Nguyên thần của hắn hoàn toàn bị diệt sát ở dưới một kiếm này.

Một vị Thiên Tiên Thượng Cổ, ngã xuống như vậy.

Chương 520: Chiến lợi phẩm

“Trảm Thần!”

Viện trưởng đang gấp gấp chạy đến nhìn thấy một kiếm này của Cố Dương, không khỏi vì nó mà thay đổi sắc mặt.

Cố Dương thế mà lại đã luyện thành chiêu thức thứ hai của “Trảm Huyền kiếm pháp” rồi!

“Trảm Huyền kiếm pháp” vốn thuộc về kiếm pháp tiên giai, chỉ có tiên giai mới có thể nắm giữ được, đề cập đến phần đạo uẩn. Dưới tiên giai, đừng nói đến lĩnh ngộ, nhìn đều không hiểu được.

Bản thân hắn là kỳ tài tuyệt thế về phương diện kiếm đạo, ở trong kỳ ngộ lần nào đó chiếm được truyền thừa của môn kiếm pháp này. Trước khi đến Thiên Nhân cũng chỉ miễn cưỡng tu thành chiêu thức đầu tiên Trảm Nguyên.

Sau khi bước vào Thiên Nhân cảnh rồi mới nắm giữ được chiêu thức thứ hai Trảm Thần.

Hắn đã dựa vào chiêu thức này, lấy tu vi Thiên Nhân sơ cảnh diệt sát phân thân kẻ kia của Xích Minh thiên là đại năng Thượng Cổ. Sáng tạo ra một kỳ tích khó có thể lặp lại được.

Tự nhiên không cần nói nhiều về uy lực mạnh của môn kiếm pháp này.

Nhưng mà kiếm pháp có uy lực càng mạnh thì bậc cửa của nó cũng càng cao.

Vấn đề lớn nhất của “Trảm Huyền kiếm pháp” này chính là nếu như không có kiếm pháp nhập môn đặt nền trước, vừa khởi đầu đã là độ khó khăn nhất.

Mấy trăm năm qua, hắn vẫn luôn muốn tìm một truyền nhân có thể kế thừa “Trảm Huyền kiếm pháp”.

Vì thế hắn bỏ bao công sức sáng chế ra một chiêu thức Trảm Nguyên bản đơn giản nhất, đặt trong Trích Tinh các của Văn viện, mặc kệ người trong thiên hạ quan sát lĩnh ngộ, không câu nệ xuất thân bối cảnh, cho dù là hạng người tâm địa xấu xa, người trong ma đạo đều có thể đi học.

Đều vì môn kiếm pháp này quá khó khăn.

Trong Văn viện tụ tập tinh anh, tập hợp thiên tài, lại không một ai có thể lĩnh ngộ được một chiêu thức này.

Tình huống khi đó của hắn cực kỳ hồng bét, Xích Minh thiên tôn vẫn đang như hổ rình mồi, vết thương trên người hắn lại không cách nào khôi phục, nhiều nhất chỉ có thể đánh ra một kiếm để uy hiếp.

Hắn tuyệt đối không thể khiến “Trảm Huyền kiếm pháp” bị thất truyền, bằng không, toàn bộ nhân gian không còn ai có thể chống lại Xích Minh thiên tôn.

Cho nên hắn chỉ có thể bỏ qua quan điểm môn phái riêng, tuyển chọn truyền nhân trong toàn thiên hạ, cho dù là đệ tử môn phái khác đều không có vấn đề gì cả.

Mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, các đại thế gia, mấy đại môn phái, còn có nhân vật xuất sắc nhất khắp thiên hạ gần như đã đến Trích Tinh các, nhưng vẫn không một ai có thể lĩnh ngộ được chiêu thức kia.

Theo bố cục của Xích Minh thiên tôn bày ra, thế lực các phương diện đều phát động lên. Hắn biết nó muốn ra tay với mình, cho nên quyết đoán truyền “Trảm Huyền kiếm pháp” cho Cố Dương.

Qua nhiều năm như vậy, hắn từng gặp được vô số thiên tài, Tần Vũ cũng được, Vũ Thắng Thiên cũng thế, còn có mấy vị của Trần gia, Lâm gia, kiếm cung kia, hắn đều có thể nhìn thấy cực hạn của bọn họ.

Mấy năm qua, nhân vật có hy vọng trở thành Thiên Nhân nhất ở Thần Châu, thành tựu tương lai, hơn phân nửa không cách nào vượt qua hắn được.

Chỉ có tiểu tử này là hắn nhìn không thấu.

Nhìn không thấu đó là đánh giá cao nhất.

Hiện giờ xem ra kể từ khi chào đời cho đến nay, đây có lẽ là quyết định chính xác nhất mà hắn đã làm ra.

Trước khi thành Thiên Nhân cảnh, Cố Dương có thể tu luyện thanh chiêu thức thứ hai Trảm Thần, còn dùng nó để chém giết một Thiên Tiên từ thời Thượng Cổ sống đến bây giờ.

Đây là kỳ tích cỡ nào.

Cho dù là hắn vào lúc mạnh nhất, có thực lực cao hơn Cố Dương, trong kết cục chắc phải chết vừa rồi cũng không có cách nào cả.

Một tiên thiên linh bảo, một linh bảo Thiên giai đủ để nghiền áp hắn.

Nhưng mà Cố Dương lại làm được, hắn không biết tiểu tử này làm như thế nào. Phá tan giam cầm của tiên thiên linh bảo, lại chống đỡ được công kích của một linh bảo Thiên giai. Sau đó dùng một Trảm Thần, chém giết tại chỗ Thiên Tiên Thượng Cổ kia.

Thứ mà chiêu thức đầu tiên của “Trảm Huyền kiếm pháp” chém là pháp lực tiên nguyên.

Thứ mà chiêu thức thứ hai Trảm Thần chém là nguyên thân.

Cho dù là cường giả cấp bậc Thiên Nhân, nguyên thân đã tu luyện đến thuần dương rồi, không khác gì thân thể. Nếu như bị một chiêu kiếm pháp chuyên dùng để chém nguyên thân này chém trúng, không chết cũng phải bị lột một lớp da.

...

Chiến đấu giữa Cố Dương với Vân Phiêu Miểu gần như quyết định ra thắng bại trong nháy mắt.

Văn Giác và viện trưởng đều phải nhận chấn động vĩ đại, ít nhiều gì thì trong lòng đã có chuẩn bị. Trước đó Cố Dương đã sáng tạo ra chiến tích huy hoàng liên tiếp, đủ loại giết địch vượt cấp.

Tuy rằng chiến tích lần này khoa trương một chút, nhưng nhanh chóng tiếp thu được.

Khi hai người Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh bên chỗ Thủy Nguyệt động thiên nhìn thấy một màn như vậy, quả thật như rơi vào trong mộng, còn cho rằng mình bị trúng huyền thuật.

Tồn tại khủng bố mơ hồ như Thủy Nguyệt thiên quân kia lại bị một vị Nguyên Anh cấp chém giết?

Lạ lùng, sợ hãi, chấn động...

Hai người đều là tông chủ một tông, ở thế giới này thuộc về nhân vật cao nhất. Lúc này nhìn nam tử Nguyên Anh kỳ kia, trong lòng lại cảm thấy không thể đến gần để nhìn.

Lúc này, nam tử trẻ tuổi kia quay đầu lại, nhìn về phía bọn họ, trên mặt mang theo nụ cười ý vị sâu xa.

Trong lòng hai người đều lạnh run, vèo vèo hai tiếng, không biết dùng bí pháp gì đã biến mất tại chỗ, không thấy tung tích đâu nữa.

...

“Lá gan này còn nhỏ hơn thỏ.”

Cô Dương dọa chạy hai cường giả Hóa Thần, sau đó cảm thấy trong cơ thể trống rỗng.

Một kiếm mới vừa rời vốn không phải cảnh giới hiện giờ của hắn có thể nắm giữ được, nháy mắt đã tiêu hao hết pháp lực, tinh khí và nguyên thần của hắn. Hắn lúc này suy yếu đến cực điểm.

Bên trong không có một giọt pháp lực, suy yếu đến thiếu chút nữa còn không cầm nổi cả Nhân Hoàng kiếm, trước mắt dần dần biến thành màu đen.

Đã rất lâu rồi hắn không có cảm giác yếu ớt giống như hiện giờ.

Cảm giác đến một người bình thường đều có thể đánh ngã hắn.

Nếu không phải Nhân Hoàng kiếm truyền đến một lực lượng, hắn định xoay người đều không làm được.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[...]

Hắn mở hệ thống ra, trực tiếp chọn điều một.

Đây là ban thưởng mà hắn còn chưa lĩnh sau khi sử dụng một lần mô phỏng trước lúc ra tay.

Chương 521: Chiến lợi phẩm (2)

Chính trong lần mô phỏng đó, hắn phát hiện mình thế mà lại đánh chạy Thiên Tiên Thượng Cổ kia, phát hiện thằng cha này có bản chất miệng cộp gan thỏ.

Nhưng mà ở trong mô phỏng, viện trưởng và Văn Giác đều chết hết.

Đừng thấy vị Thiên Tiên Thượng Cổ kia chỉ có thể mượn dùng một tia uy lực của Sơn Hà đồ, người này sử dụng lên quả thật quý thần khó lường, cuối cùng sau khi hắn giết người rồi còn nghênh ngang rời đi.

Cho nên sau khi Cố Dương ý thức được mấu chốt của Sơn Hà đồ là Phó Vạn Sinh thì không chút do dự ra tay chém giết.

Cứ như vậy, vị Thiên Tiên Thượng Cổ kia sẽ không cách nào mượn dùng được lực lượng của Sơn Hà đồ.

Quả nhiên, sau khi trừ bỏ chỗ dựa lớn nhất của hắn, Cố Dương dễ dàng chém giết tại chỗ.

Sau khi nhận ban thưởng, pháp lực trong cơ thể hắn lập tức tràn đầy lên, thể lực khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, nguyên thần cũng trở nên no đủ.

Đầy máu sống lại tại chỗ.

Hắn nhìn thoáng qua nhắc nhở trước mắt, [Nhận được năm ngàn điểm năng lượng, số dư trước mắt hai vạn sáu ngàn ba trăm điểm.]

Đường đường Thiên Tiên thượng cổ mà nhỏ mọn như vậy, chỉ cho có năm ngàn điểm. Giống với vị Hóa Thần kỳ mới vừa rồi bị Nhân Hoàng kiếm chém chết.

Nói cách khác, thực lực chân chính của người này thật ra còn kém hơn Phó Vạn Sinh.

Hắn giống như mấy vị Thiên Nhân kia, đều là Thiên Nhân nhất giai. Phó Vạn Sinh chắc thuộc nhị giai.

Thực lực của Thiên Tiên Thượng Cổ kia như vậy, bằng vào một tiên thiên linh bảo và một linh bảo Thiên giai, thế mà lại áp chế được năm vị Thiên Nhân không hề có lực chống cự. Trong đó còn có một vị có cảnh giới cao hơn hắn một giai.

Tiên thiên linh bảo này quá trâu bò rồi.

Cố Dương nghĩ đến đây, nhìn về phía Nhân Hoàng kiếm trong tay, so sánh ra, chí bảo hạng nhất Nhân tộc có danh khí lớn như vậy dường như hơi bị kéo xuống rồi.

“Hừ!”

Đột nhiên trong đầu hắn truyền đến một tiếng hừ lạnh khinh thường, rõ ràng chính là nguyên linh của Nhân Hoàng kiếm đã cảm ứng được suy nghĩ của hắn.

Nó giống như khinh thường giải thích.

A, có bản lĩnh thì đừng phản ứng, đó mới thật sự là cao ngạo lạnh nhạt.

Cố Dương cười nhạo trong lòng.

Vậy nói rõ nguyên linh của Nhân Hoàng kiếm rất để ý đến chuyện đi so sánh nó với tiên thiên linh bảo khác.

Lại nói cũng không biết Nhân Hoàng kiếm có được coi là tiên thiên linh bảo không.

Đang nghĩ, chỉ thấy cái gương trong tay Vân Phiêu Miểu bị một luồng sáng rọi trong suốt bao vây lấy, tự động bay lên.

Cố Dương nhìn, nhưng không ra tay cướp lấy.

Tuy rằng hẳn thật sự tham linh bảo này.

Một linh bảo, ít nhất năm ngàn điểm năng lượng, có thể tiến hành mười lần mô phỏng, có thể không tham sao.

Nhưng mà hẳn biết sáng rọi trong suốt này chính là chân linh của Phó Vạn Sinh, mới vừa rồi hẳn gần như đánh lén giết chết người ta, cuối cùng lại dựa vào chân linh của người ta để giữ chân Vân Phiêu Miểu lại mới có cơ hội một kích giết chết.

Lại còn đoạt linh bảo của người ta, vậy rất không phúc hậu rồi.

Điểm sáng rọi trong suốt này mang theo Vấn Tâm kính lập tức bay vào trong tay Diệp Lăng Ba, sau đó điểm sáng rọi này vờn quanh người nàng vài vòng, lưu luyến không rời bay lên bầu trời, đảo mắt tiêu tán không thấy.

Tay Diệp Lăng Ba cầm Vấn Tâm kính, nhìn lên bầu trời về phía sáng rọi biến mất, ánh mắt hơi phức tạp, nói, “Cám ơn.”

Sau đó nàng đi đến bên cạnh Cố Dương, đưa Vấn Tâm kính cho hẳn, nói, “Cho.”

“...”

Cố Dương nhìn tấm gương đồng trong tay nàng, hỏi, “Có ý gì?”

Diệp Lăng Ba thật nghiêm túc nhìn hẳn, nói, “Mới vừa rồi người ghen tỵ.”

Không biết nói chuyện thì nói ít đi.

Cô Dương tức giận nói, “Thu lại đi, đó là đưa cho ngươi.”

“Ta không cần.”

Diệp Lăng Ba nhét tấm gương đồng vào trong tay hấn, nói,
“Ta có Dao Quang kiếm là đủ rồi.”

Ánh mắt của nàng trong suốt mà thuần túy, hiển nhiên thật lòng. Trong lòng của nàng chỉ chứa được sự tồn tại của kiếm.

Nếu như vậy, ta chỉ có thể cố mà nhận.

Cô Dương cầm tấm gương đồng kia vào trong tay, xúc cảm ôn hòa, lại cảm giác được tấm gương đang khẽ run.

Đây là có chuyện gì?

Hấn hơi kỳ quái, mới vừa rồi tấm gương đồng này vẫn còn bình thường khi ở trong tay Diệp Lăng Ba.

“Đừng ăn ta...”

Một giọng nói nơm nớp lo sợ vang lên trong đầu hấn, nghe giống như một tiểu nữ hài.

Cô Dương ngạc nhiên nói, “Ngươi là nguyên linh của tấm gương này?”

Phương thức câu thông như vậy cũng chỉ có nguyên linh của linh bảo thôi.

Trên tay hấn có vài món linh bảo, khơi thông với chúng nó đều tiến hành như vậy.

Chỉ thấy trên tấm gương đồng hiện lên bóng dáng của một tiểu nữ hài, mặc một chiếc váy màu trắng, chải búi tóc xinh đẹp, trông vẻ tinh xảo xinh xắn.

Lúc này trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại là vẻ trắng bệch, thân thể không kiềm chế được run run, trong mắt toàn là sợ hãi, nhưng lại liều mạng đè nén mình, không dám biểu lộ ra, thật sự đáng thương tội nghiệp đến cực điểm.

Nàng run giọng nói, “Chủ nhân, van cầu ngươi, đừng ăn ta, ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời...”

Cái quý gì?

Cô Dương ngạc nhiên, theo bản năng sử dụng thần thông của Chúc Long, nhìn kỹ lại, xác định đây không phải là ảo giác.

Tiểu cô nương này thật sự là nguyên linh của tấm gương đồng này. Không phải là huyền thuật.

Cho đến hiện giờ, nguyên linh của linh bảo mà hắn đã từng gặp được chỉ có của Nhân Hoàng kiếm có hình tượng nhân loại, nhưng lại không hoàn toàn là nhân loại.

Nguyên linh của tấm gương này lại là một tiểu nữ hài.

Điều khiến Cô Dương càng cảm thấy ngạc nhiên hơn là từ trong lời nói của nàng giống như biết trước được kết quả của mình, kêu hắn đừng ăn nàng.

Nạp giá trị cho hệ thống và bị ăn sạch đều không hề khác nhau.

Tấm gương đồng này quả nhiên không đơn giản.

Lúc này, Diệp Lăng Ba ở bên cạnh nói, “Đây là linh bảo Thiên giai, khó có được nguyên linh vẫn còn giữ lại được linh trí như thế. Đáng tiếc, người chưa tới Thiên Nhân cảnh, không cách nào hoàn toàn phát huy được uy lực của nó.”

Viện trưởng và Văn Giác đều đã đến đây, nhìn nguyên linh lộ ra trên tấm gương đồng kia, đều hơi kinh dị.

Hai người đều có linh bảo trong tay, nhưng ở hoàn cảnh nhân gian thì nguyên linh của linh bảo hoặc tiêu tan hoặc yên lặng. Bọn họ chưa từng thấy nguyên linh của linh bảo còn sống.

Đây là lần đầu tiên.

Quả nhiên giống như trong ghi chép lại, nguyên linh của linh bảo có được linh trí cực cao, gần như không có gì khác người bình thường.

Chương 522: Ba mươi ba thiên

Giống như tiên thiên linh bảo, nguyên linh thậm chí còn có thể thoát khỏi bản thể, chuyển thể trùng tu.

Phó Vạn Sinh chính là một ví dụ rõ ràng.

Tuy rằng nguyên linh của tám gương đồng không đạt được đến trình độ như vậy, nhưng có thể giữ được đến mức độ như này đã cực kỳ hiếm thấy.

Bọn họ đều không nói gì, đây là chiến lợi phẩm của Cố Dương, nên do chính hắn xử lý.

Cố Dương nói, “Vậy người tới đây, để cho ta lưu lại dấu ấn trong cơ thể người.”

Linh bảo nhận chủ có mấy loại phương thức.

Một loại giống như Nhân Hoàng kiếm, tình nguyện cho Cố Dương mượn một phần lực lượng, nhưng không ra công cũng không ra lực. Khi mất hứng vốn không thèm để ý đến hắn.

Khi cao hứng có thể bùng phát ra thần uy để giúp đỡ hắn giải quyết xong kẻ địch mạnh.

Cường giả cấp bậc Thiên Nhân, kêu chém là chém ngay rồi.

Tình huống này thậm chí không thể nói là đã nhận chủ.

Bởi vì Nhân Hoàng kiếm có thể bỏ hắn mà đi bất cứ lúc nào.

Trong môi quan hệ này, Nhân Hoàng kiếm là phía chủ đạo.

Loại thứ hai giống như Cự Linh chùy, có quan hệ một chút, nguyên linh đã miễn cưỡng tán thành hắn, nhưng ghét bỏ thực lực của hắn quá yếu ớt, dưới tình huống không có lựa chọn nào tốt hơn nên tạm thời nhận hắn là chủ.

Mối quan hệ này tương đối ngang hàng một chút.

Cố Dương có thể sử dụng phần lớn lực lượng của Cự Linh chùy, nó cũng sẽ dốc sức phối hợp.

Nhưng không hơn, không cách nào thành lập được giao lưu thêm một tầng càng sâu hơn. Hắn không cách nào kích hoạt được hình thái chân chính của Cự Linh chùy.

Làm một linh bảo Địa giai, uy lực của nó tự nhiên không chỉ có thể, nhưng mà nếu như mở ra hình thái chân chính thì là tiêu hao quá lớn đối với nó, nó không có khả năng vì Cố Dương mà tiêu hao lớn như vậy được.

Loại thứ ba giống như U Minh đồ, hoàn toàn nhận hấn là chủ, vì hấn mở ra tất cả dáng vẻ và công năng.

Trong mỗi quan hệ này, hấn là phía chủ đạo.

Nguyên linh của U Minh đồ nhận lấy ước thúc vĩ đại, cái giá của sự phản bội vĩ đại.

Cố Dương muốn nó sử dụng hoàn toàn tình thái, phóng thích tất cả năng lượng, nó đều phải làm theo.

Nhưng mà nguyên linh của nó vẫn có một chút quyền tự chủ, ví dụ như hấn muốn kêu nó tự bạo, nó đều có thể cự tuyệt.

Trừ bỏ ba loại này ra, còn có một loại.

Chính là kiểu mới vừa rồi Cố Dương đã nói với Vân Tâm kính, lưu lại dấu ấn trong cơ thể nguyên linh của nó.

Vậy đại biểu cho cả thể xác và tinh thần của nó đều mở ra cho hấn, không còn một chút quyền tự chủ nào.

Cho dù Cố Dương kêu nó tự bạo, nó cũng chỉ có thể làm theo.

Đây là cách nhận chủ thẳng thắn hoàn toàn nhất, phương thức như thế, linh bảo thông thường dù đánh chết đều sẽ không đồng ý. Bởi vì như vậy thì sinh tử sẽ hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay người khác, bất cứ một sinh linh nào có ý thức của riêng mình đều sẽ bài xích.

Nói chung, chỉ có một món linh bảo do tu sĩ tự tay luyện chế, khi nguyên linh mới sinh, ý thức của bản thân còn cực kỳ yếu đuối mới có thể lưu lại dấu ấn được.

Còn kiểu linh bảo đã từng nhận mấy đời chủ nhân rồi thì cái nào đều kẻ lỗi đời, không dễ dàng thu phục được như vậy.

Quan hệ giữa tu sĩ với linh bảo, ai làm chủ đạo, ai định đoạt, phải xem đánh cờ giữa hai bên.

Giống như hiện giờ, Cố Dương đưa ra điều kiện cực kỳ hà khắc này, Vân Tâm kính có chỗ để từ chối sao?

“Được!”

Tiểu nữ hài kia đáp một tiếng, rồi lập tức buông bỏ bộ phận quan trọng nhất với Cố Dương.

Quyết đoán dứt khoát như vậy khiến Cố Dương hơi ngoài ý muốn.

Nói thật, hẳn thật sự không muốn nạp giá trị linh bảo này, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn không có quyết định này.

Không nghĩ tới nó tự hù dọa nó, bỗng chốc đã lộ át chủ bài ra.

Cố Dương thấy nó phối hợp như vậy, tự nhiên sẽ không khách khí với nó, trực tiếp dùng nguyên thần lưu lại một dấu ấn ở trong cơ thể của nó.

Đây là phương thức đã học được từ trong Thái Huyền thiên thư.

Môn công pháp này bao hàm toàn diện, có thể nói là đại bách khoa toàn thư của giới tu hành Thượng Cổ, nội dung gì đều có.

Nhất thời, Cố Dương cảm thấy được trong nguyên thần nhiều thêm một loại liên hệ huyền diệu.

Cảm giác này tương tự với sau khi hắn và Y Phù ký kết kết ước.

Hắn thu hồi Vấn Tâm kính, nói với viện trưởng và Văn Giác đã chờ đợi từ lâu ở bên cạnh, “Viện trưởng, Văn tiên bối, tiếp theo làm như thế nào?”

Viện trưởng vẫn mặc bộ thanh sam kia, nhìn giống như một văn sĩ bình thường, nhưng mà đã nhiều hơn trước kia vài phần khí chất tiêu sái, “Ta phải đi về trước.”

Nói xong, người đã biến mất.

Nói đi là đi, tuyệt đối không hề dong dài dây dưa.

Văn Giác nói, “Ta phải ở lại đây, bế quan khổ tu một thời gian ngắn.”

Có thể hiểu được, nàng mới vừa đột phá đến Thiên Nhân cảnh, cần phải củng cố lại cảnh giới một chút.

Cố Dương nhắc nhở, “Cẩn thận hai tên kia.”

Người hắn đang nhắc đến là hai Hóa Thần mới vừa chạy trốn.

“Được.”

Văn Giác không hề nhiều lời vô nghĩa, nói xong rồi rời đi.

Nàng không nói định đi đâu, sau khi đến Thiên Nhân cảnh rồi, nàng đã có đủ thực lực để bảo vệ mình, có thể đi khắp thiên hạ.

...

Cuối cùng chỉ còn lại Cố Dương và Diệp Lăng Ba.

“Đi thôi.”

Cố Dương nói một tiếng.

Diệp Lăng Ba lại không hề động, mà gỡ ngọc trụy từ trên cổ xuống đưa cho hắn, nói, “Đây là chìa khóa mở ra Thủy Nguyệt động thiên, có nó rồi, ngươi có thể tự do ra vào.”

Cố Dương hiểu ra rồi, nói, “Ngươi định ở lại đây?”

Diệp Lăng Ba nói, “Bây giờ ta đi theo ngươi sẽ chỉ là một trói buộc.”

Cố Dương định nói lại thôi, nhưng vẫn tôn trọng quyết định của nàng, nhận lấy ngọc trụy kia, nói, “Ta hiểu rồi, ta đi đây, ngươi bảo trọng.”

Diệp Lăng Ba nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, đột nhiên lớn tiếng nói, “Đừng trêu hoa gheo nguyệt nữa.”

Chỉ thấy hắn giơ tay lên vẫy.

Một lát sau, bóng dáng của hắn đã biến mất không thấy gì nữa.

Trên mặt nàng hiện lên một chút buồn bã, nhẹ nhàng nói, “Lần sau khi gặp lại, ta muốn đứng ở bên cạnh ngươi.”

Chỉ thấy bên người nàng sáng lên một đường ánh sáng nhạt, người đã biến mất tại chỗ.

Nếu như Cố Dương ở đây thì có thể nhìn ra được phương thức “Xuyên qua không gian” như thế này không có gì khác Vân Phiêu Miểu mới vừa rồi.

...

Chương 523: Ba mươi ba thiên (2)

Cố Dương không hề có cảm xúc buồn lo khi ly biệt quá nhiều, hiện giờ ở trong lòng hắn còn không chứa nổi thứ này.

Thật ra mới vừa rồi hắn đã định nói, đợi lần sau khi gặp mặt, nói không chừng tu vi của bọn họ đã chênh lệch đến càng lớn hơn.

Nhưng nghĩ đến nếu như thật sự nói ra lời này đúng là tổn thương đến người khác, cho nên mới không nói ra.

Cách đại hội Dao Trì chỉ còn thời gian năm ngày.

Thực lực hiện giờ của hắn cách Thiên Nhân cảnh còn kém một chút.

Đừng thấy hắn mới vừa rồi đã giết chết hai cường giả cấp bậc Thiên Nhân. Một người là nhờ công lao của Nhân Hoàng kiểm, không hề liên quan gì đến hắn cả.

Một người khác là bởi vì có chân linh của Phó Vạn Sinh hỗ trợ, giữ chân Vân Phiêu Miêu lại.

Nếu không, uy lực của một kiểm kia có mạnh nữa, đánh trúng người hay không đều bận rộn vô ích.

Tất cả chỗ Dao Trì tiên cung đều là cường giả tồn tại từ thời Thượng Cổ cho đến nay, không có một ai dễ chọc.

Hiện giờ hắn đã là đỉnh phong của Bất Lộ cảnh tam trọng thiên, đặt ra ở trước mặt hắn chỉ có một con đường, đó là đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

Thiên Nhân cảnh là cách nói của Đại Chu. Vào thời đại Thượng Cổ gọi cấp bậc này là Hóa Thần.

Cái gọi là Hóa Thần chính là tu luyện nguyên thần đến thuần dương, từ đó có thể trực tiếp lĩnh ngộ thiên đạo.

Đây là một bước rất quan trọng trong tiên đồ. Là khởi điểm của thành tiên.

Mãi cho đến đại kiếp nạn thời Thượng Cổ, thiên đạo sụp đổ, vạn tiên cùng ngã xuống, trên đời đã không còn sự tồn tại của tiên nhân.

Tương tự vậy, cũng không có ai có thể đột phá đến cảnh giới này nữa.

Sau đại kiếp nạn, võ đạo bắt đầu hưng thịnh lên, nhóm đầu tiên phá vỡ ngăn cách của Thiên Nhân chính là người sáng lập ra Đạo môn, Vô Danh đạo nhân kia.

Từ sau hần, Thần Châu mới có cảnh giới Thiên Nhân này.

Hần gọi cảnh giới này là Thiên Nhân, tự nhiên vì đạo lý này.

Con đường này có khác biệt thật lớn với con đường tu hành của thời Thượng Cổ.

Con đường tu hành của thời Thượng Cổ đi theo con đường trời người hợp nhất, chú ý đến lấy thân hợp với đạo.

Còn võ đạo lại khai quật tiềm lực bản thân, không ngừng lớn mạnh con đường của bản thân. Đến Thiên Nhân cảnh rồi cũng hiểu được thiên đạo, cũng dung nhập đạo uẩn vào trong cơ thể, cho đến khi hình thành một đạo uẩn trong nguyên thần, cuối cùng hình thành đạo thuộc về mình.

Con đường Thiên Nhân như vậy càng thêm bá đạo. Nhất định sẽ càng thêm khó khăn, nó cần có sự hiểu biết sâu đậm đối với thiên đạo.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Thiên Nhân của Đại Chu rất thưa thớt như thế.

Sau Hạ đế, thời gian một ngàn năm, toàn bộ Đại Chu chỉ xuất hiện được ba vị cường giả Thiên Nhân, cộng thêm Văn Giác, còn có Tần Vũ tương lai sẽ thành Thiên Nhân cũng chỉ có năm người.

Ở bất cứ thế giới động thiên nào, số lượng cường giả Thiên Nhân đều nhiều hơn Đại Chu. Chuyện này không phải không có lý do.

Đương nhiên, luận về thực lực thì cường giả Thiên Nhân của Đại Chu vẫn rất hàng đầu, chỉ một viện trưởng Văn viện thôi

đã chặn được bước chân xâm nhập của Xích Minh thiên tôn.

Cô Dương muốn thành Thiên Nhân, vấn đề hàng đầu đặt ra ở trước mắt chính là đột phá ở đâu?

Thế giới động thiên mà hần biết có rất nhiều, đừng nói nơi này, còn có Kim Đình động thiên, Hoàng Tuyền động thiên, Vạn Tượng động thiên, Tinh La động thiên, thêm với Bồng Lai thiên, Đào Nguyên thiên vân vân.

Rất nhiều lựa chọn.

Hần cảm thấy cần phải tìm người hỏi thăm.

...

Cô Dương đi đến cái miếu đồ nát ở ngoài Hoàng gia trấn kia, dùng ngọc trụ mở cửa ra vào thế giới động thiên ra, vừa cất bước đã về tới tầng trên cùng Trích Tinh các.

Chờ cánh cửa không gian kia đóng lại, hần kêu một tiếng, “Viện trưởng.”

Chỉ thấy một cánh cửa không gian khác mở ra, chính là tiểu viện chỗ viện trưởng, giọng viện trưởng truyền ra từ bên trong, “Mời vào.”

Cô Dương vào trong viện, thấy lão Cao còn đang bận rộn trong đó. Cầm một cây kéo to, đang tu bỏ cành lá cho cây cối trong viện.

“Người tới rồi.”

Cao Phàm thấy hần đi tới, cao hứng lên tiếng chào hỏi, xoay người tiếp tục làm việc, lập tức ý thức được không đúng nên quay phắt đầu lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn hần, “Không phải chứ?”

Con mắt hần gần như lòi ra ngoài, lời nói đều không lưu loát, “Người... người...”

Đột nhiên, hần nhảy từ trên cây xuống, dán sát tới trước, lượn một vòng quanh người Cố Dương, lẩm bẩm nói, “Bất Lộ cảnh đỉnh phong?”

Viện trưởng vẫn ngồi trên ghế mây kia của hắn, cầm quyển sách trong tay, đột nhiên mở miệng nói, “Hiện giờ người đã có thể từ bỏ ấn ký do Xích Minh thiên tôn để lại trên người hắn rồi.”

Đúng nha!

Cô Dương được hắn nhắc nhở mới nhớ ra được việc này.

Lúc đó Cao Phàm bị lực lượng của Xích Minh thiên tôn lây nhiễm, hắn đưa người tới đây chính là vì muốn nhờ viện trưởng hỗ trợ, cứu lão Cao một mạng.

Kết quả viện trưởng lại truyền “Trảm Huyền kiếm pháp” cho hắn.

Hắn đã sắp quên mất ước nguyện ban đầu khi tu luyện môn kiếm pháp này rồi.

Cô Dương lấy Nhân Hoàng kiếm ra, rồi chém về phía Cao Phàm ở bên cạnh.

Chiêu thức thứ hai của Trảm Huyền kiếm pháp, Trảm Thần.

Sở dĩ lực lượng của Xích Minh thiên tôn có thể tạo thành ô nhiễm đối với võ giả cũng là bởi vì đây là lực lượng có cấp bậc rất cao, dung hợp một ít đạo uẩn, cũng chính là lực lượng pháp tắc. Phương pháp bình thường, vốn không cách nào loại trừ.

Nhưng mà Trảm Huyền kiếm pháp thật sự là khắc tinh của loại lực lượng này.

Chiêu thức thứ nhất Trảm Nguyên đối ứng với pháp lực của Thần Thông cảnh.

Chiêu thức thứ hai Trảm Thần, đối ứng là tiên nguyên đạo uẩn của Nhân Tiên cảnh.

Khi Nhân Hoàng kiếm chém xuống, lão Cao chỉ cảm thấy một đường kiếm ý nhập vào cơ thể, đau đớn giống như cắt ra khiến cho hắn cho rằng mình bị một kiếm cắt thành hai nửa.

Đau đớn kịch liệt khiến cho khuôn mặt hắn méo mó.

Ở trong thị giác của Cố Dương rõ ràng thấy một bóng đen bóc ra khỏi từ sau lưng hắn, dưới Trảm Thần kiếm ý, nhanh chóng đã bụi tan khói diệt.

“Người –”

Sau khi bóng đen kia bị chém chết, trước mặt Cao Phàm bỗng tối sầm, chỉ vào Cố Dương, mới vừa nói được một chữ “Người” đã ngắt đi.

Viện trưởng nhìn một kiếm này của hắn, không khỏi khen ngợi, “Xuất thần nhập hóa.”

Người thường xem náo nhiệt, người trong nghề nhìn ra lẽ lối.

Chương 524: Ba mươi ba thiên (3)

Một kiếm này của Cố Dương vừa vụn tiêu diệt luồng năng lượng khác ở trong cơ thể Cao Phàm, gần như không hề tạo thành tổn thương gì cho Cao Phàm, năng lực khổng lồ chế tinh tế như vậy đã đến đỉnh phong.

Trong thời gian ngắn như vậy mà Cố Dương có thể luyện kiếm pháp này đến mức độ như vậy.

So sánh với hắn, danh hiệu kỳ tài kiếm đạo của mình có vẻ danh không xứng với thực rồi.

Nhớ năm đó sau khi hắn luyện thành một kiếm này, ít nhất tiêu tốn hết mười năm mới có được trình độ như vậy.

Một tiếng tán thưởng này thật sự phát ra từ tận đáy lòng.

Bêu xấu.”

Cố Dương khiêm nhường một câu, một kiếm này không phải sử dụng toàn lực giống như khi ở Thủy Nguyệt động thiên, hắn vẫn có thể thừa nhận được mức tiêu hao như vậy.

Hắn không quan tâm đến Cao Phàm đang té ngã trên đất, nói đến chuyện chính, “Viện trưởng, thật ra lần này đến đây vì ta có chuyện muốn thỉnh giáo.”

Viện trưởng đặt sách trong tay xuống, “Người muốn biết cái gì?”

“Lựa chọn đột phá ở thế giới động thiên nào đó sẽ có ảnh hưởng gì không?”

Viện trưởng không đáp mà hỏi ngược lại, “Người biết vào thời Thượng Cổ, thế giới động thiên là nơi nào không?”

Cố Dương lắc đầu, hẳn thật sự không biết chuyện này đâu.

“Vào thời đại Thượng Cổ thường gọi là tam giới. Nhân gian giới chính là thế giới vị trí hiện giờ của chúng ta, người đã tiếp xúc với người của Tây Đê đại lục rồi thì đã biết được thế giới này rất lớn, có sự tồn tại của đại lục khác nữa.”

“Trên thực tế thì nhân gian còn lớn hơn trong tưởng tượng của người nhiều lắm. Cho dù Thần Châu đại lục chỗ chúng ta hay là Tây Đê đại lục đều chỉ là một phần nhỏ của nhân gian giới mà thôi.”

“Nhưng mà sau khi thiên đạo sụp đổ thì nhân gian đã không còn sự tồn tại của tiên nhân nữa. Đối với Thần Thông cảnh, muốn vượt qua biển rộng mênh mông, đi tới đại lục khác cần tiêu tốn thời gian rất dài. Sau thời gian lâu dài, giữa các đại lục đã không hề qua lại nữa.”

“Trừ bỏ nhân gian giới ra còn có tiên giới, tiên giới có tổng cộng ba mươi ba thiên. Thế giới động thiên hiện giờ, vào thời đại Thượng Cổ đều là ba mươi ba thiên, thuộc về tiên giới.”

Tiên giới?

Cố Dương nghe xong mà sửng sốt, kể cả nơi giống như Thủy Nguyệt động thiên có thể là tiên giới sao?

Viện trưởng giống như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, nói, “Đương nhiên, tiên giới cũng không có gì thần kỳ cả, ba mươi ba thiên đều là địa bàn do đại năng của Nhân tộc đánh bại vào thời viễn cổ, sau này mới phân chia ra tiên giới và nhân gian.

“Diện tích ban đầu của Thủy Nguyệt động thiên không phải cực kỳ rộng lớn, nhưng khi đại kiếp nạn giáng xuống, Thủy Nguyệt thiên quân giới chủ đương thời đã dùng tiên thiên pháp bảo Sơn Hà đồ tách ra một khu vực để bảo vệ nó, chính là Thủy Nguyệt động thiên hiện giờ, ở ngoài khu vực này còn có không gian gấp mười gấp trăm lần.”

Cố Dương nghĩ, những thế giới động thiên này có thể giữ lại một phần thiên đạo, cấp bậc cao hơn nhân gian một chút cũng là chuyện rất bình thường.

Hắn nói, “Thật ra ta đã từng đi tới rất nhiều thế giới động thiên, những động thiên này có phân chia cao thấp không vậy?”

“Tự nhiên là có phân chia rồi.”

Viện trưởng giải đáp cho hắn nói, “Tuy rằng đều là tiên giới, nhưng ba mươi ba thiên quả thật không quá giống nhau. Đại khái có thể chia làm bốn cấp bậc. Cấp thấp nhất được gọi là động thiên.”

“Nói ví dụ như Thủy Nguyệt động thiên, thế giới động thiên giống như vậy tổng cộng có mười cái.”

“Lại lên trên một cấp được xưng là thiên gì đó. Ví dụ như Xích Minh thiên, Đào Nguyên thiên đều thuộc về hàng ngũ này. Cũng có mười cái.”

“Lại lên thêm nữa thì xưng hô không được sắp xếp gì rồi, nói ví dụ như Dao Trì, Quảng Hàn giới vân vân, tiên giới cấp bậc này cũng có mười cái.”

“Ba cái cuối cùng chính là thiên giới cao đến đỉnh điểm. Trận đại kiếp nạn vạn năm trước đã cuốn qua trời đất của cả ba giới không tách khỏi có liên quan đến ba thiên giới kia.”

Hóa ra là như vậy.

Cuối cùng Cố Dương đã rõ ràng, sự khác biệt giữa các thế giới động thiên.

Để cho hắn không ngờ tới được là Dao Trì và Quảng Hàn giới lại cũng là một trong ba mươi ba thiên, còn là tiên giới tầng thứ hai.

Trong mô phỏng hắn đã từng đến Quảng Hàn tiên cung rất nhiều lần, không nói quá chứ đó là một thế giới.

Viện trưởng tiếp tục nói, “Đương nhiên, đây là xếp hạng vào thời Thượng Cổ, cũng không có nghĩa rằng hiện giờ sau đại

kiếp nạn theo Thượng Cổ. Trận đại kiếp nạn một vạn năm trước đã thay đổi tất cả.

“Có lẽ, một vài thế giới động thiên xử lý thỏa đáng cũng có thể bảo lưu được thực lực mạnh. Cũng có khả năng tiên giới giống như Xích Minh thiên đã bị yêu ma chiếm đoạt, hóa thành giống như quỷ vực.”

“Khi người lựa chọn thế giới động thiên phải tham khảo nhân tố nhiều phương diện.”

“Ta hiểu rồi, đa tạ viện trưởng chỉ điểm.”

Tiếp theo Cố Dương lại thỉnh giáo rất nhiều chuyện cần chú ý đến khi đột phá Thiên Nhân.

...

Không biết qua bao lâu, Cao Phàm nằm trên mặt đất đột nhiên tỉnh lại, nhảy dựng lên khỏi mặt đất, sờ lên đầu mình, phát hiện mình không chết, hỏi, “Cố Dương tiểu tử kia đâu?”

Viện trưởng dựa lên ghế, nói, “Đi rồi.”

Hắn còn có phần không dám tin, “Hắn thật sự đã đến Bất Lậu cảnh đỉnh phong sao?”

Viện trưởng thần nhiên nói, “Có lẽ không bao lâu nữa hắn sẽ trở thành Thiên Nhân rồi.”

Sau khi trải qua trận chiến ở Thủy Nguyệt động thiên, hắn tràn đầy tin tưởng với Cố Dương.

“Tiểu tử giỏi đấy!”

Cao Phàm có vẻ phức tạp, cũng không phí công mình vì hắn mà đã chạy về nhà một chuyến.

“Được rồi, người có thể đi. Nhớ đóng cửa lại.”

“Đi?” Cao Phàm nhất thời hơi mờ mịt.

“Cố Dương đã giúp người trừ bỏ ấn ký của Xích Minh thiên tôn, người không cần ở lại chỗ này nữa.”

“Cái gì?”

Cao Phàm khó có thể tin được, vấn đề khó quấy nhiễu mình cả đời đã được giải quyết như vậy.

Đột nhiên, hắn nhớ tới chuyện trước khi hôn mê, Cố Dương tiểu tử kia chém hắn một kiếm...

...

...

Cố Dương lại một lần nữa rời khỏi Văn viện, tiếp theo rời khỏi Thần Đô.

Hắn còn đang tiêu hóa mấy vấn đề mà viện trưởng nói, đây đều là kinh nghiệm quý giá, có thể dùng để tham khảo.

Mãi cho đến buổi tối, cuối cùng hắn lại một lần nữa mở hệ thống ra.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao năm trăm điểm năng lượng.]

“Có.”

Chương 525: Con đường Thiên Nhân

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Bất Lộ cảnh tam trọng thiên, người chém giết chuyển thế của Thiên Tiên Thượng Cổ ở trong Thủy Nguyệt động thiên, có được uy danh tuyệt đối.]

[Người đi đến bến Bắc hải, tham gia đại hội Dao Trì, khi người tiến vào Dao Trì đã không cẩn thận kích động cấm chế. Người dựa vào thân thể mạnh mẽ, thật sự chống đỡ được, cuối cùng tiến vào trong một rừng đào.]

[Người không cẩn thận đánh thức một vị cung nữ, sau khi tỉnh lại tu vi của nàng ta ngã xuống Nguyên Anh kỳ, người bắt giữ nàng, tra khảo nàng tin tức về Dao Trì tiên cung...]

[... Cung nữ thà chết không chịu khuất phục, tự kết liễu mình tại chỗ. Sau đó tất cả cung nữ đều tỉnh lại, trước khi người phản ứng kịp đã kích động một cấm chế mạnh mẽ, người bỏ mạng tại chỗ, hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Lại còn có ngoài ý muốn như vậy.

Năm trăm điểm năng lượng đó!

Cố Dương hơi đau lòng, xử lý một Bất Lộ cảnh tam trọng thiên cũng chỉ mới năm trăm điểm năng lượng mà thôi.

Hiện giờ toàn bộ Đại Chu, dùng hai tay đều có thể đếm được số lượng võ giả cấp bậc này.

Chỉ có thể nói, nơi giống như Dao Trì tiên cung, mỗi lần ném thử đều có nguy hiểm.

Muốn hỏi dò được tin tức từ những cung nữ kia là ý tưởng tự nhiên sinh ra trong lòng hắn, vốn không cần cố gắng suy nghĩ gì, kết quả khi ở trong mô phỏng đã thật sự làm như vậy.

Nhưng mà ném thử như vậy cũng có giá trị của nó.

Ít nhất nói rõ một chuyện rằng những cung nữ kia trung thành với Dao Trì tiên cung, muốn cố tình lấy được tin tức từ trong miệng các nàng gần như là chuyện không thể.

Cố Dương tổng kết kinh nghiệm xong, chuẩn bị mở ra lần mô phỏng thứ hai.

Đã biết Dao Trì là một tiên giới gần với ba thiên giới trong ba mươi ba thiên nên hắn nảy sinh tâm tư chuẩn bị đột phá ở nơi đó.

Dựa theo mô phỏng lần trước, hắn kích động cảm chế của Dao Trì tiên cung, sẽ bị vây trong đó thời gian nhiều năm, điều kiện đầu tiên là không được tự tìm đường chết.

Ở bên trong đó có đầy đủ thời gian để lĩnh ngộ thiên đạo của nơi đó.

Dựa theo cách nói của viện trưởng, mấu chốt thành Thiên Nhân chính là tìm kiếm một thiên đạo có thuộc tính tương ứng với mình, hiểu được đạo uẩn trong đó.

Về phần cái gì là đạo uẩn, chỉ có thể nói là huyền hoặc khó hiểu, không cách nào dùng lời gì để hình dung được, phải do chính mình đi lĩnh ngộ.

Giống như Cố Dương cho đến nay công pháp tu hành là Phượng Vũ Cửu Thiên, đây là công pháp thuộc tính hỏa, thiên đạo phải tìm chính là thiên đạo có liên quan đến hỏa.

So sánh ra, Cửu Thiên Ngự Thần quyết chính là cỗ máy chia ra.

Môn công pháp này không cần lĩnh ngộ thiên đạo, bởi vì trong cơ thể thần thú tự tạo thành thế giới, chỉ cần không ngừng trưởng thành, trong cơ thể sẽ tự động tạo ra pháp tắc thiên đạo hoàn chỉnh.

Chỉ cần có tinh huyết đủ nhiều, tích lũy đến mức độ nhất định thì sẽ tự nhiên lĩnh ngộ pháp tắc huyết mạch ẩn chứa trong huyết mạch, tự động phá quan.

Từ đây có thể nhìn ra được, những thần thú viễn cổ này thật sự được trời ưu ái, là con cưng trên trời. Không biết cao hơn nhân loại bao nhiêu lần.

Nhưng mà nếu như bản chất sinh mệnh của thần thú mạnh hơn nhân loại nhiều như vậy, dựa vào môn công pháp này đồng thời không chế nhiều thần thú như thế, thật sự có thể được sao?

Đó chính là thần thú Thượng Cổ, hơn nữa còn là chín loại thần thú khác nhau.

Trong đó có Phượng Hoàng đế quân của thời đại Thượng Cổ, còn có Thái m U Huỳnh đã từng là Thần tối cao của Tây Đê đại lục.

Một người đồng thời không chế chín tồn tại cấp bậc như vậy, cảm giác tương đối không đáng tin.

Hắn thật sự hoài nghi, chờ sau khi phân thân của những thần thú này đến một cảnh giới nào đó, nói không chừng sẽ sống lại, thức tỉnh ý thức của bản thân, quay lại cắn nuốt sạch nguyên thần của hắn.

Sau khi Cố Dương được Thái Huyền thiên thư, hiểu biết về con đường tu hành của Thượng Cổ càng ngày càng sâu, lại càng kính sợ hệ thống tu hành của thời đại Thượng Cổ.

Cửu Thiên Ngự Thần quyết quả thật huyền diệu vô cùng, rất nhiều nội dung trong đó, lấy ánh mắt hiện giờ của hắn để xem, đều không phải tu vi Thiên Nhân bình thường có thể tưởng tượng ra được.

Người sáng chế ra môn công pháp này nhất định là một vị đại năng Thượng Cổ.

Pháp môn có giá trị nhất trong đó lại là Luyện Thần Thiên và Ngự Thần Thiên không bắt mắt nhất.

Luyện Thần Thiên là một pháp môn rèn luyện nguyên thần, cho dù ở trong Thái Huyền thiên thư cũng không có phương pháp tu luyện nguyên thần nào cao siêu hơn nó cả.

Ngự Thần Thiên thì càng khủng khiếp, có thể hóa ra chín phân thần.

Ở trong Thái Huyền thiên thư, thuật phân thần cao minh nhất cũng chỉ có thể hóa ra ba phân thần mà thôi.

Người sáng chế ra môn Cửu Thiên Ngự Thần quyết này tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường.

Hắn nghĩ đến bộ thân khô ở dưới hoàng cung, nói không chừng vào thời đại Thượng Cổ nó còn là một đại nhân vật.

...

Cố Dương đã ý thức được tai họa ngầm có khả năng tồn tại của môn công pháp này, tự nhiên không vội tăng thần thú lên đến Thiên Nhân cảnh.

Vẫn tăng tu vi của mình lên trước rồi tính.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần tiêu hao năm trăm điểm năng lượng.]

“Có.”

[Hai mươi ba tuổi...]

[... Người bị nhốt trong Dao Trì tiên cung, khổ tu mười năm...]

[... Hưởng dương ba mươi lăm tuổi.]

Quả nhiên, chỉ cần không trở giò mánh khố gì thì có thể thuận lợi cầu mười mấy năm ở trong Dao Trì tiên cung.

[Mô phỏng kết thúc...]

[...]

“Ta chọn điều hai.”

Cô Dương lựa chọn xong, một lát sau lại cảm thấy có gì đó là lạ.

“Tại sao không có?”

Trong kinh nghiệm và lĩnh ngộ mà hắn lấy được lại không hề có chút nào về thiên đạo của đạo uẩn huyền hoặc khó hiểu gì cả, một chút đều không có.

“Không thể nào?”

Ngộ tính của hắn sẽ không kém đến mức độ này đấy chứ?

Thời gian mười năm thế mà lại không thu hoạch được gì.

Nhất định là chỗ đó có vấn đề.

Lại lãng phí một cơ hội mô phỏng, hắn tương đối đau lòng.

Có lẽ trong Dao Trì tiên cung không thích hợp để ngộ đạo.

Có lẽ, Dao Trì tiên cung không phải là cả một tiên giới giống như hắn nghĩ.

Cô Dương lắc đầu, “Xem ra tự mình lần mò có hiệu suất quá thấp, vẫn phải đi thỉnh giáo người khác mới được.”

Tu tiên, trừ bỏ phải có chống đỡ của lý luận ra, còn cần có kinh nghiệm mới được.

Chương 526: Con đường Thiên Nhân (2)

Lý luận là đạo, kinh nghiệm là thuật, thiếu một thứ đều không được.

Về phần thỉnh giáo ai, trong lòng hắn đã có mục tiêu.

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu bay trở về Thần Đô.

...

... ..

Hoàng cung, vẫn cái giếng kia.

Cố Dương vẫn quyết định thỉnh giáo bộ thầy khô ở dưới lòng đất.

Tuy rằng người này lòng dạ khó lường, nhưng hẳn thật sự không tìm được người khác.

Hỏi thử xem, dùng để tham khảo cũng được.

Lúc này hẳn đặc biệt nhớ lão giả thần bí đã gặp được ở Long Môn đảo và Hoàng Tuyền động thiên, cũng có lai lịch thần bí, cảnh giới khó lường, lão giả này còn thân mật hơn.

Cố Dương đang nghĩ, đã xuống đến dưới lòng đất rồi.

Không cần Tô Ngưng Yên triệu hồi, bộ hài cốt ở dưới Cửu Thần đỉnh đã tự động chui ra khỏi từ trong đất, hai điểm tâm tối trong mắt nhìn chăm chăm vào hắn, dùng giọng nói khàn khàn khó nghe kia nói, “Lại gặp mặt, người trẻ tuổi.”

Xuất từ lễ phép, Cố Dương vẫn cúi người thi lễ, “Bái kiến tiên bối.”

“Không ngờ rằng bản tọa cũng có ngày nhìn nhầm. Tiến triển của ngươi cực nhanh, khiến bản tọa còn tưởng rằng cảm ứng về thời gian xảy ra vấn đề.”

“Tiền bối quá khen, hôm nay vẫn bối tới đây là định hỏi một chút chuyện về Thiên Nhân cảnh.”

“Thiên Nhân...”

Thầy khô nhếch miệng lên, giống như đang cười nhạt không tiếng động.

“Vì sao tiên bối lại cười?”

“Cái gọi là Thiên Nhân thật ra dựa theo Yêu tộc, cũng chính là phương thức tu hành của thần thú. Biện pháp tốt nhất chính là Cửu Thiên Ngự Thần quyết.”

Cố Dương lắc đầu nói, “Muốn tu luyện hóa thân thần thú đến Thiên Nhân cảnh cần lượng lớn tinh huyết của thần thú. Thứ này có thể gặp mà không thể cầu.”

“Bản tọa biết có một chỗ có thứ mà ngươi cần.”

“Kính xin tiên bối chỉ giáo.”

“Năm đó, sau khi Hạ tiểu tử kia chết, thi thể lưu lại, mỗi một loại tinh huyết đều có.”

Thi thể của Hạ đế?

Cô Dương thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện này, quả thật, Hạ đế là Thiên Nhân đỉnh phong, trong truyền thuyết đã tu luyện chín loại hóa thân thân thú đến Thiên Nhân cảnh. Nếu như có thể tìm được thi thể của hắn, nói không chừng có thể lấy ra một ít tinh huyết.

Cho dù không thể lấy ra thì thi thể của Thiên Nhân vẫn đáng giá không ít năng lượng.

Hắn hỏi, “Tiền bối có biết thi thể của hắn ở đâu không?”

“Không biết.”

“...” Cô Dương vẫn biểu đạt lòng biết ơn, “Đa tạ tiền bối nhắc nhở.”

Nó không biết thì có thể đi tìm người biết, ví dụ như chủ nhân của Hồng Lô.

“Đây coi như là ta tặng cho miễn phí, người còn muốn biết gì nữa thì phải trả thù lao.”

Cô Dương không hề do dự, thả ra một phân thân thú ném vào trong Cửu Thần đỉnh cực lớn kia, hỏi, “Tình huống giống như văn bối nên đi tiên giới cấp bậc nào để lĩnh ngộ đạo uẩn?”

“Tiên giới?”

Giọng thầy khô trở nên trầm thấp, “Hiện giờ nào còn tiên giới gì, những chỗ còn thừa lại chẳng qua là phế tích mà thôi.”

Dừng lại một chút, nó nói tiếp, “Sở dĩ ba mươi ba thiên phân chia cấp bậc là vì sự khác nhau của pháp tắc thiên đạo. Pháp tắc của động thiên có giới hạn tối đa thấp nhất, nhiều nhất chỉ có thể tu luyện đến Kim Tiên cảnh.”

“Sau đó chính là chư thiên, có thể chứng được Đại La. Lại lên thêm nữa, mới có thể được xưng tụng là tiên giới chân chính, có thể chứng được Hỗn Nguyên.”

Cố Dương thấy nó nói đến đây rồi không nói tiếp nữa, tò mò hỏi, “Vậy còn ba thiên giới cao nhất thì sao, có thể đến được cảnh giới gì?”

“Không biết.” Thây khô nói, “Trước khi đại kiếp nạn giáng xuống, còn chưa có ai có thể bước ra một bước kia.”

“Nha, tiên bối tiếp tục.”

“Sau khi nghe xong, có phải người cảm thấy thế giới có cấp bậc càng cao thì càng dễ dàng lĩnh ngộ pháp tắc thiên đạo không?”

Cố Dương ngẩn ra, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Hoàn toàn sai. Thế giới có cấp bậc càng cao thì pháp tắc thiên đạo càng nghiêm cẩn càng rồi ren, đối với người không có trụ cột thì vốn không biết nên bắt đầu từ đâu.”

Cố Dương lập tức hiểu ra vấn đề nằm ở đâu.

Hắn rơi vào một chỗ nhầm lẫn trong lối suy nghĩ, cảm thấy tiên giới có cấp bậc càng cao thì pháp tắc thiên đạo càng tốt càng hoàn thiện.

Vậy quả thật không sai, nhưng người không có bất cứ trụ cột nào giống như hắn thì vốn không biết nên bắt đầu từ đâu.

Giống như tự học vẽ vậy, khởi đầu đã đưa cho người tác phẩm của đại sư, cho người tự học, muốn vẽ đều không biết nên bắt đầu như thế nào.

Chân chính muốn học tự nhiên phải bắt đầu từ trụ cột. Tôi thiếu bắt đầu từ vẽ đơn giản trước, còn có khả năng học thành.

Cho nên ngay từ mới đầu hắn đã nghĩ sai rồi, nên bắt đầu từ thế giới có cấp bậc thấp nhất.

“Ha ha.”

Thây khô thấy hắn hiểu ra, phát ra hai tiếng cười tiu nghỉu, nói, “Thật ra, so với tiên bối của Nhân tộc vào thời đại Thượng Cổ thì người xem như là người may mắn rồi, có nhiều pháp tắc thiên đạo không trọn vẹn không được đầy đủ như vậy để cho người tìm hiểu.”

“Vào thời đại Thượng Cổ, tình cảnh mà tổ tiên nhân loại gặp phải còn khó khăn hơn người.”

“Đa tạ tiên bối chỉ điểm.” Lần này Cố Dương thật lòng nói lời cảm tạ.

Nếu không nhờ nó, không biết hẳn sẽ phải đi trên con đường sai lầm này bao lâu, lãng phí bao nhiêu lần mô phỏng. Nó tương xứng một tiếng cảm tạ này.

Thầy khô nói, “Người còn có chuyện gì muốn hỏi hả?”

Cố Dương cảm thấy thái độ lần này của nó hoàn toàn không giống với hai lần trước. Trở nên rất nhẫn nại, khiến cho hẳn cảm thấy nhận được coi trọng.

Quả nhiên, ở trong thế giới tu hành này, ai nấy đều lấy thực lực vi tôn. Kể cả lão quái vật này đã sống tạm không biết bao nhiêu năm rồi đều không hề ngoại lệ.

Hắn nói, “Không có.”

Ở phương diện tu hành cụ thể, hẳn không dám hỏi ý kiến của nó, ai biết nó có dẫn hẳn đi vào trong bẫy hay không.

Thực lực của Hạ đế như vậy, kết quả lại vì mở ra lối vào bốn thế giới động thiên, cuối cùng vì vậy mà chết. Đây chính là vết xe đổ.

Sau đó hẳn theo Tô Ngung Yên rời đi.

...

“Không thể tưởng tượng nổi, người bước đến bước kia nhanh như vậy.”

Hai người ra khỏi dưới lòng đất, Tô Ngung Yên không hề nói gì nhiều từ sau khi gặp mặt lại mở miệng, giọng điệu hơi cảm khái.

Nhớ tới lần đầu tiên khi hai người gặp mặt, hẳn vẫn chỉ có tu vi nhất phẩm của Phạm cảnh.

Ai ngờ đến không đến thời gian một năm hẳn đã là Bất Lộ cảnh đỉnh phong, lập tức sẽ đánh sâu vào Thiên Nhân cảnh rồi.

Chương 527: Thiên Nhân

Cố Dương nói, “Người không cần lo lắng đến chuyện Man tộc thảo nguyên, chờ ta tham gia đại hội Dao Trì xong sẽ xử lý bọn họ.”

Tô Ngung Yên nao nao.

Thảo nguyên hiện giờ có được hai vị Thiên Nhân, hẳn thế mà lại nhẹ nhàng điềm tĩnh nói sẽ xử lý xong bọn họ.

Trong lúc lơ đãng, câu nói này đã để lộ ra tự tin với khí phách, khiến trong lòng nàng hơi chấn động.

“... Được.”

Sau khi Cố Dương nói xong, định rời đi luôn.

“Cố Dương.”

Đột nhiên, Tô Ngung Yên ở phía sau gọi hắn lại, hắn quay đầu lại nhìn, thấy vẻ mặt nàng hơi chần chừ, hỏi, “Có chuyện gì?”

Nàng hít sâu một hơi, nói, “Ta muốn cầu người một chuyện.”

“Người nói.”

“Chờ đến ngày người thành tựu Thiên Nhân, có thể dẫn ta quay về Bích Tiêu cung một chuyến không?”

Bích Tiêu cung một trong tứ đại thánh địa?

Cố Dương không ngờ rằng nàng sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, hắn ngẫm nghĩ, gật đầu nói, “Được.”

Hắn không hỏi vì sao, đến lúc đó tự nhiên có thể biết được nguyên nhân.

Trong tứ đại thánh địa, cảm giác tồn tại của Bích Tiêu cung là thấp nhất, ở đây nhất định có nguyên nhân của nó.

Hiện giờ hắn đã biết được lai lịch của những thế giới động thiên kia, nên không coi thường bất cứ một thế lực nào trong thế giới động thiên có thể tồn tại cho đến bây giờ.

Ở Thượng Cổ đó là tiên giới đó, thế lực có thể chống chọi qua trận đại kiếp nạn kia, truyền thừa đến bây giờ, tuyệt đối không

phải bình thường.

Thủy Nguyệt động thiên kéo xuống như vậy thuận tụy là vì nội chiến năm đó. Bằng không, chỉ bằng vào thủ đoạn do Thủy Nguyệt thiên quân biểu hiện ra, cộng thêm tiên thiên linh bảo Sơn Hà đồ này, chính là kinh khủng đến cỡ nào?

Giống như Vạn Tượng động thiên và Tinh La đông thiên truyền thừa bình thường, khi đánh đến nhân gian đã thoải mái tiêu diệt Đại Chu. Lạc vương chỉ có thể dựa vào hoàng cung để kéo dài hơi tàn.

Trong Bích Tiêu cung có cường giả như nào, hiện giờ còn chưa biết.

Nếu không phải hắn có máy mô phỏng, đều không dám dễ dàng ung thuận chuyện như vậy.

...

... ..

Sau khi Cố Dương rời khỏi hoàng cung lại không rời khỏi Thần Đô mà đi đến Hồng Lô nổi danh nhất thiên hạ này.

Lúc hắn đi đến bên ngoài Hồng Lô, nhìn thấy người mở cửa lại là người mà cho dù như thế nào đều không nghĩ đến, lấp bắp kinh hãi, “Tại sao lại là ngươi?”

Thảm Vận!

Khi Cố Dương nhìn thấy lão giả mở cửa, thiếu chút nữa rút Nhân Hoàng kiếm ra đâm hắn.

Lần trước khi hắn đến đây đã từng nhìn thấy lão nhân này một lần, nhưng lúc đó không hề phát hiện ra khác thường.

Nhưng một lần này hắn cảm thấy một chút khác thường, thần thông của Chúc Long tự động phát động, liếc nhìn xuyên qua ngục trang của đối phương.

Chờ nhìn thấy bộ mặt thật của đối phương rồi, hắn chấn động.

Lão giả trước mắt này lại là lão tổ Thảm gia đã bị hắn giết chết, khí tức trên người kia không hề sai.

Hắn lại không chết?

Không đúng, lúc đó hẳn rõ ràng đã chết rồi, hệ thống đã chứng thực, có nhắc nhở nhận được năng lượng.

Hay là nói, hẳn chết rồi sống lại?

Còn may Cố Dương còn nhớ rõ đây là nơi nào, nên mới không ra tay.

Lần này hẳn đến đây là có việc cầu người, giết người trước cửa người ta hơi kỳ quái rồi.

Lão giả kia chính là thám tử Thẩm lão bí mật nhất của Hồng Lô, trên mặt hẳn mang theo nụ cười thật tự nhiên, nói, “Cố công tử, mời.”

Cố Dương thấy hẳn giống như không có việc gì, vẫn không nhìn được hỏi, “Thẩm Vận?”

Nụ cười trên mặt Thẩm lão không có biến hóa, nói, “Đã thật lâu không có ai gọi cái tên này rồi.”

Cho nên hẳn thật sự là Thẩm Vận.

Cố Dương nghĩ đến một khả năng, hỏi, “Thân Ngoại Hóa Thân?”

Thẩm lão nói, “Cố công tử đã từng nghe nói đến vào thời đại Thượng Cổ có một loại pháp môn tên là trăm tam thi chưa?”

Lại là biện pháp cao cấp như vậy.

Cố Dương thật kinh ngạc, cho dù là Thân Ngoại Hóa Thân hay là phương pháp phân thân như trăm tam thi thì đều là pháp môn vô cùng cao cấp.

Ly châu thứ này là kỳ trân dị bảo vô cùng hiếm thấy, vào thời đại Thượng Cổ, cho dù là một vài Thiên Tiên đều chưa chắc có thể có được.

Tất cả người có được Thân Ngoại Hóa Thân đều không phải người bình thường.

Từ đây có thể thấy được vận may của Tô Ngung Yên nghịch thiên đến cỡ nào, lại có được kỳ trân thiên địa như vậy vào lúc nhỏ. Còn đánh bậy đánh bạ làm ra một Thân Ngoại Hóa Thân.

Về phần trăm tam thi thì càng kinh khủng, đó là biện pháp cao cấp mà bình thường Kim Tiên mới có thể hiểu được, cái gọi là tam thi, chính là ác niệm, thiện niệm và chấp niệm của bản thân.

Thẩm Vận chính là Bất Lộ cảnh, kể cả Thiên Nhân cảnh còn chưa đến mà đã có thể trăm tam thi rồi?

Thẩm lão đối diện với ánh mắt hoài nghi của hắn, trên mặt hiện lên nụ cười khô, “Năm đó không biết, trong vô tình nhận được pháp môn này, một lòng muốn thoát khỏi kẻ kia của Xích Minh thiên, nên thử chém ra thiện thi, đánh bậy đánh bạ thế mà lại thật sự chém ra một phần phân thân, đó là ta.”

Không thể không nói, Thẩm Vận thật sự dũng cảm.

Từ đó cũng có thể thấy được tâm tình nhanh chóng muốn thoát khỏi kẻ kia của Xích Minh thiên của hắn.

Máu chốt là hắn lại thật sự thành công chém ra được một phần phân thân, thật sự không ngờ nổi.

Cố Dương thật sự rất bội phục.

Xem ra vấn đề mà Thẩm Vận gặp phải giống với Tô Ngưng Yên, phân thân sinh ra ý thức của mình, bản thể vốn không cách nào khống chế được.

Điều này cũng nhắc nhở hắn, vào lúc cảnh giới còn thấp mà chơi phân thân, không khống chế được là chuyện sớm hay muộn.

Thẩm lão lại nhắc nhở, “Công tử mời vào, chủ nhân ở bên trong chờ ngươi.”

Sau khi Cố Dương vào cửa lại hỏi thêm một câu, “Chắc ngươi đã biết chuyện Chung Tử Lâm trở về rồi. Ngươi cứ trơ mắt nhìn Thẩm gia bị hắn tiêu diệt như vậy sao?”

Chung Tử Lâm là cường giả Bất Lộ cảnh trở về từ Tây Đê đại lục, Chung gia năm đó đã bị Thẩm gia tiêu diệt. Hiện giờ hắn quay về trả thù rồi, Thẩm Vận đã chết, toàn bộ Thẩm gia không có ai có thể ngăn cản được hắn.

Mối thù diệt môn, hấn không tàn sát hết sạch Thảm gia thì sao sẽ bỏ qua được?

Thảm lão nói, “Thảm gia chắc chắn sẽ không bị diệt sạch.”

Có tự tin như vậy?

Cố Dương lại hơi tò mò rồi, nhưng không hỏi nhiều thêm, đi vào Hồng Lô tòa nhà nổi tiếng nhất toàn bộ Đại Chu này.

Chín gia tộc lớn trong thiên hạ và sáu đại phái là thế lực cao nhất ở Đại Chu, Hồng Lô đều không được xếp vào trong đó.

Chương 528: Thiên Nhân (2)

Nhưng tất cả mọi người đều biết Hồng Lô là một thế lực đặc thù nhất, có địa vị siêu nhiên, là tồn tại độc nhất.

Kể cả thiện thi do Thảm Vận chém ra, cường giả Bất Lộ cảnh còn phải nhận chủ nhân của Hồng Lô làm chủ, dùng để canh cửa Hồng Lô.

Trong truyền thuyết, Hồng Lô không nhúng tay vào việc trong thế tục, cũng không tham dự vào phân tranh trong giang hồ, nhưng lại ban bố ra đủ loại bảng danh sách.

Chính vì sự tồn tại của những bảng danh sách này, trong thế tục có không biết bao nhiêu phân tranh và báo thù, một tay khuấy lên phong vân trong thiên hạ.

Đồng thời đối với võ giả nhờ Hồng Lô che chở lại ai đến đều không từ chối.

Kể cả nhân vật cấp bậc như Thảm Vận đều tiếp nhận, giống như tuyệt đối không lo lắng đến Thảm gia hoặc Xích Minh thiên tìm đến cửa.

Nhưng mà, trừ đó ra, Hồng Lô quả thật chưa bao giờ nhúng tay vào phân tranh trong thế tục.

Cho dù Hạ triều sụp đổ, Tần thủy tổ càn quét trên dưới bốn phương thống ngự thiên hạ.

Hay là Lâm Thiên Nhất lấy tư thái Thiên Nhân uy chấn vòm trời, cuối cùng dẫn đến vây công của cường giả thiên hạ, khiến

Tàn mắt lộc này, thái tử Đại Chu thừa cơ dựng lên...

Cho đến bây giờ, đại sự trong lịch sử đều không nhìn thấy bóng dáng của Hồng Lôu.

Một ngàn năm đến nay, lâu các màu đỏ này vẫn lẳng lẳng đứng sừng sững trong con hẻm nào đó ở ngoại ô phía Đông của Thần Đô, thờ ơ lạnh nhạt với thay đổi của lịch sử.

Không ai biết được chủ nhân thần bí kia của Hồng Lôu rốt cuộc đang nghĩ gì.

...

Đây là lần thứ hai Cố Dương gặp chủ nhân của Hồng Lôu, theo bản năng dùng con mắt của Chúc Long nhìn qua.

Còn may, trên người hắn không hề có nguy trang, đây chính là vẻ mặt thật của hắn.

Hắn cúi người thi lễ, “Bái kiến lâu chủ.”

“Lại là ngươi à?”

Tiểu nữ hài lần trước gặp được cũng ở đây, trong tay nàng bung một cái khay, bên trong là trái cây đã rửa xong, thấy Cố Dương nên chào hỏi một tiếng, đột nhiên nàng trừng lớn mắt, kinh hãi đến tròng mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài.

“Ta không nhìn lầm chứ?”

Nàng buông cái khay trong tay xuống, vọt tới bên cạnh Cố Dương, vòng quanh người hắn hai vòng, dùng tay nhỏ vỗ vỗ cánh tay của hắn, “Bất Lộ cảnh đỉnh phong! Ngươi còn nói ngươi không phải là đại năng Thượng Cổ chuyển thế hả?”

“Được rồi, ngươi đi ra ngoài trước đi.” Lúc này, nam tử áo trắng mở miệng.

Tiểu nữ hài không tình nguyện, miễn cưỡng đi ra ngoài.

“Ngồi.”

Nam tử áo trắng nói với Cố Dương.

Trong lâu các thế mà lại nhiều thêm một cái bàn, trên đó bày một khay trái cây, chính là khay mà tiểu nữ hài mới vừa rồi đã bung lên.

Cố Dương cảm thấy sau khi cảnh giới của mình đột phá, đãi ngộ nhất thời không giống với khi trước. Ở Hồng Lô này lại được coi là khách quý.

Hắn đi thẳng vào vấn đề nói, “Xin hỏi tiền bối, phải như thế nào mới có thể biết được thi thể của Hạ đế ở đâu?”

Nam tử áo trắng giống như đã sớm biết được hắn định hỏi cái gì, đưa thẳng ra đáp án, “Đào Nguyên thiên.”

Lại ở chỗ Tam Thánh môn.

Đáp án này hơi ngoài dự đoán của hắn.

Hắn vốn cho rằng chắc ở chỗ Xích Minh thiên, không nghĩ tới lại bị Tam Thánh môn lấy đi.

Còn may đến Hồng Lô hỏi.

“Tiền bối có gì cản dận không?”

Quy củ cũ, một tin tức đổi một điều kiện.

Nam tử áo trắng cầm một trái cây màu xanh nhét vào trong miệng, nói, “Sống sót.”

Đây là điều kiện gì?

Cố Dương ngẩn ra, nhanh chóng hiểu ra được, chuyện hắn đang chỉ là đại hội Dao Trì lần này.

“Được.”

Nam tử áo trắng nói, “Đây là quả của một cây ăn quả trong viện kết thành, ném thử.”

“Cảm tạ.”

Cố Dương lấy một quả, đưa vào trong miệng, hơi chua, khá hợp khẩu vị.

Ăn xong một quả, hắn hỏi, “Tiền bối có biết kẻ ở dưới hoàng cung là ai không?”

“Một người đáng thương.”

Cố Dương đã hiểu rồi, nên không hỏi nữa.

Hắn nói như vậy chính là không tiện lộ ra.

Chỉ chốc lát hai người đã ăn hết một khay trái cây.

Cố Dương cũng cáo từ.

...

... ..

Cố Dương ra khỏi Thần Đô, lúc này cách đại hội Dao Trì chỉ còn bốn ngày.

Hắn mở hệ thống ra, mở một lần mô phỏng.

[Hai mươi ba tuổi...]

[... Người đi đến Kim Đình động thiên, hỗ trợ Kim Đình quốc chủ thành Động Hư cảnh. Người khổ tu ở Kim Đình động thiên, mười năm sau, cửa vào động thiên bị công phá, một quý vật cấp Động Hư cảnh giết tới...]

[... Hưởng dương ba mươi tám tuổi.]

Một lần này Cố Dương lựa chọn Kim Đình động thiên.

Trên thực tế chỗ mà hắn có thể lựa chọn cũng không nhiều.

Nếu hắn không đi tham gia đại hội Dao Trì thì sẽ gặp phải hai cửa ải khó khăn, một là bị sự đuổi giết của Ngọc Lộ thần tướng kia. Hắn chỉ có thể thả quý vật của Hoàng Tuyên động thiên ra giải quyết người này.

Cửa ải khó khăn thứ hai lại là Thiên Nhân của Dao Trì tiên cung, xâm lược khắp nơi, không một thế giới động thiên nào có thể may mắn thoát khỏi.

Thế giới động thiên có thể ngăn cản được không nhiều lắm, một là Kim Đình động thiên, một là Thụy Cầm đại lục cũng chính là Bồng Lai thiên.

Cấp bậc của Kim Đình động thiên thấp hơn Bồng Lai thiên, cho nên đây là lựa chọn duy nhất của hắn.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc ba mươi tám tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc ba mươi tám tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc ba mươi tám tuổi.]

“Ta chọn điều hai.”

Lập tức, Cố Dương cảm giác được trong đầu nhiều thêm một chút linh ngộ huyền diệu, không cách nào dùng lời nói để hình dung được.

Trong lòng hắn tự nhiên sinh ra một tia vui sướng, đây là đạo uẩn, tuy rằng vẫn chỉ là một tia vô cùng mỏng manh, nhưng đây là một bắt đầu tốt.

Chỉ cần có tiến bộ, đó là chuyện tốt.

“Lại đến.”

...

Sau khi Cố Dương tìm được đường đi chính xác rồi, lại bắt đầu liên tục mô phỏng.

Hắn có hai vạn năm ngàn ba trăm điểm năng lượng, là một khoản lớn từ trước đến nay chưa từng có, có thể tiến hành năm mươi lần mô phỏng.

Trong thời gian bốn ngày tiếp theo, hắn thật sự không cần làm gì, mỗi ngày tiến hành mười lần mô phỏng.

Dần dần, đạo uẩn mà hắn lĩnh ngộ được từng bước một thành hình.

Một lần mô phỏng là tích lũy trong mười lăm năm, mười lần chính là một trăm năm mươi năm.

Thời gian bốn ngày, bốn mươi lần mô phỏng chính là trọn vẹn sáu trăm năm thời gian.

Chương 529: Vết ngón của trời

Giống như nước chảy thành sông, đến ngày tham gia đại hội Dao Trì, vào lần mô phỏng thứ bốn mươi, hắn đã nhìn thấy nhắc nhở như vậy, [... Người đột nhiên có ngộ đạo, bắt đầu ngưng tụ tiên nguyên, bước vào Thiên Nhân cảnh...]

Cuối cùng Thiên Nhân rồi.

Trong lòng Cố Dương trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Từ khi xuyên qua đến nay đã được thời gian ba năm, hẳn cuối cùng từ một người bình thường, liên tiếp trưởng thành, trở thành cường giả đỉnh cao của thế giới này.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc bốn mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc bốn mươi tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc bốn mươi tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Nhất thời phong vân nổi lên, trời đất biến sắc.

Trong cơ thể Cố Dương có một luồng lực lượng khó có thể hình dung được nhập vào trong cơ thể.

Giống như cảm ứng được lực lượng trong cơ thể hắn, trên bầu trời xuất hiện một vết đỏ như máu, giống như có máu nhỏ giọt xuống.

“Thì ra là thế!”

Khi Cố Dương bước ra được một bước kia, cuối cùng chân chính hiểu được hàm nghĩa đại biểu trong hai chữ Thiên Nhân này.

Thiên Nhân chính là coi người thành trời, có thể ngưng tụ ra “Đạo” như nào, đều xem người đã gây dựng ra trụ cột như thế nào khi trước.

Nhất định phải lý giải một ít logic ở tầng dưới chót của thế giới này, mô phỏng theo logic như vậy, một lần nữa cải tạo bản thân, hình thành một cơ chế mới, có thể sinh ra lực lượng tiên nguyên có cấp bậc càng cao này.

Nếu như thế giới này không có thiên đạo, ta đành tự lực cánh sinh, hình dạng thành thiên đạo trong thân thể mình.

Giống như cây khô trong lòng đất dưới hoàng cung đã nói vậy, đây thật ra chính là cơ chế tu luyện của thần thú Thượng Cổ.

Trong cơ thể thần thú Thượng Cổ, trời sinh ẩn chứa pháp tắc thiên đạo, hình thức biểu hiện ra ngoài chính là thần thông.

Mà mấu chốt của ngưng tụ tiên nguyên chính là nguyên thần, khi hiểu được đạo uẩn, khiến nguyên thần sinh ra cộng minh, dưới ngày đêm tích lũy, trong nguyên thần hình thành một trung tâm.

Trung tâm này là mầm mống lực lượng, cũng có thể nói là đạo uẩn do bản thân lĩnh ngộ.

Có nó rồi có thể khiến pháp lực sinh ra lột xác, chuyển thành tiên nguyên.

Tiên nguyên vừa xuất hiện thì có ý nghĩa rằng hần đã bước vào cảnh giới Thiên Nhân.

Dưới sự thấm vào cải tạo của tiên nguyên, thân thể sẽ dần dần lột xác, tu thành thân thể nhân tiên. Từ đây phá vỡ hạn chế của trời đất nơi này, có được tuổi thọ càng lâu hơn.

Thân thể nhân tiên khác biệt lớn nhất với thân thể bất lậu đó là có thể đầy đủ lấy mầm mống lực lượng làm trụ cột, một lần nữa hấp thu nguyên khí trời đất để cho mình dùng, không cần hao phí căn nguyên của bản thân nữa.

Cổ Dương có thể cảm nhận được rõ ràng trong nguyên thần có một “Trung tâm” đang thông thả cắn nuốt nguyên khí trời đất, chuyển hóa nó thành tiên nguyên.

Nhưng mà quá trình này chậm đến khiến người ta giận sôi. Một vụn phần nguyên khí trời đất còn chưa chắc có thể ngưng luyện thành một phần tiên nguyên.

Thảo nào từ trước đến giờ cường giả Thiên Nhân đều hiếm khi ra tay, mỗi một lần ra tay, tiên nguyên bị tiêu hao đoán chừng phải mất đến vài năm mới có thể bổ sung trở về được.

Một khi tiên nguyên hao hết thì sẽ rơi vào con đường xưa của Bất Lậu cảnh, cần tiêu hao căn nguyên của bản thân để chuyển hóa thành tiên nguyên. Đó thật sự là cuộc chiến đòi mạng.

Thế giới này thật sự quá khó khăn đối với Thiên Nhân.

Nói chung, mới vừa đột phá Thiên Nhân, cần một khoảng thời gian để chuyển hóa toàn bộ pháp lực trong cơ thể thành tiên nguyên, cần ít nhất hai tháng.

May mắn chính là hắn đã hoàn thành xong quá trình này trong mô phỏng. Hiện giờ đã có sức chiến đấu của Thiên Nhân.

Tiếp theo chính là tích lũy không ngừng.

Vừa không ngừng hoàn thiện đạo uẩn của bản thân vừa không ngừng hoàn thiện thân thể nhân tiên lại vừa tích lũy lực lượng tiên nguyên.

Hiện giờ hắn chỉ có thể coi như là cấp thứ nhất của Thiên Nhân, đợi đến khi chân chính tu thành thân thể nhân tiên mới xem như đến cấp thứ hai.

Phó Vạn Sinh tông chủ Thủy Nguyệt tông đã gặp được trong Thủy Nguyệt động thiên chính là cảnh giới này.

Cô Dương biết rõ ràng tình huống thân thể của mình rồi, hít sâu một hơi, tâm tình hơi khẩn trương mở hệ thống ra.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần tiêu hao một mảnh nhỏ.]

Quả nhiên lại thay đổi.

Hắn thở dài.

Lúc đó từ Phạm cảnh đột phá lên đến Thần Thông cảnh, thứ tiêu hao khi mô phỏng từ tiền tài biến thành năng lượng.

Hắn đã đoán được sau khi đột phá đến Thiên Nhân, thứ cần tiêu hao khẳng định lại thay đổi.

Mảnh nhỏ nói đến trên đó cũng không biết là cái gì.

Sau đó trước mặt hắn hiện ra một nhắc nhở, [Số lượng mảnh nhỏ trước mắt: Năm mảnh.]

Hả?

Hắn không khỏi vừa vui mừng lại ngạc nhiên khó hiểu, trong hệ thống còn có năm mảnh.

Đây là từ nơi nào ra?

Chẳng lẽ năng lượng còn dư lại trước đó chuyển hóa thành mảnh nhỏ rồi hả?

Rất nhanh, hẳn lại phủ định suy nghĩ này, khả năng này không lớn.

Nếu như có thể chuyển hóa năng lượng thành mảnh nhỏ, cần gì phải vẽ vời thêm chuyện?

Tiếp tục dùng năng lượng không được sao?

Cố Dương không tốn nhiều tâm tư suy nghĩ chuyện này, dù sao về sau rồi sẽ biết.

Hiện giờ quan trọng nhất là tiếp tục tăng thực lực của mình lên, để ứng phó với nguy hiểm sắp tới.

“Có.”

[Hai mươi ba tuổi...]

[... Người đi đến Kim Đình động thiên, đạt được hợp tác với Kim Đình quốc chủ, liên thủ đánh chết hai quốc chủ khác, hỗ trợ hẳn thành Động Hư cảnh...]

[... Hưởng dương năm mươi tuổi.]

Năm mươi tuổi!

Cố Dương xem xong, trong lòng vui sướng.

Sau khi đến Thiên Nhân cảnh, cuối cùng hẳn đã có đủ thực lực phá vỡ kết cục chắc chắn phải chết ban đầu, kéo dài tuổi thọ đến năm mươi tuổi.

Có ý nghĩa rằng hẳn chiếu theo quỹ tích của mô phỏng tiếp tục có thể sống đến năm mươi tuổi. Nhiều hơn trước đó gấp đôi.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc năm mươi tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc năm mươi tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc năm mươi tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Nhất thời Cổ Dương cảm thấy tiên nguyên trong cơ thể tăng trưởng trên phạm vi lớn, chỉ khoảng nửa khắc đã tăng vọt lên trên gấp đôi.

“Trung tâm” trong nguyên thần kia cũng có biến hóa rõ ràng, phạm vi trở nên lớn hơn, càng sâu xa hơn. Ân chứa uy lực khó lường.

Chương 530: Vết ngón của trời (2)

Kể cả thân thể cũng xảy ra một ít biến hóa huyền diệu.

Hắn vốn đã khai phá tiềm lực thân thể đến cực hạn rồi, nhưng biến hóa lần này là bộ phận căn nguyên nhất. Khiến cho tế bào của hắn xuất hiện biến hóa về bản chất.

Cảm giác này giống như tiến hóa vậy, khiến bản thân biến thành một sinh vật nào đó có cấp bậc càng cao.

Tế bào tiến hóa rồi có được hoạt tính càng mạnh, kết cấu càng dẻo dai, có thể cất chứa được càng nhiều tiên nguyên hơn...

Đây là một tăng lên trên toàn bộ phương diện.

“Đây là Nhân Tiên hả!”

Trong lòng Cổ Dương hơi kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn, thực lực của hắn đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

So với khi ở Bất Lộ cảnh, hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Trong lần mô phỏng này, thời gian tu luyện của hắn chỉ có hai mươi tám năm mà thôi.

Thế nhưng tiến bộ trong thời gian hai mươi tám năm này lại vượt qua tổng thời gian tu luyện trước đó.

Phải biết rằng, trước đó ở trong mô phỏng, thời gian tu luyện của hắn cần thận ước tính cũng đã trên hai ngàn năm rồi.

Cuối cùng hắn đã biết được cái gì gọi là tiên phạm có khác rồi.

Đây mới chỉ là đệ nhất cảnh của Nhân Tiên thôi, Địa Tiên, Thiên Tiên ở trên nữa sẽ mạnh đến mức độ nào?

Rốt cuộc là đại kiếp nạn cỡ nào mới có thể khiến vạn tiên cùng ngã xuống?

Về cơ bản cảnh giới của Cố Dương đã đến đỉnh của thế giới này rồi, không tự chủ được bắt đầu suy xét đến vấn đề này.

Một vạn năm trước, chân tướng của trận đại kiếp nạn kia rốt cuộc là cái gì?

Thiên đạo rốt cuộc chết như thế nào?

...

Cố Dương nhanh chóng thu hồi suy nghĩ, sớm hay muộn gì mấy vấn đề này đều có thể có được đáp án.

Kẻ kia ở dưới lòng đất trong hoàng cung, còn có lâu chủ thân bí đến cực điểm của Hồng Lô, có lẽ biết được chân tướng.

Chờ qua thêm một cửa này rồi lại đi hỏi bọn họ.

Lúc này, cuối cùng hắn mở mắt ra, cảnh tượng đập vào mi mắt lại là bầu trời giống như nhuộm máu, chính giữa là một hang động màu đỏ thẫm sâu không thấy đáy.

Giống như bầu trời bị người xé toang ra một miếng, đang không ngừng đổ máu.

“Đây là...”

Một màn quỷ dị này khiến Cố Dương nhìn mà trong lòng kinh ngạc.

...

...

Ngay khi Cố Dương đột phá đến Thiên Nhân cảnh, tất cả các nơi của thế giới này, vô số đại lục, đảo nhỏ...

Tất cả mọi người vừa ngẩng đầu lên đều có thể nhìn thấy bầu trời bị nhuộm máu.

Vô số người ngẩng đầu lên nhìn bầu trời như vậy, một cảm xúc khủng hoảng bắt đầu lan tràn trong đám người.

Rất nhiều bình dân bình thường đều cho rằng đây là thần tiên trên trời tức giận, định giáng tai kiếp. Không ít người ào ào

quỳ xuống đất, ngược lên trời mà vái.

Võ giả của Đại Chu, còn có các tu hành giả của đại lục khác nhìn thấy hiện tượng trên trời quỷ dị như vậy, chỉ cảm thấy vô cùng lo sợ, nhưng lại có một cảm giác họa lớn sắp xảy ra.

Hơn nữa tu vi càng cao thì cảm giác này lại càng rõ ràng.

Một vài người đạo tâm không kiên định, nhìn màu máu trên không trung càng ngày càng đậm, thế mà lại sụp đổ tại chỗ, tâu hỏa nhập ma.

...

Thiên Tâm võ quán.

Trình Thiên Tâm vẫn đang trong bế quan cảm giác được trong lòng hồi hộp một trận, có một dự cảm cực kỳ không ổn, giống như có tai họa sắp xảy ra. Ngay lập tức không ngồi yên nữa, phá quan mà ra.

Ra bên ngoài đã nhìn thấy bầu trời nhuốm máu này, còn có “Miệng vết thương” nhìn thấy mà ghê người kia, rung động đến mức tột đỉnh.

“Su... sư phụ!”

Các đệ tử trong võ quán đều rơi vào trong khủng hoảng, thấy hấn đi ra, giống như nhìn thấy tâm phúc, ào ào xông tới.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trời sắp sụp sao?”

“...”

...

Mất thấy các đệ tử sắp rồi loạn lên, lòng người bàng hoàng, Trình Thiên Tâm hét lớn một tiếng, “Yên tĩnh, trời còn chưa sụp đâu! Một đám các ngươi có đáng về gì vậy hả?”

Một tiếng khiển trách này cuối cùng khiến các đệ tử bên cạnh bình tĩnh không ít, không hoảng hốt kêu lên nữa. Nhưng tất cả đều vây quanh bên cạnh hấn, không chịu rời đi.

Trong rất nhiều đệ tử ở đây, người tinh táo nhất ngược lại là Trình Thanh Vũ nhỏ tuổi nhất, nàng được nghĩa tử Trình Tuyết

ôm chặt vào trong ngực, lại cảm giác thân thể của nghĩa tử đang không kiềm chế được run rẩy, trái lại vỗ vỗ sau lưng nghĩa tử.

Nàng nhỏ giọng an ủi, “Còn có Cố Dương ca ca, đừng sợ.”

Giọng của nàng rất nhỏ, nhưng người ở đây đều là võ giả đã ngoài lục phẩm, Nhĩ lực linh mẫn cỡ nào, tất cả mọi người nghe được rõ ràng lời nàng nói.

Cái tên Cố Dương này giống như có một ma lực đặc thù, trong mắt không ít người đã lộ ra sáng rọi của hy vọng.

Trình Tuyệt mới vừa rồi còn đang run run vào lúc này cũng trầm tĩnh lại.

Đột nhiên có một giọng nói yếu ớt vang lên, “Nhưng mà, Cố công tử ở đâu?”

Một câu nói phá vỡ bầu không khí bình tĩnh.

Đúng vậy, lúc này Cố Dương đang ở đâu?

...

... ..

“Ha ha... cuối cùng lão tử đã tự do!”

Cao Phàm từ Trích Tinh các đi ra, đứng ở cửa cao giọng cười ha hả, cười đến nước mắt sắp chảy ra.

Mấy trăm năm rồi, hắn bị vây khốn trong công pháp của chính mình, bị ép tự phong tu vi.

Tự phong một lần này chính là hơn một trăm năm.

Hơn một trăm năm này, vì chạy trốn khỏi đuôi giết của gia tộc và tránh né lần theo dấu vết của Xích Minh thiên tôn, hắn trốn đông trốn tây, đường đường là cường giả Bất Lộ cảnh mà phải mai danh ẩn tích, trà trộn trong phố phường. Nếm đủ loại ngọt bùi cay đắng.

Có đôi khi cho dù bị ức hiếp cũng chỉ có thể kinh sợ, không dám phản kháng.

Hắn từ một đệ tử của đại gia tộc cầm y ngọc thực bị ép thành một lão nhân keo kiệt thối tha biết rõ đủ loại môn đạo trên

giang hồ.

Tất cả những chuyện này cuối cùng triệt để kết thúc.

Hắn thoát khỏi ác mộng giống như số mệnh của gia tộc, từ đây có thể quang minh chính đại bày ra tu vi, không cần lo lắng đến có một ngày thân thể của mình không còn là của mình nữa.

Cao Phàm đang cười ha hả, đột nhiên khí huyết sôi trào một trận, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

“Cái đó là... cái gì?”

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy vết máu trên bầu trời kia, chỉ vừa liếc mắt nhìn thôi đã cảm thấy nguyên thần thiếu chút nữa bị lấy ra ngoài.

Hắn kinh hãi không phải nhỏ, vận công ổn định nguyên thần.

Chương 531: Còn có mười năm

Đúng lúc này, bên cạnh hắn nhiều thêm một người mặc quần áo màu xanh, chính là viện trưởng.

Viện trưởng lúc này có vẻ mặt ngưng trọng đến cực điểm, cảm thanh kiếm trong tay, như gặp kẻ địch mạnh nhìn chăm chú vào vết máu trên bầu trời kia.

“Hả?”

Sâu trong lòng đất dưới hoàng cung, dưới Cửu Thần đỉnh, một cây khô chui ra khỏi trong đất, hai điểm tăm tối trong mắt sáng rực đến khiến cho người ta sợ hãi, nó ngẩng đầu nhìn chăm chăm lên trên, giống như có thể xuyên qua tầng bùn đất dày đến mấy ngàn mét nhìn thấu hiện tượng khác lạ trên bầu trời.

Thân thể của nó không kiềm chế được mà run run, một giọng nói sắc nhọn quanh quần trong cung điện, “Đến rồi, nó lại đến nữa...”

Sau đó nó lại chui vào dưới nền đất, biến mất không thấy gì nữa.

Toàn bộ trong địa cung chỉ còn lại yên tĩnh giống như chết.

...

Trong Hồng Lâu ở Thần Đô, tiểu nữ hài kia đang lau dọn cái bàn, trong miệng than thở, “Chào cũng không chào một tiếng đã rời đi, thằng cha này rất không lễ phép –”

Đột nhiên thân thể nàng run lên, toàn thân ngã trên mặt đất, ôm đầu, rúc ở đó run run, giống như gặp phải chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ.

Trên khuôn mặt luôn luôn giống như giếng nước tĩnh lặng của nam tử áo trắng đang ngồi ở đó hiện lên vẻ khiếp sợ, đứng phất lên, xuất hiện ở cửa, nhìn thấy vết máu trên bầu trời kia, sắc mặt khó coi đến cực điểm, trong miệng lẩm bẩm nói, “Làm sao có thể...”

Đúng lúc này, quyển sách đặt ở giữa trên giá sách kia rực sáng lên, sau đó trang sách lật qua, một cái tên bay ra từ trong đó, chính là hai chữ Cố Dương.

“Là hắn!”

Nam tử áo trắng thấy quyển sách đã một vạn năm rồi không mở ra thế mà lại lật ra, còn bay ra một cái tên, sắc mặt bỗng chốc thay đổi đến vô cùng xám tro.

Xong rồi...

Cuối cùng hắn đã biết xảy ra chuyện gì.

Cố Dương lại thành Nhân Tiên ở thế giới này!

Từ sau khi thiên đạo sụp đổ, một vạn năm đến nay, đây là lần thứ hai có người đột phá đến Nhân Tiên cảnh ở nhân gian.

Lần trước là tám ngàn năm trước.

Trên thực đó, khi thiên đạo sụp đổ còn có không ít tiên giai đại năng, dựa vào đủ loại thủ đoạn vẫn còn tồn tại. Số lượng đều không phải ít.

Nhưng mà sau khi người kia thành Nhân Tiên thì dẫn đến một hậu quả cực kỳ khủng bố, những tiên giai đại năng còn may mắn tồn tại được gần như đều chết trong trận đại kiếp nạn đó.

Trong trận đại kiếp nạn kia, Yêu tộc vốn là kẻ thù không đội trời chung và nhân loại hiếm thấy liên thủ với nhau, cùng chống chọi với kẻ địch mạnh, kết quả vẫn thua thất bại thảm hại.

Đến nước này nhân gian rơi vào thời đại u ám, truyền thừa tu hành gần như đoạn tuyệt.

Hiện giờ thế mà lại có người đột phá đến tiên giai ở nhân gian. Trên bầu trời lại xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ kia.

Khi người kia bước vào tiên giai vào tám ngàn năm trước cũng giống như hiện giờ, bầu trời trở nên đỏ sẫm như máu, ở chính giữa có một miệng vết thương thật lớn.

Nam tử áo trắng hơi mắt hôn mắt vĩa nhìn vết máu trên không trung, tinh khí thần toàn thân giống như bị rút sạch rồi, hóa thành một bức tượng.

...

... ..

Bên Bắc hải, bên cạnh một khối nham thạch, một lão giả thân hình cao lớn ngẩng đầu lên nhìn vết máu kia, trong mắt mang theo dè chừng và sợ hãi thật sâu, hấn lui người sang bên cạnh nham thạch, giấu mình vào trong một bóng râm.

Cách đó không xa, một đám người phân tán bên bờ biển, tất cả đều nhìn chăm chăm lên bầu trời, trên mặt hơi kinh ngạc.

Những người này đều là người đến tham gia đại hội Dao Trì, tất cả đều là cường giả Bất Lộ cảnh.

Có lão tổ của chín gia tộc lớn trong thiên hạ, cũng có đệ tử của sáu đại phái, còn có một vài cao nhân lánh đời không ra. Thậm chí còn có cả cường giả dị tộc đến từ thảo nguyên và vùng đất biên giới.

Đây đều là những nhân vật cao nhất trên mảnh đại lục này.

Trong ngày thường, phần lớn thời gian những nhân vật này đều đang bế quan, hiếm khi rời đi, hiện giờ lại tề tụ ở bên cạnh bờ biển không biết tên này.

Rất nhiều người ở đây chỉ nghe đến tên hiệu, chưa từng gặp người. Một chuyến này là lần đầu tiên gặp mặt.

Tuy rằng chia ra mà đứng, nhưng lại có thể nhìn ra được rõ ràng bọn họ chia làm ba phe cánh.

Phe cánh có số lượng nhiều nhất chính là Đại Chu, người của chín gia tộc lớn trong thiên hạ có tám người đến đây, sáu đại phái có bảy người đến. Còn có năm vị cường giả danh tiếng không lộ.

Phe cánh thứ hai là Man tộc thảo nguyên, tổng cộng đến đây chín người, hình tượng của bọn họ tương đối đặc thù, tất cả đều có hình thể vĩ đại, để trần thân trên. Hoa văn trên da là đủ loại đồ án cổ quái.

Phương thức tu hành của Man tộc có khác biệt không nhỏ với Đại Chu, đồ án hoa văn ở trên người này gọi là đồ đằng, những người này được gọi là dũng sĩ đồ đằng.

Ở trên thảo nguyên chỉ có hán tử dũng mãnh nhất mới có tư cách trở thành dũng sĩ đồ đằng.

Phe cánh thứ ba có số lượng ít nhất, chỉ có năm vị. Hình tượng khác nhau.

Bọn họ đều đến từ nơi xa xôi. Có người đến từ bộ tộc miền núi trong rừng núi lớn phía Đông Nam.

Có người đến từ bộ tộc du mục ở sa mạc lớn phía Tây.

Còn có dân trên đảo đến từ hải đảo...

Thật sự là trời Nam đất Bắc, người ở đâu đều có, làm khó Dao Trì tiên cung có thể tìm được nhiều người đến như vậy.

Những cường giả Bất Lộ cảnh này xem như đứng trên đỉnh phong thế gian, cảm giác khi nhìn thấy vết máu trên bầu trời kia lại có chỗ khác nhau.

Bọn họ đều cảm giác được vết máu kia có một nguy hiểm khó hiểu, chỉ nhìn chằm chằm vào nó thôi đã có một cảm giác gần như nguyên thần muốn bị cắn nuốt.

Điều này khiến trong lòng bọn họ sinh ra một dự cảm không tốt.

Mà phản ứng của mỗi người đều không giống nhau, có người vẽ mặt đề phòng, có người vẽ mặt sợ hãi, cũng có người quỳ trên đất tại chỗ, dùng ngôn ngữ cổ quái để cầu nguyện...

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đột nhiên có người phá vỡ yên tĩnh, hỏi vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn biết.

“Bầu trời xuất hiện một vết máu, hình như ta đã nhìn thấy ở trên một điển tịch Thượng Cổ, đã từng thấy ghi chép lại tương tự. Máu nhiễm trời cao, là tai họa lớn hiện ra. Vào thời Thượng Cổ đã từng bùng nổ một trận đại kiếp nạn. Khiến Nhân tộc gần như bị diệt sạch vì nó.

Chương 532: Còn có mười năm (2)

Người nói chuyện chính là đại đệ tử Lê Uyên của Văn viện, vẽ mặt của hắn cực kỳ ngưng trọng.

Từ trước đến nay Văn viện hứng thú với khảo cổ, có nghiên cứu rất sâu đối với Thượng Cổ. Trên một vài tư liệu Thượng Cổ ly kỳ cổ quái, thu thập được còn nhiều hơn cả thế gian ngàn năm.

Trong đó có mấy người vẽ mặt âm trầm, đều đến từ thế gia và môn phái đã truyền lưu cực kỳ xa xưa.

“Chuyện bé xé ra to, chẳng qua chỉ là trời giáng hiện tượng lạ mà thôi, có gì đáng sợ?”

Đương nhiên cũng có người không tin tà ma, là võ giả đều có dũng khí đối mặt với tất cả.

Phần lớn người đều không nói một lời.

...

Cùng lúc đó trong một bức tường kếp không gian, có một tiên cung lơ lửng ở giữa.

Trên một đài điện trong tiên cung, một nữ tử mặc cung trang màu trắng đứng ở trước điện, nhìn chăm chăm vào một tấm gương đồng trước mắt, trên gương đồng chiếu ra chính là cảnh

tượng các cường giả Bất Lưu cảnh nhận lời mời mà đến ở bên bờ biển.

Một góc trong cảnh tượng có thể nhìn thấy được bầu trời màu máu.

Toàn thân nữ tử mặc cung trang bao phủ trong một tầng khí mờ mịn màu trắng, không nhìn rõ được diện mạo của nàng.

“Thất muội, thu tay lại đi, huyết thiên tái hiện, thứ kia sẽ nhanh chóng lại giáng xuống nhân gian, nếu như ngươi để lộ dấu vết của tiên cung, thu hút thứ đồ kia đến, vậy ngươi chính là tội nhân của Dao Trì.

Đột nhiên có một giọng nói của nữ nhân vang lên, nghe vô cùng suy yếu.

Nữ tử cung trang nhàn nhạt nói, “Nhị tỷ, ngươi quá ngây thơ rồi. Ta đã bước ra một bước này thì sẽ không thể quay đầu được nữa.” Nói xong vung tay lên, che giấu âm thanh kia đi.

Nàng quả quyết nói, “Truyền xuống, kế hoạch không thay đổi.”

Một người có dáng vẻ cung nữ đáp lời, lui ra ngoài.

Nữ tử cung trang siết chặt nắm tay, nhìn chăm chăm vào chỗ trong góc gương đồng, chỗ bầu trời màu máu kia, lẩm bẩm nói, “Còn thời gian mười năm...”

...

... ..

“Hiện tượng kỳ lạ này có phải do ta gây ra không vậy?”

Cố Dương nhìn “Miệng vết thương” trên không trung kia, cảm thấy có gì đó là lạ.

Sao lại vừa khéo như vậy, khi mình vừa đột phá đến Thiên Nhân cảnh thì trên bầu trời lại hiện ra hiện tượng lạ như vậy?

Hiện tượng kỳ lạ này rốt cuộc đại biểu cho cái gì?

Hắn luôn cảm thấy ghê sợ hết hồn, dự cảm có chuyện lớn gì đó sắp phát sinh.

“Thôi, vẫn tiếp tục đi.”

Rất nhanh, hấn nhớ tới chuyện chính, không rối rắm về hiện tượng kỳ lạ này nữa.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần tiêu hao một mảnh nhỏ.]

“Có.”

[Hai mươi ba tuổi...]

[... Người hợp tác với Kim Đình quốc chủ, hỗ trợ hấn thành Động Hư cảnh, sau đó người khổ tu ở Kim Đình động thiên...]

[Mười năm sau, một ngày nào đó, một tia sáng từ trên trời giáng xuống, người chết, hưởng dương ba mươi ba tuổi.]

Cái quỷ gì?

Cố Dương nhìn thấy nhắc nhở cuối cùng, không khỏi hơi sững sốt.

Sao lần này lại không hiểu ra làm sao đã chết rồi?

Mô phỏng trước đó rõ ràng có thể sống đến năm mươi tuổi.

Một lần này chỉ sống được mười năm rồi đột nhiên tử vong, vậy cũng quá giỡn chơi đi.

Sáng rọi từ trên trời giáng xuống...

Hấn đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời, trong lòng sinh ra một ý niệm, “Sẽ không phải có liên quan với nó đấy chứ?”

Không đúng.

Mới vừa rồi hấn đã tiến hành một lần mô phỏng, chính là sau khi đột phá đến Thiên Nhân cảnh rồi, hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời chắc đã xuất hiện rồi.

Nếu như chuyện này có liên quan đến hiện tượng kỳ lạ, vì sao trong lần mô phỏng trước tia sáng này không xuất hiện chứ?

Cố Dương nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân.

Hai lần mô phỏng, chính là cách trước sau, rốt cuộc là biến đổi gì dẫn đến sự thay đổi trong tương lai?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc ba mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc ba mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc ba mươi ba tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Hiện giờ hẳn đang ở trong quá trình tích lũy công lực nên tự nhiên chọn điều một là chủ.

Một lần này cũng có tiến bộ không ít.

Nhưng so sánh với lần trước thì đã kém xa.

...

Cố Dương cân nhắc mãi, cuối cùng vẫn quyết định lại tiến hành thêm một lần mô phỏng.

[Hai mươi ba tuổi...]

[Người đến tham gia đại hội Dao Trì, kích động một cảm chế, gắng gượng chống đỡ đến một chỗ nào đó, kinh động một thiếu nữ, bị người diệt khẩu...]

[Người bị nhốt ở đó, mười năm sau đột nhiên trên trời giáng xuống một chùm sáng rọi, người chết, hưởng dương ba mươi ba tuổi.]

Không phải chứ?

Kể cả tránh ở Dao Trì tiên cung đều không trốn thoát được tia sáng kia, kia rốt cuộc là thứ quý gì chứ?

[Mô phỏng kết thúc...]

[...]

“Ta chọn điều một.”

...

Bến Bắc hải, nơi này đã thuộc về địa bàn của thảo nguyên, có một bộ tộc thảo nguyên đóng trại ở gần đó không xa.

Khi Cố Dương đuổi tới, người đã đến gần như đầy đủ.

Phần lớn người ở đây, hẳn đều chưa từng gặp.

Cũng có bằng hữu có, Bất Lậu cảnh kia của Cao gia cũng ngồi trong đó.

Còn có Lê Uyên của Văn viện...

“Cố Dương!”

Đột nhiên hắn nghe được một tiếng quát lớn, chấn động đến màng tai hắn vang lên ong ong, chỉ thấy một bóng dáng xuất hiện ở trước mặt mình, mặc một bộ áo bào màu tím, trông vẻ cao quý không thể nói.

Người này chính là nhân vật truyền kỳ Tần Vũ được công nhận là người đệ nhất trong Bất Lậu cảnh, lấy sức một mình chống lại thiên hạ, thậm chí đã từng đánh nhau với Thiên Nhân cảnh, cuối cùng toàn thân mà lui.

“Thiên Nhân!”

Đột nhiên bên cạnh có người biết nhìn hàng kinh hãi kêu lên.

Tần Vũ thế mà lại đã đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

“Thiên Nhân!”

Sở Hồng Tụ cảm nhận được khí thế khủng bố bùng nổ ra từ trên người Tần Vũ, trong lòng không tự chủ được run run, đó là uy áp khi đối mặt với cường giả Thiên Nhân mới có thể cảm giác được.

Trong lòng nàng không ngừng trầm xuống.

Họ Tần kia thế mà lại đã đột phá đến Thiên Nhân rồi!

Mặc dù biết một ngày này sớm muộn gì sẽ đến, nhưng nàng không nghĩ đến một ngày này sẽ đến nhanh như vậy.

Cuối cùng nàng đã biết được vì sao họ Tần kia lại tình nguyện trả Minh Nguyệt đao lại cho Sở gia, hóa ra hẳn đã không cần.

Sở Hồng Tụ, là giới nữ duy nhất trong số những người sáng tạo ra mười gia tộc lớn trong thiên hạ, bậc cân quắc không thua đấng mày râu, cực kỳ có tính truyền kỳ. Được nữ tử thiên hạ coi là tấm gương.

Nàng cũng luôn cực kỳ kiêu ngạo, không đặt nam tử thiên hạ vào trong mắt.

Chương 533: Chân tướng của đại hội Đao Trì

Tám nhà khác cùng nổi danh với nàng, người có thể khiến nàng để mắt chỉ có hai người của Trần gia và Lâm gia. Dư lại đều là người tầm thường, là chó săn của Tam Thánh môn và Xích Minh thiên mà thôi.

Mãi cho đến khi Tần Vũ tự dung xuất thế, lấy tư thái vô địch nghiền áp thiên hạ, cũng nghiền tất cả kiêu ngạo của nàng thành cặn bã.

Một trận chiến khi đó, tu vi của nàng còn ở trên Tần Vũ.

Ngay từ chiêu đầu tiên nàng đã thất bại thảm hại, đao pháp vẫn lấy làm kiêu ngạo nhất bị phá tan chính diện, Minh Nguyệt đao bị đoạt, thua hoàn toàn triệt để.

Lúc đó thanh kiếm kia cách đầu của nàng không đến một mét, lại đột nhiên dừng lại.

Tần Vũ không giết nàng, cứ rời đi như vậy, thậm chí không để lại một câu nói.

Coi thường như vậy càng khiến nàng khó chịu hơn là giết nàng.

Sau bốn trăm năm, nàng vẫn luôn nhớ kỹ từng chi tiết trong trận chiến năm đó, trần trọc mà nghĩ, phải như thế nào mới có thể đánh bại được nam nhân này...

Chấp niệm mấy trăm năm là thứ vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là chấp niệm của một cường giả Bất Lộ cảnh, lại còn là một nữ nhân.

Nàng thật sự nghĩ ra cách để khắc chế Tần Vũ, nhưng vẫn còn thiếu một điểm mấu chốt, đó là thực lực mạnh!

Sau khi mất đi Minh Nguyệt đao, mấy trăm năm này nàng đều dậm chân tại chỗ.

Nhưng đối thủ một mất một còn của nàng lại đang không ngừng tiến bộ, tuy rằng đánh với nàng một trận rồi hẳn không còn đánh với ai nữa, nhưng lấy tư chất của hắn, tốc độ tiến bộ nhất định không chậm.

Nhưng mà, chỉ cần họ Tần kia còn một ngày chưa tới Thiên Nhân thì nàng vẫn còn có hy vọng báo thù.

Khi Tần gia lấy Minh Nguyệt đao làm sính lễ tặng về, trong lòng Sở Hồng Tụ mừng rỡ như điên, đây là hy vọng để cho nàng báo thù.

Kết quả Cố Dương tên trời đánh kia thế mà lại xông vào Sở gia, cướp Minh Nguyệt đao từ trên tay nàng đi, bóp chết hy vọng báo thù cuối cùng của nàng.

Hiện giờ hai kẻ thù đều xuất hiện ở trước mặt nàng, trong lòng nàng lại dâng lên cảm giác vô lực trước nay chưa từng có.

Một kẻ từ bốn trăm năm trước đã thoải mái đánh bại nàng, cướp đi Minh Nguyệt đao, đánh nát kiêu ngạo và tự tin của nàng.

Một kẻ khác trước đây không lâu đã xâm nhập Sở gia, ở trước mặt tộc nhân cũng thoải mái cướp Minh Nguyệt đao khỏi tay nàng, dẫm thể diện và tôn nghiêm của nàng với Sở gia xuống dưới bùn đất.

Rất khó nói được trong lòng Sở Hồng Tụ hận kẻ nào nhiều hơn.

Hiện giờ Tần Vũ kẻ thù cũ thể hiện ra tu vi Thiên Nhân cảnh ở trước mặt nàng, đã dập tắt một tia hy vọng trả thù cuối cùng ở trong lòng nàng rồi.

“Muốn báo thù sao?”

Chính trong lúc tuyệt vọng sâu lắng nhất, một giọng nói vang lên trong lòng nàng.

Báo thù?

Sâu trong đáy lòng nàng lại sinh ra một ngọn lửa nho nhỏ.

“Đương nhiên!”

Nàng ráng chống đỡ một hơi cho đến bây giờ là vì báo thù!

Vì báo thù, nàng có thể bất chấp tất cả.

Trước đó không lâu, nàng bị Cố Dương gây thương tích, đã rơi vào tình trạng đầu hết đèn tắt, mắt thấy đại nạn giáng xuống, vì cứu mạng, nàng đã ăn viên “Thất mệnh bổ thiên đan” lúc trước Sở Tích Nguyệt đưa cho.

Tuy rằng Sở Tích Nguyệt có nhắc nhở viên đan dược này có vấn đề, bên trong rất có thể cất giấu nguyên thần của một vị đại năng Thượng Cổ.

Nhưng mà nàng đã không còn quan tâm được nhiều như vậy, nếu nàng chết như vậy, mối thù của nàng sẽ không cách nào báo được nữa, Sở gia sẽ xong rồi.

“Ta có thể giúp ngươi.”

Một lần này, giọng nói mới vừa rồi ở trong lòng Sở Hồng Tụ đã trở nên càng rõ ràng hơn.

...

Những người khác ở đây nhìn thấy Tần Vũ giống như thiên thần giáng thế, cả đám đều có vẻ mặt thật phức tạp.

Từ sau Hạ triều, Đại Chu cuối cùng đã nghênh đón vị cường giả Thiên Nhân thứ tư.

Không có ai cảm thấy bất ngờ, lấy tư chất của Tần Vũ, chỉ cần không chết, thành Thiên Nhân là chuyện sớm hay muộn.

Nếu như kể cả hắn còn không bước vào Thiên Nhân cảnh được thì những người khác càng không có hy vọng.

Nhưng mà khi nhìn thấy hắn thật sự bước ra được một bước kia thì trong lòng vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Đó chính là Thiên Nhân, sau khi bước ra được một bước này rồi đó là trèo lên tiên giai, đặt vào thời Thượng Cổ chính là được xếp vào tiên ban, từ đây có khác biệt tiên phạm với chúng sinh.

Mỗi một vị võ giả, đây là cảnh giới cuối cùng siêng năng cầu đến.

Nhưng người có thể đạt đến cảnh giới này ít lại càng ít, một ngàn năm rồi, bao gồm cả Tần triều và Đại Chu, tổng cộng mới có bốn vị.

...

“Tần Vũ!”

Cố Dương nhìn nam tử trước mắt mặc áo bào màu tím, khí chất tôn quý giống như vương hầu đã đoán được thân phận của đối phương, ánh mắt sáng quắc nhìn đối phương.

Truyền thuyết về người này đã được truyền lưu mấy trăm năm ở Đại Chu, sự tích về hắn gần như đã thành thần thoại.

Từ chiến tích của hắn thì giống như là nhân vật chính của thời đại trước vậy, lấy sức một mình chống lại toàn bộ Đại Chu, kể cả Lạc vương cường giả Thiên Nhân này đều không thể đánh chết hắn.

Trước đó khi Cố Dương chuẩn bị đến cướp nương tử, lấy ra tất cả át chủ bài lại chỉ có thể đánh ngang tay với hắn mà thôi.

Hơn nữa khi đó hắn dùng bao nhiêu thực lực đều khó mà nói được.

Người này có thể toàn thân mà lui dưới tay của cường giả Thiên Nhân, khẳng định có át chủ bài mạnh mẽ nào đó.

Điều khiến Cố Dương càng tò mò hơn chính là hắn rốt cuộc đã thành Thiên Nhân ở thế giới động thiên nào.

Lấy quan hệ hiện tại giữa hai người lại không tiện để hỏi hắn.

“Ngươi –”

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, có hai bóng dáng đạp sóng mà đến, chính là Ngọc Lộ thần tướng và Tư Thần chân nhân ngày đó đến đưa thiệp mời, người chưa tới nhưng giọng nói đã đến trước, chặn trận chiến đấu sắp bùng nổ này lại.

Ngọc Lộ thần tướng nói, “Nếu như hai vị có ân oán, không ngại đến dự đại hội Dao Trì rồi lại giải quyết, có được không?”

Ánh mắt Tần Vũ đảo qua trên người Ngọc Lộ thần tướng và Tư Thần chân nhân, cuối cùng vẫn thu hồi thanh kiếm trong tay về, thu liễm khí thế kinh người kia.

Cô Dương ngược lại hơi tiếc nuối, vốn còn định làm trận đấu có chút cá cược với hắn, có lẽ có thể biết được cửa vào thế giới động thiên kia rồi.

...

Ngọc Lộ thần tướng giải quyết tranh chấp giữa hai người xong, đối mặt với tất cả mọi người ở đây, trong lòng lại có cảm giác hơi vi diệu, vào thời đại Thượng Cổ, người tham gia đại hội Dao Trì đều là kỳ tài tuyệt thế, trong đó có cả tồn tại cấp bậc Kim Tiên.

Chương 534: Chân tướng của đại hội Dao Trì (2)

Đệ tử trẻ tuổi của nhân gian và ba mươi ba thiên, các thế lực lớn đều lấy được mời đến dự tiệc của đại hội Dao Trì làm vinh dự.

Ai có thể ngờ đến được, hiện giờ thậm chí cả Nguyên Anh sơ kỳ đều có thể tham gia đại hội Dao Trì rồi.

Thật đúng là tạo hóa trêu ngươi mà!

Nếu như không phải vì gom đủ số lượng, những người này làm gì có tư cách tiến vào tiên cung?

Ngọc Lộ thần tướng điều chỉnh tâm tình, nói, “Các vị, hoan nghênh đến tham gia đại hội Dao Trì, người đã đến đông đủ rồi, ta dẫn các ngươi đến Dao Trì.”

“Đợi chút.”

Đột nhiên, có một người mở miệng.

Cô Dương nhìn lại, kia còn là người quen, chính là Tào Kinh cường giả Bất Lậu cảnh kia của Tào gia, “Xin hỏi vị chân nhân này, đại hội Dao Trì này mời chúng ta đến rốt cuộc là

định làm gì, kính xin chân nhân giải thích nghi hoặc giúp chúng ta.”

Đây cũng là nghi hoặc trong lòng không ít người ở đây, cho dù hẳn không hỏi thì cũng sẽ có người khác hỏi.

Ánh mắt Ngọc Lộ thần tượng đảo qua trên người mỗi người ở đây, nói, “Cách mỗi năm trăm năm thì Dao Trì tiên cung chúng ta sẽ cử hành một lần đại hội Dao Trì, mời người tu hành xuất chúng nhất thế gian đến ngôi luận đạo, tiếp thu ý kiến, cùng hiểu đại đạo. Các vị đều là nhân vật xuất chúng nhất của thiên hạ hiện giờ.”

Cố Dương nghe được lời hẳn nói, thiếu chút nữa không nhịn được bật cười, dùng lời này để lừa quỷ hả?

Người ở đây quả thật đều là nhân vật cao nhất trong thiên hạ hiện giờ. Nhưng công pháp kiểu gì mà Dao Trì tiên cung lại không có chứ? Có thể để ý đến những võ đạo thô thiển của bọn họ sao?

Vào thời đại Thượng Cổ, hai người trước mắt này nhất định đều là tồn tại tiên giai. Sau khi tỉnh lại khẳng định đã từng bị giảm cảnh giới. Bây giờ có tu vi Thiên Nhân cảnh, chứng minh bọn họ đã hiểu rõ quy tắc thế gian hiện giờ rồi.

Võ đạo của bọn họ không hề có bất cứ giá trị nào đối với Dao Trì tiên cung cả.

Đây giống như trò cười một đại học cao nhất đi mời học sinh tiểu học đến tọa đàm vậy.

Ai tin kẻ đó ngốc.

Những lão già Bát Lộ cảnh này ai mà không mấy trăm tuổi chứ? Tất cả đều là lão già thành tinh cả, tự nhiên sẽ không tin chuyện ma quỷ mà Ngọc Lộ thần tượng nói.

Lúc này vẫn là Lê Uyên đại sư huynh của Văn viện mở miệng, “Vị chân nhân này nói thật sự không sai, dựa theo một vài ghi chép lại trong sách cổ thì Dao Trì tiên cung quả thật có truyền thống như này, cách mỗi năm trăm năm sẽ tổ chức một lần đại hội Dao Trì, có thể được mời đến đều là vinh quang rất lớn đối với bất cứ tu sĩ nào. Nhưng mà –”

Ánh mắt của Lê Uyên trở nên sắc bén, “Chân nhân bỏ sót một chuyện quan trọng nhất, người tham gia đại hội Dao Trì đều có thể được ban thưởng một quả bàn đào. Ở trong đại hội Dao Trì, người biểu hiện xuất chúng thậm chí có thể nhận được ban thưởng của cung chủ tiên cung.”

“Không biết chúng ta tham gia đại hội Dao Trì có thể được bàn đào ban thưởng không?”

Lời này vừa nói ra, một số người ở đây đã ồ lên.

Danh khí của bàn đào quá lớn, là một trong tiên trân tương truyền từ xưa, nghe nói ăn một miếng có thể kéo dài tuổi thọ ngàn năm, ăn một quả có thể lập tức thành tiên.

Những chuyện này đều được ghi chép lại trong một vài sách cổ, cho dù có hơi khoa trương về công hiệu của bàn đào, nhưng chỉ cần có công hiệu kéo dài tuổi thọ thì đều có lực hấp dẫn trí mạng đối với bọn họ.

Mỗi một võ giả Bất Lộ cảnh đều có nỗi lo về tuổi thọ, có khát vọng theo bản năng đối với thứ kéo dài tuổi thọ.

...

Cố Dương chú ý đến, ánh mắt của Ngọc Lộ thần tướng nhìn Lê Uyên đã có biến hóa rất nhỏ. Đã biết Lê Uyên khẳng định đã nói đến chỗ máu chột.

Bàn đào!

Thì ra là thế.

Trong lòng hắn có một suy đoán to gan, nói như vậy, tất cả đều đã thông.

Đúng lúc này hắn đột nhiên cảm thấy bên người nhiều thêm một người, kinh hãi này không phải nhỏ.

Có thể tiếp cận đến bên người hắn trong khi hắn không hề phát hiện ra, đây là nhân vật hạng nào?

Hắn thiếu chút nữa đã rút Nhân Hoàng kiếm ra, quay đầu nhìn lại, thấy được một bóng dáng quen thuộc, quả thật vừa mừng vừa sợ.

Người đứng ở sau lưng hắn chính là lão giả thần bí đã từng gặp được ở Long Môn đảo và Hoàng Tuyền động thiên.

Hắn lại cũng tới đây rồi!

“Tiền bối?”

Cố Dương nhìn thấy lão giả thần bí này, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Không lâu trước đó, hắn còn đang nghĩ đến khi nào mới có thể gặp lại lão giả này, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đụng phải.

Lão giả ra hiệu dừng lên tiếng, dừng kinh động đến người khác.

Lúc này, lực chú ý của người khác đều ở trên người Lê Uyên và Ngọc Lộ thần tướng, vốn không có ai chú ý đến bọn họ.

Cố Dương gật đầu, tỏ vẻ đã rõ, không nói nữa.

Ngọc Lộ thần tướng nhìn Lê Uyên một cái thật sâu, nói, “Thật sự không dám giấu giếm, trải qua trận đại kiếp nạn Thượng Cổ kia, cây bàn đào đã mất sức sống rồi, không kết quả nữa. Bàn đào này tự nhiên cũng không còn.”

Lời này thật sự hợp tình hợp lý, sau khi thiên đạo sụp đổ, vô số thiên tài địa bảo, tiên gia kỳ trân, tiên chi thần thảo đều không nhìn thấy tung tích nữa.

Kể cả vật tư thông dụng quan trọng nhất của giới tu tiên vào thời đại Thượng Cổ như linh thạch và tiên thạch đều không tìm thấy được viên nào nữa.

Thiên địa linh căn giống như cây bàn đào mất đi sức sống sau khi thiên đạo sụp đổ đều không hề kỳ quái.

Nếu như nó còn sống tươi tốt thì mới kỳ quái đấy.

“Hắn nói dối.”

Trong đầu Cố Dương vang lên một giọng nói già nua, chính là lão giả ở bên cạnh kia, “Cây bàn đào là căn cơ của Dao Trì tiên cung, nếu như cây bàn đào bị khô héo, Dao Trì tiên cung cũng không còn tồn tại nữa.”

Hắn có lòng định nói gì đó, nhưng không có biện pháp nguyên thần truyền âm giống như vậy, nên chỉ có thể nghe không.

“Tiểu tử, có muốn ném thử tư vị của bàn đào không? Vào thời đại Thượng Cổ, đây chính là tiên trân cực phẩm mà chỉ có người đứng đầu các giới, còn có Kim Tiên đại năng mới có thể có tư cách nhấm nháp đấy.”

Chương 535: Thiên đạo sống lại

Ánh mắt Cố Dương sáng lên, nói như vậy trong Dao Trì tiên cung còn có bàn đào sao?

Lão giả này vì bàn đào mà đến đây.

Hắn đang định gạt đầu, đột nhiên nghĩ đến điều gì, đột ngột ngẩn ra.

Đợi chút...

“Mỗi một lần trong mô phỏng ta đều gặp phải cấm chế của Dao Trì tiên cung khi tham gia đại hội Dao Trì, sẽ không phải đều vì chuyện này đấy chứ?”

Má nó chứ!

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Trong hai lần trước khi giúp đỡ cho lão giả đều nhận được chỗ tốt rất lớn.

Lần đầu tiên khi ở Long Môn đảo, lão giả giúp hắn một tay, đánh tinh huyết trong gan phượng hoàng vào trong cơ thể hắn. Sau này để tránh cho hắn tránh được vận mệnh bị Phượng Hoàng coi thành bảo vật nạp điện.

Lại còn cho Bùi Thiên Lan một giọt Tây Long trì chân chính, khiến cho nàng phạt gân tẩy tủy, có được tư chất tuyệt đỉnh nhất.

Lần thứ hai khi ở Hoàng Tuyền động thiên, lại hỗ trợ lão giả một lần, từ đó biết được biện pháp đối phó với Xích Minh thiên tôn.

Có kinh nghiệm ăn mỗi hai lần này rồi, hẳn đều sẽ không lo lắng quá nhiều.

Sau đó đã bị lừa gạt.

Cố Dương càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, lão giả này chưa hẳn cố ý định chơi xỏ hắn. Nhưng nếu gặp phải nguy hiểm, khẳng định chắc sẽ không lãng phí lực lượng đến cứu hắn.

Chuyện này thật ra bình thường, nghĩ ngược lại, nếu như lão giả này gặp nguy hiểm gì, mình khẳng định sẽ không thể mạo hiểm nguy hiểm đi giúp hắn.

Hắn nghĩ đến đây, không nhìn được mở hệ thống ra, định chứng thực xem.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao một mảnh nhỏ.]

“Có.”

...

Một lát sau, Cố Dương nhìn thấy kết quả trong mô phỏng, trong lòng chửi một tiếng má nó.

Cuối cùng phá được rồi.

Hóa ra mỗi lần hắn tham gia đại hội Dao Trì đều sẽ gặp phải cấm chế đều không phải bị Dao Trì tiên cung nhằm vào mà tự mình đi tìm đường chết.

Đây chính là một trong ba thiên cung Thượng Cổ, vào thời đại Thượng Cổ chính là thế lực cao nhất, nhất định có đại năng đã ngoài Kim Tiên tọa trấn.

Hắn còn định nhằm vào bàn đào của người ta, không tìm đường chết thì là gì?

...

Ngọc Lộ thân tướng nói, “... Hiện giờ giới tu hành điều linh, nhiều nhất chỉ có thể tu luyện đến Thiên Nhân cảnh. Đây chỉ là khởi điểm của Nhân Tiên, chỉ có tuổi thọ hai ba ngàn năm. Chẳng lẽ các vị không định đến cảnh giới càng cao hơn sao?”

“Chúng ta tổ chức đại hội Dao Trì này là định tiếp thu ý kiến, lấy kinh nghiệm của các vị, cộng thêm công pháp tu tiên của tiên cung, hai bên kết hợp, tìm được phương pháp để tiến vào cảnh giới càng cao hơn!”

Nói một tràng khiến không ít người ở đây đều động lòng.

Cho dù là người có tính cảnh giác tương đối mạnh đều không nghĩ ra Dao Trì tiên cung mời bọn họ đến tham gia đại hội Dao Trì này là có lý do gì khác nữa rồi.

Nếu như nói không xuôi tai, người ta định trừ bỏ bọn họ vốn không cần phiền toái như vậy, khi tìm được bọn họ cứ ra tay thẳng là được.

Cường giả Bất Lậu cảnh ở đây, trừ bỏ lão giả thần bí kia ra thì có một người tính một người, nhất định chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Cần gì phải hao tổn tâm tư phát thiệp mời ch bọn họ, lừa bọn họ đến tiên cung rồi giết chứ?

Đây chính là nguyên nhân vì sao bọn họ đến nơi hẹn đúng giờ.

Trên thực tế, tuy rằng thái độ của hai sứ giả tiên cung này hơi cứng rắn, nhưng thật sự không hề tổn thương gì đến tính mạng của người khác.

Một lần này, phần lớn người ở đây đều bán tín bán nghi, nhưng không ai đưa ra dị nghị gì nữa.

Ngọc Lộ thần tướng không cho bọn họ thời gian suy xét quá lâu, nói, “Thời gian lập tức đến rồi, các vị, đi thôi.”

Nói xong đã bay lên trước, bay lên bầu trời.

...

“Cái bánh này vẽ đến...”

Cố Dương vừa nghe xong lời của Ngọc Lộ thần tướng kia nói đã có một cảm giác quen thuộc, đây chẳng phải là bánh vẽ sao?

Hắn đã từ trong mô phỏng sớm biết được sau đó không lâu Dao Trì tiên cung sẽ công thành chiếm đất khắp nơi, khi giết

người thật sự không hề chùn tay.

Không bao lâu nữa, không chỉ Đại Chu, người tu hành của các đại thế giới động thiên gần như đều bị bọn họ giết hại không còn.

Nếu đã biết được vẻ mặt thật của Dao Trì tiên cung, hẳn tự nhiên xì mũi coi thường lời Ngọc Lộ thần tướng nói.

Lúc này trong đầu hẳn lại tiếp tục vang lên giọng nói của lão giả, “Tiểu tử, đã cân nhắc xong chưa?”

Hắn lập tức lắc đầu, tỏ vẻ không đi.

Giờn há, khó khăn lắm mới phát hiện ra cái hố to này, hẳn tránh còn sợ không kịp, nào có thể nhảy vào trong đó được chứ?

Kế hoạch của hắn nguyên bản là nếu thật sự bị vây ở đó, xử lý nhiều cung nữ tiên giai như vậy, chắc ít nhiều gì có thể lấy được một ít mảnh nhỏ đi.

Sau đó sẽ thông qua mô phỏng không ngừng, dốc sức tăng thực lực lên, xem có thể xông ra khỏi cấm chế kia không.

Nhưng đây chỉ là biện pháp khi không có cách nào mà thôi, có thể xông ra từ trong cấm chế hay không còn chưa chắc đâu.

Hiện giờ có thể tránh được chỗ chết kia, hẳn đương nhiên chạy được nhanh bao nhiêu thì bấy nhiêu.

“Đáng tiếc.”

Trong giọng nói của lão giả hơi tiếc nuối, ngược lại không phải tức giận vì bị từ chối.

Bây giờ không giống ngày xưa, sau khi Cố Dương đến Thiên Nhân cảnh, kể cả hắn đều phải coi trọng một chút.

Cố Dương không muốn đi, hẳn không cách nào ép buộc được.

...

Một đám người đi theo Ngọc Lộ thần tướng, càng bay càng cao, vết máu trên bầu trời kia nhìn càng ngày càng gần.

Một lát sau, giọng nói của lão giả lại tiếp tục vang lên, “Tiểu tử, có phải ngươi đột phá ở nhân gian không?”

Cố Dương nghe được âm thanh này, trong lòng vừa động, đã bất chấp gì khác, truyền âm hỏi, “Tiền bối, có vấn đề gì sao?”

“Ha, vấn đề lớn.”

Lão giả thấy hẳn hỏi như vậy, đã biết được mình đoán không sai, nói, “Tóm lại, ngươi tự thu xếp ổn thỏa đi.”

Cố Dương vội vàng hỏi tới, “Kính xin tiền bối giải thích nghi hoặc giúp vãn bối.”

“Tiểu tử, ngươi chỉ cần biết rằng vì sự lỗ mãng của ngươi nên đã phá hủy kế hoạch của rất nhiều người. Đoán chừng đại nhân vật này đều hận không thể nghiền xương ngươi thành tro.”

Cố Dương nghe ra được một tia sát ý từ trong lời nói của lão giả, trong lòng không khỏi lạnh lẽo, cười khan nói, “Không phải chỉ là đột phá sao? Có nghiêm trọng như vậy à?”

Chương 536: Thiên đạo sống lại (2)

“Ngươi biết thiên đạo là gì không?”

“Quy tắc thế giới đặc thù nào đó đi.”

“Vậy ngươi nên biết, chỉ cần thế giới này không diệt vong thì quy tắc thiên đạo sẽ không biến mất, cho dù bị ngươi giết rồi thì một lúc sau sẽ tự động khôi phục.”

Cố Dương vừa nghe, đã biết điều này đề cập đến bí mật ở tầng sâu nhất của thế giới này, đột nhiên hơi kích động, “Ý của tiền bối là thiên đạo có thể sống lại?”

Một khi thiên đạo sống lại thì thế giới này có thể khôi phục cảnh hưng thịnh như thời Thượng Cổ rồi.

Lão giả nói, “Không sai, nhưng mà quá trình này cần thời gian rất lâu, cần vài chục vạn, thậm chí mấy trăm vạn năm.”

Trăm vạn năm?

Vậy có tác dụng cái rắm, cho dù là Thiên Tiên, đoán chừng đều không thể sống được thời gian dài như vậy đi?

Cố Dương cũng không cho rằng khi thiên đạo còn chưa sống lại, hẳn có thể sống được thời gian dài như vậy.

Hắn nói, “Ai có thể sống được đến lúc đó chứ?”

Lão giả nói, “Tự nhiên là ai đó có thể được.”

Có ý gì?

Chẳng lẽ Kim Tiên đại năng của Thượng Cổ này thật sự còn có người sống được đến bây giờ sao?

Không phải nói cảnh giới càng cao, khi thiên đạo sụp đổ thì ảnh hưởng phải nhận lấy càng lớn sao?

Lão giả tiếp tục nói, “Nhưng mà hiện giờ bị người kích thích như vậy, thiên đạo rất có thể hồi phục trước thời hạn.”

Cố Dương không hiểu, hỏi, “Đây không phải là chuyện tốt sao?”

Thiên đạo hồi phục trước thời hạn, không cần chờ trên trăm vạn năm rồi, vậy chẳng phải hẳn thành đại anh hùng của giới tu tiên sao? Có tác dụng với thế giới này không thua gì Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Trong mắt lão giả lóe lên sáng rực quỷ dị, dùng giọng nói lạnh lạnh nói, “Tiểu tử, người cho rằng thiên đạo chết như thế nào?”

...

Hai người che giấu bốn phía, đang trao đổi riêng với nhau, tự nhiên không thể gạt được những người khác.

Nhưng mà những người khác đều sẽ không tìm tòi nghiên cứu xem bọn họ rốt cuộc đang nói chuyện gì. Nhưng mà đều tò mò thân phận của lão giả kia.

Đột nhiên, Tư Thần chân nhân vẫn luôn không mở miệng liếc mắt qua, cảm nhận được một tia không thích hợp, quát hỏi, “Người là người phương nào? Thiệp mời kia có được như thế nào?”

“Ha ha.”

Lão giả cười hai tiếng quái dị, toàn thân giống như bột nước biến mất không thấy đâu nữa.

Người ở đây thế mà lại không có một ai biết được hắn rời đi như thế nào.

Kể cả hai vị cường giả tiên giai tồn tại từ thời kỳ Thượng Cổ cho đến nay là Tư Thần chân nhân và Ngọc Lộ thần tướng thế mà lại đều không thể ngăn cản.

Vẻ mặt của bọn họ lập tức trở nên hơi khó coi, đột nhiên thay đổi mục tiêu, nhằm vào Cố Dương.

Cố Dương dang tay, lập tức phủi sạch quan hệ nói, “Đừng nhìn ta như vậy, ta không biết hắn. Đột nhiên tìm ta nói chuyện, nên hàn huyên đôi câu.”

Tư Thần chân nhân và Ngọc Lộ thần tướng nhanh chóng dời ánh mắt đi, không hề hỏi đến cùng nữa, tiếp tục mang theo bọn họ bay lên trên cao, nhưng mà trên mặt nhiều thêm vài phần cảnh giác.

Cuối cùng, khi cách mặt đất gần một vạn mét, bọn họ cuối cùng dừng lại.

Chỉ giây lát sau, trong không gian trước mắt xuất hiện một cái khe, chỉ thấy bên trong sâu không thấy đáy, hoàn toàn tối đen, khiến cho người ta nhìn mà sợ.

“Các vị đi theo ta.”

Ngọc Lộ thần tướng lập tức bay vào cửa không gian này.

Người đi vào đầu tiên chính là Lê Uyên.

Có người đầu tiên làm gương, những người khác đều ào ào đuổi theo.

Cố Dương lưu lại sau cùng, là người thứ hai đếm ngược đi vào, ở phía sau hắn còn có một Tư Thần chân nhân.

Chỉ chốc lát đã đến Dao Trì tiên cung.

Một lần này, cuối cùng Cố Dương đã thuận lợi tiến vào Dao Trì tiên cung, giữa chừng không xảy ra thiêu thân gì.

Cũng không biết lão giả thần bí kia rốt cuộc có đi vào hay không, theo lý thuyết, hắn đã bị đám người Ngọc Lộ thần tướng phát hiện, chắc không dễ dàng tiến vào mới đúng.

Nhưng mà lão giả kia thần thông quảng đại, nói không chừng sẽ có biện pháp đặc thù.

Hắn thậm chí nghĩ trong lòng, trước mắt xuất hiện một cửa cung điện cực kỳ to lớn, vừa nhìn, kinh ngạc lòng người.

Chỉ riêng cung điện trước mắt này thôi đã lớn hơn hoàng cung ở Thần Đô nhiều lắm, trên cửa điện là một bảng hiệu, trên đó có ba chữ.

“Hả?”

Hắn kinh ngạc phát hiện, cho dù nỗ lực như thế nào đều không thể nhìn rõ trên tấm bảng kia là chữ gì.

Giống như trên đó có một luồng lực lượng kỳ lạ đang quấy nhiễu thị lực của hắn.

Nhìn lâu rồi hắn thậm chí cảm thấy nguyên thần hơi hỗn loạn.

Cố Dương thu hồi ánh mắt, không nhìn nữa.

Những người khác ở đây đều giống như vậy, nhận ra được chỗ lạ thường trên tấm bảng kia, nhưng sau khi phát hiện không nhìn thấy rõ được chữ trên đó đều ào ào dời tầm mắt.

Kể cả Tần Vũ đã bước vào Thiên Nhân cảnh rồi đều không thử nhiều.

Trong những người này ít nhất đều có tu vi Bất Lộ cảnh, bởi vì tính đặc thù của cảnh giới này, những kẻ cậy mạnh, tranh cường háo thắng đều không sống được lâu, đã sớm ngòm rồi.

Phần lớn đều tìm chỗ mà cầu, có thể không ra tay sẽ tuyệt đối không ra tay, cho dù là người nóng nảy cỡ nào đi nữa, lòng dạ cao tới đâu, muốn sót sót thì nóng nảy đều mài mòn không còn.

Một điểm này có khác biệt về bản chất với kỳ tài tu đạo hăng hái của thời kỳ Thượng Cổ.

Vào thời đại Thượng Cổ, gần như mỗi một người đến đây đều sẽ cảm thấy không phục, vận dụng tất cả biện pháp đều muốn nhìn rõ được chữ trên đó.

Nhưng mà phần lớn mọi người đều thất bại, người có thể thành công chỉ có vài người ít ỏi.

Tuy rằng Cô Dương khác với Bất Lộ cảnh bình thường, nhưng hẳn biết Dao Trì tiên cung có nguy hiểm rất lớn, thâm nghĩ bình an qua một cửa này, vốn không định chơi trội gì cả.

...

Ngọc Lộ thần tướng thấy bọn họ thức thời như vậy, ngược lại hơi thất vọng.

Vào thời đại Thượng Cổ hẳn là người chuyên môn phụ trách tiếp dẫn khách mời.

Trước đó, mỗi một lần đại hội Dao Trì, về mặt cam chịu của đệ tử phái lớn và kỳ tài tuyệt thế khi đứng trước tấm bảng hiệu này đều là tiết mục hẳn giữ lại.

Tấm bảng hiệu này chính là do cung chủ tiên cung tự viết, chỉ có ngoài Thiên Tiên mới có thể nhìn thẳng vào được.

Tuy rằng hiện giờ thiên đạo sụp đổ, đạo uẩn trên bảng hiệu đã sớm không còn uy lực như lúc trước, cũng không phải Nhân Tiên bình thường có thể nhìn thẳng vào.

Chương 537: Hẳn là Thiên Nhân?

“Các vị, đi theo ta, nhớ lấy, đi theo sau lưng ta, đừng tùy tiện đi loạn, cũng đừng đụng chạm vào bất cứ vật gì ở đây.”

Ngọc Lộ thần tướng cảnh cáo một câu rồi dẫn bọn họ đi vào cánh cửa của cung điện trước mắt này.

Những người còn lại đều đi theo, mỗi người đều cẩn thận quan sát điềm đặt chân ở dưới chân hẳn, lúc đi, mỗi người đều chuẩn xác giẫm lên trên chỗ hẳn đã giẫm, tuyệt đối không đi nhầm một bước.

Võ giả Bất Lưu cảnh đã khắc cẩn thận vào tận trong xương, có thể không mạo hiểm thì tuyệt đối không mạo hiểm.

Cô Dương cũng giống như vậy.

“Tiểu tử, ngươi thật sự không đi cùng ta sao?”

Đột nhiên trong đầu hấn lại vang lên giọng nói của lão giả thần bí kia.

Người này thật sự lẩn lộn vào được, không biết hấn làm như thế nào.

Cô Dương càng tò mò về lai lịch của hấn hơn, hấn lắc đầu nhẹ không thể thấy.

Sau đó hấn phát hiện trong đội ngũ đột nhiên có một người rời khỏi đội, chui vào trong một hành lang bên cạnh, đảo mắt biến mất không thấy gì nữa.

Những người khác tự nhiên đều phát hiện ra được, không khỏi nhìn về phía Ngọc Lộ thần tượng, thì thấy hấn không hề có phản ứng gì, giống như vốn không thèm để ý đến có người rời khỏi đội ngũ.

...

Cuối cùng, Ngọc Lộ thần tượng dừng lại, nơi này là một thiên điện, bảng hiệu bên trên không có đạo uẩn kỳ dị kia, chỉ thấy trên đó viết, Chuyển Vận điện.

Hấn kêu mọi người đứng yên vào vị trí chính giữa, ngay sau đó, một đường sáng màu trắng sáng lên.

Cô Dương cảm thấy hoa mắt, người đã đến một chỗ khác.

Hóa ra là một truyền tống trận.

Trước mắt là một hồ nước khổng lồ, trên mặt hồ khói mù mờ mịt, bên cạnh hồ cỏ biếc rậm rạp, đẹp không sao tả xiết, chớp mũi ngửi được một luồng khí thơm tho khó có thể hình dung, khiến người sáng khoái tinh thần, nguyên thần trở nên sinh động.

Sáng khoái đến khiến cho người ta gần như muốn bay lên, giống như trèo lên tiên cảnh.

Không đúng, nơi này vốn là tiên cảnh.

Đây chính là tiên cung Thượng Cổ, ở trong hoàn cảnh như vậy, nguyên thần có thể nhận được thâm nhuận.

Thánh địa tu luyện chân chính.

Sau khi đến Thiên Nhân cảnh, mấu chốt của tu luyện chính là nguyên thần, chỉ có nguyên thần đủ mạnh thì mới có thể hiểu được thiên đạo và đạo uẩn càng nhiều.

Nhưng mà tu luyện nguyên thần lại là môn khó khăn nhất.

Sau khi Cổ Dương đột phá đến Thiên Nhân cảnh, cuối cùng mở khóa được nội dung Nhân Tiên thiên trong Thái Huyền thiên thư, đã biết cảnh giới Nhân Tiên nên tu luyện như thế nào.

Vào thời đại Thượng Cổ, Nhân Tiên có rất nhiều biện pháp hỗ trợ tu luyện.

Một là thiên tài địa bảo có thể trực tiếp lớn mạnh nguyên thần, còn có linh đan diệu dược.

Hai là kỳ bảo có ẩn chứa đạo uẩn nào đó, kỳ bảo này có thể tự nhiên tạo ra, cũng có dấu vết do đại năng cấp bậc Kim Tiên lưu lại, hoặc là di thể của thần thú Thượng Cổ...

Người tu hành có thể từ trên kỳ bảo này trực tiếp hiểu được đạo uẩn tương ứng.

Ba là trường bồi của sư môn vận dụng thần thông của bản thân, thể hiện ra thiên đạo mình nắm giữ, tùy tiện tìm hiểu.

Còn có một loại chính là khi cường giả tiên giai đột phá, thiên đạo hiện ra, ở gần gũi chính là một cơ hội hiểu được đạo uẩn tuyệt hảo.

Đây chính là nguyên nhân vì sao lần trước khi Văn Giác đột phá Thiên Nhân ở Thủy Nguyệt động thiên thì tất cả Thiên Nhân của thế giới kia đều đến, không chỉ riêng vì sắp đặt đối phó Phó Vạn Sinh.

Sau khi thiên đạo sụp đổ, tất cả những thứ ẩn chứa đạo uẩn, thiên tài địa bảo, linh bảo thần dược... đều mất đi tác dụng.

Cho nên các Thiên Nhân của thời đại này chỉ có thể đau khổ trực tiếp hiểu được thiên địa, muốn có thứ gì đó để tham khảo một chút đều không được, hiệu suất thấp kém đến khiến người ta giận sôi.

Một vạn năm, cho đến nay đều chưa thể xuất hiện một cường giả cấp bậc Động Hư, đây là nguyên nhân chủ yếu.

Trong tiên cung này, chỉ riêng mùi hoa thôi đã có thể khiến nguyên thần được dễ chịu, trong im hơi lặng tiếng khiến nguyên thần nhận được tầm bổ.

Một bảng hiệu ở bên ngoài đại điện ẩn chứa đạo uẩn nào đó.

Đây chính là Dao Trì tiên cung.

“Hoan nghênh các vị tham gia đại hội Dao Trì.”

Đúng lúc này, một giọng nữ vang lên, “Mời ngồi xuống.”

Vừa dứt lời, Cố Dương đã cảm thấy một luồng lực lượng vô hình bao trùm toàn thân, thân thể không theo ý mình bị truyền tống khỏi chỗ.

Trước mắt vừa lóe, hắn đã ngồi trên một cái ghế.

Hắn không hề lo sợ, dựa theo mô phỏng mới vừa rồi, đại hội Dao Trì lần này nhiều nhất có kinh sợ nhưng không nguy hiểm, cuối cùng không chỉ toàn thân mà lui, còn có một chút thu hoạch.

...

Những người khác lại không trấn định giống như Cố Dương, khi bọn họ phát hiện mình bị giam cầm, đều ào ào bắt đầu giãy giụa.

Nhưng mà giãy giụa của bọn họ không hề có bất cứ tác dụng nào.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều bị truyền tống đến ghế dựa của riêng mình.

Bao gồm cả Tàn Vũ Thiên Nhân cảnh trong đó, hắn đã lấy cả thanh kiếm kia ra rồi nhưng vẫn không cách nào tránh thoát

được trói buộc bốn phía, bị chuyển đến trên một cái ghế, yên vị ở bên cạnh Cổ Dương.

Một lần này, trong lòng tất cả mọi người đều kinh hãi đến cực điểm.

Một phen mới vừa rồi, nếu như đôi phương có lòng định giết bọn họ, chỉ cần một ý niệm trong đầu đã có thể khiến cho bọn họ đều chết ở đây.

Nếu như nói trước đó bọn họ còn có tâm tư khác, vào một khắc này phần lớn mọi người đều đã nản lòng thoái chí, không hề có một chút lòng tranh đấu nào với bọn họ nữa.

Chênh lệch giữa bọn họ và tiên cung Thượng Cổ này thật sự quá lớn.

Không có một chút phản kháng nào cả.

...

Cổ Dương còn nhàn nhã quan sát người bên cạnh.

Đây là một cái bục, ngay ở bên cạnh Dao Trì.

Chủ vị cao nhất ở chính giữa, trông vẻ vô cùng tôn quý, trên đó trống không.

Bên cạnh còn có hai ghế dựa nhỏ hơn một chút, chỗ tay trái là một nữ tử cung trang đang ngồi, toàn thân bao phủ trong một làn sương khói, không nhìn thấy rõ ràng.

Nữ nhân này chắc là người chủ trì đại hội Dao Trì lần này.

Ngọc Lộ thần tướng và Tư Thần chân nhân chia ra đứng ở phía sau nàng.

Ngồi trên chỗ thượng thủ bên trái là một nữ nhân mặc váy dài màu xanh, khí chất lạnh lẽo.

Người ngồi bên cạnh nàng còn là một người quen, mặc váy màu đỏ, chính là Hồng Nguyệt Đại Thánh.

Tiếp sau nữa chính là Triều Dương Đại Thánh.

Chương 538: Toàn quân bị diệt

Nhìn như vậy, thân phận của nữ tử mặc váy dài màu xanh trên chỗ thượng thủ kia đã rõ ràng rồi, chính là Thanh Ngọc Đại Thánh.

Trừ mấy người này ra, hẳn không nhận ra được những người khác đang ngồi ở đây.

“Lại có nhiều cường giả Thiên Nhân như vậy đến đây.”

Cố Dương khẽ đếm, trừ hẳn và Tần Vũ ra, cường giả Thiên Nhân ở đây thậm chí còn có nhiều hơn chín vị.

Nói như vậy, Thiên Nhân của tứ đại thánh địa đều nhận được lời mời.

Hẳn ngồi ở vị trí thứ năm bên trái, Tần Vũ ngồi ở sau lưng hẳn, là vị trí thứ sáu.

Xem ra số ghế ở đây được xếp theo thực lực.

Trong Tam Thánh môn, Thanh Ngọc Đại Thánh có thực lực mạnh nhất nhưng lại có vai trò thấp nhất, thực lực của nó có tu vi cao nhất trong số những Thiên Nhân ở đây.

Bất Lộ cảnh còn thừa lại đều chỉ có thể ngồi trên ghế con.

Khi Cố Dương đang quan sát những người khác thì người khác cũng đang nhìn hẳn.

Triều Dương Đại Thánh là người đầu tiên chú ý đến hẳn, thấy hẳn ngồi trên ghế dựa, ánh mắt hơi nheo lại, trong mắt cực kỳ kinh ngạc.

Ngồi ở trên ghế dựa đại biểu cho cái gì, nàng vô cùng rõ ràng.

Cố Dương thế mà lại đã đột phá đến Thiên Nhân rồi!

Sao lại nhanh như vậy?

Hai người chia tay chẳng qua chỉ là chuyện hơn một tháng trước. Lúc đó hẳn mới vừa đột phá đến Bất Lộ cảnh.

Cho dù là để quân sống lại đều không thể khôi phục được nhanh như vậy đi?

Hồng Nguyệt Đại Thánh và Thanh Ngọc Đại Thánh ở bên cạnh nàng đều nhận ra được Cố Dương, khiếp sợ trong lòng không hề kém hơn Triều Dương Đại Thánh.

Trong mắt Hồng Nguyệt Đại Thánh phát ra sát ý lẫm liệt.

Ánh mắt của mấy người khác nhìn Cố Dương đều cực kỳ kinh dị.

Hiển nhiên, bọn họ đều biết đến Cố Dương.

...

“Hắn thế mà lại cũng Thiên Nhân rồi?”

Các võ giả Bất Lộ cảnh phía dưới nhìn thấy Cố Dương thế mà lại ngồi cùng một chỗ với một đám cường giả Thiên Nhân, trong lòng khiếp sợ đến tột đỉnh.

Chỉ cần là người đầu óc không ngu ngốc đều biết được chuyện này có ý vị như thế nào.

Hơn nữa hắn còn ngồi ở vị trí trước Tần Vũ!

Nói cách khác thực lực của hắn còn ở trên Tần Vũ?

Lúc này, nữ tử cung trang ngồi trên bên cạnh chủ vị mở miệng, “Cách vạn năm, tiên cung lại tổ chức đại hội Dao Trì, thật sự đáng mừng. Hy vọng các vị đều có được thu hoạch từ trong yến hội này.”

Nữ tử cung trang mới vừa mở miệng nhất thời đã thu hút sự chú ý của mọi người qua, không để ý đến Cố Dương nữa. An nguy của bản thân mới quan trọng nhất.

Lúc này thế cục không rõ, bọn họ đều muốn biết nữ tử giống như người chủ trì của tiên cung này vừa mời vừa ép bọn họ đến tham gia đại hội Dao Trì rốt cuộc có mục đích gì.

“Không biết tiên tử xưng hô như thế nào?”

Đột nhiên trong chỗ ngồi có người mở miệng hỏi, “Mời chúng ta đến đây không biết có gì phân phó?”

Người nói chuyện là một người trung niên mặt chữ quốc, mặc một trường bào màu vàng sáng, toàn thân đều lộ ra vẻ quý khí, nói chuyện đúng mực.

Lạc vương?

Cố Dương mới vừa nhìn thấy khí chất của hắn như vậy đã đoán được hắn chắc là cây cột chống trời, định hải thần châm

chân chính của Đại Chu, cường giả Thiên Nhân chưa bao giờ nhúng tay vào triều chính nhưng uy danh vẫn kinh sợ thiên hạ, Lạc vương.

Diện mạo trông vẻ hơi quen mắt.

Đúng rồi, có chút tương tự với bức họa của thái tổ.

Trong hoàng cung có một bức họa của Đại Chu thái tổ, hẳn từng nhìn thấy mấy lần.

Lạc vương này vốn chính là đệ đệ ruột của Đại Chu thái tổ, dáng dấp giống nhau không hề kỳ quái.

...

Nữ tử cung trang nhìn nam tử áo bào vàng, nói, “Bồn cung Lục Anh, xếp thứ bảy trong số các đệ tử của tiên cung.”

“Đại hội Dao Trì vốn được mở ra để chúc mừng sinh nhật của sư tôn, mỗi năm trăm năm tổ chức một lần. Vừa vặn, hiện giờ là kỳ hạn năm trăm năm, sư tôn không có ở đây nên do bồn cung chủ trì thay.”

Hóa ra nàng là đệ tử đứng đầu của Dao Trì tiên cung.

Lúc này lại có người mở miệng, “Đại hội Dao Trì, thiếp thân đã hướng tới từ lâu, có thể tham gia sự kiện như vậy là vinh hạnh của thiếp thân. Nhưng mà nghe nói người đến tham dự đại hội Dao Trì đều có thể được ban thưởng một quả bần đào, đây là quy củ do cung chủ tiên cung định ra. Không biết quy định này có còn không?”

Người nói chuyện là Thanh Ngọc Đại Thánh, giọng điệu của nàng bình thản, thái độ nhìn như khiêm tốn, lời lẽ lại vô cùng sắc bén, nhắc đến cả cung chủ tiên cung.

Ngọc Lộ thần tướng và Tư Thần chân nhân ở sau lưng Lục Anh nữ tử cung trang đều hơi thay đổi sắc mặt.

Giọng điệu của Lục Anh không hề thay đổi, gật đầu nói, “Đây đúng là quy củ do sư tôn đặt ra, các vị đã đến tham gia đại hội Dao Trì, mỗi người đều có cơ hội lấy được bần đào.”

Ánh mắt của Thanh Ngọc Đại Thánh trở nên sắc bén rất nhiều, nói, “Cơ hội?”

Lục Anh nói, “Một vạn năm trước, sau khi thiên đạo sụp đổ, cây bàn đào đã không kết quả mới nữa, hiện giờ bàn đào đã không còn thừa lại được bao nhiêu. Đại kiếp nạn giáng xuống, cần dùng tiết kiệm.”

Khi nói đến “Đại kiếp nạn giáng xuống”, nàng liếc nhìn về phía Cố Dương, nhưng mà vì bên người nàng quanh quẩn sương mù nên người khác không biết nàng rốt cuộc đang nhìn ai.

Đại kiếp nạn giáng xuống?

Cố Dương nghe được lời của nàng, trong lòng vừa động.

Đại kiếp nạn mà nàng chỉ sẽ không phải là tia sáng giết chết mình vào mười năm sau đây chứ?

...

Lục Anh tiếp tục nói, “Chỉ có cương giả chân chính mới có tư cách có được bàn đào. Giữa các vị, chỉ cần có ai có thể thắng được Ngọc Lộ thần tướng dưới trướng của ta đều được đưa tặng bàn đào.”

Ngọc Lộ thần tướng bị nàng chỉ tên, lập tức đi vào trong, đứng ở đó, một luồng uy áp mạnh mẽ phát ra từ trên người hắn, kim giáp trên người lóe ra sáng rọi lạnh lẽo thấu xương dưới ánh mặt trời.

Một lần này, tất cả Bất Lộ cảnh ở đây đều tắt tâm tư.

Đánh với một vị Thiên Nhân đó hoàn toàn là tự rước lấy nhục.

Từ xưa đến nay, người có thể vượt cấp giết địch ít lại càng ít. Cũng chỉ có Cố Dương đồ biến thái kia coi vượt cấp giết địch trở thành đơn giản giống như ăn cơm uống nước.

Bọn họ vẫn biết mình có bao nhiêu phân lượng.

Chương 539: Toàn quân bị diệt (2)

Nếu cùng là Bất Lộ cảnh, bọn họ còn có thể thử đi khiêu chiến xem, đánh với Thiên Nhân? Vẫn thôi đi.

Hiện giờ chỉ nhìn mười một vị Thiên Nhân.

...

“Đại kiếp nạn mà tiên tử nhắc đến là chuyện gì?”

Thanh Ngọc Đại Thánh cũng hơi nghi hoặc.

Thiếp mời của Thiên Nhân và thiếp mời của Bất Lộ cảnh không giống nhau, chín vị Thiên Nhân kia tới sớm hơn một bước, dựa vào thiếp mời đã đi thẳng vào trong tiên cung. Nên không nhìn thấy được bầu trời màu máu kia.

Lục Anh nói, “Chờ sau khi người rời khỏi đây, tự nhiên sẽ biết được. Các vị, có muốn bàn đảo không?”

Mười một vị Thiên Nhân ngồi đây lại không có một ai đứng dậy.

Bàn đảo thì ai cũng muốn, nhưng ai đều không đồng ý là người đầu tiên lên để dò đường cho người khác.

Mọi người hoàn toàn không biết gì về Ngọc Lộ thần tướng này cả, là người đầu tiên ra trận tự nhiên là người bị thiệt thòi nhất. Hơn nữa còn có thể thăm dò ra được hư thực cho người phía sau.

Chuyện quên mình vì người như vậy, mười một vị Thiên Nhân ở đây đều không chịu làm.

Chờ giây lát, vẫn không có ai ứng chiến.

Lục Anh nhanh chóng đoán được bản khoả của bọn họ, “Nếu các vị lo lắng có nguy hiểm, đại khái không cần đâu. Ở đây có sân so đấu được bố trí riêng, so đấu ở trong đó sẽ không bị tổn thương đến tính mạng, một bên bị đánh bại sẽ tự động truyền tống ra.”

“Hơn nữa lúc so đấu, nếu không tình nguyện để người khác nhìn thấy, bản cung có thể phong bế sân so đấu lại, không để khách mời khác nhìn thấy.”

Còn có thứ như vậy?

Cố Dương vừa nghe đã ý thức được trận chiến hôm nay sẽ cực kỳ gian khổ.

Sân so đấu của Dao Trì tiên cung hiển nhiên là một nơi huấn luyện thực chiến, không cần lo lắng đến sẽ bị thương, có thể không cần lo lắng gì luận bàn với người khác, tích lũy được kinh nghiệm chiến đấu mà người khác khó có thể tưởng tượng được.

Con đường tu luyện của Cố Dương cho đến nay có thể nghiền áp cùng cấp, còn có thể vượt cấp giết địch, trừ bỏ ưu thế của công pháp và tu vi ra còn có lượng lớn kinh nghiệm chiến đấu đã tích lũy được từ trong mô phỏng, đều là công lao không thể bỏ qua.

Điều này khiến cho hẳn dù đối mặt với kẻ địch như thế nào thì đều thành thạo.

Nhưng mà ưu thế như vậy lại không còn tồn tại khi ở trước mặt người của Dao Trì tiên cung.

Nói không chừng kinh nghiệm chiến đấu của người ta còn phong phú hơn hẳn.

...

“Ta tở.”

Lúc này, cuối cùng đã có người đứng lên, đó là một nam tử áo xám, từ trang phục của hắn, rất có thể là một trong hai vị Thiên Nhân của Man tộc đến từ thảo nguyên.

Chỉ thấy hắn đi vào trong sân, chiến ý dào dạt, đứng đối diện với Ngọc Lộ thần tượng.

Đột nhiên, bóng dáng của hai người bất ngờ biến mất không thấy, không biết đã bị truyền tống đi đâu.

Cố Dương nhìn thấy cảnh tượng lúc hai người bị truyền tống đi không khỏi nghĩ đến tiên thiên linh bảo Sơn Hà đồ ở Thủy

Nguyệt động thiên, Dao Trì tiên cung này hơn phân nửa cũng có một tiên thiên linh bảo.

Nếu không, những người này của Dao Trì tiên cung không có khả năng sống được từ thời đại Thượng Cổ đến giờ.

Cô Dương vẫn có điểm nghĩ không ra, trong tương lai Dao Trì tiên cung rõ ràng vô cùng hung tàn, giết võ giả của Đại Chu không hề chùn tay. Vì sao không nhân cơ hội này một lưới bắt hết bọn họ?

Ở trong khu vực Dao Trì tiên cung, bọn họ không hề có bất cứ lực đánh lại nào, Lục Anh kia muốn giết bọn họ thật sự quá mức thoải mái.

Ai ngờ nàng lại không giết bọn họ, còn nói chỉ cần có thể đánh thắng được người của nàng thì có thể nhận được một bàn đào.

Phong cách hành sự trước sau sai lệch quá mức vĩ đại, quả thật giống như bị tinh thần phân liệt.

Cô Dương hoài nghi nghiêm trọng rằng sau lưng Dao Trì tiên cung đã thay đổi một người chủ trì.

Nếu không, chuyện này rất khó giải thích.

Vèo –

Đúng lúc này, một bóng dáng tự dung xuất hiện, chính là Thiên Nhân của Man tộc kia.

Trông vẻ hấn thật chật vật, quần áo rách nát không còn hình dáng, tóc đều bị cháy một nửa. Vẻ mặt hấn âm trầm đến cực điểm, giống như muốn chảy ra nước.

Hấn không nói một lời trở lại chỗ ngồi. Trông vẻ không bị thương tích gì.

Thật hiển nhiên, hấn đã bị đánh bại, hơn nữa còn bại thật thảm.

Cả quá trình còn chưa đến hai giây, gằn như bị miểu sát.

Thực lực của Ngọc Lộ thần tướng kia hiển nhiên tiêu biểu.

“Còn có ai muốn lên không?”

“Ta tới lĩnh giáo biện pháp hay của các hạ.”

Người mở miệng là Tần Vũ ngồi bên cạnh Cố Dương, hấn đứng dậy đi đến giữa sân, tiến hành khiêu chiến Ngọc Lộ thần tướng.

Thân hình của hai người nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa, được truyền vào trong sân so đấu.

...

... ..

Cố Dương nhìn về phía Lục Anh kia, nghĩ rằng chắc nàng là người có thể nhìn thấy được chiến đấu trong sân so đấu.

Hắn cảm thấy thật hứng thú với võ công của cường giả Thiên Nhân khác, đáng tiếc, không nhìn thấy.

Một lát sau, bóng dáng của Tần Vũ đã bị ép ra.

Hắn cũng bị bại, kiên trì hơn vị mới vừa rồi hai giây. Người trông vẻ cũng không chật vật như vậy, nhưng quần áo chỗ ngực bị rách.

Ngọc Lộ thần tướng đảo mắt qua trên người mười người còn lại, hỏi, “Còn ai ra nữa?”

Tiếp theo, các Thiên Nhân còn lại thấy bọn họ thật sự không bị thương tổn gì, đều ào ào tiến hành khiêu chiến Ngọc Lộ thần tướng.

Đáng tiếc, tất cả đều thua.

Triêu Dương Đại Thánh và Hồng Nguyệt Đại Thánh cũng đều ra tay, nhưng mà chỉ kiên trì được một lúc.

Cuối cùng là Thanh Ngọc Đại Thánh có tu vi cao nhất, thời gian nàng lưu lại ở sân so đấu lâu nhất, có khoảng vài phút.

Nhưng nàng vẫn thua.

Đến tận đây, toàn bộ Thiên Nhân của Thần Châu, tất cả đều thua dưới kiếm của Ngọc Lộ thần tướng.

Trong lòng tất cả võ giả Bất Lậu cảnh ở đây đều hơi tuyệt vọng, một mình Ngọc Lộ thần tướng đã đánh thắng tất cả Thiên Nhân của Thần Châu đại lục.

Nhìn thái độ của Lục Anh đối với hắn cũng không tính là coi trọng, khẳng định không phải nhân vật quan trọng gì.

Vậy Lục Anh này là đệ tử chính quy của cung chủ tiên cung có thực lực mạnh đến cỡ nào?

Đám người tu tiên của thời Thượng Cổ sao có thể mạnh đến như thế?

Chẳng lẽ võ đạo của chúng ta không chịu nổi một kích như vậy sao?

“Ta tới!”

Lúc này, một giọng nói bình thản vang lên.

Lúc này mọi người mới nhớ ra, còn có một người chưa lên sân khấu, chính là Cố Dương.

Chương 540: Ta tới

Trên đại hội Dao Trì hoàn toàn tĩnh mịch.

Tất cả võ giả đến từ Thần Châu đại lục ở đây, cho dù là các Thiên Nhân đã thua dưới tay Ngọc Lộ thần tướng hay là các võ giả Bất Lộ cảnh ở bên cạnh đều tự mình cảm nhận được chênh lệch với Dao Trì tiên cung thế lực tiên môn Thượng Cổ này vĩ đại đến cỡ nào.

Lớn đến khiến người ta tuyệt vọng.

Hôm nay người có mặt ở đây không chỉ có Lạc vương đến từ Đại Chu, hai Thiên Nhân đến từ Man tộc thảo nguyên và hai Thiên Nhân xa lạ khác.

Còn có cả Thiên Nhân đến từ tứ đại thánh địa, ba vị của Tam Thánh môn đều có mặt, bên Tinh Thần hải có một vị đến đây.

Vẫn bị đánh bại.

Từ đầu đến cuối đối phương chỉ có một mình Ngọc Lộ thần tướng ra tay.

Một lần so đấu này, Thần Châu đại lục thất bại thảm hại.

Giờ phút này, cho dù là người đến từ thế lực nào thì trong lòng đều nặng nề lạ thường.

Sự hiện thế của Dao Trì tiên cung có ý nghĩa rằng toàn bộ Thần Châu đại lục một lần nữa đảo bài, giống như lúc trước sự xuất hiện của tứ đại thánh địa, Hạ triều không hề như vậy đã nhanh chóng sụp đổ rồi.

Đại Chu hiện giờ không có cách nào so sánh được với Hạ triều.

Kể cả tứ đại thánh địa chúa tể chân chính trên mảnh đại lục này còn bị đánh bại, ai có thể chống lại Dao Trì tiên cung được nữa?

Mắt thấy lại là một cục diện thay đổi lớn ngàn năm chưa gặp.

Mỗi người đều bắt đầu lo lắng, nên bảo vệ bản thân và thế lực nhà mình như thế nào trong cục diện thay đổi lớn sắp tới?

Lúc này, nữ tử cung trang Lục Anh nhìn mọi người xung quanh, hỏi, “Còn có ai muốn lên không?”

Kể cả Tam Thánh môn đều bị đánh bại, còn có ai có thể khiêu chiến được Ngọc Lộ thần tướng kia nữa?

Sau khi Hạ triều sụp đổ, toàn bộ Thần Châu đại lục, trên đại lục thật sự do tứ đại thánh địa làm chúa tể, thế lực lớn nhất trong đó là Tam thánh môn với Xích Minh thiên.

Một ngàn năm đến nay, tất cả võ giả của Đại Chu đều sống dưới cái bóng của tứ đại thánh địa.

Tất cả ba vị Đại Thánh của Tam Thánh môn đều bị bại dưới tay Ngọc Lộ thần tướng kia, kinh ngạc mang đến cho bọn họ là vĩ đại.

“Ta tới!”

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên.

Quét mắt qua, mọi người liếc nhìn về phía người vừa lên tiếng.

“Cố Dương?”

Lúc này mọi người mới nhớ ra còn có hắn chưa ra tay.

Nhưng mà thì sao chứ?

Kể cả Tam Thánh môn đều bị đánh bại, hẳn là một Thiên Nhân mới vừa đột phá, đâu thể là đối thủ của Ngọc Lộ thần tướng được?

...

Cố Dương ngược lại không định lưu lại làm người cuối cùng ra sân, nhưng người khác thật sự không cho hắn cơ hội, một đám tranh cướp ra tay, giống như chỉ sợ bị rơi xuống sau người khác.

Dù sao hẳn không vội, cứ chờ những người khác lên trước, đợi đến khi tất cả mọi người đều bại trận, chưa có ai cướp với hắn, hẳn mới mở miệng.

Ba vị Đại Thánh kia của Tam Thánh môn đều bị đánh bại hơi ngoài dự đoán của hắn.

Thực lực của ba vị này không nên chỉ có mức này mới đúng.

Không lâu trước kia Triệu Dương Đại Thánh đã bị Hồng Nguyệt Đại Thánh ám toán, bản thể đều bị hủy đi, thực lực hao tổn lớn, thua coi như bình thường.

Còn hai vị khác, Hồng Nguyệt và Thanh Ngọc đều ở trạng thái hoàn chỉnh, sao thực lực có thể kém như vậy được?

Tuy rằng thực lực của Ngọc Lộ thần tướng này mạnh, nhưng không đến mức mạnh đến đủ để nghiền áp tất cả như vậy.

Cố Dương không nhận được sử dụng thần thông của Chúc Long nhìn sang, lần này thần thông của Chúc Long mất đi hiệu lực rồi, không nhìn thấy gì cả.

Cấm chế của nơi này quả thật lợi hại, kể cả thần thông của Chúc Long đều bị hạn chế rồi.

Hắn chỉ có thể dần nghi vấn này xuống dưới đáy lòng, sau khi nghe được câu nói của Lục Anh, mở miệng ứng chiến.

Sau đó hắn cất bước đi đến trước mặt Ngọc Lộ thần tướng, lấy một thanh kiếm từ trong không gian ngự thú.

Ong!

Trên thân kiếm, một đường kiếm ý kinh người lan ra, mang theo một loại khí phách trừ ta còn ai, chỉ có độc tôn.

Ngọc Lộ thân tướng ở đối diện vốn không chú ý đến, khi thấy kiếm trong tay Cố Dương lại thay đổi sắc mặt, thất thanh nói, “Nhân Hoàng kiếm?”

Nhân Hoàng kiếm!

Lục Anh và Tư Thần chân nhân đều lắp bắp kinh hãi, nhìn kỹ lại, thật sự là Nhân Hoàng kiếm không thể nghi ngờ.

“Không phải Nhân Hoàng kiếm đã bị hủy đi rồi sao?”

Tư Thần chân nhân hơi nghi ngờ nói, trong trận đại kiếp nạn vạn năm trước, nhân gian giới đứng mũi chịu sào, trong trận đại kiếp nạn trước nay chưa từng có kia, Nhân Hoàng kiếm cũng bị phá hủy.

Việc chí bảo đầu tiên đại biểu cho nhân tộc quật khởi này bị phá hủy có nghĩa rằng huy hoàng của nhân tộc bắt đầu kết thúc.

Hiện giờ Nhân Hoàng kiếm thế mà lại tái hiện nhân gian.

Chuyện này làm sao không khiến bọn họ nghi hoặc cho được?

May mà Nhân Hoàng kiếm hiện giờ đã không còn uy lực hủy thiên diệt địa giống như thời Thượng Cổ nữa, bằng không, Lục Anh và Tư Thần chân nhân đều phải xoay người bỏ chạy rồi.

Nhưng mà Nhân Hoàng kiếm chính là Nhân Hoàng kiếm, trong phần lớn tiên thiên linh bảo thì nó là một món đặc thù nhất, uy lực mạnh yếu của nó có cùng một nhịp thở với số mệnh của bản thân nhân tộc.

Có thể nói nó là linh bảo chịu ảnh hưởng của thiên đạo ít nhất.

Chỉ cần số mệnh của nhân tộc đủ mạnh, vào thời đại này khôi phục lại uy lực của thời đại Thượng Cổ cũng không phải là chuyện không thể.

Lục Anh biết người gây ra hiện tượng kỳ lạ “Huyết thiên” chính là người này.

Trong lòng nàng vốn cực kỳ phẫn nộ, sự xuất hiện của “Huyết thiên” có ý nghĩa rằng đại kiếp nạn lần thứ ba giáng xuống, lâu thì mười năm, ngắn thì mấy năm, toàn bộ tam giới lại một lần nữa gặp phải một trận đại kiếp nạn.

Tất cả kế hoạch của nàng đều bị rối loạn.

Năm đó, sau lần đại kiếp nạn thứ hai, cung chủ của Dao Trì tiên cung cũng chính là sư tôn của nàng đã lấy thần thông tuyệt đại che giấu tiên cung vào chỗ sâu nhất trong biển không gian, tất cả mọi người trong tiên cung đều rơi vào ngủ say để chống đỡ lấy cớ rửa vô tận của thời gian.

Các nàng vốn sẽ thức tỉnh sau chín vạn năm.

Ai ngờ Trấn Yêu tháp trở về trước khiến cho các nàng giật mình tỉnh lại từ trong giấc ngủ say.

Lần ngoài ý muốn này khiến cho các nàng rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Chương 541: Ta tới (2)

Sau khi thiên đạo sụp đổ, cho dù người là Đại La Kim Tiên hay Hỗn Nguyên Kim Tiên đều sẽ bị đánh xuống phàm trần, dưới cớ rửa của thời gian, cuối cùng sẽ theo đó mà mục nát, thế gian không còn trường sinh.

Ban đầu nàng chẳng qua chỉ là Thiên Tiên, sau khi tỉnh lại, mất đi sự che chở của Dao Trì tiên cung, rất nhanh đã bị hạ xuống đến Nguyên Anh kỳ.

Rất nhanh, nàng đã tìm được biện pháp trở về Nhân Tiên cảnh, nhưng mà lại định tiến lên thêm một bước đã khó như lên trời.

Nàng chỉ còn tuổi thọ nhiều nhất hai ngàn năm, vốn không có khả năng còn sống đến khi sư tôn tỉnh lại.

Cho dù nàng lại tiến lên thêm một bước nữa, một lần nữa trở lại Địa Tiên cảnh, thậm chí Thiên Tiên cảnh cũng tuyệt đối không có khả năng có tuổi thọ đến mấy vạn năm được.

Nàng không có thần thông giống như sư tôn, có thể khiến cho bản thân rơi vào trong giấc ngủ say, để chống đỡ cớ rửa của

thời gian.

Giờ phút này, nàng chỉ có hai lựa chọn.

Một, nhận mệnh chờ chết.

Hai, nghĩ cách kéo dài tuổi thọ.

Lục Anh không muốn cứ chờ chết như vậy.

Nàng xếp hạng thứ chín trong tiên cung, chỉ nắm giữ một phần quyền hạn nhỏ. Vì thế nàng đánh thức nhị sư tỷ có mối quan hệ tốt nhất với mình, nhân cơ hội chưa chuẩn bị, đột nhiên ám toán...

Nàng thành công chiếm được quyền hạn cử hành đại hội Dao Trì lần này, nên mới có chuyện ngày hôm nay.

Tất cả những việc Lục Anh đã làm đều là vì bàn đào, tiên phẩm kỳ trân một quả có thể kéo dài tuổi thọ ngoài ngàn năm.

Cây bàn đào là bảo bối quan trọng nhất của tiên cung, chính là tiên thiên linh căn, sinh ra vào thời kỳ đầu hồng mông. Các nàng những đệ tử này đều không có quyền hạn ngắt lấy bàn đào.

Nhưng không phải không có biện pháp mưu lợi, tổ chức đại hội Dao Trì chính là cách dễ dàng nhất lấy được bàn đào.

Đây cũng là lý do vì sao nàng sẽ phái thủ hạ mời võ giả Bất Lộ cảnh và Thiên Nhân của Đại Chu đến tham gia đại hội Dao Trì.

Dựa theo quy của của tiên cung, mỗi một người tham gia đại hội Dao Trì đều có thể nhận được một quả bàn đào, cho dù là loại niên đại thấp nhất kia cũng đủ để kéo dài tuổi thọ ngàn năm. Hơn nữa cũng có chỗ tốt rất lớn đối với tu hành.

Lục Anh giấu bàn đào đi, không ít hơn mười quả.

Đợi đến năm trăm năm sau, lại bắt chước làm theo, tính toán lấy biện pháp này để thực hiện trường sinh.

Nhưng mà sau khi Cố Dương chế tạo ra “Huyết thiên”, không bao lâu nữa tất cả người tu hành của nhân gian đều sẽ chết hầu

như không còn. Không đến mấy ngàn năm, chỉ sợ đều không thể xuất hiện người tu hành cấp bậc Nguyên Anh nữa rồi.

Tu vi thấp nhất để tham gia đại hội Dao Trì chính là Nguyên Anh.

Lục Anh có thể trốn được vào trong nội cung, không cần lo lắng bị chết trong kiếp nạn.

Nhưng mà đám người tu hành của nhân gian đều chết hết, nàng muốn tìm Nguyên Anh đến cửa tham gia đại hội Dao Trì thì phải chờ đến ngày tháng năm nào?

Phải biết rằng bàn đào loại tiên trần này, dùng càng nhiều thì hiệu quả lại càng kém.

Đừng thấy rằng lần này nàng kiếm được hơn mười quả bàn đào, nhưng tối đa chỉ kéo dài được tuổi thọ ba ngàn năm, cộng thêm tuổi thọ của bản thân, chính là năm ngàn năm mà thôi.

Đến lúc đó, nếu như không gom đủ người, không cách nào tổ chức đại hội Dao Trì, nàng sẽ không thể thoát khỏi vận mệnh hết tuổi thọ mà chết.

Người khởi xướng lên tất cả chính là Cố Dương.

Nếu không phải trên đại hội Dao Trì cấm tổn thương người, Lục Anh hận không thể nghiền xương hấn thành tro, rút nguyên thần ra, dùng ngọn lửa u minh đốt cháy bảy bảy bốn mươi chín ngày...

Cố Dương đột nhiên cảm thấy lạnh cả người đánh úp lại từ phía sau lưng, trong lòng hơi cảnh giác, ai đang rửa ta?

Khi Cố Dương lấy Nhân Hoàng kiếm từ trong không gian ngự thú ra cũng cảm giác được nó có khác biệt rất lớn so với bình thường, một luồng cảm xúc phẫn nộ truyền ra từ trong kiếm.

Tại sao phải phẫn nộ?

Hấn hơi tò mò, hơn nữa vui sướng. Nhân Hoàng kiếm phát uy là một chuyện tốt đối với hấn.

Thực lực của Ngọc Lộ thần tướng này không phải nhỏ, tất cả những Thiên Nhân từng trải này đều thua dưới tay của nó, hấn không có tin tưởng quá lớn.

Nhưng mà mới vừa rồi ở trong mô phỏng hấn hiển nhiên đã đánh thắng, nhận được một bàn đào.

Hiện giờ hấn đã biết mình thắng như thế nào rồi.

Nhân Hoàng kiếm phát uy!

Một đường kiếm ý vô cùng mạnh lộ ra từ trong Nhân Hoàng kiếm, lực lượng nó bộc phát ra lần này còn mạnh hơn khi ở trong Thủy Nguyệt động thiên lần trước rất nhiều.

Lúc này, một luồng dao động vô hình bao phủ lại, định di chuyển hấn đến chỗ khác.

Chỉ thấy kiếm ý của Nhân Hoàng kiếm chấn động ra, đã chém nát luồng dao động kia.

Truyền tông thất bại.

Ngọc Lộ thần tướng ở đối diện biến mất, chỉ còn lại một mình hấn đứng ở đó.

“Mạnh như vậy?”

Cô Dương hơi kinh hãi, uy lực của Nhân Hoàng kiếm thật sự không phải khoác lác. Kể cả cấm chế của Dao Trì tiên cung đều có thể trực tiếp chém nát.

...

Lục Anh ở trên chủ vị và Tư Thần chân nhân nhìn thấy một màn hư vậy, lúc này xác định đây là Nhân Hoàng kiếm không thể nghi ngờ.

Tuy rằng nó còn chưa hoàn toàn khôi phục đến uy lực như thời Thượng Cổ, nhưng dựa vào lực lượng nó đang thể hiện ra đã không thể khinh thường.

Cũng không biết trong tám ngàn năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại có người có thể một lần nữa chữa trị được Nhân Hoàng kiếm.

Trong lòng hai người đều biết rõ tại sao Nhân Hoàng kiếm lại có phản ứng lớn như vậy, máu chốt ở ngay trên người Ngọc Lộ thần tướng.

Ở Dao Trì tiên cung, dưới cung chủ tiên cung chính là chín vị đệ tử các nàng, tạo thành một trung tâm.

Sau đó chính là người tu hành xuất thân như Tư Thần chân nhân, gia nhập tiên cung, làm người phục vụ cho tiên cung.

Trừ đó ra còn có hai hệ thống lớn.

Một là cung nữ, tương tự với nhân vật nha hoàn thị nữ. Đừng xem thường chỉ là cung nữ, mỗi một người đều có được tu vi đã ngoài Nhân Tiên.

Hai là thần tướng chuyên môn đảm nhiệm vài việc chân chạy, còn có chuyện giữ thể diện.

Hai loại này xem như là tôi tớ và thủ hạ.

Cung nữ dựa vào bản thân tu hành, sở dĩ Dao Trì tiên cung là tiên cung, chính là tiên cảnh chân chính, ở trong này, tư chất lại kém đi nữa, thời gian dài ở lại đây rồi đều có thể tu luyện đến Nhân Tiên cảnh.

Chương 542: Chém giết

Thần tướng lại không giống, thực lực toàn thân đều được cung chủ tiên cung ban cho, là lực lượng thuộc về thần đạo.

Lực lượng mà Nhân Hoàng kiểm cầm hận nhất chính là lực lượng của thần đạo.

Năm đó Kim Hoàng là Nhân Hoàng đời thứ ba nghiên cứu lực lượng của thần đạo khiến cho Nhân Hoàng kiểm bỏ đi, hệ thống Nhân Hoàng do nhân tộc thành lập trên vạn năm đã sụp đổ như vậy.

Sự phân chia của nhân tộc bắt đầu từ khi đó.

Sau đó mới có phân chia tiên, thần, nhân.

Tiên, thần và nhân tộc xé nhỏ, không thừa nhận sự thống trị của Nhân Hoàng.

Từ đây, mỗi một đời Nhân Hoàng đều lấy hủy diệt thần đạo làm nhiệm vụ của mình, hai bên chiến đấu hơn vạn năm, thế như nước với lửa.

Lực lượng của thần đạo rất dễ dùng, có thể học cấp tốc, hơn nữa sinh sát cướp đoạt đều chỉ trong một ý niệm của thần chủ. Còn dễ không chế hơn tu sĩ này nhiều.

Rất nhiều đại năng đều thích lấy ra dùng, bớt việc.

Ngọc Lộ thần tướng chính là dùng lực lượng thần đạo chế tạo nên.

Lấy các đời Nhân Hoàng chán ghét và đối địch với lực lượng thần đạo, sau khi Nhân Hoàng kiếm chạm trán với Ngọc Lộ thần tướng sẽ phát uy đều không có gì kỳ quái.

...

Lúc này Ngọc Lộ thần tướng đi ra khỏi không gian kia.

“Giết!”

Một luồng sát khí nồng đậm truyền ra từ trong Nhân Hoàng kiếm, Cố Dương cảm nhận được một luồng lực lượng mạnh mẽ trước nay chưa từng có, trong lòng hơi giật mình.

Phải dùng đến mức độ này sao?

Nhân Hoàng kiếm đang tiêu đốt số mệnh, vì để giết được đối phương mà triển lộ ra lực lượng chân chính.

Chiêu thức thứ hai của Trảm Huyền kiếm pháp, Trảm Thân!

Cố Dương đầu khách khí với hắn, một kiếm chém ra.

“Dừng tay!”

Lục Anh thấy không đúng, vội vàng quát bảo dừng lại.

...

Cố Dương cảm thấy không gian bốn phía giống như đã bị phong tỏa lại, giam cầm chặt chẽ hắn tại chỗ, không để cho hắn chém ra một kiếm này.

Vô dụng!

Một luồng kiếm ý đặc thù trong Nhân Hoàng kiếm chấn động ra, nháy mắt đánh nát tầng giam cầm kia, kiếm tự nhiên chém xuống.

Trốn không thoát!

Trong mắt Ngọc Lộ thần tướng lóe lên một tia sợ hãi với tuyệt vọng, giống như nhận lấy một loại kinh sợ nào đó, thế mà lại cứng đờ tại đó, không có bất cứ phản ứng gì.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt của hắn âm đạm đi. Trên trán xuất hiện một vết máu, toàn thân bị phân thành hai nửa, bắt đầu từ miệng vết thương, hóa thành bột phấn, trong nháy mắt đã triệt để biến mất trong không khí.

...

“Đã chết?”

Mỗi người ở đây đều ánh mắt đại ra, khiếp sợ đến nói không nên lời.

Tồn tại mạnh đến nghiền áp tất cả Thiên Nhân ở đây đã bị Cố Dương một kiếm chém giết như vậy?

Đặc biệt là mười vị Thiên Nhân kia đã tự mình lĩnh giáo thực lực của Ngọc Lộ thần tướng kinh khủng đến cỡ nào. Bây giờ nhìn thấy hắn chết đi như vậy, cảm thấy có một cảm giác không chân thật mãnh liệt.

Ánh mắt của mọi người đều dừng lại trên thanh Nhân Hoàng kiếm trong tay Cố Dương.

Những ánh mắt kia chớp động lên sợ hãi, hưng phấn... còn có cả vẻ tham lam!

Chuyện Cố Dương được đến Nhân Hoàng kiếm đã sớm truyền ra, người của toàn bộ đại lục đều biết đến.

Nhưng mà mọi người không để ý nhiều, kể cả hoàng đế thống nhất cả đại lục giống như Hạ đế đều không thể nhận được sự thừa nhận của Nhân Hoàng kiếm thì Cố Dương càng không thể.

Nhưng mà không ai ngờ nổi, hắn thế mà lại thật sự có thể phát huy ra lực lượng của Nhân Hoàng kiếm.

Luồng lực lượng này mạnh đến đáng sợ, đã vượt qua phạm trù Thiên Nhân cảnh, kể cả cường giả cấp bậc như Ngọc Lộ thần tướng còn có thể miểu sát, trong thiên hạ này ai còn có thể đỡ đũa một kiếm này?

...

Làn khói mù trên người Lục Anh chấn động vài cái, trong lòng đã giận dữ.

Từ sau khi nàng tiến vào tiên cung thành đệ tử thứ chín của sư tôn, Ngọc Lộ thân tướng vẫn ở bên cạnh nàng, là cánh tay trái bờ vai phải của nàng, cũng là người nàng tin tưởng được nhất.

Hiện giờ bị người giết chết ngay trước mặt nàng, kêu nàng sao có thể không giận được?

Rất nhanh, khói mù xung quanh người nàng lại bình tĩnh lại.

Không giết người này thì khó tiêu tan được mối hận trong lòng nàng.

Nhưng mà nàng kiêng dè sự sắc bén của Nhân Hoàng kiếm, không muốn tự mình ra tay.

Nếu như đối phương còn có thể đánh thêm một kiếm nữa, nàng chưa chắc đã đỡ được.

“Hay cho một thanh Nhân Hoàng kiếm!”

Giọng của Lục Anh lạnh như băng lạ thường, “Người giết thủ hạ của bản cung như vậy, có phải nên cho bản cung một câu trả lời thỏa đáng không vậy?”

Cố Dương hơi vô tội nói, “Mới vừa rồi là chính người nói, đấu võ trên đại hội Dao Trì sẽ không chết người, ta cũng không biết một kiếm này lại thật sự giết hẳn rồi, chuyện này không trách được ta chứ?”

Lục Anh nhất thời cứng miệng, lời này thật sự do nàng nói ra.

Trên đại hội Dao Trì thật sự đấu võ sẽ không chết người, một khi có người ra đòn hiểm đều sẽ bị cấm chế ngăn cản lại.

Nhưng mà trung tâm của tiên cung hiện giờ đều trong ngủ say, rất nhiều uy lực của cấm chế đều chỉ duy trì ở cấp bậc Nhân Tiên, ai có thể ngờ được rằng Cố Dương lại có Nhân Hoàng kiếm.

Một câu này chặn họng nàng không nói được nên lời.

Cố Dương lại nói, “Không phải tiên tử định nuốt lời đấy chứ? Mới vừa rồi ngươi đã nói, thắng được hãn thì có thể nhận được một quả bàn đào. Hiện giờ ta đã thắng, bàn đào đâu?”

Trong lúc nhất thời Lục Anh cảm thấy đạo tâm hơi bất ổn, giết thủ hạ của nàng, còn dám đòi bàn đào với nàng sao?

Sát ý trong lòng nàng lại sâu thêm một tầng.

“Bàn đào sẽ nhanh chóng được đưa tới.”

Nàng gần như cắn răng để nói ra câu nói này.

Quy tắc do nàng định ra, ở đại hội Dao Trì, kể cả nàng đều không thể vi phạm quy tắc do mình định ra.

Đã nói ai chiến thắng được Ngọc Lộ thân tướng thì có thể nhận một quả bàn đào, nhất định phải đưa.

Lúc này Lục Anh chú ý đến Nhân Hoàng kiếm đã thu liễm sự sắc bén lại, nói, “Ngươi có biết nhược điểm của Nhân Hoàng kiếm không?”

Nếu nói nhược điểm đó chính là không nghe lời, khi linh nghiệm khi không.

Cố Dương trầm nghĩ trong lòng, nhưng không nói ra.

Lục Anh trái lại tự nói, “Nhân Hoàng kiếm, dưới chém Yêu tộc, trên chém tiên thân, uy lực vô cùng, không kém hơn bất cứ một tiên thiên linh bảo nào.”

Chương 543: Kiếm chủ thiên hạ

“Chỉ khi đối mặt với nhân tộc là không cách nào phát huy được lực lượng này, vào thời viễn cổ, Nhân Hoàng chết trong tay kẻ phản bội Nhân tộc. Đến sau khi Phục Hoàng kế vị rồi mới có thể hao phí sức lực luyện chế Cửu Thần đỉnh, vì để tránh giẫm vào vết xe đổ của Nhân Hoàng.”

Cố Dương đột nhiên cảm giác được có vài ánh mắt không có ý tốt bắn từ bên cạnh tới, trong đó ẩn chứa ác ý thật sâu.

Nữ nhân này cũng quá độc ác, đây chẳng phải đang châm ngòi kẻ khác đến giết chết hãn sao?

Lúc này, một người dáng vẻ cung nữ nâng một cái khay đi ra, trên đó là một quả tiên đào chín mọng.

Đây chính là bàn đào tuyệt thế tiên trần trong truyền thuyết!

Khi cung nữ kia bưng bàn đào đến trước mặt Cố Dương, hắn ngửi thấy một mùi thơm ngát sáng khoái, thấm thẳng vào nguyên thần.

Chỉ ngửi một hơi thôi đã cảm thấy rất bổ ích.

Trong nguyên thần sinh ra một khát vọng trước nay chưa từng có, muốn ăn hết quả bàn đào trước mắt này.

Hắn nuốt nước miếng, không chế luồng xúc động này.

Cứ ăn như vậy, quá mức lãng phí.

Hắn lấy một hộp ngọc từ trong không gian ngự thú ra, đặt quả bàn đào này vào trong đó, sau khi đóng nắp hộp lại lập tức đã ngăn cách được mùi thơm mê người của nó.

Hộp ngọc này là chiến lợi phẩm của hắn, đều đã quên lấy được từ trên người nào rồi. Thứ nhỏ bé như vậy, trong không gian ngự thú của hắn không hề thiếu.

Mấy món đồ không cách nào nạp giá trị, nhưng lại có thể phát huy được công dụng nên hắn lưu lại.

Hộp ngọc này hiển nhiên chuyên môn dùng để đựng một vài thiên tài địa bảo hoặc linh đan diệu dược gì đó.

Cố Dương thu hồi hộp ngọc vào trong không gian ngự thú, khi ánh mắt đảo qua, nhìn thấy trong mắt của không ít người đang ngồi ở đây đều chớp động lên tia sáng, không biết đang đánh chủ ý gì.

Hắn không hề e ngại, người ở chỗ này để cho hắn kiêng kỵ chỉ có ba kẻ của Tam Thánh môn kia thôi.

Nhưng mà các nàng đều là Đại Thánh của Yêu tộc, là kẻ thù không đội trời chung trước kia của Nhân Hoàng kiếm. Nếu như các nàng ra tay thật, lấy tính tình của Nhân Hoàng kiếm, rất có thể sẽ cho hắn mượn lực lượng.

Về phần những người khác...

Hắn ngược lại muốn nhìn xem kẻ nào không có mắt tự đưa mình lên cửa.

Cô Dương nhìn thoáng qua nhắc nhở mới vừa rồi đã hiện ra, [Nhận được hai mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt: Ba.]

Đây là nhắc nhở xuất hiện sau khi đánh chết Ngọc Lộ thân tướng.

Thật hiển nhiên, đánh chết cường giả Thiên Nhân có thể nhận được mảnh nhỏ.

Không thù không oán, đuổi theo giết người khác, hắn không làm được chuyện này.

Nhưng nếu như người khác tự tới trêu chọc hắn, vậy đừng trách hắn xuống tay vô tình.

...

Lục Anh nhìn dáng vẻ đặc chí vừa lòng của Cố Dương, cho dù nàng đã tu luyện đạo tâm đến trình độ thuần túy trong sáng rồi, nhưng trong lòng vẫn có phần buồn bực.

Một quả bàn đào không là gì với nàng cả.

Nhưng mà quả bàn đào này lại bị tiểu tử này lấy được, khiến trong lòng nàng khó chịu.

Nàng nhàn nhạt nói, “Chúc mừng, đây là bàn đào ba vạn năm, có thể kéo dài tuổi thọ ngàn năm.”

Lập tức nàng nhìn thấy ánh mắt của các Thiên Nhân ngồi ở bên cạnh đều không giống với lúc trước. Trong lòng hơi đặc ý.

Nếu như tiểu tử này ăn bàn đào ngay tại chỗ, nàng cũng không có biện pháp nào cả. Nếu như hắn lựa chọn thu bàn đào vào, ở đây có nhiều người như vậy đều nhìn thấy.

Nàng đều không tin, những người này không sinh tâm tư khác.

Lấy ánh mắt của nàng, có vài người trong đó đã không còn thừa lại bao nhiêu tuổi thọ cả. Bọn họ tuyệt đối không cách nào chống đỡ được hấp dẫn của kéo dài tuổi thọ.

Dưới khốn cảnh tuổi thọ, bọn họ làm ra chuyện gì đều không hề kỳ quái.

Cố Dương nhìn nàng, trong lòng càng thêm chắc chắn, vì một nguyên nhân nào đó hoặc vì bị một kiểu hạn chế nào đó nên nàng không thể giết được hắn trong tiên cung.

Nếu không thì nàng không cần thiết phải nói mấy lời này để châm ngòi cho cường giả Thiên Nhân ở bên cạnh.

Đây là định mượn dao giết người.

Hắn đang định nói gì đó, mặt đất đột nhiên chấn động lên, mặt hồ vốn yên ả ở bên cạnh cũng xuất hiện từng đường sóng gợn.

Ngay sau đó một luồng dao động đáng sợ đã truyền đến từ một hướng khác khiến Cố Dương cảm thấy tim đập nhanh một trận, “Đây là lực lượng gì?”

Những người khác đều cảm nhận được, ào ào nhìn về phía kia.

“Các vị, hôm nay đừng lại ở đây, mời trở về đi.”

Đột nhiên, Tư Thần chân nhân mở miệng nói.

Lúc này Cố Dương mới phát hiện ra Lục Anh vốn ngồi trên chủ vị đã không thấy đâu nữa.

Hiển nhiên, Dao Trì tiên cung đã xảy ra chuyện.

Hắn đột nhiên nghĩ đến lão giả thân bí kia, trong lòng chắc chắn, chuyện này nhất định là do lão giả kia làm ra.

Ngay sau đó một luồng lực lượng bao phủ lấy hắn.

Một lần này, Nhân Hoàng kiếm không có phản ứng gì, vèo một cái, người hắn đã bị truyền tống đi.

...

Cố Dương vừa ra khỏi Dao Trì tiên cung đã không chút do dự vận dụng thần thông của Phượng Hoàng, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi đây.

Hắn bây giờ là Thiên Nhân cảnh không sai, nhưng mà đó là mười vị Thiên Nhân, hắn không định lấy một địch mười.

Phân ra mà đánh mới là thượng sách.

Luận về tốc độ phi hành, trong thiên hạ thứ có thể so sánh được với Phượng Hoàng, đã ít lại càng ít –

“Ngươi trốn không thoát đâu!”

Một giọng nói truyền đến từ phía sau, khoảng cách chẳng qua chỉ hai mươi mấy kilomet.

Đó là một đường kiếm quang gân như trong suốt, người kia ngự kiếm mà đi, tốc độ thể mà lại còn nhanh hơn hẳn một chút, “Giao bàn đào ra đây, tha cho ngươi khỏi chết!”

Cố Dương còn có chút ấn tượng về người này, mới vừa rồi ngồi ở đối diện chéo hắc, chiếc ghế dựa bên phải thứ ba.

Vậy có ý nghĩa rằng người này ít nhất xếp trong sáu thứ hạng đầu trong mười một vị Thiên Nhân.

Cũng không biết hẳn có lai lịch gì.

Quá trình quật khởi của Cố Dương quá nhanh, có hiểu biết có hạn về cường giả Thiên Nhân cấp.

Trừ bỏ ba kẻ của Tam Thánh môn với viện trưởng ra thì chưa từng quen biết Thiên Nhân nào khác.

Kể cả thân phận của Lạc vương, hẳn đều dựa vào suy đoán ra.

Còn có hai vị Thiên Nhân của Man tộc thảo nguyên, dựa trên quần áo trang sức đều có thể nhận ra được.

Ba vị khác thì hẳn hoàn toàn không rõ lai lịch, không biết có phải đến từ tứ đại thánh địa không.

Cố Dương chậm chọc nói, “Ngươi không cần Nhân Hoàng kiếm sao?”

Chương 544: Kiếm chủ thiên hạ (2)

Người phía sau nói, “Bỏ tọa không có hứng thú với Nhân Hoàng kiếm. Nhưng mà nếu như ngươi không biết điều, chẳng những bàn đào và Nhân Hoàng kiếm đều không bảo đảm, kể cả mạng nhỏ của ngươi đều mất, ngươi phải suy xét cho kỹ!”

“Kiếm cung?”

Đột nhiên, Cố Dương đoán được lai lịch của đối phương.

Trong thiên hạ chỉ có người của Kiếm cung mới không có hứng thú với Nhân Hoàng kiếm.

Từ Nhược Mai đã từng nói cho hắn biết quy củ của Kiếm cung, khi mỗi một đệ tử nhập môn đều phải vào trong Kiếm cung lựa chọn bội kiếm của mình, một khi đã lựa chọn rồi thì không bao giờ được sửa đổi nữa.

Đây là lựa chọn về hai phía, người chọn lựa kiếm, kiếm đang tuyển chọn người.

Khi nàng mới vừa nhập môn đã được Hồng Trần kiếm là một trong sáu thanh thần kiếm quan trọng nhất của Kiếm cung lựa chọn, thành truyền nhân của Hồng Trần kiếm, chỉ cần đột phá đến Thần Thông cảnh thì nàng sẽ trở thành cung chủ Hồng Trần kiếm cung.

Cả đời mỗi một vị đệ tử của Kiếm cung đều chỉ có một thanh kiếm, cực kỳ một lòng.

Cũng chỉ có bọn họ mới có thể nói ra lời không có hứng thú với Nhân Hoàng kiếm.

Trong sáu phái, Kiếm cung và Đạo môn có lịch sử lâu đời nhất, đã tồn tại từ thời Hạ triều. Tính ra là môn phái bản địa chân chính.

Vào thời Hạ triều, Kiếm cung là một bộ ngành của triều đình, chương môn được Hạ đế phong làm kiếm chủ thiên hạ.

Sau khi Hạ triều sụp đổ, Kiếm cung chỉ lo thân mình.

Từ ngàn năm nay, học trò cấp Thần Thông cảnh của Kiếm cung hiếm khi đi lại trên thế gian, cũng chưa bao giờ tham gia vào chuyện trong thế gian, nên càng tăng thêm tính thần bí này.

Không đúng, Kiếm cung xuất hiện cường giả Thiên Nhân mới từ khi nào?

Kiếm cung đã từng có một vị Thiên Nhân, chính là vị được Hạ đế phong làm kiếm chủ thiên hạ kia. Trong truyền thuyết, sau khi tứ đại thánh địa hiện thế thì hắn là người đầu tiên chết trận.

Từ sau đó, Kiếm cung đã không còn xuất hiện cường giả Thiên Nhân nữa.

Những chuyện này đều do Vũ Nhị nói cho hắn biết.

...

“Kiếm cung, Từ Thiên Hành!”

Cường giả Thiên Nhân ở phía sau kêu ngạo nói, “Biết được tên bọn tọạ rồi thì ngươi phải biết, ở trước mặt bọn tọạ, ngươi không có bất cứ cơ hội nào cả.”

Từ Thiên Hành?

Chính là kiếm chủ thiên hạ đã được Hạ đế khâm phong kia.

Cố Dương ngạc nhiên nói, “Không phải ngươi đã chết rồi sao?”

Từ Thiên Hành đi theo phía sau thấy hắn không hề có ý định giao bàn đờ ra, nên không lên tiếng nữa.

Có thể tu luyện đến Thiên Nhân cảnh, ai mà không phải là hạng người tâm trí kiên định, sẽ không dễ dàng bị người dùng miệng lưỡi dao động. Nói thêm gì nữa đều tổn nước miếng vô ích.

“Tiểu tử này chui ra từ đâu vậy? Lại có thể nhận được thừa nhận của Nhân Hoàng kiếm.”

Từ Thiên Hành hơi buồn bực trong lòng.

Những năm này hắn vẫn luôn tiềm tu ở trong một thế giới động thiên nào đó, cách mỗi năm mười năm mới có thể về trong môn một lần.

Mấy ngày trước đây hắn nhận được tin báo của đệ tử, nói có một vị sứ giả đến từ Dao Trì gửi một tấm thiệp mời đến, mời hắn tham gia đại hội Dao Trì.

Hắn vừa nghe thấy là đại hội Dao Trì, lập tức phá quan mà ra, nghe xong miêu tả của đệ tử rồi đoán được việc này rất có thể là thật, quyết đoán đi đến bên Bắc hải.

Quả nhiên đã tiến vào trong Dao Trì tiên cung trong truyền thuyết.

Đáng tiếc, cuối cùng không có cách nào chiến thắng được Thiên Tiên Thượng Cổ kia, không thể nhận được bàn đào có thể kéo dài tuổi thọ trong truyền thuyết.

Nhưng mà hắn vẫn còn có cơ hội.

Tiểu tử kia dựa vào lực lượng của Nhân Hoàng kiếm, thế mà lại chém chết Thiên Tiên Thượng Cổ kia, nhận được một quả bàn đào.

Chỉ cần cướp bàn đào kia đến, hắn sẽ có thể kéo dài tuổi thọ ngàn năm, có thời gian đầy đủ để đi đánh sâu vào cảnh giới cao hơn.

Hắn đã hai ngàn tuổi, tuổi thọ còn thừa lại không được bao nhiêu, cảnh giới lại chậm chạp không cách nào đột phá được.

Bàn đào là hy vọng của cuối cùng của hắn, nếu như không cách nào cướp được bàn đào, nhiều nhất không đến trăm năm, đại nạn của hắn sẽ đến.

Nhưng mà tiểu tử này hơi khó dây dưa.

Lưu Quang kiếm của hắn lấy tốc độ đặt tên, luận về tốc độ bay đi nhanh chóng, thiên hạ không ai có thể so sánh được.

Năm đó hắn đã dựa vào linh bảo này mới thoát được một mạng từ dưới tay Xích Minh thiên tôn.

Tốc độ phi hành của tiểu tử này lại không hề chậm hơn hắn bao nhiêu.

Trước đó hắn chưa từng nghe nói đến nhân vật số một này.

“Như vậy cũng tốt!”

Từ Thiên Hành nghĩ, lại có phần đúng với tâm nguyện.

Người muốn cướp được bàn đào tuyệt đối không phải chỉ có một mình hắn, ví dụ như Hồng Nguyệt Đại Thánh, còn có vị kia của Tinh Thần hải đều nhất định phải có được bàn đào.

Nếu như có cơ hội, bất cứ vị Thiên Nhân nào mới vừa ngồi kia đều nhất định sẽ ra tay.

Nếu tạm thời không thu thập được tiểu tử này, những người khác chạy tới đều phiền toái.

Hắn có tự tin cực kỳ với thực lực của mình, không đối phó được với Thiên Tiên Thượng Cổ, còn không đối phó được với cả Thiên Nhân bình thường sao?

Nhưng mà nếu như vài vị Thiên Nhân liên thủ lại, đánh trước hắn chim đầu đàn này, hắn tuyệt đối không chịu nổi.

“Bỏ rơi mấy người này rồi tính.”

Trong lòng Từ Thiên Hành định ra kế hoạch, thậm chí hơi chậm tốc độ lại. Không nóng nảy đuổi theo tiêu tử kia, bằng vào ưu thế của tốc độ bỏ rơi mấy vị Thiên Nhân ở phía sau.

“Hả, trên không xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này hắn mới chú ý đến hiện tượng lạ trên bầu trời, thế mà lại giống như bị nhuộm máu rồi.

Hắn nhớ đã từng xem một quyển sách cổ nào đó, trên đó ghi chép lại cảnh tượng như thế, đột nhiên hít vào một hơi.

“Huyết thiên hiện, tai họa đến.”

Hiện giờ chẳng phải bầu trời đã biến thành màu máu rồi sao?

Như theo lời trong sách cổ, tai họa cuốn lấy toàn bộ nhân gian sắp đánh đến rồi?

...

Bên kia, Cố Dương cũng có tâm tư tương tự.

Sau khi hắn đột phá đến Thiên Nhân còn chưa từng giao thủ chính thức với Thiên Nhân, cần phải cẩn thận một chút.

Huống chi người hắn phải đối mặt là kiếm chủ thiên hạ đã danh chấn thiên hạ từ hơn một ngàn năm trước.

Trong lòng hắn đã nghĩ ra một chiến trường, sau đó hắn mở hệ thống ra, mở một lần mô phỏng.

Chương 545: Đại kiếp nạn muôn thuở

Bên Bắc hải, nước biển hiện ra màu xanh đậm, mặt biển màu sẫm phản chiếu bầu trời đỏ như máu, trông vẻ giống như nhuộm máu.

Hai bóng dáng một xanh một đỏ lơ lửng trong không trung, chính là Thanh Ngọc Đại Thánh và Hồng Nguyệt Đại Thánh của Tam Thánh môn.

Các nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời màu đỏ trên không trung, vẻ mặt đều hơi trắng bệch.

Thật lâu sau, Hồng Nguyệt Đại Thánh lẩm bẩm nói, “Lại xuất hiện, huyết thiên –”

Sau khi hai người các nàng cùng nhau rời khỏi Dao Trì tiên cung đã lập tức khóa chặt vị trí của Cố Dương, vốn định đuổi theo, nhưng lại nhìn thấy vết máu trên bầu trời kia, còn có bầu trời màu máu, khiếp sợ đến cực điểm.

Trong lúc ngớ ra, các nàng đã triệt để làm mất tung tích của Cố Dương.

Hai người đã xem nhẹ chuyện bàn đào, nhìn vết máu trên không trung, đều như rơi vào trong hầm băng.

Ở Thần Châu đại lục này không có ai rõ ràng hơn các nàng, sau khi trên không trung xuất hiện vết máu kia sẽ phát hiện chuyện kinh khủng đến cỡ nào.

Hai nàng đều là tộc đàn thiếu số trong Yêu tộc, thuộc về yêu ma thảo mộc. Tu hành vô cùng chậm chạp, nhưng có một ưu điểm đó là trời sinh sống rất lâu.

Đặc biệt là hai nàng, nền móng đều không bình thường, đến nay đã sống được hơn một vạn năm ngàn năm.

Sau khi thiên đạo sụp đổ, có thể chống đỡ được sự ăn mòn của năm tháng, sống thời gian dài như vậy cũng chỉ có Yêu tộc như các nàng yêu ma thảo mộc đã thành tinh này.

Các nàng đã tự mình trải qua trận đại kiếp nạn một vạn năm trước, tận mắt nhìn thấy thiên đạo sụp đổ, cảnh tượng vạn tiên cùng ngã xuống.

Các tiên nhân, Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên thậm chí là Kim Tiên bất hủ... cao cao tại thượng ngày xưa đều đột tử từng nhóm.

Còn có tiên cung trên trời đều theo đó tan vỡ.

Cảnh tượng như vậy giống như tận thế.

Một ngày kia giống như hôm nay, trên bầu trời xuất hiện một vết máu, toàn bộ bầu trời đều giống như bị máu nhiễm đỏ.

Sở dĩ các nàng còn có thể may mắn tồn tại được tiếp trong đại kiếp nạn này là vì tu vi của các nàng còn thấp, mới vừa đến Nguyên Anh kỳ. Các nàng lùi về trong bản thể, không dám thò đầu ra, ở đó run run.

Sau khi tất cả kết thúc, các nàng cứ mơ mơ hồ hồ còn sống như vậy.

Lần thứ hai bầu trời xuất hiện vết máu như vậy là hai ngàn năm sau.

Khi đó các nàng đã là Nhân Tiên, được đế quân thu vào dưới trướng.

Khi kiếp nạn lại giáng xuống, kể cả đế quân đều ngã xuống, trước khi đế quân ngã xuống đã đóng kín triệt để cửa vào giữa Đào Nguyên thiên với nhân gian nên mới giữ lại được một điểm lực lượng cuối cùng của Yêu tộc. Hơn mười Yêu tộc Nhân Tiên cảnh.

Theo thời gian trôi đi, Yêu tộc sống sót đều lần lượt ra đi, toàn bộ Đào Nguyên thiên chỉ còn lại có ba Yêu tộc thảo mộc thành tinh là các nàng.

Loáng cái, bảy ngàn năm trôi qua, thông đạo giữa nhân gian với Đào Nguyên thiên đã hoàn toàn bị người mở ra, nhân gian đã triệt để thay đổi dáng vẻ.

Các nàng vốn tưởng rằng tất cả đều đã đi qua.

Lại dù thế nào đều không thể ngờ được, sau khi cách tám ngàn năm, các nàng lại một lần nữa nhìn thấy hiện tượng không tốt lành này.

Chuyện này gọi lên ác mộng ở sâu nhất trong đáy lòng các nàng.

Trong lòng các nàng sợ hãi đến cực điểm.

Một vạn năm trước, thế gian có Nhân Hoàng, ba mươi ba thiên có giới chủ, tiên tôn, thiên đế...

Nhiều đại năng như vậy đều chết trong trận kiếp nạn kia.

Tám ngàn năm trước còn có đế quân và vài vị đại năng khác
chấn ở trước.

Hiện giờ thì sao?

Đại kiếp nạn giáng xuống, những đại năng của Thượng Cổ
hoặc ngã xuống, hoặc không biết tung tích, ai có thể ngăn cản
được trận đại kiếp nạn này?

Nhân gian giới hiện giờ tổng cộng có bao nhiêu Nhân Tiên
đây?

Một Thần Châu đại lục, số lượng Thiên Nhân cộng thêm cả
các nàng mới chỉ hơn mười vị mà thôi.

Các nàng đã là mấy người có cảnh giới cao nhất, thực lực
mạnh nhất rồi.

Lúc này Hồng Nguyệt Đại Thánh sêu xa nói, “Ngô Đồng tử tử,
xuất hiện đi, ở trước mặt đại kiếp nạn, ân oán giữa ta và người
tạm thời để sang một bên được không?”

Cách đó không xa, một bóng dáng tự dung hiện ra, chính là
Triêu Dương Đại Thánh, sắc mặt của nàng lúc này cũng hơi
trắng bệch, nở nụ cười sâu thẳm, nói, “Có ý nghĩa gì?”

Nói xong đã rời đi luôn.

Hồng Nguyệt Đại Thánh im lặng.

Đúng vậy, có ý nghĩa sao/

Ba nàng liên thủ có thể ngăn cản được đại kiếp nạn mấy năm
sau sao?

...

Vài vị Thiên Nhân khác cũng bị hiện tượng lạ trên bầu trời
làm kinh ngạc.

Điểm khác biệt chính là bọn họ chưa từng trải qua, không biết
hiện tượng lạ này sẽ mang đến tai họa như thế nào. Khiếp sợ
rất nhiều đồng thời không quên việc chính, lần theo dấu vết
của Cố Dương mà đi rồi.

Bàn đào thứ có thể kéo dài tuổi thọ ngàn năm này, không một Thiên Nhân nào sẽ bỏ qua.

Cho dù chỉ có một chút cơ hội, bọn họ đều sẽ không buông tha.

Nhưng mà bọn họ càng đuổi thì khoảng cách với Cố Dương càng xa.

Tốc độ cực nhanh, không phải bọn họ có thể nhìn thấy bóng lưng này.

Không bao lâu đã có người bỏ qua, lặng yên rời đi.

Còn có mấy người vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, tiếp tục đuổi theo.

...

...

“Thời cơ gần đúng.”

Từ Thiên Hành cuối cùng đã bỏ lại mấy cái đuôi theo phía sau, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có ai có thể đuổi theo được nữa, đột nhiên tăng tốc, kéo dài khoảng cách với Cố Dương.

Thật ra tốc độ của hai người không chênh lệch bao nhiêu, tạm thời muốn đuổi kịp không phải là chuyện dễ.

Nhưng mà hẳn có rất nhiều nhẫn nại.

Bất cứ võ giả nào từ Bất Lộ cảnh tu luyện đến Thiên Nhân cảnh đều sẽ không thiếu nhẫn nại.

Trong bát tri bát giác đã đến khu vực Tề châu.

Nơi này là địa bàn của La gia.

La gia không có Thiên Nhân, thứ đáng lo duy nhất chính là Xích Minh thiên tôn ở sau lưng La gia.

Nhưng mà nghe nói hóa thân ở nhân gian của Xích Minh thiên tôn đã bị một vị tiểu bối chém giết vào mấy trăm năm trước rồi.

Không có hóa thân kia, lực khống chế của Xích Minh thiên tôn với nhân gian đã giảm đi. Cho dù đánh không lại, muốn chạy trốn chắc không thành vấn đề.

Trong đầu Từ Thiên Hành lóe lên những ý niệm này, đột nhiên nhìn thấy Cố Dương bay ngược lại, bay lên một ngọn núi.

“Tiểu tử này định làm gì?”

Chương 546: Đại kiếp nạn muôn thuở (2)

Hắn còn tưởng rằng đối phương định lợi dụng địa hình phức tạp của dãy núi để bỏ rơi bản thân thì lại thấy một khe không gian xuất hiện ở trước mặt Cố Dương, thế mà lại trực tiếp chui vào.

Cái gì?

Từ Thiên Hành lấp bấp kinh hãi, không hề do dự, trước khi cửa không gian kia khép lại đã chui vào theo.

“Đây là...”

Hắn không biết ở phía sau cửa không gian là nơi nào, vẫn luôn duy trì cảnh giác, miễn cho bị ám toán, lật thuyền trong mương.

Mãi cho đến khi hắn nhìn thấy rõ hoàn cảnh mình đang đứng, trong lòng chấn động, “Thế giới động thiên?”

Nơi này thế mà lại là một thế giới động thiên!

Ngay sau đó hắn phát hiện ra chỗ không đúng.

Trong mũi người được một mùi hương tanh tươi, nguyên khí trời đất thế mà lại bao hàm một loại độc tố đáng sợ nào đó.

Khủng bố nhất là thiên đạo của thế giới này khiến cảm giác của người vạn vạ, hỗn loạn, tà ác...

Từ Thiên Hành kinh hãi rồi, đây là thế giới động thiên như thế nào vậy!

Thiên đạo vạn vạ hỗn loạn như thế, đừng nói võ giả, kể cả là người bình thường ở lâu trong này rồi đều sẽ biến thành người

không ra người, quỷ không ra quỷ.

Cho dù hấn là Thiên Nhân như vậy, một khi bị thiên đạo của nơi này ảnh hưởng, nguyên thần và thân thể bị ô nhiễm, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Hấn lập tức phong bế liên hệ giữa bản thân với thế giới bên ngoài, tránh nguyên khí trời đất ẩn chứa kịch độc và thiên đạo vận vẹo này như rắn rết.

Từ Thiên Hành khiếp sợ trong lòng, tốc độ lại không hề bị ảnh hưởng, vẫn tập trung chặt chẽ vào bóng dáng của Cố Dương.

Cho dù hấn chạy trốn tới chân trời góc bể đều dừng hòng mơ tưởng chạy trốn ra khỏi lòng bàn tay của mình.

Đừng tưởng rằng trốn vào trong thế giới vận vẹo này thì có thể hù dọa được hấn.

Đúng lúc này, báo động trong lòng hấn vang lên, cảm thấy một tồn tại vô cùng tà ác đang nhanh chóng đến gần.

Đây là cái gì?

Hấn hơi giật mình.

Cho dù là ma đầu của U Minh tông, luận về sự tà ác trong khí tức đều không bằng một phần vạn của đối phương.

Chẳng lẽ là Quỷ Đế? Phi Thiên Dạ Xoa? Kim Thi trong truyền thuyết sao?

Đây đều là ma vật và quỷ quái cấp bậc Nhân Tiên được ghi chép lại trong sách cổ.

Rất nhanh, một cái đầu vĩ đại đã xuất hiện trong tầm mắt của hấn, toàn bộ trên cái mặt vĩ đại đều là vẻ thù hận.

Từ Thiên Hành vừa nhìn thấy khuôn mặt này, trong lòng không tự chủ được sinh ra một hận ý mãnh liệt, giống như nhìn cái gì đều không vừa mắt, định phá hủy tất cả.

Ngay khi hấn chuẩn bị phát tiết thù hận trong lòng thì trong lòng kinh hãi, ý thức được không đúng.

“Quỷ quái thật đáng sợ, oán khí của nó thế mà lại có thể ảnh hưởng đến đạo tâm của ta.”

Hắn như gặp kẻ địch mạnh.

Đạo tâm của hắn đã sớm được mài đến mượt mà không tì vết, lẽ ra sẽ không dễ bị pháp thuật giống như huyền thuật ảnh hưởng đến, hiện giờ lại bị một quý quái ảnh hưởng đến, thiếu chút nữa không kiểm soát được.

Quý vật được sinh ra trong hoàn cảnh như vậy, hoàn toàn vượt ra khỏi lẽ thường.

Sau đó Từ Thiên Hành lại phát hiện một khí tức mạnh khác, càng thêm kinh hãi rồi, “Thiên Nhân?”

Trong thế giới này thế mà lại tồn tại cường giả cấp bậc Thiên Nhân?

Thật sự khó có thể tưởng tượng được Thiên Nhân ấy sẽ chạy đến thế giới này?

Sợ bị chết không đủ nhanh sao?

Cường giả Thiên Nhân bình thường ở trong hoàn cảnh như vậy có thể sống được mấy trăm năm đã đốt nhang thơm rồi.

Từ Thiên Hành xem như đã biết vì sao Cố Dương lại muốn vào thế giới này rồi, là vì định đục nước béo cò.

Nếu như đổi lại là người khác, nói không chừng đã sớm bỏ cuộc giữa đường rồi.

Nhưng hắn đã không còn lựa chọn nào khác, cho dù nguy hiểm nữa há cũng tuyệt đối không thể bỏ qua cho.

Bàn đào, hắn nhất định phải có.

...

...

Nơi này đúng là Hoàng Tuyền động thiên.

Phủ thành chủ ban đầu trong Mộc Hoang thành, một lão già mặt đầy nếp nhăn đang ngồi trong gian phòng hiện đầy cấm chế.

Một con mắt của hắn là tròng mắt đục màu xám, trông vẻ cực kỳ quái dị, chính là Đường trưởng lão kia của Tứ Thiên minh.

Lần trước hắn xuống dưới hang động trong lòng đất tìm kiếm nam tử đến từ nhân gian kia không có kết quả đã lưu lại trong Mộc Hoang thành, chờ đợi sự xuất hiện của người này.

Đột nhiên, hắn mở to mắt ra, trong mắt lóe lên một tia kích động.

Đến rồi!

Hắn cảm ứng được hai khí tức vô cùng mạnh xuất hiện ở ngoài thành, cách cửa vào hang động dưới lòng đất không xa.

Sự xuất hiện của hai luồng khí tức kia lập tức làm kinh động quý vật Hóa Thần kỳ này.

Quý vật Hóa Thần kỳ này mới xuất hiện không lâu, còn có quý vật cấp thấp số lượng lớn đi theo cùng với nó. Khiến ngoài Mộc Hoang thành lại trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Mộc Hoang thành có sự thủ hộ của hắn, không bị rơi vào công kích của quý vật.

Đường trưởng lão lo lắng hai vị kia rất có thể là người tu hành đến từ nhân gian, không biết sự lợi hại của quý vật, mất công chịu chết. Vận dụng thần thông, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi qua.

Quý vật Hóa Thần kỳ gần như không thể giết chết được.

Trận chiến giữa nhân loại với quý vật cho đến giờ, nhân loại vẫn chưa thể đánh chết một quý vật Hóa Thần kỳ, nhưng tu sĩ Hóa Thần kỳ chết trên tay nó lại có không ít.

Hắn cũng không muốn hai vị Hóa Thần đến từ nhân gian kia xui xẻo hờ hờ mà đánh mất tính mạng.

“Quý vật Thiên Nhân cấp này chuyên môn ngồi trong này chờ ta hả?”

Cố Dương cảm nhận được lực lượng khủng bố đủ để ảnh hưởng đến cảm xúc của hắn, trong lòng nghi ngờ.

Lần trước sau khi hắn dọn sạch quý vật khu vực này gần như trống rỗng rồi lại trong một lần mô phỏng nào đó, tiến vào đây lại đụng phải một quý vật cấp bậc Thiên Nhân, chết tại chỗ.

Bản thân chuyện này có điểm không hợp lý.

Theo lý thuyết, sau khi quỷ vật của khu vực này bị trống rỗng, một thời gian ngắn sau, quỷ vật ở bên ngoài lượn lờ đến đây, bổ sung chỗ trống của nơi này, sau đó lại sinh ra quỷ vật mạnh.

Đây vốn nên là một quá trình tương đối lâu mới đúng.

Kết quả không được bao lâu thì một quỷ vật cấp bậc Thiên Nhân đã xuất hiện ở đây.

Nó đến từ đâu?

Vì sao sớm không tới, muộn không tới, cố tình lúc hấn dọn dẹp sạch sẽ quỷ vật nơi này rồi mới xuất hiện?

Sẽ luôn không phải là một trùng hợp chứ.

Chương 547: Một đường hy vọng

Bởi vậy Cô Dương sinh ra một ý niệm to gan, có lẽ quỷ vật Thiên Nhân này phát hiện quỷ vật của khu vực này đã chết sạch nên mới đến đây. Để quét sạch uy hiếp đã diệt sạch quỷ vật.

Nếu quả thật là như vậy, quỷ vật này còn khủng bố hơn trong dự đoán của hấn.

Quỷ vật của thế giới này đã xuất hiện mấy trăm năm rồi, cũng không biết có sinh ra quỷ vật Động Hư cảnh không.

Ở trong rất nhiều lần mô phỏng, một khi quỷ vật xâm nhập nhân gian, mười mấy năm sau đều sẽ sinh ra quỷ vật Động Hư cảnh.

Cô Dương nghĩ đến đây, cảm thấy vẫn nên kiềm chế một chút thì tốt hơn.

Đang nghĩ, quỷ vật Thiên Nhân kia đã xuất hiện ở trước mắt.

Một lần này hấn nhìn thấy không phải là một cái đầu lâu mà là một người.

Đó là một nữ nhân mặc đạo bào, sau lưng còn đeo một thanh kiếm, rõ ràng là một tu sĩ, vẫn còn giữ được dáng vẻ khi còn

sống. Chỉ có đôi mắt tối đen.

Mới vừa chạm vào hạt châu đen lay láy trong đôi mắt kia, trong lòng hắn đã lập tức dâng lên một cảm giác thù hận khó có thể ngăn chặn được, nghĩ đến chuyện bị quý vật trước mắt này giết chết khi ở trong mô phỏng đã hận không thể xông lên, nghiền xương thành tro.

Chỉ vừa liếc mắt đã khiến người ta không khống chế được.

“Đừng nhìn vào ánh mắt của nó!”

Lúc này vang lên một tiếng hét to, giống như tiếng chuông đồng, chấn động lòng người.

...

Đạo tâm của Từ Thiên Hành đuổi theo phía sau cũng bị ảnh hưởng, thiếu chút nữa bị rơi vào trong cảm xúc thù hận, sau khi bị một tiếng la này đánh thức, thiếu chút nữa đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Đây là thứ quý gì vậy?

Có thể trực tiếp ảnh hưởng đến đạo tâm của hắn, chẳng lẽ là vực ngoại thiên ma trong truyền thuyết, động đến tâm ma của hắn?

Vào thời đại Thượng Cổ, vực ngoại thiên ma là một khảo nghiệm mà mỗi một người tu tiên đều phải đối mặt, người đạo tâm không ổn rất dễ dàng bị tâm ma nhân cơ hội, cuối cùng thân chết đạo tan.

Nhưng mà võ đạo hiện giờ đã không cần phải đối mặt với khảo nghiệm như vậy nữa, vực ngoại thiên ma này đều chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa từng có ai gặp được.

Đây vẫn là lần đầu tiên Từ Thiên Hành gặp phải thứ này, sinh lòng kiêng kỵ, theo bản năng chậm tốc độ lại.

Đã thấy Cố Dương vẫn không giảm tốc độ, bay về phía thứ quý kia.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn hơi dao động.

Đuổi theo hay không?

Không đuổi theo, hấn không cam lòng bàn đào sắp tới tay lại bay đi như vậy.

Đuổi theo, thứ quý này quá mức quý dị, trong lòng hấn không hề nắm chắc.

Từ Thiên Hành sống trong thời kỳ Hạ triều hưng thịnh nhất, hạ đế uy áp thiên hạ, đừng nói không phục. Tất cả mọi người phải thần phục hấn.

Tất cả kẻ giáo hóa không phục đều bị quét vào đồng rác trong lịch sử.

Hấn có thể từng bước một tu luyện đến Thiên Nhân cảnh trong hoàn cảnh như vậy, trở thành một trong những thủ hạ đặc lực nhất của Hạ đế cũng không phải nhân vật đơn giản.

Hơn nữa, sau khi tứ đại thánh địa xuất hiện, ý thức được sự lớn mạnh của tứ đại thánh địa đã quyết đoán giả chết thoát thân.

Sức phán đoán và dứt khoát này chính là nguyên nhân lớn nhất khiến cho hấn có thể bình an sống được đến giờ.

Hiện giờ Từ Thiên Hành chỉ vừa liếc mắt thôi đã đoán được tồn tại quý dị kia tuyệt đối không dễ chọc, tốt nhất rời xa được bao nhiêu thì rời.

Khi trong lòng hấn đang do dự thì cường giả Thiên Nhân ở sau lưng đã ra tay, chỉ thấy một phù lục bay ra, hóa thành một lồng tre màu đen trong không trung, vây khốn nữ tử quý dị kia.

“Thiên tù này chỉ có thể vây khốn trong thời gian mười giây thôi, đi mau.”

Giọng điệu của Thiên Nhân ra tay hỗ trợ kia hơi nôn nóng.

Phù pháp?

Trong lòng Từ Thiên Hành vừa động.

Ở Thần Châu, phù pháp đã sớm thất truyền, vào thời Hạ triều còn có một vài người tu luyện. Sau này Yêu tộc gần như tuyệt tích ở Thần Châu đại lục, mất đi nguyên vật liệu là huyết dịch của Yêu tộc này đã mất đi trụ cột của tồn tại này.

Không nghĩ tới ở thế giới động thiên này còn có đạo bùa chú cao minh như vậy.

Một đạo phù còn có thể vây khốn được tồn tại cấp bậc Thiên Nhân cảnh, cho dù chỉ trong thời gian mười giây đều là thứ cực kỳ đáng sợ.

...

... ..

“Thế giới này quả nhiên còn có tồn tại của cường giả Thiên Nhân.”

Cô Dương thấy vị Thiên Nhân xa lạ kia chủ động ra tay hỗ trợ, trong lòng tương đối ngoài ý muốn.

Hạn chế mà tu sĩ của thế giới này phải nhận lấy còn nghiêm trọng hơn cường giả Bất Lưu cảnh nhiều lắm.

Võ giả Bất Lưu cảnh ra tay sẽ tiêu hao hết tuổi thọ.

Tu sĩ của thế giới này cũng không khác gì lắm, sau khi tiêu hao hết pháp lực, hấp thu nguyên khí trời đất khôi phục sẽ hút một phần độc tố vào trong cơ thể, không thể nghi ngờ là tự sát mãn tính.

Cho nên tu sĩ của nơi này cực kỳ yêu quý chân nguyên pháp lực của mình đến mức tiếc rẻ, hận không thể chia một phần chân nguyên ra thành hai để tiêu.

Phù đạo ở nơi này thịnh hành như thế cũng vì nguyên nhân tương tự vậy, chế tạo bùa tiêu phí pháp lực ít nhất, dùng bùa làm vật trung gian, phát huy ra lực sát thương mạnh nhất.

Vị Thiên Nhân xa lạ này đối mặt với một quý vật cấp bậc Thiên Nhân lại tình nguyện chủ động ra tay hỗ trợ, có thể nói vô cùng khó có được rồi.

Nhưng mà đây là vẽ vờ thêm chuyện đối với hắn.

Trong nháy mắt Cố Dương đã phi đến trước mặt quý vật kia, rút Nhân Hoàng kiếm ra, chém thẳng xuống đầu.

...

... ..

“Đừng mà –”

Cách đó không xa, Đường trưởng lão đang cực nhanh đuổi tới nhìn thấy một màn như vậy đã thốt lên, định ngăn cản, nhưng đã quá muộn.

Một kiếm kia của đôi phương đã chém nát lồng giam do hấn bày ra, thả quý vật Hóa Thần cấp kia ra.

Xong rồi!

Mấy trăm năm rồi, khó khăn lắm mới tìm được người của nhân gian có thể tự do ra vào Hoàng Tuyền động thiên, để cho hấn thấy được hy vọng rời khỏi thế giới giống như địa ngục này.

Kết quả, mới vừa nhìn thấy một ánh rạng đông đã bị dập tắt.

Điều này khiến cho hấn khó có thể tiếp nhận.

Quý vật này khi còn sống là một trưởng lão của Lạc Vân tông, nữ tử hạng nhất của Hoàng Tuyền động thiên năm đó, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, trong trận đại kiếp nạn kia đã biến thành quý vật.

Lúc nàng còn sống, Đường trưởng lão đã không phải là đối thủ, huống chi sau khi nàng biến thành quý vật trở nên càng thêm đáng sợ.

Chương 548: Một đường hy vọng (2)

Tu sĩ có thực lực càng mạnh khi còn sống, sau khi chuyển hóa làm quý vật sẽ trở nên kinh khủng hơn.

Mạnh như minh chủ, đến nay vẫn không đánh chết được một quý vật Hóa Thần cấp.

Ngược lại những tu sĩ Hóa Thần đã chết trong tay của những quý vật trong những năm này đã không dưới mười vị, sau khi những người này chết, tất cả đều chuyển hóa thành quý vật.

Đây là một thế giới tuyệt vọng, từ sau khi quý vật giáng xuống thế giới này, qua nhiều năm như vậy không có Hóa Thần mới xuất hiện.

Chênh lệch về thực lực giữa nhân loại với quỷ vật càng lúc càng lớn, đã đến mức khiến tất cả mọi người tuyệt vọng, cho dù là người lạc quan nhất cũng mất đi tin tưởng chiến thắng được quỷ vật.

Sở dĩ Tứ Thiên minh còn chưa hỏng mất, một là vì minh chủ vẫn còn đây, uy vọng này đủ để trấn trụ tất cả mọi người.

Hai là vì trừ bỏ Tứ Thiên minh ra, thế giới này không còn một chỗ nào an toàn nữa.

Trong tuyệt vọng như vậy, Đường trưởng lão phát hiện có một người nghi ngờ đến từ nhân gian nên mới mừng rỡ như thế, thậm chí bỏ lại tất cả, ở lại Mộc Hoang thành ngồi chờ.

Nhưng mà hiện giờ một tia hy vọng này cũng sụp đổ rồi.

Dưới nửa mừng nửa vui như vậy, đạo tâm của hắn ở bên bờ chuẩn bị sụp đổ...

...

“Không biết sống chết.”

Từ Thiên Hành nhìn thấy Cố Dương giống như mất đi lý trí nhằm thẳng về phía tồn tại giống như thiên ma, nhưng trong lòng vui vẻ.

Cố Dương chủ động muốn chết, vậy không thể tốt hơn.

Tốc độ phi hành của tiểu tử này cực nhanh, lại có Nhân Hoàng kiếm trong tay. Hắn luôn kiêng kỵ ba phần.

Hiện giờ tiểu tử này chủ động muốn chết cũng bớt phiền phức cho hắn.

Thứ quý gì kia, vừa thấy đã biết không phải sinh vật bình thường, hơn phân nửa sẽ không cảm thấy hứng thú với di vật của hắn. Đến lúc đó không cần tốn nhiều sức sẽ thu bàn đào kia vào tay.

Thứ quý này, kể cả hắn đều cảm thấy vô cùng khó giải quyết. Cố Dương chủ động tiến lên giết, theo ý hắn thì không hề có gì khác muốn chết.

“Lại là một chiêu này!”

Từ Thiên Hành thấy tay Cố Dương giơ lên đã biết hẳn định dùng chiêu kiếm pháp chém giết Ngọc Lộ thần tướng ở trên đại hội Dao Trì.

Nhưng mà uy lực của nó kém xa lần trước ngàn dặm.

“Chẳng lẽ là Trảm Huyền kiếm pháp?”

Hắn đột nhiên nhớ đến một môn kiếm pháp, Trảm Huyền kiếm pháp của viện trưởng Văn viện.

Tuy rằng môn kiếm pháp này gần như không có ai tận mắt nhìn thấy, nhưng ở trong Thiên Nhân vẫn có tiếng tăm lừng lẫy.

Toàn bộ Thần Châu, người có thể khiến cho Từ Thiên Hành kiêng kỵ cực ít, viện trưởng Văn viện không thể nghi ngờ gì là một trong số đó.

Năm đó khi hắn biết người này chém giết hóa thân của Xích Minh thiên tôn, phản ứng đầu tiên là không thể tin được.

Vị tiểu bối này, thực lực khủng bố thật không ngờ?

Sau này biết hắn bị trọng thương trong trận chiến ấy, Từ Thiên Hành vẫn không dám coi thường.

Từ sau đó đã hơn một trăm năm, dưới sự đáng sợ của người này, Xích Minh thiên tôn không thể xâm nhập nhân gian.

Lúc này mới dẫn đến sự phản bội của Vũ gia, nó lại muốn mượn dùng lực lượng của Tam Thánh môn mới có thể tiêu diệt được.

Nếu là trước đây thì điều không thể tưởng tượng được.

Lúc này một kiếm kia của Cố Dương đã chém đứt đầu của nữ tử quý đệ kia, chỉ thấy trên gương mặt tái nhợt của nàng hiện lên một chút thống khổ.

Một tiếng phù vang lên.

Nhân Hoàng kiếm chém nàng thành hai nửa, không hề có một chút máu nào chảy ra, trong cơ thể nàng cũng không hề có bất cứ bộ phận gì, chỉ là một luồng năng lượng thể.

“A –”

Một tiếng thét chói tai thể lương vang lên, đâm vào trong đầu óc Từ Thiên Hành, ý thức của hắn có trống rỗng trong nháy mắt.

Chờ hắn phản ứng kịp, trong lòng rét lạnh.

Dưới tình huống chiến đấu trong cấp bậc như vậy mà mất đi ý thức, cho dù gần như chỉ một chớp mắt cũng đủ để khiến cho hắn chết một trăm lần rồi.

Thứ quý kia thật sự đáng sợ.

Ngay sau đó hắn chỉ thấy thứ quý kia bị chém thành hai khúc, tiếp theo hai nửa thân thể nhanh chóng tiêu tán, trong nháy mắt đã biến thành hư ảo.

Chỉ để lại thanh kiếm sau lưng nàng rơi xuống.

Này –

Từ Thiên Hành cuối cùng không cảm ứng được sự tồn tại của thứ quý kia, ánh mắt co rút lại, trong lòng kinh hãi đến cực điểm.

Cứ chết đi như vậy?

Chuyện này sao có thể chứ?

“Không... không còn...”

Đường trưởng lão nhìn nữ tu hạng nhất năm đó tiêu tán theo gió, khí tức triệt để biến mất không tung tích, toàn thân đều ngơ ngác, gần như không dám tin vào hai mắt của mình.

Một quý vật Hóa Thần cấp bị một kiếm chém giết?

Thậm chí hắn còn cho rằng mình sắp mất không chế, trước khi chết đã xuất hiện ảo giác.

Nhưng mà không đúng.

Trước đó hắn cũng đã gặp quý vật Hóa Thần cấp, trong chiến đấu, một lần bên bờ không khống chế được, lúc đó không phải cảm giác như thế này.

“Ta vẫn ổn?”

Rất nhanh hắn đã phản ứng lại kịp, theo bản năng sò lên mắt, không hề xuất hiện biến hóa kỳ quái nào.

Xác nhận bản thân không phải ở bên bờ không không chế được, cuối cùng hắn đã hiểu được.

Tất cả chuyện này không phải là ảo giác.

Quý vật kia thật sự bị nam tử áo trắng một kiếm chém chết.

Người này rốt cuộc là ai?

Đường trưởng lão nhìn bóng dáng cao lớn cách đó không xa, kiếm trong tay lóe lên sáng rọi chói mắt, trong lòng kinh ngạc đến tột đỉnh.

Một kiếm đã chém chết quý vật Hóa Thần cấp.

Chẳng lẽ là cường giả Động Hư cảnh trong truyền thuyết?

...

“Trốn!”

Từ Thiên Hành đang kinh hãi, chỉ thấy Cô Dương quay đầu nhìn hắn, lạnh lẽo trong mắt khiến cho trong lòng hắn rung động, lập tức không chút do dự xoay người mà chạy.

Lưu Quang kiếm hóa thành kiếm quang, trong nháy mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

...

“Chạy còn rất nhanh.”

Cô Dương không đuổi theo, mới vừa rời tốc độ của Từ Thiên Hành thật sự nhanh hơn hắn một chút, cho dù chỉ một chút thì hắn cũng đuổi không kịp được.

Thứ hai, cho dù đuổi theo kịp thì vẫn là một trận ác chiến.

Hắn có thể một kiếm chém giết quý vật Thiên Nhân cảnh là vì quý vật đều là lũ ngáo ngơ, phương thức công kích chỉ có một, đó là đi thẳng về thẳng.

Vừa vặn Trảm Huyền kiếm pháp của hắn khác chế loại thuần năng lượng thể này.

Dưới chiêu thức Trảm Thần này, quý vật Thiên Nhân cảnh đều phải bụi tan khói diệt.

Chương 549: Tứ Thiên minh

Nếu như đối thủ đối thành Từ Thiên Hành, muốn chém trúng kiếm chủ thiên hạ trước kia này lại không phải là chuyện dễ dàng như vậy. Nhất định lại là một trận khổ chiến.

Lấy tốc độ phi kiếm của đôi phương, không cần thận bị giết ngược không phải là chuyện không có khả năng.

Nếu như hai người chiến đấu, nhiều nhất phân sáu bốn đi.

Hắn sáu.

Trái lại, Từ Thiên Hành dụng độ phải quý vật Thiên Nhân cảnh đều phải luống cuống, trừ bỏ chạy trốn ra, nếu như bị bức đến đường cùng, đại khái sẽ chết thật sự thảm.

Đây là khắc chế của công pháp và kiếm pháp.

Cô Dương không định lãng phí thời gian đuổi theo giết Từ Thiên Hành, cũng bởi vì nơi này có quý vật dễ đổi phó hơn.

Mới vừa rồi sau khi chém giết quý vật kia đã thành công nhận được một mảnh nhỏ.

Và giống như hắn dự đoán lúc trước, chém giết cường giả cấp bậc Thiên Nhân, có thể nhận được mảnh nhỏ.

Nếu như hắn đoán không sai, cái gọi là mảnh nhỏ rất có thể là mảnh nhỏ của đạo uẩn.

Hắn lấy thanh kiếm do quý vật kia lưu lại, cầm trong tay.

Đây là một thanh linh bảo, nhưng mà xem ra giống như bị lực lượng của quý vật ăn mòn, thân kiếm biến thành màu trắng bệch, giống với sắc mặt của quý vật kia.

Cũng không biết khí linh trong đó có bị ô nhiễm, biến thành quý vật rồi không.

[Kiểm tra được mảnh nhỏ, có rút ra không?]

Đột nhiên trước mắt Cố Dương xuất hiện một nhắc nhỏ, vui vẻ trong lòng.

Xem ra linh bảo cũng có thể lấy ra được mảnh nhỏ, như vậy tốt quá.

Hắn không do dự nói, “Có.”

Mặc dù thanh kiếm này là linh bảo, nhưng bị ô nhiễm thành như vậy, hắn có thể không yên lòng nếu đưa cho các nàng Tô Thanh Chỉ dùng.

[Rút ra được một mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt, năm mảnh.]

Cố Dương ngây ngất trong lòng.

Lần này quả nhiên không tới sai, trong cường giả cấp bậc Thiên Nhân, thứ khiến hắn dễ dàng đổi phó nhất chính là quý vật của Hoàng Tuyên động thiên.

Đương nhiên, Thiên Nhân của Kim Đình động thiên không hề khó đổi phó, nhưng ở trong đó nhiều nhất chỉ có ba vị Thiên Nhân, giết hết cũng không được bao nhiêu.

Nếu nói ở đâu có số lượng Thiên Nhân nhiều nhất vẫn phải kể đến Hoàng Tuyên động thiên.

Hơn nữa giết những quý vật này, trong lòng hắn không hề có bất cứ gánh nặng nào.

Cố Dương lại một lần nữa tìm được niềm vui giống như lần đầu tiên đến Hoàng Tuyên động thiên, khắp nơi đều là nguồn năng lượng có thể nạp giá trị được.

“Bái kiến chân nhân.”

Lúc này, Đường trưởng lão kia cung kính hành lễ.

Chân nhân là tôn xưng đối với Nhân Tiên, đây là lễ tiết vào thời Thượng Cổ.

Thật ra cảnh giới của hai người giống nhau, không cần cung kính như vậy.

Nhưng mà Đường trưởng lão tận mắt nhìn thấy nam nhân trước mắt chém giết một quý vật Hóa Thần, coi hắn thành

cường giả Động Hư cảnh. Nào dám chậm trễ.

Cô Dương quan sát lão giả trước mắt, trừ bỏ có một tròng mắt dựng thẳng ra, trông vẻ không hề có bất cứ chỗ lạ thường nào.

Cường giả Thiên Nhân cảnh, vẻ ngoài trông vẻ bình thường nhiều hơn.

Nhưng mà hẳn có thể cảm nhận được chỗ không hài hòa trên thân thể của đối phương, cũng không phải trạng thái mà thân thể Nhân Tiên nên có.

Hắn nghĩ đến mới vừa rồi người này có lòng tốt nhắc nhở, còn ra tay hỗ trợ, thái độ khá thân mật, hỏi, “Vị đạo hữu này xưng hô như thế nào?”

Đường trưởng lão cung kính đáp, “Tại hạ là Đường Nhạc trưởng lão của Tứ Thiên minh.”

Tứ Thiên minh?

Cô Dương đã từng nghe Mộc Hoang đạo nhân nhắc đến, đây là thế lực lớn nhất của Hoàng Tuyền động thiên, hoặc là nói, đại bản doanh cuối cùng của nhân loại. Nghe nói có vài vị Thiên Nhân.

Xem ra tin tình báo của Mộc Hoang đạo nhân không sai, một trưởng lão còn có tu vi Thiên Nhân, cường giả Thiên Nhân ở trong đó không thể ít được.

Đây vẫn là dưới tình huống sau khi bị quỷ vật tàn phá mấy trăm năm, trước khi quỷ vật chưa xuất hiện, cường giả Thiên Nhân của thế giới này khẳng định càng nhiều.

Thực lực tổng thể nói không chừng còn ở trên cả Vạn Tượng động thiên và Tinh La động thiên.

Trong vài thế giới động thiên mà hắn biết, luận về thực lực, mạnh nhất không thể nghi ngờ là Thụy Cầm đại lục, cũng chính là Bồng Lai thiên. Chính là một thế giới duy nhất đã đánh bại sự xâm nhập của Dao Trì tiên cung.

Sau đó là Vạn Tượng động thiên và Tinh La động thiên, hai thế giới này ước tính cẩn thận thì số lượng Thiên Nhân đều ở hai con số.

Thế giới lót đáy là Thủy Nguyệt động thiên và Kim Đình động thiên.

Hoàng Tuyền động thiên lại là thế giới đặc thù nhất, luận về trình độ nguy hiểm, nó được thuộc về hạng nhất.

Đương nhiên, nếu nói thế giới có giới hạn tối đa ngược lại là Kim Đình động thiên, bởi vì nơi này có thể xuất hiện cường giả Động Hư.

Những ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Cố Dương, hắn nói, “Hóa ra là Đường trưởng lão, đa tạ cảnh báo của ngươi.”

Đường Nhạc hơi kinh sợ nói, “Là tại hạ đường đột rồi.”

Hắn hỏi, “Ngươi từ Mộc Hoang thành đến đây sao?”

“Đúng.”

“Sao ngươi sẽ lại ở Mộc Hoang thành vậy?”

Cố Dương vẫn rất hiếu kỳ, lấy môn quy của Mộc Hoang thành, không phải nên do một vị Thiên Nhân tọa trấn mới đúng.

Một Nguyên Anh là được rồi.

Lúc này Đường Nhạc nói, “Thật sự không dám giấu giếm, tại hạ đặc biệt ở lại đây để chờ chân nhân.”

“Hả?”

...

... ..

Mộc Hoang thành.

Cố Dương trở lại chôn cũ, không khỏi nghĩ đến Hàn Phong đã giao cho hắn một môn truyền thừa kiếm đạo, hỏi Đường Nhạc bên cạnh, “Hàn Phong còn ở trong thành chứ?”

Đường Nhạc nói, “Bởi vì công lao của Hàn chấp sự nhận được khen thưởng trong minh, nên được triệu về Tứ Thiên minh rồi.”

Nghe được Hàn Phong không chết, trong lòng hắn rất vui vẻ.

Ngày đó khi Hàn Phong truyền môn truyền thừa kiếm đạo kia cho hắn, đoán chừng trong lòng đã có tử chí.

Mất đi cường giả Nguyên Anh Mộc Hoang đạo nhân này, Mộc Hoang thành muốn sinh tồn được trong thế giới nguy hiểm này cũng không phải việc dễ dàng gì.

Không nghĩ tới xuất hiện bước ngoặt. Tứ Thiên minh phái một Thiên Nhân đến đây, đây đều là một chuyện cực tốt đối với cả Mộc Hoang thành và Hàn Phong.

Đương nhiên Hàn Phong được triệu về Tứ Thiên minh hiển nhiên là vì có liên quan đến hắn.

Cố Dương đã biết được mục đích của Đường Nhạc, hắn cũng không tỏ thái độ gì.

Từ thái độ chịu trách nhiệm đối với Đại Chu, hắn không thể để cho người của Hoàng Tuyền động thiên đến Đại Chu được.

Chương 550: Tứ Thiên minh (2)

Lỡ như trong đó có một người không kiểm soát được, hóa thành quý vật, đó chính là tai họa ngập đầu đối với Đại Chu.

Ở trong mô phỏng hắn đã từng bỏ quý vật của Hoàng Tuyền động thiên vào Đại Chu rất nhiều lần. Nhưng đó là ở trong mô phỏng, trong hiện thực hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.

Sống ở Đại Chu đã nhiều năm, kết bạn với nhiều người như vậy, và thật sự có rất nhiều người có ràng buộc không cách nào cởi bỏ được. Hắn không thể vì nguyên nhân của bản thân mà hủy diệt Đại Chu.

Nhưng mà Cố Dương không từ chối, hắn còn có chỗ dùng được đến Đường Nhạc.

“Tiền bối!”

Khi Cố Dương và Đường Nhạc vào thành, đột nhiên có một quân sĩ thủ vệ hưng phấn kêu hắn.

Hắn nhìn sang, còn là người quen, cười nói, “Là người à.”

Người này chính là Ngụy Hồ hấn đã gặp được vào lần đầu tiên khi tiến vào Hoàng Tuyền động thiên.

Lúc đó Ngụy Hồ hái thuốc ở ngoài Hắc Minh cốc, gặp phải một quý vật, chính là do Cố Dương cứu hấn một mạng.

Cách khi đó đã hơn một năm, tu vi của Ngụy Hồ cũng có tiến bộ, đại khái tương đương với tu vi tam phẩm.

Ngụy Hồ thấy hấn còn nhớ rõ mình nên càng cao hứng hơn, phát ra khen ngợi từ tận đáy lòng, “Phong thái của tiên bối vẫn như trước, vẫn giống thần tiên giữa loài người.”

Cố Dương nhìn hấn, đột nhiên nhớ đến thiếu niên mặt vàng đã từng gặp ở Thủy Nguyệt động thiên, cũng đều là người đầu tiên mà hấn gặp được khi vào thế giới động thiên, cảnh ngộ của hai người chênh lệch không chỉ một chút xíu.

Thiếu niên mặt vàng ở Thủy Nguyệt động thiên chính là nhân vật chính của thế giới kia, tu vi giống như ngòi hỏa tiễn vọt lên trên.

So sánh ra thì Ngụy Hồ này rất thảm rồi, đến bây giờ vẫn chỉ là Phạm cảnh mà thôi.

Trong lòng Cố Dương vừa động, lấy một túi linh thạch từ trong không gian ngự thú ra ném tới, nói, “Cố gắng tu luyện.”

Đây là một trong những chiến lợi phẩm của hấn khi ở Thủy Nguyệt động thiên, mười mấy linh thạch cấp thấp, lại không cách nào dùng để nạp giá trị, chỉ có thể thu lại, giữ làm kỷ niệm.

Vừa vịn lấy ra tặng người, dù sao hấn không dùng đến thứ này, nữ nhân bên người hấn cũng không cần đến.

Sau khi Ngụy Hồ nhận lấy mở ra nhìn, trên mặt hiện lên mừng rỡ như điên, phịch một tiếng quỳ xuống đất, “Đa tạ ban thưởng của tiên bối.”

Ngẩng đầu lên đã thấy vị tiên bối kia đi a, vẫn cung kính dập đầu vang lên mấy tiếng.

Túi linh thạch này cần hấn không ăn không uống năm mươi năm mới tích góp ra được. Mặc dù là linh thạch cấp thấp,

nhưng hấn chưa từng gặp tỉ lệ như này.

Toàn bộ Mộc Hoang thành đều không tìm được khối thứ hai.

Chờ Ngụy Hồ đứng lên phát hiện ra ánh mắt của đồng nghiệp bên cạnh đều vừa ao ước lại đổ kỵ, trong lúc nhất thời cảm thấy túi linh thạch trong tay hơi bỏng tay.

Hấn vội vã xin đội trưởng nghỉ phép, chạy thẳng về nhà.

...

...

Cố Dương chỉ tiện tay làm, không hề để trong lòng. Đi theo Đường Nhạc đến phủ thành chủ.

Lúc này phủ thành chủ đã thay đổi rất lớn rồi, Đường Nhạc đã xây dựng lại nơi này, bố trí không ít trận pháp.

Trận pháp nơi này giống như có tác dụng lọc đi độc tố trong nguyên khí trời đất, ở trong này cảm giác nguyên khí trời đất tinh thuần rất nhiều, độc tính hạ xuống một phạm vi có thể tiếp nhận.

“Không biết quý vật Hóa Thần cấp ở thế giới này có bao nhiêu?”

Sau khi ngồi xuống, Cố Dương giống như lơ đãng hỏi ra vấn đề quan tâm nhất.

Đường Nhạc nghe được vấn đề Cố Dương hỏi, lắc đầu cười khổ nói, “Thật sự không dám giấu giếm, vấn đề này, kể cả Tứ Thiên minh ta đều không biết được.”

Vẻ mặt của hấn thật sự tự nhiên, không cứng ngắc giống như các tu sĩ khác, trông vẻ mức độ bị ô nhiễm rất nhẹ.

“Cho đến trước mắt, quý vật Hóa Thần cấp mà chúng ta đã từng gặp có bốn loại.”

“Chủng thứ nhất là chủng đáng sợ nhất, chính là ngọn nguồn của tất cả quỷ vật. Nghe nói là một đoàn sương đen, không có hình dáng cụ thể, chúng nó đột nhiên xuất hiện ở tông môn của mấy đại môn phái. Rất nhiều tu sĩ vừa nhìn thấy nó đã không khống chế được ngay tại chỗ.”

“Sau đó không lâu, mấy đại môn phái kia biến thành một mảnh quỷ vực, chỉ có rất ít người trốn thoát được.”

Khi Đường Nhạc nói đến đây, lại nghĩ đến tình hình một ngày đó.

Sự tình phát sinh quá mức bất ngờ, khi đó hắn mới vừa trở thành thái thượng trưởng lão trong môn, đang bế quan tế luyện một món linh bảo. Vì vậy nên mới thoát được trận tập kích đầu tiên.

Là đồ đệ của hắn liệu chết tiến đến gõ quan, hắn tận mắt nhìn thấy đệ tử mình coi trọng nhất này không khống chế được biến thành quỷ vật.

Hắn không thể không tự tay trừ bỏ quỷ vật do vị đồ đệ này hóa thành, sau đó chạy thoát ra ngoài.

Cũng trong một ngày đó, một trong mười môn phái lớn nhất Hoàng Tuyền động thiên đã diệt môn như vậy, chỉ có hắn một vị thái thượng trưởng lão trốn thoát được.

Hắn cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy đoàn sương đen kia, sau khi hội họp với người của môn phái khác mới nghe được theo lời người ta.

Đường Nhạc không chế cảm xúc rất tốt, tiếp tục nói, “Loại thứ hai là nhóm tu sĩ Hóa Thần đầu tiên bị ô nhiễm, những người này bình thường đều vẫn duy trì hình dạng của quái vật, vô cùng khủng bố. Đại khái có mười bốn con.”

“May mắn chúng nó sẽ không tùy tiện di chuyển, mấy trăm năm qua vẫn luôn lưu lại ở đó.”

Những nhóm quỷ vật đầu tiên bị ô nhiễm vẫn luôn ở trong tông môn.

Trong mười môn phái của Hoàng Tuyền động thiên năm đó đã có chín tông môn biến thành tuyệt địa, cho dù là ai đi vào đều chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

“Loại thứ ba chính là chủng loại mà người mới vừa trừ bỏ, sau khi tu sĩ Hóa Thần không khống chế được chuyển thành quỷ vật. Chúng nó sẽ di chuyển xung quanh, cũng cực kỳ nguy hiểm. Số lượng của chúng nó đại khái gồm mười con.”

“Loại thứ tư là quý vật có đẳng cấp thấp nhất, sau khi cắn nuốt dung hợp nhau tiến hóa thành quý vật Hóa Thần. Số lượng loại này khó có thể tính toán.”

“Cho dù là loại nào trên đây thì cho đến bây giờ chúng ta đều không thể đánh chết được quý vật Hóa Thần cấp nào cả. Người là người đầu tiên.”

Sau khi Cố Dương nghe xong, hơi kinh hãi.

Nói như vậy, số lượng Thiên Nhân của toàn bộ Hoàng Tuyền động thiên ít nhất hơn ba mươi người. Đêm này hơi khoa trương đi.

Chương 551: Lại một quý vật

Hắn không nhịn được hỏi, “Hoàng Tuyền động thiên các người vượt qua đại kiếp nạn Thượng Cổ một vạn năm trước như thế nào?”

Đường Nhạc nói, “Giới chủ đương thời đã dùng một tiên thiên linh bảo để bảo vệ Hoàng Tuyền động thiên. Vì thế mới may mắn thoát nạn, nhưng mà sau đó không lâu, giới chủ vì tìm kiếm đường ra đã rời khỏi thế giới này, còn phong bế thông đạo giữa Hoàng Tuyền động thiên với nhân gian lại. Từ sau khi đó đã chưa hề trở lại.”

Như vậy xem ra giới chủ của Hoàng Tuyền động thiên mạnh hơn Thủy Nguyệt thiên tôn của Thủy Nguyệt động thiên kia không ít.

Cố Dương lại hỏi, “Các người có tìm ra nguyên nhân xuất hiện trận đại kiếp nạn này không?”

Đường Nhạc lắc đầu, “Vốn có người đoán rằng đây là kéo dài của trận đại kiếp nạn Thượng Cổ. Nhưng hiện giờ xem ra chắc là không phải.”

Chỉ nhìn trạng thái của hai người Cố Dương là hắn biết nhân gian vẫn là một cõi yên vui, không đụng phải tai họa như vậy.

Hắn còn định nói gì đó, đột nhiên nướng mày lên, thần sắc hơi khó chịu.

Lúc này, một giọng nói nôn nóng từ bên ngoài truyền đến,
“Trưởng lão, Thiên Tinh thành cấp báo, có quý vật Hóa Thần công thành, kêu người trở về trợ giúp.”

“Cái gì?”

Đường Nhạc đứng phắt lên, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi,
“Rốt cuộc đã có chuyện gì?”

Cố Dương nhìn thấy hấn như vậy đã biết Thiên Tinh thành này vô cùng quan trọng đối với Tứ Thiên minh.

Cửa được đẩy ra từ bên ngoài, một thủ hạ vội vàng đi đến, bắt đầu bẩm báo.

Hóa ra một canh giờ trước có một quý vật Hóa Thần đột nhiên đến ngoài Thiên Tinh thành, rất nhiều tướng sĩ thủ thành không khống chế được tại chỗ. Sau đó trong thành kịp thời mở đại trận ra, ngăn cản nó ở bên ngoài.

Thành chủ Thiên Tinh thành dùng phi kiếm truyền thư, cầu viện Đường Nhạc.

Sau khi Đường Nhạc nghe xong, thật sự lòng nóng như lửa đốt.

Thiên Tinh thành này là cửa ngõ của Tứ Thiên minh, cùng với vài chục tòa thành khác tạo thành một đại trận, giống như ngục trang phù, có thể tránh bị quý vật phát hiện.

Nhiều năm như vậy, Tứ Thiên minh luôn luôn bình yên vô sự chính là nhờ công lao của đại trận này.

Nếu Thiên Tinh thành bị quý vật Hóa Thần kia công phá, đại trận thiếu mất một góc, toàn bộ khu vực quan trọng nhất của Tứ Thiên minh đều sẽ lộ ra, đến lúc đó sẽ bị tập kích của quý vật vô cùng vô tận.

Đáng nhẽ ra việc tuần tra bốn phía, sau khi phát hiện có quý vật Hóa Thần thì kịp thời dẫn nó đi là chức trách của hấn.

Lần này hấn dừng lại ở Mộc Hoang thành thời gian dài nên giao chức trách tuần tra cho người khác, ai ngờ bên chỗ Thiên Tinh thành lại sẽ xuất hiện sơ suất lớn như vậy.

Toàn bộ Hoàng Tuyền động thiên, nói ra rất nhiều quý vật Hóa Thần cấp, cẩn thận tính toán khoảng mười con. Nhưng phân tán đến toàn bộ thế giới thì số lượng thật sự ít ỏi.

Trước đó chưa từng có quý vật Hóa Thần cấp xuất hiện trong phạm vi một trăm dặm của mười mấy thành thị của Tứ Thiên minh này.

Một lần gần đây nhất đều cách hơn một trăm dặm.

Sao đột nhiên lại có một quý vật xuất hiện ở ngoài Thiên Tinh thành?

Thiên Tinh thành tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!

Đường Nhạc là người đã từng trải qua chuyện lớn, lập tức đưa ra quyết đoán, “Chân nhân, tại hạ phải gấp rút đi tiếp viện Thiên Tinh thành, nên từ biệt như vậy...”

Cố Dương nói, “Ta đi cùng với người được chứ.”

Đường Nhạc vui mừng quá đỗi, hẳn không phải không nghĩ tới việc mời vị chân nhân này ra tay. Nhưng mà lấy quan hệ của hai người thì hẳn nào có thể mở miệng nói ra như vậy được.

Ai ngờ Cố Dương lại chủ động đề nghị muốn đi Thiên Tinh thành cùng với hắn.

Trong lúc nhất thời vừa hưng phấn lại cảm kích với may mắn.

Có cường giả thực lực sâu không lường được như vậy đi theo, tình thế nguy hiểm của Thiên Tinh thành có thể gỡ được.

“Đa tạ chân nhân.”

...

...

Thiên Tinh thành cách Mộc Hoang thành gần hai ngàn dặm, đối với phần lớn mọi người thì đây là một khoảng cách khó có thể tưởng tượng được.

Vào thời đại này, phần lớn mọi người đến suốt đời đều không thể rời khỏi phạm vi chỗ thành thị này.

Nhân loại ở ngoài điểm sinh tồn quá mức nguy hiểm.

Rời khỏi thành thị càng xa càng nguy hiểm.

Muốn tới một thành thị khác cách hơn hai ngàn dặm, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng phải mạo hiểm nguy hiểm rất lớn.

Ở bên ngoài, không nói đến có thể tùy ý thấy được quý vật Nguyên Anh kỳ, số lượng cũng tuyệt đối không ít, chạy ra khoảng cách càng xa, tỷ lệ đụng phải càng lớn.

Nhưng mà sau khi đến Thiên Nhân thì chút nguy hiểm đấy đã không đáng để lo nữa rồi.

Trên người Đường Nhạc không có nhiều thứ khác lắm nhưng các loại bùa rất đầy đủ, nguy trang phù cao giai dán lên thì không cần lo lắng bị quý vật Nguyên Anh cấp phát hiện.

Hai người bay về phía Thiên Tinh thành.

Đọc đường, số lượng quý vật mà Cố Dương nhìn thấy rất nhiều, thế giới này hoàn toàn thành thiên đường của quý vật.

Hắn hơi tò mò, những quý vật này rốt cuộc duy trì tồn tại này như thế nào.

Thứ đồ chơi này chắc có thể được coi là một loại sinh vật khác đi, nó đã tồn tại thì nhất định phải tiêu hao năng lượng, như vậy, nó thông qua phương thức gì để bổ sung năng lượng tiêu hao đây?

Sau đó hắn lại nghĩ đến Từ Thiên Hành mới vừa chạy trốn.

Thằng cha kia không có nguy trang phù, phô trương bay đi như vậy, không biết sẽ thu hút được bao nhiêu quý vật đến. Nếu hắn không có phương pháp đối phó với quý vật, vậy đã đủ để cho hắn ăn no độn.

Hơn hai ngàn dặm không phải là một khoảng cách xa xôi gì đối với Thiên Nhân.

Không bao lâu Cố Dương đã cảm giác được một lực lượng khủng bố, trong lòng bị kích động lên cảm xúc ghen tỵ mãnh liệt.

Nhưng mà hắn dễ dàng áp chế luồng cảm xúc này xuống.

Trên thế giới này vẫn chưa có ai đáng để cho hắn ghen tỵ, Đường Nhạc bên người hắn chắc không có chỗ nào đáng để cho hắn hâm mộ cả.

Phản ứng của Đường Nhạc ở bên cạnh còn hơi lớn, nhưng đang cố hết sức kiềm chế.

Một lát sau, Cố Dương cuối cùng đã nhìn thấy Thiên Tinh thành, chỉ thấy vô số quý vật đầu người chi chít dày đặc vây quanh trước vách chắn của thành thị kia, giống như gặm thức ăn ở trên đó, cảnh tượng kia nhìn vô cùng đáng sợ.

Hắn nhanh chóng tập trung được mục tiêu, một quý vật hình người cũng là một nữ nhân, mặc một bộ cung trang, bộ nghề thường vũ y kia trông vẻ vô cùng xinh đẹp.

Ánh mắt của nó có màu đỏ, có thể khơi gợi lên cảm xúc ghen tỵ ở chỗ sâu nhất trong lòng người.

Chương 552: Đã chết

Đường Nhạc ở bên cạnh hắn rõ ràng nhận lấy ảnh hưởng, thân thể không kiềm chế được run rẩy, cảm giác bất cứ lúc nào đều có khả năng không khống chế được.

Thảo nào tu sĩ Hóa Thần của thế giới này không làm gì được quý vật Hóa Thần cấp, chỉ mới tới gần thôi đã nhận lấy ảnh hưởng nghiêm trọng như thế, vậy còn đánh như thế nào?

Đặc tính riêng của quý vật, lại nhất định không cần lo lắng bị vây công, cho dù đến bao nhiêu người, ảnh hưởng mà mỗi người nhận đến đều giống nhau.

Không tồn tại cái gọi là nhiều thêm một người thì có thể chia sẻ được một phần áp lực.

Giống như hiện giờ Đường Nhạc có thể không kéo chân sau đã coi như không tệ.

Cố Dương còn chưa tới gần đã lấy Nhân Hoàng kiếm từ trong không gian ngực thú ra.

Cùng lúc đó trong Nhân Hoàng kiếm truyền đến một tia cảm xúc bất mãn.

“Có lời gì đợi giải quyết xong rồi nói sau.”

Hắn phi thân lên, nháy mắt đã vượt qua khoảng cách mười mấy kilomet, một kiếm đánh về phía quý vật hình người kia.

Nó hoàn toàn không biết tránh né, mặc kệ một kiếm này chém lên trên người nó, chém nó thành hai nửa.

Trong Thiên Tinh thành, Thiên Tinh chân nhân tọa trấn ở trung tâm đại trận, mặt khác còn có vài tu sĩ Nguyên Anh cũng đều ở trong trận, cùng duy trì đại trận hộ thành.

Đột nhiên, sắc mặt Thiên Tinh chân nhân trắng bệch, ủa một tiếng phun ra một búng máu.

Cho dù là như vậy nhưng hắn vẫn liên tục không ngừng rót tiên nguyên của mình vào trong đại trận.

“Su tôn!”

Bên cạnh có một tu sĩ Nguyên Anh kỳ xót thương kêu lên một tiếng, “Buông tay đi, Thiên Tinh thành không thủ được, những quý vật đó càng ngày càng nhiều, núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt, đi thôi, trở lại trong liên minh...”

Bởi vì tiêu hao quá lớn nên sắc mặt Thiên Tinh chân nhân tái nhợt, nhưng lại không vui không buồn, mở miệng nói, “Các vị, nhìn dáng vẻ Thiên Tinh thành không thủ được rồi, tất cả mọi người cố hết sức tự mình chạy trốn chết đi.”

Lúc này cách quý vật Thiên Nhân công thành đã qua năm canh giờ, một chút linh thạch dự trữ cuối cùng trước đó không lâu của Thiên Tinh thành đã tiêu hao hết rồi.

Hiện giờ đại trận hộ thành có thể duy trì được hoàn toàn dựa vào tiên nguyên và pháp lực của bọn họ.

Nhưng mà tiêu hao như vậy, không ai có thể chịu đựng được.

Hiện giờ kể cả Thiên Tinh chân nhân tu sĩ Hóa Thần này đã đến mức độ dầu hết đèn tắt, các Nguyên Anh ở đây càng không cần phải nói.

Vài vị Nguyên Anh ở đây đều không nói thêm gì nữa, ào ào đứng dậy, cú người thi lễ với Thiên Tinh chân nhân rồi mới rời đi.

Sinh ly tử biệt như vậy đã không phải là lần đầu tiên trải qua, bọn họ đã không có thời gian đau lòng, chỉ có thể tạm gác lại thân thể có ích mới không cô phụ sự hy sinh của Thiên Tinh chân nhân.

“Su tôn –”

Vị tu sĩ Nguyên Anh lúc trước nức nở nói, “Vì sao người không đi?”

“Hài tử ngọc, vi sư đã không còn nhiều thời gian, thoát được lần này cũng không sống được bao lâu nữa.”

Thiên Tinh chân nhân nhìn một đồ nhi còn sót lại, cười nói, “Còn không bằng lưu lại để Thiên Tinh thành có thể lưu thêm một ít mối lửa. Người cũng đi đi, đừng khiến truyền thừa của Thiên Tinh các chúng ta bị cắt đứt.”

Thiên Tinh các là một trong mười môn phái năm đó, một môn ba chân nhân, là phong cảnh cỡ nào.

Hắn là Thiên Nhân trẻ tuổi nhất trong môn, được trưởng bối trong môn coi là đệ tử có hy vọng bước vào Động Hư cảnh nhất trong mấy ngàn năm qua.

Trưởng bối trong môn kỳ thác kỳ vọng cao đối với hắn. Ngày sau nếu có thể thành Động Hư thì có thể áp đảo chín môn phái khác, trở thành phái lớn đệ nhất hoàn toàn xứng đáng của Hoàng Tuyền động thiên.

Trận đại kiếp nạn này đã hủy diệt tất cả rồi.

Lúc đó ba Thiên Nhân của Thiên Tinh các đều trong môn, hắn nhìn thẳng vào tồn tại khủng bố này, thiếu chút nữa đạo tâm hỏng mất, không khống chế được tại chỗ. Là hai vị sư trưởng liều chết đưa hắn đi, hắn có thể chạy ra tìm đường sống.

Từ đây, Thiên Tinh các bị hủy, sơn môn biến thành một vùng đất chết.

Hắn đổi tên thành Thiên Tinh, chính là hy vọng cái tên Thiên Tinh các này sẽ không bị người quên lãng.

Thiên Tinh thành này là do một tay hắn thành lập nên, trở thành một nơi ẩn nấp trong thế giới tuyệt vọng này.

Bởi vì Thiên Tinh chân nhân nhìn thẳng vào quý vật nguyên thủy nhất nên đạo tâm bị hao tổn, thêm với nguyên khí trời đất biến thành có độc, tu vi của hắn đã không cách nào tiến thêm nữa.

Nên hắn gửi gắm hy vọng vào cho đời sau, những năm này tổng cộng thu hơn mười vị đệ tử.

Cuối cùng, hơn mười vị đệ tử gần như chết sạch, chỉ còn thừa lại một đệ tử cuối cùng này miễn cưỡng tu luyện đến Nguyên Anh kỳ, muốn tiến thêm một bước nữa đã rất không có khả năng.

Hoàng Tuyền động thiên hiện giờ, hoàn cảnh càng ngày càng ác liệt, có thể tu luyện đến Nguyên Anh kỳ đã cực kỳ không dễ, muốn tiến thêm một bước nữa gần như không thể.

Thiên Tinh chân nhân có thể cảm giác được kể cả thiên đạo của thế giới này đều bắt đầu bị nhận lấy ô nhiễm của quý vật.

Một ngày kia khi tất cả thiên đạo đều bị quý vật ô nhiễm thì chính là lúc thế giới này triệt để biến thành quý vực.

Sở dĩ hắn lựa chọn chỗ này đều chờ chết chính bởi vì đã không nhìn thấy một chút hy vọng nào.

Hắn mệt mỏi!

Tu sĩ Nguyên Anh kia cố chấp nói, “Không, ta không đi, ta muốn lưu lại với người.”

“Đồ ngốc.”

Thiên Tinh chân nhân giơ tay đặt lên trên đỉnh đầu hắn, không tiếng động thờ dài một tiếng.

Thế giới này sớm muộn gì sẽ đi về phía hủy diệt.

Hắn, đồ đệ của hắn, Thiên Tinh các, cho dù là cái tên Hoàng Tuyền động thiên này đều sẽ vĩnh viễn bị chôn giấu trong quý vực này.

Tròn hay không đều không có ý nghĩa.

Thiên Tinh chân nhân đã nghĩ kỹ rồi, đợi đến khi không kiên trì nổi sẽ tự động phá hủy thể xác bằng khí giới, sau đó lại tự

hủy nguyên thần. Miễn cho không không chế được hóa thành quý vật.

Trên đầu gói hẩn để lại Thiên Tinh kiếm chí bảo truyền thừa của Thiên Tinh các, là linh bảo Địa giai được truyền thừa từ chỗ sư tổ. Bất cứ lúc nào đều có thể tiến hành phá hủy thể xác bằng khí giới.

Một kiếm đi xuống, cam đoan thân thể hủy hết, sẽ không lưu lại một chút dấu vết.

Hai thầy trò Thiên Tinh chân nhân nhìn về phía quang kính ở chính diện, hình ảnh hiện lên trong đó chính là cảnh tượng ở ngoài cửa thành. Chỉ thấy quý vật hàng ngàn hàng vạn đang đánh thẳng vào đại trận hộ thành.

Chương 553: Đã chết (2)

Pháp lực của quý vật yếu kém hơn tu sĩ cùng cấp đến đáng thương. Cũng không biết pháp thuật khác, chỉ biết dùng bản thể không ngừng va chạm. Một con hai con vốn không cách nào uy hiếp được đại trận hộ thành.

Nhưng mà số lượng của chúng nó nhiều lắm, số lượng quý vật hiện giờ đã có đến mấy ngàn. Bốn phương tám hướng còn có rất nhiều quý vật đang liên tục không ngừng tiến tới.

Sau khi số lượng đến một mức độ, lực đánh vào kia cũng cực kỳ đáng sợ.

Giữa vô số quý vật hình dạng đầu người có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng, chính là quý vật Hóa Thần kia.

Nữ tử này là người hẩn quen biết, là Ngọc tiên tử của Phần Hương cốc.

Khi hẩn còn là Nguyên Anh đã từng có một đoạn tình với Ngọc tiên tử này. Nhưng mà hai người đều là đệ tử hạch tâm trong môn, ngày sau phải kế thừa đại thống môn phái, cuối cùng đoạn tình này chỉ có thể không bệnh mà mất.

Sau trận đại kiếp nạn kia, Thiên Tinh chân nhân đã không nghe nói đến tung tích của nàng nữa, đã biết hơn phân nửa

rằng nàng đã gặp phải bất trắc rồi.

Không nghĩ tới một lần nữa khi gặp lại nàng sau mấy trăm năm, nàng đã hóa thành quý vật, mang đến tai họa ngập đầu cho Thiên Tinh thành.

“Sư tôn, có người đến!”

Đột nhiên, đồ đệ ở bên cạnh chỉ vào trong quang kính, kích động nói.

Thiên Tinh chân nhân ngẩn ra, tập trung nhìn vào, quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện trong quang kính, thế mà lại chủ động giết vào trong đồng quý vật hàng ngàn hàng vạn kia.

“Người kia là ai?”

“Hắn định làm gì?”

Hắn chân động.

Người này, trước kia hắn chưa từng gặp.

Sự tinh thuần trong thân thể, sự hùng hậu trong tiên nguyên của đối phương đều đã hồi lâu chưa thấy.

Thiên Tinh chân nhân thậm chí có một ảo giác, cảm giác người này giống như đến từ thời đại còn chưa bị ô nhiễm.

Sao hắn có thể xuất hiện ở đây? Còn chủ động ra tay hỗ trợ?

Hắn thế mà lại trực tiếp giết vào trong giữa đàn quý vật, vậy có khác gì muốn chết chứ?

Việc này phát sinh quá nhanh, cũng quá mức ly kỳ.

Trong lòng Thiên Tinh chân nhân có nghi vấn rất nhiều, lại không ai có thể giải đáp cho hắn.

Chỉ thấy nam tử trong quang kính kia, trong tay cầm một thanh trường kiếm, chém rụng Ngọc tiên tử đã hóa thành quý vật kia.

Hắn chưa từng thấy phương thức công kích như vậy, thật sự khó có thể tưởng tượng được, là người như thế nào mới có thể tay cầm phi kiếm đánh lộn gần người với quý vật.

Một kiếm này đến nhanh chóng như thế, tốc độ nhanh như vậy. Ngọc tiên tử thậm chí còn chưa kịp đưa ra phản ứng đã bị chém thành hai nửa.

Vô dụng.

Thiên Tinh chân nhân nhìn thấy một màn như vậy, nhưng trong lòng không hề có bất cứ vui mừng gì.

Tốc độ của quý vật tuyệt đối không hơn được phi kiếm. Nếu như vậy mà có thể giết chết quý vật, quý vật trong toàn bộ thế giới đã sớm bị bọn họ quét sạch rồi.

Chỗ đáng sợ nhất của quý vật ngay ở công kích của phi kiếm, không hề có tác dụng gì đối với chúng nó.

Cho dù chém chúng nó thành mấy vạn mảnh, lại dùng tiên pháp triệt để phá hủy chúng nó, chúng nó đều có thể nhanh chóng khôi phục lại, không hề tổn hại gì.

Quý vật Hóa Thần là thứ giết không chết, đây có lẽ là nhận thức chung của một nhóm cao cấp ở Tứ Thiên minh.

Chính vì như thế nên nhân loại mới có thể bị ép đến mức độ như vậy.

Đối mặt với loại quý vật giết không chết này, cho dù là ai đều sẽ cảm thấy tuyệt vọng.

Thiên Tinh chân nhân không lựa chọn đi ra ngoài quyết chiến với quý vật Hóa Thần kia, chính là vì không định lãng phí lực lượng ở đó, cố gắng lớn nhất bảo vệ Thiên Tinh thành, tranh thủ thời gian, sơ tán con dân trong thành, giữ lại mọi lửa vì nhân loại mới là lựa chọn càng tốt.

Vị đạo hữu không biết từ nơi nào xuất hiện kia có lẽ còn không biết sự khủng bố của quý vật, như vậy chẳng những lãng phí tiên nguyên một cách vô ích, còn khiến bản thân rơi vào nguy hiểm.

Cho dù là cường giả Hóa Thần, rơi vào trong vây công của mấy ngàn quý vật cũng cực kỳ đáng sợ.

“Vẫn nên cứu hẩn một chuyến.”

Thiên Tinh chân nhân không thể trở mắt nhìn một vị tu sĩ Hóa Thần ngã xuống ở nơi này, hướng chi, đối phương đến đây vì cứu viện Thiên Tinh thành.

Ngay khi hấn chuẩn bị thiêu đốt một điểm căn nguyên cuối cùng để đánh lui những quý vật đó, đột nhiên ý thức được không đúng.

Quý vật do Ngọc tiên tử biến thành bị một kiếm chém thành hai nửa, trên khuôn mặt đờ đẫn lại hiện lên vẻ hoảng sợ.

Phút chốc, thân thể của nó dần dần sụp đổ tiêu tán, đảo mắt biến thành hư ảo.

“Này –”

Trên mặt Thiên Tinh chân nhân có một chút mờ mịt.

Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Sao quý vật Hóa Thần kia lại đột nhiên biến mất?

Nguyên Anh ở bên cạnh cũng ghen hòng nhìn trôn trời, thân thể không kiềm chế được run rẩy lên, giống như kích động lại giống như không thể tin nổi, lắp ba lắp bắp nói, “Su... su tôn... quý... quý vật kia đâu?”

Trong bầu không khí khiến người ta hít thở không thông, hai người vẫn luôn không nhìn thấy quý vật kia xuất hiện một lần nữa.

Chết... chết rồi?

Trong đầu bọn họ cuối cùng hiện lên suy nghĩ này.

[Nhận được một mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt, sáu mảnh.]

Cố Dương đánh chết quý vật Thiên Nhân kia xong, dùng ý niệm khơi thông với Nhân Hoàng kiếm, “Cảm tạ.”

Sau đó thu hồi nó vào trong không gian ngự thú.

Hấn có thể thoải mái đánh chết quý vật cấp bậc Thiên Nhân, Nhân Hoàng kiếm có một phần công lao, không có tăng phúc của thanh kiếm này, tiên nguyên của hấn bị tiêu hao ít nhất cần nhiều ba phần.

Hơn nữa chưa chắc đã có thể một kiếm giết được quý vật kia. Lực lượng của Nhân Hoàng kiếm có tương khắc trời sinh với quý vật.

Sau khi quý vật kia chết chỉ lưu lại trên mặt đất một nghề thường vũ y, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm, hấn giờ tay lẩy, rất nhanh, trước mắt đã hiện lên một nhắc nhở.

[Kiểm tra được mảnh nhỏ, có rút ra không?]

Quả nhiên là một linh bảo, có thể còn giữ lại được hoàn hảo dưới lực lượng ăn mòn của quý vật Thiên Nhân cấp, không phải là pháp bảo bình thường.

“Có.”

[Rút ra thành công, nhận được một mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt, bảy mảnh.]

Nhưng mà đến hiện giờ việc này còn chưa kết thúc.

Cố Dương ngẩng đầu lên nhìn về phía quý vật hàng ngàn hàng vạn ở bốn phía đang điên cuồng xông về phía hấn.

Chương 554: Linh bảo Địa giai

Những quý vật này có một phần là quý vật Nguyên Anh cấp, phần lớn là quý vật Kim Đan cấp, cấp bậc không tính là cao, nhưng kiến nhiều căn chết voi, bị nhiều quý vật vây quanh như vậy, đủ loại tâm tình tiêu cực chồng chất lên đánh thẳng vào đạo tâm của hấn.

Chỉ riêng chuyện này thôi, người bình thường đã không thể ngăn cản được.

Còn có mấy ngàn quý vật, muốn giết sạch toàn bộ có thể mệt chết hấn.

Điểm cực kỳ mâu chốt là hiện giờ hấn đánh chết những quý vật cấp thấp này chắc chắn sẽ không có thu hoạch gì.

Hấn mới không đồng ý phí khí lực này đâu.

“Lên!”

Hắn lấy một thứ từ trong không gian ngự thú ra, lực lượng tiên nguyên rót vào, ném ra ngoài.

Đó là một tấm bản đồ, sau khi bay ra không ngừng to lên, xuất hiện một lỗ xoáy màu đen hút quỹ vật ở xung quanh vào.

Linh bảo, U Minh đồ!

Đây là thứ mà hắn đã lấy được khi giết một lão giả ở Thủy Nguyệt động thiên, sở dĩ hắn vẫn luôn lưu trữ linh bảo này là vì chuẩn bị dùng nó để đối phó với quỹ vật.

Quỹ vật tương tự oan hồn, đều được hình thành sau khi người chết.

Trước đó nghe nguyên linh của Cự Linh chùy nói, sở dĩ thế giới này sẽ xuất hiện quỹ vật là vì Minh Hà bị rò rỉ đến thế giới này tạo thành.

Rõ ràng giống như quỷ quái.

U Minh đồ chính là linh bảo chuyên dùng để đối phó với thứ như quỷ quái oan hồn này.

Linh bảo này thật sự cho lực, chỉ khoảng nửa khắc đã nuốt vào hơn một ngàn quỹ vật. Chỉ thấy hình vẽ trên U Minh đồ giống như bị nhiễm lên một tầng màu sắc hỗn độn, trông vẻ càng thêm quỷ dị.

...

Đường Nhạc cách đó không xa thấy Cố Dương thoải mái chém giết một quỹ vật Hóa Thần, cảm thấy thả lỏng.

Quỹ vật bình thường còn thừa lại muốn phá tan đại trận hộ thành đã không dễ dàng như vậy nữa rồi, Thiên Tinh thành cuối cùng đã có cơ hội để thở dốc.

Hắn trở lại trong thành có thể cùng với Thiên Tinh chân nhân thay phiên chủ trì đại trận, có thể chống đỡ đến khi cứu viện của Tứ Thiên minh đến, tiêu diệt hết những quỹ vật này.

Sau đó dời cả Thiên Tinh thành ra khỏi nơi này, một lần nữa bày đại trận...

Trong lòng Đường Nhạc đã nghĩ kỹ tiếp theo nên xử lý phần việc còn dư lại này như thế nào, sau đó chỉ thấy Cố Dương ném ra một pháp bảo, hóa thành một bóng đen che khuất mặt trời, nuốt hút vô số quỷ vật vào trong.

“Cái này –”

Hắn nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Đây là pháp bảo gì vậy?

Thậm chí còn có thể nuốt được cả quỷ vật vào?

Ở Hoàng Tuyền động thiên cũng có pháp bảo loại không gian, thậm chí là linh bảo, nhưng mà đều không thể hút quỷ vật vào được, nó vô hình vô chất, vốn không bị ảnh hưởng của pháp tắc không gian.

Cũng giống như có một vài tu sĩ quỷ đạo tinh thông thuật luyện hồn ngự quỷ.

Nhưng mà những người có ý đồ khống chế quỷ vật này cuối cùng đều không kiểm soát được, ngược lại bị quỷ vật khống chế.

Nhân loại đối mặt với quỷ vật, ở các phương diện đều tan tác rồi.

Đúng rồi!

Đột nhiên trong đầu Đường Nhạc chợt lóe lên tia sáng, cuối cùng nhớ ra một linh bảo trong truyền thuyết cực kỳ tương tự với linh bảo trước mắt này.

“Chẳng lẽ là... U Minh đồ?”

Không, chuyện này sao có thể chứ.

U Minh đồ chính là tiên thiên linh bảo do giới chủ thế giới, tông chủ Hoàng Tuyền tông cầm giữ cứu vớt Hoàng Tuyền động thiên năm đó.

Hoàng Tuyền giới chủ đã dùng tiên thiên linh bảo này bảo vệ thế giới này, thiên đạo không triệt để sụp đổ, giữ lại một phần.

Nhưng mà trải qua trận dịch này, U Minh đồ đã bị tổn hại.

Trong truyền thuyết, sở dĩ Hoàng Tuyền giới chủ rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên chính là vì chữa trị U Minh đồ.

Nhưng mà cho dù pháp bảo kia của Cố Dương có phải là U Minh đồ hay không cũng tuyệt đối không phải là linh bảo bình thường, lại có thể cắn nuốt quý vật.

Trong lòng Đường Nhạc càng kính sợ hơn nữa.

...

... ..

Trong Thiên Tinh thành.

Sau khi thầy trò Thiên Tinh chân nhân nhìn thấy nam nhân té ra một pháp bảo, lập tức cắn nuốt vô số quý vật càng kinh hãi nói không nên lời.

Một kiếm chém Hóa Thần, một tấm bản đồ nuốt vạn quý.

Không bao lâu, mấy ngàn quý vật chi chít dày đặc ngoài thành đã bị pháp bảo kia cắn nuốt không còn.

Trong lúc mơ hồ có thể thấy được trong tấm bản đồ kia có một con giao long màu đen đang bay lượn, nuốt từng quý vật vào trong bụng.

Sau đó bản đồ kia cuộn lại, hóa thành lớn chừng một thước, bay về trên tay nam nhân kia.

Chuyện phát sinh quá nhanh, nhanh đến thầy trò Thiên Tinh chân nhân có phần không phản ứng lại kịp, nhìn cửa thành vắng vẻ trống không, thế mà lại có một cảm giác như rơi vào trong mộng.

Hai người đều không thể tin được, mỗi người diệt thành đã được nam tử kia dùng một kiếm một tấm bản đồ giải quyết rồi.

Bọn họ đã trải qua tuyệt vọng quá nhiều, đã sớm không dám hy vọng xa vời rằng sẽ phát sinh chuyện có cứu tinh từ trên trời giáng xuống.

Không phải ở bên bờ không không chế được nên xuất hiện ảo giác đấy chứ?

Hai người đều không hẹn mà cùng sinh ra suy nghĩ như vậy.

Lúc này chỉ thấy trong quang kính xuất hiện một bóng dáng quen thuộc bay đến bên cạnh nam tử kia, hành lễ với hắn.

“Hình như là... Đường trưởng lão?”

Đệ tử Nguyên Anh kia lâm bẫm nói.

Thiên Tinh chân nhân dù sao là tu sĩ Hóa Thần, thông qua bí pháp nào đó hỏi đạo tâm, rất nhanh xác định được trạng thái của bản thân, không hề ở bên bờ không khống chế được.

Như vậy có ý nghĩa rằng chuyện mới vừa nhìn thấy rất có thể không phải là ảo giác.

Đang nghĩ vậy đã nhìn thấy Đường Nhạc trong quang kính bay vào trong đại trận hộ thành, thoải mái mở cửa thành ra.

Người có thể xuyên qua đại trận mở cửa thành ra khi đại trận mở ra chỉ có Đường Nhạc và hai người bọn họ.

Đường Nhạc là thật, nam tử bên người hắn cũng là thật.

Chuyện mới vừa phát sinh tự nhiên cũng là thật.

Trái tim của Thiên Tinh chân nhân không chịu khống chế kịch liệt nhảy lên, cảm giác được có một luồng máu nóng dâng lên, hốc mắt hơi ươn ướt.

Đã nhiều năm như vậy, từ sau khi quý vật giáng xuống, hắn đã chưa từng nhìn thấy được đại thắng nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề như vậy.

Mỗi một lần đối mặt với quý vật, hoặc thất bại thảm hại thiệt thòi, toàn quân bị diệt.

Hoặc sẽ hy sinh một nhóm người, khiến lực lượng chính dồi dào đã coi như là một kết quả thật tốt.

Chương 555: Tác dụng của bàn đào

Đánh chết một quý vật Hóa Thần, còn diệt sạch mấy ngàn quý vật?

Đây chỉ là chuyện xuất hiện ở trong mộng.

Hôm nay lại trình diễn ở trước mặt hấn.

Trái tim giống như tro tàn của Thiên Tinh chân nhân đã khôi phục lại một chút sức sống vào giờ phút này.

...

Cố Dương đi theo Đường Nhạc tiến vào trong Thiên Tinh thành, quy mô của tòa thành này còn to hơn Mộc Hoang thành nhiều, thậm chí còn lớn hơn cả một vài thành thị của Đại Chu.

Trên mặt đường trông rộng, không có một bóng người.

Nhưng hấn có thể cảm ứng được người đều núp trong nhà.

Mỗi một gian phòng đều có thật nhiều người, không chỉ một hai gian phòng như thế, trong phạm vi hấn có thể cảm ứng được đều như thế này.

Mật độ dân cư nơi này vô cùng cao, vượt xa Đại Chu.

Chỉ chốc lát, bọn họ đã đến khu vực quan trọng nhất của thành thị này.

Cố Dương cũng nhìn thấy chủ nhân của thành thị này, một lão giả.

Hấn có tu vi Thiên Nhân, nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế đã đến mức độ dầu hết đèn tắt, sống không được bao lâu.

Đường Nhạc giới thiệu, “Vị này là thành chủ của Thiên Tinh thành, Thiên Tinh chân nhân. Vị này là Cố chân nhân.”

Hấn không đề cập đến lai lịch của Cố Dương.

Đây cũng là yêu cầu của Cố Dương, không thể nói lai lịch của hấn cho bất cứ kẻ nào.

Đường Nhạc biết chuyện này có quan hệ lớn lao, một khi để cho người khác biết được chuyện này, rất khó cam đoan bọn họ sẽ không làm ra chuyện gì điên cuồng.

Nói thật, nếu như không tận mắt biết được thực lực của Cố Dương, hẳn khẳng định sẽ sinh ra tâm tư sử dụng vũ lực.

“Đa tạ Cố chân nhân ra tay hỗ trợ, cứu vớt tính mạng của hơn mười vạn người Thiên Tinh thành.” Thiên Tinh chân nhân trịnh trọng cúi người thi lễ, “Lão hủ không có gì báo đáp, nguyện hiến thành Thiên Tinh kiếm, còn có truyền thừa của Thiên Tinh các ta cho chân nhân.”

Nói xong đưa Thiên Tinh kiếm vẫn xem như trân bảo trong tay lên.

“Su tôn –”

Đệ tử đứng sau lưng hẳn thất thanh nói.

Kể cả Đường Nhạc đều cực kỳ khiếp sợ. Đây chính là Thiên Tinh kiếm, linh bảo Địa giai đấy.

Ở Hoàng Tuyền động thiên, trong tay mỗi một Thiên Nhân đều có linh bảo, nhưng phần lớn đều là linh bảo Nhân giai. Linh bảo Địa giai cực kỳ hiếm thấy. Cũng chỉ có môn phái được truyền xuống từ thời Thượng Cổ mới có linh bảo cấp bậc này.

Thiên Tinh kiếm có ý nghĩa phi phạm đối với Thiên Tinh chân nhân, chính là chí bảo truyền thừa của tông môn. Hẳn không truyền cho đệ tử mà lại tình nguyện giao nó cho người khác.

...

Cố Dương vô cùng ngoài ý muốn, chuyện vừa gặp mặt đã hiến vật quý vẫn là lần đầu tiên hẳn gặp được.

Hắn không hề do dự, nhận lấy thanh kiếm này, hỏi, “Ngươi có nguyện vọng gì?”

Thu chỗ tốt của người ta, luôn phải tỏ vẻ một chút.

“Nếu như có cơ hội, hy vọng có thể khiến Thiên Tinh các truyền thừa xuống.”

Thiên Tinh chân nhân nói ra nguyện vọng cuối cùng của bản thân, đây cũng là điều duy nhất hấn không yên lòng.

Hấn vốn đã hoàn toàn không ôm hy vọng gì. Nhưng mà sự xuất hiện của Cố chân nhân này lại khiến cho hấn nhìn thấy được một tia ánh rạng đông mỏng manh.

Cố Dương vừa nghe là yêu cầu như thế, lập tức đáp ứng, “Được.”

Sau khi trở lại Đại Chu, tìm một người truyền thừa công pháp của Thiên Tinh các là được, đây hoàn toàn là chuyện tiện tay mà làm.

Thanh kiếm này vừa vào tay, hấn cũng cảm giác được nó không giống với linh bảo bình thường, rất có thể giống như Cự Linh chùy, là một linh bảo Địa giai.

Cho dù hấn không dùng được, lấy ra nạp giá trị chắc có thể đổi được không ít mảnh nhỏ rồi.

Thiên Tinh kiếm cũng không bài xích, lại không có ý nhận chủ. Hấn cũng không thèm để ý đến, linh bảo cấp bậc như vậy luôn có tính tình của mình.

Giống như Cự Linh chùy, đến bây giờ vẫn không muốn nhận hấn làm chủ.

Trừ bỏ bản thân linh bảo Thiên Tinh kiếm này ra còn có truyền thừa của Thiên Tinh các là một môn công pháp tên là “Thiên Tinh Bảo Điển”. Nội dung bên trong bao hàm toàn diện, liên quan cực kỳ rộng lớn.

Tiếp theo, Đường Nhạc và Thiên Tinh chân nhân muốn bàn luận về công việc khắc phục hậu quả, bố trí Cố Dương vào một chỗ trong viện.

Hoàn cảnh của Thiên Tinh thành còn tốt hơn Mộc Hoang thành nhiều, độc tố trong nguyên khí trời đất đại khái chỉ có một phần mười, ở trong hoàn cảnh như vậy, tuổi thọ của tu sĩ lâu hơn, độ cao có thể đến cũng càng cao.

Hấn không cần người hầu hạ, một mình ở trong viện, lấy U Minh đồ ra.

Nuốt mấy ngàn quý vật, cũng không biết nó sẽ xuất hiện biến hóa kỳ quái gì không.

Hắn đã tận mắt nhìn thấy chỗ quý dị của những quý vật đó, không thể không đề phòng.

“Chủ nhân.”

Nguyên linh của U Minh đồ bay ra từ trong bản đồ, vẫn là hình tượng một con hắc long, nhưng mà hình thể đã lớn hơn trước một vòng, thân thể cũng ngưng thực hơn một chút.

“Thứ quý quái này rất kỳ lạ, lực lượng của chúng nó quá cực đoan, vốn không cách nào khống chế được, ta chỉ phải cắn nuốt sạch lực lượng của bọn nó.”

U Minh đồ có hai phương thức xử lý quý quái oan hồn thu vào trong U Minh đồ, một kiểu là khống chế. Một kiểu khác là cắn nuốt chúng nó.

Cô Dương liếc nhìn con hắc long nho nhỏ ở trước mặt, thấy trạng thái của nó không có vấn đề gì nên mới nói, “Người không bị ảnh hưởng gì chứ?”

Hắc long đắc ý nói, “Quý quái trình độ này, còn không làm khó được ta.”

“Vậy thì tốt.”

Cô Dương thu hồi nó một lần nữa, đặt vào trong không gian ngự thú, đặt nó ở cạnh Nhân Hoàng kiếm, nếu như nó có khác lạ gì, Nhân Hoàng kiếm sẽ cảnh báo.

Sau đó hắn mở hệ thống ra.

Sự tình phát triển đến lúc này, hắn không biết tương lai sẽ biến hóa như thế nào, vẫn nên làm một lần mô phỏng, tương đối yên tâm một chút.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao một mảnh nhỏ.]

“Có.”

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Thiên Nhân cảnh đệ nhất giai, người chém giết Ngọc Lộ thân tướng ở đại hội Dao Trì, nhận

được một quả bàn đào, rơi vào đuôi giết của phần lớn Thiên Nhân.]

[Người trốn vào Hoàng Tuyền động thiên, đánh chết một quý vật Thiên Nhân, dọa sợ Từ Thiên Hành chạy mất. Sau đó lại đi Thiên Tinh thành, chém giết một quý vật Thiên Nhân khác, người nhận lời mời nhiệt tình của Tứ Thiên minh, đi tới trụ sở chính của Tứ Thiên minh.]

[Từ đó về sau, người di chuyển xung quanh, đánh chết quý vật Thiên Nhân. Khiến cho nhân loại của thế giới này đoạt được không gian sinh tồn lớn hơn nữa.]

Chương 556: Tác dụng của bàn đào (2)

[Một tháng sau, quý vật Thiên Nhân mà Tứ Thiên minh đã biết đều bị người chém giết hầu như không còn. Tiên nguyên của người cũng bị tiêu hao gần hết, ăn quả đào đã hái được trong bản thể của Hồng Nguyệt Đại Thánh, tiên nguyên khôi phục.]

[Sau khi người và minh chủ Tứ Thiên minh trao đổi, quyết định cùng đi đến một tông môn đã hóa thành vùng đất chết, thu phục lãnh thổ đã mất.]

[Trong vùng đất chết kia, các người gặp phải biến cố, gần như toàn quân bị diệt, chỉ có người dùng U Minh đồ ngăn cản những quý vật đó, một mình trốn thoát.]

[Người trở lại Đại Chu, phát hiện đại quân của Man tộc đã đánh đến Thần Đô, đại chiến hết sức căng thẳng. Sự xuất hiện của người dẫn đến mấy vị Thiên Nhân ra tay.]

[Một trận đại chiến kinh thiên đã phá vỡ cấm chế cổ xưa, thông đạo của Tinh La động thiên mở ra, mấy vị Thiên Nhân từ trong động thiên đi ra, gia nhập hỗn chiến.]

[Sau đó, người dần dần chống đỡ hết nổi dưới vây công của mấy vị Thiên Nhân, lấy bản thân trọng thương làm giá cao, chém giết một người. Sau đó Xích Minh thiên tôn giáng xuống, đánh chết người tại chỗ, hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Vì một quả bàn đào, cần như vậy sao?

Cố Dương nhìn thấy kết cục như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói như thế nào mới được.

Mấy vị Thiên Nhân kia rất rõ ràng đến vì quả bàn đào này.

Chuyện đã qua một tháng rồi, bọn họ chưa hề nghĩ đến rằng bàn đào có thể đã bị hấn ăn rồi sao?

Thật sự là điên rồi.

Một lần này lại là Xích Minh thiên tôn, kẻ này yên lặng thời gian dài như vậy, lại đột nhiên ra tay với hấn.

Sẽ không phải cũng vì bàn đào đấy chứ?

Cố Dương nghĩ đến đây, không khỏi hơi đau đầu.

Không ngờ nhận được một quả bàn đào lại sẽ mang đến cho hấn nhiều phiền toái như vậy.

Vài vị Thiên Nhân đang đuổi giết hấn.

Chỉ cần hấn lộ mặt ở Đại Chu sẽ bị vây công.

Nếu như chỉ có một Thiên Nhân, hấn còn có tin tưởng đầy đủ. Nhưng những người này không chú ý đến võ đạo, vài người xông lên, sao hấn chịu đựng được.

Lại cộng thêm có một đại lão sau màn Xích Minh thiên tôn này nữa, không hề dễ ứng phó.

Cố Dương vốn cho rằng sau khi đến Thiên Nhân cảnh rồi thì trên đời không còn có ai có thể làm gì được hấn, còn không phải tùy ý hoành hành sao.

Kết quả vẫn là số mệnh bị người đuổi giết.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc hai mươi ba tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Mới một tháng thì tích lũy được kinh nghiệm gì chứ, còn không bằng tuyển chọn điều một.

Nhất thời Cố Dương cảm thấy tiên nguyên của mình bắt đầu tăng lên, gần như tăng lên gấp đôi có thừa.

Không chỉ như thế, căn nguyên của hắn cũng trở nên càng thêm hùng hậu. Ước tính sơ sơ, dựa theo tiêu hao tự nhiên như vậy, tuổi thọ của hắn đã vượt qua ba ngàn năm trăm năm.

Quả thật giống như trên đại hội Dao Trì, Lục Anh kia đã từng nói, bàn đào có thể tăng thêm tuổi thọ một ngàn năm.

“Đây là tác dụng của bàn đào?”

Cuối cùng hắn đã biết vì sao cường giả Thiên Nhân này cứ chết sống muốn đuổi giết hắn rồi.

Một quả bàn đào đủ để cho tiên nguyên tăng gấp bội, tăng thêm tuổi thọ ngàn năm. Đổi lại là hắn đều muốn liều lĩnh đến cướp.

Đáng giá!

Cố Dương hơi hưng phấn thầm nghĩ.

Tuy rằng chỉ có một quả bàn đào, nhưng hắn có máy mô phỏng nhân sinh, mô phỏng một lần có thể nhận được chỗ tốt một lần ăn bàn đào. Vậy tương đương với hắn có bàn đào vô cùng vô tận.

Chuyện này có thể đủ để tiết kiệm khổ công nhiều vô kể cho hắn.

Cố Dương lại một lần nữa mở hệ thống ra.

[... Ngươi và Tứ Thiên minh đạt thành thỏa thuận, dẫn dắt mấy vị Thiên Nhân rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên, đi đến Đại Chu. Để cho bọn họ mai phục bên cạnh, lại hiện thân dẫn vài vị Thiên Nhân đuổi giết ngươi. Thời khắc mấu chốt, Thiên Nhân của Tứ Thiên minh ra tay, đánh chết tại chỗ mấy vị Thiên Nhân kia.]

[Sau đó, ngươi đi đến thảo nguyên, đánh chết hai vị Thiên Nhân của Man tộc. Giao địa bàn của Man tộc cho Tứ Thiên minh. Hoàng Tuyền động thiên bắt đầu di dân quy mô lớn.]

[Ba năm sau, có quý vật xuất hiện ở thảo nguyên. Người đi đến tiêu diệt nhưng đã muộn rồi. Trong thảo nguyên thế mà lại xuất hiện một quý vật Động Hư cấp.]

[Người mang theo các nàng Tô Thanh Chi đi đến Kim Đình động thiên, đặt thành hợp tác với Kim Đình quốc chủ.]

[Hai năm sau, Kim Đình quốc chủ đột phá đến Động Hư cảnh.]

[Lại ba năm nữa, quý vật xâm nhập Kim Đình động thiên.]

[Lại hai năm, Kim Đình thất thủ, Kim Đình quốc chủ dùng một chút lực lượng cuối cùng phá vỡ không gian, đưa người đi.]

[Người trở lại nhân gian, đột nhiên một tia sáng từ trên trời giáng xuống đánh chết người. Hưởng dương ba mươi ba tuổi.]

Quả nhiên người trong Hoàng Tuyên động thiên chính là một quả bom hẹn giờ. Nếu thật sự mang về Đại Chu, tùy tiện đều có thể nổ mạnh.

Thời gian gần ba năm lại đã xuất hiện một quý vật Động Hư cấp.

Đây quả thật bất thường.

Cô Dương thật sự không nghĩ ra, quý vật Động Hư cấp kia rốt cuộc xuất hiện như thế nào.

Theo lý thuyết, trong thời gian ba năm ngắn ngủi không thể xuất hiện quý vật cấp bậc như này mới đúng.

Hay là nói trong Tứ Thiên minh có cường giả gần đến Động Hư cảnh?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[...]

Cô Dương nhìn nhắc nhở hiện lên, trực tiếp tắt đi, chờ đợi đến khi cần thì lại lĩnh thưởng.

Sau đó hấn lấy “Thiên Tinh Bảo Điện” mới vừa rồi Thiên Tinh chân nhân đưa cho, lật ra xe.

Loáng một cái, đã một ngày trôi qua.

Đường Nhạc cuối cùng đã bận rộn xong chuyện bên kia, đến tìm hấn, đi theo hấn còn có một nữ tử, “Cố chân nhân, minh chủ phái n chân nhân đến đây, mời ngươi đi đến trong minh một chuyến.”

Cố Dương nhìn thoáng qua nữ tử bên cạnh hấn, đều có tu vi Thiên Nhân, trông vẻ không khác gì người thường, không hề có bất cứ dấu vết đã nhận lấy ô nhiễm.

Đây là tu sĩ bình thường nhất mà hấn nhìn thấy từ khi đến Hoàng Tuyền động thiên cho tới nay. Không chỉ vẻ ngoài bình thường, kể cả bên trong cũng rất bình thường. Tuyệt đối không giống với tu sĩ của thế giới này.

Chương 557: Liệt sát

Ví dụ như hai vị Thiên Nhân mà hấn đã gặp, Đường Nhạc và Thiên Tinh chân nhân, thân thể đều có chút khác thường, thân thể càng tích lũy bệnh không tiện nói ra thật lớn dưới sự tàn phá của độc tố.

Nữ tử kia cúi người thi lễ, “n Tố Nhiên, bái kiến đạo hữu. Minh chủ nói vốn nên tự mình đến tiếp đoán, nhưng thật sự không phân thân ra được, nên để tại hạ thay mặt.”

Cố Dương đáp lễ, nói, “Đa tạ thịnh tình của quý minh chủ, nhưng mà trước không đi Tứ Thiên minh vội. Thừa dịp ta còn có thể dùng kiếm được, thanh trừ sạch quý vật xung quanh đây trước đã mới là lẽ phải.”

Nói xong, không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, đứng lên nói với Đường Nhạc, “Đi thôi, ta sẽ đi ngay bây giờ.”

“Chuyện này –”

Đường Nhạc theo bản năng nhìn thoáng qua n Tố Nhiên ở bên cạnh, nữ nhân này được minh chủ tín nhiệm sâu sắc. Phần lớn thời gian, nàng đều là sứ giả của minh chủ, đại biểu cho ý chí của minh chủ.

Trong mắt n Tố Nhiên lóe lên một tia khác lạ, nói, “Cố chân nhân hào hiệp trọng nghĩa, tiểu muội bội phục, một khi đã như vậy thì tiểu muội xin liêu mình cùng quân tử, đi một chuyến với đạo hữu.”

“Được.”

Cô Dương không để ý chuyện này, hấn cần chính là người dẫn đường, biết vị trí của những quý vật Thiên Nhân này, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian cho hấn.

Không đi Tứ Thiên minh cũng xuất phát từ lo lắng này, đi một chuyến lại lãng phí một hai ngày.

Về phần có đắc tội minh chủ kia hay không, hấn tuyệt đối không thêm để ý, dù sao sau khi hấn thu gặt một đợt trong này rồi sẽ rời đi.

Đợt lần sau lại đến đã không cần cố kỵ Tứ Thiên minh cái gì rồi.

...

Ba người Cố Dương lập tức bay ra khỏi Thiên Tinh thành.

Tứ Thiên minh không phải hoàn toàn co đầu rụt cổ vào bên trong cứ điểm, thường cách một đoạn thời gian sẽ phái tu sĩ Nguyên Anh ra ngoài thành tuần tra. Để nắm giữ động tĩnh của quý vật.

Tu sĩ Hóa Thần giống như Đường Nhạc này thì nhiệm vụ quan trọng hơn, phạm vi cần phải tuần tra càng rộng hơn.

Thứ cần trọng điểm chú ý chính là quý vật Hóa Thần. Cũng chỉ có tu sĩ Hóa Thần mới có thể thoát được tính mạng khi đụng phải quý vật cấp bậc này.

Quý vật là thứ không có trí tuệ, chỉ biết lượn lờ không mục đích ở trong một phạm vi nhất định, mãi cho đến khi phát hiện ra sự tồn tại của con người mới có thể bị kích hoạt, giống như mục đích duy nhất của chúng nó chính là giết chết tất cả nhân loại thấy được.

“Cho đến nay vẫn có lời đồn đại rằng quý vật là do Hoàng Tuyền tông tế luyện ra, kết quả không kiểm soát được nên tạo

thành cục diện như hiện giờ.

Trong khi ba người phi hành cũng đang trao đổi.

Bọn họ đều có nguy trang phù cao giai, có thể giấu giếm được tai mắt của quỷ vật Nguyên Anh, không cần lo lắng đến bị phát hiện.

n Tô Nhiên nói, “Nhưng mà trong trận đại kiếp nạn kia Hoàng Tuyền tông đã bị diệt môn rồi, không có một ai trốn thoát. Rốt cuộc có phải như vậy hay không đều không thể biết được.”

Xem ra cấp cao của Tứ Thiên minh cũng không biết quỷ vật xuất hiện như thế nào.

Cô Dương lại hỏi, “n chân nhân, trạng thái của người bảo trì tốt như vậy, có bí quyết gì không?”

n Tô Nhiên cười khở một tiếng, “Nào có bí quyết gì đâu, thật sự không dám giấu giếm, tiểu muội và đạo hữu giống nhau, đều không phải được sinh ra ở thế giới động thiên này mà trong lúc vô ý xông vào. Chỉ vào sớm hơn đạo hữu năm mươi năm mà thôi.”

“Hả?”

Cô Dương cảm thấy tương đối ngoài ý muốn, nàng thế mà lại đến từ một thế giới khác, “Đạo hữu đến từ thế giới nào?”

“Không Thiên minh.” n Tô Nhiên chỉ nói một cái tên, chuyện còn lại không muốn nhiều lời.

Mắt hấn sáng lên, nơi sử dụng chữ “Thiên” để gọi là thế giới cao cấp hơn động thiên.

Trước mắt cho đến giờ hấn mới chỉ biết ba thế giới có cấp bậc này, Xích Minh thiên, Bồng Lai thiên, Đào Nguyên thiên.

Xích Minh thiên không cần phải nói, Xích Minh thiên tôn là tồn tại vượt trên Thiên Nhân cảnh.

Thú Thần điện trong Bồng Lai thiên, kể cả người của Dao Trì tiên cung đều có thể diệt sát hết, nội tình vô cùng thâm hậu.

Đào Nguyên thiên, ba vị Đại Thánh của Yêu tộc, có thể có địa vị ngang với Xích Minh thiên tôn.

Ba thế giới này đều vô cùng không đơn giản.

Không Minh thiên này không biết có tình huống gì.

Nhưng mà n Tô Nhiên không muốn nhiều lời, hắn cũng không tiện hỏi nhiều.

“Đến rồi!”

Đường Nhạc đột nhiên mở miệng nói.

Khi nói chuyện đã đến khu vực hoạt động của một trong những quý vật Thiên Nhân.

Khi Cố Dương phát hiện ra quý vật kia, đối phương cũng phát hiện ra bọn họ. Cho dù là nguy trang phù cấp bậc nào đều không thể giấu giếm được cảm giác của quý vật Thiên Nhân.

Chỉ cần tới gần phạm vi nhất định thì chắc chắn bị phát hiện.

Sau đó nó lập tức phát động công kích.

Cố Dương đã lấy Nhân Hoàng kiếm ra.

“Tiểu tử, ngươi đừng quá mức!”

Lúc này nguyên linh của Nhân Hoàng kiếm cuối cùng không nhịn được nữa, mở miệng nói.

Diệt sát quý vật Thiên Nhân này cũng là gánh nặng rất lớn đối với nó, tiêu hao quá lớn.

Cố Dương dùng ý niệm khơi thông với nó, “Ta biết, ngươi là Nhân Hoàng kiếm của nhân gian. Ngươi không muốn quản nhiều chuyện tiên giới. Nhưng mà nếu như để cho ta gặp phải, ta không thể mặc kệ được. Ngươi có thể không cho ta mượn lực lượng.”

Nói xong hắn đã không chút do dự xông ra ngoài, một kiếm đánh về phía quý vật kia.

Quý vật này chỉ có một cái đầu, trông vẻ không có gì khác quý vật bình thường.

Quý vật như vậy là một loại hình khác, do vô số quý vật cấp thấp cắn nuốt dung hợp với nhau tiến hóa mà thành.

Hai con trước đó, bản thân là cường giả Thiên Nhân, sau khi không không chế được đã chuyển hóa thành quỷ vật Thiên Nhân cấp.

Hai loại quỷ vật này không hề phân chia mạnh yếu, bởi vì tu sĩ Hóa Thần của Hoàng Tuyền động thiên đều không đánh lại.

Khi Cố Dương xuất kiếm lại cảm thấy khác biệt rất lớn.

Quỷ vật này càng hỗn loạn hơn, ảnh hưởng đối với đạo tâm càng lớn hơn nữa.

Nhưng mà có một điểm chung, phản ứng rất chậm, vốn không biết né tránh.

Hoặc là nói vốn không kịp né tránh.

Chiêu thức thứ hai của Trảm Huyền kiếm pháp, Trảm Thân!

Nhân Hoàng kiếm lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai chém quỷ vật kia thành hai đoạn.

Trong nháy mắt quỷ vật Thiên Nhân này đã bị chôn diệt như vậy.

Chương 558: Thần Đô đại loạn

[Nhận được một mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt, sáu mảnh.]

Cố Dương nhìn thấy nhắc nhở trước mắt, trong lòng nói, “Cám ơn.

Nhân Hoàng kiếm không hề phản ứng lại, kiếm quang đã thu liễm.

Một kiếm mới vừa rồi, Nhân Hoàng kiếm không hề thu hồi lực lượng của nó, vẫn hỗ trợ hấn một tay.

...

“Nhân Hoàng kiếm –”

Tuy rằng n Tổ Nhiên đã nghe Đường Nhạc và Thiên Tinh chân nhân thuật lại tình hình lúc cường giả đến từ nhân gian này chém giết quỷ vật Hóa Thần.

Nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn cảm thấy kinh ngạc vĩ đại.

Nàng cũng đã từng giao chiến với quỷ vật Hóa Thần, dùng hết thủ đoạn đều không cách nào thương tổn được nó chút nào.

Nam nhân trước mắt này lại một kiếm chém giết được một quỷ vật Hóa Thần, trông vẻ nhẹ nhàng thoải mái như thế, giống như chém một oan hồn quỷ quái bình thường.

Nàng vừa liếc mắt đã nhận ra được thanh kiếm trong tay đối phương chính là Nhân Hoàng kiếm chí bảo hạng nhất của Nhân tộc trong truyền thuyết.

“Chẳng lẽ, là lực lượng của Nhân Hoàng kiếm?”

“Không, không chỉ Nhân Hoàng kiếm, kiếp pháp của hắn...”

“Chẳng lẽ là –”

Ánh mắt n Tô Nhiên co rụt lại, nghĩ đến một đại nhân vật danh tiếng lẫy lừng.

“Đi đến chỗ tiếp theo.”

Giọng Cố Dương truyền đến, người đã bay lên trước.

Nàng và Đường Nhạc thế này mới phản ứng kịp, nhanh chóng đi theo.

Hiện giờ quỷ vật bốn phía đã nhận ra được động tĩnh, ào ào đuổi theo, nhưng vốn không đuổi kịp được ba vị cường giả Thiên Nhân.

Đường Nhạc lại lấy ra một tờ nguy trang phù, làm nguy trang cho ba người.

Cứ như vậy, ba người mở ra hành trình liệt sát quỷ vật.

...

...

Ba ngày sau.

“Chết!”

Cố Dương lại một chiêu Trảm Huyền kiếm pháp, chém giết tại chỗ một quỷ vật Thiên Nhân.

Trước mắt xuất hiện một nhắc nhở, [Nhận được một mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt: Hai mươi hai mảnh.]

Đây là quý vật thứ mười đã bị hấn chém giết trong ba ngày tới giờ.

Trong đó có sáu con có hình dáng con người, bốn con có hình dáng cái đầu.

Quý vật hình người đều có linh bảo trong người.

Giống như con trước mắt này để lại một thanh đao.

Cố Dương ngược lại hơi động lòng, đây là lần đầu tiên hấn gặp được linh bảo loại đao. Nghề chính của hấn chính là đao pháp, Phượng Vũ đao có phần không đủ dùng đối với hấn.

Thanh đao này có lực hấp dẫn rất lớn với hấn.

Nhưng mà cuối cùng hấn vẫn lựa chọn nạp giá trị nó.

[Rút ra thành công, nhận được một mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt: Hai mươi ba mảnh.]

Bị một quý vật Thiên Nhân ô nhiễm ngày đêm, ai biết nguyên linh của nó đã biến thành dạng gì rồi, nói không chừng sẽ trở thành một tai họa ngầm.

Cố Dương nhìn Đường Nhạc và n Tổ Nhiên, nói, “Hai vị, từ biệt như vậy.”

Nói xong không cho bọn họ cơ hội mở miệng đã phi thân lên, biến mất ở cuối chân trời.

Khi Đường Nhạc và n Tổ Nhiên kịp phản ứng lại thì bóng dáng của Cố Dương đã biến mất không thấy đâu nữa, tốc độ như vậy, cho dù như thế nào hai người đều không đuổi kịp được.

“n chân nhân, giờ làm thế nào? Có cần đuổi theo không?”

Đường Nhạc hơi lo lắng hỏi, n Tổ Nhiên là sứ giả của mình chủ, tự nhiên lấy nàng làm chủ.

Nàng nhìn chằm chằm về phía Cố Dương biến mất, nói, “Không đuổi kịp.”

Khi nói chuyện, Cố Dương đã rời khỏi phạm vi cảm ứng của bọn họ.

Đường Nhạc ý thức được bản thân hơi thất thố, giải thích, “Minh chủ ra nghiêm lệnh, nhất định phải mời hẳn đến trong minh, giờ như vậy, chúng ta phải ăn nói thế nào với minh chủ đây.”

“Lấy thực lực của hẳn, ta và người hai người cộng lại đều không phải là đối thủ của hẳn. Hẳn một lòng muốn đi, làm sao chúng ta ngăn cản được?” n Tố Nhiên lại có vẻ rất thản nhiên.

Đường Nhạc giận dữ nói, “Hẳn có cảnh giác rất nặng với chúng ta.”

“Yên tâm đi, ta cảm giác hẳn sẽ còn đến nữa.”

n Tố Nhiên không hề cho rằng một tu sĩ Hóa Thần kỳ sẽ làm chút chuyện không hề có ý nghĩa nào.

Tuy rằng không biết vì sao Cố chân nhân kia muốn săn giết quý vật Hóa Thần khắp nơi. Nhưng nàng có thể xác định, hẳn nhất định có mục đích nào đó.

Đương nhiên, cũng có khả năng hẳn thật sự xuất phát từ lòng tốt, nhìn thấy thế giới này luân lạc đến tình trạng như vậy, ra tay giúp bọn họ trừ bỏ quý vật Hóa Thần khó đối phó nhất.

Nhưng mà khả năng này quá nhỏ.

Nàng căn dặn, “Về sau bố trí người ra ngoài tuần tra nhiều một chút, một khi phát hiện có quý vật Hóa Thần thì nhớ kỹ.”

“Dạ.”

“Đi thôi.”

Cho dù nói như thế nào, Cố Dương một hơi trừ đi mười quý vật Hóa Thần xung quanh thật sự đã hóa giải áp lực rất lớn cho Tứ Thiên minh.

...

...

Hai canh giờ sau, Cố Dương đã về đến Hắc Minh cốc ở ngoài Mộc Hoang thành, dừng lại.

Hắn dùng ánh mắt Chúc Long nhìn quanh bốn phía một vòng nhưng vẫn không hề phát hiện ra bóng dáng của Từ Thiên Hành.

“Xem ra thằng cha này gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn rồi.”

Nếu không hơn phân nửa khả năng Từ Thiên Hành sẽ ngồi chờ ở gần đây, chờ lúc hắn rời đi thì rời đi theo khỏi thế giới quỷ này.

Nói không chừng gần đây phải nhiều thêm một quỷ vật Thiên Nhân cấp rồi.

Cố Dương thầm nghĩ trong lòng, mở cửa không gian ra, rời khỏi thế giới này.

Trên cơ bản mục đích của hắn đã đạt tới rồi, thu hoạch được hai mươi ba mảnh nhỏ. Tiếp tục lưu lại đây không hề có ý nghĩa gì nữa.

Mấy ngày hôm trước U Minh đồ cắn nuốt mấy ngàn quỷ vật rồi có phần tiêu hóa không xong, rơi vào trong ngủ say, không đến một hai tháng đều không thể tiêu hóa được hết chỗ quỷ vật đó.

Hắn tạm thời không định gặp mặt minh chủ Tứ Thiên minh, hắn dùng đầu ngón chân đều có thể nghĩ ra được đối phương sẽ đưa ra yêu cầu như thế nào, không gì khác chính là đưa tu sĩ của Tứ Thiên minh tới nhân gian giới.

Hắn nhất định không thể đáp ứng chuyện này được, nên dứt khoát không gặp mặt.

Cố Dương xuyên qua cánh cửa không gian kia, về tới Thiên Phương sơn, hít một hơi thật sâu, nguyên khí trời đất tinh thuần tươi mát như thế, khiến cho hắn cảm thấy được thế giới này tốt đẹp cỡ nào.

Hắn ở trong Hoàng Tuyền động thiên mới có ba bốn ngày mà thôi nhưng cũng cảm thấy hơi bị đè nén, sinh tồn nhiều năm ở Hoàng Tuyền động thiên, vậy thật sự sống không bằng chết.

Sau đó hắn phi thân lên bay về phía Thần Đô.

Dựa theo kế hoạch lúc trước, quân đội của Đại Chu sẽ phát động tiến công với kỵ binh của Man tộc vào lúc đại hội Dao Trì.

Nhưng mà hần không có mặt, không biết kết quả trận chiến này như thế nào.

Cố Dương tin tưởng năng lực ứng biến của Tô Ngung Yên, sẽ không bị thua thiệt quá lớn.

Chương 559: Thần Đô đại loạn (2)

Nhưng nếu như lại kéo dài thì sẽ rất khó nói. Hai vị Thiên Nhân kia ra tay, một mình Lạc vương chắc không ngăn được.

Viện trưởng Văn viện phải ở lại canh phòng Thần Đô, đề đề phòng Xích Minh thiên tôn trộm đến.

Tu vi của Văn Giác còn chưa củng cố, cho dù ra tay thì phần thắng đều không cao.

Dựa theo một lần mô phỏng trước đó, một tháng sau, kỵ binh của Man tộc sẽ đánh đến Thần Đô, hiển nhiên quân đội của Đại Chu đã bị đánh bại.

So sánh quân lực của hai nước, trong thời gian ngắn như vậy đã phân ra thắng bại, nhất định là do hai Thiên Nhân kia ra tay nên mới có thể đánh tan quân đội của Đại Chu.

Chỉ có thể nói, bọn họ không cần cả thể diện rồi.

Sau khi đến Thiên Nhân cảnh, muốn chi phối thắng bại của một trận chiến là một việc rất đơn giản.

Năm trăm năm trước Lâm gia xuất hiện một vị Thiên Nhân, Tàn gia sẽ có phản ứng lớn như vậy, thế mà lại liên hợp thế lực khắp thiên hạ để vây giết, như vậy đã biết được vị Thiên Nhân kia của Lâm gia đủ để đảo điên sự thống trị của Tàn triều.

...

Cố Dương biết mình phải đối mặt không chỉ riêng hai vị Thiên Nhân kia của Man tộc. Còn có mấy tên khác mơ ước bàn đảo nữa.

Một quả bàn đào đã khuấy lên phong vân trong thiên hạ, cường giả Thiên Nhân bình thường lánh đời không ra lại ào ào hiện thế.

Đây là chuyện mà trước kia hẳn không thể ngờ tới.

Hắn mở hệ thống ra.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần tiêu hao một mảnh nhỏ.]

“Có.”

Kẻ địch của hắn quá nhiều quá mạnh, phải mau chóng tăng thực lực lên mới được.

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Thiên Nhân cảnh đệ nhất giai, người giành được một quả bàn đào trên đại hội Dao Trì, dẫn đến sự đũa diệt của mấy vị Thiên Nhân.]

[Sau khi người rời khỏi Hoàng Tuyền động thiên, một mình đi đến Kim Đình động thiên...]

[... Hưởng dương hai mươi ba tuổi.]

Cố Dương vẫn đi con đường của Kim Đình động thiên, nếu không, cho dù tránh thoát được sự đũa diệt của vài vị Thiên Nhân kia thì vẫn không tránh được sự đũa diệt của Dao Trì tiên cung.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc hai mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc hai mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc hai mươi ba tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Nhất thời, tiên nguyên trong cơ thể Cố Dương lại tăng lên trên phạm vi lớn.

Đây là lần mô phỏng thứ ba hắn tiến hành sau khi giành được bàn đào, tương đương với ăn quả bàn đào thứ ba, tác dụng đã kém hơn lần đầu tiên rất nhiều.

Bàn đào này có hiệu quả tốt nhất khi ăn lần đầu tiên.

Sau đó ăn tiếp, hiệu quả không hoàn toàn yếu đi.

Nhưng mà vẫn tăng tu vi lên rất lớn.

...

...

Ngay khi Cố Dương không ngừng mô phỏng, tăng thực lực của mình lên.

Thần Đô.

Trên đường cái, người đi đường đều có vẻ vội vàng. Trên mỗi đường phố đều có quân sĩ canh chừng, một bầu không khí trang nghiêm.

Cho dù là ai nhìn thấy trận thế như vậy đều biết đến nhất định phát sinh chuyện lớn.

Ngay vào hôm sau, mấy vị cường giả thần bí cùng nhau đến đình cường công Văn viện. Khi đó viện trưởng hiện thân, một người một kiếm cầm mấy vị cường giả thần bí kia ngoài cửa.

Lúc đó, đôi thoại giữa bọn họ, gần như toàn bộ người của Thần Đô đều nghe thấy được.

Mấy người thần bí kia thế mà lại đều là cường giả Thiên Nhân!

Lên tới cường giả Thần Thông cảnh, trên người có chức sắc, dưới đến võ giả Phàm cảnh, lê dân bách tính đều không hề biết Đại Chu thế mà lại có nhiều cường giả Thiên Nhân như vậy.

Vén vén năm vị Thiên Nhân.

Trời mới biết bọn họ xuất hiện từ đâu.

Năm vị Thiên Nhân này thế mà lại đều đến đây vì Cố Dương.

Nghe được cái tên này, trong lòng rất nhiều người thế mà lại hiện lên một ý niệm trong đầu, hẳn cuối cùng chọc đến cường giả Thiên Nhân.

Từ sau khi Cố Dương đột phá đến Bát Lộ cảnh, trên cơ bản chưa hề lộ mặt, cũng không nghe được sự tích gì về hắn nữa.

Cho dù có thì nghe cũng cực kỳ kỳ, giống như bịa ra.

Cấp bậc chỗ hẳn đã không phải người thường có thể tiếp xúc đến được.

Người có tư cách biết được sự tích về Cố Dương đều sẽ không thể tùy ý tuyên dương chuyện này ra ngoài.

Hơn một tháng này, cái tên Cố Dương, nhiệt độ đã hạ thấp.

Cho tới giờ khắc này, làm ra trận thế lớn như vậy.

Đuổi giết của năm vị Thiên Nhân, quá khứ tương lai còn có vị nào có thể gặp được cảnh tượng như vậy?

Năm vị Thiên Nhân kia dường như vì thứ nào đó ở trên người Cố Dương mà đến đây.

Viện trưởng Văn viện một mình một kiếm, canh giữ ở trong viện, tự mình đối mặt với năm vị Thiên Nhân, không hề nhượng bộ.

Hai bên cứ giằng co như vậy, khí thế do sáu vị Thiên Nhân phát ra gần như bao trùm toàn bộ Thần Đô, trừ bỏ vài chỗ ít như hoàng cung các nơi, mỗi người đều bị luồng khí thế này ép đến gần như không thở nổi.

Trong lúc nhất thời, Thần Đô thương vong vô số, một vài lão nhân lớn tuổi, còn có anh nhi, vốn không cách nào thừa nhận được áp lực nặng nề như vậy.

Thần Đô kéo dài trong thời gian một ngày dưới bầu không khí áp lực nặng nề như vậy.

Toàn bộ người của Thần Đô, cho dù là võ giả cũng được, người thường cũng thế, quý tộc cũng xong, bình dân cũng vậy đều nơm nớp lo sợ, chỉ sợ bọn họ đánh nhau. Khiến cho cả Thần Đô hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Thiên Nhân, đó là Nhân Tiên, có được lực lượng hủy thiên diệt địa.

Chuyện vài vị Thiên Nhân đánh đến Thần Đô như vậy còn phải ngược dòng đến Hạ triều một ngàn năm trước, Hạ đế đại chiến với Xích Minh thiên tôn và các cường giả Thiên Nhân ở Tam Thánh môn...

Phải biết rằng sự tan biến của Tần triều gần như là bởi vì một vị Thiên Nhân.

Hiện giờ một hơi đến năm vị!

Đại Chu tự nhiên không có mặt mũi như vậy, tất cả đều là do nam nhân tên Cố Dương kia gây ra.

Cố tình giờ phút này không biết hấn đã đi đâu rồi.

Để viện trưởng Văn viện gánh sấm thay hấn.

Mọi người đều biết viện trưởng có thương tích trong người, thực lực của hấn có mạnh hơn nữa, khi đổi mặt với vị năm vị Thiên Nhân cũng sẽ không hề có phần thắng gì.

Rất nhiều người dưới sợ hãi định rời khỏi Thần Đô, đêm ngày hôm qua, cố đô ngàn năm này đại loạn.

Nếu không phải vị thái hậu kia quyết đoán phái nội vệ ra trấn áp, không biết Thần Đô sẽ loạn thành dáng vẻ gì nữa.

Chương 560: Người ở đâu?

“Lão sư, làm sao bây giờ?”

Trong một tiểu lâu màu đỏ, một nữ hài nõn nà mềm mại đứng ở cửa, nhìn về phía Văn viện, toàn bộ trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là lo lắng, “Bọn họ lập tức đánh nhau rồi.”

Trong lầu các, một nam tử áo trắng ngồi xếp bằng trên bò đoàn, nhắm mắt lại, giống như bức tượng.

Tiểu nữ hài thấy xảy ra chuyện lớn như vậy mà lão sư không hề có chút phản ứng gì thì gấp đến mức dậm chân, “Nếu như hấn chết rồi thì không có ai có thể chống đỡ được Xích Minh thiên tôn nữa. Đến lúc đó Đại Chu triệt để xong rồi.”

Lúc này nam tử áo trắng cuối cùng mở miệng nói, “Hấn sẽ không chết. Không có ai dám đón đỡ một kiếm kia.”

Một kiếm kia, trong thiên hạ không ai có thể ngăn được.

Cho dù người đời đều biết bản thân vị viện trưởng kia bị trọng thương, nhưng chỉ cần hấn còn một hơi thì không có ai dám

đến Thần Đô giương oai.

Cho dù là Xích Minh thiên tôn đều không muốn đón thêm một kiếm của hắn.

Năm vị Thiên Nhân kia đều có tâm tư riêng, không ai tình nguyện là người ra tay đầu tiên, hy sinh bản thân làm đồ cưới cho người khác.

Nhưng bọn họ cũng tuyệt đối không cam lòng rút lui như vậy.

Thế cục như vậy vẫn luôn kéo dài tiếp, mãi cho đến khi xuất hiện sự kiện nào đó đã phá vỡ cân bằng giữa bọn họ.

Đột nhiên, nam tử áo trắng mở mắt, quay đầu, liếc nhìn về một hướng khác, trong ánh mắt thâm thúy kia có một chút lo lắng ẩn hiện.

Hắn cảm ứng được nam nhân kia đang đuổi sang bên này.

Sự xuất hiện của một quả bàn đào khiến thế cục ở Đại Chu trở nên càng thêm khó bề phân biệt.

Kể cả hắn đều không thể đoán trước được chuyện này sẽ phát triển về phương hướng nào.

Nhìn từ bên ngoài, viện trưởng Văn viện và Lạc vương cùng một phe.

Trên thực tế hai người lại không hòa thuận, kể cả đồng minh đều không được tính. Nhưng bây giờ là lúc hai người đang chống đỡ kẻ thù bên ngoài, mục đích nhất trí.

Hiện giờ đối mặt với năm vị cường giả Thiên Nhân, Lạc vương rất có thể sẽ bo bo giữ mình.

Cho dù nam nhân kia gấp gấp trở về, cộng thêm viện trưởng và Lạc vương, lấy ba địch năm, phần thắng cũng cực thấp.

Nam tử áo trắng biết hoàng triều Đại Chu hiện giờ đi đến một bước ngoặt cực lớn.

Giống như một ngàn năm trước, sau khi bốn cánh cửa không gian kia mở ra đã như vậy.

Thay đổi triều đại đang ở trước mắt rồi.

Sự tình phát triển đến nước này chỉ bởi vì một quả bàn đào mà thôi.

...

...

“Bàn đào...”

Phía dưới Cửa Thần đình dưới lòng đất trong hoàng cung, một giọng nói mơ hồ quanh trong địa cung.

Năm vị Thiên Nhân tụ tập về Thần Đô cũng kinh động đến nó rồi.

Mặc dù nó không có bản lĩnh giống như lâu chủ Hồng Lô, nhưng đoán cũng có thể đoán ra được.

Không lâu trước kia, sứ giả của Dao Trì tiên cung tiến đến Thần Đô phát thiệp mời cho Lê Uyên của Văn viện, tự nhiên không gạt được tai mắt của nó.

Có thể khiến những võ giả Thiên Nhân này không tiếc tất cả giết đến Thần Đô, trừ bỏ bàn đào của Dao Trì tiên cung ra, không có thứ nào khác nữa.

Tiểu tử kia còn có khả năng hơn tượng tượng của nó, thậm chí kể cả bàn đào đều có thể lấy được.

...

...

Thiên Tâm võ quán, một đám đệ tử tụ tập một chỗ đang xì xào bàn tán, nội dung thảo luận chính là năm vị Thiên Nhân kia.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, không chỉ có bọn họ, kể cả các võ sư của võ quán đều không có tâm tư dạy bọn họ luyện võ, đều đi tìm quán chủ.

Lưu lại bọn họ những học viên này ở trên sân luyện võ, nhìn về phía Văn viện.

Nhưng mà khoảng cách quá xa nên không nhìn thấy được cái gì cả.

Chỉ có thể cảm ứng được năm khí tức khủng bố ðề lên trong lòng bọn họ, thờ mạnh đều không dám thở.

Áp lực ngày hôm nay yếu đi rất nhiều so với hôm qua.

Ngày hôm qua, khi năm vị Thiên Nhân kia vừa mới xuất hiện, khí thế hùng bố kia ép đến trái tim bọn họ thiếu chút nữa nổ mạnh.

“Các người nói Cố công tử sẽ đến chứ?”

“Đến làm gì? Chịu chết sao?”

“Nếu hắn vẫn luôn không trở lại, viện trưởng và bọn họ có đánh nhau không?”

“Sẽ không đâu, mục tiêu của người này là Cố công tử...”

“Khó nói, tuy rằng viện trưởng mạnh, nhưng trên người có vết thương, lại lấy một địch năm. Các người có cảm thấy không? Những người kia bắt đầu có sát ý rồi.”

“Cho dù đánh nhau, chắc cũng sẽ không thể lan đến gần chúng ta đi?”

“Ai biết được?”

“Haizzz, lần này thật sự bị Cố Dương hại chết.”

...

Đến cuối cùng đã có người đề cập đến đề tài mẫn cảm này rồi.

Trong đám người ở đây không có ai tiếp lời.

Quan hệ giữa Thiên Tâm võ quán với Cố Dương không cạn, chính nhờ có sự chỉ điểm của hắn nên quán chủ mới có thể đột phá đến cảnh giới nhất phẩm.

Hắn là ân nhân của quán chủ, cũng là ân nhân của Thiên Tâm võ quán.

Cho dù có người thâm nghĩ trong lòng như vậy, nhưng đều không dám nói ra.

“Đồ nhu nhược!”

Đột nhiên có người đứng lên chỉ vào đệ tử vừa oán trách Cố Dương, nổi giận nói, “Kẻ tạo thành tất cả rõ ràng là năm Thiên Nhân kia. Người không dám chỉ trích bọn họ, lại trách tội Cố

công tử không nên trêu chọc những Thiên Nhân này. Người vốn không xứng là đệ tử của Thiên Tâm võ quán.”

Người học viên kia bị chỉ vào lỗ mũi mắng, sắc mặt đỏ lên, cứng cổ nói, “Ta nói sai sao? Hắn trêu chọc kẻ địch mạnh, bản thân lại không biết đã trốn đi đâu, để viện trưởng một mình đối mặt với năm kẻ địch mạnh. Nếu như hắn có gan thì sẽ tự đến đối mặt, tại sao lại liên lụy đến người vô tội...”

“Đừng tranh cãi!”

“Ta cảm thấy hắn nói rất có đạo lý.”

“Đồ chó vong ân phụ nghĩa!”

...

Nhất thời toàn bộ võ quán âm ỉ lên. Thiếu chút nữa đánh nhau.

...

...

Hoàng cung.

Tê Phượng các, Tô Ngung Yên ngồi trên ghế, trước mặt đặt một xấp tấu chương, bên cạnh đặt ngự bút. Nàng lại không có tâm tư đi lật xem.

Tuy rằng trong hoàng cung không cảm nhận được uy áp của năm vị cường giả Thiên Nhân. Nhưng nàng có thể cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của năm vị cường giả Thiên Nhân kia.

Đột nhiên, nàng quay đầu, nhìn về phía chỗ sâu trong hoàng cung, nơi đó cũng có một khí tức sâu không lường được.

Vị kia chính là cây cột chống trời, trấn hải thần châm của Đại Chu, Lạc vương.

Từ khi thái tổ băng hà đến nay, đây là lần đầu tiên Lạc vương vào hoàng cung.

Chương 561: Hắn đến rồi!

Trước đó, cho dù gặp phải tình thế nguy hiểm lớn đến cỡ nào, hoàng đế bị ám sát cũng thế, Xích Tôn giáo phản loạn tập kích

mấy châu cũng vậy, đại quân của kẻ thù bên ngoài đến gần đây cũng thế, Lạc vương đều chưa hề lộ mặt.

Nghe nói thái tổ đã từng có ước định với Lạc vương, kêu hán không được nhúng tay vào triều chính.

Gần năm trăm năm qua, Lạc vương vẫn luôn tuân thủ hứa hẹn, không để ý quá nhiều đến việc trong triều.

Cho dù hai đời hoàng đế liên tục bị người ám sát, nàng thái hậu có tình nghi cực lớn này lâm triều, nắm giữ triều chính, Lạc vương đều không hề hỏi đến.

Đêm ngày hôm qua hán lại đột nhiên xuất hiện. Chuyện đầu tiên là lấy ngọc tử truyền quốc đi, cầm quyền khống chế đại trận hoàng cung đi.

Sự xuất hiện của Lạc vương cũng có ý nghĩa đây đã đến lúc sinh tử tồn vong của Đại Chu.

Tô Ngưng Yên lúc này đã bất lực với chuyện này rồi, sau khi mất đi quyền khống chế của đại trận hoàng cung, nàng không làm được gì cả, chỉ có thể chờ vô ích ở đây.

Nàng không biết Cố Dương rốt cuộc làm cái gì, thế mà lại trêu chọc nhiều cường giả Thiên Nhân như vậy.

Trong năm vị Thiên Nhân, hai người trong đó là Thiên Nhân đến từ thảo nguyên.

Ba vị khác, một vị mặc áo măng bào, đó là trang phục cao quý mà vương công mới mặc được, kiểu cách hoàn toàn khác với Đại Chu và Tần triều, rõ ràng cho thấy đến từ Hạ triều.

Nếu như đoán không sai, đây là con rôi của Hồng Nguyệt Đại Thánh trong Tam Thánh môn.

Còn có một vị đầu đầy tóc bạc, thân mặc đạo bào, trên đó có vô số ánh sao lấp lánh, chắc là cường giả Thiên Nhân đến từ Tinh Thần hải.

Vị cuối cùng kia mặc áo bào đen, toàn thân bốc lên khí đen, khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ quý dị, rất có thể là Vu vương trong truyền thuyết đến từ Nam Cương.

Năm vị Thiên Nhân này, mỗi một vị đều có tiếng tăm lừng lẫy, gần như là tồn tại trong truyền thuyết.

Đại hội Dao Trì rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tô Ngung Yên lòng nóng như lửa đốt, đôi mắt với cường giả cảnh giới Thiên Nhân, cho dù nàng gấp gáp cũng không thể giúp được gì.

“Cố Dương, ngươi ở đâu?”

Ngoài Văn viện, trên bầu trời có năm bóng dáng như ẩn như hiện, chia ra chiếm cứ bốn phương, tuy rằng không cách nào nhìn rõ bóng dáng của bọn họ, nhưng phát ra khí thế vô cùng mạnh mẽ, đang gây áp lực cho Văn viện ở phía dưới.

“Hong Nguyệt Đại Thánh, tiểu tử kia sẽ thật sự xuất hiện sao?”

Kéo dài như vậy sau một ngày, có người không nhịn được chất vấn.

Người nói chuyện là Thiên Nhân mới lên của Man tộc trên thảo nguyên, tên là Trường Thiên, tuy rằng trang sức quần áo theo phong cách của Man tộc, diện mạo lại rất thanh tú, không cao lớn thô kệch giống như Man tộc khác.

Đây là thiên tài ngàn năm mới xuất hiện của Man tộc, trên thực tế, vào ba năm trước hắn đã thành Thiên Nhân.

Nhưng vài năm nay vẫn luôn củng cố tu vi, hai tháng trước mới vừa xuất quan.

Hắn với một vị Thiên Nhân khác vốn không có ý định quyết chiến với Đại Chu nhanh như vậy. Muốn đợi đến thời cơ càng chín muồi hơn.

Nhưng mà sự hiện hữu của hắn vẫn không thể nào giấu giếm được thám tử của Đại Chu, rất nhanh đã bị lộ.

Trên dưới Đại Chu đã coi Man tộc là kẻ địch mạnh, đã bắt đầu điều động quân đội hùng hậu ở biên giới, hành động dồn dập.

Tuy rằng Đại Chu đã không còn hùng mạnh giống như trước kia, nhưng một khi dốc lực lượng quốc gia, chuẩn bị đánh một

trận chiến lớn, binh lực và khả năng chiến đấu đều không phải Man tộc của thảo nguyên có thể so sánh được.

Nhưng thời điểm này, muốn đánh hay không lại không phải do bọn họ.

Đại Chu chủ động phát động tiến công, trừ phi bọn họ lùi đến chỗ sâu trong thảo nguyên, nếu không chỉ có thể ứng chiến.

Nhưng mà hiện giờ thảo nguyên nhiều thêm một vị Thiên Nhân, sao sẽ không đánh mà lui được?

Một trận chiến này đã không thể tránh khỏi được.

Cố tình vào lúc này bọn họ lại nhận được lời mời của Dao Trì tiên cung, chỉ có thể đi tham gia trước...

Trường Thiên mới hơn hai trăm tuổi, không có hy vọng quá lớn đối với bàn đào.

Nhưng Đại Tát Mãn lại không giống, hắn đã sắp hai ngàn tuổi, nhiều nhất một hai trăm năm đã đến đại nạn. Bàn đào là thứ hắn nhất định phải có.

Đại Tát Mãn có ân trọng như núi với hắn, hắn có thể có được thành tựu như hiện nay không thể thiếu sự ủng hộ của Đại Tát Mãn. Cho nên, Đại Tát Mãn muốn cướp đoạt bàn đào, hắn tự nhiên phải ra sức giúp đỡ.

Cố Dương rời khỏi Dao Trì tiên cung xong đã bỏ chạy rồi, nhưng thoát được hòa thượng lại không trốn được miếu. Bọn họ không hẹn mà cùng đến Thần Đô chặn người.

Bên phía họ có năm vị Thiên Nhân, bên phía Đại Chu có bốn vị.

Tần Vũ với Triệu thị của Đại Chu có thù sâu như biển, tuyệt đối sẽ không liên thủ với Triệu thị, có thể loại trừ ra.

Năm đó viện trưởng Văn viện đánh nhau một trận với Xích Minh thiên tôn, bị trọng thương, cho dù cộng thêm cả Lạc vương và Cố Dương mới chỉ có ba người mà thôi.

Lấy năm địch ba, bọn họ có phần thắng hoàn toàn.

Huống chi Lạc vương lão hồ ly kia, năm đó lúc tru sát Vũ gia, hoàng thất đã chết nhiều cao thủ như vậy vẫn thủ ổn Điều Ngư đài, lần này nói không chừng sẽ không thềm đếm xia đến.

Nhưng mà đã một ngày rồi mà Cố Dương còn không lộ mặt, trong lòng Trường Thiên hơi nóng nảy.

Hắn đã nhận được tin tức, ngay khi hắn cùng với Đại Tát Mãn tham gia đại hội Dao Trì, quân đội của Đại Chu đã phát động tiến công, đã chém giết mấy ngày rồi.

Tiêu hao ở đây thêm một ngày, sẽ không biết có bao nhiêu dũng sĩ trong tộc chết trận.

...

“Nếu ngươi không muốn đợi, có thể rút.”

Nam tử mặc áo măng bào, đầu đội vương miện kia lạnh như băng nói.

Người này chính là “Hán vương” Cố Dương đã từng gặp khi ở Đào Nguyên thiên, cũng chính là một trong những con rối do Hồng Nguyệt Đại Thánh khống chế.

Một tiểu bối lại dám dùng giọng điệu như vậy để chất vấn nàng.

Nếu không phải vì quả bàn đào này, chỉ riêng một câu này thôi, nàng sẽ khiến tiểu tử này phải trả giá thật nhiều.

Trường Thiên giận dữ, “Ngươi ——”

Đột nhiên, Đại Tát Mãn ở bên cạnh kéo hắn lại, quát lên, “Trường Thiên, không được vô lễ. Đại Thánh, tiểu bối không hiểu chuyện nên lỡ miệng, va chạm Đại Thánh, xin hãy tha lỗi. Lão hủ xin lỗi ngươi thay hắn.”

“Hừ!”

“Hán vương” hừ lạnh một tiếng, “Quản cho kỹ người của ngươi.”

Chương 562: Hắn đến rồi! (2)

Đại Tát Mãn cẩn thận đáp lại, liên thanh nói, “Vâng, vâng.”

Trường Thiên vẫn tức giận bất bình, truyền âm nói, “Tát Mãn, một Thiên Nhân của Yêu tộc mà thôi, có gì phải sợ chứ? Ta và ngươi liên thủ ——”

Đại Tát Mãn cắt ngang lời hắn nói, “Hiện giờ việc quan trọng nhất là đoạt được bàn đào, đừng gây thêm rắc rối.”

Trong lòng lại thầm than thở, những năm này bảo vệ hắn quá kỹ rồi, nên để cho hắn dưỡng thành tính cách kiêu ngạo tự mãn, không coi ai ra gì cả, vào lúc tu vi tăng lên, đây là chuyện tốt.

Nhưng mà sau khi đến Thiên Nhân, đối thủ đều biến thành cường giả Thiên Nhân giống vậy, nếu như vẫn còn không coi ai ra gì như thế sẽ bị thiệt thòi nhiều.

Trận chiến khi Hạ đế ngã xuống năm đó, hắn là một trong những người được chứng kiến.

Trong trận chiến ấy, chín hóa thân của Hạ đế, cộng thêm chín nhi tử, mười chín chiến lực Thiên Nhân đều chết trong tay Xích Minh thiên tôn và ba vị Đại Thánh của Yêu tộc.

Không có ai rõ ràng hơn hắn thực lực của Xích Minh thiên tôn và ba vị Đại Thánh của Yêu tộc.

Nếu thật sự cho rằng ba vị Đại Thánh kia chỉ có thực lực giống như đã biểu hiện ra ngoài khi ở Dao Trì tiên cung thì quá ngây thơ rồi.

Nếu như hắn đoán không sai, ngày đó người tham gia đại hội Dao Trì chỉ là hóa thân của các nàng mà thôi.

Mặc dù hắn và Trường Thiên có một vài bản lĩnh, nhưng đối chiến với Hồng Nguyệt Đại Thánh vẫn không hề chắc thắng đầy đủ.

...

Hai người khác đều nhìn rõ xung đột nho nhỏ ở bên này, nhưng đều thờ ơ lạnh nhạt.

Người khác thấy hiện giờ năm người bọn họ đang tạm thời liên thủ, thật ra người nào cũng đều có mưu tính riêng. Mỗi

người đều vì bàn đào mà đến, nhưng bàn đào chỉ có một, đến lúc đó chỉ dựa vào bản lĩnh của mỗi bên.

Lúc đó trên đại hội Dao Trì có tổng cộng mười một vị Thiên Nhân, trừ bỏ Cố Dương còn có Từ Thiên Hành đã đuổi theo đầu tiên ra. Còn lại chín vị thì có năm vị đã đến đây rồi.

Bốn vị khác đều không muốn khuấy nước đục chuyện này.

Khi đối diện với viện trưởng Văn viện, năm người này đều vô cùng kiêng kỵ.

Nếu như có thể, không ai muốn là địch với cường giả đã từng chém giết phân thân của Xích Minh thiên tôn này cả.

Nhưng mà mỗi người bọn họ đều có lý do không thể không cướp đoạt bàn đào.

Sở dĩ bọn họ chặn ở đây chính là vì biết được Cố Dương là người trọng tình nghĩa, hơn nữa háo sắc phong lưu, các nữ nhân của hắn đều ở trong Văn viện.

Những việc đã trải qua từ khi xuất đạo cho đến nay của Cố Dương đều đã sớm bị các thế lực bới ra đến không còn một mảnh, dùng nó để phân tích tính cách và phong cách hành sự của hắn.

Cho nên mấy người đều không hẹn mà cùng đi đến ngoài Văn viện, phô trương hiện thân lên vì để chuyện này mau chóng truyền đi.

Tiếp theo chỉ chờ Cố Dương hiện thân thôi.

Thật ra bọn họ không nắm chắc hoàn toàn, nhưng mà không có cách nào khác tốt hơn, chỉ có thể thử một lần.

...

...

“Tiểu tử này thật đúng là có thể gây tai họa!”

Trong một viện nào đó trong Văn viện, Cao Phàm ngẩng đầu lên nhìn mấy bóng dáng như có như không trên bầu trời, vẫn còn không quên trêu chọc nói, “So sánh với hắn, người vào năm đó còn kém xa.”

Người ngồi ở bên cạnh hắn chính là Vũ Nhi, hắn không ngừng đầu lên vẫn có thể ngửi được mùi vị vô cùng rõ ràng mà chỉ ngửi đã khiến cho hắn buồn nôn.

Hồng Nguyệt Đại Thánh chính là đầu sỏ năm đó đã hủy diệt căn cơ của hắn, khiến cho hắn biến thành hoạt tử nhân người không ra người, quỷ không ra quỷ như bây giờ.

Nàng lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn.

Nếu nói đắc tội với người khác, Vũ Nhi đã đắc tội các thế gia và môn phái mấy lần. Cuối cùng một vị cường giả Thiên Nhân xuống tay với hắn.

Năm đó Triệu thị huy động nhiều người như vậy đến vây diệt Vũ gia chính là vì lo lắng xuất hiện chuyện như Lâm gia.

Năm đó hắn cùng với Tần Vũ, còn có hai vị kia của Lâm gia và Trần gia được khen là võ giả có khả năng nhất bước vào Thiên Nhân.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Vũ gia bị diệt.

Đương nhiên, so sánh với Cố Dương, hắn chỉ có thể mặc cảm.

Thế mà lại khiến năm vị Thiên Nhân giết tới cửa.

Trận thế như vậy quả nhiên ngàn năm khó gặp.

Vây diệt Lâm Thiên Nhất năm đó, tứ đại thánh địa chỉ phái đi ba vị Thiên Nhân mà thôi.

Vũ Nhi nói, “Hy vọng tiểu tử kia đừng vờ ngớ ngẩn.”

“Yên tâm đi, tiểu tử kia tinh giống như quỷ, sao có thể chui đầu vào lưới được?” Dường như Cao Phàm không hề lo lắng.

Có Thủy Nguyệt động thiên đường lui này, bất cứ lúc nào bọn họ đều có thể bỏ chạy. Năm vị Thiên Nhân kia vốn không làm gì được bọn họ.

“Các ngươi muốn tìm ta sao? Ta tới rồi!”

Đúng lúc này, một giọng nói từ xa truyền đến, chính là Cố Dương.

Sắc mặt của Cao Phàm và Vũ Nhi đồng thời thay đổi.

Dù thế nào bọn họ đều không ngờ nổi Cố Dương thế mà lại thật sự chui đầu vào lưới.

Đó chính là năm vị Thiên Nhân, trong đó còn có tồn tại mạnh như Hồng Nguyệt Đại Thánh.

Hắn chạy về đây, đó không phải chui đầu vào lưới thì là gì?

...

Một câu nói này của Cố Dương vang vọng toàn bộ Thần Đô, một trăm vạn người của thành thị này đều nghe được rõ ràng.

Nam nhân kia, hắn thật sự đến rồi!

[... Người đột phá đến Thiên Nhân cảnh đệ nhị giai...]

Khi Cố Dương tiến hành đến lần mô phỏng thứ hai mươi cuối cùng nhìn thấy được nhắc nhở như vậy, phấn chấn trong lòng.

Đệ nhất giai của Thiên Nhân cảnh chủ yếu là tích lũy Tiên Nguyên, đây là một quá trình dài dòng. Mặc dù vào thời đại Thượng Cổ cũng thường phải mất thời gian mấy trăm năm mới hoàn thành tích lũy này.

Tiên nguyên là một lực lượng cấp bậc càng cao, ẩn chứa nguyên thần của bản thân với tâm bồ đề thân thể nhân tiên.

Mỗi một vị Thiên Nhân, tiên nguyên đều là độc nhất vô nhị.

Đến hiện giờ, sau đại kiếp nạn, thiên đạo sụp đổ, kể cả nguyên khí trời đất cũng trở nên càng ngày càng mỏng manh.

Phần lớn Thiên Nhân đến suốt cuộc đời đều không thể hoàn thành tích lũy này, vượt qua cửa ải khó khăn này.

Giống như Từ Thiên Hành, hơn hai ngàn năm rồi vẫn lưu lại ở đệ nhất giai.

Có quả bần đào này, hắn rút ngắn quá trình tích lũy này đến hai trăm năm.

Chương 563: Thiên Nhân đệ nhị giai

Có thể nói hắn khá may mắn.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc ba mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc ba mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc ba mươi ba tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Nhất thời, Cố Dương cảm thấy trong cơ thể âm âm rung động, sau khi tiên nguyên bành trướng đến mức độ nhất định khiến nguyên thần càng thêm lớn mạnh, lý giải về đạo uẩn trở nên càng thêm khắc sâu với thấu triệt.

Giống như sau khi làm tốt nền tảng, tất cả đều nước chảy thành sông.

Khi ở trong Thủy Nguyệt động thiên, đạo uẩn mà hấn lĩnh ngộ có liên quan đến hỏa diễm, kết hợp với kiếm ý của Trảm Huyền kiếm pháp, là một loại đạo uẩn tương tự với hủy diệt.

Đây là một con đường chết chóc.

Trên đường đi tới của hấn đã từng giết vô số người, nếu cộng thêm cả quý vật nữa thì càng nhiều.

Có thể nói con đường này vô cùng phù hợp với hấn.

Cố Dương cũng có thể hiểu được vì sao Nhân Hoàng kiếm không muốn chân chính nhận hấn làm chủ rồi, một câu nói, không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được.

Nhân Hoàng kiếm cùng một nhịp thở với số mệnh của Nhân tộc, cần chính là thủ hộ với tinh thần hy sinh.

Muốn hấn thủ hộ người bên cạnh còn có thể làm được. Nếu như mở rộng phạm vi này đến toàn bộ nhân loại, ở dưới tình huống không đủ khả năng thì không có vấn đề gì. Nhưng nếu như phải vì thế mà hy sinh thì vẫn thôi.

Không nhận chủ thì không nhận chủ đi, tạm thời có thể sử dụng là được.

Chờ sau khi rảnh rồi dùng Cửu Thần đỉnh tế luyện một chút, dùng để ngăn địch cũng không thấy kém Nhân Hoàng kiếm bao nhiêu.

...

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần tiêu hao hai mảnh nhỏ.]

Sau khi Cố Dương đột phá thành công, mở hệ thống ra, nhìn thấy nhắc nhở này.

Không có gì bất ngờ xảy ra, máy mô phỏng lại tăng giá rồi.

Hai mảnh nhỏ, hẳn còn đỡ được.

Vấn đề là về sau hẳn phải đi đâu kiếm được nhiều mảnh nhỏ như vậy?

Toàn bộ Thần Châu đại lục cộng thêm tứ đại thánh địa, số lượng cường giả Thiên Nhân chỉ hơn mười người, thêm với linh bảo, xử lý toàn bộ chỉ có hai mươi ba mảnh nhỏ mà thôi.

Cộng thêm những thế giới động thiên đó, Thủy Nguyệt động thiên còn dư lại hai vị.

Kim Đình động thiên ba vị.

Vạn Tượng động thiên đoán chừng hơn mười vị.

Tinh La động thiên đại khái cũng gần bằng, hơn mười vị đi.

Thụy Cầm đại lục chắc cũng hơn mười vị.

Đào Nguyên thiên ba vị.

Xích Minh thiên có lẽ chỉ một vị.

Nơi có số lượng nhiều nhất chắc là Hoàng Tuyền động thiên rồi, không biết số lượng quý vật Thiên Nhân cấp trong đó, nhưng tuyệt đối sẽ không vượt qua ba con số.

Tính cả những Bán Thần của Tây Đê đại lục, đại khái chừng mười vị.

Cố Dương xử lý tất cả những người này, mảnh nhỏ có thể lấy được nhiều nhất chừng hai ba trăm mảnh đi.

Chỉ chút mảnh nhỏ ấy có thể đủ để cho hấn tu luyện đến Động Hư cảnh sao?

Đây thật sự là một dấu chấm hỏi thật to.

Tác dụng của bàn đào đối với hấn càng ngày càng nhỏ rồi, cần thận ước tính, không khổ tu hơn một ngàn năm, muốn đến Thiên Nhân đệ tam giai, rất khó.

Đây cần hai trăm mảnh nhỏ rồi.

Cố Dương đang nghĩ, Thần Đô đã ở trong tầm mắt rồi.

Hấn cảm ứng được năm khí tức.

Hai vị Thiên Nhân của Man tộc kia, lão đạo hình như của Tinh Thần hải, một thẳng cha có khí tức quý dị, còn có người quen cũ Hồng Nguyệt Đại Thánh.

Hấn hét lớn một tiếng, “Không phải các ngươi muốn tìm ta sao? Ta tới rồi!”

Vừa dứt lời, năm bóng dáng lần lượt xuất hiện ở trước mặt hấn.

Người nhanh nhất chính là “Hán vương” đã từng giao chiến một lần.

Sau đó là lão đạo kia của Tinh Thần hải.

Tiếp theo là hai vị kia của Man tộc, người xuất hiện đầu tiên là lão giả toàn thân bao phủ trong áo bào đen.

Sau khi năm người đến đây, không có ai ra tay trước mà bao vây xung quanh hấn.

Nơi này cách Thần Đô chỉ mười dặm, mặc dù viện trưởng không đuổi theo, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm giác được, một luồng kiếm ý khóa chặt bọn họ từ xa, bất cứ lúc nào đều có thể có một kiếm bay đến.

...

Đột nhiên, lão đạo kia mở miệng, “Cố đạo hữu, lão phu đạo hiệu Tử Vi, đến từ Tinh Thần hải. Vì một người thân nhất nên chỉ có thể lấy gương mặt già này thỉnh cầu quả bàn đào này từ đạo hữu.”

“Nếu như đạo hữu tình nguyện đưa bàn đào cho lão phu, lão phu có thể dùng một linh bảo để trao đổi. Thêm với Tinh Thần hải ta thiếu đạo hữu một nhân tình, ngày sau khi đạo hữu đối phó với Xích Minh thiên tôn có thể trợ giúp đạo hữu một tay...”

“Hán vương” châm chọc nói, “Ha ha, Tử Vi lão đạo, giờ phút này đến giả bộ làm người tốt, không chê quá muộn sao? Cô Dương, giao đồ ra cho bọn tọ, ân oán trước đó, xóa bỏ. Được chứ?”

Lúc này, Thiên Nhân của Man tộc là Trường Thiên không nhịn được nói, “Hai vị nói nhiều như vậy, chẳng lẽ không hỏi trước xem bàn đào kia còn có ở đây không?”

Sau đó một giọng nói âm trầm nói, “Không sao, hấn ăn bàn đào chưa lâu, dược hiệu còn đó, lão phu có một cách, có thể luyện hấn thành nhân đan, sau khi ăn vào có thể giữ được dược lực đến bảy tám phần.”

Chính là Thiên Nhân mặc áo bào đen kia.

Cô Dương nhìn năm Thiên Nhân vây quanh bên người mình.

Một lão đạo ra vẻ đạo mạo.

Một độc phụ lòng như rắn rết, có thể đâm sau lưng đồng minh.

Hai kẻ dị tộc tâm địa độc ác, không hề che giấu sát ý.

Còn có một kẻ biến thái chết tiệt kẻ cả mặt đều không lộ ra, luôn miệng muốn luyện hấn thành nhân đan.

Hấn không nhịn cười được, nói, “Các ngươi muốn thứ này sao?”

Nói xong lấy hộp ngọc đựng bàn đào từ trong không gian ngự thú ra, mở nắp, lộ bàn đào từ bên trong ra.

Một luồng thơm ngát dễ chịu phát tán ra, người từng ngửi được mùi thơm ngát này đều cảm thấy dục vọng phát ra từ nguyên thần.

Dục vọng muốn nuốt quả bàn đào này vào.

Năm ánh mắt vô cùng tham lam nhìn chăm chú lại.

...

...

“Bàn đào?”

Trong Văn viện, viện trưởng cũng kinh hãi.

Cuối cùng hắn đã biết vì sao năm vị Thiên Nhân kia sẽ liên thủ tìm kiếm Cố Dương rồi, dĩ nhiên là vì thần vật trong truyền thuyết có thể kéo dài tuổi thọ trên ngàn năm này.

Đại hội Dao Trì lần này, Cố Dương lại còn có thu hoạch như vậy.

Lần này, phiên toái.

...

Cao Phàm và Vũ Nhị có được thần thông Thiên Thị Địa Thính, khi “Nhìn” thấy quả bàn đào này đều trợn mắt há hốc mồm.

Chương 564: Hình Thần Câu Diệt

“Tiểu tử này điên rồi sao?”

Bọn họ thật sự không cách nào lý giải được, Cố Dương không chỉ chạy về chui đầu vào lưới, hơn nữa còn để lộ thần vật như vậy ở trước mặt mọi người. Như vậy năm vị Thiên Nhân càng sẽ không chịu để yên.

Đột nhiên, giọng Vũ Nhị sâu xa vang lên, “Có phải hắn định một lưới bắt hết những kẻ này không?”

Cao Phàm nghe được câu này đã ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, “Ngươi nói... hắn có nắm chắc?”

Suy nghĩ này quá mức điên cuồng, lấy một địch năm, còn muốn thu được toàn bộ thắng lợi, điều này có thể sao?

Trừ phi ——

Cao Phàm nghĩ đến một khả năng, không khỏi hít sâu một hơi.

...

Trong hoàng cung, trong Thái Cực điện đột nhiên chấn động mạnh một cái.

Người của cả hoàng cung đều cảm thấy chấn động này rõ ràng.

Một lát sau tất cả lại khôi phục bình tĩnh, giống như chuyện gì đều chưa hề phát sinh.

“Tăng tổ gia gia, người sao vậy?”

Trong điện, một tiểu hài tử mặc long bào cẩn thận hỏi một nam tử trung niên uy nghiêm ở bên cạnh.

Nam tử trung niên thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói, “Muốn sống được lâu dài thì nhớ hai chữ ản nhẫn. Vĩnh viễn phải nhớ được, thứ người muốn là cái gì, tuyệt đối không thể tham lam. Đây sẽ là con đường sinh tồn của người.”

Tiểu hoàng đế nghe cái hiểu cái không, nhưng vẫn cung kính nói, “Hài nhi nhớ kỹ!”

...

“Tìm được người!”

Cố Dương nắm giữ được một khí tức cực kỳ mịn mờ ở gần đó, cười lạnh trong lòng.

Hắn lấy bàn đào ra tự nhiên không phải là vì khoe khoang mà vì tìm kiếm kẻ địch đang ản nấp xung quanh.

Nếu như không ngoài ý muốn, đó là người của Xích Minh thiên tôn.

Một tay Cố Dương nâng hộp ngọc kia, ánh mắt nhìn về chỗ nào đó, có người không nhìn được đã động.

Chỉ thấy tay của người áo bào đen kia vừa động, một điểm đen nho nhỏ tự dung xuất hiện sắp rơi lên trên bàn đào.

Gần như cùng một thời gian, một ánh sao sáng lên.

Khi mắt thấy sẽ đâm trúng vào điểm nhỏ kia, phút chốc lại thu về.

Một ngọn lửa đột nhiên bùng lên, đốt điểm đen kia thành tro tàn.

Cố Dương nhìn người áo bào đen kia, “Kỳ trùng Thượng Cổ?”

Mới vừa rồi điếm đen kia thật sự không đơn giản, lại có thể giấu giếm được cảm giác của hắn, nếu không phải hắn phản ứng nhanh, thiếu chút nữa đã bị nó rơi lên trên bàn đào.

Điếm đen kia là một con sâu nho nhỏ, trên người có một cảm giác quen thuộc, đó là khí tức của man hoang.

Trước đó khi hắn ở Thủy Nguyệt động thiên, hắn đã gặp được một ma tu, đối phương đã thả ra một kỳ trùng Thượng Cổ Tử Điện Kim Thiên, khí tức này khá tương tự.

“Nhân lực tốt.”

Giọng của người áo bào đen quái dị, chẳng những khẩu âm, kể cả giọng nói đều không giống nhân loại lắm, “Ta vốn cho rằng ngươi thật sự là vị đế quân kia chuyển thế, hiện giờ xem ra ngươi không phải.”

“Nghe giọng điệu của nó, giống như quen biết nó?”

“Chuyện này ngươi không cần biết.” Người áo bào đen cười một tiếng quái dị, “Lấy bàn đào của ngươi ra là định để cho chúng ta tự giết lẫn nhau sao? Quá ngây thơ rồi, ngươi cho rằng kẻ sách như vậy có thể có tác dụng sao? Nếu muốn mạng thì giao đồ ra, đó là cơ hội duy nhất của ngươi.”

Cố Dương cười nói, “Vậy ngươi sai lầm rồi, ta chỉ muốn lưu các ngươi lại!”

Nói xong hắn lấy Nhân Hoàng kiếm ra, hỏi, “Ai tới trước?”

...

“Chẳng lẽ là Vu vương ở Nam Cương trong truyền thuyết kia?”

Trong Văn viện, sau khi Cao Phàm nhìn thấy thủ đoạn của người áo bào đen kia, nghĩ đến một người, hoặc là nói không tính là tồn tại của người.

Hắn giật mình nói, “Nhưng mà sao nó có thể còn sống được? Năm ngàn năm trước có ghi chép lại liên quan đến nó đi?”

Vũ Nhị cũng hơi ngưng trọng, “Nam Cương là mảnh đất kể cả Hạ đế đều không thể chân chính chinh phục, có lẽ chính là vì sự hiện hữu của nó.”

Nam Cương là một khu vực rộng lớn phía Nam, nơi đó rừng rậm bao phủ, dãy núi liên miên, chướng khí khắp nơi.

Cho dù là Hạ triều, Tần triều hay là Đại Chu hiện giờ đều không thể khống chế được một khu vực như vậy.

Ở Nam Cương tồn tại một số bộ lạc dân miền núi, đều là một vài người vì tránh né chiến loạn, bắt đăc dĩ mới tiến vào trong núi lớn.

Trong truyền thuyết có một vị Vu vương của Nam Cương, không gì không làm được, là hóa thân của thần linh.

Truyền thuyết về vị Vu vương này cực kỳ lâu dài, ghi chép lại lúc ban đầu, phải tìm về đến năm ngàn năm trước.

Lúc đó Hạ triều còn chưa thành lập. Mảnh đất này lại phân ra vài thế lực chia cắt.

Một thế lực lớn nhất trong đó gần sát Nam Cương, vì mở rộng địa bàn đã đánh chủ ý lên mảnh đất này, đốt núi hủy rừng quy mô lớn, thay đổi thành ruộng, lại bắt giữ dân miền núi làm đầy tớ.

Nhưng mà trong một đêm, cao tầng của thế lực kia cộng thêm mấy vạn quân đội, toàn bộ không thấy bóng dáng.

Từ đây, truyền thuyết về Vu vương đã bắt đầu truyền lưu ở Thần Châu.

Nếu như người áo bào đen kia thật sự là vị Vu vương kia trong truyền thuyết, rất có thể đó là tồn tại khủng bố sống năm ngàn năm rồi.

...

“Ai tới trước?”

Lúc Cố Dương hỏi ra câu này, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào người áo bào đen.

Người này đã không nhận được là người đầu tiên ra tay, tự nhiên sẽ không dừng lại.

Chỉ thấy hần hừ lạnh một tiếng, bóng dáng mờ đi, sau đó biến mất.

Ánh mắt Chúc Long.

Cố Dương mượn dùng thần thông của Chúc Long nhìn ra bốn phía, lại không thấy được bóng dáng của đối phương.

“Chạy rồi?”

Lúc này hần mới phản ứng kịp.

Người áo bào đen kia lại chạy mất như vậy.

Hần thật sự không ngờ tới.

Lúc này, Tử Vi chân nhân đến từ Tinh Thần hải nói ra nguyên nhân, “Nó không phải nhân loại.”

Lúc này Cố Dương mới hiểu ra, hóa ra kiêng kỵ Nhân Hoàng kiếm.

Khi Nhân Hoàng kiếm đối phó với dị tộc mới có thể phát huy ra uy lực chân chính.

Chém giết Ngọc Lộ thần tướng trên đại hội Dao Trì lần trước chính là như thế, nếu người áo bào đen kia không phải nhân loại sẽ e ngại Nhân Hoàng kiếm cũng là bình thường.

Hần nhìn Tử Vi chân nhân, thấy đối phương không định ra tay.

Mới vừa rồi khi người áo bào đen thả ra kỳ trùng kia, người này đã ra tay, nhưng kiếm ra đến nửa chừng lại thu về.

“Ta tới!”

Trường Thiên của Man tộc đã sớm nóng lòng muốn thử, rút một thanh trường đao màu máu ở sau lưng ra.

Vài ngày này hần đã biết rất nhiều sự tích về Cố Dương từ chỗ tin tức, trong lòng không phục lắm.

Chương 565: Hình Thần Câu Diệt (2)

Hắn tự nhận thiên phú cao, trong thiên hạ không ai có thể so sánh.

Hắn mới hơn hai trăm tuổi, còn nhỏ hơn kỳ tài tuyệt thế Tần Vũ được Đại Chu công nhận hai trăm tuổi đã bước vào Thiên Nhân cảnh sớm hơn Tần Vũ.

Thiên phú như vậy, từ xưa đến nay đều hiếm có ai có thể so sánh.

Đây chính là vốn liếng để cho hắn kiêu ngạo.

Mãi cho đến khi hắn biết được sự tồn tại của Cố Dương.

Trong thời gian hơn một năm ngắn ngủi, từ Phàm cảnh đến Thiên Nhân.

Cho dù những nhân viên tình báo kia lấy tính mạng để bảo đảm rằng tin tức này là thật, hắn đều tuyệt đối không tin.

Cho dù vào thời đại Thượng Cổ cũng không có tốc độ tu hành của ai có thể nhanh như vậy.

Trường Thiên đã sớm muốn muốn kiểm tra phân lượng của đối phương.

“Võ đạo?”

Cố Dương cảm ứng được một luồng đao ý điên cuồng bá đạo từ trên người đối phương, hơi kinh ngạc.

Đây rõ ràng chính là võ đạo.

Nhưng mà phương thức tu hành của Man tộc hoàn toàn khác với Đại Chu. Càng nguyên thủy hơn là dùng đủ loại nước sơn vẽ hoa văn lên trên người, từ đó có lực lượng Siêu Phàm.

Còn một loại khác chính là Tát Mãn, cần kết hợp một vài đạo quỷ thần Thượng Cổ, hệ thống thuật luyện thi vân vân.

Vị Thiên Nhân của Man tộc trước mắt này đang bày ra chính là võ đạo thành thật nghiêm túc.

Đây là có chuyện gì?

...

Trường Thiên ngạo nghễ nói, “Người thật sự cho rằng võ đạo chỉ thuộc riêng về Đại Chu các người hả? Để cho người hiểu biết một chút về Sâm La Dao Pháp của Man tộc ta.”

Nói xong khí thế trên người hắn cũng leo lên cao nhất.

Trong một trận âm phong, chỉ thấy trên thanh trường đao màu máu này xuất hiện từng oan hồn tụ tập với nhau, đánh thẳng vào tâm thần của hắn.

Cùng lúc đó không gian bốn phía lâm vào trong bóng đêm tuyệt đối, một luồng khí lạnh thấu xương sinh ra từ sau lưng hắn.

Hắn hoàn toàn mất hết tất cả cảm ứng.

Người ra tay nhất định là Đại Tát Mãn kia của Man tộc.

Vị này là Thiên Nhân cổ xưa nhất trong Man tộc, là thân hộ mệnh của Man tộc, đã từng thần phục với Hạ đế. Sau này Hạ triều tan biến, Man tộc tách ra như vậy.

Chính vì tồn tại của Đại Tát Mãn này, cho dù vào thời Tần triều hay là Đại Chu đều không thể chinh phục được Man tộc.

Hơn nữa người này luôn luôn rất sợ sệt, luôn núp trong thánh sơn của Man tộc, không rời ra nửa bước. Sợ bị Thiên Nhân của Đại Chu tìm cơ hội làm thịt.

Cho đến bây giờ cuối cùng hắn đã bồi dưỡng ra được một người giúp đỡ, lại đúng vào lúc Đại Chu rơi vào suy yếu nhất nên mới dám đặt chân lên mảnh đất Đại Chu.

Một lần này, hắn không chỉ muốn cướp đi bàn đào, còn muốn đánh chết Cố Dương tại chỗ, để loại bỏ đi một kẻ địch mạnh cho thảo nguyên.

...

Gần như trong nháy mắt khi Đại Tát Mãn ra tay, trong Văn viện, viện trưởng đã rút kiếm.

Đột nhiên, báo động trong lòng hắn vang lên.

Chỉ thấy trên bầu trời có một bóng đen giáng xuống, phân ra mấy trăm đường, phân tán ra.

Xích Minh thiên tôn!

Một chiêu này có thể nói cực kỳ âm độc.

Đặt ra ở trước mặt hắn chỉ có hai lựa chọn. Giúp Cố Dương, như vậy đệ tử trong Văn viện sẽ chết hết.

Giúp đệ tử của Văn viện, Cố Dương có thể chống đỡ được hai vị Thiên Nhân liên thủ sao?

Hắn rơi vào trong hai vấn đề khó này.

...

“Phá cho ta.”

Cố Dương không hề giữ lại, giờ Nhân Hoàng kiếm lên cao cao, tiên nguyên trong cơ thể bộc phát ra.

Một tia chớp đâm xuyên qua tầm tối trước mắt, chiếu sáng ra Trường Thiên đã gần trong gang tấc.

Chiêu thức thứ năm của Thần Tiêu Lục Diệt, Hình Thần Câu Diệt!

Một kiếm chém ra, tầm tối tan biến, oan hồn trong thanh trường đao màu máu này thét lên chói tai, mắt hồn mất vía, Sâm La quỷ vực bị phá vào lúc này.

“Thiên Nhân nhị giai?”

Trong nguyên thần của Trường Thiên cảm ứng được nguy hiểm trí mạng, trong lúc nhất thời chỉ sợ đến mất hồn mất vía.

Ngay khoảnh khắc sau hắn cũng cảm giác thân thể và nguyên thần bắt đầu hồng mắt.

“Không ——”

Hắn còn chưa phản ứng kịp đã rơi vào trong bóng đêm.

Vị thiên tài tuyệt thế của Man tộc này, Thiên Nhân không đến ba trăm tuổi đã ngã xuống như vậy.

“Thiên nhi!”

Đại Tát Mãn nhìn thấy Trường Thiên bị một kiếm chém giết, hình dáng tinh thần đều bị tiêu diệt, không khỏi kinh sợ đan xen.

Hắn đợi một ngàn năm rồi mới chờ được thiên tài tuyệt thế này, vì bồi dưỡng một Thiên Nhân này, không biết đã phải hao tốn bao nhiêu tâm huyết.

Hiện giờ tất cả đều bị hủy đi.

Muru tính hơn một ngàn năm, tất cả đều hóa thành bọt nước.

Đau lòng, hối hận, phẫn nộ...

Vô số cảm xúc đan xen, cuối cùng hóa thành sát ý mênh mông, khiến cho hắn lấy ra một thứ từ trong ngực, đó là một quyển sách phong cách cổ xưa, tối tăm mù mịt, không hề thu hút.

Đại Tát Mãn cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu, nháy mắt đã thấm vào trong quyển sách kia, roạt roạt roạt vang lên, quyển sách tự động mở ra một trang trong đó.

Hắn lại lấy một cây bút màu đen ra, vung đầu bút lông, viết hai chữ “Cổ Dương” lên quyển sách này.

“Chết!”

Đại Tát Mãn cầm bút, vạch lên cái tên này.

Khi hắn kêu lên một câu này, tinh thần đều uể oải xuống, toàn thân thoát nhìn già nua rất nhiều.

...

“Sinh Tử Bạc?”

Trong Hồng Lô, tiểu nữ hài kia lên tiếng kinh hô, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch.

Đây chính là một tiên thiên linh bảo đáng sợ nhất nhân gian trong truyền thuyết, lấy bút vạch ra, có thể câu hồn phách của người ta đi.

Nhân Hoàng của thời đại xa xưa đã bị tiên thiên linh bảo này câu mất hồn phách, kể cả Nhân Hoàng kiếm đều không thể giữ lại được.

Người nắm giữ Sinh Tử Bạc kia thành lập Minh phủ, tự xưng là Minh Quân. Thành lập ra một Minh giới, người bị chết ở nhân gian, hồn phách đều bị câu đến Minh phủ.

Nếu như thật sự là tiên thiên linh bảo này, chỉ sợ Cố Dương gặp nguy hiểm rồi.

Nam tử áo trắng ngồi dưới đất không thèm mở mắt ra, nói, “Là hàng giả, một món linh bảo mà thôi.”

“Hàng giả?”

Tiểu nữ hài sững sốt.

Chỉ thấy bầu trời ngoài thành tối sầm lại, một Câu Hồn sứ giả vĩ đại xuất hiện, tay cầm xiềng xích màu đen.

Thật đáng sợ!

Nàng che mắt không dám nhìn nữa, sợ tới mức run run.

...

Trong Văn viện, cuối cùng viện trưởng lựa chọn cứu mấy trăm người trong viện, một kiếm đâm ra chia làm mấy trăm đường kiếm ý, chém hết mấy trăm đường hắc khí.

Một kiếm này cho thấy tu vi kiếm đạo tuyệt thế này.

Chương 566: Câu Hồn sứ giả

Gần như đồng thời, Cố Dương ở ngoài thành lấy một địch hai, thế mà lại phá tan U Âm quỷ vực của Đại Tát Mãn, còn chém giết một Thiên Nhân khác của Man tộc.

Ánh mắt của hắn co rụt lại, thất thanh nói, “Đệ nhị giai?”

Lấy công phu dưỡng khí của hắn, lúc này lại không không chế nổi cảm xúc, có thể thấy được trong lòng hắn khiếp sợ đến cỡ nào.

Thiên Nhân cảnh có tổng cộng ba giai, đệ nhất giai là tích lũy tiên nguyên, giai đoạn đặt nền móng.

Phần lớn Thiên Nhân đến cuối đời cũng chỉ có thể dừng lại ở nhất giai, không cách nào tiến thêm được một bước nữa.

Sau khi thiên đạo sụp đổ, tiên nguyên đã mất đi trụ cột để tồn tại, cần thông qua hấp thu nguyên khí trời đất, do bản thân luyện hóa. Một ngày chỉ luyện hóa ra được một tia.

Không giống như vào thời đại viễn cổ, tuy rằng khí Tiên Nguyên trong trời đất mỏng manh, nhưng vẫn luôn luôn có, Nhân Tiên có thể trực tiếp hấp thu khí Tiên Nguyên trong nguyên khí trời đất.

Cho dù chậm, nhưng tiêu tốn mấy trăm năm vẫn có thể hoàn thành quá trình tích lũy này.

Hiện giờ còn gian nan hơn thời viễn cổ gấp bội.

Nếu không có cơ duyên đặc thù, muốn hoàn thành tích lũy, quá khó khăn.

Đệ nhị giai có thể lĩnh ngộ đạo uẩn thứ hai rồi, coi đây là trụ cột, tu thành thần thông tiên pháp chân chính.

Giống như Trảm Huyền kiếm pháp, trên thực tế đây là cấp bậc tiên pháp.

Đạo uẩn Cố Dương và hãn lĩnh ngộ được chắc đều là đạo uẩn có liên quan đến hủy diệt, tử vong.

Cố Dương đột phá đến Thiên Nhân cảnh chính là chuyện của mấy ngày trước đi?

Khi trên bầu trời xuất hiện vết máu kia, lúc máu nhuộm đầy bầu trời, hãn biết nhất định là Cố Dương.

Ai ngờ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, tiểu tử này đã lại tiến thêm một bước, đến Thiên Nhân đệ nhị giai.

Trước kia khi Cố Dương ở Phàm cảnh và Thần Thông cảnh, tu hành thật nhanh, tuy rằng hãn có kinh ngạc, nhưng vẫn có thể tiếp nhận được.

Nhưng sau khi đến Thiên Nhân cảnh rồi mà tốc độ tu hành lại còn nhanh hơn trước, chuyện này ai chịu nổi chứ?

Lấy tâm tính của hãn cũng không khỏi bị kích thích thật lớn.

“Sinh Tử Bạc?”

Ngay sau đó hãn đã nhìn thấy Đại Tát Mãn của Man tộc lấy ra một quyển sách, thế mà lại triệu hồi ra một bóng ma màu đen cực lớn bao phủ trong đầu bóng màu đen, cầm một xiềng xích màu đen trong tay, hãn chấn động.

Hình tượng này chính là Câu Hồn sứ giả được ghi chép lại trên một vài quyển sách cổ, chuyên môn câu hồn phách người ta.

Vào thời đại viễn cổ, ở nhân gian, cho dù là Nhân Hoàng cường giả tuyệt thế như vậy đều không chạy thoát khỏi kết cục tử vong.

Sau này mới có chuyện Kim Hoàng lập ra thần đình, các đại tông môn thành lập ba mươi ba thiên.

Sở dĩ ba mươi ba thiên được gọi là tiên giới chính bởi vì Câu Hồn sứ giả không đi được đến đó, có thể được hưởng thụ trường sinh.

Sau Kim Hoàng, nhân gian bắt đầu xuống dốc, do đó nhận được cái tên nhân gian giới, dùng để làm phân chia với tiên giới.

Sau khi thiên đạo sụp đổ, thế gian không còn có người trường sinh nữa, từ đây Câu Hồn sứ giả không còn xuất hiện trên nhân gian nữa.

“Nguy rồi!”

Viện trưởng kinh hãi trong lòng, một kiếm chém ra.

Chiêu thức thứ hai của Trảm Huyền kiếm pháp, Trảm Thần!

Ở trên trình độ kiếm đạo thì hắn còn trên Cố Dương, một kiếm này lập tức vượt qua khoảng cách hơn mười dặm chém lên trên bóng đen kia.

Đường kiếm ý khủng bố này đủ để chém chết nguyên thân của Thiên Nhân, nhưng nó lại xuyên qua thân thể của hắn, không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho nó cả.

Cái gì?

Ánh mắt của hắn co rụt lại, lúc này ý thức được Câu Hồn sứ giả này đã là tồn tại ở một cấp bậc khác. Không phải hắn với bản lĩnh như hiện giờ có thể địch nổi.

Đại Tát Mãn của Man tộc lại còn có thủ đoạn như vậy!

...

...

“Hừ!”

Đại Tát Mãn nhìn thấy Câu Hồn sứ giả hoàn hảo không tổn hao gì dưới một đường kiếm ý kia, mừng rỡ trong lòng, tin tưởng tăng nhiều, quát lên, “Giết hắn đi.”

Sau khi hắn có được Sinh Tử Bạc này thì mới chỉ dùng để đánh chết Bất Lộ cảnh, nhưng chưa từng dùng nó để đối phó với cường giả Thiên Nhân.

Bởi vì sử dụng thứ đồ này cần phải trả cái giá vĩ đại.

Nếu không phải vào giây phút sinh tử, hắn còn không muốn lấy ra dùng đâu.

Tuy rằng lúc này không phải vào giây phút sinh tử, nhưng sau khi giết được tên tiểu tử kia, có thể lấy được quả bàn đào từ trên tay hắn, kéo dài tuổi thọ một ngàn năm. Trả chút giá cao này cũng đáng.

...

Khi “Hán vương” và Tử Vi đạo nhân ở bên cạnh nhìn thấy Câu Hồn sứ giả xuất hiện, sắc mặt đều thoáng thay đổi.

Hai người đều là người sống từ thời đại Thượng Cổ đến bây giờ.

Mặt khác truyền thừa trong môn chưa bao giờ bị cắt đứt, đều có hiểu biết về Câu Hồn sứ giả.

Đó chính là tồn tại khủng bố kể cả hồn phách của Thiên Tiên đều có thể câu đi.

Vào thời đại Thượng Cổ, sau khi Nhân tộc quật khởi, tuổi thọ cực hạn của tu sĩ là một vạn năm. Cho dù là Thiên Tiên, đến đại nạn vạn năm này đều sẽ có Câu Hồn sứ giả xuất hiện, câu hồn phách đi, hồn về Minh phủ.

Thứ khủng bố như vậy, tại sao lại ở trên tay lão quỷ của Man tộc kia chứ?

Đặc biệt khi thấy một kiếm kia của viện trưởng thế mà lại không làm gì được Câu Hồn sứ giả, trong lòng hai người đều cực kỳ kiêng kỵ.

Lúc này, xiềng xích trong tay cái bóng màu đen trên bầu trời kia vung lên, bay lên trên đầu Cố Dương.

Cố Dương lại không hề phản ứng lại, giống như đã sợ đến choáng váng.

“Hán vương” và Tử Vi đạo nhân đều đã chuẩn bị sẵn sàng ra tay, chỉ chờ hồn phách của Cố Dương bị câu đi sẽ giành trước cướp bàn đào trên tay hắn.

...

“Xong rồi, hắn sắp chết.”

Trong Hồng Lô, tiểu nữ hài tách ngón tay ra một khe hở nhỏ, vụng trộm nhìn lại, đã nhìn thấy một màn này, vừa sợ hãi lại đau lòng.

Từ khi nàng hiểu chuyện tới nay vẫn chưa từng rời khỏi Hồng Lô này, cơ bản chưa từng gặp người ngoài.

Cố Dương lại đã đến đây ba lần, là người ngoài duy nhất mà nàng từng tiếp xúc. Bây giờ nhìn thấy hắn sắp phải chết, trong lòng tự nhiên cảm thấy khổ sở. Nước mắt đều rơi ra.

Nam tử áo trắng ngồi trên bờ đoàn lại vẫn không hề có phản ứng gì, giống như trận chiến đấu có thể thay đổi thế cục của toàn bộ đại lục kia đều không đáng giá để cho hắn liếc nhìn vậy.

...

...

Chương 567: Biến cố

“Đây rốt cuộc là tồn tại như thế nào vậy?”

Cố Dương nhìn bóng ma màu đen vĩ đại kia, cảm giác được một nỗi sợ run phát ra từ trong linh hồn, trong lòng hơi giật mình.

Kể cả Trảm Thần của Trảm Huyền kiếm pháp đều không thể thương tổn được đến nó chút nào.

Nói cách khác, nó không phải linh thể.

Như vậy nó rốt cuộc là cái gì?

Càng quan trọng hơn là, ở trước mặt thứ khủng bố như vậy, hấn làm thế nào để sống sót đây?

Ở trong mô phỏng, hấn không hề chết trong trận chiến đấu này.

Hấn suy nghĩ tất cả biện pháp đều không thể tìm ra được biện pháp phá giải ngõ cụt này.

Lúc này, linh hồn của hấn bị khóa định rồi, cho dù chạy trốn đến chân trời góc bể, xiềng xích kia đều sẽ đuổi tới.

Trước khi xích sắt kia hạ xuống, Cố Dương vận toàn bộ tiên nguyên trong cơ thể lên, một kiếm chém ra, mục tiêu lại không phải là bóng đen kia mà là Đại Tát Mãn.

Giết hấn trước đi.

Một kiếm Cố Dương chém ra chính là chiêu thức thứ hai của Trảm Huyền kiếm pháp, Trảm Thần.

Suy nghĩ của hấn thật trực tiếp, giết lão giả triệu hồi thứ quý này ra, nói không chừng có thể giải được nguy cơ trước mắt.

Hấn đã từng gặp phải rất nhiều kẻ địch nguy hiểm, từng đối mặt với không biết bao nhiêu tình thế nguy hiểm vốn chắc chắn phải chết, đều dựa vào máy mô phỏng, từng bước một tăng thực lực lên, ngược lại chém kẻ địch dưới kiếm.

Nhưng mà từ trước cho đến nay, ở trong hiện thực, kẻ địch chân chính đụng phải không cách nào ứng phó được thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Một kiếm mới vừa rồi của viện trưởng, uy lực không hề kém hấn, nhưng không cách nào tổn thương đến bóng ma kia một chút nào.

Cho dù hấn ra kiếm, đoán chừng cũng giống như vậy mà thôi.

Cảm giác vô lực không đánh lại đối phương này, trước đây hấn chưa từng được cảm nhận.

Đúng là cảm giác nguy cơ trí mạng khiến cho hấn bộc phát ra lực lượng trước nay chưa từng có, chém ra một kiếm mạnh nhất cuộc đời mình.

Kiểm ý vượt qua khoảng cách mấy ngàn dặm, đến trên đỉnh đầu Đại Tát Mãn.

“Xoẹt!

Kiểm ý xuyên qua thân thể hấn.

“Không phải chứ?”

Cô Dương lại không hề cảm nhận được rằng đã chém trúng thực thể, một kiếm này giống như chém lên không khí.

Hấn lập tức ý thức được nguyên nhân, lúc này Đại Tát Mãn kia và linh bảo quý dị đó đã dung nhập thành một thể, giống như bóng ma không lồ kia, đã biến thành gần như tồn tại trong hư vô.

Sơ ý!

Hấn thầm nghĩ trong lòng, xiềng xích màu đen kia đã đến trên đỉnh đầu.

Hấn không hề hoảng hốt, nếu như ở trong mô phỏng hấn không chết trong trận chiến này, thì có nghĩa rằng hấn nhất định sẽ không chết.

Cô Dương có tin tưởng tuyệt đối với máy mô phỏng nhân sinh.

Mãi cho đến khi xiềng xích màu đen rơi xuống trên đầu hấn, cứu viện trong dự đoán vẫn không hề xuất hiện, trong lòng mới lộ bộp.

Nhưng khi này, hấn không làm được gì cả.

Sẽ không phải chết ở đây như vậy chứ?

Khi suy nghĩ của Cô Dương đang lóe lên, xiềng xích màu đen kia thế mà lại xuyên qua thân thể hấn, giống như không có thực thể vậy.

Hả?

Sao lại không có việc gì?

Hắn cũng không cảm thấy được chỗ nào khác thường, nguyên thần vẫn tốt đẹp, thế mà lại không bị tổn thương gì.

Một lần này, công kích của hai bên đều đánh vô ích.

...

Mới vừa rồi khi đường kiếm ý kia đánh đến, Đại Tát Mãn thiếu chút nữa cho rằng mình chết chắc rồi, kinh hãi đến đổ mồ hôi lạnh tại chỗ.

Kiểm pháp của người này hoàn toàn không giảng đạo lý, chắc chắn phải chết trong này. Thật sự nguy hiểm đến cực điểm.

May mắn chính là một kiếm kia chém lên trên thân thể của hắn lại trực tiếp xuyên qua.

Trong lòng hắn vô cùng may mắn, giống như đi dạo ở quỷ môn quan một vòng.

Ngay sau đó hắn nhìn thấy xích sắt trong tay Câu Hồn sứ giả dừng trên người Cố Dương, cũng xuyên thẳng qua.

“Như vậy còn không chết?”

Đại Tát Mãn kinh hãi trong lòng.

Sinh Tử Bạc này là linh bảo hắn đã lấy được từ khi còn là Phạm cảnh, nhờ vào linh bảo này, hắn loại trừ được một kẻ địch chắn ở trước mặt hắn.

Mỗi lần sử dụng linh bảo này hắn đều vô cùng cẩn thận, chưa bao giờ lộ ra. Kể cả người thân cận bên cạnh hắn đều không biết hắn có một dị bảo như vậy.

Cứ như vậy, hắn với thiên phú không được tính là tuyệt đỉnh từng bước một đi tới cao nhất, giành được sự nghiệp to lớn mà trên thảo nguyên vô số thế hệ luôn luôn không cách nào hoàn thành được, bước vào cảnh giới Thiên Nhân. Trở thành Thần của cả thảo nguyên.

Nhưng mà, Câu Hồn sứ giả trước kia chưa bao giờ bắt lợi thế mà lại mất đi hiệu lực khi ở trước mặt Cố Dương rồi.

Tại sao có thể như vậy chứ?

Át chủ bài lớn nhất của hắc đều không thể giết chết được tiêu tử kia, nhất thời không khỏi tâm thần rối loạn.

“Mau giết chết hắc đi.”

Đại Tát Mãn lo lắng thúc giục Sinh Tử Bạc, kêu Câu Hồn sứ giả tiếp tục ra tay.

Theo tiên nguyên của hắc không ngừng rót vào, cái tên “Cổ Dương” trên không trung càng lúc càng sáng rộng, đột nhiên tên này giống như bọt biển vỡ tan ra.

“Này ——”

Biến cố này khiến cho hắc hơi bất ngờ không kịp đề phòng, trước đây chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy.

Đột nhiên Đại Tát Mãn cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Câu Hồn sứ giả xoay người lại đang nhìn về phía hắc.

Trong lòng hắc dâng lên một dự cảm cực kỳ không ổn, dọc theo sống lưng phát lạnh.

“Không ——”

Xiềng xích màu đen của Câu Hồn sứ giả đã đánh xuống, bắt giữ một hồn phách, xoay người một cái, biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ còn lại thân thể của Đại Tát Mãn lưu lại đó, triệt để mất đi sức sống.

...

Biến cố bất ngờ này ngoài dự đoán của mọi người.

Không chỉ có “Hán vương” và Tử Vi đạo nhân có mặt ở đây nhìn xem trọn tròn há hốc mồm, còn có viện trưởng, đám người Vũ Nhị Cao Phàm ở trong Thần Đô đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trong Hồng Lô.

“Hả, hắc không chết?”

Tiểu nữ hài âm thầm mở to mắt, vừa nhìn không khỏi trừng lớn mắt lên, giật mình nói.

Mới vừa rồi nàng rõ ràng nhìn thấy được xiềng xích của Câu Hồn sứ giả đã đánh xuống đầu hắn, hắn lại hoàn hảo không sứt mẻ gì. Ngược lại lão già người không ra người, quỷ không ra quỷ kia thì không biết đã chết như thế nào rồi.

“Lão sư, có chuyện gì vậy?”

Nam tử áo trắng nói, “Người đã quên rồi sao, hắn không phải là người của thế giới này.”

Chương 568: Biến cố (2)

Tiểu nữ hài vẫn không hiểu, “Nhưng mà cho dù là người từ trong tiên giới đi đến, sau khi đến nhân gian, cũng không tránh khỏi được Câu Hồn sứ giả câu đi, trừ phi hắn không phải đến từ tiên giới ——”

Đột nhiên, nàng ý thức được cái gì, ánh mắt lập tức tròn xoe, khiếp sợ nói, “Lão sư, hắn đến từ thiên ngoại?”

Nam tử áo trắng không nói gì nữa, hiển nhiên là chấp nhận.

Tiểu nữ hài phát hiện ra được một bí mật lớn, hưng phấn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Người đến từ thiên ngoại đó, vậy thật sự rất hiếm lạ rồi.

...

...

Cố Dương nhìn thấy Đại Tát Mãn bị phản phệ, hồn phách bị câu đi, theo bản năng chém ra một kiếm, chém thân thể hắn thành hai đoạn, thuận tiện hút quyền sách màu xám kia của hắn lại.

Sau khi chém giết thân thể đối phương, nhưng lại không xuất hiện nhắc nhở, hắn ít nhiều gì hơi thất vọng.

Cảm giác thua lỗ khá lớn.

Cố Dương quan sát quyền sách trên tay, không khỏi hơi chán chừ, đây là linh bảo quý dị nhất mà hắn đã từng gặp, thứ này thả ra có thể câu hồn phách của người ta, lại không hề có bất cứ hình thể gì, kể cả linh thể đều không được tính.

Cũng không biết đây là thứ quý gì.

Hiểu biết của hắn về thời đại Thượng Cổ vẫn còn quá ít ỏi, ở phương diện này hoàn toàn không thể so sánh được với những lão quái vật đã tu luyện mấy trăm ngàn năm kia.

Đây là tích lũy về tri thức, cần có thời gian.

Nhưng mà ít nhiều gì hắn cũng đoán được nguyên nhân.

Bóng đen kia rất có thể gần như là tồn tại của đạo, thủ đoạn câu hồn cũng là một kiểu quy tắc thiên địa nào đó.

Cho nên Trảm Huyền kiếm pháp mới không cách nào chém trúng bóng đen kia.

Mà bóng đen kia không cách nào câu được hồn phách của hắn, hắn đoán chắc có liên quan đến thân phận kẻ xuyên không của hắn. Linh hồn của hắn vốn không thuộc về thế giới này.

Cho nên thủ đoạn câu hồn trên quy tắc này vốn không hề có tác dụng gì với hắn.

Thằng cha này thật xui xẻo, cố tình đụng phải hắn, nếu như đổi thành một vị Thiên Nhân nào khác, đối mặt với bóng đen kia đều chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Linh bảo này không thể nghi ngờ gì là một đại sát khí.

Vấn đề là sử dụng linh bảo này cũng là việc cực kỳ nguy hiểm, một khi không cách nào giải quyết được kẻ địch sẽ giải quyết ngược chủ nhân.

Rất có cá tính đấy, không phải là linh bảo người thường có thể không chế được.

Hơn nữa Đại Tát Mãn nắm giữ đại sát khí này, nhưng trước đây chưa từng nghe nói đến có vị Thiên Nhân nào chết trong tay hắn cả.

Nếu như Cố Dương đoán không sai, sử dụng linh bảo này phải trả cái giá rất đắt.

Nói không hề quá, lấy tính tình của Đại Tát Mãn, đã sớm dùng linh bảo này giết sạch tất cả Thiên Nhân của thế giới này, duy

ngã độc tôn, toàn bộ tài nguyên của thế giới này đều thuộc về một mình hắn.

“Vẫn thu trước đi.”

Cố Dương không dám thu thứ nguy hiểm như vậy vào trong không gian ngự thú, nên ôm vào trong lòng.

Sau đó hắn nhìn về phía hai người cuối cùng “Hán vương”, còn có Tử Vi đạo nhân, nói, “Còn các ngươi, cùng tiến lên sao?”

“Hán vương không nói một lời, xoay người rời đi. Thế mà lại không định ra tay.

Chỉ còn lại có Tử Vi đạo nhân, hắn tỏ vẻ chua xót, nói, “Đạo hữu thật thủ đoạn, là lão đạo không biết tự lượng sức mình, có chỗ mạo phạm, lão đạo ở đây xin lỗi đạo hữu.”

Nói xong hơi buồn bã rời đi.

Cố Dương không ngăn cản, người của tứ đại thánh địa không hề dễ đối phó.

Mới vừa rời thiếu chút nữa đã lật thuyền trong mương, thiếu chút nữa bị Đại Tát Mãn của Man tộc trước đó vốn không hề để trong lòng giết chết. Ai biết người của tứ đại thánh địa này rốt cuộc có thủ đoạn ẩn giấu nào đó hay không.

Một lần này là hắn gặp may, về sau không phải mỗi lần đều có thể gặp may được như vậy.

Không cần mạo hiểm như thế.

Cuối cùng, hắn quay đầu nhìn về phía một chỗ nào đó, ánh mắt trở nên sắc bén, nói, “Ngươi không đi được.”

Một lần này trừ bỏ năm kẻ địch ở ngoài sáng ra, còn có một Xích Minh thiên tôn núp ở sau lưng, mưu đồ gây rối.

Ở trong một lần mô phỏng, Cố Dương đã bị Xích Minh thiên tôn ẩn nấp trong bóng tối ám toán chết.

Cho nên hắn vừa xuất hiện đã mượn bàn đào, tìm được vị trí của tên ẩn nấp trong bóng tối kia. Dưới con mắt Chúc Long, hành tung của đối phương luôn bị hắn khóa chặt.

Đối phương vẫn luôn không hề động, dùng một phương thức quỷ dị núp trong không gian, định giấu giếm tất cả mọi người ở đây.

Nếu không nhờ hấn có con mắt Chúc Long, đều khó mà phát hiện ra được tung tích của hấn.

Đến bây giờ, người kia vẫn chưa hề rời đi, hiển nhiên còn có ý tưởng với hấn.

Sau khi Cố Dương vạch trần hành tung này, người nọ vẫn không nhúc nhích, giống như cho rằng hấn đang lừa gạt.

Đây nhất định là thằng cha này.

“Xem ra là ta suy nghĩ nhiều...”

Xoẹt!

Hấn nói một nửa, đã vung kiếm ra, một đường kiếm ý bay qua.

Một kiếm này cực kỳ đột ngột.

Tâm thần của bóng dáng đang ẩn nấp trong không trung kia mới vừa trầm tĩnh lại, trong phút chốc đường kiếm ý kia đã phá vỡ không gian, đến trước mặt.

Dưới kinh hãi, thân hình hấn lóe lên một cái, hiểm lại càng hiểm tránh được, nhưng quần áo trên người bị cắt rách.

Mới vừa động, hấn hiện thân hình ra, là một người toàn thân bao phủ trong áo bào đen.

Khác với Vu vương mới vừa rồi nhìn thấy tình thế không đúng đã xoay người bỏ chạy, thân hình người này cao lớn, dưới cảm ứng khí cơ có thể đoán được đây là một võ giả.

Nơi bả vai của người áo bào đen bị xé ra một vết nứt, cuối cùng đã bị thương, hấn dùng giọng nói khàn khàn nói, “Con mắt Chúc Long?”

“Cao Trạch Khôn?”

Cố Dương một phát nói toạc ra thân phận này.

Chính là Bất Lộ cảnh của Cao gia trước đó không lâu đã đuổi giết Cao Phàm, lúc đó vừa đúng bị hấn bắt gặp, cứu được Cao Phàm.

Nhưng mà người này lại thông minh, thế mà lại giả bộ tự bạo, chạy trốn mất.

Kẻ địch của Cố Dương có rất nhiều, có thể chạy trốn dưới tay của hắn đã ít lại càng ít. Có thể thấy được tâm cơ thủ đoạn của Cao Trạch Khôn này đều không hề đơn giản.

Không nghĩ tới lão già này chỉ có Bất Lậu cảnh nhất trọng thiên, hơn nữa bị trọng thương. Thế mà lại biến hóa nhanh chóng, thành cường giả Thiên Nhân.

Cao Trạch Khôn bị hắn nói toạc ra thân phận, gỡ khăn che mặt xuống, lộ mặt ra.

Khí chất toàn thân hắn đã không giống với lần gặp mặt trước đó. Khác biệt lớn nhất chính là cặp mắt kia, ánh mắt lộ ra vô cùng lạnh nhạt.

Chương 569: Chân tướng thiên đạo sụp đổ

Hắn lạnh lùng nói, “Bỏn tọa thế mà lại quên mất con mắt Chúc Long, Cửu Thiên Ngự Thần Quyết quả nhiên thần diệu, đáng tiếc.”

Nói đến đây, dừng lại một chút, thay đổi đề tài, “Hừ, người ba lần bốn lượt làm hỏng chuyện tốt của bỏn tọa. Hôm nay sẽ lấy mạng của người ở đây.”

“Xích Minh thiên tôn?”

Đến giờ Cố Dương mới hiểu được Cao Trạch Khôn ở trước mắt này đã bị Xích Minh thiên tôn chiếm cứ thân thể, thành một hóa thân của nó. Ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã tăng tu vi của Cao Trạch Khôn lên đến Thiên Nhân cảnh.

Xích Minh thiên tôn này, thủ đoạn thật sự không bình thường.

Hắn cười nói, “Không ngờ rằng người lại tự mình truy sát ta, vinh hạnh vô cùng. Nhưng mà người muốn giết ta chỉ sợ hơi khó khăn đấy. Năm đó người còn đánh không lại cả viện trưởng, hiện giờ lấy một địch hai. Người có phần thắng gì chứ?”

“Để cho ngươi chết được rõ ràng.”

Cao Trạch Khôn không vội ra tay, trên mặt hiện lên một nụ cười quỷ dị, “Khi ngươi lựa chọn đột phá ở nhân gian giới, thế giới này sẽ nhanh chóng nghênh đón hủy diệt.”

“Mỗi người đều nói bọn tọạ là tà ma hủy diệt thế giới, ngọn nguồn của tội ác. Nhưng mà so sánh với hậu quả do ngươi tạo ra thì mấy chuyện bọn tọạ đã làm được tính là gì chứ?”

Cố Dương cười nhạo nói, “Thế giới hủy diệt? Ta đột phá ở nhân gian lại có thể hủy diệt thế giới? Ngươi không khỏi quá coi trọng ta rồi đấy.”

“Không phải ngươi luôn muốn biết thiên đạo bị giết như thế nào sao?”

Vẻ quỷ dị trên mặt Cao Trạch Khôn càng đậm, “Đó chính là một cái nhìn thoáng qua đến từ ngoài chín tầng trời, chỉ một ánh mắt đã khiến cho thiên đạo sụp đổ tại chỗ, mấy vị Đại La nhìn thẳng vào ánh mắt này đã ngã xuống tại chỗ. Kim Tiên chết một nửa, trong ba mươi ba thiên, vạn tiên cùng ngã xuống. Ba giới gần như hủy diệt.”

“Tu sĩ của ba giới còn có một bộ phận may mắn còn sống. Mỗi cho đến qua hai ngàn năm, nhân gian xuất hiện một kỳ tài tuyệt thế, cũng giống như ngươi, ở dưới tình huống thiên đạo sụp đổ mà lại đột phá đến Nhân Tiên cảnh.”

“Tình cảnh lúc ấy cũng giống như hôm nay, bầu trời xuất hiện một vết máu, màu máu nhuộm đầy bầu trời. Tất cả tu sĩ đều kinh hãi phát hiện ra, thiên đạo bắt đầu hồi phục, nhưng mà ai cũng không nghĩ đến, một trận đại kiếp nạn sắp đến.”

“Mười năm sau, tai họa giáng xuống, thiên đạo vừa mới bắt đầu hồi phục lại bị phá hư mang tính hủy diệt. Các tu sĩ may mắn còn tồn tại gần như bị tử vong toàn bộ. Chỉ có rất ít người thông qua đủ loại thủ đoạn còn sống.”

“Thiên Phượng đế quân định tính kẻ ngươi kia đã chết trong trận đại kiếp nạn này. Bàn tay phục sinh chuẩn bị trước lại bị ngươi phá hủy.”

“Hiện giờ, tám ngàn năm trôi qua, lại xuất hiện một người là người, khi người lựa chọn đột phá đến Thiên Nhân ở nhân gian, thiên đạo đã bắt đầu hồi phục. Không có bất ngờ gì xảy ra, đả kích kinh khủng hơn, sau mười năm sẽ đến. Đến lúc đó chỉ sợ ba giới sẽ triệt để hủy diệt.”

“Một hành động trong lúc vô tình của người sắp tạo thành hủy diệt cho thế giới này, tất cả mọi người sẽ vì người mà chết. Tiểu tử, sau khi biết được chân tướng, trong lòng người có cảm tưởng gì?”

Lúc này cảm xúc của Cố Dương hơi sục sôi.

Một ánh mắt khiến cho thiên đạo của một thế giới sụp đổ, Đại La Kim Tiên ngã xuống, vô số thần tiên tử vong. Toàn bộ thế giới gần như biến thành thời đại mạt pháp.

Kia rốt cuộc là tồn tại khủng bố đến cỡ nào, mới có thể làm được đến mức độ này?

Thật sự khó có thể tưởng tượng được.

Về phần lời Cao Trạch Khôn nói, lên án hấn hại chết tất cả người của thế giới này, hấn không để trong lòng.

Dù sao, mười năm sau tất cả mọi người phải chết, đến lúc đó, sẽ không có ai để ý đến chuyện này.

Cố Dương tò mò hỏi, “Chủ nhân của ánh mắt kia, rốt cuộc là tồn tại như thế nào?”

Cao Trạch Khôn vốn định thông qua phương thức này để dao động tín niệm của hấn. Không ngờ hấn vốn không cần.

Thất sách.

Hấn nói, “Con đường tu hành vĩnh viễn không ngừng, không có ai biết vị kia rốt cuộc là tồn tại như thế nào, tại sao muốn dùng phương thức như thế hủy diệt thế giới này.”

“Thiên đạo bắt đầu hồi phục, không lâu sau, các đại năng của thời đại Thượng Cổ đã dùng đủ loại phương thức che giấu cũng bắt đầu trở về thế giới này, Dao Trì tiên cung chỉ là một ngoài ý muốn.”

...

Trong Thần Đô chỉ có mấy người nghe được đối thoại của bọn họ.

Cho dù là viện trưởng của Văn viện, mấy người Vũ Nhị Cao Phàm hay là vị kia trong hoàng cung, nghe được lời “Cao Trạch Khôn” nói, trong lòng đều cực kỳ không bình tĩnh.

Hóa ra sự sụp đổ của thời đại Thượng Cổ chỉ vì do một tồn tại nào đó mạnh đến không cách nào hình dung được thoáng nhìn về thế giới này.

Hóa ra vết máu xuất hiện trên bầu trời là dấu hiệu báo trước thiên đạo bắt đầu hồi phục.

Mà sau khi thiên đạo hồi phục, thời gian mười năm sẽ có kiếp nạn giáng xuống, kể cả Kim Tiên đại năng đều không thể may mắn thoát nạn được.

Huống chi bọn họ những Nhân Tiên này, thậm chí võ giả nhỏ nhỏ còn chưa đến Nhân Tiên thì sao?

Còn có các đại năng Thượng Cổ ẩn nấp trong thời gian tận cùng cũng sắp bắt đầu trở về...

Mấy tin tức này, tin tức nào cũng đều mang tính nổ bạo.

Người nói ra những lời nói này là Xích Minh thiên tôn ác danh rõ ràng. Bọn họ đều nửa tin nửa ngờ.

Nhưng có một điểm nhất định không sai.

Trên trời xuất hiện vết máu, sẽ có kiếp nạn giáng xuống. Chuyện này đều có ghi chép lại ở trong rất nhiều sách cổ.

Khi mấy người kia đang rơi vào trong suy xét, trên người Cao Trạch Khôn xuất hiện biến hóa cổ quái, trên bầu trời nứt ra một khe nứt, một cột sáng màu đen rơi lên trên thân thể hắn, bị hắn không ngừng hút vào.

Khí tức của hắn không ngừng bành trướng, liên tiếp tăng lên, rất nhanh đã vượt qua Thiên Nhân đệ nhất giai, Thiên Nhân đệ nhị giai.

Trong nháy mắt đã đến cấp bậc Thiên Nhân đệ tam giai.

Hạ đế năm đó có cảnh giới như vậy.

Mấy người nhìn xem mà da đầu run lên.

Thiên đạo mới vừa hồi phục, nó dĩ nhiên đã khiến phân thân ở nhân gian tăng lên đến cấp bậc Thiên Nhân đệ tam giai.

Quả thật đáng sợ.

Năm đó hóa thân của Xích Minh thiên tôn mà viện trưởng chém giết cũng chỉ có tu vi Thiên Nhân đệ nhất giai mà thôi.

Lúc này tu vi của viện trưởng còn chưa hoàn toàn khôi phục, Cố Dương chỉ là Thiên Nhân đệ nhị giai, hai người liên thủ, cho dù thêm một Lạc vương, có thể chống đỡ được nó không?

Chương 570: Thế sự vô thường

Cố Dương nhìn Cao Trạch Khôn có thực lực nhảy lên Thiên Nhân đệ tam giai cực hạn, trong lòng sinh ra một nghi ngờ vĩ đại, lực lượng Xích Minh thiên tôn phóng xuống nhân gian sao lại trở nên mạnh mẽ như vậy?

Nếu như trước đó nó có thể chế tạo ra một phân thân Thiên Nhân đệ tam giai ở nhân gian, sao lại bị viện trưởng chém giết được?

Cho dù thực lực của viện trưởng nghịch thiên như thế, nhưng sau đó bản thân hắn bị trọng thương, Xích Minh thiên tôn chỉ cần làm ra một phân thân Thiên Nhân đệ tam giai, muốn giết hắn không phải việc khó gì.

Nếu nói Xích Minh thiên tôn là hạng người nhân từ nương tay, Cố Dương là người đầu tiên không tin.

Trước đó không làm được, vì sao bây giờ có thể làm được?

Là vì thiên đạo hồi phục, lực lượng của nhân gian có thể tăng lên giới hạn cao nhất sao?

Nếu quả thật như vậy thì phiền toái rồi, theo thời gian trôi qua, các cường giả từ thời Thượng Cổ còn sống cho đến bây giờ sẽ không ngừng khôi phục thực lực.

Nói không chừng sẽ nhanh chóng xuất hiện tồn tại Động Hư.

Thiên Nhân của Đại Chu lấy cái gì ra để chống lại bọn họ?

Chỉ riêng một Dao Trì tiên cung, bên trong có bao nhiêu Nhân Tiên Địa Tiên, thậm chí Thiên Tiên?

Tất cả mọi chuyện lại còn do hấn tạo thành.

Hấn cũng buồn bực, ai ngờ chỉ đột phá một cái lại có thể khiến thiên đạo hồi phục, chuyện này ai dám tin chứ.

Tay Cố Dương cầm Nhân Hoàng kiếm, cảm nhận được lực lượng mãnh liệt trong kiếm, mạnh hơn trước đó không phải chỉ có một chút, trong lòng xác định.

Sau khi thiên đạo hồi phục, thực lực cường giả từ xưa sẽ không ngừng khôi phục, lực lượng mà Nhân Hoàng kiếm có thể vận dụng đã trở nên mạnh mẽ, chỉ cần tu vi của hấn có thể theo kịp, đủ để ứng phó với tất cả kẻ địch.

Lúc này Cao Trạch Khôn đã bắt đầu ra tay, toàn thân biến thành một đồng sương đen, tan ra trong trời đất, một không gian màu đen vĩ đại đang bao trùm Cố Dương vào trong đó, đồng thời ngăn cách tầm mắt của bên ngoài.

Cố Dương cảm nhận được lực lượng quý dị có ở khắp mọi nơi bên người, lực lượng này khá tương tự với quý vật ở Hoàng Tuyền động thiên, nhưng không cực đoan như vậy, tính ô nhiễm cũng không mạnh như vậy.

Hấn đã từng tiếp xúc với lực lượng này, khi còn ở Phàm cảnh, luyện chiêu thức cuối cùng của “Diệt Thần Cửu Thức”, thiếu chút nữa bị lực lượng này ô nhiễm.

Lúc này lực lượng do Xích Minh thiên tôn phóng tới mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần. Hấn có tiên nguyên hộ thể, còn có thân thể nhân tiên, nhưng vẫn cảm giác được từng trận âm u lạnh lẽo, đây rõ ràng là dấu hiệu bị ăn mòn.

Ong!

Nhân Hoàng kiếm đột nhiên chấn động mạnh, một đường sáng rọi màu vàng kim bộc phát ra, gột rửa sạch sẽ tối tăm vô tận quanh thân, cảm giác âm u lạnh lẽo kia lập tức biến mất.

Chiêu thức thứ nhất của Thần Tiêu Lục Diệt, Thiên Hỏa Phân Diệt!

Trên bầu trời bên ngoài màn tối vỡ ra một đường may, một luồng khí tức hủy diệt trời đất bùng nổ ra, có thiên hỏa từ trên không rơi xuống, màn tối lập tức bị đốt xuyên thủng ra một cái hố.

Cố Dương dùng kiếm đánh ra đao pháp, không hề cảm thấy không ổn.

Đến cảnh giới của hắn, cầm kiếm hoặc đao trong tay đã không có gì khác biệt.

Chiêu thức đầu tiên của Thần Tiêu Lục Diệt, hắn đã rất lâu không dùng đến rồi, lần này đánh ra, uy lực mạnh hơn trước đâu chỉ trăm ngàn lần.

Đây tuyệt đối không phải chỉ do thực lực của hắn tăng lên, khi hắn đánh ra một chiêu thức này đã cảm giác được sinh ra một loại cộng sinh nào đó với bầu trời, chạm đến lực lượng của thiên địa.

Một khắc này hắn mới cảm nhận được rõ ràng thiên đạo thật sự đã hồi phục.

Tất cả không hề giống với trước kia.

Lực lượng của Xích Minh thiên tôn đều không cách nào thừa nhận được thiêu đốt của thiên hỏa, lực lượng mang tính hủy diệt này đủ để phá hủy tất cả năng lượng quái gở.

Nhưng mà cảnh giới của Cố Dương dù sao vẫn kém Xích Minh thiên tôn một bậc, phạm vi của thiên hỏa không cách nào quét sạch được tất cả màn tối.

Hắn lại giơ kiếm lên, chiêu thức thứ hai của Thần Tiêu Lục Diệt, Lôi Đình Tru Diệt.

Ầm rầm!

Trên bầu trời, từng tia sét màu tím giáng xuống, lực lượng chí dương chí cương đến đâu, màn sương đen quỷ dị kia đều bị càn quét sạch sẽ.

Cố Dương xuất kiếm lần thứ ba.

Chiêu thức thứ tư của Thần Tiêu Lục Diệt, Thiên Nhân Suy Diệt!

Một kiếm này chém về phía một chút sương đen cuối cùng còn sót lại, chỉ thấy màn sương đen lấy tốc độ cực nhanh trở nên xám tro, giống như đã mất đi sức sống.

Trong nháy mắt, tan thành mây khói.

[Nhận được năm mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt, chín mảnh.]

Cuối cùng đã chết!

Cố Dương nhìn thấy nhắc nhở của hệ thống, vui vẻ trong lòng.

Một chuyện này cuối cùng không bận rộn vô ích.

Lần này đụng phải năm vị Thiên Nhân, kết quả giết chết một Thiên Nhân của Man tộc, Đại Tát Mãn thì bị phản phệ mà chết. Ba vị khác đều đã bỏ chạy mất rồi.

Nói cách khác, hắn chỉ lấy được một mảnh nhỏ, cộng thêm một món linh bảo.

Xử lý một hóa thân của Xích Minh thiên tôn lại thu được năm mảnh nhỏ.

Không tệ.

“Nhưng mà dường như quá thuận lợi một chút.”

Trong lòng Cố Dương cảm thấy có gì đó là lạ.

Xích Minh thiên tôn lão quái vật không biết sống bao nhiêu vạn năm này, nếu biết Nhân Hoàng kiếm ở trong tay hắn, sao lại còn sơ xuất lớn như vậy?

Nhân Hoàng kiếm cộng thêm Thần Tiêu Lục Diệt, uy lực vượt xa tưởng tượng của hắn, thế mà lại dễ dàng đánh chết hóa thân cấp bậc Thiên Nhân đệ tam giai của Xích Minh thiên tôn.

Luôn cảm thấy nó có âm mưu gì đó.

Cho đến nay, phong cách hành sự của Xích Minh thiên tôn đều cực kỳ dè dặt cẩn thận, cho dù khi hắn vẫn còn là Phàm cảnh. Nó đều chỉ thích đánh lén.

Có mấy lần mô phỏng, hắn đều bị Xích Minh thiên tôn đánh lén giết chết.

Lão chó điên vạn năm này, sao có thể đột nhiên biến thành huênh hoang như vậy được, biết rõ bị Nhân Hoàng kiếm khắc chế còn lựa chọn cứng đối cứng với hắn.

Kết quả tổn thất một phân thân.

“Mặc kệ nó.”

Cố Dương nghĩ một lúc nhưng không nghĩ ra nguyên nhân, nên không thèm nghĩ nữa.

Mặc kệ Xích Minh thiên tôn có âm mưu gì, dù sao hắn đã lấy được chỗ tốt rồi. Năm mảnh nhỏ chính là hai phần năm lần mô phỏng. Thời gian tu luyện hai mươi lăm năm.

Làm xong, kết thúc công việc!

...

...

Chương 571: Giao dịch

Trong Thần Đô, tất cả mọi người cảm giác được lực lượng khủng bố đè lên đầu trong hai ngày này đã biến mất, rất nhiều người hoan hô lên, nguy cơ cuối cùng hóa giải.

Trong Văn viện, viện trưởng nghe tiếng reo hò liên tục không ngừng, thần sắc hơi bùi ngùi.

Không đến hai năm, tiêu tử kia thế mà lại đã trưởng thành đến mức độ này.

Thiên Nhân đệ tam giai đỉnh phong, chính là đỉnh cao mà nhân gian có thể đạt đến được, Hạ đế năm đó có cảnh giới này, đè ngang Thần Châu hai ngàn năm.

Cố Dương lại có thể chém giết kẻ địch cấp bậc này, còn là một trong những phân thân của Xích Minh thiên tôn đại năng Thượng Cổ này.

“Tiêu tử này nói không chừng thật sự là đại năng Thượng Cổ nào đó chuyển thế.”

Trong lòng hắn nảy sinh suy nghĩ này.

Vốn sau khi hắn và Cố Dương gặp mặt đã bỏ đi suy nghĩ này.

Diệp Lăng Ba là Thiên Tiên Thượng Cổ chuyển thế, trong linh hồn nàng, giữ lại một chút chân linh, người tu luyện đồng thuật cao thâm đều có thể nhìn ra được sự bất phàm của nàng.

Cố Dương lại hoàn toàn không nhìn ra có chỗ nào kỳ lạ, đương nhiên, chuyện mà hắn làm, mỗi một chuyện đều kỳ lạ, người bên cạnh không thể bắt chước được.

Bản lĩnh của đại năng Thượng Cổ, đâu phải hắn một Nhân Tiên có khả năng suy đoán?

Vui sướng ngăn ngui qua đi, trong lòng viện trưởng lại trở nên hơi trầm trọng.

Thiên đạo hồi phục, những đại năng Thượng Cổ ẩn nấp trong tận cùng thời gian sắp sửa trở về...

Nếu như tất cả những gì Xích Minh thiên tôn nói đều là thật, như vậy, vài năm trong tương lai, chỉ sợ Đại Chu sẽ rơi vào trong rung chuyển và biến đổi trước nay chưa từng có.

...

...

Trong viện, Cao Phàm và Vũ Nhị đã từ trên ghế đứng lên, bởi vì kích động nên trên mặt hung phấn đến đỏ bừng, tay đều hơi run run rồi.

Xích Minh thiên tôn chính là cơn ác mộng lớn nhất cả đời của bọn họ, tất cả những gì bọn họ từng gặp phải đều do kẻ này ban tặng.

Bọn họ nhìn trúng Cố Dương, truyền đao pháp đặc ý nhất cho hắn, chính là hy vọng có một ngày, thanh niên này có thể báo thù xả hận cho bọn họ, trừ bỏ ác ma vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Thần Châu.

Nhưng dù thế nào bọn họ đều không ngờ tới được một ngày này sẽ đến sớm như vậy.

Khi còn sống lại có thể tận mắt nhìn thấy cảnh tượng Cố Dương đánh chết một phân thân của Xích Minh thiên tôn.

Bọn họ chỉ cảm thấy cuộc đời này không còn tiếc nuối.

...

...

Trong Thái Cực điện trong hoàng cung, người trung niên uy nghiêm kia ngồi trên ghế, im lặng không nói gì.

Tiểu hoàng đế mặc long bào ở bên cạnh trở nên hơi bất an, vụng trộm liếc nhìn về mặt hắn.

Người trung niên lại không để ý đến động tác nhỏ của hắn, chỉ cảm thấy cảm xúc phập phồng, “Thiên đạo hồi phục, đại năng Thượng Cổ trở về...”

Mấy tin tức này quá mức chấn động, khiến cho hắn khó có thể tiếp nhận được trong khoảng thời gian ngắn.

Hắn chỉ bé quan chưa đến mười năm, vừa đi ra, sao thế đạo lại biến thành như vậy rồi?

Một trận chiến mới vừa rồi khiến cho hắn kích thích cực lớn.

Cho dù là Cố Dương đột nhiên xuất hiện cũng vậy, Đại Tát Mãn Man tộc cũng thế, còn có Xích Minh thiên tôn, thực lực đều vượt xa tưởng tượng của hắn.

Điều này khiến trong lòng hắn sinh ra cảm giác nguy cơ vĩ đại.

Cố Dương đi tới Thần Đô, dọc theo đường đi còn nghe được tiếng reo hò giống như thủy triều, trong mơ hồ còn có thể nghe được tiếng khóc.

Dưới thân thông Thiên Thị Địa Thính, hắn “Thấy” được rất nhiều gia đình đang làm tang ma, thoáng nhìn qua, ước chừng hơn phân nửa gia đình đều có người qua đời.

Tiếng reo hò lui đi, tiếng khóc càng nhiều vang lên.

Trong lòng hắn không nói gì.

Những cường giả Thiên Nhân cao cao tại thượng này, cho dù là Đại Tát Mãn của Man tộc cũng vậy, Đại Thánh của Yêu tộc cũng thế, Vu vương của Nam Cương cũng giống vậy, đạo sĩ của thánh địa cũng được... đều không đặt tính mạng của người thường vào trong lòng.

Nếu như hắn không có máy mô phỏng, hiện giờ cũng chỉ là người bình thường mà thôi, và không có gì khác biệt với người đang chết đi dưới uy áp của Thiên Nhân trong thành này.

Dưới tình huống vũ lực cá nhân mạnh đến có thể hủy trời diệt đất, các cường giả này tự nhiên sẽ không coi trọng người thường đến khí tức của hắn đều không thể chịu nổi.

Mới vừa rồi nếu như trận chiến đầu phát sinh ở trong khu vực Thần Đô, thành thị lớn nhất thiên hạ này, ít nhất sẽ có một nửa người ngã xuống.

Đang suy nghĩ, đã đến Văn viện.

Cố Dương đến nhưng không kinh động đến bất cứ kẻ nào, lấy tu vi hiện giờ của hắn, nếu như không muốn bị người phát hiện thì không ai có thể nhìn thấy hắn.

Viện trưởng đang chờ hấn, một lần này không phải ở trong bí cảnh kia mà trong Quảng Hiền đường của Văn viện.

Nơi này là nơi Văn viện tiếp đãi khách nhân quan trọng.

Viện trưởng ngồi trên chủ vị, thoạt nhìn đặc biệt chính thức.

Cố Dương đã quen nhìn dáng vẻ hấn tùy ý nằm trên ghế dựa, khi nhìn thấy dáng vẻ nghiêm trang của hấn lại còn có phần không được quen.

Viện trưởng vui mừng nói, “Người làm còn tốt hơn trong tưởng tượng của ta.”

Cố Dương khiêm nhường một câu, “Ít nhiều nhờ Trảm Huyền kiếm pháp viện trưởng đã truyền cho ta.”

“Ngày đó truyền kiếm pháp cho người là hành động bất đắc dĩ. Huống hồ người đã trả nhân tình rồi.”

Nhân tình viện trưởng nhắc đến là quả đào kết thành trong bản thể của Hồng Nguyệt Đại Thánh mà Cố Dương đã cho hấn, chính nhờ quả đào này mới khiến cho vết thương cũ của hấn khôi phục lại, lại thêm một thời gian nữa là hấn có thể trở về trạng thái cao nhất.

Hấn lại nhắc nhở tiếp, “Người phải cẩn thận Hồng Nguyệt Đại Thánh, nếu như ta đoán không sai, bản thể của nàng có quan hệ đặc thù với bàn đào kia. Nàng nhất định sẽ bắt chấp tất cả để cướp bàn đào trong tay người.”

Cố Dương gật đầu, thật ra ít nhiều gì hấn vẫn có thể đoán được một điểm này. Hai loại đào này có hiệu quả khá giống nhau.

Khác biệt chính là hiệu quả của bàn đào còn mạnh hơn quả đào kết thành trong bản thể của Hồng Nguyệt Đại Thánh.

Hấn nói đến chính sự, “Chuyện thiên đạo khôi phục, viện trưởng có thể cảm giác đến không?”

“Vài ngày này, trong mơ hồ, quả thật có cảm giác khác với trước kia, mãi cho đến lúc xuất kiếm mới càng thêm xác định, uy lực của kiếm ý mạnh hơn trước kia hai phần.”

Chỉ có hai phần sao?

Cố Dương cảm thấy ba chiêu thức Thần Tiêu Lục Diệt mới vừa rồi, uy lực tăng lên ít nhất năm phần.

Chương 572: Giao dịch (2)

Chẳng lẽ nói tu vi càng cao thì hưởng thụ gia tăng của thiên đạo lại càng cao sao?

Hắn lại hỏi, “Lời mới vừa rồi Xích Minh thiên tôn nói, có mấy phần là thật?”

Viện trưởng lắc đầu nói, “Nó không cần phải nói dối chuyện như này.”

Quả thật, nói dối như vậy, cho dù có thể lừa gạt được bọn họ, nhưng không có tổn thất gì đối với bọn họ, cũng không có chỗ tốt gì cho nó cả.

Chiến lược lừa gạt cũng không phải cách thức lừa gạt như vậy.

Nhưng mà Cố Dương không rõ ràng lắm, “Tại sao nó lại muốn nói cho chúng ta biết chuyện này? Ta cảm thấy nó giống như cố ý nói cho chúng ta nghe vậy. Lần này chính diện giao thủ với ta cũng không giống phong cách hành sự bình thường của nó.”

Nếu nói người hiểu biết về Xích Minh thiên tôn nhất trong thiên hạ, trừ bỏ ba vị của Tam Thánh môn ra thì chính là viện trưởng rồi. Hai người bọn họ là đối thủ mấy trăm năm.

Cho nên, chỗ Cố Dương không hiểu được thì sẽ thỉnh giáo hắn.

Viện trưởng trầm ngâm một chút, nói, “Ta đoán, nó định liên thủ với chúng ta.”

Má ơi, lỗi suy nghĩ của viện trưởng ghê gớm thật.

Đây là phản ứng đầu tiên của Cố Dương, bọn họ và Xích Minh thiên tôn là kẻ thù không đội trời chung không chết không dừng.

Không biết nó đã tạo ra bao nhiêu sát nghiệt ở nhân gian, Vũ Nhị và Cao Phàm hận nó thấu xương.

Viện trưởng một người một kiếm, chém giết phân thân của nó, cản trở nó mấy trăm năm.

Cô Dương cũng đã làm hỏng chuyện tốt của nó vài lần, ở trong mô phỏng, số lần chết trong tay nó cũng không ít. Cộng thêm thế lực có liên quan đến nó đó chính là nhiều đến đếm không xuể.

Hai bên đã không có đường sống để thỏa hiệp, đều muốn giết đối phương cho thoải mái.

Kết quả hiện giờ viện trưởng lại nói Xích Minh thiên tôn định liên thủ với bọn họ?

Đầu óc của nó có bị chập mạch không vậy?

Chỉ nghe viện trưởng tiếp tục nói, “Nếu như lời nó nói đều là thật, tương lai vài năm sẽ có rất nhiều đại năng trở về. Đến lúc đó, cho dù là nó hay là chúng ta đều sẽ phải chịu đánh sâu vào vĩ đại.”

“Những đại năng Thượng Cổ đó tuyệt đối sẽ không thừa nhận pháp chế của Đại Chu. Nhất định sẽ sinh ra xung đột với chúng ta. Tương tự vậy, cũng sẽ sinh ra mâu thuẫn vĩ đại với Xích Minh thiên tôn. So với việc tiêu diệt từng bộ phận, còn không bằng liên thủ đối phó với địch.”

“Mới vừa rồi nó đang thử thực lực của ngươi, nhìn xem ngươi có tư cách liên thủ với nó không.”

Cô Dương nghe đến đó, cảm thấy còn rất có đạo lý.

Lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm giống như Xích Minh thiên tôn tuyệt đối sẽ không bị thù hận che mắt. Về lý trí, hai bên liên thủ ngăn cản những đại năng Thượng Cổ đó đúng là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Cô Dương làm sao có thể tin nó được?

Muốn liên thủ, đó là nằm mơ.

Hắn quả quyết nói, “Ta tuyệt đối sẽ không liên thủ với nó.”

Viện trưởng gật đầu, nói, “Đương nhiên, tất cả đều chỉ là suy đoán của ta mà thôi. Chưa hẳn chuẩn xác.”

Cố Dương nói, “Yên tâm đi, những đại năng Thượng Cổ đó chưa chắc sẽ xuất hiện ở nhân gian.”

Sau khi hắn đột phá đến Thiên Nhân, tiến hành hai mươi mấy lần mô phỏng rồi, nhưng ở trong mô phỏng lại chưa bao giờ gặp được đại năng Thượng Cổ nào trở về.

Nói cách khác, cho dù thật sự có đại năng nào đó quay về cũng sẽ không thể sinh ra xung đột gì với hắn cả.

Dù sao, vẫn còn thời gian mười năm.

Nếu trong mười năm này mà thực lực của hắn không có cách nào tăng lên đến cấp bậc ngăn cản được tia sáng kia, vậy không còn về sau nữa.

Tử kiếp lần này gần như khó giải được.

Kể cả Đại La Kim Tiên đều không thể ngăn cản, hắn cách Đại La ít nhất còn khoảng cách đến một năm ánh sáng.

Thời gian mười năm, hắn có thể đến cảnh giới trên Đại La sao?

Cố Dương không hề tin tưởng.

...

...

Sau khi rời khỏi chỗ viện trưởng, Cố Dương muốn đi đến Thủy Nguyệt động thiên, gặp các nàng Tô Thanh Chỉ một lần.

Khi năm vị Thiên Nhân giáng xuống, việc đầu tiên viện trưởng làm chính là đưa các nàng Tô Thanh Chỉ vào Thủy Nguyệt động thiên, miễn cho các nàng bị liên lụy.

An bài này thật thỏa đáng, nếu như không có biện pháp mở cửa động thiên ra, cho dù là Thiên Nhân đều không cách nào cưỡng ép tiến vào được.

“Tiểu tử.”

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hắn, ngay sau đó hắn cảm giác có một lực lượng kỳ dị đánh úp lại, còn chưa đợi hắn có phản ứng lại, trước mắt đã hoa lên, đến trong một không gian kỳ dị.

Đây là một không gian nhỏ hẹp, người mang hấn đến đây chính là lão giả thần bí đã giúp hấn khi ở trên Long Môn đảo.

Trong lòng Cố Dương hơi khiếp sợ, hấn đã là Thiên Nhân nhị giai rồi, đôi phương thế mà lại thoải mái di chuyển hấn đến đây như vậy.

Thủ đoạn tương tự với Lục Anh ở trên đại hội Dao Trì.

Những cường giả còn sót lại từ thời Thượng Cổ này, đủ loại thủ đoạn thật sự khiến cho người ta khó lòng đề phòng.

“Tiền bối dẫn ta đến đây, không biết có gì phân phó?”

Không biết lão giả lấy một quả đào từ đâu ra, cắn một miếng, một luồng thơm ngát mê người tràn ngập ra.

Bàn đào!

Hấn lại thật sự lấy được bàn đào từ chỗ Dao Trì tiên cung.

Thủ đoạn này thật đúng là quỷ thần khó lường.

Trong lòng Cố Dương càng thêm tò mò, vào thời đại Thượng Cổ, lão giả này rốt cuộc có thân phận gì?

Lão giả ba miếng ăn xong quả bàn đào, kể cả hạt đào đều không vứt bỏ, ném vào trong miệng, nhai rắc rắc nuốt xuống, tán thưởng nói, “Đây là một quả bàn đào một vạn năm mới chín, ăn một quả có thể kéo dài tuổi thọ vạn năm. Tiểu tử ngươi không có lộc ăn.”

Cố Dương thiếu chút nữa không nhìn được trọn trắng mắt, lúc đó nếu như hấn đi theo, vậy sẽ bị trúng bẫy rồi, bàn đào kéo dài tuổi thọ vạn năm nữa, không chiếm được cũng không dùng được.

“Tiền bối thủ đoạn thông thiên, ta đi theo chỉ thành cản trở, thật sự không có phúc để hưởng.”

“Vậy chưa chắc.” Lão giả mỉm cười, “Lão phu thương lượng với ngươi, lấy bàn đào này đổi một thứ của ngươi.”

Hóa ra coi trọng đồ của ta, định dùng bàn đào để đổi.

Lúc này Cố Dương mới bừng tỉnh ra, “Thứ tiền bối coi trọng không phải là Nhân Hoàng kiếm đấy chứ?”

Lão giả lại lắc đầu, “Nhân tộc tôn quý chức trách nặng như vậy, lão phu không muốn gánh vác trên người đâu. Các đời Nhân Hoàng đều không có kết cục tốt đẹp gì, người cho rằng là trùng hợp sao? Lão phu khuyên người một câu, trước khi nó còn chưa nhận người làm chủ. Tìm chủ nhân thích hợp cho nó đi, miễn cho tuổi già không may.”

Chương 573: Chuyện này không lỗi

Còn có cách nói như thế?

Cố Dương rất muốn lấy Nhân Hoàng kiểm ra, hỏi nguyên linh của nó xem.

Ngẫm lại vẫn thôi, nói, “Đa tạ tiên bối nhắc nhở. Không biết tiên bối coi trọng thứ gì ở trên người vẫn bối vậy?”

“Sinh Tử Bạc.”

Hóa ra là món đồ Sinh Tử Bạc kia.

Cố Dương vừa nghe thấy cái tên này đã biết hẳn chỉ thứ gì rồi. Cầm món linh bảo lấy được từ chỗ Đại Tát Mãn.

“Xin lỗi, thứ này không đổi.”

“Trước đừng vội vàng cự tuyệt như vậy.” Sau khi lão giả này ăn quả bàn đào một vạn năm mới chín này, khí tức trên người không hề có gì thay đổi, giống như mới chỉ vừa ăn một quả đào mật bình thường.

Sau khi hẳn bị Cố Dương từ chối lại không hề nóng nảy, vẫn cười híp mắt nói, “Ta nghe nói người kiếm được một quả bàn đào ở trên đại hội Dao Trì. Nhưng mà, các nữ nhân bên người người thì sao?”

“Tiểu tử người phong lưu đa tình, rất có phong thái của lão phu ta khi còn trẻ tuổi. Ngẫm lại xem, nhân gian sẽ lập tức nghênh đón cục diện hỗn loạn trước nay chưa từng có, chẳng lẽ người chưa từng nghĩ đến chuyện tăng thực lực của các nàng lên sao?”

“Bàn đào không chỉ có thể sử dụng để kéo dài tuổi thọ, đối với phạm nhân, ăn một quả vào có thể lập tức thành tiên. Đương

nhiên, bàn đào hiện giờ không có công hiệu thần kỳ giống như thời Thượng Cổ, nhưng tiêu tốn thời gian mấy trăm năm, đến Nhân Tiên cảnh đều không hề khó khăn.”

Cố Dương nghe mà thoáng động lòng, nghe ý tứ của hắn, tình nguyện lấy mấy quả bàn đào để đổi lấy Sinh Tử Bạc kia.

Tuy rằng tác dụng của bàn đào đối với hắn đã không phải đặc biệt lớn. Nhưng mà Tô Thanh Chi các nàng lại là uy hiếp của hắn.

Theo tu vi của hắn càng ngày càng cao, chênh lệch với các nàng càng lúc càng lớn.

Tiên phạm có khác biệt, đó không phải là lời nói đùa.

Phạm cảnh và Thần Thông cảnh đều thuộc về phạm trù của người phạm.

Khi chênh lệch kéo lớn đến mức độ nhất định, quan hệ tự nhiên sẽ vì vậy mà phát sinh thay đổi. Hiện giờ hắn đã là Thiên Nhân cảnh, còn các nàng Tô Thanh Chi, người có tu vi cao nhất chỉ có Thần Thông cảnh. Người thấp nhất vẫn là Phạm cảnh.

Mà trong tương lai mười năm tới, người có cơ hội đột phá đến Thiên Nhân cảnh chỉ có hai người là Diệp Lăng Ba và Sở Tích Nguyệt.

Những người còn lại, khi ở Phạm cảnh có thể coi như là thiên tài. Nhưng mà sau khi đến Thần Thông cảnh, dựa vào tư chất của các nàng, thời gian cần phải tiêu tốn, không có một hai trăm năm vốn không có cơ hội.

Cố Dương không có biện pháp nào tốt hơn, thiên tài địa bảo, linh đan diệu dược có thể tăng tiến tu vi vào thời đại Thượng Cổ đã tuyệt tích cả rồi.

Thứ trong tay hắn có thể trực tiếp dùng để tăng tu vi lên chỉ có hai thứ, một là quả đào kết thành trong bản thể của Hồng Nguyệt Đại Thánh, một thứ khác là bàn đào.

Nhưng mà hai thứ này lại không đủ để chia.

Nếu thật sự có thể sử dụng linh bảo này để đổi lấy vài quả bàn đào, mỗi một nữ nhân có thể được phân đến một quả, đúng là đề nghị mê người.

Nếu nói thua thiệt lại chưa chắc, đây gọi là theo như nhu cầu.

Cô Dương hỏi, “Tiền bối cần Sinh Tử Bạc này có tác dụng gì?”

Lão giả thấy hắn sửa lời, đã biết hấp dẫn được, nói, “Thật ra bản trên tay ngươi là hàng giả. Sau khi Hắc đế năm đó bắt được một Câu Hồn sứ giả, đã dùng nó làm rra linh bảo này. Thông qua hàng giả này, có lẽ có thể tìm được Sinh Tử Bạc bản thật kia.”

Cô Dương nghe nói là hàng giả, ít nhiều gì hơi thất vọng, ngẫm lại cũng rất bình thường thôi. Sinh Tử Bạc chân chính làm sao có thể để cho Đại Tát Mãn người như vậy sử dụng được?

Chợt nghe lão giả kia nói, “Câu Hồn sứ giả kia đã không câu được hồn phách của ngươi, vậy ngươi cũng không cách nào sử dụng linh bảo này. Lưu lại trong tay cũng vô dụng. Hơn nữa, thứ đồ này, sử dụng một lần sẽ hao tổn một ít tuổi thọ. Số lần sử dụng nhiều sẽ dễ dàng ngã xuống.”

Cô Dương không khỏi nở nụ cười, “Nếu quả thật dụng phải kẻ địch không cách nào đánh thắng được, mạng đều giữ không được. Còn lo lắng đến hao tổn tuổi thọ sao? Thứ này dùng để giữ mạng. Cho dù ta không dùng được thì vẫn còn có viện trưởng.”

Ý ở ngoài lời rằng linh bảo có thể dùng để giữ mạng này, không phải tùy tiện lấy thứ gì đến là có thể đổi được.

Lão giả thấy đàm phán không sai biệt lắm, nên ra giá, “Mười quả bàn đào ngàn năm.”

Cô Dương tỏ vẻ khó xử, “Thiếu, mười quả không đủ chia.”

“Mười lăm quả, không thể nhiều hơn được.”

“Ngươi xem, hiện giờ Xích Minh thiên tôn có thể làm ra một hóa thân Thiên Nhân tam giai bất cứ lúc nào, nếu như nó làm ra vài hóa thân đến vây công ta, ta không ngăn cản được...”

“Tiểu tử thúì, đúng là có can đảm công phu sư tử ngoạn, thêm một quả bàn đào một vạn năm, được chưa?”

“Thành giao!”

Cố Dương nói nhiều như vậy là vì mặc cả, nếu đã quyết định bán Sinh Tử Bạc đi, vậy phải bán được giá tốt.

Mười lăm quả bàn đào ngàn năm và một quả bàn đào vạn năm đã đạt đến giá cả trong lòng hắn.

Hắn cũng thấy nên biết đủ.

Sau đó hai người một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Mười sáu quả bàn đào, tất cả đều dùng hộp đựng chế bằng ngọc đựng lấy. Tiên quả trân phẩm cấp bậc như này, nếu như không bảo quản cẩn thận, khiến linh lực tan tác hết đi, vậy quá lãng phí rồi.

Sau khi Cố Dương lấy được đồ, tâm tình thật tốt, đối với hắn, tuy rằng hàng giả của Sinh Tử Bạc này khó có được, nhưng lại chỉ trị giá vài mảnh nhỏ mà thôi.

Đổi lấy mười sáu quả bàn đào, tuyệt đối không lỗ.

Như vậy có ý nghĩa rằng về sau hắn tiến hành một lần mô phỏng, có thể ăn mười bảy quả bàn đào. Mười lần mô phỏng chính là một trăm bảy mươi quả...

Hơn nữa, đợi đến ngày sau, khi bàn đào ngàn năm hoàn toàn không còn có tác dụng đối với hắn, có thể chia cho các nàng Tô Thanh Chi, mỗi người một quả vẫn còn dư.

Chuyện này thật sự kiếm lời rất lớn.

Trên mặt Cố Dương không chút thay đổi, nhân cơ hội hỏi, “Tiền bối, lời mới vừa rồi Xích Minh thiên tôn đã nói có phải là thật không?”

Sau khi lão giả lấy được hàng giả của Sinh Tử Bạc, tâm tình thật tốt, nói, “Phần lớn đều là sự thật, chỉ có một điểm, mấy lão giả tham sống sợ chết trốn đi này, cho dù đi đến nhân gian đều sẽ không tùy tiện hiện thân.”

Chương 574: Xin chúc mừng

“Vi sao chứ?”

“Một khi để lộ hành tung, như vậy trận đại kiếp nạn vào mười năm sau kia sẽ không tránh được. Bọn họ trốn còn không kịp, làm sao sẽ nhúng tay vào chuyện nhân gian? Cung chủ Dao Trì thích phô trương, thu nhiều đệ tử như vậy, kết quả còn không phải bị đệ tử của mình chống lại sao.”

Lão giả nói xong, trên mặt có vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Cố Dương gật đầu, biết hẳn nói là thật. Ở trong mô phỏng, trong mười năm tương lai, hẳn thật sự chưa hề gặp được đại năng Thượng Cổ nào trở về cả.

“Tiền bối, trận đại kiếp nạn vào thời đại Thượng Cổ kia rốt cuộc đã xuất hiện như thế nào?”

Lão giả nghe được vấn đề này, nụ cười trên mặt biến mất, điềm tĩnh nói, “Nói cho người biết cũng không sao, năm đó có người phát hiện ba thế giới có cấp bậc càng cao. Vì sở hữu được ba thế giới này mà đánh đến trời u đất ám, không biết đã chết bao nhiêu người.”

“Cuối cùng ba thiên giới kia chia ra bị ba thế lực mạnh nhất chiếm cứ. Bọn họ phát hiện, thiên giới rộng lớn vô ngần, thiên đạo càng sâu không lường được, đó là thiên giới chân chính đối với người tu tiên.”

“Rất nhanh đã có tin tức truyền đến, một vị Hỗn Nguyên Đế Tôn trong đó càng tiến thêm một bước, chứng được tạo hóa. Sau đó không lâu đã có một ánh mắt nhìn thẳng vào từ cửa vào thiên giới, nhìn thẳng vào nhân gian, thiên đạo lúc này sụp đổ. Trụ cột của tu tiên không còn sót lại chút gì.”

Cố Dương hỏi, “Ý của tiền bối là sự đột phá của vị Đế Tôn kia mới dẫn đến trận tai họa này?”

“Phải hay không thì không ai biết cả, sau này tất cả người tiến vào thiên giới kia, muốn tìm tòi kết quả đều đã không trở lại.”

Lão giả ngẩng đầu, nói, “Nhìn thấy vết máu trên bầu trời kia không, nơi đó chính là cửa vào thiên giới. Ngày sau nếu như

ngươi có thể giành được tạo hóa, có lẽ vào trong đó xem.”

“Được rồi, hôm nay dừng lại ở đây, đừng nói cho bất cứ kẻ nào chuyện ta và ngươi có quen biết, ngày sau có duyên gặp lại.”

Lão giả không muốn nói nữa, vung tay lên, đưa Cố Dương ra ngoài.

...

Cảnh sắc trước mặt Cố Dương thay đổi, đã về đến trong Văn viện.

Vào một cái, viện trưởng đã xuất hiện bên cạnh hắn, vẻ mặt ngưng trọng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Dương lắc đầu, nói, “Không có gì.”

Lão giả thần bí kia đã cố ý dặn dò một tiếng, hắn tự nhiên sẽ không nói ra.

Viện trưởng cũng không hỏi nhiều, thấy hắn không có việc gì nên đã rời đi.

Cố Dương tiếp tục đi đến Trích Tinh các, sau khi đến tầng cao nhất, phá vỡ không gian, lại một lần nữa đi vào Thủy Nguyệt động thiên, đi gặp các nàng Tô Thanh Chi.

Trong khoảng thời gian này, trước là vì đại hội Dao Trì, sau lại là chuyện có năm vị Thiên Nhân đuổi giết. Mỗi lần hắn về Thần Đô đều vội vàng mà đến, vội vàng mà đi, không có cơ hội đoàn tụ với các nàng.

Hiện giờ cuối cùng có thời gian, có thể ở bên cạnh các nàng rồi.

Thủy Nguyệt động thiên, không biết đây là lần thứ bao nhiêu Cố Dương vào đây, một lần này lại có cảm giác không giống với trước kia.

Chẳng lẽ, thiên đạo của nhân gian hồi phục, nhanh như vậy đã ảnh hưởng đến Thủy Nguyệt động thiên sao?

Vẫn ở bên ngoài ngôi miếu đồ nát, hắn vừa đến đã cảm ứng được vị trí của các nàng Tô Thanh Chi.

Tô Thanh Chi, Lăng Linh, Bùi Thiến Lan, Sở Tích Nguyệt, thuật sĩ Ly Ly đến từ Tây Đê đại lục, Tào Y Y... Kể cả Diệp Lăng Ba lựa chọn ở lại Thủy Nguyệt động thiên đều ở đây.

Các nàng xây một sơn trang ở ngoài trấn nhỏ gần nhất, có thể xây được kiến trúc có quy mô lớn như vậy trong khoảng thời gian ngắn như thế, chắc đã phí không ít tâm tư.

Cố Dương vừa lắc mình đã xuất hiện ở trước cửa lớn của sơn trang kia, chỉ thấy trên bảng hiệu trên cửa viết hai chữ “Cố phủ”, hắn đột nhiên cảm thấy hơi áy náy.

Thời gian dài như vậy, các nàng không oán giận không hối hận đi theo bên cạnh hắn, biết rõ bên người hắn có mấy nữ nhân nhưng vẫn không rời không bỏ.

Không nói đến hắn không làm bạn bên cạnh thời gian dài, kể cả danh phận đều không thể cho các nàng.

Rất không phải hạng tốt lành gì.

Lúc này, bên trong sơn trang có vài vị khách không mời mà đến, người phụ trách đón tiếp là Sở Tích Nguyệt, nàng từng là người thừa kế của gia tộc lớn, am hiểu ứng phó với tình huống như thế này.

Trong vài vị khách không mời mà đến kia còn có hai người quen.

Ba người khác đều là nữ tu, hơn nữa tu vi không thấp, nghe người ta giới thiệu hình như đến từ Ngọc Hoàng các gì đó.

Cố Dương không vội vã đi vào mà ở bên ngoài nghe một lúc mới biết được ý đồ đến đây của các nàng, là muốn mời các nàng Tô Thanh Chi gia nhập Ngọc Hoàng các.

Hắn đã nghe nói về môn phái này, là một trong những môn phái mạnh nhất ở Thủy Nguyệt động thiên, nổi danh cùng Cổ Giang kiếm phái.

Còn thật tinh mắt, nhìn thấu được tiềm lực của các nàng.

Lấy tư chất của các nàng, đặt ở bất cứ thế giới động thiên nào đều là người đứng đầu.

Lúc này, trong đại sảnh, một giọng nói vô lại vang lên, “Ngụy đế mới vừa chết được mấy ngày? Thái tử Thành mới vừa lên ngôi đã khẩn cấp đi cướp đoạt nữ tu của các nơi, không khỏi quá gấp gáp đi?”

Ba vị nữ tu kia đều đột nhiên biến sắc, “Làm càn, dám bắt kính với bệ hạ, người có biết tội của người không?”

“Ta rất sợ đây. Ngụy đế đã chết, người cho rằng Ngọc Hoàng các vẫn còn là Ngọc Hoàng các trước kia sao? Còn chưa tìm hiểu rõ chi tiết của người ta đã dám đến cửa, thật sự không biết sống chết.”

Giọng nói vô lại kia vô cùng chế giễu nói.

Ba nữ tu của Ngọc Hoàng các thấy giọng điệu của hắn lớn như vậy, tuy rằng giận dữ, nhưng không dám phát tác tại chỗ, cố nén tức giận nói, “Các hạ rốt cuộc là ai? Có dám để lại tên họ?”

“Lão tử đi không đổi tên, ngài không đổi họ, Hoàng Vĩnh Khang.”

Người nói chuyện kia đúng là Hoàng Vĩnh Khang người quen biết từ lâu của Cố Dương, lão giả đi cùng với hắn là sư tôn của hắn.

“Thánh tử Ma môn?”

“Ma đồng hỗn thế?”

Ba nữ tu đều thay đổi sắc mặt, cái tên Hoàng Vĩnh Khang này đã sớm truyền khắp Thủy Nguyệt động thiên.

Gần đây thế giới này đột nhiên xuất hiện hai cường giả tán tu, một người xưng là Tu La ma đao, một thanh ma đao đánh chết cường giả Nguyên Anh giống như bỏ dưa thái rau.

Chương 575: Xin chúc mừng (2)

Chín phong chủ của Cổ Giang kiếm phái có năm vị chết dưới đao của đại ma đầu này. Thực lực mạnh mẽ, có thể nói là người đệ nhất thiên hạ dưới Hóa Thần.

Còn một người khác chính là thánh tử Ma môn, tuy rằng tu vi không cao như Tu La ma đao, nhưng người này quý kế đa đoan, vài vị cao nhân Nguyên Anh đều đã bị ăn thua thiệt ở dưới tay hắn.

Người này đi đến đâu đều có thể khơi mào lên đủ loại tranh chấp, cố tình người có tu vi cao hơn hắn đều không có cách nào với hắn.

Cái tên ma đồng hỗn thế, bất kính mà đi.

Vị thánh tử Ma môn này không sợ trời không sợ đất, vài môn phái đều bị hắn đắc tội vài lần. Khiến người ta hận đến ngứa gan, nhưng cố tình lại không làm gì được hắn.

Ngọc Hoàng các đã sớm giao cho Thái tử Thành đến quản lý.

Bệ hạ chết, trong môn phái chỉ có rất ít người biết được, Thái tử điện hạ từng nghiêm lệnh không được truyền ra ngoài.

Lúc này tin tức bị giới hạn chỉ có cấp cao của mấy đại môn phái biết được, Hoàng Vĩnh Khang này biết được từ đâu?

Một vị nữ tu trong đó lạnh giọng nói, “Bổn môn với các hạ xưa nay không thù oán không đụng chạm, các hạ nhất định muốn gây khó dễ cho Ngọc Hoàng các chúng ta sao?”

Hoàng Vĩnh Khang khinh thường nói, “Lão tử mới lười quản chuyện hư hỏng của Ngọc Hoàng các các người. Các người không nên đến đây, khuyên người một câu, lãn xa được bao nhiêu thì lãn, đừng dẫn người không nên dây vào cho Thái tử Thành.”

“Người —— được lắm, vậy chờ xem.” Nữ tu nói xong, mang người xoay người rời đi.

...

Chờ người của Ngọc Hoàng các vừa đi, Hoàng Vĩnh Khang đối mặt với Sở Tích Nguyệt chủ nhân này, nhất thời trở nên đứng đắn, nhìn không chớp mắt nói, “Phu nhân, Ngọc Hoàng các này là một trong những môn phái mạnh nhất thế giới này, tuy rằng cường giả Hóa Thần sau lưng đã chết. Nhưng trong môn phái vẫn có vài vị Nguyên Anh.”

“Lấy phong cách hành sự của Thái tử Thành, hẳn tuyệt đối sẽ không chịu để yên, phu nhân vẫn nên tính toán sớm thì tốt hơn.”

Sở Tích Nguyệt nhìn thiếu niên ở trước mắt tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đã có tu vi Pháp Lực cảnh, hơi kinh hãi, cẩn thận hỏi, “Các hạ có quen biết với ngoại tử?”

“Cố tiên bối từng có ơn truyền nghề cho tiểu tử, lại có ơn cứu mạng. Tiểu tử coi Cố tiên bối như sư như phụ...”

“Khụ khụ!”

Lần này, sư phụ chính quy ở bên cạnh không nghe nổi nữa, ho khan liên tiếp hai tiếng để cảnh cáo.

Hoàng Vĩnh Khang tiếp tục nói, “Nếu như Ngọc Hoàng các chỉ phái một vị Nguyên Anh đến, thầy trò hai người chúng ta còn có thể ứng phó được. Chỉ sợ các nàng không quan tâm đến võ đức, phái vài vị Nguyên Anh đến đây.”

“Phu nhân tốt nhất vẫn nên tránh chút đầu sóng ngọn gió, đương nhiên, nếu như Cố tiên bối ở đây, vậy bọn đạo chích này tự nhiên không đáng để lo.”

Sở Tích Nguyệt không phải kiểu người khác nói cái gì sẽ tin cái đó, nói, “Đa tạ nhắc nhở. Hai vị đến tìm ngoại tử, đáng tiếc hẳn không có nhà. Có gì chậm trễ, kính xin tha lỗi.”

Hoàng Vĩnh Khang vội nói, “Là chúng ta làm phiền, nếu Cố tiên bối không có nhà, vậy xin được cáo lui trước.”

Nói xong cùng với sư phụ hai người rời đi rồi.

...

Chờ sau khi hai người rời đi, Cố Dương mới hiện thân, xuất hiện ở trước mặt Cố Dương.

Sở Tích Nguyệt thấy Cố Dương đã nhiều ngày không thấy đột nhiên xuất hiện, đầu tiên ngẩn ra, giống như có phần không thể tin được, sau đó hốc mắt ửng đỏ lên.

Hắn tiến lên ôm nàng vào trong lòng, mềm giọng nói, “Mấy ngày không thấy, ngươi gầy gò rồi.”

Sở Tích Nguyệt lắc đầu, tựa đầu lên trước ngực hấn, nhắm mắt lại, lắc đầu.

Qua một lúc, nàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, ngẩng đầu lên, lo lắng nói, “Ngoài Văn viện xuất hiện mấy vị Thiên Nhân, bảo là muốn người giao thứ gì đó ra, khi người về Văn viện có bị bọn họ phát hiện không vậy?”

Cố Dương biết, các nàng khẳng định vô cùng lo lắng, nói, “Yên tâm đi, việc này đã giải quyết xong.”

Sở Tích Nguyệt thấy hấn nói nhẹ nhàng hời hợt, định nói lại thôi.

Nàng cảm thấy hấn sợ mình lo lắng nên mới nói mấy lời này để dỗ dành nàng.

Cố Dương thấy nàng giống như không tin, nói, “Thật ra ta đã là Thiên Nhân rồi. Năm người kia, bị ta giết chết hai người, ba người còn thừa lại đều bị dọa chạy rồi.”

Sở Tích Nguyệt nghe được lời hấn nói, ngơ ngác nhìn hấn, dáng vẻ khẽ nhếch miệng lên, dáng yêu nói không nên lời.

Cố Dương nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của nàng, trong lòng có một cảm giác thành tựu nói không nên lời.

Hấn đã nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc sùng bái của người khác, cũng chỉ vậy thôi. Nhưng nữ nhân bên người lộ ra vẻ mặt như vậy lại không không giống, đặc biệt sáng khoái.

“Chủ nhân!”

Lúc này có một con chim xanh nhỏ từ bên ngoài bay vào, vừa vào cửa đã líu ríu kêu lên không ngừng, “Người cuối cùng một lần nữa bước vào Tiên cảnh rồi, thật đáng mừng, thật đáng mừng.”

Ngay sau đó Hi Hoàng là người đầu tiên đuổi đến, nhìn thấy hấn, kích động đến rơi nước mắt, “Phụ thân ——”

Sau đó là Tào Y Y, Bùi Thiển Lan, Tô Thanh Chỉ các nàng.

Trong nháy mắt, tất cả nữ nhân đều đến đông đủ.

Cố Dương nhìn dáng vẻ u oán của các nàng mà không khỏi hơi nhức đầu, mình chỉ có một đôi tay thôi, nhiều người như vậy đều không ôm hết được.

Hiện giờ trên đời này, người có thể tạo thành uy hiếp mang tính trí mạng cho Cố Dương đã rất ít, kể cả kẻ địch lớn nhất trước đó, Xích Minh thiên tôn và Hồng Nguyệt Đại Thánh của Tam Thánh môn, tạm thời đều không làm gì được hắn.

Mà những đại năng Thượng Cổ đó đều lánh đời không ra.

Kể cả hành động của Dao Trì tiên cung đều trở nên khiêm tốn, phải một năm sau mới có thể xâm nhập các thế giới động thiên trên quy mô lớn, quấy lên phong vân ba giới.

Hiện giờ hắn có đầy đủ thời gian nhàn hạ để ở bên cạnh các nàng Tô Thanh Chi, tuy rằng hiện giờ hắn chẳng làm gì được cả.

Tiên phạm có khác, lấy thể chất hiện giờ của hắn, Phạm nhân vốn không chịu nổi ân sủng của hắn.

Trước kia khi có thể làm, hắn không nắm chắc cơ hội. Hiện giờ có tâm tình và hứng thú rồi thì lại không dám đụng vào các nàng.

Việc này thật tồi tệ.

Trừ bỏ một điểm này ra, những ngày sau này của Cố Dương còn rất thú vị, mỗi ngày ở bên cạnh một người, thay phiên nhau, có thể nói là đại sư bung nước chân chính.

Chương 576: Phiền toái đến cửa

Bình thường phần lớn thời gian các nàng Tô Thanh Chi đều trong tu luyện, không cần đến hai mươi bốn giờ đều dính lấy bên nhau.

Chỉ cần ăn gì đó, luyện công một chút với các nàng, dẫn các nàng đi tham quan phong cảnh là được.

Nếu như đổi thành Trái Đất hiện đại, có nhiều nữ bằng hữu như vậy, tách hắn thành năm phần đều không đủ dùng.

Một ngày này lại đến lượt Sở Tích Nguyệt, nàng hỏi về thiếu niên đã báỉ phỏng hôm đó, “Hoàng Vĩnh Khang kia là hạng người gì vậy?”

“Nhân vật chính của thế giới động thiên này.”

Cố Dương thuận miệng nói, khi ở bên cạnh các nàng, hẳn không cần cố gắng sử dụng tập quán nói chuyện của Đại Chu, có thể hiện ra hẳn chân thực, thường xuyên sẽ thốt ra một vài từ ngữ hiện đại.

Sở Tích Nguyệt có thể nghe hiểu được ý tứ của hẳn, cảm khái nói, “Còn trẻ như vậy đã là Pháp Lực cảnh, thật sự mới nghe lần đầu.”

“Nói không chừng là vị đại năng Thượng Cổ nào chuyển thế.”

Cố Dương thuận miệng nói, đột nhiên nghĩ đến, bản thân cũng từng bị người coi thành đại năng chuyển thế.

Cách nói này thật sự là một cái sọt, đụng phải một thiên tài có tốc độ tiến bộ vượt quá lẽ thường đều sẽ bị đặt lên danh vọng như vậy.

Đương nhiên, hẳn không phải thiên tài, hẳn còn lợi hại hơn những thiên tài kia, hẳn có hệ thống hack.

Sở Tích Nguyệt lại hỏi, “Lão giả bên người hẳn là Bất Lậu cảnh hả?”

“Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào Hóa Thần.”

Tuy rằng lão giả kia che giấu thật sâu, nhưng đâu thể giấu giếm được ánh mắt của Cố Dương, vừa liếc qua đã nhìn rõ tu vi.

Cố Dương đang nói, đột nhiên thay đổi sắc mặt, quay đầu nhìn về một phương hướng khác, vẻ mặt trở nên hơi cổ quái.

Sở Tích Nguyệt thấy vẻ mặt hẳn không đúng lắm, hỏi, “Sao vậy?”

“Phiền toái tới rồi.”

Hắn thở dài, hơi bất đắc dĩ nói, “Vốn tưởng rằng trốn tới đây thì có thể yên tĩnh vài ngày, ai ngờ vẫn không tránh thoát được.”

Trước đó hắn vẫn luôn hoài nghi rằng mình bị ý chí thiên đạo nhắm vào. Mỗi một lần thực lực tăng lên sẽ gặp được đủ loại phiến toái và kẻ địch mới.

Hiện tại gần như bị thực tế nện vào.

Lần này hắn đi đến Thủy Nguyệt động thiên, vẫn luôn ở bên trong sơn trang cùng với mấy nữ nhân, không hề đi ra ngoài trừu chọc phiến toái gì cả.

Nhưng mà phiến toái vẫn cứ đến cửa rồi.

Người đến đây lại còn là một vị tu sĩ Hóa Thần, hơn nữa không phải là hai người hắn đã từng gặp.

Lần này quả thật quá mức.

Muốn sống mấy ngày yên tĩnh, sao lại khó như vậy chứ?

...

...

Ngoài vài trăm dặm, một chiếc đê liễn do chim loan màu xanh kéo đi bay từ chân trời đến đây.

Phía trước có tám cung nữ tay cầm lăng hoa, không ngừng rải cánh hoa đủ màu ra.

Sau đó là một chiếc xe kéo do một đôi bạch hạc kéo đi, trên xe có hơn mười cung nữ, đang thổi đủ loại nhạc khí.

Sau đó còn có hơn mười vệ sĩ mặc áo giáp vàng, tất cả đều có tu vi Kim Đan kỳ.

Một vài tán tu nhìn thấy cảnh này đều trốn được xa bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Phô trương như vậy, ở Thủy Nguyệt động thiên chỉ có một người duy nhất, chỉ khi Thái tử Thành của Ngọc Hoàng các xuất hành mới phô trương như thế.

Trong mấy môn phái lớn, Ngọc Hoàng các là môn phái có cách làm việc bá đạo nhất, chặn con đường của bọn họ, rất có

thể sẽ bị chết thảm dọc đường. Không có bất cứ người nào dám trêu chọc.

Nhưng mà vài tán tu kia đều cảm thấy kỳ quái, đây là địa bàn của Thủy Nguyệt tông, Ngọc Hoàng các nghênh ngang xuất hiện ở nơi này như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì?

Còn một chuyện khác chính là đề liễn này, sao không giống với tòa giá của Thái tử Thành trong truyền thuyết, nhìn hình dáng và cấu tạo, quy cách rõ ràng còn cao hơn thái tử một tầng.

...

“Thái tử Thành này thật sự phô trương.”

Ngoài Hoàng gia trấn, Hoàng Vĩnh Khang nhìn đề liễn xa hoa ở xa xa kia, hơi chua chát nói.

Hắn có một đôi mắt tinh tường, vừa liếc nhìn đã nhận ra được rõ ràng, đề liễn kia chính là một pháp bảo cấp bậc thuận dương.

Dùng pháp bảo cấp bậc như vậy để ngồi, vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

“Đã cảnh cáo hắn rồi, đừng tới trêu chọc mấy nữ nhân kia, cứ muốn tìm chết.”

Trong giọng điệu của hắn ít nhiều gì có chút vui sướng khi người gặp họa.

Hắn đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng Cố tiên bối kia chém giết U Minh lão tổ, kể cả đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đều thoát mái chém giết, thực lực của Cố tiên bối này thật sự khó có thể suy đoán.

Bên cạnh, lão giả kia thản nhiên nói, “Đó chính là Thái m chi thể, là một trong những thể chất tu đạo cao nhất thời đại Thượng Cổ. Nó có sức hấp dẫn trí mạng đối với Ngụy Thành kẻ am hiểu phương pháp song tu, đâu thể vì một câu cảnh cáo của người mà buông tay được?”

“Thái m chi thể? Là Cố phu nhân mình đã gặp mấy ngày trước sao?”

“Người còn nhớ nữ tử áo trắng mình đã gặp ở Bất Quy sơn không? Đây là Trích Tiên chi thể cũng cực kỳ hiếm thấy, rất có thể là Thiên Tiên chuyển thế.”

Hoàng Vĩnh Khang khá hâm mộ nói, “Cổ tiên bồi thật sự có điểm phúc, trái ôm phải áp. Ta thì thảm rồi, thế mà lại bị rơi vào trong tay nữ nhân hung dữ này.”

“Người lớn giọng thêm một chút nữa đi, nàng có thể nghe thấy được.”

Hoàng Vĩnh Khang lúng túng ho khan hai tiếng, đổi đề tài khác, “Lão nhân, làm sao bây giờ?”

“Người đừng nhìn ta, ta không đánh lại Ngụy Thành đâu, bên cạnh hắn có hai ông thần canh cửa, nếu thật sự động thủ sẽ phải chết.”

“Cũng không thể mặc kệ được, nếu Cổ phu nhân thật sự xảy ra sai lầm gì, về sau chúng ta biết ăn nói thế nào với Cổ tiên bồi đây?”

“Người đừng kéo theo cả ta. Ta không được hắn cứu mạng, đây là chuyện của người.”

“Lão nhân, người không thể thấy chết mà không cứu chứ?”

Đang nói, đột nhiên có một giọng nói trong trẻo vang lên, “Thái tử của Ngọc Hoàng các giá lâm, không ra tiếp đón từ xa sao.”

Sau đó là mấy bóng dáng từ trên trời giáng xuống, tất cả đều có tu vi Nguyên Anh.

Nam tử cầm đầu có tu vi càng sâu không lường được.

Hoàng Vĩnh Khang ngạc nhiên nói, “Người kia là ai, nhìn dáng vẻ rất lợi hại.”

Ánh mắt lão giả nhìn chăm chú vào thanh kiếm trong tay nam tử kia, nói, “Thi Minh Nguyên, đại đệ tử của Phó Vạn Sinh, kể cả hắn đều xuất quan, còn kế thừa thanh kiếm kia. Xem ra tin đồn kia là thật. Phó Vạn Sinh, Ngụy đế và Vân Phiêu Miểu ba Hóa Thần này đều đã ngã xuống.”

Chương 577: Phiền toái đến cửa (2)

Hoàng Vĩnh Khang hưng phấn nói, “VẬY CÓ TRÒ HAY ĐỂ XEM RỒI. THÁI TỬ THÀNH ĐỐI CHIẾN VỚI THI MINH NGUYÊN, HAI ĐẠI TU SĨ NGUYÊN ANH HẬU KỲ, GIAO CHIẾN, VẬY RẤT NÁO NHIỆT.”

Lão giả lại không cho là đúng, “Nhân vật giống như bọn họ sẽ không tùy tiện đánh nhau. Theo ta thấy, Thi Minh Nguyên nhất định sẽ cho Ngụy Thành một thể diện.”

...

Trong đó liền truyền đến một giọng nói tràn đầy uy nghiêm, “Hóa ra là Thi huynh, hai trăm năm không thấy, phong thái của Thi huynh vẫn như trước. Trăm đến đây là vì một nữ nhân, kính xin Thi huynh giúp đỡ, ngày sau chắc chắn báo đáp.”

Hắn vừa mở miệng, tiếng tấu nhạc lập tức biến mất, toàn bộ đội ngũ bỗng chốc yên tĩnh lại.

Người này chính là Thái tử Thành người kế nhiệm của Ngọc Hoàng các, sau khi Ngụy đế chết, hắn đã tự động lên cấp, trở thành Hoàng đế, tự xưng là trẫm.

Thi Minh Nguyên không hề ngoài ý muốn, Ngụy đế chết, không phải là chuyện bí mật gì đối với Thủy Nguyệt tông.

Giống vậy, cái chết của Phó Vạn Sinh sư tôn của hắn cũng không thể lừa gạt được Ngọc Hoàng các.

Thủy Nguyệt động thiên hiện giờ tôn Cổ Giang kiếm phái và Xích Đế phong làm chủ, bởi vì Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh vẫn còn.

Đối với Ngọc Hoàng các và Thủy Nguyệt tông, vào thời điểm này tuyệt đối sẽ không hy vọng xuất hiện sự cố, lực lượng suy yếu bản thân. Lỡ sơ sẩy chính là tai họa lật đổ môn phái.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Thái tử Thành chắc chắn Thi Minh Nguyên nhất định sẽ nhượng bộ.

Thi Minh Nguyên nói, “Người thái tử đang nhắc đến chính là nữ nhân của sơn trang Cổ gia ở ngoài ba trăm dặm kia sao?”

Trong đó liền truyền ra giọng nói uy nghiêm bá đạo, nói, “Thi huynh quả thật liệu sự như thần, trăm luôn luôn bội phục. Thi huynh đã biết nàng thì nên hiểu rõ nàng quan trọng với trăm như thế nào, trăm nhất định phải có được.”

Thi Minh Nguyên lắc đầu nói, “Nếu thái tử muốn nữ nhân khác, ta đều sẽ không ngăn cản, nhưng nếu là nữ nhân của Cố gia, người không thể chạm vào dù chỉ một người.”

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng thái độ lại rất cứng rắn quyết liệt, có một vẻ kiên định chân thật đáng tin.

...

“Thi Minh Nguyên điên rồi sao?”

Lão giả hơi sững sốt, có phần khó có thể tin được.

Phó Vạn Sinh của Thủy Nguyệt tông đã chết, Thủy Nguyệt tông đã mất đi chỗ dựa vững chắc lớn nhất. Thi Minh Nguyên phải giấu tài mới đứng, làm sao lại có thể vì một nữ nhân không rõ lai lịch mà nổi lên xung đột với Thái tử Thành được?

Cho dù thắng hay thua đều không hề có bất cứ chỗ tốt nào đối với Thủy Nguyệt tông cả.

Hoàng Vĩnh Khang lại lập tức hiểu ra, “Hắn nhất định đến đây vì Cố tiên bối. Thế diện của Cố tiên bối cũng thật lớn, kể cả nhân vật như Thi Minh Nguyên đều ra mặt thay nữ nhân của hắn.”

Trong lòng lão giả càng thêm tò mò, “Cố Dương này rốt cuộc là thần thánh phương nào, Thi Minh Nguyên lại không tiếc đắc tội Thái tử Thành, cũng phải bảo vệ nữ nhân của hắn?”

...

Thái tử Thành trên đó liền cũng không hiểu, giọng điệu trở nên cứng rắn ngang ngạnh, “Thi huynh, người phải nghĩ cho rõ, vì một nữ nhân không liên quan mà định đối địch với trăm sao?”

Thi Minh Nguyên không hề động đậy, ngược lại khuyên nhủ, “Thái tử, bây giờ người thu tay lại còn kịp.”

Hai người là người của cùng một thời đại, thường bị lấy ra so sánh, cạnh tranh lẫn nhau, nhiều năm trôi qua, mặc dù chưa

từng chân chính đánh một trận, cũng chưa hề nói chuyện, nhưng giữa hai người có thể nói là hiểu nhau không cần nói, vừa là địch lại vừa là bạn.

Nhưng mà chỉ sợ hôm nay thật sự phải phân ra thắng bại rồi.

Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

Trong đé liễn, Thái tử Thành thân nhiên nói, “Cho dù ngươi xuất phát từ nguyên nhân gì mà muốn giữ gìn nữ tử kia, trẫm đều sẽ không nương tay. Không ai có thể ngăn cản được trẫm, ngươi, cũng không được.”

Vừa nói, có một đường khí thế khủng bố phóng lên cao.

“Hóa Thần?”

Thi Minh Nguyên thay đổi sắc mặt.

...

Ngoài Hoàng gia trấn vài trăm dặm, lão giả không khỏi trợn mắt há hốc mồm, dù thế nào đều không thể ngờ được Thái tử Thành thế mà lại đã lạng yên không một tiếng động đột phá đến Hóa Thần kỳ.

Vèo một tiếng, đã không thấy bóng dáng hấn đâu nữa.

Hoàng Vĩnh Khang ở bên cạnh cũng trợn mắt há hốc mồm. Hấn đã sớm tập mãi thành thói quen với hành vi chạy trốn của lão nhân rồi, hễ có chút gió thổi cỏ lay nào, lão nhân này sẽ lập tức chạy trốn, nhát gan đến cực điểm.

Hấn lẩm bẩm nói, “Cố tiên bối, không phải là ta giúp đỡ, thật sự bất lực.”

Nếu như là tu sĩ Nguyên Anh, hấn và lão nhân nghĩ cách thì vẫn có thể ngăn cản được một chút, tranh thủ cơ hội cho phu nhân của Cố tiên bối chạy trốn.

Nhưng đối mặt với một Hóa Thần, vậy không có cách nào rồi.

Nếu cố chấp xông lên, đều không giúp đỡ được gì cả, chính là toi công vứt bỏ tính mạng.

Đừng nói là hấn, Thi Minh Nguyên là đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ như vậy, chẳng lẽ còn dám ra tay với cường giả Hóa

Thần sao?

...

Trong lòng Thi Minh Nguyên càng khiếp sợ đến cực điểm, hấn và Thái tử Thành vẫn luôn luôn âm thầm phân cao thấp, đều rất hiểu biết tu vi của nhau. Tuy rằng nói bọn họ là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng cách Thiên Nhân chỉ còn một đoạn.

Không có tích lũy ba năm mươi năm, đều không thể đạt đến ngạch cửa kia.

Sao trong lúc bất ngờ, hấn đã đột phá đến Hóa Thần rồi vậy?

Lúc này, để liền tiếp tục đi tới trước, đi về phía Hoàng gia trấn.

Thi Minh Nguyên lại thay đổi sắc mặt, đột nhiên quay đầu, nói, “Không nên đi.”

Nhưng để liền này không hề dừng lại, đi thẳng về phía Hoàng gia trấn.

Thi Minh Nguyên hơi thống khổ nhắm mắt lại, giống như có lẽ đã biết trước được Thái tử Thành sẽ có kết cục gì.

Khi chiếc để liền kia lọt vào trong tầm mắt của dân cư Hoàng gia trấn, toàn bộ mọi người đều sợ hãi, rất nhiều người ào ào quỳ rạp xuống, bái lạy tiên nhân ở trên trời.

Chỉ khoảng nửa khắc, đoàn xe đã dừng lại ở ngoài sơn trang bên ngoài Hoàng gia trấn.

Một người có dáng vẻ nữ quan từ bên cạnh đi ra, quát, “Để quân giáng xuống, các người còn không mau mau đi ra quỳ nghênh?”

Trong giọng nói của nàng mang theo thiên uy khó lường, giống như miệng ngậm thiên hiến, khiến người ta không dám không theo.

Cư dân của Hoàng gia trấn cách đó không xa nghe được câu nói này đều giống như phát điên, từ trên trấn chạy ra.

Kể cả Hoàng Vĩnh Khang có tu vi Kim Đan đều nghe được mà dao động tâm hồn, trong lòng thầm mắng, Thái tử Thành này

thế mà lại để một tu sĩ Nguyên Anh làm thị nữ, thật sự không sợ bị sét đánh sao?

Chương 578: Tại sao cứ muốn ép ta

Sau đó hắn phát hiện phụ mẫu nhà mình đều bị ảnh hưởng, giống như điên xông ra ngoài. Nên bắt chấp bại lộ thân phận, nhanh chóng chạy qua ngăn cản, đánh ngất xiú phụ mẫu rồi đưa vào trong nhà.

May mắn, vị hôn thê của hắn còn giữ được tỉnh táo, không bị ảnh hưởng đến, chưa khiến hắn bẽ mặt.

Tu sĩ Nguyên Anh kia đang dùng không phải là thuật mê hoặc nhân tâm phổ thông, mà là hoàng đế chi đạo đại diện cho quyền lực tối cao ẩn chứa loại đạo uẩn nào đó, người có tu vi thấp một chút đều không thể chống lại mệnh lệnh này được.

Nhưng mà Cố phủ này lại không hề có bất cứ động tĩnh gì.

Dưới tình huống như thế, yên tĩnh đến cực kỳ khác thường.

“Không hổ là Cố tiên bối, chắc bố trí một vài mảnh khốe ở trong nhà.”

Hoàng Vĩnh Khang càng thêm bội phục Cố tiên bối kia.

Ngày hôm đó đã gặp Cố phu nhân rồi, nhìn ra được nàng chỉ vừa vặn là Trúc Cơ mà thôi, dựa vào tu vi của nàng, tự nhiên không có khả năng ngăn cản được câu sắc lệnh kia.

Chứ đừng nói đến trong sơn trang không hề thiếu hạ nhân không hề có tu vi trong người.

Nhất định là mảnh khốe do Cố tiên bối đã bày ra ra từ trước.

...

Trên đế liễn, Thái tử Thành đã nhận ra khác thường, trong mắt lóe lên một tia sáng màu tím kỳ dị, liếc nhìn về phía tòa nhà kia.

Vừa nhìn vào đã khiến trái tim của hắn đập loạn lên thành thịch.

“Thái m chi thể, Băng Cơ Ngọc Cốt, Trích Tiên chi thể, Thiên Phượng chi thể...”

Trong viện kia thậm chí có vài nữ tử khác đều có được thể chất phi phàm.

Vào thời đại Thượng Cổ, những thể chất như vậy đều thuộc loại hiếm thấy, lúc này thể mà lại đồng thời xuất hiện, còn ở trong một viện.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn thật sự không thể tin nổi.

Trong đó còn có mấy nữ tử, kể cả hẳn đều không phân biệt ra được là thể chất gì, nhưng không thể nghi ngờ đều có được thể chất cùng một cấp bậc với Thái m chi thể.

“Trời cũng giúp ta!”

Trong lòng Thái tử Thành mừng rỡ như điên, công pháp hẳn đang tu luyện cần hỗ trợ của nữ nhân, để những nữ tử có đạo thể trời sinh này vào trong túi, hẳn có hy vọng bước vào cảnh giới càng cao, Động Hu.

Hắn vén rèm lên, xuống đê liền.

Bên cạnh, nữ tử Nguyên Anh kia vội vàng hành lễ.

Thái tử Thành lại không để ý đến nàng, lập tức đến trước cửa, cất cao giọng nói, “Trẫm là các chủ Ngọc Hoàng các, cầu kiến vài vị cô nương.”

Trong lòng tùy tùng bên cạnh hẳn đều vô cùng kinh ngạc.

Vị chủ tử này trở nên nho nhã có lễ độ như vậy từ khi nào thế?

Lại còn nói cả cầu kiến.

Trước kia, hẳn muốn nữ nhân nào, đều trực tiếp cướp đi.

Vị nữ tử Nguyên Anh ở bên cạnh hẳn vốn có xuất thân môn phái nhỏ, đã bị hẳn phái người cướp đi, bị bắt làm thị nữ của hắn.

...

Két một tiếng, cửa mở ra.

Đứng bên trong là một nam nhân và một nữ nhân, hai người nắm tay nhau, giống như một đôi thần tiên quyến rũ.

Nam tử hỏi, “Người muốn gặp ai?”

Trên mặt Thái tử Thành vốn mang theo nụ cười điềm đạm thong dong, chờ khi nhìn thấy nam tử kia, ánh mắt không khỏi nheo lại.

Trước khi nhìn thấy người này, hẳn hoàn toàn không cảm ứng được sự tồn tại của người này.

Có thể giấu giếm được cảm giác của hắn trong khoảng cách gần như vậy, tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản.

Hóa Thần?

Hắn lập tức cẩn thận hỏi, “Các hạ là ai?”

Chỉ thấy nam nhân kia cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, nói, “Người chạy đến nhà ta, vênh váo hung hăng, muốn gặp nữ nhân của ta. Người còn hỏi ta là ai?”

Cái gì?

Thái tử Thành lập tức giống như bị một gáo nước lạnh dội xuống, lập tức tỉnh táo lại.

Đúng vậy, nhiều nữ tử có đạo thể trời sinh như thế, sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây được.

Mới vừa rồi hắn bị lợi ích mê hoặc, thế mà lại quên mất khả năng các nàng có thể đều có chủ.

Hoặc là nói, trước đó hắn không thèm để ý đến, nhưng mà không ngờ rằng nam nhân ở sau lưng các nàng lại là một cường giả Hóa Thần.

Nói trắng ra, sau khi hắn đột phá đến Hóa Thần kỳ đã trở nên kiêu ngạo, tự nhận trừ bỏ Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh ra đã không còn đối thủ nữa. Kể cả Thủy Nguyệt tông đều không để vào trong mắt.

Cho dù như thế nào hắn đều không ngờ được, ở nơi nhỏ bé tầm thường này lại sẽ có một vị Hóa Thần.

Nhưng mà, người này thật sự là Hóa Thần sao?

Tuy Thái tử Thành hơi giật mình, nhưng hắn trời sinh tính tình đa nghi, trong lòng lập tức sinh ra hoài nghi như vậy, “Không biết các hạ xưng hô như thế nào?”

Nam tử nhàn nhạt nói, “Cố Dương.”

Thái tử Thành chưa từng nghe nói đến cái tên này, càng tăng thêm hoài nghi của hắn.

Hắn nắm giữ Ngọc Hoàng các mấy trăm năm, trong số những Hóa Thần đã xuất hiện ở thế giới này, còn có tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ không rõ tung tích trong gần ngàn năm này đều không có một ai họ Cố cả.

Thái tử Thành còn không biết phụ hoàng của hắn, Vân Phiêu Miểu còn có Phó Vạn Sinh đã chết như thế nào.

Ở Thủy Nguyệt động thiên, người biết được chân tướng chỉ có hai người Bích Thủy chân nhân và Thân Bất Lệnh, nhưng bọn họ giữ kín như bưng chuyện này, chưa từng nói với bất cứ kẻ nào.

Hắn chỉ suy đoán rằng ba người phụ hoàng hắn, Vân Phiêu Miểu và Phó Vạn Sinh đồng quy vu tận mà thôi.

Bởi vì lần này trước khi lên đường, phụ hoàng đã giao vật truyền thừa quan trọng nhất cho hắn, rõ ràng đã có dự đoán trước kết quả của chuyến đi này.

Cho dù sức tưởng tượng của hắn lại phong phú nữa thì đều không ngờ tới được, ba nhân vật cao nhất thế giới này lại chết vào trong tay của một người, mà người nọ lại còn đến từ một thế giới khác.

Đối với tu sĩ chưa từng tiếp xúc với người đến từ bên ngoài, kia thật sự là chuyện của một thế giới khác.

Thái tử Thành xuất phát từ cẩn thận, tiếp đó lại hỏi, “Không biết các hạ có xuất thân từ môn phái nào?”

...

Cố Dương thấy hắn có vẻ cẩn thận, lại không ngừng lên tiếng dò xét, cảm thấy hơi nực cười.

Thằng cha này lo lắng đá đến tám thép, nhưng lại không muốn bỏ qua như vậy, tâm tư con con đó còn thiếu điều viết lên trên mặt thôi.

Hạng người như vậy lại có thể tu luyện đến cảnh giới Thiên Nhân.

Hơn nữa, khí tức của người này thật tương tự với tu sĩ Nguyên Anh tràn đầy khí tức hoàng đế trước đó không lâu đã chết trong tay hắn, không đúng, là chết dưới Nhân Hoàng kiếm, hiển nhiên là cùng một mạch.

Chương 579: Lại vào Thiên Khư

Người đó tên là gì nhỉ?

A, hắn không hỏi.

“Văn viện.” Cố Dương ngược lại muốn nhìn xem thằng cha này cuối cùng sẽ làm như thế nào nên báo ra một cái tên.

Thật sự mà nói, hắn có thể xem như không môn không phái, công pháp tu luyện trên cơ bản đều có được khi ở trong mô phỏng.

Chỉ có Trảm Huyền kiếm pháp là được viện trưởng truyền thụ cho.

Hiện giờ môn kiếm pháp này là thủ đoạn đối phó với địch mạnh mẽ nhất mà hắn có, nếu phải nói hắn thuộc về môn phái nào, vẫn là Văn viện đi.

Trong lòng Thái tử Thành càng thêm chắc chắn, người này rất có thể đã dùng biện pháp đặc thù nào đó giấu giếm được cảm giác của hắn. Không phải là tu sĩ Hóa Thần.

Đây là phán đoán được đưa ra sau khi tổng hợp nhiều phương diện.

Cho dù có sơ sẩy, hắn đều không sợ.

Có được món đồ kia, cho dù gặp phải Bích Thủy chân nhân hoặc Thân Bất Lệnh tu sĩ Hóa Thần già đời kia, hắn đều chắc chắn chạy thoát được.

Thái tử Thành dù sao không tình nguyện bỏ lỡ mất cơ duyên như vậy, nên nói, “Các hạ có thể bỏ thứ yêu thích được không, tặng mấy nữ nhân này cho trẫm, thù lao trẫm đưa cho tuyệt đối có thể khiến các hạ vừa lòng.”

Nụ cười trên mặt Cố Dương biến mất, quay đầu hỏi Sở Tích Nguyệt, “Người định xử trí tên ngu xuẩn này như thế nào?”

Sở Tích Nguyệt nhìn hắn, ánh mắt lưu chuyển, nói, “Người làm chủ đi.”

“Thủy Nguyệt động thiên khó khăn lắm mới lại xuất hiện một vị Hóa Thần, ta vốn không muốn giết người đâu.” Hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

Những ngày này, hắn ở bên cạnh các nàng Sở Tích Nguyệt và Tô Thanh Chi, ở trong ôn nhu hương, lòng dạ đều trở nên bình thản rồi, không nghĩ đến những chuyện đánh giết này.

Có khi ngẫm lại, cứ tiếp tục sinh hoạt như vậy với các nàng cũng rất tốt.

Hắn vốn là người hiện đại sinh ra trong thời đại hòa bình, nếu không phải bị xuyên không đến thế giới nguy hiểm này, chuyện không thích nhất chính là bạo lực.

Là hoàn cảnh ép buộc hắn phải trở thành một người sát phạt quyết đoán.

Vài ngày này đã khiến cho hắn tìm về một chút cảm giác nhàn nhã và thả lỏng khi sinh hoạt ở hiện đại.

Thế nhưng người ta lại cố tình tìm chết, một câu nói đã khơi dậy sát niệm trong lòng hắn.

“Có mấy lời, khi người thốt ra khỏi miệng đã không cách nào cứu vãn được rồi.

Cố Dương đâm ra một quyền, đâm chính giữa ngực của Thái tử Thành, đánh dập nát thân thể hắn.

“Tiền bối lại có mặt ở đây.”

Hoàng Vĩnh Khang nhìn thấy Cố Dương xuất hiện, đầu tiên là vừa mừng vừa ngạc nhiên, ngay sau đó là ảo não.

Mừng ở chỗ có tiền bối ở đây, tự nhiên không phải lo Thái tử Thành kia.

Ở trong lòng hắn, tiền bối giống như tiên nhân này tự nhiên là cường giả Hóa Thần, kể cả U Minh lão tổ là lão quái vật đã tung hoành thiên hạ mấy trăm năm còn có thể thoải mái chém giết, làm sao có thể không phải là Hóa Thần được.

Ảo não chính là cơ hội biểu hiện tốt như vậy còn không nắm bắt được.

Nếu như mới vừa rồi bằng bất cứ giá nào liều chết bảo vệ Cổ phủ ở trước mặt cường giả Hóa Thần, nói không chừng có thể ôm lên bắp đùi này, về sau còn có ai dám chọc đến bản thân nữa chứ?

Đáng tiếc thay, đáng tiếc.

Mặc dù Hoàng Vĩnh Khang có sư phụ, nhưng ở thế giới tu hành lão nhân là người ai cũng kêu đánh. Rõ ràng có tu vi Nguyên Anh, làm việc lại lén lút, không dám lộ bộ dạng ra.

Làm hại hắn mang theo tên tuổi thánh tử Ma môn, biến hắn thành gậy ai cũng kêu đánh.

Đừng nói ôm đùi lão nhân, đừng kéo chân sau của hắn đã không tệ rồi.

Trong lúc Hoàng Vĩnh Khang đang ảo não, đã nhìn thấy Cổ tiền bối chỉ nói mấy câu với Thái tử Thành rồi không nói chuyện tiếp nữa, Cổ tiền bối đột nhiên ra tay.

Một quyền đã đánh nát thân thể của Thái tử Thành, hóa thành một vũng máu.

“Cái này ——”

Một màn này khiến cho tròng mắt hắn thiếu chút nữa lòi ra, hoài nghi bản thân có phải đã xuất hiện ảo giác rồi không.

Ta không nhìn lầm đấy chứ?

Thái tử Thành đường đường cường giả Hóa Thần lại bị một quyền đánh chết?

Chuyện này sao có thể chứ?

Hoàng Vĩnh Khang ngậy ngốc đứng ở đó, miệng há hốc, hoàn toàn ngơ ngác.

...

Ở bên kia, Thi Minh Nguyên không hề rời đi mà đứng lại tại chỗ, cũng nhìn thấy một màn Thái tử Thịnh bị miểu sát, cho dù hắn có chuẩn bị tâm lý thì vẫn co rụt mắt lại, khiếp sợ đến cực điểm.

Mặc dù Thái tử Thành mới vừa đột phá, nhưng cũng là Hóa Thần có tiếng có miếng.

Long bào hấn mặc ở trên người cũng là một pháp bảo thuần dương, pháp bảo tầm thường đều khó mà làm tổn hại đến nó chút nào. Thế mà lại không ngăn cản được một quyền của người kia.

Thực lực của người này còn đáng sợ hơn cả theo lời sư tôn.

Giết tu sĩ Hóa Thần giống như giết gà.

Trên thế giới này, vì sao lại có cường giả có thể khùng bố như vậy chứ?

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn hơi mờ mịt, đạo tâm đều hơi dao động.

Hắn và Thái tử Thành là đối thủ cạnh tranh, lại khích lệ lẫn nhau.

Sau này hắn đột phá đến Hóa Thần kỳ, không hề kém hơn Thái tử Thành hiện giờ bao nhiêu, nhưng kể cả một quyền của người ta đều không chặn được. Tu hành như vậy còn có ý nghĩa gì nữa?

...

...

Một quyền này của Cố Dương đánh cực kỳ thoải mái.

Thằng cha này một tu sĩ lại dám đứng trước mặt hắn, khoảng cách gần như vậy, hắn không cần đến vũ khí, cũng không cần chiêu thức gì cả, trực tiếp đâm một quyền qua.

Tiên nguyên hộ thể gì đó, pháp bảo gì đó, tất cả đều vô dụng.

Đánh thái tử kia thành một vũng máu, kể cả một cục máu hoàn chỉnh đều không tìm thấy được.

Chỉ thấy một đường kim quang chọt lóe lên, thứ gì đó cuộn lại cùng với nguyên anh đã nhanh như tia chớp bay đi.

“Hả?”

Cố Dương hơi ngoài ý muốn, một quyền này vốn đủ để phá hủy cả thân thể lẫn nguyên thần của đối phương.

Không nghĩ tới nguyên thần của hắn thể mà lại chạy thoát ra ngoài, hình như được một pháp bảo bảo vệ cho.

“Định chạy?”

Hắn lấy Nhân Hoàng kiếm từ trong không gian ngực thú ra, chém ra một kiếm cách không.

Chiêu thức thứ ba của Thiên Vấn Cửu Dao, Thế Thôn Hoàn Vũ!

Dao pháp này, hắn dùng Nhân Hoàng kiếm đánh ra, uy lực không hề giảm bớt chút nào.

Dao ý vượt qua không gian, chém trúng điểm sáng kia.

[Nhận được một mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt: Mười mảnh.]

Chương 580: Lại vào Thiên Khư (2)

Cố Dương diệt sát nguyên thần của Thái tử Thành này rồi, nhưng thấy đường kim quang kia chỉ hơi chậm lại, sau đó đã tiếp tục bay tới trước.

Linh bảo!

Thứ có thể ở dưới một đao này, nguyên linh không bị đánh tan, chỉ có thể là linh bảo, nhưng lại không phải là linh bảo bình thường.

Linh bảo khó được, hắn không muốn buông tha.

“Nơi này giao cho ngươi.”

Hắn truyền âm nói với Văn Giác ở trên bầu trời, sau đó phi thân đuổi theo.

...

Văn Giác đã đến đây khi Thái tử Thành xuất hiện ở trước cửa Cố phủ, nàng giấu giếm được tất cả mọi người, nhưng không giấu giếm được Cố Dương.

Thật ra nàng vẫn luôn bế quan ở gần đây, phát hiện bên này có biến nên mới vội vàng chạy đến.

Sau đó đã nhìn thấy Cố Dương đại triển thần uy, thoải mái chém giết tại chỗ một cường giả Hóa Thần.

“Tiểu tử này, trong âm thầm không tiếng động lại đã thành Thiên Nhân rồi.”

Mặc dù Văn Giác biết được sớm hay muộn gì sẽ đến một ngày này, nhưng không nghĩ tới một ngày này đến nhanh chóng như vậy.

Hắn đột phá ở đâu vậy?

Trong lúc vô tình, thực lực của tiểu tử này đã vượt xa mình rồi.

Nàng giống như Thái tử Thành, đều mới vừa đột phá không lâu. Luận về thực lực, chỉ mạnh hơn một chút không nhiều lắm.

Vừa so sánh như vậy đã biết được thực lực giữa nàng và Cố Dương chênh lệch bao nhiêu.

Nếu thật sự đánh nhau, đoán chừng chỉ có nước bị miểu sát thôi.

Văn Giác nghĩ, trên mặt lại hiện lên nụ cười.

Nguyện vọng lớn nhất cuộc đời này của nàng chính là trừ bỏ Xích Minh thiên tôn, báo thù cho sư phó. Dựa vào lực lượng của một mình nàng, thêm một ngàn năm nữa đều chưa chắc có thể giết được kẻ thù này.

Nhưng Cố Dương lại không giống, ai cũng không biết được tương lai hắn sẽ có thể đạt đến thành tựu như thế nào.

Muốn trừ bỏ Xích Minh thiên tôn, chắc vẫn phải nhờ vào hắn.

Nàng nhìn những người khác của Ngọc Hoàng các, ánh mắt lạnh lùng.

...

Người của Ngọc Hoàng các, chấn động phải nhận lấy là lớn nhất, tất cả mọi người như rơi vào trong mộng, không cách nào tiếp nhận được đây là sự thật.

Môn phái này vốn không thể gọi là môn phái, hoàn toàn lấy Thái tử Thành làm chủ, Ngụy đế chính là Thái thượng hoàng. Hai người này ở trên cao nhất, người còn lại đều tuân theo mệnh lệnh của Thái tử Thành.

Ngụy đế và Thái tử Thành chết đi, đây giống như trời sập đổ với bọn họ.

“Giết nữ nhân kia, báo thù cho đế quân!”

Đột nhiên, không biết ai kêu lên một câu, không ít người trong đó xông lên, giết về phía Cố phủ.

“Ta xem ai dám.”

Một lần này Hoàng Vĩnh Khang quyết đoán nắm lấy cơ hội, lấy ra bản lĩnh giữ nhà, chấn mấy người này, rất nhanh đã đổ máu.

Trên bầu trời, Văn Giác kỳ quái liếc nhìn thiếu niên kia, lấy ra một kiếm, theo tay vung lên, một đường kiếm ý cực lớn chém xuống. Đi đến đâu, tất cả người của Ngọc Hoàng các đều bị một phân thành hai.

Trong đó có hai tu sĩ Nguyên Anh, kể cả nguyên anh đều không chạy thoát.

Người của Ngọc Hoàng các đã toàn quân bị diệt.

Một lần này khiến Hoàng Vĩnh Khang hoảng hốt, rất nhanh đã phản ứng kịp, gần đây còn có một cường giả Hóa Thần đang ẩn nấp.

Trong lòng hắn đột nhiên trở nên hưng phấn, cảm giác sâu sắc rằng lần này mình đã thành công rồi.

Bên kia, đám người Thi Minh Nguyên của Thủy Nguyệt tông đang định gấp rút đi qua cứu viện, nhìn thấy một màn này, mí mắt đều nhảy dựng lên.

Nhưng trong lòng lại sinh ra một cảm xúc khó có thể hình dung.

Ngọc Hoàng các xong rồi!

Môn phái tồn tại hơn một ngàn năm, một trong bốn danh môn này. Sau khi Ngụy đế và Thái tử Thành chết, hai vị Nguyên Anh còn sót lại đều bị giết.

Mất đi cường giả tầng cao nhất, Ngọc Hoàng các ngã xuống là chuyện đã có thể dự đoán được.

Thi Minh Nguyên không khỏi nghĩ đến Thủy Nguyệt tông, nếu như đắc tội vị Hóa Thần đó, kết cục sẽ không quá tốt.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hấn thể mà lại sinh ra cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Bên này, Văn Giác ra tay trừ đi tai họa ngầm thay Cố Dương.

Bên kia, Cố Dương đuổi theo đường kim quang kia, trong nháy mắt đã đuổi ra đến ngoài mấy trăm dặm, trong lúc nhất thời thể mà lại không đuổi kịp.

Tốc độ của đường kim quang kia cực nhanh, quả thật không thể tưởng tượng được.

Hấn đột nhiên trở nên nóng nảy, ngược lại muốn nhìn xem nó có thể trốn được bao lâu.

Duy trì tốc độ nhanh như vậy, tiêu hao cực kỳ to lớn.

Trong người hấn mang theo mười mấy quả bàn đào, lại có hệ thống trong người, không ai có thể chống tiêu hao bằng hấn.

Thấm thoát, đã nửa ngày trôi qua.

Mắt thấy đường kim quang kia có chút xu thế chậm lại, Cố Dương đang định tăng tốc bắt lấy, đột nhiên, kim quang chợt lóe, đã biến mất không thấy gì nữa.

Hấn tập trung nhìn lại mới phát hiện ra, bản thân thể mà lại đã đuổi đến bên ngoài Thiên Khu rồi.

Đường kim quang kia đã biến mất trong khe không gian nào đó.

Cô Dương dừng lại trong nửa giây rồi lại đuổi theo.

Trong Thiên Khư có nhiều khe không gian đến không đếm được, những khe hở không gian này cực kỳ nguy hiểm đối với tu sĩ dưới Nguyên Anh, nhưng đối với Thiên Nhân, có linh bảo hộ thể, cẩn thận một chút sẽ không có vấn đề gì.

Có một vài khe chỉ là khe không gian đơn thuần, bên trong không có gì cả.

Nhưng có một vài khe, bên trong lại che giấu một vài không gian vỡ vụn, giống như trong không gian lần trước hắn đã phát hiện ra thi thể của Chúc Long vậy, chính là được giấu trong khe không gian nào đó.

Hiện giờ Cô Dương gặp phải một tình huống cực kỳ hiếm thấy, khe không gian này lại thông đến một thế giới khác.

Một thế giới tĩnh mịch.

Liếc mắt nhìn qua là một hoang mạc không nhìn thấy chân trời, không nhìn thấy vật sống nào, đừng nói động vật, kể cả một gốc thực vật đều không có.

Hắn cũng không cảm thấy được hơi nước, không khí cũng cực kỳ loãng, nhiệt độ lên đến mấy trăm độ.

Đây là một thế giới không thích hợp cho người thường sinh tồn.

Chương 581: Thiên đình

Cũng chỉ có tu sĩ có tu vi cao thâm mới có thể lưu lại ở đây trong ngắn ngủi.

Đường kim quang mới vừa bay vào đây đã biến mất không thấy đâu nữa.

Cô Dương ngẩng đầu lên nhìn, trong lúc mơ hồ nhìn thấy trên bầu trời có một cụm cung điện nguy nga lộng lẫy, đang lơ lửng trong không trung như vậy.

Hắn phi thân bay lên, chỉ chốc lát đã đi đến trước một thiên môn vĩ đại.

Đột nhiên, hắn dừng lại.

Cụm cung điện trước mắt này có quy mô và cấu tạo đều vượt xa hoàng cung của Thần Đô. Chắc là một tiên cung nào đó.

Chỗ cửa lớn có bố trí cấm chế mạnh mẽ.

Hắn mới vừa tới gần thôi đã cảm giác được một loại uy hiếp mãnh liệt, chỉ có thể dừng lại.

Cố Dương đột nhiên lấy Nhân Hoàng kiếm từ trong không gian ngự thú ra, dùng ý niệm khơi thông với nguyên linh trong kiếm, “Tiền bối có biết đây là đâu không?”

Giọng của nguyên linh trong kiếm vang lên trong đầu hắn, “Nơi này là thiên đình do Kim Hoàng tên phản bội kia lập ra. Hừ, năm đó hắn một lòng cầu trường sinh đại đạo, cuối cùng không phải vẫn công dã tràng sao.”

Cố Dương cảm thấy thật hứng thú với Kim Hoàng vị Nhân Hoàng đời thứ ba này, nhưng mà hắn vẫn hỏi, “Vậy còn Kim Hoàng ngọc thư của Kim Đình động thiên thì sao?”

Nguyên linh nói, “Kia chẳng qua chỉ là một nơi thí nghiệm của hắn mà thôi, hình thức ban đầu của thiên đình, sau này hắn phát hiện thế giới động thiên kia không cách nào thừa nhận được lực lượng của Kim Tiên, nên bỏ qua nơi này. Đi đến thế giới cấp bậc cao hơn, chính là đây, Thiên Đình giới.”

Ánh mắt hắn sáng lên, “Nói cách khác, trong ba mươi ba thiên, trừ bỏ ba thiên giới ra thì nơi này chính là thế giới có cấp bậc cao nhất? Sao lại biến thành dáng vẻ này chứ?”

Ba mươi ba thiên đã biết được trước mắt chia làm bốn cấp bậc, động thiên, thiên, giới, thiên giới.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn đi đến tiên giới cấp bậc “Giới” này.

Nhưng mà, kể cả thế giới động thiên có cấp bậc thấp nhất còn có thể giữ gìn được, sao nơi này lại biến thành một tử vực rồi?

Nguyên linh của Nhân Hoàng kiếm nhân nhạ nói, “Kim Hoàng mang theo một đám thuộc hạ đã tiến quân thiên giới rồi. Người lưu lại không sống qua được kiếp nạn cũng không kỳ quái.”

Nói như vậy, Kim Hoàng kia là đại lão siêu cấp, lại có thể đoạt được quyền sở hữu của một thiên giới.

Hiểu biết của Cố Dương về thời đại Thượng Cổ vẫn còn quá ít, đặc biệt là nhân vật lớn cao nhất này, chỉ biết một vị là Phượng Hoàng đế quân của Yêu tộc, hiện giờ lại thêm một Kim Hoàng.

Nói như vậy, thực lực và sức mạnh của Kim Hoàng chắc ở trên Phượng Hoàng.

Hắn hơi tiếc nuối nói, “Đáng tiếc, không vào được.”

Mới vừa rồi hắn tiến lại gần, cấm chế của tiên cung này lại có phản ứng, bị rơi vào trạng thái có thể kích phát bất cứ lúc nào.

Nơi này không hề hoan nghênh hắn.

Bây giờ nghĩ lại chắc có liên quan đến Nhân Hoàng kiếm.

Nhân Hoàng kiếm coi Kim Hoàng là kẻ phản bội, đoán chừng thái độ của Kim Hoàng đối với Nhân Hoàng kiếm cũng sẽ không thể thân thiện.

Tiên cung thoát nhìn được bảo tồn thật hoàn chỉnh này đang ở trước mặt hắn, nhưng lại không vào được, thật sự rất khó chịu.

Không biết bên trong có bao nhiêu thứ tốt.

Nguyên linh của Nhân Hoàng kiếm nói, “Vây chưa chắc.”

Cố Dương vừa nghe có cơ hội, nên vội vàng hỏi, “Hả, kính xin tiền bối chỉ điểm?”

“Tùng ấy năm đến giờ, không biết Nhân Hoàng kiếm đã chém giết bao nhiêu người trong thiên đình. Đã sớm có mối thù không đội trời chung với thiên đình. Người lay dịnh khí tức của Nhân Hoàng kiếm, tự nhiên sẽ bị tiên cung này coi thành kẻ địch.”

“Muốn đi vào bên trong chỉ có đi đến Kim Đình động thiên trước, kiếm được một xá lệnh cấp bậc Nhân Tiên, luyện hóa nó là có thể đi vào bên trong.”

Cô Dương cau mày nói, “Không phải võ giả và thần đạo sẽ xung đột nhau sao? Ta luyện hóa xá lệnh của thần đạo như thế nào?”

Nguyên linh hỏi một câu, “Ai nói?”

Một lần này hắn bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Cẩn thận ngẫm lại, cho dù trong “Thái Huyền thiên thư” đều không đề cập đến tiên đạo với thần đạo sẽ có xung đột.

Nhận thức này chắc là ở trong lần mô phỏng nào đó, không biết ai đã nói cho hắn biết.

Hắn tiến hành mô phỏng rất nhiều lần, kinh nghiệm về phương diện này quá mức lộn xộn, hắn khó nhớ ra được.

Hơn phân nửa chính là Kim Đình quốc chủ đi.

Nguyên linh tiếp tục nói, “Nếu như tiên đạo với thần đạo có xung đột, vậy Kim Hoàng nghiên cứu ra thần đạo như thế nào?”

Đúng vậy, vấn đề đơn giản như thế mà hắn đều chưa hề nghĩ đến.

Cô Dương không khỏi cười khở, cho nên nói, đương nhiên không được.

Hắn nói, “Ta hiểu rồi.”

Sau đó hắn không nhịn được lại nói, “Tiền bối, không phải người không đội trời chung với người trong thần đạo sao? Nếu như ta luyện hóa xá lệnh rồi thì sẽ có được lực lượng của thần đạo, tiền bối sẽ không ra tay trừ khử ta đấy chứ?”

Đây đương nhiên đang nói đùa, đây nếu như là đề nghị của Nhân Hoàng kiếm thì không thể có đạo lý trở mặt không nhận người.

Hắn chỉ tò mò, vì sao Nhân Hoàng kiếm lại thay đổi thái độ với thần đạo.

“Mỗi thời mỗi khác, đại kiếp nạn sắp đến, toàn bộ thế giới đều sắp bị hủy diệt. Hỗn Nguyên, Đại La từ thời Thượng Cổ cầu sống tiếp đều không đáng tin cậy, cho dù thế giới này triệt để hủy diệt. Bọn họ đều có biện pháp tiếp tục cầu sống sót.”

“Thực lực của ngươi đã là cao nhất của thế giới này. Thực lực của ngươi có thể tăng lên một ít, cơ hội chống đỡ đại kiếp nạn ngày sau sẽ cao lên một ít. Ở trước mặt kiếp nạn như vậy, tranh giành tiên đạo thần đạo gì đó đều là thứ bé nhỏ không đáng kể đến.”

Cô Dương nghe xong lời nó nói, giơ ngón tay cái lên khen ngợi, “Rộng lượng.”

Khí phách trong lòng như vậy mới được xưng là Nhân Hoàng kiếm.

“Nịnh bợ đều vô dụng thôi, ta sẽ không nhận ngươi làm chủ nhân đâu.” Nguyên linh của Nhân Hoàng kiếm nói xong đã yên lặng đi.

...

Cô Dương rời khỏi Thiên Đình giới, trở lại Thủy Nguyệt động thiên.

Hắn trở lại Cô phủ, lúc ăn cơm tối đã gọi tất cả mọi người đến, nói, “Ta phải ra ngoài một chuyến.”

Các nàng Tô Thanh Chi và Sở Tích Nguyệt đều là người thông minh, mới vừa rời khi hắn trở lại, tinh khí thần toàn thân đều trở nên khác biệt, giống như một thanh bảo kiếm đã ra khỏi vỏ, đã biết hắn chắc chắn sẽ không tiếp tục ở lại chỗ này.

Chương 582: Kết thành đồng minh

Trong lòng các nàng đã có dự cảm, đều không cảm thấy quá ngoài ý muốn. Cũng không có lưu luyến bịn rịn quá nhiều.

Các nàng không biết chuyện mười năm sau, đại kiếp nạn sắp giáng xuống.

Cô Dương không muốn để cho các nàng gánh vác gánh nặng tâm lý quá nặng nề, nên không nói chuyện này cho các nàng

biết.

Các nàng cảm thấy còn nhiều thời gian, thật sự không cần nóng lòng trong nhất thời, chỉ dặn dò vài câu, kêu hấn phải cẩn thận một chút.

...

Ngày hôm sau, Cố Dương đã rời khỏi Thủy Nguyệt động thiên, sau khi đi ra khỏi Trích Tinh các, nhìn vết máu giống như muốn chảy ra máu ở trong không trung, trong lòng nhiều thêm vài phần cảm giác gấp gáp.

Chỉ có thời gian mười năm, hấn thật sự có thể có được lực lượng chống đỡ đại kiếp nạn trong thời gian ngắn như vậy sao?

Hấn cũng không biết.

Nhưng mà hấn tuyệt đối sẽ không cam chịu số phận như vậy, cho dù chỉ có một tia cơ hội, cũng phải liều một phen.

Có máy mô phỏng đây, tất cả đều có khả năng.

Nếu thật sự không được thì tìm những thuộc hạ của đại lão cầu tiếp đó để tế cờ.

Nói ví dụ như Dao Trì tiên cung, số lượng cường giả Tiên cảnh trong đó không được một ngàn thì cũng phải được vài trăm.

Cố Dương nghĩ đến đây, toàn thân đều trở nên bưng bưng sát khí, thật sự dọa sợ các học sinh của Văn viện ở bên cạnh đến không nhẹ.

Lối vào Kim Đình động thiên có một tấm chắn, đây là do Đông Hải Kiếm Thánh bày ra.

Lần trước khi Cố Dương tiến vào đây, sau khi thu Xích Tinh thần viên làm thú sủng đã không đến đây nữa.

Đương nhiên, ở trong mô phỏng thì hấn đã đến đây không biết bao nhiêu lần.

Tấm chắn này chỉ ngăn cản được một vài người dưới Bất Lộ cảnh thôi, nhưng đối với Thiên Nhân thì lại chỉ là một thứ đồ

chơi một kích đã rách nát.

Hắn không dùng đến cả vũ khí, tay khẽ rạch đã cắt nó ra một khe hở, cất bước đi tới.

Đi ra khỏi sơn động đã gặp được một bóng người bay tới, chính là Đông Hải Kiếm Thánh.

“Là người!”

Đông Hải Kiếm Thánh thấy hắn, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Lần trước khi gặp hắn, hắn vẫn chỉ là Pháp Lực cảnh.

Nhưng bây giờ cả người mơ hồ như dung nhập vào trong trời đất, khiến cho người ta có một cảm giác tách biệt khỏi thế gian, đây rõ ràng là dấu hiệu của Thiên Nhân.

Mới được bao lâu chứ, hắn đã từ Pháp Lực cảnh, vượt qua Bất Lộ cảnh, bước vào Thiên Nhân rồi.

Trong thời gian này, Đông Hải Kiếm Thánh mới vừa chỉ củng cố tu vi Bất Lộ cảnh mà thôi.

Cố Dương không nhìn hắn, vào một năm trước, vị cường giả nổi danh thiên hạ này còn có thể để cho hắn ngưỡng vọng, bây giờ đã không lọt được vào trong mắt hắn nữa.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy nơi đó xuất hiện một vòng xoáy, một khí tức mạnh mẽ truyền ra từ bên trong.

“Đến rồi!”

Nơi này là địa bàn của Kim Đình quốc, người tới chỉ có khả năng là Kim Đình quốc chủ.

Ở trong mô phỏng hắn đã từng liên hệ rất nhiều lần với nàng, nhưng ở trong hiện thực thì đây là lần gặp mặt đầu tiên.

Một bóng dáng bước ra từ trong vòng xoáy, nhìn thấy là hắn, tròn mắt hơi nheo lại, “Là người? Người thế mà lại đã Hóa Thần rồi?”

Kim Đình quốc chủ là một nữ tử, toàn thân tản mát ra thần uy vô cùng mạnh mẽ, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Trên đỉnh đầu có một mảng mây lành, hiển lộ rõ ràng cao quý với lớn mạnh này.

Thoạt nhìn nàng có hình tượng nữ tử trẻ tuổi, nhưng tuổi thật đã trên một vạn tuổi.

Là người đệ nhất của Kim Đình động thiên hiện giờ, nàng là thiên vương đệ tam giai. Tương đương với Thiên Nhân đệ tam giai.

Mấy tháng trước, nàng phái hai thuộc hạ đến Thiên Cương sơn lấy một món đồ, ai ngờ lão già kia không thức thời, nên nàng lệnh cho thuộc hạ tiêu diệt Thiên Cương sơn.

Kết quả hai thuộc hạ này đều bị giết.

Giết thì giết đi, máu chốt là sau khi hai thuộc hạ kia chết, xá lệnh bên trong cơ thể bọn họ lại tự dung biến mất rồi.

Trên Kim Hoàng ngọc thư vĩnh viễn thiếu hai vị tinh sứ.

Đây là chuyện chưa bao giờ có, trước kia, hoặc thuộc hạ chết, hoặc xá lệnh bị đoạt đi. Hoặc xá lệnh tự động bay về, chứ không phải tự dung biến mất.

Từ sau đó, nàng đã chú ý đến người này.

Không lâu sau lại có một thiên tướng bị người này giết chết, xá lệnh của thiên tướng cũng tự dung biến mất.

Chuyện này không khỏi khiến nàng coi trọng, thân vị ở trên Kim Hoàng ngọc thư là cố định, thiếu đi một người, Kim Hoàng ngọc thư sẽ suy yếu đi.

Đây là đang đào gốc rễ của nàng, sao có thể nhẫn nhịn được?

Nhưng mà tên kia lại mau chóng biến mất không thấy đâu nữa, tuy rằng nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không thể làm được gì.

Nàng biết người kia đến từ nhân gian, nhưng người trong tiên giới không thể hạ phạm. Đặc biệt là sau khi quá một vạn tuổi. Một khi hạ phạm sẽ dẫn Câu Hồn sứ giả của Minh giới đến.

Có thể mất mạng.

Tuy rằng sau khi thiên đạo sụp đổ, về lý luận thì Minh giới không thể không bị ảnh hưởng.

Nhưng mà nàng không dám lấy mạng mình ra để cá cược, lỡ như thật sự dẫn Câu Hồn sứ giả đến, vậy nhất định phải chết.

Sau này tên kia lại xuất hiện một lần nữa. Nhưng khi nàng cảm ứng được khí tức của hắn, chạy đến nơi vẫn bị chậm một bước.

Thiên Cương sơn xuất hiện thêm một vị truyền nhân, nàng cũng vui khi nhìn thấy.

Có người này ở đây, hễ tên kia lại đến thì nhất định sẽ kinh động đến người của Thiên Cương sơn. Nàng cũng có thể chạy đến trước tiên.

Mới vừa rồi, sau khi nàng sinh lòng cảm ứng đã lập tức chạy đến.

Kết quả, sau khi nhìn thấy người kia lại bị dọa sợ.

Hóa Thân!

Tên này thế mà lại đã là Hóa Thân rồi.

Lần trước khi nàng nắm bắt được khí tức của hắn, rõ ràng chính là Kim Đan mà thôi.

Mấy tháng này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao tu vi của hắn lại tiến bộ nhanh chóng như vậy?

Từ nhỏ nàng tu hành là thần đạo, làm từ một sơn thần nho nhỏ, từng bước một đi đến vị trí như hôm nay, có được tu vi Hóa Thần hậu kỳ, tiêu tốn hơn một vạn năm.

Trong đó, chỉ riêng một bước từ thiên tướng đến thiên vương này đã tiêu tốn bảy ngàn năm.

Người ta lại chỉ mất mấy tháng.

Mấy tháng, so với bảy ngàn năm...

Có thể nghĩ đến trong lòng Kim Đình quốc chủ chấn động cỡ nào.

...

Chương 583: Kết thành đồng minh (2)

Cố Dương cũng không biết tâm tình phức tạp của nàng, cảm nhận được cảm giác áp bách từ trên người nàng truyền đến, cuối cùng đã rõ ràng phần nào, vì sao sau khi nàng tập hợp đầy đủ Kim Hoàng ngọc thư rồi đã nhanh chóng bước vào Động Hư cảnh.

Tu vi của nàng rõ ràng đã đến đỉnh cao nhất mà Thiên Nhân cảnh có khả năng đạt đến, tu vi còn vững chắc hơn bất cứ một cường giả Thiên Nhân nào mà hắn đã gặp phải.

Đáng tiếc, lại cô tình đi theo con đường thân đạo.

Thân đạo có đủ chỗ tốt, nhưng lại có một điểm, ở trên lục lượng chiến đấu rất kéo chân sau.

Cố Dương đều đã từng chiến đấu với võ giả, tu tiên giả, thần chi, Yêu tộc, ngự thú sư, pháp sư, ma thú vân vân, trong số những đối tượng này, biểu hiện được yếu nhất chính là thần chi.

Hắn cúi người thi lễ, “Tự giới thiệu trước một chút, ta tên Cố Dương, đến từ nhân gian. Lần này đến đây là có chuyện muốn thương lượng với thiên vương.”

Tuy rằng Kim Đình quốc chủ khiếp sợ, nhưng nàng là người đã từng gặp sóng to gió lớn, nhanh chóng trấn định lại, lạnh giọng nói, “Người giết thuộc hạ của ta, hủy của ta. Còn có chuyện gì có thể thương lượng?”

“Quốc chủ nghe ta nói trước đã rồi lại nổi giận không muộn.”

“Được, ta muốn nhìn xem ngươi định giờ trò gì.”

“Ta có thể hỗ trợ quốc chủ trừ bỏ hai kẻ địch mạnh, đoạt lại hai phần Kim Hoàng ngọc thư kia.”

Kim Đình quốc chủ chấn động trong lòng, hắn biết mình có hai kẻ địch mạnh cũng không kỳ quái. Vì sao kẻ cả chuyên Kim Hoàng ngọc thư bị chia ra làm ba mà hắn cũng biết vậy?

Chuyện này chỉ có ba người các nàng, còn có người cấp bậc thiên tướng khác mới biết được.

“Làm như vậy có chỗ tốt gì cho ngươi?”

“Sau khi xong chuyện, xin quốc chủ ban cho một xá lệnh thiên vương là được.”

“Chỉ như vậy?”

Kim Đình quốc chủ tỏ vẻ hoài nghi nhìn hấn.

Nói thật, yêu cầu này quá thấp, điều này khiến cho nàng khó có thể tin được đây là mục đích thật sự của hấn.

Lấy thực lực của hấn, tiêu tốn khí lực lớn như vậy giúp nàng trừ bỏ hai kẻ địch mạnh mà chỉ yêu cầu một xá lệnh thiên vương, đổi lại là ai đều sẽ hoài nghi.

Tu tiên giả gia nhập Kim Đình có được thần chức, chuyện này không có gì lạ.

Mục đích của bọn họ là định thông qua phương thức này để thử nắm giữ một loại thiên đạo khác, như vậy muốn nắm giữ một đạo uẩn mới sẽ trở nên càng thêm thoải mái.

Cố Dương cũng là người từng trải, vừa thấy phản ứng của nàng đã biết cái giá mình đưa ra quá thấp, vì thế nói, “Ta muốn một xá lệnh của tinh quân, quốc chủ có thể cấp cho không?”

Ở hệ thống Kim Đình, thần chức của tinh quân chính là Động Hư cảnh.

Kim Đình quốc chủ lắc đầu, nói, “Cho dù ta thành công đến chức tinh quân cũng không cách nào trực tiếp sắc phong người là tinh quân.”

Trong hệ thống thần đạo, thần chủ nắm giữ quyền lực sắc phong thần chức, nhưng không thể ban cho người khác thần chức giống mình, nhiều nhất chỉ có thể phong được thần chức thấp hơn mình một giai.

Cố Dương nói, “Sau khi xong chuyện, cho ta thêm một xá lệnh tinh quân, được chứ?”

Trong lòng Kim Đình quốc chủ cân nhắc cực nhanh, rất nhanh đưa ra quyết định, “Thành giao. Nhưng mà ta và người lập ra lời thề nguyên thần.”

Đây là cơ hội ngàn năm một thuở. Lấy lực lượng của một mình nàng, muốn giết hai người khác gần như là chuyện

không thể nào. Đừng thấy nàng cao hơn hai người kia một tiểu cấp bậc.

Nhưng mà chiến đấu giữa thần đạo, một khi là thần chức ngang nhau, muốn phân ra thắng bại cực kỳ khó khăn.

Ép đến gấp gáp, hai người bọn họ còn có thể liên thủ để đối phó với nàng.

Giữa ba người vẫn luôn đấu một ngàn năm rồi, mãi không phân ra kết quả.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, còn phải kéo dài một hai ngàn năm cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Sự xuất hiện của Cố Dương đã đủ để phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt.

Có thể đánh cuộc một lần.

Nếu không một lần nữa hợp nhất Kim Hoàng ngọc thư lại, cho dù nàng tu luyện cảm ngộ như thế nào đều không có cách nào tiến thêm một bước.

Đây là tính cực hạn của thần đạo.

“Có thể.”

Cố Dương đáp ứng.

Cái gọi là lời thề nguyên thần, sau khi vi phạm có bị hậu quả nghiêm trọng gì không, vậy phải xem khi thề đã do cái gì làm chứng kiến.

Nhưng mà, trong nhiều lần mô phỏng như vậy, hắn đã hợp tác với Kim Đình quốc chủ nhiều lần như vậy, tự nhiên tin tưởng được nàng.

Trong Kim Đình động thiên có tổng cộng ba quốc gia lớn, Kim Đình quốc đại biểu cho chính thống, hai quốc gia khác là Vạn Giang quốc và Vạn Nguyệt quốc.

Quốc chủ của Vạn Giang quốc và Vạn Nguyệt quốc này vốn là một đôi huynh muội, nhưng quan hệ giữa hai bên thật ác liệt, nếu như không có kẻ địch mạnh là Kim Đình quốc này, hai người đã sớm cấu véo nhau.

Trong một không gian giấu kín nào đó, phân thân của Vạn Giang quốc chủ và Vạn Nguyệt quốc chủ đang mật đàm.

“Nghe nói mấy tháng nay tiểu tiện nhân kia liên tục ra ngoài, hơn nữa đều đi đến cùng một chỗ, Thiên Cương sơn. Nàng rốt cuộc có mưu đồ gì?”

Một lần này là Vạn Nguyệt quốc chủ chủ động liên hệ với ca ca này của nàng, thế giới này, người có thể khiến cho nàng kiêng kỵ cũng chỉ có con tiện nhân Huyền Chân kia mà thôi.

Huyền Chân là tên thật của Kim Đình quốc chủ.

Một ngàn năm nay, Huyền Chân hiếm khi rời khỏi Kim Đình, gần đây lại luôn rời đi, còn đi tới cùng một chỗ, sự tình hơi kỳ quái. Nàng không dám xem thường nên đã vội vàng tìm ca ca đến bàn bạc.

Cho dù hai người có quan hệ như thế nào, nhưng khi cùng đối mặt với kẻ địch mạnh, cần liên thủ, nhất định phải liên thủ.

Vạn Giang quốc chủ nói, “Người đừng quên, Thiên Cương sơn kia là nơi nào.”

“Ý của ngươi là? Thông đạo thông đến nhân gian? Chẳng lẽ nàng còn dám đi nhân gian sao?”

Vạn Nguyệt quốc chủ cười nhạt nói.

Nhân gian là một cấm địa đối với tiên nhân trên một vạn tuổi, một khi đi đến đó sẽ bị Câu Hồn sứ giả câu mất hồn phách. Kể cả Thiên Tiên đều không thể may mắn thoát khỏi, huống chi là Nhân Tiên nhỏ nhỏ như các nàng.

Tuổi của ba người các nàng đều vượt trên một vạn tuổi.

Cho dù sau khi thiên đạo sụp đổ, các nàng đều không dám mạo hiểm như vậy, lỡ như bị Câu Hồn sứ giả câu mất hồn phách, vậy đã không có thuốc hồi hồn để ăn.

Chương 584: Hợp nhất

Giống như các nàng đã là cao nhất ở thế giới này, có được tuổi thọ dài lâu. Chỉ cần Kim Hoàng ngọc thư còn đây, các nàng sẽ

không chết.

Việc gì phải luân quần trong lòng, chạy đến nhân gian chứ?

Vạn Giang quốc chủ nói, “Mấy tháng trước từng có một võ giả nhân gian xông vào. Giết mấy tên thuộc hạ của Huyền Chân, trong đó còn có một thiên vương.”

Nghe nói như thế, sắc mặt Vạn Nguyệt quốc chủ đột nhiên thay đổi, “Cái gì? Đây là chuyện khi nào? Vì sao không nói sớm?”

Võ giả đến từ nhân gian giống như là một cấm kỵ, kích động dây thần kinh mẫn cảm của nàng.

Một ngàn năm trước, Kim Đình quốc lớn mạnh như vậy nhưng đã bị võ giả đến từ nhân gian giết đến sụp đổ tan rã. Không thể không cúi đầu xưng thần với kẻ đó.

Đường đường là Nhân Tiên của tiên giới, thế mà lại phải thân phục một võ giả của nhân gian, đây là một điều vô cùng nhục nhã đối với nàng.

May mắn, sau lần đó, võ giả đến từ nhân gian này đã không xuất hiện nữa.

Cho dù cách một ngàn năm thì nàng vẫn nhớ tới nỗi sợ hãi khi bị võ giả nhân gian chi phối năm đó, vẫn còn e ngại.

Vạn Giang quốc chủ không cho là đúng nói, “Chẳng qua chỉ là một Trúc Cơ nho nhỏ mà thôi, có gì đáng để chú ý chứ.”

Ngu xuẩn!

Vạn Nguyệt quốc chủ suyt nữa chửi ầm lên, tức giận nói, “Nếu như người đó thật sự bé nhỏ không đáng kể, vì sao Huyền Chân tiện nhân kia lại khấn trương như thế? Người không biết dùng đầu óc mà suy ngẫm sao? Lỡ như người kia dẫn cường giả của nhân gian đến đây, vậy hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.”

Vạn Giang quốc chủ không vui, “Lối đi kia luôn luôn ở đó, sớm hay muộn đều sẽ có một ngày bị cường giả nhân gian phát hiện ra, lo lắng lại có ích lợi gì?”

“Hừ, người đương nhiên không có việc gì. Đã làm chó cho Lương vương kia, lại làm chó cho người khác thì có gì mà không được?” Trong giọng điệu của Vạn Nguyệt quốc chủ mang theo châm chọc.

Vạn Giang quốc chủ giận tím mặt, “Khi đó người vì cứu mạng, còn không phải chó vẫy đuôi mừng chủ, vì thượng vị, còn không tiếc tự tiến cử chiếu ngủ.”

Vạn Nguyệt quốc chủ bị nhắc đến đoạn quá khứ không chịu nổi nhất kia, vẻ mặt trở nên hơi vẩn vơ, giận dữ hết lên, “Nếu không phải người phản bội phụ hoàng, vụng trộm dẫn Lương vương này vào trong Kim Đình. Lấy thực lực của phụ hoàng, cho dù không địch lại được Lương vương cũng không dễ dàng chết trận được.”

“Ai bảo lão bất tử kia luôn không chịu để cho ta tấn chức thiên vương chứ, ta đã sắp một vạn tuổi, còn không lên làm thiên vương sẽ chết. Lão già kia không niệm tình phụ tử, vậy đừng trách ta lòng dạ độc ác.”

“Tu chất của người kém cỡ bao nhiêu, trong lòng người không tính toán ra được sao? Phụ hoàng định chờ sau khi tấn thăng lên tinh quân rồi trực tiếp phong người làm thiên vương. Nhưng dù thế nào đều không ngờ rằng người lại phát điên như vậy...”

Vạn Nguyệt quốc chủ càng nói càng kích động, chuyện này là cái gờ vĩnh viễn đều không qua được trong lòng nàng.

Đây cũng là nguyên nhân nàng căm thù vị huynh trưởng này như thế.

Vị ca ca này của nàng thế mà lại cấu kết với người ngoài, đánh lén phụ hoàng, khiến Kim Đình sụp đổ trong một đêm.

Tất cả những người không tình nguyện phục tùng Lương vương kia đều chết hết.

Khi đó nàng lựa chọn tham sống sợ chết, chịu nhục, vì không để Kim Đình bị mất đi khỏi trong tay người ca ngu xuẩn này của nàng.

Sau này, Lương vương một đi không trở lại, toàn bộ Kim Đình ngọc thư chia ra làm ba.

Nàng và ca ca đều thuận lợi trèo lên vị cách thiên vương, nhưng thực lực vẫn kém Huyền Chân con tiện nhân kia một bậc.

Lúc phụ hoàng nàng chết đã giao một nửa Kim Hoàng ngọc thư cho Huyền Chân, một nửa kia bị Lương vương đoạt được sau đó lại chia làm hai, chia ra ban cho nàng và ca của nàng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hai người các nàng liên thủ mới có thể chống lại được Huyền Chân.

“Người không vì mình ——”

Vạn Giang quốc chủ nói được một nửa, sắc mặt đột nhiên thay đổi, phần nộ quát, “Người dám ——”

Sau đó hóa thân đã lập tức vỡ nát.

“Này ——”

Biến cố như vậy khiến Vạn Nguyệt quốc chủ chấn động.

Nàng ý thức được bên chỗ Vạn Giang quốc chủ nhất định đã xảy ra tai họa vĩ đại.

Liên tưởng đến hành động khác thường của Huyền Chân con tiện nhân kia, trong lòng nàng sinh ra một luồng dự cảm cực kỳ không ổn, nhanh chóng phá vỡ không gian rời đi.

...

...

Vạn Nguyệt quốc có địa bàn nhỏ nhất trong ba quốc gia, nhưng nhân khẩu lại nhiều nhất, là nơi tinh hoa giàu có phong phú.

Năm đó, sau khi Vạn Nguyệt quốc chủ chủ động đầu hàng Lương vương đã nhận được ban thưởng này.

Nếu như thật sự phải nói, nếu không nhờ ban tặng của Lương vương, nàng cũng không thể leo lên cấp bậc thiên vương nhanh như vậy.

Phụ hoàng kia của nàng có cảnh giác tuyệt đối đối với bất cứ kẻ nào. Vì duy trì địa vị cao nhất, sẽ không dễ dàng sắc phong thần chức thiên vương cho người khác.

Đối với tử nữ của mình còn như thế, thì đừng nói đến người khác.

Đây cũng đã chôn xuống mầm tai họa sau khi Kim Đình bị hủy diệt.

Phụ hoàng vừa chết, Kim Đình to như vậy lại không tìm ra được một vị Nhân Tiên.

Cho nên Vạn Nguyệt quốc chủ không quá mức oán hận Lương vương, nàng oán hận nhất, một là ca ca ăn cây này rào cây khác.

Một người khác chính là Huyền Chân chiếm thành của riêng Kim Hoàng ngọc thư vốn thuộc về Kim Đình.

Dĩ nhiên, sau khi Kim Hoàng ngọc thư chia ra làm ba, đã xác định giữa ba người nhất định sẽ thành người chết ta sống.

Cho dù là ai đều muốn hợp lại thành một với hai Kim Hoàng ngọc thư khác.

Sau khi hóa thân của Vạn Nguyệt quốc chủ trở về đã hạ mấy mệnh lệnh, khiến Vạn Nguyệt quốc độ khổng lồ khởi động.

Chuyện đầu tiên là vì tăng mạnh đề phòng.

Chuyện thứ hai là phái người đi điều tra rõ ràng, Vạn Giang quốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nàng cài không ít mật thám ở Kim Đình quốc và Vạn Giang quốc, cho nên mới có thể biết rõ hành tung của Huyền Chân như lòng bàn tay.

Thời gian vụt qua, đã qua nửa ngày.

Người do Vạn Nguyệt quốc chủ phái ra còn chưa truyền tin về, nhưng lại nhận được cấp báo, trên cấp báo này chỉ có hai chữ, “Địch tập!”

Nàng thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại, sắc mặt đã thay đổi, cảm ứng được một luồng khí tức mạnh mẽ mà quen thuộc

đang nhanh chóng bay đến.

Chương 585: Tiến vào Thiên đình

Chủ nhân của khí tức kia chính là Huyền Chân.

Tiền nhân này, thế mà lại chân thân đến đây!

Chỉ khoảng nửa khắc, Huyền Chân đã đến bên ngoài cung điện của nàng, dọc theo đường đi, tất cả hộ vệ đều không chịu nổi một kích, không thể ngăn cản được đối phương chút nào.

Huyền Chân cất giọng nói, “Vạn Nguyệt, đã lâu không gặp. Giao Kim Hoàng ngọc thư ra đây, ta tha cho ngươi khỏi chết.”

“Nằm mơ!”

Vạn Nguyệt quốc chủ đã ý thức được, ca ca ngu xuẩn kia của nàng, hơn phân nửa đã gặp bất trắc rồi.

Hiện giờ, đến lượt nàng.

Ngay sau đó, nàng nhìn thấy nam nhân bên cạnh tiền nhân Huyền Chân kia, chỉ thấy hấn gươm kiếm trong tay lên, chém về phía nàng.

Lập tức, nàng đã rõ rồi, vì sao Huyền Chân dám đến chỗ hai huynh muội các nàng.

Hóa ra có viện trợ từ bên ngoài.

Ngay sau đó nàng rơi vào trong bóng đêm hoàn toàn.

Tất cả đều kết thúc.

...

“Đều kết thúc.”

Huyền Chân nhìn Cố Dương một kiếm chém giết Vạn Nguyệt, trong lòng cực kỳ phức tạp.

Một ngàn năm trước, bởi vì cường giả đến từ nhân gian nên khiến Kim Hoàng ngọc thư chia ra làm ba.

Hiện giờ lại nhờ một võ giả đến từ nhân gian. Kim Hoàng ngọc thư lại một lần nữa có thể hợp nhất rồi.

[Nhận được hai mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt, mười hai mảnh.]

Sau khi Cố Dương một kiếm chém giết Vạn Nguyệt quốc chủ, nhìn nhắc nhở trước mắt, tâm tình không hề dao động.

Vạn Giang quốc chủ cũng vậy, Vạn Nguyệt quốc chủ cũng thế, thực lực đều như vậy, đều một kiếm kết thúc.

Hai người này đều có tu vi Thiên Nhân nhị giai.

Nhưng mà trong lòng hẳn lại hơi nghi hoặc, nếu như người trong thần đạo đều yếu kém như thế, vậy thiên đình do Kim Hoàng xây dựng lên, dựa vào cái gì để trở thành một trong ba đầu to?

Ba thiên giới cuối cùng chia ra bị ba thế lực chiếm cứ. Gọi ba nơi này thành ba đầu to, thích hợp hơn hết.

Chẳng lẽ vì Kim Hoàng ngọc thư bị chia ra làm ba, mới dẫn đến những thần chi này đặc biệt yếu kém?

Cố Dương đã biết được biến cố Kim Đình năm đó từ chỗ Kim Đình quốc chủ.

Nói trắng ra, cũng bởi vì xuất hiện một tên phản đồ, Kim Đình mới có thể dễ dàng bị Lương vương tiêu diệt, chỉ có Kim Đình quốc chủ một mình mang theo một nửa Kim Hoàng ngọc thư trốn thoát, giữ lại đạo thống của Kim Đình.

Sau này Lương vương đột nhiên mất liên lạc, Kim Đình quốc chủ dựa vào Kim Hoàng ngọc thư, sau khi trở thành thần chức thiên vương đã giết về, tiêu diệt hết thuộc hạ do Lương vương lưu lại, xây dựng lại Kim Đình.

Khi đó, hai huynh muội Vạn Giang và Vạn Nguyệt đều trèo lên chức vị thiên vương, có được thực lực tương đương với nàng.

Dưới chế ngự giữa ba người với nhau, tạo thành kết cục Kim Đình động thiên chia ra làm ba đến gần ngàn năm.

Hiện giờ, Kim Đình quốc chủ cuối cùng đã hợp Kim Hoàng ngọc thư lại thành một.

Nếu như không ngoài ý muốn, vài năm sau, nàng sẽ thành cảnh giới Động Hư.

Còn Cố Dương cũng có thể nhận được thứ mình cần.

Hai ngày sau, Kim Đình quốc chủ một lần nữa tế luyện lại Kim Hoàng ngọc thư, lấy một xá lệnh thiên vương, giao cho hắn.

Kim Đình quốc chủ nói, “Xá lệnh của tinh quân phải chờ đến khi ta lên đến tinh quân thì mới có thể lấy ra được.”

“Được.”

Cố Dương không có ý kiến gì, tinh quân cấp, đó chính là Động Hư cảnh, cho dù đưa xá lệnh cho hắn, hắn cũng không cách nào luyện hóa được.

Tu sĩ muốn kiêm tu thần đạo thì rất khó tự mình luyện hóa được thần chức cao hơn một bậc. Trừ phi được sắc phong của thần chủ, trực tiếp để cho hắn ngồi lên vị trí kia.

Nghe nói, sau thời đại Thượng Cổ, có không ít tu sĩ có quan hệ khá cứng rắn đã thông qua phương thức này, trải nghiệm cảnh giới càng cao này một chút trước, từ đó có thể cấp tốc lĩnh ngộ được đạo uẩn cao thâm này.

Sau khi Cố Dương lấy được xá lệnh đã rời khỏi Kim Đình động thiên.

Khi đi qua Thiên Cương sơn, hắn thoáng nhìn qua Đông Hải Kiếm Thánh ở trên đỉnh núi xa xa, mỉm cười rồi đi vào trong thông đạo.

Đông Hải Kiếm Thánh đã trở thành một nhân vật nhỏ không đáng kể gì đối với hắn rồi, tự nhiên không cần để ý đến.

Sau khi trở lại Đại Chu, hắn mở hệ thống ra.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao hai mảnh nhỏ.]

“Có.”

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Thiên Nhân đệ nhị giai, một trận chiến ngoài Thần Đô đã khiến cho người có được mỹ

danh cường giả đệ nhất thiên hạ.]

[Người đi đến Kim Đình động thiên, hỗ trợ Kim Đình quốc chủ đoạt lại Kim Hoàng ngọc thư. Người thu được một xá lệnh thiên vương.]

[Người dẫn theo các nàng Tô Thanh Chi, thông qua truyền tông trận khoảng cách siêu xa của Tinh Linh tộc để đi đến Tây Đê đại lục. Khổ tu trong Mê Vụ sâm lâm.]

[Mười năm sau, một ngày kia, trên bầu trời có một tia sáng đánh xuống, người chết ngay tại chỗ, hưởng dương ba mươi ba tuổi.]

Chạy đến Tây Đê đại lục rồi vẫn không cách nào ngăn cản được tia sáng tử vong kia.

Cố Dương không hề giận dữ, đây chẳng qua chỉ là một thử nghiệm.

Nếu như có thể dễ dàng tránh được, còn được gọi là đại kiếp nạn gì chứ?

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc ba mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc ba mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc ba mươi ba tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Lập tức, Cố Dương lại cảm giác được tu vi tăng lên.

Hiện giờ hắn cầm mười bảy quả bàn đào, trong đó còn có một quả cần một vạn năm mới chín, mỗi một lần mô phỏng tương đương với ăn mười bảy quả bàn đào.

Đối với tăng tu vi lên là vĩ đại.

Sau khi đến Thiên Nhân đệ nhị giai, cần lĩnh ngộ một loại đạo uẩn khác.

Đây không phải là chuyện gì khó khăn đối với hắn.

Ví dụ như Thần Tiêu Lục Diệt, Trảm Huyền kiếm pháp, đều là chiêu thức cấp bậc Thiên Nhân.

Đặc biệt là Thần Tiêu Lục Diệt, mỗi một chiêu thức đều là đạo uẩn khác nhau, nhưng lại trăm sông đổ về một biển.

Hắn đã luyện thành năm chiêu thức đầu tiên rồi, vậy có ý nghĩa rằng hắn có thể thoải mái nắm giữ năm loại đạo uẩn khác nhau.

Hắn lựa chọn đạo uẩn hủy diệt của lôi đình chiêu thức thứ hai.

...

“Lại thử một chỗ khác xem.”

Cô Dương biết đại kiếp nạn mười năm sau kinh khủng đến cỡ nào, tăng thực lực lên là chuyện sớm phải làm.

[Hai mươi ba tuổi...]

Chương 586: Tiến vào Thiên đình (2)

[Người mang theo các nàng Tô Thanh Chỉ đi đến Thụy Cầm đại lục, thu Kim Bằng Điều làm sủng thú. Người phá hủy truyền tống trận Thượng Cổ xong lại đi đến Thú Thần điện, nhưng bị bài xích của sứ giả thần điện, không cách nào tiến vào bên trong.]

[Các người tìm chỗ khổ tu, ba năm sau, Dao Trì tiên cung xâm nhập quy mô lớn. Người được Thú Thần điện chiêu mộ, cùng với các ngự thú sư khác cùng chống đỡ kẻ địch.]

[Ba năm sau, một trận chiến cuối cùng, Thú Thần điện xuất hiện một Địa Tiên, đánh chết tất cả kẻ địch xâm nhập của Dao Trì tiên cung. Kết thúc trận chiến loạn này.]

[Lại thêm bốn năm, một vị Thiên Nhân xuất hiện ở Thụy Cầm đại lục, thương nghị với sứ giả của Thú Thần điện. Muốn liên thủ chống đỡ trận đại kiếp nạn cuối cùng.]

[Lại một năm nữa, đại kiếp nạn lan đến gần Thụy Cầm đại lục, một tia sáng từ trên trời giáng xuống, đánh chết người, hưởng dương ba mươi bốn tuổi.]

Có hiệu quả.

Cô Dương thấy mình thế mà lại cầu thêm được một năm nữa, trong lòng khá phấn chấn.

Vậy có ý nghĩa rằng, tuy trận đại kiếp nạn kia đáng sợ, nhưng không phải không có cách nào.

Nhưng mà điều khiến cho hấn kinh hãi là sáu năm sau, ở Thụy Cầm đại lục xuất hiện một vị Địa Tiên. Mười năm sau lại càng xuất hiện thêm một vị Thiên Tiên.

Vậy có ý nghĩa rằng tốc độ thiên đạo hồi phục có phần vượt qua tưởng tượng.

Vì sao trước đó khi ở nhân gian lại chưa từng gặp được cường giả cấp bậc này chứ?

Chẳng lẽ bởi vì Thụy Cầm đại lục này là tiên giới hạng ba sao?

Vào thời đại Thượng Cổ, Thụy Cầm đại lục là Bồng Lai thiên. Chủ nhân của thế giới này trước kia là đại năng Kim Tiên.

Đây là một tin tức tốt, cũng là một tin tức xấu.

Tin tức tốt là, chỉ cần ở trong tiên giới, về lý luận, mười năm sau hấn có cơ hội thành Thiên Tiên, thậm chí là Kim Tiên. Điều kiện đầu tiên là hấn có thể lấy được đầy đủ mảnh nhỏ.

Tin tức xấu là tiên giới có cấp bậc càng cao thì càng có khả năng gặp phải kẻ địch mạnh.

Dựa theo tính tuyệt vời của hệ thống, bất cứ lúc nào đều sẽ có thể chẳng hiểu ra làm sao cả lại đắc tội với một Địa Tiên, thậm chí là Thiên Tiên.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc ba mươi bốn tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc ba mươi bốn tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc ba mươi bốn tuổi.]

“Ta chọn điều một.”

Cố Dương lại một lần nữa cảm nhận được niềm vui sướng khi tu vi tăng lên.

Tuy rằng ít hơn lần trước một chút, nhưng vẫn là tiến bộ rất lớn.

Hắn có thể cảm giác được, cách Thiên Nhân tam giai đã không còn xa nữa.

Cho dù vào thời đại Thượng Cổ, chuyện có thể dùng bàn đào để tăng tu vi lên khi đang là Nhân Tiên đều không phải là đãi ngộ mà mỗi người đều có thể có được.

Kể cả là đệ tử thân truyền của cung chủ Dao Trì tiên cung đều không thể xa xỉ như vậy.

Tiên trân cực phẩm như vậy, ăn đến lần thứ hai, hiệu quả sẽ giảm bớt. Lấy ra để tăng tu vi lên, đó là phung phí của trời.

Cung chủ Dao Trì tuyệt đối sẽ không cho phép phát sinh chuyện như vậy.

Người có thể lấy bàn đào ra làm cơm ăn, trừ bỏ lão giả thần bí đã cướp sạch Dao Trì tiên cung ra cũng chỉ có hắn.

“Thành công.”

Đồng thời Cố Dương cũng thành công luyện hóa xá lệnh thiên vương kia, có thể mượn lực lượng của thần đạo trong xá lệnh.

Nhưng mà sau khi rời khỏi Kim Đình động thiên, lực lượng trong xá lệnh này, dùng một lần sẽ ít đi một chút, một khi tiêu hao hết sạch, cũng chỉ có thể quay trở lại Kim Đình động thiên, tìm Kim Đình quốc chủ bổ sung.

Nếu như đã nắm giữ được lực lượng thần đạo, Cố Dương lập tức kết thúc mô phỏng lần này, bay về phía Thần Đô.

Sau khi bay trở về Văn viện, tiến vào Thủy Nguyệt động thiên, đi tới Thiên Khư.

Hắn chưa hề quên, lần này đi Kim Đình động thiên là vì đạt được lực lượng của thần đạo, dùng nó để tiến vào thiên đình trong Thiên Đình giới kia.

Nhìn từ bên ngoài, tiên cung này được bảo tồn hoàn hảo. Nếu như bên trong không bị phá hư, nói không chừng còn có thể lấy được một ít thứ tốt.

Cho dù là đan dược cũng được, linh bảo cũng thế, đều là thứ hấn vô cùng cần.

Rất nhanh, Cố Dương đã đi đến trước tiên cung này, trong tay hấn cầm xá lệnh kia, thử bay vào trong đó.

Một lần này, hấn không bị trở ngại gì, thuận lợi bay vào trong.

Sau khi tiến vào đại môn của thiên đình là một quảng trường vĩ đại, không nhìn thấy một bóng người nào bên trong đó.

Mặt đất trải tầng đá bằng phẳng, giống như từng tầng bạch ngọc sáng trong khảm thành, thoạt nhìn rất phô trương.

Chỉ riêng quảng trường này thôi đã lớn hơn cả Thần Đô.

Khi ở bên ngoài nhìn xem, Cố Dương đã cảm thấy tiên cung này cực kỳ vĩ đại, sau khi đi vào mới phát hiện ra còn rộng lớn hơn cả trong tưởng tượng.

Cung điện gần đây nhất cách đến hơn mười kilomet.

Nơi này có không khí, nguyên khí trời đất cũng cực kỳ dư thừa, thậm chí có thể cảm nhận được sự tồn tại của khí tiên nguyên. Có thể trực tiếp hấp thu. Cảm giác còn nồng đậm hơn ở Dao Trì tiên cung nhiều lắm.

Hấn mới vừa tiến vào đây, cũng cảm giác được một loại khí phách sâm nghiêm, giống như có một ý thức lớn lao đang truyền từng cảm kỳ vào trong đầu hấn.

Cho hấn biết quy củ khắc nghiệt của thiên đình.

Ở trong này, trừ bỏ thiên binh thần tướng trực ban ra, các tiên nhân còn lại không được phép bay lượn trong thiên đình.

Hơn nữa tiên nhân đều có phẩm giai và thần chức, phẩm giai và thần chức khác nhau, phải nghiêm túc dựa theo quy định làm việc.

Sau khi Cố Dương tiến vào thiên đình, tự nhiên có được một thân phận, thiên binh nhất giai.

Phẩm cấp là nhất giai, thần chức là thiên binh.

Hắn là một Nhân Tiên, chỉ có thể đảm nhiệm thần chức thấp nhất ở thiên đình, giống như là một tiểu binh làm bia đỡ đạn.

Có thể nghĩ đến thiên đình trước kia là một thế lực khổng lồ bao nhiêu.

Thiên đình lớn mạnh như vậy, hiện giờ lại chỉ còn mỗi một tiên cung ở đây, không biết bên trong có còn người sống không.

Chỉ ít một điểm có thể khẳng định được, thiên đình này vẫn còn đang trong hoạt động.

Cố Dương ngồi xỏm người xuống, đặt tay lên mặt đất. Chờ thật lâu vẫn không nghe được nhắc nhở của hệ thống, không khỏi hơi thất vọng.

Nếu thật sự có thể nạp giá trị cả tiên cung này thì tốt quá?

Tổng thể tiên cung này, bản thân chính là một pháp bảo.

Đáng tiếc, hệ thống vẫn bị nhận lấy một ít hạn chế.

Hắn vỗ vỗ tay đứng lên, từng bước một đi về phía cung điện ở xa kia, nhìn xem đến đó có thể có thu hoạch được gì không.

Trước khi tiến đến đây hắn đã tiến hành mô phỏng rồi, chuyến này không hề có nguy hiểm đến tính mạng, về phần có thu hoạch gì, trong mô phỏng lại không hề nhắc đến.

Hắn chỉ có thể tự mình đi mò mẫm.

...

Bây giờ Cố Dương là một thiên binh nhất giai, chỗ có thể đi chỉ có một, đó chính là trại tân binh nằm ở góc phía tây của thiên điện.

Trừ nơi này ra, dưới tình huống không nhận được mệnh lệnh, cấm đến bất cứ chỗ nào khác, một khi trái lệnh sẽ nhận lấy hậu quả nghiêm trọng.

Một chuyến này của hắn chủ yếu lấy thăm dò là chính, không định thử hậu quả làm trái với luật trời.

Trại tân binh là một nơi đóng quân vĩ đại.

Bên trong vẫn không có một bóng người.

Cố Dương dựa theo chỉ dẫn của ý chí trong tối tăm kia tiến vào một doanh trại trong đó.

Mới vừa tiến vào, hắn đã cảm giác được một vài chỗ khác thường, sự nồng đậm của khí tiên nguyên ở trong này còn gấp mười lần ở bên ngoài.

Tu luyện ở trong này, về hiệu suất thu hút tiên nguyên ít nhất còn cao hơn ở ngoài thiên đình mười mấy lần.

Bất cứ Thiên Nhân nào đến đây, trong vòng trăm năm là có thể hoàn thành tích lũy tiên nguyên, sau đó đột phá đến đệ nhị giai.

Đây không thể nghi ngờ là một thánh địa tu hành đối với Thiên Nhân.

“Lần sau mang Văn tiên bối vào đây, chỉ cần vài ngày đã có thể củng cố tu vi.”

Cố Dương trầm nghĩ trong lòng.

Đột nhiên, ý niệm trong tối tăm kia truyền đến một tin tức, giao cho hắn một nhiệm vụ.

Chương 587: Thiên binh nhất giai

“Trong thiên hà có một con hắc giao Thiên Tiên cấp đang định đánh sâu vào cấm chế, nhanh chóng lấy Tru Yêu kiếm đến chém giết nó.”

Hắc giao Thiên Tiên cấp?

Cô Dương nhìn thấy nhiệm vụ này, mí mắt nhảy dựng lên.

Đây có phải đang giỡn không vậy?

Hắn là một Nhân Tiên, còn là cấp bậc thấp nhất kia, muốn đi chém giết hắc giao Thiên Tiên cấp, lấy đầu đi giết hả?

“Hoàn thành nhiệm vụ, có thể được mười vạn công huân, thăng lên thần tướng cấp, ban thưởng một món linh bảo Địa giai.”

“Nhiệm vụ thất bại, cách chức giáng phạm trần.”

Như vậy cũng thật bá đạo đi?

Nói cách khác, nhiệm vụ như vậy không cho phép từ chối, một khi thất bại thì tương đương với bị trục xuất thiên đình, không cách nào đi vào đây nữa.

Cô Dương đột nhiên cảm thấy, vẫn là hệ thống của mình tốt nhất, ít nhất sẽ không ép buộc hắn đi hoàn thành nhiệm vụ có độ nguy hiểm lớn như vậy.

Hắn cẩn thận ngẫm nghĩ, đang nghĩ xem nên giải quyết như thế nào, “Xem ra, mấu chốt của hoàn thành nhiệm vụ lần này ở trên Tru Yêu kiếm.”

Thanh kiếm có thể được gọi là Tru Yêu kiếm, nhất định là vũ khí chuyên dùng để khắc chế Yêu tộc.

Hơn nữa thiên đạo hiện giờ mới vừa hồi phục, yêu vật Thiên Tiên cấp kia khẳng định còn chưa có cách nào khôi phục đến Thiên Tiên cảnh, nhiều nhất chỉ là Thiên Nhân tam giai đỉnh phong.

Lại còn chiến đấu ở thiên đình là sân nhà, chắc xem như được một chút thuận lợi.

Tâm tư của Cố Dương lập tức linh hoạt rồi, phân tích như vậy, cũng không phải không có phần thắng.

...

Cố Dương quyết định thử một lần, dựa theo chỉ dẫn của ý chí kia, đi đến Thần Binh điện, nhận lấy Tru Yêu kiếm.

Không chỉ có như thế, còn nhận được một bộ trang bị, áo giáp màu bạc trọn bộ, cộng thêm một thanh kiếm. Thế mà lại đều là linh bảo.

Hắn không khỏi tặc lưỡi, kể cả một thiên binh nhất giai bình thường nhất, trên người đều có được hai món trang bị cấp bậc linh bảo, thiên đình này có tiền đến cỡ nào?

Rất khoa trương.

Tuy rằng chỉ là linh bảo Nhân giai bình thường nhất. Nhưng nghĩ đến doanh trại cực lớn kia, chứa đựng vài chục vạn thiên binh đều không thành vấn đề, chẳng lẽ nơi này có được vài chục vạn bộ linh bảo sao?

Cố Dương nghĩ đến đây, đều chảy nước miếng.

Về phần thanh Tru Yêu kiếm kia thì càng khủng khiếp rồi, chính là linh bảo Thiên giai, hơn nữa còn là bản đầy đủ, nguyên linh bên trong cho hắn cảm giác sâu không lường được.

Linh bảo Thiên giai, chỉ có Thiên Tiên mới có thể phát huy được uy lực lớn nhất.

“Nhân Tiên?”

Cố Dương đang suy nghĩ, trong đầu đột nhiên vang lên một giọng nói uy nghiêm, chỉ riêng giọng nói này thôi đã suýt nữa đánh tan nguyên thần của hắn.

“Người của thiên đình đều chết sạch cả rồi sao? Thế mà lại kêu một Nhân Tiên đến nắm giữ Tru Yêu kiếm?”

Cố Dương thâm vận huyền công mới ổn định được tâm thần, nói, “Tiền bối, ngài thật sự nói trúng rồi, hình như thiên đình hiện giờ chỉ còn thừa lại một mình ta.”

Hễ trong thiên đình còn có người còn sống nào khác, ý chí kia của thiên đình cũng không thể phái hấn một Nhân Tiên nhỏ nhỏ đến tru sát hắc giao Thiên Tiên cấp.

“Nguyên thân cần phải củng cố. Nhiệm vụ lần này là cái gì?” Giọng nói uy nghiêm kia hừ lạnh một tiếng, không nắm chặt vấn đề này không buông.

Cố Dương đáp, “Chém giết một hắc giao Thiên Tiên cấp trong thiên hà.”

“Tiểu tử, ngươi đắc tội người nào hả? Phái ngươi đi tru sát yêu vật Thiên Tiên? Chỉ với chút tiên lực này của ngươi, đều không thể phát huy ra được một phần vạn uy lực của Tru Yêu kiếm.” Giọng nói kia cười nhạt nói.

Cố Dương nói, “Chuyện này không cần phải lo lắng, chắc hắc giao kia cũng không cách nào phát huy ra được một phần vạn lực lượng như lúc toàn thịnh.”

“Một khi đã như vậy, dẫn đường đi.”

Giọng nói kia giống như lười nói tiếp.

...

Thiên hà là một con sông lượn quanh tiên cung, tạo thành trong không trung, mênh mông cuộn cuộn, từ trên trời đổ xuống, rộng khoảng chừng mười kilomet.

Không biết nước sông này chảy từ đâu đến đây, lại chảy đi đâu.

Cố Dương liếc mắt nhìn qua, đã không nhìn thấy được ngọn nguồn của nó, cũng không nhìn thấy cuối nguồn của nó.

Nhưng mà hấn có thể cảm nhận được giữa sông có một khí tức khủng bố, mang đến cho hấn cảm giác áp bách vĩ đại.

Mặc dù chỉ có tu vi Thiên Nhân tam giai, nhưng loại cảm giác áp bách kia lại không phải phân thân của Xích Minh thiên tôn có thể sánh bằng được.

Đột nhiên, Cổ Dương ý thức được một vấn đề lớn nhất.

Con giao long này, chân thân nó ở đây.

Đối với Yêu tộc, vũ khí mạnh mẽ nhất chính là thân thể của nó. Thân thể cấp bậc Thiên Tiên mạnh mẽ đến mức độ nào?

Hiện giờ hắn đã cảm nhận được, mới chỉ đứng ngoài hơn vài trăm dặm thôi đã có thể cảm nhận được áp lực khủng bố, ép đến xương cốt hắn vang lên răng rắc.

Một khi nó rời khỏi thiên đình, dựa vào thân thể mạnh mẽ này cũng đủ để hủy diệt tất cả.

Lúc này, giọng nói uy nghiêm kia vang lên, “Rót tiên nguyên trong thân thể ngươi vào Tru Yêu kiếm.”

Cổ Dương làm theo lời, rót một luồng lực lượng tiên nguyên vào trong Tru Yêu kiếm trong tay.

Trong tức khắc, trên Tru Yêu kiếm lóe lên sáng rọi, rời khỏi tay, bay về phía hắc giao ở giữa thiên hà.

Hắc giao kia giống như cảm ứng được nguy hiểm, thiên hà vốn yên ả, lập tức dấy lên sóng gió động trời.

Nhưng mà cho dù sóng to cuộn cuộn đến cỡ nào đều không thể lan được đến bên bờ, giống như có một luồng lực lượng vô hình đang hạn chế nước sông trong khu vực thiên hà vậy.

Cổ Dương có phần không chịu nổi, vắt chân chạy ra sau.

“Thật đáng sợ.”

Cổ Dương một hơi lui lại ra ngoài trên mười kilomet rồi mới cảm thấy dễ chịu một chút, bây giờ đã có được một nhận thức hoàn toàn mới đối với sự đáng sợ của Thiên Tiên.

Dựa vào áp bách của thân thể thôi, cách xa như vậy mà suýt nữa đã dè chết hắn.

Nếu đổi lại là Thiên Nhân khác đến đây, đã sớm treo rồi.

Tích lũy của hắn vô cùng vững chắc, chẳng những có thân thể vượt trên Nhân Tiên thông thường, nguyên thần cũng mạnh hơn Nhân Tiên cùng cấp mười mấy lần, nên chuyến này mới

có thể thừa nhận được áp lực cực lớn do thân thể thiên tiên này mang đến, không chết ngay tại chỗ.

Hắn đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trong thiên hà đang cuộn sóng ngập trời, một đường sáng đen và một đường sáng vàng đang lóng lánh lên trong đó. Kể cả con mắt Chúc Long đều không nhìn thấy được tình hình chiến đấu.

Một bên là yêu vật Thiên Tiên cấp.

Một bên là linh bảo Thiên giai, khắc tinh của yêu vật, nhưng không có chủ nhân khống chế điều khiển. Hai bên ai thắng ai thua thật sự khó có thể nói được.

Lúc này thiên đạo mới vừa khôi phục, lực lượng cao nhất cũng chính là Thiên Nhân tam giai mà thôi. Một giao một kiếm này lại có thể phát huy ra lực lượng mạnh mẽ như thế.

Điều này thật sự vượt qua tưởng tượng của hắn.

Chương 588: Định Phong châu

Trước đó Cố Dương cảm thấy, dựa vào thực lực của chính mình, cho dù gặp phải đại năng Thượng Cổ thì vẫn có lực lượng đánh một trận.

Nhưng hiện giờ xem ra vẫn còn kém xa lắm.

Chỉ là Thiên Tiên thôi, ở trong hoàn cảnh như vậy còn có thể phát huy ra lực lượng khủng bố như thế. Chứ đừng nói đến Kim Tiên.

Trong truyền thuyết, Kim Tiên là tồn tại bất diệt, chân chính thực hiện sống thọ ngang cùng trời đất.

Thiên Tiên khi trước hắn gặp phải là Thiên Tiên chỉ còn lại một điểm chân linh. Và Thiên Tiên có được thân thể thiên tiên hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Lúc này tiên nguyên trong cơ thể Cố Dương không thừa lại một giọt, để bảo hiểm, hắn vẫn mở hệ thống ra, nhận lấy phần thưởng của lần mô phỏng mới vừa rồi.

Lập tức hấn lại khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, không chỉ có như thế, mức độ thâm hậu của tiên nguyên lại tăng lên một cấp bậc.

Hấn nhìn thoáng qua số dư hệ thống, số lượng mảnh nhỏ chỉ còn lại sáu mảnh.

Số lượng này hơi nguy hiểm, chỉ đủ để tiến hành ba lần mô phỏng thôi.

Hấn ngẫm nghĩ, nạp giá trị áo giáp bạc và thanh kiếm mới vừa tới tay vào.

[Nạp giá trị thành công, nhận được một mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt, bảy mảnh.]

[Nạp giá trị thành công... tám mảnh.]

Kiểm được hai linh bảo, coi như không phải hoàn toàn không có thu hoạch gì.

Lúc này chiến đấu bên thiên hà kia đã rơi vào giai đoạn gay cấn, hai tia sáng đen vàng sáng rọi lên, xông thẳng lên trời, không ngừng đánh vào bên bờ, hấn cũng có thể cảm nhận được chấn động của mặt đất.

Cuối cùng, tia sáng màu vàng kia vẫn chiếm thế thượng phong, áp chế tia sáng màu đen xuống.

Một lát sau, thiên hà khôi phục yên ả.

Một trận chiến kia cũng có kết quả.

Cố Dương nhìn thi thể hắc giao lư lửng trong thiên hà, vui vẻ trong lòng: “Thắng rồi.”

Thắng rồi thì có thể nhận được phần thưởng một linh bảo Địa giai.

Chỉ riêng linh bảo Địa giai này thôi gần như đã đủ để thu hồi vốn. Còn có công huân chưa biết tác dụng nữa, mười vạn điểm đây.

“Vèo.”

Thanh Tru Yêu kiếm này tự động bay về, rơi vào trong tay hấn.

m thanh kia trở nên yếu ớt đi rất nhiều, “Lần này giảm mạnh... hả, tiểu tử, xem ra trên người ngươi có thứ tốt nhỉ, tiên nguyên khôi phục nhanh như vậy.”

“Tiền bối uy vũ!”

Cố Dương thật tâm thật ý nịnh hót, thanh kiếm này rất lợi hại, kể cả Thiên Tiên đều có thể chém giết.

Yêu vật cấp bậc Thiên Tiên, vào hiện giờ chắc là chiến lược đỉnh cao nhất của thế giới này.

Nếu như có thể lừa nó ra ngoài, chém giết ba Yêu Thánh của Tam Thánh môn, chẳng phải giống như đùa giỡn thôi sao?

Trong lòng Cố Dương nảy sinh chủ ý này, nhưng mà, không đợi hắn mở miệng, Tru Yêu kiếm đã yên lặng, không lên tiếng nữa.

Xem ra mới vừa rồi khi chém giết hắc giao đã tiêu hao quá lớn.

Hắn chỉ có thể tạm thời từ bỏ, quay đầu nhìn thoáng qua thi thể đang nổi lơ lửng trong thiên hà, hơi thèm thuồng, đây chính là thi thể của đại yêu Thiên Tiên đấy.

Nếu như lấy ra nạp giá trị, khẳng định có giá trị rất nhiều mảnh nhỏ đi.

Đáng tiếc, nhiệm vụ đã hoàn thành, hiện giờ hắn không cách nào tiến vào phạm vi của thiên hà.

Quy củ thiên đình nghiêm ngặt, thiên binh nhất giai giống như hắn, nếu như không có mệnh lệnh, kể cả doanh trại đều không thể rời đi được.

Đương nhiên, muốn rời khỏi thiên đình lại là một việc rất đơn giản, làm trái một vài luật trời có tình tiết không nghiêm trọng cũng sẽ bị trục xuất ra khỏi thiên đình, trừ đó ra thì không phải nhận lấy trừng phạt nào khác.

Nếu Cố Dương muốn đi, bất cứ lúc nào đều có thể đi.

Nhưng mà sau khi đi rồi, định trở lại một lần nữa thì khó khăn.

...

Cố Dương căn cứ chỉ thị, trở lại Thần Binh điện, trả Tru Yêu kiếm lại.

Sau đó hắn lại được lĩnh một bộ áo giáp bạc và một thanh bảo kiếm.

Hắn hơi sững sốt, chột vui vẻ.

Trong lúc đánh bậy đánh bạ, thế mà lại tìm được một biện pháp chiếm lợi.

Hai linh bảo đó, có thể nói chỉ là râu ria đối với thiên đình, nhưng lại là hai mảnh nhỏ đối với hắn, tương đương với cơ hội một lần mô phỏng.

Trừ đó ra, hắn còn nhận được ban thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ, một viên trân châu.

Định Phong châu, linh bảo Địa giai!

Đây là một linh bảo không có nguyên linh hiếm thấy, là một di bảo do thiên nhiên tạo ra. Bất cứ pháp thuật thuộc tính Phong nào đều không thể phát huy ra uy lực vốn có khi ở trước Định Phong châu.

Đây là đồ tốt, nhưng chỉ trong tình huống đặc thù mới có thể phát huy tác dụng được.

Cố Dương thu linh bảo này lại, rời khỏi Thần Binh điện.

Rất nhanh, hắn đã về đến doanh trại.

Một lần này, hắn tiến vào trong một lều bạt.

Lúc này hắn đã biến hóa nhanh chóng, thành thần tướng tứ giai, tăng liền ba cấp, địa vị hoàn toàn khác.

Hiện giờ hắn cũng biết được công huân có giá trị gì, thứ đồ này dùng để tấn chức, mười vạn công huân vốn đủ để cho hắn tấn thăng lên đến thần tướng ngũ giai.

Vấn đề là tu vi của hắn quá thấp.

Tu vi của thần tướng yêu cầu là Địa Tiên. Hắn có thể lên làm thần tướng đã là tăng lên đặc biệt rồi. Lại tăng lên nữa, phải có yêu cầu đối với cảnh giới, chính là tương đương với thành công huân.

Đợi đến nào hấn đột phá tu vi thì có thể tấn chức lên.

Đoán chừng phải chờ đến khi hấn đến Động Hư cảnh rồi.

Nhưng mà vì sao hấn đã là thân tướng rồi, trang bị vẫn là bộ khi còn là thiên binh vậy nhỉ?

Cố Dương cảm thấy, lúc này ý chí phụ trách hoạt động thiên đình kia hơi ngớ ngẩn, hoặc là nói cứng nhắc.

Không biết có phải ảo giác không, tuy rằng luật trời của thiên đình nghiêm ngặt, thật ra vẫn còn có không ít lỗ hổng. Cũng không biết là do luật trời chế định không đủ nghiêm túc, hay vì do con người tạo nên.

Lều trại chỗ thân tướng tăng lên một cấp bậc so với chỗ thiên binh ở lại. Lực lượng tiên nguyên càng thêm nồng đậm.

Nếu như tu luyện ở trong này, nhiều nhất tốn thời gian trăm năm có thể hoàn thành tích lũy đệ nhị giai, đột phá đến Thiên Nhân tam giai.

“Không biết có thể cầu bao nhiêu năm ở đây.”

Trong lòng Cố Dương đột nhiên sinh ra suy nghĩ như vậy.

Trước mắt xem ra các hạng mục công năng của thiên đình còn được bảo tồn thật sự hoàn chỉnh, trốn ở chỗ này, nói không chừng có thể lẩn trốn được tia sáng trắng kia. Có thể cầu thêm vài năm.

Chương 589: Địa Tiên?

Nghĩ là làm, hấn mở hệ thống ra.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần tiêu hao hai mảnh nhỏ.]

“Có.”

[Hai mươi ba tuổi...]

[Người khỏ tu trong thiên đình, một năm sau, nhiệm vụ nào đó thất bại, bản thân bị trọng thương, bị trục xuất khỏi thiên đình.]

[Chín năm sau, một ngày kia, một tia sáng trắng giáng xuống, người tử vong tại chỗ, hưởng dương ba mươi ba tuổi.]

Hay thật, muốn ở lại trong thiên đình cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Chỉ ở lại được một năm đã đụng phải một nhiệm vụ không cách nào hoàn thành được, không ở lại được nữa.

Thiên đình này đúng là máu lạnh vô tình, sau khi phát hiện ra hấn vô dụng đã trực tiếp đá hấn ra rồi.

Cũng không biết một năm sau gặp phải nhiệm vụ như thế nào.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[...]

Cố Dương không lựa chọn, trực tiếp đóng hệ thống lại.

Sau khi đến Thiên Nhân, ngưng tụ tiên nguyên rất tốn thời gian, làm một chuyến, thời gian mấy năm đều không khôi phục lại được.

Cho nên phải giữ lấy một lần ban thưởng, vào thời khắc máu chốt có thể lập tức khôi phục lại tiên nguyên đã tiêu hao hết.

Hấn đang nghĩ, lại một lần nữa cảm ứng được ý niệm từ trong tâm tối kia.

Lại có nhiệm vụ nữa rồi.

Chuyện này không hề kỳ quái, ít nhất trong doanh trại, đoán chừng chỉ còn lại có một mình hấn, nếu thật sự có nhiệm vụ cũng chỉ có thể phát cho một mình hấn.

“Cắm chế trong nơi nào đó ở Vô Cực điện mất đi hiệu lực, mang theo Lạc Thư (giả), đi đến chữa trị.”

Chữa trị cắm chế?

Đây là điểm yếu của Cố Dương, đối với võ giả, cắm chế thứ đồ này không hề có bất cứ tác dụng gì, tự nhiên sẽ không đi nghiên cứu. Nhiều nhất chỉ hiểu sơ một chút.

“Hoàn thành nhiệm vụ, nhận được năm vạn công huân, cơ hội một lần tiên tri tẩy thể.”

“Nhiệm vụ thất bại, cách chức giáng phàm trần.”

Sau khi Cố Dương nhận nhiệm vụ, theo như yêu cầu trên đó đi đến Thần Binh điện.

Khi tiến vào Thần Binh điện, hắn căn cứ chỉ thị, trả áo giáp bạc và linh kiếm khi trước đã lấy. Sau đó cải thiện trang bị, đổi thành áo giáp vàng và kiếm vàng.

Hai thứ này là linh bảo Địa giai.

Tuy rằng đều là đáng vẻ linh bảo, nhưng linh bảo Địa giai vẫn là trang bị vô cùng quý giá. Thiên Nhân cùng cấp, muốn làm cũng không làm được.

Hai thứ đồ này chắc có thể đổi được không ít mảnh nhỏ đi.

Cộng thêm Định Phong châu đã có được ba linh bảo Địa giai rồi. Thiên đình này thật sự là một bảo tàng lớn.

Sau đó hắn dựa theo chỉ thị, đi lên lầu hai, lấy được Lạc Thư (giả), nếu không có thứ này, chỉ dựa vào bản thân hắn thì tuyệt đối không có khả năng chữa trị được cấm chế trong thiên đình.

Lạc Thư không phải là một quyển sách mà là một mai rùa, trên đó có khắc hoa văn huyền ảo.

Hắn có thể cảm ứng được, trong thần vật này có sự tồn tại của nguyên linh, nhưng mà vô cùng cao ngạo lạnh nhạt, vốn không thèm để ý đến hắn.

Có thể vì ghét bỏ tu vi của hắn quá thấp.

Chẳng sao cả, dù sao hắn cũng không thể mang thần vật này ra khỏi thiên đình.

Trừ phi có một ngày hắn có thể trở thành chủ nhân của thiên đình, đó cũng không biết là chuyện của bao nhiêu lâu sau nữa.

Cố Dương cầm Lạc Thư trong tay, đi đến Vô Cực điện.

Vô Cực điện này thoạt nhìn là một chỗ cực kỳ quan trọng, nằm ở vị trí trung tâm tiên cung.

Đáng tiếc, không thể đi vào nhìn xem.

Chỗ cần tu bổ cấm chế là một tường viện.

Hắn nhìn tường viện kia, hoàn toàn không nhìn ra được nơi đó có vấn đề.

Hắn đang định hỏi Lạc Thư trong tay, đột nhiên cảm ứng được một luồng dao động kỳ dị, tầm nhìn của hắn đã thay đổi hoàn toàn, chỗ thấy được trước mắt, tất cả đều là đủ loại hình học, còn có ký hiệu phức tạp, cấu tạo thành một mạng lưới vĩ đại.

Thứ do những ký hiệu này tạo thành chính là một phần của cấm chế thiên đình.

Cố Dương tò mò quan sát tất cả xung quanh, thị giác như vậy cho hắn cảm giác vô cùng cao lớn, thậm chí có một cảm giác khoa học viễn tưởng.

Một lát sau, mấy vị trí được đánh dấu màu đỏ đã thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn lập tức hiểu rõ rồi, nơi đó chính là chỗ xuất hiện sai lệch, đổi lại sang dùng từ hiện đại chút, chính là lỗi.

Lạc Thư này không khác gì một máy tính siêu cấp, hơn nữa có trí tuệ và năng lực cực cao, lại có thể tự động tìm ra lỗi này, thứ này có thể so sánh được với trí tuệ nhân tạo rồi.

Cố Dương chỉ cần dựa theo nhắc nhở của Lạc Thư, sửa chữa mấy chỗ bị lỗi này là được.

Phương thức sửa chữa sử dụng chính là dùng lực lượng tiên nguyên vạch ra ký hiệu. Phải nói chứ đây là một công việc cực kỳ hao tổn tiên lực. Sửa mười mấy ký hiệu thôi, lực lượng tiên nguyên trong cơ thể hắn đã tiêu hao hơn một nửa.

Cuối cùng, trước khi tiên nguyên trong cơ thể hắn hao hết, cuối cùng đã sửa xong một chỗ sai lệch cuối cùng.

Hắn không khỏi lau mồ hôi lạnh.

Ai có thể ngờ được vốn là một công việc trí tuệ, kết quả lại thật sự là một công việc dùng thể lực.

...

Cố Dương trở về Thần Binh điện, trả Lạc Thư lại, trong cả quá trình, nguyên linh của Lạc Thư chưa hề trao đổi gì với hắn.

Điều này khiến cho hắn khá nhớ nhung Tru Yêu kiếm nói nhiều.

Ở đây không có ai để nói chuyện, ở lại đây lâu rồi hắn thật sự sợ mình buồn bực ra bệnh.

Cũng may, sau khi trở thành thần tướng tứ giai, có kỳ nghỉ cuối tuần, làm việc tám ngày, nghỉ ngơi hai ngày. Trong thời gian này có thể rời khỏi thiên đình.

Không thể không nói, ở phương diện nào đó, thiên đình vẫn khá nhân tính hóa.

Đương nhiên, chỉ có trên tứ giai mới có khả năng hưởng thụ phúc lợi này, nếu là thiên binh thì không có ngày nghỉ.

Trên Công Huân Bạc của Cố Dương lại thêm năm vạn công huân.

Còn có một cơ hội tiên tri tẩy thể.

Đây là ban thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Không nói đến năm vạn công huân, hắn vẫn khá tò mò với cơ hội tiên tri tẩy thể này.

Hắn lập tức sử dụng cơ hội này.

Sau đó, hắn vào một truyền tống trận trong doanh trại, đi đến “Tiên tri”.

Thoạt nhìn tiên tri thật tiên, sương khói lượn lờ, bên bờ mọc đủ loại kỳ hoa dị thảo, hương thơm xông vào mũi.

Nhưng mà bố trí này thoạt nhìn sao khá quen mắt, có điểm giống với Dao Trì.

Cố Dương cởi quần áo, chìm vào trong ao, ngâm mình trong nước, lập tức cảm thấy toàn thân đều biến thành thông thấu. Tẩy đi một điểm phàm căn cuối cùng, triệt để lột xác thành thân thể tiên nhân.

Chương 590: Địa Tiên? (2)

Hắn không ngờ rằng thân thể của mình vẫn còn có không gian tiến hóa, đạt đến trình độ hoàn mỹ chỉ tồn tại trong lý tưởng.

Tiên nguyên mới vừa tiêu hao không còn cũng nhanh chóng bổ sung đầy đủ.

Cô Dương ngâm trong này trong một ngày một đêm.

...

...

Cùng lúc đó, ở cửa lớn thiên đình xuất hiện hai vị khách không mời mà đến.

Đó là một già một trẻ, già mặc một bộ đạo bào toàn màu xám, tóc bạc nhưng mặt hồng hào, thoạt nhìn tiên phong đạo cốt, trong tay cầm một cây phát trần.

Trẻ là một nữ tử dung mạo như thiên tiên, khí chất siêu phàm thoát tục.

“Vân nhi, đây chính là thiên đình vào thời đại Thượng Cổ. Ở trong mười tiên giới, thiên đình là một trong những nơi có thế lực lớn mạnh nhất. Năm đó trong trận đại chiến cuốn qua cả ba giới, trong rất nhiều thế lực, là một nơi đoạt được ba thiên giới.”

“Tổ sư của chúng ta là một đại tiên trong thiên đình. Sau trận đại kiếp nạn kia, trong thiên đình xuất hiện một trận kinh biến. Tổ sư may mắn chạy thoát, truyền xuống nhất mạch Quảng Nguyên chúng ta.”

“Tổ sư đã từng nói, trong thiên đình không tốt, không thể vào trong đó. Nhưng mà, trải qua thăm dò của các đời sư tổ, chỉ cần thời gian lưu lại trong đó không quá dài thì không có vấn đề gì.”

Lão đạo ân cần dạy bảo nữ tử bên cạnh, “Mấy ngàn năm qua, Quảng Nguyên phái của chúng ta có thể là người đứng đầu Không Minh thiên, hoàn toàn dựa vào công sức của thiên đình này. Đây chính là bí mật lớn nhất của Quảng Nguyên phái ta, mỗi một vị đệ tử Nguyên Anh hậu ý đều sẽ do sư trưởng dẫn theo, tiến đến đây để đột phá.”

“Nhưng mà trong thiên đình này có vài chỗ khá nguy hiểm. Sau khi đi vào trong, người không thể làm việc lỗ mãng.”

Nữ tử nghe thật nghiêm túc, trịnh trọng đáp lại, “Dạ, sư tổ.”

Lão đạo này tên là Vũ Minh đạo nhân, là một vị thái thượng trưởng lão của Quảng Nguyên phái.

Còn nữ tử tên là Vân Hoa, là nhân vật xuất sắc nhất trong thế hệ này trong Quảng Nguyên phái, chưa đến trăm tuổi nhưng đã là Nguyên Anh hậu kỳ, có thể nói là đệ tử xuất chúng nhất kể từ khi lập phái cho đến nay.

Vũ Minh đạo nhân cực kỳ coi trọng đệ tử này, tự mình ra tay, dẫn nàng đến thiên đình, để hộ pháp cho nàng.

Khi hai người nói chuyện đã tiến vào đại môn này, bọn họ không hề bị ngăn cản gì.

“Thiên binh nhất giai?”

Sau khi tiến vào quảng trường vĩ đại kia, Vân Hoa đã cảm ứng được một đường ý chí bên trong tối tăm, nên nhỏ giọng hỏi.

Vũ Minh lão đạo nói, “Thiên đình hiện giờ bị rơi vào trong trạng thái vô chủ, bất cứ tu sĩ nào tiến vào đều sẽ tự động trở thành thiên binh, Nguyên Anh và Hóa Thần đều là thiên binh nhất giai.”

“Thế còn sư tổ thì sao?”

“Ta là thiên binh cấp hai. Về sau gặp được một vài nhiệm vụ, sau khi hoàn thành có thể nhận được công huân. Nhưng mà muốn tấn chức cần cảnh giới tương ứng.”

“Nhiệm vụ do thiên đình đặt ra, có phải rất khó không?”

“Yên tâm đi, bình thường sẽ không đặt ra nhiệm vụ quá khó, cho dù không cách nào hoàn thành được, bỏ qua là được, không nguy hiểm đến tính mạng.”

Vân Hoa vừa nghe, cũng yên lòng.

Hai người vừa nói vừa đi, không bao lâu đã đến doanh trại.

Phẩm giai của hai người khác nhau, lều trại được phân đến cũng không giống nhau.

“Đối với tu sĩ Nguyên Anh, nơi này là thánh địa của tu hành, lấy tư chất ngộ tính của người, nếu như không có gì ngoài ý muốn, chỉ cần thời gian mấy tháng thì có thể đột phá. Căn thận quý trọng cơ hội này, ngày sau còn định tiến vào, đã khó khăn _____”

Vũ Minh đang nói, đột nhiên biến sắc, quay đầu lại, chỉ thấy chỗ cửa doanh trại xuất hiện một bóng dáng.

Lại có người khác!

Quảng Nguyên phái coi thiên đình thành một nơi để cho đệ tử Nguyên Anh đột phá đến Hóa Thần, đã có lịch sử mấy ngàn năm, trước đó chưa từng chạm trán ai khác.

Chờ khi nhìn thấy rõ áo giáp ở trên thân người kia, trông mắt Vũ Minh đạo nhân co rút lại.

Địa Tiên?

Vũ Minh lão đạo nhìn thấy áo giáp vàng trên thân người kia, trong lòng hoảng sợ.

Trên đời này làm sao sẽ có sự tồn tại của Địa Tiên được?

Sau khi thiên đạo sụp đổ, cho dù người là Địa Tiên hay Thiên Tiên thì cảnh giới đều sẽ bị giảm xuống, nhiều nhất chỉ có thể duy trì tu vi Nhân Tiên.

Hắn sống hơn một ngàn năm, đã gặp nhiều chuyện ly kỳ cổ quái, đại năng Thượng Cổ chuyển thế, Thiên Tiên Thượng Cổ còn sống đều đã gặp. Ở trên tu vi đều không thể vượt qua hắn được.

Một vị Địa Tiên còn sống, chuyện này sao có khả năng chứ?

Tổ sư sáng lập ra Quảng Nguyên phái là người từ thiên đình đi ra, trong môn phái có một bản chép tay, trên đó ghi chép lại một ít chuyện về thiên đình, bao gồm phân chia thiên binh thần tướng.

Thần tướng tứ giai, chỉ có Địa Tiên mới có thể đảm nhiệm được, mặc áo giáp vàng chính là linh bảo Địa giai.

Vũ Minh lão đạo cảm nhận được trên áo giáp vàng kia truyền đến cảm giác áp bách, sau khi hắn thần công đại thành, chỉ khi

ở trước mặt vị Thiên Tiên còn sống kia mới có cảm giác áp lực như vậy.

Giờ nguy rồi!

Trên trán hấn đỏ mồ hôi hột.

Tình cờ gặp phải một vị Địa Tiên không rõ gốc tích là một chuyện cực kỳ kinh khủng, đánh lại đánh không lại mà trốn thì trốn không thoát, tất cả sinh tử đều nằm trong tay người ta.

Vì sao lần này đến đây lại cố tình gặp phải chuyện như vậy chứ?

Chẳng lẽ có liên quan đến thiên đạo biến hóa gần đây sao?

Vân Hoa ở phía sau hấn cũng khiếp sợ trong lòng, không phải nói trong thiên đình không có sự tồn tại nào khác sao?

Nàng đang định hỏi sư tổ, đã thấy hấn có vẻ kinh hãi, căng thẳng trong lòng, lập tức không dám hỏi nữa.

...

“Lại có người?”

Cô Dương mới vừa tắm rửa xong, vô cùng cao hứng trở lại nơi đóng quân, lại phát hiện trong doanh trại thế mà lại xuất hiện thêm hai người, bước chân không khỏi chậm lại.

Gặp được người khác ở trong thiên đình, đây là chuyện cho dù nghĩ như thế nào thì hấn đều không nghĩ ra được.

Là người trong thiên đình này thức tỉnh?

Hay là người từ bên ngoài xông vào?

Từ quần áo của bọn họ, chắc là về sau rồi.

Khí tức của một trong hai người mờ mịt, khiến cho người ta có một cảm giác sâu không lường được.

Động Hư?

Hấn có phần không xác định được, nhưng không hề nghi ngờ gì, lão giả mặc đạo bào kia là kẻ có tu vi cao nhất trong số những người mà hấn đã gặp. Còn cao hơn cả hóa thân của Xích Minh thiên tôn.

Chương 591: Tiên ngục

Chỉ có thể là Động Hư thôi.

Trên thế giới này lại thật sự tồn tại Động Hư cảnh.

Đối mặt với một nhân vật như vậy, trong lòng của hắn cũng không có cơ sở gì.

Quan trọng nhất là không biết nền tảng của đối phương.

Ở chỗ như thiên đình mà gặp được một cường giả Động Hư cảnh, cho dù là ai đều phải suy nghĩ một chút.

Hắn đến đây mới được hai ngày, đã nhận được nhiều chỗ tốt như vậy.

Đây giống như là một bảo tàng, bị hai nhóm người trước sau phát hiện, hai nhóm người này đồng thời phát hiện ra nhau, sao có thể không sinh lòng nghi ngờ chứ?

Đáng sợ nhất ở chỗ hắn hiện giờ còn nằm về phía tu vi thấp.

“Hả, không đúng, đây là thiên đình, có luật trời cấm tư đấu, một khi bị phát hiện, nhẹ thì bị cướp tu vi, nặng thì nhận tội chết.”

Cố Dương đột nhiên nhớ ra đây là đâu, cảm thấy bình tĩnh.

Hơn nữa trong mô phỏng không hề nhắc đến chuyện về hai người này, vậy có ý nghĩa rằng hai người này không hề sinh ra ảnh hưởng quá lớn đến hắn, càng thêm không hề có uy hiếp trí mạng gì cả.

Trong lòng có tự tin rồi, hắn tiếp tục đi về phía hai người, đang nghĩ nên mở lời như thế nào thì đã thấy cường giả Động Hư kia khom lưng cúi người thi lễ, “Bái kiến thượng tiên.”

Thượng tiên?

Một lần này suýt nữa đã khiến Cố Dương ngẩn người, còn may hắn phản ứng kịp, lập tức ý thức được là bộ áo giáp vàng ở trên người đã khiến cho đối phương sinh ra hiểu lầm.

“Nhận ta thành Địa Tiên rồi sao?”

Ở trong thiên đình, người mặc áo giáp vàng chính là thần tướng, nói chung chỉ có Địa Tiên mới có thể đảm nhiệm.

Hắn vì lập được công huân đặc thù, xem như đề bạt vượt xa người thường, người khác rất khó bắt chước.

Dù sao, đó là công lao chém được một Thiên Tiên, tuy rằng xuất lực chủ yếu là Tru Yêu kiếm, nhưng nếu như không có hắn, không biết con yêu vật Thiên Tiên kia sẽ gây ra sóng gió trong thiên hạ trong thời gian bao lâu.

Theo thiên đạo không ngừng hồi phục, nói không chừng sẽ có một ngày nó phá bỏ trời buộc, vọt vào trong xung quanh thiên đình quấy rối, như vậy không biết sẽ tạo thành tổn thất lớn bao nhiêu.

Cố Dương nghĩ thông suốt điểm máu chót này, khẽ gật đầu, nhàn nhạt hỏi, “Các ngươi đến từ đâu?”

Vũ Minh lão đạo hơi kinh sợ nói, “Người nhà quê, tiểu bối vô danh, không dám làm bản lĩnh tai của thượng tiên.”

Làm sao Cố Dương lại không biết tâm tư nhỏ bé của hắn chứ, là lo lắng nói rõ lai lịch, sau đó sẽ mang đến tai họa cho môn phái.

“Tên.”

“Vãn bối Vũ Minh, đây là đồ tôn của vãn bối Vân Hoa.”

“Nếu đã đến thiên đình thì phải tuân thủ theo quy củ của thiên đình.” Cố Dương nói xong lại trở về lều trại của mình.

Chức vị của hắn khá cao, nhưng tu vi lại thấp hơn người ta một cảnh giới, cộng thêm với quy củ của thiên đình nghiêm khắc, hắn lại không thể làm gì được người ta cả. Nên cứ nhắm mắt làm ngơ.

Tốt nhất là bọn họ có thể thức thối một chút, chủ động rời đi.

Cố Dương trở lại lều trại, ngồi xếp bằng trên đất, tu luyện.

Một lần tiên tri tẩy thể này, hắn chiếm được chỗ tốt vĩ đại.

Mới vừa rồi, sau khi hắn ý thức được tác dụng tuyệt diệu của tiên tri, đã quyết đoán mở máy mô phỏng ra, tiến hành hai lần

mô phỏng.

Tương đương với tiến hành ba lần tẩy thể, đánh xuống căn cơ thật tốt cho thân thể.

Thêm với hai mươi năm tu vi có được trong hai lần mô phỏng trước đó, lúc này hẳn cách Thiên Nhân tam giai chỉ có một bước ngắn nữa thôi.

Cố Dương đột nhiên cầm thanh kiếm đi kèm với thần tướng kia lên, linh bảo Địa giai.

[Phẩm cấp quá cao, không cách nào nạp giá trị được.]

Không phải chứ?

Hắn nhìn xem nhắc nhở này, suýt nữa ngớ người ra. Đây vẫn là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện như vậy khi nạp giá trị.

Lại còn có phẩm cấp quá cao, thật xấu hổ mà.

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng thôi, trong chín cảnh giới Nhân Tiên, hắn vẫn còn lưu lại ở cảnh giới thứ hai. Linh bảo Địa giai, đó là tồn tại tương đương với Địa Tiên, ít nhất kém đến bảy tám cấp, thậm chí là mười mấy cấp bậc.

Kém một cảnh giới, hẳn đã không chắc thắng được rồi, chứ đừng nói đến bảy tám cảnh giới, chênh lệch kia quá xa.

Hơn nữa, chờ đến một ngày kia, khi hắn đột phá đến cảnh giới Địa Tiên, thứ mà hệ thống cần khẳng định sẽ lại thay đổi.

Nghĩ như vậy, hắn lại cảm thấy hợp tình hợp lý.

Nhưng mà hiện giờ hắn chỉ có hai mảnh nhỏ thôi, cần phải kiếm thêm mảnh nhỏ.

Trong tay hắn có được vài món linh bảo Địa giai, ngược lại linh bảo Nhân giai thật ít ỏi, thứ có thể nạp giá trị đã đều được hắn nạp giá trị rồi, mấy món lưu lại trước đó đều chia cho các nàng Thanh Chi.

...

Vũ Minh lão đạo thấy thần tướng kia có vẻ không muốn đề ý đến mình, cảm thấy thả lỏng.

Đối mặt với một vị Địa Tiên, áp lực thật sự quá lớn.

“Su tở, vẫn phải ở lại đây sao?” Vân Hoa ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

Trong thiên đình có một vị thần tướng lai lịch không rõ ràng như vậy đã trở nên cực kỳ nguy hiểm. Trong lòng nàng đã đánh trống lui quân.

Vũ Minh lão đạo suy tư một lúc, quả quyết nói, “Lưu lại đi. Trong thiên đình có quy củ thâm nghiêm, cho dù người kia định gây bất lợi cho chúng ta cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.”

Đây chính là chỗ dựa vào của hắn.

Hơn nữa, là một cường giả Động Hư, là tồn tại cao nhất của thế giới trước mắt, hắn luôn luôn khát vọng có thể lại tiến thêm một bước, nhưng mà hắn dừng bước ở cảnh giới này đã được mấy trăm năm, tu vi không cách nào tiến thêm được.

Mãi cho đến gần đây, cuối cùng đã cảm nhận được có tầng trường cực kỳ thông thả.

Điều này khiến cho hắn quá mức vui mừng, cho nên mới tự mình đến thiên đình, muốn mượn hoàn cảnh này để xem có thể khiến tu vi lại một lần nữa tăng lên một chút không.

Lại không ngờ được thế mà lại gặp một vị Địa Tiên.

Địa Tiên đó!

Hắn chỉ là Động Hư tầng thứ nhất, cách Địa Tiên còn năm tiểu cảnh giới, một đại cảnh giới. Chênh lệch kia giống như trời vực vậy.

Hắn thật sự muốn biết đối phương rốt cuộc duy trì cảnh giới Địa Tiên như thế nào.

Cho dù phải mạo hiểm một chút đều sẽ không hề tiếc.

Cái gọi là sớm sáng tỏ, đến chết cũng cam lòng.

Nếu như Vũ Minh lão đạo không có tâm tính như vậy thì tuyệt đối không cách nào đạt đến được cảnh giới giống như bây giờ.

Chương 592: Các người cuối cùng đã đến

Vân Hoa thấy sư tổ đã nói như vậy, cũng chỉ có thể thả lỏng tâm tư, tiếp tục ở lại.

Sau đó, hai người chia ra đi đến lều trại của mình.

Thoáng một cái, lại hai ngày trôi qua.

Đột nhiên, ba người trong lều trại gần như đồng thời mở mắt.

Lại có nhiệm vụ đến rồi.

“Trong tiên ngục có một ma vật Thiên Tiên cấp làm loạn, cầm lấy Hàng Ma xử, đi đến trấn áp.”

Đây là nhiệm vụ của Cố Dương.

Còn nhiệm vụ của hai người khác lại biến thành, “Hỗ trợ thần tướng Cố Dương, đi đến tiên ngục trấn áp ma vật.”

Nói cách khác, đây là một nhiệm vụ tập thể, ba người bọn họ phải cùng đi với nhau.

Không phải chứ, lại đến nữa?

Cố Dương nhìn thấy nhiệm vụ này không khỏi hơi nhức đầu, lần này càng khoa trương hơn, ma vật Thiên Tiên cấp bị trấn áp trong tiên ngục. Trình độ nguy hiểm này trực tiếp tăng lên thêm mấy sao.

Lại nói mấy thế lực lớn này đều mắc thói xấu gì vậy?

Bắt được ma vật rồi còn không trực tiếp tiêu diệt đi, trấn áp để làm cái quái gì?

Hắn không tin, ma vật Thiên Tiên cấp mà thiên đình lại không có cách nào để tiêu diệt.

Kết quả là còn cần đến hắn đi dọn đuôi.

“Hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng một viên Thăng Tiên đan. Thất bại, cách chức giáng phàm trần.”

Thăng Tiên đan, đây là thứ gì vậy?

Cho dù hắn có muốn hay không, nếu như định tiếp tục lưu lại đây thì chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Tuy rằng nhiệm vụ lần này nguy hiểm, nhưng xem kết quả mô phỏng, chắc có kinh sợ nhưng không nguy hiểm.

Hắn đứng lên, rời khỏi lều trại, đã nhìn thấy một già một trẻ đang đứng bên ngoài.

Vũ Minh lão đạo hành lễ nói, “Thượng tiên, tại hạ nhận được mệnh lệnh, hỗ trợ thượng tiên, đến tiên ngục trấn áp ma vật.”

Cũng được, nhiều thêm sự giúp đỡ của một vị Động Hư cảnh, nói không chừng vào thời điểm mấu chốt sẽ phát huy công dụng.

“Đi.”

Có Dương nói, dẫn theo bọn họ đi đến Thần Binh điện trước.

...

Vũ Minh lão đạo đã không phải là lần đầu tiên đến thiên đình, khi hắn vẫn còn là Nguyên Anh hậu kỳ đã đi theo một vị sư trưởng đến đây, ở lại trong này vài năm.

Tự nhiên biết được thiên đình sẽ thường xuyên đưa ra một vài nhiệm vụ, rất nhiều việc cần nhân lực mới có thể làm được, nên bố trí cho bọn họ những thiên binh tạm thời này.

Có thể ở lại trong này bao lâu, đều xem vận may.

Nói không chừng mới vừa đến được mấy tháng đã đụng phải một nhiệm vụ rất khó, không cách nào hoàn thành được, chỉ có thể rời khỏi thiên đình.

Hắn xem như là người may mắn, ở trong này suốt năm năm, cũng chính khoảng thời gian kia đã xây dựng cho hắn trụ cột kiên cố.

Mấy ngàn năm qua, đệ tử của Quảng Nguyên phái đã đến thiên đình có chừng hơn trăm người, cuối cùng đệ tử có thể thành Động Hư cảnh chỉ có ba người. Mỗi một người đều ở lại trong thiên đình thời gian vài năm.

Đây không phải là trùng hợp gì cả.

Hơn nữa, cho dù nhiệm vụ thất bại, sau khi bị trục xuất ra khỏi thiên đình, qua một thời gian ngắn nữa lại quay lại một lần nữa, lại có thể trở thành thiên binh rồi, nhưng mà công huân lấy được trước đó đã về không.

Từ điểm này có thể thấy được, thiên đình thật ra vô cùng thiếu người, cho nên, cho dù là người trước đó đã bị đào thải vẫn có thể trở thành thiên binh một lần nữa.

Nhiệm vụ lần này là trấn áp tiên ngục, đây xem như là một trong những nhiệm vụ khó khăn nhất.

Kẻ có tư cách được trấn áp trong tiên ngục đều không phải là nhân vật đơn giản, ít nhất là Thiên Tiên khởi bước.

Nếu vào thời đại Thượng Cổ, sợi khí tức của Thiên Tiên đều đã đủ để đánh chết Nhân Tiên.

Không cẩn thận, thậm chí còn có nguy hiểm đến tính mạng.

Ở trong lịch sử của Quảng Nguyên phái còn có hai tên xui xẻo, trong quá trình chấp hành nhiệm vụ đã bị giết chết.

Hai tên xui xẻo này, một tên chết ở thiên hà, một tên chết ở tiên ngục.

Mà hai nơi này cũng được Quảng Nguyên phái coi là hai nơi nguy hiểm nhất trong thiên đình.

Đương nhiên, nhiệm vụ càng nguy hiểm thì ban thưởng cũng càng phong phú.

Nếu như nhiệm vụ lần này thành công, có thể nhận được một viên Thăng Tiên đan.

Đây là vật quý báu nhất trong số rất nhiều ban thưởng của thiên đình, sau khi ăn vào có thể tự động tăng tu vi lên một giai.

Thiên Nhân nhất giai ăn vào, trực tiếp tăng lên đến Thiên Nhân nhị giai.

Thiên Nhân nhị giai ăn vào, tấn chức Thiên Nhân tam giai.

Nếu như là Thiên Nhân tam giai, như vậy, trực tiếp tấn thăng lên Động Hư cảnh.

Vũ Minh lão đạo có thể đột phá đến Động Hư cảnh chính là vì đã từng ăn một viên Thăng Tiên đan.

Mấy ngàn năm qua, trên trăm đệ tử của Quảng Nguyên phái tiến vào thiên đình, không biết đã hoàn thành được bao nhiêu

nhiệm vụ, tổng cộng chỉ nhận được bốn viên Thăng Tiên đan mà thôi.

Quảng Nguyên phái có quy định, sau khi nhận được Thăng Tiên đan phải dâng lên cho tông môn. Đợi đến tương lai, ai đó có khả năng đột phá đến Thiên Nhân tam giai thì có tư cách ăn viên Thăng Tiên đan này.

Đây chính là bí mật vì sao Quảng Nguyên đan có thể trở thành tông môn mạnh nhất Không Minh thiên.

Thăng Tiên đan này, mỗi một người chỉ có thể ăn một viên, lại ăn nữa đều không có hiệu quả.

Vị sư tổ Động Hư đầu tiên của Quảng Nguyên phái, chiếm được hai viên Thăng Tiên đan, định tiến thêm một bước nữa, sau khi ăn tiếp lại không hề có bất cứ hiệu quả gì, lãng phí vô ích một viên tiên đan.

Hiện giờ có cơ hội lấy được một viên Thăng Tiên đan, cho dù nhiệm vụ lại nguy hiểm nữa, bọn họ cũng phải đi làm.

Viên Thăng Tiên đan cuối cùng của tông môn đã được hẩn ăn.

Hiện giờ, đại nạn của Vũ Minh lão đạo sắp đến rồi, tối đa mấy trăm năm nữa sẽ đi về cõi tiên. Một khi hẩn chết, Quảng Nguyên phái sẽ gặp phải nguy cơ thật lớn.

Có thể đưa một viên Thăng Tiên đan về tông môn trước khi ra đi là tâm nguyện của hẩn.

Cho nên hẩn biểu hiện khá tích cực.

...

Không bao lâu, đã đến Thần Binh điện.

Vũ Minh lão đạo và Vân Hoa đều lĩnh trang bị của mình, áo giáp bạc và linh kiếm, hai loại linh bảo đúng là một bộ.

Cố Dương lại lĩnh Hàng Ma xử.

“Nhân Tiên?”

Một giọng nói đồng dạng vang lên bên tai hẩn, hơi trào phúng nói, “Xem ra người của thiên đình thật sự đã chết sạch rồi, thế

mà lại kêu một Nhân Tiên nhỏ nhỏ đến không chế Hàng Ma xử.”

Chương 593: Quý đi

Cố Dương nói, “Lần này làm phiền tiên bối.”

“Không thú vị.”

Giọng nói đồng đạc kia thì thậm một câu rồi không lên tiếng nữa.

Cố Dương cũng không biết câu nói mới vừa rồi kia có chỗ nào không đúng, cũng lười suy nghĩ.

Những linh bảo cao giai này, cao ngạo lạnh nhạt một chút đều là bình thường.

Linh bảo nói nhiều giống như Tru Yêu kiếm xem ra vẫn là số ít.

Hắn mang theo cái chùy vàng nặng nề này, rời khỏi Thần Binh điện, sau đó đi đến truyền tống trận gần nhất.

Trong thiên đình, khắp nơi đều có truyền tống trận, hình thành một hệ thống giao thông khổng lồ mà phức tạp.

Có thể xem như tiên cung này thành một thành thị cực lớn, truyền tống trận tương đương với ga tàu điện ngầm hoặc trạm xe buýt, nhưng mà hiệu suất cao hơn phương tiện công cộng và tàu điện ngầm không biết bao nhiêu lần, đều đến nơi trong nháy mắt.

Ba người Cố Dương thông qua truyền tống, đến một chỗ u ám.

Không gian xung quanh âm trầm, không có một chút tia sáng, nếu có thì chỉ là rét lạnh tận xương tủy.

Vân Hoa có tu vi thấp nhất không tự chủ được sợ run cả người.

Chút tăm tối ấy không làm khó được bọn họ, mở to mắt ra nhìn, nhìn thấy rõ ràng hoàn cảnh bốn phía.

Cố Dương cảm giác được bốn phía có một luồng áp lực khó hiểu, nhưng mà khi luồng áp lực kinh khủng kia đến bên cạnh hắn lại bị áo giáp vàng trên người hắn ngăn cách ở ngoài.

Nơi này giống với chỗ như Trấn Yêu tháp, có lực khắc chế rất mạnh đối với ma vật. Nhưng mà thiên binh thần tướng của thiên đình lại không hề nhận lấy một chút ảnh hưởng nào.

Có thể nói, chiếm cứ ưu thế sân nhà thật lớn.

Nhưng Cố Dương lại vẫn hơi cảnh giác, ở trong hoàn cảnh như vậy mà vẫn còn có ma vật có thể phá tan trời buộc, tuyệt đối không phải là ma vật bình thường.

Hắn nhắc nhở một câu, “Cẩn thận một chút.” Rồi đi thẳng về phía trước.

Mới vừa tiến vào tiên ngục, Hàng Ma xử trong tay hắn đã truyền đến sức nóng nhẹ nhàng, chỉ dẫn phương hướng cho hắn.

Nếu như không ngoài ý muốn, phương hướng nó đang chỉ chính là chỗ của ma vật kia.

Cũng không biết ma vật có dáng vẻ gì.

Trong lòng Cố Dương ít nhiều gì hơi khẩn trương, luôn sẽ khá cẩn thận với những thứ không biết.

Ba người bọn họ không ngừng đi vào sâu trong, dọc theo đường đi, không hề nhìn thấy vật còn sống nào.

Ngẫm lại cũng không kỳ quái, thiên đạo sụp đổ, thứ bị ảnh hưởng không chỉ có mỗi tu sĩ, tất cả những tồn tại siêu phàm như quỷ quái ma yêu này đều sẽ bị ảnh hưởng.

Dưới cọ rửa của thời gian, ma vật bị trấn áp ở trong tiên ngục tự nhiên cũng sẽ tan biến đi.

Dù sao, thời gian đã trôi qua mấy ngàn năm, thậm chí trên vạn năm.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng Cố Dương lại càng khẩn trương hơn.

Vậy có ý nghĩa rằng, ma vật tránh thoát khỏi trời buộc kia nhất định là tồn tại khủng bố nhất trong rất nhiều ma vật, trải qua

gần vạn năm nhưng vẫn không tan biến đi.

Đột nhiên, Cố Dương cảm giác Hàng Ma xử trong tay bắt ngờ nóng bỏng lên, bắt đầu nuốt tiên nguyên trong cơ thể hắn, vốn không hề thương lượng.

Hắn biết ma vật kia ở ngay gần đây.

“Các ngươi cuối cùng đã đến.”

Một giọng nói già nua đột nhiên vang lên.

Trong giọng nói già nua kia mang theo một chút suy yếu với mỗi mệt.

Cố Dương cũng đã thấy một lão giả khô gầy, đang bám tường khó khăn di chuyển tới trước.

Toàn thân lão giả kia gầy giống như da bọc xương, tóc gần như rụng sạch, quần áo trên người rách nát toi tả, thoạt nhìn còn tưởng là một thân khô chui từ trong lòng đất ra.

Hơi tương tự với thân khô trong lòng đất chỗ hoàng cung.

Khác biệt chính là người trước mắt này đã gần như không có chút sức sống nào nữa rồi.

Đây chính là ma vật cấp bậc Thiên Tiên?

Trong lòng hắn thật hoài nghi, nhưng phản ứng của Hàng Ma xử trong tay đang nói cho hắn biết rằng, chắc chắn là ma vật không thể nghi ngờ.

Vũ Minh lão đạo và Vân Hoa ở phía sau hắn đều như gặp kẻ địch mạnh, đồng thời giờ linh khí trong tay lên.

Hai món linh khí này đều được lĩnh từ trong Thần Bình điện, một hạt châu, còn có một cung tên, đều là linh bảo chí dương chí cương, chuyên phá tà ma.

Lão giả giống như thân khô kia nhìn chăm chăm vào Hàng Ma xử trong tay Cố Dương, dùng giọng nói khô khan nói, “Hàng Ma xử, năm đó Thái Hoa luyện chế ra ngươi, lại không nghĩ rằng cuối cùng sẽ vì phản bội của ngươi mà chết.”

Cố Dương cảm giác tốc độ Hàng Ma xử hấp thụ tiên nguyên trong cơ thể hắn trở nên nhanh hơn, trong lòng khẽ động.

Tiên nguyên trong cơ thể hẳn sao dễ dàng bị hút đi như vậy chứ?

Hắn vừa không chế tốc độ tiên nguyên phát ra vừa hỏi, “Không biết tiên bồi xung hô như thế nào?”

Lão giả không đáp mà hỏi lại, “Tạo Hóa Ngọc Điệp nói với ngươi như thế nào?”

Tạo Hóa Ngọc Điệp?

Chắc đang nói đến ý chí trong tâm tôi kia đi.

Cố Dương trầm nghĩ trong lòng, ăn ngay nói thật, “Kêu chúng ta đến trấn áp ma vật.”

“Ma vật?”

Lão giả khẽ nhếch miệng, giống như đang cười, lại giống như không thể cười thành tiếng, “Không thể ngờ nổi, có một ngày bốn tọa lại sẽ trở thành ma vật bị trấn áp.”

Lão giả không định ra tay, cứ đứng ở đó nói chuyện phiếm với Cố Dương.

Trong lòng Vũ Minh lão đạo ở sau lưng lại hơi sốt ruột, thượng tiên này không khỏi quá dong dài.

Tiên ngục này là nơi nào chứ?

Thứ có thể bị trấn áp ở trong đây đều là tồn tại cực kỳ khủng bố, đừng thấy thân khô trước mắt có lẽ giống như đã sắp mất đi sức sống, nhưng nó có thể tồn tại từ thời Thượng Cổ cho đến nay, sao có thể đơn giản như vậy được?

Phương pháp đối phó tốt nhất chính là vừa xuất hiện đã lấy chiêu thức lôi đình, diệt sát nó.

Ma vật giống như vậy giỏi nhất mê hoặc lòng người, một khi thượng tiên này bị mê hoặc, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Vũ Minh lão đạo có lòng nhắc nhở, lại lo lắng sẽ chọc giận đôi phương, không dám tùy tiện mở miệng, chỉ có thể đưa mắt ra hiệu cho Vân Hoa ở bên cạnh, để cho nàng đề cao cảnh giác.

...

“Tiền bối có thể tồn tại đến bây giờ ở chỗ như thế, nhất định là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.” Cố Dương nói lời này là chân thật thành khẩn.

Bị trấn áp ở trong tiên ngục, còn có thể tồn tại từ thời Thượng Cổ cho đến bây giờ, nói người này là Thiên Tiên, quý đều không tin.

Nhiệm vụ này nhất định là chơi trò lừa đảo.

Lão giả này hơn phân nửa là tu vi Thiên Tiên hiện giờ có được, nhưng vào thời đại Thượng Cổ thì tuyệt đối không chỉ như thế.

Chương 594: Quỷ dị (2)

Bởi vì cái gọi là Kim Tiên bất hủ, sau khi thiên đạo sụp đổ, người có thể tồn tại trên vạn năm dưới cọng rửa của thời gian cũng chỉ có đại năng Kim Tiên mà thôi.

Hoặc là nói, giống như cung chủ Dao Trì tiên cung, giấu cả tòa tiên cung ở ngoài dòng thời gian, Thiên Tiên ở bên trong đều rơi vào trong ngủ say nên mới có thể vượt qua được thời gian dài dòng.

Thiên Tiên khác đều không thể tránh được cọng rửa của thời gian, hóa thành mục nát.

Cũng chỉ có một vài giống loài trường sinh trong Yêu tộc, ví dụ như cỏ cây thành tinh, bởi vì tồn tại của bản thể, trời sinh có được tuổi thọ dài lâu, đây là ngoại lệ.

Nhiệm vụ lần trước, hắc giao Thiên Tiên cấp trong thiên hà kia còn miễn cưỡng có thể giải thích được, nó tỉnh lại từ trong giấc ngủ say nên mới có thể vượt qua được năm tháng dài đằng đẳng.

Giống như người trong Dao Trì tiên cung vậy.

Trong thiên đình không có một tiên nhân, cũng có khả năng tắt cả đều trong giấc ngủ say.

Nhưng mà ma vật trước mắt này là người bị trấn áp trong tiên ngục, dù sao không thể có khả năng ngủ say trong điều kiện

như vậy đi?

Cô Dương luôn có một cảm giác kỳ quái, cho nên không vội vã ra tay mà muốn hiểu rõ tình huống hơn một chút.

Dù sao hẳn tự có biện pháp phân rõ thật giả.

Cho dù ma vật này nói dối thì vẫn không thể lừa gạt được hẳn.

Đôi mắt trống rỗng của lão giả nhìn hẳn, dùng giọng nói khô khan nói, “Người phát hiện chỗ bất thường rồi đúng không?”

“Vấn đề chỉ đang kỳ quái, vì sao trong thiên đình lại không có một bóng người, cửa lại rộng mở, bất cứ kẻ nào đều có thể tiến vào được.”

Cô Dương nói ra nghi ngờ trong lòng.

Nguy đề trước kia nhất định đã đến đây, sau khi nguyên thần của Thái tử Thành bị hủy diệt, tia sáng vàng kia mới có thể bay trở về đây.

Còn có Vũ Minh lão đạo và Vân Hoa hai người ở sau lưng hẳn đều có thể tiến vào.

Chuyện này khá quý dị.

Nếu như nói người trong thiên đình đều giống như Dao Trì tiên cung, tất cả đều rơi vào ngủ say, như vậy vì sao cửa của thiên đình lại mở ra?

Chẳng lẽ không sợ bị người trộm đi sao?

Canh phòng nghiêm ngặt giống như Dao Trì tiên cung, cuối cùng còn bị người đánh cắp đi lượng lớn bàn đào.

Cho dù thiên đình có cấp bậc cao hơn Dao Trì tiên cung, nhưng nếu không đề phòng giống như vậy, đừng phải lão giả thần thông quảng đại kia, đoán chừng đều không thể thoát khỏi vận mệnh bị cướp sạch.

Nếu như nói người của thiên đình đều không thấy nữa, như vậy, những tiên nhân trước đó, vì sao lại buông tha cho một tiên cung lớn như vậy?

Hay là nói những tiên nhân này đều chết hết rồi?

Như vậy đáng sợ hơn rồi, bọn họ chết như thế nào? Trong thiên đình không hề nhìn thấy được dấu vết chiến đấu.

Là nhân vật như thế nào mới có thể im hơi lặng tiếng giết tiên nhân trông coi thiên đình?

Sợ hãi tột độ khi suy nghĩ cẩn thận!

Nếu không phải trong mô phỏng, hẳn chưa bao giờ gặp nguy hiểm đến tính mạng, hẳn cũng không muốn ở lại lâu thêm ở nơi này đâu.

Dù sao, Cố Dương luôn cảm thấy, trong thiên đình không có bất cứ người nào này lộ ra quỷ dị khắp nơi.

“Năm đó trong thiên đình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kính xin tiên bối giải thích nghi hoặc.”

Ánh mắt của lão giả trở nên hơi quỷ dị, “Đã qua vạn năm, ngươi là người thứ bảy hỏi bản tọa vấn đề này, sáu người trước kia đều chết hết, bị linh bảo trong tay đánh chết. Chỉ sợ ngươi còn chưa nghe hết lời của ta đã bước theo gót chân bọn họ rồi.”

Cố Dương nhìn Hàng Ma xử trong tay, thấy nó bắt đầu sáng lên tia sáng màu vàng, khiến cho người ta cảm thấy chí dương chí cương.

Hắn trầm mặc một chút.

Thật ra đang lén lút mở hệ thống ra, tiến hành một lần mô phỏng.

Sau đó hắn ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói, “Không sao, tiên bối cứ việc nói.”

“Thượng tiên, dứt khoát không được.”

Lúc này, Vũ Minh lão đạo nghe được vô cùng lo sợ, cuối cùng không nhịn được nữa, khuyên nhủ, “Đây chính là ma vật, nên mau chóng trừ bỏ, miễn sinh ra hậu hoạn.”

Cho dù lời ma vật sắp nói ra rốt cuộc là thật hay giả, bọn họ làm sao có thể nghe được?

Nếu như lời nói này có dính dáng đến việc bí mật của thiên đình, trốn còn không kịp đâu. Biết được càng nhiều, rất có thể rước lấy họa sát thân.

Hơn nữa ai biết có phải ma vật đang dùng lý do thoái thác này để mê hoặc tâm trí của bọn họ hay không?

Lập tức ra tay, trừ bỏ nó mới là cách để bảo vệ mình.

Cố Dương nói, “Nếu như người định lập công, cứ việc tự động ra tay.”

Trên mặt Vũ Minh lão đạo hiện lên nụ cười khở, nếu như hắn có năng lực như vậy, còn cần nói lời vô ích sao?

Linh bảo trong tay hắn và Vân Hoa đều chỉ lấy ra để hỗ trợ, một chuyện này coi Cố Dương là chủ.

Cố Dương không ra tay, bọn họ không thể giết chết ma vật này được.

Hắn thật sự không cách nào hiểu được, Cố Dương rốt cuộc định làm gì?

Lão giả không để ý đến bọn họ đang tranh chấp, nhìn Cố Dương, trong hốc mắt vốn trống rỗng xuất hiện hai điểm sáng rọi màu đỏ, hắn nói, “Giỏi, đủ can đảm.”

“Bốn tọa là thiên vương đệ nhất thiên hạ dưới trướng Kim Hoàng, phụng mệnh lệnh Kim Hoàng, thay mặt trông coi thiên đình...”

“Toàn bộ thiên đình đều do một tay Kim Hoàng bệ hạ xây dựng lên, trung tâm của thiên đình là bệ hạ dùng Lạc Thư Hà Đồ làm bản gốc, sáng tạo ra tồn tại tương tự với nguyên linh, bệ hạ đặt tên là Tạo Hóa Ngọc Điệp.”

“Nếu như biến cả thiên đình thành một linh bảo đặc thù, như vậy Tạo Hóa Ngọc Điệp chính là nguyên linh của thiên đình, hơn nữa nó có linh trí cực cao, hoạt động của toàn bộ thiên đình đều do nó bố trí, kể cả thưởng phạt trong luật trời đều do nó phán định ra.”

“Khi bệ hạ vẫn còn, Tạo Hóa Ngọc Điệp quản lý cả thiên đình đến gọn gàng ngăn nắp, mọi người ai có chức nấy, chưa bao

giờ xảy ra sai lầm gì. Tất cả mọi người vui lòng phục tùng.”

“Tạo Hóa Ngọc Điệp không chỉ cai quản toàn bộ thiên đình, kể cả Thiên Đình giới cũng do nó quản lý. Chính vì dưới tình huống thưởng phạt phân minh này, dưới vận hành trên là người có năng lực, dưới là người bình thường. Thiên Đình giới dần dần trở thành một tiên giới có thực lực mạnh mẽ nhất trong mười tiên giới.”

Lão giả chậm rãi thuật lại, hai điểm sáng đỏ trong mắt giống như có vẻ hồi ức.

Cố Dương nghĩ, đó chẳng phải là trí tuệ nhân tạo tương tự như Ultron sao?

Chương 595: Mục đích

Hơn nữa có công năng cực kỳ mạnh mẽ.

Phải biết rằng diện tích của tiên giới rộng lớn hơn nhân gian giới cực kỳ nhiều, được xưng tụng là rộng lớn vô cùng. Dựa theo miêu tả trên sách, đoán chừng còn lớn gấp vài vạn lần diện tích của Trái Đất hiện giờ.

Một trí tuệ nhân tạo có thể quản lý toàn bộ tiên giới đến gọn gàng chỉnh tề, trí năng hóa kia cao bao nhiêu chứ.

Kim Hoàng này thật sự có ý tưởng.

Là Nhân Hoàng đời thứ ba, vì để đột phá đại nạn tuổi thọ, nghiên cứu con đường trường sinh thần đạo này. Cuối cùng quyết đoán bỏ qua thân phận Nhân Hoàng, thành lập thiên đình, ý muốn trở thành tồn tại giống như thiên đế.

Cũng không biết đại lão này có còn tồn tại không.

Cố Dương thầm nghĩ trong lòng, lại nghe lão giả tự xưng là thiên vương đệ nhất ở dưới trướng Kim Hoàng này tiếp tục nói, “Sau này, bệ hạ đi đến Thủy Nguyên thiên giới, bổn tọa thay mặt trông coi thiên đình.”

“Một ngày kia, đại kiếp nạn đột ngột đến, chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp phản ứng lại đầu tiên, phong bế thông đạo thông

đến nhân gian giới, cổ vũ tất cả tiên nhân, lấy pháp lực cực lớn che giấu thiên đình vào trong hư không.”

“Nếu như đề bản tọa quyết định, tuyệt đối không có khả năng quyết đoán như thế. Ở phương diện này, bản tọa quả thật không bằng nó.”

Cô Dương nghe liên tục gật đầu.

Chuyện xưa đến đây, tất cả đều thật bình thường. Nếu cứ ần theo phát triển như vậy tiếp, thiên đình chính là Dao Trì tiên cung thứ hai mà thôi. Sẽ không lưu lạc đến mức này.

Không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định đã xuất hiện ngoài ý muốn rồi.

“Đại kiếp nạn qua đi, thiên đạo sụp đổ, dưới Thiên Tiên, tu vi của tất cả đều ngã xuống Nguyên Anh, cho dù cố gắng như thế nào, tôi đã cũng chỉ có thể khôi phục được đến Nhân Tiên.”

“Hai ngàn năm là tuổi thọ cực hạn của Nhân Tiên. Khi đại kiếp nạn lần thứ hai giáng xuống, trong thiên đình, dưới Thiên Tiên gần như chết hết. Thiên đình khi đó, tính cả bản tọa, chỉ còn lại mười ba người.”

“Mặc dù là bản tọa đều cảm nhận được uy lực của thời gian cọ rửa, vì để sống sót qua trận đại kiếp nạn này, chúng ta lấy ra các loại bí pháp, nguyên thần trốn vào trong không gian ở bên ngoài thời gian.”

“Mãi cho đến ngày đó, trong thiên đình xuất hiện một vị khách không mời, cố tình đánh thức chúng ta dậy. Càng lấy pháp lực cực lớn, ép thiên đình từ trong không gian hư vô ra, trở về trong Thiên Đình giới. Khiến cho chúng ta không thể không đối mặt với trận đại kiếp nạn kia.”

Vậy cũng được hả?

Trong lòng Cô Dương cảm thấy buồn cười, đó chính là bị ép đi buồn.

Cường giả kia định dùng biện pháp như thế để ép người của thiên đình cùng chống chọi với đại kiếp nạn.

Không thể không nói, biện pháp này quả thật có hiệu quả.

Thực lực của thiên đình thật sự đủ mạnh mẽ, nghe ý tứ của lão giả, sau khi Kim Hoàng dẫn theo một nhóm người, vẫn còn lại mười ba cường giả đã ngoài Kim Tiên.

Mười ba vị Kim Tiên, cộng thêm thiên đình và Tào Hóa Ngọc Điệp này, đúng là một chiến lực mạnh mẽ.

Trong giọng nói của lão giả lộ ra ý hận, nói, “Chúng ta bị ép đối diện với trận đại kiếp nạn kia. Cuối cùng vẫn thất bại thảm hại, mười ba người của thiên đình đã chết trận bảy người. Nếu không phải vào thời khắc cuối cùng, dưới sự trợ giúp của Tào Hóa Ngọc Điệp, mấy người chúng ta giả chết thoát thân, cũng không tránh được phải chết.”

Lúc này Cố Dương cuối cùng đã không nhịn được hỏi, “Trận đại kiếp nạn kia rốt cuộc là như thế nào? Thứ các người phải đối mặt là lực lượng như thế nào? Hay là kẻ địch?”

Lão giả dùng ánh mắt xa xôi nhìn hắn, nói, “Người sẽ nhanh chóng được biết thôi, đại kiếp nạn lần thứ ba sẽ lập tức đánh đến nơi rồi.”

...

Cái gì?

Đại kiếp nạn lần thứ ba sắp giáng xuống?

Vũ Minh lão đạo ở sau lưng Cố Dương nghe được đến đó, chấn động trong lòng, theo bản năng nhìn về phía Cố Dương, lại thấy trên mặt hắn không hề có vẻ gì ngoài ý muốn, giống như chấp nhận.

Trong lòng hắn nhất thời rối loạn.

Trong một vài diễn tịch của Quảng Nguyên phái đều có ghi chép lại về hai trận đại kiếp nạn một vạn năm trước với tám ngàn năm trước. Tất cả đều không khác biệt gì so với lão giả này vừa nói.

Từ đây có thể thấy được, người này rất có thể thật sự là người đã từng tự mình trải qua trận đại kiếp nạn kia, bằng không thì không có khả năng biết được những bí mật này.

Tổ sư của Quảng Nguyên phái chính là một trong sáu vị Kim Tiên may mắn còn tồn tại cuối cùng của thiên đình.

Nhưng mà trong điển tịch do tổ sư lưu lại không hề có ghi chép về trận đại biến của thiên đình kia.

Năm đó, trong thiên đình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao sư tổ lại muốn chạy trốn khỏi thiên đình?

Hắn đều không biết.

Đương nhiên, tất cả đều đã không còn quan trọng nữa.

Hiện giờ, việc quan trọng nhất là đại kiếp nạn lần ba theo lời bọn họ.

Là môn phái do một vị Kim Tiên truyền thừa xuống, Quảng Nguyên phái biết được rất nhiều bí mật về thời đại Thượng Cổ về hai trận đại kiếp nạn kia, kể cả Hỗn Nguyên Kim Tiên đều đã chết vài vị.

Đó chính là nhân vật lớn cao nhất trong tam giới, chúa tể chân chính của tiên giới.

Trong hai trận đại kiếp nạn kia, người bị gặp họa đầu tiên chính là bọn họ.

Tam giới khi đó có chín vị Hỗn Nguyên Kim Tiên được công nhận, trong đó có năm vị đã ngã xuống trong trận đại kiếp nạn đầu tiên.

Hỗn Nguyên ngã xuống, trời đất cùng đau buồn.

Biến hóa trong trời đất đã tuyên bố rõ ràng tất cả.

Trận đại kiếp nạn lần thứ hai, bốn vị Hỗn Nguyên còn thừa lại cũng không cách nào may mắn thoát khỏi được, đều ngã xuống. Kể cả vị kia trong Minh giới, tự xưng là chủ nhân Minh phủ quản lý sinh tử đều không ngoại lệ.

Hiện giờ, đại kiếp nạn lần thứ ba sắp đến rồi, cũng khó trách Vũ Minh lão đạo kinh hãi như thế.

Chín vị Hỗn Nguyên Kim Tiên đều không còn, lấy ai ngăn cản trận đại kiếp nạn lần này đây?

Một lần này, chỉ sợ là tận thế chân chính của tam giới.

...

Cô Dương thật sự hơi ngoài ý muốn, lão giả này bị trấn áp trong tiên ngục, lại biết đại kiếp nạn giáng xuống.

Đây là một không gian độc lập, vốn không cách nào cảm ứng được bên ngoài, dù sao, hẳn không cảm ứng được.

“Ánh mắt của tiên bối không sai, nhiều nhất mười năm, đại kiếp nạn lần thứ ba sẽ giáng xuống.”

Lão giả khẽ nhếch miệng, giống như đang cười, “Thiên đạo hồi phục, bản tọa có cảm ứng đầu tiên. Mấy ngày trước, bản tọa đã dầu hết đèn tắt, một điểm chân linh cuối cùng cũng sắp hao hết. Không nghĩ tới mạng còn chưa đến đường cùng.”

Chương 596: Tiên thiên linh bảo

Nói như vậy vẫn là ta cứu hẳn một mạng.

Cô Dương thầm nghĩ trong lòng, nhưng mà chuyện này không tiện tuyên dương khắp nơi, nếu như để cho người khác biết hẳn là đầu sỏ gây nên vụ thiên đạo hồi phục, dưới tuyệt vọng, nói không chừng sẽ có người tìm hẳn liều mạng.

Hắn kéo đề tài lại, “Về sau như thế nào?”

Tia sáng màu đỏ trong mắt lão giả trở nên càng sáng ngời thêm một chút, khàn giọng nói, “Trận đại chiến kia, chúng ta tiêu hao nghiêm trọng, cần bổ sung bản nguyên, nhưng mà thần vật có thể bổ sung bản nguyên đã sớm dùng hết rồi.

Chúng ta chuẩn bị rút bản nguyên của thiên đình. Sau đó _____”

“Chúng ta đã bị đánh lén, Tào Hóa Ngọc Điệp phản bội chúng ta, nó khống chế toàn bộ pháp trận, cấm chế, linh bảo, thần vật... của thiên đình, có bốn người trong đó bỏ mình tại chỗ.

“Bản tọa vì tránh né đuôi giết nên bị ép vào trong tiên ngục. Ở trong này, linh bảo có thể phát huy lực lượng chỉ có vài thứ mà thôi. Bởi vì như thế nên bản tọa mới chống đỡ được cho đến bây giờ.”

“Chỉ sợ bệ hạ đều không ngờ được, Tào Hóa Ngọc Điệp do chính tay hắn luyện chế lại có ngày sẽ cắn ngược chủ nhân như vậy.”

Sau khi Cố Dương nghe xong, sắc mặt không hề thay đổi.

Mới vừa rồi khi giới thiệu tác dụng của Tào Hóa Ngọc Điệp, trong lòng hắn đã có dự cảm.

Trí tuệ nhân tạo mà, cuối cùng phản bội nhân loại chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? Phim ảnh truyền hình đều sắp quay đến nát vụn rồi.

Nhưng thế giới này lại chưa từng có tiền lệ như vậy, cũng không có ai có suy nghĩ như vậy.

Có lẽ có cảm nhận như vậy, ở dưới tiện lợi khổng lồ như thế, âm thanh phản đối cũng không ảnh hưởng đến tình hình chung.

Cuối cùng, tạo thành kết cục như vậy.

Đương nhiên, tất cả cũng có thể là do “Ma vật” ở trước mắt này bịa ra.

Hắn hỏi, “Tiền bối nói với ta những chuyện này là có mục đích gì?”

Cố Dương nói ra câu này hơi đột ngột, giống như lão giả có lai lịch không rõ ràng này cố ý dẫn bọn họ tới đây vậy.

Không sai, đây chính là suy đoán của hắn, hoặc có thể nói là đang thử.

Đối phương đã có thể cảm ứng được thiên đạo hồi phục, như vậy, cảm ứng được trong thiên đình có người đến cũng là chuyện rất bình thường.

Ngay từ ban đầu người ta đã nói rằng, “Cuối cùng các ngươi đã tới.” Cho thấy hắn thật sự đang chờ bọn họ.

Rất có khả năng người này cố tình gây ra động tĩnh khiến Tào Hóa Ngọc Điệp phát ra mệnh lệnh, phái người đến trấn áp hắn.

Nhiệm vụ mà Cố Dương tiếp nhận là “Trấn áp” chứ không phải tiêu diệt. Lúc đó hắn đã cảm thấy hơi kỳ quái, hiện giờ

xem ra là vốn không thể tiêu diệt được đối phương.

Đây rất có thể là một Đại La Kim Tiên trong quá khứ.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, cho dù là tiên thiên linh bảo, cũng chưa chắc đã chơi chết được một vị Đại La.

Lúc này, Hàng Ma xử trên tay Cố Dương bắt đầu chân động kịch liệt lên, lập tức định tránh thoát khỏi tay hắn.

Một ý niệm lớn lao truyền đến, “Người dám chống lệnh! Không biết sống chết!”

Hàng Ma xử không cách nào khoan nhượng, định phản phệ.

“Định tạo phản?”

Cố Dương cười lạnh một tiếng, lấy Nhân Hoàng kiếm từ trong không gian ngự thú ra.

Bởi vì biết quan hệ giữa Nhân Hoàng kiếm và thiên đình giống như nước với lửa, cho nên hắn vẫn một mực không lấy Nhân Hoàng kiếm ra.

Hiện giờ Hàng Ma xử định tạo phản, đối phó với linh bảo cấp bậc này, cũng chỉ có thể kêu Nhân Hoàng kiếm ra tay.

“Nhân Hoàng kiếm?”

Lão giả giống như cây khô kia là người đầu tiên nhận ra, trong giọng nói lần đầu tiên xuất hiện khiếp sợ.

...

“Cái gì, Nhân Hoàng kiếm?”

Vũ Minh lão đạo ở phía sau nghe được như vậy, cũng chân động.

Đây là chí bảo nổi tiếng nhất của Nhân tộc vào thời đại Thượng Cổ. Uy lực của nó không phải là vũ khí mạnh nhất, nhưng độ nổi tiếng thì nó nhất định cao nhất.

Nhắc đến Nhân tộc quật khởi, Nhân Hoàng kiếm là một cái tên không thoát ra được.

Kể cả là tu sĩ của ba mươi ba thiên đều biết đến cái tên Nhân Hoàng kiếm này.

Giống như Sinh Tử Bạc là dấu hiệu của Minh giới, Nhân Hoàng kiếm chính là chí bảo mang tính dấu hiệu của nhân gian giới.

Nhưng mà không phải Nhân Hoàng kiếm đã bị hủy vào lần đại kiếp nạn đầu tiên sao?

Đây là chuyện hần đã nhìn thấy được từ trong bản chép tay do tổ sư của hần lưu lại, vào khi đại kiếp nạn giáng xuống, người mạnh nhất của nhân gian giới là Nhân Hoàng đã cầm Nhân Hoàng kiếm trong tay xông lên đầu tiên. Là người đầu tiên bỏ mình, Nhân Hoàng kiếm cũng bị hủy tại chỗ.

Chẳng lẽ là đồ giả sao?

Không, khí tức này, đúng là Nhân Hoàng kiếm không thể nghi ngờ.

Cuối cùng Vũ Minh lão đạo đã biết tự tin của Cố Dương là cái gì rồi, hóa ra là Nhân Hoàng kiếm chí bảo Thượng Cổ này.

Kim Tiên của Yêu tộc chết dưới thanh kiếm này chí ít có hai vị rồi.

...

Chiêu thức thứ hai của Trảm Huyền kiếm pháp, Trảm Thần!

Lấy Nhân Hoàng kiếm ra lần này hoàn toàn khác với lần trước, chỉ thấy trên thân kiếm phát ra sáng rọi chói mắt, gột rửa toàn bộ bóng tối và khí tức đè nén bốn phía ra.

Đi đến đâu, mệnh mông cuồn cuộn, tinh khiết ngay thẳng, đại biểu cho sức sống bùng bùng.

Cố Dương cảm thấy lực lượng mạnh mẽ trước nay chưa từng có, tăng phúc cho tiên nguyên của hần gấp mấy trăm lần, đây là một kiếm mạnh mẽ nhất mà hần đã chém ra được kể từ khi chào đời cho đến nay.

Hàng Ma xử giống như cảm ứng được nguy cơ, cũng bộc phát ra ánh sáng màu vàng, chí dương chí cương. Nhưng ở trước mặt Nhân Hoàng kiếm lại u ám phai màu.

Nhân Hoàng kiếm chém cách không, một đường lực lượng vô hình nháy mắt chém chết sáng rọi của Hàng Ma xử.

Hàng Ma xử cũng yên tĩnh xuống, sáng rọi cũng trở nên nhu hòa.

Nguyên linh của nó đã bị một kiếm chém chết.

Sau đó Cố Dương quay đầu nhìn sang phía linh bảo trong tay Vũ Minh lão đạo và Vân Hoa.

Lúc này hai người đều bị uy lực của một kiếm mới vừa rồi làm chấn động thật sâu.

Chương 597: Tiên thiên linh bảo (2)

Đặc biệt là Vũ Minh lão đạo, thật sự khó có thể tin được, sau khi thiên đạo sụp đổ, lại vẫn còn có người có thể phát huy ra được lực lượng mạnh mẽ như thế.

Đây là Địa Tiên sao?

Một kiếm, thế mà lại hủy diệt nguyên linh của một linh bảo Thiên giai.

Quá kinh khủng.

Cho nên, khi ánh mắt của Cố Dương liếc sang, hấn không khỏi ớn lạnh, theo bản năng đưa hạt châu đang cầm trong tay qua, “Tiền... tiền bối, thứ này vẫn nên để người bảo quản đi.”

Vân Hoa cũng vội vàng giao cây cung tên trong tay cho Cố Dương.

Cố Dương nhận lấy hai thứ này, cảm giác được nguyên linh trong đó đang run lên, nên khơi thông với chúng nó, “Không muốn bị hủy đi thì để cho ta lưu lại dấu ấn trong cốt lõi của các ngươi.”

Cứ như vậy, hấn lại có thêm hai linh bảo Địa giai.

Chí Dương châu, Phá Ma cung.

Đây là tên của hai linh bảo Địa giai, tên như ý nghĩa, đây là linh bảo chuyên dùng để đối phó với tà ma.

Cũng có hiệu quả đối phó với nguyên thần còn có linh thể các loại.

Cố Dương thu hai linh bảo này với Hàng Ma xử vào trong không gian ngục thú, nhìn lão giả kia, “Tiền bối, có thể tiếp tục.”

Hai điểm đỏ trong mắt lão giả kia tản ra sáng rọi mơ hồ, “Ngươi là truyền nhân của Hắc đế?”

Hắc đế?

Cố Dương biết vào thời đại Thượng Cổ có năm phương thiên đế, đều là tồn tại cùng nổi danh với Nhân Hoàng, nhân vật cấp bậc đại lão trong tam giới. Hắc đế chính là một trong năm phương thiên đế.

Nhớ đến Vân Phiêu Miêu ở trong Thủy Nguyệt động thiên đã từng hỏi hẳn rằng có phải là truyền nhân của tiên tôn kia không. Đang nhắc đến ở đây chắc cũng là Hắc đế kia đấy nhỉ?

Nói như vậy, Trảm Huyền kiếm pháp là truyền thừa do Hắc đế lưu lại rồi.

Hắn cười không đáp, “Tiền bối, thời gian khẩn cấp, tán gẫu chính sự trước đi.”

Lão giả liếc nhìn hẳn một cái thật sâu, nói, “Bồn tọa muốn ngươi giúp một việc, mang bồn tọa rời khỏi thiên đình.”

Yêu cầu như thế cũng không ngoài dự đoán của hẳn.

Lão giả bị giam trong tiên ngục, tuy rằng bảo vệ tính mạng, nhưng lại không cách nào rời đi, không có gì khác chờ chết cả.

Trên thực tế, đáng ra hẳn đã chết rồi, nếu không nhờ sự đột phá của Cố Dương khiến thiên đạo hồi phục, hẳn đã ngòm.

Mười năm sau, đại kiếp nạn giáng xuống, hẳn tiếp tục lưu lại ở đây cũng không khác gì chờ chết cả.

Rời khỏi nơi đây còn có một con đường sống.

Cố Dương chỉ đưa ra một vấn đề, “Làm như vậy có lợi gì cho văn bối?”

Chuyện này có nguy hiểm rất lớn, cũng không đủ chỗ tốt, ai muốn làm chứ?

Lão giả nhìn Nhân Hoàng kiếm trong tay hắn, trầm mặc một chút, nói, “Bồn tọa đã từng có một tiên thiên linh bảo, chỉ cần ngươi cứu bồn tọa ra, tiên thiên linh bảo này sẽ thuộc về ngươi.”

Không hổ là Đại La Kim Tiên trong quá khứ, mới mở miệng đã lấy tiên thiên linh bảo ra tặng.

Đương nhiên, nói miệng không có bằng chứng.

“Ta tin tưởng ngươi như thế nào?”

“Thật sự không dám giấu giếm, tiên thiên linh bảo đó cũng bị Tạo Hóa Ngọc Điệp ăn mòn, nguyên linh một phân thành hai. Một nửa trung thành với bồn tọa, một nửa phản nghịch. Hiện giờ bồn tọa chỉ còn lại một chút chân linh, không cách nào trừ bỏ được nguyên linh phản nghịch kia. Ngươi đã biết Trảm Huyền kiếm pháp, chắc có biện pháp.”

Hóa ra là như vậy.

Cố Dương ngẫm nghĩ, vậy mới đúng chứ. Nếu không, một tiên thiên linh bảo, ai nữ lấy ra tặng người chứ?

Cảm giác tiên thiên linh bảo này rất không đáng tin cậy.

Nguyên linh của Sơn Hà đồ ở Thủy Nguyệt động thiên cũng phản bội chủ nhân, linh bảo siêu cấp của thiên đình cũng phản bội chủ nhân, còn có tiên thiên linh bảo của lão giả này, cũng tâm thần phân liệt.

“Thành giao.”

...

... ..

Một ngày sau, Cố Dương mang theo Vũ Minh lão đạo đang trong lòng bất an và Vân Hoa rời khỏi tiên ngục.

Hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, “Đúng rồi, đưa áo giáp và kiếm cho ta.”

Tuy rằng Vũ Minh lão đạo không hiểu, nhưng vẫn vội vàng giao áo giáp và kiếm cho hắn.

Sau khi được chứng kiến thủ đoạn của người này, trong lòng hắn không dám có tâm tư khác rồi.

Lại bốn mảnh nhỏ vào tay.

Cố Dương hớn hờ trong lòng, mang theo bọn họ đi đến Thần Binh điện.

Hắn nộp lại nhiệm vụ trong đại điện, “Nhiệm vụ đã hoàn thành, ma vật kia đã bị trấn áp, nhưng mà Hàng Ma xử, Chí Dương châu, Phá Ma cung đều đã bị tổn hại trong chiến đấu.”

Đột nhiên, một ý chí lớn lao giáng xuống đỉnh đầu hắn, khiến cho hắn có cảm giác toàn thân mình bị quét qua một lần, kể cả nguyên thần đều không buông tha.

Một lát sau, ý chí kia biến mất.

“Nhiệm vụ hoàn thành, mời lĩnh thưởng.”

Cố Dương nghe được câu này, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, thật sự vượt qua kiểm tra rồi.

Sau đó hắn lĩnh phần thưởng của mình, một viên Thăng Tiên đan.

Không biết tiên đan này có tác dụng gì, đợi sau khi trở về lại hỏi vị kia xem.

Vũ Minh lão đạo và Vân Hoa ở bên cạnh cũng nhận được phần thưởng của mình, thật sự vui mừng quá đỗi, dù thế nào bọn họ đều không thể ngờ rằng, như vậy coi như là nhiệm vụ thành công.

Một lần này, có thể nói bọn họ không làm gì cả, được không một viên Thăng Tiên đan.

Hơn nữa còn được biết một ít bí mật của thời đại Thượng Cổ.

Một chuyện này thật sự không tệ.

Ngay tiếp theo cũng tràn đầy cảm kích với thượng tiên Cố Dương này.

Có thể nói, bọn họ dính ánh sáng của thượng tiên này.

[Nạp giá trị thành công, nhận được một mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt: một mảnh.]

[Nạp giá trị thành công, nhận được một mảnh nhỏ, số lượng mảnh nhỏ trước mắt: hai mảnh.]

[Nạp giá trị thành công, nhận được mười mảnh nhỏ, ... mười hai mảnh.]

[... Hai mươi hai mảnh.]

Sau khi Cố Dương trở lại lều trại đã nạp giá trị bốn linh bảo tiêu chuẩn kia, tổng cộng nhận được hai mươi hai mảnh nhỏ.

Số lượng này hơi ngoài dự đoán của hắn, quả thật chính là ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Ngay sau đó hắn đã tỉnh ngộ, Vũ Minh lão đạo là Động Hư cảnh, chắc chắn không phải là thiên binh nhất giai, rất có thể là nhị giai. Linh bảo tiêu chuẩn lấy được chắc cũng là linh bảo nhị giai.

Nhân Tiên cảnh tổng cộng chia làm ba cảnh giới nhỏ, Thiên Nhân (Hóa Thân), Động Hư, Pháp Tướng.

Mỗi một cảnh giới nhỏ lại chia làm ba giai đoạn.

Bây giờ hắn là Thiên Nhân nhị giai, bất cứ lúc nào đều có thể đột phá đến đệ tam giai.

Tương tự như vậy, giữa linh bảo Nhân giai cũng phân chia cao thấp.

Chương 598: Động Hư

Dựa theo ghi chép trong “Thái Huyền thiên thư”, linh bảo Nhân giai tổng cộng phân làm ba cấp, đây có khác biệt về căn bản, thần cấm ẩn chứa trong đó có mấy trọng.

Có linh bảo thần cấm nhất trọng, cũng có linh bảo thần cấm nhị trọng, còn có linh bảo thần cấm tam trọng.

Cấp bậc thần cấm khác nhau, uy lực cũng khác nhau một trời một vực.

Trước mắt đến xem, linh bảo thần cấm nhất trọng giá trị một mảnh nhỏ.

Linh bảo thần cảm nhị trọng chính là mười mảnh nhỏ rồi.

Đáng tiếc, lần này khi Vũ Minh đạo nhân và Vân Hoa đi Thần Binh điện không nhận được linh bảo tiêu chuẩn mới. Không biết có phải do Tào Hóa Ngọc Điệp kia sinh lòng nghi ngờ không.

Căn cứ vào miêu tả của lão giả tự xưng là thiên vương hạng nhất thiên đình kia, trình độ trí năng hóa của Tào Hóa Ngọc Điệp rất cao, nhưng cũng chỉ có chút khác biệt với nguyên linh bình thường, cảm giác có vẻ không quá thông minh.

Trước đó còn bị hấn chui vào lỗ hồng.

Hiện giờ có được hai mươi hai mảnh nhỏ, cảm giác an toàn của hấn lại tăng lên không ít.

[Có sử dụng máy mô phỏng nhân sinh không? Sử dụng một lần, tiêu hao hai mảnh nhỏ.]

“Có.”

[Hai mươi ba tuổi, người đã là Thiên Nhân nhị giai, người đi đến thiên đình, dẫn một lão giả thần bí ra ngoài. Nhận được một tiên thiên linh bảo, một viên Thăng Tiên đan.]

[Người nhận được chỉ điểm của lão giả thần bí kia, khổ tu trong thiên đình một năm, sau một lần nhiệm vụ thất bại đã bị giáng chức ra thiên đình.]

[Nửa năm sau, người quay lại thiên đình, một lần nữa nhận được thân phận thiên binh...]

[Người trải qua khổ tu bảy năm, cuối cùng đột phá đến Thiên Nhân tam giai. Sau đó người ăn Thăng Tiên đan, trực tiếp thăng cấp đến Động Hư cảnh.]

[Lại ba năm nữa, khi người lại bị cách chức khỏi thiên đình, một tia sáng từ trên trời giáng xuống, người bỏ mạng tại chỗ, hưởng dương ba mươi ba tuổi.]

Động Hư cảnh?

Không phải chứ?

Cố Dương nhìn thấy kết quả của lần mô phỏng này, toàn thân không khỏi hoảng hốt.

Còn cho rằng mình hoa mắt nhìn lầm rồi.

Nhìn kỹ lại, không sai, quả thật viết đột phá đến Động Hư cảnh.

Chuyện này cũng quá...

Trong lòng hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hệ thống cuối cùng đã người một phen.

Ở trong một lần mô phỏng, liên tục đột phá hai cảnh giới, đây vẫn là lần đầu tiên từ trước cho đến nay.

Thăng Tiên đan!

Cố Dương lập tức ý thức được giá trị vĩ đại của viên đan dược này, thế mà lại có thể để cho hắn từ Thiên Nhân tam giai trực tiếp đột phá đến Động Hư cảnh.

Quả nhiên không hổ là Thăng Tiên đan.

Tiên đan trực tiếp tăng cảnh giới lên.

[Mô phỏng kết thúc, người có thể giữ lại một trong những điều dưới đây.]

[Một, cảnh giới võ đạo lúc ba mươi ba tuổi.]

[Hai, kinh nghiệm võ đạo lúc ba mươi ba tuổi.]

[Ba, trí tuệ nhân sinh lúc ba mươi ba tuổi.]

Dưới tâm tình kích động, Cố Dương đang định chọn điều một. Nhưng đột nhiên dừng lại, trong lòng nảy sinh một ý nghĩ, tạm thời nhịn xúc động trong lòng, đóng cửa giao diện hệ thống.

...

Lại mấy ngày sau, cuối cùng Cố Dương nhận được cơ hội nghỉ ngơi, có thể rời khỏi thiên đình rồi.

Nhưng mà trước khi rời đi phải lưu hai linh bảo tiêu chuẩn lại, hoàn trả vào trong Thần Binh điện.

Từ đây có thể thấy được, linh bảo Địa giai cũng rất trân quý đối với thiên đình, không cho người khác có cơ hội lấy đi.

Sau khi hấn rời khỏi thiên đình, bay hồi lâu trong Thiên Đình giới giống như vực chết rồi mới dừng lại, cảm giác chắc đã rời khỏi phạm vi rà quét của thiên đình, mới lấy một thứ từ trong không gian ngự thú ra.

Đó là một mảnh ngọc phù nho nhỏ, chính là tiên thiên linh bảo của thiên vương hạng nhất kia, hiện giờ một chút chân linh của hấn đang được ký thác lên trên ngọc phù này.

Cho dù Tào Hóa Ngọc Điệp kia thân thông quảng đại đến cỡ nào thì cũng không thể biết được trên thế giới này còn có nghề nghiệp ngự thú sư, có thể tạo ra một không gian ngự thú ở trong ý thức.

Thần không biết quỷ không hay đã đưa lão giả kia ra.

Cố Dương nói, “Tiền bối, nơi đây đã ở ngoài thiên đình rồi.”

Trên ngọc phù sáng lên một tia sáng đỏ, một bóng dáng giống như đường gợn sóng bay ra, vừa thấy hoàn cảnh xung quanh, giống như hơi kính ngạc, “Sao Thiên Đình giới lại biến thành như vậy rồi?”

Cố Dương nhún nhún vai nói, “Chuyện này thì vẫn bối cũng không biết đâu, vẫn bối đã theo lời hứa, dẫn tiền bối đi ra, mong rằng tiền bối tuân theo hứa hẹn.”

Bóng dáng màu đỏ trầm mặc một chút rồi nói, “Tuy rằng ngươi nhận được truyền thừa của Hắc đế, nhưng dựa theo cái nhìn của bản tọa thì căn cơ của ngươi hơi pha tạp, chắc là do tu luyện quá nhiều công pháp gây nên. Nếu như không có người chỉ điểm, tiếp tục tu luyện lung tung như vậy, Địa Tiên vô vọng.”

Trong lòng Cố Dương vừa động, lời nói giống như vậy cũng có ghi chép lại ở trong “Thái Huyền thiên thư”.

Hấn tu luyện đến nay, quả thật đã tu luyện vài môn công pháp.

Người này có thể vừa liếc mắt đã nhận ra được, quả thật có chút bản lĩnh.

Không được ai chỉ điểm đúng là thương tổn lớn nhất của hấn, cũng nhờ sau khi chiếm được “Thái Huyền thiên thư”, mới coi như có được hiểu biết về hệ thống con đường tu hành.

Nhưng mà, lúc tu luyện trước kia đã để lại một chút thương tổn, hẳn thật sự không cách nào cởi bỏ được.

Vị này đã từng là Đại La Kim Tiên, chắc có biện pháp giải thích vấn đề cho hẳn.

Nhưng mà ngoài mặt hẳn giống như không hề để ý, nói, “Không sao, dù sao mười năm sau khi đại kiếp nạn giáng xuống, đều chỉ có một chữ chết.”

“Ngươi đừng lừa bản tọa, bản tọa đã gặp được nhiều người trẻ tuổi như ngươi rồi. Kiên cường ngạo mạn, tự cao tự đại, sao có thể dễ dàng chấp nhận số phận được? Bản tọa cũng không lừa ngươi, Thiên Đình giới này đã thành vực chết, bản tọa không có cách nào sống sót ở trong này được. Cần đi đến một thế giới có sức sống.”

Cố Dương quả quyết cự tuyệt, “Không thể.”

Đây chính là một vị Đại La Kim Tiên, nếu thật sự dẫn hẳn đến nhân gian giới, hoặc là thế giới động thiên khác, ai biết sẽ gây ra chuyện gì chứ?

Lão giả giống như nhìn thấu bản khoản của hẳn, nói, “Bản tọa có thể lưu lại bên cạnh ngươi, chỉ điểm tu hành cho ngươi, có được không?”

“Ta không tin ngươi.”

“Nếu như vậy, bản tọa không thể đưa tiên thiên linh bảo này cho ngươi được. Không có che chở của tiên thiên linh bảo này, bản tọa ở đây nhiều nhất vài năm sẽ triệt để trôi đi. Chuyện có liên quan đến tính mạng, cho dù nuốt lời đều không tiếc.”

Chương 599: Động Hư (2)

Giọng điệu của hai người thật dứt khoát, không khí bỗng chốc cứng đờ lại.

Một lát sau, giọng điệu của Cố Dương hòa hoãn lại, hỏi, “Vi sao tiên bối muốn ở lại bên cạnh vẫn bối? Lấy năng lực của tiên bối, nhất định có thể tìm được thế giới động thiên khác.”

Đây chính là một Đại La Kim Tiên, trong tam giới, trừ bỏ vài vị Hỗn Nguyên ra thì đây chính là nhân vật cao nhất. Nếu như nói không biết được cửa vào của vài thế giới động thiên khác, đó mới là có quý.

“Mỗi lần khi đại kiếp nạn giáng xuống đều sẽ xuất hiện một vài nhân vật tuyệt thế. Vào đại kiếp nạn lần đầu tiên, bệ hạ là người ứng kiếp. Vào đại kiếp nạn lần thứ hai, cũng có một người ứng kiếp, số mệnh thêm vào, trong mấy trăm năm ngắn ngủi đã chứng được Đại La, đây là chuyện từ xưa đến nay chưa từng có.”

“Nếu như bôn tọa đoán không sai, người chính là người ứng kiếp của đại kiếp nạn lần thứ ba.”

Cố Dương nghe xong lời hắn nói, thật sự chấn động.

Xét từ trên trình độ nào đó, lời này đúng là chân tướng.

Theo tu vi của hắn càng ngày càng cao, hắn càng ngày càng cảm thấy việc xuyên không của mình tuyệt đối không phải là chuyện vô căn cứ, máy mô phỏng nhân sinh trên người cũng sẽ không thể vô duyên vô cớ bám lên trên người hắn.

Đặc biệt là sau khi gặp phải cảnh khôn khó ở thế giới này, hắn càng thêm rõ ràng, sứ mạng của mình rất có thể chính là ứng đối với cái gọi là trận đại kiếp nạn kia.

Tuy rằng trong lòng hắn không hề đồng ý làm chuyện cứu vớt bá tánh gì đó.

Nhưng mà, lần lượt mô phỏng đã đẩy hắn đến nước này, cho dù hắn không muốn đối mặt thì cũng không thể nào.

Trừ phi hắn lựa chọn nằm ngửa chờ chết.

Muốn sống sót thì phải chiến thắng được trận đại kiếp nạn mười năm sau.

Lão giả nhìn thấy một tia kinh hãi từ trong mắt hắn, nói, “Tiểu tử, tuổi thật của ngươi chẳng phải bí mật gì, vừa liếc mắt đã có thể nhìn thấu. Nhân Tiên hai mươi ba tuổi, cho dù vào thời đại Thượng Cổ cũng được gọi là kỳ tài tuyệt thế.”

“Nhìn xem thể chất của ngươi cũng không phải tiên thiên đạo thể. Lại có thể có được tu vi như thế, không thể nghi ngờ gì là một kỳ tích. Sau khi thiên đạo sụp đổ, tu hành trở nên khó khăn muôn trùng, càng thêm khó có được.”

“Khí tức của bốn tọa đã bị tập trung rồi, đại kiếp nạn lần sau chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Đi theo bên cạnh ngươi người ứng kiếp này, có lẽ còn có một con đường sống.”

Cô Dương cười ha ha, “Tiền bối thật sự coi trọng ta.”

Lão giả nói, “Ngươi đừng tự coi nhẹ mình, có thể nhận được truyền thừa của Hắc đế, lại nhận được thừa nhận của Nhân Hoàng kiếm. Như vậy đã chứng minh tiềm lực của ngươi.”

“...”

Thật ra Cố Dương cũng biết rằng, nếu như đối phương thật sự định đi theo hắn, hắn cũng không có cách nào cả.

Đây chính là một vị Đại La Kim Tiên, chiêu thức thứ hai của Trảm Huyền kiếm pháp là Trảm Thần nhất định không cách nào giết chết hắn được, cho dù Nhân Hoàng kiếm bùng nổ toàn bộ uy lực đều không thể.

Hơn nữa, vì chút chuyện như vậy mà rút kiếm chia về phía một vị Đại La Kim Tiên, thật sự không hề đáng giá.

Hắn đổi đề tài khác, “Tiên thiên linh bảo này tên gọi là gì vậy?”

Lão giả nói, “Thần Tiêu Cửu Diệt.”

Hả, cái tên này?

Chẳng lẽ giữa tiên thiên linh bảo này với Thần Tiêu Lục Diệt có mối quan hệ đặc thù nào đó sao?

Thiên vương ở trong hệ thống thiên đình với “Thiên vương” của Kim Đình động thiên không phải là một khái niệm, chỉ có Kim Tiên mới có thể được phong làm thiên vương, là nhân vật một mình đảm đương một phía.

Thiên vương đệ nhất tên là Ngọc Hạo thiên vương. Chấp chương xử phạt, quyền uy rất nặng.

Tiên thiên linh bảo của hắn có tên là “Thần Tiêu Cứu Diệt”, bên trong ẩn chứa chín tầng lực lượng mang tính hủy diệt, bất cứ kẻ nào xúc phạm đến uy nghiêm của thiên đình, đều từ “Thần Tiêu Cứu Diệt” giáng thiên phạt xuống, để tru sát.

Còn đạo pháp “Thần Tiêu Lục Diệt” này đã được sáng tạo ra dựa vào uy lực của tiên thiên linh bảo này.

Có thể sáng tạo ra môn đạo pháp này, tự nhiên cũng là người trong thiên đình.

Đây đều là những kiến thức Ngọc Hạo thiên vương nói cho Cố Dương biết.

Nói như vậy, lai lịch của Bích Tiêu cung kia, rất có thể có liên quan với thiên đình.

Cố Dương thâm nghĩ trong lòng.

Hai người đạt thành hiệp nghị trên cơ bản, Ngọc Hạo thiên vương có thể đi theo bên cạnh hắn, tạm thời ở lại trong “Thần Tiêu Cứu Diệt”.

Dù sao thực lực hiện giờ của hắn vốn không thể trừ bỏ được một nửa nguyên linh phản nghịch ở bên trong linh bảo này.

Hắn lại hỏi chuyện về Tạo Hóa Ngọc Điệp, “Tiền bối, vì sao Tạo Hóa Ngọc Điệp kia lại có thể khống chế cả nguyên linh của tiên thiên linh bảo vậy?”

“Năm đó, khi bệ hạ làm ra Tạo Hóa Ngọc Điệp đã giao cho nó năng lực như thế, còn nguyên nhân là vì đề phòng có người giấu linh bảo của thiên đình làm của riêng. Lúc mới vừa bắt đầu, thiên đình mới lập ra đã tuyển nhận rất nhiều nhân thủ, dẫn đến người tốt kẻ xấu lẫn lộn.

Như vậy xem ra Kim Hoàng bệ hạ kia đều lưu lại thủ đoạn đối với tất cả mọi người.

Ngọc Hạo thiên vương nhân vật số hai của thiên đình này tự nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Trong Tạo Hóa Ngọc Điệp nhất định để lại cửa sau nào đó, mệnh lệnh quan trọng nhất chắc là giữ vẹn thiên đình. Cho nên

khi đám người Ngọc Hạo thiên vương định rút bản nguyên của thiên đình, thì nó mới sinh ra phản loạn.

Tâm thuật của đế vương mà, thật bình thường.

Cố Dương hiểu rõ nguyên nhân Tạo Hóa Ngọc Điệp tạo phản, nhưng mà chuyện này không cần phải nói ra.

Ngọc Hạo thiên vương có thể thành nhân vật số hai của thiên đình, tuyệt đối không phải là tên đàn độn, nhất định có thể nghĩ ra được.

...

Đọc theo đường đi, Cố Dương đã biết được rất nhiều bí mật của thời đại Thượng Cổ từ chỗ Ngọc Hạo thiên vương.

Cuối cùng, bọn họ rời khỏi Thiên Đình giới, về đến Thiên Khu.

Ngọc Hạo thiên vương nhận ra được chỗ này, nói, “Chiến trường Thiên Khu? Hóa ra ngươi tiến vào từ đây.”

“Nơi này đã từng phát sinh trận chiến gì vậy?”

“Trận chiến giữa bệ hạ với Chúc Long, dựa vào trận chiến này, bệ hạ đã phát hiện ra một thế giới động thiên, từ đây, tam giới mở ra kỷ nguyên mới.”

“Chắc trong những thế giới động thiên này có dân bản xứ đúng không?”

“Tự nhiên là có rồi.”

“Vậy bọn họ đâu?”

Chương 600: Xin mọi người làm chứng

“Ngươi cảm thấy như thế nào?”

Câu hỏi này thật sự dư thừa.

Cố Dương có thể tưởng tượng được, năm đó khi tu sĩ nhân gian xâm nhập ba mươi ba thiên đã trải qua chiến tranh thảm thiết cỡ nào.

Kết cục của dân bản xứ kia chắc chắn sẽ không quá tốt.

Hắn thay đổi đề tài, “Đúng rồi, đều nói thiên đạo hồi phục vì có người đột phá đến Nhân Tiên ở nhân gian, nếu như có người tiếp tục đột phá đến cảnh giới tiếp theo, có phải sẽ kích thích thiên đạo hồi phục nhanh hơn không?”

Ngọc Hạo thiên vương nói, “Đó là đương nhiên, đại kiếp nạn lần thứ hai chính là vì thiên đạo hồi phục. Người kích hoạt thiên đạo kia cuối cùng dừng bước ở Địa Tiên cảnh. Không thể khiến cho thiên đạo tiến thêm một bước hồi phục, khiến cho vài vị Hỗn Nguyên và các Đại La không cách nào hoàn toàn phát huy lực lượng, dẫn đến sắp thành công lại thất bại.”

Quả nhiên có thể làm được.

Trong lòng Cố Dương thấy tương đối may mắn, mấy ngày trước hắn nhận không đột phá là vì đột nhiên nghĩ đến một điểm này.

Thiên đạo hồi phục được càng nhanh, chỗ tốt đối với tu sĩ trong thiên hạ càng lớn.

Hắn đã sớm suy nghĩ cẩn thận, dựa vào lực lượng của chính mình, chống lại đại kiếp nạn kia, trọng trách quá lớn. Đây là chuyện lớn của tam giới, đương nhiên phải khiến tất cả cường giả của tam giới cùng nhau đối mặt.

Nếu như có thể khiến cho thiên đạo hồi phục đến giống như vào thời đại Thượng Cổ, nói không chừng đại năng Thượng Cổ đang ẩn nấp, còn có tin tưởng chống chọi với đại kiếp nạn.

Cuối cùng Cố Dương đã nhìn thấy được một tia sáng tỏ vượt qua trận kiếp nạn kia.

...

Sau khi ra khỏi Thiên Khư, Cố Dương trở lại Cố phủ, mang theo các nàng Thanh Chi, còn gọi cả Văn Giác về đến Đại Chu.

Sau khi về đến Văn viện còn gọi cả viện trưởng.

Còn có hai lão nhân đang chơi cờ trong viện nào đó ở Văn viện, Cao Phàm và Vũ Nhị.

Thậm chí là hoàng cung cách đó không xa đang giống như bao phủ trong bóng tối.

Chỗ xa hơn một chút, một tòa lâu các nhỏ nhỏ giống như không tồn tại.

“Hắn cất cao giọng nói, “Hôm nay, xin mọi người làm chứng.”

Vừa nói chuyện vừa bước một bước ra, đến trên bầu trời, hắn mở giao diện hệ thống ra, trầm nghĩ một tiếng, “Ta chọn điều một.”

Lập tức hắn cảm giác được trong nguyên thần bắt đầu sinh ra một loại lột xác không thể tưởng tượng nổi nào đó, sinh ra cộng minh với tồn tại trong cõi u minh trong thế giới kia.

Chỗ sâu nhất trong nguyên thần, một trung tâm mới đang thành hình, đây là một đạo uẩn hắn vừa lĩnh ngộ.

Đạo uẩn thứ nhất là ngọn lửa hủy diệt. Tương ứng với chiêu thức thứ nhất của Thần Tiêu Lục Diệt;

Hiện giờ thứ ngưng tụ mà thành là đạo uẩn thứ hai, lôi đình, tương ứng với chiêu thức thứ hai của Thần Tiêu Lục Diệt.

Ở bên ngoài thân thể của hắn, trời đất nhận lấy cộng minh, vô số mây đen bắt đầu ngưng tụ, che phủ bầu trời, vô số lôi đình màu vàng nổi lên trong đó.

Trong tiếng vang âm âm âm, đánh thức người của toàn bộ Thần Đô.

Rất nhiều người vẫn còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ do sự xuất hiện của vết máu trên bầu trời cách đó không lâu.

Nhìn thấy cảnh tượng giống như tận thế này, vô số người đều tim gan run sợ, con tưởng rằng thiên phạt thật sự đến rồi.

Võ giả lại có cảm nhận hoàn toàn khác, rất nhiều người có thần thức mẫn cảm một chút đều có một cảm giác khí huyết sôi trào.

Mà võ giả ở trên Thần Thông cảnh lại cảm giác nguyên thần đều đang chấn động, lần đầu tiên chân chính cảm nhận được uy thế thiên địa, tất cả đều kinh hãi khó hiểu.

Chỉ có tồn tại cấp bậc Thiên Nhân mới biết được đã xảy ra chuyện gì.

“Động Hư?”

Viện trưởng thất thanh nói, bởi vì quá mức khiếp sợ nên tròng mắt đại ra.

Đến giờ mới được bao lâu chứ?

Mười lăm ngày trước, khi hắn mới cảm ứng được Cố Dương đột phá đến Thiên Nhân đã gây nên thiên tượng biến hóa kinh người.

Gần mười lăm ngày, tiểu tử này thế mà lại đã vượt qua Thiên Nhân nhị giai và Thiên Nhân tam giai, trực tiếp tấn thăng đến Động Hư cảnh.

Chuyện này sao có thể chứ?

—

Cao Phàm và Vũ Nhị trong Văn viện ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, cũng đều có vẻ mặt khiếp sợ.

Hai người đều từng là tồn tại Bất Lậu cảnh, vẫn phải có nhãn lực, đại khái đoán được xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà tiểu tử này ra bài không hề ẩn theo lẽ thường nhỉ?

Sao sau khi đến Thần Thông cảnh, tốc độ tiến bộ của hắn ngược lại càng lúc càng nhanh chứ?

Trước kia khi đột phá ít nhất đều tính theo tháng.

Hiện giờ thì hay rồi, tính theo ngày.

Nửa tháng, từ Thiên Nhân cảnh đến Động Hư cảnh, giỏi thật, bình quân năm ngày đột phá một cấp.

Đối với Thiên Nhân khác, cửa ải mấy trăm năm đều không thể đột phá, nhưng đối với tiểu tử này lại giống như không hề tồn tại.

Chuyện này ai mà chịu nổi chứ?

Trong hoàng cung, trong Tê Phượng các.

Tô Ngung Yên nhìn hiện tượng lạ trên không trung, rắc một tiếng, tay ghế đang nắm bị nàng bẻ gãy. Nhưng nàng vẫn không hề phát hiện ra.

Ánh mắt của nàng phức tạp, có thể nói ngũ vị tạp trần rồi.

Chưa từng ngờ nổi, một ngày kia có thể tận mắt chứng nhận sự ra đời của một cường giả Động Hư.

Tám ngàn năm trước, trận đại kiếp nạn thứ hai qua đi, tất cả đại năng Thượng Cổ ai chết thì chết, ai trốn được thì trốn, toàn bộ nhân gian không còn một Nhân Tiên.

Cho đến bây giờ đều chưa từng xuất hiện một cường giả Động Hư cảnh.

Kể cả Hạ đế tài năng tuyệt thế như vậy cũng đã thân chết đạo tiêu khi bước ra một bước kia.

Cô Dương lại làm được, dùng một phương thức ngoài dự đoán của tất cả mọi người, sau khi hấn vừa đột phá đến Thiên Nhân được nửa tháng, ở trước mặt người đời, bước ra một bước này.

Từ đây, toàn bộ nhân gian sẽ tiến vào một kỷ nguyên hoàn toàn mới.

Khi trong nhân gian có người đột phá đến cảnh giới Động Hư, sẽ phát sinh chuyện gì?

Mấy ngày trước nàng mới vừa thỉnh giáo vấn đề này với sư tôn, không ngờ nổi đã nhanh ứng nghiệm như vậy.

Nhớ tới sư tôn đã từng nói, thiên đạo hồi phục sẽ nhanh hơn một bước, không lâu sau, những đại năng Thượng Cổ có thể khôi phục tu vi Địa Tiên.

Gần một vạn năm, thần tiên gần như tuyệt tích.

Vài năm tương lai rất có thể sẽ khôi phục lại một vài cảnh tượng thịnh vượng như trong thời Thượng Cổ.

Mà tất cả đều được dựng lên nhờ một nam nhân.

Vừa nghĩ đến đây, sóng lòng nàng đã hơi sôi sục lên.

...

Chương 601: Thiên đạo sống lại

Trong Hồng Lô, tiểu nữ hài ngơ ngác nhìn Cố Dương ở trên bầu trời, đột nhiên hừ một tiếng, trong miệng thì thầm, “Lần này ngươi không chối cãi được rồi nhé. Ngươi chính là đại năng Thượng Cổ chuyển thế...”

Nam tử áo trắng ngồi trên bồ đoàn nhìn xem ba quyền sách trước mắt, khóe miệng nhếch lên ý cười.

Hắn không nhìn lầm người...

...

...

“Tu vi của chủ nhân lại khôi phục một phần rồi...”

Chim xanh nhỏ hưng phấn kêu loạn lên, nhưng mà nó vẫn không nhìn được mà thì thầm: “Kỳ quái, chủ nhân lĩnh ngộ đạo uẩn lỗi đình từ khi nào vậy?”

Các nữ Tô Thanh Chỉ, Lăng Linh, Sở Tích Nguyệt, Bùi Thiên Lan, Diệp Lăng Ba, Tào Y Y thì có vẻ trấn định hơn, ở trong lòng các nàng, Cố Dương là người không có chuyện gì không làm được, làm ra thành tựu như thế nào đều không hề kỳ quái.

Cũng chỉ có các nàng mới có lòng tin tuyệt đối với Cố Dương.

Trong đó, người có vẻ mặt phức tạp nhất, không ai bằng chính là Hi Hoàng đứng ở sau cùng, khí tức của nàng lúc này đã hoàn toàn khác với lúc trước, rõ ràng đã là Thiên Nhân cảnh.

Vào mấy tháng trước, tu vi của nàng đã khôi phục đến đỉnh phong, thậm chí nâng cao một bước, đến Bất Lậu cảnh. Sau khi thiên đạo hồi phục, nàng là người đầu tiên có được chỗ tốt.

Ngay trong đêm mấy hôm trước, huyết mạch của nàng đột nhiên thức tỉnh, trong một đêm đã đột phá đến Thiên Nhân cảnh, chiếm được truyền thừa trong huyết mạch, trong đó còn có lượng lớn tri thức về phương diện tu hành.

Nàng đã không còn ngây thơ giống như trước kia nữa.

...

...

“Hà?”

Trong tất cả mọi người, người kinh ngạc không ai bằng nhất là Ngọc Hạo thiên vương trốn trong “Thần Tiêu Cửu Diệt”.

Hắn có hiểu biết rõ nhất về tu vi của Cố Dương, mới vừa rồi rõ ràng là Hóa Thần trung kỳ, sao lại đột nhiên vừa hỏi, đã bước qua hai cảnh giới, trực tiếp đột phá đến Động Hư cảnh rồi?

Cho dù ăn Thăng Tiên đan cũng không phải cách thức đột phá như thế.

Lại nói, Thăng Tiên đan chỉ có thể đột phá được một tiểu cảnh giới.

Trên đời này có lẽ có thần vật có thể liên tiếp đột phá hai cấp, nhưng cho dù là chủng loại nào thì đều không phải động tĩnh như vậy.

Không hổ là người ứng kiếp, lại có thể dùng phương thức đột phá vượt ngoài nhận thức của hắn, hắn cảm thấy có phần không nhìn thấu được tiểu tử này.

Khi trung tâm thứ hai trong nguyên thần của Cố Dương ngưng tụ thành hình, nguyên khí trời đất từ bốn phương tám hướng đang hội tụ về phía hắn, tạo thành một đám mây hình dáng cái phễu cực lớn ở trên đỉnh đầu hắn, thoát nhìn cực kỳ tráng lệ.

Lượng lớn nguyên khí trời đất dẫm mãnh vào trong cơ thể hắn, sau đó chuyển hóa thành tiên nguyên, quá trình này cực kỳ chậm chạp.

Một vạn phần nguyên khí trời đất đều khó hợp thành một phần lực lượng tiên nguyên.

Nếu tiếp tục như vậy, toàn bộ quá trình đột phá, không đủ một hai tháng đều không thể hoàn thành được.

Cùng lúc đó, ở bên cạnh hắn có thiên đạo bắt đầu hiển hóa.

Mới đầu cực kỳ hư ảo, như có như không, kể cả Thiên Nhân giống như viện trưởng và Văn Giác đều gần như không cách nào thấy rõ được.

Nhưng theo thời gian trôi qua, thiên đạo hiển hóa càng trở nên chân thật, giống như anh nhi mới sinh vậy, từ thơ ấu dần dần trưởng thành, diễn biến ra thần kỳ của tạo hóa.

Hai người nhìn xem mà như si như say.

Sau khi thiên đạo sụp đổ, cho dù là thế giới động thiên thì thiên đạo đều không hề trọn vẹn.

Lúc bọn họ đột phá, thiên đạo lĩnh ngộ đến đều là thiên đạo không trọn vẹn không được đầy đủ. Như vậy tạo thành cảnh giới của bọn họ có chỗ thiếu sót.

Hiện giờ có thể tận mắt nhìn thấy quá trình thiên đạo từ trạng thái mới sinh dần dần trưởng thành. Đây là một cơ duyên thật lớn đối với bọn họ.

Người được nhìn thấy cơ duyên này ở khoảng cách gần còn có đám người Tô Thanh Chi ở bên cạnh cùng với một đám đệ tử của Văn viện.

Người có tu vi càng cao thì chỗ tốt nhận được càng lớn.

Đột nhiên, trong Văn viện truyền đến một dao động kinh người, sinh ra chủng loại cộng sinh nào đó với trời đất.

Có người đột phá đến Thiên Nhân cảnh!

Chính là đại đệ tử của Văn viện, Lê Uyên, tích tụ của hắn đã không sai biệt lắm, chỉ thiếu một bước đến cửa, vào lúc này, mắt thấy thiên đạo hiển hóa, cuối cùng bước ra được một bước kia.

Sự đột phá của hắn càng thêm kích thích thiên đạo đang hiển hóa.

Đột nhiên trong hư không sinh ra một luồng lực lượng tiên nguyên đầu tiên.

Ngay sau đó lực lượng tiên nguyên càng ngày càng nhiều bắt đầu sinh ra.

Những lực lượng tiên nguyên này đều được Cố Dương và Lê Uyên hút vào trong cơ thể, tăng tốc đột phá của bọn họ.

...

Người xem xung quanh đây không chỉ có người của Thần Đô. Trên bầu trời cách đó không xa xuất hiện một bóng người như có như không, nhìn thiên đạo hiển hóa kia, lầm bầm nói, “Tám ngàn năm, nhân gian giới cuối cùng lại sinh ra lực lượng tiên nguyên...”

Sau khi thiên đạo sụp đổ, ảnh hưởng tạo thành khiến vạn tiên cùng ngã xuống, đồng thời cũng khiến cho lực lượng tiên nguyên mất đi trụ cột tồn tại. Theo đó tiên nguyên càng ngày càng khô kiệt.

Sớm hay muộn gì cũng có một ngày tiên nguyên khí trời đất cũng sẽ triệt để biến mất.

Mà khi đó chính là thời đại mạt pháp.

Nhưng mà kia cũng là một cơ duyên cực lớn đối với những người khác.

Nói ví dụ như đại năng tu luyện con đường mạt pháp, lúc tam giới đều tiến vào thời đại mạt pháp, đó là lúc vị đại năng này thành tựu tạo hóa.

Đây cũng là cơ hội duy nhất có khả năng sinh ra tạo hóa sau đại kiếp nạn.

Cái gọi là vật cực tất phản, sau thời đại mạt pháp, chỉ cần một cơ hội, thiên đạo sẽ nghênh đón hồi phục.

Đây là phương pháp duy nhất có khả năng vượt qua trận đại kiếp nạn kia do ba vị Hỗn Nguyên Kim Tiên thúc đẩy ra vào thời đại Thượng Cổ.

Tất cả đại năng đang ẩn náu đều đang chờ một ngày này đến, nhưng mà bây giờ, mưu tính của bọn họ xuất hiện một ngoài ý muốn.

Thế mà lại có một tên tiểu tử, dựa vào sức lực của một mình, thay đổi xu hướng suy tàn của thế giới này, khiến thiên đạo một lần nữa hồi phục, hơn nữa còn sinh ra lực lượng tiên nguyên nhanh như vậy.

Thiên đạo hồi phục càng nhanh, vài năm sau, đại kiếp nạn dần tới cũng càng khùng bố.

Đến lúc đó, chỉ sợ các đại năng đang trốn ở nơi tận cùng hư không đều không còn chỗ trốn.

Đến lúc đó, thứ mà tam giới phải nghênh đón rất có thể là diệt vong triệt để chân chính.

Người này chính là một hóa thân của Xích Minh thiên tôn, cảm ứng được trong trời đất xuất hiện một biến hóa rất lớn nên là người đầu tiên đến nơi phát sinh nhìn xem.

Chương 602: Thiên đạo sống lại (2)

Nó là kẻ đã nhìn Cổ Dương từng bước lớn lên, từ Phàm cảnh đến Nhân Tiên nhị giai hiện giờ, chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi.

Nó đánh ngủ gật đã không chỉ vài năm.

“Rốt cuộc kẻ này là đường lui do ai để lại đây?”

Trong lòng Xích Minh thiên tôn lóe lên một cái tên, tuy nhiên lại cảm thấy không giống.

Trên người Cổ Dương có bóng dáng của Phượng Hoàng kia, có bóng dáng của thiên đình, cũng có bóng dáng của Hắc đế. Thậm chí còn có bóng dáng của Nhân Hoàng...

Nhưng mà cảm giác lại không phải là bút tích của bọn họ.

Bởi vì rất rõ ràng.

Cho dù là bút tích của ai, một chuyện này khiến vận mệnh của thế giới này trượt về phương hướng không thể đoán trước được.

Nói thật, nó bỏ bao công sức hơn một ngàn năm, bố trí quân cờ đông đảo, mắt thấy sẽ chuyển động rồi, bị một phen như vậy, tất cả mưu toan đều thành công cốc.

Nó hận không thể xuất ra chân thân, bóp chết tiểu tử kia, nhưng nó nhịn lại.

Không nói đến có thể làm được hay không, cho dù có thể, nó cũng sẽ không thể làm như vậy.

Nó rất rõ ràng, sau khi tiểu tử này kích hoạt thiên đạo rồi thì chính là nhân vật chính của trời đất nơi này, bất cứ kẻ nào đối nghịch với hắn đều sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Sau khi thiên đạo hồi phục, cái gọi là số mệnh này sẽ trở thành thứ không nhìn thấy nhưng có thể lần mò ra được. Nhưng mà không sao, sẽ luôn có người mất đi lý trí, sẽ đến gây phiền phức cho hắn.

Hóa thân của Xích Minh thiên tôn thu hồi ánh mắt, thân hình biến mất.

...

Bên kia còn có hai bóng dáng xuất hiện trên đám mây, chính là hai vị Đại Thánh của Tam Thánh môn.

“Động Hư ——”

Hồng Nguyệt Đại Thánh mặc một chiếc váy dài màu hồng đào rít lên nói, “Tiểu tử này sẽ không phải thật sự là đế quân đây chứ?”

Không có ai trả lời nàng, Thanh Ngọc Đại Thánh có vẻ mặt ngưng trọng.

Các nàng đều là người đã tự mình trải qua hai trận đại kiếp nạn trước, tự nhiên biết thiên đạo hồi phục đến mức độ này, tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Lần trước khi thiên đạo mới vừa hồi phục, các đại năng Thượng Cổ vẫn còn đang ngủ say trên tận cùng hư không chưa chắc sẽ có cảm giác gì.

Nhưng hiện giờ thiên đạo chính thức sống lại, một phần đại năng nhất định sẽ có cảm ứng, phái thuộc hạ về, kiểm tra thực hư.

Một Dao Trì tiên cung đã đủ để khiến cho các nàng đau đầu, về sau tam giới sẽ trở nên vô cùng náo nhiệt.

Còn về phần Cổ Dương có phải là đế quân hay không đã không quan trọng.

Tốc độ tu hành nhanh chóng của người này quả thật đến mức khiến người ta ghen hờn nhìn trôn trời, cho dù không phải là

đế quân, lai lịch cũng tuyệt đối không đơn giản, không phải là người các nàng trêu chọc được.

...

Trong Dao Trì tiên cung đang ẩn nấp ở nơi tận cùng hư không.

Trong một cung điện nào đó, Lục Anh đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, trước mặt là mấy tấm gương, trên đó là khẩu quyết công pháp huyền ảo.

Nàng đang tìm hiểu một loại thần thông uy lực lớn nào đó.

Đột nhiên, nàng cảm thấy nguyên thân có một cảm giác cực kỳ linh động, giống như tránh thoát khỏi trói buộc. Tâm niệm vừa động, lại đã khôi phục đến tu vi Nhân Tiên nhị giai.

“Hả?”

Nàng hơi kinh hãi, cẩn thận lĩnh hội, lập tức phát hiện không đúng.

Thiên đạo thể mà lại đã sống lại.

Tại sao có thể như vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi xác định không lầm, nàng không khỏi giật nảy cả mình.

Dựa theo kinh nghiệm lần trước, không phải hai năm sau thì thiên đạo mới có thể xuất hiện lần nữa sao?

Vì sao lần này lại nhanh như vậy?

Trong lòng Lục Anh hơi bất an, biết nhân gian nhất định đã xuất hiện biến cố lớn lao nào đó.

“Tu Thân!”

Nàng quyết định phái người đi thăm dò, nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

...

Thiên đạo sống lại, ảnh hưởng tạo ra không chỉ giới hạn trong Thần Đô, cũng không chỉ có ở Thần Châu đại lục, kể cả Tây

Đê đại lục ở phía xa cách không biết bao nhiêu vạn dặm, còn có mỗi một góc của thế giới này đều cảm ứng được.

Kể cả các tu sĩ của ba mươi ba thiên cũng đều cảm nhận được sự biến hóa của thiên đạo.

Mà người gây nên tất cả, lúc này đang quá chú tâm đắm chìm vào trong biến hóa của thiên đạo, mỗi thời mỗi khắc đều có được thu hoạch vĩ đại.

Đây là chỗ tốt của người đầu tiên đột phá, có thể tận mắt chứng nhận, thiên đạo từ một hạt giống mọc rễ nảy mầm đến khỏe mạnh trưởng thành như thế nào. Quá trình này từ một đến hai này là cơ hội mà vô số Kim Tiên đại năng đều tha thiết ước mơ.

Bữa tiệc lớn này kéo dài trong thời gian ước chừng mười ngày.

Trong mười ngày này, tất cả các võ giả nhận được tin tức đều lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến Thần Đô. Có thể tận mắt nhìn thấy thiên đạo hiển hóa sẽ có chỗ tốt cực lớn đối với tu hành của bản thân.

Đặc biệt là đối với võ giả Thần Thông cảnh.

Chỉ trong mười ngày này, không biết có bao nhiêu võ giả nhất phẩm đã bước qua ngưỡng cửa kia, đột phá đến Thần Thông cảnh.

Trong Thần Thông cảnh cũng có rất nhiều người đột phá cảnh giới, ít nhất có mười mấy người đột phá đến Pháp Lực cảnh.

Còn có hơn mười vị đột phá đến Bất Lậu cảnh.

Kể cả Thiên Nhân đều tăng thêm mấy vị.

Trừ bỏ Lê Uyên ra, còn có một vị của Lâm gia, một vị của Trần gia, ngoài ra còn có vài nhân vật đã dừng lại ở Bất Lậu cảnh không biết bao nhiêu năm.

Đây là kỳ tích chưa bao giờ có trên lịch sử võ đạo, lấy lực lượng của một người, khiến vô số võ giả chiếm được chỗ tốt vô cùng.

Người đang ở đây, cho dù là chín gia tộc lớn trong thiên hạ, mấy môn phái lớn, hoàng cung... người của tất cả các thế lực

đều phải nhận nhân tình của hắn.

Cuối cùng, sau mười ngày, thiên đạo hiển hóa biến mất, tất cả lại khôi phục bình tĩnh.

Cô Dương cũng hoàn thành một bước cuối cùng, đến Động Hư cảnh.

Hắn mở to mắt, thấy phía dưới tím tùm đầy người, phần lớn đều là người không quen biết, cũng có một số ít là người quen.

Hắn còn chưa mở miệng, không biết ai ở phía dưới đã nói ra một câu, “Chúc mừng Cố chân nhân!”

Chân nhân là tôn xưng đối với Nhân Tiên vào thời cổ đại. Cũng là tôn xưng của cường giả Thiên Nhân thời đại này, dùng ở trường hợp này vừa vặn thích đáng.

Cô Dương không ngờ rằng nghênh đón hắn sẽ là trận thế như vậy, hồi tưởng lại hơn một năm trước, khi mới vừa rời khỏi Lưu gia thôn, hắn vẫn chỉ là một võ giả cửu phẩm nho nhỏ.

Chương 603: Chúc mừng Cổ chân nhân

Còn chưa đi ra khỏi Liên Sơn đã gặp phải một đám sơn tặc, khiến cho hấn cận kề cái chết. Suốt chặng đường cẩn thận từng li từng tí, vì kiếm tiền nên không thể không mạo hiểm đủ loại nguy hiểm, đặc tội quái vật lớn giống như Liễu gia...

Hiện giờ, đã hơn một năm trôi qua, hấn đã đứng trên đỉnh cao nhất của thế giới này.

Rất nhiều võ giả ở đây, có Thiên Nhân, có Thần Thông cảnh, có thể gia đại tộc, có danh môn đại phái, có người trong hoàng thất...

...

Cho dù tình nguyện hay không thì khi ở trước mặt hấn, những người này đều phải cúi cái đầu cao quý xuống, để tỏ vẻ tôn kính.

Hôm nay hấn chính là người đệ nhất của Đại Chu, thậm chí là của toàn bộ Thần Châu đại lục.

Thành tựu của hấn đã vượt qua tổ sư của Đạo môn ngày xưa, còn có Hạ đế nhân vật hai nhân vật đặc biệt này.

Cổ Dương thoáng nhìn bọn họ, khẽ gật đầu, mang theo các nàng Tô Thanh Chỉ rời khỏi nơi đây.

Hấn vừa đi, đám người cũng tan tác theo, nhưng vẫn có một số người lưu lại tại chỗ, hưng phấn thảo luận việc trọng đại này.

...

“Hai vị tiên bối.”

Cổ Dương đưa các nàng Tô Thanh Chỉ trở về Thủy Nguyệt động thiên xong, bản thân lưu lại Văn viện, đi đến một viện nhỏ, chính là chỗ Cao Phàm và Vũ Nhị ở lại.

Hai vị tiên bối này đều cho hấn không ít trợ giúp, hiện giờ đã đến lúc báo đáp lại bọn họ.

Cao Phàm và Vũ Nhị nhìn thấy hấn, vẻ mặt đều hơi phức tạp, “Không ngờ rằng, người bước ra một bước này nhanh như vậy. Ta vốn cho rằng ít nhất phải trên trăm năm.”

“Người tiểu tử này không cần thận tu luyện đi, tới tìm hai lão bất tử chúng ta làm cái gì? Đi đi, nên làm cái gì thì làm đi. Ta không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng có một ngày người có thể hoàn thiện Thiên Vấn Cửu Dao là được rồi.”

Cô Dương thấy Vũ Nhị không kiên nhẫn đuổi mình đi, đại khái có thể đoán được tâm tư của hấn.

Chỉ sợ thời gian của hấn đã không còn nhiều nữa rồi.

Trạng thái của Vũ Nhị giờ phút này là không bình thường. Hấn vốn nên bị Hồng Nguyệt Đại Thánh giết chết từ mười chín năm trước, không biết dùng phương pháp gì đã tránh thoát được một kiếp, nhưng lại không có bất cứ lực lượng gì mang theo trên người.

Những năm này hấn đi theo hậu bối Lăng Linh này, trừ bỏ chỉ điểm tu vi ra thì không giúp đỡ được gì cả.

Nhưng mà chính vì có vị này đã từng là cường giả Bất Lậu cảnh nên Lăng Linh mới có thể tránh đi đủ loại nguy hiểm, thuận lợi trưởng thành lên.

Hiện giờ Lăng Linh đã đột phá đến Thần Thông cảnh, lại có Cố Dương ở bên, ngày sau cho dù xây dựng lại Vũ gia hay tìm Xích Minh thiên tôn và Hồng Nguyệt Đại Thánh để báo thù rửa hận đều không còn là việc khó.

Tâm nguyện của Vũ Nhị đã xong, lòng không còn băn khoăn, sinh mệnh cũng sắp đi đến tận cùng.

Những năm này hấn vẫn luôn dựa vào một hơi trong lồng ngực nên mới kiên trì được đến bây giờ.

Ngay tại mấy ngày qua, hấn chứng kiến Cố Dương đột phá đến Động Hư cảnh, từ trong thiên đạo hiển hóa đã ngộ ra con đường Thiên Nhân.

Đáng tiếc, hấn đã không còn có một tia tu vi nào trong người, cho dù có lĩnh ngộ cũng không thể đột phá được.

Cái gọi là, sớm sáng tỏ, đến chết cũng cam.

Sau khi Vũ Nhị ngộ ra con đường Thiên Nhân, đột nhiên ý thức được đại nạn của mình đã giáng xuống.

Hắn không muốn để cho Cố Dương và Lăng Linh biết, nên giờ trò trẻ con, định đuổi Cố Dương đi, để tránh bị tiểu tử này phát hiện ra.

Tính ra cũng là một kỳ vọng nho nhỏ.

Về phần chuyện báo thù, cho dù hắn không đề cập đến thì Cố Dương cũng nhất định sẽ đi làm, ngược lại không cần cố tình nhắc đến.

...

Trên thực tế, sau khi Cố Dương đột phá đến Thiên Nhân đã chưa hề gặp Vũ Nhị.

Lúc này gặp mặt đã nhìn ra được Vũ Nhị không ổn, sinh mệnh lực của hắn còn mỏng manh hơn cả cây khô ở dưới lòng đất trong hoàng cung, bất cứ lúc nào đều có thể tắt.

Bổn nguyên của hắn gần như khô kiệt, giống như một hoạt tử nhân, thuần túy dựa vào lực lượng của nguyên thần để chống đỡ.

Nhưng mà, lập tức sẽ không chịu nổi nữa.

Hồng Nguyệt Đại Thánh!

Cố Dương biết, năm đó kẻ ra tay đối phó với Vũ Nhị chính là Hồng Nguyệt Đại Thánh.

Nếu như hai người có cảnh giới ngang nhau, Vũ Nhị thua, đó là tài nghệ không bằng người, không có gì hay để oán giận, nhưng Hồng Nguyệt Đại Thánh ý lớn hiệp nhỏ, chuyện này không thể nào nói nổi.

Hắn nhìn thấu tâm tình của Vũ Nhị giờ phút này, nói, “Chẳng lẽ ngươi không muốn tự mình báo thù sao? Nhớ năm đó ngươi là Vũ Thắng Thiên nổi danh cùng với Tàn Vũ, Thiên Vấn Cửu Dao từ xưa đến nay chưa từng có ai đỡ được ba đao. Ngươi cứ cam tâm biến mất như vậy, để cho người khác báo thù thay ngươi sao?”

Cao Phàm ở bên cạnh nghe ra được ý ở ngoài lời của hắn, quay đầu sang nhìn về phía Vũ Nhị, vẻ mặt hơi kinh ngạc, lại hơi thương cảm.

Trong khoảng thời gian này, hai lão già bọn họ lẫn lộn với nhau, mới nghe được tình huống của Vũ Nhị như vậy, tự nhiên khổ sở.

Vũ Nhị trợn mắt nhìn hắn, thở dài, “Chết sống có số, người tiểu tử này việc gì phải vạch trần ra chứ, để cho ta trước khi chết còn sống không yên.”

Cố Dương nói, “Tuy rằng vết thương của người nặng, nhưng cũng không phải không có đường sống nào, ta chỉ hỏi người, người có muốn sống không? Muốn đột phá đến Thiên Nhân cảnh, tự mình báo thù diệt cả nhà Vũ gia năm đó về phía mấy người Hồng Nguyệt Đại Thánh, Xích Minh thiên tôn không?”

Đầu tiên Vũ Nhị ngẩn ra, sau đó ánh mắt hơi đục ngầu trở nên sắc bén.

Ai mà không muốn chứ?

Năm đó hắn cũng là kỳ tài tuyệt thế, là cường giả được công nhận có thể sánh vai với Tần Vũ, kiêu căng ngạo mạn, trong thiên hạ, người có thể lọt vào tầm mắt của hắn cũng chỉ có vài người mà thôi.

Nhưng mà sau khi gặp đại nạn, biến thành dáng vẻ người không ra người, quý không ra quý, tham vọng cỡ nào đều đã sớm tiêu tan sạch sẽ.

Tất cả đều là số mệnh.

Nếu như đổi lại là bất cứ kẻ nào khác nói ra lời này, hắn đều sẽ không để tâm.

Nhưng nếu như là Cố Dương nói ra lời này, tiểu tử này liên tiếp phá vỡ lẽ thường và nhận thức của mọi người, làm được chuyện hoàn toàn không thể nào làm được.

Đây là một ẩn số dị thường.

Hắn nói có một đường sống, có lẽ thật sự có thể có một đường sống.

Sóng lòng Vũ Nhị sôi sục, lúc này cuối cùng hắn đã có được một ít phong thái của Vũ Thắng Thiên năm đó.

Chương 604: Tạo Hóa (hoàn)

Bàn đào vừa vào miệng, trong cơ thể Vũ Nhị lập tức ầm lên, bộc phát ra lực lượng vô cùng mạnh mẽ, rất nhiều lực lượng tiên nguyên tinh thuần còn tràn ra từ trong mũi miệng của hắn.

Đã như vậy, hắn chỉ có thể cố gắng vận chuyển huyền công để luyện hóa được lực không lồ này thôi.

Chỉ thấy khí thế của hắn không ngừng tăng lên, trong chớp mắt đã bước vào Thần Thông cảnh, Pháp Lực cảnh, Bất Lậu cảnh...

Cao Phàm ở bên cạnh nhìn xem trọn mắt há hốc mồm.

Một quả bàn đào nho nhỏ kia lại ẩn chứa lực lượng tiên nguyên kinh khủng như thế, có thể khiến cho một hoạt tử nhân lập tức khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Nhưng vẫn còn chưa dừng lại.

Một lát sau, xung quanh Vũ Nhị có thiên đạo bắt đầu hiển hóa.

Vậy có nghĩa rằng Vũ Nhị sắp bước vào Thiên Nhân cảnh.

Quả nhiên là thần vật trong truyền thuyết Thượng Cổ, một quả có thể khiến cho người ta lập tức thành tiên.

Động tĩnh của bên này một lần nữa gây ra oanh động cho toàn bộ Văn viện, các đệ tử của Văn viện ào ào chạy đến, muốn nhìn xem là ai trong viện đột phá đến Thiên Nhân cảnh.

Khi thấy là một lão nhân xa lạ, mọi người đều ở đó bàn luận ào ào.

Trong Văn viện, chỉ có vài giáo thụ biết đến thân phận của Vũ Nhị và Cao Phàm mà thôi.

Toàn bộ quá trình đột phá kéo dài trong một ngày.

Khi Vũ Nhị mở to mắt ra, trên mặt còn lưu lại vẻ khó tin.

Một ngày trước đó, hắn đã cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều, kết quả một quả bàn đào đã kéo hắn từ bên bờ cái chết về, lại còn một lần đột phá đến Thiên Nhân cảnh, kéo dài tuổi thọ hơn một ngàn năm.

Hắn nhìn Cô Dương, môi mấp máy.

Cô Dương mỉm cười, “Người tự đi sáng chế sáu chiêu sau của Thiên Vấn Cửu Đào nhé.”

Nói xong, hắn lại lấy một hộp ngọc ra, ném cho Cao Phàm, nói, “Cao tiên bối, đây là đưa cho ngươi.”

Cao Phàm còn đang trong hồi tưởng dư vị thiên đạo khi nãy, theo bản năng nhận lấy, thấy hộp ngọc này giống hệt hộp ngọc vừa rời đựng bàn đào, trong lòng vừa động, “Đây là...”

Cô Dương nói, “Từ trước đến nay, hai vị tiên bối đã trợ giúp ta không ít, không có gì báo đáp, chỉ là một chút tâm ý của ta thôi. Ta còn có việc, đi trước.”

Hắn nói xong, không đợi bọn họ nói gì đã biến mất tại chỗ.

Cao Phàm mở hộp ngọc ra nhìn, thấy ở bên trong hộp là một quả bàn đào, lẩm bẫm nói, “Tiểu tử thú vị này –”

Tâm tình của Vũ Nhị cũng cực kỳ phức tạp, không ngờ rằng khi đó truyền Thiên Vấn Cửu Đào cho người thanh niên này lại có thể mang đến tạo hóa như vậy cho mình.

...

... ..

Đây là một chuyện lớn đủ để ghi vào sử sách đời với Đại Chu, thậm chí Thần Châu đại lục, toàn bộ nhân gian giới.

Từ đó về sau, Thần Châu đại lục cũng vậy, đại lục khác ở hải ngoại cũng thế, cường giả Thiên Nhân cảnh xuất hiện giống như nấm mọc sau mưa.

Lão quái vật bị kẹt ở Bất Lộ cảnh trong quá khứ ào ào tìm được cơ hội đột phá.

Còn có một vài Thần Thông cảnh mới ra đời, tu vi cũng tiên triển cực nhanh.

Toàn bộ nhân gian giống như đã quay trở lại thời đại Thượng Cổ thần thoại, Thiên Nhân xuất hiện lớp lớp.

Hai năm sau, Đại Chu xuất hiện Động Hư cảnh thứ hai, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, vị thứ hai đột phá đến lại là Lạc vương của Triệu gia.

Lại hai năm nữa, một vị Pháp Tượng cảnh ra đời, chính là viện trưởng Văn viện đã tích lũy đủ sâu.

Giang sơn đều xuất hiện nhân tài, mỗi người nổi bật mấy năm.

Trong thời điểm phát triển tốc độ cao này, Cố Dương lại không hề xuất hiện trước mặt người đời, dần dần đã bị quên lãng.

Chuyện mọi người đang bàn luận say sưa là châu nào xuất hiện cường giả Thiên Nhân, cường giả Động Hư.

Khi nào xuất hiện Pháp Tượng cảnh thứ hai.

Sau đó, trong khu vực Đại Chu xuất hiện một vài tiên nhân xa lạ. Nhưng chuyện này không ảnh hưởng quá lớn đến cuộc sống của người thường.

...

Thoáng cái, mười năm trôi qua.

Viện trưởng Văn viện cuối cùng hoàn thành tích lũy, thành tựu Địa Tiên.

Mà trên bầu trời, vết máu kia trở nên càng dễ thấy hơn, giống như thật sự có máu chảy ra từ trong đó.

Một ngày này, trước Văn viện tề tụ vô số cường giả.

Nói là vì chúc mừng viện trưởng thành Địa Tiên, nhưng thật ra là vì thảo luận đối phó với đại kiếp nạn như thế nào.

Tất cả người đến đây đều là Nhân Tiên của Thần Châu đại lục, Lạc vương, Tô Ngưng Yên, Vũ Nhị, Cao Phàm, còn có người của chín gia tộc lớn trong thiên hạ, Kiếm cung đều đến.

Tất cả mọi người biết đại kiếp nạn sắp giáng xuống, nhưng tất cả mọi người hoàn toàn không biết sẽ gặp kiếp nạn như thế nào, tự nhiên không thảo luận ra được gì.

Người ở đây đều chưa từng trải qua kiếp nạn thời Thượng Cổ, dựa vào đôi câu vài lời trong điển tịch, thật sự không cách nào suy đoán được kiếp nạn sẽ như thế nào.

“Đến rồi!”

Đột nhiên, viện trưởng chợt ngẩng đầu lên nhìn vết máu trên bầu trời, trong mơ hồ có thể nhìn thấy được một điểm sáng rọi bay ra từ bên trong.

Chỉ mới nhìn điểm sáng rọi này thôi, hắn đã có một cảm giác nguyên thần bất ổn, cảnh giới giống như định giảm xuống.

Hắn thở dài trong lòng, lại như đã chuẩn bị tâm lý.

Mười năm nay, hắn lật xem đủ các loại điển tịch, cũng kết giao với vài vị Thiên Tiên thời Thượng Cổ, kể cả những Thiên Tiên này đều không hề có tin tưởng gì đối với kiếp nạn sắp tới.

Chớ đừng nói gì đến những người ở đây hiện giờ, trừ hắn là một vị Địa Tiên ra, những người còn lại đều chỉ có tu vi Nhân Tiên.

Bọn họ cộng lại đều kém một vị Thiên Tiên.

Ở trước mặt đại kiếp nạn, có năng lực làm gì chứ?

Chỉ có chờ chết mà thôi.

Viện trưởng biết cái chết đang đến gần, trong lòng vẫn thản nhiên, chuyện có thể làm, hắn đều đã làm.

Đột nhiên, trong lòng hắn nhớ đến một người.

Không biết tiểu tử kia đang ở đâu?

Những năm này tiểu tử kia không hề xuất hiện trước mặt bọn họ.

Gần như mỗi một năm nhân gian giới đều sẽ xuất hiện vài biến hóa thiên tượng lớn, không ai biết do ai gây ra. Có lẽ trong này còn có Cổ Dương tạo ra?

Chương 605: Tạo Hóa (hoàn) (2)

Cũng không biết bây giờ tiểu tử kia có tu vi gì.

Ít nhất cũng là Thiên Tiên đi.

Hy vọng hắn có thể tránh thoát được một kiếp này, coi như giữ lại một ít mầm mống cho Đại Chu...

Hắn đang nghĩ, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một bóng dáng, chính là Cố Dương!

Nhìn dáng vẻ hắn không hề có bất cứ biến hóa gì so với mười năm trước, nhưng viện trưởng lại hoàn toàn không thể nhìn thấu được tu vi của hắn, rõ ràng người đang ở đó, nhưng lại không hề cảm nhận được sự hiện hữu của hắn.

Giống như đó là một hư ảnh.

Kim Tiên?

Viện trưởng vừa mừng vừa sợ.

Mười năm nay, biến hóa thiên tượng xuất hiện hàng năm đã nhiều lần tác động toàn bộ nhân gian, mỗi lần biến đổi này đều sẽ khiến thiên đạo hồi phục nhanh thêm một bước.

Cho dù thiên đạo hiện giờ không bằng thời Thượng Cổ, nhưng đã kém không xa, đủ để cất chứa lực lượng Kim Tiên, thậm chí trên Kim Tiên.

Lấy biểu hiện từ trước tới nay của Cố Dương, cho dù trở thành Kim Tiên cũng không phải là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà, một vị Kim Tiên cũng không có lực đánh trả khi ở trước mặt đại kiếp nạn như này. Thời Thượng Cổ, trong hai lần đại kiếp nạn, Kim Tiên ngã xuống có mấy chục mấy trăm vị.

Viện trưởng còn chưa phản ứng kịp, Cố Dương ở trên bầu trời đã nhìn sang một hướng khác, mở miệng, “Mời tiên bối hiện thân, giúp ta một tay.”

Đã thấy một tia sáng màu đen lóe lên, một bóng dáng xuất hiện ở bên cạnh Cố Dương, người này mặc áo trắng, trước mặt có ba quyển sách vờn quanh.

“Lâu chủ Hồng Lâu?”

Viện trưởng vừa liếc mắt đã nhận ra được người này chính là lâu chủ cực kỳ thần bí của Hồng Lô, kể cả hắn đều không nhìn thấu.

Cố Dương nói, “Nếu như ta đoán không sai, ba quyển sách này là ba quyển Thiên Địa Nhân, tiền bối lại là chủ nhân của Minh giới, người đời gọi là Minh Đế!”

Cái gì?

Viện trưởng chấn động.

Chủ nhân Minh giới, đó là một trong những đại năng cao nhất của thời đại Thượng Cổ, kể cả Nhân Hoàng đều chết trên tay hắn.

Lâu chủ Hồng Lô lại là một đại năng kinh khủng như thế sao?

...

Nam tử áo trắng nói, “Dựa vào ta và người còn chưa đủ được.”

Cố Dương lại nhìn về phía hoàng cung, “Kính xin tiền bối hiện thân.”

Một giọng nói khàn khàn vang lên, “Ta chỉ là một phé nhân, chỉ sợ không giúp đỡ được gì.”

Ngay sau đó, một bóng dáng xuất hiện bên cạnh hắn, là một lão giả vẻ mặt đau khổ. Chính là thầy khô trốn dưới hoàng cung.

Cố Dương lấy ra một vật ném tới, nói, “Hôm nay, Nhân Hoàng kiếm vật về chủ cũ.”

Nhân Hoàng kiếm bay đến trước mặt lão giả, được hắn nắm chặt lấy, lập tức, khí chất toàn thân hắn thay đổi hoàn toàn, có một luồng khí thế bề ngễ thiên hạ.

...

Nhân Hoàng kiếm?

Vật về chủ cũ?

Viện trưởng kinh hãi trong lòng, chẳng lẽ vị này là Nhân Hoàng Thượng Cổ?

Sau Kim Hoàng, Nhân Hoàng còn truyền lại rất nhiều đời, mãi cho đến tám ngàn năm trước, sau một thế hệ Nhân Hoàng cuối cùng, Nhân Hoàng kiếm vỡ vụn, đã không còn xuất hiện Nhân Hoàng nữa.

Ngàn năm trước Hạ đế muốn trở thành Nhân Hoàng, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Không ngờ rằng sau trận đại kiếp nạn tám ngàn năm trước, Nhân Hoàng kiếm vỡ vụn, Nhân Hoàng kia vẫn chưa chết, vẫn luôn sống đến tận bây giờ.

Nhân Hoàng một thế hệ cuối cùng cũng là hạng người có thiên tư nghịch thiên, có được tu vi Đại La.

Ai ngờ nổi, trong Thần Đô lại có hai đại năng Thượng Cổ kinh khủng như thế đang ẩn náu.

...

Cô Dương mở miệng lần thứ ba, “Còn mời tiên bối hiện thân.”

Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một khe hở, một tiên cung cực lớn lách ra từ bên trong.

Viện trưởng vừa thấy đã nhận ra được đây là Thiên Đình Thượng Cổ. Không khỏi khó khăn nuốt một ngụm nước miếng.

Theo một câu của Cô Dương “Mời tiên bối hiện thân...”

Có nhân vật mới liên tục xuất hiện, trừ bỏ Thiên Đình ra còn có ba tiên cung nổi danh nhất Thượng Cổ, Dao Trì tiên cung, Quảng Hàn tiên cung, Thái Nhất tiên cung.

Còn có một vài nhân vật hẳn không nhận ra được, nhưng mà có thể là nhân vật cùng tồn tại với chủ nhân Minh giới, Nhân Hoàng Thượng Cổ, sao sẽ là Kim Tiên bình thường được?

Những đại năng có tiếng tăm lừng lẫy vào thời đại Thượng Cổ, lại đồng thời xuất hiện.

Đột nhiên, trong lòng hẳn dấy lên một hy vọng, có những đại năng Thượng Cổ này tồn tại, có lẽ đủ để chống đỡ được trận đại kiếp nạn này.

...

Cuối cùng Cô Dương đã mời ra được hết những đại năng Thượng Cổ mà mình biết.

Mười năm này hẳn không hề nhàn rỗi, trừ bỏ tu luyện ra còn tìm kiếm đại năng Thượng Cổ khắp nơi.

Sau khi hẳn thành Kim Tiên, có một đám tìm đến cửa.

Người đầu tiên là lâu chủ của Hồng Lô, sau đó là thầy khô ở dưới hoàng cung, lại sau đó là Dao Trì tiên cung, Quảng Hàn tiên cung, Thụy Cầm đại lục...

Thú Thần điện của Thụy Cầm đại lục lại là Thái Nhất tiên cung Thượng Cổ.

Hắn còn xông vào chỗ sâu nhất trong không gian, ép một đám đại năng đang ẩn nấp trong đó ra.

Không thể không nói, đại năng Thượng Cổ còn sống sót thật sự không ít.

Ngũ phương thiên đế Thượng Cổ không thiếu một ai. Hắc Đế chính là lão giả thần bí đã từng đến Dao Trì tiên cung trộm bàn đào.

Còn có Thanh Đế, Bạch Đế, Xích Đế, thêm với Minh Đế, năm tồn tại gần đến Hỗn Nguyên này, tất cả đều đến đông đủ.

Cô Dương gọi về tổng cộng hơn mười vị Đại La, thêm với hơn mười vị Kim Tiên.

Đáng tiếc, không có một vị Hỗn Nguyên.

Hắc Đế mở miệng, “Tiểu tử, ngươi nên biết, những lão gia hỏa như chúng ta đều bất lực khi đối mặt với trận đại kiếp nạn này. Đây chẳng qua đang chờ chết mà thôi.”

Đại năng Thượng Cổ xuất hiện ở đây, cho dù vì thiếu nhân tình của hẳn cũng được, bị hẳn ép buộc cũng thế, suy nghĩ của bọn họ đều giống với Hắc Đế.

Người chưa từng trải qua hai trận đại kiếp nạn kia sẽ không tưởng tượng nổi trận đại kiếp nạn kia kinh khủng đến cỡ nào.

Lúc này điếm sáng trong vết máu kia đã bay ra, bay về phía bọn họ.

Tận thế, sắp xảy ra.

Cô Dương mỉm cười, “Các ngươi không được, còn có ta!”

Nói xong, hấn vung tay lên, chỉ thấy điếm sáng kia giống như đọng lại, lại không rơi xuống được.

Hắc Đế thay đổi sắc mặt, “Thời gian chi đạo? Tạo Hóa?”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn nam tử tuổi còn trẻ kia.

Cho dù là ai đều không thể nào ngờ nổi, thanh niên chỉ có mấy chục tuổi này nhưng đã thành Tạo Hóa.

Như thế nào là Tạo Hóa?

Con đường tu luyện, Phàm cảnh, Thần Thông cảnh, Nhân Tiên, Địa Tiên, Kim Tiên. Trên Kim Tiên chính là Tạo Hóa.

Từ xưa đến nay, trong tam giới chỉ xuất hiện một Tạo Hóa, đó chính là chủ nhân Thiên Đình, Kim Hoàng trước kia.

Chính vì sự đột phá của Kim Hoàng này đã kéo đại họa đến cho tam giới.

Hiện giờ lại xuất hiện một vị Tạo Hóa.

Chuyện này mang đến kinh ngạc vĩ đại cho bọn họ.

Kim Hoàng tồn trăm vạn năm mới thành Tạo Hóa.

Còn Cô Dương thì sao? Chỉ trong thời gian mười mấy năm mà thôi.

Chuyện này thật sự quá đáng sợ.

Hấn có thể thành Kim Tiên trong thời gian ngắn như vậy đã là chuyện vượt qua tưởng tượng.

Ai mà ngờ nổi hấn lại còn vượt qua tất cả mọi người, bước vào cảnh giới Tạo Hóa.

Hấn làm như thế nào vậy?

...

Về phần đám người viện trưởng ở phía dưới, nghe được Cố Dương thành Tạo Hóa, nhưng vì khoảng cách quá xa, thiếu một cảm giác chân thật, ngược lại không khiếp sợ như thế.

Bởi vì cho dù Cố Dương đột phá đến cảnh giới gì đều không kỳ quái.

...

Cố Dương bày ra một chiêu, khiến mọi người ngó ra, nói, “Hôm nay sẽ mang các ngươi đến thiên giới.”

Nói xong, mọi người chỉ cảm thấy vật đổi sao dời, kể cả điểm sáng trên bầu trời kia đều đến một thế giới kỳ dị.

Nơi này chính là một trong ba thiên giới được phát hiện ra năm đó, nơi Kim Hoàng đột phá đến cảnh giới Tạo Hóa, cũng là ngọn nguồn của đại kiếp nạn cho tam giới.

Mười năm này, Cố Dương đi khắp ba mươi ba thiên, còn đi một chuyến đến Minh giới, dựa vào máy mô phỏng nhân sinh, đột phá từng bước, cuối cùng thành Tạo Hóa.

Sau khi đến Kim Tiên cảnh, hấn chủ yếu qua lại giữa ba thiên giới.

Nơi này là một thế giới càng rộng rãi hơn, giống như vũ trụ. Có được không gian vô hạn và vô số đại năng.

Năm đó Kim Hoàng đột phá đến Tạo Hóa ở đây, động tĩnh quá lớn dẫn đến công kích của một vị đại năng Tạo Hóa khác.

Sau một kích cách không đánh chết Kim Hoàng, vì xóa đi uy hiếp, lại một đường công kích mật pháp chi đạo cách không, hủy thiên đạo của thế giới này đi.

Thiên đạo sụp đổ, căn cơ của thế giới này đã bị hủy. Không đến trăm vạn năm đều khó có khả năng tự nhiên khôi phục.

Lại không ngờ đụng phải quái thai như Cố Dương.

Không đến một vạn năm đã khiến thiên đạo khôi phục như lúc ban đầu.

Hấn còn đột phá đến Tạo Hóa cảnh, có thể đấu tay đôi với tên đã tạo thành tất cả.

Ở trong mô phỏng, hắn đã không ít lần ăn thiệt thòi dưới tay kẻ kia.

Hiện giờ, tự nhiên có oán báo oán, có thù báo thù.

Nhưng mà dựa vào một mình hắn còn không được, thế lực đơn độc. Cho nên hắn kéo cả những đại năng Thượng Cổ đang câu kéo dài hơi tàn đến.

Đấu pháp giữa Tạo Hóa không phải là một trận đấu có thể phân ra thắng bại trong chốc lát nửa giờ, đấu chính là thuộc hạ của ai nhiều hơn, thế lực của ai lớn hơn.

Tự mình đánh rất không tao nhã, không hoàn toàn chắc chắn sẽ không tùy tiện ra tay.

Đây là một trận chiến tranh lâu dài.

Thời gian kéo càng dài thì càng có lợi cho Cố Dương.

Sau khi Cố Dương đến Tạo Hóa đã hoàn toàn nắm máy mô phỏng trong tay, thật ra đây là thời gian chi đạo, một trong thiên đạo tối cao.

Có lẽ đây là di sản do Kim Hoàng lưu lại.

Cho dù nói như thế nào, hắn đã nhận được quà tặng của thế giới này, vậy phải cống hiến một chút, đây gọi là kết thúc nhân quả.

Cố Dương nói với mọi người, “Nơi này là thiên giới, về sau đối thủ chúng ta phải đối mặt sẽ càng mạnh hơn. Ta sẽ chống đỡ đại kiếp nạn như vậy. Nhưng mà nếu như đụng phải Đại La khác, thậm chí là Hỗn Nguyên, phải dựa vào chính các người.”

“Vâng!”

Tất cả mọi người vui lòng phục tùng! Người làm ebook: zalo 076 9417982